

Nam Mich

Quân hôn TỔNG GIAM ĐỐC THÔ BẠO của TÔI

EDIT:
TEAM
EDIT
ĐӨЛӨӨД

Mục lục

- Chương 1: Tiểu Biệt Thắng Tân Hôn
- Chương 2: Tiểu Biệt Thắng Tân Hôn 2
- Chương 3: Bao Nuôi
- Chương 4: Bao Nuôi 2
- Chương 5: Bao Nuôi 3
- Chương 6: Bao Nuôi 4
- Chương 7: Bao Nuôi 5
- Chương 8: Bao Nuôi 6
- Chương 9: Dạ Tiệc 1
- Chương 10: Dạ Tiệc 2
- Chương 11: Dạ Tiệc 3
- Chương 12: Dạ Tiệc 4
- Chương 13: Dạ Tiệc 5
- Chương 14: Dạ Tiệc 6
- Chương 15: Ba Ngày Đau Khổ 1
- Chương 16: Ba Ngày Đau Khổ 2
- Chương 17: Ba Ngày Đau Khổ 3
- Chương 18: Ba Ngày Đau Khổ 4
- Chương 19: Gãy Cánh
- Chương 20: Gãy Cánh 2
- Chương 21: Gãy Cánh 3
- Chương 22: Gãy Cánh 4
- Chương 23: Gãy Cánh 5
- Chương 24: Chiến Tranh Lạnh 1
- Chương 25: Chiến Tranh Lạnh 2
- Chương 26: Chiến Tranh Lạnh 3
- Chương 27: Chiến Tranh Lạnh 4
- Chương 28: Chiến Tranh Lạnh 5
- Chương 29: Chiến Tranh Lạnh 6
- Chương 30: Cái Gọi Là Phu Dien 1
- Chương 31: Cái Gọi Là Phu Dien 2
- Chương 32: Cái Gọi Là Phu Dien 3
- Chương 33: Cái Gọi Là Phu Dien 4
- Chương 34: Cái Gọi Là Phu Dien 5
- Chương 35
- Chương 36: Cái Gọi Là Phu Dien 7
- Chương 37: Về Nhà 1
- Chương 38: Về Nhà 2
- Chương 39: Về Nhà 3
- Chương 40: Về Nhà 4
- Chương 41: Về Nhà 5
- Chương 42: Về Nhà 6
- Chương 43: Về Nhà 7

- Chương 44: VõNhà 8
Chương 45: VõNhà 9
Chương 46: VõNhà 10
Chương 47: NgườiNhà 1
Chương 48: NgườiNhà 2
Chương 49: NgườiNhà 3
Chương 50: NgườiNhà 4
Chương 51: NgườiNhà 5
Chương 52: NgườiNhà 6
Chương 53: NgườiThân 7
Chương 54: GiấuGiếm (1)
Chương 55: GiấuGiếm (2)
Chương 56: GiấuGiếm (3)
Chương 57: TinTưởng 1
Chương 58: TinTưởng 2
Chương 59: TinTưởng 3
Chương 60: ThanhMaiTrúcMã (1)
Chương 61: ThanhMaiTrúcMã (2)
Chương 62: ThanhMaiTrúcMã (3)
Chương 63: ThanhMaiTrúcMã (4)
Chương 64: ThanhMaiTrúcMã (5)
Chương 65: ThanhMaiTrúcMã (6)
Chương 66: ThanhMaiTrúcMã (7)
Chương 67: ThanhMaiTrúcMã (8)
Chương 68: ThanhMaiTrúcMã (9)
Chương 69: ThanhMaiTrúcMã (10)
Chương 70: ThanhMaiTrúcMã (11)
Chương 71: ChọnRẽ (1)
Chương 72: ChọnRẽ (2)
Chương 73: ChọnRẽ (3)
Chương 74: ChọnRẽ (4)
Chương 75: ChọnRẽ (5)
Chương 76: ChọnRẽ (6)
Chương 77: ChọnRẽ (7)
Chương 78: ChọnRẽ (8)
Chương 79: GiảThiếtBiKịchHônNhân (1)
Chương 80: GiảThiếtBiKịchHônNhân (2)
Chương 81: GiảThiếtBiKịchHônNhân (3)
Chương 82: VợLàĐểYêuThương (1)
Chương 83: VợLàĐểYêuThương (2)
Chương 84: VợLàĐểYêuThương (3)
Chương 85: VợLàĐểYêuThương (4)
Chương 86: AiBảoCậuKhôngPhảiTânHoành?
Chương 87: ThếGiớiCủaAnh (1)
Chương 88: ThếGiớiCủaAnh (2)
Chương 89: ThếGiớiCủaAnh (3)
Chương 90: ThếGiớiCủaAnh (4)
Chương 91: ThếGiớiCủaAnh (5)

Chương 92: Thế Giới Của Anh (6)

Chương 93: Thế Giới Của Anh (7)

Chương 94: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (1)

Chương 95: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (2)

Chương 96: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (3)

Chương 97: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (4)

Chương 98: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (5)

Chương 99: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (6)

Chương 100: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (7)

Chương 101: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (8)

Chương 102: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (9)

Chương 103: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (10)

Chương 104: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (11)

Chương 105: Chúng Ta Xứng Đôi Như Vậy, Chẳng Phải Là Vừa Khéo?

Chương 106

Chương 107: Trò Chơi Của Người Có Tiền

Chương 108: Đồ Trang Sức

Chương 109: Tâm Tình Không Tốt, Vận Số Luôn Kém Đến Kỳ Lạ!

Chương 110: Tam Đại Gia Tộc (1)

Chương 111: Tam Đại Gia Tộc (2)

Chương 112: Tam Đại Gia Tộc (3)

Chương 113: Tam Đại Gia Tộc (4)

Chương 114: Tam Đại Gia Tộc (5)

Chương 115: Tam Đại Gia Tộc (6)

Chương 116: Tam Đại Gia Tộc (7)

Chương 117: Tam Đại Gia Tộc (8)

Chương 118: Tam Đại Gia Tộc (9)

Chương 119: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cực Tuyệt (1)

Chương 120: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cực Tuyệt (2)

Chương 121: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cực Tuyệt (3)

Chương 122: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cực Tuyệt (4)

Chương 123: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cực Tuyệt (5)

Chương 124: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cực Tuyệt (6)

Chương 125: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cực Tuyệt (7)

Chương 126: Tâm Ý Sai Lầm (1)

Chương 127: Tâm Ý Sai Lầm (2)

Chương 128: Tâm Ý Sai Lầm (3)

Chương 129: Tâm Ý Sai Lầm (4)

Chương 130: Tâm Ý Sai Lầm (5)

Chương 131: Tâm Ý Sai Lầm (6)

Chương 132: Tâm Ý Sai Lầm (7)

Chương 133: Tâm Ý Sai Lầm (8)

Chương 134: Tâm Ý Sai Lầm (9)

Chương 135: Tâm Ý Sai Lầm (10)

Chương 136: Tâm Ý Sai Lầm

Chương 137: Tâm Ý Sai Lầm

Chương 138: Dịch Thiếu Phu Nhân (1)

Chương 139: Dịch Thiếu Phu Nhân (2)

Chương 140: Dịch Thiếu Phu Nhân (3)
Chương 141: Dịch Thiếu Phu Nhân (4)
Chương 142: Dịch Thiếu Phu Nhân (5)
Chương 143: Dịch Thiếu Phu Nhân (6)
Chương 144: Dịch Thiếu Phu Nhân (7)
Chương 145: Dịch Thiếu Phu Nhân (8)
Chương 146: Dịch Thiếu Phu Nhân (9)
Chương 147: Dịch Thiếu Phu Nhân (10)
Chương 148: Dịch Thiếu Phu Nhân (11)
Chương 149: Dịch Thiếu Phu Nhân (12)
Chương 150: Dịch Thiếu Phu Nhân (13)
Chương 151: Dịch Thiếu Phu Nhân (14)
Chương 152: Dịch Thiếu Phu Nhân (15)
Chương 153: Dịch Thiếu Phu Nhân (16)
Chương 155: Dịch Thiếu Phu Nhân (18)
Chương 156: Dịch Thiếu Phu Nhân (19)
Chương 157: Dịch Thiếu Phu Nhân (20)
Chương 158: Dịch Thiếu Phu Nhân (21)
Chương 159: Dịch Thiếu Phu Nhân (22)
Chương 160: Dịch Thiếu Phu Nhân (23)
Chương 161: Phong Ba Bắt Đâu (1)
Chương 162: Phong Ba Bắt Đâu (2)
Chương 163: Phong Ba Bắt Đâu (3)
Chương 164: Phong Ba Bắt Đâu (4)
Chương 165: Phong Ba Bắt Đâu (5)
Chương 166: Phong Ba Bắt Đâu (6)
Chương 167: Tình Yêu Mỏng Manh (1)
Chương 168: Tình Yêu Mỏng Manh (2)
Chương 169: Tình Yêu Mỏng Manh (3)
Chương 170: Tình Yêu Mỏng Manh (4)
Chương 171: Hoan Tình Mỏng (5)
Chương 172: Tình Yêu Mỏng Manh (6)
Chương 173: Tình Yêu Mỏng Manh (7)
Chương 174: Tình Yêu Mỏng Manh (8)
Chương 175: Tình Yêu Mỏng Manh (9)
Chương 176: Tình Yêu Mỏng Manh (10)
Chương 177: Tình Yêu Mỏng Manh (11)
Chương 178: Tình Yêu Mỏng Manh (12)
Chương 179: Tình Yêu Mỏng Manh (13)
Chương 180: Tình Yêu Mỏng Manh (14)
Chương 181: Tình Yêu Mỏng Manh (15)
Chương 182: Tình Yêu Mỏng Manh (16)
Chương 183: Tình Yêu Mỏng Manh (17)
Chương 184: Tình Yêu Mỏng Manh (18)
Chương 185: Tình Yêu Mỏng Manh (19)
Chương 186: Tình Yêu Mỏng Manh (20)
Chương 187: Cục Cưng Trong Bụng (1)
Chương 188: Cục Cưng Trong Bụng (2)

- Chương 189: Cục Cưng Trong Bụng (3).
Chương 190: Cục Cưng Trong Bụng (4).
Chương 191: Cục Cưng Trong Bụng (5).
Chương 192: Cục Cưng Trong Bụng (6).
Chương 193: Cục Cưng Trong Bụng (7).
Chương 194: Cục Cưng Trong Bụng (8).
Chương 195: Cục Cưng Trong Bụng (9).
Chương 196: Cục Cưng Trong Bụng (10).
Chương 197: Cục Cưng Trong Bụng (11).
Chương 198: Cục Cưng Trong Bụng (12).
Chương 199: Cục Cưng Trong Bụng (13).
Chương 200: Cục Cưng Trong Bụng (14).
Chương 201: Nơi Tình Thâm (1).
Chương 202: Nơi Tình Thâm (2).
Chương 203: Nơi Tình Thâm (3).
Chương 204: Nơi Tình Thâm (4).
Chương 205: Nơi Tình Thâm (5).
Chương 206: Nơi Tình Thâm (6).
Chương 207: Nơi Tình Thâm (7).
Chương 208: Nơi Tình Thâm (8).
Chương 209: Nơi Tình Thâm (9).
Chương 210: Nơi Tình Thâm (10).
Chương 211: Sau Biệt Ly (1).
Chương 212: Sau Biệt Ly (2).
Chương 213: Sau Biệt Ly (3).
Chương 214: Sau Biệt Ly (4).
Chương 215: Tình Cảm Gắn Bó (1).
Chương 216: Tình Cảm Gắn Bó (2).
Chương 217: Tình Cảm Gắn Bó (3).
Chương 218: Tình Cảm Gắn Bó (4).
Chương 219: Tình Cảm Gắn Bó (5).
Chương 220: Tình Cảm Gắn Bó (6).
Chương 221: Tình Cảm Gắn Bó (7).
Chương 222: Tình Yêu Lưu Luyến (8).
Chương 223: Tình Yêu Lưu Luyến (9).
Chương 224: Tình Yêu Lưu Luyến (10).
Chương 225: Tình Yêu Lưu Luyến (11).
Chương 226: Tình Yêu Lưu Luyến (12).
Chương 227: Tình Yêu Lưu Luyến (13).
Chương 228: Tình Yêu Lưu Luyến (14).
Chương 229: Tình Yêu Lưu Luyến (15).
Chương 230: Bồ Thường Thịt
Chương 231: Đến Lượt Anh Bồ Thường?
Chương 232: Yêu Vào Xương Tủy
Chương 233: Của Hỗn Môn
Chương 234: Quy Tắc Cũ, Bồ Thường Thịt!
Chương 235: Quy Tắc Cũ, Bồ Thường Thịt (2).
Chương 236: Quy Tắc Cũ, Bồ Thường Thịt (3).

- Chương 237: Không Thể Trêu Chọc Vào Cầm Thú! (1)
Chương 238: Không Thể Trêu Chọc Vào Cầm Thú! (2)
Chương 239: Không Thể Trêu Chọc Vào Cầm Thú! (3)
Chương 240: Không Thể Trêu Chọc Vào Cầm Thú! (4)
Chương 241: Ba Chữ Để Cho Anh Dốc Hết Chân Thành (1)
Chương 242: Ba Chữ Của Cô, Đổi Lấy Tất Cả Tâm Chân Tình Của Anh(2)
Chương 243: Ba Chữ Của Cô, Đổi Lấy Tất Cả Tâm Chân Tình Của Anh(3)
Chương 244: Ba Chữ Của Cô, Đổi Lấy Tất Cả Tâm Chân Tình Của Anh(4)
Chương 245: Ba Chữ Của Cô, Đổi Lấy Tất Cả Tâm Chân Tình Của Anh (5)
Chương 246: Ba Chữ Của Cô Đổi Lấy Tất Cả Tâm Chân Tình Của Anh(6)
Chương 247: Ba Chữ, Đổi Hắn Dốc Hết Chân Tâm (7)
Chương 248: Chân Tình (1)
Chương 249: Em Muốn Cái Gì, Anh Đều Cho (1)
Chương 250: Em Muốn Cái Gì, Anh Đều Cho (2)
Chương 251: Tân Hoàn Họa Thuỷ* (1)
Chương 252: Tân Hoàn Họa Thuỷ (2)
Chương 253: Tân Hoàn Họa Thuỷ (3)
Chương 254: Tân Hoàn Họa Thuỷ (4)
Chương 255: Tân Hành Họa Thuỷ (5)
Chương 256: Tân Hoàn Họa Thuỷ (6)
Chương 257: Tân Hoàn Họa Thuỷ (7)
Chương 258: Tân Hoàn Họa Thuỷ (8)
Chương 259: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vây (1)
Chương 260: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vây (2)
Chương 261: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vây (3)
Chương 262: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vây (4)
Chương 263: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vây (5)
Chương 264: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vây (6)
Chương 265: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vây (7)
Chương 266: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vây (8)
Chương 267: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vây (9)
Chương 268: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vây (10)
Chương 269: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vây (11)
Chương 270: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vây (12)
Chương 271: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vây (13)
Chương 272: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vây (14)
Chương 273: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vây (15)
Chương 274: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vây (16)
Chương 275: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vây (17)
Chương 276: Yêu Em Như Hút Phải Thuốc Phiện (18)
Chương 277: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện (19)
Chương 278: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện (20)
Chương 279: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện (21)
Chương 280: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện (22)
Chương 281: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện (23)
Chương 282: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện (24)
Chương 283: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện (25)
Chương 284: Giả Thiết Cứng Không Cho Phép

- Chương 285: Cô Mới Thực Sự Là Người Mà Anh Trân Quý Nhất
Chương 286: Cậu Cưng Biết, Tôi Không Hề Có Nguyên Tắc
Chương 287: Khuyên Con Người Sống Phải Có Lòng Khoan Dung
Chương 288: Làm Chuyện Lấy Lòng Người Khác
Chương 289: Tôi Cũng Chẳng Làm Cái Gì Cả
Chương 290: Tôi Coi Cô Là Tân Hoàn
Chương 291: Anh Đã Ở Trên Người Em Rồi... Còn Nói Gì Trong Lòng?
Chương 292: Xác Định Quan Hệ Nhân Thân
Chương 293: Nhận Mẹ Ruột, Không Giống Như Mua Đồ Trong Siêu Thị
Chương 294: Đánh Nhau, Còn Có Thể Chạy Được Không?
Chương 295: Bám Lấy Dịch Tân Là Có Mục Đích
Chương 296: Mười Năm Trước Tôi Chỉ Muốn Diệt Trù Cô
Chương 297: Trong Mười Câu Nói Có Đến Mười Một Câu Là Giả
Chương 298: Chuyện Xấu Trong Nhà (1)
Chương 299: Chuyện Xấu Trong Nhà (2) (4000+)
Chương 300: Về Nhà Trứng Phạt Em
Chương 301: Dịch Tân Và Cố Viễn Chi (1)
Chương 302: Dịch Tân Và Cố Viễn Chi (2)
Chương 303: Đêm Tân Hôn
Chương 304: Khoảng Cách Nhân Sinh Quan Rất Lớn
Chương 305: Anh Chỉ Có Thể Nói Với Cô
Chương 306: Chỉ Tin Mình Anh Thôi Có Được Không?
Chương 307: Thật Sự Không Có Lòng Tin Đổi Với Anh Thế À?"
Chương 308: Trù Yêu Ta, Người Chẳng Hề Làm Gì Cả
Chương 309: Tôi Là Dịch Tân, Chồng Của Tân Hoàn
Chương 310: Bà Xã, Anh Làm Có Tốt Không?
Chương 311: Giữa Chúng Ta Có Giấy Trắng Mực Đen
Chương 312
Chương 313: Tại Em Quyến Rũ Anh
Chương 314: Ai Muốn Đổi Chỗ VỚI Anh!
Chương 315: Lừa Gạt Em Đến Hôn Anh
Chương 316: Thiếu Của Bà Thì Phải Trả
Chương 317: Tâm Nguyện Được Hoàn Thành Rồi
Chương 318: Tái Sinh
Chương 319: Anh Ấy Là Chồng Tôi
Chương 320: Có Muốn Bán Không?
Chương 321: Thầy Giáo Dạy Kèm Ở Nhà Ngoại Tình VỚI Mẹ KẾ
Chương 322: Các Người Thiếu Nợ Bao Nhiêu, Tôi Sẽ Đòi Lại Các Người Bấy Nhiêu
Chương 323: Hành Điện
Chương 324: Một Câu Là Đủ
Chương 325: Đang Làm Việc
Chương 326: Bị Đuỗi Khỏi Giường
Chương 327: Không Cho Ngủ
Chương 328: Ném Lên Giường
Chương 329: Có Trách Nhiệm VỚI Em
Chương 330: Có Biết Tôi Qua Anh Nhớ Em Nhì ẦU Đến Thế Nào Không?
Chương 331: Lúc Nào Cũng Có Thể Ly Hôn
Chương 332: Chuyện Cũ (1)

[Chương 333: Chuyện Cũ \(2\)](#)
[Chương 334: Chuyện Cũ \(3\)](#)
[Chương 335: Chuyện Cũ \(4\)](#)
[Chương 336: Chuyện Cũ \(5\)](#)
[Chương 337: Chuyện Cũ \(6\)](#)
[Chương 338: Tình Cảm Dây Dưa \(1\)](#)
[Chương 339: Tình Cảm Dây Dưa \(2\)](#)
[Chương 340: Tình Cảm Dây Dưa \(3\)](#)
[Chương 341: Tình Cảm Dây Dưa \(4\)](#)
[Chương 342: Tình Cảm Dây Dưa \(5\)](#)
[Chương 343: Tình Cảm Dây Dưa \(6\)](#)
[Chương 344: Tình Cảm Dây Dưa \(7\)](#)
[Chương 345: Tình Cảm Dây Dưa \(8\)](#)
[Chương 346: Tình Cảm Dây Dưa \(9\)](#)
[Chương 347: Tình Cảm Dây Dưa \(10\)](#)
[Chương 348: Tình Cảm Dây Dưa \(11\)](#)
[Chương 349: Tình Cảm Dây Dưa \(12\)](#)
[Chương 350: Tình Cảm Dây Dưa \(13\)](#)
[Chương 351: Tình Cảm Dây Dưa \(14\)](#)
[Chương 352: Tình Cảm Dây Dưa \(15\)](#)
[Chương 353: Tình Cảm Dây Dưa \(16\)](#)
[Chương 354: Tình Cảm Dây Dưa \(17\)](#)
[Chương 355: Tình Cảm Dây Dưa \(355\)](#)
[Chương 356: Tình Cảm Dây Dưa \(19\)](#)
[Chương 357: Tình Cảm Dây Dưa \(20\)](#)
[Chương 358: Tình Cảm Dây Dưa \(21\)](#)
[Chương 359: Tình Cảm Dây Dưa \(22\)](#)
[Chương 360: Tình Cảm Dây Dưa \(23\)](#)
[Chương 361: Tình Cảm Dây Dưa \(24\)](#)
[Chương 362: Tình Cảm Dây Dưa \(25\)](#)
[Chương 363: Tình Cảm Dây Dưa \(26\)](#)
[Chương 364: Tình Cảm Dây Dưa \(27\)](#)
[Chương 365: Tình Cảm Dây Dưa \(28\)](#)
[Chương 366: Tình Cảm Dây Dưa \(29\)](#)
[Chương 367: Tình Cảm Dây Dưa \(30\)](#)
[Chương 368: Tình Cảm Dây Dưa \(31\)](#)
[Chương 369: Tình Cảm Dây Dưa \(32\)](#)
[Chương 370: Tình Cảm Dây Dưa \(32\)](#)
[Chương 371: Tình Cảm Dây Dưa \(33\)](#)
[Chương 372: Tình Cảm Dây Dưa \(34\)](#)
[Chương 373: Tình Cảm Dây Dưa \(35\)](#)
[Chương 374: Tình Cảm Dây Dưa \(36\)](#)
[Chương 375: Tình Cảm Dây Dưa \(37\)](#)
[Chương 376: Tình Cảm Dây Dưa \(38\)](#)
[Chương 377: Tình Cảm Dây Dưa \(39\)](#)
[Chương 378: Tình Yêu Trở Về\(1\)](#)
[Chương 379: Tình Yêu Trở Về\(2\)](#)
[Chương 380: Tình Yêu Trở Về\(3\)](#)

- [Chương 381: Tình Yêu Trở Về\(4\)](#)
[Chương 382: Tình Yêu Trở Về\(5.1\)](#)
[Chương 383: Tình Yêu Trở Về\(5.2\)](#)
[Chương 384: Tình Yêu Trở Về\(6\)](#)
[Chương 385: Tình Yêu Trở Về\(7\)](#)
[Chương 386: Tình Yêu Trở Về\(8\)](#)
[Chương 387: Tình Yêu Trở Về\(9.1\)](#)
[Chương 388: Tình Yêu Trở Về\(9.2\)](#)
[Chương 389: Tình Yêu Trở Về\(10\)](#)
[Chương 390: Tình Yêu Trở Về\(11\)](#)
[Chương 391: Tình Yêu Trở Về\(12\)](#)
[Chương 392: Tình Yêu Trở Về\(13\)](#)
[Chương 393: Tình Yêu Trở Về\(14\)](#)
[Chương 394: Tình Yêu Trở Về\(15\)](#)
[Chương 395: Tình Yêu Trở Về\(16\)](#)
[Chương 396: Tình Yêu Trở Về\(17\)](#)
[Chương 397: Tình Yêu Trở Về\(18\)](#)
[Chương 398: Tình Yêu Trở Về\(19\)](#)
[Chương 399: Tình Yêu Trở Về\(20\)](#)
[Chương 400: Tình Yêu Trở Về\(21\)](#)
[Chương 401: Tình Yêu Trở Về\(22\)](#)
[Chương 402: Tình Yêu Trở Về\(23\)](#)
[Chương 403: Tình Yêu Trở Về\(24\)](#)
[Chương 404: Thiếu](#)
[Chương 405: Thiếu](#)
[Chương 406: Thiếu](#)
[Chương 407: Thiếu](#)

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 1: Tiếu Biệt Thắng Tân Hôn

(chia ly ngắn hơn đêm tân hôn).

Thành phố B, trung tâm hội nghị quốc tế.

"At last but not least, may China and XX continue to grow strong together."

"Cuối cùng nhưng cũng không kém quan trọng, mong Trung Quốc và XX có thể tiếp tục hợp tác phát triển bền vững."

Tiếng vỗ tay vang như sấm, kéo dài nửa ngày đến khi kết thúc hội nghị. Tân Hoành tháo tai nghe xuống, cũng không rời đi vội, ngã ở nơi đó, từ cửa nhỏ nhìn đài người nhốn nháo ở bên ngoài, có người vừa đi vừa trao đổi cũng có chỗ túm năm tụm ba rời đi. Tân Hoành là một phiên dịch viên trực tiếp, hai mươi hai tuổi, tham ra một hội nghị quốc tế trọng đại dung là không dễ. Có rất nhiều người đỏ mắt ở sau lưng, người cần có năng lực và tài hoa như cô đúng là không có được mấy người. Cho nên, có đỏ mắt cũng không làm gì được. Là một phiên dịch viên trực tiếp thường có người cộng sự cố định, Tân Hoành gần như đài làm chung với Điền Tĩnh. Điền Tĩnh tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng, lại có kinh nghiệm, năm nay đã gần ba mươi mới có được vị trí này, cũng có chút danh tiếng. Nhưng hôm nay, Điền Tĩnh lại đột nhiên có chuyện, lão Tôn tạm thời bố trí cho một cô bé khác làm thay, Laurel. Tuy lần đầu làm chung, nhưng hai người cũng coi như hợp tác thành công.

"Tân Hoành, mọi người trong công ty hẹn buổi tối đến K hát, cùng đi đi?"

Laurel còn trẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng dấp tươi mới xinh đẹp. Cắt đít xong, vội lôi kéo Tân Hoành cùng đi.

K? Chưa từng đến chỗ đó? Lẽ phép cười, uyển chuyển mà từ chối, “Mọi người đi đi, tối nay tôi có chút việc.”

Laurel nghe, lạnh lùng cười nói, “Lúc mới vào, nghe mọi người nói, Tân Hoành cô vào công ty hai năm, chưa bao giờ tham dự các hoạt động chung, cũng không xã giao, hôm nay mới biết, tin đồn quả nhiên rất chính xác.”

Tân Hoành nghe rõ lời mỉa mai của Lauren, cũng không tức giận, chỉ khẽ mỉm cười, “Đúng là bình thường tương đối nhều việc.”

Tuy ngoài mặt bình thản nhưng trong lòng có một chút bài xích, chẳng qua là hai năm này đã học được cách phải bình tĩnh, cũng không cùng cô ta tranh cãi. Quay đầu cầm túi xách lên, liền đi ra ngoài. Mùa đông sắp đến, hai ngày nay trời nổi gió lớn, Tân Hoành khép lại áo khoác, mắt nhìn xung quanh một vòng. Lập tức nhìn thấy chiếc xe từ xa chạy về phía cô.

“Tân Hoành.”

Sau lưng, truyền đến một giọng nữ kiêu căng, rất tức giận. Tân Hoành miễn cưỡng quay đầu lại, thấy Laurel một thân màu mè vội vã chạy về phía cô. Tân Hoành thừa nhận, người ta nói biết ngoại ngữ thì là mỹ nữ, mà Laurel này đúng là đã đẹp lại càng thêm đẹp.

“Tân Hoành, cô đừng đi vội! Hôm nay, cô nhất định phải cùng mọi người đi tụ tập, đây là cộng sự lâu năm, cô lại cự tuyệt không tham gia, là xem thường chúng tôi phải không?”

Tân Hoành là người kiên quyết hơn nữa không thích người khác dùng lời nói khích mình, nếu là hai năm trước, nhất định sẽ hỏi ngược lại một câu, “Khinh thường các người bao giờ?” Chẳng qua là hai năm này tính tình có chút thay đổi, cũng có thể chịu đựng tính cách mọi người xung quanh, “Laurel, nếu cô không tin, hãy đi hỏi lão Tôn, hoặc là, để lão Tôn thay tôi đi hát cùng với mọi người.”

Laurel cau mày, không vui viết hết lên mặt. Xe đã sớm dừng lại trước người cô, Tân Hành nhân tiện lên xe, cũng không chào hỏi cùng người con gái mới ra đời kia.

Tân Hành vừa lên xe, cơ thể lập tức rơi vào cái ôm ấp áp trong lòng ngực rộng lớn, Tân Hành sợ hãi hãi, liếc nhìn người con trai tuấn dật bên cạnh giận dữ nói, “Anh dọa em!”

Người con trai kia cũng không cho là đúng, càng ôm cô chặt hơn, cúi đầu, định hôn lên môi cô. Tân Hành nghiêng đầu né tránh, tùy tiện đổi chủ đề, “Hôm nay sao lại đến đón em?”

Người con trai biết cô trốn tránh, cũng không ép cô, buông cô ra, tùy ý sửa sang lại trang phục, lạnh nhạt nói: “Nhớ em.”

Là một câu yêu thương, nhưng từ trong miệng anh nói ra, cùng vẻ mặt nhàn nhạt kia, Tân Hành cũng thản nhiên đón nhận, trong lòng không vui cung không có mỉm cười. Người đàn ông này, ngày thường xã giao rất nhiều, ai biết anh nói thật hay giả. Tân Hành cũng không để ý trong lòng. Cho nên, hôm nay cô đã phạm phải một sai lầm lớn nhất, chờ đến khi cô phát hiện thì đã muộn.

Trong phòng ngủ chính rộng lớn, một chao đèn bằng vải lụa, trên giường lộn xộn, hai người đang quần lây nhau. Trong phòng tình dục mờ mịt, vang vọng tiếng cô gái rên rỉ, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng thở nặng nề của đàn ông.

“Dịch Tân.....Đủ rã.”

Người đàn ông trên người cô, nghe xong thậm chí còn tăng thêm động tác, lại dẫn đến một tiếng than nhẹ của cô. Anh cúi xuống nhìn vào người phụ nữ bên dưới, nhìn đôi mắt quyến rũ của cô, ánh mắt sương mờ, lúc này mới cúi người, nói nhỏ ở vành tai cô, “Anh muốn em, luôn luôn là tiểu bé thắng tân hôn....”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 2: Tiểu Biệt Thắng Tân Hôn 2

Tiểu biệt thắng tân hôn? Tân Hoành nghe, trong lòng nhất thời bất đắc dĩ liên tục, hôm qua Dịch Tân ra ngoài, nói phải đi đàm phán, tối hôm qua không có vền hà, hôm nay sẽ về, vậy đúng là... là ngắn chứ sao? Đi đâu này không phải trọng điểm, trọng điểm là tên đàn ông này trước khi đi mới lôi kéo cô làm cho đến bất tỉnh, trở về lại mang bộ dạng gấp gáp cứ như đói bụng đến một tháng.

Lúc tỉnh lại lần nữa, bên cạnh đã không còn cái người kia, trong phòng rất tối, chao đèn bang vải lụa đã tắt. Cái chao đèn bằng vải lụa kia sẽ chỉ sáng lên khi bọn họ ân ái, nói đến, đây là lúc đầu cô yêu cầu. Khi bọn họ vừa mới ở bên nhau, anh có lúc muốn bật đèn làm, cô không để ý, đã trải qua rồi nhưng trong lòng còn chưa tiếp nhận, anh lại từng bước ép cô. Ép, Tân Hoành phải đi lấy cái chao đèn bằng vải lụa mờ mờ, cô muốn mơ hồ không thấy rõ còn tốt hơn sáng như ban ngày là được rồi.

Nào ngờ lại mang tảng đá đập vào chân mình. Khi Dịch Tân thấy đèn kia, nhìn cô, ngọn lửa vừa được dập tắt trong mắt lại cháy mạnh hơn.

Cái buổi tối đó, anh đúng là không bật đèn, chỉ là ở đó mơ hồ mà lại kịch liệt hơn.

Cô vừa đón nhận thương yêu của anh, vừa hung hăng ra một quyết định, ngày mai nhất định phải ném cái đèn này đi!

Kích tình qua đi, Dịch Tân thế nhưng cũng không vội xuống, chỉ dịu dàng nhìn cô, “Tân Hoành, đèn này không tệ, làm cho anh rất có hứng.”

Cái gì mà hứng, cảm xúc nước sữ hòa nhau? Đang suy nghĩ, tên đàn ông kia đã một phát ôm lấy cô, đi tới phòng tắm, “Em đã có tình như vậy, tôi nay hãy để cho anh đền đáp lại em thật tốt đi.”

Vì vậy, tên đàn ông kia dùng chiêu bài tắm giúp cô, lại ở trong phòng tắm hung hăng muốn cô. Sau đó, còn nhìn cái chao đèn, chỉ vào nói: “Sau này, cứ để như vậy đi.”

Vậy là, cái chao đèn đó cứ thế mà lưu lại, lâu ngày dài tháng, lại thành thói quen của hai người bọn họ. Chẳng qua là, có lúc cô nhìn cái đèn kia, cũng sẽ nhớ, có lẽ đó là sự trừng phạt nhỏ bé của anh dành cho cô. Dịch Tân này, tuấn dật, dịu dàng, bề ngoài vô hại, thật ra trong cặp mắt kia cái gì cũng biết, tự nhiên cũng nhìn ra cô đang trốn tránh anh. Cô trốn tránh? Anh liền liên tục theo sát không ngừng. Tuần hoàn như vậy, từ ngày đầu tiên cô gặp anh, vẫn lặp đi lặp lại không ngừng nghỉ.

Tân Hoành xuống giường, kéo rèm cửa dày cộm ra, ánh sáng trắng có chút chói mắt, cô giơ tay lên che mắt. Đã giữa trưa, rèm cửa sổ kéo lên, mờ màng, cô còn tưởng là nửa đêm. Đúng như vậy, không biết từ lúc nào thì... Cô bị anh ôm vào trong ngực, đã không biết sáng tối từ lâu. Di động vang lên, cắt đứt suy nghĩ của cô. Là Điền Tĩnh.

“Tân Hoành, ngày hôm qua ném một tiểu cô nương không hiểu chuyện cho em, em có muốn ra ngoài không, chị Điền đền tội với em?”

Đầu kia là tiếng cười cởi mở của Điền Tĩnh. Tân Hoành vừa nghe điện thoại, vừa nhìn đồng hồ. Mười một giờ, vừa đúng bữa trưa. Dịch Tân hôm qua mới xong công tác, hôm nay cũng có rất nhiều việc phải làm, nên cũng không có thời gian cùng cô ăn bữa trưa, suy nghĩ, Tân Hoành trả lời lại, “Vâng, cho chị cơ hội này.”

“Tốt, mười hai giờ, gặp ở chỗ cũ.”

Tân Hoành cúp điện thoại, lại có điện thoại gọi đến, là Dịch Tân.

“Vừa rồi gọi cho ai?” Giọng nói lạnh nhạt, giống như chất vấn.

Tân Hoành đã sớm thành thói quen, cáu kỉnh nói, “Là Điền Tĩnh, chỉ ấy muộn hẹn đi ăn trưa.”

Bên kia rõ ràng ngừng lại, cuối cùng vẫn nói, “Đi đi.”

Dịch Tân là người không thích nói nhảu. Tân Hoành nghĩ, có thể người ở địa vị cao, ra nhảu quyết sách, là thành thói quen mọi việc chỉ hoặc cự tuyệt hoặc đong ý, chỉ là một đáp án khẳng định hoặc phủ định, dĩ nhiên nói không nhảu lắm.

Tân Hoành cúp điện thoại, mặc quần áo ra ngoài.

Đầu điện thoại bên kia, Dịch Tân để điện thoại xuống, sắc mặt gợn sóng không kích động. Chẳng qua là ấn điện thoại nội bộ trên bàn, nói, “Hủy cuộc hẹn cũ.”

Đầu kia, lập tức có giọng nam chững chạc trả lời, “Vâng, Tân thiêú.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 3: Bao Nuôi

“Tân Hoành, chị muốn kết hôn.”

Tân Hoành cùng Diên Tĩnh coi như là bạn tốt hợp tác lâu năm rã, nhưng tin tức này đối với cô mà nói, quá mức bất ngờ, trong lúc thời, Tân Hoành chỉ cầm đồi đũa, sững sờ nhìn cô, “Rất bất ngờ, cũng không có nghe chị nói đến.”

Diên Tĩnh tự giấu cười một tiếng, cầm ly rượu lên cho vào miệng, “Có cái gì mà bất ngờ? Chị đã 29 sắp 30 tuổi rã, không nhân lúc này gả mình đi, về sau không có thị trường, chẳng lẽ lại tự nuôi mình giống như bây giờ sao? Nói không chừng sau này còn không nuôi nổi đấy. Em cũng biết, nghề này của chúng ta đấy, gánh nặng trí nhớ như vậy, em xem ông Tôn năm đó cũng tài hoa hơn người, nhưng qua tuổi trẻ tóc cũng rụng sạch, cuối cùng không phải bức bách mở công ty là thương nhân.”

Tân Hoành gật đầu một cái, cảm thấy cô nói rất có đạo lý.

Bên ngoài đầu nói phụ nữ đi làm, cuối cùng không phải là thành bà chủ trong gia đình đã là quy luật rã, thật ra thì bọn họ đâu có biết, nghề này của chúng ta đây khó khăn, vất vả? Chị năm đó cũng tràn đầy khát vọng trong lòng ngực, nghĩ ở nơi này xông xáo trong một nhóm làm lên sự nghiệp, hôm nay rút lui, không phải bởi vì không có tình cảm, chỉ là vì mệt mỏi.”

Tân Hoành nghe, cảm thấy Diên Tĩnh càng nói càng sâu não.

“Người làm nghề tự do? Nghe qua nghề nghiệp tự tại cõi nào? Người ngoài đâu có biết, nói tự do, thật ra lại không có chút nào tự do. Nhì đầu ngày

vô danh mong đợi có thể lộ mặt, một khi lộ mặt, lại hoàn toàn không dừng lại được, có bao nhiêu việc thì phải nhận làm bấy nhiêu, một khi từ chối, người khác còn tưởng rằng em không làm. Tân Hoành, em sốt, có một người đàn ông ở trước mặt giúp em chống lên một mảnh trời riêng, em mới có thể thực sự tự tại. Muốn công tác, ông Tôn lập tức sắp xếp cho em, mệt mỏi, tuyệt đối không có người dám tới làm phiền em.”

Điền Tĩnh vừa nói, vừa giơ ly rượu lên, đổ vào miệng. Tân Hoành thấy, đưa tay kéo cô, “Đừng uống nữa, nếu không làm, sau này cũng có chàng thương yêu, chỉ cần hưởng thụ thật tốt là được rồi.”

Điền Tĩnh nhìn bàn tay nhỏ bé mịn màng đang đặt lên tay mình, cũng không cãi lại, thuận theo đặt ly rượu xuống, nhìn Tân Hoành, khẽ mỉm cười, “Em không cần trách chị nỗi âu chuyện, No-Judge(không phán xét), chỉ muốn nói với em một câu, em rất giống chị, nếu năm đó không gặp được người đàn ông kia, qua vài năm, cũng sẽ giống hoàn cảnh hiện giờ của chị.”

Tân Hoành nghe, trái tim hơi đắng, ngoài miệng cười nhạt một tiếng, “Giống hoàn cảnh của chị là như thế nào? Từng bước từng bước đi tới vị trí ngày hôm nay, thành công rồi rút lui, rửa tay nấu canh, ít nhất khát vọng ban đầu cũng coi đã thỏa mãn.”

Điền Tĩnh nghe, cũng không trách cô nỗi âu lời. Trong lòng cô hiểu, Tân Hoành có thể nói là thiên phú dị thường (khả năng trời phú), bà ngoại cô, là giáo sư nổi tiếng về ngôn ngữ, sau khi chết vẫn đứng vững vàng giống như sao Thái Đẩu được mọi người kính trọng, tất cả nhân sĩ không ai không biết; bà ngoại Tân Hoành trước khi kết hôn là phiên dịch viên, Tân Hoành mười sáu tuổi liền được vào trường có danh tiếng, hai mươi tuổi thì tốt nghiệp. Thiên phú hơn người lại mang trong lòng khát vọng, nếu không gặp phải người đàn ông kia, không có bị người đàn ông đó cất giấu kỹ, Tân Hoành nhất định có thể men theo con đường mình muốn đi một đường lên tới đỉnh núi.

Tân Hoành thấy không khí có chút nặng nề, vội chuyển đề tài: “Được rồi, không nên nói nghiêm trọng như vậy, chị cũng sắp có chuyện vui, một

lát chúng ta đi dạo phố, để cho đứa em gái này sắm cho chị ít đồ cưới.”

Điền Tĩnh hé mắt liếc cô, “Được, tiểu phú bà, nếu chị từ chối là bất kính, cũng coi là giúp đỡ xã hội rút ngắn chênh lệch giàu nghèo.”

Hai người cõm nước xong, tài xế đưa Tân Hoành cùng Điền Tĩnh đến Khuyết Thiên. Khuyết Thiên là trung tâm thương mại lớn nhất sa hoa nhất, không đâu bằng. Chó nói đến người bình thường, ngay cả danh viện thực nữ bình thường, tùy tiện cũng không dám tới. Hai người đang di dạo hăng hái, lại đột nhiên nghe được một giọng nữ trong trẻo phía trước, “O, quả nhiên người phụ nữ này được bao nuôi rัก, bắt đầu một bước lên mây.”

Tân Hoành nghe, thu hồn nữ cười, nâng đầu, liền thấy ở phía trước, toàn thân đất tím, Laurel.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 4: Bao Nuôi 2

“Nghê Sênh, bên ngoài hỗn loạn, không nên động một chút là khiêu khích người khác, hơn nữa, người cô khiêu khích vẫn là đàn chị của cô.”

Bên cạnh, là Điền Tĩnh mở miệng. Cô gái xinh đẹp kia cười duyên, con mắt sáng liếc qua Tân Hoành, lại dừng trên người Điền Tĩnh, “Đàn chị? Hai người dựa vào quyền rũ đàn ông để được làm đàn chị trong công tác sao?”

“Cô.” Điền Tĩnh giận dữ. Tân Hoành lại ngăn cản cô chỉ nhẹ giọng nói, “Nghê Sênh, là nhị tiểu thư của Nghê thị sao?”

“Phải” trên mặt kiêu ngạo cười, “Cô cũng có chút kiến thức.”

Tân Hoành chậm rãi đi về phía cô, khẽ mỉm cười, “Không phải là tôi có kiến thức, là bạn trai của cô quá nhí nhố, khả năng tiếp xúc quá lớn, ngay cả tôi đây gần như là không biết cô, cũng không tránh được, nghe đại danh đã lâu, như sấm bên tai!”

Nghê Sênh nghe, nhất thời lông mày cũng dựng thẳng, cười lạnh, “Bạn trai tôi có nhí nhố hơn nữa, ít nhất tôi không giống người khác, dựa vào da thịt để kiểm corm.”

Tân Hoành hơi nhíu mi, “Nghê tiểu thư, cô có nghe qua một câu nói? Người không đánh ta, ta không đánh người, người nếu phạm ta, trả lại gấp đôi!”

Nghê Sênh nghe, liếc nhìn Tân Hoành liền cười, cười đến run rẩy cả người, “Muốn tới chỗ chúa vàng nhà cô tố cáo sao?”

“Chúa vàng? Cái gì mà chúa vàng?”

Đột nhiên có một giọng nữ xông vào, trầm ổn lão luyện, Nghê Sênh nghe quay đầu lại, thấy phía sau một cô gái mặt mũi tinh sảo, toàn thân là đồ Chanel, tóc buộc cao gọn gàng. Trên mặt Nghê Sanh nhất thời biến sắc, hướng về phía vị tiểu thư kia cười nhiệt tình.

“Tân Giác, đã lâu không gặp!”

Tân Giác nghe, lịch sự cười, đi lên phía trước, cũng không nhìn Nghê Sanh, liền nhìn Tân Hoành, nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Chị.”

“Chị?!”

“Chị?”

Nghê Sanh cùng Điền Tĩnh đồng thời kêu lên tiếng. Điền Tĩnh nhìn Tân Hoành, mặc dù cô luôn biết mẹ Tân Hoành là Du Tiểu Nghi, nhưng cũng không biết, cô lại là con gái của nhà giàu có tiếng ở trong nước Tân Hạo.

Nghê Sanh càng không dám tin, chỉ trợn to mắt, nhìn Tân Giác một lát, lại nhìn Tân Hoành một cái. Lần này nghĩ, cô liền ở trong lòng thầm mắng mình sơ suất. Tân Hoành, Tân Giác, trên đời này họ Tân có thể có bao nhiêu chứ? Họ Tân, tên cũng liên quan đến ngọc thì lại có bao nhiêu chứ? (Hoành: viên ngọc nằm ngang – Giác: hai miếng ngọc ghép lại.) Cô tại sao lại không thận trọng như vậy?

Tân Giác này là tên gọi danh viện, là con gái của nhà giàu có bậc nhất Tân Hạo, nếu Tân Hoành là chị của Tân Giác, vậy....Cô ta chính xác là tư sản! Nghê Sanh hôm qua nhìn thấy Tân Hoành ngồi Rolls-Royce rời đi, vốn còn tưởng rằng cô ta câu được rùa vàng. Buổi chiều lúc mọi người cùng nhau tụ tập, hỏi những đồng nghiệp khác trong công ty, cũng không có ai nghe qua cô ta đã kết hôn hoặc đã có bạn trai. Mà trong công ty lại có lời đồn Điền Tĩnh năm qua vẫn được đàn ông bao nuôi, lại cùng Tân Hoành qua lại gần gũi, này đây Nghê Sanh mới có thể cho là Tân Hoành cũng được người khác bao nuôi.

Chẳng qua là bây giờ nghĩ lại, thật sự không thể nào! Phải có bao nhiêu tài sản mới có thể bao nuôi được đại tiểu thư nhà họ Tân đây! Nghĩ đến đây, Nghê Sênh lập tức hướng về phía Tân Hoành cười đến nịnh hót, “Thì ra là Tân tiểu thư, Nghê Sênh lúc trước không có nhận ra Tân tiểu thư, cho nên gây ra hiểu lầm, mong rằng Tân tiểu thư bỏ qua cho ạ.”

Tân Hoành bị cô ta một tiếng lại một tiếng tiểu thư làm cho trong lòng có chút phiền não, lại nhìn Tân Giác đứng ở bên cạnh Nghê Sanh, khoe môi hơi nhếch lên, chỉ có điệu nhìn về phía cô ta cười, không nhịn được lạnh giọng, nhìn Nghê Sênh, “Nếu là hiểu lầm, sau này cũng không cần khắp nơi phô trương miệng lưỡi thị phi.”

Nghê Sênh không nghĩ tới Tân Hoành sẽ không nể mặt như vậy, lời nói trực tiếp như vậy, một bậc thang cũng không cho cô xuống, trong lòng tức giận, nhưng lại ngại vì hai chị em họ đang cùng ở một chỗ, không thể nói thêm cái gì, chỉ lễ phép cười cười, nói rã rời đi.

Tân Hoành nhìn Điền Tĩnh cười nói, “Điền Tĩnh à, lễ vật hôn lễ của chị sợ rằng phải kéo dài thời hạn, xin lỗi nha.

Điền Tĩnh tại chức, lăn lộn nhiều năm như vậy, dĩ nhiên là người thức thời, chỉ cười nói, “Không vội, già này cũng chờ nhiều năm như vậy, cũng không sợ lâu thêm một chút nữa, em đừng quên là được rã.”

Tân Hoành cười liếc cô, “Em dám quên sao? Em muốn quên, chị cũng không thể làm gì em, có đuổi gãy chân cũng không kịp nha!”

Điền Tĩnh cũng không nói thêm lời, vỗ vai Tân Hoành liều rời đi. Tân Hoành lúc này mới nhìn sang Tân Giác, vẻ mặt lạnh nhạt.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 5: Bao Nuôi 3

Tân Hoành nhẫn nhịn, cùng Tân Giác đến một phòng trà cao cấp. Với cô mà nói, cô không muốn cùng Tân Hạo và Tân Giác cõi bất cứ dính dáng nào, nhưng nhìn vẻ quyết tâm hôm nay của Tân Giác có lẽ sẽ không bỏ qua cho cô, cô cũng không muốn cùng cô ta dây dưa ở nơi công cộng, cô không tránh thoát được người này. Lúc này mới bắt đắc dĩ, cùng cô ta đi nơi khác.

“Tân Giác, đến bây giờ chị mới biết em không thể rời bỏ chị như vậy, kể từ khi chị rời nhà, dù chị ở nơi nào, em luôn có thể tìm được chị, thỉnh thoảng còn đến thăm chị một lần.”

Chỉ có hai người, Tân Giác cũng không vòng vo với cô nữa, mở miệng liền lạnh giọng, “Chị xác định không phải chị dùng thủ đoạn dụ dỗ em, ép em không thể không nguyện ý khổ cực bay tới đây, tự mình xử lý?”

“Thủ đoạn dụ dỗ?” Tân Hoành nghe cười lạnh, “Nếu chị thật sự muốn dùng thủ đoạn dụ dỗ, năm đó còn có thể bị em tính kế, đến mức sau này bị đuổi ra khỏi nhà?”

Tân Giác cau mày, lạnh giọng quát, “Chị có chứng cứ gì mà nói em tính kế chị?”

“Chứng cứ?” Tân Hoành cảm thấy buồn cười, “Chị phải tìm vật kia làm cái gì? Chị cũng không muốn lấy lại! Ba, Trần Ngôn, yêu thích của em, chị không lạ gì; em muốn, chị không muốn; em chẳng qua là giúp chị có cơ hội, giúp chị có thêm bậc thang, cách xa bọn họ.”

Tân Giác giấu cợi, “Chị cũng thật mạnh miệng! Chị có nghĩ đến cũng sẽ lăn lộn khó ngủ, nhưng mà chị lại không chiếm được, bọn họ cũng không cần chị, nên chị không thể không rời đi, hôm nay, bây giờ không cần thiết nói mình thanh cao như vậy. Nếu chị thật sự thanh cao còn chưa nói, chị lại hết lần này đến lần khác ở sau lưng làm những việc xấu xa, quyết rũ đàn ông đã có vợ, dụ dỗ Trầm Ngôn!”

“Em ngày ngày đâu không có việc gì làm như vậy, cố gắng vọng tưởng làm người bị hại sao?” Tân Hoành cảm thấy người phụ nữ trước mặt này thật sự có tình gây sự, cô cũng đã rời nhà hai năm, cùng bọn họ đã không còn liên lạc, nếu không phải người phụ nữ này cách ba đến năm ngày lại bay tới quấy nhiễu, cô cũng không nhớ tới tên Trầm Ngôn kia.

Dụ dỗ? Từ hồi nào vậy? Hết lần này đến lần khác người phụ nữ này cứ một mực chắc chắn, kiên định đến ngay cả Tân Hoành cũng muốn tin mình thật sự có đi dụ dỗ chàng cô ta.

“Tân Hoành, tôi cảnh cáo chị, đàn ông bên ngoài, chị muốn dụ dỗ bao nhiêu thì mặc chị, nhưng nếu chị còn dám quấn lấy Trầm Ngôn, nếu còn có lần sau, tôi quyết không nể tình chị em nữa! Vừa rồi, chị cũng nên thấy rõ, nhà họ Tân có bao nhiêu ảnh hưởng, tôi muốn xử lý chị, chẳng qua là chút chuyện nhỏ.” Tân Giác uy hiếp xong, cầm túi Hermes lên vênh váo rồi đi.

Tân Hoành ngồi tại chỗ, lảng lảng nhìn cô ta toàn thân khí thế, dáng vẻ thiên kim đại tiểu thư, hình như ngay cả cái túi trên tay cô ta sang trọng hơn so với rất nhiều người. Mỗi lần đều là như vậy, đều hùng hổ tối, lại hùng hổ đi, mỗi một lần dây dưa, cũng làm cho trong lòng Tân Hoành hoang mang, làm thế nào cũng không thể quên được.

Giống như bối cảnh năm đó đang diễn ra, luôn là ở thời điểm bản thân cho rằng mình đã quên nó, thì nó lại nhảy đến trước mắt mình, tựa hoàn như vậy, trí nhớ đó liền như được khắc chữ, cuối cùng, muốn quên cũng không thể quên được.

Tân Hoành ngồi lại một lát, khí ra khỏi phòng trà thì trời đã tối. Mùa đông chính là như vậy, ban đêm luôn đến rất sớm. Khi về đến nhà, Dịch

Tân đang ngồi trên ghế salon. Đem áo khoác cùng găng tay giao cho quản gia, cô nhìn Dịch Tân, “Hôm nay sao vội vã vậy?”

Dịch Tân giương mắt nhìn cô, trên mặt cũng không có nỗi buồn biếng cảm, chỉ vỗ vỗ bên cạnh, ý bảo cô đi tới. Cô khẽ mỉm cười, nghe theo tiếng cô vào bên cạnh anh.

Lúc ngồi xuống lại có cảm giác được hơi thở cực kỳ mãnh liệt đang tiến lại gần, Dịch Tân ôm chầm lấy cô, cúi đầu hôn lên môi cô. Cô do dự một chút, còn chưa kịp đáp lại, liền cảm thấy hơi thở của anh có chút nóng nảy, hình như trong lòng bị đè nén cái gì, khiến tâm tình anh không tốt. Cô muốn đẩy anh ra, anh lại ôm cô chặt hơn, một chút cũng không buông, cô cũng chỉ có thể quan tâm mà đáp lại. Anh thoảng thở bình thường, cô mới hỏi, “Sao vậy?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 6: Bao Nuôi 4

Anh hé mắt nhìn cô, trên mặt vẫn nhàn nhạt như cũn, con ngươi sâu lắng, giống như vừa rã chưa từng khiến cô mê muội. Tiếng nói có chút lười, giống như không đếm xỉa tới, “Hôm nay rất vui vẻ sao?”

Tân Hoành nhìn anh, bình tĩnh xem xét, anh thật sự là một người đàn ông đẹp mắt, thậm chí có thể nói là xinh đẹp. Đường cong khuôn mặt duyên dáng, đôi mắt sâu, mũi cao thẳng, đôi môi hơi mỏng nhưng có độ cong tao nhã, cả người nhìn tuấn dật dịu dàng, Nhưng Tân Hoành hiểu rõ anh, biết chuyện của cô, luôn không dấu được mắt anh, cô cũng không định dấu diếm, nói thẳng, “Hôm nay em lại lần nữa “vô tình gặp được” Tân Giác.”

“Vẫn như vậy?”

Giọng anh rõ ràng rất lười, nhưng lại hết lần này đến lần khác có lực xuyên thấu, hình như dễ dàng có thể xuyên thấu nội tâm một người. Trong lòng Tân Hoành rét lạnh, cũng chỉ nhìn về phía anh cười một tiếng, “Vẫn như vậy. Trò cũ nhì năm, không có gì mới mẻ.”

Anh cười khẽ, “Em ngược lại như thế lại thấy thông suốt.” Trong nháy mắt lại thu lại nụ cười, lạnh lùng nói với cô, “Đi lên thay quần áo trước đi.”

Một giây trước ôn tồn, một giây sau lại lạnh nhạt, tâm tình của anh thay đổi rất nhanh. Thời điểm lúc đầu, Tân Hoanh không thích ứng được, bất quá đã thành thói quen, cô đã nghĩ thong suốt — có lẽ lúc anh đối với cô ôn tồn không nhất định là chăm sóc, cũng không nhất định thời điểm kia là lạnh nhạt.

Đến hôm nay cô có thể ứng phó tự nhiên, anh để cho cô đi thay quần áo, cô liền đi lên lầu thay.

Dịch Tân ngã ở ghê, nhìn bóng lưng Tân Hoành rời đi. Tư thế lên lầu của cô rất ưu nhã, trên thực tế, cô làm bất cứ chuyện gì cũng rất ưu nhã, hai năm qua cùng cô sống chung, cô luôn biết tiến lùi thỏa đáng, hào phóng khéo léo.

Lúc đầu, cô còn có thể làm sai chuyện, chọc anh tức giận, cãi lại anh, sau này, cô hình như không còn làm sai chuyện gì, cũng không chọc giận anh, nếu là anh vô sự sinh chuyện, cô cũng lần nữa nhượng bộ. Giống như, cả đời này cô đều là con nhà quýền quý điển hình.

Nhưng, trong lòng Dịch Tân biết rõ, Tân Hoành không phải như vậy. Cô cũng không phải con nhà quýền quý, cũng không có tính khí tốt như vậy. Nghĩ tới đây, tay anh nắm thành quyền, phía trên còn có gân xanh nổi lên.

Nguyên Thâm mòi vào cửa, thấy Dịch Tân làm bộ dáng đang tức giận. Nhất thời, trong lòng bất bình lại mãnh liệt dâng lên, anh mắt quét một vòng, cũng không nhìn thấy người phụ nữ kia.

“Gọi cậu túi đây để gặp tôi, chứ không phải gặp cô ấy.”

Giọng nói nhàn nhạt, Nguyên Thâm nghe vào trong tai, trong nháy mắt thân thể chấn động, thu lại tâm trạng, cung kính hơi cúi đầu. Cái người đối diện phía trước, không kẻ nào dám làm càn, ngay cả trong ý nghĩ cũng không thể. Người này, thiếu gia nhà họ Dịch, bảy tuổi đi theo lão gia xông pha mưa bom bão đạn, mười ba tuổi một mình hoàn thành một khoản giao dịch quân hỏa (vũ khí quân đội) với một quốc gia, mười tám tuổi nhận lấy đế quốc họ Dịch, trong thời gian năm năm phát triển lên tới đỉnh cao, thành tựu là bá chủ ở Châu Á.

Mặc dù hôm nay, có khuynh hướng muốn rút lui khỏi dòng nước xiết, nhưng người này, vẫn tồn tại giống như thằn, là thằn tượng của anh, anh không dám lỗ mang.

“Rút tiền đầu tư Nghê thi, đổi sang Tân thi.” Thân thể Dịch Tân dựa vào ghế salon, hơi nhắm hai mắt, như có chút mệt mỏi, miễn cưỡng giao phó.

Nguyên Thâm nghe, lại chấn động toàn thân, không thể tin mở to mắt nhìn người đàn ông già như lười biếng trên ghế. Người đàn ông kia vẫn nhắm hai mắt như cũ, chỉ nhàn nhạt nói ngược lại, “Sao vây, cậu cho là tôi làm không đúng?”

Nguyên Thâm lập tức cúi đầu, cung kính nói, “Nguyên Thâm không dám, Nguyên Thâm lập tức đi làm.” Nói xong gọn gàng xoay người rời đi, một khắc không chậm trễ, đó là kinh nghiệm chỉnh huấn nhanh năm.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 7: Bao Nuôi 5

Nguyên Thâm luôn cho rằng từ nhỏ mình đã được tiếp xúc với huấn luyện, bởi vì trong trí nhớ lúc đó, bản thân anh đang chịu đựng các loại huấn luyện, bắn súng, vật lộn, đánh nhau quyết liệt.

Anh không phải là một người hay suy tư, cho nên anh không biết vì sao cuộc đời của anh lại như vậy, chỉ ngoan ngoãn tiếp nhận an bài.

Lúc anh mười tuổi, cha anh sắp xếp một cuộc tỷ thí dành cho anh, để một mình anh vật lộn cùng với tên đàn ông cao to ba trăm kí lô, sau đó, anh thắng; sau đó anh được sắp xếp bên người Dịch Tân, năm ấy, Dịch Tân bảy tuổi.

Lúc mười tuổi căn bản không biết cuộc sống của mình sẽ ra sao, hết thảy chỉ biết tuân theo lời cha. Cho đến khi anh theo Dịch Tân, cho đến lúc đứa nhỏ bảy tuổi dễ dàng thắng được anh, cứu anh.

Không, không phải là dựa vào vũ lực. Lúc bảy tuổi, Dịch Tân là một tiểu công tử tuấn mỹ, bộ dáng ôn văn nho nhã, nếu tay không đánh nhau, tuyệt đối không thắng được Nguyên Thâm, đã rèn luyện từ khi vừa sinh.

Dịch Tân thắng được anh chính là nhờ trí lực, năng lực cùng quyết đoán.

Năm ấy, Dịch lão ra mang theo Dịch Tân ra ngoài, lại bị phản đồi bán đứng, thuộc hạ thương vong nghiêm trọng, hai ông cháu anh cũng suýt mất mạng, Nguyên Thâm lúc đó vừa mới đi theo Dịch Tân, lại có cha dạy bảo — cung cúc tận tụy, đến chết mới thôi.

Nguyên Thâm chuẩn bị kỹ càng, được ăn cả ngã về không chuẩn bị hy sinh, Dịch Tân lại ngăn cản anh. Năm ấy, Dịch Tân bảy tuổi, cũng đã có thể để kẻ thù trong lòng, tình hình kẻ địch nắm chặt, cuối cùng mang theo anh cùng Dịch lão gia, ba người thoát khỏi chỗ chết. Từ đó, Nguyên Thâm liền ngưỡng mộ Dịch Tân.

Đi theo nhiều năm, Nguyên Sâu hiểu rõ Dịch Tân, một người đàn ông trở mặt như cắt, muốn cái gì liền làm, và làm bằng được.

Dịch gia là đế quốc lớn nhất Châu Á, Dịch Tân chính là đế vương. Nhưng đế vương sau cùng lại là một phụ nữ khiến toàn nhân loại kinh ngạc.

Với anh mắt của Nguyên Thâm, Tân Hoành, không xứng với Dịch Tân! Mặc dù ngũ quan cân đối, da nhẵn nhụi, trắng nõn, cũng có thể khiến người khác yêu thích, nhưng không đủ tươi đẹp. Trù dung mạc, còn có, trí khôn, thủ đoạn, tính tình, cũng đều không xứng với anh, thậm chí còn không bằng những phụ nữ mà anh đã quen trước đây.

Đến nay, Nguyên Thâm vẫn không hiểu, tại sao Dịch Tân hết lần này đến lần khác muốn có Tân Hoành. Thâm chí, đối với cô ta, anh cũng không hề giống anh bình thường nữa.

Cũng giống bộ dạng giận như không giận vừa rồi, nếu là Dịch Tân trước đây, tuyệt đối sẽ không đè nén. Dịch Tân trước khi biết Tân Hoành, khi giận dữ sẽ hủy thiên diệt địa, không một ai có thể sống sót trước cơn giận của anh.

Vì vậy, đối với Tân Hoành, Nguyên Thâm rất chán ghét, nhưng chỉ dám giận mà không dám nói gì.

Buổi chiều, một mình Dịch Tân ở trong phòng sách, Tân Hoành mới nhớ hôm nay anh về nhà tương đối sớm, chắc lại có chuyện gì bận rộn, cũng không có chờ anh, tắm tắm, liền lên giường ngủ một mình.

Lúc đang mơ màng, cảm giác có đôi bàn tay mang chút chai sạn đang du ngoạn ở trên cơ thể cô, từ trước ngực mềm mại đến cái eo nhỏ

nhắn nhạy cảm, lại một đường đi xuống.

Nơi bàn tay đi qua, cơ thể của cô l^{ên} không tự chủ được trở lên khô nóng, hơi mở mắt ra, lại thấy Dịch Tân đang ở trên người cô, cặp mắt xinh đẹp đang nhìn chằm chằm cô, mang theo dục vọng. Thấy cô tỉnh lại, khéo môi anh gợi lên, thi triển đường cong mị hoặc,”Đừng ngủ trước.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 8: Bao Nuôi 6

Không thể phủ nhận, ở trên giường, Dịch Tân là một cao thủ, luôn có thể mang đến cực hạn vui vẻ cho hai người. Cũng chỉ có lúc này, Tân Hoành mới có thể hoàn toàn buông lỏng mình, tiếp nhận anh, đem bản thân giao cho anh.

Đầu nói, đàn ông có thể không yêu mà tính (tình dục), lời này thật không sai, rõ ràng anh không yêu cô, lại có thể mặc sức cùng cô tràn luân, hình như cô thật sự là người nọ trong lòng anh.

Chỉ là đêm nay, anh có chút thô bạo. Tuy nói bình thường anh cũng coi như không phải dịu dàng, anh đối với cô, luôn luôn không tiếc sức lực. Nhưng tối nay, anh lại giống như cõi ý hành hạ cô, là cho cô hơi khó chịu.

Cô căm mội, hơi u oán nhìn anh. Anh cúi đầu, thấy bộ dáng cô mang theo chút ủy khuất, không nhịn được, con ngươi trở lên dịu dàng. Dưới ánh trăng mờ, cô không nhìn rõ thần sắc của anh lắm, anh không nói gì, cô cũng không nói, sau đó, rã lại như dĩ vãng.

Lúc quan hệ, hai người cũng có thể cùng nhau hưởng thụ ch襍 lát tràn luân. Sau đó, cô đưa lưng về phía anh, mệt mỏi ngủ thiếp đi. Anh từ phía sau ôm lấy cô, tay vòng qua trước người cô, nhẹ nhàng vuốt ve thân hình mềm mại của cô, môi chạm nhẹ vào tai cô, giọng mang theo chút vui mừng và khàn khan đặc biệt sau khi yêu, “Tôi mai, tiệc sinh nhật Phong Dương, đi cùng anh.”

Cô nghe xong, đột nhiên tỉnh táo. Anh kề sát da thịt cô, rất gần, tự nhiên cảm thấy cô biến hóa. Anh chờ cô mở miệng, nhưng cô không nói gì, anh giật giật môi, cuối cùng lại, cũng không nói gì.

Hai người cứ ôm nhau ngủ như vậy, không nói một lời. Phong Dương là em họ của anh, rất khác anh, Phong Dương làm việc luôn luôn phách lối. Ngày thường, cũng không tụ tập với ai, nhưng tiệc sinh nhật, nhất định tụ tập vô số nhân sĩ trong xã hội thượng lưu, trước mặt công chúng, lúc trước, Dịch Tân không mang theo cô. Quan hệ của anh và cô, rất ít người biết.

Cô biết, anh không muốn công khai quan hệ với cô, cho dù, anh và cô đã danh chính ngôn thuận là vợ chồng. Nhưng như vậy có thể thay đổi được gì đây?

Cô cảm thấy Nghê Sênh không nói sai, cô đối với anh mà nói, thay vì nói là vợ, không bằng nói là bao nuôi.

Nghê Sênh? Đúng rồi, anh nhất định đã biết cô cùng Nghê Sanh gặp mặt ở Khuyết Thiên, biết cô bị lời đồn bao nuôi ở công ty.

Đúng vậy mà, có chuyện gì, có thể giấu được anh đây? Như vậy, mang cô đi ra ngoài, công khai cô, có phải anh thương tiếc cô, muốn đến bù cô bị chịu ủy khuất? Thật ra thì, ủy khuất cũng chẳng sao cả. Nếu anh yêu cô, dù cô thế nào cũng bằng lòng; nếu anh không thương, tất cả cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Tất cả. Công khai quan hệ thì sao? Nếu trong lòng anh không có cô, coi như có nhì ai người biết cô hơn nữa, thì có ý nghĩa gì đây?

Cô có quan hệ với anh, Tân Hoành cô cũng cần kết luận của người ngoài, tất cả chỉ cần tim của anh. Nếu ở trong lòng anh, anh cùng cô thật sự là vợ chồng, vậy đứa bé kia, anh đã không cự tuyệt.

Bao nuôi? Cách nói rất chuẩn xác mà!

Có thể cùng hưởng sung sướng, nhưng tuyệt đối không có kết quả sau sung sướng.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 9: Dạ Tiệc 1

Tầng dưới cùng ngăn kéo đài giường, có một tờ báo cáo xét nghiệm của bệnh viện, bị cô nhét vào sâu bên dưới. Cô chẳng qua chỉ đặt ở đó, biết ở nơi đó có tờ giấy như vậy, lại không có muốn xem qua. Cũng nhớ rất rõ ràng, cô vừa nhìn tờ giấy kia, là thời điểm chuẩn đoán chính xác cô có thai, cảm xúc trong lòng rất mãnh liệt, đó là vui mừng, mong đợi, mơ ước đan vào nhau mạnh mẽ, vui mừng khiến thân thể cô hơi phát run.

Thật ra thì khi đó cô mới cưới anh cũng không lâu, cô cũng không quá mức quen thuộc anh. Chỉ là ở đáy lòng cô cũng đã cướng ép bản thân đón nhận người chồng thật sự này, dù sao tấm ảnh ở trên giấy đăng ký kết hôn kia, cũng là hai người cô và anh.

Từ nhỏ, cô đã không có nỗi tình thân, vào đúng lúc hai mươi tuổi rối loạn đó, đối với hôn nhân thuộc về mình hoàn toàn bị Tân gia đặc biệt để ý. Hơn nữa, người đàn ông đó, trong thời gian cô khó khăn nhất đã mang cô đến cuộc đời của anh, đối với anh, cô vẫn còn ôm ảo tưởng.

Không yêu không có quan hệ, chỉ là ở đáy lòng lặng lẽ quyết định tiến hành thật tốt một đoạn quan hệ mới. Cho đến khi niêm vui mừng mãnh liệt kia từng chút một bị xé nát, tầng dưới cùng, ở sâu bên dưới, tờ giấy kia lặng lẽ nằm ở đó.

Cô đưa tay cầm lên, nhìn chữ “dương tính”, lại không cảm nhận được mừng rỡ mãnh liệt như năm ấy, còn sót lại chẳng qua là năm đó, khi cô lúng túng chờ anh ba ngày, khó chịu cùng tuyệt vọng. Phản tuyệt vọng kia, hoàn toàn xé nát ước mơ của cô đối với anh, đối với giấc mộng hôn nhân gia đình.

Có tiếng bước chân từ từ đến gần, cô vội vàng đem báo cáo bỏ lại vào ngăn kéo. Đứng dậy, quay đầu lại, người đàn ông kia đứng ở cửa, lễ phục màu đen tinh khiết, rất hợp với anh. Ánh mắt của anh quét qua trên người cô, hơi nhíu mày, “Tại sao không thay quần áo?”

Cô nhìn bộ lễ phục màu xanh ngọc trên giường, rãnh nhìn về phía anh, thử dò xét, “Tôi nay có nhu cầu người không?”

Cô còn chưa xác định, không xác định anh lại thật sự muốn cô xuất hiện ở trước mặt mọi người, không xác định hành động này rốt cuộc có ý nghĩa gì. Anh cũng chậm rãi đi tới trước mặt cô, đưa tay, ngón tay liền chạm đến da thịt mềm mại tinh tế trên mặt cô, ánh mắt của anh dịu dàng cực hạn, nhưng lời nói ra lại rất cường thế, “Muốn tự mình thay hay là muốn anh thay giúp?”

Anh, thậm chí còn không trả lời cô. Cô hiểu ý tứ của anh, miễn cưỡng cười một tiếng, “Anh đi xuống trước đi, em lập tức xuống.”

Anh cúi đầu, hôn lên trán cô, nói khẽ, “Ngoan.”

Anh ra ngoài, để mình cô ở lại phòng, cô cầm lễ phục trên giường lên, hơi bất đắc dĩ thở dài. Quan hệ giữa cô và anh, cô hoàn toàn là nhân vật bị động, không thể tự chủ còn chưa tính, hết lần này tới lần khác, cô còn không rõ ý nghĩ của anh.

Hai năm, có thể duy trì được hai năm, đã ngoài dự liệu của cô, khi đó, cô thật sự cho rằng cuộc hôn nhân này không kéo dài được, không nghĩ tới bây giờ, cô vẫn không thấy được đoạn cuối.

Khi nào là cuối, cô không được làm chủ. Có lẽ là ngày mai, có lẽ là thật lâu sau này, chỉ là bây giờ cô còn chưa biết thôi. Cô cũng đã từng thử làm chủ, chỉ là hậu quả rất thảm thiết, cô sẽ không, sẽ không làm bùa. Cũng không dám làm bùa, cũng chỉ có thể làm xong bốn phận của mình.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 10: Dạ Tiệc 2

Lúc cô xuống lầu, Dịch Tân đang chờ ở trong phòng lớn, nghe được cước bộ của cô, anh quay đầu lại, trong nháy mắt, con ngươi thâm sâu. Cô bị anh nhìn thấy hơi ngượng ngùng, cúi đầu, nhìn bộ lễ phục trên người này, xác định lần nữa xem có gì không ổn không, đồng thời nhìn anh, “Sao vậy? Không hợp với em?”

Trong lòng cô thật ra có chút lo lắng, mặc dù cô từ lúc rất nhỏ đã bắt đầu theo mẹ đi dạ tiệc, thế nhưng đó là chuyện cực kỳ lâu trước kia. Về sau, nhà họ Tân mặc dù không thiếu trường hợp như vậy, nhưng cô cũng chưa từng tham dự qua, vì vậy, tất cả mọi người chỉ biết nhà họ Tân có một Tân Giác, chưa bao giờ biết, còn có Tân Hoành. Về sau lại. . . . Cô bị người đàn ông này cất giữ, có thể ra khỏi cửa, chỉ có công việc, một thân chính trang. Bởi vì xa lạ, nên có hơi lo lắng.

“Ừ, thật sự không hợp.” Đôi mắt sâu của người đàn ông kia ngừng ở trên người cô, hơi trầm ngâm, lại chậm rãi đi tới trước người cô, ánh mắt càn rỡ do dự ở trên người cô.

Cô mặc một bộ váy đuôi cá màu xanh ngọc, cắt xén vừa thân, cùng đường cong xinh đẹp của cô hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, Dịch Tân nhìn, chỉ cảm thấy cô như một mỹ nhân ngư từ ngoài biển sâu, chỉ là, anh cũng không muốn cho cô biết.

Tay của anh ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, lặp lại một lần, “Thật sự không hợp.”

Vừa nói vừa kéo cô ra ngoài.

Trên đài Tân Hoành đây vách đen, cô cũng không phải ngu ngốc, trong lòng oán thầm, như vậy mà không hợp, ánh mắt anh như vậy. . . . Muốn thôi mà không được. . . . Làm cái gì? Tân Hoành vẫn luôn biết, Dịch Tân có địa vị hết sức quan trọng, nếu không, năm đó cũng không thể cứu cô từ vây bắt của nhà họ Thẩm.

Chẳng qua là khi tận mắt chứng kiến ảnh hưởng của anh trong lúc xã giao, cô không nhịn được mà líu lưỡi không nói nên lời.

Thật ra thì, mặc kệ xuất thân của cô, chuyện hôm nay làm cũng thế, trường hợp như vậy cô cũng thấy không ít, chỉ là tin tức Dịch Tân trên sân khấu, khiến cô kinh ngạc.

Lúc bọn họ đến, trong phòng tiệc đã tụ hội đây người, có người từ xa xa nhìn về phía Dịch Tân, khẽ gọi một tiếng “Tân thiếu”, nhất thời, hai người bọn họ trở thành tiêu điểm, sau đó, dàn nhạc liền đệm nhạc, tiếng nhạc vui mừng, cứ như tiệc sinh nhật hôm nay làm cho Dịch Tân vui.

Phong Dương mang theo Tang Nhuế tới, vỗ vào vai Dịch Tân, “Em chỉ thông báo tượng trưng với anh một tiếng, anh lại làm thật, chạy tới giành danh tiếng với em.”

Nói là như vậy, nhưng trên mặt Phong Dương vẫn mang theo nụ cười. Phong Dương cũng là một người đàn ông anh tuấn, chỉ là nét anh tuấn của anh không giống với Dịch Tân thoát nhìn dịu dàng tuấn dật, mà là hào phóng không câu nệ tiểu tiết khí phách.

Phong Dương vừa nói anh mắt lại khoa trương mà nhìn Tân Hoành, đang muốn bày tỏ khen ngợi một câu, lại nhìn thấy ánh mắt không thiện của người đàn ông bên cạnh cô, vì vậy muốn bật thốt lên “hot” như lửa bị buộc nói thành “Vinh dự cho em! Chị đâu có thể tới thật là vinh dự!”

Phong Dương là người ra sao, em họ của Dịch Tân, từ nhỏ bên cạnh Dịch Tân, đã lớn đến như vậy, cũng nhất định phải có nhan sắc khéo léo. Mặc dù Dịch Tân cũng không nói người đi theo là vợ anh, nhưng mang theo Tân Hoành xuất hiện ở nơi đông người như vậy, chính là một loại tuyên bố bản thân.

Phong Dương sao có thể không hiểu? Vì vậy, anh một tiếng “chị dâu” vang dội, chính là giúp đỡ nói tên. Tân Hoành nghe một tiếng chị dâu của anh hơi ngắn ra, liền hiểu, trong đau xúc động, quả nhiên có thể đi theo bên cạnh Dịch Tân đau không phải dân lành a!

Suy nghĩ, cũng đúng nhìn Phong Dương cười một tiếng, “Ánh sáng của cậu bắn ra bốn phía, sáng rực rõ như vậy, còn có thể thấy được ánh sáng nhạt như tôi, có con mắt thật tốt.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 11: Dạ Tiệc 3

“Ánh mắt tốt sao?” Phong Dương cười, ánh mắt đảo qua Dịch Tân vẫn đang ôm Tân Hoành, nói, “Đâu bằng Dịch Tân, lúc tôi còn đang thưởng thức, anh ấy đã cất giữ rầm.”

Tân Hoành nghe xong, trong lòng hơi trùng xuống, nghiêng đầu nhìn Dịch Tân, lại thấy anh đang nhìn cô, ánh mắt nhàn nhạt.

“Đúng vậy, ánh mắt anh sao lại kém thế, tại sao lại nhìn trúng em vậy?” Là Tang Nhuế hờn dỗi, đôi mắt đẹp hơi chuyển, bên trong vẫn có nét cười. Tuy giả bộ giận, Phong Dương cũng không dám thất lễ, vội vàng ôm vợ vào ngực, làm bộ dạng lấy lòng vợ, “Đúng vậy, ánh mắt anh thật kém, đầu bị em mê hoặc, có thể thấy vợ của anh có bao nhiêu hào quang tươi đẹp bắn ra bốn phía, làm cho người ta không dời mắt được!”

Tang Nhuế nghe xong, hơi chút hưởng thụ, mỉm nguyễn gật đầu lại kéo tay Tây Hoành, cười nói, “Hoành Hoành, Dịch Tân cuối cùng đã cho chị xuất hiện bên ngoài ánh sáng, chúc mừng!”

Lời này vừa ra, Dịch Tân lạnh mặt, Tân Hoành vẻ mặt xấu hổ. Tang Nhuế cũng không động, Phong Dương chòng cô vẫn cười cười, hai người hình như cũng không nhìn thấy Dịch Tân đang không vui. Nhưng Tân Hoành lại không có lá gan bỏ qua tâm tình của Dịch Tân, miễn cưỡng cười với Tang Nhuế đáp lại, “Ánh sáng? Böyle giờ là buổi đêm cũng không có mặt trời, nhưng trại lại có thể ngắm nhìn ánh trăng. Không biết chị có cái vinh hạnh này không, mời người đẹp Tang Nhuế cùng nhau đi một vòng thưởng thức trăng sáng nha?”

Tang Nhuế nghe xong, cười đến híp mắt lại, gật đầu, nhìn Dịch Tân, “Anh Tân, em mang vợ anh đi ra vườn hoa một chút, anh nha, nǎm chặt thời gian không cho chị ấy ra ngoài xã giao....Anh, tranh thủ xã giao đi.”

Tang Nhuế nói, bên trong lời nói có một chút ẩn ý, hơn nữa lại nói trước mặt Tân Hoành, lại khiến người ta lý giải thành --- vợ đến đây rã, mau mau dọn sân đi! Dịch Tân nghe xong, cũng không nhìn Tang Nhuế, tay khoác lên vai Tân Hoành, cúi đầu ôn nhu nói, “Nơi này quả thật quá hỗn loạn, em cùng Tang Nhuế đi ra ngoài hít thở không khí trước, một lát anh ra ngoài tìm em.”

Trong mắt anh có một loại ôn nhu, dưới ánh đèn có hơi lóá mắt, Tân Hoành nghe theo liền gật đầu, không nhịn được dờ tay sửa sang lại quần áo của anh, nói một câu, “Uhm, không nên uống nhiều.”

Dịch Tân nghe xong, con ngươi trong nháy mắt sáng lên, giống như vừa được cưng mà lo sợ, trong lòng vừa động, đã cúi đầu, hôn lên môi cô. Trước mặt bao người, Tân Hoành cảm thấy xấu hổ, mà anh lại cực nhanh tách ra, buông cô ra, nói, “Đi đi.”

Một bức tường, ngăn cách hai thế giới. Bên trong, quần áo thơm mát tóc mai bay; bên ngoài, một vầng trăng cô đơn. Gió đêm hơi lạnh, thổi tới mặt, làm người ta hơi giật mình, thanh tỉnh.

“Xem ra, tình cảm của chị và Dịch Tân tiến độ vùn vụt a!” Tang Nhuế nhìn Tân Hoành, trong mắt rõ ràng có ngụ ý. Tân Hoành sững sờ một lát, mới hiểu được ngụ ý kia “Cái hôn lúc chia xa”, nhịn không được bật cười, “Em cũng biết Dịch Tân, thói quen hành động không có quy tắc, hành động thường hơi khoa trương một chút.”

Trên mặt Tân Hoành vẫn khẽ mỉm cười, nhưng Tang Nhuế cảm thấy được trong mắt cô có sự chua sót. Muốn nói lời an ủi cô, vừa hé miệng, mà lại cảm thấy cô nói đúng, Dịch Tân người này, người ngoài luôn luôn khó biết được anh đang suy nghĩ gì. Nhưng có thể thấy rõ ràng một điều, ai cũng nhìn ra được, Dịch Tân đối với Tân Hoành là thật sự bảo hộ nghiêm mật, thậm chí gần giống với...giám cầm.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 12: Dạ Tiệc 4

Cùng Tang Nhuế nói vài câu, lại có một vị khách nữ đến tìm Tang Nhuế, nói là muốn nhờ cô giúp đỡ. Mặc dù nói không rõ, nhưng qua vẻ mặt, Tân Hoành đại khái cũng nhìn ra được, có lẽ là để ý vị công tử kia, muốn nhờ nữ chủ nhân để tiếp cận. Tang Nhuế vốn là muốn cự tuyệt, Tân Hoành lại cười vỗ vỗ tay cô, “Em đi vào trước đi, chị tự đi cũng được.”

Tang Nhuế do dự một lát, xong dặn Tân Hoành, “Bên ngoài trời lạnh, nếu lạnh quá hãy mau vào trong.”

Nói xong mới dẫn theo vị tiểu thư kia đi vào. Vị tiểu thư kia, không biết là thiên kim nhà nào. Tân Hoành nhìn hai bóng lưng đi xa, cái loại cảm giác này ở trong lòng lại càng dâng lên, cái loại cảm giác này, cảm giác cô cùng cô ta không phải là người chung một thế giới, nhưng lại cứ phải gặp nhau.

Cô cũng đã từng thoát ra thành công, nhưng sau lại gặp phải Dịch Tân, cánh tay của anh rất có lực, bắt được tay cô, liền có thể mang cô lại về nơi không thuộc về mình này, lại cương quyết kéo về

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên có tiếng bước chân phía sau, tiếng bước chân kia, cô hoàn toàn không quen, cảm thấy bất an. Tân Hoành đột nhiên quay đầu, nhìn thấy người tới, lập tức mở to mắt.

Đèn trong vườn hoa không sáng rõ lắm, có chút mờ mờ ảo ảo, đúng lúc này, Tân Hoành lại chỉ cảm thấy lòng đang co rút lại, thầm lạnh. Đó là một loại khắc sâu vào trong hồn ức.

“Tân Hoành, quả nhiên là cô.”

Người đến là một người đàn ông, bộ dáng lưu manh. Tân Hoành cười lạnh, “Hạ Tiểu Đằng, như thế nào, ở thành phố A lừa gạt không nổi, chạy tới nơi này rồi?”

Người đến nghe Tân Hoành nói xong, trong mắt lập tức tràn ngập oán độc, bước một bước to về phía Tân Hoành. Tân Hoành lập tức lui về phía sau, hắn ta lại lập tức bước tới gần, hung hăng nói, “Tân Hoành, cô một phụ nữ phong tao, cô cùng Trầm Ngôn quấn quít không rõ, rời xa hắn ta, bây giờ lại vẫn quyến rũ Dịch Tân! Chẳng trách năm đó chướng mắt tôi!”

Tân Hoành không thể lui tiếp, chỉ có thể bị ép tiếp xúc với Hạ Tiểu Đằng. Hạ Tiểu Đằng hình như có uống rượu, Tân Hoành chỉ cảm thấy mùi rượu xông vào mũi, nhạy không được thấy ghê tởm.

Hạ Tiểu Đằng thấy sắc mặt chán ghét của cô, bức túc trải dài trong lòng lúc này lại càng mãnh liệt bạo phát, đưa tay, liền bấm lên vai Tân Hoành, ngoan độc nói, “Cô không phải thích tiề sao? À? Trầm Ngôn có cái gì tốt, chẳng qua là dựa vào cha hắn có tiề, có thể trên cô.”

Tân Hoành bị hắn ta ép chặt, không thoát ra được, trong lòng vốn có chút túc giận, lúc này nghe xong hắn đột nhiên nói tới Trầm Ngôn, trong nháy mắt hiểu rõ, châm chọc mà cười, “Trách không được. . .”

Hạ Tiểu Đằng ngân ra, “Trách không được cái gì?”

Tân Hoành cười lạnh, “Trách không được ông chạy trốn tới nơi này, thì ra là vì Trầm Ngôn không buông tha ông a! Thế nào? Chị của ông và cháu gái ngoại của ông không cứu được ông hả?”

Hạ Tiểu Đằng là một con vật bị thương tổn, Tân Hoành liều cùi chọc vào miệng viết thương kia, nhất thời, con dã thú kia mất lý trí, giơ tay lên, muốn tát vào mặt Tân Hoành. Mà khi tay hắn ta giơ lên, lại ngược lại buông lỏng Tân Hoành, phản ứng của Tân Hoành cực nhanh, nắm lấy đầu hắn ta hung hăng đá vào dưới háng hắn. Hạ Tiểu Đằng vội vàng né tránh, Tân Hoành nhân cơ hội xoay người một cái, vòng ra phía sau hắn, chỉ vào hắn ta, nén giận nói, “Hạ Tiểu Đằng, rất lâu trước kia tôi đã nói với anh, kể cả chị của anh được Tân Hạo cưng chi âu, Tân Hoành tôi trêu chọc làm

phiền Tân Hạo, bị cháu gái ngoại Tân Giác của ông dùng chút thủ đoạn đuổi tôi ra khỏi nhà, Tân Hoành tôi cũng không phải người mà Hạ Tiểu Đặng ông có thể tranh chấp.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 13: Dạ Tiệc 5

Lúc Tân Hoành nói lời này, không giận cũng không buồn, cũng chỉ là ngỡ điệu bình thường, một chút cũng không có cảm giác cõi chấp. Nhưng nguyên nhân chính là sắc mặt cô bình thản, lại càng kích thích tự ti ở sâu trong nội tâm Hạ Tiểu Đồng, nhịn không được, then quá hóa giận, tay nắm thành quyền, cơ thể tiến lên phía trước đánh tới Tân Hoành. Tân Hoành liên tiếp lui về phía sau, không để ý đôi giày cao gót hơn mươi cm ở dưới chân đang đâm lên váy dài, phút chốc không nhìn kỹ, đâm lên váy, cơ thể không vững, ngã ra phía sau... Nhưng cơ thể lại có chút ấm áp, không còn ngã xuống. Tân Hoành trợn mắt, nhìn thấy mặt Dịch Tân phóng đại trước mặt mình, không hiểu sao, trong lòng an tâm hơn, vài ngày nay đã không thấy cảm giác này, cuối cùng có thể được chút nghỉ an ủi.

Sắc mặt Dịch Tân không vui, khó coi đến cực hạn, thậm chí động tác lôi kéo cô đứng thẳng dậy cũng có chút thô lỗ. Nguyên Thâm ở phía trước tóm lấy Hạ Tiểu Đồng, một quyển lại một quyển lực vô cùng lớn, đánh tới người hắn.

Hạ Tiểu Đồng cố gắng tránh né phản kháng, nhưng ở trước mặt là Nguyên Thâm, chẳng qua là quá phí công. Ban đêm trong vườn hoa yên tĩnh, âm thanh đánh quyển cùng với tiếng kêu xin của Hạ Tiểu Đồng vang lên.

“Tân thiếu gia, tha mạng! Tân thiếu gia, là hiểu lầm! Hiểu lầm! A! Xin nhẹ tay!”

“Hiểu lầm?” Tiếng nói của Dịch Tân rất nhẹ, Tân Hoành nghe xong lại cảm thấy trong lòng đang phát run, “Phụ nữ của Dịch Tân tôi, là người có thể để ông hiểu lầm sao?”

Nói, lại nói, “Nguyên Thâm, dừng tay.”

Nguyên Thâm nghe lệnh, thả lỏng kiềm chế đối với Hạ Tiểu Đằng, Hạ Tiểu Đằng vì mất chõ dựa, ngã thẳng xuống, nằm sát trên mặt đất. Dịch Tân chậm rãi đi tới bên người đang chật vật trên mặt đất kia, điệu bộ của anh, giống như một quý công tử ưu nhã đang thưởng thức một thú vui tao nhã.

“Bàn tay nào của ông chạm vào cô ấy?”

Tiếng nói của anh cực kỳ nhẹ nhàng dịu dàng, giống như giọng nói mèm mại đang nói với người yêu, chính Tân Hoành còn đang mê muội, đột nhiên nghe một tiếng “rắc rắc”, cảm thấy kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng lại, lại nghe được một tiếng hét thảm thiết, xé tan trời đêm.

“A!”

Tân Hoành quay mặt nhìn lại Hạ Tiểu Đằng, đã thấy Dịch Tân nhẹ nhàng buông tay phải của hắn ta ra. Tay phải của hắn ta cứ vây rót trên mặt đất, mặc dù còn lại một lớp da liên kết với thân thể, nhưng lại không thể kiểm soát.

Dịch Tân, tay không bẻ gãy cánh tay phải của Hạ Tiểu Đằng. Hạ Tiểu Đằng đau đớn không hít thở được, Dịch Tân lại chậm rãi cầm lấy tay trái của hắn.

“Đừng, đừng, Tân thiếu gia! Tôi sai rã, tôi xin anh bỏ qua cho tôi đi!”

Tiếng kêu thảm thiết của Hạ Tiểu Đằng là kinh động chủ nhân ở đây, Phong Dương vội vàng chạy đến, Tang Nhuê ở phía sau, ngăn cản khách mời muốn xem kịch vui.

“Dịch Tân, dừng tay!”

Một tiếng ngăn cản của Phong Dương, Tân Hoành cuối cùng cũng phục hãi lại tinh thần, vội vàng đi đến bên cạnh Dịch Tân, kéo cánh tay anh, nói khẽ, “Đủ rã.”

Dịch Tân quay đài nhìn cô, thấy cô nhẹ nhàng lắc đài với anh. Ánh mắt anh lại càng tối, cảm xúc trong lòng bốc lên. Nhưng cuối cùng vẫn buông tha một cánh tay khác của Hạ Tiểu Đằng, đứng dậy, ôm chặt eo cô, muốn ra về.

Hạ Tiểu Đằng kia lại là người không thức thời, mắt thấy Phong Dương tới, cho là đã tìm được chỗ dựa vững chắc, cho rằng Dịch Tân không dám động vào hắn ta lúc này, lại tiếp tục khóc lóc om sòm, mang đau đớn lúc trước phát tiết ra ngoài, tiếng nói ngoan độc,

“Tân Hoành, có phải những tên đàn ông ở bên cạnh cô, đài cam tâm bán mạng vì cô đúng không hả? Cô. . .”

Hắn ta chưa kịp nói xong, một tiếng sung vang lên, chấn động bóng đêm, khiến hắn ta không nói tiếp được.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 14: Dạ Tiệc 6

Tân Hoành cảm thấy sợ hãi, đột nhiên xoay người, lại cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, có một bàn tay to ấp áp đã che lại mắt. Không thấy rõ, liền cảm thấy bối rối, cô dơ tay, muốn gạt bàn tay đang che mắt xuống.

“Đừng nhìn.” Bên tai là tiếng nói âm trầm như hồ sâu ngàn năm của Dịch Tân. Toàn than Tân Hoành chấn động, đột nhiên sợ hãi trong lòng, từ chỗ sâu nhất đáy lòng bốc lên, đánh thẳng tới đại não, đột nhiên bóp chặt khiến cô mất đi lý trí. Nhịn không được, tăng thêm lực kéo tay anh, ra sức muốn tách tay anh ra, tiếng nói bối rối cũng không dừng lại, “Anh giết ông ta? Anh giết ông ta phải không?”

Đột nhiên cô kích thích cùng kháng cự, hoàn toàn chọc giận Dịch Tân, anh đột nhiên buông tay, lạnh giọng nghiêm nghị nói. “Tân Hoành, có phải mặc kệ anh làm cái gì, vì ai, trong lòng em anh vĩnh viễn đều là lòng dạ độc ác, máu lạnh vô tình, là tội ác滔天?”

Tân Hoành mở mắt, nhưng nhìn thấy hai mắt anh đang nén giận, trong mắt kia lại không nhìn thấy một anh vân đậm phong kinh (dịu dàng dịu dàng) mà cô quen, giờ phút này, tận sâu trong đôi mắt anh hơi đỏ lên. Trong lòng cô đau xót, lại không kịp suy nghĩ nhiều, lại vội vàng quay đầu nhìn về phía Hạ Tiểu Ông.

Nhìn thấy hạ tiểu ông nằm trên mặt đất, máu trong người lưu thông, người chỉ ngất đi. Anh không có giết người, anh không có giết người, tốt.

Nơi này, có nhiều người nhìn như vậy, vì tên khốn hạ tiểu ông như vậy, không đáng. . . . Lúc này trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra, cô vội vàng nhìn Phong Dương, vội nói, “Đừng để ông ta chết, được không?”

Mắt Phong Dương nheo lại, nhẹ nhàng gật đàu, trên mặt lại không cười, chỉ nhàn nhạt nhìn cô một cái, mới dặn Nguyên Thâm, “Mang ông ta, theo tôi.”

Nhin thấy ba người kia rời đi, người vây xem ở cửa sổ sát đất biết thư cũng tản đi, lúc này Tân Hoành mới hơi yên lòng. Dịch Tân vẫn nhìn cô, mắt thấy cô bối rối đến khẩn trương mới nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng anh cúi đàu, bật cười, nụ cười cực kỳ áp lực, hơi lộ liễu, là vì trái tim mảy may băng giá, tim cực lạnh,

“Tân Hoành, có phải trong mắt em, thậm chí anh còn không bằng một tên lưu manh bắt nạt em?”

Tân Hoành, em chi là trong lòng anh ngoan độc ra tay tàn bạo, trong lòng em, để lại cho em chỉ là một mùi máu tanh thôi sao?

Tân Hoành nghe xong, cảm thấy đau lòng vừa rã mới bị ép xuống bây giờ lại dâng lên, vội vàng nhìn Dịch Tân, đã thấy anh nhếch khóe môi, trong ánh mắt tràn đầy tơ máu, bộ dáng giận dữ cực hạn... Lúc này cô mới giật mình, thì ra, vừa rã, bối rối của cô trong mắt anh thành sự phủ định của thẩm phán dành cho anh, cô vì một kẻ lưu manh mà chỉ trích anh.

Mạnh mẽ lắc đàu, cô cuống quit kéo tay anh, “Không phải, không phải, em...”

“Đủ rã! Không cần biện minh! Hai năm che đậy giả dối, khi nào em mới có thể cho anh nhìn thấy sự thật lòng của em?!”

Tay cô khẽ chạm lên da anh, anh đột nhiên gạt ra. Không có không chế lực đạo, sức hơi lớn, Tân Hoành bị anh gạt ra, cơ thể hơi chênh vênh, đợi cô ổn định lại cơ thể, anh cũng đã xoay người nhanh rời đi. Tân Hoành đứng tại chỗ, mắt thấy bóng lưng anh bước anh rời đi, không đuổi theo. Gió đêm thổi qua, đột nhiên cô cảm thấy toàn thân rét run, cái lạnh kia thấm sâu vào trong đáy lòng từ từ lan tràn, đến toàn thân, bao phủ cô.

~ Hết phần Dạ Tiệc. ~

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 15: Ba Ngày Đau Khổ 1

Bả vai có chút ấm, Tân Hoành hoàn hàn, xoay người, thấy Tang Nhuế đang vỗ nhẹ lên vai cô. Tang Nhuế khẽ thở dài, trong mắt tràn đàm áy náy, “Thật xin lỗi, em không nên để chị ở lại một mình trong vườn.”

Tân Hoành nhìn cô, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không, không liên quan đến em.” Thậm chí. . . . Cũng không có quá nhiều liên hệ đối với Hạ Tiểu Đông. Tất cả, chỉ là khúc mắc của hai người, tồn tại đã lâu. Hoặc là, cả đời cũng không thể nói rõ, trong hai người, rõ ràng tồn tại một vết nứt rất sâu, khó có thể lấp đậy.

Tang Nhuế nắm lấy tay cô, kéo cô đi vào trong, “Đi vào trước đã, bên ngoài rất lạnh, chị cũng đã đứng bên ngoài lâu rồi.”

Tân Hoành nhẹ nhàng gật đầu, theo cô đi vào trong. Bên trong buổi tiệc vẫn ca múa mừng cảnh thái bình như cũ, tận hưởng sung sướng. Tuy vừa rồi có Tang Nhuế ngăn cản, mọi người không thể lại gần, trong vườn hoa lại rất tối, khoảng cách lại xa, bọn họ chắc không thấy chuyện gì xảy ra. Nhưng tiếng súng vừa rồi vang lên, tâm trí còn không có cách âm, bọn họ nhất định nghe thấy. Lại vẫn đang vui vẻ bình an như vậy, trên mặt không có một chút bất an hay mất hứng, cứ như vừa rồi không hề phát sinh bất kỳ chuyện gì.

Trong lòng Tân Hoành thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời lại có một cảm giác không nói lên lời, cảm giác kia là do Dịch Tân.

Tang Nhuế lập tức lôi kéo cô chạy lên gác, rời khỏi nơi ẩn nấp này, vỗ nhẹ tay cô, trấn an nói, “Yên tâm, đây là Phong gia. Chuyện vừa rồi là chuyện nhỏ.”

Tân Hoành nhẹ nhàng gật đàu. Trong lòng có một hơi chua sót, vì sao ngay cả Tang Nhuê cũng nhìn ra cô quan tâm anh, mà anh lại hiểu lầm cô? Tang Nhuê đưa cho cô một cốc nước, ngồi đối diện cô, trong mắt có chút nồng nàn, “Hoành Hoành, em không lừa chị, đến bây giờ em vẫn không hiểu, vì cái gì mà Dịch Tân lại chọn chị?”

Tân Hoành nghe xong, ngược lại khẽ cười, “Đúng vậy, đến bây giờ chị cũng nghi hoặc, vì cái gì anh ấy lại cứ chọn chị?”

Tang Nhuê khẽ thở dài, trong mắt hiện lên đặng tình, “Hoành Hoành, tin tưởng em, làm người phụ nữ của Dịch Tân, hoặc là vô cùng hạnh phúc, hoặc là tuyệt đối bất hạnh, không có vùng trung gian. Nên chị phải hiểu rõ, một chị phải là người phụ nữ vô cùng hạnh phúc kia, hai là người tuyệt đối bất hạnh kia. Chỉ có hai phương án cực đoan này, không có lựa chọn khác.”

Tân Hoành hơi cúi đàu, cô cảm thấy Tang Nhuê nói rất đúng. Lúc ngẩng đàu lên nhìn Tang Nhuê, khóc môi hơi cười tự giễu, “Em không phải vẫn nghĩ rằng, chị cũng không thể lựa chọn rời đi?”

Tang Nhuê nhìn cô, nghiêm túc gật đàu, “Đúng, trong chuyện dây dưa này, người có thể nói dừng lại, vĩnh viễn không phải chị.”

“Phong phu nhân, Tân thiếu gia sai tôi tới đón thiếu phu nhân trở về” Có tiếng bước chân lại gần, Nguyên Thâm đang ở ngoài cửa, đúng phòng hai người đang nói chuyện. Tân Hoành liếc nhìn cửa một cái, khẽ than, đứng dậy, lại nhìn Tang Nhuê, khẽ cười nói, “Tôi nay, cảm ơn em.”

Nói xong, liền đi ra ngoài. Tang Nhuê kéo tay cô, “Hoành Hoành, Dịch Tân có lẽ không phải một người chẳng thích hợp dành cho chị, nhưng mà, anh ấy lại chọn chị. Anh ấy chọn chị, chị hiểu chưa? Nếu không thể nói dừng, ít nhất cố gắng tranh thủ vì chính mình vài ngày. Chuyện quá khứ, cứ để nó qua đi, kệ nó, quên nó đi, cứ cho là hai người mới quen nhau, bắt đàu lại, có lẽ, giữa hai người sẽ xuất hiện chuyện vui.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 16: Ba Ngày Đau Khổ 2

Tân Hoành nghe xong, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ xoay người lại cười cười với Tang Nhuế, đặt tay lên vai của cô, vỗ nhẹ hai cái, liền đi ra cửa.

Nguyên Thâm rất có chừng mực, chỉ đứng ở cửa gọi một tiếng rầm tự rồi đi, lẳng lặng ngồi chờ trong xe. Tân Hoành vừa lên xe, anh ta cũng không nói nhiều, chỉ lặng lẽ khởi động xe. Đài Tân Hoành dựa vào ghế, mắt hơi hơi nhắm lại. Mà tiếng nói của Tang Nhuế lại vang lên bên tai, quên nó đi, kệ nó. . Âm thanh kia càng lớn, chuyện cũng càng hiện lên rõ ràng, mà hai chuyện lại cực kỳ mâu thuẫn, tia lửa tươi sáng, chiếu sáng qua lại. . .

“Tân tiểu thư, cô được chuẩn đoán chính xác là đang mang thai rầm.” Thời điểm vị bác sĩ có niềm năm kinh nghiệm nói kết quả, trên mặt cũng không có niềm chúc phúc. Trong nháy mắt, nội tâm Tân Hoành kịch liệt dao động, nhất thời vì hưng phấn và kinh hỉ tới qua mức nhanh chóng, mà chưa kịp phản ứng, chỉ ngạc nhiên mà nhìn bác sĩ. Vị nữ bác sĩ kia nhìn vẻ mặt hết sức ngạc nhiên của cô, một bộ dáng trở tay không kịp, khẽ thở dài một cái. Tân Hoành còn đang nghi hoặc khó hiểu, ngay sau đó lại nghe thấy bà ta hỏi, “Muốn phá thai sao?”

“A?” Tân Hoành triệt để hoang mang rầm.

“Cô còn trẻ, nếu không muốn có con, nên làm tốt công tác phòng tránh, chuyện quan hệ nam nữ không có gì đáng trách, nhưng con gái thật sự cũng nên tự trọng, nên biết phá thai đối với phụ nữ sẽ tổn thương rất lớn.” Nữ bác sĩ nói xong, thậm chí không ủng hộ mà lắc đầu.

Tân Hoành nghe xong, nhất thời có chút dở khóc dở cười. Thì ra, thì ra bác sĩ nghĩ rằng cô... Chưa cưới đã mang thai, dưới sự ứng phó không kịp muốn vứt bỏ đứa con. Cô hiểu rõ, liền cười khổ giải thích, “Không, tôi không phá, tôi kết hôn r`ă.”

Bác sĩ nghe xong, lập tức ngừng tay cầm bút, lại nhìn cô, trên mặt tràn đầy biếu tình có lỗi, gượng cười nói, “Thật xin lỗi, Tân tiểu thư. Trong bệnh viện có nhiều người như vậy vì không cần thận mà mang thai, các cô ấy cũng không có ý định muốn sinh con...” Bác sĩ nói tới đây, lại cảm thấy được nói hơi nhảu, vội vàng vội vàng nói tới Tân Hoành, “Chỉ là tôi nhìn cô chỉ mới có hai mươi tuổi, nhất thời không nghĩ tới cô có khả năng đã kết hôn r`ă... Thật sự xin lỗi a.”

Nữ bác sĩ vội vàng xin lỗi cô, Tân Hoành chỉ cười lắc đầu, nói không sao. Lại cúi đầu nhìn bụng dưới của mình còn bằng phẳng... Cô cùng anh kết hôn, cũng mới được hai tháng mà thôi, cô cùng anh vẫn còn chưa quen biết hoàn toàn, hiện tại lại có con, giữa hai người lại có liên hệ huyền diệu như vậy, tương lai, rất đáng chờ mong a. Tâm tình của cô vô cùng tốt, trước khi ra về còn đứng lại nói với vị nữ bác sĩ kia, “Tôi có chặng, tôi sẽ sinh nó ra.”

Thời điểm cô đi ra khỏi phòng khám của nữ thầy thuốc, còn có thể nghe được phía sau “Chúc mừng.”

Trong cuộc sống sau này, lúc cô nhảm chán cũng thường nghĩ, có lẽ nên trở lại nói với vị bác sĩ tân tình khuyên bảo kia một tiếng xin lỗi. Thực có lỗi, lừa bà, tuy cô cũng có chặng, nhưng cuối cùng lại không có sinh đứa bé.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 17: Ba Ngày Đau Khổ 3

Lúc cô đi ra từ bệnh viện, liền đi thẳng tới công ti Dịch Tân. Khi đó, anh đối với cô còn không phải như vậy. . Lo lắng, cô ra ngoài cũng không cần mang theo lái xe. Dọc đường đi cô đã diễn tập ở trong lòng, nghĩ một lúc sẽ trực tiếp nói với anh “Em có thai rồi.”, hoặc là uyển chuyển một chút, lấy nhanh báo cáo để anh tự xem. Diễn tập một lần, cuối cùng cho ra kết luận là: cô không phải là người uyển chuyển, vẫn nên nói thẳng đi! Tâm tình của cô vô cùng tốt, thậm chí lúc xuống xe, lái xe còn quay đầu lại nói với cô một câu, “Cô gái nhỏ gặp chuyện gì may mắn sao? Dọc đường đi đâu thấy cô đang cười.”

Cô nghe xong, có chút phát 囉 (quắn), vội vàng thu lại khéo môi, nhưng không thu được nụ cười trong ánh mắt, sau cùng cũng bỏ qua, liền vô tư cười với lái xe rồ gật đầu, “Đúng vậy a, đây thật sự là cực kỳ may mắn.”

Cô nghĩ, mặc cho tâm tình của cô ai cũng nhìn ra được, thậm chí khí Dịch Tân thấy cô, trên mặt cũng lập tức có một chút sương mù, từ sau bàn đi tới ôm cô, hôn lên mặt cô, “Hôm nay, tâm tình em rất tốt, là có chuyện gì vui vẻ vậy?”

Anh chăm chú nhìn cô, mặt mày hơi lộ chút ý cười. Cô nhìn, lại bị mê hoặc rồ. Quả thật không phải người uyển chuyển, mở miệng liền vào chủ đề, “Em có thai rồ.”

Nói xong, cuối cùng mới tỉnh ngộ, biết cách nói chuyện này thật sự không có một chút lanh man, nhịn không được, trong lòng thầm cười chính mình.

Dịch Tân nghe xong, khéo môi hơi dương lên lập tức thu lại, ý cười trên mặt cũng rất nhanh liền tiêu tán, rất nhanh cơ hội cô còn không kịp nháy mắt, lại thấy sắc mặt anh thay đổi lưỡng lự cùng trầm trọng, thậm chí anh còn hơi nhíu mi. Tay ôm trên người cô cũng giảm lực, cô cực kỳ nhạy cảm, cảm giác được, tâm tình trong lòng cũng từ từ tràn xuống. Lại vẫn duy trì nụ cười trên mặt, nói tiếp, “Em cực kỳ vui vẻ.”

Cô rất ít khi biểu đạt tâm tình của mình, nhưng lúc đó cô lại nói rõ ràng, thật ra cô đang ám chỉ anh, cũng là hy vọng anh có thể cho cô một chút thương tiếc, thanh toán cho cô không dễ được vui vẻ này —— cho dù đại khái là cô cũng biết, tâm tình của anh không hề giống cô.

Nhưng Dịch Tân chỉ hơi nheo mắt, lắng nghe nhìn cô một lúc lâu, sau cùng buông cô ra, đi đến trước bàn làm việc, ấn điện thoại nội tiếng: “Tất cả lịch trình hôm nay hủy bỏ.”

Nói xong, cũng không đợi đối phương trả lời, lập tức kết thúc cuộc gọi. Anh lại tiên tay cầm áo khoác lên, đi đến trước mặt cô, ôm lấy eo cô, dẫn cô đi ra ngoài, “Anh đưa em về”

Hành động của anh hơi mơ hồ không rõ, cô liền mê mẩn, cũng không nhìn ra là anh đang vui hay là không vui. Nhưng anh bỏ lại công việc, tự mình đưa cô về nhà, cô vẫn nên lạc quan. Cô nghĩ, có lẽ anh cũng đang hưng phấn, chỉ là hưng phấn kia tới quá mau, nhất thời anh phản ứng không kịp. Dọc đường đi anh đều không nói gì, trực tiếp đưa cô về nhà, mới nói với cô, “Trước mắt anh còn có chút chuyện, em ở nhà chờ anh.”

Cô nghe xong, trong lòng đột nhiên cảm giác có gì không đúng, nhưng vẫn nghe theo liền gật gật đầu, nhìn anh rời đi, để cô ở nhà. Khi đó, cô nghĩ, anh là đang hưng phấn tới quá nhanh, cần chút thời gian thích nghi. Nhưng mà về sau, cô mới hiểu được, nếu kéo dài thời gian quá lâu, bản thân kia liền là một loại từ chối.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 18: Ba Ngày Đau Khổ 4

Thời điểm Nguyên Thâm đưa cô về đến nhà, Dịch Tân còn chưa về. Nhà cửa rất lớn, lúc có anh, cô vội vàng ứng phó anh thật không biết rằng, không có anh ở nhà, trong lòng kia cứ một tầng lại một tầng trống rỗng dâng lên. Bởi vì, lúc có anh ở trong này, cô rõ ràng biết mình ở trong này để ứng phó anh; anh không có ở nơi này, cô không biết mình tần tại thế nào ở trong nhà này. Tìm không thấy trạng thái tần tại của chính mình?

Nghĩ tới đây, trong lòng Tân Hoành xẹt qua tự giễu, cho dù là hai mươi tuổi trước cái ngày khổ sở kia, cô tuyệt đối cũng không phải như bây giờ. Hai mươi tuổi trước kia, cô vì có thể để cho trạng thái sinh tồn càng tốt, một mực cố gắng. Hai mươi tuổi về sau, cô lại buông tha đàu nói không tiến, bởi vì đã không có hi vọng đấu tranh, cũng không sao cả buông tha rã.

Không, nói như vậy là không công bằng. Cô ở cùng một chỗ với anh, cô cũng không hoàn toàn là cùng anh tranh cao thấp một hãi, nhất định là một hãi kia, hậu quả thảm thiết khiến cô nghĩ lại mà kinh; một hãi kia, anh triệt để bẻ gãy đôi cánh của cô, từ đó cô đánh mất trái tim.

Trái tim kia, cũng từng có hi vọng, có đấu tranh, có yêu, mất trái tim, cái gì cô cũng đàu không có nữa rã.

Anh để cô ở nhà, một mình đi ra ngoài, cô một mực chờ anh, trong lòng hoài nghi không yên. Bởi vì ôm hy vọng quá lớn vào tương lai, mà lại hoàn toàn không có tin tưởng, cho nên không yên. Thời gian không yên rất khó chịu, nhưng cô lại bởi vì trái tim kỳ vọng, vẫn cứ ngã ở chỗ kia, đợi anh, đợi anh về cho cô một câu trả lời.

Đến tận buổi tối, Dịch Tân cũng không trở về mãi đến sáng ngày thứ hai, anh cũng không về ngày hôm sau, ngày thứ ba... Cô cũng là tự mình hiểu được, thì ra không yên có thể rời xuống theo chờ đợi. Không phải vì đợi đáp án, mà là quá trình chờ đợi, không yên liền bay đi hết, thay vào đó là tuyệt vọng.

Tại sofa trong phòng anh, cô vẫn ngồi đó đợi, đợi anh ba ngày. Ba ngày trước, cô nói với anh cô mang thai, anh ném cô ở nhà, rồi đi. Trọn vẹn ba ngày, cô không nhìn thấy anh, cũng không đợi anh đôi câu vài lời. Cô là người hiểu chuyện, biết đây là câu trả lời của anh.

Anh không cần đúra nhỏ này, cho dù anh không nói gì, nhưng anh đã thật sự nói cho cô rõ. Anh không cần đúra nhỏ này, mặc kệ cô muốn bao nhiêu. Bao nhiêu luân hồi giống nhau, cực kỳ giống hai mươi năm trước.

Hai mươi năm trước, mẹ Tân Hoành- Du Tiểu Nghi mang thai cô, cũng như vậy, đặt toàn bộ hy vọng vào cô, nhưng mà cha cô Tân Hạo lại không muốn cô.

Tân Hoành nghĩ, có lẽ cô phải thật sự mạnh mẽ mới có khả năng sinh đúra nhỏ cho anh, giống như Du Tiểu Nghi, khẳng khái cố chấp sinh cô ra, không để ý tới ý nguyện của Tân Hạo.

Chính là sau này? Tân Hạo lưu trong trí nhớ của cô một mảnh trời đen kịt, ảm đạm không ánh sáng, trong đó cô hai mươi năm toàn bộ đều là cố gắng thoát khỏi ông ta. Kinh nghiệm đau đớn đời trước ở đó, Tân Hoành muốn tránh, cô chọn một con đường khác... thay quần áo, đi bệnh viện.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 19: Gãy Cánh

Buổi chiều ngày thứ tư, Dịch Tân trở lại, đi đường mệt nhọc, gương mặt không dấu được sự mệt mỏi. Vào cửa, cũng không dừng lại, trực tiếp bước nhanh lên gác, đi tới phòng ngủ chính. Trong phòng không có ai, lão quản gia đi ở phía sau nơm nớp lo sợ.

“Thiếu phu nhân đâu?”

Anh trầm giọng hỏi, một phút kia, thật sự anh đã nhìn thấy tờ giấy A4 được đặt ở trên bàn. Anh cũng không qua lấy, vẫn đứng ở chỗ cũ, đưa lưng về phía lão quản gia, hỏi ông.

“Thiếu phu nhân nhốt mình ở trong phòng ba ngày, sáng nay mới ra khỏi cửa.”

“Cô ấy đi đâu?” Anh cũng không muốn nhìn tờ giấy mà cô để lại kia, thà rằng cứ hỏi lão quản gia. Thật ra trong lòng anh đã rõ, lão quản gia cũng không biết đến tờ giấy kia.

“Thiếu phu nhân nói, ngày muộn cô ấy quyết định, cô ấy sẽ theo ý ngài xử lý một chuyện.” Thanh âm lão quản gia có chút run. Ông đi theo vào cửa, trong lòng liền có cảm giác bất an, nhưng vẫn không chế tốt được cảm xúc, lúc này, cuối cùng cũng không khống nhịn được gió bão tạp vào mặt, tay nắm thành đầm, trong phòng yên tĩnh đến phát sợ khiến người ta còn có thể nghe được rõ ràng tiếng khớp xương phát ra.

“Cút!”

Lão quản gia cuống quít lui ra. Cuối cùng anh cũng bước chân, đi tới chỗ tờ giấy kia. Rõ ràng chỉ là vài bước chân, anh lại cảm thấy hết sức nặng nề, đi tới rất mệt mỏi. Thậm chí khi đến nơi, anh cũng không có sức lực cầm tờ giấy kia lên. Chỉ cúi đầu, nhìn nét chữ in thể Tống (nhà Tống) cực kỳ chói mắt — đơn xin ly hôn.

Lúc đó, Tân Hoành đang ở trong phòng bệnh ở một bệnh viện tráng lệ. Cô vừa mới phẫu thuật, bác sĩ nói cho cô lần nữa, tình trạng của cô thật sự không cần thiết phải nằm viện. Nhưng cô nghĩ, hiện tại ngoài bệnh viện cô cũng không biết nên đi đâu. Đơn giản, tạm thời ở ngay tại bệnh viện. Lại gọi điện tới công ty giúp việc gia đình, nhờ bọn họ cho tới một người giúp việc lớn tuổi một chút. Người nói trong điện thoại, thật sự là một người giúp việc, để cho người đến chăm sóc phụ nữ vừa mới sinh con xong. (Ở đây nói là nguyệt tẩu nhưng mình không nghĩ dịch đc thành cái gì nên để là người giúp việc, nguyệt tẩu là những người chuyên chăm sóc bà đẻ thì phải ==!!)

Cô cười khổ, cho dù là ở trong điện thoại, cô cũng không muốn nói cho người khác biết, cô không có con rể. Cô nằm ở trên giường, lúc này cũng thấy hơi mệt, ba ngày không ngủ, lại mới làm phẫu thuật, không bao lâu đã ngủ.

Đang ngủ mơ màng màng nghe được tiếng có người gõ cửa, cô dậy mình tỉnh dậy, cứ nghĩ là người giúp việc tới, liền đứng dậy ra mở cửa. Cửa chậm rãi mở ra, người xuất hiện trước mặt cô, lại khiến cô ngạc nhiên — Dịch Tân. Anh ở đây, quả thật cô không thể tưởng tượng được.

Rõ ràng đã đợi anh ba ngày, ở yên một chỗ chờ anh. Anh cũng không xuất hiện, bây giờ, lại có thể đến đây tìm cô. Dịch Tân gắt gao nhìn chằm chằm cô, trong ánh mắt gần đầy tơ máu, không biết là bởi vì mệt nhọc hay bởi một kích động gì khác. Mặt anh kéo căng ra, đúng là phẫn lớn thời điểm anh cũng đều có cái dạng mặt này.

Tân Hoành nhìn không ra anh có cái gì không vừa ý. Ánh mắt của anh nhanh chóng căng nghẽn lại, giống như một con dã thú đang cảnh giác. Ánh mắt nhìn từ gương mặt trắng xanh của cô, nhìn xuống bụng cô.

Cô mặc áo ngủ, rộng rãi, nêu nhìn bên ngoài, sẽ không nhìn thấy gì. Tân Hoành nhìn theo tầm mắt của anh, cũng nhìn xuống phía dưới bụng mình. Nhưng rất nhanh ngẩng đầu lên, nhìn lại anh, cười nhẹ, nụ cười kia có ý cười nhạo mà cũng có ý tự giễu, “Yên tâm, đã không còn.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 20: Gãy Cánh 2

Có nói với anh. . . Yên tâm? Đã không còn? Anh chỉ cảm giác thấy cảm xúc mãnh liệt dâng lên trong lòng anh, đan xen quấn lại, dâng lên thật cao, uốn lượn ở trong đài, phồng lên, va chạm khiến anh khó khăn tức giận. Anh không rõ cảm xúc này tới cùng là cái gì, chỉ có thể chắc chắn cảm giác từ sâu trong cơ thể bị kích thích, dâng trào lên, thành một dòng dục vọng hủy thiên diệt địa —— muốn phá hoại, muốn hủy diệt. Càng sâu, càng đáng sợ, anh không khống chế nổi. Cô thật sự ở trước mặt anh, mặt trắng xanh, thần sắc tiều tụy.

Anh hít một hơi thật sâu, dùng cõi gắng thật lớn áp chế dã thú trong lòng. Anh nói với chính mình, cô là Tân Hoành, là Tân Hoành của anh, anh sẽ đối xử thật tốt với cô, anh không thể để cho bản thân dạo đến cô, anh dần lòng lại, “Anh bảo em ở nhà chờ anh, em đã đồng ý. Tại sao lại đến đây?”

Trên mặt anh không có một tia biểu tình, Tân Hoành không tự chủ được lui về sau một bước, Dịch Tân như vậy, bên ngoài bình tĩnh, nhưng xung quanh lại chân chán thật thật tần tại hơi lạnh thấu xương, khiến cô không chê khống được muốn rời ra xa.

Cô lui về phía sau, như vậy rõ ràng muốn tránh anh. Anh nhìn thấy, sự thô bạo thâm sâu ở tận trong đáy mắt mãnh liệt hiện ra, anh nhanh hơn cô, đưa tay hung hăng nắm lấy bả vai cô, kéo mạnh cô qua, giam cầm cô ở trong ngực.

Một phen kia, bị đụng phải khiến cô thấy đau. Anh lại cúi đầu nhìn cô, mắt anh cũng triệt để hùng hổ, lên tiếng nói, tiếng nói kia cơ hồ là nghiến

răng nghiến lợi, “Em đã đ`ông ý với anh, em đ`ông ý chờ anh, vậy bây giờ vì cớ gì lại ở chỗ này, hả?”

Anh giận dữ, giống như là cô chọc giận anh. Đến lúc này, ngược lại cô cũng không còn sợ hãi như lúc đ`ầu. Là cô chọc giận anh sao? Không phải! Cô hít một hơi thật sâu, cho dù bị giam ở trong ngực anh, cô không thể động đậy, nhưng lại ngẩng cao đ`ầu nhìn vào mắt anh, không lùi bước chút nào, nhìn thẳng chăm chú vào cặp mắt màu nâu ám tr`ầm chất chứa gió táp mưa rào, lạnh lùng nói, “Bởi vì em không muốn đợi.”

Bởi vì em không muốn đợi. Nói nǎng có khí phách. Khuông mặt xinh đẹp của Dịch Tân rốt cục hoàn toàn tr`ầm xuống, thậm chí tức giận rõ ràng vừa r`õ cũng không thấy. Tân Hoành chỉ có thể nghe thấy tay anh nắm thành đấm, âm thanh khớp xương rung động. Nhưng lời nói của anh lại đột nhiên trở lên ôn nhu, anh nhìn cô chăm chú, gắt gao. Lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ, cực kỳ giống một thanh niên(Ta không hiểu là cái gì “Gian giường tre”, ta bừa vào thôi ==!!), đang động tình khi đó, ôn nhu che chở, “Anh cho em một cơ hội nữa, rút lại những lời em vừa nói.”

Rõ ràng là anh đang giận dữ, cô biết; anh mãnh liệt áp chế, cô cảm giác được. Nhưng cảm xúc trong mắt anh lại hoàn toàn trái ngược với ôn nhu, cảm giác tương khắc cùng t`ồn tại của anh, cơ h`ồ là một loại t`ồn tại vặt vèo.

Trong lòng Tân Hoành rung mình một cái, sở dĩ cô có thể thản nhiên nhìn thẳng Dịch Tân tức giận, cho dù tức giận kia có thể khiến cô thương tích đ`ầy mình, nhưng lại khó có thể hạ xuống được loại t`ồn tại vặt vèo này, duy trì trái tim trấn định.

Một khắc kia, cuối cùng cô cũng sợ hãi, Dịch Tân như vậy, như vậy rõ ràng sự giận dữ sắp hủy diệt Dịch Tân, lại cứ dùng sự ôn nhu như thế che mắt cô, cô thật sự cảm thấy cơ thể phát lạnh, đó là từ sâu thẳm trong nội tâm sinh ra hàn khí, từ trong mà ra, giống như những đám mây dày đặc, hung hăng bao phủ lấy cả người cô.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 21: Gãy Cánh 3

Đã từng, cô thực sự cực kỳ dung cảm. Cho dù trong lòng sợ hãi, sợi hãi, nhưng vẫn nghe theo trái tim chính mình, không vứt bỏ, không rời bỏ.

“Em không muốn.” Đè xuống sợ hãi trong lòng, cô vẫn lựa chọn nhìn thẳng vào mắt anh, bình tĩnh nói ra lập trường của mình. Anh vốn đang dốc sức ôm cô, khóa chặt cô, cố chấp mà giữ lấy, lúc này cơ thể hai người dính chặt không có chút khe hở nào. Nhưng ba chữ vừa rã của cô, rốt cuộc đã đẩy lý trí của anh căng ra xa chỉ còn lại một sợi dây cuối cùng, sợi dây kia, yếu ớt không chịu nổi một chút kích động.

Anh nhìn chăm chăm cô, trong mắt giống như đang đốt lên một ngọn lửa, giống như chỉ cần cô dám không nghe theo, anh có thể đốt cháy cô. Ngón tay thon dài của anh dùng lực nắm lấy cầm của cô, khiến cô không thể thoát, mặt cô nambi gọn trong tay anh. Anh nhìn cô đang nhíu mày vì đau, tiếng nói trầm thấp đến dọa người, “Nói, nói em muốn ngoan ngoãn theo anh trở về”

Hành động thăm trâm của anh thật sự dạo cô sợ, nhưng nếu thật sự bị dạo thì không nói không chừng cô cũng thỏa hiệp rã. Đáng tiếc không phải, cô còn đang bị anh làm tổn thương, ánh ném cô vào trong phòng tối không có ánh nắng mặt trời, mặc kệ miệng viết thương cũ của cô bị xé rách vỡ ra, đằng thời ở trong bóng tối không ánh nắng trở lên thổi rữa. Nếu muốn nói đến sâu sắc, tổn thương kia vượt xa so với độ sâu sợ hãi. Cô không muốn tổn thương nữa, cho nên cô muốn vượt qua nỗi sợ hãi kia. Hạ quyết định, ánh mắt cô, lộ ra bản tính, đó chính là tính bướng bỉnh lỳ lợm, bình thản mà nghênh tiếp anh, gằn từng chữ, “Em nói, em không muốn! Em không muốn lại ở cùng một chỗ với anh!”

Một câu, rốt cuộc, cô rốt cuộc đã phá vỡ trò đất của anh. Đòi người, tình yêu, đến cùng chịu đựng được bao nhiêu từ chối, bao nhiêu vứt bỏ? Lần đầu tiên Dịch Tân cảm thấy tình cảm của mình bị từ chối, bị cô mạnh mẽ ném trên mặt đất. Nếu bị vứt bỏ chỉ là tình cảm, vậy sẽ thế nào? Nhưng lại không có nêu. Bởi vì tình cảm gắn liền với trái tim, Tân Hoành từ bỏ tình cảm của anh, còn có vứt bỏ trái tim của anh.

Lần đầu tiên, anh cho biết rõ ràng chân tình của Dịch Tân anh, mà cô Tân Hoành chẳng thèm ngó tới, cô ném xuống nghiền nát. Một giây sau, Dịch Tân bỗng nhiên ôm chặt ngang lấy cô, động tác thô bạo, không quan tâm vùng vẫy của cô. Anh ôm cô, bước nhanh ra cửa.

“Anh đã cho em lựa chọn, em đã không muốn, vậy anh liền lấy lại quyềnlợi lựa chọn của em, từ nay về sau, em không cần lựa chọn, không thể nào lựa chọn!”

Lời của anh, tựa như lời nguyễn của địa ngục sâu thẳm, thoảng chốc cô bị sợ hãi cực lớn bao phủ, nhất thời nói không nổi nửa chữ. Mãi đến cửa phòng bệnh, anh đột nhiên dừng bước, ngăn cản đường đi của anh, là người giúp việc vừa tới. Người giúp việc cũng hơi lớn tuổi, thấy quấy rầy hai người bọn họ, lúc đầu sững sốt, bị ánh mắt thô bạo của Dịch Tân dọa sợ tới mức cơ thể chấn động, ngược lại hiểu rõ ra, cuống quit ngăn cản, “Ôi trời! Đang làm cái gì vậy? Sản phụ vừa sinh xong, cần được tĩnh dưỡng thật tốt, không thể dùng động tác mạnh như vậy! Cậu trẻ tuổi, mau, mau bỏ cô ấy xuống!”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 22: Gãy Cánh 4

Lời nói của người giúp việc, rốt cuộc cũng nhắc Tân Hoành, cô phục hồn lại tinh thần, cuống quít mạnh mẽ đẩy Dịch Tân ra. Nhất thời Dịch Tân không phản ứng kịp hành động mạnh mẽ của cô, liền buông cô ra. Tân Hoành nguy hiểm hiềm rơi xuống đất, bởi vì lực đẩy mạnh nên cô không đứng vững, lảo đảo vài bước. Bọn họ vốn đang đứng ở cửa, cô lảo đảo một chút liền đụng phải khung cửa. Tay Dịch Tân liền giữ chặt cô, cô cả kinh chấn động, vội vàng dùng cánh tay kia, cõi sức đẩy cánh tay đang giữ cô ra. Tay anh bị cô đẩy ra. Cô lập tức xoay người, dứt khoát. Chạy trốn. Nhất thời không khí bị đông lạnh. Một giây sau, vang lên một tiếng súng, kèm với tiếng hét chóp tai của phụ nữ.

“A!”

Tân Hoành bối rối cứng ngắc đứng tại chỗ, trái tim đập mạnh mẽ, sợ hãi, không biết từ đâu trở lại. Cô quay đầu lại, vừa quay đầu lại tư thế của anh xông vào trong mắt cô, từ đó cô đời đời kiếp kiếp bị gong xiêng. Sau này, cô chạy không thoát.

Mặt anh bình tĩnh trở lại, bình tĩnh sấp như ôn nhu, thậm chí anh còn cười với cô, giống như trong lúc ôn tồn nói chuyện với người yêu. Nhưng mà tay anh, tay phải, thật sự đang cầm một khẩu súng lục. Họng súng, chính xác đang chỉ vào đầu người giúp việc. Người giúp việc kia, cho dù cô mới lần đầu gặp, cũng chỉ được vài phút, cô thậm chí còn chưa kịp nói chuyện cùng, bà liền nhìn tới khẩu súng của anh miệng hướng nói.

“Đừng, đừng! Tiên sinh tiểu thư, hai người là vợ chồng, là chuyện nhà, không liên quan đến tôi!”

Người giúp việc lớn tuổi mặt đã có nếp nhăn, lúc này Tân Hoành mới nhìn kỹ bà. Bởi vì bà quá sợ hãi, gương mặt trắng xanh, ánh mắt cũng không khống chế được, bên trong có chút nước, vì biểu tình kích động kia của bà, nước mắt càng hiện ra rõ ràng. Người giúp việc muốn quay đầu cẩn thận Dịch Tân, anh cũng không bình tĩnh, tay thêm lực, trầm giọng nói, “Không được nhúc nhích!”

Người giúp việc bị dọa đến thân thể cứng ngắc, chỉ có thể cầu xin thương xót mà nhìn Tân Hoành, “Cô gái, xin cô thương xót, không nên làm loạn nữa, không nên làm khó, những người như chúng tôi không thể so với các cô, tôi còn phải nuôi sống gia đình, ông nhà tôi còn đang nằm trên giường bệnh, con trai đi làm ở bên ngoài, bị tai nạn lao động. . .”

Thanh âm người giúp việc lạnh lẽo thương xót. Đúng vậy, bà đã đứng ở bên sảnh chêt, một bên sảnh, một bên chêt. Thanh âm kia, chính là vùng vẫy giãy chêt kêu gọi một tia sống sót. Tân Hoành ở tầng này, là vì phòng bệnh xa hoa, phòng ít, người còn ít hơn. Rất yên tĩnh, nhưng vẫn làm người khác kinh ngạc, đã có người đứng ở cửa phòng bệnh, nhìn xung quanh. Nhưng mà bọn họ, nhìn được chỉ là một người mặc áo ngủ rộng rãi ở trong hành lang, tóc rối tung một người phụ nữ đã tuyệt vọng. Dịch Tân và người giúp việc đứng ở trong phòng, chỉ có một mình Tân Hoành đứng ở ngoài hành lang. Vừa rồi, cô cũng mới chỉ chạy đến ra cửa, mới bước ra hành lang. Bởi vì đã biết rõ chống cự không được, muốn trốn, lại, ngay cả chạy trốn cũng không thoát.

“Em xác định, em được đi sao?” Tiếng nói của anh nhẹ nhàng, kèm theo trào phúng, anh nắm quyển sổ sống chêt, quan sát cô, như một con kiến, “Đi được sao? Lại có ít nhíu sinh mạng, giống như em, vì em, không còn mạng rã. . . Cơ hội tồn tại? Chì là, do em chọn!”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 23: Gãy Cánh 5

Hai người, đứng đối diện bên trong bên ngoài cánh cửa. Dịch Tân thanh thanh đậm đậm mà nhìn gương mặt trắng bệch bất lực của cô, trong mắt cô có nước mắt, nước mắt kia còn đang run rẩy.

“Em hiểu tính anh, đúng không?”

Toàn thân Tân Hoành tuyệt đối rét lạnh, tay nắm lại, tất cả đều là mồ hôi lạnh. Anh nói đúng, cô hiểu tính anh, nói được là làm được; nhưng mà cô cũng không hiểu anh, không hiểu anh tới cùng là coi cô như cái gì, là gì trong mỗi quan hệ hôn nhân này, rốt cuộc anh cho cô vào vai một nhân vật như thế nào.

Cô nhìn anh, cố gắng không chê thân thể, nhưng lại vẫn run rẩy như cũ, cô không khống chế nổi mình. Giờ phút này, cuối cùng cô cũng thừa nhận, đối với Dịch Tân, cô không phải đối thủ của anh, không bao giờ phải. Giữa bọn họ cách xa qua mức, bắt đầu đã là một sai lầm, mà lại càng trí mạng tại cuộc vướng mắc sai lệch này, cô không thể nào kêu ngừng, chỉ cần anh còn nguyện ý, cô phải cùng anh tiếp tục dây dưa, mặc dù cô đau khổ.

Dịch Tân nhìn cô, cũng không mang theo chút cảm tình nào, dù là nửa phẫn thương tiếc, ánh mắt lạnh lùng khóa chặt cô, chờ cô tới gần anh, xin anh tha thứ. Cả người anh nhìn qua, trong lòng đã tính trước mọi việc. Cô sớm đã bị tuyệt vọng bao phủ, chỉ còn cách nhận rõ sự thực. Cô biết, cô không đi được, cho dù có nhiều người lại vì cô mà mất đi cơ hội tồn tại, cô cũng không thể thoát khỏi anh, cô vẫn không thể đi được. Chỉ vì, trò chơi này, Dịch Tân còn chưa nói dừng. Chỉ vì anh chưa nói dừng! Cô cúp mắt xuống, nhìn chăm chú mặt đất thật lâu, cô đang chờ đủ thời gian, thu

lại nước mắt. Rồi sau đó, cô mới ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói, “Em về với anh. Về sau, anh bảo em ở nơi nào, em liền chờ ở nơi đó.”

Cô nói xong, cũng chủ động đợi người đàn ông kia đi đến. Trong mắt, bình tĩnh không dao động. Bởi vì trong ánh mắt không còn tình cảm, tự nhiên bình tĩnh được không nhiễm phong trào. Nhưng, bóng dáng, cũng không có sinh khí.

**

Hồi tưởng quá tốn thời gian, quay về thời điểm cô cảnh giác, đã thấy Dịch Tân trở về, đang dựa vào cửa phòng nhìn cô. Rõ ràng giống như không để ý, Tân Hoành lại cảm giác cả người mình như đang bị anh nhìn thấu. Vẻ mặt anh, cô vĩnh viễn không nắm lấy được. Cũng tốt, giờ phút này tuy vẻ mặt anh lạnh nhạt, nhưng cô cũng không dám cho rằng anh đã hết giận. Cô vội vàng từ sofa đứng lên, sửa lại nụ cười trên mặt, “Đã về, em đi chuẩn bị nước tắm cho anh.” Nói xong, đi tới phòng tắm.

“Tân Hoành, tối bây giờ em cũng không đặt anh ở trong lòng sao?”

Phía sau, tiếng nói ôn nhu nhẹ nhàng của anh, lại khiến cô đột nhiên dừng bước. Tội danh này lớn quá, cô không nhận nổi. Cô hơi hơi khép chặt mắt, lúc này mới quay đầu, nhìn Dịch Tân, nói, “Kẻ lưu manh đêm này tên Hạ Tiểu Đông, là em của mẹ kế em, từ nhỏ đã chó caye chủ. Hiểu rõ nhất chuyện ba em cùng Tân Giác giờ trò lưu manh đối với em. Bởi vì cho tới bây giờ chưa thỏa mãn, hôm nay gấp em một mình, nhịn không được thù cũ thêm mới. Anh giúp em đánh gãy tay hắn ta, em cảm thấy sảng khoái, nhưng đây chỉ là chuyện cũ, em cảm thấy không đáng làm bẩn tay anh.”

Cô thấy anh chỉ nhàn nhạt nhìn, nghĩ một chút, lại thêm một câu, “Nếu như hôm nay muốn đánh gãy tay hắn, đánh bể đầu hắn không phải anh, em nhất định sẽ không ngăn cản, em sẽ chỉ ở một bên vỗ tay mừng.”

Hết phần “Gãy cánh”.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 24: Chiến Tranh Lạnh 1

Cô cho rằng, cô đã trả lời vấn đề của anh, cũng giải thích rất tốt rồi. Nhưng mà, cực kỳ rõ ràng, anh không hài lòng. Ánh mắt anh nhìn cô vẫn thâm trầm như cũ, chỉ nhàn nhạt mà hỏi lại, “Tại sao lại không chứ?”

Cô sững sờ, “Hả?”

Thân thể anh cũng đã đứng thẳng, chậm rãi hướng về phía cô, ánh mắt như chim ưng gắt gao khóa chặt cô, dường như muốn nhìn thấu cô, không cho cô giữ lại một điểm, “Anh nói, vì sao lại không ở một bên nhỉn, vỗ tay tỏ ý vui mừng?”

Tân Hoành trừng lớn mắt, nhìn anh, nhất thời không thể lý giải anh đang nói cái gì. Anh lập tức đến gần trước mặt cô, hai tay nâng mặt cô, tinh tế vuốt phẳng, động tác tao nhã xinh đẹp, cúi đầu ôn nhu mà nhìn cô, “Vì sao?”

Trong ánh mắt anh là cực hạn ôn nhu cùng cực hạn xinh đẹp, lẩn lộn, cùng Dịch Tân tồn tại, lại khiến Tân Hoành sợ hãi trong lòng, nhịn không được... Cuồng quất lui về phía sau. Anh không dùng lực khống chế cô, cô thành công thoát ra, nhìn ánh mắt anh vẫn đang kinh nghi, cô thật sự sợ bộ dáng âm dương quái khí loại này của Dịch Tân. Cô miễn cưỡng nở nụ cười với anh, “Anh mệt rồi, em đi chuẩn bị nước tắm cho anh.”

Nói xong, giống như chạy trốn vào phòng tắm.

“Em dám!” Rốt cuộc Dịch Tân cũng hung hăng trầm tiếng nói, Tân Hoành đột nhiên dừng bước, “Em dám trốn!”

Anh nói xong đã đi đến trước mặt cô, đã không còn ôn nhu như trước, mà lại hung hăng nắm lấy vai cô, mặc cho tức giận không với bớt chút nào đánh úp về phía cô, “Nói, nói ngay lập tức, nói cho anh biết vì sao!”

Anh đột nhiên kỳ quái, đột nhiên thô bạo thường, cô không phải không quen, nhưng mà đêm nay, chuyện cũ dữ dội kéo đến, cô đã cảm giác trái tim đột nhiên tăng thêm vài tầng đau đớn. Lúc này, anh lại đối với cô lộ vẻ ngoan độc mạnh mẽ, cô không nhịn được ủy khuất, nhìn lại anh, rơi nước mắt. Đúng cho dù là ủy khuất, ủy khuất đến phát khóc, cô vẫn không chịu nói ra lời. Mặc kệ là tố cáo của anh vẫn lại vì chính mình chống đỡ, cô chỉ là không nói ra lời. Cũng không tránh thoát khỏi anh, mặc cho chính mình rơi nước mắt với anh.

Số lần cô khóc trước mặt anh, thật sự, có thể đêm trên đài ngón tay. Dịch Tân hung hăng nhìn chằm chằm giọt nước mắt kia, rốt cuộc, đáy mắt phát hỏa mãnh liệt, mãnh liệt, thật sự nhìn cô rất lâu, cũng không có thêm một động tác, thậm chí, lực trên tay dần dần buông xuống. Rồi sau đó, ở lúc đốm lửa kia trở lên mạnh nhất lại bị dập tắt xuống, quay về yên lặng.

Anh buông cô ra, nhếch môi cười với cô, nụ cười kia, cực kỳ trào phúng, cũng là tự giễu, “Tân Hoành, em có biết, đêm nay cực kỳ buồn cười? Buồn cười, Phong Dương nói với anh em không muốn anh là thương người khác vì em lo lắng cho anh! Buồn cười, vậy mà anh lại tin như vậy! Buồn cười, anh một đương phỏng từ xa về, thậm chí còn nghĩ tới giải thích sự thô lỗ của anh trước! Buồn cười, toàn bộ đài là anh tự cho mình là đúng! Trong mắt Tân Hoành em, anh thậm chí còn không phải chê em, làm sao có lo lắng vừa nói đây?”

Rõ ràng là quanh người thô bạo, trên mặt có cười, vốn là tổ hợp đáng sợ, Tân Hoành nhìn anh, nhưng đã không còn một chút sợ hãi như trước, thậm chí, trong lòng nỗi lên cảm giác khác thường, cô hơi trầm ngâm, mới phát hiện, cảm giác kia, là đau lòng.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 25: Chiến Tranh Lạnh 2

Dịch Tân nhìn cô, cười, nụ cười kia như có cảm tình, lại cũng như không có quan hệ. Trong mắt vẫn có ngoan độc và mạnh mẽ, nhìn chằm chằm cô, cuối cùng lại buông lỏng nắm đấm, chỉ xoay người, rời đi. Bóng dáng của anh, tiếng bước chân của anh, rõ cuộc sống làm cô bừng tỉnh. Trong tích tắc đấy, thậm chí cô còn chưa kịp nghĩ, theo bản năng đuổi theo anh. Anh đi xuống lầu, cô cuống quit đuổi theo, bước chân quyết liệt của anh, bước chân bối rối của cô. Hai thanh âm hỗn tạp, vang vọng trong biệt thự đêm khuya. Anh đi cực nhanh, mắt thấy anh đã đi xuống lầu, đến phòng khách, như muốn ra khỏi cửa, Tân Hoành hoảng hốt, kêu to, “Dịch Tân, đừng đi!”

Bước chân của anh hơi ngưng lại, trong khoảnh khắc cả người dừng lại, nhưng chỉ là trong khoảnh khắc, một lát sau, anh lại nhấc chân, muốn đi ra ngoài. Tân Hoành hoảng hốt, cắn răng, hung hăng đá bay giày, mắt thấy giày từ từ lăn trên cầu thang, có tiếng vang. Cô nhân tiện ngồi trên cầu thang, hô nhỏ, “A, đau quá!”

Dịch Tân nghe được, quả nhiên lập tức dừng bước, xoay người, với vàng nhìn về phía cô, ánh mắt xẹt qua lo lắng. Thấy cô chỉ ngồi trên cầu thang, anh nhíu mi, trầm giọng tức giận nói, “Em gạt anh?”

Anh ở lại, nhất thời trong lòng cô không có vui mừng mãnh liệt, mà tất cả không vui cùng hiểu lầm giữa cô và anh kéo đến mạnh mẽ, cô đi qua anh, hối lỗi của riêng cô... Cho dù sắc mặt anh đến bây giờ vẫn không tốt, nhưng anh ở lại. Cô nhớ lại, cũng đứng lên, liền chân không đi xuống bậc thang, đi đến trước mặt anh.

“Không còn cách, em muốn anh ở lại, chung quy là cái gì lăn xuống đây. Anh hy vọng em thực sự bị ngã sao?”

Cô đứng ở trước mặt anh, rõ ràng nhìn ánh mắt sợ hãi của anh, nhưng lại nói ra lời khiêu khích với anh. Anh nhíu mày, cũng không nói gì, cô lại nói tiếp.

“Thật xin lỗi.”

Anh hung hăng nhìn chằm chằm cô, “Thật xin lỗi cái gì?”

Anh gằn như muốn nhìn thấu anh mắt cô, cô hít một hơi thật sâu, lại ngẩng đầu lên, nhìn thẳng anh. Cảm tình cô dành cho anh có lẽ phức tạp, cô chỉ biết là, cô muốn anh ở lại. Có lẽ anh ở lại, thậm chí cũng không thể nói với cô một lời an ủi nào, nhưng cô biết, cô muốn anh ở lại bên cạnh cô. Có lẽ là vì vừa rã, anh lộ ra ánh mắt tuyệt vọng đau lòng với cô, lại có lẽ... Là cô, bản thân không muốn rời xa anh. Anh ở đây, mặc kệ là tốt hay xấu, cô cũng ở cùng một chỗ với anh, không cần một mình chìm trong quá khứ, kịch liệt đau đớn, cũng không thể tự mình thoát khỏi. Cô nhìn thẳng anh, bình tĩnh mà nhìn vào trong mắt anh, “Thật xin lỗi, em khiến anh hiểu lầm. Nếu hành vi của em khiến anh hiểu lầm, em sẽ thay đổi, anh...”

“Đủ rã!” Thanh âm đau đớn của anh cát ngang cô, “Tân Hoành, rốt cuộc em muốn cái gì?!”

Cô bị anh dọa sợ tới mức toàn thân chấn động, sững sờ ngẩng đầu nhìn anh.

“Rốt cuộc anh phải làm cái gì, em mới có thể vui vẻ, em mới có thể đối với anh một chút thật lòng? Dù chỉ là một chút!” Anh nhìn cô, ánh mắt hơi hăng, bên trong gió nỗi mây phun, anh mặc cho gió bão kia chảy ra, “Bây giờ em hãy làm, hãy nói cho anh biết, việc kia không phải vì lấy lệ với anh sao?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 26: Chiến Tranh Lạnh 3

Cảm xúc mãnh liệt của anh đến quá nhanh, trong nháy mắt giống như ngọn lửa, thiêu đốt đến mức mạnh mẽ, tình thế mạnh mẽ kia đủ để lòng người sơ tới mức hung hăng va chạm vào đài. Nhất thời trong đài ô một mảnh bối rối, bối rối kia lại pha chi chít đau đớn, phản ứng duy nhất của cô là hung hăng lắc đài với anh,

“Không phải, không phải như thế.”

Bởi vì kích động, trong lời nói có chút run rẩy. Lúc này, ngược lại là cực kỳ giống không đủ lo lắng.

“Không phải như thế? Được, anh cho em cơ hội cuối cùng, em nói cho anh biết, ngay bây giờ nói cho anh biết, là như thế nào!” Anh hung hăng nhìn chăm chú cô, cho dù chỉ là trong ánh mắt, cũng là không buông rời giữ lấy cô. Giờ phút này, anh triệt để khống chế không nỗi ma quỷ trong lòng nữa rã. Có cái cảm tình mãnh liệt gì đó muôn trào ra. Dừng lại tại cổ họng, nó nghẹn ở đó, không ra được. Vì thế lại một lần nữa, cô đối mặt với anh, không nói. Trầm mặc. Có lúc là bình tĩnh, là giữ bình tĩnh. Nhưng lúc này, nó lại thật sự khiến trong lòng Dịch Tân dâng lên một trận sóng to gió lớn. Anh nhìn cô, ánh mắt hơi sung đỏ, nhìn ánh mắt của cô muốn nói lại thôi, cực kỳ giống họen trong lòng. Thật ra rất đơn giản, thật ra anh chỉ muốn cô nói một câu, trong lòng cô có anh, chỉ cần đơn giản như vậy. Nhưng mặc dù lời nói đơn giản như vậy, cô cũng cự tuyệt nói ra, tình nguyện dùng xấu hổ trầm mặc che dấu. Phút chốc trong lòng lạnh thấu, ma quỷ trong lòng kia mãnh liệt trào ra. Anh dùng lực nắm chặt tay, không, anh không thể tiếp tục đối mặt với cô. Mãnh liệt xoay người, mang theo một đạo không khí sắc bén. Bình hoa cổ vo giá trong tay rơi xuống đất, va chạm với mặt đất tạo ra tiếng vang, mảnh vụn vung lên, đâm vào da thịt.

“A!”

Anh đi nhanh ra ngoài, bước chân không dừng lại chút nào, không để ý tới âm thanh nặng nề vang lên trên sàn phía sau. . Một buổi tối, anh sẽ không bị lừa gạt lần thứ hai!

“Trời ơi, thiếu phu nhân!”

Phương quản gia vừa ra sân sau kiểm tra, vừa vào tối cửa lại nhìn thấy Tân Hoành ngã trên sàn, cô dùng tay chống đỡ cơ thể, nhưng trên sàn, là một đống mảnh vỡ gốm sứ, mà Dịch Tân cũng không để ý cứ thế đi ra ngoài. Trong lòng cả kinh, quản gia nhịn không được hét lên. Dịch Tân nghe được tiếng bối rối của quản gia, trong lòng căng thẳng, đột nhiên quay đầu, đã thấy Tân Hoành ngã ngã bên cạnh bình gốm vỡ vụn, cô cầm lấy tay trên mặt đất. Trừ tiếng thét chói tai lúc đầu, lúc này cô cực kỳ an nhàn bình tĩnh, chỉ cắn chấn môi, hơi cúi đầu nhìn mặt đất. Bộ dáng ẩn khuất của cô khiến tâm anh xoắn xuýt, cho dù trong lòng còn có tức giận, nhưng vẫn bước nhanh về phía cô. Tân Hoành xòe tay ra, nhìn vết thương trong lòng bàn tay bị mảnh vỡ đâm vào, có máu thấm ra. Vừa rã, mảnh sứ trên mặt đất bắn lên, cắt vào chân cô, nhất thời cô bị đau, không nhịn được liền ngã xuống, lại không để ý trên mặt đất toàn mảnh vỡ. Một hồi kia, quá đau, cô cuối cùng lại gắt gao cắn môi, không có hô ra đau đớn. Cô biết, hiện tại cô làm cái gì, trong mắt anh đầu là lừa gạt, không phải là sự thật.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 27: Chiến Tranh Lạnh 4

Anh ngã xuống bên cạnh cô, nhìn lên trên cẳng chân của cô, một mảnh sứ vỡ đâm vào trong thịt, có máu chảy xuống; trên tay cô cũng thấm hăng. Ánh mắt anh co rút mạnh mẽ, bên trong giống như còn thô bạo hơn lúc nãy. Tân Hoành không dám nhìn anh, chỉ cúi đầu chăm chú nhìn mặt đất. Tức giận trong lòng anh cuối cùng cũng không có bạo phát, chỉ thở dài một hơi, ôm lấy cô từ trên mặt đất, lên gác.

“Gọi điện cho Phong Dương, bảo cậu ta tới đây, lập tức! Lập tức!”

Quản gia lúc đầu vẫn sững sờ giữa lúc bọn họ tranh cãi, lúc này nghe được mệnh lệnh của Dịch Tân, thân thể sợ tới mức run lên, rốt cuộc hã phục lại tinh thần, vội vàng chạy đi gọi điện, “Dạ, vâng!”

Đối với đàn ông mà nói, nhất là đối với đàn ông đã có vợ mà nói, nửa đêm là khoảng thời gian tốt. Lại cứ có người không hiểu, vẫn cứ vào thời khắc xuân thời lúc nửa đêm quấy rầy người khác... Phong Dương không tình nguyện, trong lòng tràn đầy bất mãn chạy tới Dịch gia, lúc đó, Dịch Tân đang ngồi trên sofa trong phòng khách hút thuốc, khói mù mờ ảo, cả người anh vây quanh mùi cỏ thuốc cảm giác tinh thần có hơi sa sút. Phong Dương tức giận nói, “Dịch Tân, anh cả đêm không ngủ được tìm đến em muốn tiêm thuốc an thần sao? Em đây đênh nghị anh trực tiếp uống thuốc chuột là đơn giản nhất, khỏe mạnh suốt đời!”

Dịch Tân giương mắt nhìn anh, trong mắt đông lạnh không nói lên lời. Phong Dương sợ tới mức trái tim khỏe mạnh nhảy dựng lên, tuy anh lớn lên từ nhỏ với Dịch Tân, nhưng đến nay vẫn chưa mõ mẫn thấu tính nết con người này, nếu anh thật sự đụng vào họng súng của người kia, không

chứng Dịch Tân thật sự sẽ nổ súng. . . Vội vang không có cốt khí mà cười làm lành, “Just a joke!” (chỉ là đùa thôi)

Lúc này, Dịch Tân mới lại nhìn điếu thuốc ở trên tay, thản nhiên nói, “Em đi lên xem Tân Hoành đi.”

Biểu tình tràn trọng của Dịch Tân, cùng tiếng nói tràn trọng, khiến Phong Dương thân là bác sĩ, sứ mệnh trong lòng nháy mắt theo đáy lòng sống lại, như vậy, nửa đêm anh ra ngoài, là vì cứu người, như thế coi như là cao thượng. Nhưng, lúc Phong Dương vào phòng ngủ nhìn thấy Tân Hoành, khi đó mọi ý nghĩ đều bị hung hăng đánh nát rã. Đúng vậy, Tân Hoành bị thương, lại bị thương ở chân và tay, đây chỉ là ngoại thương phổ thông, cho dù là Dịch Tân cũng có thể xử lý giúp cô, căn bản không cần gọi anh đến. Những thứ này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là, Dịch Tân thật sự đã xử lý băng bó giúp cô rất tốt rã! Người nào nói cho anh biết, hiện tại anh, hai giờ đêm, chạy tới nơi này để làm cái gì?! Tân Hoành đang ngồi ôm đầu gối ở trên sofa, thấy Phong Dương ngoài cửa, vội vàng ngồi lại, xấu hổ mà cười trừ, “Thật xin lỗi, làm phiền đến em rã.”

Ánh mắt cô ôn nhu mà tràn ngập áy náy, ngược lại khiến Phong Dương xấu hổ không biết nói gì nữa, chỉ có thể lắc đầu mà nhìn mảnh vải trắng trên tay cô, cứng ngắc mà giật nhẹ khoe miệng, “Không sao, chỉ là ít nhất cũng nên để lại một chỗ cho em tối băng bó. . .”

Tân Hoành nhìn tay chân mình, cũng thấy xấu hổ, không biết nên nói gì. Chỉ là Phong Dương tức giận Dịch Tân, vô ý khiến không khí trở nên xấu hổ, vội vàng nói sang chuyện khác, “Gì kia, em còn cho rằng Dịch Tân chỉ biết làm người khác bị thương, không ngờ cũng biết băng bó a!”

Phong Dương nói vô ý, Tân Hoành nghe xong lại cảm thấy bên trong có ẩn ý. Dịch Tân đã thật sự xử lý miệng vết thương, mới vừa rã, anh đối với cô, cẩn thận như thế, cẩn thận mà lấy ra mảnh vụn, cẩn thận mà khử trùng, cẩn thận không làm đau cô, động tác tràn ổn mà cực kỳ nhanh, để cô không bị chịu đau lâu. Rõ ràng động tác ôn nhu như vậy, nhưng mặt của anh lại lạnh lùng, một chữ cũng không nói ra. Cho nên, cô thật sự không hiểu anh.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 28: Chiến Tranh Lạnh 5

Phong Dương nhìn Tân Hoành, trên mặt cô luôn có nụ cười nhàn nhạt, không có vui vẻ cũng không có chua sót, cũng chỉ là nhàn nhạt, người ngoài nhìn vào, có lẽ sẽ cho là thanh nhã, thỏa mãn. Nhưng Phong Dương lại cảm thấy, bản thân thỏa mãn có thể đổi cách nên nói ra, ví dụ như, không oán trách anh ấy. Không oán trách anh ấy? Cô đối với Dịch Tân, đối với cuộc hôn nhân cùng Dịch Tân không còn ôm hy vọng sao?

“Phong Dương, không phải em cũng cho rằng đêm nay chị. . . Không ủng hộ anh ấy, là điềm vô cùng không hay?” Tân Hoành nhẹ nhàng hỏi anh. Phong Dương nhíu mày hỏi lại, “Chị thật sự nghĩ rằng là vấn đề đêm nay sao?”

Cô nghe xong, hơi cúi đầu, Phong Dương thở dài trong lòng, “Tân Hoành, nếu chị vẫn còn đang giận Dịch Tân, tức giận kia cũng đã hai năm rã, còn chưa đủ sao?”

Tân Hoành nghe xong, lại nâng đầu, nhìn Phong Dương, biểu tình có chút bất đắc dĩ, “Em nghĩ rằng chị và em có tư cách tức giận sao?”

Phong Dương bị chặn lại. Tại sao cô lại nghĩ như vậy, Dịch Tân khiến cô đến trình độ này sao? Trong lòng Phong Dương hung hăng khinh bỉ anh ta!

“Tân Hoành, chuyện hai năm trước thật sự chỉ là chuyện ngoài ý muốn, Dịch Tân cũng không nghĩ lại làm cho chị hiểu lầm sâu sắc như thế. . .”

“Hiểu lầm?” Tân Hoành nhìn anh, cười lắc đầu, “Phong Dương, thật sự hiểu lầm, chỉ là hành vi điều không phải xuất phát từ chân tâm mới tạo

thành kết quả. Nhưng, sự kiện kia, chị và Dịch Tân, hành vi của hai bọn chị đều xuất phát từ thật lòng. Chị không thể để con mình sinh ra trong một tình huống mà người cha không chờ mong nó, Dịch Tân... Chuyện anh không tiếp nhận đứa con này là thật, cho nên..." Cô nói tới đây, hít một hơi sâu, "Cho nên, ngay sau khi anh biết được chị mang thai, lập tức bay đến Áo, đi gặp người phụ nữ thật sự trong lòng anh ấy."

Phong Dương không biết nên nói tiếp như thế nào. Tân Hoành lại nói, "Phong Dương, em cũng có vợ, em nên biết, trong tình yêu không nên có hiểu lầm. Yêu là yêu, không thích là không thích. Có lẽ là tạm thời say mê, nhưng sự thật là sự thật, không thể lay động, cũng sẽ không bị thời gian che dấu."

Phong Dương hoàn toàn bị ngăn lại. Có đôi khi, anh cũng không thể không thừa nhận, Tân Hoành quả nhiên là con cháu của nhà ngôn ngữ học, lời nói này thật có thể khiến người ta á khẩu không trả lời được! Có đạo lý chêt tiệt! Ở sâu trong nội tâm, Phong Dương thật sự muốn nói đôi lời vì Dịch Tân, nhưng, Dịch Tân lại thật sự không có chuyện gì tốt có thể nói! Làm hại anh, rõ ràng không liên quan đến chuyện của anh, cũng đi theo lời tả mà vè Xám xịt mà chạy ra khỏi cửa, đã thấy Dịch Tân đang đứng ở ngoài hành lang, ánh mắt kiêng kị sâu sắc, nhìn theo phương hướng của anh, trên tay đã không còn thuốc lá. Phong Dương buông buông tay, bất đắc dĩ mà lắc đầu nhìn anh một cái, cũng không nói gì, tự mình rời đi. Dịch Tân đứng ở ngoài hành lang, mắt nhìn chầm chằm cánh cửa đóng chặt, cũng không tiến lên, cứ như vậy nhìn cánh cửa. Tân Hoành ngồi ở trên sofa, cũng nhìn chằm chằm cánh cửa rất lâu, sau đứng dậy, lại khẽ thở dài, cuối cùng lại ngồi xuống. Vì thế, một đêm kia rất lâu, phía bên trong cánh cửa có cô, bên ngoài có anh, hai người cũng không có cử động, chỉ nhìn cánh cửa kia những vẫn không thể mở ra.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 29: Chiến Tranh Lạnh 6

Tân Hoành biêt, tình huống trước mắt là, cô và Dịch Tân rời vào chiến tranh lạnh. Manh mối duy nhất là, Dịch Tân không nói chuyện với cô. Không hơn, toàn bộ những cái khác đ`ài như cũ. Nên cùng giường thì cùng giường, nghĩ muốn bắt nạt thì bắt nạt. . . Duy chỉ không nói chuyện cùng cô! Tuy nhiên bình thường anh cũng không nói nhì`ài, có khi nói ra càng chọc tức cô. . . Khói bay, nhưng Tân Hoành nghĩ đã có ch`ang r`ă, muốn ôm anh thì ôm ăp anh, nghĩ muốn nụ hôn của anh thì hôn anh, ở trên giường, cùng anh làm hết toàn bộ mọi chuyện tình thân mật. . . Trên thực tế, lại đang ở vào trạng thái giận anh. . . Cô li`en cảm thấy, Dịch Tân cái người đàn ông này, quá tinh minh(Thông minh nhanh trí) r`ă! Có khả năng tức giận, chiến tranh lạnh không quan hệ, lợi ích một điểm cũng không bỏ qua! Tân Hoành quấn ở trong chăn, “Th`àn vận” (ở thì chuyện cấm trẻ em, nói này hoa mĩ nhở ==!!) đi qua, nghe trong phòng tắm có tiếng nước, bất đắc dĩ mà nhìn tr`ần nhà. Trời ạ, cô còn cho rằng buổi tối hôm ấy anh không đẩy cửa tiến vào, lương tâm bộc phát a?! Tại sao lại cho rằng anh nguyện ý mà buông tha cô một buổi tối, sẽ nguyện ý tha cô một thời gian lâu một chút a?! Dịch Tân là người thông minh lanh lợi như vậy. . . Nếu bởi một điểm không thoả mái li`en cho cô một chút không gian, kia. . . Không phải hai năm qua cô có rất nhi`ài tự do sao a! Tiếng nước d`ần d`ần ngừng, Tân Hoành nghiêng đ`ài, nhìn v`ề hướng phòng tắm. Người đàn ông đi ra từ phòng tắm, nửa người dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm, thủy chau(nước thoi mà ạ) nhỏ giọt từ trên đ`ài, đến cơ bụng sáu múi rắn chắc ở nửa người trên (ở đây ghi cơ bụng tắm khói chắc đếm cả hai khói ngực >”

“Đi`en Tĩnh muốn kết hôn, chị ấy muốn em làm phù dâu. . .”

Cô cố ý tạm dừng, anh không như suy nghĩ của cô đi ra từ phòng thay đồ, cho dù chỉ là lạnh lùng nhìn cô. . . Ài, quả nhiên cô đánh giá cao bản thân, xem nhẹ anh ră! Ánh mắt uy hiếp đài vô tác dụng, anh nhất định đánh đo cô không dám đặng ý! Cô chỉ có thể không hứng thú mà nhìn không khí, tiếp theo tự quyết định, “Đương nhiên, là em không có đặng ý. . . Em nghĩ anh khẳng định không muốn đi làm phù rể, em cũng không thể cùng với người đàn ông khác. . . Xưng hô có thân mật ám chỉ như vậy. . . hình dạng xuất hiện. . .”

Cô nói tới đây, anh đã thay quần áo xong, rốt cuộc đi vào tăm mắt cô. Nhưng chỉ nhàn nhạt mà nhìn cô, giống như anh không nói chuyện cùng cô, nhưng là nguyện ý tốn thời gian nghe cô nói chuyện, đã là ban ân ră. Đã từng, bất bình như vậy, cũng là hung hăng đả kích tự tôn của Tân Hoành, nhưng hiện tại, cô đã không còn cảm giác gì ră. Cho nên, có đôi khi thích ứng cũng là chuyện cực kỳ đáng buồn, không biết ngày nào đó làm cho con người cả ngày khí phách đài không có. Cô không có khí phách nhìn ánh mắt cao ngạo của anh giải thích tiếp, “Nhưng là người hợp tác hai năm, chị ấy mòi, em cuối cùng vẫn phải đi một phen. . .”

Cô nói tới đây, thật sự nhìn thẳng vào mắt anh, trịnh trọng hỏi, “Anh đặng ý đi cùng em không?”

~Hết phần "Chiến tranh lạnh"~

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 30: Cái Gọi Là Phu Dien 1

Anh rời đi, cũng không trả lời. Cô nằm ở trên giường, cố gắng nói với chính mình, cô hỏi như vậy, không phải tính toán anh đi cùng cô. Cùng nhau đi, cùng nhau xuất hiện ở trong mắt mọi người, có lẽ về sau cô cũng không thể làm chuyện tương tự, ngay cả khách mời cũng không được. Dịch Tân có thân phận đặc biệt, cho dù là xuất phát từ an toàn hay là cái gì khác, bọn họ không thích hợp một mình xuất hiện ở bên ngoài. Cho nên, anh không để ý tới cô, cô không chỉ không sao, ngược lại nên thở dài nhẹ nhõm một hơi. Ừm, đúng là như vậy, cô chỉ là nói với anh một tiếng, nói cho anh chuyện là như vậy, không phải thật sự muốn dẫn anh ra ngoài! Cô mới không cẩn a! Anh cự tuyệt xuất hiện cùng cô trong vòng luẩn quẩn của cô, cô một chút cũng không để ý! Nhưng, trong lòng nhin không được vẫn đau nhói như cũ, xông lên mắt. Cô chỉ cảm thấy ánh mắt chua xót nóng đến khó chịu, không nhin được khó chịu, đột nhiên đứng dậy, chạy vào phòng tắm. Ào ào xôn xao, tiếng nước, lì lèn làm thế giới hiện tại của cô; dầm dầm tràn ngập hơi nước, cả người trim trong hơi nước, chõ ướt át nơi ánh mắt kia rất cuộc cũng rơi xuống rã. Tiếng nước rất lớn, cho nên cô cũng không nghe được âm thanh trong phòng ngủ. Là Dịch Tân quay lại. Từ trước tới nay anh hành sự quả quyết, gẩn như không có thay đổi quyết định... . Nhưng lúc này, anh đã quay trở lại. Đãy cửa ra, cô không có ở trên giường, liếc nhìn phòng tắm, ánh mắt anh tối sầm lại, không có dừng lại, mở cửa rời đi.

Hôn lễ của Điền Tĩnh được cử hành tại một nhà hàng quốc tế, chú rể, nghe nói là nhân viên quản lý cấp cao của xí nghiệp Khóa Quốc. Bạn bè hai bên, đài là người có máu mặt. Về chung rể, Điền Tĩnh cũng không nói nhiều với cô. Tân Hoành nghĩ, có lẽ tuy hợp tác hai năm, tóm lại cũng không phải quan hệ quen thân. Hai người cũng muốn giữ lại một chút, ví

dụ như cô cũng không nói việc nhà cho Đì ền Tĩnh vậy. Lúc Tân Hoành một mình đi đến, gặp được Nghê Sênh mặc bộ lẽ phục màu sâm banh kéo một người đàn ông coi như anh tuấn. Nghê Sênh thấy cô, trong mắt li ền hiện lên cái gì đó, không giống oán giận lúc ban đầu, cũng không giống với ôn hòa khi nhìn Tân Giác, mà cô hoàn toàn không hiểu. . . Không cam lòng. Đúng, là không cam lòng. Tân Hoành xem như là người mẫn cảm, lập tức cảm thấy ánh mắt Nghê Sênh nhìn cô, bên trong tựa như không cam lòng, giống như cô lấy mất cái gì nên thuộc về cô ta . . . Tân Hoành không hiểu, trên mặt cũng cười khẽ, chào hỏi, “Nghê Sênh.”

Phản ứng của Nghê Sênh lại ngoài dự kiến của cô, chỉ hờ lạnh với cô, “Sao thê? Ch ông cô không tới cùng sao? Vẫn lại vì người đàn ông kia chỉ lừa gạt cô, không muốn xuất hiện cùng cô?”

Tân Hoành nghe xong trong lòng cả kinh, lập tức phản ứng lại. Đúng vậy a, tại sao cô lại xem nhẹ tiếng tăm của Dịch Tân a? Anh mang cô tham dự tiệc sinh nhật Phong Dương, chính là mang danh phận của cô, công bố ra bên ngoài. . . Cũng quả thật rất nhanh! Nghê Sênh nhất định đã biết r ã. Hơn nữa biết cực kỳ cụ thể. . . Tân Hoành nghĩ tới đây, trong lòng thấy hơi đắng. Thật không hiểu Nghê Sênh có thân phận như thế nào, luôn luôn có thể nói được quan hệ giữa cô và anh cụ thể như vậy, từ lúc đầu bao nuôi, đến lúc này là phu diễn (làm cho có nê). . .

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 31: Cái Gọi Là Phu Dien 2

Nhưng Tân Hoành là một người không cho phép người khác khiêu khích, cho dù Nghê Sênh thật sự nói đến điểm yếu của cô, cô cũng sẽ không để cho cô ta biết. Tân Hoành nhìn về phía Nghê Sênh khẽ mỉm cười, hỏi lại, “Ý của cô là, chàng tôi dùng hôn nhân để phu diễn tôi?”

Nghê Sênh nhất thời bị chặn họng, bực mình, lại không nói lên được lời gì, vẻ mặt mang biểu tính muốn phản bác mà lại không thể phản bác lại, thật là bực tức. Cuối cùng chỉ có thể kéo người đàn ông bên cạnh, nghênh ngang kiêu ngạo rời đi. Tân Hoành nhìn bóng lưng bọn họ khẽ mỉm cười. Lại đột nhiên thấy một người phục vụ đi tới, lễ phép nói với Tân Hoành, “Tân tiểu thư, tiểu thư Điền Tĩnh mời cô đến phòng trang điểm cô dâu một lát.”

Tân Hoành nghe xong khẽ cau mày, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu. Lúc Tân Hoành nhìn thấy Điền Tĩnh, khi đó Điền Tĩnh đang đứng ở trước gương, đưa lưng về phía cửa phòng, toàn thân sang trọng. Chỉ là ngoài ý Tân Hoành, trong phòng, chỉ có mình Điền Tĩnh. Không có thợ trang điểm, cũng không có bạn bè. Đây hình như không phải trang thái nên có của cô dâu a... Điền Tĩnh nghe thấy động, quay đầu, nhìn Tân Hoành, mỉm cười. Cũng không nói chuyện, chỉ là đưa tay về phía cô. Tân Hoành thuận theo mà đi tới, đi đến trước gương. Gương, trang sức áo cưới vừa nhìn là biết do chính tay một nhà thiết kế nổi tiếng làm, cô dâu ở bên trong, là người đẹp nhất mà cô đã gặp qua Điền Tĩnh. Nhưng giữa lông mày lại là do dự cùng hoang mang, lại thật sự là... .Giống như đã từng quen biết. Cái loại ánh mắt này, đến mức sợ hãi, lại không bỏ xuống được, Tân Hoành quá quen thuộc, giống như ngày đó cô quen Dịch Tân, cô có thể nhìn thấy bất kỳ lúc nào ở trong gương. Lúc này, người ngoài thấy được, lòng sẽ lưu

luyến không yên, lại không biết nên nói gì. Trái lại Diên Tĩnh nhìn gương cười, nói, “Tân Hoành, em biết không? Khả năng chị bị xem như vợ hai.”

Tân Hoành cả kinh, hơi mở to mắt, nhìn ánh mắt Diên Tĩnh ở trong gương.

“Mấy ngày trước, chị đi cục dân chính, là muốn đi lấy chứng nhận kết hôn cùng người đàn ông kia.”

Tân Hoành vẫn lắng nghe nhìn người trong gương, chờ cô nói tiếp.

“Vốn định là lấy giấy chứng nhận rồi làm một bữa tiệc nhỏ, không cần xa hoa, không cần diễm lệ, chỉ là nghi thức, thay mặt cùi gạo đầu muối tương dấm chua trà về sau. Chỉ là không nhận được giấy chứng nhận, tiệc này vẫn cử hành như cũ, chẳng qua là người đàn ông khác... Trước kia, dù mong cũng không dám có đàn ông.”

Một chút đắng lòng dâng lên, đắng lòng kia, chỉ cần hiểu không cần nói, chỉ là vì câu nói kia của Diên Tĩnh _ trước kia, dù mong cũng không dám có đàn ông. Dù mong cũng không dám có đàn ông, sau cùng lại cương quyết mà kéo tay nhau đi vào địa ngục hôn nhân. Cuối cùng, anh ta có biết không, hôn nhân là chuyện cả đời a? Diên Tĩnh lại đột nhiên nở nụ cười, cười đến trong sáng, quay đầu, đổi mặt nhìn Tân Hoành, “Nhưng, chị biết, anh ta, ở cùng anh ta chị sẽ có cuộc sống no đủ, mặc kệ sau này ra sao, ít giờ phút này, chị thật sự vui mừng.”

Diên Tĩnh cao hơn Tân Hoành một chút, lúc này Tân Hoành khẽ ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt sững sờ. Diên Tĩnh lại nắm tay cô, trịnh trọng nói, “Tân Hoành, nghe chị Diên Tĩnh khuyên một câu, không được vì sợ hãi mà phủ định ý muốn trong lòng. Hôm nay, lúc này gọi em đến, chỉ là muốn em chứng kiến, hôm nay, Diên Tĩnh chị vui vẻ mà chờ được gả, về sau sẽ toàn tâm toàn ý mà trả giá, không lùi bước; ngày khác, sẽ chờ kết thúc không hoàn mỹ, Diên Tĩnh chị cũng sẽ không hối hận.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 32: Cái Gọi Là Phu Dien 3

Điền Tĩnh là người miền bắc, ánh mắt sang ngời, bên trong có hơi thở mạnh mẽ. Phòng rất lớn, chỉ có hai người bọn họ, lúc này, giọng Điền Tĩnh cực kỳ giống như đang tuyên đọc, như đang tuyên đọc một chân lý. Tân Hoành nghe xong, trong lòng không tự chủ được sinh ra kính nể. Không nên bởi vì sợ hãi mà phủ định ý muốn trong lòng... Trong lòng dâng lên cảm xúc mãnh liệt, cuối cùng lại hung hang áp chế xuống, chỉ miễn cưỡng nở nụ cười nhìn Điền Tĩnh, “Kết quả nhất định sẽ hoàn mỹ! Kết hôn a, đòi hỏi bản thân phải chuẩn bị tốt.”

Điền Tĩnh hí mắt cười với cô, hàm ý kéo dài. Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, bước vào là một người đàn ông mặc lễ phục màu đen, dáng người cao to, tướng mạo mặc dù không xuất sắc, nhưng toàn thân lại có khí chất tinh anh. Tân Hoành hiểu ra, nhìn anh ta khẽ cười nói, “Chúc mừng!”

Lúc này, Điền Tĩnh mới ở bên tai cô cười khách sáo, “Tân Hoành thật thông minh a! Bây giờ mới giới thiệu được, đây là Phương Tuấn, chú rể; đây là Tân Hoành, đàng nghiệp rất thân của em!”

Phương Tuấn gật đầu lè phép với Tân Hoành. Tân Hoành nói với anh ta, “Em còn có một vài việc, đi ra ngoài trước một lát, đúng lúc anh vào, chăm sóc thật tốt vợ của anh.”

Lại quay đầu mỉm cười với Điền Tĩnh, lúc này mới rời khỏi phòng, để cho hai người có không gian riêng nói chuyện. Phòng trang điểm của cô dâu ở tầng trên cùng của phòng Tổng Thống, phòng tiệc của khách ở tại tầng ba, sau khi Tân Hoành đi ra, muốn quay lại phòng tiệc đợi hôn lễ bắt đầu, vào thang máy đi xuống, nhưng tinh thần vẫn dừng lại ở lúc nói chuyện với Điền Tĩnh vừa rồi. Trong lòng có buồn khổ. Vì sao tất cả mọi

người đâu nhìn ra cô ngượng ngùng hả? Tang Nhuê nhìn ra được, được rầm, cô ấy vốn là chuyện gì cũng biết. . . Nhưng lại ngay cả Nghê Sênh, Điền Tĩnh, rõ ràng cô không có nói qua đi đâu gì với bọn họ, lại đâu có thể nhìn ra hoàn cảnh của cô. . . Chẳng lẽ, chẳng lẽ cô thật sự không vừa ý như thế sao? Không vừa ý? Vậy cái gì mới vừa ý đây? Chẳng lẽ không có Dịch Tân là như ý sao? Bản thân lại bị cách nghĩ này làm cho hoảng sợ. không tự chủ được cô hung hăng lắc đầu. Không, không, không phải như thế!

“Đinh!”

Đúng lúc thang máy ngừng lại, cửa mở ra, cô không có nghĩ nhanh, liền bước chân ra ngoài. Bên ngoài thang máy có người, Tân Hoành nhìn thoáng qua bọn họ, không chú ý, lại chỉ nghe phía sau có giọng nói: “Tiểu thư, đây là tầng 8.”

Tân Hoành dừng bước lại, quay đầu, thấy số trên thang máy quả nhiên là 8, trong lòng càng thêm ảo não, phiền muộn, không nghĩ nhanh, chỉ tức giận mà quay lại thang máy. Lúc này cô mới chú ý tới, vừa rầm nhắc nhớ cô là một người đàn ông mặc tây trang đen, cùng bạn là một người đàn ông giống như vậy, trong thang máy, cũng chỉ có ba người bọn họ. Tân Hoành lúc này mới tỉnh táo lại một chút, nghĩ tới vừa rầm, hai người này căn bản không ở trong thang máy lại gọi cô quay lại. Nhất thời cảm thấy hơi bất an, nhưng trong tích tắc cô đã tỉnh ấy, chỉ cảm thấy có vật lạnh lẽo cứng rắn đặt ở bên hông, bên tai, là âm thanh uy hiếp đè thấp,

“Không được nhúc nhích!”

Tân Hoành thoảng khép mắt, liền nhìn thấy phía sau thắt lưng mình đã có một con dao găm sắc bén. Cô cảm thấy trầm xuống, đã thấy người đàn ông khác lại bấm số “3”, như vậy, thang máy lại tiếp tục đi xuống.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 33: Cái Gọi Là Phu Dien 4

Bắt cóc? Trong lòng Tân Hoành liền hoang mang, lo sợ, nhịn không được hối hận, không nên kiên cường ra lệnh không cho tài xế đi theo. Nhưng là tham gia hôn lễ, mọi người đều đi cùng bạn trai, cô lại đi cùng tài xế... Rất dọa người a! Không, hiện tại không phải là lúc nghĩ tới cái này. Tân Hoành không dám làm bậy, chỉ gắt gao nhìn chăm chú vào cửa thang máy, cố gắng tự trấn định suy nghĩ. Nếu lát nữa cửa thang máy mở ra, cô nên làm gì? Sốt tảng lại đi xuống, 3, 2, 1.

“Đinh!”

Nhưng trong nháy mắt cửa mở ra, thậm chí Tân Hoành còn chưa kịp hành động, cũng chỉ cảm giác vai mình bị người khác dùng lực bóp mạnh, cả người bị ép vào trong lòng người đàn ông dữ tợn. Dao găm bên hông vẫn còn, bên tai lại có âm thanh trầm thấp ngoan độc, “Ngoan ngoãn nghe lời, nếu không thì, cá chết lưới rách!”

Cô bị người này cưỡng ép ra khỏi thang máy, trong đại sảnh người đến người đi, hầu hết đều là người có thân phận. Nhưng mà người ngoài cũng không nhìn qua cô, dáng vẻ cô cùng người cưỡng ép đi theo bên cạnh nhìn qua, chỉ là một đôi tình nhân thân mật, giây phút khó khăn. Tân Hoành không dám mạnh mẽ kêu cứu, chỉ có thể ngoan ngoãn mặc cho người kia sắp xếp. Trong lòng hai người kia hình như cũng có chút sợ hãi, con người đều như vậy, một khi đã sợ hãi, động tác không tự chủ được sẽ thô lỗ, Tân Hoành chỉ cảm thấy bị kéo đi quá nhanh, bước chân thậm chí không theo kịp. Trong lòng đang dần dần tuyệt vọng, lại nghe được thanh âm quen thuộc, thanh âm kia, ngay lập tức, giống như âm thanh tự nhiên, gửi đến, cứu giúp.

“Nguyên Thâm, ở chỗ này chờ tôi.”

Là anh! Tân Hoành đột nhiên cảm thấy được cảm xúc tuôn trào trôi nghiêng đất lệch ở trong lòng, kêu gào, là lưu luyến mãnh liệt. . . Dịch Tân! Nhưng mà cô không được phép. . . Người cường ép cô rõ ràng biết Dịch Tân, nhưng không có nghĩ đến sẽ gặp người đàn ông này ở đây, trong lòng sợ hãi càng thêm bối rối, trên tay đã không lưu tình, liền đâm vào da thịt mềm mại kia đúng mực. Tân Hoành chỉ cảm thấy bên hông kịch liệt đau, muốn kêu đau, miệng lại bị người này bịt chặt, bên tai lại một lần nữa cảnh cáo, “An phận chút! Nếu không thì, sẽ lấy mạng người trước!”

Đầu dao đã đâm vào cơ thể cô, cô vẫn bị lôi kéo cường chế đi về phía trước, giày cao gót giẫm trên mặt đất, rõ ràng là bối rối không thể khống chế thanh âm, mỗi bước đi, cô chỉ cảm thấy càng thêm đau đớn. Cứ như vậy, cô biết, cô lướt qua Dịch Tân rã. Trong lòng sinh ra chua sót, trong tích tắc cùng anh gặp thoáng qua đó, cuối cùng cô cũng biết, cuối cùng cũng thừa nhận, thật sự là thật, cô thật sự hi vọng có thể vĩnh viễn ở lại bên anh. Nhưng. . . Vẫn cứ bỏ lỡ, cô bị người đó cường ép đi ra khỏi khách sạn, cách anh, càng xa. Mắt đau nhức, có nước mắt rơi xuống. Một phút trước, dù bị dao đâm bị thương, cô cũng không có khóc; nhưng, ngay sau đó, cô rời xa anh, cuối cùng cô cũng không chịu được rơi nước mắt. Một phút kia, cô mới biết được, cô sợ hãi, không phải sợ bắt cóc, mà là sợ rời xa anh. Dịch Tân cũng không biết bản thân tại sao lại ở chỗ này, rõ ràng vẫn chưa để ý tới cùng cô, lại cứ không muốn làm việc, cả đầu đầu là cô, nghĩ muốn cô, nghĩ không muốn để cô tới tham dự hôn lễ một mình, một người nhìn người khác nắm tay. Dặn Nguyên Thâm đợi ở đại sảnh, Dịch Tân nhân tiện một mình hướng về phía thang máy, lướt qua dáng người quỷ quái của ba người kia, khi đó anh có hoài nghi, tiếng bước chân của cô gái kia không được bình thường. . . Chỉ là, anh không phải là người nhanh nhẹn, cũng tự nhiên cũng không phải người vô vị mà dừng lại.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 34: Cái Gọi Là Phu Dien 5

Dịch Tân vào thang máy, ăn số “3”, ngón tay thon dài bỗng nhiên dừng lại trên phím số kia, cả người không hiểu được mà bị ngừng trệ, trong đài bắt chợt hiện lên cái gì, nhưng mà mới vừa rã người phụ nữ lướt thoáng qua anh kia, mặc một bộ lễ phục màu xanh ngọc, không nhịn được liền toàn thân chấn động. Tân Hoành... Nhưng trong lúc anh thất thần, cửa thang máy đã đóng lại, anh thầm mắng một tiếng, phẫn nộ điên cuồng bùng nổ, đấm mạnh vào vách thang máy, là trút giận, nhưng lại cực nhanh ăn xuống tầng “2”. Thang máy dừng lại ở tầng hai, Dịch Tân không chút do dự lao ra, chạy thẳng về phía cầu thang bộ, vén tay một cái, người gần như nhảy xuống. Chạy ra khỏi thang máy, tổng cộng cũng mất khoảng 30 giây, anh đã xuống tới đại sảnh tầng một. Nơi anh đi qua, người xung quanh chỉ cảm thấy không khí bên cạnh cũng trở lên sắc bén. Nguyên Thâm vốn là người trên ghế sofa ở đại sảnh, đột nhiên từ xa nhìn thấy Dịch Tân đi vòng vèo, đứng dậy, đang chuẩn bị đến nghênh đón, còn chưa kịp bước, đảo mắt, Dịch Tân đã chạy ra khỏi khách sạn. Dịch Tân ra khỏi khách sạn, lướt mắt đảo qua, liền thấy ở trong bãi đỗ xe, Tân Hoành đã bị người khác kéo lên một chiếc xe tải màu xám. Dịch Tân thầm mắng một tiếng, động tác lại không dừng lại chút nào, lập tức chạy về phía bãi đỗ xe. Lúc anh đến, chiếc xe tải màu xám vừa mới khởi động, đi khỏi. Trong mắt Dịch Tân hiện lên sự thô bạo. Mưa gió sắp đến. Tân Hoành bị người khác mạnh mẽ đẩy vào trong xe tải, nhìn thấy trong xe sớm đã có người đợi, mà người này, cô một chút cũng không xa lạ, đúng là Hạ Tiểu Đông. Tay phải của hắn ta vẫn đang bó thạch cao, gương mặt hắn lại tàn nhẫn không cân xứng với cánh tay gầy yếu, tàn nhẫn, thấy Tân Hoành, liền cười hung dữ, “Tân Hoành, lại gặp mặt.”

Tân Hoành vốn bên sườn thắt lưng bị thương đau đớn cau mày, lúc này thấy Hạ Tiểu Đông, ngược lại giãn ra, cười trào phúng, “Ông cho là, ngoài những thủ đoạn bỉ ổi này của Hạ gia nhà ngươi, còn có thể thường xuyên gặp tôi sao?”

“Bốp!”

Tân Hoành chỉ cảm thấy má phải kịch liệt đau đớn, người đã bị ngã vê một bên, kết quả đụng phải ghế phía trước, mà đồng thời bị người khác dùng lực mạnh lôi kéo, vẻ mặt gian xảo mạnh mẽ bức cõi. Giờ phút này, trong lòng Hạ Tiểu Đông có chút khoái cảm vẩn vẹo. Chẳng bao lâu sau, đến nơi hắn mong đợi, chẳng qua cũng giống như hiện tại vậy, nắm giữ Tân Hoành, ví như cô nghe lời hắn, nhân tiện hắn đối với cô thật tốt, Trầm Ngông có thể đối với cô ôn nhu như nhau như vậy, hắn cũng có thể đối với cô ôn nhu nhau như thế; nếu như cô không nghe lời, hắn sẽ như hiện tại, giáng xuống một bạt tai, đánh tới khi nghe lời mới thôi, ai cũng không ngăn cản hắn được! Tân Hoành cũng không có hé rang, không có Trầm Ngôn, hắn muốn đánh liền đánh! Hắn hài lòng nhìn má phải in dấu tay đỏ sẫm của Tân Hoành, thỏa mãn mà bật cười – đó là ngón tay hắn, Hạ Tiểu Đông hắn cuối cùng cũng có thể đánh được cô rồi! Nhưng không nghĩ tới, trước mắt đột nhiên có bóng mờ hiện lên, má trái liền thấy đau, như bị đốt sắc bén đâm vào. Hắn theo bản năng dùng tay trái sờ lên, chỉ cảm thấy trong tay dính dính, xòe tay ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay là máu. Trong lòng hắn chấn động, nhìn Tân Hoành, lại thấy cô tự phi tự tiếu nhìn hắn, tay trái đang giơ lên, ngón áp út có một chiếc nhẫn kim cương hình tròn kích cỡ như quả trứng chim bồ câu, mặt trên nhiễm máu, lại không thể che được hào quang cao quý như cũ. Cô, cô dám cùng nhẫn kim cương cắt mặt hắn!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 35

Nghĩ tới đây, trong lòng sinh ra tàn nhẫn, không một chút lưu tình, cánh tay lì ẩn muốn bóp cổ cô. Cũng không nghĩ tới, Tân Hoành lại dễ dàng tránh được, ngược lại tóm lấy tay phải còn đang bó thạch cao của hắn, dùng lực vặn lại. Cánh tay đêm đó bị Dịch Tân bẻ gãy lại bị đau, Hạ Tiểu Đông nhin không được kêu thê lương, “A!”

“Rắc rắc!”

Tân Hoành nhìn Hạ Tiểu Đông, trên mặt cười, trên tay lại tàn nhẫn mà dùng lực, lại bẻ gãy cánh tay hắn.

“Hạ Tiểu Đông, trước kia tôi đã nói qua với ông, nếu tôi rơi vào tay ông, vậy thì ngọc nát đá tan đi”

Hạ Tiểu Đông đau đớn mức mồm hôi trên trán úa ra, hai người ngồi phía trước lại không có động tĩnh gì, Hạ Tiểu Đông nhin không được chửi ầm lên, “Các ngươi là người chết sao?! Tôi tốn tiền thuê mấy người tới để làm cái gì?! Mẹ nó! Giúp lão tử phá hủy kỹ nữ này!”

Ngồi phía trước, đúng là hai người cưỡng ép Tân Hoành ra khỏi khách sạn, hai người đẩy cô về ghế sau, sau đó giao cho Hạ Tiểu Đông, một người lái xe, một người ngồi ở ghế phía trước cạnh tài xế. Ghế sau cũng chỉ có Hạ Tiểu Đông và Tân Hoành, vì vậy Tân Hoành mới có thể lợi dụng thương tổn chưa lành của Hạ Tiểu Đông, lợi dụng tay phải bó bột của hắn, miễn cưỡng uy hiếp hắn. Tân Hoành nghĩ, dù sao đã rơi vào tay hắn, nhất định sẽ bị hành hạ, vậy thì trả thù trước đi! Dùng hết một giây sau cùng báo thù cho tương lai trước! Không nghĩ tới, hai người phía trước không có nghe lệnh, toàn tâm lái xe chú ý tăng tốc, người đàn ông ngồi ở ghế phụ

quay đ`ài, cau mày nói, “Hạ Tiểu Đông, ông yên lặng chút đi! Dịch Tân đuổi theo r`ă!”

Tân Hoành nghe xong, động tác trên tay bỗng dừng lại. Trong đ`ài nhất thời trống rỗng, chỉ theo bản năng mà quay đ`ài, đã thấy ở phía sau, một chiếc xe Bentley màu đen đuổi sát theo, đúng là Dịch Tân r`ă. Trong lòng nhất thời có cái gì thấm vào, giống như bị chôn khiến người ta không hít thở được, Tân Hoành cũng không cảm giác được gì, không cảm giác được cơn đau bên hông, không cảm giác được hận thù đối với Hạ Tiểu Đông, giờ phút này, cô chỉ muốn trở v`ề bên cạnh anh – chỉ một suy nghĩ như vậy, đắm chìm tất cả sinh mệnh của cô.

“Shit!” Cả người Hạ Tiểu Đông lại xao động, cũng mặc kệ động tác của Tân Hoành, chỉ nghiêng người v`ề phía trước, lấy dao găm, k`ẽ vào cổ Tân Hoành, nghiến răng nghiến lợi nói, “Cô đã nói, chẳng qua, ngọc nát đá tan!”

Ánh mắt Dịch Tân hung hăng nhìn chằm chằm v`ề phía chiếc xe phía trước, giờ phút này, cả người anh đã trở nên đơn giản, giống như tất cả khả năng sinh mạng đ`ều đang tập chung xuống hai chân. Nhìn thấy, xung quanh d`àn trở nên hoang vu, anh li`en không giữ lại, dưới chân li`en đập thật mạnh, nhẹ nhàng đánh tay lái, li`en dễ dàng vượt lên phía trước chiếc xe tải màu xám mà anh vẫn theo đuổi. Lướt mắt thoáng nhìn, khoe môi khẽ nhếch lên, tay lái gọn gàng xoay chuyển, dưới chân đột nhiên giãm phanh.

“Kết!”

Chiếc Bentley cứ như vậy mà dừng lại phía trước xe tải, bất ngờ không đ`ề phòng.

“Kết!”

Lái xe tải theo bản năng gắt gao đập phanh, mới có thể tránh khỏi hai xe va vào nhau. Trán vẫn bị đập vào kính chắn gió. Hai người ng`ă phía trước còn chưa kịp phản ứng, lại chỉ nghe thấy hai tiếng súng vang lên, g`ần như đ`ồng thời, thủy tinh vỡ vụn, hai người chỉ cảm thấy ngực đau nhức, tức

giận trong lòng bạo phát, lại không có sức lực, chỉ có thể nằm úp sấp run rẩy đau đớn.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 36: Cái Gọi Là Phu Dien 7

Dịch Tân liên tiếp bắn hai phát súng, động tác không chậm lại chút nào, mở cửa xe, xuống xe, bước vè phía sau xe tải, mở cửa. Động tác liền mạch lưu loát, không khí liên quan xung quanh tựa như cũng giống như được huấn luyện trở lên nghiêm chỉnh. Động tác của anh như sét đánh, không kịp che tai, Hạ Tiểu Đông hoàn toàn không phản ứng kịp, chỉ nghe thấy tiếng cửa bị kéo, theo bản năng tăng thêm sức lực trên tay, cảm giác như gặp phải vật cản mầm mại, liền nghe được một âm thanh đau đớn trong không khí, ngoài cửa xe Dịch Tân nguy hiểm nheo mắt, ánh mắt gắt gao khóa tới người phụ nữ trong tay hắn, Hạ Tiểu Đông rốt cuộc phục hồn lại tinh thần, trong lòng trở lên sợ hãi. Dịch Tân, tại sao anh ta lại ở đây? Lúc này, anh ta hẳn là phải cùng Tân thị ký hợp đồng mà! Hắn thậm chí không dám nhìn vào ánh mắt nhẫn của Dịch Tân, chỉ có thể cố gắng chấn tĩnh sợ hãi trong lòng, càng dùng lực nắm chặt con dao trên tay, khống chế Tân Hoành. Đúng, đúng, chỉ cần có Tân Hoành, hắn sẽ an toàn! Tân Hoành sau khi nghe tên Dịch Tân, toàn thân đang ở trong một mảnh hỗn độn, mắt thấy anh liều chết đỗ lại trước mặt bọn họ, thấy anh giống như gió táp mưa rào bước từng bước vè phía cô, rốt cuộc trong lòng cô tìm vè được một chút cảm giác, cảm giác đó chỉ là đến khi cô đối mặt cùng anh, nhịn không được, hốc mắt ẩm ướt, nước mắt nhỏ giọt. Ánh mắt nguy hiểm của Dịch Tân đảo qua dấu năm ngón tay đỏ sẫm trên mặt cô, đến cổ của cô, bị dao đâm vào hiện ra vết máu, sau cùng ngừng lại ở nước mắt trên mặt cô. Bên môi lại đột nhiên nở nụ cười xinh đẹp, nhìn vè phía Hạ Tiểu Đông, "Đây là ông đang trả thù tôi đêm đó bẻ gãy tay ông?"

Trên mặt Dịch Tân rõ ràng là cười, Hạ Tiểu Đông lại nhịn không được toàn thân chấn động, chính mình cũng không hiểu sợ hãi kia từ đâu mà

đến, lại vẫn cố tự trấn định, nói, “Tân thiếu gia, cậu biết rõ hơn tôi, đạo lý có thù tất báo này!”

Con ngươi Dịch Tân khẽ nhúc nhích, nhưng lại bật cười, “Đúng, tôi tự nhiên là hiểu rõ đạo lý có thù tất báo, tôi còn hiểu rõ, một báo trả một báo! Tôi đã là tay ông bị thương, tôi đây hiện tại cũng tự cắt một tay, trả lại ông!”

Anh đang nói, Tân Hoành chỉ nghe một tiếng súng vang lên, bản nǎng hét lên, “Đừng!” Dịch Tân. . . Dịch Tân, vậy mà anh nhắm ngay cánh tay mình nổ súng! Kinh khiếp. Cả người Hạ Tiểu Đông bởi vì kinh ngạc mà bị khiếp sợ, toàn thân cứng ngắc, chỉ có thể ngu ngơ mà nhìn chằm chằm cánh tay Dịch Tân. Hắn không thể tưởng tượng được, hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng được, tính tình Dịch Tân có thể ngoan độc như vậy – đúng ngoan độc đối với chính mình! Hắn cũng không nghĩ tới, suy nghĩ này, chính là suy nghĩ cuối cùng trong cuộc đời của hắn. Sau khi, Dịch Tân bắn vào tay mình, không chút do dự, trong nháy mắt tiếp theo, lại có một tiếng súng khác vang lên, đúng, là đầu Hạ Tiểu Đông.

“Bitch!”

Nhanh như tia chớp, nhanh chóng như gió táp, đến chết Hạ Tiểu Đông cũng không có thể bắt kịp tiết tấu của Dịch Tân. Nhanh hơn, cánh tay của Dịch Tân liền đem Tân Hoành vẫn còn đang vì cánh tay anh mà khóc đến đau lòng ôm vào trong lòng. Tay nhẹ nhàng khẽ vuốt qua mặt cô, ôn nhu mà thay cô lau sạch vết máu Hạ Tiểu Đông ở trên người cô. Lúc này, rốt cuộc có âm thanh nặng nề, đó là âm thanh thi thể ngã vào ghế dựa. Tân Hoành nghe được, rốt cuộc toàn thân run lên.

~Hết phần "cái gọi là phu diễn"~

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 37: Về Nhà 1

Tân Hoành ở trong lòng anh, mặt cô dán vào ngực anh, Dịch Tân có thể tinh tường cảm nhận được cô khẽ run. . . Đến khi, đến khi thi thể Hạ Tiểu Đông ngã vào trên ghế, âm thanh va chạm nặng nề. Cả người cô lập tức run lên, đột nhiên hít vào. Anh bỗng nhiên cảm thấy lạnh – rốt cuộc anh, rốt cuộc vẫn giết người ở trước mặt cô, hai năm uy hiếp, rốt cuộc, rốt cuộc tự đem chính bản thân bày ra trước mặt cô rã. Tân Hoành, có phải em cảm thấy, anh là ma quỷ phải không? Đạn xoẹt qua bên tai, khoảng cách trong gang tấc cướp đi tính mạng – chẳng qua chỉ là bị thương, ngón tay hơi cong mà thôi. Anh chậm rãi buông cô ra, chỉ là tay anh, trong lúc giết người đâu có thể kiên định như thế, lúc này lại run nhè nhẹ. Nhiệt độ cơ thể anh dần dần rời xa cô, Tân Hoành đột nhiên trợn tròn mắt, ngã thẳng, ngoài dự kiến của anh, cô lại bắt lấy tay anh. Âm thanh tay hai người chạm nhau tại nơi an tịnh chêt chóc này trở nên tươi sang, Dịch Tân không thể tin nhìn cô, lại chỉ thấy trong mắt cô không áp chế nổi khủng hoảng, cầm tay anh cũng run rẩy, lại vẫn cương quyết đẩy anh ra ngoài, “Đi mau! Rời khỏi nơi này!”

Anh nhận ra được cô đang cực kỳ sợ hãi. Trong hai năm, anh vô số lần hù dọa cô, cũng không có sợ hãi như vậy. Đúng vậy, trong quá khứ, chẳng qua chỉ nói hù cô một chút, nói một chút, làm sao lại có máu bắn lên mặt được? Cô sợ hãi, nhưng cũng không buông khẩu súng trong tay anh ra, “Đưa súng cho em!”

Anh nhanh chóng thu tay, không đưa, chỉ nhìn cô không ngừng bối rối, nhìn cô bị bối rối hành hạ. Cô tức giận, ngẩng đầu hét lên với anh, “Đưa súng đây cho em, sau đó cút đi cho em! Chuyện ở đây không liên quan tới anh, anh chưa từng đến đây!”

Có thể là do trong lòng vốn sợ hãi, cũng có thể là có thêm chút ủy khuất, cô gào thét, mà lại không tự chủ được khóc lên, dàn dàn không khống chế được cảm xúc, cô kéo tay anh, khóc thét lôi kéo, “Anh đi đi! Xin anh đó có được không! Hạ Tiểu Đông đáng chết, không liên quan tới anh, hắn không xứng để anh đền mạng!”

Thời điểm cô nói đến đền mạng, lại càng khóc to hơn, giống như sợ hãi cực lớn trong lòng trào ra, làm thế nào cũng không dừng lại được, nhưng sợ hãi như thế, thật sự dọa cô sợ đến mức quân lính tan rã. Anh không nói gì, chỉ đưa tay, dùng lực bế cô vào trong lòng. Vẻ mặt anh thống khổ, nhưng trong mắt lại có vui mừng. . . Dịch Tân, uổng công người tự nhận một đời lùng lẫy, tại sao lại cho rằng trong lòng cô không có người? Không có người, lại đẩy người ra, một mình xuống Địa Ngục sao? – Cho dù chuyện kia đối với anh không tính là gì, nhưng với cô, đó thật sự là địa ngục, vạn khiếp không tha! Cảm xúc của cô cực kỳ kích động, nhưng anh chỉ cúi người nói bên tai cô, “Ngoan, đừng khóc, chúng ta vĩnh hằng, không có việc gì, anh bảo đảm.”

Cô hung hăng lắc đầu, đáng thương tội nghiệp mà nhìn anh, không phải cô không tin anh, chỉ là không thể tin được anh, không dám tùy tiện lấy tính mạng của anh để tin tưởng. Nhưng giống như là đáp lại lời anh nói, trên đường cái vắng vẻ đột nhiên có xe chạy tới.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 38: Về Nhà 2

Tiếng động cơ xe chạy lại từ xa làm cho con đường hoang vu này trở lên vọt sang, Tân Hoành chỉ cảm thấy tim đập mạnh, xoay người, sợ hãi, mà không tự chủ được nhìn chằm chằm chiếc xe từ xa ở phía sau.

Cô không dám hô hấp, sợ chỉ cắn hít thở tim cũng sẽ nhảy ra.

Dịch Tân lại cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh mà cởi áo khoác của mình ra, khoác lên người cô, mày nhíu sâu lại – cô chỉ mặc một bộ lê phục bằng tơ mỏng, đã vào đông rã.. .

Nhẹ nhàng nâng tay cô, cúi đầu xem vết thương của cô, may mà miệng vết thương không sâu, máu đã ngừng chảy. Tiện lấy khăn tay ra, gấp lại, che lại vết thương trên cổ cô vẫn đang chảy máu.

Xe chạy tới gần, không chạy qua bọn họ, cứ đứng trước mặt họ như vậy.

Giống như tại họa nhanh chóng giáng xuống, Tân Hoành thõng khổ mà nhắm mắt lại.

“Đừng sợ, là Nguyên Thâm.”

Lời anh vừa nói xong, Nguyên Thâm xuất hiện trước mặt cô.

Tân Hoành cuối cùng cũng dám hô hấp, nhịn không được, rơi nước mắt – cứ nghĩ lại mà sợ, sợ lúc này nếu không phải là Nguyên Thâm, mà là... cảnh sát... .

Dịch Tân chỉ nhàn nhạt nhìn Nguyên Thâm, “Xử lý tốt nơi này, tôi đưa Tân Hoành tới bệnh viện.”

Nguyên Thâm nhìn qua hiện trường, suy nghĩ một lát, cung kính gật đầu.

Lúc này, Dịch Tân mới kéo Tân Hoành tiến về phía Bentley phía trước.

Tân Hoành lại chần chừ, không bước chân, ánh mắt không rời đi, nhìn chằm chằm hai người bị trọng thương ngã phía trước xe tải, hai người nằm úp sấp kia, nhìn qua nửa cửa sổ, đối diện với ánh mắt cô.

Ánh mắt chạm nhau, cả hai trong lòng đều sợ hãi.

Tân Hoành biết, hai người kia đã thấy toàn bộ quá trình, nhưng vẫn không lên tiếng. Cô sợ bọn họ chỉ giả chết để lừa cô, chờ cô đi, bọn họ sẽ báo cảnh sát.

Nhìn không được nắm chặt tay Dịch Tân.

Dịch Tân nhìn theo ánh mắt cô, thoảng nhìn qua, chợt cười, vuốt ve cánh tay của cô, trấn an nói, “Yên tâm, nơi này đã có bọn Nguyên Thâm xử lý, bây giờ chúng ta tới bệnh viện.”

Tân Hoành không dám tin nhìn anh.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 39: Về Nhà 3

Mùa đông tới, hàng cây bên đường chỉ còn lại thân cây còng chạc cây khô, rét lạnh đến hiu quanh. Tân Hoành còn nhớ rõ năm trước kia, lá cây khô rơi đầy trên đất, về sau bị nhân viên vệ sinh túi quét đi, dấu hiệu này đã bị sự phẫn vinh làm cho biến mất rã. Thành phố B đã bước vào mùa đông, tuy nhiên ánh mặt trời vẫn chói chang như cũ, nhưng nhiệt độ lại thấp, lạnh như bang, lại có gió thổi, cơ thể lại càng lạnh từ trong ra ngoài. Tân Hoành vẫn thích ở trong phòng ấm áp, nhìn bên ngoài gió thổi rét lạnh. Cô nằm ở trên giường bệnh, nhìn qua cửa sổ, nhìn gió đang thổi vào một cái lá cây khô muôn ngừng mà không ngừng lại được, cô nghĩ, cô vẫn lại thích lửa cháy (ở đây nói cháy nhà hàng xóm nhưng như thế có phải là biến thái không, để lửa đi ==~~), chỉ vì, lửa kia có cháy có hủy diệt cũng không quan hệ đến cô... Giống như, cô đã từng vô số lần ảo tưởng có một ngày, có ai đó có thể bắn vào đầu Hạ Tiểu Đông, mà cô, đang đứng ở một bên nhìn, thấy một màn chó cắn chó. Cô nghĩ, người nổ súng kia tốt nhất nên là bạn của Hạ Tiểu Đông chó má, vậy mới có thể ấm lòng, có thể là Tân Giác, có thể là Tân Họa, tuy nhiên lại không có khả năng... Nhưng, cô không thể nghĩ đến người kia lại là Dịch Tân, cũng không hy vọng là Dịch Tân... Thậm chí sợ hãi nếu đó là Dịch Tân. Tay sờ lên vải băng trên người, cổ và thắt lưng không đau nữa rã. Kỳ thật bấy giờ nhớ lại, lúc ban đầu, bị dao đâm vào chảy máu khi đó cũng không đau như thế, thật không hiểu khi đó cô kêu đau cái gì... Có đau cũng không bằng Dịch Tân, trúng đạn... Cũng không biết có thương tổn đến gân cốt không. Thật chí, cô vô dụng như thế, khiến anh bị thương, vẫn còn lái xe đến bệnh viện. Dọc đường, cánh tay anh chắc rất đau a... Tay che lại mắt, nhất thời trong lòng bàn tay ấm ướt. Cô thật sự vô dụng, không thể bảo vệ chính mình, lại không thể bảo vệ anh! Cửa phòng bị đẩy ra, có âm thanh bánh xe giường đẩy, Tân Hoành vội vàng lau nước mắt, vội vàng xuống giường để hỗ trợ.

Dịch Tân nằm ở trên giường bệnh, thấy cô lại gầy, lập tức nhíu mày, lạnh lung nói, “Còn xuống làm gì? Thắt lung không đau sao?”

Phong Dương mặc áo bác sĩ trắng đứng ở bên cạnh, lúc này nhìn qua trái lại bớt chút bất cần đùi bình thường, hớn thêm vài phần hương vị nhân sĩ chuyên nghiệp, nhìn Tân Hoành nói, “Đạn đã được lấy ra, chị yên tâm, Dịch Tân tự mình biết chừng mực. Kể cả lúc lấy đài đạn, không có gây tê, anh ấy lại vẫn mạnh mẽ chịu đựng, chị hãy chăm sóc anh ấy thật tốt. . . Thôi, hai người hãy tự chăm sóc nhau đi, coi như là đồng cam cộng khổ.”

Tân Hoành vội vàng gật đầu, chân thành nói, “Cảm ơn em!”

Phong Dương cười, liền đi ra ngoài. Tân Hoành nhìn cánh tay trái của Dịch Tân, bên trên quấn băng vải rất dày, sắc mặt của anh cũng hơi xanh, nghĩ chắc là do mất máu quá nhiều, nhẹ giọng hỏi, “Rất đau sao?”, đôi mắt cô thâm sâu, mơ hồ rung động nhất định là vì đau lòng, đến ngay cả giọng nói của cô, bên trong giống như cũng có chút đau đớn. Dịch Tân nhìn, chỉ cảm thấy đáy lòng có tình ý tràn vào, nháy mắt đánh mắt đi cung rắn mà anh vốn có, nhưng trên mặt vẫn lạnh lạnh nhạt đậm như cũ, cũng không nói lời an ủi cô. Thấy cô lại vẫn giống như một đứa trẻ vô tội đứng ở trước giường bệnh anh, nhìn cô, như là đã làm sai chuyện gì, trong mắt giống như có chút cầu xin, anh hơi nhắc người, để ra một chỗ trống, nhìn cô nói, “Lên đây.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 40: Về Nhà 4

Tân Hoành nhìn chỗ trống, hơi do dự, nhưng vẫn thuận theo đê đến nằm bên cạnh anh. Vừa lên giường, liền bị anh dùng tay phải mạnh mẽ kéo cô vào trong lòng, hai người nắm sát không một khe hở, không tách rời. Sức lực của anh rất lớn, thậm chí cô cảm thấy hơi đau. Trong lòng cô lại lo lắng anh dùng lực mà ảnh hưởng đến tay trái đang đau của anh, muốn để cho anh thả lỏng một chút, lại sợ bản thân chọc giận anh, ngược lại anh càng dùng sức, nhất thời chỉ có thể cứng ngắc dựa vào lòng anh, không biết nên làm thế nào. Anh nhìn cô bu rỉ rào mà khẽ nhíu mày, nhìn biểu tình mâu thuẫn khó xử lấy lòng của cô, nhịn không được liếc bật cười, cuối cùng thả lỏng một chút, “Ngoan, nói cho anh biết, vừa nãy có phải rất lo lắng cho anh?”

Hơi thở của anh cực gắt thổi vào vành tai cô, khiến cô không được tự nhiên; giọng điệu của anh thậm chí còn có chút chế nhạo, ngược lại khiến cô có chút xấu hổ, không dám ngẩng đầu nhìn anh, chỉ ở trong lòng anh nhẹ nhàng gật đầu.

“Tại sao lại lo lắng cho anh? Anh tàn phế, bị cảnh sát bắt đi, không phải em có thể thoát khỏi anh sao, thoát khỏi anh, không phải em đã muốn từ lâu rồi sao?”

Giọng điệu của anh đột nhiên trở lên nguội lạnh, Tân Hoành nghe xong không biết trong lòng có cảm giác gì, hơi đắng lòng, lại khó mở miệng. Sự trầm mặc của cô chọc giận anh, anh dùng tay trái vừa mới phẫu thuật xong mạnh mẽ nâng cầm cô, buộc cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh, “Nói!”

Sức lực của anh rất lớn, Tân Hoành không tránh được, bắt buộc nhìn thẳng vào anh, thấy anh dùng tay trái nắm cầm cô, trên dải băng trắng dán

dần bị nhuộm đỏ. Cô sợ tới mức cả kinh, vội vàng dùng hai tay nâng tay trái của anh, “Anh mau buông em ra! Cánh tay của anh chảy máu rì rầm!”

Anh thấy mặt cô vì anh mà lo âu, nhưng sắc mặt cũng không thay đổi chút nào, vẫn sắng giọng mà nhìn cô, “Biểu tình này của em là sao? Nếu trong lòng em anh không là gì, việc gì em phải lãnh phí tình cảm vô ích như vậy? Hay là, cảm xúc trên mặt em đây chỉ là đối phó cho qua với anh?”

Tân Hoành nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng của anh, tốn thương, chỉ cảm thấy trái tim cũng bị ánh mắt anh hung hăng bóp chặt, xoắn xuýt khó có thể hô hấp, hơi thở không như ý, mà lại khiến ánh mắt bắt đầu đau nhức. Anh vẫn không buông tay ra, trên cánh tay đã có mảng máu lớn, trong mắt lại lạnh lùng cứng rắn không nhìn thấy đau đớn, thậm chí cả tình cảm. Tân Hoành ở trong tay anh, bị ép đối mặt với anh, ngừng không được, nước mắt liền làm ướt tay anh. Cô cúp mắt, nhìn nước mắt của cô trên tay anh, trong lòng ủy khuất, lại đột nhiên sinh ra dũng khí lớn nhất từ trước đến nay. Không như vô số lần khóc trước mặt anh, lúc này cô chỉ nhắm mắt lại, nói ra toàn bộ suy nghĩ trong lòng. Lại trợn mắt, hé lèn với anh, “Dịch Tân, anh dựa vào đâu?! Anh công bằng một chút được không, anh một mực bài xích em, anh ở trước mặt em cơ hồ chỉ là một sự tồn tại hư vô mờ mịt, em căn bản không thấy rõ, nắm không được, anh nghĩ em làm sao có thể chấp nhận em một mực đuổi theo người tồn tại hư vô mờ mịt như anh, chẳng lẽ em lại nói với anh em đã đem toàn bộ tự tôn của em đều đã gửi gắm lên một người mà em không nhìn thấy, không nắm được? Hay còn muốn em đem tự tôn của mình, toàn bộ của mình từng giờ từng phút nâng niu trong tay, cho anh nhìn kỹ? Mà em, thậm chí cũng không biết vào lúc anh nhìn thấy trong lòng đang nghĩ cái gì, là cười nhạo em ngu ngốc sao? Em không biết cái gì, anh cũng không cho em biết cái gì, em cũng không xác định được cái gì, em dám sao? Ngược lại là anh, anh dám sao?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 41: Về Nhà 5

Tân Hoành càng nói càng kích động nhưng rã lại ủy khuất như đứa nhỏ ngã dậy khóc thút thít. Uỷ khuất nhưng lại không nhìn anh cố ý tránh đi ánh mắt của anh, đem tâm mắt nhìn đi nơi khác.

“Anh rất thông minh a, cái gì cũng biết, em không nói anh cũng biết, nói không chừng trong long anh luôn cười em, anh lại còn không vừa long, muốn ép em nói ra, giống như một lần nữa xác định anh thắng.”

Cô không nhìn anh lại giống như bất mãn trong lòng có không thể phát tiết, liền ngoan ngoãn quay đầu lại không nhìn thấy trong mắt anh tràn đầy nhu tình, vẫn tiếp tục lén án.

“Điền Tĩnh nói với em không nên vì sợ hãi liền từ bỏ ý muốn trong long, là em luôn chối bỏ anh trách anh bá đạo, trách anh bất thường nhu hòa. Trách anh trong lòng có người khác lại cùng em kết hôn, cùng em kết hôn còn chưa tính, anh lại còn không buông tha trái tim của em.”

Cô càng nói càng thương tâm, không để ý đến thứ gì, dù sao lợn chết cũng không sợ nước sôi, liền cắn răng lớn tiếng thừa nhận: Đúng! Em từ bỏ anh cũng vì em muốn anh, muốn anh chân chính làm chàng của em! Không có người phụ nữ khác, không có khoảng cách, giống như người chàng bình thường đối với vợ, đối với em giống như vậy.”

Cô hơi nóng nảy đã nói ra những suy nghĩ buốt bực ở trong lòng, thậm chí không kịp suy nghĩ lúc này nói xong đã thấy anh nhìn cô lảng lặng không nói lời nào. Cô nhất thời cảm thấy xấu hổ và giận dữ đầy đàu, đầy mạnh anh ra, dung sức lau nước mắt, đứng dậy. Động tác của cô quá nhanh

lại đã quên trên lưng có vết thương, đau khó chịu lại bị ngã lại lên giường, ngã đúng vào trong ngực anh. Anh vừa kéo tay lại cô lén dán lên ngực anh.

Cô càng thêm xấu hổ và giận dữ, đang muốn mắng to lại nghe thấy anh cúi đầu cười. Dịch Tân rất ít cười nhưng lúc này lại cười. Tân Hoành cũng không nhứ rõ lẩn trước thấy anh cười vui vẻ như vậy là lúc nào, hay là cô chưa từng thấy anh cười vui vẻ như vậy. Dịch Tân nhìn ra được ngạc nhiên trong mắt cô, thu lại nụ cười, nhịn không được xoa mặt cô. Da của cô rất mịn anh nhẹ nhàng vỗ vỗ rất hưởng thụ, cô đang tràn mê, anh lại đột nhiên nắm xuống phía dưới. Tân Hoành mặt liền iến sắc trong mắt lẩn nữa hiện lên giận dữ. Dịch Tân lại trước cô chặn lại lửa giận của cô: "Không có người phụ nữ khác."

Tân Hoành sững sốt.

"Từ khi anh và em kết hôn không có người phụ nữ khác." Dịch Tân nhìn thật sâu vào trong mắt cô rã nói: "Chuyện đứa nhỏ..." Anh nói đến đây tinh tường nhìn thấy trong mắt cô hiện vẻ đau xót, "Thực xin lỗi là do anh, nhưng là anh luôn chờ em hỏi anh, chỉ cần em hỏi anh sẽ đều nói cho em biết, không dấu diếm chút nào. Nhưng là em chưa từng hỏi qua anh... Em tự cho là đúng hiểu lầm thêm, càng chạy càng xa."

Khó nghe được anh nói lời nhỏ nhẹ, đối với cô có chút đáng quý, nhưng chỉ có anh dịu dàng giải thích, chỉ trích của cô cũng có lý do, cô có chút không phục: "Có cái gì mà giải thích, em cũng biết, ba ngày đó, anh đi Úc, anh đi gặp cô ấy."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 42: Về Nhà 6

Cô hơi hoi quét mầm, trong mắt có chút quật cường, lại có chút ủy khuất. Trong lòng anh mầm nhũn đã muốn mở miệng nói cho cô, cuối cùng không nói gì. Anh không nên giải thích gì. Đây không phải tác phong làm việc của anh. Cho đến bây giờ anh vẫn cho rằng, chuyện quá khứ đã xảy ra tiếc nuối cũng không được. Dù lý do của anh có chính đáng bao nhiêu... Không thực ra cũng không phải như thế, ít nhất anh không thể phủ nhận, hắn đúng là vì một người phụ nữ khác bỏ cô đi Úc – cô mới nói cho anh biết cô có thai sau.

Anh khẽ thở dài tay mơn trớn mặt cô dịu dàng hôn trán cô. Cô lui ra sau, anh liền lấy tay chẽ trụ cô, cô không còn cách nào chỉ có thể oán hận nhìn anh.

“Em không phải muốn anh sao? Anh cũng nghĩ muốn em.”

Cô nghe xong, nhịn không được run lên, run rẩy nhìn anh, thấy trong mắt anh đầy tà mị, nhịn không được thân thể lăng lẽ chuyển dịch ra ngoài một tí. Anh nhìn cô cẩn thận, chẽ nhạo : ”Em nghĩ đi đâu vậy? Anh đang bị thương...”

Ánh mắt đảo qua chuyển chuyển đê tài : ”Nhưng mà anh không có quan hệ gì, chủ yếu là em... bị thương thắt lưng cùng cổ vị trí quan trọng như vậy...”

Tân Hoành chỉ thấy xấu hổ và giận dữ tràn ngập lại tránh anh không được chỉ có thể

nghiến răng nghiến lợi : ”Em mới không nghĩ đến việc anh nghĩ.”

Anh hứng thú hỏi lại : "Uhm? Em nghĩ rằng em và anh đang nghĩ gì?"

Tân Hoành bịt miệng anh, người đàn ông này nêu không nói lời nào thì thôi vừa nói lại như tên lưu manh! Cô không thể lưu manh bằng anh. Chỉ có thể hung hăng tranh cãi thưa lời với anh.

Trong văn phòng Phong Dương, Phong Dương ngồi trên ghế da, chân gác lên bàn trong tay cầm Iphone cùng Tang Nhuê nói chuyện qua skype. Đầu kia Tang Nhuê hơi nhíu mi hỏi:

"Là em không biết hay là em nhớ lầm rồi, em nhớ Dịch Tân chưa từng bị đả thương a, giống như một quái vật."

Khuôn mặt tuấn tú của Phong Dương đầy ý cười : "Em không có nhớ lầm Dịch Tân quả thực là quái vật, chưa bao giờ bị đánh trúng!"

Tang Nhuê giật mình : "Vậy, Hoành Hoành thế nào? có cần em đến chăm sóc cô ấy hay không?"

"Em coi như thôi, hai người họ ở trong bệnh viện vẫn không quên đằng sàng cộng chǎm đâu! Bây giờ họ ở cùng một chỗ em đi vào làm sao? Hơn nữa họ đến bệnh viện mục đích là giống nhau, không được bao lâu lát nữa chúng ta sẽ vẹnhà !"

Tang Nhuê lại nhíu mày, có chút ưu tư hỏi : "Cần phiền toái như vậy sao?"

Dương Phong như nghĩ tới cái gì. Lúc này, tiếng gỗ cửa đột nhiên vang lên, bên ngoài có tiếng nữ nhắc nhở :

"Bác sĩ Phong, đằng chí ở cục cảnh sát muốn tới hỏi anh một chút về tình hình của hai bệnh nhân phòng V808."

Đầu kia Tang Nhuê cũng nghe thấy, chỉ nói, "được rồi." Phong Dương liền ngắt điện thoại. Phong Dương bỏ chân xuống, cất di động, tùy tiện mở một bệnh án, ngay nghiêm chỉnh rẽ hướng cửa nói : "Mời vào."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 43: Về Nhà 7

“Dịch phu nhân, xin hỏi cô biết người chết Hạ Tiểu Đông sao?”

Tân Hoành nửa người trên dựa giường bệnh, đứng ở đầu giường là hai cảnh sát, Dịch Tân đã chuyển qua phòng bệnh khác. Bọn họ nói muốn tách ra để hỏi không phải thẩm vấn, có nhân chứng nên cần lấy khâu cung. Chấp hành luật pháp, bọn họ cũng không khỏi không tách ra. Tân Hoành hướng cảnh sát gật đầu, “Đã gấp, ở buổi tiệc nhà họ Phong tối qua, Hạ Tiểu Đông làm việc không đúng đắn chặng tôi nhìn thấy nên lên tiếng ngăn cản, lúc hắn bắt cóc tôi có nói chặng của tôi làm hắn mất hết danh dự, hắn muốn đòi lại từ trên người tôi.”

“Như vậy Hạ Tiểu Đông đã có hành động tổn thương gì tới cô?”

Tân Hoành hạ tầm mắt, nhẹ giọng nói : ”Vết thương trên lưng là hắn kêu hai người bắt tôi vì muốn bắt tôi làm theo sự chi phối của hắn, vết thương trên cổ là khi Dịch Tân đuổi theo sau đó hắn lấy tôi uy hiếp Dịch Tân tạo thành, sau khi Dịch Tân khuyên nhủ hắn nên kìm cương ngựa trước bờ vực thẳm, tôi lại liều mạng giãy dụa, tay trái Hạ Tiểu Đông vốn có thương tích, thấy không khống chế nổi tôi liền dùng tay phải tát tôi. Sau đó, tôi liền bất tỉnh.”

Trong đó có một vị cảnh sát cầm hai ảnh trên tay, hỏi “Cô nói cô bị hai người bắt đi, là hai người này sao ?”

Tân Hoành nâng mắt, cầm chén chờ : ”Lúc bọn họ bắt cóc tôi, có đeo kính mắt, nên tôi nhìn không rõ, nhưng mặt, kiểu tóc, hình dáng đều giống.”

“Bọn họ bắt cô đi ở đâu ?”

“Ở khách sạn XX. Hôm nay bạn tốt Điền Tĩnh của tôi kết hôn,tôi đến chúc mừng, đi tới phòng Tổng thống cũng là phòng trang điểm cô dâu cùng cô ấy nói chuyện, khi trở về lầu 3 đại sảnh tiệc rượu lúc đi đến lầu 8 hai người bọn hắn đi vào. Lúc ấy, thang máy dừng lại tôi tưởng đã đến lầu 3 nên ra khỏi thang máy, cũng là hai người bọn hắn gọi lại. Tôi lúc ấy cũng không nghĩ khi lên lầu 3 trở lại thang máy. Sau đó tôi mới nhớ hai người đó vẫn chưa vào thang máy, cũng không biết tôi đi đến lầu 3 đã gọi tôi lại, nhưng khi đó đã muộn.

Trong đó có một người dùng dao găm đe ở bên hông tôi, nên tôi cũng không dám phản kháng.”

“Như vậy Dịch tiên sinh làm sao lại biết được cô bị bắt cóc, mà đuổi theo cứu cô ?”

“Tôi bị bọn hắn hai người kẹp đi hai bên ra khỏi lầu 1 của đại sảnh, đúng lúc Dịch Tân vừa tới. Tôi nghe thấy hắn nói chuyện với lái xe, nhưng có một người trong đó ép mặt tôi sát vào hắn, cho nên Dịch Tân cũng không biết là tôi, chúng tôi đi qua nhau. Sau đó anh ấy vì sao lại đuổi theo, tôi thật sự không biết.”

“Trên mặt Hạ Tiểu Đông có vết cắt của vũ khí sắc bén, hung thủ nói và xác nhận là cô làm.”

Tân Hoành gật đầu : “Phải, lúc hắn dùng dao găm ép buộc tôi, khi dây dưa, nhẫn kim cương trên tay tôi cắt vào mặt hắn.”

“Trước khi cô hôn mê, hiện trường tổng cộng có bao nhiêu người?”

“Tôi, Dịch Tân, Hạ Tiểu Đông, còn có hai người của hắn...tổng cộng là năm người.”

Sắc mặt Tân Hoành vẫn tái nhợt như trước, thanh âm lại bình đạm, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, thái độ cực kỳ phôi hợp. Hai vị cảnh sát ăn ý gật đầu, liền cất sổ ghi chép trên tay, lại nhìn Tân Hoành nói :

“Dịch phu nhân, cảm ơn cô phôi hợp! Chúc cô sớm ngày bình phục!”

Tân Hoành khẽ mỉm cười gật đ`âu.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 44: Về Nhà 8

Hai cảnh sát vừa đi sặc mặt Tân Hoành lập tức thay đổi. Không phải bởi vì nói dối khiến bất an, mà bởi vì cô nói nhại lời nói thật. Tuy rằng, những điều này đều là Dịch Tân dạy cô nói, nhưng cô căn bản không chú ý tới hậu quả. Người chết kia, là Hạ Tiểu Đông a, em trai của Hạ Noãn Tâm, cậu của Tân Giác. Nếu họ biết chuyện này có liên quan đến cô, cũng không cần có chứng cứ, cũng có thể đoán được, tất nhiên cô không thoát khỏi có liên quan. Đến lúc đó, nếu họ đứng lên làm loạn, Dịch Tân ... Tân Hạo! Tân Hạo! Nghĩ đến đây, tay nắm chặt ra giường, trong lòng bức mình, nhịn không được nắm chặt cái gối trong tay dùng sức ném về phía trước, “Đều là người sai!”

“A...? anh lại làm sai ?”

Tân Hoành nghe tiếng, hung hăng ngẩng đầu, đã thấy Dịch Tân đứng ở cửa, đang cười như không cười nhìn cô, mắt lại nhìn cái gối trên mặt đất. Tân Hoành trong lòng đầy lửa giận, liền trút giận lên người anh, “Ai cho anh gọi cảnh sát tới !”

Dịch Tân cười, tiện tay đóng cửa, lúc này mới đi về phía cô, tâm tình anh có vẻ rất tốt, trong mắt cũng mang ý cười: “Em a.”

Tân Hoành lại càng không phục, cố ý cao giọng, đúng rää người đàn ông trước mắt cười có chút ác liệt nói : “Em khi nào thì cho anh báo cảnh sát ? So với người khác em càng hy vọng chúng ta yên lặng chạy thoát, không kinh động tới một đám mây đen nào !“

Dịch Tân nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, không nói chuyện mà tự mình lên giường. Tân Hoành nhìn anh, cô biết anh, động tác này của anh tỏ

vẻ anh không muốn nói gì nữa, cô thầm oán, hỏi cũng không có kết quả, cô nhíu nhất chỉ có thể hơi hơi hừ một tiếng, tuy rằng nói chuyện đã xong nhưng cô vẫn rất bất mãn... Dịch Tân không để ý tới cô, nằm thẳng lên giường, thoái mái than thở, “Uhm, bị thương thật tốt, có thể cả ngày cùng bà xã dính ở trên giường.”

Tân Hoành đỗm ôm, Dịch Tân đã đưa tay lại, mạnh mẽ đem cô kéo vào nằm xuống trong ngực anh. Mắt thấy trong mắt cô không che dấu sự bất mãn, lại không giám dùng sức giãy ra khỏi anh, anh chỉ cảm thấy tâm tình rất tốt, nhịn không được lìền cúi đầu,

“Chụt!”

Một cái hôn rơi trên mí mắt của cô. Tân Hoành vì động tác bất chợt của anh mà hoảng sợ, còn chưa kịp có phản ứng, anh đã thu hồi động tác phóng khoáng lấy tay nâng mặt cô, hỏi : “Nói cho anh biết, vì sao lại sợ hãi lái xe như vậy?”

Dịch Tân dịu dàng... trong lòng Tân Hoành nhất thời vang lên cảnh báo. Căn cứ vào kinh nghiệm quá khứ, Tân Hoành có thể đoán được đây tuyệt đối không phải chuyện tốt. Căn cứ vào kinh nghiệm của cô, Dịch Tân nóng nảy, khi không cần thiết sẽ không làm ra chuyện gì, khi Dịch Tân dịu dàng anh tuyệt đối cái gì cũng có thể làm ra. Hai năm trước, anh đối với cô luôn có điểm táo bạo cho nên cô mới có thể bình an vượt qua. Nghĩ đến đây, Tân Hoành lập tức phòng bị nhìn anh. Dịch Tân thấy cô cảnh giác, có chút trào phúng cười: “Xem ra em thật hiểu tôi, vậy nói đi, đừng để anh phải làm em khóc rã mới nói.”

“Anh!”

Đừng để anh phải làm em khóc rã mới nói... ý gì vậy?! Tân Hoành chỉ cảm thấy người đàn ông này thật bá đạo!

“Anh sao có thể bá đạo như vậy a?!”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 45: Về Nhà 9

Dịch Tân ngạo mạn nhìn cô, thản thái cao quý không nói lời nào, tiếp tục dùng cao quý của anh giết cô. Trong lòng Tân Hoành nhịn không được, nhìn anh hung hăng nói : “If you were a superhero, then your name would be Dr.Arro-gance, and you know what your superpower would be? Arrogance!” (nếu anh là siêu anh hung, thì tên anh hùng của anh là tiến sĩ ngạo mạn, vậy anh có biết siêu năng lực của anh là cái gì không? Ngạo mạn!)

Dịch Tân nhíu mày, đôi mắt thâm thúy chăm chú nhìn cô, hàm ý kéo dài, “Khi không có anh, em đâu nhìn người đàn ông khác giết thời gian? Mà đem bọn họ nhớ kĩ như vậy!”

Tân Hoành nghe xong, thiếu chút nữa không thở được, nheo mắt, tinh thản của cô tỏ ý phủ định mãnh liệt đối với lời nói của anh... Tuy rằng cô không có lập trường để phủ định...

Cô bất quá cũng là thuận miệng nói lại tác phẩm kinh điển của người khác thôi, đến nỗi thử một tí đã bị anh bắt được sao? Được rã, đó quả thật không phải cô khởi đầu, đó là “The Big Bang Theory” (Cuộc sống đại nổ mạnh) trong Raj lên án với Sheldon. Nhưng cô cảm thấy lời nói này đối với Dịch Tân mà nói... Càng đúng! Đó chính là lượng thể làm theo yêu cầu! Sheldon ít nhất còn khuất phục trước áp lực xã hội, nhưng mà Dịch Tân thì chưa từng khuất phục ai! Anh mới đúng là tiến sĩ ngạo mạn! Nhưng mà đây không phải là trọng điểm!

Trọng điểm là, Dịch Tân sao có thể nhìn cô như vậy, đặc ý mà xem kịch a? Nhìn một đám trạch nam?

“Em khi nào cũng có thể đem lời nói của anh nhớ như vậy? Gọi người đó đến đây? Nhặt đâu cũng có rất nhiề?”

Lời nói của Dịch Tân rất nhẹ, nhưng Tân Hoành lại cảm nhận được sự uy hiếp mạnh mẽ, vội vàng thu lại tâm trạng, không còn dám dòi đi lực chú ý. Vốn định nói sang chuyện khác, thật là chưa lợn lành thành lợn què, là múa rìu qua mắt thợ a... Trong lòng có chút không phục, nhưng cũng không thể không khuất phục trước áp lực xã hội, Tân Hoành thật bất đắc dĩ, chỉ có thể... Dựa vào lời anh nói, trước khi anh làm cô khóc, thẳng thắn sẽ được khoan hồng.

“Khi em 18 tuổi, đã xảy ra một vụ tai nạn xe cộ. Khi đó em vừa đến lấy hộ chiếu, bà ngoại em đưa cho em một chiếc Porsche. Mẹ kế của em rất thích, thường hay bảo em lái xe đưa bà ấy ra ngoài. Sau đó xảy ra tai nạn xe cộ, bà ấy khi đó đang mang thai, em làm hại bà sinh non, bác sĩ còn nói, bà ấy còn có thể không sinh con được nữa. Bà ngoại em cũng bởi vì em, mà bị trách móc, bà tuổi đã cao bởi vì em mà bị người úc hiếp.”

Tân Hoành thản nhiên nói, cũng không nhìn anh, cô nằm trong ngực anh, ánh mắt nhìn thẳng, nên chỉ có thể theo dõi anh ở trong ngực.

“Vậy còn em?” Dịch Tân thản nhiên tiếp nhận nói. Tân Hoành có chút khó hiểu, giật mình ngẩng đầu nhìn anh. Anh vẫn thản nhiên như cũ, thấy cô phản ứng không kịp, liền nhẫn耐lặp lại : “Anh nói, vậy còn em? Em từ đâu đến cuối chỉ nói mẹ kế em, bà ngoại em, vậy còn em?”

Trong lòng nhất thời sinh chua sót, nhưng lại ủy khuất giống như đứa nhỏ. Kỳ thật, đứa nhỏ cũng không dễ dàng uất ức như vậy, nếu đứa nhỏ vấp ngã, mà không có người lớn che chở, chính bọn họ đã tự đứng lên, mới không có ủy khuất như vậy, đâu đã quen.Cô- Tân Hoành, khi nào thì cũng có tư cách để uất ức?

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 46: Về Nhà 10

Mắt Tân Hoành rốt cục nhòa đi. Sự kiện kia cô tuyệt đối không cho phép bản thân nhớ tới. Sự kiện đó như một hang động u tối, khi cô tới gần, nó sẽ không lưu tình hút cô vào trong, sau đó, cô cũng chỉ có thể ở trong bóng tối, tìm không thấy đường ra. Nhưng, bây giờ, có người hỏi cảm nhận của cô a, không phải trách móc, không phải truy cứu, không phải liên lụy, chỉ là hỏi cảm nhận của cô. Cô bỗng nhiên cảm thấy bị hấp dẫn, thật thu hút.

Sự kiện đó cô uất ức chôn dấu dưới đáy lòng, hung hăng dồn nén bức, cuối cùng cũng có thể bộc phát. Cô nghĩ muốn cầm tay Dịch Tân, mà hung hăng mắng Tân Hạo, mắng hắn vô tình, mắng Hạ Noãn Tâm là hờn tinh... Dùng hết những lời ác độc mắng bọn họ. Thậm chí cô còn muốn quẳng hết đồ vật, gào to rống lớn, vì cảnh ngộ mà mẹ cả và con gái gặp phải, tận tình trút ra... Những việc này, năm đó, cô suy nghĩ rất nhiều lần, cuối cùng lại vì không dám mà yên lặng nhẫn nhịn. Vào thời điểm đó, nguyện vọng lớn nhất của cô, cũng chỉ là như vậy mà thôi, là muốn trút giận. Bây giờ, cô rốt cuộc tìm được người có thể giúp cô trút giận, người này, cho dù là vì đạo nghĩa hay trách nhiệm đều phải đứng về phía cô, bây giờ cuối cùng cô cũng chỉ nghĩ trong đầu, cũng không làm ra việc gì. Con người Dịch Tân trầm xuống gắt gao nhìn cô chằm chằm, mắt của cô nhòa đi, là cảm giác chân thật nhất, cái loại này rút kinh nghiệm xương máu nhưng vẫn không thể trút giận... Uất ức, như đang ghìm chặt cô, làm cho cô không chịu nổi khổ sở nhưng cũng không dám phản kháng. Lòng của anh, nhất thời như bị cái gì hung hăng nghiền qua, trước khi gặp cô, anh chưa bao giờ có loại cảm giác này, nhưng từ khi có cô, việc đó lại không còn xa lạ nữa rỒ.

“Em hôn mê tròn ba ngày, lúc tỉnh lại, Tân Hạo và bọn họ đều không để ý em, khi đó em có cảm giác, cảm thấy đối với bọn họ mà nói, việc em tỉnh lại chính là tin dữ. Khi đó, em đặc biệt già mồm cãi láo, chẳng qua vì bọn họ không mong em sống, em chỉ có thể hậm hực. Bà ngoại vì em đau lòng, mỗi ngày tới bệnh viện chăm sóc em, tuổi bà đã lớn, than thở lại không được tốt...” Tân Hoành nói tới đây, cố gắng trừng mắt nhìn, nháy mắt nước mắt rơi xuống, hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Sau này, bị xuất huyết não, mà chết ở trên giường bệnh.”

Tân Hoành nói xong lại không dám chớp mắt, cô sợ, cô hơi chút làm bậy, nước mắt liền rơi xuống. Cô cúi thấp đầu, Dịch Tân không nhìn thấy ánh mắt của cô, nhưng cô có thể cảm thấy, cảm thấy dù anh có nhìn ánh mắt cô hay không, nếu cô khóc, anh cũng sẽ biết được.

Thật ra, anh thật sự không có nhìn thấy, anh chỉ là cảm giác được, hô hấp của cô rất đờn dập. Anh nhẹ nhàngモン trón vai cô, ôm cô vào ngực. Ánh mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ, tràn mặc như cổ đậm, sóng nước chấn xao. Tân Hoành tựa trong lòng anh, nước mắt rơi trên ngực anh. Kỳ thật, cô, đối với anh, vẫn có rất nhiều điều chưa nói, ví dụ như, tai nạn xe cô, là vì phanh xe của cô bị người ta cố ý làm hỏng; ví dụ như, một năm sau đó cô vẫn bị vây hãm trong việc đó không thể tự thoát khỏi... Nếu, cô không cố gắng muốn Tân Hạo và Hạ Noãn Tâm vui vẻ, cô sẽ cự tuyệt lái xe mang Hạ Noãn Tâm ra cửa; nếu Hạ Noãn Tâm không có ở trên xe, thì sự tòm tại của Tân Hoành sẽ không phải là tin dữ của Tân Hạo; nếu Tân Hạo vô ích sau cùng một cây rơm rách đè chết lòng cô, cô liền đều không ngoan chơi cái gì hậm hực; nếu cô chẳng phải già mồm cãi láo ngoan chơi hậm hực (đoạn này không hiểu), Du Thận Khanh liền không cần mỗi ngày đến bệnh viện chăm sóc cô, sẽ không vì quá mệt mỏi bị xuất huyết não mà chết... Thậm chí, bà chết đi, cô cũng không thể tỉnh lại, đến mấy ngày hôm sau người khác mới nói cho cô biết...

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 47: Người Nhà 1

Không phải cô muốn che dấu anh việc gì, chỉ là... mọi việc đ`ài đã trôi qua. Tân Hoành cúi đ`ài dựa trong ngực anh, mãi cho tới khi cảm thấy nước mắt đã khô, lúc này mới r`ài r`i nói:

“Dịch Tân.”

“Uhm.” Anh trầm thấp đáp.

“Sau này anh không hung dữ với em có được không?”

Anh thu h`ă ánh mắt, nhìn người trong ngực dựa vào anh. Cô không nhìn thấy nhu hòa trong mắt anh, chỉ nghe anh nhàn nhạt hỏi lại: “Anh đối với em hung dữ sao?”

Nhất thời trong lòng cô có chút thất bại... Vốn đang nghĩ muốn thùa lúc anh đang thương tiếc cô, tranh thủ thêm một chút lợi ích... có chút bất đắc dĩ, giương mắt, chõng lại ánh mắt của anh, có chút ai oán nhìn anh: “Em cảm thấy có chút hung dữ.”

Ánh mắt của anh cùng cô giằng co, cười như không cười nói: “Anh lại cảm thấy em có ph`ần tham lam.”

Nhin xem, Phong Dương và Nguyên Thâm được đối xử như thế nào. Tân Hoành nhìn anh, trong lòng lì`en mệt mỏi. Quả nhiên là diện mạo của thương nhân a! Muốn cùng anh cò kè mặc cả, cô thật đúng là múa rìu qua mắt thợ! Cô đột nhiên nhớ tới lời Tang Nhuê nói với cô: “Hoành Hoành a, nhu có thể khắc cương a! Cô không c`ần lúc nào cũng đem Dịch Tân thành th`ần mà ngưỡng mộ, là vì cô nghĩ hắn quá cường đại, nên cô mới bị hắn ức

hiếp! Cô nhớ kỹ, dù hắn có tài giỏi như thế nào, hắn cũng là người đàn ông của cô!”

Trong lòng không biết làm thế nào liền vòng vo chuyển hướng, bỗng cất tiếng nói, nhìn anh, cánh môi khẽ mở: “Anh là chàng của em, chẳng lẽ em không thể tham lam một chút sao?”

Giọng nói của cô nhẹ nhàng, lúc này nói chuyện xong, ở dưới chăn, tay liền ôm lấy eo của anh. Cô đang làm nũng, trước đây, với anh, việc này chưa từng xảy ra. Chỉ có một lần, vô tình giết người. Dịch Tân ôm cô, giọng nói mang theo chút mê loạn: “Có thể.”

Nhất thời Tân Hoành liền nở nụ cười, thậm chí vui vẻ vuốt ve khuôn mặt của anh. Bỗng nhiên đầu bị anh cố định, còn chưa kịp phản ứng, trên môi, liền cảm nhận được sự ấm áp quen thuộc. Bây giờ bất đắc qua đi, cô cảm giác được. Mặc dù vẫn là Dịch Tân cường thế như vậy, nhưng lại rõ ràng hơn... thương tiếc. Thậm chí, không nhiễm lửa dục... Đối với Dịch Tân mà nói, có chút hiếm thấy.

“Anh là chàng của em... em muốn có lòng tham với anh, đầu có thể.” Răng môi dây dưa, tiếng nói của anh có phần không rõ. Tân Hoành bất ngờ, vui mừng quá đỗi, mà cứ như vậy đờ đẫn. Anh nói với cô, cô muốn nិều lòng tham đổi với anh, đầu có thể... Sảng nịnh cùng dung túng như vậy, hóa ra cô cũng rất khao khát, cô cho rằng, việc đó với cô kiếp này coi như vô duyên, nhưng bây giờ, nhưng bây giờ người đàn ông này lại hứa cho cô. Mà cô, cũng không biết, cô làm như thế nào đạt được. Mãi cho đến khi trên môi có chút đau đớn: “Tập trung một chút!”

Cô mới tỉnh lại, anh cũng đã buông cô ra. Anh dường như không để ý dor tay, khẽ vuốt gương mặt cô, anh mắt ôn nhu, dịu dàng. Động tác của anh, giống như tán tỉnh, Tân Hoành lại lần nữa ngẩng dậy, cô kéo tay anh, đang muốn tìm chủ để để dời đi ánh mắt của anh, ngoài cửa đột nhiên có tiếng đập cửa. Nhất thời Tân Hoành thở phào nhẹ nhõm. Dịch Tân nghĩ... lại nhìn cô một cái, mới hướng ngoài cửa nói: “Mời vào!”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 48: Người Nhà 2

“Dịch Tân...”

Tân Hoành đứng chõ cū, ở phía sau anh nhỏ giọng gọi anh, có lẽ cô cũng tự biết không có tác dụng gì, nên giọng nói cũng bớt chút lo lắng.

“Uhm?” Anh quay đ`äu, dù bận vẫn ung dung nhìn cô.

“Chúng ta cứ như vậy xuất viện thôi hả?”

Cô vẫn không dám tin... Buổi sang khi cô đi gặp Điền Tĩnh còn chưa tới 11 giờ, trên đường lại bị bắt cúc, đánh nhau, giết người, nhập viện, lấy khẩu cung, bây giờ còn chưa đến 9 giờ tối, Nguyên Thâm qua đây nói câu: “Tân thiếu, toàn bộ đã làm xong.” Cô có thể biết chuyện gì đã xong? Xuất viện r`ă hả? Dịch Tân vẫn ung dung nhìn cô, không nói chuyện, bình thường, khi anh quyết định chuyện gì, cô chỉ c`ần nghe theo là được, cô đương nhiên cũng có thể nghi ngờ, chỉ c`ần anh kiên trì là được. Tân Hoành cẩn thận nhìn cánh tay quấn vải trắng của anh, ánh mắt có chút đau đớn: “Cánh tay của anh... ở lại bệnh viện theo dõi đi?”

“Có gì khác nhau sao?” Rốt cuộc anh cũng thưởng cho cô mấy chữ.

“Đương nhiên là có.” Cô trả lời rất nhanh, lại đi đến gần anh vài bước, muốn khuyên anh, ở lại: “Ở đây có bác sĩ, nếu có tình huống gì có thể nhanh chóng trị liệu... Cánh tay, rất quan trọng...”

Anh lại thuận thế ôm cô, cắt ngang lời nói của cô, cứ như vậy đi ra ngoài, giọng nói đứng đắn: “Anh thấy không có. Nơi này, người phụ nữ

trên giường của anh là em; vènhà, người phụ nữ trên giường của anh cũng là em.”

Tân Hoành nhất thời có chút hỗn loạn, không giãy dụa, mặc kệ anh thôi! Cô mặc kệ rã! Chỉ là, nếu cô biết trước chuyện xảy ra ở một giờ sau đó, thì dù thế nào, cô cũng sẽ không đi theo anh. Lúc này cô không biết, khi cô bị gia đình bài xích, cô lại vẫn thoảng có chút mong vọng cùng ảo tưởng vènhà, giờ khắc này, đột nhiên nghiêm trọng được lợi hại lại sợ hãi, như vậy... Cô muốn quay đầu chạy trốn, bất chấp tất cả để chạy trốn. Liền muốn xoay người, tất nhiên là địa ngục, cô cũng không được phép quay người, nhưng bây giờ cô không muốn đổi mặt. Nhà họ Dịch tối nay có khách đến. Đang ở trong phòng khách, đang đợi cô. Không, cô thật là tự mình đa tình rã. Bọn họ, đã đem cô hoàn toàn loại bỏ trong ký ức, làm sao có thể chờ cô? Bọn họ chờ, chắc là anh đi, Dịch tiên sinh.

“Dịch tiên sinh.”

Đó là người một nhà, ba, mẹ, con gái, con dâu. Mở miệng đầu tiên, là nữ chủ nhân, xinh đẹp. Còn Nhất Gia Chi Chủ lại mãi không có hành động gì, khí thế của hắn nghiêm nghị, ngũ quan khắc sâu, trên người hắn dường như còn lưu lại những dấu vết từng trải. Chỉ là bây giờ, lại kinh ngạc ngã đó... nhìn cô chằm chằm. Không, trong ánh mắt kia lúc đầu là kinh ngạc, nhưng kinh ngạc đó không được bao lâu, lúc này lại biến thành tức giận... khinh thường. Đau đớn quen thuộc trong lòng tràn ra, Tân Hoành chỉ cảm thấy không chịu nổi ánh mắt như vậy, không biết vì sao, lại cứ co rúm lại cúi đầu như vậy. Ánh mắt thâm trầm của Dịch Tân lướt qua cô, lại nhìn về đám người phía trước, đảo mắt, nho nhã cười: “Tân tiên sinh, Hạ phu nhân.”

Xem như đối với khách chào hỏi qua. Người nhà của người chết Hạ Tiểu Ông, Tân Hạo, Hạ Noãn Tâm, Tân Giác, Trần Ngôn.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 49: Người Nhà 3

Tân Hạo nghe Dịch Tân khẽ nhắc nhở, lúc này mới tìm lại lý trí, ánh mắt cuối cùng dời khỏi Tân Hoành, nhìn Dịch Tân cười như không cười, mỉm miệng, giọng nói giống như giả: “Dịch tiên sinh, bây giờ có hối hận vì không đi tham dự hội nghị ký hiệp ước không?”

Dịch Tân nghe xong, đột nhiên nở nụ cười, tay ôm eo Tân Hoành, không để cho cô giãy dụa, dẫn cô đi về phía trước, trực tiếp đến gần bạn họ, ngồi xuống ghế sofa, ung dung ngồi xuống xong mới nhìn bạn hắn, môi khẽ mở: “Mời ngài!”

Ánh mắt anh, động tác, rõ ràng không chút để ý, trong lòng Tân Hạo nhất thời tức giận, trong lòng Hạ Noãn Tâm càng thêm căm giận, Tân Giác gắt gao nhíu mày, còn Trần Ngôn, vẫn vân đạm phong khinh như cũ, ánh mắt, giống như không để ý đảo qua người đang bất an trong lòng Dịch Tân, sắc mặt Tân Hoành tái nhợt lúc trắng lúc xanh.

“Tân tiên sinh hẳn nên nói ngược đi! Hắn là may mắn, may mắn tôi bỏ đi một chút sinh ý, mới có thể đuổi theo bà xã. Nếu không thì, bà xã của tôi lại rơi vào tay kẻ bắt cóc lòng dạ độc ác, sợ lại càng phải chịu khổ ròng.”
Dịch Tân nói xong ánh mắt áp sát nhìn Tân Hoành.

“Lòng dạ độc ác? Hừ! Dịch tiên sinh nói với người khác cái này, sẽ không cảm thấy khiêm tốn đi?” Lên tiếng là, Hạ Noãn Tâm. Bà ta vốn bộ dạng sang suốt, giờ phút này ánh mắt lại sắc bén, cả người toát ra khí thế sắc nhọn bức người. Tân Hoành nghe vậy, trong lòng nhảy dựng, cuống quýt ngẩng đầu nhìn bà ta, đã thấy ánh mắt sắc bén của Hạ Noãn Tâm đang nhìn cô, lòng cô thắt lại, nhưng cũng không dám tránh đi ánh mắt của bà ta, trái lại kiên cường chống lại, không né tránh, cho dù trong lòng sợ hãi, bất

an, cũng không thể né tránh, bởi vì, một khi cô thể hiện ra chút lo lắng nào, bọn họ càng thêm chắc chắn, khi đó... Giết người thì đền mạng... Tay đột nhiên lại ấm áp, là tay Dịch Tân không tiếng động nắm lấy tay cô, ánh mắt lại vẫn nhìn Hạ Noãn Tâm như cũ, cười nhẹ, nhưng nụ cười lại không có chút ý cười nào, lạnh giọng nói: “Hạ phu nhân, trong lòng bà, trong lòng bà thật sự cảm thấy như vậy thật à?”

“Cậu!” Hạ Noãn Tâm rõ ràng tức giận.

“Dịch tiên sinh, người sáng suốt cần gì nói ngầm? Câu của tôi chỉ là mạo phạm phu nhân của anh, anh lại bắt hắn phải bồi thường bằng mạng sao?” Tay Tân Giác nắm chặt thành quyển. Trong lòng Tân Hoành đột nhiên nhảy dựng, lại nhìn sự chắc chắn trên mặt Tân Giác, ánh mắt có chút run rẩy. Bọn họ biết! Nhưng đau đớn trên tay, cô cuống quýt nghiêng đầu lại nhìn thấy Dịch Tân quay mặt, bộ dạng như đã biết trước.

“Tân Giác tiểu thư, dù là người sang suốt hay người ngu muội, nếu đã mở miệng, không thể tùy tiện nói lời vô căn cứ, phải có chút chứng cứ rõ ràng mới được.” Giọng nói của anh, trầm ổn, lại nhìn về phía Tân Hạo thâm sau nhíu mày: “Ông nói đúng không? Tân tiên sinh.”

Anh không phải đặt câu hỏi, cũng không cho đối phương thời gian trả lời, tiếp tục nói: “Hơn nữa, Tân tiên sinh có thể có địa vị như hiện giờ, hẳn phải trải qua nhiều việc có kinh nghiệm, tự nhiên cũng có thể thấy rõ thế sự. Việc bồi thường, là số mệnh, số mệnh này có nên hay không bồi thường? bồi thường cho ai? Tân tiên sinh, người nhà của ông chẳng lẽ lại không bằng người ngoài là Dịch Tân tôi? Còn nữa, việc này có hay không nhất thiết phải bồi thường, tôi không phải là tính toán, toàn bộ, bao giờ cũng có cái ‘đạo lý’.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 50: Người Nhà 4

Dịch Tân đang nói “đạo lý”... Tân Hoành nghe đến đó, đó là cô, trong lòng cũng có chút lo lắng. Ánh mắt vụng trộm lướm về phía anh, trong lòng lặng lẽ khinh bỉ anh.

Dịch Tân nói đến đạo lý... chính cô cũng cảm thấy xấu hổ!

Anh đây chính là nói dối!

Tân Hạo nghe xong, sắc mặt đột nhiên tràn xuống, giữa long mày đột nhiên cứng lại.

Tân Hoành cảm thấy nghi ngờ, lại nghe thấy Hạ Noãn Tâm quát: “Dịch tiên sinh, cậu nhắc đến hai chữ ‘đạo lý’, không phải quá mức châm chọc sao?”

Xem đi...

Tân Hoành vụng trộm nhéo tay của anh.

Anh lại giống như không hiểu, nâng khóe môi, cười như không cười chăm chú nhìn Tân Hạo.

Tân Hạo hơi nhíu mày tràn ngâm, lại mở miệng, nói với Tân Hoành: “Tôi có thể nói chuyện riêng với cô không?”

Lòng lập tức nhảy tới ngực.

Không hiểu.

Không biết là vì sợ hãi, là khẩn trương, hay vẫn lại là... việc khác?

Không tự chủ lì ền nghiêng đầu nhìn về phía Dịch Tân.

Cô nhìn sang, chỉ là hành động theo bản năng, thản sắc Dịch Tân dịu dàng, cũng không thấy, Tân Hạo, Trầm Ngôn phút chốc lạnh mặt, cũng không thấy trên mặt Hạ Noãn Tâm và Tân Giác sinh oán giận.

“Tân Hạo!” Hạ Noãn Tâm căm tức lên tiếng, nhắc nhở: “Sự việc này, có hay không nên kiện r ă hả?”

Tân Hạo mắt hơi trầm xuống, nhìn về phía Hạ Noãn Tâm, giọng nói nhàn nhạt: “Vợ chồng Dịch tiên sinh cũng vì có sự tình, là vô tội, ta muốn, một mình xin lỗi Dịch phu nhân.”

“Ông!”

Tối nay cảm xúc của Hạ Noãn Tâm không quá ổn định, cũng là bình thường. Hạ Tiểu Đông là em trai duy nhất của bà, kém 15 tuổi, gần như là do bà nuôi lớn, lúc này cũng không nghĩ đến bây giờ đột nhiên ra đi. Tới đây, vốn trông cậy vào Tân Hạo giúp bà nói, nhưng không ngờ, Tân Hạo lại vì đối phương là Tân Hoành, mà lì ền muốn đi??

Nhất thời, oán giận bao phủ lý trí, ngón tay hướng Tân Hạo: “Là bởi vì cô ta là con gái của ông, ông li ền muốn bao che cô ta? Người kia là Hạ Tiểu Đông a! Hạ Tiểu Đông đáng chết sao? Hạ Tiểu Đông xứng đáng bị con gái của ông bắn chết?!”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 51: Người Nhà 5

Trầm Ngôn, hắn dám trước mặt cô nhìn Tân Hoành như vậy! Ôn nhu, thương tiếc như vậy... Hắn đối với cô, chưa từng như vậy bao giờ! Nắm chặt tay, trong lòng Tân Giác nháy mắt xấu hổ và giận dữ mãnh liệt, ngón tay chỉ Tân Hoành, tức giận mắng mỏ: “Tân Hoành! Giết người thì đền mạng...”

“Tân Giác tiểu thư! Cẩn thận, họa từ miệng mà ra!”

Tân Giác chưa nói xong, bị anh cắt ngang lời, không khí nhất thời ngưng trọng.Tân Giác nghe xong, trong lòng, nhất thời rét lạnh, như có một bàn tay giá lạnh nhéo tim cô, nếu không làm nó ngừng động, hắn là hắn sẽ không can tâm. Nhìn không được, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng lại, ánh mắt sinh ra sợ hãi, có phần ngu ngơ nhìn về phía người lên tiếng, hắn từ khi vào cửa vẫn luôn nắm tay người phụ nữ đó, Dịch Tân. (vì đây là suy nghĩ của Tân Giác nên để gọi Dịch Tân là hắn) Rõ ràng, người, vẫn là người kia, Tân Giác lại có ảo giác, giống như... bản than thay đổi. Người đàn ông này, cánh tay trái vẫn quấn băng gạc, lúc đau, lời nói gian, nhưng giờ phút này rõ ràng không thấy sắc bén và lạnh lẽo, mà đột nhiên lại gian hơn. (không hiểu gian là sao nữa >.

“Thế nào? Dám giết người, dám dính máu tanh, lại không dám để cho người ta nói?”

Nhưng... Hạ Noãn Tâm không như vậy, bà vẫn chìm đắm vào bi thống và phẫn nộ như cũ, không cảm nhận tới cái khác, mà chỉ một lòng nhớ lại, bà muốn báo thù, bà muốn hủy hoại Tân Hoành! Có lẽ, đây chỉ là mượn cơ hội... tóm lại, bà tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô!

“Nói?” Tân Hoành đã không chịu được, Hạ Noãn Tâm khiêu khích, giờ phút này, cũng quên cả sợ hãi lúc đầu, trả lời một cách mỉa mai: “Có cái gì phải sợ? Sợ, nên bị báo ứng đi!”

“Dính máu tanh? Hạ Tiểu Đông dính không biết bao nhiêu máu tanh của người vô tội, chính bà rõ ràng nhất!” Tân Hoành lạnh lung nhìn Hạ Noãn Tâm: “Hạ Tiểu Tây, một cái tên dễ nghe không thể che hết bản chất của bà! Giống như, sự bao che và dung túng của bà, cũng không tẩy hết bàn tay dơ bẩn của Hạ Tiểu Đông ! Có lẽ hiện tại hắn nên trả hết lại nợ nần!”

Tân Hoành nói nồng mạnh mẽ, cô rốt cục cảm thấy có chút thoải mái, đem bất mãn trong lòng, trả hết lại cho người phụ nữ kia.Hạ Noãn Tâm sắc mặt trắng xanh, trong mắt là một Tân Hoành chưa từng gặp trước đây, khủng hoảng, thậm chí bà hơi nâng ngón tay lên, mang theo sự run rẩy.

“Cô... cô, quả nhiên là vì Du Thận Khanh đến đây báo thù...”

Lời của bà, cũng chưa nói xong, đằng thời có hai cái bong khẩn cấp đến gần bà, một người hung hăng tóm lấy tay bà.

“Hạ phu nhân!” Giọng nói âm ngoan, không chút che dấu sự uy hiếp. Dịch Tân.

“Đủ rồi!” Thanh âm giương cao, không che dấu sự tức giận. Trần Ngôn. Tân Hạo giờ phút này, cũng đứng trước người cô, nhìn cô chằm chằm, trong ánh mắt hoàn toàn là sự chỉ trích và cảnh cáo. Ngay cả Tân Giác, nháy mắt thân thể cũng run rẩy. Đúng là bọn họ cũng rất nhanh.

“Tôi tại sao nên vì bà ngoại báo thù?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 52: Người Nhà 6

Trong trèo, dịu dàng, bình tĩnh. Người ở đây, lòng, vẫn luôn hung hăng trầm xuống. Nhất thời, phản ứng không kịp. Tân Hoành lại cjur lảng lặng nhìn bọn họ, ánh mắt lạnh nhạt. Chỉ có Dịch Tân thấy được, ánh mắt của cô, nếu nói là lạnh nhạt không bằng nói là mờ mịt.

Tâm mạnh mẽ thu lại, hung hăng đẩy cánh tay của người phụ nữ, bước nhanh về đúng cạnh bên người cô. Vội vàng áp sát vai cô, cố gắng trầm giọng nói, thu lại sự tức giận:

“Anh mang em lên nghỉ ngơi, chuyện này, giao cho anh.”

Lại mạnh mẽ ôm cô, rời khỏi. Tân Hoành lại kéo tay của anh, nhìn anh, lắc đầu, dũng khí trong mắt gần như là ai oán cùng kiên định. Dịch Tân thu lại cánh tay, làm cho cô dựa sát vào ngực anh, cũng không để ý ở đây còn rất nhiều người, cúi đầu, hôn lên trán cô, thấp giọng nói: “Ngoan, tin tưởng anh.”

Tân Hoành mặc anh hôn môi, vẻ mặt thoát nhiên thuận theo, cuối cùng, chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Đúng là bọn họ không trả lời vấn đề của em.”

Cô giờ phút này, dù là ánh mắt, hay tiếng nói, đều dịu dàng lại giống như cô gái nhỏ thông minh, tiện kéo tay Dịch Tân, cũng chỉ nhẹ nhàng, giống như cô không cần, mà chỉ là tùy ý. Nhưng lòng Dịch Tân cũng đã u ám, anh hiểu cô. Cô trợn tròn đôi mắt nhìn anh lại không dám dùng sức, không dám bộc lộ cảm xúc, chỉ vì, lúc này, cô bắt đầu sợ hãi----- lông mi nhẹ nhàng run rẩy đã sớm bán đứng cô. Trong lòng hung hăng dần xuống đau xót, đau xót kịch liệt kia làm cho anh cảm thấy tức giận. Giận chính mình, giờ phút này gần như bất lực, giận người một nhà kia, tổn thương

cô... tức giận của anh, nhất định phaei có người gánh vác! Nhưng không phải cô, cô vẫn nhìn anh, ánh mắt nhu nhược gầy như cao xin.

“Dịch Tân, anh để cho bà ấy trả lời em, có được không?”

Cô lúc này, mới hơi nghiêm đài.Giống như hạ quyết tâm, dùng dũng khí thật lớn, cô, mới dám nhìn Hạ Noãn Tâm. Ánh mắt trong nháy mắt trở nên sắc bén.

“Bà ngoại tôi, chết như thế nào?”

Hạ Noãn Tâm vốn là nhất thời mất lý trí nói lỡ, bị ba người đàn ông nghiêm khắc cảnh cáo, trong lòng đã hối hận. Không phải vì hối lỗi mà hối hận, mà vì sợ hãi nên mới hối hận. Vừa rã, Dịch Tân nhìn ánh mắt của bà, lòng đã đủ kinh hách, không nghĩ đến Tân Hạo cũng đối với bà giận dữ... Bà cùng với Tân Hạo kết giao, Tân Hạo chưa bao giờ nhìn bà như vậy? Từ khi Du Thận Khanh chết... bà cho rằng, người đàn ông này cưng chi bà, là lợi thế của bà.Nhưng khi bà nói lỡ câu kia, trong mắt hắn mười phàn là cảnh cáo cùng trách móc, lợi thế liền thay đổi. Bà bắt đài hoài nghi, phải chăng Tân Hoành cho rằng bà bị xem nhẹ.

Nhưng Tân Hoành lại được coi trọng, cô không có tư cách lấy loại ánh mắt và giọng điệu này chất vấn bà! Tư cách? Cô- Tân Hoành, không có?! Khóe môi, phút chốc lắng lơ cười. Hạ Noãn Tâm hơi híp mắt, nhìn về phía Tân Hoành: “Chết như thế nào? Không phải là, đáng chết rã!”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 53: Người Thân 7

Edit: Quỳnh Min

Beta: Ori Kun

Thật đáng chết... Ba chữ hoàn toàn phá vỡ lý trí của Tân Hoành. Trái tim như một cây đuốc đang cháy hừng hực, dường như trong cơ thể có cái gì đó sắp phun ra. Chỉ trong nháy mắt nồng lượng đó liền đạt đến đỉnh điểm, quá mạnh mẽ. Tân Hoành biết nếu như hôm nay muốn thấy thương thế của anh sẽ là tự thương hại bản thân mình. Luôn phải có một người đến để chịu đựng, trong lòng cô lại dâng lên một ước muốn mãnh liệt không tên. Trong nháy mắt thân thể giống như biến thành một cây kiếm khát máu, một khi đã ra khỏi vỏ thì nhất định phải liếm láp chút máu rồi mới có thể bỏ qua. Không biết lấy力量 từ đâu, cô nhẹ nhàng tránh khỏi Dịch Tân, nháy mắt đã cầm bình trà đai khách nằm trên bàn. Dần hết sức lực của bản thân ném về phía trước. Hạ Noãn Tâm khiếp sợ nhất thời ngực ngắn đứng tại chỗ, không động đậy, Tân Hạo, Tân Giác trong lòng kinh ngạc, nhất thời đứng sững sờ tại chỗ không nhúc nhích cả hai người chưa từng nghĩ Tân Hoành sẽ có hành động thô bạo như vậy. Trong lúc quan trọng như thế này nhìn thấy bình trà bén nhọn đang bay về phía mặt Hạ Noãn Tâm, Trầm Ngôn nhanh chóng đỡ Hạ Noãn Tâm tránh sang một bên.

“Âm!”

Bình trà vỡ vụn trên sàn nhà, phát ra tiếng kêu bén nhọn. Hạ Noãn Tâm còn chưa hoàn hồn, lại cảm thấy trước mắt có một bóng ma đánh về phía mình mang theo một cỗ áp bức mạnh mẽ. “Nói, ngươi nói rõ cho ta, Bà ngoại tôi tại sao lại chết!”

Động tác của Tân Hoành cực kỳ nhanh, không quá nửa giây đã đến gần Hạ Noãn Tâm đưa tay phải ra bắt lấy bà ta. Đột nhiên có một cánh tay của đàn ông vắt ngang qua tay cô dùng lực giữ cô lại. Trầm Ngôn trở tay nắm lấy vai Tân Hoành vội hét lên, “Tân Hoành, em bình tĩnh lại một chút!”

Bị chặn rã, động tác của Tân Hoành hơi ngừng lại. Trong lúc bối rối Hạ Noãn Tâm nghĩ muốn kéo tóc Tân Hoành, nhưng bà chỉ rút được dây trâm trên đài ra. Trâm gỗ bị lấy xuống, mái tóc dài thoảng chốc tản ra trên vai cô. Du Thân Khanh thường nói Tân Hoành là một đại mỹ nữ, làn da trắng nõn, nhẵn nhụi, khuôn mặt tròn nhỏ nhắn, có thể nói là phong tình dịu dàng. Khi còn bé cô thường đi theo Du Thân Khanh, cô có thi ca trời phú. Cô thậm chí không búi tóc lên trừ những trường hợp chính thức hay những lúc nhàn hạ thì cô chỉ dùng chiếc trâm ngỗ bới tóc lên để lộ ra khuôn mặt đẹp đẽ của mình và chiếc cổ thon dài. Mọi người nhìn qua, vẻ đẹp của cô thật dịu dàng, tinh xảo, khí chất của cô nhẹ nhàng. Tuy nhiên những thứ này có cũng bằng không. Giờ phút này, đôi mắt của cô đỏ ửng lên, trong mắt hằn lên những tia khổ sở giãy giụa, tóc tản ra, thân thể vừa nhúc nhác vừa điên cuồng. Giống như thân thể của cô không sợ hãi trước bất kỳ trái buộc nào. Cô chỉ liều mạng giãy giụa muốn đi về phía trước. Ánh mắt của cô nhìn chằm chằm Hạ Noãn Tâm giống như một con mảnh thú tàn nhẫn không lưu tình chỉ muốn ăn tươi nuốt sống đối phương. Nếu như không tới Ngọc Thạch Câu Phản, cô sẽ không bỏ qua. Giọng nói của cô cũng bắt đài thê lương, “Hạ Noãn Tâm, bà hại chết bà ngoại của tôi! Tôi muốn chôn bà cùng với bà ấy!”

Vừa thê lương vừa thảm. Hạ Noãn Tâm chưa bao giờ gặp qua Tân Hoành điên cuồng, liều mạng giãy giụa như vậy. Trong trí nhớ của bà ta Tân Hoành miệng lưỡi sắc xảo, không đem người khác để vào mắt, luôn tỉnh táo, lý trí. Thật ra Hạ Noãn Tâm biết Tân Hoành rất thông minh, bà ta cũng thích một Tân Hoành thông minh bởi vì như vậy cô ta mới có thể lợi dụng Tân Hoành. Hạ Noãn Tâm chính là người như vậy, lợi dụng sự thông minh để trêu chọc Tân Hoành, chọc giận Tân Hoành, đúng lúc, đúng chỗ như vậy mới biết ai hơn ai thua, khiến Tân Hoành bó tay bó chân, Hạ Noãn Tâm luôn đặt mình vào vị trí yên bình. Nhưng, giờ phút này Hạ Noãn Tâm bỗng dâng lên cảm giác sợ hãi chưa từng có. Nhìn thấy bộ dạng này của Tân Hoành, Hạ Noãn Tâm đột nhiên có dũng khí thừa nhận, cũng không

tìm được lý do để chống đỡ nhưng bà biết rằng nếu như Tân Hoành biết rõ chân tướng... Chắc chắn bà sẽ bị chôn theo bà ta. Cái ý nghĩ này làm cho toàn thân bà chấn động.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 54: Giấu Giếm (1)

Editor : Tép.

Beta : Ori Kun.

Sợ hãi, lo lắng, tâm bất an. Thật ra, lúc này, cũng không chỉ một mình Hạ Noãn Tâm sợ hãi. Tân Hạo, Trầm Ngôn, Tân Giác... những người thường ngày đều là nhân vật có ít nhiều tiếng tăm, giờ phút này, đối mặt với Tân Hành hốc mắt sưng đỏ, ánh mắt thảm thiết điên cuồng, trong lòng đều sinh ra một nỗi sợ hãi khó nói thành lời. Mái tóc cô xõa tung, mang theo một nỗi oán hận thảm thiết đến tuyệt vọng, khiến họ cảm thấy bất an. Trên cổ còn quấn băng gạc, rõ ràng chỉ là một cô gái nhu nhược... Trầm Ngôn ngăn cản cô, nhưng cũng chỉ trong phút chốc... có lẽ cũng không đến phút chốc, mà chỉ như trong nháy mắt.

“Chát!”

Một tiếng vang thanh thúy, cô ra tay cho người cản mình một cái tát. Tất cả mọi người, trừ Tân Hoành khiếp sợ vì cái tát này – Tân Hoành, cô thế mà đánh Trầm Ngôn?! Cô giống như không phát hiện, cũng có lẽ do nhất thời đánh mất lý trí, mọi việc diễn ra như một thước phim, diễn ra không ngừng trệ, mà chính Trầm Ngôn cũng không thể tin nổi... hay là nói khó có thể tiếp nhận được. Giây phút ấy, cô đã lách qua hắn, xông về phía Hạ Noãn Tâm. Nếu như Tân Hoành có thể không chút nào do dự, không chút nào nương tay ra tay với Trầm Ngôn, vậy với những người khác, cô sẽ không có bất kỳ chút kiêng kỵ nào. Nghĩ đến đây thôi, đáy mắt Tân Hạo đã nhuộm một mảnh chán nản. Trong nháy mắt đó, ông cảm thấy mình có biết bao vô lực, ông thậm chí không biết, con gái có tình cảm sâu đậm như thế với Du Thận Khanh, tình cảm phải sâu sắc bao nhiêu để bây giờ mới có

thể điên cuồng như thế - săn sàng vì một người đã chết, mà hủy diệt mình, hủy diệt người khác. Trong nháy mắt đó, Tân Hạo đã không ngăn cản cô, thậm chí ông cũng trở nên điên cuồng... Không bằng cứ như vậy, một lần này ông trả lại cho cô sự công bằng.

“Anh sẽ cho em biết!”

Câu nói đột ngột vang lên, tạm thời cắt đứt sự hỗn loạn, kết thúc trận điên cuồng này. Dịch Tân mạnh mẽ ôm Tân Hoành vào trong ngực, anh cúi đầu, trong ánh mắt chứa sự lạnh lẽo làm người ta sợ hãi. Không biết bởi vì lời anh nói, hay là ánh mắt của anh. Tân Hoành dần bình tĩnh trở lại, anh vẫn nhìn cô, giống như che chở, lại giống như cô chờ nghe anh nói tiếp, nếu là đáp án mà cô chưa hài lòng, cô liền tiếp tục.

“Dịch tiên sinh...”

Có người còn muốn ngăn cản... Là Trầm Ngôn.

“Câm miệng!”

Tiếp tục là tiếng tức giận khiễn trách, là Tân Hoành. Cô thậm chí không dời tầm mắt, vẫn nhìn Dịch Tân, chỉ nhíu chặt chân mày. Ánh mắt Trầm Ngôn từ trước đến giờ vẫn luôn dịu dàng, bây giờ đã nhuốm đầy chán nản nặng nề.

“Anh hãy nói cho em biết.”

Cô nhìn Dịch Tân chăm chú, lại cẩn thận hỏi, dường như sợ anh thay đổi chủ ý. Dịch Tân thấy cô nhìn mình như vậy, trong mắt cô chỉ còn lại sự kiên định cùng nguội lạnh.

“Là Hạ Tiểu Đông phá hỏng phanh xe.”

Một câu nói, khiến tất cả mọi người trong phòng kinh ngạc.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 55: Giấu Giếm (2)

Edit: Quỳnh Min

Beta: Ori Kun

Nửa đêm, gió thổi xào xạc. Người bên cạnh chỉ mới trở mình một chút, thân thể lập tức liền bị ôm chặt vào lồng ngực ấm áp, săn chắc. Trong phòng không mở đèn, Tân Hoành nằm mở mắt nhìn chỉ loáng thoáng thấy được hình dáng không rõ ràng trong bóng đêm. Cho đến khi người đàn ông bên cạnh hết kiên nhẫn đem mặt cô quay về phía anh. Thật kỳ lạ, cô lại có thể nhìn thấy đôi mắt nghiêm nghị của anh, thậm chí nhìn thấy anh khẽ nhíu mày. Thì ra đôi mắt của cô vẫn còn khá tốt, cô còn tưởng rằng, mình đã sớm không còn nhìn rõ bất cứ thứ gì nữa rã. Không nhìn thấy, thì ra người nhà cùng nhau sinh sống gần hai mươi mấy năm, sớm đã không còn là người nhà nữa rã. Nghĩ đến ít nhất cũng là máu mủ tình cảm vậy mà không ngờ ba lại bao che cho kẻ đã hại chết bà ngoại, cũng thiếu chút nữa là cô đã hại chết người khác rã... Nghĩ tới đây, cô tự giễu cười một tiếng. Hai má đột nhiên tê rã, là do tay của người đàn ông nằm bên cạnh véo cô.

“Nói chuyện”

Giọng nói nghiêm nghị của anh vang lên, có lẽ tâm trạng của anh không vui. Không vui là bởi vì vừa mới phát hiện ra mình cưới về một người đàn bà chanh chua sao? Vừa đập đõi, vừa la to, lại còn đánh người. Cô chỉ suy nghĩ một chút mà đã hỏng bét rã. Nghĩ vậy cô cũng muốn cùng anh nói chuyện một lần. Dịch Tân nhíu chặt mày hơn trong bóng tối. Tân Hoành suy nghĩ một chút, lại tiếp tục, “Thật ra thì em còn phải nhắc nhác hơn một chút nữa, bởi vì em còn muốn toàn thây...”

Cô nói xong, liền cười lớn một tiếng, “Anh nói xem em làm sao có thể nhẽc nhác như thế đây? Lúc hắn còn sống, em không thể dạy dỗ hắn. Khi hắn chết em lại để cho hắn toàn thây! Anh nói xem tại sao em lại phải sống trong yếu đuối như vậy chứ?!”

“Không có phong cách, không có khí chất! Đặc biệt là rất tiểu nhân!”

Cô dịu dàng nói, giống như trước kia khi tâm trạng của cô tốt cùng anh nói chút việc nhà, Dịch Tân lại có cảm giác mỗi chữ cô nói đều như một cái giầm, vừa nhẹ nhàng không để lại chút dấu vết vừa mạnh mẽ quấn lấy, đâm vào lòng anh. Hơn nữa cô không tiếp tục giải thích mà còn phá lên cười... Trong lòng càng thêm nóng nảy, bực tức, gầm lên một tiếng, “Tân Hoành! Em im miệng lại cho anh!”

Cô quả nhiên ngừng lại. Trong lòng anh đột nhiên đau nhói, chợt đem lấy cô ôm chặt vào trong lòng ngực mình, tay phải giữ chặt sau gáy cô để cho mặt cô chôn ở trước ngực anh. Rốt cuộc, thân thể cô khẽ run rẩy khi ở trong lòng anh. Ngực có chút ẩm ướt, Dịch Tân đem cánh tay siết chặt hơn nữa. Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh biết cô vẫn luôn rất uất ức. Nhưng cô đã gả cho anh, anh chắc chắn rằng về sau uất ức của cô sẽ do anh phụ trách. Chỉ là, ở trước mặt anh cô luôn giấu kín tâm tư của mình, cho nên anh thường bày ra vẻ giận dữ, hung hăng ức hiếp cô. Vì vậy khiến cô càng uất ức hơn. Có lẽ cô không biết, anh có thể hung hăng ức hiếp cô nhưng những người khác tuyệt đối không thể được! Nhẹ nhàng vỗ về thân thể đang run rẩy trong ngực, trong lòng anh có rất nhiều lời muốn nói nhưng khi vào trong miệng thì chỉ còn câu, “Ngoan, đừng khóc nữa, có anh đây.”

Cũng chỉ có mấy chữ, thế nhưng khi nói xong anh lại cảm thấy khó chịu. Nhất thời tự giễu bản thân mình, Dịch Tân từ lúc nào biến thành như vậy rakah? Trước khi cô, những lời lẽ phong lưu trên tình trường hay những thủ đoạn, mánh khóe trên thương trường đã biến đi nơi nào?

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 56: Giấu Giếm (3)

Edit + beta : Ori kun.

“Thật ra em đâu có tư cách trách người khác?” Giọng nói của cô thận trọng mà mơ hồ truyền ra từ ngực anh, “Trách ba không che trỏ sao? Không, thật ra nói đến cùng, cũng là em nhát gan. Bản thân em biết, xe của em bị người khác làm hỏng, em cũng hoài nghi Hạ Tiểu Đông, nhưng em lại không có chứng cứ! Không có chứng cứ, nên không biết làm như thế nào, liệu tự thôi miên bản thân để an ủi, người có lỗi là Hạ Tiểu Đông, Hạ Tiểu Đông muốn ức hiếp em, đến mức muốn em chết...”

Bỗng nhiên Dịch Tân nâng tay, không nói gì, khẽ vuốt tóc cô.

Thật ra, chỗ nào thì cần chứng cứ chứ? Nếu như em không nghĩ muốn dựa vào Tân Hạo, thì em đã có thể một dao giết chết hắn! Nói đến cùng, là do em quá hèn nhát, lại vẫn muốn ảo tưởng mọi thứ.

Cô hít hít cái mũi lại tiếp tục nói.

“Hắn gián tiếp hại chết bà ngoại, em lại để cho hắn ung dung lâu như vậy... Nhưng nếu hắn làm hại em, em nghĩ, bà ngoại em đã sớm báo thù cho em ră.”

Cô ở trong lòng anh nghẹn ngào nói, anh chỉ ôm cô, đôi mắt u ám, trong bong tối, lại càng không thấy rõ. Hành động an ủi của anh nhẹ nhàng, giọng nói chưa bao giờ dịu dàng, giờ phút này, lại cực kỳ giống như một người ch่าง. Người ch่าง? Có ai lại nghĩ tới, trong hàng vạn loại người Dịch lại trùng hợp giống như loại người này?

“Uhm, đ`èu đ`ã qua đi r`ã, bây giờ kết quả đ`èu tốt đẹp.”

Anh thấp giọng nói, đ`òng thời thân mật hôn lên trán cô. Cái ôm của anh ấm áp, không giống như những năm trước, làm lòng cô như có dòng nước ấm chảy qua, thân thể căng thẳng d`ần d`ần thả lỏng.

Mãi cho đến khi hô hấp của người trong ngực ổn định lại, trong bóng tối khoe môi Dịch Tân rốt cục lộ ra nụ cười nhẹ. Hơi thở thân thể của người trong lòng, để cho cô dễ ngủ hơn, động tác ôn nhu, nhưng ánh mắt lại tràn đ`ầy lạnh lẽo. Rốt cục, trán anh xong, món nợ này, anh mới có thể chậm rãi, tinh tế tính!

Anh nói đối với cô. Người phá hỏng phanh của cô, không phải Hạ Tiểu Đông; Hạ Tiểu Đông cũng không gián tiếp hại chết Du Thận Khanh, mà là trực tiếp. Ánh mắt hạ xuống, nhìn người trong lòng, trong mắt lạnh lẽo nhất thời nhạt đi, trong chốc lát tràn ngập nhu tình. Ngón tay anh mơn trớn đ`ầu lông mày mắt phải của cô, nơi đó cũng giống như nơi khác trên làn da cô, nhẵn nhụi, m`èm mại. Nhưng, mỗi lần anh nhìn vào chỗ này, cô lại cực kỳ khẩn trương, vội vàng muốn tránh đi ánh mắt của anh, nói lảng sang chuyện khác. Chỉ vì, chỗ này, thì ra có một vết sẹo xấu xí rất dài g`ần quá đ`ầu long mày, thậm chí suýt nữa là làm mắt bị thương. Đối với vết thương đó, cô luôn có chút uất ức, còn với anh, không hiểu sao lại luôn thấy rất có lỗi.

Tân Hoành là một người phụ nữ, bây giờ đã trở thành Dịch phu nhân, nhưng đối với Dịch Tân, tình cảm lại luôn có chút rắc rối. Một người đàn ông như anh, trong hàng vạn bụi hoa, xinh đẹp quyến rũ, kết quả lại chọn cô, mà cô, có khi `au chỗ thiếu xót. Cho dù sự thiếu xót này không đáng kể. Nhưng cô lại làm ra vẻ như rất có lỗi, lại càng sợ nhìn thấy anh. Chỉ là cô không biết, anh quả thật không nhìn đến, chỗ kia đã được trị liệu hoàn toàn không nhìn rõ, Không thể không nói Trầm Ngôn đối với cô có rất nhiều tình cảm. Mà anh biết, là bởi vì thời điểm anh khó khăn nhất gặp cô, mà cô, tại thời điểm đó đã giúp anh.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 57: Tin Tưởng 1

Đêm đó, bóng tối bao trùm, mây trên trời vừa dày vừa nặng, ánh trăng cũng chiếu không qua. Sâu trong núi, từng bong cây cao ngất như muôn đem người vây lại, không bỏ lại đường sống nào. Thân thủ người đàn ông nhanh nhẹn nhảy lên, giẫm lên đất bằng, trái lại người đi sau anh lại vụng về khía hǎn. Anh thậm chí còn bị thương, quẩn áo màu đen, trên vai có chút máu đỏ chảy xuống, rơi trên mặt đất. Nhưng ánh mắt lại lạnh lùng liếc qua vai, chỉ hơi nhíu mày. Mỗi năm anh đều tới thành phố này, nơi đây nổi tiếng là thành phố du lịch, mẹ của anh được chọn ở đây.

Người phụ nữ đó, cho dù cả đời không tìm đến người đàn ông kia, nhưng vẫn ngoan cố muốn anh mai tang ở đây. Bà sinh trong thế giới hắc đạo, nhưng tính tình lại rất thuần khiết, thật bất hạnh!

Trong thế giới hắc đạo bà không thể sinh tồn, nhưng thế giới trong sạch cũng không thu nhận bà. Bi kịch nhất của bà chính là mang thai con của ông ta, cho nên khi ở trước mặt bà ông ta luôn muốn bỏ đi mùi máu tanh, luôn cô đơn đến một mình, cũng không mang theo vũ khí, chỉ vì muốn vì bà giữ chút trong sạch.

Nhưng, hành tung của ông ta lại bị tiết lộ. Cười lạnh nhìn về phía biệt thự trước mặt... Trong mắt hiện lên vẻ quyết đoán, gọn gàng nhảy lên, nhòe cây đai thụt bên cạnh, thân thể nhanh chóng tránh được tia hổng ngoại theo dõi, nhảy xuống đất đã là ban công lầu hai. Nhìn vào trong phòng, anh nhíu mày xem xét.

Phòng rất lớn, trang hoàng cũng rất xa hoa, đúng như phòng của một thiên kim nhà giàu, nhưng bên trong lại rối rít tranh vẽ, hỗn loạn rải khắp nơi. Tranh vẽ rất nhiều nhưng tranh nào cũng chỉ vẽ hai người. Cô gái mặc

váy dài, xõa tóc, ngã cạnh giá vẽ giường mắt lạnh nhạt nhìn anh, ở bên mày phải, có một vết sẹo thật dài hơi nghiêng, thậm chí còn dài sát mí mắt.

Anh cảm thấy cả kinh. Cô vậy mà phát hiện ra anh! Nhanh chóng, anh đã đến gần bên cạnh cô, giơ tay, muốn chẽ trụ cô. Nhưng cô chỉ nhàn nhạt hạ ánh mắt, tiếp tục đến chỗ giá vẽ đang chưa vẽ xong. Yên lặng, giống như cô không nhìn thấy anh. Hành động của anh dừng lại, đứng bên cạnh cô, lần đầu tiên, anh không biết kế tiếp anh nên làm cái gì. Bởi vì, trong mắt cô đều là sự lạnh nhạt làm cho anh cảm thấy, cô gái này, anh không uy hiếp được.

Trong mắt cô không chứa một chút dục vọng nào, thậm chí dục vọng để sinh tồn cũng không có, người như thế, cho dù Dịch Tân- anh cung không khống chế nổi. Lúc này, tiếng ngoại cảnh báo lại vang lên, sau đó nghe thấy tiếng điện giật rã có vật rơi xuống.Ồng! Anh cười lạnh. Lúc anh vào đây, đã sớm biết nơi này có lối điện hông ngoại theo dõi trực tiếp, nếu có người xông vào lối điện sẽ vây người đó lại, càng cử động càng tiếp xúc nhiều với điện.

Anh vào đây, chỉ vì muốn giáo huấn những người này! Bọn họ đúng là dại dột nên mới đi theo. Dưới lầu, tiếng bước chân dần dập vang lên. Cô gái lại như không nghe thấy, tự mình vẽ chính mình, giống như trong phòng không có người xâm nhập. Cửa lại vang lên tiếng đập vội vàng.

“Tiểu Nhị, em thế nào rã?”

Giọng nói dịu dàng của một người đàn ông truyền tới, lúc này lại đây vẻ lo lắng. Cô nghe xong lại không lộ ra một chút cảm xúc, mắt vẫn chăm chú nhìn bức vẽ, ngay cả động tác trên tay cũng không dừng lại, chỉ nhàn nhạt nói: “Không có việc gì.”

“Em mở cửa cho anh, nhìn thấy em không việc gì, nhìn em xong anh liền đi.”

Giọng nói của người đàn ông thậm chí còn có chút hèn mọn. Cô rốt cục dừng bút, hơi nghiêng mắt nhìn trên mặt đất, lại hơi nhíu mày. Anh nhìn theo ánh mắt của cô, lại thấy trên tấm thảm long đê màu trắng, có một vết

máu. Lập tức động tác cực nhanh, tay anh đã ngắt cổ cô. Anh không khống chế lực, làm cô nhíu mày vì đau.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 58: Tin Tưởng 2

Khi cửa phòng mở ra, gương mặt người đàn ông nho nhã đứng ngoài cửa nháy mắt biến sắc. Đi nhanh vào cửa, lại tức giận khi nhìn thấy trên tay cô gái đang chảy ra rơi xuống, thảm không ít trên thảm long trắng tinh.

“Tại sao lại bị như vậy?”

Ánh mắt hắn thương tiếc, giống như vì tại hắn mà cô bị thương, nhìn thấy bộ dạng không biểu tình của cô, không khỏi sinh tức giận, giọng điệu càng trầm: “Tân Hoành!”

Tân Hoành lúc này mới nhíu mày cười có lỗi: “Vừa trong phòng tắm, không cẩn thận đụng phải cái cốc, lại bị trượt ngã, cánh tay chà vào mảnh thủy tinh.”

Hắn nhíu chặt mày, giống như muốn dạy dỗ, ngoài cửa lại có giọng nói truyền đến.

“Trầm Ngôn, anh đang ở cùng chị em trên đó sao? Những người dưới này muốn xử trí như thế nào?”

Tân Hoành nghe xong, ánh mắt luôn lạnh nhạt cũng xẹt qua tia cười lạnh, người cũng nhanh chóng xuất hiện trước mặt, thấy Tân Hoành toàn máu, vội vàng che mũi lại.

Trầm Ngôn lúc này mới nhớ đến, vội vàng nói với Tân Hoành: “Vừa rồi có người xâm nhập, hình như muốn lén lút, bị lưới điện vây lại, ném xuống dưới, chỗ này có ai xông vào không?”

Tân Hoành cười nhẹ: “Đâu có a?”

“Đúng vậy, Trầm Ngôn anh đúng là nghĩ nhầm, phòng cửa chị, rất
nhiều cơ quan, ai mà xông vào được chứ?”

Tân Hoành nhẹ nhàng nhìn về phía Tân Giác.

“Em gái, có thể phiền em và Trầm Ngôn lấy giúp chị hòm thuốc
không?”

Cô nói xong, nhẹ nhàng giơ cánh tay bị thương lắc lắc trước mặt họ, hài
lòng nhìn thấy thái độ chán ghét của Tân Giác. Trầm Ngôn vẫn đăm chiêu
nhìn Tân Hoành. Lấy hòm thuốc thì vẫn còn hai người. Tân Hoành lại
không chút nào che dấu biểu tình cô không muốn cùng hắn một chỗ. Tay
Tân Giác kéo hắn: “Đi thôi, đi lấy hòm thuốc cho chị.”

Lúc hòm thuốc được cầm đến, Tân Hoành nghĩ, hắn là Trầm Ngôn vẫn
sợ cô không để ý tới sinh mệnh, còn Tân Giác, chỉ mong sao cô bị chảy
máu nhiều cho đến chết!

“Mọi người nghỉ sớm một chút đi!”

Tân Hoành nhận lấy, liền muốn đóng cửa phòng. Trầm Ngôn lại lấy tay
ngăn lại, ánh mắt ôn nhu nhìn cô: “Anh giúp em.”

Tân Hoành lặng lẽ nhìn vẻ mặt tức giận của Tân Giác, ngẫm nghĩ,
nháy mắt cười nói: “Cám ơn!”

Trầm Ngôn không ngờ cô lại cười, có chút thụ sủng nhược kinh*, đang
muốn kéo cô vào trong phòng, bên tai lại nghe thấy tiếng kêu sợ hãi.

*: được sủng ái mà sinh sợ hãi.

“A!”

Là Tân Giác, cô ta giống như nhìn thấy cái gì, nên bị hoảng sợ, nhất
thời xông vào lòng Trầm Ngôn, thậm chí còn không cẩn thận đụng vào Tân

Hoành. Tân Hoành lui về phía sau một bước, đáy mắt hiện lên ý cười. Cười nhạo, tự giễu.

“Trầm Ngôn, có người!” Tân Giác dường như bị dọa sợ, tiến thẳng vào lòng Trầm Ngôn, ngón tay chỉ về phía phòng bên ngoài, giọng nói có chút hoảng sợ: “Em vừa mới nhìn thấy có người vào phòng em!”

Trầm Ngôn khẽ nhíu mày, nhưng không có đầy cô tar a, còn chưa kịp nói chuyện, Tân Hoành đã phản ứng trước hắn.

“Phải không? Thật đáng sợ...! Trầm Ngôn, vậy anh mau cùng Tân Giác vào xem đi!”

Lúc này trên mặt Tân Hoành lại có biểu tình như bị hoảng sợ, nhưng trong mắt lại có ý cười. Tân Hoành cười, không rõ ý, như trêu chọc Trầm Ngôn, Trầm Ngôn nhất thời sắc mặt trầm xuống, hung hăng nhìn cô chăm chú, gần như nghiến răng nghiến lợi nói: “Được!”

Hai người rời đi, lúc này Tân Hoành mới thở ra một hơi rã lại cười tự giễu.

“Cám ơn!”

Phía sau, giọng nói của người đàn ông vang lên, không ôn nhu như Trầm Ngôn, nhưng cũng rất dễ nghe. Tân Hoành quay đầu, đối diện với anh nở nụ cười:

“Không cần cám ơn!”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 59: Tin Tưởng 3

Dịch Tân xử lý vết thương trên cánh tay Tân Hoành, rã mới lo cho mình. Tân hoành đứng ở một bên, nghĩ nghĩ là rất đau.

Nhin anh tự mình xử lý vết thương đâu ra đây, thậm chí không nhíu mày lấy một lần. Tân Hoành hơi hơi nhún vai, xoay người, lại tiếp tục vẽ tranh.

Dịch Tân mắt liếc qua cô, nhàn nhạt nói: "Cô có nhất phải làm mình bị thương sao?"

Lúc anh chẽ trụ cô, cô chỉ lảng lảng nhìn anh, cõ gắng nói một câu nói. Anh nghe xong, giống như tay bị bỗng, nhất thời buông lỏng cô ra.

Cô nhàn nhạt nhìn anh một cái, tiện thể xoay người đi phòng tắm. Ở trong đó, cô đem ly thủy tinh ném vỡ, cắt tay mình — cô vì trên mặt đất có vết máu mà tìm một lý do hợp lý.

Động tác, anh không phải không kinh ngạc, cho dù, anh sớm có thói quen nhìn máu tươi, thậm chí bên người cũng không người tài vì hắn cam nguyện đổ máu hy

sinh.

Một khắc kia, anh thậm chí suy nghĩ. Cô biết anh là ai vậy nên mới cõ ý làm chính mình bị thương, chỉ vì lúc sau muốn anh đổi lại chút gì. Suy

đoán kia, vướng mắc trong lòng anh, làm cho anh khó chịu. Cho nên, anh hỏi.

Tân hoành đưa lưng về phía anh, chăm chú vẽ, khéo môi xét qua tia tự giễu, thanh âm cũng rất bình tĩnh,

"Có lý do."

"Vì cái gì?"

"Bởi vì, nếu không có chứng cứ, họ sẽ không tin tưởng tôi."

Cô trả lời thật sự rất bình tĩnh, giống như rất quen thuộc thậm chí không cần suy nghĩ.

Động tác lại đột nhiên dừng lại, anh tin. Chỉ vì, câu nói— "Tôi đã tin tưởng anh, vì sao anh không thể tin tưởng tôi a?"

Anh không nói nữa, cô cũng không tiếp tục phân tâm, tiếp tục vẽ tranh của cô, giống như trong phòng không có người khác. Anh gọn gàng xử lý tốt vết thương của chính mình, đứng ở sau lưng cô.

Trên tranh, là người mặt mũi hiền lành, ôn hòa nhìn cô. Trên mặt đất, còn có rất nhiều lão nhân, cùng với, một người phụ nữ khác.

Không thể nói là xinh đẹp xuất chúng, nhưng giữa họ và cô, đều có vài nét tương tự. Mà cô, rõ ràng yên lặng như vậy, bóng dáng, lại giống như muốn khóc ra rã.

"Cô gọi Tiểu Nhị?"

Kỳ thật anh nghe rõ, cô tên là Tân Hoành. Nhưng, trong lòng không hiểu sao khi người đàn ông kia gọi cô là "Tiểu Nhị" lại không thoải mái. Dừng động tác trên tay lại, xoay người, giương mắt nhìn anh.

"Không."

Một chữ, không thừa. Cô đã đứng dậy, đi ra ban

công, ở đó, ánh mắt nhìn ra bên ngoài băn khoăn một hồi.

" Anh bây giờ rất an toàn . "

*****

Ban đêm, có chút lạnh, người phụ nữ trong lòng theo bản năng lùi vào trong lòng anh, lộ ra nụ cười tự nhiên, giống như , một việc đơn giản nhưng cũng làm anh vui vẻ.

Anh nghĩ, ngày mai phải dặn quản gia, điều chỉnh điều hòa xuống thấp một chút.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 60: Thanh Mai Trúc Mã (1)

Khi Tân Hoành tỉnh lại, bên cạnh đã không còn người, cô miễn cưỡng đem thân thể nghiêng qua, nằm úp sấp xuống.

Ừhm, lạnh. Chắc là đã khuya rồi. Anh, trừ những lúc quấn lấy cô thì hầu như đâu ở công ty.

Xuống giường, nhất thời cảm thấy hơi lạnh từ nềnhà. Cô nhịn không được, lại liên tiếp hắt xì. Mở tủ quần áo ra, cầm lấy váy lìền thân bằng nhung. Ngoài cửa sổ, gió rất lớn, cây cối trợn trụi.

Mấy ngày nay, xuân về hoa nở, cây cối tươi tốt, đó là thời khắc đẹp nhất, càng thêm hấp dẫn. Nhưng, sau sự hấp dẫn lại là sự thâm trầm.

Ra khỏi phòng, dừng lại trước cầu thang, đã thấy người kia lại vẫn ở trong sảnh ngồi bên cạnh bàn ăn, cầm điện thoại, lại chỉ ngõ ra lệnh thôi. Đúng là cho dù là nói điện thoại, anh cũng vẫn như trước nhạy cảm. Động tác của cô rất nhẹ, anh cũng đã nghe thấy âm thanh, hơi nghiêng thân thể, giương mắt nhìn cô, nháy mắt, ánh mắt dịu lại. Kết thúc cuộc nói chuyện, duỗi tay ra, ý bảo cô đi qua.

Cô thuận theo hướng anh đi đến, vừa mới tới gần, liền bị anh dùng lực kéo lên trên đùi anh. Tay anh rộng rãi đặt ở trên eo cô, nhìn cô bằng ánh mắt nóng rực không chút che dấu nào.

Cô sững sốt, đã thấy ánh mắt anh đảo qua đảo lại nhìn váy trên người cô, cô mới nhớ tới, váy này rất bó, có thể đem từng đường cong trên thân thể lộ ra.

Cô cũng không mất tự nhiên, nhìn anh cười,

"Thế nào? Dáng người em đẹp không?"

Anh nghe xong, hơi hơi nheo mắt.

"Em đây là đang khiêu khích sao?"

Tay, lại càng phối hợp với động tác, ôm cô càng chặt. Cô ngồi trên đùi anh, ghé sát vào anh, thậm chí có

thể cảm nhận được thân thể anh biến hóa.

Tân Hoành có chút 囧, đã thấy anh yên lặng nhìn cô, ánh mắt Dịch Tân thâm trầm. Vội vàng quay đầu tránh anh, ánh mắt nhìn thấy trên bàn cờ có tờ báo, trong lòng cả kinh.

Trên tiêu đề báo đêlà ——"Thiếu phu nhân Dịch thị bị bắt cóc."

Cô vội vàng lấy xem, rã lại nhìn về phía Dịch Tân. Bên môi Dịch Tân nở nụ cười nhàn nhạt "Giống như em nhìn thấy!"

Giống như em nhìn thấy? Vì thế, sự việc này biến thành Hạ Tiểu Đông là kẻ bắt cóc, sau khi bị phát hiện vì muốn chạy trốn nên bị bắn chết?

Trong lòng Tân Hoành có chút bất an, việc này chính là sai sự thật. Lại nghĩ, mọi việc như thế này, đã là kết quả tốt nhất rồi. Dù sao, bất luận người phải gánh trách nhiệm không phải cô thì chính là anh. Thậm chí, cô chỉ cần nghĩ đến anh có thể sẽ bị vào tù, trong lòng liền tan ngập chua xót đau đớn, nhịn không được hốc mắt cũng ướt át.

Vội vàng dựa vào trong lòng anh, hai tay gắt gao ôm eo của anh, "Như vậy thật tốt."

Anh cúi đầu, ánh mắt nhìn xuống tóc mai của cô, ánh mắt dịu lại.

"Tân Hoành."

"Uhm?" Cô ngẩng đầu, nhìn hắn.

Lại chỉ thấy gương mặt tuấn tú kề sát mặt, môi anh che lại hết những điều cô muốn nói.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 61: Thanh Mai Trúc Mã (2)

Edit: Tép.

Không khí sáng sớm rất trong lành, tất cả cứ lặng lẽ trôi qua. Thế nhưng anh lại có chút nhiệt tình, môi dùng sức mút, trần trọc, gặm cắn môi cô, đầu lưỡi trượt vào, cuốn lấy lưỡi cô, buộc cô phải dây dưa với anh.

Hai tay anh phủ trên lưng cô, vuốt ve, ép hai thân thể dán chặt với nhau như muốn dùng nhiệt tình của anh đem cô dung nhập vào cơ thể mình. Cô mềm mại gắt gao dán sát vào lồng ngực rắn chắc của anh, có thể cảm nhận thật rõ ràng trái tim anh nhảy lên cùng nhịp.

Tim cô nhất thời mầm nhũn, thân thể cũng vậy. Cô dựa sát vào anh, gần đến mức có thể cảm nhận nhịp tim anh một cách rõ ràng, có thể cảm thấy rõ sự tần tại của nhau. Cô nghĩ, cô thích khoảng cách như vậy. Cô cũng thích anh, cho nên cô say mê sự tiếp xúc thân mật này. Không nhịn được, cô vươn đầu lưỡi, chạm đến đầu lưỡi của anh đang tiến vào miệng cô, kéo theo một lần nữa anh không thể khống chế mà hung ác cướp đoạt. Nhất thời, không khí không còn trầm tĩnh nữa mà trở nên nóng rực.

Anh dùng một tay ôm chặt ngang hông cô. Cô giãn ra, khẽ mở mắt, lại thấy anh đang nhìn cô chòng chọc, ánh mắt ấy sáng như sao, sáng đến chói mắt, chứa trong đó là sự nóng bỏng quen thuộc. Cô e lệ, nhưng cũng hiểu được ý của anh, liền mượn lực cánh tay anh, đổi tư thế của mình. Cô đang ngồi trên đùi anh, lúc này loay hoay giạng chân, ngồi đổi mặt với anh. Nơi tư mật vừa vặn cảm nhận được lửa nóng của anh, thật thận thùng a, thân thể cũng theo đó nóng lên. Không chống cự được dè dặt, cô liền khẽ nhích ra xa một chút. Nhưng làm vậy lại càng mờ ám, càng khơi dậy sự bất mãn của anh.

Bàn tay đang dao động trên eo cô nháy mắt dùng lực, ép sát cô với anh, không cho cô lùi bước, không thể né tránh. Cũng khẽ cắn lấy môi cô. Cô khẽ ảo não, không thể lui, chỉ đành bắt chước anh,cắn môi anh.

Môi truyền đến cảm giác đau đớn nhưng anh lại cực kỳ hưởng thụ cảm xúc này, trên mặt anh lộ rõ sự vui vẻ, hôn môi cô, sau đó đùi lười nhẹ nhàng ngậm lấy tai cô.

Cả người Tân Hoành khẽ run lên, cô chỉ thấy cả người mất hết sức lực. Dịch Tân hài lòng khi cảm giác được thân thể trong ngực dần xui lơ, chính mình cũng chìm đắm trong hương thơm ấm áp tỏa ra từ đó. Trước ngực đột nhiên cô phản kháng, anh không phòng bị, bị cô đẩy ra một chút.

Anh hơi giật, đang muốn phát tác thì nghe cô hắt hơi liền hai cái.

“Hắt xì!”

“Hắt xì!”

Cô gái vẫn trong tư thế trêu chọc người ngã trong lòng anh, lại cố gắng tránh né anh, rã kèm theo đó là hắt hơi. Dịch Tân cảm thấy như bị tạt cho một chậu nước lạnh, nhiệt tình ban nãy bị tiêu diệt quá nửa.

“Hắt xì!”

“Hắt xì!”

Lại nữa. Dịch Tân có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn đưa hộp khăn giấy trên bàn cho cô.

“Cảm ơn!”. Cô nhận lấy, ngượng ngùng nhìn anh.

“ Em xin lỗi...Hình như em bị cảm !”

Miệng cô nói xin lỗi nhưng lại cười xấu xa, ánh mắt toát lên vui sướng khi người khác gắp họa. Dịch Tân nhìn thấy liền nhếch môi, tay dùng sức một chút kéo mạnh cô về phía anh, hai người một lần nữa áp sát nhau.

Cô kinh ngạc, hai tay vội chõng vai anh,nghi ngờ nhìn vào mắt anh, lại thấy ánh mắt anh hưng thú, có chút gì đó nguy hiểm.

“ Có tin hay không,dù em bị cảm cũng không ngăn được anh ngay tại đây muốn em ?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 62: Thanh Mai Trúc Mã (3)

Trán Tân Hoành rơi xuống ba vạch đen... Cô thiếu chút nữa thì thốt lên, anh không cắn cằm thú như vậy chứ!

Lời nói đến khéo miệng, nhưng cô vẫn có chút kiêng kỵ người đàn ông đang dịu dàng đà tình này, đành phải vòng vo.

“Vậy anh nói cho em biết, em phải làm thế nào thì anh mới có thể ngừng?”

Thật là cắn thú a! Tân Hoành chỉ dám nói thầm trong lòng. Dịch Tân nghe mà mắt khẽ híp lại, khéo môi nâng lên tà tú.

“Bỏ qua cho em?”

Tân Hoành cắn cắn môi, hung hăng trừng anh. Anh lại vờ như không nhìn thấy, cúi đầu đến bên tai cô, khiêu khích nói: “Nói xem em muốn như thế nào?”

Trời ạ... Tân Hoành hoàn toàn thua rã! Nhận mệnh thôi, dù có chút tự giận bản thân, nhưng cô cũng là của anh rã!

Dịch Tân cũng chỉ muốn trêu chọc cô, nên khi thấy cô không còn giãy giụa nữa cũng không hề tiếp tục. Anh đặt tay lên trán cô, khẽ hù một tiếng, bất mãn.

“Sao lại yếu như vậy chứ! Không phải là hôm qua chỉ bị một chút gió thổi qua thôi sao? Vậy mà cũng bị cảm rã!”

Đây là miệt thị một cách trắng trợn a. Tân Hoành cũng không thèm áp chẽ phản kháng, cắn răng nói, “Anh cứ thử chỉ mặc một chiếc áo mỏng ra ngoài hóng mát giữa mùa đông xem...”

Muốn cô mặc lẽ phục thật đẹp tham dự hôn lễ là nói cho dễ nghe, chứ thật ra đó chỉ là mặc một lớp vải, nói trắng ra, chính là bọc một lớp vải mỏng đi hóng mát a...

Dịch Tân nghe ra được sự bất mãn trong lời nói của cô nên không nhịn lời, đặt cô ngã xuống một bên ghế, lạnh lùng ra lệnh.

“Ngã đây đừng hoảng, anh đi lấy thuốc cho em.”

Anh đang tức giận, cô nghe được rõ trong giọng nói của anh. Tân Hoành ảo não, cô không nêu nhắc tới chuyện hôm qua... Cô lại không biết Dịch Tân tức giận là vì sức khỏe của cô. Từ bé sức khỏe của Tân Hoành đã không tốt, là do Du Tiểu Nghi khi còn mang thai cô thường xuyên buốt ngực, lo lắng, đã suýt đẻ non mấy lần, lần cuối cùng là do tức giận Tân Hạo và Hạ Noãn nên động thai, sau khi đưa đến bệnh viện phải sinh mổ, lúc ấy cô mới được bảy tháng.

Sau khi ra đời, nói theo cách của Du Tiểu Nghi là cô ngâm mình trong cái ấm sắc thuốc lớn lên, há mồm ra là thuốc. Du Thận Khanh vì cô mà năm này qua năm khác cho cô uống thuốc, mà hiệu quả cũng rất nhỏ, sau rã cũng không đến mức số lần ngã bệnh so với kinh nguyệt còn đau đớn hơn. Nhưng thân thể cô vẫn như trước rất dễ cảm lạnh, mỗi lần ra gió đều bị như vậy. Họa vô đơn chí, cô sảy thai. Dĩ nhiên là Dịch Tân biết nhưng không nói chuyện này cho cô, cho nên mỗi lần cô ngã bệnh, Dịch Tân luôn có chút không bình thường.

Dĩ nhiên, cái này Tân Hoành cũng không biết rõ. Biết chuyện cũng chỉ có người trong cuộc, còn có Phong Dương. Kể từ đó, Phong Dương cũng hối hận vô số lần năm đó anh đã học y.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 63: Thanh Mai Trúc Mã (4)

Sau khi uống thuốc, chứng hắt hơi của cô ngược lại càng thêm nghiêm trọng, muốn ngừng mà không được, chẳng bao lâu, thùng rác dưới chân cô đã toàn là khăn giấy bị vò thành từng cục, mũi cũng hồng hồng, nhìn qua đã thấy cả người tiều tụy không ít.

Thường nói, bệnh đến như núi đồi, lúc rời giường Tân Hoành chỉ cảm thấy hơi lạnh, nhưng khi ăn xong bữa cơm, da đã nặng trịch, toàn thân vô lực, lúc nóng lúc lạnh. Nhưng đây cũng không phải trọng điểm, mà là ngang hông cô bị thương, mỗi khi hắt hơi sẽ động đến nó khiến cô đau đến nhăn mày nhăn mặt.

Dịch Tân đỗ cô nằm xuống, đắp chăn thật cẩn thận sau đó đi vào chỉnh nhiệt độ trong phòng, cả quá trình lóng máy anh cau lại, lạnh lùng không nói gì.

Tân Hoành đột nhiên sinh ra áy náy, giống như cô đã làm ra chuyện thật có lỗi với anh vậy. Cô miễn cưỡng cười cười, kéo tay anh.

“Em muốn ngủ, anh lại đến công ty sao?”

Cô nói xong lại nhìn cánh tay đang bị thương của anh. Đứng ở mép giường, Dịch Tân nghe cô nói vậy mới lạnh nhạt cúi xuống nhìn cô.

“Anh ở nhà dưỡng thương.”

Khóe môi Tân Hoành co quắp một cái...

Một Dịch Tân khí thế cường đại, một Dịch Tân tràn trề năng lượng như vậy, mà anh lại dùng đến từ suy yếu như dưỡng thương sao?

Anh ngã xuống bên cạnh, vuốt ve gương mặt cô, thấy cô nhìn anh chằm chằm, mới nhẹ nhàng lên tiếng.

“Không buôn ngủ sao?”

Khí thế của anh quá mạnh mẽ, lập tức chấn áp được Tân Hoành, cô vội vã nhắm chặt hai mắt. Sau mới kịp phản ứng, cô mở to hai mắt, cãi lại anh.

“Em buôn ngủ a, nhưng anh nhìn em như vậy làm sao em ngủ được?”

Dịch Tân nhíu mày, sắc mặt vẫn không tốt nhưng cũng đã bớt giận, anh cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô. Nhiệt độ cơ thể cô hơi cao, cảm thấy môi anh lành lạnh nên rất thoái mái, thế nhưng anh lại lui ra.

“Ngủ đi.”

Dịch Tân đứng dậy đi thẳng ra cửa. Đến khi nghe thấy tiếng cửa đóng lại, Tân Hoành chợt cảm thấy vô lực, giống như bị anh bỏ rơi rã. Trong lòng không vui, cô cố ép bản thân ngủ. Trong lòng lại càng buồn. Cho đến khi nghe thấy tiếng mở cửa, cô theo phản xạ ngã bật dậy, nhìn thấy Dịch Tân đang bước vào, cô không phát hiện giọng nói của mình đã mang theo chút u oán.

“Không phải anh đã đi rã sao?”

Lời nói ra, chính cô cũng không giải thích được. Dịch Tân nghe thấy thì hơi nhíu mày, nhưng khóe môi không giấu được vui vẻ cong lên.

Anh nhìn cô, cô mặc áo ngủ, xương quai xanh mảnh khảnh lộ ra, tóc rối xõa ra, sắc mặt tiều tụy, cô vén chăn lên ngồi thẳng trên giường, nhìn có chút đáng thương.

Anh đang vui vẻ, không hiểu sao cô lại thấy anh thật gầy gòi, thật thân thiết, cô có chút sững sờ. Anh ngã xuống cạnh cô, ấn cô nằm xuống

giường.

“Anh ra ngoài mang tài liệu sang đây xem.”

Rồi kéo chăn đắp cho cô, “Ngủ đi, anh không đi đâu hết.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 64: Thanh Mai Trúc Mã (5)

Phòng trà cao cấp, trong căn phòng thuê chung. Không khí có chút cứng nhắc, người phụ nữ diễm lệ gương mặt đầy uất ức nhìn ba người đàn ông trước mắt. Mặt người đàn ông lại trầm xuống, không hành động gì.

Thậm chí cảm thấy phiền, lại hơi hơi híp mắt, nhắm mắt làm ngơ. Người phụ nữ không phải là người chịu uất ức, nhìn thấy người đàn ông lạnh nhạt, không khỏi nỗi giận, quát.

"Tân Hạo, em đã giải thích, anh còn muốn muốn như thế nào?!"

"Tôi hôm qua là em không nên nhắc tới Du Thận Khanh. Nhưng, Tân Hoành là do a? Cô ta không nghĩ xem sự việc có đúng hay không? Anh không phải không nhìn thấy bộ dáng tối hôm qua của cô ta, hận không thể đem em vào chỗ chết, em tức giận cũng là bình thường đi? Ngược lại, bây giờ toàn bộ lại thành lỗi của em ră! Tân Hạo, anh như vậy, có phải rất có thất bất công hay không?"

Tân Hạo nghe xong, đôi mắt thâm

trầm mắt giờ phút này lại tràn đầy lạnh lẽo, giọng điệu lại vẫn bình tĩnh như trước, "Noãn Tâm, em thật sự có tư cách nói hai chữ bất công hay sao?"

Lời của Hạ Noãn Tâm nhất thời bị

chặn, ră lại cười lạnh, "Cho nên, anh quyết tâm muốn trả cho cô ta một sự công lý ră hả?"

Tân Hạo dở tay, bưng chén trà, nhàn nhạt nói một câu, "Lời này, em nên hỏi Dịch Tân!"

Nói xong, mới đưa trà đến miệng, nghiêm nhiên như sự việc không liên quan đến mình. Hạ oán Tâm nghe thấy tên Dịch Tân liền nhíu mày lại.

"Hừ! Dịch Tân? Hắn quá không biết trời cao đất rộng rã! Cùng với Tân Hoành, đúng là ngưu tầm ngưu mã tầm mã! Hắn hẹn chúng ta tới, mà lại đến muộn, hắn chính không trọng người khác?!"

Nói xong, ánh mắt sắc bén nhìn Tân Hạo xem xét, "Mà anh, như là sợ hắn a? Chỉ là bởi vì hắn là chồng của Tân Hoành? Nếu không phải bởi vì hắn là con dể của anh, trước đây cũng không thấy anh tốt với Trần Ngôn như vậy?"

Hạ Noãn Tâm lần nữa muốn gây sự, thậm chí kéo cả Trần Ngôn vào. Cho dù Tân Hạo vẫn im lặng, lúc này cũng nhịn không được mà lộ vẻ tức giận.

"Đủ rã! Bà câm miệng cho tôi!"

Tân hao dù sao cũng là người có máu mặt trên thương trường, Hạ Noãn Tâm náo loạn với ông cũng là ý vào ông cưng chi âu bà, giờ phút này thấy ông thật sự nỗi giận, không khỏi cảm thấy sợ hãi, hậm hực hờn dỗi ngậm miệng.

Cửa phòng lúc này lại đột nhiên mở ra, Tân Hạo, Hạ Noãn Tâm nhìn lại, đã thấy Dịch Tân khẽ mỉm cười đi vào, phía sau của anh, còn có một người khác nữa.

"Tân tiên sinh, Hạ phu nhân, thật có lỗi, thân thể vợ tôi không khoẻ, tôi bã cô ấy ngủ mới đi được. Để mọi người đợi lâu, thật có lỗi."

Dịch Tân miệng nói thật có lỗi, nhưng trên mặt không có bất kỳ sự áy náy nào, bước đến gần, ngã xuống ghế.

Tân Hạo khẽ nhíu mày, người theo Dịch Tân vào, ông cũng không tức giận, chuyện hôm nay phải không cho người khác biết mới đúng!

Hạ Noãn Tâm lại nỗi giận, âm thanh lạnh lùng nói, "Dịch tiên sinh, chẳng lẽ không biết những lễ nghi cơ bản sao? Tôi đã kết hôn, cho nên vẫn phải gọi Tân phu nhân đi."

Dịch Tân nghe xong, giống như cực kỳ kinh ngạc, lại giống như nghe truyện cười, hỏi lại, "Hạ phu nhân, bà xác định bà đã kết hôn sao? Ta nghĩ việc này, cục dân chính chắc không đồng ý kiêng đi!"

Tân Hạo chấn kinh. Hạ Noãn Tâm đã thốt ra, "Cậu... cậu làm sao có thể biết?"

Hạ Noãn Tâm và Tân Hạo, tuy đã có con gái là Tân Giác, thậm chí bà cũng được mọi người công nhận là Tân phu nhân, bà và Tân Giác rất nổi tiếng thậm chí hơn cả Du Tiểu Nghi và Tân Hoành hơn rất nhiều. Nhưng trên thực tế, Hạ Noãn Tâm và Tân Hạo, đến nay cũng chưa đi lấy công chứng. Chỉ vì, Hạ Noãn Tâm và Tân Hạo ở cùng một chỗ, vợ của Tân Hạo vẫn là Du Tiểu Nghi.

Hạ Noãn Tâm đi theo Tân Hạo rất

nhiều năm, nhưng Tân Hạo vẫn không cùng Du Tiểu Nghi ly hôn.

Cho đến Du Tiểu Nghi mất, Tân

Hạo cũng không cùng bà đi công chứng. Nhưng, bà nghĩ dù không cần công chứng — — Hạ Noãn Tâm bà mới là vợ của Tân Hạo.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 65: Thanh Mai Trúc Mã (6)

Cho nên, Hạ Noãn Tâm mới có thể nhẫn nhịn, nhưng là giờ phút này, trước ánh mắt nhìn như ôn nhu vô hại của người đàn ông, vậy mà một câu nói nhẹ nhàng lại xé nát hết tất cả hưng vui bêng ngoài của bà. Hạ Noãn Tâm hận, giận.

Dịch Tân lại cứ ôn nhu cười với bà.

"Việc của vợ tôi, tôi làm sao có thể không biết a?"

Lại không trả lời vấn nghi vấn của Hạ Noãn Tâm.

"Cậu nói bậy! Tân Hoành căn bản là không biết cái gì cả!" Ngón tay giận dữ chỉ Dịch Tân.

Dịch Tân vốn vẫn không chút để ý mà cười, lúc này nghe xong Hạ Noãn Tâm nói, lại trầm thấp trầm ngâm nói: "Cô ấy... Quả thật là cái gì cũng không biết, ngốc chết đi được!"

Đột nhiên lại nghiêm túc, giống như tuyên cáo đã kết thúc, hiện tại cần nói vào vấn đề chính rã. Đôi mắt đảo qua Tân Hạo, rã lại nhìn Hạ Noãn Tâm "Nhưng, vợ tôi không biết, không có nghĩa là tôi cũng không biết."

Dịch Tân nói tới đây, khéo miệng đột nhiên cười yêu mì, thấy Hạ Noãn Tâm nhịn không được phát run, mới trầm giọng ra lệnh.

"Nguyên Thâm."

Người cùng vào với anh- Nguyên Thâm hơi hơi vuốt cằm, đáp một tiếng "Vâng"

Lúc này mới cầm cắp công văn trong tay mở ra, lấy một văn kiện, đưa cho Tân Hạo và Hạ Noãn Tâm.

Dịch Tân thong thả ngã, ngón tay khẽ gõ mặt bàn, thỏa mãn nhìn hai người kia đang mở to mắt, sắc mặt xanh mét, không thể tin được nhin nhau, sau đó lại cùng nhìn về phía anh.

Dịch Tân cười nhẹ, "Xem ra, cũng không phải chỉ có Tân Hoành cái gì cũng không biết đi."

"Hạ phu nhân, bà cũng nhất định không thể tưởng được, người con gái bà thương yêu nhất- Tân Giác

tiểu thư, mua chuộc người phá hỏng phanh xe. Cô ta, biết rõ rành rành, bà thường xuyên ngã xe Tân Hoành a."

Dịch Tân khẽ mở cánh môi, hơi cong lên, giống như một tác phẩm nghệ thuật, nhưng lại nói những lời độc muối chết người.

"Không thể không nói, Tân Giác tiểu thư này thủ đoạn thật cao. Đã hoàn toàn đả kích Tân Hoành, lại có thể đem người sê cùng cô ta tranh đoạt gia tài giải quyết xong"

"Cũng may, ông trời thương tình lần tai nạn này cũng không làm cô ấy bị thương nặng a!" Dịch Tân không sợ thêm loạn, thậm chí ám chỉ Hạ Noãn Tâm không thể sinh con nữa.

Hạ Noãn Tâm quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của anh, trên mặt tràn đầy sự tức giận, oán hận, còn có, thương tâm. Bà tuyệt đối không thể tưởng được, thì ra là đứa con gái bà yêu thương nhất năm lại hại bà.

Tân Hạo luôn trấn ổn một người, giờ phút này, cầm cái gọi là "Chứng có" trên tay, cũng nhịn không được mà phát run, không tin, mà lại không thể không tin, mâu thuẫn vô cùng, cuối cùng là sự ưu thương, suy sụp.

Con gái của ông, làm sao có thể ác độc như vậy! Người đó cũng là người phụ nữ ông yêu thương nhất năm a! Trong nháy mắt, người hô mưa

gọi gió như Tân Hạo, như già hắn đi.

Tân Hạo nhắm chặt mắt, rã lại mở ra, mới lấy lại một chút sắc bén, nhìn chằm chằm người đàn ông thâm trầm đáng sợ trước mặt, "Cậu nói đi, cậu muốn cái

gi?"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 66: Thanh Mai Trúc Mã (7)

Dịch Tân nghe xong, khéo môi hơi cong, anh nhìn vốn là tao nhã, giờ phút này nhìn qua đã có loại yêu mì không hiểu được.

"Tân tiên sinh quả nhiên là người hiếu biết, tôi đây cũng không cần tồn nỗi lè rã. Tôi hi vọng, về sau, nhà các người, cả Trầm tiên sinh không được xuất hiện trước mặt vợ tôi. Chuyện đêm qua, tôi không hy vọng lại có lặp lại. Nếu không lặp lại, tôi bảo đảm những tài liệu chứng cứ này sẽ không ai biết... Nếu không, những tài liệu này sẽ xuất hiện ở hội tư pháp."

Tân Hạo toàn thân chấn động, nhưng trong nháy mắt lại tràn đầy tàn nhẫn. Ở chỗ ông cũng không thiếu nhân tài mới không cần sợ anh.

"Cậu dám uy hiếp tôi?"

Giọng nói của Tân Hạo, âm ngoan làm người khác khiếp sợ, dù là Hạ Noãn Tâm ở bên cạnh ông, cũng nhặt không được toàn thân phát lạnh.

Dịch Tân cũng không hành động gì, nhàn nhạt ra lệnh, "Nguyên Thâm."

Nguyên Thâm vuốt cằm, lại bày ra một văn kiện đưa cho Tân Hạo và Hạ Noãn Tâm.

Thoả mãn nhìn hai người kia trong mắt tràn ngập bối rối, thậm chí hoảng sợ.

Dịch Tân cười đến vân đạm phong khinh, "Cái này nên nói như thế nào? Che giấu? Dùng để hình dung người tân gia, thích hợp quá rã. Tân

tiên sinh, tôi chỉ có thể nói, thủ đoạn của ngươi không đủ ác, chỗ nào cũng đều là cán chuôi; Hạ phu nhân, tôi cũng khuyên bà cẩn thận một chút, hiện tại trên tay bà là một phàn... Danh sách này, Tân tiên sinh một chút cũng không biết, bà cẩn thận, đừng để cho ông ấy thấy được."

Hạ Noãn Tâm chấn kinh nhìn tư liệu trên tay, giờ phút này nghe thấy Dịch Tân kêu bà, toàn thân run lên, ánh mắt hoảng sợ. Lúc trước ánh mắt sắc bén, mạnh mẽ, bộ dáng của người gây sự đến đây, bây giờ một chút cũng không thấy.

Tân Hạo lạnh lùng nhìn qua bà. Hạ Noãn Tâm quả thật chân tay cuống quít đem tư liệu khép lại, phát ra âm thanh thanh thúy lại như dọa đến bà, vội vàng lại lúng ta lúng túng cúi đầu, tránh đi ánh mắt Tân Hạo.

Tân hạo ánh mắt chuyển qua Dịch Tân, gắt gao theo dõi anh,

"Dịch tiên sinh, cậu cho rằng, cậu giết Hạ Tiểu Đông, thật sự có thể toàn thân mà lui hả? Cậu có nghĩ tới hay không là tôi sẽ cáo cậu!"

Dịch Tân cười nhẹ, tao nhã địa lắc đầu, "Không có."

Tân hạo gằn như muốn đập bàn mà đứng lên. Dịch Tân đột nhiên lại cười, nhàn nhạt nhìn Tân Hạo, "Tân tiên sinh, thật sự muốn tiếp tục vướng mắc trên người Hạ Tiểu Đông sao? Ông không đem Tân Hoành con gái ông để vào mắt sao, ông làm như vậy, không cảm thấy thiện với Du Tiểu Nghi và Du Thận Khanh sao?"

Giống như bị chọc đúng điểm yếu, Tân Hạo nháy mắt suy sụp.

Dịch Tân cười lạnh, "Chuyện của Hạ Tiểu Đông, tôi không hy vọng lại nghe thấy nữa!" Nói xong, liếc qua Hạ Noãn Tâm, mới tiếp tục nhìn Tân Hạo, "Tôi hôm qua, tôi cũng đã nói rất rõ ràng, Hạ Tiểu Đông chết là do số mệnh, có cần hay không bồi thường, là bồi thường cho ai, Tân tiên sinh, ông là người rõ ràng nhất! Trước mặt vợ tôi, tôi tránh việc này đi, mà không vạch trần sự thật, chỉ là muốn bảo vệ vợ của tôi, chứ không phải tôi không biết."

Dịch Tân nói xong, ánh mắt trở nên tàn nhẫn, lành lạnh nói, "Đêm đó, Du Thận Khanh chết, Hạ Tiểu Đông đã hạ thuốc an thần Riga(ta cũng không biết là gì nữa) cho Tân Hoành, định khinh bạc cô ấy. Bị Du Thận Khanh ngăn cản, Hạ Tiểu Đông liền đẩy Du Thận Khanh ngã lên trên tủ. đầu Du Thận Khanh bị va vào tủ mà chết, chứ không phải do chảy máu não!"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 67: Thanh Mai Trúc Mã (8)

Người đàn ông này, thoạt nhìn thì ưu nhã như vậy, nhưng khéo mồi lại cố tình vẽ lên một nụ cười lạnh lẽo khiến lòng người run lên.

“Du Thận Khanh vì bảo vệ Tân Hoành đã gây ra tiếng động rất lớn, không ít bác sĩ y tá đều biết chuyện này, nói cách khác, lúc Du Thận Khanh tử vong, số người chứng kiến tại hiện trường là không ít. Ta thật không hiểu tại sao Tân tiên sinh lại giấu nhẹm chuyện hôm đó, cô ấy cũng là con gái của ông mà, tại sao ông có thể độc ác, để cho cô ấy chịu uất ức lớn như vậy?”

Dịch Tân giống như chỉ kể lại một chuyện cũ, nhưng chỉ có anh mới hiểu, anh thật sự nỗi giận. Anh hung hăng nắm chặt tay, trên nắm đấm đã nổi đầm xanh.

Trầm Ngôn liền hiểu rõ, cho dù chuyện ngày hôm qua không xảy ra, Hạ Tiểu Đông nhất định phải chết! Hắn chỉ đuổi hắn ra khỏi Tân gia, nhưng người kia sẽ không làm vậy. Bởi người phụ nữ của Dịch Tân, ngoại trừ bản thân anh ta, không có bất cứ kẻ nào có thể động chạm tới hay bắt nạt. Nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương tối qua, Trầm Ngôn cũng thấy không đành lòng, chứ đừng nói đến Dịch Tân.

Người đẹp muốn đến bên Dịch Tân vô số, nhưng anh lại cứng rắn cưới cô; anh cũng không cho cô cơ hội lựa chọn, mà giao tất cả của mình cho cô. Trầm Ngôn có cảm giác mãnh liệt rằng, lần gặp mặt này, có lẽ chưa phải kết thúc, tất cả chỉ mới bắt đầu.

Tân Hoành bị hai đợt chuông điện thoại liên tiếp đánh thức. Lần thứ nhất là chuông tin nhắn, cô cố tình bỏ qua, không ngờ sau đó chuông lại

vang lên, bất khuất không ngừng.

Tân Hoành chợt tỉnh hẳn, mở mắt đứng dậy nhìn xung quanh. Quả nhiên, anh không ở đây. Nếu có anh ở đây thì đã không cho phép chuông điện thoại vang lên quấy nhiễu giấc ngủ của cô như thế, hẳn anh đã ném điện thoại đi rầm.

Cô có chút hoang mang cầm lấy điện thoại, người gọi là Điền Tĩnh. Điền Tĩnh đọc báo, biết được hôm qua đã xảy ra chuyện lớn với cô, liền muốn gặp mặt, xác nhận xem cô có khỏe mạnh không, bắt cháp mình đang trong thời kỳ tân hôn.

Sau khi hắt hơi liên tiếp mấy cái, cô mới xem tin nhắn, người gửi là Trâm Ngôn.

“Tiểu Nhị, chúng ta gặp mặt một chút, anh có chuyện cần nói.”

Tân Hoành đọc tin nhắn rầm khẽ cau mày, suy nghĩ trong 30 giây, rầm cắn răng rời giường, mặc quần áo. Sau khi ngủ một giấc, cô cảm thấy càng lạnh hơn, đành bọc mình trong lớp quần áo kín mít mới dám ra cửa. Lúc bác quản gia nhìn thấy cô cũng rất ngạc nhiên, cô mặc cứ như đến đền Nam Cực trú đông vậy, nhanh chóng bình tĩnh, ông cố tự nhiên nói,

“Thiếu phu nhân, thiếu gia nói rất nhanh sẽ trở về, dặn cô ở nhà đợi ngài ấy.”

Tân Hoành khẽ mỉm cười, “Không sao, cháu đi một chút rầm về, không chừng trên đường về còn gặp được anh ấy cũng nên.”

Tân Hoành vốn muốn trấn an quản gia nên mới nói vậy, nhưng nghĩ lại chỉ cảm thấy có một đàn quạ đen bay qua đầu.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 68: Thanh Mai Trúc Mã (9)

Lúc Tân Hoành đến, Trầm Ngôn đang từ từ uống trà. Trầm Ngôn là một người đàn ông ôn hòa nhã, trái ngược hẳn với Dịch Tân. Dịch Tân cũng cho người ta ảo giác dịu dàng này, nhưng phần lớn chỉ trong lúc tán tỉnh phong lưu, anh tuyệt đối là kẻ bá đạo, không cho phép người khác trái ý mình.

Trầm Ngôn mới thật sự là người ôn nhu, trong ánh mắt anh luôn là sự bao dung, bình thản, sự bao dung đó sẽ không phân biệt người là ai, trong trường hợp nào, anh luôn là người nhường nhịn, lễ độ. Trong quá khứ, anh cũng luôn công bằng như vậy khi đối xử với Tân Hoành, Tân Giác. Vốn là chuyện này cũng không có gì đáng nói, nhưng lúc đó, Tân Hoành là vị hôn thê của anh, chứ không phải Tân Giác. Mà nay, Tân Giác là vợ anh, còn Tân Hoành cùng anh đã chẳng còn dây dưa. Thân phận bất đồng, ý nghĩa cũng chênh lệch quá xa, nhưng, tại sao thái độ của anh với Tân Hoành, Tân Giác lại như vậy?

Đây vẫn là vấn đề Tân Hoành không hiểu được, cũng bởi vậy trong lòng cô sinh ra cảm giác bài xích với anh. Trầm Ngôn thấy cô đến, nụ cười dịu dàng chợt cứng đờ,

“Em bị bệnh?”

Tân Hoành cười nhạt, “Bị nhiễm chút gió thôi.”

Nói xong, cô cũng không khách khí ngã xuống đối diện Trầm Ngôn

“Nói đi, anh tìm tôi có chuyện gì?”

Nghe cô nói vậy, miệng Trầm Ngôn khô khốc, “Hai năm không gặp, em vẫn như vậy, vẫn luôn không kiên nhẫn. Hay là, bởi anh không phải hắn, cho nên em không nguyện dừng chân?”

Tân Hoành cười khẽ, ý vị sâu xa nhìn Trầm Ngôn, “Trầm Ngôn, tôi không biết trước kia khi chúng ta còn ở bên nhau, anh với Tân Giác có nói chuyện mập mờ như thế này không, và cô ta có nhắc nhở gì đó với anh không; nhưng hiện tại, tôi phải nhắc nhở anh, anh đã kết hôn, không nên mập mờ ám hiệu với những người phụ nữ khác, đó chính là sự tôn trọng cơ bản nhất với vợ của mình.”

Trầm Ngôn nghe vậy cười khổ một tiếng, nhưng không nói gì, chỉ nhìn cô. Không khí đột nhiên trở nên khác thường, không phải lúng túng, nhưng lại khiến Tân Hoành phiền não. Nghĩ đến nguyên nhân gấp mặt hôm nay, thanh âm của cô mềm nhũn.

“Tôi hôm qua... Thật sự xin lỗi... Là tôi nhất thời mất lý trí.”

Trầm Ngôn cười tự giễu, nhìn thẳng cô, nói từng chữ một, “Anh tình nguyện, cái tát đó, là em oán trách anh.”

Nhưng em oán trách anh sao? Không có, trong hai năm qua nếu không phải Tân Giác luôn quấn lấy em, có lẽ em đã quên anh rồi. Đối với anh, đau lòng nhất không phải vì em oán anh, không phải vì em hận anh, mà là em sẽ không để tâm đến anh, sau đó dồn quên anh.

Nghe anh nói, tay đang bưng chén trà liền đặt xuống. Ánh mắt cô có chút hoảng hốt, “Oán sao? Vẫn có một chút. Năm đó bà ngoại chết, tôi như muối điên mất, không chỉ một lần tôi nói với các người, chuyện phanh xe của tôi bị phá hỏng không thể không liên quan đến Hạ Tiểu Đông. Các người muốn có bằng chứng, tôi phải tìm đâu ra bằng chứng chứ? Không có bằng chứng, các người không tin tôi, còn nhốt tôi lại. Ha ha, tôi như bệnh nhân tâm thần bị các người nhốt trong đại trach Tân gia, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không thura, mỗi ngày chỉ có thể đau đớn đến điên cuồng, mặc cho vết thương càng đau.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 69: Thanh Mai Trúc Mã (10)

Hai năm trôi qua, cứ nghĩ mọi chuyện nâng lên được rã cũng đặt xuống được, như gió thoảng qua. Nhưng thật ra không phải vậy, nỗi đau chua xót trong lòng vẫn như cũ, không thể xóa bỏ.

Cô bị cảm nhẹ, sắc mặt tiều tụy, giọng nói cũng mang nặng âm mũi, Trần Ngôn nhìn mà càng thêm đau lòng, chuyện năm đó, cô không quên, anh càng không quên được. Anh nắm chặt quả đấm, thật muốn cho cô biết, chuyện năm đó cô bị uất ức, anh biết. Nhưng nói ra cũng vô dụng.

Tân Giác phá hỏng xe của cô, anh biết; chuyện Hạ Tiểu Đông lừa cô uống thuốc mê, ý đồ hại cô... Hại chết bà ngoại cô, anh cũng biết, nhưng, anh cũng không thể làm được gì. Nhì đầu nhất, anh chỉ có thể khiến Hạ Tiểu Đông phải tự lắn lộn trong xã hội... Anh thật sự không kiên quyết bằng người đàn ông kia, một thương đánh vỡ đầu Hạ Tiểu Đông. Trong khi anh biết rõ mọi chuyện lại không thể làm gì.

"Trần Ngôn, nếu anh dám nói với ba mẹ tôi chuyện tôi động chân động tay vào xe của Tân Hoành, tôi sẽ nói cho cô ta chuyện bà ngoại cô ta vì cô mà chết. Anh hiểu rõ tính cách cô ta, nếu biết được sự thật, cô ta sẽ tự dần vặt bản thân, tự đồn mình vào chân tường, cuối cùng sẽ liều mạng với Hạ Tiểu Đông. Lúc đó, chính anh mới là người hại chết Tân Hoành."

"A, tôi chỉ phá hỏng dây phanh xe của cô ta, mà anh mới là kẻ lấy đi mạng sống của cô ta!"

Trong đầu vẫn văng vẳng giọng nữ kiêu căng, Trần Ngôn dồn buông lỏng quả đấm, không lên tiếng, tựa như năm đó, hắn đứng trước mặt cô, cả

đời này hắn không thể quên ánh mắt tuyệt vọng đó của cô. Nhìn thấy ánh mắt cay đắng của anh, lòng Tân Hoành đau nhói, cô vội cười một tiếng.

“Trầm Ngôn, em rất cảm kích anh. Anh là người cứu em thoát khỏi nhà tù đó, đem em lên biệt thự trên núi dưỡng thương, còn chữa khỏi gương mặt bị hủy đi của em.

Trong suốt 20 năm đó, nhờ có anh, mà cuộc đời em cũng có chút ánh mặt trời. Trầm Ngôn, thật cảm ơn anh!”

Lời cô nói... càng làm cho anh đau đớn, vô tận khổ sở,

“Em cảm kích anh, nhưng cho đến tận bây giờ, em chưa từng nghĩ sẽ gả cho anh,”

****

Bên trong phòng bao, ngón tay Dịch Tân gó nhẹ trên mặt bàn, ánh mắt nhàn nhạt nhìn người phụ nữ trước mặt. Trang phục Chanel đen sang trọng, tóc bới

cao, ánh mắt sắc bén.

“Nói.”

Anh nhẹ nhàng nhả ra một chữ, không dư thừa. Tân Giác hơi giật, người đàn ông này dám không để cô vào trong mắt. Cô là Tân Giác, thiên kim tiểu thư của Tân gia, từ trước đến nay luôn là đàn ông che chở sủng ái cô, khi nào thì bị đối xử như vậy...Có lẽ, trừ

người kia ra.

Cô cắn răng, “Như tôi đã nói trong điện thoại, tôi muốn giao dịch cùng Dịch tiên sinh.”

Dịch Tân thâm trầm híp mắt. Vừa rã, đang giải quyết chuyện với Tân Hạo, ngay khi tiêu diệt nốt tia khí thế

cuối cùng trong mắt ông ta, khiến ông ta chán nản rời đi. Dịch Tân chuẩn bị rời đi thì nhận được một cuộc điện

thoại.

“Dịch tiên sinh, tôi muốn dùng một đoạn chuyện xưa để trao đổi với đố của tôi đang nằm trong tay anh.”

Dịch Tân không trả lời, cũng không cúp điện thoại. Bên kia hơi ngừng lại.“

Chuyện xưa đó tên là “thanh mai trúc mã.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 70: Thanh Mai Trúc Mã (11)

Người đàn ông với ánh mắt thâm trầm ngẩn đối diện mang đến cho cô áp lực rất chân thật. Đột nhiên Tân Giác rất muốn trốn, 22 năm qua, cô chưa bao giờ biết sợ, thế nhưng đối diện với người đàn ôn chỉ gặp mặt hai lần này, cô lại thấy thấp thỏm không yên.

Nhưng càng thấp thỏm lại càng khiến cô kiên định hơn – cô nhất định phải lấy lại chứng cứ phạm tội từ tay người

đàn ông đáng sợ này.

Dịch Tân lạnh nhạt nói: “Tại sao cô nghĩ tôi không biết chuyện của cô ấy, mà phải cần đến cô nói cho tôi biết ?”

Tay Tân Giác nắm thật chặt, được ăn cả ngã vêkhông nói: “Như vậy, Dịch tiên sinh biết tại sao Trần Ngôn một mực gọi Tân Hoành là “Tiểu Nhị” sao?”

Trong mắt Dịch Tân xẹt qua một tia khác thường, một chút hung ác, nhưng chỉ thoáng qua như đó là ảo giác mà thôi. Trong tích tắc, mọi thứ trở lại bình thường, ánh mắt anh khôi phục lại vẻ lười biếng, không chút để ý. Không để

ý, rã lại xao động, nhưng anh không phủ định, cũng không khẳng định, thầm

trầm như vậy, khiến người khác không nắm bắt được. Chút chuyện đó... chỉ cần xác minh một chút là được, nhưng

anh không muốn lãng phí thời gian.

Dịch Tân đứng dậy, chỉnh sửa vạt áo một chút, khéo miệng ẩn chứa ý cười, “Tân Giác tiểu thư, không phải ai cũng có thể nói chuyện làm ăn với ta. Hẹn gặp lại.”

Hai chữ “Gặp lại” dường như còn có thâm ý khác. Anh xoay người, nhanh chóng rời đi, sát phạt quyết đoán như cũ. Tân Giác chỉ cảm thấy trong đầu “Ông” một tiếng nổ tung, giờ phút này ngoài kinh hoảng cũng không còn gì

khác. Cô ngay lập tức đứng dậy đuổi theo anh.

“Thật sự anh không muốn biết quá khứ của Trần Ngôn cùng Tân Hoàn chưa? Cho

tới bây giờ, trong thế giới của bọn họ cũng không có người thứ ba, cho dù là Dịch Tân anh, cũng không thể xen vào”

Trong lúc bối rối, Tân Giác cũng không suy nghĩ được nhiều, chỉ nghĩ, nếu hắn không để cô sống yên ổn, cô cũng khiến cho hắn phải sống trong bất an, cùng cô ngày ngày sống không thoải mái. Cô hướng về phía Dịch Tân quát to,

“Dù anh có cứng rắn xen vào, cũng không thể phá vỡ duyên phận của họ!”

Lúc đó, Dịch Tân đã ra khỏi phòng, giọng Tân Giác quá lớn khiến cho không ít người chú ý. Trong đó có một đôi nam nữ đang chuẩn bị rời đi, vừa lúc đứng cách Dịch Tân không xa, cũng nghe thấy giọng nói này, thân thể hai người chợt cứng đờ. Ngay tức khắc, cô gái mặc một tảng quần áo dày cộm kịp phản ứng lại, vội vã lao ra cửa chính.

Nhưng tay đã bị một bàn tay ấm áp giữ chặt, cô gái lo lắng nhìn người đó. Anh nhìn cô lắc đầu, bất ngờ kéo cô đứng tránh sau bức rèm thủy tinh. Vừa đứng vững, cô liền nghe được tiếng bước chân quen thuộc tới gần. Cô

cảm kích nhìn người đàn ông bên cạnh, may nhờ anh mà cô không chạy ra, nếu không người kia chắc chắn sẽ nhìn thấy cô.

Nơi cô đứng ánh đèn khá mờ, ngược lại sẽ ít người chú ý. Tiếng bước chân tới gần, lướt qua cô, lại xa dần. Vừa thở phào nhẹ nhõm, mũi lại truyền

đến cảm giác khó chịu, không thể khống chế được.

“Hắt xì!”

“Hắt xì!!!”

Hắt hơi liền hai cái xong, toàn thân cô cứng đờ. Cách tấm rèm ngăn là một bóng dáng anh tuấn.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 71: Chọn Rẽ(1)

Chiếc xe xa hoa đitrên đường đến khu nhà cao cấp.

Trong xe tràn ngập hơi ấm, nhưng Tân Hoành lại vẫn là toàn thân bọc kín mít, dù có chút nóng bức, cô vẫn không dám nói, hai tay quy củ đặt ở trên đùi, có chút đứng ngã không yên.Thật cẩn thận nghiêng đầu xem người cạnh nhìn gương mặt người đàn ông căng cứng, cảm thán.

Lúc Dịch Tân nhìn thấy cô, ánh mắt cười như không cười nhìn qua cô và Trầm Ngôn nắm tay, lại không có biểu tình gì, cô biết, anh tức giận, rất tức giận. Vội vàng bỏ tay Trầm Ngôn ra, vừa rã bối rối mới bị Trầm Ngôn giữ chặt . Tiến lên, cánh tay ôm lấy cánh tay anh, muốn nói, lại thấy anh cúi đầu liếc cô một cái, liền im lặng.

Cái nhìn kia, người ở ngoài nhìn thì thấy dịu dàng, cô lại chỉ cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Sợ tới mức không dám nói cái gì, chỉ ngoan ngoãn cúi đầu, mặc anh kéo cô lên xe.

"Anh đừng tức giận..." Cô suy nghĩ mãi, rốt cục có chút do dự muốn mở miệng, anh lại ngắt lời cô.

"Em nói thêm câu nữa, anh sẽ xử lý hắn!"

Giọng nói của anh có chút ác độc, rõ ràng thanh âm cũng không lớn, nhưng lại làm cho cô không rét mà run.

Nàng vội vàng uất ức ngậm miệng, đôi mắt trong suốt vô tội nhìn anh. Anh cũng nhìn cô chằm chằm, chỉ là giờ phút này, không có một chút thương tiếc nào, mắt nheo lại, như muốn nhìn xuyên qua cô.

Lúc này cô nhìn như bệnh nặng, sắc mặt tái nhợt, mũi lại hang hang, thậm chí có chút xước da, cô thường không biết thương tiếc chính mình, c`âm khẽ tay li^{ên} bịt mũi hắt hơi.

Khăn quàng cổ thậm chí muôn bao quanh che cả môi của cô, áo bènh màu nâu nhạt bằng nhung đem thân thể mảnh khảnh bao lai. Cô như vậy, rõ ràng chẳng có một chút quyến rũ nào, thậm chí càng giống một đứa trẻ, anh lại cứ cảm nhận thật hấp dẫn! Hấp dẫn? Cô không chỉ hấp dẫn anh, mà còn hấp dẫn cả Trầm Ngôn, những hai mươi năm!

Không, ánh mắt người đàn ông kia nhìn cô không chút nào giấu giếm! Cho dù cô đã gả cho anh, cô vẫn hấp dẫn người đàn ông khác như cũ!

"Bạn anh là hai người trong thế giới, cho tới bây giờ chỉ có hai người bạn anh, cho dù anh là Dịch Tân, cũng không can thiệp được!"

"Anh lại cứng rắn quá rã, anh cũng không thể bỏ đi duyên phận từ nhỏ a!"

Từ nhỏ sao? Đúng vậy a, nghe nói, trước đây Du Tiểu Nghi nhìn trúng Trầm Ngôn, trong phòng sinh li^{ên} đem Tân Hoành giao cho người đàn ông kia!

Trầm Ngôn, là do Du Tiểu Nghi chọn vị hôn phu cho Tân Hoành; sau đó, Trầm Ngôn, yêu thương Tân Hoành hai mươi năm. Tay gắt gao nắm thành quyền, trong xe vốn là yên lặng lại trở nên lạnh lẽo, thậm chí có thể nghe được tiếng khớp xương răng rắc vang lên.

Tân hoành cảm thấy run lên bần bật, cũng không đợi Dịch Tân nói, vội vàng run rẩy giải thích, "Tôi hôm qua em đánh hắn, hôm nay đi cùng hắn là muốn nói tiếng xin lỗi."

Giải thích, sao trong điện thoại không thể nói, đã bị bệnh còn muôn đi? Giải thích, c`âm nắm tay thân mật như vậy sao? Anh nhìn nàng rất lâu, rốt cục, khóe môi xẹt qua tia cười, cười nhạo, "Như vậy, sau này Tân Hoành không c`ân cùng hắn gặp mặt rã."

Giọng nói của anh như ra lệnh không có chút tôn trọng và tín nhiệm nào với cô. Nhưng Tân Hoành, chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Cô nghĩ, không muốn anh gặp Trầm Ngôn mới đúng. Mà Dịch Tân nghĩ là nàng nên là cô không muốn anh làm gì người đàn ông kia nên mới không chút do dự thuận theo, làm cho lòng anh càng lạnh hơn. Anh dùng người đàn ông kia ép cô thuận theo, cô lại không chút do dự.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 72: Chọn Rẽ (2)

Quản gia ra cửa đón lại nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Dịch Tân ngầm quyết định hôm nay từ lời nói đến việc làm đều phải thật cẩn thận, ánh mắt lại không nhịn được, có chút bất đắc liếc về phía thiếu phu nhân.

Rõ ràng, lúc ra ngoài thiếu phu nhân nói tới chỗ thiếu gia lúc đó rất vui vẻ, vì sao bây giờ?

Tân Hoành bất đắc dĩ kéo khéo môi, bởi vì nàng là Ô Nha Chủy a...(ko hiểu) Quản gia cung kính đứng trước Dịch Tân hơi hoi cúi đầu.

"Phong thiếu gia cùng Tang tiểu thư tới thăm thiếu phu nhân, đang chờ ở đại sảnh."

"Uhmm."

Dịch Tân hừ khẽ, đáp lại một tiếng rã bước đi.

Tân hoành yên lặng đứng ở tại chỗ, nhìn tay trống không của mình.
Anh, anh thế nào còn đang tức giận a?

Phong Dương cùng Tang Nhuê thật sự thích ứng trong mọi tình cảnh, hoàn toàn không có coi mình như khách, không hề ngại ngồi trên sofa xem tivi, gặp Dịch Tân về, hơn nữa sắc mặt còn không tốt, hai người lúc này mới thức thời tắt TV đi.

Tang Nhuê đang muốn hỏi Dịch Tân, Tân Hoành đâu, vừa muốn mở miệng, mắt nhìn thấy người phụ nữ tròn vo đang đi vào, nhất thời chuyển hướng mở miệng nói.

"Hoàn Hoàn, cậu mang thai rồi hả?"

Tân Hoàn nhất thời sững sờ đứng tại chỗ. Cô chỉ là ăn mặc giữ ấm một chút, cần nói như vậy sao? Hơn nữa, Tang Nhuế cũng không phải lần đầu tiên thấy cô như vậy!

Tang Nhuế quả thật là hiểu Tân Hoàn, biết cô thân thể không tốt, mỗi lần bị cảm đều có thể nghiêm trọng đến oanh oanh liệt liệt, phải tốn thời gian hơn nửa tháng mới khỏi.

Tân Hoàn trước kia cũng hay bao người thành một cục như vậy, Tang Nhuế ban đầu hơi sợ, nhưng đến bây giờ sớm đã quen rồi. Nhưng, người được bọc tròn lại được một người đàn ông ôm vào trong ngực. Tang Nhuế là người thông minh lanh lợi, hỏi như vậy, chẳng qua chỉ là thăm dò.

Quả nhiên, Tân Hoàn đầu đầy hắc tuyến, người đàn ông của cô gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ, ngồi thẳng lên trên ghế sofa, sắc mặt không đổi.

Tang Nhuế quay đầu, hơi bất đắc dĩ nhìn chàng mình, xem, Dịch Tân lại bắt nạt Hoàn Hoàn rồi...

Phong Dương nheo mắt lại, nhìn Dịch Tân lạnh lùng, lại nhìn Tân Hoàn nhăn mặt, có vẻ đăm chiêu. Tang Nhuế đôi mắt đẹp chuyển vòng, liền kéo Tân Hoàn qua, "Nếu không có mang thai, theo giúp tờ ra ngoài mua đồ đi, bạn xem quần áo đã bọc kín như vậy, không cần lãng phí công sức a!"

Tân Hoàn còn không kịp nói chuyện, đã bị Tang Nhuế mạnh mẽ kéo ra ngoài.

Trong lòng lại cảm thán...

Kỳ thật cô cũng không muốn mang theo bệnh mà ra ngoài, vì sao tất cả mọi

người đều cho rằng cô rất muốn giống như...

Một cánh tay quen thuộc ấm áp đột nhiên giữ lấy tay cô, Tân Hoành ngẩng đầu, thấy Dịch Tân đã đứng ngăn trước mặt bọn cô, lạnh lùng nhìn Tang Nhuế.

"Đi tìm Phong Dương đi."

Lại nhìn về phía cô, "Em, lên lầu nghỉ ngơi!"

Tân Hoành lần này cảm thấy rất thoả mãn, ngoan ngoãn tránh tay của Tang Nhuế, mặc anh nắm tay cô lên lầu.

Giương mặt anh vẫn lạnh lùng, dù anh nắm tay cô, nắm thật sự cẳng thẳng. Tân Hoành thoảng yên lòng, lại đột nhiên nghĩ đến phải giải thích với Tang Nhuế, quay đầu, đã thấy Tang Nhuế đang đứng ở đó, cười đến gian trá, thậm chí lại vẫn trừng mắt nhìn cô.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 73: Chọn Rẽ(3)

Phong Dương và Tang Nhuế cũng không đi về, mà ở nhà Dịch Tân ăn trực bữa tối, nói chuyện phiếm một chút liền đi về Tang Nhuế vậy mà còn nói, "Không có Hoành Hoành, Dịch gia thật nhảm chán."

Dịch Tân nhíu mày, rõ ràng là không đồng ý. Kỳ thật, cho dù Tân Hoành không bị ốm phải nghỉ, bọn họ cùng nhau nói chuyện, cũng không thể tăng thêm ít vui vẻ. Tân Hoành, thật sự là một người rất tinh lảng, thậm chí còn có chút nặng nề.

Nói tới Tang Nhuế, Phong Dương, Dịch Tân là người phụ nữ trải qua nhiều phong ba, có nhiều kinh nghiệm mà nói, Tân Hoành thực sự chỉ là một thiên kim tiểu thư, trọng điểm là, vị tiểu thư này vẫn luôn tình nguyện yên lặng, không theo đuổi việc gì lớn lao, chỉ an nhàn hiện tại, cho dù hiện giờ người khác rất bận cùng.

Vì vậy Tân Hoành, còn có thể làm không khí vui lên chút gì a? Tang Nhuế nhưng ra vẻ cao thâm nhìn Dịch Tân hỏi.

"Oa, chẳng lẽ Tân ca anh không cảm thấy như vậy?"

Đêm mùa hạ, màn đêm có chút đen tối. Miệng hít vào, lại chậm rãi phun ra, làn khói ngay trước mắt lượn quanh trong không khí.

Một người, cười đến diêm dúa lảng lơ, cười nhạo. Nơi này là thư phòng, trong phòng không có người khác, cười người nào? Như là cười chính mình đi. Thật nhảm chán. Quả thật, là có chút nhảm chán.

Trên tường, đằng hõ Thụy Sĩ chỉ 11 giờ 45. Anh nên trở về phòng nghỉ ngơi, trên giường của bạn anh, người đang nằm ngủ trên đó là vợ anh, người phụ nữ của anh, anh... Lo lắng cho người đó.

Anh ôm cô, hôn cô, để chứng minh cô là của anh, người anh quang minh chính đại có được. Chính mình không muốn tới gần cô. Không muốn sao? Muốn đến điên rää đi!

Nha đài Liên Tang Gia kia chắc đã đã nhìn ra được. Anh chỉ là sợ, sợ hai cô không muốn... Càng sợ, cô rõ ràng nghĩ không muốn, nhưng lại ủy khuất chính mình lấy lòng anh. Cô miễn cưỡng vui cười, trước mặt anh, dù từ trước đến nay anh vẫn lạnh lùng cũng không chịu nổi.

27 năm qua, cuộc sống của anh sớm đã có thói quen chinh phục, thói quen người khác đối với anh cúi đầu xưng thắn. Nhưng đối với cô, toàn bộ lại cũng

không thích hợp , anh không muốn trên mặt của cô là sự miễn cưỡng. Anh thật sự, không muốn. Nhưng nếu không bị chinh phục, cô còn có thể ở đây sao? Không có Hoành Hoành ở Dịch

gia... Dịch Tân làm sao bây giờ?

Nghĩ tới đây, trong lòng một tia do dự cuối cùng cũng bị đánh tan, ném xuống đất tàn thuốc trong tay, gọn gàng đứng dậy. Khóe môi xẹt qua tia cười lạnh. Không muốn cũng chỉ trách, người đó xui xẻo, gặp Dịch Tân —— chưa bao giờ hiểu phải buông tay! Liền kéo cửa ra, kinh ngạc nhìn người đứng trước cửa phòng lại trở tay không kịp.

Dịch Tân thân thể cứng đờ. Ngoài cửa, là vợ của anh, tóc có chút rối, không ngờ rằng anh đột nhiên mở cửa, có chút giật mình, nhất thời tròn mắt nhìn. Anh xác nhận phuơng vẫn tỉnh, trên người chỉ có áo ngủ màu trắng sữa bằng vải bông, dưới chân, là đôi dép nhung hình con thỏ bông. Giống như đứa bé, đơn giản, sạch sẽ. Dịch Tân chỉ cảm thấy trong lòng rầm một tiếng, có cái gì, hoàn toàn tan vỡ rää. Trên mặt, lại vẫn là nhạt nhẽo thậm chí có chút nghiêm túc, "Vì sao đứng ở chỗ này?"

Lời nói của anh có chút nghiêm túc dọa đến cô, trên mặt anh hiện ra vẻ có lỗi.

"Em tỉnh dậy, anh lại không có ở trong phòng, nên em... Tìm anh."

Chỉ có mấy chữ, anh lại cảm thấy một buổi tức giận, chợt tan thành mây khói. "Vì sao lại không đi vào?"

Cô hơi hơi cúi đầu, không nhìn anh, thanh âm càng nhỏ, "Anh đang tức giận, em sợ quay rầy người." Nói tới đây, giống như nhớ tới cái gì, đột nhiên ngẩng đầu, lập tức, nhìn vào trong mắt anh, "Em vừa mới làm đồ ăn, anh có đói bụng không, muốn ăn khuya không?"

Cô kỳ thật tỉnh lại đã lâu, tỉnh lại liền đến tìm anh, anh đóng cửa, cô không muốn quay rầy. Lại có chút đói, chính mình liền đi phòng bếp làm chút thức ăn đơn giản, lúc này mới trở lại đến tìm anh, cô nghĩ muốn... Cùng anh ăn. Đến cửa, lại do dự, đứng rất lâu, cũng may anh mở cửa, nếu không thì, cô còn không biết muốn đứng đến khi nào thì a. Có chút may mắn nhớ lại, khoe môi

cũng không tự giác nở nụ cười, lại đột nhiên cảm thấy trên lưng căng thẳng, trước mắt tối sầm lại, môi, đã bị người nào đó chiếm lấy, thân thể, rơi vào vòng tay quen thuộc ấm áp.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 74: Chọn Rẽ (4)

Đêm nay, nụ hôn của anh, bớt chút kịch liệt theo cách của Dịch Tân hơn lại có chút lưu luyến cùng cẩn thận. Tân hoành trong lòng mềm nhũn, không tự chủ được thả lỏng thân thể, mặc anh ôm. Tay vòng qua eo của anh. Thân thể anh có chút chấn động, bỗng nhiên mở mắt ra, ngừng động tác. Mắt Tân hoành có chút sương mù nhìn anh. Ngón tay tao nhã giúp cô chỉnh lại áo, anh cười nhạt, "Không phải đói bụng sao?"

Tân hoành lúc này mới nhớ, cô là tới tìm anh ăn khuya... Lại trầm mê trong ôn nhu khó có của anh, trong lòng nhất thời có chút ngượng ngùng, mặt cũng ửng đỏ. Vội vàng cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói, "Đi thôi."

Dịch Tân đột nhiên cảm thấy chính anh gần đây càng ngày càng kỳ lạ, ngắn ngủn chỉ trong vòng một ngày, cảm xúc vậy mà có thể thay đổi thất thường như vậy. Toàn bộ việc này, chỉ vì người phụ nữ trước mắt này! Chỉ cần cô hơi đáp lại anh một chút, anh liền nghiêm khắc không nghiêm khắc nữa, thậm chí... Chỉ cần cô muốn, anh sẽ làm tất cả những việc mà cô mong muốn. Nhưng cô dường như lại không biết, nếu biết, vì sao lại cứ muốn làm cho anh không vui, trêu chọc anh không khống chế nổi muốn ức hiếp cô a?

Anh ngồi bên cạnh bàn ăn, nhìn cô bận rộn đem cháo trắng rau dưa cẩn thận đưa lên bàn ăn. Trên mặt, vẫn là sự điềm tĩnh. Nàng vì sao lại không thể cứ mãi ngoan ngoãn như vậy, im lặng hưởng sự sủng ái của anh?

"Người làm trong phòng bếp đâu không có đi đâu hết, lúc em dậy, cảm thấy đã tốt rất nhiều, cũng không còn buồn ngủ, nên bảo họ đi nghỉ, tự mình làm chút thức ăn, anh xem, có thể ăn được hay không?" Cô ngồi đồi diện anh, cười nhìn anh, ánh mắt sáng ngời, ẩn chút chờ mong.

Ánh mắt anh hìn cô, cười, chậm rãi trầm ngâm nói, "Nếu không ăn được?"

Cô không nghĩ tới anh lại trắng trợn không cho cô chút mặt mũi như vậy, là vợ chồng, lúc này, không phải chồng phải đối với vợ thương yêu lại sủng ái sao? Cho nên dù thức ăn có khó ăn cũng cần phải làm bộ như là món ăn quý và lạ chứ, sau đó tình cảm vợ chồng mới có thể càng tăng thêm sao? Anh thật sự là quá không hiểu chút gì về lâng mân rã! Trong lòng cô nhất thời có chút oán giận, liếc xéo anh một cái, nói, "Vậy anh liền rã nhìn em ăn!"

Anh nghe xong, ý cười trong phút chốc kéo dài tới trong mắt, không nói gì nữa, chỉ là cúi đầu bắt đầu ăn. Cô ngồi ở một bên, chờ anh ăn xong nói cái gì đó, lại thấy bản thân anh được ăn sung sướng, giống như đương nhiên, không có chút muối khích lệ cô một phen để tăng thêm tình cảm vợ chồng. Cô đành phải cắn cắn môi, tự mình thúc đẩy.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 75: Chọn Rẽ(5)

Cô đang ốm, cho nên bữa khuya cũng rất đơn giản, ít dầu mỡ. Bắp cải xào, thịt cua đậu hũ, có thêm cháo bí đỏ.

Bữa ăn nhẹ diễn ra trong không khí ấm áp. Lặng lẽ dùng xong, không ai nói gì.

Dịch Tân hơi híp mắt nhìn cô, bị anh nhìn chằm chặp, cô cúi đầu. Mỗi anh xét qua nụ cười giễu, nhàn nhạt nói: “Về phòng nghỉ ngơi đi.”

Dứt lời anh đứng dậy. Ngón tay lại bị một bàn tay mềm mại nắm lấy. Anh quay đầu, thấy cô đang ngược lên nhìn anh, mà cô chỉ nắm lấy một ngón tay anh đã thành công kéo anh dừng lại.

“Em... muốn nói với anh chuyện trước khi em gả cho anh.”

Đôi khi Dịch Tân không thể không thừa nhận, quy luật di truyền thật huyền diệu. Du Thận Khanh là nhà ngôn ngữ học nổi tiếng quốc tế, con gái bà – Du Tiểu Nghi là một phiên dịch viên nổi danh, mà Tân Hoành, có lẽ di truyền

có chút thất bại. Nhưng từ những gì cô

nói, hoàn toàn có thể thấy sức mạnh của ngôn từ. Cô nói với anh là “Trước khi em gả cho anh” chứ không phải

“Thân thể của em”, không phải “Em với Trần Ngôn”, cũng không phải “Đến tận

năm em 20 tuổi”... Cô biết, hoặc coi như không biết mà dùng bốn chữ “em gả cho anh”, đủ để bác bỏ hoàn toàn những chuyện trong quá khứ, trong thế giới của cô, chỉ có hai người là anh và cô.

Ba chữ này đủ để đánh tan tất cả nguội lạnh trong lòng anh, khiến anh nguyện mở lòng vì cô. Cô thật dễ dàng chiếm cứ lòng anh, chỉ một câu nói đã xóa tan mọi nghi ngờ, khiến anh không còn một chút ý nghĩ khác. Anh để cô kéo ngã xuống bên cạnh, anh nhìn cô.

Tân Hoành bị anh nhìn như vậy theo bản năng cúi thấp đầu. “Anh... hẳn là đã

biết chuyện của mẹ em. Mẹ em là Du Tiểu Nghi, em nghĩ, trong mắt người ngoài, mẹ khi còn sống được biết đến với hai từ “hăng hái và thất bại thảm hại.”

Anh nhíu mày, chuyện của Du Tiểu Nghi, anh đã biết, nhưng nghe cô dùng hai từ vừa rã miêu tả về bà, đúng là lần đầu tiên. Cô vợ bé nhỏ của anh đúng là có thiên phú về mặt dùng từ mà.

“Năm hai mươi tuổi em tốt nghiệp đại học, nên được rất nhiều người khen ngợi. Nhưng lúc mẹ hai mươi tuổi, bà đã là một phiên dịch viên cao cấp nổi tiếng rã. Khi còn nhỏ, em được xem mẹ lên song truyền hình, em đã nghĩ, mẹ tự tin như thế, sáng chóe như thế, thật huy hoàng. Em nghĩ, người như mẹ luôn đứng trên đỉnh cao trong lĩnh vực của mình, có vô số người lây mẹ làm mục tiêu theo đuổi.”

Khi nói về mẹ, Tân Hoành vẫn nở một nụ cười nhàn nhạt, trong đó ẩn chứa vô tận tự hào, khoe mắt cô hơi nhíu lại, như đang chìm đắm trong ký ức về mẹ mình. Tuy nhiên, nụ cười đó dần phai nhạt.

“Chỉ là, mỗi khi có chuyện liên quan đến ba em, lật tức cuộc sống của mẹ trở nên rối loạn, thất bại thảm hại.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 76: Chọn Rẽ(6)

“Hình như trời sinh mẹ và ba đã là thiên địch của nhau, chỉ cần hai người ở chung một chỗ, sẽ lập tức xảy ra tranh chấp. Chỉ là một chuyện vụn vặt cũng khiến hai người cãi cọ, sau đó mẹ sẽ mất đi kiểm soát. Lúc ấy, em không thể hiểu người như mẹ tại sao lại trở nên mất kiểm soát? Mẹ thành đạt như vậy, mẹ là con gái của Du Thận Khanh- người được vô số đàn ông tài tuấn coi là giấc mơ để theo đuổi, lại trở nên như thế?”

“Sau đó bà ngoại nói cho em, đó là bởi mẹ bất an. Bởi vì mẹ yêu ba, nhưng ba không yêu mẹ, ba yêu người phụ nữ khác, nếu muốn giành được ba, mẹ nhất định phải tranh đoạt, hơn nữa nhất định phải thắng. Nhưng trong cuộc tranh đoạt ấy, chưa khi nào ba nghiêng về phía mẹ, cho nên mẹ không cam tâm, nên trong lòng luôn khổ sở giãy giụa. Chuyện duy nhất mẹ có thể làm là trút giận lên ba. Mẹ sớm thất bại, nhưng lại không thể thoát ra được, vĩnh viễn không thể đứng lên. Là người thua cuộc, mẹ không thể làm gì khác ngoài cuồng loạn.”

Đã là nửa đêm nhưng biệt thự Dịch gia vẫn đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng từ ngọn đèn thủy tinh cao quý chiếu rõ từng góc nhỏ, không bỏ qua một ngóc ngách nào. Ánh sáng đó ấm áp, thản nhiên như chính chủ nhân của nó. Bị bao trùm bởi ánh sáng đó, Tân Hoành ngã rất ngay ngắn, hai tay đặt trên đùi, khuôn mặt tái nhợt hướng về phía anh nhưng anh không bắt được ánh mắt của cô. Cô bình thản kể về mẹ là người không may mắn, là người phụ nữ số khổ như thế nào, cái bình thản đó, như đang kể về chuyện của một người không liên quan, nói đúng hơn, sự bình thản đó là kết quả sau một quá trình bị đau đớn hành hạ, là kinh nghiệm xương máu cô đã rút ra, sau khi mọi đau đớn lắng xuống, chỉ còn lại sự bình thản này.

Dịch Tân nghiêng người dựa vào thành ghế, ánh mắt của anh rất giống cô, bình thản, không thương xót, không giận dữ. Ánh mắt thâm trầm khóa chặt lấy cô, rã từ trong ánh mắt cô, anh bắt được một tia gợn sóng trong sự trống rỗng đó. Dường như càng ngày anh càng thường thức cô gái trước mặt, chỉ một ánh mắt của cô đã thành công đoạt được anh. Phụ nữ anh không thích, anh sẽ chẳng quan tâm, nhưng cô, anh lại cực kỳ ưa thích, nhìn môi cô mấp máy mà lòng anh như được một bàn tay nhẹ nhàng xoa dịu, anh chỉ muốn nhét cô vào trong lồng ngực.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 77: Chọn Rẽ(7)

“Bà ngoại nói, mẹ thừa hưởng trọn vẹn thiên phú của bà, nhưng cũng thừa hưởng trọn vẹn bất hạnh giống bà. Bà ngoại lúc trẻ cũng là người cao ngạo, yêu cầu với đàn ông cực cao, sau đó bà gặp được ông ngoại- một thanh niên anh tài tuấn, thường không phải ông thì không lấy. Nhưng tình yêu phải từ hai phía, nếu chỉ là sự cõi chấp của một bên, đó là gượng ép. Bà ngoại cõi chấp đến với ông, nhưng là kết cục đã định sẵn. Mẹ giống bà như đúc, đều không phải hai bên có tình, đều là cõi chấp.Sau khi ép buộc ba kết hôn, ba đã ngoại tình. Tân Giác nhỏ hơn em hai tháng, hơn nữa, em là sinh non...”

Tân Hoành nói đến đây, ánh mắt dần dần thu lại. Dịch Tân vốn đang nhìn cô cũng dần tập trung nghe cô nói.

“Nghe bà ngoại nói, ngay khi em ra đời, mẹ đã làm một việc, để tránh tương lai em sẽ lặp lại bi kịch tình cảm giống bà và mẹ.”

Cô chần chờ, nhìn anh thật sâu, bắn khoăn hiện rõ trên nét mặt. Dịch Tân hiểu được sự lo lắng của cô, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Em nói tiếp đi.”

Đôi khi cô nghĩ Dịch Tân hẳn là có dị năng, nên trước mặt anh, dù cô không nói ra miệng, anh luôn biết được. Anh rất hiểu cô. Nghĩ vậy, Tân Hoành cũng không e ngại nữa, “Mẹ cho em làm cô dâu nuôi từ nhỏ của Trầm Ngôn, ngay tại phòng sinh, khi đó Trầm Ngôn hai tuổi.”

“Hả?”

Dịch Tân thốt lên một tiếng, âm cuối cũng kéo dài, nghe ra ý vị sâu xa, thêm vào nụ cười như có như không, lại có thể hiểu theo muôn vàn ý nghĩa khác nhau. Thật ra, đây là chuyện sớm muộn anh cũng biết, nhưng lại chính tai nghe cô nói chuyện cô định chung thân với người đàn ông khác, anh rung động a. Anh hiểu rõ bản thân sẽ lung lay nên ban đầu không ép hỏi cô. Nhưng là cô tự nguyện giải thích với anh, lòng anh không khống chế được mong đợi... sự mong đợi này... do rất nhiều nguyên nhân. Một tiếng hỏi ngược lại kia, tuy không có ý nghĩa gì, nhưng nếu câu kế tiếp cô nói ra trái với mong đợi của anh, anh sẽ lý giải nó ra vô số ý tú. Mà Tân Hoành không nghĩ nhiều, cô đem tiếng hỏi ngược kia hiểu là anh muốn nghe tiếp.

Cô gật đầu, “Bà ngoại nói, khi đó Trầm Ngôn chưa biết chữ, mẹ viết tên em lên giấy cho hắn xem, rồi nói cho hắn biết, cả đời phải đem hai chữ Tân Hoành trở thành trân quý nhất trong lòng, đặt ở vị trí quan trọng nhất. Nhưng một đứa bé hai tuổi thì sao có thể hiểu được. Tên của em quá phức tạp đối với hắn, hắn thấy trong tên của em có bộ hai, nên gọi tắt là ‘Tiểu Nhị’.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 78: Chọn Rẽ(8)

Tiểu Nhị... Hai chữ này, từ lần đầu tiên nghe thấy tên kia gọi cô như vậy, anh đã vướng mắc trong lòng, như sợi tơ trói quanh trái tim anh. Chuyện của cô, anh biết rất nhiều, thậm chí còn nhiều hơn cô, chỉ không thể nào đi sâu tra ra hai chữ ‘Tiểu Nhị’ này từ đâu mà ra. Anh chỉ biết, không chỉ anh, mọi người, bao gồm cả Tân Giác, thậm chí Tân Hạo đều không biết. Hai chữ này chỉ tồn tại trong thế giới của Tân Hoành và Trầm Ngôn, thể hiện cho sự ăn ý giữa hai người họ. Sự ăn ý đó không ít lần khiến anh ghen tỵ, nỗi điên, thì ra nó sinh ra ngay khi cô ra đời.

Cô ra đời tên kia mới hai tuổi, phải ôm trong lòng tình cảm sâu đến nhường nào mới có sự cõi chấp với hai từ này như vậy? Hắn ngoan cường dùng hai chữ này khóa chặt mối liên hệ của hai người, gần hiếu với nhau, không cho phép bất cứ ai khác biết được. Bởi vậy, Tân Giác vô cùng căm hận, hắn phải chôn vùi nỗi hận đó trong lòng.

“Ý của mẹ là ngay khi em trào đời sẽ tìm cho em một người đàn ông chỉ thuộc về em, để người đó thủ hộ em cả đời. Nhưng bà ngoại phản đối, bà cho rằng việc mẹ làm là quá cực đoan, mọi chuyện nên thuận theo tự nhiên, không nên cưỡng cầu như vậy. Cho nên, từ khi em còn nhỏ đã được bà ngoại cho biết, chuyện hôn ước này không cần xem là thật.”

Ánh mắt thâm trầm của Dịch Tân vẫn luôn khóa chặt lấy cô, ngón tay anh gó nhẹ trên mặt bàn, “Vậy em nghĩ sao?”

Cô cười khẽ, nhìn thẳng vào mắt anh, vô cùng thản nhiên nói, “Em chưa bao giờ nghĩ sẽ gả cho Trầm Ngôn.”

“Tại sao?”

“Bởi em luôn có cảm giác, nếu gả cho anh ta, vậy sẽ trở thành một phiên bản mới của Tân Hạo và Du Tiểu Nghi.” Nói đến đây, cô khẽ cau mày, giống như chắc chắn như vậy, lại giống như không phải, “Tân Giác từ nhỏ đã rất thích Trần Ngôn, cũng không bao giờ che dấu tình cảm đó. Hạ Noãn Tâm ủng hộ, ba em từ chối cho ý kiến, mà Trần Ngôn, hắn ta không tiếp nhận, cũng không cự tuyệt. Tân Giác vì hắn mà có địch ý rất mãnh liệt với em, Trần Ngôn chỉ đứng một bên quan sát bọn em giằng co. Chuyện như vậy khiến em có cảm giác, mẹ em và Hạ Noãn Tâm tranh giành cả đời, hiện tại, đến phiên em và Tân Giác.”

“Khi đó, em càng kiên định, em muốn gả cho một người không cần quá thông minh, không cần quá dễ nhìn, cũng như giàu có, quyền lực, ngay cả anh ta không có bất cứ thứ gì, chỉ là một người bình thường, nhưng người đó phải hoàn toàn thuộc về em, không cần tranh giành, người đó chỉ là của riêng em.”

“Tất nhiên, người đó không thể là Trần Ngôn. Cho nên, như lời bà ngoại nói, em chưa từng coi trọng hôn ước khi đó.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 79: Giả Thiết Bi Kịch Hôn Nhân (1)

Cô nói xong, nhìn anh, lời của cô, chỉ có thể nói đến đây. Anh lại hiểu rõ, ánh mắt nhìn cô, nhàn nhạt cười, "Cho nên, rõ ràng, Dịch Tân anh cũng không phải. ."

Đến lúc này, cô cũng đã thản nhiên, cười nhìn anh, thảng thắn thành khẩn, "Nhưng, ngay từ đầu, em thật sự rất thất vọng. Dịch Tân so với Tân Hạo, với Trần Ngôn. Có lẽ tại trong mắt người khác, bọn họ mỗi người đều kém quá nhiều, bản tính, thủ đoạn, thậm chí địa vị, đối em mà nói, đều là một dạng, không có cái gì khác nhau. Các anh đều rất chói mắt, xung quanh đều hấp dẫn vô số mỹ nữ Như Vân, sau đó đem hào quang vây chặt các anh. Mà em, nếu muốn đạt được hào quang kia, em nhất định phải từng bước một chen vào đám người đó, đem những người khác đẩy ra, tranh đoạt anh."

"Đúng là, tình yêu, chỉ là hai người trả giá và báo đáp, sao lại nhất định phải liên lụy tới người khác, như vậy, hao tâm tổn lực, tình yêu, còn có thể trọng vẹn sao?"

Cô nói tới đây, ánh mắt lại ảm đạm, "Hiện tại nhớ lại, em từ đó trở đi, liền cho chúng ta như giả thiết bi kịch hôn nhân, thế cho nên em đối với anh tất cả thái độ cùng hành động, đều là có một loại tiêu cực, lấy một loại..." Cô hơi chút dừng một chút, "Vì em sợ cũng có kết cục như vậy"

Ánh mắt của anh dừng lại trên mặt của cô, tướng mạo của anh vốn tuấn tú, tùy ý nhìn, một ánh mắt có thể có vô số loại ám chỉ, nhưng lúc này, trong ánh mắt anh, không có bất luận ý nghĩa gì, đó cũng không phải trống rỗng, mà là một loại có một sự vô ý nghĩa.

Trên mặt của cô dàn dàn dâng lên sự đau đớn, "Em cho rằng, đối với anh, em có thể vẫn thấy một loại 'đây là may mắn của em, không phải là số mệnh', cho đến khi chúng ta kết hôn. Nhưng mãi đến khi em phát hiện chính mình mang thai, lúc đó, em mừng rỡ như điên, không, không thể nói như vậy. Năm em hai mươi tuổi triệt để rời khỏi Tân gia, em cho rằng tương lai hiện ra ở trước mặt em chính là tự do, em mừng rỡ như điên, mà khi biết được em có đứa bé, trong lòng em so với mừng rỡ như điên càng chờ mong, càng khát khao tình cảm. Lúc đó em mới biết được, đối với anh, em thật sự không giống như biểu hiện ra ngoài không sao cả. Sau đó, em không dám đối với anh có chờ mong; nhưng, đứa bé lại làm cho em hi vọng, bởi vì, em cho rằng, có đứa bé, giả thiết bi kịch hôn nhân có thể bị phủ định, có lẽ, em có thể không bị thảm hại như vậy"

"Nhưng không có đứa bé, giả thiết liền thay đổi, thời gian dàn trôi đi ngày đó cũng dần tới."

Vậy nên từ lúc đó cô đem mình bao bọc lại, tránh xa anh. Cho nên, cô không nhìn thấy, anh đối với cô không như vậy.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 80: Giả Thiết Bi Kịch Hôn Nhân (2)

Mọi người đều nói, Dịch thiêu của Dịch gia chính là rồng lạc trong loài người, mọi việc có thành hay không đều do anh quyết định có muốn hay không. Cô đã sớm biết những việc này, mà cô, trước khi cưới, cũng đã theo bản năng mà tiếp nhận. Khi đó cô nghĩ, nếu cô có thể lựa chọn, cô dĩ nhiên là không muốn chọn anh, nhưng cô không thể lựa chọn?

Theo hắn đi. Cô theo một loại bản năng, tự ti đối mặt với anh. Nhưng, nếu cẩn thận nhớ lại thì từ sau khi kết hôn với cô, cô bị vứt bỏ hay cô đơn đều không có. Trừ một lần, cô không gặp một người phụ nữ nào làm cho cô không vui. Dịch Tân luôn cho cô đủ sự tôn trọng, mỗi buổi tối, trừ khi anh ra ngoài, anh luôn sống theo một quy tắc, đúng 11 giờ về đến nhà, cùng cô ngủ. Từ đó, bên ngoài cũng không có tin đồn gì về anh có người phụ nữ khác bên ngoài. Nhưng, anh không phải là một người đàn ông bình thường, trong khái niệm của anh chỉ có đúng giờ, anh là người đàn ông như vậy, là lãnh đạo của cả một gia tộc. Phong Dương từng nửa đùa nửa thật nói với cô, "Tân Hoành là sự nghiệp lâu dài nhất của Dịch Tân, hắn luôn coi mọi việc liên quan đến em là quan trọng nhất, không muốn xuất hiện một chút biến cố nào, mỗi ngày, đều toàn tâm vì Tân Hoành hoàn thành sự nghiệp này."

Mà khi đó cô, vội vàng bao kín chính mình, cô từ từ nhắm hai mắt, cho nên không nhìn thấy hành động nhỏ của anh. Cô ngẩng đầu, nhìn anh cười nhạt, "Chiếu cố Tân Hoành như vậy, rất khó đi?"

Tân Hoành đối với quan tâm của anh lại vô hình dựng lên tường đồng vách sắt, để cho anh một lần lại một lần hung hăng đụng vào. Ngón tay hắn bỗng nhiên dừng lười biếng gõ bàn, thâm sâu nhìn cô, khéo môi nhếch lên vui vẻ, "Uhm, là rất khó."

"Vì sao lại không buông tay a? Cho em ra ánh mặt trời tự sinh tự diệt?"

"Bởi vì, không thể thả."

Lời nói của Dịch Tân ngắn gọn, ba chữ, không có thênon hẹn biển long trời lở đất, thậm chí không thể nói là hứa hẹn, nhưng, cô biết, cô đã lấy được tim của anh. Cô cười, nước mắt liền rơi xuống. Cô đứng dậy, đi tới ngã trên đùi của anh. Anh rất tự nhiên dơ tay ôm cô vào lòng. Cô nhẹ nhàng rúc vào trong lòng anh, mặt tựa vào long ngực rắn chắc của anh, nghe tim anh đậm trầm ổn, "Thật xin lỗi."

"Thật xin lỗi, vì sao?" Thanh âm của anh, có chút cao lên. Cô nhớ dường như cô thiếu anh quá nhiều lời xin lỗi vậy mà lại không có ấn tượng... Cô không nhớ rõ, bây giờ cô mới cảm thấy rất có lỗi. Trong lòng cô đau đớn tê rần, ngẩng đầu, nhìn gương mặt tuấn tú của anh. Cô nhìn sâu vào trong mắt anh, nói từng chữ, "Thật xin lỗi, em đã để cho anh đợi lâu!"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 81: Giả Thiết Bi Kịch Hôn Nhân (3)

Cô nhìn sâu vào trong mắt anh, nói từng chữ, "Thật xin lỗi, em đã để cho anh đợi lâu!"

"Em vội vàng đi bức bách chính mình phủ nhận quan hệ của chúng ta, em coi đây là cơ sở, nghĩ hôn nhân của chúng ta sẽ như một giả thiết bi kịch hôn nhân, sau đó lại một lần nữa bắt buộc chính mình phủ nhận anh... Đường như, cuộc sống của em đâu được anh cẩn thận sự bảo vệ, nhưng em lại không quan tâm thậm chí nhìn anh một lần."

Cô dừng lại một chút, dơ tay, vuốt ve mặt anh, da anh trắng nõn bóng loáng, mặt anh tròn sinh hoàn mỹ xinh đẹp, lại đồng thời có khí chất vương giả bẩm sinh, khiến cho anh giống như một vị thần. Không có ai dám hưởng thụ anh vuốt ve, trừ cô. Ánh mắt anh như chim ưng lẳng lặng nhìn chằm chằm cô có chút mê hoặc, anh nghĩ, cuộc nói chuyện tối nay, làm anh cực kỳ vừa lòng, nhưng anh có thể càng vừa lòng hơn. Anh bất động thanh sắc, chờ cô, một lần trả hết nợ. Cô chậm rãi ngồi thẳng người trong ngực anh, tay nâng mặt anh, ngừa đùi, nhẹ nhàng ngâm chát môi của anh. Nhẹ nhàng chậm liếm trên môi mỏng của anh.

"Kỳ thật, anh cũng không có hiên ngang lầm liệt như, ít nhất, có rất nhiều lần, anh đã không nhịn được vụng trộm nhìn em, muốn hôn em như vậy, chỉ là, anh không dám."

Cô kéo anh ra một chút, để cô có thể nhìn rõ ràng biểu tình của anh, cô nhìn anh nói, "Mà hiện tại, em làm như vậy, nếu anh cảm thấy không còn

tức giận, hiện tại lì èn là thời điểm tốt nhất — nói cho em biết. Nếu không, coi như anh im lặng là đ ồng ý r ồi..."

Cô còn đang muốn nói, lì èn bị đột nhiên bóng đen bao phủ, sau đó, môi bị ngậm vào trong miệng của anh. Nụ hôn của anh, không giống như của cô, nụ hôn của anh, hoàn toàn là phương thức của một người đàn ông, người đàn ông đối với người phụ nữ mà dây dưa.

"Không tức giận? Em không thể biết anh muốn như thế nào đâu!"

Giờ phút này, ánh mắt của anh mị hoặc, đa tình, gắt gao nhìn cô. Dịch Tân vốn là cao thủ, giờ phút này, lại muốn dụ hoặc cô, lì èn từng bước một kéo cô vào tình dục. Tân Hoành hoàn toàn không phải đối thủ của anh, chỉ là ánh mắt anh, cũng đã đủ để cho cô toàn thân khô nóng, rung động. Nàng ngửa đầu, để nụ hôn của anh rơi xuống, môi của anh, mỗi một lần, đều khiêu khích cực hạn, trên da thịt cô lưu lại những dấu hôn đỏ h ồng. Cô nhin không được, nhẹ nhàng rên rỉ. Không khí d ần d ần có chút không thể khống chế, tại phòng bếp, không khí kí èn diêm lan rộng. Mãi đến cô cảm giác mát trước ngực, tay anh đã lu ân vào trong áo cô, trực tiếp chạm đến b ầu ngực mềm mại, cô đột nhiên h ồi phục chút lý trí. Có chút vô lực đè đôi tay đang bóp nắn trước ngực, cô nhìn anh khẽ lắc đầu, "Chúng ta trở về phòng."

Đầu của anh lại v ẫn chôn ở cổ cô, tùy ý gặm nhẹ, động tác cũng chưa ngừng chút nào, thậm chí còn chế trụ tay kia của cô, còn dùng lực xoa nhẹ b ầu ngực mềm mại. Cô thở khẽ. Thanh âm của anh có chút trêu tức vang lên, "Không c ần trở về phòng, trong phòng có thể làm, ở đây cũng có thể làm."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 82: Vợ Là Đề Yêu Thương (1)

Dịch Tân là một người đàn ông, đương nhiên, anh cũng có tính tư bản, tài phú, địa vị, diện mạo, tài trí, mỗi mặt, Dịch Tân đều có thể hoàn mỹ đem mọi tư thái làm nổi bật đến mức tận cùng. Vì vậy lúc Dịch Tân còn độc thân, chỉ cần động ngón tay sẽ có vô số mỹ nữ ùn ùn kéo tới. Lúc đó, không có chơi đùa? Tân Hoành là một người phụ nữ, cô muốn, nếu ở phòng bếp... Về sau khẳng định cả đời cô cũng không dám lại đến đây rã. Cô ngoan cường bắt lấy cánh tay đang làm loạn của anh, kiên quyết cự tuyệt. Anh lúc này mới tranh thủ lúc rảnh rỗi từ trước ngực cô ngẩng đầu lên, mỉ hoặc nhìn cô. Thân thái như vậy, đủ để cho cô thán hán điên đảo. Cô miễn cưỡng bảo vệ lý trí sắp tan vỡ, nhìn anh lắc đầu. Dịch Tân cười, mỉ hoặc, xinh đẹp, giọng nói của anh mang theo tình dục mà khàn khàn, "Thật sự không cần?" [diedanlequydon.com]

Tân Hoành chỉ cảm thấy xương cốt của chính mình đều mềm nhũn, nếu không phải hai mươi năm cô luôn trọng truyền thống mỹ đức, cô nghĩ, cô nhất định không có khả năng bây giờ còn kiên quyết lắc đầu với anh. Trên mặt Dịch Tân khoa trương làm biểu tình thất vọng, "Vậy được rã, trở về phòng làm. Nhưng mà..."

Tân Hoành nghe anh nói, thân kinh căng thẳng lúc này mới buông xuống, lại thấy anh dừng lại, nháy mắt cô lại cảnh giác, "Cái gì?"

Anh ái muội cười, cúi đầu, môi gần như muốn ngậm chặt tai cô thổi hơi... Tân Hoành mặt bỗng ửng hồng.

"Uhm?"

Anh tiến đến gần môi cô, hỏi lại. Cô xấu hổ tránh đi ánh mắt nóng bỏng của anh, do dự. Lúc này anh đối với cô trái lại hoàn toàn không có kiên nhẫn, thấy cô không đáp, chỉ như giúp anh quyết định, "Vậy thì ở trong này đi!" [diedanlequydon.com]

Anh nói xong, đã vén váy của cô lên. Cô cả kinh, nắm chặt tay anh, kinh hoảng nhìn anh, mạnh mẽ gật đầu. Cô như bị kinh sợ, như nai con lấp lòng anh, anh nhìn cô, yêu thương cười, cúi đầu, trên môi cô lại là một phen tràn trề, lúc này mới ôm lấy cô, đi nhanh trở về phòng.

****

Từ đêm đó, tâm tình Dịch Tân từ đó cũng đi lên. Mà cảm xúc của anh lại làm cho cấp dưới của anh vui mừng một phen. Vì trước đây, có một khoảng thời gian, cấp dưới nhìn thấy anh, vẫn luôn mang theo một loại sợ hãi như bước trên băng mỏng mà khùm núm. Mãi đến khi có một ngày, Dịch Tân triệu tập tất cả chủ quản ở công ty họp, mọi người mới bắt đầu tin tưởng, vị thiếu gia vắng họp 27 năm, đột nhiên trở về. Sáng hôm đó, 9 giờ 45 phút, tất cả các cán bộ cấp cao, đều là những tinh anh trên thương trường, đều phải nghiêm chỉnh trong phòng họp. Nguyên Thâm là quản lý bắt đầu chủ trì, hội nghị bắt đầu tiến hành tiến hành, cho nên, dựa theo truyền thống bắt thành văn của công ty, tất cả nhân viên tham dự hội nghị trước 15 phút mỗi người đều đã có vị trí và cương vị riêng.

Mọi người đều sửa soạn tài liệu, trang phục đầy đủ chờ ông chủ đến kiểm tra. Nhưng ngày hôm đó, lại có người đến trễ. [diedanlequydon.com] Một vị trưởng phòng, khoan thai đến chậm, không, hắn không tới trễ, hắn kỳ thật tới rất đúng giờ. Nhưng, rất không may, Dịch Tân so với hắn càng đúng giờ hơn, trước khi hắn tới đã ngồi trên vị trí chủ tịch. Dịch Tân hứng thú ngẩng đầu, tùy ý nhìn người kia, trong mắt không chút xao động. [diedanlequydon.com] Nguyên Thâm thấy thế, lập tức tiến lên, liền muốn mời vị trưởng phòng kia ra ngoài. Vị trưởng phòng nhất thời liền nóng nảy, gương mặt vặn vẹo. Kỳ thật, bị Dịch Tân nhìn như vậy, không có mấy người dám không vội. Dịch Tân là người như vậy, ánh mắt anh không biểu

hiện gì nhưng tùy lúc, lại thể hiện trăm loại ý nghĩa, cũng chỉ xem người có thể chịu đựng được hay không.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 83: Vợ Là Đề Yêu Thương (2)

Dịch Tân là người như vậy, ánh mắt anh không biểu hiện gì nhưng tùy lúc, lại thể hiện trăm loại ý nghĩa, cũng chỉ xem người có thể chịu đựng được hay không. Mà người bình thường, cực kỳ rõ ràng, không thể chịu đựng được; lại cực kỳ rõ ràng, vị trưởng phòng kia là một trong số những người bình thường đó. Tuy sợ hãi nhưng hắn không cam lòng vì vậy mà vùng vẫy giãy chết, "Tổng giám đốc, thực xin lỗi, trong nhà có chút việc, tôi không thể vắng được."

Vị trưởng phòng kia giải thích như vậy, kỳ thật là rất sứt sẹo. Không chỉ anh mà mọi người nghe xong đều sinh lòng phiền chán. Trong nhà có việc? Trong thời gian đi làm nhà hắn có việc? Chẳng lẽ hắn định nói trong thời gian ở công ty hắn lại đi giải quyết việc riêng? Nghĩ đến đây mọi người nhìn hắn vừa thương hại lại khinh bỉ. Nếu còn ở đây hắn, nhất định là lành ít dữ nhì ầu, mà chạy trời không khỏi nắng! Nhưng, sự việc lại phát triển lại ngoài dự kiến của mọi người. Dịch Tân miễn cưỡng nhìn hắn, hỏi, "Trong nhà chuyện gì? Phu nhân, hay vẫn lại là con cái?"
[<http://diendanlequydon.com/>]

Lúc này, mọi người không thể tin nhìn người đàn ông ngồi trên ghế chủ tịch, — — Trời đất chứng giám, người đàn ông này chưa từng có quá nhiều nhẫn nại như vậy. Nhưng, cũng không có ai dám đoán mò suy nghĩ của anh — — vẫn là câu nói kia, có lẽ, cái "Cảm xúc không tốt" cũng chỉ một loại biểu hiện. Vị trưởng phòng kia càng không rõ tâm tình của Dịch Tân vào giờ phút này, nhưng cũng không biết nên ứng phó như thế nào, chỉ có thể kiên trì thành thật trả lời, "Là... Là chuyện của vợ tôi."

"A...." Dịch Tân nghe xong, tùy ý phát ra một tiếng, trong lòng mọi người nhất thời rùng mình, lại nghe anh tiếp tục lười biếng nói, "Vợ là đề

yêu thương, nên c`ần chút thời gian."

Những lời này nói ra mọi người đều biết vị tổng giám đốc trước kia đã trở lại r`ồi, mà vị trưởng phòng kia cũng sống sót r`ồi!

***

Tân Hoành sau khi tỉnh dậy liền dọn dẹp, tùy ý c`ầm lấy đ`ồng hồ xem, đã là giữa trưa 12 giờ. Nhất thời có chút hổ thẹn. Mấy ngày này, cô cơ hồ mỗi ngày đều tỉnh dậy vào lúc này. Nguyên nhân chủ yếu vẫn là do người đàn ông kia... Dụ dỗ, thật quá mức mãnh liệt. Anh cứ như ăn phải tình dược... Bọn họ như đang trong thời kỳ tân hôn vậy. Ban đêm bị anh trêu chọc cô đều không có biện pháp chống cự. Hơn nữa, Dịch Tân rất giỏi về việc bắt tâm lý người khác. Cực kỳ rõ ràng, anh vừa mới mở lòng với Tân Hoành, đây chính là thời điểm tốt nhất, vì thế, Dịch Tân liền không hề ngần ngại lợi dụng r`ồi. Ngoại trừ buổi tối, có khi, sáng sớm nếu anh có việc cần ra ngoài, cô rời giường giúp anh đeo cà-vạt hay gì đó, anh sẽ đột nhiên ôm cô trêu chọc một trận, sau đó hai người lại trở về trên giường. Cô vốn thường hay ngủ không sâu, nhưng bị anh lăn qua lăn lại nên lúc anh ra ngoài cũng không hay biết gì.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 84: Vợ Là Đề Yêu Thương (3)

Tự mình nhớ tới lại có chút buồn cười, Tân Hoành lắc đầu, chuẩn bị xuống lầu. Dịch Tân chắc sắp về rồi. Giờ đây, anh mỗi ngày đều vui nhộn cùng cô ăn cơm trưa, nên cô cũng không suy nghĩ gì mà trong lòng lại nhớ đến Điềm Điềm. Nàng nghĩ, vợ chồng sinh hoạt, hẳn là như vậy. Nhìu lần, buổi tối cô cùng anh ở cùng một chỗ, giống như không để ý nói, "Em trước kia làm đồ ăn khá tốt, những món ăn gia đình, chỉ cần anh nói tên em đều có thể làm."

Cô nghĩ, cô ám chỉ cũng rõ ràng rồi, chỉ còn nước không trực tiếp hỏi anh thôi, "Anh có muốn ngày mai em làm thử hay không?"

Người nào đó biết rõ ý của cô nhưng lại vờ như không biết. Anh hơi híp con mắt, giống như đang thật sự tự hỏi lời của cô, nhưng mà, suy nghĩ xong kết quả lại là, "Cho nên, em là đang ám chỉ, em đặc biệt thích ăn, lại ăn được đặc biệt nhất nhỉ?"

Tân Hoành trên mặt đang cười đến phông tình, nhất thời liền hóa đá rồi. Lời của cô, làm sao anh có thể suy luận ra như vậy?! Người này thật sự là không hề logic, không thể nói lý! (... Kỳ thật, thật đúng là chỉ có thể thôi xuất một chút) Tân Hoành yên lặng đem khuôn mặt nhỏ nhắn quay đi, tiếp tục ở trong lòng anh xem thư của cô, không nghĩ để ý anh. Khóe môi Dịch Tân gợi lên ý cười rõ ràng, chỉ là không để cho cô nhìn thấy. Anh đem cô ôm chặt trong tay, cũng tự mình nhanh chóng xem văn kiện. Nhưng, cô ngã trong lòng lại luôn không an phận. Cô vốn là người rất có kiên nhẫn, nhìn sang thấy anh thản nhiên xem văn kiện, cô không giữ nỗi bình tĩnh nữa rồi. Cuối cùng, đem sách "Bốp" một tiếng đóng lại, hung hăng trừng mắt nhìn anh, "Ngày mai, em nấu cơm!"

Anh rốt cục dừng lại nhìn cô, cười trầm thấp, kéo dài tiếng nói, "Em xác định em có thể thức dậy sớm?"

Tân Hoành nhất thời đỏ bừng mặt, xấu hổ sinh túc giận, cong môi phản bác, "Em dậy không nổi, là ai làm hại?!"

Dịch Tân cười, đặc biệt tự giác, trên mặt lộ nét hổ thẹn, "Là anh làm hại."

Cô nhất thời có dũng khí, nghiến răng nghiến lợi nói, "Vậy anh không biết là anh nên biết sai sửa đổi một phen sao?"

Dịch Tân thật sự nghĩ một chút, sau đó, trên mặt hiện vẻ thật có lỗi, "Sửa không được."

"Anh!" Cô vừa có dũng khí lại cảm thấy vô lực. Anh lại cười một tay kéo cô đến trước ngực mình, cúi đầu, ở bên tai cô trầm thấp nói, "Em cũng không ngẫm lại, là ai hại anh sửa không được."

Sau đó, Tân Hoành hoàn toàn thất bại. Tân Hoành sau khi tỉnh lại, kết luận là, đối với Dịch Tân, cô không nê mong có ngày anh giác ngộ! Nhưng, cho dù không thể hiện ở phòng bếp, không thể mỗi lần cùng anh một chỗ, mà bọn họ hay ở trên giường... Nhớ lại, tay đã kéo cửa phòng ra, điện thoại lại vang lên. Cô dừng lại, xoay người lại đi đến bàn nhỏ lấy điện thoại.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 85: Vợ Là Đề Yêu Thương (4)

Nhớ lại, tay đã kéo cửa phòng ra, điện thoại lại vang lên. Cô dừng lại, xoay người lại đi đến bàn nhỏ lấy di động.

— —

Nhìn thấy tên Dịch Tân, khoe môi không tự chủ hiện ý cười, cho dù không nhìn thấy anh.

[diedanlequydon.com]

"Làm sao vậy?"

"Buổi trưa hôm nay chính mình tự ăn cơm, buổi tối rã anh về bã em." Giọng nói của anh vẫn trầm thấp như cũ. Má lúm đầng tiễn cô liễn cứng lại bên miệng. Co nghĩ, anh là một người đàn ông, luôn phải xã giao, cô nên tự giác săn sóc cho anh, cô nghe lời ngoan ngoãn ăn cơm, buổi tối chờ hắn. Nhưng, lời đến bên miệng lại thành, "Anh... Muốn đi đâu?"

Dứt lời, cô liễn nhịn không được ảo não, hung hăng cắn môi của chính mình. Chuyện của cả một tập đoàn khổng lồ sao có thể nói cho cô! — — cô thật sự là quá không hiểu chuyện rã! Không nghĩ, đầu bên kia điện thoại lại cười lên tiếng, cười đến trắng trợn, "Thế nào, gần đây mỗi ngày cùng anh như keo như sơn, lúc này không thấy anh đã bắt đầu nghĩ muốn anh rã hả?"

Nghĩ muốn anh? Cô là muốn chết! Xấu hổ và giận dữ muốn chết! — — anh, anh làm sao có thể thông minh được như vậy?! — — nhìn một cái liễn nhìn thấu cô rã. Người nọ trái lại có phán đúng mực, tự mình hướng cô

giải thích, "Là Phong Dương, Tang Nhuế v`èn nhà mẹ đẻ, Phong Dương tâm tình không tốt."

[diedanlequydon.com]

Tân Hoành sững sốt, cẩn thận hỏi, "Hai người bọn họ... Cãi nhau hả?"

"Không có."

Tân Hoành thở phào nhẹ nhõm một hơi, cô có trực giác Phong Dương là người dàn ông, không dễ cùng vợ cãi nhau... Điểm này, Dịch Tân c`ần theo h`án học tập.

"Nhưng mà nghe nói đánh một trận."

Tân Hoành cảm thấy nếu anh đang ở đây thì nhất định sẽ bị ánh mắt của cô chém chết.

"Vậy, c`ần em qua đó sao?" Tân Hoành nghĩ, giữa vợ ch`ồng nếu đã động thủ, hẳn là đã cực kỳ nghiêm trọng r`ồi. Mà Dịch Tân thì vĩnh viễn không c`ần trông cậy vào anh có bao nhiêu lòng đ`òng tình, Tân Hoành chỉ sợ anh qua đó, sẽ đem vợ ch`ồng nhà người ta trực tiếp làm cả đời cũng không qua lại với nhau. Đ`ầu kia lại giống như biết ý nghĩ của cô, tr`ầm thấp cười nói, "Không c`ần, em không c`ần qua đó, anh cảm thấy chuyện này không nghiêm trọng. Tang Nhuế tự cho là mình thân thủ rất cao, quá tự cao không phải tức giận."

"Thật sự?" Tân Hoành cẩn thận phỏng đoán độ chân thật của lời nói.

"Uhm. E qua đó, anh sẽ không tự chủ được đem tất cả chú ý đ`ầu đã tập trung trên người em, trái lại làm cho Phong Dương cô đơn chiết bóng r`ồi."

Khi nói những lời này thanh âm của người nào đó tr`ầm xuống, có chút dụ hoặc, mang theo tia trêu chọc, Tân Hoành tim không tự chủ được đập có chút loạn, theo bản năng mà cúi đ`ầu. Đột nhiên phản ứng lại, anh không có ở trước mắt, ánh mắt nóng bỏng không nhìn đến cô. Lúc này mới mang

theo lo lắng ngâng đài, ôn nhu nói, "Uhm, vậy anh đi bấy Phong Dương, em... Buổi tối chờ anh."

Bên kia, người nào đó lười biếng thanh thản ngồi ở trên sofa, tùy ý liếc mắt nhìn một căn phòng hỗn độn, toàn thân suy sút của Phong Dương, nói với người phụ nữ trong điện thoại, "Uhm, buổi tối anh sẽ trở về sớm một chút."

Nói lời những lời này, khéo môi vừa vặn gợi lên tia sủng nịch mà yêu thương. Anh và cảnh hỗn loạn trong phòng, cực kỳ không hợp nhau.

****

Để điện thoại xuống, Dịch Tân hơi chút nâng cổ tay, đối với người đàn ông y phục nhai nếp nhăn trước mắt không hứng thú nói, "Cậu gọi tôi tới đây bốn giờ rã, bây giờ tôi muốn về nhà rã."

Phong Dương vốn rất tuấn lanh gương mặt lúc này nhìn Dịch Tân lại đầy bi thương, "Cậu chuyện gì cũng giải quyết chung như vậy sao? Tôi không tin lúc tâm tình Tân Hoành không tốt, cậu còn có thể thay cô ấy đếm ngược thời gian khi đó."

Dịch Tân cười, buông tay, có chút tiếc hận nói, "Uhm, quả thật, hắn là không. Người nào cậu nói cũng không phải Tân Hoành a?"

Tiếng nói vừa dứt, một cuốn sách lập tức phi tới trước mặt anh, Dịch Tân nhẹ nhàng nâng tay, chuẩn xác cầm lấy cuốn sách. Ánh mắt tà mị liếc qua, trong tay đã cầm một chén trà. Bên môi gợi lên nét khinh trào (khinh thường + trào phúng), Dịch Tân chán nản nói, "Đôi khi, cậu tính khí quá dễ dãi, tính tang Nhuế lại là tự cho mình là nữ trung hào kiệt, thiên thủ tuyệt đỉnh, cậu cũng không có thể cùng cô ấy động thủ a."

Phong Dương hít một hơi thật sâu, cố gắng nói cho chính mình không cần cùng người đàn ông trước mặt này chấp nhận, ngón tay thon dài chỉ hướng cửa lớn, "Cậu hiện tại có thể về"

Bị người hạ lệnh đuổi khách nhưng Dịch Tân, vẫn như cũ gác chân miến cưỡng tựa vào trên sofa, "Thật xin lỗi, hiện tại tôi còn chưa thể đi, về quá sớm, Tân Hoành sẽ cho rằng tôi không có trấn an được cậu. Tôi không hy vọng trong lòng cô ấy lưu lại một ấn tượng xấu."

Phong Dương rốt cục không thể nhịn được nữa, nhanh chóng đứng dậy, liền muốn tự mình đem người đàn ông yêu nghiệt này đá văng ra. Nhưng vừa mới tới bên cạnh anh, còn chưa xuất thủ, lại nghe xong anh miến cưỡng nói,

"Cậu không muốn cô ấy đi theo cậu mà bị phân tâm, chỉ có hai con đường: hoặc là, đem Tang Gia bảo vệ; hoặc là, trực tiếp hủy diệt, cho nó biến mất."

Dịch Tân nâng mắt lên, theo góc độ của Phong Dương nhìn lại, cặp mắt kia mỹ lệ bên trong ẩn ẩn có một cỗ yêu khí. Nhìn không được, bật thốt lên hỏi, "Cậu đối với Tân Hoành, là như vậy?"

Khóe môi hơi hơi cong lên, hỏi lại, "Cậu nói xem?"

Phong Dương trong lòng rùng mình, lại ngã xuống, tay vô trán, thở dài, "Kỳ thật, tôi chỉ là hi vọng cô ấy gặp chuyện còn nghĩ đến còn có tôi, mà không phải động một tí liền tự mình xông lên, hô đánh, hô giết. Nhưng năm năm như vậy, cô ấy dường như đã thành thói quen."

Mấy giờ trước, Tang Nhuế nhận được điện thoại của đại ca Tang, biết Nghị ca Tang đi Thành Tây Phương gia động thủ, bị thương phải nhập viện, Tang Nhuế nhất thời liền táo bạo, cúp điện thoại liền nhanh chóng đem vài vật dụng vào hành lý, liền muốn đi sân bay. Mà trong toàn bộ quá trình, Phong Dương ở một bên lắng nghe, chờ, mà cô lại không nói lời nào liền muốn rời đi, trong lòng hắn nhất thời tức giận, liền ngăn cản Tang Nhuế. Khi đó Tang Nhuế sốt ruột vè H thị, Phong Dương oán giận cô bỏ hắn qua một bên, hai người đều có chút kích thích, nói mấy câu không hợp, liền động thủ. Đương nhiên, cho dù là kích thích, Phong Dương cũng là không có khả năng thật sự cùng Tang Nhuế động thủ, lưu tình cô, Tang Nhuế liền chạy, lúc rời đi, vẫn mắng Phong Dương không thể nói lý lẽ.

Phong Dương hung hăng nện một quyền ở trên tường, lại giận dỗi đem gian phòng biến thành một đống hỗn độn, kêu Dịch Tân qua đó.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 86: Ai Bảo Cậu Không Phải Tân Hoành?

Để điện thoại xuống, Dịch Tân liếc mắt về phía người đàn ông trong bộ quần áo nhau nhĩ, hào hứng nói: “Cậu còn bốn tiếng đồng hồ nữa để hiểu rõ bản thân muốn gì, hết thời gian tôi phải vĩnh hằng rã.”

Khuôn mặt tuấn tú của Phong Dương lúc này đã tràn đầy bức xúc, “Cậu không cần lúc nào cũng nói chuyện như bàn công việc được không? Tôi không tin lúc Tân Hoành giận cậu, cậu còn có thể ngã đêm ngược thời gian thay cô ấy như bây giờ.”

Dịch Tân cười, “Ừ, quả thật là như thế. Nhưng ai bảo cậu không phải là Tân Hoành?”

Vừa dứt lời, đã có một vật bay vụt đến trước mặt, Dịch Tân nhẹ nhàng đưa tay bắt được một cách chính xác. Liếc một cái liền nhận ra vật thể bay này chính là chiếc cốc uống trà bằng sứ tinh xảo. Khẽ cười trào phúng bạn mình một cái, anh lạnh nhạt nói, “Đôi khi cậu đúng là rất đáng, cứ cho là Tang Nhuế là một nữ trung hào kiệt, có công phu tuyệt đỉnh, thì cậu cũng không thể động thủ với cô ấy.”

Phong Dương hít thật sâu, cố tự nói với mình không cần chấp nhận với cái tên chỉ biết nói mát này, tay chỉ về hướng cửa, “Cậu có thể đi ngay bây giờ.”

Người bị hạ lệnh đuổi khách vẫn an nhiên ngồi xuống ghế salon, “Thật xin lỗi, hiện tại tôi không thể đi a, nếu về quá sớm Tân Hoành sẽ cho là tôi không làm tròn trách nhiệm trấn an cậu. Tôi không hy vọng sẽ để lại trong lòng cô ấy bất cứ ấn tượng không tốt nào.”

Phong Dương rốt cuộc không thể nhịn được nữa, nóng nảy đứng dậy, muốn tống cổ tên yêu nghiệt này ra ngoài. Chỉ là vừa bước đến gần, chưa kịp ra tay đã nghe hắn miên cưỡng nói, “Nếu cậu không muốn làm cho cô ấy phân tâm vì người đó thêm lần nào nữa, chỉ có hai con đường; hoặc là giữ chặt cô ấy, hoặc là, trực tiếp hủy diệt người kia, một lần vất vả rái cả đời nhàn nhã.”

Đứng ở vị trí của Phong Dương, có thể nhìn thấy rõ cô yêu khí trong mắt Dịch Tân, không nhịn được, anh bật thốt lên, “Đối với Tân Hoành, cậu dùng cách này sao?”

Môi khẽ nhướn lên một đường cong yêu tà, hỏi ngược lại, “Cậu thử nói xem?”

Phong Dương trong lòng lạnh xuống, thở dài ngẩng xuống ghê, “Thật ra tôi chỉ hy vọng mỗi khi có chuyện gì đó xảy ra, người cô ấy nghĩ đến đầu tiên là tôi, chứ không phải tự mình cô ấy lao lên kêu chém kêu giết như vậy. Nhưng hình như hai năm đã trôi qua cô ấy vẫn không bở được thói quen này.”

Cách đây vài tiếng đồng hồ, Tang Nhuế nhận được điện thoại của anh cả, biết tin anh hai cô ấy bị thương do xung đột với nhà họ Phương, hiện trong bệnh viện. Tang Nhuế nhất thời nóng nảy, chỉ kịp xếp vài thứ vào vali, vội vã rời đi. Trong suốt cả quá trình, Phong Dương chỉ lảng lặng đứng một bên, chờ cô lên tiếng, nhưng cô một mực không nói câu nào, trong lòng anh nhất thời nóng giận đã kéo cô lại. Một người vội vã trở về thành phố H, một người oán giận vì bị bỏ quên, cả hai đều mất bình tĩnh, nói mấy câu lại càng không hợp, thành ra xung đột.

Dĩ nhiên Phong Dương không thật sự ra tay với Tang Nhuế, bởi vậy cô bỏ chạy, lúc đi còn mắng anh không rõ phải trái. Phong Dương tức giận nện một đấm lên tường, rái đem phòng quậy tung một trận, mới gọi điện thoại kêu Dịch Tân đến đây.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 87: Thế Giới Của Anh (1)

Sau khi nghe xong, Dịch Tân thản nhiên nói, “Thành phố H là địa bàn của ông ngoại, nhà họ Phương sẽ không dám làm gì nhà họ Tang đâu. Nhưng nha đầu Tang Nhuế kia không biết trời cao đất rộng, cậu nhân cơ hội này dạy dỗ cô ấy một chút, đợi cô ấy có chút kinh nghiệm cậu hãy đến dẫn cô ấy về, làm vậy sẽ tiết kiệm không ít sức lực.”

Phong Dương nghe, ngoài cười nhưng trong không cười nói. “Vậy tốt rồi, lần sau tôi cũng sẽ phái người đi dọa Tân Hoàn một chút, đợi đến lúc cô ấy sợ mất mật, cậu hãy xuất hiện.”

Dịch Tân rất thiện lương cười, “Tôi nghĩ, trước đó tôi nhất định sẽ cắt lấy lá gan của cậu.”

Phong Dương thấy không thú vị chút nào, đang định lên tiếng thì điện thoại vang lên. Chỉ cảm thấy hơi hặc hộp, anh lập tức nghe máy. Phong Dương không lên tiếng, sắc mặt ngày càng xấu, rõi trắng bệch. Hung hăng cúp điện thoại, anh bật dậy, khẽ nguyễn rửa, “Nhà họ Phương đúng là t*ng trùng lên não, tôi muốn lột da hắn!”

Dịch Tân cảnh giác, thái độ lập tức trở lên nghiêm túc, “Xảy ra chuyện gì?”

“Tang Nhuế đang ở trong tay nhà họ Phương, tôi lập tức phải đến thành phố H.” Phong Dương nói xong liền cầm áo lên rồi đi, Dịch Tân cũng nhanh chóng đuổi theo.

Trên đường đến sân bay, Dịch Tân đã gọi điện cho ông cụ, tóm tắt mọi chuyện xảy ra. Sau đó gọi cho Tân Hoàn, điện thoại ngay lập tức có người

nhận, Dịch Tân cảm thấy rất thoải mái, chuyện túc giận vì phải đi theo Phong Dương lập tức biến mất.

“Dịch Tân, anh sắp về chưa?” Bên kia đầu dây giọng cô hơi kích động. Dịch Tân thấy lòng bỗng trùng xuống, nhẹ giọng nói, “Xin lỗi em, thành phố H có chuyện xảy ra, anh cần đến đó giải quyết, đêm nay anh không về được.”

Đầu bên kia bỗng yên lặng, Dịch Tân đang định giải thích, cô đã do dự lên tiếng, “Tang Nhuê đã xảy ra chuyện phải không?”

Dịch Tân liếc sang bên cạnh nhìn Phong Dương mặt mũi âm trầm, “Không phải chuyện lớn, yên tâm, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh.”

Tân Hoành trầm mặc một lát, nhìn một bàn thức ăn đã chuẩn bị, dè dặt hỏi, “Có thể để em đi cùng anh được không?”

Lại lập tức bổ sung, “Sẽ không khiến mọi người bị muộn đâm, mọi người đang ở sân bay sao? Em sẽ đến ngay, cùng mọi người đi... Có được hay không?”

Cô nói chuyện thận trọng như vậy khiến anh căng thẳng, tim như bị cái gì đó xé qua, anh nhỏ giọng giặn dò, “Được. Nhưng em không cần vội, để lái xe đưa em đi, đi đường cẩn thận, anh với Phong Dương cũng vừa mới xuất phát đi sân bay thôi. Bên thành phố H đã có ông ngoại anh rã, không vội.”

Dịch Tân cực kỳ kiên nhẫn dặn dò cô, không biết bao nhiêu lần, lúc này mới an tâm cúp điện thoại. Ngồi bên cạnh Phong Dương chống tay trên trán, khẽ nheo mắt hỏi “Cậu thật sự muốn dẫn Tân Hoành đi thành phố H?”

“Ừ.” Câu trả lời như có chút miễn cưỡng, lại như không muốn để ý. Phong Dương nhìn chằm chằm người đàn ông xinh đẹp đang lười biếng kia, thật lâu sau mới cười một tiếng. “Dịch Tân, cậu phải cẩn thận.”

Dịch Tân thoáng liếc một cái rã cười. Hiển nhiên anh hiểu vì sao Phong Dương lo lắng, Phong Dương sợ Tân Hoành không chịu nổi thế

giới của anh. Chỉ là Phong Dương không hiểu, anh càng không thể chịu nổi khi Tân Hoành không chịu bước vào thế giới của anh, khiến anh chỉ có thể mười phàn cẩn thận mỗi khi ôm cô. Anh muốn đưa cô vào thế giới của anh. Nơi đó, hoàn toàn thuộc về cô, kể cả là tình yêu của anh.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 88: Thế Giới Của Anh (2)

Sảnh lớn của sân bay nườm nượp người qua lại, nhưng ngay khi Tân Hoành xuất hiện Dịch Tân đã nhìn thấy. Cô mặc một chiếc áo khoác len lông cừu mỏng màu đỏ rượu, tóc cột đuôi ngựa, đang vội vàng tìm kiếm anh trong đám đông. Vừa thấy anh, cô chạy chậm tới, ngược lên xin lỗi anh, “Chờ em lâu lắm hả?”

Hàng lông mi dày của anh rung lên, không vội trả lời cô, vươn tay gạt xuống một ít bột trắng trên tóc mai cô, anh nhìn tay mình chầm chầm. Cô nhìn theo, chợt xấu hổ, “Cái này...”

Thấy rõ thứ trên tay là gì, ánh mắt anh tràn hẳn xuống, anh nhìn cô khẽ nhếch môi. “ Ủ. Bột mỳ. Vừa rồi em đang làm các món ăn đặc biệt hay các món gia đình?”

Ánh mắt anh nóng rực khiến cô khẽ cúi đầu, “Cả hai a”

Anh kéo cô vào lòng, cùng đi về hướng Phong Dương gần đợi, thanh âm có chút lười biếng vang lên, “ Ủ, đáng tiếc, thật lãng phí. Khi nào về phải bù đắp cho anh.”

Cô nghĩ một chút rồi giải thích, “Không lãng phí, em đã nhớ quản gia và mọi người ăn hộ mà.”

Cô nghĩ đây là câu trả lời hoàn hảo a, không ngờ người bên cạnh khẽ cứng ngắt, sau đó dừng bước, quay lại nghiêm nghị nhì cô, “Đây chính là lãng phí! Cực kỳ lãng phí!”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, cô rối rắm a, thật không nghĩ ra tại sao lại lãng phí thời gian. Anh thế mà lại thật vui vẻ cười khẽ, tiếp tục kéo cô đi.

Thành phố H ở phía nam, giáp với biển nên tuy lúc này là mùa đông, nên nhiệt độ ấm áp hơn nhiều. Lúc vừa xuống máy bay, cô lập tức yêu thích thời tiết này. Vừa qua cửa thông quan, lập tức có bốn người đàn ông lực lượng đứng chờ, nhìn động tác lưu loát của họ có thể nhận ra họ đã trải qua không ít rèn luyện. Nhìn thấy Dịch Tân và Phong Dương, bốn người cung kính cúi đầu, “Thiếu gia, Phong thiếu gia.”

Tân Hoành không kịp thích ứng không khí này... Cấp bậc lễ nghĩa thật rõ ràng. Nhớ lại thì anh đã từng nói với cô, nhà họ Dịch khởi nghiệp ở thành phố H, cô không khỏi khâm phục. Những người này khiến cô hình dung đến một gia tộc sâm nghiêm. Anh nắm tay cô, nói với họ, “Chúng tôi đến khách sạn trước, lúc khác sẽ đến thăm ông ngoại.”

Bốn người rõ ràng là hơi do dự, nhưng lập tức cung kính, “Vâng.”

Dịch Tân đưa Tân Hoành đến khách sạn, dặn dò cô ở đây chờ anh trở về. Đợi anh giải quyết xong chuyện của Tang Nhuê sẽ đưa cô đến nơi anh lớn lên. Cô nghe đến đó chợt rất khâm phục, lo lắng nhìn anh. Mặc dù đã kết hôn với anh 2 năm nhưng đây là lần đầu tiên gặp người lớn trong nhà, cô rất hồi hộp. Anh nhìn cô phản ứng như vậy thì thấy rất buồn cười, chỉ vuốt tóc cô, dịu dàng nói, “Em chỉ cần nghe lời anh, chỉ cần đỡ anh vui vẻ là được, những chuyện khác đã có anh.”

Trán Tân Hoành rơi xuống ba vách đen. Dịch Tân cười, dặn dò cô lần nữa ở đây đợi anh về, sau đó để lại vài người bảo vệ ở cửa. Lúc này mới ra ngoài cùng Phong Dương.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 89: Thế Giới Của Anh (3)

Tân Hoành đứng tựa bên cửa sổ sát đất, gian phòng cô ở là tầng cao nhất của khách sạn nên từ nơi này có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố. Loại cảm giác quen thuộc dần hiện lên

Thành phố A cũng là một thành phố biển phía Nam, năm đó, cô cũng đứng trong một biệt thự ven biển nhìn ra xa ngắm cảnh, cũng thấy một dải mây nước như thế này. Năm đó, năm đó, đã quá lâu rồi. Có lẽ nơi này khác xa thành phố A, chỉ vì kí ức của cô quá mơ hồ nên mới cảm thấy chúng tương tự nhau. Lần cuối cùng đến biệt thự đó cô mới 5,6 tuổi. Lúc đó cô cùng mẹ hay tới nơi này nghỉ phép, cô rất thích nơi này nên mẹ thường dẫn cô đi. Nhưng khi cô lớn hơn một chút nữa, cô không đến đây nữa. Bởi vì Tân Giác cũng rất thích nơi đó, Tân Hạo đã đem nơi đó thành nơi hai mẹ con Hạ Noãn Tâm nghỉ dưỡng. Khi đó cô thấy thật mát mẻ, đó là lần đầu tiên cô cảm thấy đỗi của mình như bị người khác cướp đi. Chỉ là cô khác với những đứa trẻ cùng tuổi khác chỉ biết khác nháo, cô đã tự mình thông suốt, coi như biệt thự đó không phải của mẹ và cô, bởi vậy sẽ không cần cô quan tâm.

Thật ra, trong suốt những năm cô ở trong nhà họ Tân, cô luôn ôm theo ý niệm như vậy. Cô thường nhìn Tân Hạo, Hạ Noãn Tâm, Tân Giác, Trầm Ngôn, cô cảm thấy họ thuộc về cùng một thế giới, nhưng đó không phải thế giới của cô, cứ như vậy thôi. Tân Hoành không nhịn được cười một tiếng, thật ra cô vẫn có chút để ý, nếu không chuyện từ khi cô 5,6 tuổi sao đến giờ vẫn nhớ? Điện thoại đổ chuông khiến cô giật mình một chút, cô cho là Dịch Tân, vội bước đến cầm điện thoại. Là số lạ. Cô vẫn nhận.

“Tân Hoành, chúng ta gặp nhau đi, ta đang ở thành phố B.”

Tim cô nảy lên một nhịp. Từ ngày người đàn ông này rời với cô, “Từ nay cô cùng Tân Hạo ta cắt đứt tình cha con, nhà họ Tân thành phố A sẽ không còn người nào là Tân Hoành nữa.” Cô đã nghĩ sẽ không bao giờ nghe thấy người này gọi tên mình lần nữa. Càng không thể nghĩ ông ta muốn gặp mình. Chỉ là cô càng không nghĩ đến, sau hai năm, câu đầu tiên cô nói với ông ta lại là, “Xin lỗi, tôi đang ở thành phố H.”

Bên kia hơi ngừng một chút, lại không nói gì, cuối cùng thở dài, “Hắn dẫn cô tới đó, hắn với cô rốt cuộc có quan hệ gì?”

Tân Hoành không trả lời, cô nghĩ, cô không biết nên đứng ở lập trường nào để nói chuyện với người này. Tân Hạo lại nói, “Ta muốn nói, trước khi gặp cô, ta chưa từng nghe ai nói Dịch Tân đã có vợ, tên là Tân Hoành.”

Tân Hoành có cảm giác người này hiếm khi kiên nhẫn như hôm nay, trước đây ông ta chưa từng bình thản nói chuyện cùng cô như vậy. Nghe vậy, cô cảm thấy thật buồn cười, “Có lẽ thân thế tôi quá đơn bạc a, giống như cực kỳ ít người biết nhà họ Tân có một đứa con gái, tên là Tân Hoành.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 90: Thế Giới Của Anh (4)

Nói xong, hai bên đều trầm mặc. Tân Hoành nhìn cửa sổ sát đất có chút xấu hổ, cô thực sự không muốn khóc biến thành như vậy. Tân Hạo thanh âm có chút nhạt, "Cô không cần cùng ta nói những lời này, ta chỉ là niệm tình con kêu ta hai mươi năm là ba ba, cho cô một câu. Dịch Tân, người này, thâm trầm khó lường, lòng dạ thâm sâu, dù là 120 người như con cũng không phải đối thủ của hắn, giữa các con thật sự cách xa quá mức. Nếu là... Nếu cô quả thật cần đến, thì về A thị, về Tân gia đi, không cần vì chút vật ngoài thân, đem chính mình sa vào đó."

Lời Tân hạo nói, giống như có cái gì, hung hăng ném vào lòng Tân Hoành. Tân Hoành chỉ cảm thấy trong lòng nhất thời lại chua xót lại có chút thê lương. Thì ra, ba cô cho rằng cô chỉ vì vật ngoài thân mà ở cùng một chỗ với Dịch Tân. Dịch Tân lại nhìn đến cô bằng cái gì a? Cho nên, trong mắt ba cô, nàng thì ra là giống như kỹ nữ, cùng làm một giao dịch với Dịch Tân. Cô đột nhiên rất muốn nói với người đàn ông ở đầu dây bên kia, hung tợn nói cho ông, cô kết hôn, có một tờ hôn thú làm chứng, hi vọng lần sau ông nhìn thấy cô, có thể gọi cô một tiếng "Dịch phu nhân"! — hung tợn trả lại ông đã vú nhục cô. Nhưng, cô không có. Cô nhàn nhạt cười nói, "Uhm, tôi biết rõ."

Không giải thích, không biện minh. Cái cợ cũng là một chuyện tốn sức, cô đã không hy vọng mà phí tâm sức từ ông có được chút gì rã. Có được chút gì a? Là yêu chi ầu, quan tâm. Những thứ này, cô cố gắng hai mươi năm, hao tâm tổn lực, sau đó, kết quả chứng minh cô hai mươi năm cố gắng chỉ là phí công. Hiện tại, cô không nghĩ muốn lại phí tâm tư. Ông muốn cho là như vậy, liền cho là như vậy đi. Quả nhiên, cô không giải thích, không biện minh làm ông cho rằng mình nói đúng, Tân Hạo nổi giận,

giọng điệu rõ ràng không tốt nói, "Hiểu được như vậy là tốt r æ, phải làm người trong sạch một chút!"

R æ hung hăng cúp điện thoại. Tân Hoành nghe trong điện thoại truy æn đến tiếng đô đô, nghĩ đến lời của Tân Hạo, thì ra nói là "vật ngoài thân" vẫn còn là nhẹ nhàng, hai chữ "trong sạch", mới hung hăng đánh cho cô một đòn cảnh cáo. Một cuộc điện thoại đơn giản, 3 phút cũng không đến, lại l æn nữa lôi cô trở v ænhai năm cõi gắng chạy thoát khỏi sự đau lòng. Ba, ông thật lợi hại. Chẳng trách, mẹ chỉ có thể bị ông hành hạ đến chết. Tân Hoành có chút cười tự giễu, không phải không giận, chỉ là càng thõng khổ. Có một số người, luôn cho là mình đúng, ông có năng lực trấn áp làm người khác thõng khổ, cô dù giận ông, oán ông, nhưng cô vẫn muốn tiếp tục chịu đựng. Nhưng, vừa để điện thoại xuống, chuông cửa vang lên. Mọi thõng khổ, li æn có thể gác lại một chút.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 91: Thế Giới Của Anh (5)

Khi cửa mở ra, Tân Hoành kinh ngạc một phen, cả kinh, triệt để đem thõng khổ lúc trước biến mất. Ngoài cửa, một ông lão mặc trùm sam màu trắng, tóc trắng, chong chóng rồng, đôi mắt sắc bén thẳng tắp nhìn cô chầm chằm. Phong Dương đi vào Phương gia đòi người, Dịch Tân chỉ ngã trên xe đỗ cạnh Phương gia chứ không ra mặt. Anh bây giờ đã sớm mặc kệ những việc này, lúc này thật là không tiện ra ngoài tham gia những tranh chấp nho nhỏ này. Hơn nữa, Dịch gia cũng là dòng họ được mọi người kính trọng, phải đi quản những bang phái tranh giành nhau, ngược lại mất thân phận. Về phán Phong Dương và Tang Nhuê ở đó.

Nghĩ như thế nào thì Phương gia cũng không mắt rã. Cho dù thân phận Tang Gia không lớn cũng không nhỏ, an phận ở một chỗ, nhưng nói như thế nào thì không nể mặt thày tu cũng phải nể mặt phật tổ, Tang Nhuê gả cho Phong Dương, mà Phong Dương là người của Dịch gia, nhà khác lại ngang nhiên đắc tội Tang Gia, cũng là trắng trợn không đem Dịch gia để vào mắt. Dịch Tân một tay miễn cưỡng chống đài, tâm tình anh gần đây luôn rất tốt, đặc biệt tốt, cho nên lúc này cũng có chút hứng thú ở một bên nhìn bọn họ náo loạn.

"Tân thiếu, lão gia phái người gọi điện thoại đến."

Phía trước, Nguyên Thâm quay đài lại.

"A...?" Ánh mắt anh bất động, nhìn qua có chút mỉm cười. Nguyên Thâm do dự một chút, mới nói, "Lão gia tự mình qua khách sạn, đem thiếu phu nhân mang về nhà cũ rã."

Bên trong xe phút chốc dừng lại. Sau đó, Dịch Tân lên tiếng, trong giọng nói có chút tà nịnh, "Gọi điện thoại cho Phượng lão, nói cho hắn, trong vòng 5 phút tôi muốn đem Tang Nhuế và Phong Dương về nhà cũ của Dịch gia."

"Vâng."

Tại H thị tấc đất tấc vàng này, có thể có được một tòa nhà như cung điện một thật khiến người ta hâm mộ lại ghen ghét, Tân Hoành quả nhiên cảm thấy như vậy. Hơn nữa tòa nhà này còn được chăm sóc tỉ mỉ, phải có mấy thế hệ tích lũy, nếu không tuyệt đối không đạt được như vậy. Tân Hoành vụng trộm nhìn xung quanh một vòng, nơi này tùy ý một chỗ có thể để đồ quý hiếm, làm cô không khỏi hung hăng cảm khái về tài sản của Dịch gia một phen.

Cô nghĩ, nếu Dịch Tân mang cô tới nơi này ở, cô sẽ thật vui vẻ, sẽ làm cho người khia hâm mộ cùng ghen ghét một phen. Chỉ là... Đáng tiếc Dịch Tân không ở nơi này, mà cô lại vẫn không thể tự đổi mặt với chủ nhân nơi này. Trong lòng không yên lại bất an, Tân Hoành thật sự cảm thấy cực kỳ lãng phí không ngầm được cảnh đẹp, nhưng không có biện pháp. Đổi diện với cái nhìn như Tiên Phong Đạo Cốt Nhất Đại Tông Sư (bó tay với cái thành ngữ này) của Dịch lão, giờ phút này đang như hổ rình mõa nhìn cô, cô quả thật không dám thả lỏng tinh thần.

"Tân tiểu thư, cô cùng Dịch Tân kết hôn rõi hả?" Dịch lão mặc dù đã cao tuổi, nhưng thần sắc vẫn tốt, giọng nói mang theo chút uy nghi.

"Đúng vậy." Tân Hoành nhẹ nhàng gật đầu.

"Quả thật?"

"Đúng vậy," Tân Hoành nói xong, mới ý thức đến cô giờ mới gặp người nhà chàng lần đầu, lại vội vàng bổ sung thêm, "Chúng cháu đi vội, cho nên giấy chứng nhận kết hôn không có mang theo, nếu ông ngoại rảnh, có thể cùng chúng cháu cùng về B thị."

Tân Hoành nói tới đây, trong lòng thầm kêu không ổn, cô quả nhiên quá khẩn trương, cô... cô làm sao có thể để cho lão gia của Dịch gia đi theo cô lặn lội qua lại, chỉ vì xem giấy chứng nhận kết hôn của cô và Dịch Tân a? Vội vàng nói tiếp, "Ý của cháu là là, Dịch Tân thường hay nhớ ông ngoại, ông ngoại nếu có thể cùng chúng cháu trở về ở cùng, Dịch Tân chắc sẽ rất vui vẻ."

Tân Hoành nói xong, trong lòng lại hung hăng cắn răng, cô, cô thật sự là nói năng bừa bãi!

"Dịch Tân nhớ ta? Cô gái, cô tuổi còn trẻ, vẫn là không nên học nói dối."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 92: Thế Giới Của Anh (6)

Tân Hoành cúi đầu cẩn mội, cực kỳ xấu hổ. Cô nghĩ, cô quả thật là không nói lại nỗi Tân Hạo, lúc này mới có thể cùng ông ngoại Dịch Tân nói chút giấy chứng nhận kết hôn như vậy. Quả nhiên, cô vẫn có chút keo kiệt. Nói không so đo, nhưng khẩu khí cuối cùng lại có chút miễn cưỡng. Khi cùng Tân Hạo đấu võ mồm, trong lòng lại vẫn muốn chứng minh cô cùng Dịch Tân là danh chính ngôn thuận, mới có thể làm Dịch lão nói một tiếng "Quả thật", theo bản năng liền nói đến giấy chứng nhận kết hôn.

Ban đầu, cô cho tới bây giờ không giống hôm nay như vậy để ý kia tờ giấy. Một phen nói lung tung làm cho cô loạn cả lên. Ngu dốt! Tân Hoành ở trong lòng hung hăng mắng chính mình.

"Ông ngoại, vội vã muốn gặp cháu đâu như vậy?"

Một tiếng không chút để ý trêu chọc, Tân Hoành cả người nháy mắt liền từ xấu hổ mà vui vẻ lại. Cứu tinh đến đây! Chồng à, anh rốt cục đến đây! Tân Hoành hưng phấn mà quay đầu, đối diện với ánh mắt vừa sủng ái vừa trách móc của Dịch Tân, trên môi anh cong lên một độ cung, nhìn thấy cô, cười bộ cũng không dừng lại đi đến bên người cô ngã xuống, tay rất tự nhiên địu qua vai cô. Cùng cô ngã một chỗ, cùng nhìn ông ngoại anh.

Ông cụ mới gặp Dịch Tân thì hơi hơi ngẩn ra, nhưng không vì gặp anh mà vui vẻ không kềm chế được động tác, ngược lại cười, "Ta không vội, ta chỉ là muốn cho cháu biết cấp bách là thế nào. Ta không thích con đến chỗ gia tộc cũng chậm chạp từ từ." Dịch lão nói xong, mắt liếc qua Tân Hoành, lại nói với Dịch Tân, "Con xem lúc này thật tốt, vènha rất nhanh."

Dịch Tân cười, tay vẫn ôm Tân Hoành, "Ông ngoại hiểu lầm, cháu chỉ là đi qua đi xử lý chuyện Tang Gia cùng Phương gia trước, lại sợ Tân Hoành không hiểu chuyện, đem cô ấy đến đây, mạo phạm ông, làm người khó xử. Nên mới để cô ấy ở khách sạn, đợi cháu xử lý tốt mọi việc, lại mang cô ấy trở về. Không nghĩ tới, trái lại để cho ông ngoại nghĩ như rờ."

Dịch lão nghe xong, hai tay đặt trên đài trưng, hơi nheo mắt, nhìn ánh mắt Dịch Tân có chút sắc bén, mà lại thật chân thật sự cười, "Hai năm qua không thấy, ta ngược lại không biết con trở nên săn sóc như vậy. Con quả nhiên là sợ Tân Hoành chọc ta khó xử sao? Ta xem, con là sợ ta làm khó dễ vợ của con đi!"

Nói đến đây, ánh mắt cũng rơi vào người Tân Hoành. Tân Hoành liền không tự chủ được nghĩ tới mới vừa rồi cô cùng ông nói chuyện lung tung, lúc này không khỏi lại xấu hổ, nhịn không được vừa muốn cúi đầu, cắn môi. Trên vai lại bỗng nhiên căng thẳng, là Dịch Tân ôm cô hơi dùng lực. Tân hoành nghi hoặc, quay đài lại nhìn anh. Dịch Tân lại không thấy cô, vẫn như cũ cười nói, "Uhm, ông ngoại nói đúng, quả thật là cái gì cũng đài không thể gạt được người!"

Tân Hoành nhất thời liền có loại cảm giác toàn thân cứng ngắc, cứng ngắc đến cô liền duy trì tư thế nghiêm đài nhìn Dịch Tân, rồi lại quay đài nhìn Dịch lão. Dịch Tân- người này, Duy Ngã Độc Tôn đúng là không thèm phân biệt thời gian địa điểm nhân vật, loại thời điểm này, bất luận thế nào, cũng không được hống hách trước mặt ông ngoại a. Anh, anh cũng thừa nhận quá mức đúng lý hợp tình rồi đi!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 93: Thế Giới Của Anh (7)

Nhưng trên mặt Dịch lão không có gì dao động, lại chuyển đổi chuyện, hỏi Dịch Tân, "Con không phải canh chừng Dương tiểu tử kia trở vầy sao? Người đâu?"

Dịch lão không cùng Dịch Tân so đo, lại đang nói đến Phong Dương, giọng điệu cứng rắn. Dịch Tân cũng không để ý sắc mặt của ông ngoại, nói thẳng, "Người không gọi tới, hắn tự nhiên không dám trả vè"

Dịch lão hừ lạnh, "Con cũng được ý tút nói cho ta biết hắn không có can đảm?!"

Lại lạnh giọng nói, "Gọi điện thoại cho hắn, để cho hắn cút trả vè cho ta! Năm nay, chỗ nào cũng không cho đi, ở đây ăn tết, con cũng vậy!"

Dịch Tân cười, không đáp, chỉ câu môi quay đàu nhìn Tân Hoành. Tân Hoành cảm thấy cả kinh, thầm mắng Dịch Tân, anh đây là có ý gì? Biết rõ cô hiện tại cố gắng hạ thấp sự tồn tại của bản thân, vào lúc này anh lại đẩy cô trở lại. Quả nhiên, Dịch lão nhìn theo ánh mắt Dịch Tân thấy Tân Hoành, ông vốn nhắc tới Phong Dương tâm tình đã tốt lên, lúc này đối với Tân Hoành, giọng điệu tự nhiên cũng không tốt đi bao nhiêu, lạnh giọng hỏi, "Thế nào, Tân tiểu thư không muốn?"

Sợ tới mức Tân Hoành giật mình một cái, vội hỏi, "Không, cháu không có. Nếu như vậy... Liền quấy rầy ông ngoại rã."

Người đàn ông bên người lại trầm thấp cười lên tiếng, trêu chọc nói, "Ông ngoại, cô ấy gọi người là ông ngoại, người lại gọi cô ấy là Tân tiểu thư, đây là đạo lý gì? Người vẫn nên trực tiếp gọi cô ấy Tân Hoành đi,

người đã dọa tới mức cô ấy muốn lấy giấy chứng nhận kết hôn đến đây rồi, cũng gọi một tiếng ông ngoại, lúc này lại vẫn khó tính làm cái gì?"

Dịch lão liếc mắt cái trừng Dịch Tân, mà lại bị anh bức đến sít sao, không thể làm gì, chỉ có thể hờ lạnh một tiếng. Tân Hoành nghe xong, lại trong lòng rùng mình, anh, anh vậy mà nghe được cô cùng Dịch lão nói chuyện. Nhìn không được quay đầu nhìn anh, anh lại chỉ nhìn cô nhíu mày, không rõ ý tứ.

Lúc phong dương dắt tang Nhuế đến, Tân Hoành nhịn không được ở trong lòng yên lặng sùng bái uy nghi của Dịch lão một phen. Dịch lão chỉ nói một câu, Phong Dương liền chỉ trong 10 phút chạy tới, kêu một tiếng vang dội, là những điệu cô chưa hề thấy. Lúc đó Dịch lão đang ngồi ở trên sofa, cũng hoàn toàn không thấy nỗi buồn phong lưu phóng khoáng như trước, cùng Tang Nhuế gọi một tiếng "Ông nội", tiếng gọi kia rất cung kính, thật cẩn thận, thật đúng là xem ông hơn ba mẹ rồi. Dịch lão lại tựa như vẫn bất mãn, hờ lạnh một tiếng, mới nói, "Phong Dương, còn không mau đi rửa mặt chải đầu chuẩn bị ăn cơm!"

Lúc này đã bảy giờ tối, lúc mới vừa xuống từ phi cơ, trời vẫn chỉ nhá nhem tối, còn chút ánh sáng, lúc này bên ngoài hoàn toàn là một màu đen hết. Dịch lão ra lệnh một tiếng, người hầu lập tức nhanh chóng dọn đĩa ăn.

Bàn ăn dài đá cảm thạch, đèn thủy tinh rực rỡ, đĩa ăn tinh xảo tao nhã, vẫn luôn hiện rõ Dịch gia xa hoa, mà lại thiết thực để lộ ra một loại nghiêm ngặt. Thậm chí Phong Dương, thậm chí Tang Nhuế, cũng không hề thấy chuyện trò vui vẻ, lúc này ai cũng thật cẩn thận tại dùng cơm. Chỉ có Dịch Tân, vẫn như cũ là một bộ không chút để ý mà lười biếng.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 94: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (1)

Dịch lão quả thật đối với Dịch Tân đặc biệt bao dung, người nghiêm chỉnh như vậy, vậy mà cũng có thể dễ dàng tha thứ cho Dịch Tân như vậy rõ ràng là rất bao dung. Cũng không phải nói Dịch Tân làm cái gì, Dịch Tân sinh ra như vậy, lẽ nghi cử chỉ gì đó, tự nhiên là tinh xảo đến hoàn mỹ, bất luận như thế nào cũng tìm không ra chỗ sai. Nhưng Tân Hoành có cảm giác, người hoàn mỹ như vậy, toàn thân trên dưới thật sự không chút để ý tỏ ra lười nhác. Loại lười biếng này, giống như tật xấu của mấy Quý công tử. Mà lúc này, một loại nghiêm trang đang trong không khí. Mắt thấy người nọ biểu tình bình thản ung dung, Tân Hoành cũng nhịn không được ở trong lòng yên lặng sùng bái Dịch Tân một phen. Người này, có thể trưởng thành trong gia đình như vậy, cũng là không dễ dàng rã.

"Giúp anh lấy nước canh, có được không?"

Dịch Tân giống như cảm giác được Tân Hoành đang lặng lẽ nhìn anh, như là cố ý, đột nhiên quay đầu lại, cười ôn nhu với cô. Nụ cười kia, vô hại. Nhưng đem Tân Hoành dọa run lên một phen. Vô hại cái đầu anh! Anh tay trái cầm bát đưa cho cô, tay phải hơi chỉ cảnh hải sản ở giữa bàn ăn. Anh nhìn biểu tình của cô, thật sự cực kỳ vô hại. Nhưng cười vô hại như vậy vì sao lại hại cô như vậy?! Phải ra, cô hiện tại đang ở cố gắng tự làm mất đi tần tại của bản thân, anh, anh, người này lại phá bỏ hết công sức của cô rã!

Tân Hoành trong lòng cắn răng, mà lại ngại Dịch lão đã nhìn về phía cô, trên mặt cũng chỉ có thể nhìn Dịch Tân ôn nhu cười, tiếp nhận chén nhỏ trên tay anh. Sợ ánh mắt của Dịch lão và Dịch Tân cùng một dạng, cô thậm chí muốn ngầm trừng anh cảnh cáo anh cũng không dám. Toàn bộ quá tình đầu cười đến thuận theo anh. Lại nhìn Dịch lão khẽ gật

đầu, mới đứng dậy, thay Dịch Tân lấy nước canh. Người này... Ngày trước cho tới bây giờ không thấy anh sống an nhàn sung sướng như vậy, liền nước canh cũng không thể tự mình lấy rá. Trước kia... hình như đầu là anh vì cô mà múa. Lúc cô múa nước canh, Tang Nhuế ở đối diện lặng lẽ nhìn cô bằng ánh mắt thương hại. Cô đang muốn quay lại, lại đột nhiên cảm thấy Dịch lão nhìn tay của cô, ánh mắt kia, thực quá mức sắc xảo, thế cho nên cô có thể rất rõ ràng Dịch lão đang nhìn cô. Cô cảm thấy nhất thời liền khẩn trương trở lại. Đem nước canh đưa cho Dịch Tân, mới vừa ngã xuống, liền nghe Dịch lão nói, "Cố Viễn là gì của cô?"

Tân Hoành vốn là hơi hơi cúi đầu, nghe nói như thế, toàn thân không tự chủ được liền cứng đờ. Cô lại phản ứng kịp, mới thả lỏng một chút. —— cô quả nhiên là vừa vặn bị Dịch lão thấy quá khẩn trương, lúc này mới theo bản năng cho rằng ông là đang hỏi cô. Nghĩ như vậy, nhịn không được cười tự giễu.

"Cô đang cười cái gì?" Thanh âm, đã có chút nghiêm khắc rá. Tân Hoành lòng hãi hộp một phen, nhất thời có cảm giác tai họa đến nơi... Dịch lão, ông, ông, ông quả nhiên là hỏi cô! Tân Hoành, người là đồ bỏ đi!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 95: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (2)

“ Tân Hoành, cô biết Viễn Chi sao?”

Đang lúc cô lung túng không biết phải trả lời ra sao, người bên cạnh kịp thời lên tiếng “Em đang cười gì vậy?”

Tân Hoành ngẩng đầu nhìn Dịch Tân rã khẽ lắc đầu, cô lại nhìn Dịch lão: “Cháu cũng chỉ nghe Cố lão nói qua, chứ không biết mặt anh ta.”

Cố gia là gia tộc danh tiếng trong nước, mà người đó là gia chủ Cố gia, Tân Hoành biết người đó cũng là bình thường, nhưng nói cô quen biết và có giao tình với ông ta, chuyện này thật không bình thường. Dịch lão khẽ híp mắt, “Vòng ngọc trên tay cô là ai cho?”

Tân Hoành sững sờ, nghĩ lại mới nhớ, vừa nãy ông nhìn chằm chằm vào tay cô, hóa ra là nhìn chiếc vòng ngọc này. Cô nâng tay trái lên để lộ ra một chiếc vòng tinh tế trắng noanh, ẩn ẩn một màu sang bong của ngọc thượng hạng. Chiếc vòng đeo trên cổ tay mịn màng của cô cực kỳ phù hợp, lại càng xinh đẹp. Cô nhận ra chút khác thường, có chút ý tứ trả lời, “Là bà ngoại cháu cho.”

“Bà ngoại cô tên gì?” Dịch lão hình như rất có hứng thú với chiếc vòng này, ngay cả chuyện liên quan đến nó cũng rất để ý.

“Du Thận Khanh.”

Dịch lão nghe xong, hơi dừng lại, nhưng cũng không hỏi tiếp chỉ nhìn cô khẽ nói, “Nhanh ăn cơm thôi, đờ ăn sắp nguội cả rã.”

Sau đó như chưa từng nhắc đến chuyện chiếc vòng, tiếp tục ăn cơm, khiến cho Phong Dương và Tang Nhuế nghi ngờ nhìn Tân Hoành, mà Tân Hoành nhìn chằm chằm cổ tay mình. Dịch Tân nhìn thấy cô sững sờ, anh tỉ mỉ gấp thức ăn cho cô, sau đó còn hỏi “Em có muốn uống canh không?”

Cô ngẩng lên nhìn anh, anh dịu dàng cười, “Tiện thể lấy giúp anh một chút,”

Cô nghĩ một chút rã trả lời, “Em không uống, cho nên không tiện.”

Dịch Tân nhìn cô, bất đắc dĩ nhún vai. Cuối cùng anh cũng không uống canh nữa, cô không chịu múc cho anh, anh sẽ không uống. Cũng không biết tại sao, cô cảm thấy thả lỏng rất nhiều trong suốt quá trình dùng cơm ngay sau đó. Bầu không khí áp lực đã biến mất hoàn toàn. Một lúc sau ba người đàn ông có chuyện phải bàn, Tân Hoành và Tang Nhuế tự giác lén lút. Tân Hoành lúc này mới hoàn toàn thả lỏng, Tang Nhuế thấy cô như vậy không nhịn được cười, “Dịch lão rất khùng bô?”

Tân Hoành gật mạnh đầu, “So với tôi nghĩ đã tốt hơn nhiều rã.”

“Ừ, có Dịch Tân bên cạnh nên ông cụ còn không quá bài xích cậu, cho nên đối đãi với cậu thế là rất khá rã.”

Tang Nhuế nói đến đây trên mặt còn hiện lên chút hâm mộ khiến cô không lý giải nổi. Cô nghĩ chắc Tang Nhuế cũng trải qua chuyện này rã, không nhịn được cô cảm thấy thân thiết với Tang Nhuế hơn một chút, “Chuyện trong nhà xử lý tốt rã chứ?”

Con mắt xinh đẹp của Tang Nhuế liếc về phía Tân Hoành, hỏi ngược lại, “Cậu nói đến nhà nào?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 96: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (3)

Tang Nhuế liếc con mắt xinh đẹp về hướng Tân Hoành, sóng mắt chuyển một cái, hỏi ngược lại, "Cậu nói nhà nào?"

— — — — —

Tang Nhuế nhẹ nhàng nói một câu, Tân Hoành nhất thời liền ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này. Rất rõ ràng, Tang Nhuế vẫn còn tức giận với Phong Dương. Tân Hoành vẫn cảm thấy, Tang Nhuế và Phong Dương hai người, bất luận ngoại hình, tính tình, còn cả phong cách, đều cực kỳ hợp phách, quả thật chính là trai sinh một đôi. Vì vậy, cô chưa có từng nghĩ tới, hai người nổi giận cũng sẽ xứng đôi như vậy. Nghĩ như vậy, trên mặt liền khẽ cười đáp, "Chuyện nhà mẹ đẻ cậu."

Tang Nhuế lúc này mới cười một tiếng, "không phải là cái đại sự gì, chính là người trẻ tuổi trẻ tuổi nhiệt huyết, không có việc gì đau đớn, không gây thương tổn lớn được như thế."

Tân Hoành khẽ mỉm cười gật đầu nói: "vậy thì tốt, cậu không thấy, khi đó Phong Dương gấp đến độ mắt đều đỏ."

Tang Nhuế không có lên tiếng.

Tân Hoành liền giống như là tại từ chú ý tự cảm khái, "Lúc chạy tới, tính khí rất táo bạo, ở trên máy bay, tiếp viên hàng không nói thêm vài câu phiền hắn, hắn liền đổi với người đặt xuống ngoan thoại. thì ra là, ta còn tưởng rằng chỉ có Dịch Tân có thể như vậy, thật không ngờ, Phong Dương ngày thường thân sỹ như vậy, một khi trong lòng gấp gáp đau lòng, cũng sẽ mất lý trí."

Tân Hoành vừa nói, vừa lại giống như ở khẽ suy tư, lúc này cũng không quản Tang Nhuế đáp cũng không để ý, liền phổi hợp xuống kết luận, "U, có thể là bởi vì cậu từng giây từng phút không có ở đây trước mắt hắn, hắn liền khống chế không được phải gánh vác tâm cậu, đau lòng cậu, cuối cùng ngược lại đem chính mình quên."

Tang Nhuế vốn là cũng không để ý tới lời nói của Tân Hoành về Phong Dương, chỉ coi như tự động che giấu những nội dung kia. Lúc này đợi Tân Hoành nói xong rồi, cuối cùng không nhịn được cười nói, "Hoành Hoành, cậu lời đâu nói hết thành ra như vậy rồi, giống như là nếu tôi còn không cùng Phong Dương hòa hợp, thì tôi là người không thể nói lý rồi."

Tân Hoành mở to đôi mắt trong suốt nhìn cô. Tân Hoành biết, Tang Nhuế thật ra là rất đau lòng vì Phong Dương, chỉ là tính khí nhưng cũng đủ cứng, Phong Dương không tỏ vẻ ra đối với cô bình đẳng tình cảm, cô lại vạn vạn không tìm được bậc thang để xuống. Lời nói của Tân Hoành, chính là xảo diệu nói cho Tang Nhuế, Phong Dương cũng yêu thương cô. Như vậy, hai người liền có thể bớt chút kỳ cục, chắc chắn tốt.

Lúc này, cửa lại mở ra, Dịch Tân khẽ nghiêng thân thể, tựa tại cạnh cửa nhìn Tân Hoành. Tang Nhuế đôi mắt đẹp chuyển một cái, đúng rồi Dịch Tân, trêu nói, "Thế nào, Đại Thiếu Gia, trước khi mở cửa lại quên gõ cửa?"

Dịch Tân lúc này mới đưa mắt lại lần nữa từ trên người Tân Hoành dời đi, thản nhiên nhìn Tang Nhuế, "cô sẽ vào trong phòng mình lại phải gõ cửa trước khi vào?"

Tang Nhuế đảo mắt, hướng quanh mình vừa nhìn, nhất thời liền bị ngăn chặn. Tân Hoành nhìn Dịch Tân, hỏi, "Nơi này là phòng của anh?"

Trong âm thanh, lại mơ hồ cất giấu chút vui mừng. Dịch Tân hướng cô khẽ mỉm cười, gật đầu. Người đã đi tới bên người cô, ôm cô qua, rồi hướng Tang Nhuế nói: "Tang tiểu thư, mau trở lại chỗ Phong Dương đi thôi."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 97: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (4)

Tang Nhuế sóng mắt chuyển một cái, nghiêng mắt nhìn qua Tân Hoành, rẽ hướng Dịch Tân nói: "mới vừa rẽ, tôi đã cùng Hoành Hoành quyết định, tôi nay tôi ở cùng cô ấy. Thứ nhất, là tôi tâm tình không tốt, tôi nhìn Hoành Hoành, tâm tình liền có thể tốt rất nhiều; thứ hai, Hoành Hoành mới vừa rẽ bị Dịch lão phong xạ cao áp dọa giật mình, tôi là người từng trải, cũng có thể cùng cô ấy nói chút kinh nghiệm."

Tang Nhuế nói xong không nhanh không chậm, liền giống như là rất thật. Dịch tân nghe, tròng mắt chậm rãi chống lại Tân Hoành, lông mày chau lông, hỏi thăm trong vẻ mặt rõ ràng là uy hiếp. Tân Hoành chợt cảm thấy vô tội, cắn môi. Dịch Tân lúc này mới cười một tiếng, đối với Tang Nhuế nói: "Cô đi trở về. Nếu không một lát tôi tinh lực không có chỗ buông thả, có thể sẽ đi tìm Phong Dương động thủ dãy gân cốt. Cô cũng biết, tôi một khi muốn động thủ dãy gân cốt, không thể thiếu sẽ có người bị thương gân động cốt."

Tân Hoành 囧 . . . Tinh lực không có chỗ buông thả. . . Người đàn ông này, cũng quá không biết xấu hổ một chút!

Tang Nhuế đang cường ngạnh bao nhiêu bị câu kia của anh "Thương gân động cốt" uy

hiếp đến, chỉ đành phải không cam lòng rời đi.

— — cô thật ra thì thật rất đau lòng Phong Dương.

Tang Nhuế vừa đi, Dịch Tân nhìn Tân Hoành tà mị cười một tiếng. Cười đến Tân Hoành trong lòng đột nhiên thì có dự cảm xấu. Mắt lo lắng

hướng bốn phía liếc qua, không chồ dừng, cuối cùng đột nhiên nhớ tới,
"A, em trước đi tắm rửa"

Dịch Tân cũng không cản cô, chỉ thấy cô vội vã né ra bóng lưng, cao
thâm cười một tiếng, tiếng cười, vô cùng không thuần khiết, một hồi lâu,
cũng đitheo vào phòng tắm.

Tân Hoành khi đó mới vừa cởi áo toàn bộ cởi ra, nghe được
tiếng mở cửa rất nhỏ vang lên, kinh hoàng hướng cửa vừa nhìn, tay ý thức
cởi áo che ở trước ngực.

"Anh trước đi ra ngoài!"

Cô có chút gấp gáp, thế nhưng anh lại thản nhiên cực kì, không nói lời
nào, chỉ hướng trên người cô từ trên xuống dưới mà nhìn, bước chân cũng
không dừng, trực tiếp liền đi tới bên người cô, tay tự nhiên muốn bắt lấy
quần áo trong tay cô. Ánh mắt của anh cực kỳ hấp dẫn, Tân Hoành lại cứ
như vậy không tự chủ được buông lỏng tay ra. Anh thấy cô rõ ràng đã bị
anh mê hoặc, vẻ mặt cười đến càng thêm tà tú. Vì vậy, hai người cùng tắm,
tới lui lui đi dạo từ từ tắm hơn ba giờ.

Tân Hoành cảm giác thân thể đã không có xương nữa, chỉ có thể cứ như
vậy mặc cho người nọ tùy ý loay hoay, phôi hợp động tác của anh, để cho
anh vì hai người mang đến cực hạn vui vẻ. Cô đâu không nhớ rõ mình vào
bao nhiêu lần bồn tắm, lại từ trong bồn tắm đi ra bao nhiêu lần. Phòng tắm
này của Dịch Tân vốn là cực lớn, thế nhưng anh lại tới lui lui ôm cô,
ôm cô, từ phía trước, từ phía sau, ngược lại không có thất lạc đến nơi hẻo
lánh.

Anh tối nay là rõ ràng nhiệt tình. Tuy nói ở cùng với cô, anh đại đa số
thời điểm chính là như vậy, hành động tùy ý, bừa bãi tràn mê. Nhưng tối
nay, Tân Hoành cảm thấy anh đối với cô, thậm chí nhiệt tình đến có chút
không được bình thường, có lúc động tác thô bạo có chút ít nảy sinh ác
độc, có lúc lại dịu dàng phải giống như anh hơi nặng một chút cô sẽ vỡ đi.
Một lần cuối cùng lúc cao triền, cô mê mệt mang mang nhìn trong mắt anh
sáng chói, ánh mắt dịu dàng đem cô khép lại, mặt của anh lúc này đã kinh
ngạc đến yêu mị, môi mỏng khẽ chuyển động, tựa hồ đang gọi tên tuổi cô.

Tân Hoành.

Tân Hoành.

Tân Hoành...

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 98: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (5)

Cuối cùng, Dịch Tân rốt cuộc ôm Tân Hoành mềm thành một bãi bùn trở lại trên giường. Tân Hoành đã mệt mỏi ý tưởng gì cũng bị mất hết, hướng Dịch Tân trên đùi nằm một cái liền mơ mơ màng màng đã ngủ.

Dịch Tân thấy cô như vậy, bên môi xuất hiện nụ cười nhàn nhạt thỏa mãn cười, liền cầm máy sấy vì cô thổi tóc. Tóc thổi xong, lại cúi đầu hướng trên mặt cô liên tục hôn lên. cô bị anh hôn hít hấp bị quấy nhiễu hơi tỉnh một chút, liền thoáng mở ra chút mắt, mơ mơ màng màng nhìn anh, đối với anh nhiều giấc ngủ của cô liền bất mãn hừ hừ mấy tiếng. Anh thấy cô tỉnh lại rồi đi cô cười một tiếng: "thật có mệt như vậy?"

Tân Hoành mắt vẫn chưa có hoàn toàn mở ra, chỉ bất mãn nói, "Anh không mệt mỏi?"

Anh nghe xong, ánh mắt nhất thời liền sâu thẳm, "Ừ, em có muốn một chút hay không nhỉ?"

nói xong, liền ôm cô lại từ trên môi của cô hôn lên. Tân Hoành quay đầu đi, nụ hôn của anh liền rơi vào trên mặt cô. Anh tà媚 cười một tiếng, lại muốn hôn cô, Tân Hoành cười khanh khách né tránh. Từ lúc đó, chính cô tỉnh táo hơn phân nửa, lại đem anh hoàn toàn trêu chọc đến nóng rực rã. Anh ôm cô thật chặt, đè ở trên người cô, đang chống đỡ cô, nhìn thật sau vào trong mắt của cô, khàn khàn nói một tiếng, "Lại một lần nữa, có được hay không?"

cô sững sờ. Anh thật ra cho tới bây giờ không bao giờ hỏi cô việc này, cho tới bây giờ đâu là muốn liền muốn. Anh thản nhiên vừa hỏi, cô ngược lại không biết nên đáp thế nào. Chỉ là vẫn không đợi cô đáp, anh liền đã

lì ên đi vào nơi ướt át của cô. cô hù ra tiếng, mắt cáu giận nhìn anh. Thế nhưng anh lại cười đến vui vẻ, cúi đầu, ở trên vành tai của cô hôn, lại thật thấp giọng nói; "Em mới vừa đỏ mặt lì ên đáng yêu như vậy, anh lì ên biết em cũng muốn còn nữa..."

cô nghe anh nói tới đây đột nhiên ngừng, đang suy nghĩ, phía dưới lại bỗng nhiên dội lên một h ã kích thích. cô nhịn không được, kêu lên. Anh lúc này mới ở bên tai cô nói tiếp, "Anh cũng không nhịn được."

cô thẹn thùng lai giận dữ, tay lì ên c `âm quả đấm hướng trên lưng anh đập tới. Anh cũng không giận, đối với cô cười đến đẹp đẽ, tay thậm chí bắt quả đấm nhỏ của cô, đang ở ánh mắt của cô, đưa đến trong miệng mình, tỉ mỉ liếm láp. Tân Hoành nhất thời cảm thấy oanh một tiếng, cả người đã bị anh bao phủ, không còn th ãn trí nữa. Cuối cùng một đợt nhiệt tình đi qua, cô để cho anh ôm vào trong ngực, mặc anh sử dụng vuốt ve mặt cô lì ên muốn ngủ thật say. Trước khi mất đi ý thức trước, lại đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lì ên khàn khàn giọng hỏi anh, "Em và vòng tay Dương Chi Diệp quan hệ thế nào?"

"E hèm?" Anh ôm cô hưởng thụ, đối với vấn đề của cô chỉ giản lược hỏi ngược lại, Tân Hoành đại khái cũng mệt mỏi không chịu được, lúc này lì ên cũng nói không ra bao nhiêu hơi sức cùng anh lòng vòng, chỉ tại trong lòng yên lặng ghi nhớ đợi ngủ đủ nhất định phải hỏi anh, lì ên cái gì cũng không nghĩ, ngủ say sưa.

cô hô hấp không bao lâu lì ên bình ổn, anh lại cúi đầu nhẹ nhàng hướng trên mặt cô hôn lên, anh rất cẩn thận, không có làm tĩnh cô, làm cô mệt mỏi.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 99: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (6)

Anh ôm thân thể của cô hằng lâu, đợi dần dần bình phục lại mới thả cô ra, động tác nhẹ nhàng, xuống giường mặc quần áo. Đến trên ban công, vừa tỉ mỉ đem cung phòng ngủ ở giữa kéo lên, lúc này mới mình châm điếu thuốc. Bọn họ như thế một phen giày vò, lúc này đã sắp trời đã sáng.

Trời đã sáng, anh phải hơn đi xử lý một ít chuyện. Tân hạo, xem ra là nghe không hiểu cảnh cáo của anh rồng. Tân Hoành, có lúc mình cho là mình có tí khôn vặt, trong lòng có chuyện liền giấu được liền giấu thật chặt, không cùng anh nói, anh một mặt là có chút trêu tức cô, chỉ là đối với cô, anh không bở được, cuối cùng không thể làm gì, nhưng mà đối với để cho cô trong lòng có chuyện, anh cũng sẽ không có cái gì cố kỵ.

Trước đó, ông nội tùy tiện hỏi cô đôi câu quan hệ của cô với anh cô liền vội vàng muốn chứng minh những thứ gì, thậm chí còn muốn đem giấy đăng ký kết hôn đưa ra. Rất rõ ràng, đó là trước ông nội đã có người khác chất vấn cô, người kia còn là một người làm cô rất chú ý. Tân Hoành người này, có lúc nhìn nhu nhược, khi anh ở nơi này lại giống như luôn là lúc nào cũng chịu chút uất ức, thật ra thì, nội tâm của cô là cực kỳ mạnh mẽ.

Chính cô trong lòng có chút kiên định tín niệm, hơn nữa bất luận bên ngoài hoàn cảnh rung chuyển như thế nào, như thế nào chất vấn với cô, cô đều có thể giữ vững. Tựa như lúc ban đầu, anh không giải thích được ép cô cùng anh kết hôn, rồng lại giấu cô, phải bí ẩn, không để cho người ngoài biết cô, đối với một người phụ nữ mà nói, bao nhiêu là uất ức.

Tân Hoành lại chưa từng đem việc này coi là quan trọng, anh nhin không được hỏi cô, cô thì ngược lại không giải thích được đem anh nhin,

"Anh cùng em kết hôn, quan trọng là anh thừa nhận em... em nếu không muốn thừa nhận anh rồi sao?"

Hơn hai năm qua anh từ nhận thức đối với ý định của cô, hắn đã rõ ràng. Tân Hoành đời này, chỉ có người cô quan tâm mới có thể thương tổn được cô, mà cô quan tâm không có người nêu, thì chỉ là Du Thận Khanh, Du Tiểu Nghi, bây giờ là Dịch Tân. Còn có một, chính cô không muốn thừa nhận, đáy lòng cũng đã âm thầm quan tâm đến cực hạn tới người này, Tân Hạo. Mà nay tổng cộng chỉ còn lại hai người, kể từ đó, liền có thể dễ dàng đẩy, là ép cô khó chịu quẫn bách.

Anh đã sớm biết có người không biết tự lượng sức mình tra hành tung của anh, cũng mơ hồ đoán được vài phần người nọ là ai, lúc này nghĩ đến ứng thị Tân hạo thấy hắn vội vã chạy tới H thị, liền cho rằng hắn đem Tân Hoành ở lại B thị, muốn tìm cô đi ra ngoài. Tân Hoành dĩ nhiên là không thể cùng gặp mặt hắn, hắn cũng chỉ có thể ở trong điện thoại cùng cô nói đôi lời, nói đôi lời, nói gì? Anh không cần nghe đại khái cũng đoán ra.

Trong lòng nhân sĩ đối với Dịch gia phẫn nộ là vừa tôn kính vừa sợ, nếu có một ngày, đột nhiên phát hiện con gái của mình cùng hiện nay Dịch gia gia chủ đi tới một chỗ, có vài người là biết vui mừng, vội vàng Tân Hạo nha, chỉ sợ là hoài nghi chiếm đa số. Hoài nghi Tân Hoành và Dịch Tân rất cuộc là quan hệ gì, là cái gì đem anh cùng với cô ở cạnh nhau, là đơn thuần vui vẻ trên thân thể không tính toán?

Dịch Tân trong lòng biết, Tân Hoành mặc dù không có nói, nhưng mà đối với hôn nhân chân chính cùng anh ôm rất nhiều mong đợi, mà nay lại gặp phải hoài nghi không chịu được như thế, trong lòng chỉ sợ là không chịu nổi. Chỉ là cô ấy là người trên mặt cứng rắn cực kỳ, khẳng định một bộ dáng "Tùy ngươi nói thế nào ta chính là không để ý tới ngươi", cũng chỉ là trong lòng chính mình khó chịu. Anh, thế nào chịu cô có một điểm khó chịu?

Ngay cả ông ngoại của anh, anh cũng không đồng ý. Mới rồi, anh lên lầu, ông ngoại của anh gọi anh lại "Cháu là cố ý cho ta xem vòng tay trên tay Tân Hoành chứ gì?"

Anh cười đến thảng thắn, "Đúng vậy a, cháu đã làm rõ ràng, ông ngoại
nên hiểu ý tú của cháu."

"Cháu là muối cho ta biết, Tân Hoành là cháu ngoại của Cố gia, ta cùng
Cố gia có giao tình, sẽ đối với cô tốt hơn chút. Nhưng cháu cũng có thể
biết, coi như cô ta không phải là cháu ngoại của Cố gia, chỉ cần cô ta là
người phụ nữ của cháu, ta sẽ không đối với cô ta làm điều gì."

Dịch Tân hướng về phía ông ngoại cười một tiếng, "Cháu tự nhiên biết.
Chỉ là, cháu hi vọng ông có thể đối với cô ấy tốt hơn, tốt đến cực hạn của
người, bởi vì người một ánh mắt nghiêm nghị sẽ khiến cô ấy lo lắng, mà
cháu, không hy vọng cô ấy trôi qua có một chút gò bó, chịu, uất ức nào,"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 100: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (7)

Trời sáng dần dần sáng lên, xung quanh cảnh sắc đã bắt đầu có hình dáng, gió mang theo lạnh lẽo thổi tới trên người anh, da lạnh lùng. Thân thể lại bỗng nhiên ấm áp, sau lưng dán vào một thân thể mềm mại, mặt dán trên lưng của anh, tay nhỏ bé từ sau đưa qua hông của anh. Khóe môi anh liền vô cùng tự nhiên nhuộm ý cười cưng chi ầu, tay đưa tới eo lưng, đặt lên tay cô.

“Thế nào không ngủ được, ở chỗ này hóng mát?” cô hơi trách cứ trong tiếng ẩn một chút đau lòng. Tay của anh lúc này đã bị gió lạnh thổi lạnh, chạm vào bàn tay âm ấm mềm nhũn nhỏ bé của cô, lòng cô rung động, rã lại lập tức cầm ngược tay anh, thật chặt, hình như muốn cho anh mau mau ấm. Anh cười xoay người lại, ôm chầm hông của cô, đối mặt với cô, lại thấy cô lúc này toàn thân cao thấp cũng chẳng qua chỉ mặc áo sơ mi của anh, cổ áo rộng lộ ra mảng lớn da thịt trắng noãn, gió vừa thổi liền có thể đem cô lạnh đi. không nhịn được, nhíu thật chặt lông mày, âm thanh cũng không khỏi nghiêm khắc, “đi theo ra ngoài làm gì?”

Thế nhưng anh lại không đợi cô nói chuyện, liền đem cô ôm thật chặt ở ngực mình, nhanh chóng trở lại phòng ngủ, trong phòng ngủ nhiệt độ vừa đúng.

cô nghiêng đầu nhìn anh cười. “Anh không ở bên cạnh em, em không ngủ ngon, tuy có chút mệt mỏi, cũng dễ dàng tỉnh.”

Anh nghe xong, liền nhịn không được vẻ mặt nghiêm nghị, ôm chầm lấy cô, đi đến bên giường. “Lại đi ngủ một lát, anh ngủ cùng em.”

cô lại kéo anh, nhìn anh nhẹ nhàng lắc đài, “Em không muốn ngủ nữa rã.”

Lại ngửa đài hỏi anh, “Anh mới vừa rã đang suy nghĩ gì? Sắc mặt nghiêm túc như vậy, anh rất ít có vẻ nghiêm túc như vậy.”

Đại đa số thời điểm, Dịch Tân cũng luôn là một bộ vui đùa tư thái. Dịch Tân nghe, nhíu mày, ánh mắt ý vị du trường, “Rất ít nghiêm túc như vậy sao? Tân Hoàng, đối với em, anh sợ là rất ít không nghiêm túc như vậy thôi.”

cô vừa nghe, liền vui vẻ, hướng về phía anh cười, “Cho nên, anh là thừa nhận anh mới vừa đang suy nghĩ tới em.”

Anh không đáp, chỉ lấy lưu quang sáng chói trong tròng mắt hướng mặt của cô nhìn lại, hãi lâu, lại tà khí cười một tiếng, “Anh vừa mới từ chỗ của em ra ngoài, em nói một chút, anh đây thì là đang suy nghĩ đến nơi nào của em?”

Lời của anh, không che giấu chút nào ám hiệu như vậy, mang theo sự trêu chọc trắng trợn... Tân Hoành cùng anh, từng cùng nhau chia sẻ qua niềm vui thích, lúc này vừa nghe, liền có thể nghĩ đến... không nhịn được, mặt như quét đất đỏ. Cúi đài, nhỏ giọng nói, “Em muốn ngủ.”

Tránh ra anh, xoay người. Tay lại bị người nọ từ sau kéo lại, cô vùng vẫy, anh lại cầm chặt thêm. cô quỳnh lên, quay đài lại nhìn anh, ánh mắt mang theo chút tức giận. Lại chỉ còn cách nhìn anh, anh nhìn cô, mang theo sự thương tiếc cưng chi âu, không có tà khí, không có ám hiệu, không có thâm ý. Cũng chỉ có loại nghiêm túc, tha phuơng mới nhìn đến anh một thân một mình ở trong gió rét kia... Nghiêm túc. Anh nói, “Anh mới đang suy nghĩ chuyện của chúng ta.”

Anh nói xong, đẹp tròng mắt liền hướng bên cạnh trên bàn trang điểm, nơi đó, trước khi tắm cô vội vã lấy xuống để lên vòng Dương Chi Ngọc.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 101: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (8)

Anh nói xong, tròng mắt liền hướng bên cạnh trên bàn trang điểm, nơi đó, là vòng Dương Chi Ngọc trước khi tắm cô vội vã lấy xuống để lên.

Cô theo ánh mắt của anh, thấy được, nhất thời trong tim bối rối, rã lại đằng thời loạn tới rối tinh rối mù.

Khi đó, cô bị Tân Giác hãi hãi, mới vừa bị đuổi ra khỏi nhà. Tân gia đã không tha cho cô, A thị tất nhiên không cần nói cũng biết. Cô liền bị ép đến quê của bà ngoại, B thị, cô cho là, sẽ luôn cách xa như vậy, cũng không đến mức khó khăn như ở A thị như vậy.

Nào biết rằng, trên đời này người có quyền có thể, liền đâu là như vậy làm sao cô có thể thoát được, thế nhưng anh lại không khống chế được đây?

Tân Hoành vừa mới bắt đầu tốt lên một thời gian, lại liên tiếp bị nhục. Mới bắt đầu nộp đơn cùng truyề ra, người phỏng vấn cũng còn rất hài lòng, chỉ là gần đến giờ quyết định, lại đột nhiên đem cô đổi đi; càng về sau, lại hoàn toàn là không cho cô cơ hội phỏng vấn, cô thỉnh thoảng đến nơi làm việc, nhưng trực tiếp bị đuổi ra ngoài. Có một lần, một cuộc quốc tế hội nghị, cô bị một nhà phiên dịch công ty sai khiến vì ngày đó đang nghiệp phải truyề dịch. Trong lòng cô âm thầm có chút vui mừng, thì ra là cô đi công ty chính là ôm chút hi vọng, bởi vì công ty đó ông chủ cũng là người có bối cảnh, cô cho là, công ty như vậy không cần kiêng dè với Tân gia. Nào biết, đợi đến khi cô tới hội trường, tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng rã, rã một vị phiên dịch, nói cho cô biết, cô bị thay cho rã. Lúc ấy Tân Hoành trong lòng là có chút không cam lòng, cùng với vị phiên dịch kia

xem ra tư lịch có chút cũ, nhìn trong ánh mắt của cô ấy có chút đêng tình, chỉ cho cô đi cùng nói chuyện một chút với ông chủ.

Tân Hoành lìền tại hội trường tìm được ông chủ, ông chủ lúc ấy đang dùng bộ mặt cười nịnh một người đàn ông anh tuấn lạnh lùng bên cạnh, thấy cô tới đây, liền giống như đã sớm biết cô muốn nói cái gì tựa như, chỉ khẽ thở dài, đem cô chặn lại trước, "Tân Hoành, tôi cũng biết rõ cô tài hoa hơn người, chỉ là có chút việc, cô không thích hợp công việc, cô thực không cần khổ cực như vậy, mau trở về đi thôi."

Ông chủ đâu nói đến như vậy, Tân Hoành còn có thể nói cái gì? Lời của hắn, ám hiệu phải rõ ràng như vậy, không thích hợp với công việc? Trở về? Tân Hoành chỉ hướng ông chủ cười nhạt, liền xoay người rời đi.

Cô ấy là lúc đó tâm tình vô cùng không tốt, tự nhiên không có chú ý tới người kia vốn là chỉ vẻ mặt lạnh nhạt bên cạnh ông chủ, tự cô xông vào tầm mắt của anh, liền một mực chăm chú nhìn cô. Nhìn cô mơ hồ có bóng lưng cô đơn, người đàn ông anh tuấn lại xinh đẹp thay đổi mới vừa lạnh nhạt, lại chủ động hỏi về phiên dịch công ty, "Tại sao không để cho cô ấy làm?"

Ông chủ kia lìa nữa khẽ thở dài, lắc đầu một cái, trong vẻ mặt không che giấu được đối cô tiếc hận cùng thương tiếc, "Không có cách nào, có người không muốn làm cho cô ta làm."

Người đàn xinh đẹp nghe, bên môi tràn ra một nụ cười, nhìn kỹ, có chút giễu cợt, "Cô ấy đắc tội người nào?"

"Trầm thiêu gia, Tân gia này rất có gia thế. Cô ta có thể đêng thời đắc tội hai người kia, cũng coi là thật có bản lãnh rã."

Ông chủ kia nói xong lời này thì, không khỏi cảm khái.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 102: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (9)

Tân Hoành từ nhỏ đến lớn, luôn đứng ở bên cạnh Du Thận Khanh cùng Du Tiểu Nghi, cũng công nhận Thiên Phú, tài hoa hơn người, khi nào chịu phạt như vậy mà không hề có lý do? Huống chi, cô từ nhỏ có được ca ngợi cũng làm cô tâm khí rất cao, đến lúc đó, mặc dù trên mặt cô coi như bình tĩnh được, nhưng trong lòng đã đúng là sinh rất hận chán ghét. *

Thậm chí có chút tự giật mình, cô nghĩ, nếu bọn họ cũng không muốn để cho cô công việc, cô cũng không nhận công việc lắm.

Nhưng nếu như vậy liền ép cô cúi đầu, là không thể nào. Du Thận Khanh trước khi chết có lập di chúc, bà nói sẽ tài sản giao cho Tân Hoành, ngay cả Du Tiểu Nghi, trước kia cũng là đem tất cả tài sản cho Tân Hoành. Du Thận Khanh cùng Du Tiểu Nghi mặc dù so sánh lại không bằng Tân gia phú giáp một phượng, thế nhưng chút tiếc nhưng cũng đủ Tân Hoành cả đời an ổn sống tiếp.

Cho nên, về sau một khoảng thời gian không dài không ngắn, Tân Hoành ở chỗ Du Thận Khanh khi còn sống ở B thị có một ít bất động sản. Cô mỗi ngày cái gì đều không cần làm, chỉ là mỗi ngày trải qua buồn bã thôi. Cô thậm chí không dám ra cửa.

Công việc thường ngày cũng có chút nhạy cảm, hơn nữa khi liên quan đến an toàn của bản thân thì này nhạy cảm sẽ càng thêm rõ ràng. Trước đây Tân Hoành liền mơ hồ cảm giác có người theo dõi cô, chỉ là thì ra là cô bất đắc dĩ, phải ra cửa, còn nữa, quá

khứ cô ra vào vẫn là coi như là những nơi tương đối cao cấp, trong lòng cô cuối cùng vẫn là an ổn.

Mà hiện nay, cô đã không có cần thiết phải ra cửa, tự nhiên cũng liền có thể ngoan ngoãn núp ở trong chung cư cao cấp rầm.

Nhưng, bất luận là người cõi nào tinh lăng, gặp tránh chữ dù sao vẫn là không tránh được có chút bài xích cùng không cam lòng. Vì vậy, khi đó, liền ở trong không gian nhỏ, Tân Hoành có đầy đủ thời gian cùng tâm tình mặc cho trong lòng đối với Tân gia oán cùng hận càng nhiều. Tiểu thuyết trên Internet cũng nhiều đặc sắc hơn tiểu thuyết thường

Tân Hoành từng cho là, có lẽ khi trong lòng cô oán ngày càng lớn đủ để đem lấy cả người cũng làm cho vẩn vẹo thì cô liền có thể ra cửa.

Chỉ là về sau lại chứng minh, không cần lâu như vậy. Cũng chính là một hai tháng, kinh nguyệt của cô tới, lại chợt hiểu phát hiện trong nhà hoàn toàn không có có băng vệ sinh. May mắn nay cô vội vàng bài xích cùng không cam lòng, lại đem căn bản chuyện gì cũng

không có làm.

Cô cười khổ, máu nhuộm cả ga giường lại bị người vây đuối trong lúc nguy hiểm, cô dứt khoát lựa chọn bận tâm người kia trước.

Thật ra thì không phải cô cả gan làm loạn, chỉ là chung cư cao cấp này bên trong liền có cả siêu thị, cô ngày thường tất cả đều làm ở nơi này trong siêu thị mua thức ăn cùng một chút đồ dùng. Chẳng qua là cô có thể đúng là có chút không thuận, cả chung cư bên trong từ trước đến giờ lấy đồ cao cấp cùng giá đắt nổi danh 24 giờ luôn mở, siêu thị thế nhưng cũng tạm thời đóng cửa. Tân Hoành lúc này liền hướng về phía cửa chính siêu thị đứng sững ước chừng ba phút.

Tiếp theo, xoay người bước nhanh hướng chung cư bên ngoài đi. Chung cư cửa ra cách đó không xa cũng có một cửa hàng tiện lợi 24 giờ! Kết quả có chút không ngờ, nhưng cũng là hợp tình lý. cô chỉ là vừa đem băng vệ sinh mua xong, cũng chính là vừa ra khỏi cửa siêu thị, liền bị người vây lại.

Xem ra, những người này là không có chút nào được thư giãn! Tân Hoành cắn răng, lạnh giọng hỏi, “Các người là người của Trầm Ngôn, hay là người của Tân Hạo?”

Người đến là người đàn ông ngoại hình bình thường lại mơ hồ có một cỗ lực lượng rất lớn, nghe giọng của Tân Hoành, chỉ cười nhạo, cười đủ rã, người đàn ông cầm đầu kia mới nói, “Tiểu thư, chúng ta hôm nay chỉ vì cướp tiền, cô không phải nghĩ liền thân thể cũng đáp luôn đi, vậy thì ngoan ngoãn đem vòng tay trên tay cô kia giao cho chúng ta!”

Tân Hoành nghe, trong lòng bỗng nhiên run lên, khẽ run giơ ngón tay lên, từng ngón tay hướng tên đàn ông cầm đầu kia, thăm dò một tiếng, lại mang theo đủ mười phán khẳng định, “Các người là người của Hạ Noãn Tâm!”

Người tới nghe lời của cô, trên mặt đều là u ám, trong mắt lập tức liền hiện chút ác độc sắc bén, chỉ là người đàn ông kia phản ứng kịp mới áp trầm nói, “không hiểu cô ở đây nói gì! cô chính là không cần vọng tưởng nói nhăng nói cuội trì hoãn thời gian, mau giao ra đây, nếu không một thân da mịn thịt mềm cao quý của cô, chúng ta sẽ không để ý...”

hắn sau lời còn chưa dứt, năm người kia cũng cực kỳ hiểu ý mà hướng toàn thân cô cao thấp bắt đầu đánh giá, mang theo bối rối cùng dâm tà.

Lòng dạ ác độc trầm xuống, lại lần nữa hung hăng nhảy được cao, Tân Hoành chỉ cảm thấy cả người thân thể thon kinh chỉ một thoáng liền buộc chặt. cô theo bản năng đem tay trái của chính mình hướng sau lưng giấu đi, cơ thể hơi lui về phía sau, chỉ là sau lưng cũng chặn người.

cô hít sâu một hơi, nỗ lực duy trì bình tĩnh trên mặt, tên cầm đầu kia làm cho cô chán ghét rã lại không thể không đối mặt hắn nói, “Vòng tay này người thường vừa nhìn chỉ cho là trong phổi vẫn thường gấp không tính là quý giá, nếu chỉ vì cướp tiền, các người không thể nào vừa liếc mắt liền nhìn trúng nó được, Chỉ là trên mặt mơ ước vật này rất nhiều năm, tôi hiểu biết rõ là bà ta, bà ta cho các người bao nhiêu tiền, tôi chi gấp đôi!”

Người đó nghe xong, trên mặt không phát hiện biểu hiện ra sự do dự, nghĩ là có chút động lòng.

Tân Hoành ổn ổn tâm tình, vừa trầm giọng nói, “Các người cũng nên biết, tôi vừa mang được vòng tay này, tự nhiên cũng cần phải có chút ít tiền này.”

Trong đêm tối, ánh đèn chiếu không tới 1 góc, Tân Hoành bị năm người đàn ông vây quanh.

Nhip tim đập nhanh, móng tay gắt gao ngắt vào thịt, trên mặt lại không có lỗ một phàn e sợ.

Nhất thời, an tĩnh. Những người đó động lòng. Họ đã ước định, là Tân Hoành có tiền, còn Hạ Noãn Tâm cũng có tiền.

thật ra thì căn bản không cần ước định, Tân Hoành trước đây không cần cùng Hạ Noãn Tâm.

Mà nay, nhưng mà cũng chỉ là cô nghĩ may mắn mượn được những người này không biết chuyện, tránh được một kiếp.

Cho nên, trên mặt, cô càng không thể có một tia yếu thế. Cái vòng tay đó, cô biết, đối với bà ngoại rất quan trọng, cho nên, cô có thể sử dụng tất cả tài sản bảo vệ vòng tay này.

Chỉ là cô cũng biết, Hạ Noãn Tâm sẽ không bỏ qua nó! Thậm chí là cô!

thì ra là, Hạ Noãn Tâm thích vật này, chỉ là vật này là của Du Thận Khanh, không phải của Du Tiểu Nghi, bà sẽ không thể giống như từ trong tay Du Tiểu Nghi tùy ý đoạt lấy như một vật bình thường mà cướp đi. Hạ Noãn Tâm trong lòng nhớ, đã từng quấn Tân Hạo giúp bà tìm vòng tay so này vòng tay tốt hơn, chỉ là đừng bảo là tốt hơn, chính là so này vòng tay này bằng một phần mười, cũng không có!

Đây là đắt giá Trân Phẩm. Có tiền, cũng không nhất định mua được, huống chi, Tân Hạo vẫn không tính là có tiền nhất.

Hạ Noãn Tâm đã sớm nhìn chòng chọc r ă, lúc này, Tân Hoành biết, Hạ Noãn Tâm nhất định sẽ đoạt vòng tay, đoạt đi xong, cũng nhất định sẽ không bỏ qua cô!

Trong lòng cô một mặt cảm giác mình thật thê lương, thật là thê thảm, một mặt, lại oán hận!

Lí ên tại bị những thứ người này vây quanh thì là những thứ kia bị cô áp chế hận ý, cu ân cuộn mà đến.

Những người đó trao đổi ánh mắt không lâu, tên c ầm đ ầu kia khóc miệng li ên lộ khinh thường cười.

Tân Hoành chậm rãi nhắm mắt lại, cô không có hi vọng r ă.

“Tân tiểu thư, cô bị Tân gia người truy sát, cô có tài sản gấp đôi Tân gia sao!” Hừ lạnh, rõt cuộc lộ sát ý, “Giao ra đây!”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 103: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (10)

Tay, nắm thật chặt thành quy ền, mặc cho móng tay cắt rách da thịt làm đau cô.

Tân Hoành, làm sao ngươi lại rơi vào hoàn cảnh như vậy? Bị chính cha ruột của mình dung túng người đuổi giết!

Tân Hạo, làm sao ông có thể đối với tôi như vậy?! Đối với mẹ tôi cùng bà ngoại như vậy?!

Trong mắt sê không có ẩn nhẫn bình tĩnh, giờ khắc này, cô không có chút nào cất giữ, chỉ li ền mặc cho trong lòng oán, giận cùng hận mãnh liệt trào ra, hung hăng đối với những người vây quanh bỉ ổi kia, mệt mỏi "Không nên tới! Nếu không, tôi lập tức đem nó ném vụn! Các người một phân ti ền đầu không lấy được!"

Mắt của cô đã hiện h ồng, bên môi nhất hiện nụ cười lạnh vô cùng, một tay cầm lấy vòng tay, nhấc cao, cánh tay duỗi ra, như là sau một khắc sê phải đem vòng tay ném đi.

Những người đó thấy trận thế này, quả nhiên trong nháy mắt động tác li ền cứng nhắc, cuối cùng có chút kiêng ky.

Tân Hoành lại đột nhiên nở nụ cười, cười đến tùy ý, cười đến li ều lĩnh, "Hạ Noãn Tâm nghĩ muốn lấy vòng tay này hơn nửa đời người, vậy tôi sẽ để cho bà ta vĩnh viễn chỉ có thể nghĩ, không chiếm được, để cho bà ta nghĩ cả đời tốt lắm!"

Lời của cô..., vừa ngoan lại tà ác.

Những người kia vây đuối cô lúc đài đài là ngạc nhiên, có chút sợ hãi không dám tiến lên, nhưng cũng không có quá lâu lâu, người cầm đài kia liền phản ứng lại, cười lạnh, chỉ huy những người còn lại, "Mọi người lên, cô nàng này không bỏ được té! Còn nữa, chính là té, có Hoạt Sắc Sinh Hương mỹ nhân này cùng chúng ta một đêm, cũng chẳng được chút tiễn này!"

Còn lại bốn người vừa nghe, lập tức đài cười dâm, một loạt hướng phía trước, hướng Tân Hoành, hoặc hướng vòng tay trong tay cô.

Lòng của Tân Hoành, đến thời khắc này, rốt cuộc thì hung hăng chìm xuống, vô ích.

Cắn răng, dùng sức lực bình sinh có, đem vật cầm trong tay vòng tay ném ra. Mặc nó bay ra khỏi những người bẩn thỉu này...

Bể thối. Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành.

Cô ném rất ngoan tuyệt, chỉ là trên mặt thật dài ướt quán tính đi trượt vào cỗ.

Cô không nghĩ, cũng không bỏ, bất đắc dĩ, bị buộc đến loại tình cảnh tuyệt vọng này, không có lối thoát.

Bà ngoại, thật xin lỗi.

Vốn là hướng năm người cứ như vậy ném đi, năm người cả kinh, liền cùng

nhau theo bản năng cực nhanh xoay người, ánh mắt truy tìm vòng tay, thân thể vội vàng đến hốt hoảng, muốn vùng vẫy đi tìm.

Vật báu vô giá, ai không thích? Hạ Noãn Tâm yêu thích, những người này, sợ cũng không thể so với

bà ta ít yêu đi chút nào!

Chỉ là, bọn họ cũng đuối không kịp rã.

Mau hơn nữa, cũng chỉ là ngọc vỡ.

Tân Hoành nhắm mắt lại, lắng lắng chờ đợi nghe tiếng rơi xuống đất thanh thủy kia. Hasta lâu, nhưng không có.

Trong lòng cô hoảng hốt, đột nhiên mở mắt ra. Lại chỉ nhìn thấy, trong đêm tối, quang ảnh mờ mờ, thân hình người đàn ông cao lớn, bàn tay phải hai ngón tay tuyệt thế vô song cầm vòng ngọc, đứng ở phía trước cô không gần không xa, bên môi hiện ý lên cười, ánh mắt hướng cô nhìn.

Giữa bọn họ, là năm con ngươi đen tối, quanh thân che thật dày ***, đối với tiễn bạc ***, mà mắt đi tính người.

Bọn họ lúc này, một ánh mắt liền giống như ruồi bọ, hận không thể trở lại quá khứ, gắt gao đem vòng ngọc trong tay người đàn ông dính chặt.

"Đôt tốt như vậy, nên được cát giữ thật tốt, cần gì vì vài tên cặn bã mà bể nát?"

âm thanh của người đàn ông cực kỳ dễ nghe, âm thanh dễ nghe này so với âm thanh dơ dáy bẩn thỉu thật không hợp nhau. Năm người kia gần như điên cuồng, chỉ có chút sững sờ đứng ở nơi đó nhìn anh và Tân Hoành. Tân Hoành vốn đã ôm ngọc cùng tâm đầu vỡ, lúc này lại xuất hiện một người, trong lúc nhất thời, vốn là tuyệt vọng trong vực sâu quay trở lại, chỉ có thể đứng ở nơi đó, có chút hoảng hốt nhìn người nọ. Còn lại năm người phản ứng cũng nhanh, những người này, ở trong thế giới đen tối mờ măm lẩn lộn, khi bọn hắn có ích lợi bị trả ngại thì luôn là có thể có cảm giác tốc độ nhanh nhất cảm giác.

Lúc này, bọn họ liền cũng không bằng mới vừa cùng Tân Hoành làm loạn, thậm chí không lời, chỉ năm người rất là ăn ý cùng nhau hướng người đàn ông kia đánh tới.

Cho dù đánh lẫn nhau, cho dù tàn sát lẫn nhau, vốn là vật này không thuộc về bọn họ.

Người vì tài mà chết. Tài này, không phải nghĩa tài sản. Chỉ là, có ít thứ, không phải người, cho dù người có thể vì nó chết, cuối cùng cũng không chiếm được.

không biết khi nào xuất hiện người đàn ông thân thiện như thế, lướt mắt liếc qua, khéo mồi hiện một tia cười nhạo, trong mắt loé lên tia ngoan tuyệt, thân hình lẩn tránh. Nữ nghiêng người, ra quyến, hung dữ, gọn gàng, cái tiếp theo, đâu vào đấy, nhanh, chính xác, hung ác.

Trong không khí, từng mùi máu liên tiếp, không ngừng, lại còn có chút tiết tấu.

Sau đó, kêu thảm thiết, thân thể đụng vào nhau. Liên tiếp, năm tiếng, vừa lúc. Chỉ là giây lát, tất cả, tất cả đều kết thúc.

trên đất, năm người, vốn là bởi vì *** mặt vẹn vẹo, lúc này vẫn như cũ vẹn vẹo, chỉ khác, là bởi vì đau đớn. Bọn họ mọi người ôm thân thể trên mặt đất, bởi vì đau đớn, lăn lộn.

một bên, người đàn ông cao ngất kia bản lĩnh, trong thoáng chốc, lại nửa phẫn không nhiễm chút bụi bậm nào.

Đôi mắt xinh đẹp khinh thường liếc qua, liền nhắc chân hướng Tân Hoành đi.

Tiến gần, hình dáng anh càng thêm rõ ràng, là một người đàn ông xinh đẹp (nguyên văn luôn đấy ^^) đến kinh ngạc.

trên mặt, hình như là theo thói quen cười, hướng về phía cô.

Tân Hoành lạnh giọng hỏi, "Anh là ai?"

Người đàn ông vốn đã hướng cô đưa tay ra liền cứ như vậy cứng đờ trong không khí, trên tay, là chiếc vòng tay.

Vốn là, là muốn đưa cho cô. Cứng ngắc một cái chút, liền vòng vo thu hầm.

Tân Hoành trong lòng hung hăng vừa động, ánh mắt hốt hoảng, chỉ nhìn chầm chằm tay của anh, hoặc là nói, trên tay anh là đao của cô.

Mà anh, cười, hình như đã thành thói quen, còn là cười, chỉ là lúc này thêm chút khí lạnh, "Dịch Tân."

Tân Hoành có chút phòng bị quan sát anh.

Tốt lắm nhìn người đàn ông liền nói, "Nhớ sao? Nhất định phải nhớ kỹ rã. Bởi vì, Dịch Tân người này, nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, chính là chàng của cô."

nói đến đây, anh nói xong tự tin, dường như báu trời trải qua thiên kinh địa nghĩa.

Lời giống vậy, cô nghe được cũng là toàn thân chấn động, trong phút chốc, toàn thân cứng ngắc, không thể tin càng không thể tiếp nhận ngẩng lên đầu nhìn gương mặt tuấn mĩ.

Người nọ cũng không ngừng, không lưu thời gian để cho cô phản ứng, chỉ lại nói: "Nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, là chỉ, nếu như cô còn sống."

Tối nay, tổng cộng không tới 40 phút, tánh mạng của cô lần lượt bị kinh sợ, lần lượt tuyệt vọng, lại một lần gấp phải khó khăn quấn quanh.

Tân Hoành hung hăng mắt nhìn, cô chỉ cảm giác, trước mắt đều xoay chuyển quá nhanh. cô, tình nguyện là ở nầm mơ.

Tư thái của cô rất rõ ràng tránh ám hiệu, anh nhìn thấy rõ, anh hiểu. Môi nhếch lên, cả người nhất thời trở nên tà ác, anh quyết định giúp cô!

"cô phải biết, hiện mà nay, có ít nhất ba người không bỏ qua cho cô. cô cũng có thể rõ ràng, ba người này, không phải là người bình thường ứng phó được. Tôi nay xảy ra chuyện như vậy, ngày sau, còn có thể nỗi gót trình diễn, liền mới xem cô có thể hay không chịu được rõ."

"Trước mắt nha, cô ước chừng chỉ có hai cái lựa chọn, gả cho tôi, hoặc là vọng tưởng tuyệt phùng sinh."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 104: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (11)

Từ trong hõi ức quay vè, Tân Hoành nhìn người đàn ông bên cạnh, khéo môi mang theo ý cười, trong mắt mang theo chút trách giận.

"Làm sao anh có thể như vậy? Một chút tình cảm cũng không có! Thì ra anh chính là người đã cứu em, giúp tôi, khi đó nếu là có thể rất tốt với em một chút, hơi an ủi một chút, lòng của phụ nữ là rất mềm, nói không chừng em thật sự hướng về phía anh. Làm cái gì nhất định phải như tên ác bá cưỡng ép dân nữ đến bức em đây?" *

Dịch Tân biết cô không có quên, lúc này trong mắt liền không khỏi loé lên chút ánh sáng, đôi tay kéo qua hông của cô, cúi đầu, đối mặt cô, "Ú, em nói đúng. Chỉ là khi đó nha, anh đại khái là bị em làm cho tức giận."

"À?" Tân Hoành ngẩng đầu, không hiểu.

Anh liền đưa tay ngắt mũi cô, cô bất mãn, anh mới buông cô ra, "Còn không chính là vì một câu kia 'anh là ai' của em."

"Chúng ta khi đó rõ ràng đã gặp mặt ba lượt rã, em còn chưa có nhớ rõ anh...anh trong lòng tóm lại vẫn còn có chút tức giận. Hơn nữa gấp gáp, chính là dùng phương pháp cực đoan rã. Em không phải là không nhớ rõ anh sao? Vậy anh đã giúp em nhớ lại tốt nhất."

Anh lúc này nói xong giống như rất là vui vẻ, chẳng qua là lúc đó, sợ là quả thật nỗi giận, nếu không, có thể nào đem một cô gái không nơi nương tựa ép như vậy.

Lấy sinh mạng mà hiếp, cộng thêm cô quan tâm nhất lợi thế, buộc cô gả cho anh. Mà anh, lúc ấy đối với cô mà nói, cũng chỉ là một người xa lạ. Không biết thân phận, không biết bối cảnh, thậm chí không biết, là địch hay bạn.

Tân Hoành nghe lời lúc này anh nói, khẽ cau mày, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhưng không hiểu được, mới hỏi, "Anh nói khi đó chúng ta đã gặp mặt ba lượt? Em vẫn cho là, đó là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, chỉ là mới gặp gỡ, anh liền ép buộc em, so với anh tới, em sợ cũng không thiếu được có rất nhiều tức giận."

Vừa trầm ngâm, nói: "chẳng lẽ là vội vã trong dòng người lướt qua nhau, anh liền đem em nhớ thương đến trong lòng, lúc này ngược lại muốn tôi trách em không có chú ý tới anh?"

Anh chỉ đối với cô cười một tiếng, cười đến thâm trầm, có chút tà ác, "Anh có thể nói cho em biết, chúng ta như thế nào thấy mặt ba lần, chỉ là nếu khi đó em không phản bác được, anh liền muốn từ em đòi ít thứ, làm bối thường."

Cô đêphòng nhìn anh, "Đòi cái gì?"

Anh cười một tiếng, tay xinh đẹp chậm rãi nâng lên, ở trên mặt của cô êm ái mơ tròn, mang theo tình cảm, "Đêphòng cái gì? Chẳng lẽ là sợ anh muốn giành vòng tay của em?"

cô nghe anh nói như vậy, cả người thì ngược lại nhẹ nhõm tự tại lên, cười nhìn anh, "thì ra là vậy, a, đúng là có chút sợ, phải biết, em nhưng chính là vì chiếc vòng tay này, đem lấy chính mình bán cho anh. Chỉ là hiện tại a, em nói không chừng có thể vì anh đem chiếc vòng tay này bán đi."

cô cười nói xong, lại nhìn anh, một đôi xinh đẹp con mắt sáng chói, thật dày đem cô khép lại. Chỉ là bị anh nhìn như vậy, trong lòng cô cũng có chút nóng.

"thật sự?" âm thanh của anh có chút khàn. Trong lòng cô càng nóng, nhất thời cũng không biết như thế nào đáp ứng ý.

cô không đáp, anh cũng không ép cô, lại nói tiếp: "Chỉ là a, vòng tay của em mặc dù cũng là đáng tiễn, nhưng sợ là quả thật bán, cũng không đáng giá được như anh."

Tân Hoàng nhất thời một nghẹn lại, người này...

Nhin anh, có chút bất đắc dĩ, mang theo khinh thường. Người nọ vui mừng đủ rã, cũng không lại giỡn cô, chuyện trở về, muốn từ giờ cô cam kết.

cô nghi ngờ, "Tân thiểu, ngài hôm nay muốn cái gì còn có thể không có được? Em một tiểu cô nương, sợ là đem lấy chính mình bán cũng giúp không được anh cái gì ấy chứ? Tôi gì dựa dẫm vào em cam kết đây?"

Anh khẽ mị con mắt, ý vị sâu xa hỏi ngược lại, "cô nương? Lại không nói quá khứ, chính là tối hôm qua, nhiệt tình như vậy, em còn có thể là một cô nương?"

Trong lòng cô nhất thời liền thẹn thùng, trên mặt liền nhuộm đỏ, âm thanh thật thấp cáu giận, "Anh còn có thể không biết xấu hổ chút không?"

Anh hăng hái tới, một tay chống cằm, trầm ngâm, "Ranh giới của anh ở nơi nào, anh nhớ em đã biết."

cô không cách nào giữ anh, cuối cùng chỉ có thể không cam lòng cắt đứt lời anh, "Tốt lắm tốt lắm, em cho anh một nguyện vọng, như thế rất tốt đi.

Anh lúc này mới bỏ qua cho cô, rõ cuộc nói cho cô lần đầu tiên họ gặp mặt.

Trong biệt thự Thẩm, cô giúp anh.

cô nghe, bỗng nhiên mở to cặp mắt, nhưng có chút không tin.

Anh thấy cô như vậy, liền biết cô quả nhiên là đã sớm đem tất cả sự tình quên mà không phải là chỉ một lần quên mất anh... cô "đã cứu" đàn ông.

cô nói, "Ta khi đó tâm tình vô cùng không tốt, tất cả tâm tình đều tiêu cực nên cũng không muốn nói gì, giúp anh a, ngược lại không nghĩ quá nhiều, chỉ là chuyện này qua em liền quên, làm gì giống như anh, nhớ lâu như vậy?" Lại hỏi, "Cho nên, anh lấy em, là muốn báo ân?"

Anh nghe xong, mắt bỗng dừng nheo lại, mang theo chút nguy hiểm, không đáp, hỏi ngược lại: "Em cứ nói đi?"

Bộ dáng kia, liền giống như nếu Tân Hoành dám nói "đúng", anh cũng không để ý nếu để cho cô nhìn anh còn có thể làm ra những chuyện gì.

Tân Hoành trong bụng rét run, vội cười nói: "Anh lấy em, là bởi vì anh yêu em, không thể rời bỏ em, đúng không?"

Cười đến có chút xấu hổ, trong mắt hàm chứa ác liệt. Làm cho cô sợ, vậy cô cũng ép anh!

Chỉ là, nếu hai người so da mặt dày, Tân Hoành vô luận như thế nào cũng không thắng được người đàn ông kia.

Đàn ông không có chút nào là không tự tại, hoàn toàn không chịu được cô thúc ép, chỉ cười đến tà mị, ôm eo cô tay bắt đầu chậm rãi dao động, bỗng dừng chìm giọng nói: "Em không phải biết không? Vậy nếu không muốn anh yêu em lần thứ nhất, để cho em xem xem anh có bao nhiêu không thể rời thân thể của em?" Dứt lời, không đợi cô phản ứng, liền ôm lấy cô, Tân Hoành cả kinh, đưa tay ôm qua cổ của anh.

Động tác của anh lại nhanh, mấy bước đến trên giường, thân thể che ở trên cô, dán thật sát.

Lời anh vừa nói, cộng thêm động tác lúc này như vậy, trong lòng Tân Hoành đột nhiên cả kinh, vội tới gần mặt của anh nói: "Em mệt mỏi, thật sự."

Mặt của anh ở phía trên cô, hướng về phía cô cười, "U', anh hiểu rõ."

"Vậy..." cô thấy anh không có cái động tác gì, vẫn còn do dự nói: "anh xuống?"

Thế nhưng anh lại bất động, thân thể vẫn là dán lên cô, chỉ là vùi đầu đến cổ của cô, nói thật nhỏ, "Tân Hoành, em nói đúng."

cô ở phía dưới anh, sững sờ. Một hồi lâu, mới hiểu được, người đàn ông này là ở trả lời câu hỏi của cô. cô hỏi anh, "Anh lấy em, là bởi vì anh yêu em, không thể rời bỏ em, đúng không?" Anh trả lời cô, "Em nói đúng."

Tân Hoành nhất thời trong tim có cái gì tình cảm hung hăng bị đánh úp, trong phút chốc, mỉm đến rồi tinh rồi mù.

Dịch Tân là người như vậy, bất cần đời, cho dù đối với cô có mấy phản nghiêm túc cùng thật lòng, cô cũng chưa từng có hy vọng xa vời qua anh có thể đem đổi với cô thừa nhận tình cảm thản nhiên như vậy, thản nhiên...
Gần như hèn mọn. Chính là cô muốn làm khó câu hỏi của anh. Mà anh, nhưng cũng nghiêm túc.

cô vươn tay, ôm thật chặt hông của anh, ghé vào lỗ tai anh nói: "Dịch Tân, đời này có thể gấp được anh, thật sự là thật tốt quá!"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 105: Chúng Ta Xứng Đôi Như Vậy, Chẳng Phải Là Vừa Khéo?

Hai người nằm trên giường, lại nói rất nhiều lời, chỉ là cơ hồ đều là Tân Hoành đang nói. Vốn là Dịch Tân đối với cô, lời nói cũng không phải là ít như vậy, chỉ là người này mỗi lần nói ra vài lời nói, cũng có thể đem cô vừa giận vừa xấu hổ, cô bị nghẹn đã mấy lần, cũng không cho anh cơ hội nói chuyện rã, chỉ cho anh trả lời vẫn đêecô hỏi.

Dịch Tân cũng vui vẻ ôm cô, tay có một chút cũng không dừng vuốt tóc cô. *

Tân Hoành phẫn lớn đêu là đang hỏi anh một chút chuyện anh đang H thị, anh ở nơi này lớn lên. Nói xong, lại đột nhiên nghĩ đến Phong Dương, hỏi, "Phong Dương là em họ của anh, hắn kêu ông ngoại là 'ông nội', sao lại họ 'Phong'? Mà anh, gọi ông 'ông ngoại', tại sao lại là họ 'Dịch'?"

Anh nghe cô vừa hỏi, mắt đẹp nhìn trên mặt cô nhìn một hồi lâu, mới ôm cô lật lại, "Phong Dương vốn là gọi 'Dịch Phong Dương', là con của chú hai anh, chỉ là người từ nhỏ được xưng mình thấy người chết phải cứu, đối với Dịch gia làm những chuyện kia khinh thường tham dự, chung quy lại bởi vì thân phận 'con cháu của Dịch gia', không hiểu bị cuốn vào một chút hắn chán ghét giao dịch trong tối, sau liền định đem chữ 'Dịch' xóa đi, lưu lại 'Phong Dương', làm cho mình sạch sẽ."

Tân Hoành vừa nghe, nhất thời trong lòng kinh ngạc một phen, nhưng có chút không tin, "Vậy hắn như vậy chẳng phải không khác nào cùng nhà họ Dịch cắt đứt quan hệ? Dịch lão... Người như vậy. . . Có thể cho phép chuyện này xảy ra?"

“Ư, quả thật không cho, thiếu chút nữa tự tay đem tiếu tử kia làm thịt rã.” Dịch Tân cười khẽ. “Tiếu tử kia cuối cùng còn có chút tự biết rõ, biết ông cụ sẽ tức giận, chốc lát không dám ở lại, trực tiếp liền chạy đi nước Mỹ.”

Tân Hoàng gật đầu, cho là Phong Dương chạy trốn rất sáng suốt. Dịch Tân giấu cợt cười một tiếng, “Chỉ là mới vừa xuống máy bay, liền bị ông ngoại người bắt được, lập tức trực xuất trở về Dịch gia.”

Tân Hoàng bị kinh sợ. Lại hỏi, “Này, sau đó thì sao? Tại sao hắn đến nay còn có thể sống tốt hay sao?”

Anh nhẹ nhàng giương môi cười một tiếng, “Khi đó, ông ngoại cơ hồ có lẽ đã không quản rã, chuyện Dịch gia đều là chính anh xử lý, anh có tâm thả hắn một con đường sống, ông ngoại coi như lại tức giận, mang vẫn là sẽ cho hắn giữ lại.”

Tân Hoàng gật đầu, lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy Dịch Tân cái người này vẫn là rất hiền lành.

Anh lại trả lời vấn đề bên ngoài, “Mà anh, là bởi vì mẹ của anh là con gái ông ngoại thích nhất, chỉ là hôn nhân bất hạnh, ông ngoại liền đem anh tới đây, từ nhỏ giữ ở bên người nuôi.”

Anh bình tĩnh nói xong, nhưng Tân Hoàng chính là mờ mờ ảo mà cảm thấy, anh cũng không dễ dàng, ít nhất, nhất định không giống trên mặt anh nói dễ dàng như vậy. Hôn nhân bất hạnh... cô biết, gia đình như vậy những đứa trẻ từ nhỏ cũng có chút tự ti, huống chi là bị nuôi dưỡng ở một gia tộc khác, ở nhà người khác, cho dù ông ngoại che chở anh, anh cũng muốn bỏ ra hơn những người khác nhiều, rất nhiều cố gắng mới có thể ở bình thường khi có vô số người chất vấn.

Mà anh, từ ăn nhò ở đâu đến phát hiện hôm nay trở thành nắm quyền chính thức của Dịch gia, trong lúc này trải qua gian khổ và khiêu chiến, sợ là người bình thường khó có thể tưởng tượng.

Người ngoài luôn nhìn anh như vậy, lén trong lòng hâm mộ, chỉ có thể chính anh mới biết bước này chạy bộ, trong đó có bao nhiêu khó khăn.

Tân Hoàng đưa tay vòng qua hông của anh, vùi đầu ở trong lòng anh, tâm tình có chút khổ sở, phúc tạp. Hồi lâu, cuối cùng, lời đến khóe miệng, nhưng chỉ là một câu, “Ừ, chúng ta cũng coi là môn đăng hộ đối.” Thân thể anh khẽ cứng lại.

“Chúng ta cũng sinh ra ở gia đình có hôn nhân bất hạnh, những người khác sẽ không biết cũng không thể tưởng tượng, nhưng anh xem, lần này, em hiểu rõ anh... anh hiểu em... chúng ta như vậy, chẳng phải là xứng đôi vừa lứa?”

cô nói xong, hồi lâu thân thể của anh cũng không động, chỉ là giữ vững tư thế ôm cô, Sau đó, cô chỉ cảm giác thân thể anh khẽ chấn động, anh thật thấp cười ra tiếng.

cô ngẩng đầu, thấy ánh mắt anh đem cô thật sâu thu lại, bên môi cười, có tên, gọi vui vẻ.

“Ừ, đúng là xứng đôi vừa lứa.” Anh trả lời cô.

Sau đó, anh cùng cô nói chuyện, lén đúng là nhิều hơn mấy phản nghiêm túc, không hề trêu chọc cô nữa. cô muốn nghe cái gì, anh lén cùng cô nói. Từ chuyện của anh khi còn bé, đến tính tình Dịch Lão.

Anh cùng cô nằm trên giường, âm thanh thật thấp, không lâu lắm, cô có chút buồn ngủ. cô thật ra chính là vô cùng mệt mỏi, lúc này bị anh ôm vào trong ngực, lại vừa lúc thích hợp ngủ.

Mơ mơ màng màng một lúc, chỉ nghe điện thoại vang lên, rì rì lại cực nhanh bị người chặn lại, trả lời thật thấp máy chữ xong, ấm áp bên cạnh cẩn thận từng tí rời đi. Thân trí cô cứ như vậy lén thanh tỉnh.

Mở mắt ra, thấy người kia đang mặc quần áo, nhìn sắc trời bên ngoài, cũng chính là vừa mới bắt đầu ngày mới, không khỏi có chút đau lòng “không ngủ một chút nữa được sao? Anh vẫn chưa có ngủ.”

Anh nghe xong, nhanh chóng đem đai lưng thắt lại, lì ên cúi thấp người đến g ần mặt cô, ở trên trán cô khẽ hôn một cái, “Em ngủ tiếp một lát, anh có chút chuyện đi xử lý một chút.”

Lại nói, “Anh một lát sẽ phân phó, để cho bọn họ không nên tới quấy r ầy em... em buổi sáng ngủ một giấc đi. anh ước chừng buổi chi ài sẽ trở lại r ồi, đến lúc đó anh b ồi em.”

Tân Hoàng nghĩ th ầm, người này lại còn coi nơi này như nhà ở B thị! Ông ngoại ở chỗ này, cô có thể không biết xấu hổ tham ngủ?

Dịch Tân lại như biết cô đang suy nghĩ gì, lập tức lại bổ sung. “Ông ngoại a, em không phải c ần quản người.”

Tân Hoàng nhất thời li ên hoa lệ đ ầy đ ầu vạch đen r ồi. Ngoài miệng nhưng chỉ là nói: “Ư, được, anh có chuyện trước hết đi đi, yên tâm.”

Dịch Tân lại ở trên môi cô trắn trọc một phen, lúc này mới c ầm lấy áo khoác đi ra cửa.

Người nọ sau khi đi, Tân Hoàng lại mơ mơ màng màng ngủ một lát, nhưng trong lòng nhớ tới l ần đ ầu tiên đến nhà ch ồng không thể thức dậy quá muộn, sẽ thất lễ, ngược lại không có ngủ say. Sau đó, quyết định cũng không ngủ, rồi giường dọn dẹp tốt li ên đi xuống l ầu. Cũng đang thấy người trong đại sảnh thì tâm nặng nề, kinh ngạc một chút.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 106

Trong đại sảnh, Phong Dương cùng Tang Nhuế và Dịch lão đang dùng một loại ánh mắt cực kỳ nghiêm túc mà nghiêm túc nhìn cô.

Cô cố gắng bình phục tâm tình, ở trong đài cẩn thận nhớ lại một lần, mới vừa xác định hiện tại đúng là không tới 7 giờ rưỡi sáng, cô tuyệt đối không có dậy muộn.

Nghĩ như vậy, cả người mới thở dài một hơi, mới có thể ổn định bước, đi tới chỗ ba người nhìn cô chăm chú hồi lâu. *

Phương thức xuống lầu như vậy, thật đúng là khiêu chiến người a...
Không cẩn thận sẽ đùi mầm té xuống đó a...

Tới đại sảnh, hướng về phía Dịch lão cung kính kêu một tiếng "Ông ngoại", lại Hướng Phong Dương cùng Tang Nhuế hỏi thăm, lúc này mới sử dụng ánh mắt hỏi thăm Tang Nhuế, hi vọng cô có thể giải thích sớm tinh mơ một đồng người tụ tập lại cùng nhau làm tăng khí áp a.

Tang Nhuế tiếp thu được, miễn cưỡng cười cười, giải thích, "Cậu xuống thật là khéo, vừa lúc là giờ cơm. Mới vừa rồi chúng ta ở chỗ này nói chuyện, nói đến ông nội mấy ngày gần đây cất giữ Giáp Cốt, tờ nhớ tới cậu biết về Giáp Cốt Văn, đang cùng ông nội nói đến cậu...cậu liền xuất hiện rồi."

Tang Nhuế nói rồi, Dịch lão lúc này mới lên tiếng, hỏi, "Cô biết Giáp Cốt Văn? Cô không phải là học tiếng ngoại quốc sao?"

Lời kia của Dịch lão có chút rõ ràng khinh thường.

Tân Hoành vội nói, "Biết. Bà ngoại cháu là nhà ngữ ngôn học, bà cả đời nghiên cứu chữ viết, cháu từ nhỏ đi theo bà lớn lên, cũng nhận được một chút chữ cổ, đắc cổ."

Tang Nhuế vừa vội vàng bổ sung nói: "Đúng vậy a, Hoành Hoành từ nhỏ nhớ tới Tứ Thư Ngữ Kinh lớn lên, hiện mà nay có thể nói là thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa mọi thứ giao thông rành."'

Dịch lão nghe, ý vị sâu xa nhìn Tân Hoành một chút, mới đứng dậy, nói: "đi thôi, nên dùng bữa sáng."

nói xong, mình dẫn đầu hướng phòng ăn đi.

Tân Hoành ở trong lòng may mắn thở ra một hơi... May mắn không có ngủ quá muộn!

Có thể vượt qua bữa ăn sáng, thật sự là tốt quá!

Bữa ăn sáng qua đi, Dịch lão liền gọi Tân Hoành lên phòng, mang cô cùng nhau đi thư phòng của ông, đem Giáp Cốt già đây ông thu tập được lấy ra, cẩn thận từng li từng tí. Ông cụ không nói gì, nhưng ý đồ là cực kỳ rõ ràng, Tân Hoành lập tức ngã nghiêm chỉnh, nghiêm túc nhận thức. cô cử chỉ cũng cực kỳ cẩn thận, tận lực tránh khỏi đụng phải những thứ Giáp Cốt kia.

cô như thế, trên mặt Dịch lão rốt cuộc mới có chút hiểu, thấy cô chân mày nhíu lại, thậm chí chủ động hỏi cô, "Có vấn đề gì không?"

Tân Hoành lúc này mới lớn mật hỏi, "Ông ngoại, mạo muội hỏi một câu, bảy mảnh Giáp Cốt ngài là từ nơi nào lấy được?"

Thấy ông cụ con mắt híp lại, vừa vội vàng bổ sung, "Bảy mảnh Giáp Cốt, từng mảnh đều là Trân Phẩm. Chỉ là từ chữ viết trên Giáp Cốt xem, cũng là đã chạy đến European mất mảnh xương, Quốc Nội là không có. Nếu như Giáp Cốt này là từ Quốc Nội, vậy... Chỉ sợ cũng không phải thật, chỉ là theo mắt của cháu xem, lại đúng là chính phẩm. Cho nên..."

Ông cụ nghe lời của cô..., rốt cuộc nở nụ cười, nụ cười còn rất thân thiết, cắt đứt lời của cô, nói: “Ừ, quả thật không tệ, có chút kiến thức! Mảnh xương quả thật thật ra ở Châu Âu! Là một hậu bối của bằng hữu gần đây từ Châu Âu trở về, biết ta thích những thứ đồn này, đặc biệt mang tới đây hiếu kính cho ta.”

Tân Hoành lần nữa ở trong lòng yên lặng thở phào nhẹ nhõm, lại lần nữa không nhịn được cảm khái tài sản của Dịch gia.

Tùy tiện hiếu kính, chính là bảy mảnh Giáp Cốt, chuyện này...Giống như, cô tới nơi này, cũng là hai tay trống không...Bởi vì ông cụ rốt cuộc biết Tân Hoành còn có thể nhận được chút chữ cổ, đồ cổ, có thể thường thức đánh giá chút đồ cổ giữ, đối với Tân Hoành thái độ rốt cuộc hòa hoãn không ít, tất cả buổi sáng đều kéo cô cùng nhau nhìn ông cất giữ một ít chữ viết đồ cổ.

Tân Hoành không biết Dịch lão thật hăng hái tới muốn tìm người chia sẻ cất giữ tâm tình cùng tự hào, vẫn là suy nghĩ muốn thử cô, trong toàn bộ quá trình nhất định bảo trì độ cao hết sức bó buộc, ông cụ kia chỉ cho nàng xem mỗi một đồ, cô đều không dám chút nào chậm trễ, chuyên nghiệp xem xét, cùng chuyên gia không có gì khác biệt.

Cũng may, ông cụ rốt cuộc ở bức cô phải kiểm tra kỹ càng mới bỏ qua cho cô, cô có chút kiệt sức rã, mới phát hiện đã giũa trưa rã.

cô...cô thế nhưng chống đỡ được tròn một buổi sáng!

Chỉ là, Dịch Tấn buổi trưa vẫn chưa về

Ông cụ giống như là hoàn toàn không có chú ý, tự tại cực kì, thậm chí còn thăm hỏi cô mấy câu, “Đúng rã, Hoành Hoành, quê quán ở nơi nào à?”

Tân Hoành nghiêm chỉnh mà đợi, “A thi.”

“Vậy những thứ này món ăn có ăn quen chứ?” Buổi tối ta bảo đầu bếp làm cho cháu mấy món ăn ở quê.”

Tân Hoành vội nói, “không cần, ông ngoại. Cháu ăn quen, A thị cùng H thị cũng không khác nhau nhiều, còn nữa cháu bình thường không có việc gì, cũng thích làm những thứ đón này ăn.”

Ông cụ hài lòng gật đầu một cái.

Tang Nhuê lập tức đã nắm câu chuyện, “Hoành Hoành, buổi chiều tờ đi mua ít thứ, cậu cùng đi với tờ được không?” nói xong, thậm chí lặng lẽ dõi với Tân Hoành nháy mắt, cố ý cậu không đi cùng tờ đi ra ngoài cậu còn muốn cùng ông cụ cùng nhau Văn Hóa Phục Hưng sao?

Tân Hoành xem hiểu rõ, nhịn cười, lắc đầu, “không, Dịch Tân buổi chiều anh ấy dẫn tờ đi ra ngoài hình như có chút chuyện.”

cô không có nói, Dịch Tân mang cô đi ra ngoài là chơi... Tang Nhuê nghe, sắc mặt nháy mắt cứng đờ, cũng là cực nhanh, lại đổi lại cười, “Ừ, nếu như hắn bận, cậu cũng có thể cùng tờ đi cùng nhau.”

Tân Hoành không có suy nghĩ nhiều, chỉ là lúc xế chiều, Dịch Tân lại vẫn là chưa có trở về, tận tối đêm khuya cũng không có.

Tân Hoành ở trong phòng đợi anh hầu lâu, đến hơi trễ, bất đắc dĩ cô tối hôm qua vốn là ngủ không được ngon giấc, hôm nay lại khẩn trương cao độ cả ngày, lúc này ở trên ghế sofa xem ti vi, cũng nhịn không được mỏi mệt nữa, ngủ thiếp đi.

Ngủ được một lúc, chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bỗng, có một đôi tay bế cô lên. cô mở mắt ra, đập vào mắt, người đàn ông diện mạo vẫn có chút mơ hồ, chỉ là có thể mơ hồ thấy rõ anh nhíu chân mày. Lúc này tâm tình anh hình như không tốt lắm.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 107: Trò Chơi Của Người Có Tiền

Nghĩ giơ tay lên kéo dãn lông mày ra cho anh, bất đắc dĩ mệt mỏi, trên tay thật không có hơi sức, cũng liền định an ổn dựa vào người nọ, lẩn nấp đã ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy anh hôn thân mật vào trán của cô, mặt mày, nhẹ nhàng, mang theo hơi thở của anh.

Anh hình như còn nói chút lời nói, thật thấp nói ở bên tai cô. *

Gần như vậy, cô lại vẫn là không có nghe rõ, lại quá mệt mỏi, trước khi mất đi ý thức nghĩ, ngày mai hỏi anh.

Chỉ là ngày thứ hai, khi cô tỉnh lại, thế nhưng anh lại đã không thấy bóng dáng. Anh hình như gặp chuyện khó giải quyết, hơn nữa còn chọc tâm tình của anh.

Đối với Dịch Tân mà nói, có thể chọc giận tâm tình của anh chuyện khó giải quyết cũng rất ít có thể chọc giận cảm xúc của anh. Chỉ là Tân Hoành lúc này cảm giác, chuyện này ở giữa hai người cũng chiếm toàn bộ.

Liên tiếp mấy ngày, cô và anh chân chính gặp mặt nói chuyện thời gian cũng không nhiều, anh không để cho cô đợi, cô vẫn biết mỗi đêm nửa đêm anh sẽ trở về, cánh tay ôm chầm hông của cô, nhiệt độ cùng đoạt lấy cô. Chỉ là mấy ngày kia, phải nói anh cùng với cô cùng xuất hiện, nhiều hơn nữa, nhưng cũng không có.

Dịch Tân rất ít khi bận rộn như vậy, cái người, bất cần đòi, cơ hồ mọi sự đều không quan tâm, lúc này nhưng không biết là bởi vì cái gì chú ý

như vậy. Tân Hoành trong lòng mơ hồ có chút lo lắng, cùng Tang Nhuế nói, Tang Nhuế suy nghĩ một chút, nói: "H thị chở này có quá nhiều nguyên lão, chắc là chuyện của gia tộc đi, cậu cũng biết, người đứng đài không phải dễ làm như thế, bên ngoài, có hoạ ngoại xâm; ở trong, lại có nội gián."

Tân Hoành cũng không có hỏi nhiều nữa.

Tang Nhuế cùng Tân Hoành ngày ngày ở Dịch gia, sợ cô buồn bức ngược lại nghĩ quá nhiều, mạnh kéo muốn cô đi ra ngoài đi một chút.

"Hoành Hoành, theo tôi ra ngoài đi một chút, mua đồ là bản tính của phụ nữ, chàng cậu nhíu tì ền như vậy, cậu cũng không biết giúp hắn chia sẻ một chút, có chút không làm tròn bổn phận a~"

Tân Hoành nghe, cả người nhất thời cương cứng một chút, chỉ là đến nơi này lâu như vậy, cô quả thật cũng không có ra khỏi cửa, cũng liền ền gật đầu, mặc cho Tang Nhuế mở cửa xe Lamborghini của cô ấy mang cô đi.

Hai người cùng nhau, Tân Hoành nhìn Tang Nhuế một đường quen của quen mang theo cô ra vào các loại xa hoa, để cho cô không nhịn được cười cảm khái, "Cuối cùng thấy được cái gì gọi là nàng dâu Hào Môn rỒ."

Tang Nhuế nghe, nghiêng đầu cười một tiếng, sóng mắt dừng trên người Tân Hoành đảo một vòng, "Phải nói nàng dâu Hào Môn, có cậu ở đây, là thế nào cũng không tới phiên tôi đây."

nói xong, lại kéo cánh tay Tân Hoành, lôi kéo cô ở trên ghế sofa ngồi xuống, "Chúng ta xem một chút đồ trang sức." Lại đi bên cạnh quản lý nháy mắt, quản lý lập tức cười lộ 8 chiếc răng, chỉ huy nhân viên phụ vụ đem đồ trang sức từng bộ từng bộ đến trước mặt họ.

Tân Hoành tùy ý liếc qua những thứ kia đưa lên, tiệm này, có thể tính được là Quốc Nội đứng đài nhất tiệm trang sức rỒ, những thứ kia, chính là rất nhiều người cả đời không ăn không uống cũng tích lũy không đến, cao quý, ánh sáng rực rỡ, chỉ là Tân Hoành vẫn là cảm thấy không hứng thú lắm, nhìn ít thứ, cũng không thấy có được đặc biệt thích.

cô như vậy nghĩ tới, lại không nhịn được nghĩ thầm mắng mình làm kiêu, lại nghe được Tang Nhuế cười nói, "Charlie, trong tiệm của anh tiêu chuẩn hiện nay nhưng càng ngày càng thấp."

âm thanh kia mang theo ý cười, giọng nói nhưng có chút nửa thật nửa giả.

Tân Hoành quay đầu lại, chỉ thấy Tang Nhuế ánh mắt xinh đẹp rơi vào vị tên là "Charlie" quản lý kia, Charlie sắc mặt nhưng có chút xám tro, lại không thấy 8 cái răng vừa xong, hơi cúi đầu, hình như có chút lúng túng khó chịu. không bao lâu sau, lại đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhất thời cũng sáng lên, vội vàng vẫy tay gọi lại một vị nữ nhân viên phục vụ: "đi, đi đem bộ ngọc lục bảo để trang sức mới lấy tới cho Phong phu nhân cùng moi tiểu thư nhìn một chút."

Vị kia nữ nhân viên phục vụ nghe, nhưng có chút chần chờ, "Nhưng..."

Charlie không nhịn được, hướng về phía nữ nhân viên phục vụ vung mạnh phất tay, "Cho cô đi liền nhanh chóng!"

Nữ nhân viên phục vụ vội vàng một đường chạy đi xuống.

Tân Hoành nghiêng đầu, nhìn Tang Nhuế. "Tớ xem cũng có chút mệt mỏi, nếu không chúng ta đi chỗ khác đi một chút đi?"

Tang Nhuế còn chưa kịp nói chuyện, Charlie lại gấp gáp nói: "Tân tiểu thư, ngồi chờ, khoản để trang sức lập tức liền vì ngồi đưa tới, ngồi nhìn lại cũng không muộn."

Charlie thật sự là sốt ruột, vốn là coi như đắc thế cử chỉ đến này lúc đã là rõ ràng hốt hoảng, thậm chí động tác trên tay cũng có chút khoa trương, thấy Tang Nhuế lườm một cái qua hống, lúc này mới đem cơ hội có lẽ đã vung đến mặt Tân Hoành vội vàng thu hồi, lại xin lỗi nhìn về phía Tân Hoành.

Tân Hoành chợt cảm thấy kỳ quái, không phải liền một đơn buôn bán sao? Phải nơm nớp lo sợ cẩn thận như vậy? cô lại không biết, có thể một

đường vào đến loại cao cấp nơi này làm quản lý, ánh mắt cũng có măy phẩy sắc bén, trong ngày thường hạng người gì, từ nhỏ Phú Quý, còn là một đường mờ măm lăn lộn lấy được tài phú, hay là một đêm chợt giàu, thậm chí là mạo xưng là người có tiềnl, hiện nay, bị tôi luyện cũng thấy liềnl biết được.

Charlie tự nhiên biết cháu dâu Dịch gia Tang Nhuê, mặc dù cũng không biết cô hôm nay mang tới vị "Tân tiểu thư" này là ai, nhưng thấy cô túc giận mơ hồ mang theo cao quý bẩm sinh, lại liền Tang Nhuê cũng cẩn thận chăm sóc như vậy, tự nhiên cũng có thể đoán được vị này thân phận bất phàm. Tang Nhuê không hài lòng, Charlie đã là tháp thòm, huống chi vị này Tân tiểu thư, sau khi xem, không húng thú lầm đã muốn đi, nếu để cho cô không hài lòng, chỉ sợ ngày sau hắn cũng không cẩn nghĩ tới làm Dịch gia làm ăn.

Ở quốc nội, kiêm ít tiền của Dịch gia, lui về phía sau buôn bán trực tiếp có thể giảm phân nửa. Những tâm tư đó của Charlie, Tang Nhuê là rõ ràng, lúc này cũng liền cầm tay Tân Hoành, cười nói, "Cậu bây giờ đi, sợ là muốn cho hắn về sau không cẩn ở chỗ này lăn lộn."

Tân Hoành nghe, lúc đầu ngẩn ra, suy nghĩ một chút, hiểu, cười một tiếng, nhẹ nhàng gật đầu.

Người có tiền chơi trò chơi, ở nơi nào đâu là giống nhau. thì ra là người không đắc tội nổi Hạ Noãn Tâm, người nơi này cũng không dám không để cho Tang Nhuê hài lòng.

Nữ nhân viên phục vụ động tác cực nhanh, đang nói chuyện không có đôi câu, hộp trang sức đã cầm tới, đặt ở trước mặt Tân Hoành.

Charlie tự mình tới đây vì Tân Hoành mở hộp ra. Hài lòng thấy mình trong mắt rõ cuộc lộ vẻ chút thẩn thái.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 108: Đồ Trang Sức

Tân Hoành nhìn màu đen nhung tơ sẩn tôn lên màu của ngọc lục bảo, dây chuyền, khuyên tai, một bộ, quý hiêm. Màu xanh lá không nổi bật nhưng cao quý.

Tâm, hung hăng nhảy lên. Mắt đã không rời đi nỗi.*

Cứ như vậy mà nhìn chầm chằm, hãi lâu, cũng không phản ứng.

Charlie khom nửa người, đứng nghiêm ở phía trước Tân Hoành, nhìn bộ dạng này của cô mà giật mình, mặt nhất thời cười đến càng thêm rực rỡ, lòng, hãi hộp.

Hắn biết, vật này, nhất định có thể làm người khác choáng váng, bất luận người nọ đã từng thấy quen như thế nào. Có ít thứ, giá trị vẫn luôn tồn tại, chính là vì không có người có thể có được nó, mà không thể nghi ngờ, bộ bảo thạch này thì rất có khả năng như vậy.

Lần nữa cười lộ 8 chiếc răng, Charlie nói: "Tân tiểu thư, bộ này có hài lòng không?"

Lời của hắn, khiến cả người Tân Hoành không tự chủ được cứng lại, lúc này cô mới phục hồi lại tinh thần, có chút cứng nhắc đem ánh mắt chuyển tới hướng Charlie, lời ra khỏi miệng, cũng không kiềm chế được do dự, "Xin hỏi... Bộ này đồ trang sức, tôi có thể mua về sao?"

Câu hỏi của cô, trong âm thanh mang theo chút bất ổn, giống như là vui mừng, cũng như là cầu xin mà không, là có chút kích động. Charlie vội

hướng Tân Hoành cười nói, "Có thể, dĩ nhiên có thể! Tân tiểu thư thích, lập tức bọc lại, đưa đến nhà của ngài."

Charlie nói chưa dứt lời, chỉ cảm thấy vật áo bị người khác kéo thật chặt, hắn không nhịn quay đầu lại, thấy là nữ nhân viên phục vụ đưa đồ trang sức lên, có chút phiền não, liền khiển trách, "Chuyện gì?!"

Nữ nhân viên phục vụ nhìn Tân Hoành một chút, muốn nói lại thôi, lấy ánh mắt ý bảo Charlie kiểm một chỗ nói chuyện, chỉ là Charlie hiện tại đang muốn khiến Tân Hoành hài lòng vui vẻ, không rảnh ứng phó nữ nhân viên phục vụ, trong ánh mắt có chút không nhịn được, "Có chuyện gì, nói mau!"

"Bộ đồ trang sức này đã bị người mua xong rồi." Nữ nhân viên phục vụ lúc này mới thật thấp lén tiếng, ngay trước mặt Tân Hoành.

Tân Hoành nghe, nhưng mà trên mặt lại cũng không có vẻ kinh ngạc, ngược lại nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn nữ nhân viên phục vụ, hỏi, "Chẳng lẽ không thể làm cho họ nhường cho tôi sao? Tôi, rất thích nó."

"Có thể, dĩ nhiên có thể! Tân tiểu thư thích cứ cầm đi là được!"
Charlie không chút do dự liền nói.

Nữ nhân viên phục vụ nghe, trên mặt cũng gấp gáp lên, càng ngày càng nghiêm trọng, lúc này cơ hồ mặt đã đỏ lên. Tân Hoành cố khẽ mỉm cười ánh mắt còn vẫn rơi vào trên người cô, mà Tang Nhuê đang nhìn cô (Tân Hoành), cũng thẳng tắp theo cô nhìn chằm chằm. Nữ nhân viên phục vụ cả người quỳnh lên, rốt cuộc bật thốt lên, "Bộ đồ trang sức này, là Tân thiếu mua!"

Sau đó, Charlie khuôn mặt tươi cười vì vậy cứng ngắc vì một câu nói kia. thật vất vả mới phản ứng được, cực nhanh thu hồi nụ cười trên mặt, thấp giọng khiển trách nữ nhân viên phục vụ, "Chuyện khi nào? Ta làm sao sẽ không biết?!"

Nữ nhân viên phục vụ cẩn thận từng li từng tí cúi đầu, đáp một tiếng, "một tháng trước. Ngài không ở đây, là Tân thiếu tự mình phân phó hai

năm trước quản lý J nghỉ việc l`ần nữa tới Anh quốc chẽ tác. Tới nay, Tân thiếu còn chưa từng có tới lấy..."

Nữ nhân viên phục vụ nói tới chỗ này, phía sau sẽ không có một tiếng động, lời giải thích kia cũng không khỏi quá rõ ràng đi, ở H thị, vật Dịch Tân nhìn trúng, những người khác không thể tranh, cũng là tranh không được.

Charlie nhất thời cảm thấy cả da đ`ầu tê dại r`ồi, cứng ngắc xoay người, trên mặt lại có nụ cười, chỉ là lúc này nụ cười cứng lại, giống như là bị phong hóa trăm ngàn r`ồi, có chút thê lương không tự nhiên, "Tân tiểu thư...Chuyện này...cô xem..."

Tân Hoành cười nhạt, còn chưa kịp nói chuyện, Tang Nhuê đang ở một bên cười nói, "Charlie cái bộ trang sức a phải nên..." là của Tân Hoành...

Tang Nhuê vốn là muôn nói như vậy, chỉ là còn chưa nói hết, tay li`en bị Tân Hoành đè thật chặt lại, cô kinh ngạc, dừng lời nói, lại chỉ xoay đ`ầu lại nhìn Tân Hoành, hướng cô nhẹ nhàng lắc đ`ầu.

Sau đó, Tang Nhuê cũng không có kịp nói gì, li`en bị Tân Hoành kéo rời đi.

Charlie một đường cung tiễn, một đường nói xin lỗi, Tân Hoành chỉ quay đ`ầu lại nói với hắn nói một câu "không sao", bước chân cũng rõ ràng là gấp gáp, một đường gấp gáp cùng Tang Nhuê rời đi, càng giống như là chạy trốn.

Tang Nhuê trên mặt lúc này đã không còn như khi vừa ở tiệm châu báu mà cười nữa, còn mơ hồ có chút uất ức, trong bụng nghi ngờ, vẫn là cười nói, "Cậu làm sao vậy? Đồ trang sức này là Dịch Tân mua, cậu mua như là hắn lấy, sớm muộn gì đ`au là của cậu, cậu bây giờ ở đây tiếc rẻ cái gì?"

Tang Nhuê vừa nói như thế, Tân Hoành rốt cuộc không nhịn được cười khổ một tiếng, "Bộ đồ trang sức kia, hai năm trước tôi cũng đã có."

Tang Nhuế chỉ cảm thấy lòng dạ bị người ta va vào một phát, trong nháy mắt, liền bị đụng đến tê dại, thân thể cử động không được, chỉ có thể sững sờ nhìn chằm chằm khoe môi Tân Hoành chứa tia cười tự giễu.

Hai năm trước cũng đã có...hiện tại, lại xuất hiện một bộ khác giống nhau y đúc.

Tiệm châubáu này, mónđồnào cũng làTrân Phẩm,đã giữ vững sự cao quýcùng lực hút,cơhồmỗi một kiểudiều chỉ có một bộ, chân chính độc nhấtvô nhị. hiện tại, Dịch Tânlại mấttâm tư kiađem quản lý J hai năm trướcđã nghỉ việctìm trở về, chế ra một bộ khác.

Phản tâmtư này, không thể nói làkhông sâu. Chỉ là, phản tâmtư này, hắn làđối vớingười nào?

Nhất định không phải Tân Hoành. Tân Hoànhđã có rã, trừ phi cô ấy có cái gìcốquái, chính làthíchđemtừng mónđồmộtmangđiphụcchế...

Chỉ là, thậtrấtđángtiếc, côkhôngcó. Nhưvậy, Dịch Tânđemđưa cho Tân Hoànhthứ gìđó saochéplàđược, làlại muốnđưa cho ngườinào?

Suy nghĩ chuyểntới chuyệnnày, Tang Nhuếđột nhiên cả kinh. Cắn răng, nhịnxuốngtrái tim nhảy lên mãnh liệt, kéo tay Tân Hoành, chốnglại bộ mặt bình tĩnhcủa cô, cười, vảiởtrên mặt, lạiđột nhiên không nói ra lời.

Đứtgân não rã! Tang Nhuếởtronglòng hung hăng chửi mìnhtì ngượclại Tân Hoành hướngcô thản nhiên cườimột tiếng, “Trướckhôngnênđilấy xe, chúngtađiđithôi.”

Nhưvậy, cũng miễncưỡngcoi nhưlàvòng vo đếtài.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 109: Tâm Tình Không Tốt, Vận Số Luôn Kém Đến Kỳ Lạ!

Tân Hoành cảm thấy, có nhiều câu nói rất đúng. —— tâm tình tốt, vận số sẽ không kém.

Như vậy ngược lại, tâm tình không tốt, vận số luôn là kém đến kỳ lạ!

Tân Hoành tổng kết, khi tâm tình cô không tốt, vận khí của cô luôn đặc biệt kém! Cái này đặc biệt biểu hiện trên phương thức rất kỳ lạ, cô lúc trước tâm tình không tốt bị bắt cóc. *

Lần trước, cô cùng Dịch Tân chiến tranh lạnh, trên mặt dù bình tĩnh, trong lòng đã sớm không biết mất mát khổ sở biết bao nhiêu, vì vậy, cô bị Hạ Tiểu Đông bắt cóc.

Lần này, cô nhìn thấy Dịch Tân đưa đê cho cô lại lần nữa bị người nọ sao chép, tâm tình hoảng hốt cùng Tang Nhuế đi ở trên đường, vì vậy, cô lại bị bắt cóc.

Chỉ là lần này, cô không phải nhân vật chính, cô cũng chỉ là nhân tiện mà bị bắt.

Tay Tân Hoành bị trói, bị đưa vào trong góc kho hàng hoang, phía trước của cô, một trái một phải, hai người đàn ông cao lớn đưa lưng về phía cô đứng, ánh mắt nhìn thẳng phía trước. Tân Hoành té xuống đất, từ giữa 2 người đàn ông nhìn về phía Tang Nhuế. Gắt gao cắn chặt răng, cô cố kềm chế, không có lên tiếng.

Đây là một kho hàng cũ nát, kho hàng trung ương, có một cái ghế, Tang Nhuế đôi tay bị vòng qua sai ghế, trói lại. Mà phía trước của cô, mặt mũi ác

độc đến vẹn vẹo của người đàn ông đang hung hăng nhìn chằm chằm cô. Người đàn ông kia, trên má phải có một vết dao rõ ràng từ trên xuống, thẳng tắp xẹt qua nửa gương mặt, đến khoé miệng, xấu xí dữ tợn, chỉ là vết sẹo này mang theo huyết sắc, nhìn đỏ lên càng dữ tợn.

Người đàn ông kia, từ trong lúc bọn họ mới vừa tranh chấp, Tân Hoành mới biết, hắn gọi là Phương Vũ, là lão nhị của Phương gia.

"Bõp!"

"Bõp!"

Trong không khí, liên tiếp hai tiếng tát thanh thuý điếc tai vang lên, là Phương Vũ cắn răng nghiến lợi, lực tay cực kì hung ác, hai bàn tay tát đến mức Tang Nhuê không đủ sức để nhúc nhích.

"Kỹ nữ thối!"

Phương Vũ vừa mạnh mẽ đánh vừa mắng, âm thanh kia, lại giống như là từ trong kẽ răng rít ra, thù hận đến cực hạn.

Tang Nhuê gương mặt vốn mỹ diêm, lúc này đã là vừa đỏ vừa sưng, nơi khoé miệng, thậm chí có máu tràn ra. Chỉ là, trong mắt vẫn là giễu cợt cười, liếc xéo Phương Vũ, cười lạnh, "Phương Vũ, ngươi trừ có chút bản lĩnh đem tay ta trói chặt, ngươi còn có thể làm gì? Người không xứng là đàn ông, làm cho ta nhìn ngươi đần không nhịn được ghê tởm!"

"Bõp."

Lại thêm một cái tát nặng nề, Tang Nhuê bị tát lực quá lớn mặt lệch sang một bên, lại không chế được đụng phải ghế nhựa, cái trán đụng phải thanh gỗ, "âm" một tiếng, vang đến kinh người.

Tân Hoành gắt gao cắn môi, mới khống chế được, không có lên tiếng.

cô biết, lúc này, cô không thể hấp dẫn lực chú ý của người đàn ông kia, nếu không, cô và Tang Nhuê chỉ biết chắc chắn sẽ thảm hại hơn.

cô đã bị một lần thiệt thòi, cũng đã làm liên luy tới Tang Nhuê, lúc này cô nhất định phải thật nhớ lần dạy dỗ này.

Răng cắn quá chặt, cô đem đôi môi cắn ra máu. Nếu như không phải vì cô, Tang Nhuê sẽ không dễ dàng bị những người này bắt được.

Tang Nhuê có chút thân thủ lúc những người này vây quanh, Tang Nhuê chỉ xoay người, liền tránh một cách gọn gàng linh hoạt, lực ứng phó có thừa. Tân Hoành, ở một bên nhìn, thấy một người đàn ông trong đó cầm dao găm ra đi công kích Tang Nhuê, nhất thời run sợ, không nhịn được, lên tiếng nhắc nhở Tang Nhuê.

thật ra thì, một tiếng nhắc nhở, không những dư thừa mà ngược lại làm trở ngại tới Tang Nhuê.

Vốn là, Tang Nhuê rất tinh, lướt mắt liếc qua bên cạnh có người cầm dao găm sắc bén, là có thể tránh ra, mà trên thực tế, cô cũng đúng là tránh được.

Chỉ là, một tiếng nhắc nhở kia của Tân Hoành, nhưng cũng đồng thời nhắc nhở Phương Vũ ở một bên lạnh lùng nhìn.

Phương Vũ cười nhạt một tiếng, Tân Hoành chỉ cảm thấy đau đột nhiên bị thứ cứng rắn lạnh lẽo đặt lên, trong lòng cô nặng nề trầm xuống, liền đã nghe thấy một âm thanh cay độc, "Tang Nhuê, có muốn thử một chút hay không, là quả đấm của cô nhanh, hay là đạn của ta mau?"

Sau đó, Tang Nhuê ngay cả một tia phản kháng cũng không có, khoanh tay chịu trói. Phương Vũ nhìn thấy Tân Hoành quan trọng, cũng không có bỏ qua cho Tân Hoành, nhân tiện đem cô bắt lại.

"Tiên nhân, cô không phải là rất biết đánh sao? Đánh a, thế nào lại không đánh?!" Phương Vũ cặp mắt đỏ bừng, từng chữ từng chữ vừa tức giận vừa ngoan độc, phối hợp với động tác, một cước, vừa nhanh vừa mạnh hướng trên bụng Tang Nhuê đá vào. Lực quá lớn, Tang Nhuê và ngay cả cái ghế cùng nhau đẩy bật về phía sau, trên mặt đất lôi ra xa một khoảng, mới dừng lại.

Trước mắt Tân Hoành chỉ cảm thấy hoàn toàn mơ hồ, trên mặt một đợt buốt lạnh, răng giống như có quán tính, môi bị cắn phá, răng nhọn sắc bén liền dính vào vết thương, đau lưỡi, máu tanh nồng hậu.

Chỉ là, mặc dù như vậy, vẫn không nhịn được: "Đừng!"

Hơi nước trong cơn mông lung, điên cuồng làm cô mất đi để ý trí khi người đàn ông lấy ra lưỡi dao sáng loáng mang theo tàn nhẫn, nhắm ngay mặt của Tang Nhuê, một khắc kia, Tân Hoành rốt cuộc nghe được một thanh âm thê lương của chính mình. cô kêu to ra tiếng. Rồi say đó, ánh mắt Phương Vũ rốt cuộc chuyển đến chỗ của cô, lưỡi dao trên tay, cách mặt của Tang Nhuê lúc này chỉ có một chút.

một khắc kia, Tân Hoành may mắn nhắm mắt lại, mặc cho trong mắt đã sớm chứa đầy nước mắt chảy ra. Chỉ là giờ khắc này, Tân Hoành biết, cô không đau lòng, ngược lại, cô rất may mắn, may mắn chính cô rốt cuộc tránh thoát nguy hiểm này, có thể nói ra tiếng, một khắc sau cùng dời đi lực chú ý của người đàn ông.

Cho dù, tiếp đó, cô cũng không biết nên làm cái gì, nên làm như thế nào. Nên làm như thế nào, mới có thể cứu được mình và Tang Nhuê.

Phương Vũ ác độc trên mặt có chút vặn vẹo mà cười tàn nhẫn, hướng về phía Tân Hoành, cười đến đáng sợ, "Hả? cô có ý kiến? Là ta lạnh nhạt với cô sao?"

nói tới chỗ này, trên mặt lại khoa trương bày ra ảo não dối trá, âm thanh, cùng mang theo lỗ mang, ánh mắt hướng xung quanh ước chừng mười mấy người đàn ông quét một vòng.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 110: Tam Đại Gia Tộc (1)

Nói tới chỗ này, trên mặt lại khoa trương bày ra dối trá ảo não, âm thanh, cũng mang theo lỗ mõng, lướt mắt chậm chạp hướng xung quanh mười mấy người đàn ông quét một vòng, "Vậy các ngươi an ủi thật tốt vị tiểu thư cô đơn này đi. A, chỉ là nhớ, thương hoa tiếc ngọc một chút, các ngươi nhìn cô ta một bộ dạng nhu nhu nhược nhược, nói không chừng đời này còn chưa có hưởng qua tư vị với đàn ông đâu, các ngươi từng người từng người, cũng không cẩn cùng nhau lên." *

Phương Vũ lời nói vừa dứt, trong kho hàng thì ra là những người đàn ông, lúc này liền cùng nhau hướng Tân Hoành nhìn lại, ánh mắt ở trên người cô đảo tới đảo lui càng rõ quan sát, trắng trợn mang theo dâm dục.

Tân Hoành căng lớn con ngươi, chỉ một thoáng, liền cảm thấy có đầy những dây gai gì đó tỉ mỉ quấn đầy toàn thân, để cho cô cả người theo phản xạ co rút nhanh, lui về phía sau. Chỉ là, phía sau là góc tường, cô, không còn đường có thể lui.

"Ngươi dám!"

Sau lưng Phương Vũ, trên đất truyền đến một tiếng cắn răng nghiến lợi, mang theo tức giận, thù hận, cùng uy hiếp. Chỉ là, rõ ràng là đã suy yếu, lực bất tòng tâm.

Tang Nhuê cả người vẫn bị trói ở trên ghế, cái ghế ngã ngửa trên mặt đất, cả người cô liền đổ theo, nhưng mạnh chống lên nửa người trên, hung hăng nhìn chằm chằm Phương Vũ, cặp mắt đỏ ngầu, "Phương Vũ, ngươi phải tin tưởng ta, ngươi không phải dám động cô ấy, nếu không, Dịch Tân

sẽ làm người cảm nhận được cái gì gọi là địa ngục nhân gian, sống không bằng chết!"

Phương Vũ nghe, cả khuôn mặt lập tức khoa trương vẹo hiện ra hoảng sợ, chợt lại suýt sã cười lên, cười đến giễu cợt, "Dịch Tân? Lão tử sẽ sợ Dịch Tân?! Ta cho cô biết, hắn hiện tại chỉ xứng nằm ở trước mặt của ta liếm đùi ngón chân cho lão tử!"

Tang Nhuế nghe, ngẩn ra, chợt lại nhẹ nhàng cười, "Phương Vũ, Dịch Tân khêu khêu đùi ngón tay cũng có thể diệt Phương gia tổ tông mười tám đời của ngươi, ngươi bây giờ là đùi óc không tinh táo hay là đang tìm chết?"

"Tìm chết? Dịch Tân có cái khả năng này sao?!" Phương Vũ nụ cười trên mặt, ngông cuồng lại dữ tợn, "Hai mươi mấy năm trước, Mạc Thích Thanh đường hoàng chơi mẹ Dịch Tân, chơi đến mọi người đều biết, chơi đến mẹ hắn thân bại danh liệt, cuối cùng lão già Dịch Lam kia còn không phải là làm theo, rầm cũng không dám, phát ra một cái! Ta cho cô biết, hiện tại cũng là như vậy, tiểu tử Dịch Tân Na đã công khai đối với Mạc gia khiêu khích, coi như cô nàng này là người phụ nữ của Dịch Tân, lão tử cũng làm theo, đem cô ta chơi nát, ta ngược lại muốn nhìn, Dịch gia có thể đem Phương gia cùng Mạc gia làm như thế nào!"

Tang Nhuế nghe, cả người nặng nề chấn động, cặp mắt vẫn như cũ hung hăng nhìn chằm chằm Phương Vũ, thù hận càng nhiều, chỉ là trong đó đã không che giấu được suy yếu cùng không còn sức lực.

Phương Vũ thấy trên mặt Tang Nhuế rõ ràng hiện ra vẻ thất bại, cười đến so với lúc nãy đối với cô vừa đánh vừa mang lại còn hài lòng hơn. "Tang Nhuế, ta sớm liền nói qua cho cô, làm người không nên quá phách lối, Tang Gia cô thì ra là có Dịch gia che chở, liền cho rằng có thể một tay che trời, cô xem một chút", hắn nói xong, tay run rẩy chỉ vào vết dao trên mặt mình, "Lúc cô rạch mặt ta, một cú điện thoại của Dịch Tân Nhất liền đem cô bình yên vô sự đi rã, liền bày tỏ mặt ta đáng đời bị hủy rã!"

"Nhưng, phong thủy luân chuyển, Phương gia ta hiện có Mạc gia ở phía sau, chống lưng, ta ngược lại muốn nhìn, ta hôm nay chính là đem bọn

ngươi, hai tiện nữ nhân chơi hư, Dịch Tân có thể làm gì ta?”

Phương Vũ bởi vì kích động, lúc này, cả khuôn mặt sờm đã đỏ bừng, cặp mắt kích động cuồng loạn, đã sờm mắt đi lý trí, ngón tay lại chỉ xung quanh mười mấy người đàn ông, “Các ngươi, còn không mau lên, hung hăng mà lên!”

“Phương Vũ, Dịch gia không thể làm gì ngươi, như vậy Cố gia thì sao, hoặc là nói Cố gia cùng Dịch gia liên hiệp thì sao, có đủ hay không để diệt Mạc gia, cũng đủ tiêu diệt Phương gia tổ tông mười tám đời của ngươi?”

Thanh âm này cùng với thanh âm của Phương Vũ rõ ràng đên cuồng nóng giận chênh lệch rõ ràng, trong góc kho hàng, âm thanh kia ôn hòa trong trẻo, chỉ là, nói năng có khí phách hơn.

Phương Vũ vốn là đên cuồng nhưng thân thể đêu đang run rẩy rõ ràng cứng ngắc, hãi lâu, hắn mới chậm rãi quay người lại, hơi híp mắt lại nhìn về phía góc tường có người phụ nữ vẫn cảm giác không có tần tại.

Tân Hoành hướng về phía hắn cười một tiếng, “Tôi là cháu ngoại Cố gia!”

Phương Vũ nghe, vốn là mặt cứng ngắc, ngược lại biến thái mà cười lên, hướng về phía Tân Hoành kiên định lắc đầu: “không, cô không phải, cô không lừa được tôi. Cố gia đời này chỉ có một cháu, Cố Khanh. Từ đâu tới cháu ngoại cái gì!”

Tân Hoành cũng đang nghe cái tên “Cố Khanh” này thì trong đầu trong nháy mắt thoáng qua cái gì, cô vội thu lại tinh thần, hướng về phía Phương Vũ cười đến trán định. “Cố gia có cháu ngoại, đó là chuyện Cố gia ta, còn chưa tới phiên ngươi hỏi. Mà có tin hay không, cũng tùy ngươi. Chẳng qua ta ngược lại có thể cho ngươi nhìn một vật, cũng không biết ngươi có cái ánh mắt đó hay không nhìn ra giá trị của nó ră.”

Phương Vũ vốn là mắt đỏ thắm, lúc này rốt cuộc hoàn toàn khôi phục yên tĩnh, âm thanh cũng trầm xuống. “Thứ gì?”

Ánh mắt Tân Hoành nhẹ nhàng liếc qua Tang Nhuế trên đất, lại rơi vào trên người Phương Vũ. “Biết vì sao cô ấy sẽ che chở ta như vậy không? Vốn là, rất ít người biết thân phận của ta, ta cũng chỉ là đi Dịch gia ăn một bữa tối, Dịch Lam liếc mắt đã thấy ra vật kia là từ đâu tới, cho nên Dịch gia không dám cho chính ta tại trên địa bàn của bọn hắn bị một chút xíu thua thiệt. Lúc này a, người cũng có thể tới xem một chút, tay của ta bị trói, ở tay trái của ta, trên cổ tay, còn vòng tay Dương Chi Ngọc.”

Tiếng nói của Tân Hoành vừa dứt, trước mắt chỉ cảm thấy bóng người đung đưa, thân thể đã bị người di chuyển. Phía sau cô, vốn là bị trói hai tay, lúc này cũng bị vội vàng tách ra, cô thậm chí có thể cảm thấy Phương Vũ không phải Dịch lão, hắn không có bản lĩnh liếc nhìn là thấu, lúc này, ở sau lưng cô đã lâu, trong không khí, vẫn là không có động tĩnh, nhưng căng thẳng đến bức người.

Ánh mắt của Tang Nhuế từ trên mặt đất chống lại cô, mang theo kinh nghi.

Tân Hoành chỉ là nhàn nhạt, chống lại tầm mắt của cô, không có bất kỳ đáp lại, cho dù, trong lòng đã sớm như đánh trống, trên mặt, lại nhất định không thể có chút biểu hiện nào.

cô đang đánh cuộc, đánh cuộc là mạng của cô và Tang Nhuế. Hơn nữa, cũng đánh cuộc, còn là đánh cuộc ở một cái lời nói dối hư vô trên. cô không thể không nghiêm túc, không thể không toàn lực ứng phó!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 111: Tam Đại Gia Tộc (2)

Phương Vũ ở sau lưng Tân Hoành ngừng lại một chút, rốt cuộc lại lẩn nấp ngã thẳng lên, lại như trước không nói gì, chỉ là đứng ở trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống mắt híp lại, nhìn cô.

Tân Hoành nhàn nhạt nhìn lại hắn, "Thế nào, mắt đã nhìn ra?" Lại nhẹ nhàng cười một tiếng, không nhìn hắn nữa, ánh mắt tùy ý dời đi, "Chỉ là Phương nhị thiếu gia cẩn thận, cái người này vừa nhìn, nhưng Phương gia ngươi hợp tác với Mặc gia về sau còn phải xem xét. Về phán ta a, dù sao ta cũng sẽ không lỗ không lãi. Năm đó Cố gia đối với bà ngoại ta, lúc này đều muốn từ trên thân ta lấy được chút tha thứ, ta dù sao cũng không có nghĩ kỹ muốn từ chối của hắn lấy những thứ gì để đổi lấy gì để tha thứ cho họ. Lúc này tốt lắm, dùng Phương gia cùng Mặc gia mấy trăm cái mạng người các ngươi, cuộc mua bán này, Cố gia phải là cầu cũng không được; mà ta a, cũng không mất mát gì; hiện tại

lìa chỉ nhìn ngươi Phương nhị thiếu gia có bỏ được hay không rã." *

Cô nói xong khinh đạm, thậm chí còn khẽ mang theo nhạo báng. Phương Vũ chỉ là đứng ở trước mặt cô, thẳng tắp nhìn chằm chằm cô. Hắn lâu, giống như cuối cùng là không thể từ trên mặt cô nhìn ra sơ hở, lúc này mới cười nhạt một tiếng, "Thả cô trở về, cô cũng sẽ không báo thù hôm nay? Nếu cô thật làm kích động Cố gia liên hiệp với Dịch Lam, vậy Phương gia ta tóm lại là muốn diệt, chẳng bằng hiện tại trước tiên đem thù này báo!"

Tân Hoành nghe, ánh mắt khẽ liếc xéo hắn một cái, cười lạnh, "Phương nhị thiếu gia, làm người cũng không biết lui một bước, cũng khó trách Phương gia đến nay chỉ có thể phụ thuộc rã."

"Cô!"

"Thế nào, cho là ta nói xong không đúng?" Lời nói của Tân Hoành tiếp rất nhanh, trước lúc Phương Vũ nỗi giận liền gọn gàng cắt đứt, ánh mắt khinh miệt quét trên người hắn, "Uống công Phương gia vẫn là làm buôn bán, món nợ này cũng không hiểu coi là gì? Nếu hôm nay ta bị nhục nhã, ta là nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi, coi như lâu đến thiêu nhân tình của Cố gia ta cũng vậy nhất định phải diệt Phương gia ngươi, vè phàn Mạc gia a, coi như là đồng lõa, một dạng không phải ân xá!"

Tân Hoành nói tới chỗ này, âm thanh đã ngoan đắc phát tà, đôi môi đỏ thắm nhưng mà là nhẹ nhàng thốt ra những lời làm người khác sợ hãi. Trong lúc nhất thời, cả người trên người liền tản ra loại khí thế tùy ý nắm giữ sống chết tàn nhẫn mà tà nịnh.

"Chỉ là, nếu hôm nay cũng chỉ là hiểu lầm nho nhỏ, Phương nhị thiêu gia nói với ta một câu 'thật xin lỗi, mạo phạm', ta cần gì phải đi nhò Cố gia, thiêu nhân tình của họ? Cần phải biết, Cố gia thiêu bà ngoại ta, hiện tại bà ngoại ta không có ở đây, khoản nợ này chính là dời đến trên người ta, ta nhìn trúng cái gì, nên vì một cái hiểu lầm không đáng kể để cho Cố gia dễ dàng như vậy thì cho ta còn rã hả?!"

Tân Hoành nói tới chỗ này, đuôi mắt nghiêng liếc qua đã là sắc mặt chìm xuống của Phương Vũ, tiếp tục nói, "Phương nhị thiêu gia, ta lời đầu nói hết đến nước này rã, nếu như ngươi vẫn không hiểu, trò chơi kia, chúng ta liền chơi thôi."

"Đến cuối cùng, ta liền thiêu Cố gia một ân tình, mà ngươi này..."

Tân Hoành nói tới chỗ này, dừng lại, lại cười lạnh, "Chỉ là, ngươi phải hiểu rõ ràng, này Mạc gia diệt có lẽ không cần gấp gáp, chỉ là, Mạc gia một khi diệt, như vậy tam đại gia tộc tạo thế chân vạc cục diện chính là từ đó đánh võ. Cố Gia vốn là trung lập, mắt lạnh nhìn Dịch gia cùng Mạc gia tranh phong, ai yếu hắn liền đỡ người nào, ai mạnh hắn liền áp người nào, thật ra thì hắn là ước gì một mình tọa đại, lúc này có thể liên hiệp Dịch gia diệt đi một phương, dĩ nhiên là mường rõ. Chỉ là, diệt Mạc gia xong, Cố Gia ôn hòa người sử dụng cuối cùng, vương vị nhất định cũng sẽ có chủ, đến

lúc đó, Dịch gia không c`ần gấp gáp diệt, ta là ước gì nhìn được ; nếu là Cố Gia diệt a, cùng ta quan hệ cũng không lớn, tóm lại đối với ta Cố gia còn không có tình cảm sâu như vậy, mà Cố gia cũng nhất định sẽ vì bà ngoại mà đ`ồng ý với ta, trước khi mdiệt vong đem ph`ần lớn tài sản toàn bộ cho ta, ta thân phận như vậy, ta nhất định sẽ lợi dụng cho đúng vị trí. Chỉ là, Phương nhị thiếu gia, ngươi phải hiểu rõ ràng, nếu Cố Gia không cẩn thận diệt, như vậy ngày sau, thiên hạ này thật có thể chính là của Dịch gia r`õ, ngươi thật sự cam tâm nhìn Dịch gia ngày sau chân chính nhất ngôn cửu đỉnh, Dịch Tân từ đó trên vạn người?"

Tân Hoành nói xong, lại đột nhiên khẽ cười lên, tự giễu lắc đ`ầu, "A, nhìn ta, ta là nghĩ đến hơi nhì`ều, Phương nhị thiếu gia chuyện xưa nên ở lúc ban đ`ầu cũng đã kết thúc, nơi nào còn có cái đó mệnh năng giữ lại thấy Dịch gia lớn nhất? Nơi nào vẫn có thể vì Dịch gia độc tài giang sơn mà tâm không cam lòng đây? Chỉ là, ta cũng chỉ là vì ngươi lo lắng, sợ ngươi ngày sau ở cửu tuy`n cũng phải c`ần ôm hận."

Tân Hoành nhẹ nhàng từ từ nói, là hoàn toàn đem Phương Vũ đang điên cu`ồng nói đến sắc mặt xanh trắng, hắn ngừng lại một chút, mới thật sâu tr`ầm tr`ầm mở

miệng, "Tang Nhuê..."

Phương Vũ không hỏi, cũng rất rõ ràng, cũng không muốn nói tiếp ý tú. Tân Hoành cười nhạt một tiếng, lướt mắt liếc qua trên đất mặt Tang Nhuê kinh hãi, lại một l`ần nữa nhìn Phương Vũ, "Phương nhị thiếu gia, chẳng lẽ chưa từng nghe nói tai vạ đến nơi của mình bay sao? Ta hiểu biết rõ, ta hiện nay có một giọng điệu không thuận tai, Phương nhị thiếu gia cũng có một chút không thuận, ta cũng vậy không thể để cho ngươi làm khó. Tang Gia nha đ`au kia, ngươi nguyện ý, li`ên giữ lại, ta mặc kệ, ta chỉ muốn biết ngươi định thế nào?."

Phương Vũ nghe, hơi tr`ầm xuống, lập tức li`ên hướng những người đàn ông hơi phất phất tay, nhất thời, lập tức có người đi lên quỳ một chân trên đất, vì Tân Hoành mở trói.

Phương Vũ ở phía trước, khẽ hướng Tân Hoành gật đầu, "Cố tiểu thư, thật xin lỗi, mạo phạm." Trên tay bỏ đi trói buộc, Tân Hoành chậm rãi đứng dậy, lại giật giật khoé miệng, hướng Phương Vũ cao ngạo cười một tiếng, "Phương nhị thiếu gia, ta không họ Cố, ta theo họ bà ngoại ta, ta họ Du."

Phương Vũ vừa nghe, ánh mắt rốt cuộc mới giãn ra, trên mặt cười làm lành, "Đúng, đúng, Du tiểu thư."

Vậy mà, hắn mặc dù giọng nói cung kính, rã lại lập tức phất tay kêu người phía trước, đanh giọng dặn dò, "Đi, lập tức kiêm tài xế tới đây, đem Du tiểu thư đưa đi phi trường, đưa về bên cạnh Cố lão."

Người đàn ông kia lĩnh mệnh đi, Phương Vũ mới nhìn Tân Hoành cười nịnh, "Du tiểu thư, hiện mà nay H thị chính là muôn rối loạn, không nếu như để cho Phương Vũ phái người hộ tống ngài về nước Mỹ, tránh cho về sau lại bởi vì không biết Thái Sơn người làm bị ngộ thương."

Tân Hoành khẽ mỉm cười. Nhưng trong lòng thì hiểu, Phương Vũ này, rõ ràng đã là tin cô, muốn đưa cô về nước Mỹ, thật ra thì cũng chỉ là nhất thời không thể xác nhận thân phận của cô mà tùy cơ ứng biến. Phương Vũ không xác định cô có nói dối hay không, hiện tại quả là không chịu nổi ngộ nhỡ cô thực sự nói thật, kết quả sau này, chỉ có thể chiết trung, tạm thời thả cô, rã lại để thời làm cho người ta đi theo cô, tránh cô chạy đi hướng Dịch gia đưa tin.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 112: Tam Đại Gia Tộc (3)

Chỉ là, có thể lừa gạt anh đến bước này, cũng đã là ngàn khó khăn vạn nguy hiểm rää. Hiện tại, đường ra duy nhất của cô và Tang Nhuê, chính là cô rời đi trước rää bao vây người trong kho hàng. Ánh mắt chổng lại cắp mắt trên đất vẫn chưa từng từ trên người cô dời đi cái kia, ở trong đó có kinh nghi, cũng có không cam lòng, còn có tức giận.* Tang Nhuê, cậu có phải hối hận hay không vì tớ mà khoanh tay chịu trói? Mà nay, đỗi được tớ lòng lang dạ sói đưa cậu một mình vứt bỏ ở chỗ này? Hung hăng đè xuống lo lắng trong lòng cùng khẩn trương, Tân Hoành hướng về phía Phương Vũ lẽ phép cười một tiếng, "Như vậy Phương nhị thiếu gia, gặp lại sau."

Phương Vũ hơi gật đầu, trở về lấy cười một tiếng, "Gặp lại thì còn hi vọng Du tiểu thư có thể đã quên hôm nay chút ít này hiểu lầm."

Tân Hoành cũng không đáp lời, chỉ thoáng gật đầu. Xoay người, theo một người đàn ông bên cạnh, rời đi. Mắt thấy phía trước cửa cuốn vốn là đóng thật chặt lúc này chậm rãi nâng lên, mang theo vang động thật thấp, ánh sáng bên ngoài sáng dần dần chiếu vào, Tân Hoành cơ hồ muốn chạy, lập tức thoát đi, liền từ trong khe hở chạy đi. Lại vẫn hung hăng cõi đè xuống chú ý, trong đầu lo lắng cùng hốt hoảng, từng bước từng bước đem bước dãm đến ổn định, đi theo sau lưng người đàn ông kia, không nhanh không chậm, như một bộ đã tính trước. Kho hàng hơi lớn, cô vốn là bị trói ở bên trong cùng góc kho hàng, lúc này cách cửa khoảng cách hơi xa. Lúc này, Tân Hoành chỉ cảm giác chính mình mỗi một bước, đầu là chú ý trên miệng, bước tâm kịch liệt co rút lại, lại bắn ngược tựa như hung hăng nhảy lên đến miệng nuốt xuống. Tay nắm gao nắm thành quyền, ổn định thân thể, rất cuộc, rất cuộc đi tới cửa, tâm, mới rất cuộc thoáng chậm xuống. Ngẩng đầu, một cái, rää lại lần nữa nhảy lên kịch liệt, cơ hồ đến cơn sốc. Chạm

mặt, một thân âu phục màu xám tro người đàn ông đang hướng nơi này đi tới.

Người nọ, Tân Hoành không biết, cũng chưa từng thấy qua. Chỉ là mặt xanh mét, một thân lệ khí, bước nhanh đi tới quanh thân mang theo sát khí bén nhọn, khiến trong lòng Tân Hoành không nhịn được sinh ra dự cảm xấu, mang theo kinh hoàng làm người ta hít thở không thông. Người đi đối diện cực kỳ tức giận, lúc này cũng nhìn thấy Tân Hoành, bỗng nhiên chậm lại bước chân, hướng về phía cô, mắt híp lại. Tân Hoành vội vàng cúi đầu, muốn làm bộ không thấy theo người đàn ông trước mặt dẫu đường rời đi. Chỉ là người phía trước lúc này nhưng cũng dừng bước, hướng người đàn ông kia cung kính kêu một tiếng, "Mạc thiếu gia."

Tân Hoành nghe, tâm, nặng nề chấn động. Mạc thiếu gia? Mạc gia thiếu gia? Vội vàng đem đầu cúi thấp hơn, như vậy đối với người đàn ông trước mặt lại giống như đã sớm chú ý tới cô, lúc này, cô có thể rõ ràng cảm thấy ánh mắt ác độc rơi vào đỉnh đầu cô. Tâm, nhảy thình thịch, như muốn vỡ toang.

"Cô ta là người nào?"

Âm thanh kia thật thấp chật rã, rã lại có loại âm hiểm trầm trầm. Tân Hoành da đầu tê dại.

"Tương Đằng, sao cậu lại tới đây?" Bên tai, thanh âm của Phương Vũ vang lên, rõ ràng cô không thể mang tâm tình tốt nỗi. Phương Vũ bước chân của tiến gần, đến bên cạnh cô, lại lướt qua cô, đến phía trước người một thân tây trang màu xám tro "Mạc thiếu gia".

"Tôi đi tới tìm cậu, nghe nói cậu bắt người Dịch gia, tới đây xem một chút, xem xem cậu có nương tay hay không."

Âm thanh kia, dù cười nói, lại không che giấu chút nào ác độc bên trong. Tân Hoành lần nữa cảm thấy cái loại toàn thân bị dây gai kim châm rậm rạp chằng chịt co rút nhanh.

"Cô ta là người nào?" Ánh mắt, mang theo suy nghĩ lại cùng nguy hiểm rơi vào phương hướng của cô, Tân Hoành biết, cô không thể thấp hơn đài. Cô hôm nay là cháu ngoại của Cố gia, không thể thấy người Mạc gia lại cúi đài. Nắm chặt nắm tay, Tân Hoành chậm rãi ngẩng đài, âm thầm cẩn răng, cường ép mình, thẳng tắp chống lại cặp mắt hờ hờ híp lại thâm trầm kia. Ánh mắt kia, nguy hiểm, lại tàn nhẫn cùng chiếm đoạt, Tân Hoành đè xuống tim đập nhanh, bên môi, bật ra tiếng cười, "Mạc thiếu gia."

"Tương Đằng, là một cuộc hiểu lầm, tôi bắt nha đài Tang Gia kia lúc không cẩn thận bắt theo cô ấy, lúc này đang muốn đưa cô ấy đi đến chỗ ông cụ." Phương Vũ nhìn qua Tân Hoành, lại nói, "Cô ấy, là cháu ngoại của Cố lão."

Phương Vũ vừa dứt lời, Mạc Tương Đằng lại bỗng nhiên cúi đài bật cười, "Chuyện cười, Mạc gia Cố Gia tương giao năm, ta chưa từng nghe nói qua Cố Gia có cháu ngoại cái gì, chính là Cố khanh, hiện nay cũng chỉ có một đứa con trai, nơi nào có cháu gái!"

"Chuyện cười, chuyện nhà Cố gia ta đến lượt người ngoài tới chỉ điểm bình luận!"

Một tiếng quát, Tân Hoành không chút nào yếu thế, cơ hồ là lập tức là bác bỏ, không chút do dự, như định chém sắt.

Mạc Tương Đằng nghe, cặp kia vốn là thâm trầm mắt giờ phút này híp lại càng thêm nguy hiểm, ánh mắt mang theo cường thế hướng trên người Tân Hoành từ trên xuống dưới nhìn. Trên mặt Tân Hoành cũng không chút nào hèn nhát, Mạc Tương Đằng nhìn cô, cô liền cũng liếc nhìn thẳng lại hắn. Trong lúc nhất thời, giữa hai người không khí giằng co.

Ở một bên Phương Vũ cuống quít nói, "Tương Đằng, thôi, cũng chỉ là chuyện nhỏ, nha đài Tang Gia kia vẫn còn ở bên trong, chúng ta vào đi thôi."

Phương Vũ đại khái là lúc trước bị Tân Hoành một lần lừa dối bị sợ một chút, lúc này cho dù Mạc Tương Đằng tự mình đến, đối với Tân Hoành cũng như cũ mang kính sợ (kính trọng, sợ hãi), vội nhìn người lúc

trước đưa Tân Hoành đi, lạnh lùng nói, "Còn không mau đưa Du tiểu thư đến phi trường?!"

"Dạ!" Bên tai, là tiếng đáp cung kính vang dội trả lời, lòng của Tân Hoành, lúc này mới an tâm một chút. Xoay người, lại nghe được phía sau, một giọng nói, mang theo hung dữ, "Chờ một chút!"

Tâm, lần nữa hung hăng giật mình. Tân Hoành không quay đầu lại, như cũ đưa lưng về phía Phương Vũ cùng Mạc Tương Đằng, có thể lý giải vì không rảnh, chỉ là, chỉ có chính cô biết, là vô lực. Nhưng ngắn ngủn một canh giờ, bao nhiêu lần, nhịp tim chìm

xuống hoảng hốt, lúc này, đã không có hơi sức gì.

"Cố gia ngày hôm trước rõ ràng đã đến H thị, ta một người ngoài cũng biết, cô là cháu ngoại của hắn, làm sao ngươi cũng không biết đây?"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 113: Tam Đại Gia Tộc (4)

Bugatti Veyron xa hoa tiếng động cơ chạy qua cửa hàng châu báu, kít một tiếng, dừng lại gọn gàng dứt khoát.

Trong cửa hàng, quản lý mang theo cả đám nhân viên phục vụ lập tức một đường đường nhỏ ra cửa đón, thấy trước mặt người đàn ông từ chổ tài xế xuống, lập tức nhất trí tiến lên cung kính cười.

"Tân Thiếu" *

Người đàn ông vẫn hào hứng như cũ, tròng mắt nhàn nhạt liếc qua, liền dẫn đài vào tiệm châu báu.

Quản lý cứng đờ, cuống quít tiến lên phía trước một bước, run rẩy đưa tay vì người đàn ông của mở cửa xe. Chỗ ngã kẽ bên là một mỹ nhân, bảy phần tuyệt sắc mang theo ba phần phong cách, quanh thân lộ ra vẻ đẹp nhã ý. Hướng mở cửa cho hắn, Charlie khẽ vuốt cằm, nhẹ nhàng cười một tiếng. Trong lúc nhất thời, Charlie liền chỉ cảm thấy trong đài trống rỗng, lại cứ như vậy ngờ ngác nhìn mỹ nhân kia, ánh mắt cứng ngắc.

Bên cạnh nữ nhân viên phục vụ nhẹ giọng nhắc nhở, Charlie mới ho nhẹ một tiếng, vội nghiêng người sang, một tay đỡ cửa xe, để bạn gái Tân thiếu xuống xe.

Dịch Tân ngã ở trên sô pha, trên mặt không có vẻ mặt dư thừa, cũng chỉ là nhìn Charlie mang theo yếu điệu cô gái khẽ mỉm cười hướng hắn đi tới, ánh mắt của hắn cũng là không nhạt cũng không sâu.

Cô gái kia cũng không lúng túng, vẫn như cũ cười đến phong tình, tự mình đi tới bên cạnh Dịch Tân, nhẹ giọng mang theo Nhu Tình, "Cám ơn anh."

Dịch Tân không có trả lời, chỉ là hướng Charlie thoáng nhìn, Charlie lập tức liền hiểu ý bảo nữ nhân viên phục vụ đi xuống cầm. Lại hướng Dịch Tân khẽ vuốt cằm, "Tân thiếu, xin chờ một chút."

Dịch Tân vẫn không có đáp lời, thậm chí đem ánh mắt cũng dời đi, vẫn là cô gái xinh đẹp bên cạnh thỏa đáng cười nói, "Cám ơn."

Charlie nhất thời thụ sủng nhược kinh, cuống quít trả lời, "Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn."

Cô gái kia lúc này mới nhìn về phía người đàn ông bên người gò má, mặc dù chỉ là nhìn gò má, cô cũng như cũ trên mặt là nụ cười hoàn mỹ, hỏi, "Anh nói, thật có thể lần nữa làm thành bộ dáng năm đó không?"

Người đàn ông lại giống như không nhúc nhích chút nào, thậm chí ngay cả mắt cũng không thèm nhìn tới, chỉ nhàn nhạt nói: "Một lát mang lên chính cô nhìn, thích liền mang đi, không thích thì không cần là được."

Thanh thanh đậm đậm một câu nói, mỹ nhân trong mắt nhất thời lúng túng, chín phẫn uất ức.

Charlie tâm cũng lộp bộp giật mình. Nay thích, đương nhiên được; nhưng ngàn vạn lần không được không thích a...

Đang nói, nhân viên phục vụ đã đưa tới, Charlie cuống quít nhận lấy, vẫn như cũ nửa ngã hạ thân, tự mình vì tiểu thư xinh đẹp mở ra.

Ôm mong đợi, mặt mũi tràn đầy tươi cười, nhìn cô gái lúc này lại hơi nhíu lông mày, trong ánh mắt mờ mịt mang theo chút tình cảm, chỉ là tình cảm này, cũng không thích hoặc là vui mừng.

Charlie trong lòng cảm giác nặng nề, đã sinh chút gấp gáp. Cô gái kia vẫn còn chậm chạp không tỏ vẻ gì, chỉ như trước khẽ nhíu mày thẳng tắp

nhìn chằm chằm bộ ngọc lục bảo đặc cấp định chế đố trang sức kia. Tuy nói mỹ nhân cau mày cũng là một loại thị giác hưởng thụ, chỉ là hắn đang làm ăn, vạn vật không chịu nổi loại hưởng thụ giá cao này.

"Có muốn không?" Như cũ là âm thanh lạnh nhạt sắp không nhịn được, Dịch Tân nhẹ nhàng hướng này đố trang sức quét qua một cái, cái nhìn kia, thậm chí không hề dừng lại một chút nào, lại đem Charlie ép nóng nảy, cuống quít bật thốt lên, "Tiểu thư, yêu thích sao? Mới vừa Tang tiểu thư mang theo một vị tiểu thư khác tới đây, nhân viên phục vụ không biết là tân thiếu đặt vì ngài định mà cầm tới, vị tiểu thư kia rất thích, chỉ là, đây là Tân thiếu vì ngài đặt, cô ấy dù thích..."

"Ngươi nói cái gì?!"

Charlie vốn là còn cười nịnh đồi với mỹ nữ nói qua lời khen tặng, thậm chí đem Tang Nhuế cũng kéo ra ngoài phụ, chính là vì nhãc cao giá trị con người của mỹ nữ kia, nhưng không nghĩ, lời còn chưa nói hết, một âm thanh lạnh lùng liền hướng phía hắn.

Trong âm thanh kia, khí nhiệt độ quá thấp, Charlie chỉ cảm thấy quanh thân run lên, run lên, cuống quít quay đầu, cũng đang chống lại tầm mắt Dịch Tân trong chớp mắt ấy, cả người không tự chủ được tê dại.

Dịch Tân lúc này, cả người đã đứng lên, ánh mắt đe dọa nhìn Charlie, nguy hiểm híp lại, mang theo tức giận cùng... Tàn nhẫn.

"Dịch Tân, anh làm sao vậy?" Mỹ nữ không hiểu, chớp chớp đôi mắt đẹp, nghi ngờ.

"Cô câm miệng!"

***

"Cố gia ngày hôm trước rõ ràng đã đến H thị, ta một người ngoài cũng biết, cô là cháu ngoại của hắn, làm sao ngươi cũng không biết đây?"

Trong lời nói không che giấu chút nào mà giấu cợt cùng chất vấn. Sau lưng, Tang Nhuê còn duy trì tư thế bị ngã trên mặt đất cứng ngắc, mặt của cô bị sưng, phía trước, là mười mấy người tàn nhẫn tay đầy máu tanh, tùy thời chuẩn bị tại ngay sau một khắc liền đối với cô tiến hành không hề có nguyên tắc hành hạ; trước mắt, là có đường rộng rãi bằng phẳng, nhưng bên cạnh, Phương Vũ một điên cuồng, một Mạc Tương Đằng tàn nhẫn, đã đang xắn tay áo lên, tùy thời chuẩn bị vươn tay, đem cô nắm được, hơi dùng sức, là có thể để cho cô tan xương nát thịt. Cô cùng Tang Nhuê, hôm nay liền giống như là hai con nai đang ở trong bầy sói. Không phản kháng được, trốn, cũng khó khăn. Nhầm thật chặt mắt lại, cẩn thận hít sâu một hơi. Nữa mở ra thì quay đầu lại, chống lại Mạc Tương Đằng, trong mắt mang theo ý cười, "Mạc thiếu gia, ngài là từ nơi nào nghe được những tin đồn này, Cố gia hiện mà nay rõ ràng không có ở đây H thị, là ai không có mắt có thể đem. Cố lão cũng nhận sai đây?"

Lại một thanh âm hờ lạnh, "Thật phí cho một cặp mắt!"

Tân Hoành nói xong, chống lại ánh mắt Mạc Tương Đằng, cười đến tàn nhẫn tà ác, không một gợn sóng.

Cặp mắt Mạc Tương Đằng đột nhiên nhíu lại, nhưng vẫn là đã không nhịn được tiết lộ kinh hãi trong mắt, thất bại mà... Không cam lòng.

Lòng vẫn nhảy loạn lúc này mới dám liều lĩnh. Tân Hoành biết, đàng nhất đánh cuộc, cô đánh cuộc thắng.

Cố gia căn bản không có ở H thị, mới vừa rẽ Mạc Tương Đằng là đang thử dò xét cô!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 114: Tam Đại Gia Tộc (5)

Thật may là, cô không có bị rối loạn bị thế cục ép mất đi mà mất tinh táo, còn có thể liên tưởng được hai ngày nay cô một mực cùng Dịch lão nhìn vật sưu tập. Lại không bàn về Cố gia là có hay không tới H thị, nếu là Mạc Tương Đằng có thể có tin tức Cố gia đến H thị, như vậy, đồng dạng là một trong tam đại gia tộc Dịch gia không thể nào không biết, mà bằng Dịch lão cùng giao tình với Cố gia, không thể nào Cố gia về quê, Dịch Lam cũng

không cùng Cố gia gặp mặt, ngược lại cả ngày nhàn nhã ở nhà cùng các tiểu bối này một chỗ.*

Như thế, đáp án cũng chỉ có một, Cố gia chưa có tới H thị! Nhưng không ngoại trừ họ quả thật tới, chỉ là người ngoài không biết tình huống. Vậy mà, bất luận là loại tình huống nào, Mạc Tương Đằng cũng vạn lần không có được tin tức Cố gia tới H thị. Nhịp tim dần dần gầm như vững vàng, Tân Hoành hướng Mạc Tương Đằng cười một tiếng, "Như vậy Mạc thiếp gia, ta liền đi trước, người từ từ đi giáo hóa người phía dưới, Cố gia chuyện, cũng không phải là người nào cũng có thể loạn truyền đây!"

Lướt mắt nhẹ nhàng liếc qua Phương Vũ ở một bên, vẻ mặt giật mình Phương Vũ lúc này mới phản ứng được, vội phất tay hướng người bên cạnh, "Còn không mau đưa Du tiểu thư đi phi trường!"

Tân Hoành thản nhiên nhìn Mạc Tương Đằng một cái, lúc này mới xoay người. Mới vừa bước ra một bước, phía sau lưng lại vang lên thanh âm, "Chờ một chút!"

Tâm, không hề sức chống cự, lại lần nữa nhấc lên cao vút. Dùng sức ẩn tâm tình, Tân Hoành đưa lưng về phía Mạc Tương Đằng, vụng trộm hít sâu một hơi, khiến giọng nói có thể nghe vẫn cẩn thận như trước, "Mạc thiếu gia, còn có việc?"

Cười khẽ một tiếng, tiếng bước chân của người đàn ông vững vàng tiến tới gần, người đã đến trước người Tân Hoành. Chỉ là lúc này, trên mặt lại đã hoàn toàn không còn lo lắng hung dữ, ngược lại đổi lại nụ cười nhẹ nhõm. Mạc Tương Đằng vốn là dáng dấp cũng tốt, lúc này cười lên, người không biết, vẫn là rất dễ dàng bị hắn mê đi.

"Du tiểu thư, ta hiện tại có một số việc còn cần tự mình xử lý, không phân thân ra được. Chỉ có ngày khác, tự mình tới cửa, vì hôm nay lỗ mang bày tỏ áy náy."

Lời nói này, lại cũng còn mang tới mấy phàn thân sĩ. Tân Hoành cũng hào phóng cười, "Áy náy cũng không phải cần phải như vậy, chỉ là Mạc thiếu gia tới cửa, Cố Gia hoan nghênh vô cùng."

Nói xong, hơi gật đầu, liền tránh qua trước người đàn ông cao lớn, đi theo người dẫn đường rời đi. Mạc Tương Đằng đứng tại chỗ, duy trì tư thế cũ, trong mắt hiện vẻ hứng thú, khoe môi nhẹ nhàng nâng lên.

Tân Hoành một đi đường, rốt cuộc sắp đến gần xe chờ. Hung hăng nhẫn nại hạ muối bước nhanh thoát đi, cách xe còn cách một đoạn dừng bước lại, cố làm vẻ trấn định đứng lại, không hề có động tác nữa. Người giám thị cô liền giật mình, vội hỏi, "Du tiểu thư?"

Lúc này Tân Hoành mới không nhanh chậm quay về phía sau, nhìn về phía người kia, "Điện thoại di động của ta không thấy, mới vừa giây giữa rơi vào trong kho hàng, ngươi có thể trả về giúp ta lấy sao?" Đối phương mặt do dự. Tân Hoành lại nói, "Sẽ để cho tài xế chờ thêm chút nữa đi, được không?"

Cô nói, kì thực là nhắc nhở hắn, coi như hắn không ở nơi này, tài xế ở đây, cô cũng không làm được chuyện gì. Quả nhiên, đối phương vừa nghe,

trong nháy mắt liền hiểu, vội nói, "Dạ, Du tiểu thư." Dứt lời, liền sải bước trở về.

Tân Hoành nắm thật chặt quả đấm, như cũ không nhanh không chậm đi về phía xe, bước chân của cô dãm đến vững vàng lại vang dội. Sắp đi tới thì tài xế tần từ ghế lái ra ngoài, khẽ khom người, mở cửa xe cho cô.

Tân Hoành đứng ở trước cửa xe nhìn tài xế khẽ mỉm cười, liền muốn trực tiếp lên xe, lại nhất thời không có chú ý tới dưới chân, giày cao gót đạp xuống, mắt cá chân bị đau. Tân Hoành hô nhỏ một tiếng, thân thể đã không yên, cả người sẽ phải nhếch nhác ngã xuống trên mặt đất đi.

Tài xế phản ứng cực nhanh, nhìn dáng dấp, cũng có thể là có chút bản lĩnh, tiến lên một bước, liền vững vàng đem Tân Hoành đỡ lấy.

Phương Vũ nhìn Mạc Tương Đằng đứng ở chỗ cũ, trên mặt mang ý cười, giống như là tinh thần không có ở đây, không nhịn được mở miệng nhắc nhở, "Tương Đằng?"

Mạc Tương Đằng nhàn nhạt liếc qua hắn, trong phút chốc, nụ cười, đã thu hồn, "Chuyện gì?"

"Cô ta... Thật sự là người Cố gia?" Mạc Tương Đằng nghe, trong mắt thoáng chốc trở nên tà tú, mang theo vài phẫn ngoan ý.

Cô tốt nhất là như vậy!

Cũng đang lúc này, từ kho hàng bên kia bước lên tới một người, trên tay người kia đang cầm một cái điện thoại di động, chuông điện thoại di động giờ phút này đang vang lên. Người tới sắc mặt của rõ ràng mang theo chút sợ hãi rụt rè, giống như là muốn trình đố vật đi lên cũng đã đủ dùng hết can đảm bình sinh. Lại, lại không thể không.

Phương Vũ không nhìn đầy tớ nhát gan lại sợ phiền phức, lúc này nhìn xa xa người tới, tức giận đang muốn phát tác. Lại chỉ cảm giác bên cạnh một đạo bóng người thoảng qua, định thần nhìn lại, Mạc Tương Đằng đã

bước nhanh tiến lên, đoạt lấy điện thoại di động. Trong phút chốc, sắc mặt tái xanh, quanh thân tỏa vẻ giết chóc.

Phương Vũ trong bụng thắt kinh, cuống quít tiến lên, đứng ở bên cạnh Mạc Tương Đằng, Mạc Tương Đằng hung hăng cầm điện thoại di động tay, giờ phút này đã là gân xanh nổi lên, trên màn hình điện thoại di động một tấm hình đang nhanh chóng hiện lên phách lối chói mắt.

Trong hình, một mỹ nữ đang kinh ngạc nhìn người đàn ông, người đàn ông con mắt sắc yêu mị hướng về phía ống kính. Khuỷu tay vòng một người phụ nữ, người phụ nữ kia hình như cũng không phát hiện mình bị nhìn trộm, đang ứng đón hai gò má, chủ động hướng trên môi hồn hồn lên.

Hai người trong hình là Dịch Tân cùng Tân Hoành. Lúc trước, hai người chơi đùa thì

Dịch Tân lắp máy phía trước.

"Bộp!"

Một tiếng chói tai, là kim loại bị người dùng hung ác ném trên đất âm thanh, sau đó, biến thành từng mảnh nhỏ, chỉ để lại vẩy ra ra mấy mảnh vụn, trên mặt đất bắn lên lại một lần nữa rơi xuống.

"Bắt cô ta cho tôi!"

Một tiếng kia cơ hồ từ trong kẽ răng ra ngoài tàn nhẫn ra lệnh, trong thời gian ngắn một buổi sáng cuồng phong sóng lớn liền nổi lên, thẳng hướng phía Tân Hoành.

Phương gia bên trong, lúc này, Mạc Tương Đằng ra lệnh một tiếng, Phương gia từ trên xuống dưới lập tức dốc toàn bộ lực lượng, tìm Tân Hoành.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 115: Tam Đại Gia Tộc (6)

Trên mắt cá chân truyềnl đến đau rát, trên chân mỗi một phàn lực khiến cho cái đau càng thêm rõ. Tân Hoành như cũ liều mạng, một cước đạp xuống, thẳng tắp đạp ga. Tay cầm tay lái không khỏi toát mồ hôi lạnh, hàm răng cắn chặt môi, ánh mắt từ trong kính chiếu hậu nhìn tình huống ở phía sau, vẫn là phải cẩn thận chú ý phía trước, ánh mắt tối tối lui lui, lặp lại mấy lần, đã bởi vì lực bất tòng tâm mà sinh hốt hoảng. * Phía sau, có bốn chiếc xe thật đuổi theo cô. Cụ ly càng ngày càng gần.

Ở Phương gia, phải rất cõng, mới có thể lừa tài xế kia, để cho hắn đi giúp cô lấy chút dâu hồng hoa. Tài xế kia đã là rất cẩn thận rồi, nửa ngã hạ thân, cẩn thận kiểm tra mắt cá chân Tân Hoành, thấy kia đúng là rõ ràng sưng đỏ đau đến cô xuýt xoa, lúc này mới

đỗ cô đến xe hơi chỗ ngồi phía sau, chính mình là một đường chạy chậm trở về đại trạch giúp cô lấy thuốc.

Tài xế vừa đi, chốc lát Tân Hoành không dừng lại, cõi nén đau, xuống xe, bước nhanh đi vào ghế lái. Cũng chính là nhanh như vậy, Tân Hoành mở xe, mới vừa ra khỏi cửa chính Phương gia, liền nghe đến một tiếng ầm ào la hét âm ĩ, từ trong kính chiếu hậu, cô nhìn thấy gương mặt hung ác của Mạc Tương Đằng, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm phương hướng của cô, hình như có thể hóa thành một thanh đao nhọn, trực tiếp đem cô đâm chết. Sau lưng Mạc Tương Đằng, là một đám nam nhân mặc tây trang, mọi người chà sát tay.

Tân Hoành nhất thời liền sinh ra một loại may mắn khẩn trương cùng sợ, quỳnh lên, hung hăng đạp lút càn ga. Nhưng, người của Phương gia quả thật cũng là nghiêm chỉnh huấn luyện, không lâu lăm, cũng đã lái xe

thật nhanh đuổi theo. cô đã ra khỏi cửa Phương gia, lúc này những người này lại như cũ không chút kiêng kỵ truy kích cô... Lòng của cô nặng nề giật mình, cô biết Mạc Tương Đằng và Phương Vũ tuyệt đối sẽ không thả cô! Chỉ là, vẫn còn có chút may mắn, ít nhất, những người này đuổi theo cô như vậy, hẳn tạm thời sẽ không đi tổn thương Tang Nhuê. Hít một hơi thật sâu, cô không rãnh suy nghĩ nhiều, chỉ có thể hết sức chăm chú, dùng hết hơi sức của chính mình chạy trốn.

****

Trong cửa hàng, Charlie ngã ngã trên mặt đất, đỗ bừng cả khuôn mặt, chừng hai người nhân viên phục vụ đỡ hắn, hắn dùng sức hít thở mấy hơi thật sâu, mới chậm rãi tìm về hô hấp. trên mặt, lại vẫn như cũ là hã hộp. Mới vừa rã, Charlie thật sự là không chịu nổi ánh mắt tàn nhẫn của Dịch Tân, run rẩy nói ra Tang Nhuê mang tới vị tiểu thư kia họ “Tân” thì Dịch Tân giống như trong nháy mắt liền bị cái gì kích thích, cả người không còn là tàn nhẫn, mà là triệt triệt để để tức giận. Thân phận như Dịch Tân, nhúc nhích đầu ngón tay, là có thể quyết định vô số sống chết của người người khác, người có địa vị như anh, có lúc tâm tình không tốt, cắn bản không cần phải rõ ràng bày tỏ, tùy ý một ánh mắt tàn nhẫn cũng đã đủ. Nỗi giận, thật sự là không dùng được, khinh thường dùng, cũng không cần dùng. Mà một khắc kia, Dịch Tân cũng là xác thật rất tức giận rã, tức giận rõ ràng. Anh tiến lên một bước, một tay liền nắm cổ của Charlie, Charlie thậm chí ngay cả thời gian phản ứng cũng không đủ, cũng chỉ cảm giác cả người đã hô hấp khó khăn, thèm chí hoảng hốt. Còn Nghê tiểu thư bên cạnh Dịch Tân phản ứng nhanh hơn, vội bước lên trước khuyên.

Nhưng không nghĩ, Dịch Tân chẳng những không có tức giận hòa hoãn, ngược lại trên tay dùng sức, hung hăng vung liềm đem Charlie ngã xuống trên mặt đất. Mà anh trống đi tay liền tung ngón tay hướng phía Nghê tiểu thư diện mạo dịu dàng, nói, “Nghê Tranh, hôm nay vô sự liều thôi, nếu có chuyện, tôi sẽ khiến cô rõ ràng hiểu thủ đoạn của tôi!” Dịch Tân nói xong, cả người liền sải bước ra cửa, động tác nhanh giống như mang theo bí mật.

Charlie do nhân viên phục vụ đỡ đứng dậy, nhìn trên ghế sa lon sau khi Dịch Tân rời đi vẫn lụn bại trên mặt, cuối cùng có chút không nhịn

được, cẩn thận hỏi, “Nghê tiểu thư, muốn phái người đưa ngài trở về sao?”

trên ghế sa lon mĩ nhân gương mặt trắng bệch, nghe được có người gọi cô, mới giống như rõt cuộc phục hã tinh than, chỉ là trong mắt như cũ không có bao nhiêu than thái, chỉ nhìn hướng Charlie, nhẹ nhàng gật đài, “U, cảm ơn.” một người khác nhân viên phục vụ thấy thế, lập tức tiến lên muốn đi đo.

Nghê Tranh nhưng chỉ là nhẹ nhàng giơ tay lên, tỏ vẻ ngăn lại, ánh mắt rơi vào trên mặt bàn bộ đồ trang sức khiêm tốn xa hoa, nhẹ giọng phân phó, “Giúp ta đưa nó gói kỹ. Anh ấy tặng cho ta đồ, ta làm sao sẽ không cần đây.” một câu tiếp theo, càng giống như là ở lâm bàn làu bài.

****

Lúc này trong lòng Tân Hoành đang ai oán, oán biệt thự Phương gia làm sao lại cõi tình trên chân núi, cô một đường lái xe lâu như vậy, chung quanh thế nhưng như cũ vẫn vắng người. cô nguyên tưởng rằng, người phía sau đuổi theo cô không cần gấp gáp, chỉ cần cô có thể một đường chổng đo đến phố xá sầm uất, tin tưởng người phía sau cũng không dám làm gì cô. Chỉ là lúc này, mắt thấy chiếc xe đài tiên đã càng ngày càng gần, lại mơ hồ chạy song song với cô, đường trước mắt, lại vẫn như cũ là trong núi trống trải lối... Lòng của cô liền không nhịn được lạnh được co lại. cô đã đi lâu như vậy, chưa bao giờ từng lái xe, lúc này có thể chổng đo tới đây, hình như cũng đã là cực hạn rã. Cũng nghĩ tới hướng Dịch Tân cầu cứu, chỉ có một tay tìm điện thoại di động thì mới phát hiện điện thoại di động quả thật không thấy, cũng mới chợt hiểu tinh ngộ, tại sao những người đó có thể nhanh như vậy liền phản ứng kịp đuổi theo cô.

Trong nháy mắt nhất thời trong tim liền sinh dự cảm xấu. Nếu trốn, trốn thoát, dĩ nhiên là sống; nếu lại bị tóm lại, chỉ sợ, vạn kiếp bất phục. Nghĩ đến ở trong nhà kho, những người đó hướng trên người cô nhìn mang theo ánh mắt dâm uế, cô thậm chí nghĩ cứ như vậy mặc cho xe vọt tới chân núi. Chỉ là, nói như vậy, Tang Nhuế phải làm sao? Dịch Tân... Lại muốn làm thế nào? Hoặc là, cô phải làm sao? cô còn chưa kịp hỏi anh, tại sao muốn đem đồ đưa cho người phụ nữ khác?

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 116: Tam Đại Gia Tộc (7)

Trong núi đường xe đi, bánh xe ma sát qua xi măng trên mặt đất, người nghe thấy cũng không nhịn được kinh hãi. Trong núi đường rẽ nhì ài, liên tiếp năm chiếc xe vùn vụt lao đi, một đường đi theo, thoảng một cái đã qua, lại mơ hồ có hướng đi. Tốc độ xe dưới, sườn xe đã sớm không ổn, chỉ một điểm nhỏ không may, liền đủ làm xe hư người chết.* Nhưng chiếc kia màu đen Rolls-Royce không chút nào không có khuynh hướng. muốn chậm lại, thì ngược lại càng mở càng điên cuồng, như không muốn sống mà gia tốc. Mà sau đó bốn chiếc xe cũng một đường ép sát, liền một đường ác ý như ngũ trảo của Trương Khai, nhắm ngay cô, nhất định phải bắt được. Mắt thấy chiếc Rolls-Royce lúc này cơ hồ có lẽ đã đến cực hạn, sẽ phải rơi vào ma chưởng, nhưng không ngờ, một chỗ đường rẽ đi qua, phía trước lại đột nhiên xuất hiện một chiếc xe, chạm mặt lái tới.

Bugatti Veyron mang theo xa hoa tiếng động cơ một đường đi thua năm chiếc kia chút nào, bất kỳ một chiếc nào khí thế như muốn đâm đầu xông lên, chỗ tài xế ngồi, mặt người đàn ông âm trầm, khẽ híp con mắt, con mắt chăm chú đe dọa nhìn phía trước. Nhìn thấy bị đuổi sát ở phía trước Rolls-Royce thì tay lái hơi đổi, chủ động vì cô nhường đường. Mới vừa cùng với cô lướt qua nhau, ngón tay tay phải hơi đổi, trong tay súng lục khéo léo tinh sảo họng súng liền tại trong nháy mắt nhắm ngay ngoài cửa sổ.

"Pằng, àm!"

Trong không khí, liên tiếp hai tiếng súng vang lên, chính xác, không có sai, trúng thẳng lúc này cùng ang lướt qua nhau trước sau hai con bánh xe. Chiếc Rolls - Royce vốn là đuổi theo chiếc xe đầu tiên trong nháy mắt liền đột nhiên dừng lại, bánh xe bị buộc trên mặt đất xẹt qua âm thanh gai nhọn, cọ sát ra một đường tia lửa, vẩy ra. Mà sau đó ba chiếc, vốn là tốc độ cũng

đã đạt tới cực hạn, lúc này mắt thấy phía trước xuất hiện tình trạng bất ngờ, đạp gấp thắng xe, nhưng cũng vẫn như cũ là không kịp.

“Âm, âm, âm.”

Liên tiếp ba tiếng kim loại va chạm vang dội vang lên, tông vào đuôi xe ba chiếc xe nhất thời liền bị đụng ra khỏi hủy diệt thương vong. Chiếc xe đầu tiên trực tiếp bị đụng đến dưới chân núi, một đường lăn xuống, không biết sống chết. Chiếc xe thứ hai bị đụng bắn ngược, lui về phía sau, thay vì sau hai chiếc vừa một vòng đụng. Xe hơi không nhịn được như thế ma sát, một âm thanh vang dội, đã nổ tung. Trong không khí, ánh lửa nhất thời, làm một hầm bụi mù cùng mùi xăng. Mà Bugatti Veyron đã sớm ở khoảng cách an toàn ở ngoài ngừng lại, ở chỗ ngã người đàn ông mắt lạnh nhìn trận chêt này, khoe môi xẹt qua một tia tà ác mà cười tàn nhẫn, xe thậm chí không lịch sự quay về hướng khác, liền gọn gàng trở về lui đi. Thối lui khỏi một khoảng cách, quay một vòng, hướng xe Rolls-Royce đang đuổi theo, lưu lại sau lưng đầy hài cốt chêt. Như không có quan hệ gì với anh.

Trong kính chiếu hậu nhìn thấy An Hòa, Tân Hoành mới rốt cuộc run rẩy đập chặt chân ga, nhịp tim, lúc này mới bắt đầu không thể khống chế. Mới vừa rã, một trận kinh hồn trải qua nguy hiểm, cô thậm chí không có thời gian dư thừa tới tận tâm nhịp tim, cả người, cả sinh mạng cũng rót vào dưới chân, tất cả ý chí cũng bị dùng để chạy trốn. Lúc này, hơi thoát khỏi hiểm, trong thân thể vốn là bị gắt gao áp chế sợ hãi cùng hốt hoảng lại trong nháy mắt phun trào ra, đem làm cô già như hỏng mất.

cô chỉ cảm giác thân thể xui lơ, không có lực nữa. Dừng xe ở bên đường, thân thể đã chống đỡ không nổi, nằm ở trên tay lái. cô biết, mới vừa rã người nọ là Dịch Tân. Cho dù, mới vừa dưới loại tình huống đó, tất cả năng lượng cô đều dùng tới ổn định sườn xe, đã sớm không có sinh mạng dư thừa đi chú ý chạm mặt người lái tới là ai. Nhưng đối phương cùng với cô lướt qua nhau một nháy mắt kia, lại mang theo hủy diệt dịu dàng, cô cảm thấy sẽ không sai, đó là Dịch Tân! Anh tới. Cũng may, anh đến rã! Cũng là bởi vì biết, chỉ là bởi vì anh tới, cô mới dám sợ, mới dám đậu ở chỗ này, cả người không hề phòng vệ gục trên tay lái. Cho dù, sau lưng lại có tiếng động cơ bén nhọn truyề đến.

cô thậm chí nghĩ không bao giờ nỡ ngẩng đầu, không nhìn kính chiểu hậu. Có lẽ, cô thật sự là bị anh làm hư rã, không hênguyên tắc mà tin, anh đang nơi này, cô cũng sẽ không bị thương. Xe phía sau đột nhiên dừng lại, cô nằm ở trên tay lái, tinh tường nghe được bước chân đi xuống xe, một đường gấp gáp, hướng phia cô. Cửa xe bị người dùng lực mở ra, cô thậm chí còn chưa kịp quay đầu, liền chỉ cảm thấy thân thể căng thẳng, đã bị ôm thật chặt vào ôm quen thuộc ấm áp trong ngực. Quanh mình, hơi thở của anh, mang theo vô tận an toàn cùng an lòng.

“Tân Hoành, Tân Hoành.”

âm thanh của anh vẫn đang run rẩy, anh vội vàng cúi đầu kêu, nụ hôn rơi vào trên trán cô, mặt mày môi mềm mại lại lạnh lẽo, mang theo vội vàng không yên.

“Tân Hoành, Tân Hoành.”

Lại đến qua lại trở về, chỉ là đang gọi tên của cô. Hình như, anh cũng đã không có hơi sức nói ra lời thừa thãi. Cảm nhận anh vội vàng mang theo sợ hãi, cô rốt cuộc mới tìm trở về chút sinh mạng, ngẩng đầu, nhìn anh; nước mắt, rốt cuộc chảy ra.

Dịch Tân thấy thế, chỉ cảm thấy cả trái tim bỗng nhiên buộc chặt, chặt đến phát đau. Ôm cánh tay của cô cơ hồ đem cô khâm vào thân thể của mình, lại vẫn là không đủ. Anh vội vàng cúi đầu, hôn lồng mày cô, mắt của cô, nước mắt cô. Lại thật thấp giọng dụ dỗ cô, “Ngoan, đừng khóc, không phải sợ, anh ở nơi này.”

cô lúc này, mới rốt cuộc hướng về phía anh, nức nức nở nở khóc ra tiếng, khóc thê thảm, mặt đầy nước mắt, không thấy một chút hình tượng, “Dịch Tân, em thật là sợ! Em thật sự rất sợ, em không biết em làm thế nào sống tới đây.”

Dịch Tân nghe, chỉ cảm thấy cả trái tim trong nháy mắt liền bể thành từng mảnh từng mảnh. Anh chưa bao giờ biết sợ người, chỉ là lúc này, lại vì cô khóc thầm nói trong sợ hãi toàn thân căng lên. Chỉ có lại đem cô vòng

càng chặt hơn, để cho thân thể cô dán lên anh, dùng thân thể của mình đi cảm thụ huyết mạch ấm áp có lực nhảy lên.

“thật xin lỗi, thật xin lỗi, sẽ không xảy ra nữa, anh bảo đảm, bảo đảm.”

Anh nói xong, lại cấp thiết cúi thấp đàu, hôn môi cô.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 117: Tam Đại Gia Tộc (8)

Môi của cô, sớm bị chính mình cắn, lúc này, đau lưỡi anh liếm qua, một dòng máu tanh nồng đậm chảy ra. Đây lòng, một cỗ ngoan ý mang theo tức giận. Động tác trên môi cũng là cẩn thận dịu dàng đến cực hạn, tỉ mỉ liếm láp môi người trong ngực, đem máu tanh trên môi cô toàn bộ hút hết, lại mang theo thương tiếc cùng với cô triền miên.* Cả người cô, lúc này mới rõ cuộc vì anh dịu dàng mà dần dần khôi phục tâm tình. Ngẩng đầu, nhìn trong mắt của anh mang theo yếu ớt, "Tang Nhuế, Tang Nhuế, chúng ta nhanh lên một chút trở về cứu cô ấy..."

"Ngoan, đừng sợ, Nguyên Thâm lập tức đến. Tang Nhuế không có việc gì, tin anh, có được hay không?" Anh bên tai cô thật thấp giọng nói, mang theo dịu dàng, cơ hồ chưa bao giờ như vậy, giống như là đã đem cô nâng lên, chắc chắn cả đời cẩn thận trân quý.

Cô nhìn anh, trên lông mi mơ hồ run rẩy đầy nước mắt, rốt cuộc, xác nhận trong mắt anh chắc chắn xong, mới nhẹ nhàng gật đầu một cái. Dịch Tân dùi cô xuống xe, lại đem cô ôm đến trong xe của mình, nhìn thấy mắt cá chân của cô sưng lên thật cao thì trong mắt lóe qua tia ngoan tuyệt sắc bén.

Nguyên Thâm động tác cực nhanh, không lâu sau liền dẫn theo người đến cùng bọn họ hợp lại, đồng thời đến, còn có Phong Dương mang một thân lê khí. Phong Dương lúc này mắt đã phát hồng, cả người cả người sát khí dày cộm nặng nề, Tân Hoành thậm chí có thể nhìn thấy quả đấm nắm thật chặt của hắn, tay nổi gân xanh.

Dịch Yên vốn là muốn cho Nguyên Thâm đưa Tân Hoành trở về trước, chính anh cùng Phong Dương dẫn người tới đem Tang Nhuế cứu ra. Tân

Hoành lại lôi kéo tay của anh, đối với anh lắc đài, trong mắt mang theo cát xin, "Để cho em tự mình đi cứu cô ấy, có được không? Lúc em rời đi lần thứ nhất định em sẽ ở trong thời gian ngắn nhất trở về cứu cô ấy."

Dịch Tân trong mắt có chút đau lòng thoáng qua, đã đưa tay ôm chặt cô, ở bên tai cô nói thật nhỏ, "Được, anh để cho em tự mình cứu cô ấy." Chỉ cần là em muốn, anh đều cho.

Dịch Tân chính là Dịch Tân, mang theo sự quyết đoán, đến Phương gia, không có một tia do dự, trực tiếp liền lệnh người xông vào mà vào. không biết là người của Phương gia thấy người tới là Dịch Tân khiếp đảm, còn là Dịch gia quả thật cứ như vậy không thể đỡ, hai bên thậm chí không có giao phong kịch liệt, người Phương gia cũng đã liên tục bại lui, Dịch Tân lúc này mới đem Tân Hoành, ôm ra, sải bước vào Phương gia. Khí thế kia, rất có tướng lãnh đất chinh phục lại ngạo nghẽ.

Tân Hoành được Dịch Tân ôm vào trong ngực, hãi tưởng trước đây không lâu, cũng ở nơi như vậy, trong lòng cô có phần lo lắng đêphòng, nơm nớp lo sợ, lúc này sợ hãi liền cứ như vậy rõ nét vừa vội vàng mà hướng cô ép trở lại. cô không nhịn được, đem chính mình hướng trong ngực anh dựa vào. Người đàn ông như cũ sải bước, ánh mắt bén nhọn nhìn về phía trước, chỉ là cánh tay ôm cô đem lấy cô hướng ngực mình thu chặt hơn.

Bọn họ một đường đã xâm nhập vào đại sảnh Phương gia, Phương Vũ cùng Mạc Tương Đằng nhìn thấy bọn họ thì trên mặt là đều là kinh hãi giật mình, chỉ là lại đang nháy mắt sau đó đổi lại hung dữ cùng nguy hiểm. Nhất là Mạc Tương Đằng, ánh mắt của hắn hung hăng quét qua Tân Hoành, trong ngực Dịch Tân, hắn đại khái cũng không có nghĩ đến, hắn phải nhanh chóng như vậy đi ra ngoài bắt Tân Hoành, cô lại vẫn có thể ở dưới tình huống như vậy chạy đi, thành công tìm được Dịch Tân. Đối với lệnh truy kích người của cô mà nói, không thể bảo là không thất bại, không thể bảo là bị bại không thảm. Hơnnữa trước cô đối mặt với Mạc Phương hai người trêu... Mạc Tương Đằng cùng Phương vũ đang cùng Tân Hoành giao chiến ở bên trong, có thể nói là đến đây, bại hoàn toàn.

Tròng mắt híp lại, Mạc Tương Đằng thay đổi đưa mắt rơi vào Dịch Tân, cười lạnh, “Tân thiếu, ngươi định làm cái gì, như vậy là có ý gì hả?”

Dịch Tân cười khẽ. Lại lần nữa nhìn Tân Hoành, Dịch Tân bên môi cười nhạt, xinh đẹp lại tàn nhẫn, “Mạng của Ngươi và Phương Vũ, liền đủ để ta nghịch hả hê. Mạc thiếu gia, ngươi nói, phải làm sao cho phải đây?”

Tuyên chiến trắng trợn không hề trở ngại như thế, một câu nói, liền đem hai đại gia tộc hung hăng đẩy tới đối lập cao nhất, trong phút chốc, gió lửa tràn ngập. Trong nháy mắt Mạc Tương Đằng ngắn ra, rất rõ ràng, hắn nằm mơ cũng không có nghĩ đến, Dịch Tân thế nhưng lại như vậy không chút kiêng kỵ, tùy tiện đối với hắn tuyên chiến như vậy. Cho dù Mạc gia cùng Dịch gia đều năm trước tới nay, quan hệ vẫn khẩn trương cùng cẩn thận, nhưng là, cũng không ai có can đảm đó, dám trắng trợn tuyên chiến. Bởi vì, cũng không có ai nắm chắc bảo đảm trận chiến này cái chết không phải là mình. Đạo lý này, Mạc Tương Đằng cho là, Dịch Tân không phải không biết. Lướt mắt lếc qua người phụ nữ trong ngực Dịch Tân, trong mắt Mạc Tương Đằng lại nhất thời sinh phong lưu, trêu chọc, “Chẳng lẽ là, nếu nói giận đỏ cả mặt vì hàng nhan? Cũng tốt, ta và ngươi đánh một trận, nếu như ngươi chết trước rã, ta cũng vừa lúc có thể tận đưa người phụ nữ của ngươi tiếp thu. Hơn nữa ta bây giờ nhìn người trong ngực ngươi kia, lòng cũng đã ngứa rã.”

“Vậy không bằng ta liền móc tim ngươi ra ngoài tốt lắm.” một tiếng tà tú, mặc dù như cũ lười biếng, Tân Hoành cũng đã cảm giác được một cách rõ ràng Dịch Tân chơi liều. Hơn nữa, khi Mạc Tương Đằng mang theo lỗ mang nhìn cô cái kia một cái. Mạc Tương Đằng lại giống như chưa tỉnh, cười đến phong lưu, ánh mắt mập mờ rơi vào trên người Dịch Tân, “Ta vốn là trong lòng mời ngươi là anh, cho nên liền khi ngươi hỏi ta muốn Nghê Tranh một thân phong tình mỹ nhân thì ta cũng không nói hai lời sẽ để cho ngươi. Lúc này, cái người này làm anh trai rã lại không biết yêu mến em trai? Cũng chỉ là một người phụ nữ, làm em trai cũng chịu rã, cái người này làm anh trai vẫn còn keo kiệt như vậy?”

Tân Hoành nghe, trong bỗng nhiên nhất trọng. Có cái gì, lập tức theo từ trong đáy lòng tản ra ngoài, đem trọn trái tim cô vừa trầm vừa đau.

Nghê Tranh.

Có chút cứng đờ nghiêng đài nhìn gó má người bên cạnh, thế nhưng anh lại đột nhiên đổi mặt tăm mắt của cô. Chỉ là nhìn cô, lại có thể thản nhiên như chẳng có cái gì, hướng về phía cô cười khẽ. cô vốn là do anh ôm tựa vào trong ngực anh, lúc này, anh chỉ nhẹ nhàng đem cô giao cho Nguyên Thâm sau lưng. Còn đang nghi hoặc, chỉ nghe phong ngoài một hãi la hét ầm ĩ, âm thanh hơi hỗn loạn chém giết. Tân Hoành vội đè xuống tâm tình chốc lát lại không khỏi quay đài lại, chỉ thấy Phong Dương hai mắt đỏ hăng, trong ngực ôm Tang Nhuế xụi lơ, một đường mang theo sát khí cuốn lấy mà đi qua. Tang Nhuế tóc lúc này hoàn toàn xõi xêch, cô bị Phong Dương ôm thật, chặt đè ở trong ngực, Tân Hoành, không thấy rõ mặt cô, chỉ là, trên người của Tang Nhuế, phi đắp áo khoác của Phong Dương.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 118: Tam Đại Gia Tộc (9)

Tân Hoành nhất thời trong tim vừa loạn vừa hoảng hốt, hận không được lập tức xông tới xem. Chỉ là dưới chân lại nặng nề như treo ngàn cân, lại liền đứng ngay tại chỗ, cử động cũng không được, chỉ có thể thảng thảng nhìn người suy nhược trong ngực Phong Dương, mắt chua sót. Cô... Chậm sao? Nếu như đúng là vẫn không còn kịp nữa, như vậy cô đánh cược mạng chạy trốn là vì cái gì? * Lúc bọn họ gặp lại ở Phương gia, liền chia làm hai lối, Dịch Tân dẫn theo cô đi vào thang đại sảnh, nhắm thang vào hai người Mạc Phương; mà Phong Dương, còn lại là dẫn theo càng nhiều người một đường hướng kho hàng đi, cứu Tang Nhuế. Lúc này, vốn là trong kho hàng mấy người kia bị thất bại, mới để cho Phong Dương cứu người đi. Chỉ là, lại giống như là sợ phiền phức lại bị trách phạt, đều mang thương tích một đường miến cương đuổi tới đại sảnh.

Lúc này, liền ở sau lưng Phong Dương, đường hoàng cùng người Dịch gia động thủ. Trong lúc nhất thời, trong đại sảnh, đều là tiếng chém giết cùng la hét ầm ĩ. Chỉ là, rất rõ ràng, thế cục đã sớm thiên về một bên. Thấy Mạc Tương Đằng, trong mắt nhất thời bởi vì bị thua mà sinh hung ác, âm thanh thấp đủ khiếp người, ngón tay chỉ Dịch Tân, cắn răng nghiến lợi, "Ngươi đây là ý tứ gì?"

"Không nên gấp, ta lập tức để cho ngươi biết ta là có ý gì!" Dịch Tân lạnh giọng chưa dứt, sau lưng, người của Phương gia đã toàn bộ bị khống chế. Đại cục, một cái chớp mắt liền xác định. Dịch Tân liếc qua sau lưng- Phong Dương cùng Tang Nhuế trong ngực hắn, mắt híp lại, con mắt sắc lạnh lẽo. Trong nháy mắt, tay phải gọn gàng vừa nhấc. Mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, thậm chí còn không thấy rõ động tác trên tay của Dịch Tân, liền chỉ nghe bên trong đại sảnh liên tiếp ba tiếng súng vang lên.

"Pằng, Pằng, Pằng."

Toàn bộ rơi vào trên người Phương Vũ. Phát súng đầu tiên, ở trên ngực trái, hình như ở gần trái tim. Chỉ là nhìn kết quả, giống như lại cách tim còn có chút hơi cự ly. không chí tử. Phát súng thứ hai, ngay giữa một đầu gối hắn, lúc này, cả người Phương Vũ liền lập tức hướng Dịch Tân mà quỳ trên mặt đất. Trong mắt đau đớn, thù hận lại mang biểu hiện không thể tin. không tin, Phương Vũ không tin, hắn thậm chí ngay cả Dịch Tân ra sao lúc ra tay đều nhìn không rõ. Chỉ là, thời gian quay xuống đất không lâu, bộ ngực hắn đau đớn đã sớm làm cho hắn chống đỡ không nổi, lúc này, cả người liền hung hăng hướng về sau ngã xuống trên đất. Ngửa mặt, trên mặt đất đau đớn co quắp. Bên người Phương Vũ, chính là Mạc Tương Đằng.

Mạc Tương Đằng phản ứng cũng là cực nhanh, tiếng súng thứ nhất vang lên, đã lấy ra súng lục, liền muốn hướng Dịch Tân mà bắn, chỉ là động tác của hắn còn chưa đủ nhanh, ít nhất, không nhanh bằng Nguyễn Thâm. không có ai thấy Nguyễn Thâm như thế nào từ sau lưng Dịch Tân đến đứng cách 3 mét bên Mạc Tương Đằng, nhưng Mạc Tương Đằng chỉ là mới vừa lấy súng lục ra, thậm chí còn không kịp nhắm ngay. Nguyễn Thâm cũng đã đem họng súng lạnh lẽo nguội lạnh nhắm ngay đầu Mạc Tương Đằng. Dịch Tân bên môi cười lạnh tàn nhẫn lại đẹp đẽ nhìn Mạc Tương Đằng, "Biết ta có ý tứ gì ră."

"Ngươi dám!" Mạc Tương Đằng cắn răng nghiến lợi.

"Ngươi nên biết, thế giới của chúng ta cũng sớm đã không có gì có dám hay không ră, tất cả, chỉ là ở có thể hay không thể." Dịch Tân giễu cợt, ánh mắt mang theo tà khí rơi vào người Mạc Tương Đằng, "Chỉ trách, ngươi có đảm lược khiêu chiến ta, ră lại không biết phải làm sao cho tốt vạn toàn phòng bị. hiện tại a, chỉ bằng ngươi mang tới mấy người kia? Liền mạng của ngươi cũng không gánh nổi! Là ai mượn người cầu đàm kia, dám can đảm đụng đến ta người của!"

Dịch Tân sóng nước chẳng xao động âm thanh trong lại chân chán thật thật lộ ra nụ cười rét lạnh, tiếng nói vừa dứt, một tiếng súng vang lên.

"Păng."

"Cạch."

một tiếng, liên tiếp mà vang lên. Tiếng thứ nhất, là súng trên tay Dịch Tân nhắm ngay Mạc Tương Đằng đứng thẳng bất động ở dưới sườn tay phải. Cái tay kia vốn là muốn rút súng ra ngoài nhắm thẳng vào Dịch Tân, chỉ là trên đầu bị họng súng lạnh lẽo khác nhanh hơn chống lại, cái tay kia liền duy trì tư thế rút súng ra, cứng ở dưới sườn phải. Lúc này, Dịch Tân thương pháp vô cùng chính xác, đạn chính xác không có lầm đưa vào cổ tay phải Mạc Tương Đằng.

trên cổ tay Mạc Tương Đằng đau nhức, trên tay buông lỏng, súng trong tay "cách" một tiếng liền rơi xuống trên sàn nhà đá cẩm thạch, vừa trơn vừa xa. Chỉ là một tiếng súng vang lên, Dịch Tân liền triệt để khiến Mạc Tương Đằng khiếp sợ. Khiến Mạc Tương Đằng biết, tính mạng của hắn, chỉ cần Dịch Tân nguyện ý, lập tức liền có thể lấy. Ai cũng không ngăn được, Dịch Tân không sợ ai. Tâm, nặng nề tràn xuống, ánh mắt Mạc Tương Đằng mang theo thù hận hung ác nhìn chòng chọc Dịch Tân, tay không bị thương nắm thành quyền, "Ngươi lợi hại! Dịch Tân, ngươi điên rồ! Hôm nay rơi vào trên tay ngươi, ngươi có giỏi liền đập chết ta! Có gan ngươi liền quang minh chính đại hướng Mạc gia tuyên chiến thử một chút, nhìn cuối cùng bị diệt đến cuối là ai!"

Giờ phút này mắt thấy đại thế đã qua Mạc Tương Đằng ngược lại đang chơi liều, hướng về phía Dịch Tân, một hố sâu khiêu chiến đâm cuồng hét lên, khí thế kia, còn hơi không sợ ai. Chỉ là, trả lời hắn, là một tiếng súng vang lên, "Păng."

Phát súng kia, không phải Dịch Tân bắn.

Là Tang Nhuê. Nhắm thẳng vào vai trái Mạc Tương Đằng. Tang Nhuê vốn là do Phong Dương ôm, lúc này đã giãy giụa đến trên mặt đất. Mặt của cô lúc này đã sưng thành máu út động, khói môi thậm chí có máu. Tóc tai rối bời, một thân nhếch nhác. Chỉ là tư thái bắn súng, lại làm cho người ở chỗ này trong lòng cũng không nhịn được rét lạnh. Tay phải Mạc Tương Đằng vốn đã bị thương, lúc này chỉ có thể dung tay trái thật chặt che vai

trái, chỉ là, máu tươi đã không chẽ khônđ được, từ giữa hai kẽ tay của hắn chảy ra. Nhưng vẫn miễn cưỡng chống thân thể, đứng thẳng, cho dù, đứng nhưng mà cũng chỉ là đứng ở dưới họng súng Nguyên Thâm.

Tang Nhuế hướng về phía hắn, cười lạnh, "Dịch gia có hay không sẽ đổi Mạc gia tuyên chiến, chẳng quan hệ tới ta, hôm nay, ta Tang Nhuế một người sẽ phải mang chó của ngươi!"

Tan Nhuế lúc nói chuyện, trong mắt, còn có loại.... Ngọc đá cùng vỡ quyết tuyệt. Trong lòng Tân Hoành cả kinh, đau xót. Chưa kịp suy nghĩ, đã kéo chân bị thương, vội vàng hướng Tang Nhuế bên cạnh đi, "Tang Nhuế...."

Chỉ là, khi đến gần bên người cô, Tang Nhuế lại đem cô hung hăng đẩy. Tân Hoành vốn là giữa mắt cá chân đau đến kịch liệt, cũng chỉ là mạnh chống giữ thân thể đi tới bên người cô, lúc này Tang Nhuế dùng lực đẩy, cô liền không chống đỡ được, thẳng tắp bật về phía sau.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 119: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cự Tuyệt (1)

Bị đụng đất đau đớn cũng không xảy ra, thân thể rơi vào vòng ôm quen thuộc trong ngực. Chỉ là, tâm cũng rất thương. Tang Nhuế thậm chí mắt không nhìn thẳng cô, chỉ ném gó má lanh tuyệt cho cô. Tân Hoành ngoác nhìn, chỉ cảm thấy trong mắt hơi nước dàn dàn lên, cả người Tang Nhuế trong tầm mắt liền bắt đầu mơ hồ.

Trong không khí, lại càng thêm căng thẳng.* Vốn là, là hai nhà Mạc Phương cùng Dịch gia giằng co. Hiện tại, Dịch Tân một thân lạnh lẽo, đối mặt với sự dứt khoát của Tang Nhuế. Trong không khí căng thẳng, ngưng trệ bức người.

"Ha ha ha."

Trong phòng, lại có giọng cười nhạo, Mạc Tương Đằng nhìn Tân Hoành, cười đến giả dối lại giễu cợt, "Du tiểu thư, không, Dịch thiếu phu nhân, uổng cho ta còn tưởng rằng cô sự can đảm hơn người, cô từ trong tay của ta chạy trốn, lúc nói dối có thể nói là can đảm lại cẩn trọng. Chỉ là lúc này, lại dám làm không dám chịu rãnh hả? Một mình cô chạy trốn đem nha đài Tang Gia kia vứt bỏ rất dứt khoát, lúc này vẫn còn muốn trở về làm bô làm tịch, cũng không ghét bỏ lòng người?"

Mạc Tương Đằng một phen Lửa Đỏ Thêm Dài, nói xong nhất thời trong tim Tân Hoành vừa khổ vừa đau, phản ứng khó khăn, lại nghe được một tiếng súng vang len, tâm, bỗng nhiên nặng nề giật mình. Một tiếng súng kia, gầm ở bên tai.

"Đừng!"

Cô theo bản năng huơ tay ra, tay cũng đang ở trong không khí, bị một bàn tay ấm áp thây chặt bao lấy.

“Đừng sợ, đây là em nằm mơ, anh ở nơi này.” Bên tai, là âm thanh đàn ông khàn khàn lại thương tiếc, thân thể đã bị người khác ôm lấy, lọt vào trong vòng ôm an toàn quen thuộc, cái trán, mặt, liên tiếp rời xuống những nụ hôn, xen lẫn dịu dàng dụ dỗ, “Ngoan, không có việc gì, không sao.”

Lúc này Tân Hoành mới ở trong ngực người đàn ông chậm rãi mở mắt ra, thấy trong phòng, một chiếc chao đèn bằng vải lụa mờ mờ, lúc này cũng còn là buổi tối.

“Dịch Tân, làm thế nào Tang Nhuê sẽ không tha thứ cho em.” cô vô dụng nhìn anh, ở trong lòng anh tuyệt vọng lắc đầu, “Anh không nhìn thấy cô ấy lúc hướng về phía Mạc Tương Đằng nỗi súng ánh mắt tuyệt vọng như vậy, quyết tuyệt như vậy, lại khổ sở như vậy, em liền hiểu rõ cô ấy thật hận, cô ấy hận Phương Vũ, hận Mạc Tương Đằng, cô ấy cũng hận... em!”

sự việc qua đi đã hơn một tuần lễ rồi, nhưng Tang Nhuê lúc ấy hướng về phía Mạc Tương Đằng nỗi súng, ánh mắt lại như khắc vào trong đầu Tân Hoành, chỉ cần vừa nhắm mắt, là có thể nhìn thấy. Hàng đêm trong mơ, tất cả đều là những suy nghĩ khổ sở, ý muốn ngọc đá cùng vỡ.

Phát súng kia, đúng là bắn Mạc Tương Đằng, nhưng Tân Hoành có cảm giác, phát súng kia đồng thời cũng nhắm ngay Tang Nhuê và cô.

“Dịch Tân, em không nên bỏ cô ấy ấy chạy 1 mình...”

“nói bây!” Vốn là người đàn ông dịu dàng ôm cô trong nháy mắt liền lạnh lùng, lạnh đến gần như tàn nhẫn, trách cứ, “Nếu như không có em trì hoãn thời gian, không có em dời đi lực chú ý, em và cô ấy đều sẽ chết!”

Dịch Tân nói tới chỗ này, âm thanh lại vừa lạnh vừa ngoan, chỉ là chỉ có chính anh biết, lúc này trái tim của anh có bao nhiêu yếu ớt, thậm chí yếu ớt liên tục vượt qua mọi chấn động cũng đã vô lực. Chỉ cần vừa nghĩ tới... Vừa nghĩ tới nếu như cô không có chạy trốn, vừa nghĩ tới cô có thể sẽ bị thương, anh cũng cảm giác tâm như là bị người cầm rồng cưa ở hung

hăng mài một l`ân lại một l`ân, đau đén máu thịt be bét, lại muối sống không được, muối chết không xong. Vội vàng đem cô hướng thân thể của mình vòng càng g`ân, nụ hôn, l`ân nữa rơi vào trên mặt của cô. Lại một đường tìm được môi của cô, g`ân như hốt hoảng ngậm, mút. Cuốn lấy lưỡi của cô, cùng với cô triền miên.

“Emkhông có sai, là em cứu cô ấy.”

một bên anh vội vàng hôn cô, vừa hàm hàm h`öh khuyên cô an lòng, “không có em, cô ấy đã chết.”

“thật may là, Tân Hoành, Tân Hoành, thật may là em chạy...”

Anh là nói với cô,nhưng cũng là nói với mình. cô khôngbiết, chuyện mặc dù đã qua, chỉ làlúc nào cũng h`ăi tưởng không bỏ được cũng không chỉ một mình cô, thậm chí còn có ngườiđàn ông nhìn như sấm vang chớp giật, lạnh lùng cứng rắn như vậy,một người đàn ông thôbạo như vậy, cũng thường thường không nhịn được trong mắt lóe lên... Hình ảnh cô bịthương, thậm chí hình ảnh chịu nhục. Sau đó, tâm, liền co rút lại, ép cả người anh cơ h`öđiencu `ang, điên cu `ang đi ôm cô, hôn cô, yêu cô. Chỉ có dùng thân thể của mình đì cảm giác nhiệtđộ của cô, tim của anh, mới có thể an ủn.

Anh điên cu `ang vừa nóng bỏng hôn cô, cô khẽ híp mắt, có chút hoảng hốt chịu đựng. Ngón tay đẩy ra sợi tơ qu`ân ngủ bên hông của cô, bàn tay dán thân thể của cô tỉ mỉ vuốt ve, ở trên da thịt của cô dao động, nghe được cô hơi rên rỉ. Anh cúi đ`äu, lại đem thanh âm ngâm nga toàn bộ nuốt vào trongmiệng. Động tác trên tay đi xuống, đã đi tới chỗ kín của cô. Cách lớp vải tinh tế, vuốt ve qua lại, hài lòng cảm giác thân thể của cô khẽ phát run, đ`äu ngón tay đã dính vào ướt át ấm áp. Anh nhẹ nhàng cười một tiếng, đưa tay kéo xuống qu`ân cô. Tay lại bỗng nhiên bị gấp gao kẹp ở giữa hai chân cô, thân thể của cô run rẩy khinh người. Trong lòng anhhung hăng tr`ầm xuống, giươngmắt quả thật thấy cô khẽ hoảng hốt r`ăi tại chân chân thậtthật khước từ ánh mắt của anh. cô hướng v`ềphía anh, cẩn thận g`ân như c`ầu xin lắc đ`äu.

Đau lòng, nhất thời tột đỉnh.

Anh cúi đ`äu, nhẹ nhàng hôn qua trán của cô, “Được, không làm.” Chịu đựng thân thể nóng rực cơ h`on`o tung bành trướng, chỉ một tay ôm cô, một cái tay khác đem qu`än cô kéo v`e, lại đem qu`än cô mặc lại cẩn thận. Đem cô l`än nữa kéo vào trong ngực, vuốt ve mặt cô, “Ngoan, ngủ đi, anh ôm em.”

Cả người Tân Hoành ở trong lòng anh không có phản*ng, chỉ là chậm rãi đem mắt nhắm lại. Không lâu sau, cô li`en ở trong lòng anh an tâm ngủ. Để lại anh hạ thân nóng rực cứng rắn như cũ, khổ sở, nhưng cõi nhịn xuống. Cúi đ`äu, l`än nữa cẩn thận ở trên môi của cô trắn trọc một phen, lúc này mới xuống giường, hướng phòng tắm đi. Mở ra nước lạnh, trực tiếp hướng trên người mình xả, bị cô khơi hỏa.

cô cự tuyệt anh.

Trong quá khứ, Tân Hoành chưa từng cự tuyệt Dịch Tân.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 120: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cự Tuyệt (2)

Trong quá khứ, Tân Hoành chưa từng cự tuyệt Dịch Tân.

Lúc ban đầu, hôn nhân cùng với anh, cô vẫn luôn làm tròn bổn phận đối với anh. Anh cảm thấy hoan, cô luôn đáp ứng. Chỉ là anh bất mãn, anh buộc cô hướng cô thẳng thắn, cuối cùng cùng với tâm ý của cô, sau đó, cô cùng anh vui mừng yêu đương, dĩ nhiên là ngàn tình vạn nguyện.* Chỉ là lúc này, mặc dù cô không có nói, nhưng anh biết, cô đem mình hoàn toàn giao cho anh, thế nhưng anh lại để cho cô bị thương. Trong lòng cô có thương tích, đối với anh, cô liền sẽ không thuyết phục được mình. Từ ngày đó về trước, cô cùng anh không còn có từng có một bước cuối cùng.(k hiểu

>_____

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 121: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cự Tuyệt (3)

"Tang Nhuế, không cần cho cô mặt mũi cô lại không cần!"

Bên tai, người đàn ông âm trầm cảnh cáo, mang theo đè nén cực lớn, đã xác thật anh nỗi giận.

Hừ lạnh một tiếng, Tang Nhuế giương môi phản bác, "Dịch tân, bây giờ là như thế nào? Lúc này lại nghĩ đến ở trước mặt cô ta giả bộ tình thánh rãnh?"

Chỉ một trong nháy mắt, không khí giương cung bạt kiềm.*

Dịch Tân cười lạnh, "Cô tốt nhất nhớ, nếu như không có cô ấy, cô liên tục đứng ở chỗ này cho cô ấy sắc mặt mạng cô cũng không có!"

"Anh!"

Tang Nhuế nghe một câu nói, nhất thời bị tức đến mặt nghẹn họng, hung hăng nhìn chằm chằm Dịch Tân, hãi lâu, lại đột nhiên cười một tiếng, bên môi cười tà ác, "Anh cũng tốt nhất nên nhớ, hai năm qua cô ta chỉ vì anh chịu hết uất ức, hôm nay còn tưởng rằng khổ tận cam lai rã, kết quả, chủ nhân chính trở lại!"

Tang Nhuế một câu "Chủ nhân chính" là có thâm ý khác, nhìn chằm chằm trong mắt của Dịch Tân, khoái cảm bị phá hư. Dịch Tân mắt híp lại, thân hình vừa động, trong nháy mắt lướt qua Tân Hoành, tiến tới gần Tang Nhuế. Người ở đây chưa phản ứng kịp, liền nghe được tiếng ho khan đè nén của Tang Nhuế. Định thẫn nhín lại, Dịch Tân đã đưa tay nắm cổ của

Tang Nhuế, không có thủ hạ lưu tình, cũng chẳng nháy mắt, Tang Nhuế cả khuôn mặt đã đỏ bừng xung huyết, giãy giụa cũng rõ ràng vô lực.

"Dịch Tân, dừng tay!"

Phong Dương trước hết phản ứng kịp, lắc mình đã đến cạnh ang và Tang Nhuế, hướng trên tay Dịch Tân tấn công tới. Dịch Tân lướt mắt liếc qua, tay trái vừa đỡ, liền đem Phong Dương ép trở về. Nắm cổ tay phải của Tang Nhuế, không chút động nào.

Phong Dương giận dữ quýnh lên, cả người liền xông tới, công kích trực tiếp Dịch Tân. Dịch Tân cười lạnh, chiêu thức trên tay bén nhọn, Phong Dương ngay cả đến gần thân thể anh cũng không có cơ hội. Mà Dịch Tân tay phải lại có thể vẫn vững vàng nắm được cổ của Tang Nhuế.

Tang Nhuế ở dưới tay anh, dần dần khép mắt.

"Dịch Tân, cháu làm phản sao!"

một bên Dịch lão thấy thế, sắc mặt tái xanh, gậy trong tay thẳng hướng sàn nhà đá cẩm thạch gỗ xuống giận dữ.

âm thanh của Dịch lão rốt cuộc đem Tân Hoành từ một câu "Chủ nhân chính" kia gỗ tỉnh, đợi thấy rõ tình huống trước mắt, trong lòng cả kinh, cuống quít tiến lên nắm cánh tay phải của anh, "Dịch Tân, dừng tay, anh ở đây làm cái gì?"

Dịch Tân lúc này mới đem ánh mắt rơi vào trên mặt Tân Hoành, lại chỉ thấy lúc này sắc mặt cô trắng bệch, trên môi cũng vô cùng không phôi hợp là màu đỏ tươi, liền biết cô nhất định là lại dùng răng gắt gao cắn môi. cô luôn là ở thời điểm uất ức hoặc sợ hãi hành hạ môi của mình, đó là thói quen của cô.

Trong lòng hung hăng đau xót. Như vậy lúc này, cô là uất ức hay là sợ hãi?

Thìa lúc Dịch Tân thất th`ần, Phong Dương li`ền nhân cơ hội. Phong Dương hung h`ăng cho một quy`ền roi vào vai trái Dịch Tân, Dịch Tân thân thể bị bức phải s`ẽ phải lui v`ề phía sau, chỉ là lúc này anh đứng bên phải là Tân Hoành.

Lúc này, anh động tác cực nhanh thu h`ăt tay phải, thay đổi một tay kéo Tân Hoành vào ngực mình, mang theo c`ô hơi lui m`áy bước, lúc này mới giữ vững thân thể. Mà Phong Dương cuống quít nhận lấy thân thể đã vô lực của Tang Nhuê, ôm c`ô lên, đặt vào trên ghê sa lon. Tang Nhuê lúc này r`ốt cuộc hô hấp lại, chỉ lo ở trong ngực Phong Dương từng ngum từng ngum thở g`ấp, trên mặt đ`ầy máu h`ồng th`áu lại chậm chạp không thể tản đi. Rất rõ ràng, Dịch Tân xuống tay rất hung ác.

Tân Hoành ở một bên nhìn, không nhịn được ảo não nhìn Dịch Tân. Dịch Tân trong lòng vốn cũng không thuận, chỉ là lại không thể làm gì Tân Hoành, lúc này cũng chỉ có thể lạnh lùng cảnh cáo Tang Nhuê, “L`ần sau, nếu như còn dám nói lung tung, ai cũng không cứu được c`ô!”

Tang Nhuê lúc này toàn thân vô lực, không mở miệng được, chỉ có thể híp lại con mắt, tức giận nhìn chằm chằm Dịch Tân. Tân Hoành lại nhịn cười không được, cười đến có chút chật vật, “Nếu quả thật là nói lung tung, anh c`ần gì phải bị tác động lớn như vậy?”

nói xong, chỉ cảm thấy người đàn ông ôm c`ô toàn thân cứng đờ. không chỉ là người đàn ông ôm c`ô, ngay cả Phong Dương Tang Nhuê đối diện cũng không nhịn được cứng đờ, trong nháy mắt sắc mặt mang theo thâm tr`ầm. Theo từ bạn h`ắn so với dũng khí ngoan cường, là khí tráng, luôn không biết thu mình lại. Vì vậy, trong lúc không để ý, đem lưỡi đao lung tung đâm vào trên một người nhu nhược. Mà người n`o, thật vô tội!

“Ăn cơm!”

Quái trưng đ`ài r`ồng gỗ xuống sàn nhà đá cẩm thạch một cách hung ác, Dịch lão cuối cùng ra lệnh một tiếng, tự mình đã dẫn đ`ài xoay người hướng phòng ăn đi. Chỉ là từ bóng lưng cũng biết, bọn họ không chút nào đem ông người đứng đ`ài trong nhà để ở trong mắt, làm ông tức giận.

Tân Hoành bên môi cười tự giễu, liền tránh Dịch Tân ra. Thường ngày Dịch Tân cứng rắn như vậy, lúc này lại cũng dễ dàng để cho cô tránh đi.

Trong bữa ăn sáng, ai cũng không vui vẻ. Chỉ là Dịch lão vẫn còn ngồi trên ghế trên, lúc này, mọi người vẫn tương đối thu lại, cho dù nhìn nhau chán ghét, cũng chịu đựng, trên mặt bình tĩnh, không có người nào dám né tránh chiếc đũa.

Sau bữa ăn sáng, Dịch Tân kéo tay Tân Hoành, muốn mang cô ra cửa, Tân Hoành lại rõ ràng không yên lòng, một cái tay khác chỉ hướng trong vườn hoa, “Em đi bồi Tang Nhuế trước.”

Dịch Tân nghe được cô nói như vậy, trong bụng tức giận, lạnh lùng liếc qua đã hướng Tang Nhuế và Phong Dương ở vườn hoa, “cô ấy không chết được.” Lại nhìn Tân Hoành, dịu dàng nói, “Theo anh ra ngoài, anh dẫn em đi tới nơi này.”

Tân Hoành nghe, sắc mặt rõ ràng mệt mỏi, có chút u oán nhìn anh, “Dịch Tân, em muốn khiến chuyện từng cái từng cái quá khứ, xóa đi được không? Các anh thích đến một nơi, em sợ em sẽ không chịu nổi.”

“Cái gì gọi là em sẽ không chịu nổi?”

Dịch Tân tức giận, âm thanh bỗng nhiên lạnh lùng. Vốn là rất nhiều ngày tới vẫn bị chính mình hung hăng áp chế tâm tình như vậy, rốt cuộc ở cô hướng về phía anh ánh mắt không chút nào tin tưởng trong không chút kiêng kỵ phun trào ra, trái tim kia bản tính hung mãnh thú trong phút chốc như bỏ trói buộc. Cho dù là đối với cô, anh cũng khó duy trì không chút nào dịu dàng kiên nhẫn hơn nữa.

“Tân Hoành, em có thể tin tưởng anh một chút hay không!” âm thanh kia, rét căm căm cơ hồ là từ trong kẽ răng bắn ra.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 122: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cự Tuyệt (4)

"Tân Hoành, em có thể tin tưởng anh một chút hay không!" Âm thanh kia, rét căm căm cơ hồ là từ trong kẽ răng bắn ra.

"Dịch tân, anh có phải cho là em không có tin vào anh hay không?" Tân Hoành lúc này trong lòng rốt cuộc cũng không thể bình tĩnh. Giương mắt, người đàn ông tuấn mỹ đến kinh ngạc trên mặt rõ ràng đang khắc chẽ tâm tình, gương mặt đó, dịu dàng lại thô bạo, luôn làm cho cô vừa yêu vừa giận, vừa vui lại thương, luôn là vừa hạnh phúc vừa khổ sở, thường thường Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên.*

Cô đối với anh, luôn có một loại tình cảm lo được lo mất. Nhưng cho dù là như vậy, cô cũng không do dự, anh muốn, thì cô cho. Một câu ôn nhu dịu dàng của anh, cô lập tức có thể đem tim của mình nâng đến trước mặt anh.

"Em sớm đã luân hãm, cho nên bất luận anh là thật lòng hay là dụ dỗ em, em đều ngu ngốc vui mừng như vậy, không ý thức đắm chìm trong thế giới của anh, cũng sớm đã quên mình, cho dù quên mình là đại biểu hủy diệt một tia tự bảo vệ mình cuối cùng, bất kỳ thương đau nào cũng có thể dễ dàng công kích em. Nhưng Dịch Tân, anh nói cho em biết, trong khi người của hắn cũng bởi vì em cố chấp mà bị thương thì anh có thể cho phép em hơi tinh táo một chút, thở một cái, em không cần anh cho em cơ hội chữa thương, chỉ là ít nhất cho em nhìn vết thương của người khác, để cho em đắc tội nghiệt không cần sâu như vậy."

"Cho nên, ngu ý là, cùng Dịch Tân ở chung một chỗ, em nghiệp chướng nặng nề? Là ý này sao?" Lời của anh, như từ kẽ răng rít ra ngoài, trầm thấp mất tiếng, hướng về phía cô, chữ chữ bức bách.

Con mắt tinh mịch khóa cô thật chặt, nhìn cô hướng về phía sau, trong nháy mắt liền làm cho tâm cứng rắn cưng sinh thương, cô lại vẫn như cũ có thể bình tĩnh. Không nhịn được, cơ hồ cũng khống chế không nổi trái tim kia nữa.

Không, Tân Hoành, em không thể đối với anh như vậy!

Em có biết, em tùy ý đáp lại một chút, anh liền có thể đưa em cung chiầu lên tận trời, nguyện ý đôi tay nâng Quá Sở có chỉ vì một tia cười vui của em. Nhưng em tuyệt đối không thể bài xích anh, oán hận anh, bởi vì, em hơi bài xích sẽ khiến anh lại khống chế không được trái tim kia, khống chế không được muốn tổn thương em, cho dù tổn thương em, đau là anh, anh cũng nhất định phải cùng em dây dưa. Giữa chúng ta, nhất định phải dựa vào phuơng thức dính líu khổ sở như vậy sao?

Anh nghĩ cứ như vậy dắt tay của em, bình tĩnh an hòa mà đi hết cuộc sống về sau. Mà em, vốn không phải là bình tĩnh an hòa sao?

Dịch Tân chăm chú nhìn trong mắt của cô mơ hồ đã sinh tơ máu đỏ, Tân Hoành thấy rõ ràng, chỉ là lúc này, chính cô đã mệt mỏi từ lâu không có thời gian quan tâm nhiều. Trái tim vẫn bị hung hăng đè xuống, đối mặt với Tang Nhuê thì có một sự quyết tuyệt lại lạnh lẽo ép làm cô không thở nổi; mà đối mặt Dịch Tân, lại có một cái tên trong lòng anh mềm mại nhất khắc sâu.

Nghệ Tranh.

Tân Hoành khẽ thở dài một cái, tránh ra ánh mắt Dịch Tân, "Bộ đỗ trang sức kia, đã đưa cho em, tại sao còn phải lại phỏng chép ra một bộ giống nhau như đúc?"

Mỗi cô nhẹ nhàng cười, lại khổ sở chí cực, "Hay là nói, lúc ban đầu bộ kia đỗ trang sức không phải là đưa cho em, chỉ là trời xui đất khiến rơi xuống chỗ ew, hiện tại... Chính chủ nhân trả lại, nên em trả cho cô ấy."

Rốt cuộc, cô hướng tới anh nói ra những lời này. Giữa bọn họ, mặc dù cũng không có ai đắc кап tới, nhưng là cô biết trong lòng anh rõ ràng cô

nhìn thấy bộ kia đồi trang sức, nếu không, sẽ kịp thời liêng chạy tới Phương gia, vừa lúc ở ngần quân nguy kịch cứu cô. Mà anh cũng biết, cô biết anh rõ ràng.

Trong lòng hai người cái gì cũng rõ ràng, chỉ là cũng không có ai nói. Cô cả ngày bận rộn vây quanh Tang Nhuế, thật ra thì cảm giác không phải là muốn chuyện này bỏ xuống, không nên nghĩ, chỉ vì nhớ tới trong lòng liêng khó chịu.

So với khó chịu này, cô thậm chí càng muốn cả ngày hướng về phía Tang Nhuế lạnh lùng chỉ trích.

Dịch Tân khẽ mị con mắt, trong mắt đã chậm rãi ẩn gió tấp mưa rào, trong lúc nhất thời, sóng ngầm mãnh liệt.

Cô đang hỏi anh, đang hỏi lòng của cô quan tâm đến vấn đề cuối cùng, cái vấn đề này đối với cô cùng anh đều vô cùng quan trọng, chỉ là, cô nghiêng đầu đi. -----cô không có nhìn anh!

Đó là một rõ ràng là tư thái tránh, hoặc là nói, tư thái định tội.

Dịch Tân đòi này, chơi chính là quyền lực, mạng người cùng tâm người.

Cô chỉ là một tư thái, một nháy mắt, là anh biết ý nghĩ trong lòng cô. Cô không tin anh, cô lại càng không nguyện ý cho anh một chút cơ hội giải thích! Ở trong lòng cô, đã sớm đem anh xử tội, liền cơ hội khiếu nại cũng không muốn cho anh! Có cái gì, ở ngực cởi áo ra.

Đưa tay, cầm cô, dùng lực chuyển ánh mắt sang anh, buộc cô nhìn thẳng anh.

Cô bị đau, chân mày bởi vì đau đớn mà nhíu lại, bị buộc nhìn vào mắt của anh.

Trong mắt của anh gió nỗi mây phun, cô nhìn phải là lòng dạ ác độc hung ác va chạm.

"Xem anh! Có lời gì, xem em nói với anh, hỏi anh, đem tất cả trong lòng đ`âu nói ra cho anh, từng chữ từng câu cũng không cho giữ lại!"

Anh hung hăng cắn răng, tròng mắt nguy hiểm mà hướng cô híp lại, mang theo tàn lê.

Trong lòng cô bỗng nhiên đau xót, trong nháy mắt li`en chêt hết tâm chêt hết thân. Tàn lê, nguy hiểm, bức hiếp, vốn là, giữa bọn họ nên là như vậy đi, đây mới là mệnh giữa bọn họ định phương thức chung đụng. Mà qua đi một khoảng thời gian, cũng chỉ là thời gian để lại cho người một ảo giác tốt đẹp.

Cô chịu đựng đau đớn, không nói gì. Chỉ là chậm rãi nhấp mắt lại, một giọt lệ, cứ như vậy rơi xuống trên mu bàn tay của anh, tay của anh nhất thời nặng nề run lên.

Cả người như bị cái gì hung hăng đập một kích, Dịch Tân đột nhiên vừa bừng tỉnh, cuống quít buông cô ra, rầm lập tức muốn đưa tay đi ôm cô.

Chỉ là, thời gian có lúc chính là không đúng lúc như vậy, hay là chính là muốn nhìn một cuộc kịch hay.

Anh mới vừa vuơt tay, âm thanh người làm li`en truy`en tới, "Lão gia, thiếu gia, Nghê tiểu thư tới."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 123: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cự Tuyệt (5)

Người làm nói, Nghê tranh. Sau đó, Tân Hoành thấy Dịch Tân vốn là hướng tay của cô trong không khí nháy mắt cứng đờ. Có cái gì ở trong lòng hung hăng chà xát quét qua, mang ra khỏi huyết nhục, vết thương vỡ ra, có chút đau. Cô hung hăng nuốt xuống vẻ cấp tốc dâng trào chua xót, xoay người, gọn gàng, đưa lưng về phía anh, rời đi.*

Cô không muốn nhìn thấy anh, lấy tốc độ trốn tránh đi, nhanh như vậy, có lẽ có thể nói, không muốn thấy anh và cô ta ở chung một chỗ. Dịch Tân, Nghê Tranh. Cô thậm chí không muốn đem tên của hai người này ở cùng một chỗ. Nhưng có một số việc, cô không khống chế được, không can thiệp được, chính cô thật ra là chỉ là đi nhầm vào mà thôi.

Lầm, thật là trên thế giới này rất đả thương người. Lầm, một chữ, lại thật sự chân thật thực phán định không thuộc về cô. Anh không thuộc về cô, thậm chí cuộc sống hiện nay, đều không thuộc về cô, tất cả, chỉ vì một chữ "Lầm". Cô đi gấp, lại vẫn nghe rõ, anh đang phía sau cô, lời nói, cắn chặt vừa ngoan. "Mời cô ấy đi vào."

Nguyên tưởng rằng đã dựng lên lá chắn, nhưng vẫn là đang nghe lời này thì bước chân không tự chủ được cứng lại bất động. Cô lại cố tình nóng lòng, vì vậy, cả người liền hung hăng lảo đảo hạ xuống, thiếu chút nữa ngã xuống. Nhéch nhác, cô biết. Còn là một dạng trốn mà rời đi. Cô nghĩ, trước khi người phụ nữ kia bức cô rời đi, tự mình rời đi, có như là bảo lưu lại một chút tự ái buồn cười. Trên lầu, Dịch lão cười một tiếng "Tranh nha đài", âm thanh đã nghe không rõ.

Trong vườn hoa, Tang Nhuế ngồi ở bàn nhỏ bên cạnh, thấy cô đi tới, có chút cười trào phúng. Tâm lầm nữa bị người hung hăng bóp một cái, chỉ là

lúc này, lại sinh chút an ủi hiệu quả. Bên này đau nhói rã, từ Dịch Tân tới chua chát ngược lại lại bị đè ép xuống. Tân Hoành tự giấu cười một tiếng, đột nhiên sẽ hiểu tại sao phải có một cách nói, gọi là lấy độc trị độc. Tang Nhuế lúc này đã không đuổi cô rã, cô còn có thể tương đối dễ dàng ngồi ở bên người cô ấy. Phong Dương hôm nay giống như là có chuyện, lúc này thấy cô tới đây, chỉ vỗ vỗ vai Tang Nhuế, rã hướng cô gật đầu một chút, liền rời đi trước.

Tân Hoành ngồi xuống, khẽ mỉm cười, cũng không nói lời nào, chỉ là cầm trà cụ trên bàn, vì Tang Nhuế lắc lắc ly trà. Họ bây giờ hình thức chung đụng liền còn sót lại như vậy. Tang Nhuế không muốn cùng cô nói nhiều, cho nên đại đa số thời điểm, Tân Hoành cũng chỉ là hì hò ở bên người cô, vì cô pha trà, vì cô học chút sách, hoặc là cùng với cô xem phim. Không hơn được, người này không thú vị, có thể làm, cũng chỉ còn dư lại những thứ này.

"Cô chừng nào thì, mới có thể không cần bày vẻ mặt như vậy? Cô cũng không phải là Thánh mẫu, vừa không có người nào quy định cô nên bõ ra; chính cô bị chém giết rã, cũng không có người nào có tư cách trách cô!"

Tân Hoành tay trong không khí cứng đờ, cả người cả kinh, nhưng có chút không tin nghiêng đầu nhìn Tang Nhuế. Tang Nhuế vẫn như cũ một bộ lạnh lạnh nhạt đạm, chỉ là nhìn cô, đúng là ở nói chuyện với cô. Mặc dù, trong giọng điệu kia có khinh thường rõ ràng, nhưng ít ra, cô nguyện ý chủ động nói chuyện với mình rã. Tâm, trong nháy mắt liền nhẹ nhõm hơn phân nửa, cho dù ánh mắt khinh bỉ rơi vào trên người cô. Nhưng Tân Hoành vẫn chưa nói chuyện, chỉ là quay đầu lại, lại tiếp tục động tác trên tay. Lúc này, tay phải cô cầm bình, bên trong là nước pha trà nóng bỏng, nghiêng, liền hướng trong ly trà đổ xuống. Cô lại đột nhiên động tay trái, dùng một ly khác bên cạnh ly trà, đem nước trong ly trà đổ ra ngoài. Động tác quá lớn, hai ly trà liền "Cách" một tiếng, đều ở trên bàn lộn một vòng, nước vẩy vào bàn. Mà nước nóng bỏng cũng xối trên tay trái trắng nõn của Tân Hoành. Một bên người giúp việc thấy thế, cuống quít tiến lên, "Ai nha, thiếu phu nhân, tay ngài này..."

Một người làm thay tay trái cô bị phỏng đến đỏ bừng, không khỏi kêu lên, lại cuống quít quay đầu lại, dặn dò người làm bên cạnh, "Nhanh, nhanh đi cầm khối băng tới đây cho thiếu phu nhân."

"Không cần." Tân Hoành nhàn nhạt ngăn cản, ánh mắt lại vẫn nhìn chằm chằm vào Tang Nhuế, "Đem thu thập một chút là tốt, trên tay không nghiêm trọng."

Người giúp việc do dự, một hồi lâu, mới khum núm, "Vâng" Hai người giúp việc liền chỉ nhanh chóng dọn dẹp trên bàn tàn tạ. Tang Nhuế liếc qua tay trái Tân Hoành bị phỏng đỏ, mắt khẽ híp một cái.

Tân Hoành cười một tiếng, "Nhìn thấy không?"

"Thật ra bình một nước một ly, thật tốt, tất cả ngay ngắn trật tự, anh ấy bỏ ra, cô ta lấy được. Tới lại cứ mạnh mẽ muốn chen vào, kết quả chính là như vậy, ai cũng không chiếm được, lập tức liền đem bình phá hư phải hoàn toàn, lưu lại một đống bùa bãi."

Tân Hoành nói rõ lạnh nhạt, đối với Tang Nhuế tư thái nói chuyện, trong suốt càng giống như là khai đạo cho cô, mà không phải đang tàn nhẫn đang nói buông tha, buông tha tâm niệm gì đó.

Tang Nhuế chăm chú nhìn Tân Hoành, hồi lâu, cười lạnh, "Cô thật ác độc!"

Tân Hoành không đáp, chỉ cười, cười đến có chút thê lương. Đúng vậy a, là hung ác, có thể đối với mình hung ác, cô đây rốt cuộc coi như là thành công hay vẫn là thất bại đây? Người giúp việc không lâu lăm đã đem tất cả thu thập xong, Tân Hoành bị thương ở tay, không thể pha trà nữa, cũng chỉ là ngồi ở bên cạnh Tang Nhuế. Hôm nay khó có mặt trời, Tang Nhuế nhắm hai mắt, mặc cho ánh mặt trời rơi lên trên mặt. Tân Hoành nhìn cô, khẽ mỉm cười.

"Thiếu phu nhân, Nghê tiểu thư tới." Bên tai, người giúp việc nhẹ nhàng nhắc nhở một tiếng, Tân Hoành nhất thời toàn thân chấn động, mắt bỗng nhiên mở ra, mang theo hốt hoảng. Vừa loạn, ánh mắt sẽ thấy không

có phương hướng, lì ên cứ như vậy đối mặt về phía trước hai người sóng vai đi tới. Trong nháy mắt, có một từ cứ như vậy hung hăng đụng vào trong đầu cô, mang theo chơi liều, dùng lực, đem lấy cô đụng vào trong phút chốc trống rỗng, chỉ là trong đầu cái kia lại càng thêm rõ ràng.

Một đôi mình.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 124: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cự Tuyệt (6)

Trên đồi này, có một loại đẹp, gọi xứng đôi.

Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu xuống, Dịch Tân anh tuấn, Nghê Tranh phong tình, tướng mạo của hai người đều là một loại vẻ đẹp kinh ngạc, một loại có thể để cho tất cả mọi thứ quanh mình cũng theo đó phai đi màu sắc.

Có một loại cảm giác, bỗng nhiên mà sinh ra, tới cũng nhanh lại xác định, một đôi như vậy, mới gọi xứng đôi.*

Bọn họ đi cùng một chỗ, tự có Thế Giới riêng, người ngoài không chen vào được, cõi gắng mạnh mẽ xâm nhập, được kêu là phá hư.

"Tang Nhuế, đã lâu không gặp." Cô gái mỹ lệ cao nhã hướng các cô đi tới, áo khoác màu mân côi, sợi tổng hợp hạng sang, cắt xén xảo diệu. Tân Hoành chỉ cảm thấy có chút quen mắt, cẩn thận ngẫm lại, chợt hiểu, là đồ số lượng có hạn nổi tiếng gần đây. Cũng thế, người phụ nữ như vậy, nên đáng giá là tốt nhất. Bên tai, Tang Nhuế lại nhàn nhạt đáp một tiếng, có chút khinh thường, "Lâu hơn một chút cũng không có quan hệ."

Mỹ nữ nhất thời trên mặt cứng đờ, ngay cả bước chân, cũng không khỏi ổn định ở tại chỗ.

Bên người cô người đàn ông lại cười khẽ, tay cô kéo qua, "Em không phải để ý đến cô ấy, tới đây, ngã."

Hai người liền cứ như vậy, cùng các cô ngồi vào cùng nhau. Dịch Tân tự nhiên đến gần Tân Hoành, ngồi ở bên tay trái của cô, chỉ là ánh mắt vẫn hướng bên cạnh, rơi vào trên người Nghê Tranh.

"Tân tiểu thư, chào cô. Nghê Tranh."

Nghê Tranh hào phóng, tự mình ngồi xuống, cũng không chờ ba người nói chuyện, tự mình liền dẫn đầu hướng Tân Hoành, tự giới thiệu mình.

Tân Hoành từ đám bọn anh tới đây, trong đầu liền vẫn ông ông, lúc này vội tập trung ý chí, cũng trở, hơi gật đầu, "Nghê tiểu thư, mời gấp. Tân Hoành."

Nghê Tranh cười một tiếng, trong mắt lộ phong tình, "Quá khứ thường nghe tên Tân tiểu thư, đầu nói là trong lòng lứa khó có được tài nữ, không ngờ thì ra là bản nhân vẫn xinh đẹp như thế, Dịch Tân thật là có phúc lớn."

Lời này, nghe, không phải là không châm chọc.

Trong lòng Tân Hoành nghĩ, nếu cô có thể đối với mình hung ác một chút nữa, cô nhất định sẽ nói, "Nghê tiểu thư đẹp hơn, còn có tài hoa, Dịch Tân cười được cô không phải là còn có phúc khí hơn sao?"

Chỉ là, nói như vậy, cô càng ác hơn một chút. Cô đúng là vẫn còn không đủ hung ác tàn nhẫn, cho nên chỉ có thể cười một tiếng, cũng không nói nhiều lời.

Lặng lẽ hướng bên tay trái người đàn ông nhìn, lại chỉ thấy lúc này ánh mắt anh sâu tối, môi mỏng nhẹ nhàng mỉm cười, chỉ đem chơi ly trà trong tay.

Trà này, không phải cô 泡, là bọn anh tới sau, người giúp việc bưng lên

Trong lúc nhất thời, không khí yên lặng, có chút xấu hổ.

Nghê Tranh lại Linh Lung, cười nói, "Không ngờ tôi vừa đi hai năm rưỡi, Dịch gia lại cũng không có bao nhiêu biến hóa, vẫn giống như năm đó, Dịch lão trên người cũng nhìn không ra dấu vết của thời gian."

Nghê Tranh cười nói, Tân Hoành lại trong nháy mắt, toàn thân chấn động.

Hai năm rưỡi, năm đó...

Trong lòng Tân Hoành hung hăng xẹt qua cái gì, đần óc tinh táo hơn phân nửa, quay đần, không tự chủ được nhìn về phía Dịch Tân. Ánh mắt kia quá nhanh, ngay cả Nghê Tranh cũng chú ý tới, nhìn cô. Chỉ là người đàn ông kia lại giống như chưa tỉnh, ánh mắt cũng không dừng trên cô. Ưu nhã thường thức trà. Tư thái này, thanh thản đến khiến người muốn hung hăng cắn răng.

"Không có bao nhiêu biến hóa sao?"

Cũng là Tang Nhuế ở một bên cười lạnh, "Dịch Tân không phải cũng đã kết hôn, tôi cho là, biến hóa này nhưng nghiêng trời lệch đất a."

Một câu nói lạnh lùng này, nói xong vốn là trên mặt mỹ nhân phong tình vạn chủng trong nháy mắt trắng bệch. Lúng túng một hồi lâu, cuối cùng có chút chán nản thật thấp nói bối rối, "Đúng thế, thật là nhanh."

Giống như là lầm bầm lầm lầm. Nhưng là, không phải. Ít nhất, Tân Hoành nghe rõ ý của cô.

Hai năm rưỡi... Nghê Tranh rời đi hai năm rưỡi. Tới nay, Tân Hoành và Dịch Tân kết hôn, tính ra, hai năm bốn tháng nhẹ hơn chút.

Dịch xác rất nhanh, Nghê Tranh rời đi chỉ là hai tháng, Dịch Tân liền kết hôn.

Nhanh như vậy, gấp gáp như vậy. Có chút khổ cực, Tân Hoành mới có thể hướng về phía Nghê Tranh điệu chỉnh một xem như bình thường mà cười,

"Nghe giọng nói Nghê tiểu thư, có chút tiếc hận?"

Một câu nói ra ngoài, xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh. Tân Hoành cảm thấy, ngay cả Dịch Tân vốn là chỉ điệu bộ thanh thản thưởng thức trà, lúc này cũng đưa mắt thật chặt roi vào trên người cô. Lời này của cô, thật sự là rất có chút khiêu chiến ý vị. Hơn nữa, hiện tại cô là vợ Dịch Tân.

Lời nói Nghê Tranh, từ khi vừa mới bắt đầu liền lập lò nước đôi, giấu giếm không lộ, người ở chỗ này đều không phải là kẻ ngốc, cũng có thể nghe ra được; nhưng lại chính là bởi vì đều là người thông minh, lúc này ngược lại rõ ràng không hề tuân thủ quy tắc trò chơi hiền nghi.

Nghê Tranh cả kinh, trên mặt vừa loạn, chỉ là chỉ trong nháy mắt, lại lần nữa cười đến nghi thái vạn phương, "Đúng vậy a, người luôn là có loại hoài niệm tình cũ, có lúc đối mặt với biến hóa, luôn là không nhịn được tiếc hận."

Lời này, đáp rất khéo léo. Lập tức liền đem tâm tình cá nhân thăng lên cao.

Tân Hoành nhẹ nhàng cười một tiếng, biết nghe lời phải, "Ừ, là như thế này."

Nghê Tranh cười, "Đều nói từ chuyện công việc văn nghệ lòng người tính nhạy cảm, tôi gần đây là càng thêm hoài niệm, tôi cuối cùng cảm thấy thế này cũng có thể gọi là sâu đậm cảm nhận. Tân tiểu thư đây? Cô cũng sẽ thường thường nhớ thuở xưa sao?"

"Nghê tiểu thư chỉ là nhớ chuyện thuở xưa, còn nhớ người thuở xưa nào?"

Tân Hoành nói vừa dứt, tinh tường thấy trên mặt Nghê Tranh cứng lại, ngay cả người bên tai trái mơ hồ ánh mắt rơi vào trên người cô, cũng càng thêm chặt. Thầm cười khổ, cô như vậy, cùng đối diện người nọ vừa so sánh, thật là cõi nào rõ ràng thất lễ a. Người ta vẫn giấu mà không lộ, trên mặt khôn khéo cực kì, cô thì sao, một mực đem đối phương làm cho lúng túng.

Có lúc, giao tiếp chính là như vậy, người ở đây đem đổi phượng làm cho lúng túng thời điểm, mình cũng đã thất lễ.

Nhưng là, cô sợ cái gì đây? Cũng không sợ bị thua, cũng không sợ thất lễ.

Lòng người chuyện như vậy, cùng thắng bại không hề có một chút quan hệ.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 125: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cự Tuyệt (7)

Hãy lâu, Nghê Tranh cười một tiếng, "Người dính líu đến chuyện này, chẳng lẽ không phải cũng sớm đã phân không ra rõ sao?"

Lời này, không sai. Nghê Tranh, có chút tài văn chương.

Tân Hoành đột nhiên liền nhớ lại một ngày kia, ở Phương gia, Mạc Tương Đằng bị thương té xuống đất, lại như cũ giấu cợt nhìn cô, "Dịch Tân có nói qua cho cô hay không, cô rất giống một người, Nghê Tranh." *

Khi đó, cô còn không có tận mắt thấy qua Nghê Tranh, lúc này, tiếp xúc một phen, Tân Hoành đột nhiên cảm thấy, Mạc Tương Đằng không có nói sai.

Tân Hoành cùng Nghê Tranh, có chút giống nhau. Đầu có một cỗ khí chất thư quyển (những người hoạt động trên lĩnh vực văn chương, nghiên cứu lịch sử), thậm chí ngay cả những trò chơi văn tự này, họ đều mê giống nhau.

Như vậy, người đàn ông này đặc biệt thích vẫn có ý tưởng muốn tìm thấy?

Nếu là thế thân, chọn lựa này thật đúng là có chút thất bại. Khẽ nghiêng đầu, chống lại ánh mắt của người đàn ông. Chỉ là con mắt sắc quá sâu, cô vĩnh viễn đều nhìn không thấu.

Trong lòng hỗn độn, rã lại trong nháy mắt, đã có quyết định. Quay đầu lại, Tân Hoành hướng về phía Nghê Tranh cười một tiếng, "Thật ra thì, là tách ra được."

Cô lai một lần làm cho đối phuong lúng túng. Không để ý, thắn nói tiếp, "Nhớ chuyện thuở xưa, chỉ là hoài niêm một khắc thời gian kia, trong khi ở dưới cảm giác, bởi vì việc đời không thể phục, cũng chỉ có thể hoài niêm, lưu lại một khắc kia sự đẹp đẽ là tốt rất; nhớ người thuở xưa, cũng không giống như vậy, bởi vì người vĩnh viễn là đi về phía trước, cho dù chuyện đã qua không như ý muốn, nhưng là chỉ cần có thể ở chung một chỗ đi phía trước, tương lai chắc chắn sẽ có niềm vui mới."

Nghê Tranh nghe, rõ ràng ngắn ra, chỉ là không lâu lắm, lại cười nói, "Như vậy Tân tiểu thư cho là, nhớ thuở xưa, là nhớ người thuở xưa tốt hay là nhớ chuyện thuở xưa tốt?"

Cố ý coi thường ánh mắt kia nóng rực bức người bên trái, Tân Hoành dứt khoát, nói: "chưa nói tới tốt hay không được, còn nữa, tôi cùng với Nghê tiểu thư coi như cũng giống nhau, hầu như là hai người bắt đongs, cũng không thể thay Nghê tiểu thư quyết định. Chỉ là tôi cảm thấy Nghê tiểu thư nhớ thuở xưa hơn phân nửa là nhớ trong ngực người cũ. Bởi vì, nhớ người thuở xưa luôn là có hi vọng. Trước mắt cô nhìn những biến hóa này, cũng chỉ là quá trình, việc đời nhanh biến đổi, nói không chừng một ngày kia, lại quay về đến nguyên điểm, khi đó hoài niêm cũng liền kết thúc, thay vào đó, là hy vọng."

Tân Hoành nói một phen, nhất thời, đem không khí trong vườn hoa thành một mảnh trầm mặc, trầm mặc đến bức người.

Trong vườn hoa không khí như đông cứng, giống như là bị người hung hăng dùng lực nhéo một cái, sau đó bị vặn phải lại vặn vẹo, làm cho người ta không chịu nổi.

Nghê Tranh lúc này không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng nhìn Tân Hoành, con mắt sắc cũng không sâu sắc không biết có bao nhiêu tính, thậm chí bên môi vẫn còn có nụ cười thản nhiên như cũ.

Chỉ là nếu làm thật cũng không thâm ý, vừa lại không cần yên lặng nhìn chăm chú lâu như vậy? Tang Nhuế tựa đài nghiêng đi, nhìn hoa lan Ôn Thất Lý, tựa như có lẽ đã chán ghét bọn họ nói chuyện.

Mà Dịch Tân, khéo mồi treo nụ cười xinh đẹp kinh ngạc đến nguy hiểm, nhìn chằm chằm Tân Hoành, hồn lâu, rốt cuộc cười ra tiếng, "Anh chưa bao giờ biết, em có thể nhận thấy như vậy."

Nhận thấy như vậy, thậm chí có thể để chàng mình cùng người phụ nữ khác thản nhiên nói chuyện việc đời nhỉ àu thay đổi, nói trở lại khởi điểm, là hi vọng.

Bên môi anh thoảng cười, càng xinh đẹp, cũng tuyệt đối không có liên quan đến tâm tình. Hay là, thật sự có liên quan. Bởi vì, nụ cười này, lạnh lẽo, tàn nhịnh.

Trong lòng Tân Hoành rét lạnh, chỉ là khổ, vẫn thẳng tắp nghênh đón ánh mắt của người đàn ông, "Em nghĩ, có thể nhận thấy, không phải chỉ là em thôi."

Em chỉ là nói chỉ là ra ngoài, vậy sự thật là đang ôm người cũ, nhớ tới phải vội lại khởi điểm, lại không biết là ai.

Chỉ là, trong lòng như cũ còn ôm một tia chờ đợi yếu ớt, Tân Hoành bình tĩnh hướng về phía người đàn ông, vẫn còn nói tiếp, "Hơn nữa, em cũng vậy không biết em muốn có phải đúng hay không, lúc này nói ra cho anh nghe, anh cũng có thể nói cho em biết, em nói, có sai lầm hay không?"

Cô nói, nhớ người thuở xưa. Lại hỏi anh, cô có nói sai hay không. Cho nên, cô ấy là là đang hỏi anh, anh có nhớ thuở xưa người hay không?

Nghê Tranh đã biểu hiện rõ ràng như vậy, đối với anh không buông ra như vậy. Tân Hoành gần đây chỉ là có chút chán nản, còn có mắt, tự nhiên nhìn thấy. Chỉ là, anh thì sao?

Anh, cô nhìn không rõ. Cho nên, cô hỏi anh, anh thì sao, hay là anh không còn hoài niệm người cũ?

Người đàn ông nguyên bản là con mắt thâm trầm lúc này nguy hiểm híp lại, hướng về phía cô, liếc giống như là trong nháy mắt là có thể đem cô

hút vào. Chỉ là, ở trong đó sâu thẳm, theo dõi không được, cô đi vào, là sống, hay vẫn là chết?

Cô bị anh nhìn, tâm từng phát từng phát, nhảy lên lại vừa ngoan lại thâm sâu... Vừa đau. Anh nhìn chằm chằm cô, không cho cô đáp án, đau đớn này, càng nồng đậm hơn một phẫn.

Thời gian yên lặng ở trong quá khứ, hẵn lâu, một tia tiếng vang cũng không có. Hình như quả nhiên là e sợ người đàn ông này, anh nghĩ dùng anh tĩnh buộc cô, như vậy, ai cũng không dám ra tiếng, ai cũng không cứu được cô.

Rốt cuộc đem cô hành hạ đến không sai biệt lắm, môi mỏng của anh khẽ mở, "Em nói đúng."

Anh thưởng cho cô ba chữ. Nói lời này thì, anh thậm chí trong mắt ngậm miệ, mang theo phong tình, liền giống như là giữa giường, anh hướng về phía cô thỉnh thoảng lộ ra tư thái. Chỉ là, giống như là hung hăng bạt cô một bạt tai.

Cô đang hỏi anh, cô biết, anh hiểu ý của cô. Anh vẫn luôn hiểu ý của cô.

Nhưng, anh thừa nhận, lúc trước mặt một người phụ nữ khác, thừa nhận anh nghĩ phải đến đi.

Tâm, bị hung hăng vật gì đè nát, máu thịt be bét trái tim bể tan tành. Cô nghĩ, cô hiện tại nhất định rất nhếch nhác. Bởi vì, lướt mắt lướt qua, cô nhìn thấy, Nghê Tranh đang cười.

Không phải hướng về phía cô, nhàn nhạt mang theo nụ cười giả vờ, khống chế không được nở nụ cười thực sự vui thích, mang theo ước ao và hi vọng, mang theo quyền luyến, giao quấn người đàn ông kia.

Tân Hoành cũng cười, giống như hướng về phía người đàn ông kia, "Như vậy là tốt rã."

Mặc dù, nhất định không bằng đối diện với mỹ nhân cười đến đẹp mắt.

Dịch Tân mang theo Nghê Tranh lại rời đi.

Chỉ là lúc rời đi, hung hăng nhìn chằm chằm cô, mang theo cung phong sóng lớn, tuy chỉ là một cái, nhưng đúng là chính xác không có lầm để cho cô nhìn thấy.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 126: Tâm Ý Sai Lầm (1)

Tôi đánh cuộc, cái người này nếu như lúc buông hắn ra, cô sẽ hối hận cả đời!"

Bên tai, Tang Nhuế rốt cuộc lại nhàn nhạt nói. Ánh mắt vẫn như cũ rơi vào phương hướng hai người rời đi kia, Tân Hoành cười một tiếng, "Chỉ cần anh ấy không hối hận là tốt rồi."

Tang Nhuế cứng lại, bị ngạnh, một hồi lâu, vừa cười, "Cô cho rằng hắn bây giờ hối hận rồi hả?" *

"Ừ, hối hận đại khái chính là như vậy thôi. Đã đem quá khứ đưa ra ngoài là một bộ dáng mới, cùng trí nhớ thời gian liêu mạng, phí tâm lại hao tâm tổn sức, trong lòng nhưng vẫn là không có được hài lòng."

Tang Nhuế tà tà nhìn cô, cười lạnh, "Cô quả nhiên vẫn còn chú ý bộ kia đồ trang sức kia!"

Tân Hoành đem ánh mắt chuyển qua cô ấy, thản nhiên cười một tiếng, "Dạ, không có cách nào làm thành không thấy. Cậu biết không, bộ kia đồ trang sức, sau khi cầu hôn với nó là quà tặng đầu tiên của anh ấy cho nó."

Mặc dù, cái phương thức kia, có lẽ không thể gọi là cầu hôn, bức hôn thì đúng hơn. Chỉ là, lúc ấy anh lấy ra, đúng là để cho mở mang tầm mắt.

Tân Hoành không phải là không có ánh mắt tinh tường, xuất thân của cô, mặc dù có chút không thuận, nhưng đúng là tài phú, đồ vật như thế nào, có bao nhiêu giá trị lại có bao nhiêu tâm ý, cô đều nhìn ra được.

Năm đó, lúc bộ đồ trang sức kia đặt ở trước mặt cô, cô bị mê hoặc rầm, vật như vậy, xa hoa lại tinh xảo, cốt tình sáng bóng giấu mà không lộ, nhưng lại quả thật có thể khiến quanh mòn đồ bởi ánh sáng ảm đạm lại càng lộ sự cao quý Quang Hoa.

Cô lúc ấy nghĩ, có thể lấy ra vật như vậy, không thể bảo là không có phí tâm, không thể bảo là phí tâm không phí công.

Mà nếu như mất tâm, như vậy ít nhất có thể nói rõ anh có lòng. Vì vậy, cô vẫn cho là, coi như anh cùng với hôn nhân của cô không giải thích được làm cho người khác phí giải, nhưng ít ra, anh đối với cô, có lòng.

Tất cả mọi người sẽ không biết, tình huống ở năm đó như vậy, cô bị chính mình người nhà đuổi giết, lại bị một người hoàn toàn xa lạ bức hôn, tất cả mọi chuyện nghiền đến một nơi, ép cô cơ hồ tuyệt vọng điên cuồng, chính là một bộ trang sức mất công, mất tâm làm cho cô một điểm cuối cùng có hi vọng, một chút xíu mơ ước cảnh tượng huyền ảo. Chỉ là bởi vì, cô cho là, anh đối với cô có lòng.

Nhưng là, hiện tại, cô thật hận mình tự cho là đúng khôn vặt! Đúng vậy a, vật kia đích xác là có lòng, cô không có nhìn lầm, chỉ là cô nghĩ lầm rầm! Vật kia dụng tâm, không phải cho cô, là cho người phụ nữ khác!

Tân Hoành không biết vì sao người phụ nữ kia cuối cùng không có được, chỉ là, cô biết, xác thật khẳng định, vật kia, chỉ là cô cầm nhầm!

Cô có lỗi cầm nhầm tâm ý người khác. Cô cũng nghĩ giả vờ không biết, coi như tâm ý này chính là cho cô là tốt rầm.

Nhưng, cô đúng là vẫn còn không bỏ được người đàn ông kia, sẽ vì anh nghĩ, không tự chủ được nghĩ anh, anh lỗi yên tâm, trong lòng không cam sao?

Tân Hoành nghĩ, nếu như là cô, cô không cam.

Suy bụng ta ra bụng người như vậy, Dịch Tân trong lòng cũng cũng sẽ không dễ chịu hơn.

Hối hận không? Anh cũng đã hối hận rã sao. Khi chính chủ cùng thế thân đứng chung với nhau, tâm không tự chủ liền nghiêng qua một bên.

Cho dù, chính cô thừa nhận cô cũng chỉ là thế thân, là có chút tàn nhẫn, không thể tiếp nhận...

"Vậy thì như thế nào?" Tang Nhuế lạnh lùng nói, "Cái kia lúc đưa cho cô, không có ai buộc hắn; hiện tại hắn muốn phục chế, theo ý hắn. Có bản lãnh, hắn cũng tận có thể phỏng chế ra một viên khác."

Giọng nói cường ngạnh như vậy... Tân Hoành ngân ra, lại bật cười. Đúng vậy a, người như bọn họ, cũng có chút cứng rắn. Nhưng, cô và bọn họ không giống nhau.

"Đúng vậy a, anh ấy không thể. Chỉ là từ không nhẫn tâm, không đành lòng nhìn anh ấy mâu thuẫn rồi rãm khổ sở, cho nên từ muốn cho anh ấy lần thứ nhất cơ hội lựa chọn lần nữa, để cho anh ấy lần này quyết định, về sau có thể không hối hận."

Lời nói của Tân Hoành, đem Tang Nhuế chấn nhiếp rã. Tang Nhuế ánh mắt có chút cứng đờ nhìn chằm chằm nụ cười nhàn nhạt của người phụ nữ bên cạnh, rung động trong lòng, không tự chủ được bật thốt lên, "Cô rất thích hắn, đúng không? Rất thích rất thích."

"Nếu không, sẽ không cho hắn nghĩ đến cái trình độ này. Nếu như căn bản không yêu, sẽ không quan tâm; nếu như không đủ yêu, cô sẽ trực tiếp buông tha; chỉ có rất thích rất thích, cô mới có thể đem mình hạ thấp đến cùng người phụ nữ khác song song ở vị trí vô cùng xấu hổ, cho hắn cơ hội lựa chọn hoặc là vứt bỏ cô, đem lấy tự ái của chính mình đưa ra ngoài, chỉ vì tác thành cho hắn hài lòng."

Cơ thể Tân Hoành hơi cứng đờ, lại như cũ không quay đầu lại, không có đối mặt với ánh mắt của người phụ nữ. Nhẹ cười một tiếng, đứng dậy, "Tớ đi xem một chút, cậu ngã một lát nữa đi."

Nói xong, đẩy ghế ra, đi vào trong nhà. Sau lưng, lại đột nhiên có một tiếng vang sáng, gọi cô lại, "Hoành Hoành, tớ không sao."

Bước chân dừng lại, toàn thân chấn động, cô chậm rãi xoay người, chống lên bàn nhỏ bên cạnh, nhìn người phụ nữ đã đứng dậy.

"Ngày ấy, không có xảy ra bất cứ chuyện gì. Phong Dương vào lúc cuối cùng chạy tới, bọn họ không có được như ý."

Tang Nhuế đứng ở nơi đó, cùng Tân Hoành cách một khoảng cách, nói cho cô chân tướng.

"Tớ khi đó thật là Cực Sinh tức giận, giận cậu bỏ lại tớ. Mặc dù tớ hiểu biết rõ, cho dù cậu ở lại, cũng giúp không được tớ, chỉ là, cử chỉ của cậu quả thật vượt ra khỏi nguyên tắc của tớ." Khi Tân Hoành lẩn nấp cùng Tang Nhuế ngã cùng nhau, Tang Nhuế hướng về phía cô, trên mặt hờ lâu không từng có cười lại nở nụ cười nhẹ nhõm, "Tựa như Phương Vũ chống đỡ đài của cậu một khắc kia, tớ có thể cái gì cũng không muốn bởi vì cậu khoanh tay chịu trói, ở trong sinh mệnh của tớ, tớ cũng không cho phép vứt bỏ. Sau đó, tớ không có vứt bỏ cậu... cậu lại từ bỏ tớ, tự mình chạy. Trong lòng tớ cũng không cam lại oán hận, không cam lòng tớ Tang Nhuế đã nhìn lầm người; oán hận cậu vô tình vô nghĩa."

"Trong lòng tớ mặc dù rõ ràng, nhò có cậu cái khó ló cái khôn, cuối cùng hai chúng ta mới có thể bình yên vô sự, nếu không, có lẽ chờ đến lúc Dịch Tân và Phong Dương chạy đến, đã không vẫn hờ được. Chỉ là, lúc ấy, những thứ kia tất cả cũng bình tĩnh không bằng trong lòng ta bởi vì bị phản bội mà thành oán."

Tang Nhuế nói xong, nhưng mà trên mặt lại đã nấp không có oán hận, tròng mắt xinh đẹp rơi vào trên người Tân Hoành, ánh mắt nghiêm túc mà trịnh trọng, "Nhưng là, tớ không để mắt đến, người cùng chúng ta không giống nhau. Cái người này cả đời đài

là yên lặng, không giống chúng tớ, có chuyện gì, chính là kêu đánh kêu giết, đem mệnh bất cứ giá nào chỉ là một giọng điệu liều mạng, liều một cá hào khí can vân."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 127: Tâm Ý Sai Lầm (2)

Edit: Ori

Beta: Meomeo

Tân Hành cười một tiếng, “Các cậu có thể dễ dàng đánh cược sinh mạng như vậy, kì thực là bởi trong lòng đã có sự tự tin mạnh mẽ, tin tưởng bản thân sẽ không thất bại dễ dàng như thế.”

“Đúng.” Tang Nhuế gật đầu, “Bất kể là tú hay Phương Vũ hay Mạc Tương Đằng, cậu thấy chúng tú dũng khí bùng bùng, nhưng thật ra bởi trong lòng chúng tú kiên định tin tưởng, mạnh mẽ, không dễ dàng bị thương được. Cho dù bị thương thì ngày sau cũng có thể đòi lại gấp bội. Đầu đã coi nhẹ tổn thương và thương hại từ lâu.”*

Tang Nhuế nói xong, sóng mắt nhìn trên người Tân Hành, có chút dịu dàng, “Nhưng cậu không như vậy, cậu vốn nhu nhược, giàn như không có sức chống cự, Dịch Tân chỉ tùy ý dùng lực một động tác, cậu đã có thể bị thương. Cho nên, cậu không có sự tự tin của bọn tú, vì vậy điểm xuất phát của cậu hoàn toàn khác với tú. Cậu đem tất cả tổn thương xuống thấp nhất là điệu kiện tiên quyết, cậu không có năng lực làm tổn thương người khác, hiển nhiên chỉ có thể dùng những gì còn sót lại để tự vệ.”

“Thù hận và báo thù không thích hợp với cậu, mà đối với cậu yên lặng là tốt nhất.Thật ra thì, cho tới nay tú luôn nợ cậu một câu xin lỗi và cảm ơn.”

Tang Nhuế nhìn Tân Hành, trịnh trọng nói, “Ngày đó, không phải cậu làm liên lụy đến tú, mà tú làm liên lụy đến cậu. Phương Vũ và tú có thù

hở, vốn sẽ không bỏ qua cho tú, là tú kéo cậu vào. Mà ngày đó nếu như không có cậu, nói không chừng tú đã không còn mạng ngay đây nói chuyện cùng cậu.”

“Cho nên, thật xin lỗi, cung cảm ơn cậu!”

Tang Nhuê lúc này thẳng thắn nói lời cảm ơn và xin lỗi như vậy thì có chút đột ngột, Tân Hành ngắn ra, “Vậy cậu...”

“Vì sao trước đó tú không nói, còn phải nặng nhẹ với cậu?” Tang Nhuê cười đến thản nhiên, ngược lại làm cho Tân Hành có chút ngượng ngùng.

“Tú cho là có tú ngăn ở đó, có thể phân tán tâm tư của cậu, để cậu không để tâm đến Nghê Tranh như vậy.”

Tang Nhuê tự giễu cười một tiếng, lại lắc đầu, “Nhưng kết quả chúng minh, tú đánh giá mình quá cao, cũng đánh giá thấp hai chữ “kí ức” này của cậu về Nghê Tranh.”

Kí ức, có chút châm chọc. Tân Hành cười nhạt.

“Hành Hành, nếu như năm đó không có một câu của tú, cậu và Dịch Tân có thể ít đi rất nhiều trắc trở không?”

Tang Nhuê nhìn cô gái trước mắt này, đột nhiên trong mắt cảm thấy có chút chua xót.

Năm đó Tân Hành mang thai, Dịch Tân lại rời đi tròn ba ngày, đi Áo, vì cái gì, chính là vì Nghê Tranh. Vốn Tân Hành chỉ hoài nghi, chỉ cẩn Dịch Tân không nói thì cô vĩnh viễn không thể xác định nơi đó có một người phụ nữ. Là Tang Nhuê đã nói lỡ miệng, khiến Tân Hành chân thật biết đến, có một người phụ nữ tên là Nghê Tranh, có thể khiến Dịch Tân sau khi biết vợ mình mang thai liền bất chấp tất cả lập tức bay đi tìm cô ấy.

Thế là, cái tên đó từ đó liền khắc ở một góc móm mại nhất yếu ớt nhất trong lòng Tân Hành. Mà bây giờ, bộ đồ trang sức có ý nghĩa sâu nặng với

cô đột nhiên bị sao chép, hung hăng ném tới trước mặt cô, chính là bằng phương thức kịch liệt nhất lật ra góc yếu ớt ấy một lần nữa.

Lấy phương thức kịch liệt như vậy, trải qua đau đớn lần nữa, trong quá trình này, muốn dẫn ra bao nhiêu huyết nhục?

Nếu như ban đầu Tân Hành không biết có Nghê Tranh này, như vậy hiện tại sẽ không sinh non, đõ trang sức và Nghê Tranh của hiện tại cũng không liên hệ với nhau. Mặc dù vẫn là tổn thương nhưng ít nhất từng cái một tách rời, dù sao cũng đỡ hơn hiện tại gom lại cùng nhau nén vào người cô rất nhiều.

Tân Hành hướng về phía Tang Nhuê cười, “Tang Nhuê, không có nếu như. Nếu quả thật giống thế thì tờ thà rằng coi nó là giả thiết, nếu như năm đó Dịch Tân không ném tờ xuống.”

Tang Nhuê chấn động, lại không thốt nên lời.

Lúc Tân Hành trở lại đại sảnh, Nghê tranh và Dịch lão gia đang nói chuyện. Dịch lão hình như rất vui mừng, sự vui vẻ nỗi bật ở trên mặt. Dịch Tân ngã bên cạnh Nghê Tranh, nhìn thấy Tân Hành đi vào, ánh mắt nhàn nhạt từ trên người cô quét qua, lại thu về.

Ngược lại Nghê Tranh hơi gật đầu với cô, ngay sau đó đã đứng dậy hướng về phía Dịch lão cười nói, “Ông, vậy cháu đi trước, ngài bảo trọng.”

Dịch lão cười, ánh mắt hướng về phía sau ra hiệu, quản gia lập tức đưa một hộp quà đến trước mặt Nghê Tranh.

Dịch lão cười nói, “Tranh nha đầu, cái này cháu nhận đi, mặc dù kém hơn mấy cái Giáp Cốt cháu mang vềecho ta mấy ngày trước, nhưng cũng là tâm ý của lão già ta.”

Tân Hành nghe vậy, toàn thân chấn động.

Những thứ Giáp Cốt kia... Là Nghê Tranh đưa tới?!

Nghê Tranh cười nhận lấy, lại nói rất nhanh lời khách sáo, cùng ông cụ mặt mày rạng rỡ. Tân Hành cũng không còn nghe rõ họ đang nói gì.

Nghê Tranh biếu Giáp Cốt cho ông cụ... Tân Hành cũng sẽ không ngốc đến mức tin tưởng, nếu như Nghê Tranh không phải người đó, Dịch lão sẽ nhận.

Đang sờ sệt, lại nghe thấy âm thanh mềm mại của Nghê Tranh, “Người bận rộn, có thể làm phiền anh đưa em một chuyến không?”

Tân Hành ngẩn đần thì thấy ánh mắt Nghê Tranh phong tình lại nhẹ thùng rơi trên người Dịch Tân.

Mà người đàn ông kia, rõ ràng đang nhìn lại mỹ nhân phong tình vạn chủng kia, Tân Hành lại luôn cảm thấy, có ánh mắt chọt lóe lên từ trên người cô. Cô cười thầm bản thân nghĩ quá nhanh, lại thấy nụ cười bên môi Dịch Tân, cười đến tà mị lại hấp dẫn.

“Rất vinh hạnh.”

Sau đó, Tân Hành liền không dừng lại nữa mà bước nhanh lên lầu. Chỉ là vẫn có thể nghe thấy âm thanh ôn nhu mềm mại của mỹ nhân trêu ghẹo Dịch Tân dưới lầu, còn có tiếng cười lịch lâm hiếm thấy của người đàn ông kia.

Trở lại trong phòng, trong nháy mắt đóng cửa kia, rốt cuộc lệ rơi dày mặt. Dựa lưng vào cửa, ngã xuống đất, tay che mặt.

Mặc cho nước mắt tùy ý làm ướt nhẹp lòng bàn tay.

Thật ra cô không độc ác, cô muốn mình khá hơn một chút. Mới vừa rồi, cô thiếu chút nữa liền xông lên công khai khiêu khích nói người phụ nữ kia một câu, “Dịch Tân không rảnh, cô muốn tôi tiễn cô không?”

Thế nhưng, cô không biết nên lấy lập trường gì để nói lời như vậy? Nếu như Nghê Tranh thật chỉ là người phụ nữ chen giữa đường giữa cô và Dịch Tân, như vậy cô nhất định sẽ không để cho cô ta, hoặc để chính mình,

bức bản thân cô đến tình cảnh khó chịu này. Nhưng hết lần này đến lần khác, Nghê Tranh đàu không như vậy.

Nghê Tranh đến trước Tân Hành, thậm chí Tân Hành cho rằng những tâm tư Dịch Tân đối với cô, vốn chính là thuộc về Nghê tranh.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 128: Tâm Ý Sai Lầm (3)

Edit: ori

Beta: meomeo

Giữa Tân Hành và Nghê Tranh, hai năm trước Dịch Tân cũng đã lựa chọn một lằn.

Trong lòng mơ hồ đã thừa nhận kết cục, lại càng thêm sợ hãi.

Anh thật sự lại rời bỏ cô lằn nữa sao? Như vậy lằn này, cô còn có thể chịu được không?

Kết một tiếng, tiếng động cơ xe xa hoa dừng lại, đường cong trơn tru của xe thể thao bỗng nhiên dừng ở ven đường.*

“Xuống xe.”

Khuôn mặt người đàn ông trong xe âm hàn, ánh mắt vẫn như cũ rơi trên phía trước, chỉ là môi mỏng khẽ mở, lạnh lùng ném ra hai chữ.

Mỹ nhân bên cạnh vốn phong tình vạn chủng, một khắc trước còn cười đến mặm mại uyển chuyển, nghe nói như thế, lúm đóm tiễn thoảng chốc cứng ngắt ở trên mặt. Có chút không tin được, chỉ có thể sững sờ nhìn chằm chằm người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông kia cho dù là lúc lạnh lùng cũng vẫn mê người như vậy. Khiến cô... muốn ngừng mà không được.

Người đàn ông lại thật sự không có chút kiên nhẫn, ngay sau đó lại ném ra một tiếng, “Lần xuống đi!”

Mặt của anh rõ ràng đẹp như thế; nhưng lời của anh lại có thể vô tình như vậy, tàn nhẫn như vậy. Cả khuôn mặt mỹ nhân nhất thời trắng bệch.

Rõ ràng một khắc trước, anh còn khẽ mỉm cười đáp lại cô. Rốt cuộc cô đã làm gì?

Cô cuống quít hồn tưởng, đúng rồng, câu nói sau cùng của cô là, “Lần đầu tiên em gặp Tân Hành, thật sự cảm thấy rất quen thuộc. Cô ấy xinh đẹp, trên người lại có một phong khí chất an hòa, cô gái như thế, em nhìn... cảm thấy có phong giống em.”

Quả thật, lời này của cô là có ý thăm dò, chỉ là cô tuyệt đối không ngờ rằng, người đàn ông kia sẽ lập tức trở mặt. Đây chẳng qua là một sự dò xét không ảnh hưởng đến toàn cục, cho dù cô không nên đo lường tâm tư anh vô ích, anh cũng không cần thiết như vậy với cô chứ?*

Giống như bị anh hung hăng quạt một bạt tai.

“Dịch Tân, thật xin lỗi, em không nên nói cô ấy.” Cuống quít cười, giải thích, nhịn xuống khuất nhục.

Lúc này người đàn ông dù bộn vãnh ung dung quay đầu, nhìn cô cười lạnh, tà nịnh xẹt qua khéo môi, “Nghê Tranh, cô và cô ấy không giống nhau chút nào. Năm đó sao tôi có thể cho rằng cô giống cô ấy?”

Nghê Tranh nghe vậy, toàn thân chấn động, bỗng nhiên mở lớn con người “Anh nói cái gì? Em giống như cô ấy?”

Chẳng lẽ không đúng Tân Hành giống như Nghê Tranh sao?

Người đàn ông tiếp tục cười tàn nhẫn, “Nếu cô quả thật nghĩ rằng giữa hai người có ai giống ai, như vậy tôi xác thực nói cho cô biết, là cô giống cô ấy. Chỉ là cô không quá giống, cũng có chút không loại.”

Giống như bị một chậu nước lạnh hất xuống đài, Nghê Tranh chỉ cảm thấy toàn thân phát run, cô không thể tin lắc đài, ánh mắt gần như cát khẩn nhìn người đàn ông kia, “Không, không phải như vậy, em hiểu anh chỉ đang giận em, giận em năm đó cự tuyệt anh, cố ý muốn đi Áo. Nhưng em cũng là bất đắc dĩ, cả đời em chỉ biết đánh đàn cello, em yêu thích thứ này, em muốn tài nghệ hoàn mỹ hơn, chỉ có ở Áo em mới có thể thực hiện giấc mộng của mình. Mà khi đó, anh và em quen biết cũng chỉ nửa năm, em cho rằng anh có thể hiểu được mơ ước hơn hai mươi năm của em.”

Cô nói xong, chán nản cười một tiếng, “Nào biết, em rời khỏi chỉ hai tháng, anh đã kết hôn với người phụ nữ khác. Anh dám nói, không phải anh cố ý muốn mượn Tân Hành quên em sao?”

Lúc Nghê Tranh nói đến Tân Hành, trong đôi mắt lại có gió bức người, nhìn chằm chằm Dịch Tân, mang theo chất vấn.

Nhưng Dịch Tân cũng không trả lời cô, chỉ cười lạnh lạnh, “Nghê Tranh, cô biết sự khác biệt lớn nhất giữa cô và Tân Hành ở đâu không? Tân Hành không cho rằng bản thân thông minh, mà trên thực tế cô ấy rất thông minh. Nhưng cô, vẫn tự cao là mình thông minh, trên thực tế cô rất ngu!”

“Cô đối với tôi, cũng chỉ là chiêu thuật vờ tha để bắt thật. Cái gọi là mơ ước, chẳng qua cũng chỉ là một loại thủ đoạn cô vọng tưởng.” Dịch Tân tàn nhẫn mà nhìn chằm chằm vào cô, không chút lưu tình phơi bày sự ngụy trang mà cô tự cho là không chê vào đâu được, “Trước cô, đã có rất nhiều phụ nữ đẹp hạnh không biết bao nhiêu dùng rã!”

“Nhớ kỹ, vĩnh viễn đừng đùa bỡn bằng một ít thông minh ở trước mặt tôi. Cô, còn xa cũng không đủ tư cách!”

Cuối cùng anh cũng cảnh cáo một tiếng, giọng nói dịu dàng mê người, càng giống như đang nói yêu ngữ.

Nghê Tranh chỉ cảm thấy trong mắt có ướt át rơi xuống, tầm mắt có chút mơ hồ, cô vẫn như cũ nhìn chằm chằm người đàn ông kia, âm thanh lại kịch liệt, “Không, không thể nào. Nếu như anh thật sự không yêu em, tại

sao hai năm trước em cho anh biết em gặp nguy hiểm, anh lập tức bay tới? Mà bây giờ, em bị Mạc Tương Đằng dây dưa, em báo anh biết thì anh lập tức giúp em thoát khỏi hắn? Chẳng lẽ anh có thể phủ nhận đó không phải là đau lòng, không phải nhớ thương, không phải yêu sao?!”

Người phụ nữ xinh đẹp một tiếng tiếp một tiếng, như chất vấn, rơi vào chỗ của anh. Người đàn ông đột nhiên không nói thêm gì nữa, vẻ mặt giống như có chút xa xăm.

Ánh mắt vẫn như cũ hướng về phía người phụ nữ, chỉ là tinh thần qua một cái chớp mắt lại không có ở đây. Thoáng qua rã biển mắt, anh nghiêng người, chậm rãi đến gần gương mặt mỹ lệ, tiếp cận cô ở một cự ly, ánh mắt tà tú, âm thanh trầm thấp hấp dẫn, “Đừng khiến tôi hối hận đã giúp cô lần này, nếu không, sẽ có người đàn ông xấu xa gấp bội lần Mạc Tương Đằng quấn lấy cô, có lẽ, còn không chỉ một người.”

Anh bằng tư thái dịu dàng bỏ lại một câu uy hiếp đáng sợ nhất, mặc cho người phụ nữ tựa vào ghế ngồi hoảng sợ lại tuyệt vọng nhìn anh, còn chính mình dù bận vẫn ung dung ngồi ngay ngắn lại, không nhìn người phụ nữ, “Đi xuống đi.”

Người phụ nữ phong tình vạn chủng rốt cuộc mang theo nỗi mất rã rụa xuống xe, lúc này Dịch Tân mới tựa gần thành ghế, hiện lên sự mệt mỏi.

Anh khẽ híp mắt, trong đầu toàn là người phụ nữ kia.

Người phụ nữ quật cường khiến anh không phải nói hai lời.

“Em và Nghê tiểu thư mặc dù giống nhau, nhưng tóm lại là hai người khác biệt...”

Âm thanh dịu dàng đó, lại mang theo một cỗ u oán, anh biết, đó là cô nói cho anh nghe.

Chẳng lẽ anh ở bên cô hơn hai năm, còn biểu hiện không đủ rõ ràng sao? Tại sao trước mắt lòi ra một người phụ nữ, cô liền bắt đầu chất vấn

anh, mà không nguyện ý tin tưởng anh chứ?

Trêu tức anh? Cho nên mới không trực tiếp đuổi Nhê Tranh ra ngoài, ngược lại ở trước mặt cô ta còn làm ra một bộ dạng giả tạo. Anh khó hiểu mà lái xe ra ngoài, lại khó hiểu mà đuổi người xuống, khó hiểu mà dừng xe ở khu cấm đỗ, nhớ cô

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 129: Tâm Ý Sai Lầm (4)

Điện thoại di động kêu lên, lướt mắt nhàn nhạt liếc qua rã cằm lên.
Nhưng cũng không nói chuyện.

Đầu kia lập tức cung kính nói, “Tân thiếu, không ngoài dự đoán của
ngài, người Cố gia quả thật đang ở thành phố H.”

Nhé nhàng khép mắt lại, khi lần nữa mở ra bên trong vẫn như cũ thâm
trầm như đầm nước, “Giúp tôi đặt vé máy bay trở về vào ngày hôm sau.”

Mệt mỏi.

“Chuyện này...” Đầu kia có chút do dự, “Có gấp quá không? Ông cụ
bên kia...”

Cười lạnh, “Cứ làm theo lời tôi.”

Quá nhanh? Nguyên Thâm thật sự không biết cái gì gọi là gấp!

Nếu gấp thật thì hiện tại anh đã mang theo người phụ nữ kia trở về
thành phố B từ lâu rã.

“Vâng” Đầu kia hơi ngừng lại rã nói, “Tân thiếu, hôm nay Phong thiếu
gia đi bệnh viện.”

“Hả?” Con mắt híp lại, bên môi gợn lên nụ cười hứng thú, “Phong
Dương muốn gặp Phương Vũ hay Mạc Tương Đằng?”

“Phương Vũ. Mạc Tương Đằng được Mạc Thích Thanh bảo vệ rất
nghiêm mật, tạm thời Phong thiếu gia còn không đến gần được.”

Trầm ngâm một hồi lâu, nụ cười lạnh lùng bên môi lại nhếch lên xinh đẹp, “Để cậu ta đi, đừng cản. Mạng của Phương Vũ, vốn chính là nhặt được. Phong Dương đã không muốn nhìn mặt hắn, vậy chỉ có thể nói mạng hắn đã hết.”

“Vâng”

Khi cúp điện thoại trong mắt lại không thấy mệt mỏi, thay vào đó là sự quả quyết tranh đấu vốn có xưa nay. Đó là trạng thái bình thường nhất của người có thân phận như anh.

Một ngày kia, cuối cùng anh đã bỏ qua cho Mạc Tương Đằng và Phương Vũ. Bởi có một người mở lời tới anh.

Mạc Thích Thanh.

Người đàn ông mà mẹ anh yêu nhất.

Phát súng bắn đi của Tang Nhuê, vốn nhắm ngay chính trái tim Mạc Tương Đằng. Nguyên Thâm có chút kiêng kỵ, thậm chí không có sự đồng ý của anh đã tự ý đẩy Mạc Tương Đằng ra. Vì vậy, phát súng kia mặc dù nhắm trúng, nhưng cũng không phải trúng mạng.

Cũng chính vừa lúc qua phát súng đó, Dịch Tân liền nhận được một cú điện thoại. Ở trong cái không khí gươm súng sẵn sàng, tiếng điện thoại đột ngột đến gần như có thể phá vỡ sự căng thẳng trong lòng mọi người.

Điện thoại chính là của Mạc Thích Thanh.

Dịch Tân nghe xong có chút kinh ngạc, lại cười đến nguy hiểm. Cú điện thoại lúc này, nếu như không phải nói thời khắc sinh tử cha con liên tâm, như vậy chỉ có thể nói thật sự là quá trùng hợp!

Mạc Thích Thanh xin Dịch Tân bỏ qua cho Mạc Tương Đằng.

Dịch Tân cười lạnh, “Nếu người Mạc gia có thể nhanh hơn cây súng trên tay tôi, như vậy Mạc Tương Đằng có thể được cứu.”

Lời nói đó chứng tỏ sẽ không cho Mạc Tương Đằng được sống. Bởi vì, cho dù ở nơi khác thế lực của Mạc gia và Dịch gia quả thực ngang nhau, nhưng đường xa chạy tới cũng không thể nào nhanh hơn súng trên tay Dịch Tân.

Mạc Thích Thanh rõ ràng biết ý trong lời nói đó, vì vậy, ông ta đã mở miệng cầu xin Dịch Tân. Không tệ, là cầu xin, bỏ đi tôn nghiêm, cầu xin Dịch Tân bỏ qua cho Mạc Tương Đằng.

Mạc Tương Đằng là người thừa kế duy nhất của Mạc gia, không thể chết được. Dịch Tân rất rõ ràng, sóng mắt yêu mị lướt qua máu tươi ào àt trên mặt đất của Mạc Tương Đằng, sắc môi diễm lệ, “Mạc Tiên sinh là muôn tôi nể mặt mũi của Dịch Ngưng sao?”

Dịch Ngưng, mẹ của Dịch Tân.

Đầu bên kia trong phút chốc không có một tiếng động, hãi lâu sau giọng nói vang lên lại đè nén trầm thấp, “Đúng, xin Tân thiếu nể mặt Dịch Ngưng, bỏ qua cho khuyển tử.”

Bên môi tà mị cười lạnh một cái. Dịch Tân ra lệnh một tiếng, Mạc Tương Đằng có thể không phải chết.

Đĩ nhiên, Phương Vũ coi như là tiện thể được lợi, cùng được người cứu đi.

Hai kẻ này dọa tới người phụ nữ anh yêu nhất, sao anh có thể dễ dàng bỏ qua? Cuối cùng lại có thể cho người dẫn chúng đi, cũng chỉ là anh còn có phán tự tin với kĩ thuật bắn của mình.

Phương Vũ bị bắn hai phát trên đầu gối, đủ để cho hắn sau này chỉ có thể sống dựa vào xe lăn, không nói đến phát súng gần trái tim kia, không cẩn thận, nói không chừng xe lăn cũng không cần dùng, trực tiếp sống đời thực vật.

Mà Mạc Tương Đằng, phát súng thẳng trúng kinh mạch tay phải của hắn kia, sau này, cái tay phải đó coi như hoàn toàn bị phế.

Đối với người kiêu ngạo như Mạc Tương Đằng mà nói, khiến hắn tàn phế so với chết còn khổ sở hơn!

Tân Hành, em xem, anh báo thù cho em. Không ai có thể tổn thương em, bọn họ dọa đến em, những thứ này là anh để họ trả lại cho em. Một ngày đó em lái xe chạy trốn, khuôn mặt trắng bệch, bộ dạng sơ đãn nỗi ngay cả hai mắt cũng không dám chớp một cái, khiến anh đau lòng.

Luôn như vậy, mỗi một lần nghĩ đến Tân Hành, Dịch Tân sẽ mраm lòng. Cho nên, lúc có cảnh sát giao thông tới gõ cửa sổ xe, muốn mở giấy phạt thì anh lại cũng không xử lí.

“Tiên sinh, nơi này không thể dừng xe.”

Dịch Tân biếng nhác cười một tiếng, “Lần sau sẽ chú ý.”

Thái độ tốt đến độ không giống anh. Mở giấy phạt ra, suy nghĩ một chút, lại lái xe đến cửa hàng đá quý.

Tân Hành tựa trên ghế sa lon trong căn phòng, mơ mơ màng màng ngủ mất, lại bị tiếng điện thoại đánh thức. Không còn hơi sức c`ầm lên, vừa nhìn liền nhất thời vui mừng, cả người thoáng chốc chấn phấn không ít.

“Điền Tĩnh, đã lâu không gặp.”

Cảm xúc vốn mệt mỏi mà bởi cuộc điện thoại của bạn tốt nhì`u năm, trong nháy mắt liền tan đi hơn phân nửa.

Đầu kia sang sảng cười một tiếng, “Tân Hành, từ rất cảm động, cậu lại nhớ số của tôi.”

Tân Hoành vừa nghe vậy, trong lòng đột nhiên tràn xuống, vốn đột nhiên phấn chấn tựa như phù dung sớm nở tối tàn, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Điền Tĩnh không nói sai, Tân Hành nhìn điện thoại, nhận biết được dây số này.

Vốn chiếc điện thoại kia đã rơi trong kho hàng của Phương gia, còn chiếc điện thoại này là cái mới, sim điện thoại cũng mới bổ sung. Bây giờ trong điện thoại cũng không có tên người liên lạc nào. Lúc này, Điền Tĩnh gọi tới, hiện trên màn hình không phải “Điền Tĩnh”, mà chỉ là một chuỗi chữ số.

Tân Hành không nhịn được cười, tự nhiên nhớ số này thuộc về Điền Tĩnh, nhưng điền này không đủ lạ.

Chính là, tại sao Điền Tĩnh biết số điện thoại hiện tại của cô?

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 130: Tâm Ý Sai Lầm (5)

Buổi sáng lúc Dịch Tân ra cửa tiễn Nghê Tranh, đến trưa cũng không trở về nữa, Phong Dương cũng cả ngày không thấy bóng dáng. Cho đến bữa ăn tối, trên bàn ăn Dịch gia cũng chỉ có ba người Dịch lão và Tang Nhuê, Tân Hành.

Hôm nay Tân Hành cảm thấy mệt mỏi, sau bữa ăn tối cũng không cùng Dịch lão xem thi họa hạ kì làm tiêu khiển, chỉ bảo Tang Nhuê ở lại đại sảnh bồi Dịch lão, mình liền lên lâu.*

Lại đang trên ghế sa lon ôm đầu gối giật mình phát hiện đã thật lâu mà Dịch Tân vẫn chưa về, cô liền vào phòng tắm rửa.

Khi cô sửa sang bản thân xong ra ngoài, một thời gian trôi qua vẫn không thấy Dịch Tân. Trong lòng có chút mất mát, cô miễn cưỡng mở tủ quần áo, định tìm bộ trang phục ăn mặc chỉnh tề một chút.

Lại thấy trong tủ quần áo, quần áo của anh và của cô quấn quít cùng một chỗ, dường như có bộ dạng thân mật.

Đối với việc bố trí trong phòng, Tân Hành và Dịch Tân là hai người hoàn toàn khác biệt. Dịch Tân trên mặt nhìn lười biếng, thật ra thì người này gần như ưa sạch sẽ; mà Tân Hành, trên mặt nhìn bình thản lịch sự tao nhã, thật ra về việc nhà thì cực kì bừa bộn, thường hay vứt bừa bãi, lại thường hay cầm đõ lung tung.

Trước đây, nếu Tân Hành cầm đõ không để lại chỗ cũ, làm xáo trộn bày trí đã sắp xếp, Dịch Tân sẽ luôn nhíu mày, sau đó yên lặng đặt đõ lại, dùng hành động bày tỏ lên án cô. Duy chỉ có ở tủ quần áo, cái tính thích sạch sẽ

đến không bình thường người đàn ông này lại tha thứ cực kì, để tùy theo tính cô, cô thích để đâu thì để ở đó.

Vì vậy, tủ quần áo của họ chính là bộ dạng này, thiếu sự sắp xếp của người đàn ông, quần áo của cô và của anh trộn lẫn chung một chỗ, nếu muốn tách từng cái từng cái ra, thật đúng là phải phí rất nhiều công sức.

Trong miệng khô khốc, Tân Hành vịn vào cửa tủ quần áo, nhìn một chút liền sợ sệt.

Nếu lần này anh vẫn chọn rời khỏi cô như trước, như vậy liền giống như những bộ quần áo này quấn quít, giữa anh và cô sẽ hoàn toàn tách ra. Chỉ là đến lúc đó, cô, thật sự sẽ bỏ được anh ra từ trong sinh mạng mình sao?

“Em đang nghĩ gì thế?” Bên tai vang lên một tiếng nói, làm Tân Hành sợ hãi hồn, theo âm thanh, cuống quít quay đầu.

Người đàn ông kia lại tới gần cô, lại hơi cúi đầu về phía cô. Lúc này cô cuống quít vừa quay đầu, da mặt liền vừa lúc chạm qua môi anh.

Từ trong phòng tắm đi ra, thân thể cô còn lưu lại nước ấm, khá cao, cùng anh chạm vào nhau, liền hiện ra sự lạnh lẽo trên môi anh.

Lòng cô gắt gao nhảy lên, tai nóng lên, lui lại sau lưng, muốn cách anh xa một chút.

Chỉ là chân lui về phía sau, eo vẫn không khỏi đi phía trước, căng thẳng. Anh đã vươn tay ôm cô qua, cô cả kinh, vì sợ, lại lui ra, anh liền dùng lực, hạ xuống, liền ôm cô dán trên người anh.

Môi khẽ giơ lên, tâm tình hình như không tệ, ánh mắt kia lại có quá nhiều tà khí, “Vừa rồi, là cõi ý sao?”

Tân Hành nghĩ, mặt cô lúc này nhất định đã đỏ hết lên, kinh ngạc rối loạn mở to con ngươi, hướng về phía người đàn ông đang cười hả lòng lại tà tú, lắc đầu, “Không, không phải, em... Không cẩn thận.”

Cô vừa mới nói xong, lại chỉ cảm giác trước mắt tối sầm lại, trên môi, xúc cảm lạnh lẽo lại lần nữa dán lên. Cô chỉ cảm giác toàn thân cứng đờ, thân thể có chút không phản ứng kịp, chỉ có thể trợn to mắt nhìn người nọ động tình hôn cô trước mắt.

Người đàn ông phát hiện cô không chuyên tâm, cũng không triền miên hơn, liền buông cô ra. Cúi đầu, trên môi còn mang theo chút nước, diễm lệ dưới ánh đèn.

“Ừ, anh cõi ý.”

Anh nói một câu, vô cùng lẽ thảng khí hùng. Tân Hoành khóc môi hung hăng co rút.

Thế nhưng anh lại không để ý tới cô, trực tiếp cúi đầu hít một hơi thật sâu giữa cổ cô, tư thái thật là mê say, cuối cùng còn thở dài nói, “Ừ, thật là thơm.”

Lại nhìn áo choàng tắm trên người cô, cảm khái, không khỏi tiếc hận, “Ừ, đã tắm rửa rã hả? Thật đáng tiếc.”

Anh nói xong, mắt nhẹ nhàng liếc qua đằng hõ trên bàn. Mười hai giờ.

“Anh nghĩ, em chờ anh đến muộn như vậy, sẽ thuận tiện chờ anh tắm cùng em luôn.”

Khuôn mặt anh tiếc hận, lại giống như là thật. Nói xong, còn ôm cánh tay của cô mạnh hơn, đem hông cô áp lên thân thể của anh. Tân Hoành bị buộc khẽ động, chỉ cảm thấy chỗ mẫn cảm vừa vặn bị áp đến nơi nào đó dưới người anh. Sau đó, tinh tường cảm thấy chỗ đó của anh đang cọ sát với cô đang lúc xảy ra biến hóa.

Tai như bị phỏng, thân thể lại bỗng nhiên mềm nhũn, bị anh trêu chọc như thế, cô không tự chủ được liền cũng động tình theo anh.

Anh nhìn bộ dáng cô đỏ mặt, chỉ cảm thấy tâm tình thật tốt, trên tay càng tăng thêm lực, thân thể càng cọ sát sao hơn với cô, động tác đó ám

cô chỉ cảm giác thân thể nóng lên, một luồng nhiệt lưu đã đi xuống. Cô thẹn thùng, thân thể miễn cưỡng dùng lực, đẩy anh. “Anh đừng, đừng như vậy, nhanh đi tắm!”

Anh nhíu mày nhìn cô, trêu chọc, “Tắm em sẽ cho anh tiếp tục?”

Cô ngẩn ra, không biết nên trả lời thế nào.

Trong mắt anh nhất thời lướt qua tia bén nhọn, chợt lóe lên, trong nháy mắt trên tay liền có động tác. Ngón tay vừa động, đai áo choàng tắm liền rơi ra, anh ôm hông cô, thuận thế xoay người một cái, hai người liền cùng nhau nằm lên trên giường.

Mà trong quá trình đó, áo choàng tắm đã rơi xuống đất, lúc ở trên giường, cô đã toàn thân trần trụi ở trong lòng anh.

Anh lật người, đè cô ở phía dưới. Động tác của anh tới quá nhanh, cô nhất thời phản ứng. Cho đến khi chỗ phía dưới nóng lên, cô đột nhiên bừng tỉnh lại, nhìn anh đang trên người mình, hai mắt đen tối rơi trên thân thể trần trụi của cô, đáy mắt sâu kín có một đốm lửa.

Cô nhất thời kinh hãi.

Trên tay dùng lực liền đẩy anh, “Đừng như vậy!”

Đáy mắt cô cực kì kinh hoảng và khước từ rõ ràng rốt cuộc chọc giận tới anh, ánh mắt anh mãnh liệt, âm thanh rốt cuộc phát lạnh, “Đừng như vậy? Em chờ anh muộn như vậy không phải vì để anh như vậy với em?”

Anh cố ý nói tâm tư cô theo hướng này, còn nói đến như vậy... khiến cô khó chịu. Trong lòng cô đau xót, bật thốt lên, “Không phải.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 131: Tâm Ý Sai Lầm (6)

Động tác trên người đàn ông bỗng nhiên dừng lại, nhìn cô chằm chằm. *** trong mắt trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa, thay vào đó là sự tỉnh táo. Chỉ là lúc này, anh đang đè trên người cô, áo khoác đã bỏ đi, áo sơ mi xộc xệch, bàn tay xinh đẹp còng đang vuốt ve thân thể tràn trề của cô.

Tư thái như vậy càng giống như sự yên tĩnh trước cơn bão táp.*

Anh nhìn cô, nụ cười nhẹ bên môi tạo cho người ta một loại ảo giác dịu dàng, “Đây là cái gì?”

Cô nhìn dáng vẻ đó của anh, trong lòng rét lạnh, cả người cứng lại.

Thế nhưng anh lại không cho cô thời gian, ngay sau đó lại hỏi, “Em chờ anh lâu như vậy, không phải đợi anh trở lại ** * cùng em, vậy là cái gì?”

Ánh mắt của anh tà nịnh, lời nói lạnh lẽo. Cô chỉ cảm giác trong lòng thật đau, trong đau khổ sẽ không nghĩ đến điều gì khác, lì lợm ở dưới người anh thản nhiên nhìn anh, nói thẳng, “Hãy bỏ qua cho Phương Vũ.”

Dứt lời, trong nháy mắt không khí tràn xuống, gầm như sụp đổ.

Con người xinh đẹp của người đàn ông nguy hiểm nheo lại, nhìn chằm chằm người phụ nữ phía dưới, không nói lời nào mà chỉ dùng khí thế cường đại của anh buộc cô. Khiến cô cảm giác thân thể giống như bị giữ chặt trong tay ai, đôi tay kia còn không ngừng thu lại, thân thể của cô liền bị bức bách co rút nhanh, đến đau đớn.

Lại không thể làm gì, chỉ có thể chịu đựng.

Một lúc sau, môi mỏng của anh khẽ mở, “Ai?”

Chỉ có một chữ lại chân thật cho thấy quyền sống chết trong tay anh.

Cô hiểu ý anh. Chỉ là lúc này, cô thân không mảnh vải ở trong tay anh có chút xấu hổ, trên tay dùng sức khéo từ anh.

Anh bất động.

Cô lại dùng sức.

Anh cười lạnh, tay vốn đặt trên ngực cô liền một đường đi xuống, tách hai chân của cô ra, xâm nhập vào chỗ kín của cô. Ngón tay hơi cong, đâm vào trong.

Cô kêu lên lại cuống quít cắn môi, con mắt híp lại, giọng nói mềm nhũn, “Anh để em mặc quần áo vào trước đã.”

Thấy anh bất động, cô lại vội bỗng nói: “Em lạnh.”

Anh mị con mắt nhìn chằm chằm cô, một hồi lâu mới rời khỏi thân thể cô, nhặt áo choàng tắm bị anh cởi ra trên đất, ném cho cô.

Cô vội mặc vào, chỉ là dưới mắt anh, động tác gần như hoảng loạn. Vội vàng buộc đai lưng lại, Tân Hành mới ngẩng đầu trả lời anh, “Điền Tĩnh.”

Dịch Tân nhíu mày, không nói lời nào. Tư thái này rõ ràng cho thấy đang đợi cô nói.

Cô nói, “Chồng Điền Tĩnh là Phương Tuấn, là anh trai Phương Vũ. Ngày đó, cô ấy cùng Phương Tuấn ra ngoài, lúc trở lại vừa vặn nhìn thấy gặp phải..... Khi đó, cũng là Phương Tuấn thông báo cho Mạc gia.”

Dịch Tân cười lạnh, “Bạn họ trở lại cũng vừa khéo, lúc em bị bắt vào Phương gia thì không trở lại. Lúc em trở lại chỗ anh, thì bạn họ đã về đến!”

Tân Hành nghe được sự châm chọc trong lời của anh, cắn môi, “Lúc xế chi ~~à~~ Đi ~~ền~~ Tĩnh liên lạc với em nói hiện tại Phương Vũ còn đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, sống chết còn chưa rõ. Dù lần này nhặt về một cái mạng, nhưng nửa đời sau cũng chỉ có thể ở trên xe lăn mà sống. Còn nữa, mặt anh ta cũng bị Tang Nhuế hủy dung. Chỉ là, Phong Dương... hình như không chịu bỏ qua, cho nên Đi ~~ền~~ Tĩnh hi vọng anh có thể để Phương Vũ một con đường sống.”

Tân Hành nói xong, không khí liền trở nên yên tĩnh lần nữa. Người đàn ông trước mắt cô chỉ nhìn cô, ánh mắt căng lên nhưng cũng không nói chuyện.

Cô chờ anh ~~h~~ã lâu, thế nhưng anh vẫn như cũ chỉ chăm chú nhìn cô, thậm chí ánh mắt kia làm cho cô cảm thấy trong lòng rất bức bối, dường như khó có thể hô hấp.

Cô lại không nhịn được, liền can đảm thử hỏi, “Có thể không?”

Đáy mắt anh dần dần lạnh lùng, dày cộm nặng nề, “Em cảm thấy có thể không? Người hắn bắt là em, cũng không phải là tôi. Nếu ngay cả em cũng cảm thấy có thể bỏ qua cho hắn, vậy tôi còn có thể nói gì?”

Giọng điệu của anh rõ ràng không vui, Tân Hành cũng không nghĩ sâu, chỉ nói, “Em nghĩ, mặc dù em và Tang Nhuế phải chịu chút khổ cực, nhưng cũng may Hữu Kinh Vô Hiếm*. Mà Phương Vũ, hắn cũng phải trả giá rất cao.

Khuyên người phải có lòng khoan dung, hắn đã như vậy, chúng ta không cần phải ép sát từng bước.”

Cô thảng thốt nói ra ý nghĩ trong lòng, nhưng không ngờ vừa mới nói xong, cô cảm giác cầm đột nhiên đau nhói, mặt đã bị người đàn ông kia hung hăng nắm vào trong tay. Nhất thời, một luồng khí tức giận cường đại cuồn tới.

“Tân Hành, em muốn nói cho tôi biết, hơn nửa đêm em nói ~~nh~~àu như thế với tôi, chỉ là để tôi bỏ qua cho một người thiếu chút nữa đã hại chết

em?!”

Khuôn mặt Dịch Tân chậm rãi đến gần cô, cách cô quá gần, cô liền có thể tinh tường thấy rõ đáy mắt yêu tà mang theo huyết lệ sâu nặng của anh.

Trong lòng rét lạnh. Cô biết, anh tức giận.

“Nhưng, anh nói...” Cô cố gắng giãy giụa trong tay anh, nhưng một chút sức cũng không có.

“Tôi nói cái gì?” Anh cười tà, “Tôi chỉ hỏi em, em có nguyện ý bỏ qua cho hắn hay không, cũng không tỏ thái độ rõ ràng rằng tôi muốn bỏ qua cho hắn!”

“Tân tiểu thư, em nhân từ, tôi vốn còn không muốn đuổi tận giết tuyệt, chỉ là lần này, là Phương gia đụng phải họng súng! Là Điền Tĩnh mở miệng cãi em sao? Vậy thì tốt, tôi liền khiến cô ta về sau vĩnh viễn khỏi cần nói chuyện, tránh khỏi kích động em, làm hỏng tâm trạng của tôi!”

Đầu óc thoảng chốc “Đùng” một tiếng tỉnh ra, Tân Hành bỗng nhiên trợn to mắt, hoảng sợ nhìn người đàn ông gần trong gang tấc, không thể không chê mà lắc đầu, “Không, anh không thể như vậy!”

“Không thể?” Dịch Tân cười lạnh, “Tân Hành, xem ra đã hiện tại em vẫn không học được cách tin tưởng tôi!”

“Tôi liền để em xem một chút, tôi có thể hay không thể!”

Dịch Tân nói xong, tay dùng sức hung hăng hất ra vật gần trong tay cô.

Tân Hoành bị một lực đẩy ra liền té trên giường. Trong lòng vừa sợ vừa đau lại vừa giận, nhưng vẫn cuống quít chống thân thể lên như trước, miễn cưỡng cười nói, “Anh đừng tức giận, nếu anh không muốn bỏ qua cho Phương Vũ, vậy coi như em không nói. Điền Tĩnh cô ấy cũng không dễ dàng gì, anh cần gì phải làm khó cô ấy?”

“Làm khó?” Trong mắt của người đàn ông rốt cuộc nỗi gió dữ dội, “Tân Hành, em thật không biết cái gì gọi là làm khó!”

Tân Hành ngẩn ra.

“Tôi cho rằng em đang đợi tôi, bao lâu em cũng đợi tôi? Kết quả, ngay cả để tôi đụng vào em em cũng không tình nguyện như vậy, làm sao em không nói là em làm khó tôi?!”

Trong mắt của anh sự tức giận và lén án rõ ràng chói mắt, tất cả ném về phía cô. Tân Hành chỉ cảm thấy nhất thời sự uất ức và khổ sở trào lên trong tim. Tim, hung hăng đau xót, bật thốt lên phản bác, “Anh đã có Nghê Tranh rồi, anh còn cần em sao?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 132: Tâm Ý Sai Lầm (7)

Chỉ là lời cãi lại theo bản năng không suy nghĩ. Lời ra khỏi miệng, Tân Hành mới đột nhiên tỉnh táo lại, lời của cô lúc này nghe u oán, hèn mọn... đến cỡ nào.

Giống như thừa nhận cô toàn tâm mong mỏi anh rủ lòng thương xót, chờ ở đây, thế nhưng anh lại chẳng thèm ngó tới.

Khí lạnh cả người Dịch Tân nhất thời liền giảm đi hơn phân nửa, dừng ở trước mắt cô, nhìn cô.*

Lúc này trong lòng Tân Hành chỉ cảm thấy khuất nhục, còn có khinh bỉ... chính mình. Cô cười lạnh, “Vậy chính là anh có lòng tham như vậy? Em cũng chỉ là một vật thay thế, cho dù bây giờ anh đã đạt được như anh muốn muốn, anh vẫn không buông em ra như trước?”

Cô cố ý nói tàn nhẫn lại không chịu nổi, trong nội tâm, thật ra cũng là nói cho chính mình nghe. Cô hung hăng ném về phía mình, hi vọng bản thân có thể tỉnh táo một chút.

Người đàn ông này, quả thực có đầy đủ tư cách khiến cô khăng khăng một mực, không thể tự kềm chế. Chỉ là tình yêu cũng cần cân xứng.

“Vật thay thế?” Trong nháy mắt, trên mặt anh vốn đã bình tĩnh hơn phân nửa, nhất thời lại nổi lên nụ cười xinh đẹp đến cực hạn. Anh nhìn cô bằng tư thái dịu dàng, thậm chí ngón tay nhẹ nhàng nâng cầm của cô, môi mỏng hé mở, “Tân Hành, em biết vật thay thế là gì không?”

Âm thanh của anh, khiến thân thể cô bỗng nhiên run lên. Tim, không ngừng co rút nhanh.

Ý thức được rõ ràng một cỗ nguy hiểm trước nay chưa từng có, cô không quan tâm đến thương cảm nữa, theo bản năng liền đẩy anh ra, lẩn qua giường, từ bên kia rơi xuống đất, muốn rời đi.

Có một loại dự cảm, tới vừa nhanh vừa rõ ràng. Cô biết, hiện tại cô muốn lập tức né tránh người đàn ông này.

Bước nhanh chạy ra ngoài.

Khi tay mới vừa chạm vào tay nắm cửa thì bị một cánh tay khác giữ lại.

Cô vùng vẫy, thân thể ngược lại bị một cánh tay ôm chầm lấy, thân thể bị ôm lại, đối diện anh.

Cô có thể nhìn thấy rõ ràng cặp mắt đỏ lèn của anh, cùng nụ cười nhạt bên môi phối hợp làm cho người ta toàn thân tê dại mà dịu dàng.

Trong lòng cô run lên, thân thể đã bị cơ thể anh đè trên cửa. Hai chân bị đầu gối của anh mạnh mẽ đẩy ra.

“Em rời khỏi tôi, chuẩn bị muốn đi đâu?”

Giọng nói của anh, dịu dàng lại thương tiếc, chỉ là lực nắm tay cô lớn đến nảy sinh ác độc.

Cô chỉ cảm giác tay đau nhức, đau đến mức cô cau mày thật chặt. Cô bất giác muốn tránh thoát khỏi tay cầm của anh.

Chỉ là cô vừa động liền chọc cho anh càng dùng sức bắt ép.

Cô thề, thậm chí cô còn nghe được tiếng xương cốt của cô muốn vỡ ra.

Cô nhỏ giọng kêu lên, “Anh buông em ra!”

Câu nói sau cùng của cô rốt cuộc hoàn toàn buộc anh mất đi phẫn
thương tiếc cuối cùng với cô.

“Thả em ra?” Nụ cười bên môi Dịch Tân vừa lạnh lại tàn nhẫn, “Thả em
rời khỏi tôi? Tân Hành, không phải là em nói tôi tìm em làm vật thay thế
sao? Vậy thì tốt, hiện tại tôi sẽ nghiêm túc nói cho em biết, em làm cho tôi
rất hài lòng, thân thể của em khiến tôi rất thoả mái. Cho nên, tôi không có
ý định thả em ra!”

Anh vô tình nói xong, một tay khác đã mạnh mẽ giật áo choàng tắm của
cô và trói buộc phía dưới của mình ra. Lúc cô chưa kịp phản ứng lại, đinh
đầu hạ thân liền mạnh mẽ chen vào thân thể của cô.

Thân thể đã lâu không hoan ái, lúc này lại bỗng nhiên bị người khác
cường ngạnh đẩy ra, một cơn đau đớn lan tới. Tân Hành đau mức đến kêu
lên.

Anh vốn nắm tay cô, một tay khác lúc này cũng buông ra, thay đổi giữ
chặt hông và mông của cô. Dưới người anh liền dùng lực, trên tay phối
hợp động tác lấy thân thể cô áp lên người mình.

Cô rất đau, lại khuất nhục. Tay mới vừa được tự do liền bất chấp đau
đớn vỗ lên lưng anh, “Đừng! Sao anh có thể như vậy với em!”

Cô giãy giụa, ngược lại lại khơi dậy bản tính chinh phục của anh. Anh
giữ hông cô càng chặt, thân thể va chạm cũng càng nhanh, nhưng trên mặt
lại cười đến tàn nhẫn, “Không thê? Thì ra tôi thật sự đã quá tốt với em.
Hôm nay tôi muốn cho em xem một chút cái gì gọi là vật thay thế!”

Anh nói xong, ôm cô hơi lui ra cạnh cửa. Trên tay dùng sức, lại đem
thân thể của cô quay ngược ra, đưa lưng về phía anh. Mà trong quá trình
đó, anh và thân thể của cô luôn duy trì giao hợp.

Cô chỉ cảm giác phía dưới một cơn kích thích mãnh liệt ập đến, còn
chưa tỉnh táo, người đã bị đặt trên tường lạnh lẽo. Người đàn ông kia liền
từ sau lưng không chút lưu tình tiến vào trong cơ thể cô.

Anh đụng từng cái, không chút lưu tình, cô liền bị từng cái đụng vào tường, đụng đến đau đớn.

Trong lòng cô khuất nhục thật lớn, chỉ cảm thấy thứ đụng vào tường là lòng cô. Cơ thể đau và đau lòng, cô gắt gao cắn môi.

“Vật thay thế? Vậy em biết tại sao tôi chọn em không?”

Người đàn ông kia vẫn còn không bỏ qua, nhục nhã thân thể không đủ, trên miệng anh từng chữ từng câu càng giống như một cái bạt tai hung dữ, hướng thẳng trên mặt cô mà đánh. “Thân thể em đây, tôi rất yêu. Dung mạo em trong sạch, thân thể này lại vô cùng có tiềm chất lay động.”

Đầu lưỡi có máu tanh quét qua, cô chỉ cảm giác tâm lúc này đã đau đớn chêt lặng, thân thể đến này dường như cũng dần dần thích ứng anh.

Anh muốn nhục nhã cô sao? Cô để anh nhục nhã một lần là đủ!

Cô cười, “Như vậy Tân thiếu, là thân thể tôi khiến anh thích, hay là thân thể của Nghê tiểu thư làm cho anh muốn không ngừng hơn?”

Cô nói xong, chỉ cảm thấy đầu bị người dùng lực vặn qua, hướng ra sau lưng chống lại ánh mắt cuồng loạn của anh.

Phía dưới, anh lại lần nữa dùng lực đâm vào.

Cô gắt gao cắn môi, mới dừng lại rên rỉ.

Trong mắt yêu mị của anh mang theo tàn nhẫn, “Bây giờ tôi đang trong thân thể em, đương nhiên phải trả lời là em làm cho tôi thích hơn ră. Ngày khác, tôi cùng cô ấy làm, thì chính là cô ấy khiến tôi muốn không thể ngừng hơn.”

Anh mang theo tư thái phong lưu, từng chữ từng câu hung hăng hướng về phía cô, mang theo sức lực bén nhọn nhất.

Cô chậm rãi nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy anh nữa.

Cô thua.

Cho dù cô có đê tiện nhất, cũng không đánh lại anh tới lạnh.

Mỗi lần bị dùng sức hôn, bị cạy mở, anh bức bách và chiếm đoạt quần
quít cùng cô. Trong nháy mắt, trong lưỡi, mùi máu tanh sực ra nồng nề

Động tác lại không dừng lại.

Một cái lại một cái, vốn không có tình, bắt đầu chỉ là đau, lúc này,
lại có vui thích.

Cõi nào châm chọc!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 133: Tâm Ý Sai Lầm (8)

Đêm nay anh thực sự tức giận với cô. Cho nên ngay cả chia sẻ thân mật nhất anh cũng nhất định lấy tư thế của trưởng phạt, làm cho cô cảm thấy khuất nhục, cố ý làm cô bị đau.

Đè cô trên mặt đất, nhìn cô ở phía dưới anh vừa khổ sở lại vui thích, môi mỏng nhẹ nhàng nhả ra lời nói tàn nhẫn, “Biết tôi thích em nhất ở đâu không?” *

Anh vừa mãnh liệt đụng chạm trong cơ thể cô, lại vừa dùng tay nhẹ nhàng dọc theo thắt lưng cô lưu luyến vuốt ve, rõ ràng đã hâm sâu vào dục vọng, trong mắt lại duy trì sự cường ngạnh một tia lạnh lẽo cuối cùng, “Eo của em. Tôi thích nhất giữ chặt eo thon của em dưới thân như vậy, tùy ý rong ruổi trong cơ thể em.”

Anh nói xong, đôi tay bỗng nhiên cầm thật chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, liền làm như vậy, thậm chí còn đột ngột cố ý dùng sức. Tân Hành chỉ cảm thấy một cơn đau mang theo khoái cảm đánh tới, trong nháy mắt liền chí không còn rõ ràng.

Gắt gao nhắm mắt lại, đợi cảm giác đau đớn bớt đi, cô mới chậm rãi khẽ mở mắt, nhìn người trên thân mình, cười, “Như vậy Nghê tiểu thư thì sao? Đối với cô ta, anh thích lấy tư thế gì? Có muốn thử một chút trên người tôi luôn không? Xem xem là tôi khiến anh hài lòng hay là cô ta làm cho anh hài lòng hơn?”

Cô nói xong, liền chỉ cảm thấy ngang hông bỗng nhiên bị nắm chặt đến phát đau, thân thể nhẹ bỗng, anh đã ôm lấy cô, phía dưới như cũ gắn liền

với cô một chõ. Cô miến cưỡng duy trì tia lý trí cuối cùng, híp mắt nhìn anh.

Lại thấy khoe môi anh là nụ cười tà mị mà tàn lạnh, ôm cô đi từng bước lớn đến bên giường, “Cô ấy xấu hổ, tôi và cô ấy đều ở trên giường, tôi. . không nỡ khi ăn cô ấy cảm thấy khuất nhục.”

“Vừa nói như vậy, em và cô ấy giống nhau, hình như tôi cũng có thể đổi với em tốt chút.” Anh nói xong, đã áp cô lên trên giường mềm mại, lẩn nãm liệt tiến vào chiếm giữ.

Tân Hành quay đầu đi, mặc cho nước mắt theo khoe mắt chảy xuống. Không biết thân thể và trái tim bị hành hạ kéo dài bao lâu, cũng không biết cô chịu đựng hay đã sớm chết lặng, cho đến khi trời sáng, trong thân thể cuối cùng một lớp sóng nóng bỏng đi qua, người đàn ông mới chậm rãi từ trong cơ thể cô ra ngoài.

Rời khỏi cô, một mình vào phòng tắm, thậm chí ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng không có. Cô khẽ trở mình, quần mình vào trong chăn, gắt gao bao lấy thân thể tràn đầy dấu vết kích tình.

Phía dưới dính đến kinh người, cô không để ý tới, chỉ bao mình trong chăn chặt hơn, nhắm hai mắt, làm bộ đã ngủ. Đầu óc lại cứ tỉnh táo đến mức khiến người ta tuyệt vọng. Nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, cho đến tất cả lại an tĩnh như cũ, tiếng người đàn ông từ trong phòng tắm ra ngoài, tiếng mặc quần áo.

Đôi tay cô nắm chăn thật chặt, che phủ bản thân thật kỹ, đưa lưng về phía anh. Chỉ là có lẽ từ nhỏ cô đã không giỏi về trang điểm, anh nhìn đã có thể dễ dàng thấu cô, lúc này cũng giống vậy.

Anh đứng ở bên giường, từ trên cao nhìn xuống cô, “Tôi qua em làm tôi hết hứng, cho nên em cần xin tôi, tôi liền đồng ý. Phương Vũ có thể không chết. Lần sau, nếu như em còn muốn dựa dẫm vào tôi, cũng có thể trao đổi như vậy.”

Anh đang ở phía sau cô, âm thanh vẫn dịu dàng đa tình như vậy. . . Tim lại đau, thân thể giống như nhất thời bị cái gì đó vừa ướt vừa lạnh bao phủ, hô hấp cũng không thể, sắc mặt vốn ửng hồng trong nháy mắt bởi vì hít thở không thông mà trắng bệch. Cho đến khi “Xoẹt” một tiếng cửa đóng lại, thân thể cô hung hăng run lên, mới rõ cuộc có thể hít thở từng hơi từng hơi ở bên trong.

Dịch Tân ra ngoài phòng, một đường đi xuống lầu, khuôn mặt lạnh lẽo, đến đại sảnh.

Sáng sớm người giúp việc quét dọn thấy thế, cũng không nhịn được run sợ, chỉ co ro cúm rúm hướng về phía anh gọi một tiếng, “Thiếu gia Chào buổi sáng.”

Bước chân Dịch Tân thoảng chốc dừng lại, quay đầu, hướng về phía người giúp việc trầm giọng nói, “Không cho thiếu phu nhân rời đi nửa bước.”

Người hầu kia không hiểu đàu đuôi chỉ vừa gật đầu vừa lúng túng nói: “Vâng.”

Lúc này Dịch Tân mới tiếp tục đi tới cửa chính, rã lại đúng lúc gặp Phong Dương mới từ bên ngoài đi vào.

Phong Dương rõ ràng là cả đêm không về, lúc này mới từ bên ngoài trở lại. Nhìn thấy Dịch Tân thì kinh ngạc.

Dịch Tân mắt híp lại, nhìn anh lạnh nhạt nói, “Chuyện Phương Vũ, đến đây chấm dứt.”

Phong Dương cả kinh, trong nháy mắt sắc mặt trở nên không cam lòng, nhìn Dịch Tân lại đột nhiên đảo mắt cười một tiếng, “Tân Hành ở đó chịu không ít tội, anh chịu được?”

Phong Dương vừa mới nói xong chỉ cảm thấy cổ căng thẳng, đã bị người ta hung hăng níu lấy cổ áo kéo đi phía trước. Liền giật mình, lại

thấy cặp mắt người đàn ông trước mắt đã phát h^{ang}, “Tôi nói, bỏ qua cho hắn, nghe không hiểu sao?”

Sau khi lạnh lùng cảnh cáo xong liền hất người trong tay ra.

Phong Dương lui hai bước mới ổn định thân thể, hơi suy nghĩ một chút, hỏi, “Ý của Tân Hành?”

Dịch Tân nghe thấy hai chữ Tân Hành, cả người không khỏi cứng đờ, cũng không đáp lời, chỉ sải bước đi ra ngoài cửa.

Phong Dương ngẩn ra, r^{ồi} lập tức phản ứng kịp, tiến lên mấy bước ngăn anh lại, “Anh muốn đi đâu?”

Dịch Tân mắt lạnh liếc qua anh, “Uống rượu.”

Tân Hành nằm ở trên giường nhắm hai mắt, nhưng cứ nhắm mắt thì lại là hình ảnh Dịch Tân đè trên người cô, ở trong cơ thể cô mạnh mẽ ra vào. Dứt khoát mở mắt ra, nhưng ánh mắt có chút đờ đẫn.

H^{ết} lâu sau, cả người chợt chấn động, trong mắt thoáng chốc hiện lên sự hoảng sợ, lập tức ng^{ồi} dậy vội vàng xuống giường.

Dưới chân chạm đất, chân vẫn không khỏi mềm nhũn, cô cuống quýt lấy tay chống đỡ thân thể. Bên dưới lúc này, một dòng tinh dịch ướt át chậm rãi chảy xuống.

Cô cúi đầu xem xét, cắn răng r^{ồi} bước nhanh vào trong phòng tắm.

Nhanh chóng rửa ráy sạch sẽ, r^{ồi} tìm bộ quần áo trong tủ, ăn mặc nghiêm chỉnh, lúc này mới bước nhanh xuống lầu.

Nghĩ thà dịp tất cả mọi người còn chưa dậy mặt không biến sắc đi ra ngoài, đang đi trong đại sảnh đụng phải quản gia đang nhỏ giọng nói chuyện cùng người giúp việc. Quản gia nhìn thấy cô, cả kinh, r^{ồi} lập tức khôi phục vũng vàng, cười một tiếng với Tân Hành, “Thiếu phu nhân, sớm như vậy ngài muốn đi đâu?”

Trong lòng Tân Hành cảm giác nặng nề, trên mặt miennie cương cười một tiếng, “Tôi đi ra ngoài mua vài món đồ” Nói xong, vội vàng tránh qua quản gia, đi ra ngoài cửa.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 134: Tâm Ý Sai Lầm (9)

Quản gia lại lập tức một mạch chạy chậm tới trước mặt Tân Hành, chuẩn xác không sai lầm ngăn cản cô lại.

Tân Hành bị chấn, nhất thời sắc mặt đong lạnh.

Quản gia thấy thế, cuống quít cười một tiếng, “Thiếu phu nhân, ngài cần gì thì phân phó một tiếng là được r迦, không cần tự mình ra ngoài.”

Tân Hành lắng lặng nhìn ông, từng lời thanh minh, “Tôi muốn tự đi.”*

Sắc mặt quản gia nhất thời lóng túng, nhìn Tân Hành, cẩn thận, “Thiếu phu nhân, xin ngài đừng làm khó chúng tôi.”

Tân Hành trong bụng hung hăng trầm xuống, thẳng tắp nhìn chằm chằm quản gia, hゝゝ lâu sau mới hỏi, “Là ý của anh ấy?”

Quản gia do dự một phen, rõt cuộc nhẹ nhàng gật đầu với Tân Hành, “Thiếu gia không muốn thiếu phu nhân quá mệt nhọc, phân phó chúng tôi nhất định chăm sóc thiếu phu nhân thật tốt.”

Quản gia này ở Dịch gia mấy chục năm, làm việc ở một Đại Gia Tộc hai đời gia chủ như vậy, là người đã quá khôn khéo. Tân Hành hiển nhiên biết, lời này cũng chỉ là quản gia nói để an ủi cô.

Lゝゝ này Dịch Tân hẳn là quyết tâm không bỏ qua cho cô.

Tân Hành liếc nhìn cửa trước mặt, lại nhìn quản gia cùng mấy người giúp việc ngăn trước mặt một chút, hít sâu một hơi, không hゝゝnói gì nữa, xoay người trở vゝゝ.

Trở về phòng, mới vừa đẩy cửa ra, một luồng không khí nam nữ hoan ái thoảng chốc xông vào mũi, lại thấy cả phòng xốc xêch, trong lòng Tân Hành chỉ cảm thấy buồn nôn. Cuống quít kéo mạnh cửa lại.

“Rập” một tiếng, vào sáng sớm ở đại trạch, quá mức vang dội. Lại đem cô sơ đến toàn thân chấn động.

Cô xoay người bỏ chạy, chỉ muốn cách nơi này thật xa.

Chỉ là dưới lầu cũng có người cản.

Trong lòng cô khốn khổ, cũng không kịp nghĩ bấy giờ là lúc nào, có thích hợp hay không, liền đi tới phòng Tang Nhuế.

Cũng may, Phong Dương không có ở đây.

Tang Nhuế nửa mê nửa tỉnh cho cô vào đi, Tân Hành áy náy cười một tiếng với cô.

Tang Nhuế nửa hí mắt, hỏi cô, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tân Hành cũng không nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt chỉ tùy ý rơi vào nơi khác, “Tớ mơ thấy con ác mộng, không ngủ được. Tớ có thể ngủ cùng cậu không?”

Tân Hành nói xong, mới đưa mắt đối diện với Tang Nhuế.

Lúc này Tang Nhuế cũng gần như hoàn toàn tỉnh táo, hỏi ngược lại, “Con ác mộng? Dịch Tân đâu?”

Tang Nhuế chỉ nói hai chữ “Dịch Tân”, Tân Hành liền cảm thấy trái tim bị người ta hung hăng bấm một cái, trong nháy mắt, như bị gai đâm vô cùng đau đớn.

Cười, “Anh ấy không có ở đây.”

Lại đột nhiên nhớ lại nguyên nhân trước đó cô gấp gáp chạy ra ngoài, cô cẩn thận nhìn Tang Nhuế, hỏi, “Cậu có thuốc tránh thai không?”

Tối hôm qua nỗi đau lầm như vậy, mỗi một lần Dịch Tân cũng buông thả trong cơ thể cô. Cô lên tiếng nhắc nhở anh đừng như vậy, thế nhưng anh lại cười lạnh, ngược lại càng không chút kiêng kỵ. Anh chính là đang cố ý hành hạ cô, ban đàu chỉ cản cô không muốn, anh sẽ không cho vào trong cơ thể cô.

Tang Nhuế híp mắt lại, hỏi ngược lại, “Thuốc tránh thai? Phòng trước hay là sau?”

Ánh mắt của Tang Nhuế có chút sắc bén, Tân Hành lần nữa nhìn chằm khác, nói nhỏ, “Sau.”

“Dịch Tân muốn đứa bé, cậu không muốn?”

Đứa bé? Tân Hành cười, “Không, anh ấy không muốn đứa bé.”

Anh ấy chỉ là đang trừng phạt tôi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tang Nhuế hỏi tôi, “Tại sao sáng sớm cậu tới tìm tôi xin thuốc tránh thai, Dịch Tân cũng không ở đây?”

Tân Hành nhìn Tang Nhuế, thấy ánh mắt cô lúc này đã hoàn toàn tinh táo, cô lại là người cực kì cứng rắn, lúc này đã nỗi lên nghi ngờ, sợ là không hỏi ra đến tận cùng, sẽ không dừng. Mà trên thực tế, lúc này cũng chỉ có Tang Nhuế mới có thể giúp cô, nên Tân Hành cũng không giấu giếm nữa, nói thẳng, “Tôi chọc giận Dịch Tân, bây giờ anh ấy đang giận tôi, cho nên sáng sớm liền đi ra ngoài.”

Tân Hành đúng là vẫn không nói ra Dịch Tân dùng sức mạnh với cô, quá trình đã đủ khuất nhục rã, hiện tại, cô càng tuyệt đối không thể nói ra.

Tang Nhuế híp con mắt lại, nhìn chòng chọc cô, một hồi lâu mới nói, “Chúng ta đều tới gấp, những thuốc này không chuẩn bị. Một lát tôi ra ngoài mua cho cậu thôi.”

Trong nội tâm Tân Hành khẽ động, gật đầu một cái, “Cám ơn.”

Tang Nhuế lại đột nhiên đưa tay kéo cô qua, lại thuận thế nâng cô dậy, hướng về bên giường đi tới, “Ngủ tiếp một lát đi, có lúc mơ thấy ác mộng, lại ngủ một giấc cảm giác liền qua đi.”

Tân Hành nghe vậy, đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Tang Nhuế, thấy vẻ mặt cô lúc này thư thái thấu đáo, trong lòng cả kinh, lại bỗng nhiên đau xót.

Tang Nhuế, hẳn là đoán được mà.

Không nói ra chính là muốn giúp cô cất giữ chút tự ái cuối cùng.

Tân Hành gật đầu một cái, mặc cho Tang Nhuế đỡ cô lên giường, lại đắp chăn cho cô. Cô nhắm mắt lại, chịu đựng đau đớn trong lòng mình, không để cho nó lộ ra chút nào nữa.

Tân Hành, thì ra cô cũng không kém cỏi như vậy, hai năm qua, cũng chỉ có người nọ cường thế ép cô thành nhu nhược như vậy. Hiện tại, tất cả đều là quá khứ, cô cũng thật sự không có lý do gì không chịu nổi một kích nữa.

Khách sạn năm sao ‘phòng cho tổng thống’.

Phong Dương gác hai chân, ưu nhã ngồi trên ghế sa lon, mắt lạnh nhìn người đàn ông bên cạnh rót rượu một chai lại một chai, ánh mắt lại trán tĩnh trước sau như một. Không nhịn được cảm khái, có đôi khi “ngàn chén không say” cũng rất làm cho người khác nhức đầu.

Lí lẽ thí dụ như người này, muốn say cũng say hay sao? Đó là XO, anh có thể uống nó như bia... cũng không biết là bản lĩnh hay thất bại rã.

“Bộp” một tiếng, lại một bình rỗng đặt trên bàn trà. Cặp tay ưu nhã trắng nõn kia không hề dừng lại, lập tức cầm lấy bình tiếp theo.

Phong Dương rõ cuộc không nhịn được, đưa tay ngăn anh lại, “Anh uống nữa, tôi chỉ có thể gọi Tân Hành tới nhật xác.”

Dịch Tân nghe được tên Tân Hành, ánh mắt trong nháy mắt mờm lại, nhưng dừng lại quá lâu, thoảng qua rã biến mất, lại khôi phục vẻ lành lạnh giễu cợt, cười lạnh, “Tân Hành? Cô ấy hiện tại hẳn là đang ước nhật xác tôi.”

“Um, không, cô ấy là người, nên ngay cả nhìn cũng lười phải nhìn tôi một cái. Có lẽ tôi chết ở chỗ này, cô ấy liền lập tức phất tay một cái rồi đi.”

Phong Dương nhìn anh, cau mày, “Cho nên, anh xác định anh muốn chết sao? Cho Tân Hành cơ hội rời anh đi?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 135: Tâm Ý Sai Lầm (10)

Ngón tay thon dài nhất thời cứng lại trên chai rượu.

Dịch Tân liếc mắt nhìn Phong Dương một cái, thu tay lại, cả người tựa vào ghế sa lon phía sau, mệt mỏi nhắm mắt lại. Anh giơ tay lên, dụi dụi khoe mắt. “Phong Dương, tôi cho cậu biết, đó là chuyện không thể. Đời này cô ấy không thể rời tôi đi. Tôi cũng vậy, tuyệt đối sẽ không cho cô ấy cơ hội rời khỏi tôi. Coi như cô ấy hận tôi oán trách tôi, cô ấy cũng phải ở cùng tôi.” *

Phong Dương nghe xong, nhất thời trong tim rét lạnh. Lại thấy người đàn ông kia lười biếng tựa vào ghế salon như cũ, còn nhắm hai mắt lại. Anh của lúc này, nửa phẫn khí phách cũng không thấy, nhưng cho dù chỉ là giọng nói tùy ý cũng rất cường thế. Không giữ lại đường lui... như vậy.

Không giữ cho Tân Hành đường lui, cũng không giữ lại đường lui cho chính anh.

Trong lòng dao động, một hồi lâu sau Phong Dương mới hỏi, “Cô ấy... đáng để anh như vậy sao?”

Lúc này Dịch Tân mới mở mắt, nhìn Phong Dương cười một tiếng, trong mắt lại rõ ràng có sự thất bại cực kỳ hiềm thay, “Tôi không biết cô ấy có đáng giá hay không, chỉ là... Nếu như cô ấy không vui, ngay cả yêu cùng cô ấy tôi cũng sẽ đau lòng.”

Dịch Tân nói tới đây, mắt khẽ híp, cười giễu cợt lại có chút thê lương, “Có lẽ hơn nửa đời Dịch Tân tôi có quá nhiều tội ác, cho nên hiện tại mớ

icó Tân Hành. Cô ấy cũng không c`ần làm gì lại có thể ép tôi đến thảm bại. Chỉ là, hình như cô ấy cũng không quan tâm.”

“Anh biết rõ cô ấy không quan tâm anh?” Phong Dương hỏi ngược lại. Theo anh thấy, mặc dù bình thường Tân Hành mặt không biến sắc, sợ là cũng không giống như lời Dịch Tân, không quan tâm anh.

Dịch Tân cười, “Coi như trước kia có quan tâm, trải qua tối hôm qua, sợ là cô ấy đã hận chết tôi.”

Phong Dương cau mày, nhất thời trong tim có cảm giác không tốt xet qua, còn chưa nói gì, người đàn ông kia đã mở miệng trước.

“Tôi đã cưỡng bức cô ấy r`ồi.”

Phong Dương chỉ cảm thấy tâm thoảng chốc n`ang n`etr`âm xuống.

Dịch Tân chỉ cười, cười đến đẹp đẽ lại giễu cợt, “Cậu có thể tưởng tượng không, Dịch Tân lại phải dùng sức mạnh để chiếm lấy một người phụ nữ!”

Phong Dương khẽ mị con mắt, nhìn Dịch Tân, nhìn một h`õ lâu mới gần từng chữ một, “Anh không nên làm như vậy.”

Dịch Tân liếc qua anh, “Ừ, mặc dù cô ấy cho tới bây giờ vẫn luôn kém hơn những người đứng ở nơi cao như chúng ta, nhưng trong lòng cô ấy có kiêu ngạo của mình. Tôi đối với cô ấy như vậy, hình như vú nhục này có chút sâu.”

“Vậy phải làm sao cho phải đây?” Anh nói xong, tay dùng sức day day thái dương, dường như thật sự rất khổ não.

Phong Dương nhìn anh, gương mặt vốn cởi mở lúc này lại nghiêm túc hiem thấy, “Không, tôi không nói cô ấy, tôi nói là anh. Anh làm như vậy, anh sẽ đau.”

Anh nói xong, trong căn phòng sang trọng nhất thời yên tĩnh lại.

Dịch Tân tựa vào ghế salon, nhắm hai mắt, dưỡng như không nghe thấy lời Phong Dương nói.

Phong Dương nhìn anh, cũng không tiếp tục.

Trong không khí, nhất thời trầm xuống.

Hãy lâu sau Dịch Tân lạnh nhạt nói, “Giúp tôi gọi điện thoại cho Nguyên Thâm, cậu đi trước đi.”

Phong Dương nhìn anh, cũng không rõ tâm tư người đàn ông này. Chỉ theo lời làm theo.

Đem điện thoại đưa cho anh, người nọ hướng anh phất phất tay, Phong Dương liền không ở lại nữa liền ra bên ngoài, chuẩn bị rời đi.

Gần tới cửa, lại nghe được sau lưng giọng nói lạnh lùng của người đàn ông kia nói với người trong điện thoại, “Giúp tôi gọi Nghê Tranh đến.”

Thân hình cao lớn bỗng nhiên dừng lại, xoay người, cau mày, nhìn bóng lưng trên ghế salon kia, “Anh điên rää!”

“Nghê Tranh không phải Tân Hành!”

Nhưng trên ghế sa lon người nọ cũng không để ý đến anh, giống như không nghe được.

Phong Dương nói tới đây, đã đến ranh giới cuối cùng giữa người với người, lúc này cũng chỉ có thể lắc đầu một cái, không can thiệp nữa xoay người đi.

Cho nên, anh không thấy trên ghế salon, ánh mắt người đàn ông kia lúc này chứa đầy quyền rũ, cùng sự tàn nhẫn yêu dã, bên môi cười nhạt, không biết là chính hay tà.

“Không phải sao? Anh luôn có biện pháp để có được cô ấy.”

Nghê Tranh tới đây rất nhanh, đến lúc đó, nụ cười trên mặt giấu không nổi có phàn thụ sủng nhược kinh. Nhìn thấy người đàn ông trên ghế salon, cũng không dè dặt, chủ động ngồi vào bên cạnh anh, lại thấy trên tay anh cầm ly rượu, liền vươn tay đoạt lấy.

Lúc này người đàn ông kia lại chỉ híp nửa con mắt, một mực nhìn cô ta, mặc cô đoạt lấy ly rượu, lần nữa đặt trên bàn trà.

Nghê Tranh hướng về phía anh cười một tiếng, dịu dàng nói, “Sao thê? Cứ nhìn em vậy?”

Dịch Tân nói: “Hiện tại tôi cần phụ nữ, chính cô có thể chọn rời đi hoặc ở lại.” Một câu nói không che giấu chút nào, trực tiếp đưa dục vọng tràn trui của anh ném tới trước mặt cô, để cho cô tự mình quyết định.

Trái tim Nghê Tranh nặng nề cả kinh.

Trong quá khứ, cô ở cùng với anh nửa năm, cho dù cô biết người này xưa nay để buông thả không kềm chế được, nhưng anh đối với cô, tóm lại còn mang theo thương tiếc, cho tới bây giờ một chút kiên nhẫn, dịu dàng đã làm cô khó chịu nổi. Nhưng lần này trở về, cô biết, tất cả điều đã thay đổi.

Vốn cho là mình đã không có hi vọng, ngày ấy ở trên xe anh, anh đối với cô không chút lưu tình, lạnh lẽ ngâm cô trong nước lạnh đến tâm lạnh thấu đáo. Không nghĩ tới hôm nay lại vẫn có thể nhận được điện thoại của Nguyên Thâm một lần nữa.

Khi đó, cô đã ở phía sau sân khấu chuẩn bị ra sân. Hôm nay là một cuộc độc tấu âm nhạc của cô. Đây là món quà Yến Thanh tặng cô sau khi cô về nước, tổ chức một show âm nhạc cho cô, giúp cô một bước lên đi tới đỉnh cao ở trong nước.

Nhưng, người đàn ông này điện thoại tới, bảo cô đi khách sạn tìm anh.

Nghê Tranh không phải là người chưa từng trải qua những chuyện này, tự nhiên vừa nghe là biết ý tứ trong lời nói kia. Giống như không chút do dự,

cô lập túc thay lễ phục, nhanh chóng rời hội trường.

Người đàn ông này, cô yêu. Hơn nữa, cô tin chắc nếu có được, về sau tất cả những thứ khác cô yêu thích, đều có thể tự nhiên mà đến. Lấy được Dịch Tân, chính là lấy được tất cả. Cô tới, biết sau đó sẽ có chuyện xảy ra, chỉ là không nghĩ đến, anh sẽ trực tiếp như vậy.

Phương thức trực tiếp như vậy, càng giống như một loại... vũ nhục.

Trên mặt Nghê Tranh khẽ hiện lên lúng túng, Dịch Tân chuyển mắt, không nhìn cô nữa, lạnh lùng mở miệng, “Cô đi đi.”

Nghê Tranh nghe vậy, trong lòng quýnh lên, cuống quít đưa tay cầm tay anh, lời đến khóe miệng, rã cuối cùng lại cưỡng lại trong đè đặt. Chỉ buông tay anh ra, chậm rãi đứng dậy. Giơ ngón tay lên, cầm quàn áo cởi ra. Từng cái từng cái, xốc xêch rơi xuống đất, cho đến ở trước mặt anh, thẳng thắn, không còn che giấu.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 136: Tâm Ý Sai Lầm

Edit: Mẫn Viên

Beta: Meomeo

Thân hình có lõm, làn da trắng nõn tinh tế, đường cong gợi lên dục vọng của người khác. Không thể phủ nhận, Nghê Tranh là một người đẹp hiếm thấy, có lẽ còn là dạng mỹ nữ xinh đẹp nhất. Cô cũng rất tự tin với thân hình này, lúc đứng trước mặt anh cởi áo, tháo dây lưng, trong lòng cô cũng có kiêu ngạo mơ hồ.

Nhưng mà, người đàn ông ngã trên sô pha chỉ miễn cưỡng dựa đầu nghiêng qua, ánh mắt dao động một vòng trên người cô vẫn không gợn lên một làn sóng nào, hắc ám thăm trầm.

Trong lòng Nghê Tranh rất bức lại chợt nghĩ người đàn ông như Dịch Tân chắc chắn đã nhìn thấy rất nhiều cảnh xuân, từng có bao nhiêu người đẹp đứng trước mặt anh cởi quần áo cơ chứ? Rồi lại có bao nhiêu người đẹp vì anh mà dùng toàn thân toàn lực cơ chứ?

Thậm chí viên ngọc mới trên tay anh là Thanh Thanh để lấy được sự yêu thích của anh, không biết ở trên giường đã sử dụng bao nhiêu thủ đoạn quyến rũ.

Lúc này, chẳng qua cô chỉ lõa thể trước mặt anh đã muốn anh giống những người đàn ông khác khẩn cấp chạy đến ôm cô, vội vàng giữ lấy cô hay sao? Dường như có hơi đơn giản quá.

Nghĩ như vậy, cô hung hăng đè nén một chút rụt rè trong lòng, cô cười, đôi chân tràn đi đến trước mặt anh. Ít nhất thấy được ánh mắt anh khóa trên thân thể cô, trong lòng cô vui vẻ, thành thạo mở chân ngã lên đùi anh. Thậm chí còn cố ý ma sát thân dưới của anh.

Đáng buồn.

Người này vẫn không phản ứng như cũ, chỉ dùng đôi mắt đen thâm trầm nhìn vào mặt cô.

Mặt cô bị anh nhìn đến mức nóng lên, cuối cùng chậm chạp đưa tay, ôm lấy cổ của anh, kéo xuống rã lại đưa môi mình lên.

Cùng lúc đó, tại sảnh hội trường âm nhạc.

Ở đó, mọi người gần như đã vào chỗ ngồi, từ phía sau khán đài nhìn ra ngoài chỉ thấy toàn màu đen, không khí đã xuất hiện rất nhiều sự vội vàng, náo động.

Mày của người đàn ông anh tuấn gắt gao nhíu lại, lạnh giọng hỏi người trợ lí phía sau: “Điện thoại của cô ấy vẫn không liên lạc được sao?”

Trợ lí là một người phụ nữ xinh đẹp, giỏi giang, vẻ mặt lúc này cũng không nhịn được hiện lên lo lắng: “Phải, vẫn đang tắt máy.”

“Hừ!” Người đàn ông hừ lạnh một tiếng, muốn đi ra ngoài từ phía sau khán đài.

“Yến Thanh.” Phía sau, trợ lí vội vàng đuổi theo: “Anh muốn đi đâu? Tình trạng hiện nay anh không thể bỏ mặc được.”

Tay của người tên Yến Thanh bị giữ chặt, không kiên nhẫn quay đầu, trên khuôn mặt tuấn dật tràn ngập oán hận, nhìn tới điện thoại di động của trợ lí thì ánh mắt lại tối đi một phần, một tay giật lấy nhanh chóng nhấn một dãy số.

Lập tức điện thoại được kết nối, nhưng mà người nghe không phải người đàn ông kia.

Anh vẫn lạnh giọng hỏi: “Cô ấy ở đâu?”

Anh nói một câu không đầu không đuôi, người kia lại biết rõ anh là ai, muốn cái gì, nhàn nhạt nói: “Tân thiếu gia tìm cô ấy.”

Lòng Yên Thanh giận sôi, giọng nói cũng không tự giác cất cao: “Các người có biết ngày hôm nay đối với cô ấy quan trọng bao nhiêu không?”

Đầu dây bên kia vẫn bình tĩnh, nhẹ nhàng nói: “Không biết, nhưng mà Nghê tiểu thư muốn làm gì, muốn nhận được cái gì cô ấy tự biết rõ. Tân thiếu gia không ép cô ấy, có lẽ đãng ý gấp cô ấy với cô ấy mà nói là muốn còn không được.”

Một câu thò ör của đối phương đâm Yên Thanh một nhát, trong lòng anh giận dữ, rất hận nhưng đúng là không đủ lập trường. Anh chỉ có thể bộc lộ sự ngoan cố bằng cách dùng sức quăng cái điện thoại ra xa.

Trợ lí đứng bên cạnh nhìn thấy liền kinh ngạc. Người đàn ông ôn hòa, nho nhã này bình thường luôn giữ bình tĩnh, bây giờ không biết đã xảy ra chuyện gì lại khiến anh giận dữ như vậy. Cô kinh hãi đứng bên cạnh nhìn, không biết nên mở miệng làm sao.

Yên Thanh nhanh chóng lướt qua cô, vừa mở cúc áo của mình, vừa kiên định nói: “Thay quần áo xong, để tôi lên.”

Vì thế, ngày hội âm nhạc đó, ban đầu tuyên truyền là một người mới chưa có danh tiếng vừa từ nước ngoài trở về, cuối cùng lại thành ngày hội độc tấu của hoàng tử Piano Yên Thanh. Đối với những người ở hội trường mà nói là một niềm vui lớn, chiếm được món lời, tất cả mọi người chìm trong xúc động, tất nhiên không ai nhớ người con gái tên Nghê Tranh, cũng không ai quan tâm vì sao đến giờ mở màn nhưng cô vẫn không xuất hiện.

Nhưng mà, có một loại người nhạy cảm cực kì, bọn họ chỉ tạm thời để qua một bên, đến khi gặp được sự kiện có liên quan liền mang chi tiết xâu

lại thành chuỗi, viết ra một bài không kém so với sự thật là bao.

Tòa soạn báo giải trí.

Vào ban đêm, Dạ Lan đang đi thì có phóng viên chụp được ở một nhà hàng cao cấp năm sao, Thiếu gia nhà họ Dịch ôm người trên poster tuyên truyền đàn violon từ khách sạn đi ra, hai người có dáng vẻ mờ ám, sau đó đi xe thẳng một đường đến cửa hàng trang sức cao cấp nhất trong nước.

Đương nhiên, đó là chuyện của tương lai.

Trong nhà lớn của nhà họ Dịch.

Bữa sáng đã được dọn lên bàn, Dịch lão gia không chỉ chẳng nhìn thấy Dịch Tân, Phong Dương mà ngay cả bóng người của Tân Hành cũng không thấy, ông nhíu mày nhìn về phía Tang Nhuê.

Tang Nhuê vội vàng giải thích: “Cơ thể Hành Hành không được khỏe... cháu để cô ấy nghỉ ngơi một lát.”

Dịch lão gia híp mắt lại: “Sao lại không gọi bác sĩ đến khám?”

Trong lòng Tang Nhuê sợ hãi: “Chỉ là cảm nhẹ thôi, nhưng mà cơ thể của Tân Hành luôn tốt, rất nhiều thuốc chưa từng uống, Phong Dương đã xem qua, cho cô ấy một ít thuốc, chỉ là lần trở về này khá vội vàng nên không mang tới, một lát nữa cháu ra ngoài mua cho cô ấy một ít là được rồi.”

Lúc này, Dịch lão gia nhẹ nhàng gật đầu.

Sau bữa sáng, Tang Nhuê lập tức đi ra ngoài. Thật ra cũng chỉ là việc nhỏ, bình tĩnh nuốt một viên thuốc là được rồi, cuối cùng thì kết thúc tất cả, nhưng không ngờ, thời gian lệch một chút, một va chạm nhỏ dâng lên sóng to gió lớn ở nhà họ Dịch, thậm chí còn ảnh hưởng trực tiếp đến những ngày ở thành phố H của Tân Hành, một kích giết chết hôn nhân của cô cùng với Dịch Tân.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 137: Tâm Ý Sai Lầm

Edit: Mẫn Viên

Beta: Meomeo

Tang Nhuế mua thuốc cho Tân Hành, trở về nhà họ Dịch thì gặp được hai người khách không mời mà đến ở phòng khách, trong lòng lập tức giật mình, hãi hộp.

Hai người kia là Tang Nhân và Mạc Thích Thanh.

Tang Nhuế không biết tại sao hai người này lại có thể xuất hiện cùng nhau, nhưng mà dự cảm không tốt tự nhiên nảy sinh trong lòng cô.

Tang Nhân nhìn thấy cô, đứng lên trước gọi: “Em gái.”

Lập tức, Tang Nhuế thấy da đầu run lên, trả lời không được tự nhiên: “Anh cả.” Rồi đưa mắt qua Mạc Thích Thanh gọi một tiếng: “Mạc tiên sinh.”

Lúc đầu Dịch lão gia ngã đưa lưng về phía cô, lúc nghe thấy giọng nói của cô thì quay đầu nói với cô: “A, Tang Nhuế ơi sao, mau đến đây nghe.”

Dịch lão gia ra lệnh, cho dù trong lòng Tang Nhuế không muốn cũng phải đi qua. Cô giấu hộp thuốc vừa mua vào trong ống tay áo.

Lúc đầu cô vội vàng ra ngoài, lái xe từ nhà lớn của nhà họ Dịch đi một đoạn là có tiệm thuốc nên cô không gói lại. Không chú ý áo khoác này

không có túi tiền, dù sao ống tay áo mùa đông cũng lớn, thuốc chỉ là một cái hộp nhỏ, thuận tiện co rút vào trong tay áo là được.

Nhưng cô không ngờ là Tang Nhân sẽ đến. Nếu chỉ có Mạc Thích Thanh thì việc này không liên quan gì đến cô, cô hoàn toàn có thể bỏ qua để đi lên lâu nhưng Tang Nhân là anh trai cô, rõ ràng là đến thăm cô, về tình yêu lí thì cô nên ở đây cùng với anh một lúc.

Tang Nhuế đi đến gần bên cạnh Dịch lão gia. Dịch lão gia nhìn cô từ trên xuống dưới thấy tay cô trắng không liền hỏi: “Không phải con nói đi mua thuốc cho Tân Hành sao? Thế nào rã, thuốc đâu?”

Tang Nhuế nói: “Tiệm thuốc không có thuốc này, con chờ chút nữa Phong Dương về hỏi anh ấy.”

Dịch lão gia nhíu mày: “Sao lại không có? Gọi điện thoại cho bác sĩ, nói ông ta tới đây ngay. Con dâu nhà họ Dịch bị bệnh lại không mua được thuốc, đây không phải là chuyện cười cho mọi người hay sao?”

Tang Nhuế vội vã đứng dậy nói: “Vâng, con đi gọi điện thoại ngay lập tức.”

Nói xong định chạy nhanh ra khỏi chỗ thị phi này.

Dịch lão gia giữ cô lại: “Không cần con đi. Anh trai con đến đây thăm con, con ở đây nói chuyện với cậu ta đi.”

Dịch lão gia vừa nói xong, quản gia đứng bên cạnh hiểu được ánh mắt đi làm.

Ánh mắt sắc bén nhìn về Mạc Thích Thanh: “Thích Thanh, lên phòng sách nói chuyện với tôi không?”

Tuổi Mạc Thích Thanh đã gần năm mươi nhưng tinh thần khỏe mạnh, bộ dạng anh tuấn gần như nhìn không ra tuổi thật, cười với Dịch Lam: “Không cần, tôi chỉ đến đây để gặp ông, không ngờ gặp được đại thiếu gia nhà họ Tang, lúc này mọi người ngồi cùng với nhau cũng không tệ.”

Tang Nhuế không nhịn được thầm oán: “Ông cũng nên hỏi chúng tôi có muốn hay không chứ! Không biết xấu hổ!” Vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ ngoan ngoãn ngẩng xuống bên cạnh Dịch lão gia.

Vừa mới ngẩng xuống lại nghe thấy Mạc Thích Thanh hỏi: “Sao vậy, thiếu phu nhân nhà họ Dịch bị bệnh à? Cũng phải, gần đây liên tục xảy ra nhiều chuyện như vậy, tâm sự đè nén dễ ảnh hưởng đến cơ thể.”

Tang Nhuế cắn răng, đang muốn nói chuyện lại nghe thấy Dịch lão gia mở miệng: “Con bé là phụ nữ, có Dịch Tân ở bên cạnh sao lại để nó quan tâm đến nhiều chuyện như vậy? Chẳng qua là con bé ngẩng uống trà trong vườn hoa nhiều gió, bị lạnh thôi. Thích Thanh ông mỗi ngày đều bận rộn nhiều việc, bản thân vẫn chưa lo xong, tạm thời đừng quan tâm đến con bé.”

Trong lời nói Dịch lão gia có mỉm cười cứng, đẩy Dịch Tân ra cản châm chọc người kia một phen.

Vậy mà Mạc Thích Thanh nghe không hiểu, vẫn tự mình nói tiếp: “Ngày ấy, bởi vì thẳng nhóc của nhà họ Phương, Tương Đằng với thiếu phu nhân nhà họ Dịch có chút hiểu lầm, vô lễ với thiếu phu nhân. Sau đó nó luôn nói với tôi, thiếu phu nhân nhà họ Dịch dũng cảm mà thận trọng, đa mưu túc trí cùng với trí thông minh và khuôn mặt xinh đẹp, hiện tại, hiếm khi dặn tôi phải tự mình nói một tiếng xin lỗi với thiếu phu nhân nhà họ Dịch.”

Mạc Thích Thanh nói lời này với vẻ mặt nghiêm túc nhưng lại không giống như lời nói bên ngoài, thậm chí còn nhìn chăm chú vào Dịch lão gia, trong ánh mắt có sự kiên định.

Dịch lão gia cười: “Sao lại nói vậy, người trẻ bọn họ náo loạn một chút vậy mà muốn người lớn như ông đến nói xin lỗi với con bé? Vậy còn ra thể thống gì!”

Rất trầm ngâm: “Nếu hôm nay con bé không bị bệnh ở trên giường, tôi nhất định phải kêu nó xuống nhận tội với ông, nhưng mà đúng lúc này con bé bị lạnh, không may trúng gió, việc này, Thích Thanh ông sẽ không muốn

nhắc lại. Người trẻ tuổi thôi, ai lại không có lúc xúc động, tóm lại không ảnh hưởng đến giao tình của hai nhà tôi với ông là tốt r ĩ.”

Tang Nhuế nghe lời nói của Dịch lão gia mới yên lòng.

Cô có cảm giác, cảm thấy hôm nay Mạc Thích Thanh tới không phải chuyện tốt. Rõ ràng ông ta nói muốn gặp Tân Hành mà lại chọn lúc Dịch Tân không ở nhà, cuối cùng có ý đ ão gì?

Đúng r ĩ, hôm đó Tân Hành giả dạng cháu ngoại của Cố Viễn Chi, lúc đó lời nói ám chỉ việc riêng nhà họ Cố rất phức tạp...

Trong chốc lát Tang Nhuế cảm thấy nặng trĩu, nếu việc này truyỀn tới tai Cố Viễn Chi, vậy thì hậu quả không thể đoán trước được.

Cố Viễn Chi rất xem trọng danh tiếng, cực kì quý trọng. Nghe nói khi còn trẻ từng có phóng viên giải trí đưa tin tình sử của ông với một người phụ nữ, tin tức còn chưa đăng lên, người phóng viên kia đã làm liên lụy đến tòa soạn, thậm chí cả tập đoàn lớn phía sau tòa soạn báo đó cũng biến mất trong một đêm.

Lúc đó việc này gây ra sóng gió rất lớn, mọi người cực kì oán giận với thủ đoạn tàn nhẫn của Cố Viễn Chi nhưng dù tức giận cũng không dám nói. Sau đó không còn ai dám lấy việc trong nhà của Cố Viễn Chi để viết nữa.

Mà lúc ấy Tân Hành có thể lừa được Tương Đằng ngoài sự dũng cảm, cẩn thận của cô còn có nguyên nhân này.

Cố Viễn Chi cực kì nhạy bén với những chuyện như thế này, nếu như Tân Hành nói dối không cẩn thận có thể liên lụy nhà họ Dịch với nhà họ Cố trở thành kẻ thù.

Lúc này, nghe nói tay phải Tương Đằng bị tàn phế. Chắc chắn Mạc Thích Thanh sẽ không chịu để yên, vậy thì lúc này ông ta muốn mượn chuyện của Tân Hành châm ngòi nổ quan hệ giữa nhà họ Dịch với nhà họ Cố, có thể kết hợp với nhà họ Cố thuận tiện báo thù cùng một lúc hay sao?

Nghĩ đến đây liền thấy hoảng sợ, đột nhiên Tang Nhuế nhận ra không
thể để Mạc Thích Thanh nhìn thấy Tân Hành!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 138: Dịch Thiếu Phu Nhân (1)

Editor: Tiểu Ma Bạc Hà

Beta: meomeo

Hôm nay, Mạc Thích Thanh muốn gặp Tân Hành chắc là để chứng thực chuyện kia là nói dối. Một khi xác nhận xong sẽ truyền tới tai Cố Viễn Chi, Cố Viễn Chi chắc chắn sẽ tạo áp lực cho nhà họ Dịch mà bên kia thì có một nhà họ Mạc như hổ rình mồi, vậy thì một là nhà họ Dịch phải cùng lúc ngang nhiên giằng co với hai nhà họ Cố và họ Mạc, hai là giao ra Tân Hành.

Mà cho dù nhà họ Dịch quyết định thế nào thì Mạc Thích Thanh đã giúp con trai ông ta là Mạc Tương Đằng hả giận.

Lão huyền này, vì báo thù đã nghĩ rất chu đáo!

Tang Nhuế thầm oán nhưng cũng không nhịn được có chút an ủi. Nếu ngay cả cô cũng thấy rõ vậy thì lão gia không thể nào không biết.

Có lão gia ở đây thì vật trang trí như Mạc Thích Thanh chẳng là cái gì!

Không ngờ, Mạc Thích Thanh bị từ chối khéo léo chẳng những không bỏ cuộc mà còn quyết tâm hơn. Nói nữa cũng như không lại thành ra giả dối khôn khéo, giọng nói lạnh lùng: “Lão gia, vậy là ông không đúng rõ. Tôi Mạc Thích Thanh đích thân tới đây chỉ muốn nói hai chữ xin lỗi với cháu dâu của ông, ngay cả mặt ông cũng không cho tôi gấp. Chẳng lẽ cháu ngoại cao quý của Cố Viễn Chi Mạc Thích Thanh tôi cũng không thể gấp hay sao, cần có Cố Viễn Chi đích thân tới đây cô ta mới chịu lộ mặt sao?”

Từng chữ thúc ép, trong bông có kim.

Tang Nhuế cắn răng. Mạc Thích Thanh lấy Cố Viễn Chi ra lúc này chính là để uy hiếp!

Dịch lão gia cười lạnh một tiếng, đứng dậy: “Tôi chưa bao giờ nghe nói cháu dâu của tôi có liên quan gì đến Cố Viễn Chi. Lão Mạc, tin tức nhỏ này ông nghe được ở đâu thì ông cứ hỏi người đó, bỏ qua cho tôi không tiếp.”

Sau đó quay đầu về phía Tang Nhuế đã đứng dậy theo: “Tang Nhuế, giúp tôi tiễn lão Mạc ra ngoài.”

Nói xong tự mình chống gậy chậm rãi rời đi.

Tang Nhuế cười thầm trong lòng, mặt bình tĩnh đi đến trước mặt Mạc Thích Thanh lạnh nhạt nói: “Ông Mạc, mời ông đi.”

Nói xong đưa tay chỉ đường cho Mạc Thích Thanh.

Mạc Thích Thanh không ngờ lão đầu Dịch Lam đã sớm mặc kệ mọi chuyện, lại cứng rắn như vậy, cứng mềm đều không chịu mà ngay cả lời ám chỉ hai nhà Cố, Mạc có thể liên kết ông ta cũng không để vào mắt.

Chẳng lẽ, vợ của Dịch Tân thật sự là người của nhà họ Cố? Ông ta mới dám không lo ngại như vậy?

Không, không thể nào. Nếu vợ cậu ta là người nhà họ Cố thì tiểu tử Dịch Tân kia sao dám dây dưa không rõ với Nghê Tranh kia? Sao Cố Viễn Chi có thể nuốt xuống cơn giận này?

Đến lúc này, trong lòng đã tính kế đầy đủ, Mạc Thích Thanh giương mắt nhìn Tang Nhuế, trên môi hiện lên tia cười lạnh lùng tàn nhẫn.

Đưa tay, một đòn, đúng lúc Tang Nhuế dám vươn cánh tay ra trước mặt ông ta.

Ông ta nhìn rất chướng mắt!

Tang Nhuế ngàn lần không ngờ ông ta lại ngang nhiên động thủ, không kịp đánh trả thì cánh tay đã bị hung hăng đánh trúng. Cô bị đau, trong lòng nổi lên phẫn nộ, theo bản năng xuất lực chân, ngăn lại Mạc Thích Thanh đang muốn rời khỏi, tay kia theo sau đánh lên mặt ông ta. Giơ tay một cái khống chế chặt chẽ hai tay của Tang Nhuế.

Nhưng mà trong nháy mắt, Tang Nhuế đang công kích bị khống chế gắt gao nhưng Mạc Thích Thanh cũng không chiếm được một chút lợi ích nào.

Tang Nhân ở một bên thấy thế, đứng dậy, cất cao giọng nói: “Ông Mạc, ông là người lớn sao lại làm khó một người trẻ tuổi như thế?”

Một tiếng nhắc nhở của anh để cho lão gia mới vừa rời đi nghe thấy rõ.

Dịch lão gia nghe thấy quay đài lại, mắt nhanh chóng liếc nhìn Mạc Thích Thanh cùng với Tang Nhuế đang bị khống chế, ánh mắt bỗng nhiên long lên, cười: “Thích Thanh, ông đến nhà họ Dịch để xin chỉ dạy võ thuật đây à? Chắc chắn Tang Nhuế không thể làm ông vừa lòng, chỗ của tôi còn rất nhiều người, hay là để bọn họ chơi với ông?”

Mạc Thích Thanh nghe xong hừ lạnh, lúc này mới hung hăng ném tay Tang Nhuế ra.

Trong lòng ông ta vốn đang giận nhà họ Dịch cùng Tang Nhuế, cú hất này tất nhiên sẽ không kiềm lực. Tức giận ném Tang Nhuế ra xa vài bước, cơ thể Tang Nhuế không vững, liên tục lùi về phía sau, cuối cùng Tang Nhân đi tới đỡ cô.

Nhưng mà không ngờ, cô bị lực xô này làm cho thuốc được giấu trong tay áo văng ra ngoài. Không may, đúng lúc rơi xuống dưới chân Dịch lão gia.

Trong lòng Tang Nhuế khẩn trương, lập tức đẩy Tang Nhân ra, đi nhanh tới chỗ Dịch lão gia.

Nhưng mà vẫn chậm. Hành động của quản gia cực nhanh, nhặt hộp thuốc lên đưa cho Dịch lão gia.

Tang Nhuế đến gần cũng chỉ kịp nhìn thấy Dịch lão gia nhìn chằm chằm vào chữ phía trên, đôi mắt sắc bén nheo lại.

Trong nháy mắt giọng nói lạnh đến thấu xương: “Ông Mạc, không tiễn!”

Mạc Thích Thanh cũng nhìn thấy nhà họ Dịch đang có chuyện lộn xộn, cười lạnh một tiếng rời đi.

(Ma: Cười lạnh có vui đâu mà cứ thích làm thế nhỉ?)

Chờ Mạc Thích Thanh đi rã, Dịch lão gia mới đưa hộp thuốc trong tay mạnh mẽ ném lên người Tang Nhuế: “Cô nói cho tôi biết Tân Hành bị bệnh, con bé bị bệnh này hả?”

Ngay cả cơ hội nói dối thuốc là của cô Tang Nhuế cũng không có. Có đôi lúc Dịch lão gia thật sự rất lợi hại. Không chỉ đối với Mạc Thích Thanh, còn đối với bọn họ.

Trong nháy mắt, toàn bộ lòng Tang Nhuế lạnh lẽo.

Ở trong mắt Dịch lão gia, hộp thuốc này chứng minh Tân Hành không muốn sinh con vì nhà họ Dịch. Mà ở nhà họ Dịch có tôn ti trật tự nghiêm ngặt thì đó là tội lớn khó có thể tha thứ.

Thậm chí Tang Nhuế còn chưa biết phải khuyên ngăn lão gia như thế nào thì lão gia đã giận dữ xoay người.

Giọng nói có nghiêm khắc và trầm giật: “Quản gia, gọi điện thoại cho Dịch Tân, vợ của nó, để cho nó quyết định!”

“Không cần.” Theo bản năng, Tang Nhuế ngăn cản lại bị Tang Nhân giữ chặt phía sau, Tang Nhân cau mày, nghiêm túc lắc đầu với cô.

Lão gia đã nhanh chóng bỏ đi, quản gia đứng trước mặt Tang Nhuế khẽ thở dài một hơi, bất đắc dĩ lắc đầu.

Quản gia đang gọi điện thoại cho Dịch Tân, Tang Nhuế đứng một bên
hồi hộp nghe, nghe thấy trong điện thoại người đàn ông kia dường như
đang nghiên răng nói, lòng thắt chặt lại.

Giọng nói kia trầm thấp nghe như ma quỷ.

“Nếu cô ấy uống thuốc, tôi sẽ mang của các người!”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 139: Dịch Thiếu Phu Nhân (2)

Editor: Tiểu Ma Bạc Hà

Beta: Meomeo

Vườn hoa nhà họ Dịch, hai người giúp việc nhìn xung quanh không có ai li ~~ền~~ nhỏ giọng nói với nhau.

“Lần này lão gia nỗi giận thật sự. Tôi ở nhà họ Dịch vài năm chưa từng thấy ông ấy tái mặt như vậy. Lần này thiếu phu nhân... Aiz, tôi nghĩ ngày tháng sau này của cô ấy sẽ không dễ chịu lắm đâu. Nhưng mà cô ấy ỷ vào sự yêu thích của thiếu gia, ngay cả lão gia phát hỏa lớn như vậy cô ấy cũng không biết mình sai, giờ này vẫn còn ngủ.”

“Không có, tôi vừa sang phòng thiếu gia quét dọn, ôi này, cô không biết đâu ở cái phòng kia trên giường, dưới đất rỗi tinh rỗi mù.” Một người nữ giúp việc khác nói tới đây, chớp mắt với người kia cười ái muội: “Thiếu gia tinh lực tràn trề, lúc này lại đang vui vẻ với thiếu phu nhân, chuyện vợ chồng không khỏi kịch liệt một chút. Nhưng mà thiếu phu nhân hình như không muối.”

“Ừ, đúng vậy. Cô nghĩ xem nhì ~~ầu~~ ngày nay tuy là thiếu phu nhân cười nhưng giọng điệu lại thờ ơ, dường như không khơi gợi nỗi hứng thú. Lúc này, ngay cả phòng của mình cũng không đợi lại dọn vào ở trong phòng ngủ của Phong phu nhân.”

“Sao lại không có chút thích thú nào được chứ? Có thể bước chân vào nhà họ Dịch, gả cho người đàn ông như thiếu gia, bao nhiêu người phụ nữ nằm mơ cũng sẽ cười đến lúc tỉnh đó!” Cô gái kia thong thả nói, ánh mắt lộ

ra vẻ xem thường: “Hay là cô ta đang dùng chiêu lạt móm chuộc chặt. Tôi thấy tin tức trên tạp chí, gần đây cả ngày thiếu gia luôn ra vào với cô Nghê, ngày hôm qua cô Nghê còn tìm đến đây, phụ nữ ấy mà, nhất là lòng đố kị của phụ nữ thường thích tranh giành tình nhân, chỉ sợ lúc này đã bị chọc đến tức lên rầm.”

“Ai, cô vừa tới nên không biết, cô Nghê vốn là... Còn sớm hơn thiếu phu nhân. Đúng rầm, tôi còn nghe một nữ giúp việc tinh mắt nói, thuốc trong tay quản gia là thuốc tránh thai.”

“Gì? Tránh thai?! Cô ta bị điên rầm! Bao nhiêu người phụ nữ gả vào nhà giàu đâu muốn mang long thai, cô ta là... Bị túc đến điên rầm!”

“Tôi lại không nghĩ như vậy.” Người phụ nữ giúp việc lắc lắc đầu: “: “Người phụ nữ có yêu người đàn ông kia hay không thì phải xem cô ta có muốn sinh con cho người đó hay không, theo tôi thấy, thiếu phu nhân làm vậy giống như là... Không muốn tiếp tục với thiếu gia.

Người kia chậm rãi nói đến đoạn cuối thì cố ý hạ giọng xuống, vẻ mặt cẩn thận càng tăng thêm tính xác thực và vài phần tin tưởng, nghe thấy nữ giúp việc kia kinh hãi.

Không ngờ, không ngờ lúc này một tiếng trách cứ vang lên từ phía sau.

“Các người ở đây nói bậy bạ cái gì!”

Trong nháy mắt, hai nữ giúp việc đang bàn tán sợ tối mức toàn thân run lên, run rẩy quay đầu liền thấy quản gia đứng một bên, mày nhíu lại, vẻ mặt nghiêm khắc.

Hai người này ngang nhiên bàn tán chuyện riêng tư của ông chủ ở ngay trong nhà họ Dịch lại vừa vặn bị bắt, trong chốc lát sợ hãi chột dạ nhưng lại không thể chối.

Quản gia hừ lạnh: “Lời như thế, nếu để cho thiếu gia nghe thấy có mười cái mạng các người cũng không thể sống!”

“Thành thành thật thật làm việc, nhất là với thiếu phu nhân trên lầu, chăm sóc cẩn thận, con bé không phải là người các người có thể đối xử bình thường!”

Hai nữ giúp việc cúi đầu xuống, cuống quít đáp: “Dạ, dạ, chúng tôi đã nhớ kỹ.”

Quản gia lạnh mặt nói xong mới quay người về phòng khách.

Người làm bấy giờ phải trông coi cẩn thận. Lời nói vừa rồi, thiếu phu nhân không muốn tiếp tục với thiếu gia...

Nếu thật sự để người khác nghe thấy, chưa nói hai người kia bị mất mạng, không chừng đến cả mạng già của ông cũng sẽ bị tính đến.

Ông sống ở nhà họ Dịch được vài chục năm nhìn thấy cậu ấy lớn lên, tuy nói tâm tư của thiếu gia ông không đoán ra nhưng về mặt này ông có thể chắc chắn. — — thiếu gia thật sự rất quan tâm thiếu phu nhân.

Tuy nói thiếu phu nhân là người đến sau Nghê Tranh còn giống Nghê Tranh vài phần, không trách được người khác sẽ hiểu sai nhưng ông cảm thấy việc này còn chưa biết được là ai giống ai.

Người phụ nữ có yêu một người đàn ông hay không thì phải xem cô ta có muốn sinh con cho người kia hay không.

Tương tự, người đàn ông có yêu người phụ nữ kia hay không thì phải xem anh ta có nóng lòng muốn người phụ nữ kia sinh con cho mình hay không.

Nhưng mà chỉ có một hộp thuốc đã hung dữ như vậy, nếu như chỉ vì khoái hoạt trên giường thì có liên quan gì đến đứa con?

Trừ khi anh ta quan tâm người kia, quan tâm người phụ nữ đó có muốn sinh con cho anh ta hay không!

Nghĩ đến đây, quản gia không nhịn được than nhẹ một hơi, lắc đài. Vừa mới tới hành lang đã thấy Tang Nhuê sốt ruột bước từng bước.

Tiếp tục nhìn lên lâu rãnh ngoài cửa hoàn toàn yên tĩnh ông liền biết Dịch Tân còn chưa về

Quản gia đi đến phía trước, nói: “Phong phu nhân, cô ngã xuống nghỉ một chút đi.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 140: Dịch Thiếu Phu Nhân (3)

Editor: Tiểu Du

Beta: Meomai

Lúc Nghê Hồng mới lên nơi đô thị lớn này, những ánh đèn rực rỡ óng ánh một cách mỹ lệ mang theo vẻ kiêu xa, cũng có một loại cấm ky. Trái lại sự cấm ky đó càng làm cho con người thêm mê say.

Sâu trong thâm tâm con người, ai cũng có những dục vọng và nhu cầu thiết yếu. Ban ngày luôn luôn tinh tế ẩn giấu những ham muốn ấy. Nếu không cẩn thận bộc lộ ra, kẻ đó là kẻ thất bại. Thế nhưng ban đêm, khi đã được che lấp dưới màn đêm, dù công khai những thứ ấy, thì nó cũng có thể biến thành một thứ cực kỳ mê hoặc dưới bóng đêm mỹ lệ sáng bóng.

“Nếu anh ta yêu em, ngày đó nhất định sẽ không lấy người khác. Bây giờ anh ta đã có vợ, nhưng vẫn đến với em, cùng em dây dưa. Nghê Tranh, em xác định đây là điều em muôn?”

Di động màn hình sáng lên, một loạt chữ nhỏ với nội dung rõ ràng hiện ra.

Bỗng nhiên, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng di chuyển. Cuối cùng ấn nhẹ hai phím liên tiếp.

Xóa bỏ.

Lại một lần tắt máy.

Màn hình chợt tắt. Bên cạnh, không khí bỗng nhiên căng thẳng. Cô ngẩng đầu, ánh mắt của người nọ như chim ưng, mà ánh mắt ấy đang nhìn chằm chằm gương mặt cô, như đang suy đoán cô.

Cô cười hỏi, “Đã trở về sao?”

Người nọ nhẹ giọng, lại tiếp tục chăm chú nhìn gương mặt của cô một lúc lâu. Không nói.

Trong lòng cô cả kinh. Vừa rồi anh đi ra cửa nói chuyện điện thoại, cô thừa dịp anh không có ở đây liền khởi động máy. Sáng sớm bỏ lại show nhạc kia, cuối cùng trong lòng có chút áy náy, muốn biết rõ cuộc tình hình thế nào. Khi khởi động máy lại thì chỉ có một loạt tin nhắn kia, trừ cái đó ra thì không còn gì khác.

Lại không biết khi nào người nọ sẽ quay lại, có thấy hay không.

Trong lòng cô đang chần chờ phải mở miệng như thế nào, người đàn ông kia đã thu hồi ánh mắt đang nhìn mặt cô, quay đầu, yên lặng đứng chờ Charlie bên cạnh, nhẹ giọng một câu, “Mang lên đi.”

“Vâng, Tân thiếu gia.” Charlie lập tức cùng một nữ nhân viên phục vụ đi xuống.

Nghê Tranh trong lòng cả kinh. Lúc này không hiểu tại sao anh lại đến chỗ cô, tâm tư của anh lại được che đậy quá sâu nên cô cũng không hiểu anh là có ý gì. Đến nơi này, nhưng lại nhìn chằm chằm vào cô, chậm chạp không nói lời nào, sau lại phớt lờ cô, một mình ra ngoài nói chuyện điện thoại, cho tới bây giờ mới gọi Charlie đi lấy đồ.

Cô nhịn không được mà tò mò, nở một nụ cười trên gương mặt, hỏi, “Lấy cái gì? Cắt cẩn thận như vậy, dường như rất luyến tiếc món đồ ấy.”

Dịch Tân nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô, chỉ nói, “Nếu thật sự không nỡ, cũng sẽ không kêu cô đến đây.”

Nghê Tranh thấy tay sắc lạnh lùng của anh, trong lòng nghi hoặc bất an. Lại nghe những lời này của anh, trong lòng lại nhịn không được mà vui vẻ.

Lúc này, hai tay Charlie cầm một chiếc hộp đen sẫm đi lên. Trong lòng cô thực sự nhịn không được hiếu kỳ, liền tự mình đi lên cầm lấy.

Mở chiếc hộp ra. Trong nháy mắt, não cô lập tức có một chút hỗn loạn. Một thứ gì đó rất dài, uốn lượn một cách tinh tế, cũng không rõ, nhưng đường cong trông rất thích, quấn chặt chẽ với nhau. Sau đó, đầu óc cô liền trở nên đục ngầu.

Nhin chầm chằm chiếc vòng tay sang trọng đơn độc kia, ánh mắt hoàn toàn cứng ngắc.

Không thể di chuyển được, trong lòng lại có cảm giác khó chịu. Cô đã hao tổn rất nhiều sức lực rốt cuộc mới có thể chuyển động cái cổ sờm đã cứng ngắc nhìn về phía người đàn ông kia.

Nhưng cuối cùng, con ngươi xinh đẹp của người đàn ông kia cũng không nhìn cô, chỉ hơi híp lại rồi nhìn sang món đồ trên tay cô. Anh thậm chí còn lười biếng ngẩng lên sô pha, cũng không cầm lấy nhìn kỹ món đồ, ngay cả dịch chuyển thân thể cũng không. Chỉ dựa vào sô pha, híp con ngươi nhìn từ xa.

Tựa như đối với thứ này anh sớm đã quá quen thuộc. Nhưng mà, liếc mắt một cái là có thể biết được toàn bộ.

Thâm tâm lập tức như bị gai đâm vào, càng trở nên chua xót hơn. Đúng, thứ này, anh hẳn đã rất quen thuộc rồi!

Mà cô đã thấy qua một lần. Khi đó, ở trên cổ tay Tân Hành.

Đây chính là vòng tay của Tân Hành!

Ý nghĩ trong lòng kia quá mức xác định. Cô gái xinh đẹp rốt cuộc nhịn không được, lần đầu tiên khẩu khí dâng lên sự chất vấn đối với người đàn

ông này, “Anh muốn đem chiếc vòng tay của Tân Hành tặng cho em?”

Dịch Tân nghe thấy giọng nói của cô, lúc này mới đưa mắt nhìn về phía chiếc vòng, như cười lại như không mà đáp lại cô, “Thích nó sao?”

Anh nhẹ nhàng nói, trong nháy mắt lại khiến cô bối rối.

Đây là bản sao của món đồ ấy? Cô không biết nên trả lời như thế nào.

Lại có người thay cô đáp.

“Tân thiếu gia, thời gian gấp gáp, thật sự đã lường trước được việc không tìm thấy món đồ giống y như đúc theo lời ngài. Các thợ giỏi nhất đã dốc hết sức lực để làm ra món đồ này rồi.”

Charlie đứng một bên, hơi khom người giải thích, trong ánh mắt mang theo một chút thấp thỏm. Vì Tân thiếu gia này, hôm qua qua đây phân phó, nói rằng muốn một cái vòng tay ngọc bích, lại nói không cụ thể, cuối cùng chỉ bỏ lại một câu: càng nhanh càng tốt.

Charlie đương nhiên không dám chậm trễ, lập tức liền gọi điện thoại liên hệ nhà xưởng, cấp tốc tìm nguyên liệu, lại đi suốt đêm chế tạo gấp gáp nên hôm nay, ngay lúc này mới có thể đưa đến đây. Nào biết, vòng tay vừa tới, vị thiếu gia này lại gọi điện hỏi có làm thật thỏa đáng hay không. Anh ta kinh ngạc, một thân mảnh hôi lạnh, thật may mắn mới có thể trả lời suông sảng, “Đã làm thỏa đáng, Tân thiếu gia. Ngài muốn tôi mang đến nhà của ngài không?”

Nhưng anh ta lại không ngờ rằng, vị thiếu gia kia lại đích thân tới lấy. Càng không ngờ rằng, lại vẫn mang theo vị mĩ nhân lẳng lơ này như lần trước.

Chỉ là, ánh mắt mĩ nhân này dường như rất thâm độc. Hai lần nhìn thấy đều là bộ dạng khoác lén mình những loại châubáu tốt nhất, làm Charlie nhịn không được nơm nớp lo sợ.

Không ngờ rằng, vị đàn ông biếng nhác kia lại cười với anh ta, “Rất tốt, cậu làm rất khá.”

Liên tiếp hai tiếng “Rất tốt”, làm Charlie nhất thời vừa mừng lại vừa lo, cũng mang theo một sự khó hiểu.

Vị thiếu gia này, lúc vào cửa gương mặt vẫn còn u ám, rõ ràng là tâm tình không tốt, lúc này lại không chút tiếc rẻ nào khen anh. Trong lòng kinh ngạc nhất thời lại cuống quít nói, “Có thể khiến Tân thiếu gia hài lòng là tốt ră̄.”

Dịch Tân cười, đưa tay cầm chiếc vòng tay trong hộp, ngón tay vuốt ve ở nơi ngọc thạch tinh tế, trong suốt, trơn bóng. Cuối cùng lại cầm lấy cánh tay mỹ lẽ bên cạnh, hướng về phía cánh tay ấy.

Nghê Tranh hơi giãy giụa, nhìn anh, giọng nói có chút bất ổn, “Vì sao lại muốn đưa cho em vật này?”

Người đàn ông thấy cô bỗng nhiên giãy giụa, cười, “Bởi vì Tân Hành đã có một cái, không thể tặng cho cô, nên chỉ có thể làm tiếp một cái khác tặng cô.”

“Vốn dĩ anh biết rất rõ em đang hỏi gì mà.” Nghê Tranh nói, giọng nói cũng không tự chủ, cao vút, “Tại sao lại đem đồ của cô ấy làm một cái khác y hệt ră̄ đưa cho em?”

Cô hỏi như vậy, như đang chọc giận tới anh. Động tác của Dịch Tân hơi ngừng lại, một cái chớp mắt liền đem vòng tay ném trở lại trong hộp. Ném một cách chuẩn xác, động tác rõ ràng mang theo sự giận dữ.

“Đồ của cô ấy, cô không phải rất muốn có sao? Trước kia một bộ trang sức ngọc lục bảo, không phải cô cũng năn nỉ tôi làm tiếp một bộ cho cô?” Giọng nói vô tình, lạnh nhạt, “Hiện tại, tôi chủ động cho cô, cô lại nói không muốn?”

Con ngươi mỹ lệ híp lại, mang theo mấy phàn kích động, lại có vài tia tàn khốc, “Nghê Tranh, tôi rất không thích những người phụ nữ già mặn.”

Vừa nói xong, đã không kiên nhẫn đứng lên, sửa lại quần áo, “Có muốn lấy hay không là tùy cô.”

Dứt lời, chân đã cất bước chuẩn bị rời đi.

Trong lòng Nghê Tranh quýnh lên, đưa tay ra vội vàng kéo tay anh, “Ý của em không phải như vậy.”

Thân hình anh tuấn dừng lại, trong lòng cô mới nhẹ nhõm. Cô đứng lên đi tới bên cạnh anh, mỉm cười, “Anh có tâm tư tặng em thứ này thứ kia, em đương nhiên là thích còn không kịp. Trang sức ngọc lục bảo kia vốn dĩ chính là hai năm trước anh muốn tặng cho em, em đương nhiên không cảm thấy có vấn đề gì. Chỉ là lúc này, vòng tay này là của Tân Hành, nếu em đeo vào, cô ấy nhìn thấy, em chỉ sợ...”

Người đàn ông nghe xong, khoảnh khắc trước gương mặt còn rất lạnh lùng, lúc này lại ôn nhu cười với cô, “Cứ mang đi, trang sức này... Vốn dĩ là tôi muốn cho cô ấy nhìn thấy.”

Nghê Tranh ngắn người khi nghe những lời Dịch Tân nói ra.

Muốn cho nhìn thấy? Là cho Tân Hành nhìn sao? Nếu là vì Tân Hành, vậy có phải đã nói rõ ràng kỳ thực trong lòng anh vẫn có Tân Hành hay không?

Đúng vậy, Dịch Tân có thể lấy cô ấy, chẳng lẽ còn không đủ để chứng tỏ rằng trong lòng anh có cô ấy sao? Chỉ là, nếu như trong lòng có cô ấy, nhưng lúc này lại đến đây, vậy có phải cũng có thể nói, kỳ thực tâm của anh có phải đã dao động rã hay không?

Nghê Tranh nghĩ như vậy. Vậy thì đây cũng là cơ hội của cô, cô cần phải nắm chắc.

Cười một cách lảng lơ, cô chăm chú nhìn người đàn ông kia, đôi môi kiều diễm mỉm mại khẽ mở, “Tân thiếu gia, giúp em đeo vào đi.”

**

“Em sơ suất quá! Tại sao em có thể lấy loại thuốc này cho cô ấy dùng chứ?!” Phong Dương đứng ngoài hành lang, nhẹ giọng, trong giọng nói có chút trách mắng Tang Nhuế.

Tang Nhuế thấy Phong Dương biểu tình nghiêm túc, lại không giống như chỉ đơn thuần chỉ trích, nhất thời nhịn không được trong lòng rùng mình, cẩn thận hỏi, “Ý của anh là gì?”

Phong Dương khẽ thở dài một hơi, “Tân Hành vốn sinh ra đã ốm yếu, thân thể vốn dĩ yếu ớt, hơn nữa lần trước đã sanh non, lúc này, bất kể như thế nào cũng không thể dùng bậy, nếu không cẩn thận, cả đời này sẽ không thể sinh con được nữa.”

Tang Nhuế nghe được trong lòng liền trầm xuống, nhất thời nghĩ lại mà sợ. Cũng không tệ...

Lại bỗng nhiên ôm cánh tay Phong Dương, vội hỏi, “Dịch Tân có biết không?”

“Cậu ấy sao có thể không biết?” Phong Dương nhìn chằm chằm Tang Nhuế, “May là Tân Hành không có việc gì, nếu không anh chỉ sợ có chạy trốn tới chân trời góc biển với em, nhất định cũng không thể tránh được sự truy sát của Dịch Tân.”

Tang Nhuế nghe những lời anh nói, vốn dĩ tâm tình căng thẳng lúc này mới rõ cuộc buông lỏng, đầm nhẹ lên vai anh, cười.

Phong Dương lại nắm tay cô, nghiêm mặt nói, “Em mau đi đánh thức Tân Hành, lát nữa Dịch Tân sẽ trở lại ngay, nhất định không thể để cho anh ấy nhìn thấy Tân Hành ở trong phòng em.”

Anh vừa mới nói xong, liền nghe được tiếng nói từ phía sau truyềnen đến, mang theo một chút tà ác, “Tân Hành đang ở đâu?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 141: Dịch Thiếu Phu Nhân (4)

Editor: Vũ Phương Quỳnh

Beta: Meomai.

”Hành Hành”

Tang Nhuế đứng bên giường, khom lưng nhẹ lay người phụ nữ còn đang ngủ mơ, “Tỉnh tỉnh”.

Tân Hành nghe thấy tiếng động, hù khẽ. Nhưng ngay cả mắt cũng không mở ra, mà trở mình tránh thoát khỏi tay của Tang Nhuế, kéo chăn đắp qua đầu rầm tiếp tục ngủ.

Khóe môi Tang Nhuế vừa kéo, bất đắc dĩ phía sau lại có một áp lực mạnh mẽ lao đến gắt gao bao phủ lấy cô, đột nhiên cất cao giọng, “Tân Hành, cô mau rời giường cho tôi”.

Tiếng vừa phát ra, người đàn ông phía sau cô vốn đang rã rời liền hứng thú ngã dậy, ánh mắt nhẹ nhàng liếc nhìn cô, chợt nhíu mày nguy hiểm.

Lúc này Tân Hành đột nhiên nghe thấy tiếng “rõng giận”, thân thể bỗng nhiên sợ đến run lên, nhưng vẫn mê man.

Cơ thể ở trong chăn co rút lại, hai mắt nhắm lại lầm bầm, “Mẹ, con đang mặc quần áo mà, chờ con một chút thôi”.

Mẹ...

Tang Nhuế cảm thấy như có thiên lôi thảng tắp đánh xuống cô, toàn thân nhất thời cứng đờ, hoàn toàn không biết phản ứng thế nào. Tân Hành...Tân Hành cô ấy vậy mà lại làm nũng.

Cô ấy còn nói dối, sao cô ấy có thể đang mặc quần áo, rõ ràng là đang ngủ mà!

Tang Nhuế phản ứng không kịp, chỉ cảm thấy hoa mắt, người đàn ông sau lưng cô không một tiếng động tạo áp lực cho cô, lúc này đi đến trước giường, cô vô thức lui về phía sau vài bước, nhường đường. Lại thấy người đàn ông kia khom xuống, cánh tay ôm Tân Hành vào trong lòng.

“Được, em ngủ, anh ôm em trở về”

Vốn Tân Hành ngủ rất sâu, đang mơ thấy Du Tiểu Nghi, vô thức muốn đi thật sâu vào trong giấc mơ, không muốn tỉnh lại, nhưng khi nghe thấy tiếng nói gần bên tai thì toàn thân chấn động, đôi mắt đột nhiên mở ra.

Trong nháy mắt, đôi mắt còn có chút mờ màng liền đầy hoảng sợ, tuyệt vọng cùng hận ý, lại cực kỳ rõ rệt.

Người đàn ông thấy được, mắt híp lại, toàn thân hầu như không ngừng cứng lại.

Đồng thời Tân Hành liền đẩy anh ra, bản thân lại lần nữa chạy về giường.

Phản xạ có điều kiện kéo chấn qua, bao lấy chính mình, ánh mắt mang theo phòng bị, thân thể lùi về sau.

Trong nháy mắt, ánh mắt Dịch Tân mang theo âm đức, chỉ là thân thể vẫn duy trì tư thế vừa rồi ôm lấy cô.

Hai người cứ như vậy mà giằng co. Khẩn trương lại xấu hổ.

“Cái kia, Hành Hành, Dịch Tân đã trở lại.” Tang Nhuế đứng một bên nhìn hai người này với bài không khí căng thẳng, chỉ cảm thấy da đầu run

lên, nhưng vẫn ngượng ngùng lên tiếng.

Tân Hành lúc này mới rời tầm mắt đến Tang Nhuế, lại thấy Tang Nhuế đứng phía sau Dịch Tân, vẻ mặt xấu hổ, ánh mắt thấp thỏm, cẩn thận lắc đầu với cô.

Trái tim Tân Hành nhanh chóng trầm xuống.

Lúc này cô bị Dịch Tân dọa đến đã tỉnh lại hoàn toàn từ trong giấc mơ, lại thấy Tang Nhuế vẻ mặt khẩn trương, liền thấy tình hình không tốt, phỏng chừng người đàn ông này đã biết.

Chỉ là, nghĩ tới đây, đột nhiên cô lại không thấy sợ hãi, lắc đầu tự giễu cười. Cô xốc chăn lên, tự mình xuống giường.

Vốn ở trong chăn ấm ngủ nên khi vừa xuống đất, bị gió lạnh thổi tới, không tránh khỏi run lên.

Tân Hành ngược mắt lên, nhìn về phía Tang Nhuế, “Tôi đi về trước đây”.

Tang Nhuế ánh mắt mèm nhũn, “Ừ, được”.

Lại đột nhiên nhớ tới ánh mắt cảnh cáo lúc trước, không thể để cho Dịch Tân nhìn thấy trốn tránh anh của Tân Hành. Lúc này trong lòng hoảng hốt, cũng không suy nghĩ liền nói chừa, ”Đáp chăn nói chuyện phiếm với chị thật vui”.

Nói xong, liền thấy Tân Hành mặt còn có chút trầm trọng lúc này đã hoàn toàn co rút.

Lúc này Tang Nhuế mới đột nhiên phản ứng kịp…

Cô là muốn thay Tân Hành giải thích với Dịch Tân. Tân Hành sang đây chỉ là cùng cô nói chuyện phiếm, để cho người đàn ông kia biết chẳng qua là Tân Hành không cẩn thận ngủ quên, cũng không phải cố ý muốn trốn tránh anh.

Kết quả... lời kia vừa nói ra, lại thành đắp chăn nói chuyện phiếm.

Tang Nhuế thầm nghĩ hung hăng quẹt miệng mình, người cho người là kéo kéo a!

Còn đắp chăn nói chuyện phiếm... đần kéo kéo còn giả trang làm Liễu Hạnh! Đây còn không phải là giấu đần lời đuôi sao??

Quả nhiên, Dịch Tân nhẹ nhàng một tiếng, kéo dài giọng hỏi lại, “Cô không nói chuyện phiếm với cô ấy, cô còn muốn làm gì?”

Dư quang nơi khoe mắt Tang Nhuế nhìn thấy Tân Hành đưa tay lau mồ hôi.

“Dịch Tân, chúng ta vẫn là trở về phòng đi.”

Tân Hành hẳn là bị sét đánh qua đần, lúc này chỉ muốn bỏ đi quan hệ trong sạch mà cùng Tang Nhuế chạy thật nhanh, đồng thời cũng buông xuống ân oán cá nhân giữa cô và Dịch Tân.

Dịch Tân ít khi thấy cô dùng giọng điệu thân thiết với anh, trong lời nói của cô thậm chí không một chút che giấu kéo gần quan hệ với anh, bên môi bất giác gợi lên nụ cười.

“Ừ.” Anh nhẹ giọng trả lời, không còn để ý tới Tang Nhuế kia bày ra vẻ mặt sáng ngời, đến bên người Tân Hành, duỗi cánh tay, cực tự nhiên ôm lấy hông cô.

Tân Hành bị anh chạm vào, thân thể không khỏi cứng đờ, nhưng cũng không đẩy anh ra, chỉ buộc mình thả lỏng trong lòng anh.

Hai người trở về phòng, Tân Hành nhẹ tay đẩy lảng ngực anh. Dịch Tân cũng không kiên trì, cô liền tránh ra, cách anh một khoảng cách cô mới nói, “Anh có chuyện gì muốn nói với em sao? Không có thì em đi ngủ.”

Cô nói chuyện với anh, nhưng không nhìn anh.

Dịch Tân lại hiึ̄m khi thấy cô lạnh nhạt mà không tức giận, chỉ đứng đó nhìn cô, hỏi, “Em vừa mới mơ thấy gì?”

Tân Hành cho rằng anh sẽ phát giận, càng có thể sẽ như tối qua ép buộc cô.

Trong lòng cô mơ hồ có chút nhận thức, cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý từ trước, không nghĩ tới anh lại đột nhiên hỏi điệu này, cô nhất thời cả kinh, mở to mắt nhìn anh.

Dịch Tân nhìn lại cô, ánh mắt hai người nhất thời giao nhau.

Trong lòng cô thoáng buồn, cuống quít nghiêng đầu trả lời, “Em mơ thấy mẹ em.”

Cô nói tới đây rã nói tiếp, “Em mơ thấy em vẫn còn bé, mẹ đi đâu đìu mang em theo. Có khi bà có hội nghị lúc sáng sớm, em lại luôn không dậy nổi, bà thường bị em làm cho gấp đến độ giật chân. Thế nhưng bà chưa bao giờ để em một mình ở nhà.”

Tân Hành nói đến đây, cuối cùng ánh mắt hướng về phía Dịch Tân, “Bởi vì, bà sợ em ở một mình cùng Tân Hạo. Tân Hạo sẽ làm em bị thương.”

Cô nói đến đây, bên môi xuất hiện một tia cười, nhưng lại đâm vào đáy lòng anh.

Dịch Tân mắt híp lại, anh hiểu ý cô.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 142: Dịch Thiếu Phu Nhân (5)

Cô dùng chính bi kịch của mình để nhắc nhở cô. Cô không nghĩ tới làm như vậy lại khiến cho bi kịch kéo dài vĩnh sau.

“Dịch Tân, anh cảm thấy gia đình như vậy có ý nghĩa không?”

“Đứa trẻ vô tội, nếu như em không xác định có thể mang đến cho nó đầy đủ yêu thương và gia đình hoàn chỉnh, em sẽ không cần con. Mà anh có giận em, hận em... ép buộc em, em cũng không muốn.”

Tân Hành nhìn chằm chằm anh, kiên định nói.

Tay Dịch Tân khẽ nhúc nhích, cô vốn còn cách anh một đoạn, nháy mắt liền bị anh kéo vào lòng. Anh dùng lực bắt lại, ngay cả giây dựa cô cũng không làm được, chỉ có thể nhu nhược ở trong lòng anh, ngẩng đầu, lại rơi vào ánh mắt tà tú híp lại của anh.

“Em cứ như vậy xác định có thể làm chủ?”

Cô cười, “Em nghĩ không ra, trong chuyện này sao em lại không làm chủ được.”

Anh cúi đầu, khàn giọng nói bên tai cô, “Em có biết, nếu anh muốn thì sẽ không có gì không chiếm được. Bất kể là em, hay là con.”

Cô nghe vậy trong lòng hung hăng co rút lại, một tia thấm lạnh dần dần tản ra, cho đến khi ngấm vào tứ chi bách hợp. Cô chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, nhưng trong lòng lại càng thêm chua sót, mạnh mẽ nở một nụ cười, “Nếu em là anh, cho dù bắt đầu tốt đẹp, em cũng không muốn.”

Anh nghe xong, đuôi mắt tinh tế cong lên, đôi mắt lóe sáng hàm mi long lên trên mặt anh, “A?”

Cô nhìn lại anh, “Đời người vốn có bở mới có được, v`em`at cảm tình lại càng như thế, chỉ có bở đi những cám dỗ dư thừa, chỉ để lại một người, cùng... một đứa con, tâm mới có thể thỏa mãn.”

Cô nói xong, đôi mắt hơi híp lại, tới gần người anh.

Tim anh bỗng nhiên khẽ động, muốn ôm cô càng chặt hơn, nhưng cô đã lùi ra, mắt lại mở to, mang theo chút châm chọc cười, “Liền ví dụ như lúc này, trên người anh mang theo hương vị người phụ nữ khác đến ôm em, anh còn muốn em toàn tâm toàn ý đáp lại anh sao?”

Anh nghe cô nói, khéo môi hơi gọi lên cười tà, “Cho nên, Tân Hành, em thừa nhận đây là em đang ghen?”

Cô lắc đầu, cười, “Lúc này anh có thể cho là như thế. Đương nhiên, kì thật em chỉ thay anh đưa ra một giả thuyết. Nếu như anh thật sự thích Nghê tiểu thư, bây giờ cô ấy đã trở về, anh nên toàn tâm toàn ý đối với cô ấy. Nếu về sau, ở thời điểm anh ôm cô ấy, trên người lại có hương vị của em, em nghĩ, hẳn cô ấy sẽ không vui. Nếu cô ấy không vui, lòng anh cũng sẽ không vừa lòng.”

Cô nói tới đây, mắt hơi mát đi tiêu cự, giọng nói mèm mỏng như cánh ve, “Một người, một lòng, cả đời cảm thấy mỹ mãn.”

Dịch Tân bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt sâu tối. Thật lâu sau, Tân Hành chỉ cảm thấy trước mắt trống rỗng, trên eo càng chặt hơn, khi phản ứng lại thì thân cô đã rơi trên giường lớn mèm mại. Trên người, cơ thể người nọ gắt gao bao phủ.

Cô vô thức đẩy anh ra. Anh lại đột ngột cúi đầu, chuẩn xác hôn môi cô, không đếm xỉa khước từ của cô, một ý nạy mở răng cô. Đầu lưỡi linh hoạt tùy tiện xâm nhập, cuốn lấy vân vê trong miệng cô, không để lại lối thoát.

Tân Hành lòng thầm quýnh lên, vừa giận, lại cảm thấy hông mình bị anh gắt gao đè lấy. Trong lòng hoảng hốt, toàn bộ những kí ức vỡ vụn tối hôm qua xông thẳng lên đại não, khớp hàm cô căng thẳng, răng nhọn cắn rách môi anh. Thoáng chốc, miệng lưỡi hai người lúc đó đầy máu tanh.

Anh mở mắt ra, chăm chú nhìn cô, nhưng lại híp lại, động tác trong miệng lưỡi không lùi, ngược lại càng hướng vào miệng cô xâm nhập. Cũng đem mùi vị máu tanh trong mình đưa vào miệng cô, bức cô chia sẻ cùng anh.

Trong lúc dây dưa, cô nghe thấy giọng khàn mang theo thâm trầm của anh, “Một đời quá dài, anh chỉ mong lúc này được thỏa mãn.”

Tuy lời nói ra trong khi giao triền, mang theo mơ hồ nhưng cô cũng nghe rõ. Sau đó, vốn đang chống lại động tác của anh đột nhiên dừng lại. Cô chỉ cảm thấy tâm thoảng nhẹ bỗng. Không, như có cái gì đó cực kì quan trọng lấp đầy nơi nào đó, nhưng một câu nói kia liền lấy ra toàn bộ từ nơi đó.

Vốn dĩ cô cho rằng, Dịch Tân có thể hiểu được câu nói kia, bất luận người đó có phải là cô hay không, trái tim kia cũng không hướng về cô.

Như vậy, là do cô đã quá hy vọng sao?

Hơn hai năm nay, anh chỉ có một người phụ nữ là cô. Cô cho rằng, người đó chính là cô, nhưng bây giờ còn có một Nghê Tranh. Anh nói với cô, cô là người anh tìm đến có thể thay thế để anh thỏa mãn.

Như vậy, được, ít nhất cô có thể ép buộc bản thân mình tiếp nhận. Nhưng người kia không phải là cô, Nghê Tranh mới chính là người đó.

Thế nhưng bây giờ Dịch Tân lại nói cho cô biết, một đời quá dài, anh chỉ mong một khắc thỏa mãn.

Lòng cô nhất thời trống rỗng, lại rất đau.

Tay nhẹ nhàng vòng qua thân thể anh, để lên lưng anh. Người đàn ông cứng đờ, động tác hơi ngừng nhưng lại lập tức tiếp tục.

Quần áo của cô đã bị lột ra.

Cô nhắm mắt lại, ghé vào tai anh nhẹ giọng nói, “Anh có thể đi tắm trước được không? Em không muốn làm trong mùi vị của ba người.”

Dịch Tân, nếu anh không biết thỏa mãn một người, trong lòng anh cả đời cũng sẽ không thỏa mãn.

Anh vốn đang đúng lúc nâng đầu lên, đôi mắt thật mĩ lệ, trong người mang theo khát khao bức bách, gắt gao nhìn chằm chằm mặt cô.

Cô chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt lại, không hề nhìn anh cũng không chống đối anh.

Rốt cuộc, tay anh chống cơ thể ngã dậy, rời khỏi người cô. Vào phòng tắm.

Tân Hành nằm trên giường nghe được âm thanh sắc bén từ trong phòng tắm liền thở dài ra một hơi. Cô nhắm mắt lại, ở khoe mắt một hàng ấm ướt chảy xuống.

Trở mình bọc cơ thể vào trong chăn, vốn còn rất buồn ngủ nhưng đến bây giờ lại cứ tỉnh táo đến nỗi làm cho lòng người đau đớn.

Cho đến khi âm thanh trong phòng tắm dần dừng lại. Cô nghiêng mình, nghe được tiếng anh lên giường. Sau đó, cơ thể nóng ấm nhẹ đến bên người cô.

Lúc mới đầu tất cả đều là vị tươi mát của anh sau khi tắm, mất đi mùi nước hoa của phụ nữ, ít nhất đầu cô không còn đau nữa.

Một cánh tay mạnh khỏe ôm chầm lấy cô. Thân thể cô vừa chuyển động liền đến bên người anh. Cô vẫn không hề mở mắt như cũ, chỉ chờ động tác kế tiếp của anh, với tư thái không thể khôn thưa nhận.

Đợi hゝゝ lâu nhưng anh vẫn chỉ ôm cô như cũ.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 143: Dịch Thiếu Phu Nhân (6)

Edit & beta: meomai

Trước đó quần áo của cô đã bị anh lột đi, chính anh sau khi tắm rửa cũng trầy trật. Hai người ở dưới chăn, trong khoảng cách da thịt cùng da thịt gần sát như vậy, anh lại không tiến thêm một động tác nào nữa.

Trong lòng cô không biết là chua sót khổ sở hay là vui mừng, trăm vị hỗn tạp. Chỉ là tựa trong lòng ngực anh, cô lại dần dần buông ngủ trong châm chọc. *

Nếu như buông ngủ đại biểu cho an lòng, như vậy có nghĩa là, hiện tại anh vẫn có thể khiến cho cô an lòng?

Đại não cô một mảnh hỗn loạn, càng để ý càng đau đớn, bất giác càng chìm đắm trong cơn buồn ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy có nụ hôn ấm áp mang theo sự dịu dàng hiếm thấy rơi trên mặt cô. Còn có một giọng nam khàn khàn mang theo đau lòng.

“Xin lỗi. Nhanh thôi, sau khi chúng ta trở về, anh sẽ bồi thường cho em thật tốt, được không? Ngoan, đừng giận anh.”

Giọng nói kia mơ mơ màng màng, nhẹ nhàng lại không ngừng, từ trán cô đến mặt mũi, đến môi, dọc một đường. Lại đến tai, cổ, ngực nhưng chỉ tràn trề tại mấy nơi này mà không có thêm động tác thâm nhập nào nữa.

Nơi mầm mại của cô cứ như vậy dán trên người anh. Cơ thể anh sớm đã nóng rực cứng rắn đến đau đớn, nhưng anh vẫn không tiến thêm một bước nào như trước, cũng không buông cô ra, chỉ ôm cô chịu đựng giày vò như vậy.

Cô không biết, chỉ trên quần áo anh có mùi nước hoa của người phụ nữ khác, còn trên người thì không có. Nghê Tranh dụ dỗ anh như vậy, khỏa thân ở trên người anh vừa chà vừa cọ. Anh là đàn ông, không phải không động tình, chỉ là cho dù có động tình cũng không thiếu đi nửa phần lý trí.

Anh thậm chí còn không hôn Nghê Tranh, trong lòng có một ý nghĩ đặc biệt trong sạch: Nếu như anh làm bẩn chính mình, Tân Hành sẽ thực sự không cần anh.

Anh có thủ đoạn tựa như hai năm trước bức cô. Tối hôm qua lại đối xử với cô như vậy.

Thực ra cô không biết, khi anh mạnh mẽ tiến vào thân thể cô, bắt đầu từ khoảnh khắc cô đau đớn nhíu mày kia, anh đã hối hận. Chỉ là trong lòng có một con ma, bị sự không tín nhiệm của cô kích thích liền muốn làm cô đau. Cho nên, liên tiếp nói những lời nhục nhã với cô. Nhưng cô không biết, cho dù trong lúc anh tà ác làm cô nhục nhã, động tác vẫn như cũ cẩn thận mà dẫu dắt thương tiếc, nếu không cô sẽ không thể được khoát hoạt trong tình huống đó. Đáng thời anh cũng cẩn thận từng li từng tí, không để cô phát hiện. Anh sợ, một khi cô phát hiện ra sẽ càng kích thích con ma trong lòng anh kia, sau đó bức anh càng dùng sức dồn vặt cô.

Phong Dương không nói sai, anh làm như vậy, anh sẽ đau.

Chỉ là Phong Dương không biết, có lúc con người sẽ phá bình phá ngã.

Trong đau đớn sẽ có một loại khoái ý. Có lúc người đang đau đớn sẽ càng thêm dùng sức dồn vặt chính mình, sau đó sẽ cười nhìn đau đớn kia càng sâu hơn.

Anh biết, anh chính là như vậy.

Cả ngày ở trong khách sạn kia anh đã nghĩ, lần này chính mình hết thuốc chữa rã. Tân Hành cũng hết thuốc chữa.

Chỉ là anh không nghĩ đến, lần này anh đã tính sai rã.

Thì ra, Tân Hành còn có thể cứu anh.

Cô nằm trên giường, Tang Nhuê gào lên gọi cô, cô vẫn nhắm chặt hai mắt, làm nũng kêu một tiếng “Mẹ”.

Một khắc đó anh liền biết, Tân Hành thắc, anh thua.

Tân Hành chưa từng ở trước mặt anh bộc lộ ra một mặt như vậy. Sẽ làm nũng, sẽ nhõng nhẽo quấn lấy, cũng ít khi nhắc tới mẹ cô ở trước mặt anh.

Một khắc đó anh liền biết, lần này cô bị tổn thương sâu nặng bao nhiêu. Cô bị anh nhục nhã như vậy, sau đó ngủ say như thế. Trong mộng, cô ở cùng bên mẹ.

Lần này, hẳn là cô đã đau đớn tới cốt tủy, cho nên cô trốn tránh vào trong mộng, trở lại khoảng thời gian còn có Du Tiểu Nghi bảo vệ cuộc sống cô.

Thân thể bất hạnh, Tân Hành sớm đã tôi luyện được nội tâm mạnh mẽ, nhưng cũng có thể chạy trốn tới tình trạng này, thì thực sự đại biểu cho lúc này cô đã không còn sức cứu chuộc chính mình.

Anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chỉ từ trên môi da thịt cô mới mang cho anh xúc cảm mặn mại dịu dàng.

“Ngoan, anh không ép em. Anh sẽ nhanh chóng đưa em trở về, quên hết những việc không thoải mái ở đây.”

Anh ôm cô, bên môi một tia tự giễu.

Tân Hành, em không rõ, nếu như ngay cả giờ khắc này anh cũng không nắm bắt được em, vậy thì sao anh có thể nắm được em cả đời? Không có em, làm sao anh cảm thấy được mỹ mãn? Cho nên, lúc này em sẽ đau; thế

nhưng em ngoan ngoãn nhịn một chút, sau này anh sẽ đối xử với em rất tốt.

Ngày hôm sau khi Tân Hành tỉnh lại, trên giường chỉ có một mình cô. Trong lòng cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn nặng nề như cũ.

Vén chăn lên, toàn thân cô vẫn trần trụi, trước ngực, một vòng dẤu hôn mới. Chỉ là thân thể khô mát, cuối cùng . . anh không chạm vào cô.

Trong lòng nghĩ không ra tư vị gì, cô đơn giản không nghĩ nữa, nhanh chóng mặc chỉnh tề, rửa mặt qua, vừa muôn ra cửa, lại nghe thấy tiếng gỗ cửa.

Cô mở cửa, lại nhìn thấy quản gia đứng ở bên ngoài, phía sau, một cô nữ bưng khay, trên khay có ba chiếc đĩa một cái bát, hình như là bữa sáng.

Trong lòng cô lập tức có cảm giác không tốt.

Quản gia cười nói với cô, “Thiếu gia nói, cả ngày hôm qua thiếu phu nhân không ăn gì, sáng sớm tỉnh lại nhất định sẽ đói bụng. Bảo chúng tôi chú ý thời gian, thiếu phu nhân rời giường thì lập tức đưa đồ ăn đến.”

Quản gia nói rã ra hiệu cho nữ giúp việc phía sau bưng đồ vào cửa.

Tân Hành ngẩn ra, rốt cuộc vẫn dành nói, “Tôi có thể xuống lầu ăn.”

Cô nói xong, trên mặt quản gia liền hiện lên vẻ ngượng nghẹn. Chỉ là sự ngượng nghẹn đó như cố ý để cho cô nhìn thấy.

Trong lòng cô càng nghi hoặc.

Quản gia lúc này mới nói, “Lão gia hôm nay tâm tình không tốt. Thiếu phu nhân, ngài vẫn không nên đi xuống thì hơn.”

Con ngươi Tân Hành hơi mở, cả kinh, trong nháy mắt trong lòng lại hiểu hơn phân nửa.

Quản gia lại nói tiếp, “Thiếu phu nhân, giữa vợ chồng khó tránh khỏi lục đục, nhất là thiếu gia tính tình cương ngạnh. Chỉ là trái tim luôn hướng về thiếu phu nhân, ngoài cẩn gì phải làm quá lên chứ?”

Quản gia vừa nói lời này, Tân Hành liền đoán được rõ ràng, nhất định chuyện cô nhò Tang Nhuê đã bị lão gia biết. Vừa nghĩ như thế, cũng có thể hiểu vì sao Dịch Tân cũng sẽ biết việc này.

Nữ giúp việc lúc này đã đem thức ăn bỏ vào trong phòng Tân Hành, lại trở lại phía sau quản gia. Chỉ là trên khay còn để lại một bát thuốc

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 144: Dịch Thiếu Phu Nhân (7)

Edit & beta: meomai

Tân Hành liếc nhìn bát thuốc kia. Cực bình thường, nhìn không được kinh sợ nhìn về phía quản gia.

Quản gia cười, “Thiếu phu nhân, đây là thiếu gia tự mình sắc cho cô, làm đi làm lại cả một buổi sáng đấy. Sau đó ngài ấy có việc phải ra ngoài, liền phân phó chúng tôi đưa lên, còn lần nữa căn dặn nhất định phải tận mắt thấy thiếu phu nhân uống xong. Thiếu gia nói, thiếu phu nhân đang giận ngài ấy, nếu chúng tôi không coi cẩn thận, cô nhất định xoay người liền đổ đi.” *

Tân Hành nghe ông nói lời này, khóc mồi hơi kéo lên.

Dịch Tân này thật đúng là hiểu cô.

Nghe được là thứ anh làm cho, nếu cô không đổ đi mới kỳ quái.

Quản gia vẫn còn tiếp tục, “Thiếu gia suy nghĩ nhiều, thiếu phu nhân dịu dàng độ lượng, nhất định có thể hiểu được tâm ý của thiếu gia, sao có thể mang đi đõ?”

Tân Hành ngoài cười nhưng trong không cười, “Không, anh ấy không nghĩ nhiều, anh ấy nghĩ rất đúng.”

Quản gia nghe cô thừa nhận không chút nào che giấu như thế thì cả kinh, lại thấy Tân Hành nói xong, cũng đã cực kỳ thảng thắn bưng chén

thuốc kia lên, ngừa đái, lấy tư thế phóng khoáng trước đây chưa từng thấy uống một hơi cạn sạch.

“Cách.”

Uống xong còn thuận tay đặt bát lại khay trên tay người giúp việc, lại lần nữa hào phóng lau khoe miệng, nhìn về phía quản gia, “Đúng rã, các người không nên nghi vấn mệnh lệnh của thiếu gia các người. Người này rất khôn khéo, nói chung, anh ấy có thể tiên đoán được cũng không có lỗi.”

Trong ánh tượng của quản gia cho tới bây giờ Tân Hành luôn mang dáng vẻ đoan trang, lễ nghi đúng chỗ, chưa lúc nào thấy qua cô uống canh miệng lớn, hào phóng nói chuyện như vậy? Lúc này lần đầu nhìn thấy có chút phản ứng không kịp, nhất thời giật mình tại chỗ, chỉ nhìn Tân Hành đang hí mắt cười với ông. Trong nụ cười đó, rõ ràng là ý tứ “Tôi uống, các người có thể đi rã”.

Cố gắng dọn sạch suy nghĩ, mới xâu hổ cười nói một câu, “Thiếu phu nhân thật đúng là hiểu thiếu gia, quả nhiên là vợ chồng. Vậy thiếu phu nhân ngoài dùng cơm, chúng tôi đi xuống trước.”

Lúc quản gia mang theo nữ giúp việc xuống lầu, còn không tự chủ được hung hăng lắc lắc đái. Vừa rã một câu kia của Tân Hành “Anh ấy nghĩ rất đúng”, đúng là cực đại khiêu chiến ánh mắt nhìn người của ông.

Trong mắt ông, Tân Hành là người đúng mức, ẩn nhẫn nhưng chưa bao giờ không biết trên dưới, cô cũng sẽ không có động tác tức giận rõ ràng như thế này.

Vậy còn không giống với Tang Nhuê. Tang Nhuê nếu như đem Phong Dương cho nàng ngao canh đảo rụng, kia gọi tính tình, khí phách; Tân Hành như vậy, trên mặt ôn nhu yếu yếu, lịch sự tao nhã ôn hòa, làm như vậy, đó mới gọi dỗi.

Giận dỗi hư vây, có kiểu của trẻ con, rất có cảm giác sạch sẽ.

Quản gia nghĩ tới đây, suy nghĩ ban đầu trong lòng lập tức liền kiên cố hơn.

— — có lẽ, hai người này ở bên nhau mới gọi là xứng.

Bọn họ mới có thể nhìn ra được, rút ra được một mặt chân thật nhất, thuần túy nhất của đối phương.

Quản gia trở lại phòng ăn dưới lầu, Dịch lão gia đang cùng ăn sáng với Phong Dương và Tang Nhuế, nhìn thấy quản gia và nữ giúp việc thì hờ lạnh một tiếng, “Đưa cho nó rã?”

Quản gia cười đáp, “Đúng vậy.”

“Cách!”

Một tiếng đột ngột làm quản gia cả kinh, cũng làm Phong Dương và Tang Nhuế ngã ở bàn cơm hoảng sợ. Mọi người đều cuống quít nhìn về phía Dịch lão gia, lại thấy ông đặt thật mạnh chiếc đũa trên bàn cơm, người cũng đã đứng lên.

Rời chỗ ngã, xoay người rời đi.

Quanh người mang theo sự trầm giật.

Quản gia thấy tình trạng đó thì hoảng hốt vội đuổi theo lão gia.

Tang Nhuế ở trên bàn cơm bất an nhìn về phía Phong Dương, nhưng lại không dám nói. Chờ lão gia tử đi xa lúc này mới thấp giọng nói, “Làm sao bây giờ? Hình như lão gia bị tức đến cực kì. Dịch Tân làm như vậy, rõ ràng chính là đang hâm hại Hành Hành!”

Tang Nhuế nói xong tức giận. Phong Dương đối diện với cô chỉ cười, cũng không nói nhiêui.

Tang Nhuế tiếp tục nói, “Hiện tại ông cụ đang tức giận, dù cho Hành Hành xuất hiện sợ rằng cô ấy cũng không thể tự mình đổi mặt. Dịch Tân đảo hảo, trực tiếp không cho cô ấy xuống, còn công khai bảo quản gia đưa

bõa sáng lõen, anh ấy đây khõng phái là nói rõ khõng để ông vào mắt sao? Đây khõng phái là hại Hành Hành thì là cái gì? Anh xem bộ dạng của ông, rõ ràng chính là bị túc khõng nhẹ, hắn này một mạch, cuối cùng cõn khõng cũng là muõn tát trở lại Tân Hành trên người đi !”

Tang Nhuê càng nói càng tức giận bất bình, “Dịch Tân tuyệt đối là đang trả thù Hành Hành hôm qua muõn uống thuốc!”

Phong Dương dừng lại động tác, nhìn vẻ mặt phẫn nộ của vợ, một lát sau mới khẽ thở dài một hơi, “Em hiểu lâm anh ấy rã.”

Tang Nhuê nghe lời này, như thêm dâu vào lửa, đôi mắt đẹp vừa chuyển, cả giận nói, “Hành vi của anh ấy đã rõ ràng hiển nhiên như thế, cõn có chõ bị hiểu lâm sao?”

Phong Dương cười khổ, “Làm sao em biết sau khi gặp Tân Hành ông sõ khõng túc giận hơn hiện tại?”

Tang Nhuê lẽ thảng khí hùng, “Sao có thể. Hành Hành khôn ngoan như vậy, cô ấy tự biết bản thân chọc phải ông nhất định sõ có thái độ thành khẩn, lấy ra mọi thõe võ để dõ ông. Nếu chiêu này khõng dõ được thì ít nhât cô ấy đã cõ gắng hết sức cõng có thể khiến ông hết giận một chút chứ?”

Phong Dương cao thâm cười, “Em xác định, Tân Hành sõ dõ ông cụ mà khõng phái thêm dâu ào lửa hoàn toàn chọc giận ông cụ, đến mức khõng thể nhịn đõ được nữa đuổi cô ấy ra khỏi Dịch gia?”

Phong Dương dứt lời, trong phòng ăn lập tức rơi vào yên lặng.

Rất lâu, chỉ thấy Tang Nhuê trợn mắt há mõm, rõ ràng lượng khí hô hấp chưa đủ một câu, “Không thể nào?”

Phong Dương nghiêm túc gật gật đài với cô, lại nói, “Nếu quả thật là khõng, sao Dịch Tân khõng cho cô ấy gặp ông? Dịch Tân, mới là người hiểu Tân Hành nhất.”

Dịch Tân quả nhiên hiểu cô!

Tân Hành cười lạnh trước bữa sáng trước mặt.

Biết chủ ý cô đã quyết định tối qua, cô không lay động được anh, đã chuẩn bị hành động từ Dịch lão gia. Anh lại nhanh hơn cô một bước dài, trực tiếp ngăn cản cô và ông cụ gặp mặt.

Không, không phải anh đang ngăn cản cô và Dịch lão gia gặp mặt. Một bữa sáng mà thôi, nếu cô thật muốn gây họa từ Dịch lão gia, anh chặn lại một bữa sáng có ích lợi gì. Chỉ cần cô còn ở nơi này, có rất nhiều cơ hội!

Dịch Tân làm như vậy là muốn nói cho cô, vô dụng!

Vô dụng, không ai cứu được cô!

Dịch Tân dùng bữa sáng này nói cho cô, cô muốn hành động từ Dịch lão gia thì chỉ uổng phí tâm cơ!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 145: Dịch Thiếu Phu Nhân (8)

Edit & beta: meomai

Tựa như bùa sáng này, Dịch Tân ngang nhiên bảo quản gia đưa đến phòng cô. Hành động như vậy, đối với uy tín của Dịch lão gia mà nói, thật sự không phải khiêu khích. Dịch lão gia cũng tuyệt đối không có khả năng giận. Thế nhưng Dịch Tân vẫn làm.

Điều đó chứng tỏ cái gì?

Điều đó chứng tỏ, Dịch Tân đang dùng phương thức như thế nói cho cô, chuyện của anh, ai cũng không can thiệp được! *

Nếu cô muốn tìm được lối ra từ Dịch lão gia, thì đó là vọng tưởng!

Thế nhưng kỳ thực, Dịch Tân, anh xem, anh vẫn có thể lo lắng vầm. Cho dù, chỉ là lo lắng giam cầm em.

Trong tay, di động đang rung lên. Cô cầm lấy.

Điền Tĩnh.

“Tân Hành, cảm ơn em.”

Tân Hành nhịn không được muôn cười, “Em không có làm gì, nói không chừng chỉ là chính lương tâm anh ta trỗi dậy.”

Đầu kia ngừng lại, muốn nói nữa nhưng có chút do dự, “Anh ta. . . Làm khó dễ em?”

Tân Hành trong lòng thở dài, có lúc nào anh ấy không làm khó dễ cô ư? Đối diện với điện thoại, chỉ nói, “Không có, chỉ là xưa nay anh ta không thích em can thiệp chuyện của ảnh.”

Đầu bên kia bỗng nhiên kiềm chế lại, có chút áy náy, “Tân Hành, chị rất xin lỗi. Việc này vốn chính là Phương gia có lỗi trước, xin lỗi em, bây giờ còn khiến em phải cầu xin thay họ, rước lấy tức giận của Dịch Tân. Việc này là chị Điền nợ em, sau này có việc gì, em chỉ cần nói một tiếng, chị Điền nhất định sẽ gắng hết sức.”

Tân Hành trong lòng mềm nhũn, cười, “Không có nghiêm trọng như thế.”

Đầu kia cười theo, “Cũng phải, em có Dịch Tân còn có thể gặp phải chuyện gì chứ!”

Trong lòng Tân Hành bất giác tiếp một câu, chuyện có thể gặp phải, còn hơn thế! Chỉ là cô không nói gì.

Sau đó Điền Tĩnh lại bắt đầu nghiêm túc, “Tân Hành, thực sự cảm ơn em. Em không biết, lần này không phải là em bỏ qua cho mạng của Phương Vũ, mà em còn cứu toàn bộ Phương gia. Cổ phiếu của Phương gia mấy ngày trước mắt thấy đã rót tệ hại, lúc này Dịch Tân buông lỏng tay, xem như là để lại một hơi cuối cùng cho Phương gia. Hơn nữa, tối hôm kia trong tiệc rượu năm của Dịch gia, Phương gia cũng chưa bị gạt ra ngoài có thể đi vào Dịch gia. Dịch Tân đã cho Phương gia một cơ hội trùng sinh.”

Điền Tĩnh tới lui nói rất nhẹ, Tân Hành có chút không yên lòng, lại tinh tường bắt được một ý, Dịch Tân muốn thả Phương gia! Thậm chí, còn muốn cho họ cơ hội重生.

Thế nhưng, tại sao vậy chứ?

Anh rõ ràng rất tức giận, cô cũng cho rằng, lúc này anh nhất định sẽ nhân cơ hội nhỏ Phương gia tận gốc. Điền Tĩnh nói, mấy ngày trước cổ phiếu của Phương gia mắt thấy gần như đã rót tệ hại, đây là minh chứng tốt nhất, Dịch Tân quyết tâm không buông tha Phương gia.

Như vậy, hiện tại lại vì sao để lại cho Phương gia một hơi cuối cùng, lại để Phương gia tham gia tiệc rượu năm của Dịch gia? Phải biết, có thể vào Dịch gia thì đại biểu cho việc nhận được sự bảo hộ của Dịch gia. Sau này ra ngoài người qua đường đều sẽ cho họ thêm mấy phàn mặt mũi. Như thế rõ ràng chính là muốn cho Phương gia một cơ hội trùng sinh.

Chỉ là tại sao anh muốn làm như vậy?

Chẳng lẽ chân tướng theo như lời anh nói, là dùng thân thể cô để đổi lấy?

Nhìn không được châm chọc cười. Nếu như cô nàng thật sự quan trọng như thế, một buổi tối là có thể quyết định vận mệnh của một đại gia tộc, vậy tại sao cô vẫn không đổi được tự do của mình?

Cô đâu có vĩ đại như vậy? Chẳng qua là cô không muốn đuổi tận giết tuyệt, thả Phương Vũ một cái mạng mà thôi. Phương gia diệt hay không diệt, hưng hay suy, có liên quan gì tới cô? Dù cho Diên Tĩnh nhờ cô, cô liền thật sự nguyện ý dùng sự khuất nhục như vậy để đổi sao?

Dịch Tân, rốt cuộc là anh có ý gì?

“Mạc tiên sinh có ý gì?”

Trong hương trà mờ mịt, con ngươi mỹ lệ của Dịch Tân hàm chứa ánh sáng mỏng, nhẹ nhàng nhìn về phía Mạc Thích Thanh đối diện.

Mạc Thích Thanh cười, “Hôm qua đã giải thích rõ ràng với Dịch lão gia. Là Tương Đằng mạo phạm Dịch thiếu phu nhân, dặn tôi phải đích thân tới nói một tiếng xin lỗi.”

Dịch Tân cười, “Mạo phạm là thật, nhưng xin lỗi thì không cần. Kỹ thuật bắn súng của Dịch Tân không tốt, đến nỗi làm bị thương tĩnh mạch trên tay Tương Đằng, hại cậu ta phế bỏ một tay. Như vậy một tiếng xin lỗi này, phải do tôi nói mới phải”

Dịch Tân nói xong, Mạc Thích Thanh cười gằn như nhện không được, sự tàn nhẫn trong mắt không còn che giấu nữa, “Tân thiếu nói quá lời, hiện tại cách chữa bệnh tiên tiến, bằng tài phú của Mạc gia tôi, không có trị không khỏi bệnh. Anh cũng thực sự không cẩn canh cảnh trong lòng.”

Tuy là cười nhưng lời nói lại gằn như nghiến răng nghiến lợi.

Dịch Tân chỉ cười, “Như vậy thì được rồi.”

Sóng mắt vừa chuyển, lại nói, “Chỉ là, mong rằng cậu ta không nên liền seo đã quên đau. Cũng không phải lần nào cũng có vận tốt như vậy. Thương tay còn có thể chống đỡ.”

Mạc Thích Thanh cười lạnh, “Đúng vậy, cũng toàn trách nó lần này có mắt không tròng. Lại mạo phạm Dịch thiếu phu nhân. Nhìn bộ dạng này của Tân thiếu là cực đau lòng phu nhân đi, nếu không, cũng sẽ không vì một người phụ nữ mà thiếu chút nữa hại chết em trai cùng cha khác mẹ của mình. Ai không biết, còn tưởng rằng Tân thiếu đang đố kị Tương Đằng, tùy ý tìm ra một cái tên, tàn hại huynh đệ chứ.”

Sắc mặt Dịch Tân lạnh lùng.

Mạc Thích Thanh tiếp tục cười, “Tuy nói từ nhỏ anh do Dịch lão gia nuôi lớn. Mọi người cũng không coi anh là con của Mạc gia, hiện nay anh lại là người được tôn sùng, càng không ai dám đề cập chuyện cũ. Nhưng.. . huyết mạch tương liên, dù sao anh vẫn mang dòng máu Mạc gia tôi.”

Lời của Mạc Thích Thanh là lấy chuyện cũ ra mà hung hăng nhục nhã Dịch Tân một phen.

Do Dịch lão gia nuôi lớn, mọi người cũng không coi anh là con của Mạc gia. Nói là, Dịch Tân là con ngoài giá thú Mạc gia không tiếp thu.

Năm đó Dịch Ngưng ái mộ Mạc Thích Thanh, chỉ là Mạc Thích Thanh tình trường phong lưu, đối với Dịch Ngưng chỉ là góp vui lấy lệ. Cho dù về sau Dịch Ngưng sinh hạ Dịch Tân, cũng không có được sự thừa nhận của Mạc gia. Cuối cùng Dịch Ngưng buồn bã tổn thương, hậm hực mà

chết. Dịch Tân từ nhỏ do Dịch lão gia nuôi dưỡng, cũng chịu không ít xem thường và khinh bỉ. Cho tới bây giờ với địa vị của anh không ai dám nhắc lại việc này, nhưng lúc này Mạc Thích Thanh nhắc lại chuyện xưa, chính là muốn nói cho anh biết, lại một lần nữa nhắc nhở anh, anh là đứa con ngoài giá thú Mạc gia không thừa nhận.

Nắm thành quyền, đáy mắt trâm ám, bên môi lại kéo ra một nụ cười minh diễm, “Dịch xác tôi có chút hiếu kỳ máu của Mạc gia lớn lên hình dáng ra sao, cho nên ngày đó, tôi xả máu của Tương Đằng ra, nhìn máu đỏ chảy đầy đất đó có chút khoái ý, suýt nữa thu lại không được. Chỉ là về sau Mạc tiên sinh nói, hi vọng tôi nể mặt Dịch Ngưng để lại cho Tương Đằng một hơi. Ông cũng biết, tôi luôn luôn kính yêu Dịch Ngưng, Mạc tiên sinh cũng đã cầu đến chỗ Dịch Ngưng nơi đây, cuối cùng tôi cũng muốn nể mấy phần tính mọn của tôi.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 146: Dịch Thiếu Phu Nhân (9)

Nếu Mạc Thích Thanh ông ta muốn lấy chuyện cũ ra chèn ép thì Dịch Tân cũng sẽ không thua.

Quả nhiên, Mạc Thích Thanh nghe xong, sắc mặt nghiêm lại, suýt nữa không nhịn được. Hung hăng nắm thật chặt nắm tay, hai mắt híp lại nguy hiểm và trầm giọng nói: "Tân thiếu không nên cố thường thức máu người khác, nếu có tinh lực thì không bằng chính mình tự cẩn thận, không nên vì nhất thời liền bị người khác một quyền đánh trúng trái tim. Khi đó, có thể sẽ không chơi tốt."

Dịch Tân hờ lạnh một tiếng, rã chuyển tiếp câu chuyện "Còn người chọc cô vợ nhỏ của người khác, cũng cần phải cẩn thận một chút Cố Viễn Chi cũng không giống người Dịch gia, hắn vì người nọ cũng sẽ không khoan dung với ai dám cả gan nói đến chuyện ngăn cản hắn lấy thân mình ra đõ mũi tên."

Mạc Thích Thanh nghiến răng nghiến lợi ken két, cũng không quên đem chuyện xưa của Dịch gia một lần nữa lấy ra nói móc một phen.

Cố Viễn Chi đó cũng không giống người Dịch gia kia. . . Rõ ràng là nhắc lại chuyện năm đó Dịch Ngưng vì quá yêu Mạc Thích Thanh nên có những hành vi điên cuồng ấy.

Mạc Thích Thanh quá yêu bản thân nên chính mình vứt bỏ phụ nữ một lần rã hai lần lấy ra nói, lấy tư thái thắng lợi khống ngại phiền hà mà khoe khoang, người như vậy, rõ cuộc là muốn có bao nhiêu thì có bấy nhiêu mặt hạ tiện? !

Dịch Tân cười lạnh, nhìn bóng lưng Mạc Thích Thanh thẹn quá hóa giận đi xa, đáy mắt là một mảnh lạnh lùng lạnh khốc.

Quay người đi, ánh mắt Dịch Tân đột nhiên ngưng lại, thân thể anh cũng cứng đờ.

Trong túi, có chút chấn động.

Ở trong đó có một chiếc di động, trong chiếc di động đó chỉ có một dây số duy nhất.

Gần như ngay lập tức, anh đem ra và nhấn nút nghe, đặt lên bên tai.

Anh không nói gì, đâu kia cũng không nói, trong bầu không khí im lặng, đâu kia lại như là bị dọa đến mức lập tức cúp điện thoại, môi của anh lại không tự chủ được hơi câu lên.

Anh gần như có thể tưởng tượng ra được, đâu kia cô luống cuống tay chân đem điện thoại quăng đi, lại phát ra bộ dạng ảo não.

Tiểu ngốc nghếch!

Anh biết là cô không cẩn thận ấn tới nhầm tới điện thoại của anh. Thế nhưng, như thế ít nhất có thể nói rằng lúc này cô đang suy nghĩ đến anh, nhất định là cô rảnh rồi đến buồn chán, trong lòng oán giận anh hoặc là rầu rĩ phun tức giận, kích động nên nhấn nhầm gọi cho anh đây mà.

Anh thích thú, môi giương lên, vui vẻ trở lại.

Đầu dây bên kia lại thật lâu không nghe máy. Tâm tình của anh ngày càng tốt, anh gần như có thể tưởng tượng ra được bộ dáng của cô khi nhìn thấy điện thoại của anh lúc này đang khiếp sợ như thế nào, mà lúc này, đại khái lại ở một bên nhìn điện thoại quấn quýt nghĩ có muốn nghe máy hay không. Chỉ là cô không biết, cô nhất định sẽ nghe.

Nghĩ tới đây, bên môi nụ cười không tự chủ tăng thêm.

Quả nhiên, cơ hồ lúc điện thoại chuẩn bị ngắt thì đài dây bên kia đã có người nghe.

Ngay tức khắc, cô cẩn thận dè dặt nói, "Dịch Tân?"

Tân Hành người này, có phải lúc nào cũng đáng yêu như vậy, cô giận dữ với anh, thế nhưng chỉ cần cô cảm thấy trước mắt chính cô có lỗi, cô liền không đủ dũng cảm để nói chuyện với anh, thanh âm ủy khuất vang lên khiến anh càng muốn bắt nạt cô.

Anh giả vờ lạnh lùng nói: "Vừa rã tìm anh là có chuyện gì?"

Tức khắc, cô lập tức giải thích, "Em là không cẩn thận nhỡn gọi cho anh."

Quả nhiên. . .

Anh đúng thật là rất hiểu cô.

Trong lòng hắn vui mừng nhưng cũng không đáp lại.

Cô vừa căng thẳng vừa khẩn trương, lại vừa thăm dò vừa hỏi, "Có phải là em quấy rầy đến anh không?"

Trong lòng anh bỗng nhiên căng thẳng, anh biết, cô cho là hiện tại anh đang ở cùng một chỗ với Nghê Tranh.

Ma xui quỷ khiến, anh đáp lại cô, "Ừ."

Ngay lập tức một trận trầm mặc, mang theo kiềm chế và khắc chế đau xót nổi lên.

Anh bất đắc dĩ, khẽ thở dài một cái rồi nói: "Em quấy rầy đến việc anh giết người. Anh và Mạc Thích Thanh vừa ở cùng một chỗ."

Tân Hành không biết rõ cuộc những căng thẳng cùng khẩn trương kia đột nhiên biến đâu mất, mới đau lòng lúc trước giờ tôn nghiêm của cô đã hung hăng ném trên mặt đất và giẫm lên người đàn ông kia.

Cô nghe thấy người đàn ông kia đang nhắc tới Mạc Thích Thanh thì lòng của cô như bị nhéo một cái, sau đó liền móm nhũn ra.

Ngày đó cô ở Phương gia liền đã nhìn ra, Mạc Thích Thanh, chính là người cha thẫn thông quảng đại của Dịch Tân.

Ở trong điện thoại Dịch Tân nói với cô, anh và Mạc Thích Thanh ở cùng một chỗ, cô vừa vặn quay rày đến việc anh giết người. Lòng của cô thoảng chốc liền lặng đi, cái loại cảm giác ê ẩm nặng nề đó cô rất quen thuộc, nhưng chỉ là lần này, cô không vì mình mà là vì anh.

Sau đó, cô không kịp phản ứng, cô liền hỏi anh: "Anh đang ở đâu? Em đến tìm anh."

Cô vô thức hỏi, sau đó mới nhớ ra hiện tại cô đang bị nhốt ở đây, đâu có thể tùy tiện ra khỏi cửa? Cũng không có tư cách đi đằng tình với người khác?

Chỉ vì không muốn thấy người đàn ông kia buôn, bỗng nghe thấy anh nói: "Anh cho tài xế đón em qua đây."

Thế là, cô thậm chí không biết anh ở chỗ nào, nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề, liền một đường chạy thẳng ra cửa, đứng đợi tài xế đến đón cô tới chỗ của anh.

Cô thậm chí còn không biết mình gấp gáp vì cái gì nữa.

Ngồi trên xe, cô có chút tự giễu cười rã lại lắc đài. Tang Nhuê nói cô không phải thánh mẫu, cô nghĩ, cho dù bây giờ cô còn có chút không phải nhưng chỉ sợ là cũng cách không xa nữa.

Dịch Tân là một người đàn ông đáng ghét, cứ đối với cô như vậy, cô vẫn không khống chế được tâm của anh. Anh mới nói một câu, anh và Mạc Thích Thanh đang ở cùng một chỗ, cô lại giống như là lên dây cót, quản cũng không quản được chính mình, liền ba chân bốn cẳng chạy tới bên anh.

Kỳ thực, do cô đã từng trải qua cái loại đau khổ đó nên khi Dịch Tân nói anh muốn giết Mạc Thích Thanh thì cô cũng hiểu được. Chính cô đã trải qua, cô biết cái loại tư vị đó rất thống khổ, rất phiền muộn.

Cô, chẳng qua là không hi vọng anh khó chịu. Cho dù, cô cũng không biết mình bây giờ có còn lập trường của mình hay không.

Cô một đường lo lắng cho anh, xe cũng dừng lại, cô hướng ngoài cửa sổ nhìn, nơi này là một phòng trà cao cấp. Tài xế bước xuống và mở cửa xe cho cô.

Trong lòng cô còn nghi hoặc nhưng vẫn bước xuống xe cực nhanh và tiến vào phòng trà, trong lòng nghi hoặc càng sâu.

Đang nghĩ ngợi thì một người cũng đã nhanh chóng tới trước mắt cô.

Đó là Nguyên Thâm, "Thiếu phu nhân, mời đi bên này."

Tân Hành gật đầu và cho rằng Nguyên Thâm muốn mang cô đi gặp Dịch Tân. Không ngờ, Nguyên Thâm mang theo cô vào một phòng trà thưa thớt người đi vòng một vòng rã ra từ cửa sau.

Tân Hành dừng lại ở trước mặt một chiếc xe khác, hơi nhíu mày, mặc dù nghi hoặc nhưng cũng không có hỏi nhiềunhìn hắn mở cửa xe, Nguyên Thâm nhẹ gật đầu một cái, lên xe.

Trước kia hắn còn muốn mình cùng Dịch Tân không dính vào nhỉ nữ tình trường với Tân Hành. Bây giờ sau khi trải qua nhiềuphương thức trốn chạy, nếu không phải là cô xác định chính mình chỉ có một người đàn ông là Dịch Tân, nói không chừng mình cũng muốn hoài nghi một chút cô rốt cuộc là đi trộm người hay không.

Dịch Tân, anh gặp chuyện gì sao? Hiện nay anh là thân phận gì, là chuyện gì lại có thể bức anh để ý và cẩn thận như vậy?

Đọc theo đường đi Tân Hành khẽ chau mày, Nguyên Thâm nhìn trong kính chiếu hậu thấy rõ nhưng cũng không nói gì.

Thắng đến khi xe dừng lại trước một nhà hàng năm sao, lại trực tiếp đi thẳng xuống nhà để xe. Nguyên Thâm dừng xe lại, mở cửa cho Tân Hành bước xuống tiến đến thang máy rầm chính mình cũng theo đi vào.

Tân Hành trong lòng nghi hoặc, vẫn là nhẹ nhàng gật đầu và đi vào.

Thang máy này, chỉ có thể thông đến tầng cao nhất.

Tân Hành trong lòng muôn gấp Dịch Tân và Mạc Thích Thanh, lại thấy một đường đi tới đây phải cẩn thận từng li từng tí, đáy lòng một trận lo lắng lập tức âm thầm nỗi lên.

"Đinh." Tiếng thang máy mở ra.

Thang máy thẳng một đường lên đến tầng chót, cô mới hầm phục lại tinh thần, rầm nhấc chân bước ra.

Mới ra khỏi thang máy, cô liền cảm thấy ngang hông căng thẳng, thân thể bỗng nhiên ấm áp, những lo lắng trong lòng đã biến đi hết. Trong lòng cô khẽ động, còn chưa kịp phản ứng, trước mắt một bóng người đã hạ xuống môi hôn mãnh liệt, thoảng chốc chốc mũi đã tràn ngập mùi quen thuộc. Mang theo kịch liệt và nhiệt tình, tựa hồ như chủ nhân nó đã khắc chẽ cực lâu rầm, lúc này bạo phát ra, liền không thèm giữ lại, để hết rơi xuống trên người cô.

Người nọ đem cô áp lên tường, đầu lưỡi đùa giỡn mấy lần, cô khẽ buông lỏng người, anh liền đã tiến dần từng bước, thuận thế mà vào, cấp thiết cuốn qua đầu lưỡi của cô, mang cô cùng anh dây dura, nóng bỏng, ý tình dục rất rõ ràng.

Thân thể cường tráng nóng rực, áp ở trên người cô, cùng thân thể của cô chăm chú thân thiết. Nhất thời, trong không khí ái muội và kích tình cấp tốc bành trướng, vận sức chỉ chờ có cơ hội là phát động.

Động tác của anh cấp tốc mà kịch liệt, cô lại cũng trong khoảng thời gian ngắn bị anh đùa mà động tình. Vốn còn đang bị sự việc liên tiếp làm

cô hoảng hốt ý thức bất định, lúc này lại đơn giản vì môi lưỡi của anh mà buông xuống hết thảy.

Thân thể cô vô lực, vô thức tay choàng qua cổ anh, làm cho cả người mình dựa vào người anh.

Hành động nho nhỏ của cô đáp lại sự kích thích của anh, anh dừng động tác lại, chợt cười, thân thể cong lên, liền đem cả người cô ôm lấy, đi nhanh đến phòng ngủ.

Anh bỗng dừng lại nghỉ, rốt cuộc cũng nhắc nhở cô, cô thoáng thanh tỉnh lại, hơi mở con ngươi, hỏi anh, "Làm sao vậy?"

Anh đem cô đặt xuống giường lớn mềm mại, thân thể đặt lên người cô, yêu mì cười hỏi: "Vừa rất lo lắng cho anh?"

Cô không ngờ anh sẽ trực tiếp hỏi cô như vậy, nhất thời không biết nên trả lời thế nào, chỉ ngạc nhiên với khuôn mặt đáng yêu.

Anh cũng không chờ, cười, cúi đầu, lại lần nữa hôn lên môi của cô nói "Anh thấy được ai đó nhíu chặt mày, ửm, ở đó đau lòng vì anh."

Cô tự hỏi: "Từ khi nào anh trở lên tự kỉ như vậy?"

Trong lòng cô nghĩ sẽ phải đẩy anh ra, cô muốn nghiêm túc nói chuyện với anh.

Anh giữ lấy cánh tay đang khẽ nhúc nhích của cô, liền đem cô chê trụ dưới thân mình nói: "Ngoan, trước hết để cho anh yêu em đã. Anh rất nhớ em"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 147: Dịch Thiếu Phu Nhân (10)

Anh nói xong, liền vùi đài hướng cổ cô mà hôn tới, phổi hợp với nụ hôn là những động tác trêu chọc cô.

Cô bị anh làm cho nóng lên, đài óc lại cõi gắng thanh tịnh.

Cô cõi gắng đẩy anh ra nhưng đối với sự cõi gắng đó của cô, anh ở trên người cô lại càng cảm thấy hưng phấn hơn, "Anh xác định anh thấy rõ ràng em là ai?"

Cô vừa dứt lời, thân thể của người đàn ông đó lập tức cứng đờ.

Dịch Tân hung hăng hít một hơi, mới tạm thời bình phục lại thân thể mình đang cuộn trào mãnh liệt nóng rực, gượng ép mình rời khỏi cô, một tay gối đài, nắm nghiêng ở bên người cô, con ngươi hơi híp lại, "Em nhất định phải chọc anh tức giận mới vừa lòng sao?"

Tân Hành nghiêng đài nhìn anh, "Anh cảm thấy anh và em ở cùng một chỗ, em có tư cách tức giận sao?"

Dịch Tân mím môi, nhìn cổ cô vừa bị anh cõi ý để lại dấu vết, con ngươi sắc bén hỏi" Vì sao em không có tư cách chứ?"

Tân Hành nhíu mày nói:" Người bị lừa gạt, bị vũ nhục không phải anh, người sắp bị nốc ao cũng không phải anh, người thương tâm khổ sở rời lê cũng không phải là anh, anh còn không biết xấu hổ nói em có tư cách tức giận sao?"

Lúc cô nói ra những lời này, anh vẫn nhìn cô thật sâu, thấy cô bởi vì tức giận nói mà dùng sức nên dấu vết ở trên cổ kia đỏ sẫm theo khẽ chấn động. Cuối cùng cũng nhịn không được nữa, giơ tay lên, hướng tới vết hôn trên cổ cô mà xoa.

Tân Hành bị anh đùa giỡn, tức giận dùng hết chút sức mạnh chưa dùng đến. Cô cắn răng, đẩy tay anh ra.

Tay anh bị cô gạt xuống, cả người mới rốt cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, nhìn cô bị chính mình làm cho tức giận, mắt đang nhìn chằm chằm vào anh, hỏi lại, "Cho nên, ý của em là, em bị lừa gạt, còn sắp bị nỗi ao sao?"

Con ngươi Tân Hành hơi híp lại nói, "Không phải sao?"

Dịch Tân nhịn không được xoa xoa thái dương của chính mình, nói với cô trong thanh âm rõ ràng như ầu vô lực, kiểu gằn như là than nhẹ, "Tân Hành, em có biết hay không em mỗi lần như thế đều tự ý định tội cho anh, bộ dáng đó làm cho anh nghĩ muốn hung hăng bắt nạt em?"

Tân Hành ngẩn ra.

Dịch Tân than thở, "Anh cứ như vậy không thể để cho em hiểu nhầm được? Em không có bị lừa gạt, em cũng vĩnh viễn sẽ không Dịch Tân anh làm nỗi ao. Là anh, là anh để cho em hiểu nhầm, bị em hoài nghi, lại bị em ghét bỏ, bây giờ còn muốn em phải nghe những từ ngữ khiêu khích và bị anh chọc tức."

Tân Hành sững sốt.

Dịch Tân cúi đầu, nhìn cô, than nhẹ, "Mà anh, đến bây giờ mới có thể duy trì trạng thái nói chuyện bình thường như thế này với em, em có biết là nó rất khó đối với anh không?"

Rõ ràng anh chỉ nói có mấy câu thôi, vậy mà Tân Hành lại cảm thấy cân tiễn ly trong lòng mình đã nghiêm. Vốn là cô bị thương tổn, hiện tại, trước

kia cho tới bây giờ không ai có thể bì nỗi với mặt lòng đầy ưu thương, cô liền không tự chủ được nhìn anh.

Tân Hành nhặt không được muốn cười, quả nhiên, cô cũng là một thị giác kém. Nhìn thấy nhân gia nhìn được rã, ngay cả chính mình cũng có thể quên.

Cô nghiêng đầu, không muốn nhìn anh, không muốn nhìn đến gương mặt điên đảo chúng sinh của anh, ít nhất cô còn có thể biểu hiện được một tí khí thế hiên ngang lẫm liệt của mình.

Cô biết, nói chung là cô với anh cùng lúc xuất hiện ở giữa phân kỳ, Dịch Tân đối với cô cũng chỉ có hai loại thái độ.

Một: Tức giận. Sau đó cái gì anh cũng không nói, chỉ một mực phát giận, tựa như đêm đó.

Hai: Không tức giận nỗi. Thể hiện anh muốn dùng đến chính sách dụ dỗ.

Thế nhưng, bất luận là loại phương thức nào, mục đích của anh đều chỉ có một đó là làm cho cô nghe lời anh.

Trước mắt, anh chỉ có thể yên lặng mà lên án cô, rõ ràng chính là anh muốn dùng đến chính sách dụ dỗ kia đi.

Cô không nhìn anh, rã rĩ nói, "Nói đi, em biết anh lại muốn lật ngược phải trái đen trắng lần lôn."

Anh thấp giọng cười, lại bỗng nhiên đi đến hôn môi của cô, "Ừ, còn là Tân Hành của anh, hiểu anh."

Cô nhặt không được quay đầu lại, trừngh mắt nhìn anh.

Anh liền nhân cơ hội đó xoay người đến trên người cô ngăn chặn cô, tay cũng nhanh chóng phủ ở mặt của cô, không cho cô tránh né anh nữa.

Thấy trong mắt cô càng tức giận hơn, anh lại cuống quít thấp giọng nói, "Đừng nóng giận nữa, bộ trang sức kia, là cô ta hướng lão gia tử kia xin."

Cô nghe thấy thế, thân thể bỗng nhiên ngừng giãy giụa, nhìn anh một lát, trong mắt lại một lần nữa hiện lên bi thương nói, "Thế nhưng, lúc ban đàu bộ trang sức kia cũng là muốn tặng cho cô ta, không phải sao?"

Hai mắt của anh chăm chú nhìn cô, không chậm trễ chút nào, kiên định, lắc đầu, "Không, nếu như em muốn nói lúc ban đàu, bộ trang sức kia vốn cũng không phải là tặng cho cô ta."

Cô nghe thấy trong lòng lại là hung hăng đau xót, không thể tin tưởng lắc đầu, "Còn có người phụ nữ khác? Dịch Tân, anh tại sao có thể như vậy? ! Chính anh đã có nhì àu phụ nữ như vậy, anh còn muốn đến trêu chọc em phải không?."

Thanh âm của cô mang theo nghẹn ngào, nhìn chằm chằm anh, trong mắt lại là cực kì tức giận.

Anh nhìn cô, lại đột nhiên cười lớn, ngón tay nhẹ nhàng vỗ trên khuôn mặt nhẵn nhụi của cô, "Rốt cuộc cũng thừa nhận, em đang ghen tỵ?"

Cô dùng lực, hung hăng đẩy tay anh đang làm càn trên mặt cô xuống, cắn răng nói, "Đúng là em đố kị đó thì làm sao hả? Lúc đó anh bức em gả cho anh mà anh lại còn ch àn chù, còn không biết là trong lòng em rất bất bình sao?"

Tay anh bị cô đẩy, lì èn cứ như vậy dừng ở trong không khí, cũng không thu h ồi lại, chỉ đem cô chặt khóa chặt trong lòng, "Không phải là không nhớ, chỉ là cảm thấy em không đáng."

Tân Hành mắt đã ướt, căm giận nhìn anh, cười lạnh, "Không đáng? Đúng vậy, quá không đáng! Trong lòng em chỉ có một người anh, đố kị cũng là vì anh, nhưng trên thực tế, nhì èu thứ không đáng a."

Cô tức giận quá nên không có phát hiện đã lộ lời thật lòng. Anh lại nghe được rất cẩn thận, tâm hung hăng co rút lại, lập tức, lòng mềm nhũn không

lộn xộn nữa.

Nhịn không được, bên môi hiện lên vui mừng có độ cong rõ ràng, anh nhìn cô, cười cười nói, "Cho tới bây giờ đâu không có người khác, chính em lại đi suy nghĩ lung tung, làm cho lòng mình xót xa, còn tức giận với anh nữa. Anh nói là này, lại ngốc nghếch, lại không đáng."

Tân Hành bị anh châm biếm, cả người sững sốt, lập tức liền quên mất mình đang chuẩn bị muốn chỉ trích lời của anh.

Dịch Tân khẽ thở dài một cái, cúi người, ôn nhu hôn mặt mà của cô, "Tiểu ngu ngốc! Quả tim trên người của anh cho tới bây giờ cũng chỉ có một mình em. Bộ trang sức kia, lúc ban đâu, chính là vì em mà làm."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 148: Dịch Thiếu Phu Nhân (11)

Anh nói xong, li ền ở trên mặt của cô hôn khắp nơi.

Trong lòng cô th ầm mắng anh nói dối, còn nói không cao minh như thế.

Nhưng cũng không ngăn cản động tác của anh, chỉ mở to mắt nhìn anh, nói, "Nghê Tranh và anh quan hệ như thế nào mà sau khi cô ta đi, anh lại lấy em, thời gian cũng sẽ không trùng như vậy chứ. Dịch Tân, anh cho là nói với em như vậy là xong ư, anh cũng nên tìm ra một lý do sao cho có trật tự một chút chứ." *

Trên mặt hôn lập tức bị ki ềm h ãm, sau đó, d ần d ần rút đi. Anh lui ra một khoảng cách, nhìn cô, nhíu mày nói, "Tân Hành, có đôi khi em thực sự ngốc đến mức làm cho người ta nghĩ hung hăng cắn em một cái."

Rõ ràng là anh nói dối, anh còn có thể khí thế bùng bùng như vậy. Tân Hành lập tức chán nản. Dịch Tân lại hỏi, "Là ai nói cho em biết Nghê Tranh đến trước em?"

Chân mày của anh nhíu thật chặt, th ần sắc cực kỳ nghiêm túc, trong tiếng nói còn mang theo một chút nguy hiểm.

Tân Hành thấy vậy tâm trạng cả kinh, cẩn thận suy nghĩ một chút, sắc mặt đột biến,

"Anh. . . Anh lại. . ."

"Đủ r ã!" Dịch Tân rất cuộc không còn kiên trì nữa, thanh âm cắt ngang lời nói của cô,

"Em thà rằng vất hết óc vì chính em đưa ra giải thiết hoang đường rã mạnh mẽ nói mà không chịu tiếp nhận lý do, cũng không chịu tin lời anh nói?"

Tân Hành nhìn anh, lặng đi.

"Hiện tại em liền nghiêm túc nói cho anh biết, anh ở cùng Nghê Tranh trước, mà khi Nghê Tranh đi thì anh cùng em kết hôn. Anh yên tâm, em đối với việc ngoại tình này không có hứng thú, anh có thể tinh một chút tâm lực, hoàn toàn không cần nghĩ đi nơi nào."

Tân Hành trong lòng bị kiềm hãm, cô vừa... Nghe anh nói vói cô, ở cùng Nghê Tranh trước, đúng là có hướng chỗ đó muốn đi. Lúc này thấy thần sắc anh kiên định, nhịn không được trong lòng mềm nhũn, có một loại rõ ràng cảm xúc như áy náy.

Thanh âm của cô mềm nhũn ra, chấn chù, "Vậy..."

Dịch Tân nhìn cô liếc mắt một cái, liền từ trên người cô rời đi, ngã dậy, thản nhiên nói, "Bộ trang sức kia là sau lần đầu tiên anh và em gặp mặt anh đã cho người ta làm tốt."

Anh đưa lưng về phía cô, thanh âm có chút lạnh, "Lúc ban đầu nghĩ chính là có cơ hội nhìn thấy em sẽ đưa cho em, xem như là cảm ơn em đã giúp anh. Chỉ là làm tốt rã, chính mình cũng rất kỳ quái, liền đem nó đặt tới đó, cũng không muốn tìm em, tựa như đột nhiên phạm vào lưới, lại không có hứng thú nữa."

Trên người thiếu người nọ áp bách, Tân Hành đứng dậy, ngã vào bên cạnh anh.

Dịch Tân liếc mắt qua nhìn cô một cái rã nói tiếp, "Mãi tới một lần trùng hợp, anh nhìn thấy đến Nghê Tranh, chính em cũng hẳn là nhìn ra được, vẻ bên ngoài của cô và em có chút giống nhau đúng không."

Tân Hành không tự chủ được gật gật đầu.

Xác thực, là có chút giống.

Dịch Tân nói tiếp, "Vốn chính là vì khí chất của em mà chế tạo ra trang sức cho phù hợp, vậy nên khi nhìn tối lại gặp ngay người có khí chất tương tự, sau đó, chính là tiện tay tặng qua như thế."

Nói xonganh thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cô cũng sáng tỏ hơn nhiều.Dịch Tân phong lưu như vậy làm sao mà chỉ tặng một bộ trang sức chứ.

Chỉ là cô cũng không nghĩ dây dưa mãi ở vấn đề này, dù sao đúng là do cô trước, cô chỉ vì hiểu kỳ mà thôi. . Cô hỏi, "Cô ta vì sao lại không muốn nhận? Em xem cô ấy cũng không giống như là đối với anh không có hứng thú a."

Cô nói xong,người đàn ôngkia lúc nãy còn mang gương mặt lạnh lùng nhincô, đột nhiên lại cười dụ hoặc, "Đúng, em không có nhìn lầm, cô ta đúng là cảm thấy hứng thú với anh."

Tân Hành nhìn anh, chờ anh nói tiếp nhưng người đàn ông đó lại dừng lại và không có ý định sẽ tiếp tục, mà chỉ nhẹ nhàng đưa mắt nhìn cô.

Cô nghi hoặc, nhịn không được lên tiếng, cẩn thận hỏi lại, "Cho nên?"

Người đàn ông cười tà mị, đột nhiên đưa tay ra, hướng trên mặt của cô mà xoa. Tân Hành trong lòng nghi hoặc, cũng không có tránh né, chỉ hìn anh như cũ không rõ anh là có ý gì.

Bụng dưới của cô da thịt trơn bóng nhẵn nhụi, ngón tay của hắn ở phía trên lưu luyến, mang theo mê luyến.

Rất lâu sau, anh mới mở miệng nói, "Tân Hành, anh nghĩ em hiểu rã phải không?"

Tân Hành đang rất là bối rối, lắng nghe nhìn anh, ngừng lại một lát, rã nói ra ý kiến của mình, "Em vẫn không hiểu."

Anh nghe xong, đột nhiên thu hõi tay lại, cô chỉ cảm thấy trên mặt mình vốn đang thích ứng với ám áp đột nhiên biến mất, nhất thời phát lạnh.

Anh nhìn cô cười, lại không nhìn thấu tâm tư, "Em đã từng torn không ít tâm tư nghĩ tới nó nhưng lại không có lưu lại phương pháp của anh?"

Tân Hành bị anh hỏi bỗng sững sốt, nghiêm túc suy nghĩ một chút, nhỏ giọng thăm dò hỏi lại, "Anh là nói, chỉnh dung?"

Tân Hành thè, cô thực sự không tận mắt thấy cái nguyên bản thái sơn băng với tia còn có thể ngoan điệu tình nam nhân, sau khi cô nói xong, gân xanh trên trán hung hăng nhảy lên hai nhảy.

Sau đó, anh mỉm cười, chỉ là nụ cười đó có chút cứng ngắc, "Coi như anh không có hỏi."

Cô thở phào một hơi, "Thật tốt, em thực sự không muốn chỉnh dung."

Nói xong, cô lại lần nữa tình tòng nhìn thấy khóc môi Dịch Tân co rút.

Anh khẽ thở dài một cái, "Anh là nói, người đang nhiệt tình một thời gian đột nhiên bị cắt đứt, khi đó, ở trong lòng đã lưu lại ký ức sâu nhất. Em hiểu sao?"

Tân Hành gật đầu, "Em hiểu rõ, người đối với thứ sắp tới tay cuối cùng lại lỡ mất dịp tốt đó sẽ lưu lại ký ức sâu nhất."

Dịch Tân hài lòng cười, nói tiếp, "Nghê Tranh là con riêng, thân thế của cô ta, kỳ thực cũng em rất giống nhau. Vì để có cơ hội đi Áo kia, cô ta đã phải hi sinh rất nhiều nhưng khi sắp tới hành trình, cuộc sống của cô ta lại đột nhiên xuất hiện một Dịch Tân, cô ta đã không bén được Dịch Tân, cũng không bén được cơ hội mà cô ta mong chờ hai mươi mấy năm. Anh nói như vậy, em hiểu chưa?"

Tân Hành nghe xong, nhịn không được hung hăng nhìn chằm chằm Dịch Tân, vô thức thốt lên, "Anh thật là đáng sợ!"

Người đàn ông kia chỉ nhìn cô, tà mị cười, "Xem ra, em đã hiểu rồi."

Đúng, cô xác thực đã hiểu rõ mọi chuyện. Năm đó là Nghê Tranh được ăn cả ngã vẹkhông, cô ta nghĩ đến một phương pháp điều hòa, thật là hiểm chiêu.

Người phụ nữ kia, cô ta nghĩ thật chu toàn, đã không buông tha cơ hội xuất ngoại, cũng không nguyện ý buông tay với Dịch Tân. Chỉ có một biện pháp là để cho Dịch Tân lúc nào cũng tâm niệm cô ta. Có thể dùng một từ để hình dung đó gọi là lạt mầm buộc chặt, Nghê Tranh kỳ thực nghĩ được một phương pháp vô cùng tốt, đối với nhân tâm, nấm chặt cực kỳ đúng chỗ. Cô vốn chỉ là vẫn im lặng nhận lấy sủng ái của Dịch Tân đối với cô, sau đó, bỗng nhiên cô hung hăng cự tuyệt anh.

Ở lúc Dịch Tân hưng trí nhất thì để lại cho anh một bóng lưng cự tuyệt. Cô ta dùng hết toàn bộ tâm trí để ở trong lòng anh trước mắt chiếm được một phán ký ức sâu nhất, để anh không thể quên được cô ta cho tới khi cô ta trở về

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 149: Dịch Thiếu Phu Nhân (12)

Tâm tư như thế, lại có thể che giấu mà không lộ, gần như không có một kẽ hở nào cả.

Thế nhưng, cho dù là như vậy, vẫn như cũ bị người đàn ông này liếc mắt một cái, liền bị nhìn thấu triệt đế.

Ở trước mặt anh, vốn những thứ ấy cái gọi là tâm tư uyển chuyển, trò chơi tình yêu tinh diệu cỡ nào đi nữa, tất cả, chẳng qua là một hũ cười nhạo mà thôi. Hao hết tâm tư, tự cho là mình thông minh, lại không biết rằng, cái tâm tư đó đã sớm bị người ta nhìn thấu. Tựa như người cho là mình mặc trên người những thứ nhất xảo đoạt thiên công ẩn hình, kỳ thực không phải là người khác cái gì cũng không nhìn ra, chẳng qua là do chính người cố làm ra vẻ huyễn bí để một phen lây lòng mọi người. Như vậy, không phải cười nhạo thì là cái gì?

Tân Hành chỉ cảm thấy trong lòng chêt lặng, bị một đôi mắt của người đàn ông nhìn thấy hoảng sợ.

Nhịn không được, đối với anh, hô nhỏ, "Anh thực sự thật đáng sợ!"

Dịch Tân cũng chỉ hơi mắt liếc nhìn cô, tăm mắt lưu động, "Làm sao lại kinh ngạc vậy? Đây cũng không phải là ngày đầu tiên em biết anh?"

Tân Hành lắc đầu, "Không, ánh mắt của anh quá độc ác, làm em sợ hãi, sợ em đối với anh những tâm tư đó, kết quả là, ở trong mắt anh, cũng bất quá chỉ là một hũ cười nhạo mà thôi."

Cô nói xong, ánh mắt của anh bỗng nhiên ngưng lại, chỉnh đốn lại, mới nói, "Em có phải là hay không có chút buồn lo vô cớ? Em cũng không đối với anh có cái gì tâm tư, cần gì phải sợ bị anh nhìn thấu?"

Thanh âm của anh, nửa thật nửa đùa; bên môi cười như không cười.

Tân Hành trong đầu suy nghĩ hồn độn, chỉ cảm thấy trong lòng bực bực, cô nhặt không được ủy khuất, ngược mắt nhìn anh, "Anh có thể công bằng một chút sao?"

Anh nhíu mày, "Anh có lỗi gì sao?"

Cô bị anh ngăn lại, trong lòng tức giận nhưng cũng không nói lại được anh, chỉ bị tức giận nheo mắt quay đi, không muốn nhìn anh.

Mặt bị anh dùng lực bắt quay trở lại, buộc nhìn thẳng vào ánh mắt thâm trầm của anh.

"Em xem, em vốn là như vậy, đơn giản liền buông tha cho anh, cho tới bây giờ cũng sẽ không tốn nỗi đau thương muôn đem anh lưu lại."

Trong lòng cô đau khổ, hỏi lại, "Em muốn giữ anh, liệu giữ được sao?"

Anh híp mắt lại, lại bĩ cho cô thêm một tội, "Nhìn coi, không chỉ không tốn thương mà còn vẫn chưa tin anh."

"Anh!" Cô chán nản, cắn răng nói, "Anh chỉ biết lén án em, lại không xét lại chính mình, là chính anh giỏi nhất những chuyện tàn nhẫn còn muốn em đối với anh có lòng tin! Em không sở một thời gian, anh chẳng những không an ủi em mà còn cùng người phụ nữ khác cười cười nói nói, liếc mắt đưa tình. Mà em ngay cả tức giận với anh đều không thể, anh có thể vì giận em, xoay người liền đi ôm phụ nữ, em ngay cả không thoái mái đều không thể nói, nếu không, anh liền..."

Cô nói đến đây, trong lòng bỗng nhiên nổi lên bao nhiêu đau xót, có chút ký ức, luôn luôn rõ ràng. Vì lần mắt cô lại muốn nóng lên, nước mắt liền rơi. Cô cũng không quản, tiếp tục nói, "Anh muốn em giống những

người phụ nữ khác vì anh mà hao hết tâm tư, thế nhưng anh chưa bao giờ nghĩ cho em hết. Em là vợ của anh, chẳng lẽ em không đáng để anh đối với em bao dung một tí chút? Anh nhất định phải bức được em và phụ nữ bên ngoài giống như nhau, vì anh, hao hết tâm tư, tranh đến đâu rơi máu chảy? Chẳng lẽ, giữa vợ chồng, trừ tâm tư tranh đoạt ra, liệu có một loại ăn ý? Một loại cùng người khác không có quan hệ, chỉ anh cùng em có ăn ý hay không?"

Cô càng nói càng vỗ sau, nước mắt rơi càng nhanh. Anh nhìn một giọt nước mắt ướt ướt rơi xuống trong tay mình, nhưng chỉ nhìn, cũng không có phản ứng. Chỉ để cho cô nói, nói trong lòng cô có bao nhiêu ủy khuất và lén án anh.

Đến khi cô dừng lại, anh mới ôm cô vào trong lòng, nhẹ giọng nói, "Đừng khóc. Là lỗi của anh, anh hướng em nói xin lỗi, có được không?"

Anh nói xong, người trong lòng lại tập trung khóc thút thít, cũng không phản ứng gì.

Anh cúi đầu, nhìn cô.

Cô tựa vào ngực anh, bỏ qua những suy nghĩ kia nhìn anh, mang theo chỉ trích, "Anh không phải nói xin lỗi sao? Em không có nghe được lời xin lỗi a!"

Anh cười, tâm tình tốt trở lại, cúi đầu, hôn lên trán của cô nói, "Xin lỗi em."

Cô lại nhất quyết không tha thứ hỏi, "Xin lỗi em vì cái gì?"

Anh ngẩng lên gần gần nhìn cô, "Xin lỗi em, mặc dù là em tức giận với anh trước, thế nhưng vẫn là anh sai rã."

Anh còn chưa nói xong, ngực một trận nhẹ đau, là cô dùng nắm tay đánh xuống ngực anh.

Anh cúi đầu, thấy cô chính mình mang theo oán giận nhìn anh, cười và đem quả đấm của cô bao ở trong lòng bàn tay. Lại đem cô hướng trong lòng ôm càng chặt hơn, cầm cho vào đỉnh đầu của cô, thấp giọng nói, "Xin lỗi. Em nói đúng, em là vợ của anh, đáng giá để anh dùng sự kiên trì lớn nhất cùng với bao dung để đối với em."

Anh nói xong, lại cảm thấy thân thể trong lòng mình dần dần mềm nhũn.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng ôn nhu đi hôn môi của cô, "Chỉ là, em cũng không cho rằng cố ý chọc giận anh."

Ngực lại lần nữa bị người khước từ.

Anh cũng không lùi, tiếp tục thấp giọng nói cho cô nghe, "Ai cũng có thể tức giận với anh, thế nhưng em thì không thể; em giận anh, anh sẽ không khống chế được chính mình."

Thân thể rõ ràng không hề bị cô khước từ nữa, anh thuận thế đem cô ôm đến trên người, cúi đầu, tinh tế hôn cô.

Vốn vì cô mà cố né xuống, đến lúc này, thấy cô cũng thuận theo, trong nháy mắt liền tuôn hết ra.

Anh đem cô áp ở trên giường, nhìn cô nhắm hai mắt nhẹ nhàng ôn nhu hưởng thụ, thân thể càng nóng, sau đó, trở nên cấp bách hơn.

Lần muộn cùng lúc đi vào cô, thân thể của cô không tự chủ được co rút lại.

Sau đó, cô mở mắt ra, tròng mắt thanh tịnh hơn phân nửa, nhìn anh, lại rõ ràng kinh khủng.

Trong lòng anh khốn đốn, lời lẽ trở lại bên tai của cô, tinh tế liếm, lại thấp giọng ở bên tai cô nhẹ nói, "Xin lỗi. Lần này, anh sẽ không đem em làm đau. Ngoan, để anh yêu em thật tốt, có được không?"

Anh lại đang ở chỗ mẫn cảm nhất của thân thể cô trêu chọc một phen, rõt cuộc cô mới dàn dàn bình tĩnh lại. Nhưng vẫn là lúc anh tiến vào cô không tự chủ được kẹp chặt hai chân lại, chỉ là khi đó, chỉ có thể cuốn chặt ở thắt lưng anh.

Lần này, Tân Hành cảm giác được, từ đâu đến cuối anh cẩn thận từng li từng tí, ôn nhu lấy lòng cô. Cô đột nhiên cảm thấy, có lẽ, sự kiện kia không chỉ một mình cô.

Sau đó, với anh, cô lần lại không có tính tình, chỉ ôm anh, ôn nhu đáp lại.

Một lần cuối cùng đến lúc cao triều, thâm trí của cô đã mai một hết, mông lung nhìn nhưng chỉ có thể nhìn đến đôi môi mỏng diêm dúa lảng lơ kia đang khẽ mở, độ cong kia, cô nhận ra được ba chữ.

Xin lỗi em.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 150: Dịch Thiếu Phu Nhân (13)

Trong phòng, những tia sáng đã tối dần.

Trên mặt đất, lại đột nhiên truyềnl đến tiếng yếu ớt nhỏ vụn, tiếp đến là những âm thanh chấn động nặng nề vang lên.

Động tác của người đàn ông cực nhanh, cấp tốc xuống giường, theo đó là một đống quần áo tán loạn trên mặt đất, sau đó lấy ra di động của cô ra. Không chút do dự tắt ngay đi.

Tiếng động vẫn làm kinh động người đang ngủ say.

Cô khàn khàn giọng hỏi, "Ai vậy?"

Anh hờ nhẹ một tiếng, xem như là trả lời cô, lại cực nhanh nằm trở lại bên người cô, đem cô ôm vào trong lòng.

Cô vốn chỉ đang nửa mơ nửa tỉnh, mơ mơ màng màng con người lúc này lại đột nhiên sáng lên, cười, sảng giọng nói: "Bộ dạng này của anh, khiến cho người ta tưởng là chúng ta đang vụng trộm qua lại với nhau."

Anh cúi đầu, liếc nhìn cô cười, "Có em mới là người như thế? Mới mấy lần liền kêu mệt rã."

Lời này anh nói xong, như là tự nhiên nhất. Nàng cảm thấy mặt mình nóng lên, bất mãn nói: "Anh nói chuyện không thể uyển chuyển một chút hay sao?"

Anh cười, "Uh, được. Uyển chuyển một chút chính là vụng trộm đàu là liều chết triền miên đến sức cùng lực kiệt, chỉ là sau một khắc đó là tận thế."

ở làm. . ."

Anh còn chưa nói hết, cô liền lấy tay che miệng anh lại, không muốn cho anh nói nữa.

Nhưng không nghĩ tới, lòng bàn tay lại đột nhiên vừa ngứa vừa ướt, cô như là bị điện giật vậy, cấp tốc buông tay xuống, kinh sợ nhìn về phía anh, lại chỉ thấy anh cười cười và nhìn cô với cái nhìn đầy ái muội, đẹp đẽ, đầy lưỡi thậm chí nhẹ nhàng liếm môi. Ám chỉ đó quá rõ ràng.

Trong bụng cô bỗng nhiên nóng lên, hai mắt mở to ra. Trong lòng không cam lòng, lại thấp giọng nói: "Ít nhất em cũng đã sức cùng lực kiệt."

Trong phòng bỗng nhiên rơi vào yên lặng.

Tiên đà, anh thấp giọng cười, đem cô ôm chặt, anh nói, "Uhh, anh biết."

Trong lòng cô càng nóng hơn, lúc này mới hồn tỉnh, có giác cùng người đàn ông này nói chuyện, nhất định không thể để chuyện này nép sang một bên, nếu không cô xác định chắc chắn sẽ bị anh trêu đùa.

Cô liền chuyển sang đề tài khác hỏi: "Vừa rồi là ai?"

Thanh âm của anh lập tức có chút không được tự nhiên đáp, "Tang Nhuê."

Cô nghe xong, nhớ tới chuyện đó, cũng là trong lòng hồn độn, lại cũng không nói gì thêm, chỉ nói, "Uhh, em ra ngoài vội quá nên cũng không kịp nói với cô ấy một tiếng, cô ấy có lẽ là lo lắng cho em, anh cũng thật là, vừa hay nên nói một tiếng với cô ấy."

Anh nghe xong, cười, nhìn cô, "Anh nói chuyện nóng nảy như vậy, cô ấy tự nhiên cũng hiểu được, lại nói, cô ấy muộn như vậy rồi còn gọi điện thoại qua đây, vốn thì có cố ý quấy rối anh và em chứ đâu có tốt đẹp gì."

Anh nói đến đây, lại bỗng nhiên nhìn cô thật sâu hỏi, "Em nói em ra ngoài vội vàng, là sốt ruột muốn thấy anh, cho nên một khắc cũng không

muốn dừng lại phải không?"

Mặt Tân Hành lập tức đẫy vạch đen.

Người đàn ông này có phải là quá tự kỷ hay không!

"Không phải." Cô ngay lập tức đáp lại.

"Quả thật là không phải?" Anh hỏi lại, hàm ý dài.

Cô liếc anh, "Em khi đó chính là đang giận dữ với anh, tức giận quá nên sao có thể không hấp tấp tới gặp anh?"

Ánh mắt anh bị kiềm hãm, tiễn đà lại gật đầu, "Uh, em nói đúng. Chỉ là, em đã giận anh sao còn chủ động muốn đi qua với anh, có thể thấy với anh cũng không chỉ là tức giận đi?"

Cô cắn răng, hung hăng nhìn anh, "Ánh mắt của anh có thể không nêu độc như thế không, thiện lương một chút không được sao?"

Cô nói là tức giận vậy nhưng thực ra trong lòng lại đã sớm không ôm kì vọng đối với người này cái gì đó "Thiện lương". Không muốn, cô nói xong, ánh mắt anh lập tức tối sầm lại, sau đó, đầu của cô liền bị áp tới ngực của anh.

Cô sững sờ.

Lại nghe thanh âm của anh ẩn ẩn có chút kích động, "Tân Hành, cảm ơn em."

Cô càng thêm sững sờ. Lúc đó lại nghe thấy anh nói tiếp, "Cám ơn em chịu tha thứ cho anh, cảm ơn em ngay tại lúc đó đã điện thoại cho anh."

Cô thấy anh thật vất vả để có thể thảng thắn như thế nhưng trong lòng nhịn không được vẫn là run rẩy mở miệng, "Kỳ thực. Thật ra là em ăn sai rã."

Cô vừa mới nói xong, liền chỉ cảm thấy trên đài buông lỏng, cô rời ra khỏi ngực của anh, môi liền bị anh đè lên.

Anh mãnh liệt hôn cô, nhất thời nhiệt tình quá mức làm cho cô luống cuống tay chân đáp lại.

Đợi đến khi anh chậm lại, anh mới buông cô ra, rã nhẹ nhàng ôn nhu đi hôn dài tai cô, khàn khàn nói, "Em ở trên thân thể anh lý giải một chút coi tại sao thời gian ấy sai lại trùng hợp như thế."

Cô toàn thân chấn động, đưa anh kéo rời ra một khoảng cách, khẩn trương nhìn anh.

Anh lại vân đạm phong khinh cười, ngón tay lau lau môi của cô bị anh thương yêu quá mức và hỏi: "Nếu như có một ngày anh giết Mạc Thích Thanh, em còn có thể yêu anh sao?"

Cô nhíu mày.

Anh thấy vậy, cười khẽ, cười đến có chút khổ sở, "Giết người cha quái vật, Tân Hành sẽ không yêu nữa đi?"

Chân mày cô càng nhíu chặt hơn, "Em không biết Mạc Thích Thanh thế nào, tại sao hắn lại có thể ảnh hưởng tới cảm xúc của anh?"

Thân thể anh cứng đờ, chăm chú nhìn cô.

Cô lại nói, "Hơn nữa anh cũng rất kỳ quái, anh có bao giờ gọi hắn là cha đẻ? Hắn đã không phụ trách đối với mẹ của anh, cũng không có trách nhiệm đối với anh thì anh cần gì phải để ý đến hắn làm chi?"

Anh bình tĩnh nhìn ánh mắt của cô, hỏi lại, "Em thực sự cho là như thế sao?"

Cô đưa mắt di chuyển, nhìn thẳng vào trong mắt của anh, thẳng thắn mạnh mẽ nói: "Em chính là cho rằng như thế à. Hắn so với Tân Hạo cũng không bằng, tuy Tân Hạo mặc dù đối với em không tốt, nhưng hắn ít nhất

còn nuôi em hai mươi năm đó. Mạc Thích Thanh? Đó là cái thứ gì! Hắn không đủ tư cách để xen vào cuộc sống của anh. Hắn nghĩ mình là cái gì chứ? Có thể ở trong đám người như thế mà kiêu ngạo! Mà anh, anh cần gì phải để ý đến hắn làm cái gì?"

Cô nói xong, liền nghe được tiếng anh thấp giọng cười, ở trong phòng mờ tối vang vọng, sau đó, đau của cô lại bị áp vào ngực của anh, một lúc lâu sau, thanh âm của anh tựa như thở dài, truyền tới tai của cô.

"Uh, được, anh không để ý tới hắn."

Anh tuy nói như vậy nhưng cô nghe trong lòng vẫn như cũ nhện không được cảng thẳng, khó chịu.

Cô biết rõ cái loại cảm giác này, tuy nàng nói với anh là như vậy nhưng kỳ thực, chính cô cũng không biết mình có còn để ý hay không. Có một loại vết thương, khi ký ức tràn vềлиền rơi xuống, hơn nữa theo thời gian trôi qua, vết thương đó lại càng thêm sâu sắc hơn. Bất luận thế nào đi nữa, chúng ta đều không thể tránh được.

Hơn nữa, vết thương của anh so với cô lại càng nghiêm trọng hơn. Bởi vì, anh đã mất đi rất nhiều thứ.

Trong lòng cô đau xót, tay ôm ngang hông của anh, đem đau dựa vào trong lòng ngực anh, rầu rĩ nói: "Dịch Tân, khi nào thì chúng ta lúc trở về nhà? Em rất nhớ nhà".

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 151: Dịch Thiếu Phu Nhân (14)

Bàn tay vốn đang vuốt ve tóc cô thì đột nhiên dừng lại.

Nhà.

Tim hung hăng khẽ động. Ánh mắt nhất thời long lanh. Anh cúi đầu, dùng sức hôn xuống tóc cô, chính mình cũng không khống chế được, dùng giọng tràn ngập yêu thương nói: "Nhanh thôi, qua tết âm lịch chúng ta trở về được không?"

Cô nghe xong, ở trong lòng anh ngoan ngoãn gật đầu, lại mệt mỏi.

Trong lòng anh bỗng nhiên kéo mạnh.

Anh biết ở đây cô không vui. Bởi vì hai ức không hề vui vẻ. Muốn nói mấy câu với cô nhưng lời đến bên miệng lại không thoát nên lời.

Anh hôn lên mặt cô, chỉ muốn đem cô khám càng sâu vào trong lòng mình.

Đêm.

Nguyên Thâm từ trong cao ốc đi ra, vẻ mặt nghiêm túc. Nhưng thấy trước mặt, một cô gái xinh đẹp đang đứng trong gió nhìn anh cười ôn hòa.

Người kia toàn thân màu xanh ngọc khoác thêm áo khoác, tóc dài xõa ngang vai, khí chất trên mặt có vài phần thanh nhã.

Nguyên Thâm lập tức bước nhanh, tiến lên, không kiêu ngạo không nịnh nọt nói: "Nghê tiểu thư."

Người tới đúng là Nghê Tranh. Lúc này, cô ta cười ôn hòa, nhìn về phía sau Nguyên Thâm, lúc này mới chấn chò: "Anh ấy... Không có ở đây?"

Nguyên Thâm nhíu mày, chỉ cung kính nói: "Nghê tiểu thư, Tân thiếu không có ở đây. Hơn nữa nơi này không thích hợp với ngài, sau này đừng như vậy, Tân thiếu biết sẽ rất tức giận".

Đây là tòa cao ốc, gần như là trụ sở chính của Dịch gia. Tuy rằng cách đây vài năm, Dịch gia có xu thế thuyên giảm, rất nhiều nghiệp vụ đều có chuyển biến, nhưng nơi này vẫn tồn tại như một căn cứ địa như trước. Hai năm trước, Nghê Tranh cùng Dịch Tân đã tới thành phố H, khi đó cô và Dịch Tân có quan hệ thân mật, Dịch Tân là người tùy tính, đối với cô cũng không giấu diếm gì.

Lúc ban ngày, Nghê Tranh đến Dịch gia, mang theo quà biếu tới gặp Dịch lão gia, kỳ thật chẳng qua là cô muốn gặp người kia một chút. Dịch Tân không có nhà, trong đại sảnh Tang Nhuế đang lớn tiếng mắng Dịch Tân, thấy cô tới thì dừng lại, ngoài cười nhưng trong không cười nói vài câu với cô.

Nhưng, những lời đó cô nghe liền hiểu, Dịch Tân cho người đưa Tân Hoành ra ngoài.

Nghê Tranh nhịn không được nghĩ thầm trong lòng, hai người kia lén cùng một chỗ, phải làm gì đây? không phải anh ấy nói thương cô, yêu cô sao? Mà Tân Hoành, lại nói chuyện thân mật với anh ấy?

Cả đâu đâu là hình ảnh Dịch Tân cùng Tân Hoành ở chung, Nghê Tranh không khống chế được suy nghĩ, nghĩ đến lòng lại đau. Lúc sau, khi cùng uống trà với cụ ông ôn hòa thì lại rõ ràng không yên lòng. Dịch lão gia nhìn ánh mắt kia xem như hiểu được, nhưng không làm nghiêm trọng vấn đề, chỉ hòa nhã cười, bảo cô không thoải mái thì vui vẻ nghỉ ngơi sớm.

Cô cuống quýt gật đầu, thậm chí cũng bất chấp bao nhiêu lẽ nghi, liền bước nhanh ra khỏi Dịch Gia. Sau đó, thế nào cũng không quản được chính mình, gọi điện thoại cho anh, nhưng người nghe máy lại là Nguyên Thâm.

Nguyên Thâm giải quyết công việc trước sau như một, hỏi cô có chuyện gì, anh ta sẽ truyền đạt lại.

Cô cười khổ, chuyện của cô, Nguyên Thâm không thể truyền đạt được. Cô chỉ muốn hỏi Nguyên Thâm, cô có thể gặp Dịch Tân không?

Nguyên Thâm theo quy tắc bình thản đáp, Tân thiếu đang bận.

Dịch Tân đang bận? Anh ấy bận cái gì? bận ở cùng với Tân Hoành sao? Nếu như vậy, thì không cần nói cũng biết đáp án.

Nhưng cô lại không khống chế được chính mình muốn phủ nhận, không tin, sau đó lại tới nơi này. Người dưới lầu không cho cô lên, cô bị ngăn lại, chỉ có thể hỏi người đó, Dịch Tân có ở đây hay không. Người ở đại sảnh thấy cô xinh đẹp, cô lại cố ý bộc lộ vài phần phong tình, người kia mới mở miệng nói cho cô biết, không rõ Tân thiếu có ở đây hay không, nhưng Nguyên Thâm thì đang ở đây.

Nghê Tranh nghe xong, cả người nhất thời liền thở dài nhẹ nhõm một hơi. Sau đó, tuy rằng không thể đi lên, cô vẫn chờ ở dưới lầu. Càng ngày càng trễ.

Nhưng cuối cùng, tự an ủi trong lòng, ít nhất, trễ như vậy, anh còn ở đây.

Kết quả . . . Anh không ở đây, anh ở một nơi khác, thậm chí không mang theo Nguyên Thâm.

Cô cũng từng ở bên anh, cô hiểu anh, biết Dịch Tân người này bất kể đi tới đâu, hồn như đều đem theo Nguyên Thâm bên mình, thậm chí là khi đó đang ở cùng cô. Nhưng hiện tại, Dịch Tân cùng Tân Hoành ở chung một chỗ, ngay cả Nguyên Thâm cũng không mang theo. Nhất thời trong lòng cô có một cảm giác không nhận thức được.

— Thầm nghĩ Dịch Tân một mình cùng Tân Hoành ở bên nhau.

Nghê Tranh chỉ cảm thấy trong lòng có chút rầu rỉ, cảm thấy đau đớn, miễn cưỡng nhìn Nguyên Thâm, cười hối lỗi: " Ư, được, tôi sẽ chú ý".

Nói xong liền xong người rời đi, nhưng trên đùi lại có chút vô lực.

Lại nghe thấy phía sau có tiếng bước chân đuổi theo, cô dừng lại, quay đầu nhìn về phía Nguyên Thâm.

Nguyên Thâm nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo nói: "Nghê tiểu thư, vè sau không cần chờ Tân thiếu như vậy, Tân thiếu tự có sắp xếp".

Giống như bị người khác hung hăng cho một cái tát, Nghê Tranh cảm thấy rất nhục nhã.

Tân thiếu anh ấy tự có sắp xếp. . . Ngụ ý là nói Nghê Tranh cô chính là uổng công cầu xin vô ích như vậy, nói cô muốn quần quít lấy anh, chờ anh gọi thì tới sao?

Trong lòng vừa đau vừa giận, trên mặt lại còn có thể duy trì nụ cười tao nhã, lịch sự gật đầu với Nguyên Thâm, lúc này mới rời đi. Nhưng bước chân cũng không yếu đuối, ngược lại mỗi bước đi đều rất vững vàng.

Lên xe mới bắt đầu bộc phát. Trong gương hiện ra một gương mặt xinh đẹp ẩn nhẫn phẫn nộ, gianh như vặn veo.

Tân Hoành, vì sao cô lại xuất hiện trong sinh mệnh của anh?! Nếu như không có cô, nếu như không có cô, anh ấy sẽ là của tôi, anh nhất định vẫn chờ ở nơi đó, chờ tôi, mãi đến khi tôi trở về! Cho tới khi tôi ở bên anh, ngày hôm nay hai năm sau, thì ra một lần nữa lại tiếp tục tạm thời bỏ dở cuộc tình. Sau đó, một đường gió êm sóng lặng đi xuống.

Hiện tại, ở trong lòng anh, người hưởng thụ một đời cưng chiêu phải là tôi, người được hưởng hết thảy tiền tài, quyền lực cùng địa vị, cũng chỉ có thể là tôi!

Mà không phải bị buộc trốn ở chỗ này, tránh thoát một Mạc Tương Đằng, lại còn có Nghê gia. Nghê gia vì tiền, liền buộc cô ta phải gả cho một

lão già sắp chết!

Đáng lẽ cô ta có thể có được Dịch Tân, đạt được tất cả, mà hiện tại lại chỉ có thể làm người của một lão già sắp chết?

Tân Hoành, vì sao lại có cô!

Cô ta phẫn nộ, nắm tay đột nhiên đập trên vô-lăng, lại vừa vặn đập phải còi xe.

"Bíp-----"

Tiếng còi xe chói tai vang vọng, giống như sự phẫn nộ của cô ta, không chỗ sấp đặt, chỉ có thể gào thét.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 152: Dịch Thiếu Phu Nhân (15)

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, dường như bình tĩnh đi xuống, không dậy nỗi gợn sóng. Chính là, mọi người thường thường không để mắt đến. Bỗng nhiên, lằn này kịch liệt bùng nổ, đây là do loại bị che dấu bình tĩnh ở dưới mạch nước ngầm chậm rãi thúc đẩy mà thành.

Khi Tân Hành tỉnh lại, bên cạnh không có người, một chỗ ở trên giường, đã lạnh xuống rã.

Mệt.

Trong lòng không hiểu hoảng hốt, cô nhanh chóng rời giường, thói quen là đi mở tủ quần áo ra muốn tìm quần áo mặc vào. Nhìn tủ quần áo này thì trong lòng kinh ngạc.

Cô nhớ rõ nơi này là khách sạn, cô mở ra trong tích tắc cũng giật mình nhớ tới. Chính là, trong tủ quần áo này, đã có một loạt quần áo đàn ông.

Anh ta.

Cô đi ra xem, chính là quần áo của anh làm sao có thể nhêu như vậy lại ở khách sạn?

Trong lòng cô đột nhiên râu rí nặng nề, không phải tư vị đứng lên. Cảm giác kia, tựa như nơi này là một cái nhà khác của anh, mà cô là vợ của anh, còn chưa có khôn biết.

Cô áp chế cảm xúc khác thường trong lòng, tùy ý cởi áo sơ mi của anh mặc lên người, chân chạy ra khỏi phòng ngủ.

Trong đại sảnh không thấy anh, trong lòng cô nhất thời trống rỗng, đáy lòng chậm rãi dâng lên một loại cảm xúc, giống như uể oải.

Đột nhiên nghe được tiếng vang.

Trong lòng cô rung lên, đi tới nơi phát ra tiếng vang. Sau đó, cô đứng ngoơ ngác tại chỗ, ánh mắt đăm đăm.

Cái kia. . . Người đàn ông kia từ trước tới giờ trong lòng anh chỉ biết chơi đùa tình cảm, chơi đùa tiền tài, chơi đùa quyền lực, chơi đùa mạng người, thế nhưng bây giờ trên người mặc quần áo ở nhà, vén tay áo lên nãu cơm!

Dịch Tân nghe được tiếng vang, quay đầu nhìn về phía cô. Nhất thời, một đôi mắt sâu sắc bình tĩnh nhìn cô.

Cô vẫn còn so sánh góc kinh ngạc, chỉ là thấy anh lúc này nhìn cô như vậy, tựa hồ có chút không muốn phá đi ý tứ trầm mặc của đối phương. Cô rất cộc nhặt không được lên tiếng trước: "Anh biết nấu ăn?"

Cô nhất định phải hỏi cẩn thận thật cẩn thận.

Đôi chân mày của anh chau lại, không đáp, chỉ là trong mắt có ý nói "Em đây đã biết rõ còn cõi hỏi"

Cô bĩu môi, cúi đầu, không cam lòng nói "Em gái cho anhнибудь năm như vậy, em cũng không biết, còn không cho phép em hỏi a"

Cô vừa nói xong, liền cảm thấy trên lưng đột nhiên ấm áp, căng thẳng, người đàn ông kia đã bước đến trước mặt cô, đem cô ôm một cái rồi ra.

Cô cả kinh nhìn anh, đã thấy trong mắt anh lúc này đang mỉm cười, cười đến đa tình, môi mỏng mở ra nói "Ngoan, lặp lại lần nữa."

Cô sững sốt trừng mắt nhìn anh, không rõ anh bị cái gì kích thích.

Trong mắt anh chờ mong nhìn cô, nhìn vào mắt cô thật sâu.

Trong lòng cô yên lặng thở dài một hơi, người này thật là rất hỉ nộ vô thường!

Cô cẩn thận nghĩ một chút, cẩn thận thử nói:" Anh còn không cho phép em hỏi a?"

"Phía trước một câu". Anh có chút nóng nảy nói.

Cô cẩn thận nghĩ, lại hỏi:" Em gả cho anh. . ." .

Cô còn chưa nói xong, lời lẽ đã bị anh vội vàng ngăn chặn, bị buộc liền cùng anh triền miên kịch lịch đứng lên.

"Chính là câu này, anh thích nghe em nói em gả cho anh, em gả cho anh. . ."

Một mặt anh vội vàng hôn cô, mặt khác cúi đầu và nói với cô. Cô nghe xong, trong lòng liền mềm nhũn, tay vòng qua cổ của anh, đáp trả nụ hôn của anh.

Sau đó, liền hoàn toàn đem người kia kích thích đến.

Anh thuận thế đem cô ôm rất cao, lại đem cô phóng tới lưu đê ý trên dài, một đường vội vàng nhất thiết đi xuống. Đến trước ngực mềm mại của cô, vài động tác nhỏ, liền đem cô ngửa đầu nhẹ nhàng rên rỉ.

Cô rời giường sau đó vội vàng tìm anh, toàn thân cao thấp chỉ được bao phủ bởi chiếc áo sơmi của anh. Lúc này, thật sự chính là động tác thuận lợi quá lớn của anh. Cô chỉ cảm thấy thân thể bỗng nhiên mát lạnh, mở mắt ra đã thấy mình ở trong lòng anh không có che phủ.

Trong lòng cô cực kì xấu hổ, lại thấy bên cạnh anh có một nứa bữa cơm trưa, cuống quýt dùng sức đẩy anh ra.

Đột nhiên bị cô đẩy ra, tròng mắt trong nháy mắt đã tinh táo hơn phân nửa, nhìn cô hơi hơi nhếch mi.

Thân cô không có gì che đậy, lại bị anh nhìn như vậy, không tự chủ giơ tay che trước ngực. Lại không mở đài, lại nhịn không được sút ruột nói:" Em đói bụng, mau giúp em đem quần áo mặc vào."

Dịch Tân thấy cô không dám nhìn bộ dáng của anh, trong mắt có một chút tà ý cười:" Anh cũng đói bụng, một lát mới mặc đi".

Cô xấu hổ, quay đài trừng mắt nhìn anh:" Đói bụng, muốn ăn cơm!"

Dịch Tân rốt cục nhịn không được, cúi đài nhìn cô bật cười. Nhưng không giúp cô nhặt quần áo lên, chỉ lấy một tay ôm cô trở về phòng ngủ.

Trong lòng cô quỳnh lên, nhịn không được nhắc nhở anh:" Là muốn ăn cơm!"

Động tác của anh rất mau, lúc này đã ôm cô trở về phòng ngủ, lại đem cô đặt ở trên giường. Cô rời khỏi anh, liền cuống quýt chui vào chăn, phòng bị nhìn anh.

Dịch Tân nhìn cô một cái, chỉ xoay người đem quần áo của cô đưa cho cô cười:" A! Anh biết là muốn ăn cơm, không phải món điểm tâm ngọt. Vậy em ngoan ngoãn đem quần áo của mình mặc vào, không cần lúc hiện mê hoặc anh."

Anh nói xong liền cúi đài, động tác cực nhanh liếm liếm vành tai của cô, cố ý nói giọng khàn khàn." Em có biết, anh đối với em rất không có sức chống cự. Em lại dẫn dụ ánh mắt của anh cũng đủ để hỏng mắt."

Cô thề, cô nhất định nghe được thân thể cô vang lên một tiếng "Oanh".

Cô ngạc nhiên cầm lấy quần áo, nhìn cửa phòng. Cô trừng mắt nhìn tên đàn ông tà ác kia rồi đi còn nói là cô mê hoặc anh.

Nghĩ đến đây cả người nhịn không được run lên. Cô cuống quýt lắc đài lay động đi hình ảnh này trong đài, vừa vội vàng vọt vào phòng tắm.

Đợi cô tắm rửa xong đem chính mình bao bọc thật nghiêm kín, lại ở trong gương phản chiếu nhìn chính mình vài lát, xác nhận quần áo của mình không có khả năng làm cho đối phương hiểu lầm. Lúc này mới mở cửa phòng ngủ ra,

Mới ra khỏi cửa phòng, đã thấy trong đại sảnh do anh chuẩn bị bữa cơm trưa còn đang đứng ở bên cạnh bàn ăn, nhìn về hướng của cô. Cô vừa ra khỏi cửa, liền rơi vào trong mắt cho anh.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 153: Dịch Thiếu Phu Nhân (16)

Anh nhìn thấy cô đi ra, bờ môi gợi lên một chút ý cười, ánh mắt lại sâu chìm.

Cô nhất thời có chút nghi hoặc, cô đi ra phía trước, anh đang suy nghĩ cái gì? Cô đi về phía anh, cười rã rời: "Đang suy nghĩ cái gì?"

Dịch Tân tự nhiên vươn tay đem cô kéo qua, lại làm cho cô ngã trên ghế dựa xong rã mới ngã đổi diện cô cười: "Em làm cái gì ở trong đó, anh ngay tại tưởng cái gì?"

Mặt cô nhất thời đỏ lên.

Đừng mở đài, mang theo oán khí, âm thanh lại nhỏ: "Tuy rằng chúng ta là vợ chồng, nhưng nói chuyện với anh cũng có thể hơi hàm súc một ít."

"Nha? Anh còn chưa đủ hàm súc?" Anh tỏ ra vẻ kinh ngạc, ánh mắt xinh đẹp gắt gao nhìn cô.

Tân Hành bất đắc dĩ thở dài. Lại thấy trên bàn cơm, một bàn xanh xao, cũng thuận thế liền đổi đít tài: "Em chưa bao giờ biết anh biết nấu ăn."

Cô nâng mắt nhìn anh cười, cười đến không tinh khiết. Kia ý là, anh vì sao lại không cho em làm?

Mắt anh híp lại, cười khẽ: "Bởi vì chưa có cơ hội nào tốt như vậy, có thể ở trên giường làm được đũa đói bụng. Em lại ngủ chìm nên chỉ có thể là chính anh tự làm."

Tân Hành vẻ mặt hắc tuyến. Đúng là nêñ đói bụng, ngày hôm qua bọn họ làm từ buối chi ầu đến tối, mà hiện tại đã là giữa trưa nhưng đ`âi ở trên giường. . .

Lại bị ánh mắt nóng rực gắt gao nhìn chăm chú, cô chỉ có thể dời sang một đ`ếtài khác, hỏi:" Nơi này là khách sạn, vì sao có phòng bếp?"

Anh cười:" Em cho là ở thành phố H, anh có thể chịu được ở cùng lão gia tử chung một chỗ?"

Tân Hành kéo khốé mõi:" Lời này của anh, nêñ nói thẳng ra chút đi."

"Nơi anh đang ở là Dịch gia ngoài địa phương, nêñ không phải thành toàn cho em ở trước mặt lão gia tử hảo hảo biểu hiện tâm tư, anh đã sớm mang theo em đến đây". Anh nhìn cô, lại ý cho đi ầu chi chậm rãi nói:" Có một số việc cũng thuận tiện không ít."

Tân Hành tự động xem nhẹ anh, cuối cùng câu kia không đơn thuần trong lời nói. . .

Nghĩ đến cũng đúng, Dịch Tân là đàn ông, tuổi trẻ lại nhanh nhẹn, sinh hoạt cá nhân chắc chắn sẽ có. Bên ngoài biên có địa phương. . . Như vậy mới nói thông.

Nghĩ đến đây, Tân Hành lại không tự chủ được trong lòng có chút không thoải mái, không được tự nhiên hỏi:" Kia. . . Thật ra có bao nhiêu phụ nữ đến nơi này r`ã?"

Anh nghe xong, nhíu mày, ánh mắt lại cười đến đắc ý.

Cô không thấy anh trả lời câu hỏi của cô, ê ẩm nói:" Như thế nào? Là nhanh nhất thời đêm không hết?"

Anh cúi đầu cười ra tiếng:" Không, chính là suy nghĩ của anh là không quá mất th`ất bại."

Cô ngân người "A?"

"Anh cưới một người phụ nữ hơn hai năm, người phụ nữ kia lại tựa hồ đến nay vẫn không hiểu anh" Giữa mặt mày anh hàm chứa nhẹ nhàng trách cứ:" Em cũng không phải không biết, anh là người thích sạch sẽ vậy tại sao có thể dễ dàng đem phụ nữ đến chỗ này của anh làm dơ?"

Cô nghe anh nói xong, tuy biết là anh khéo lừa, nhưng trong lại nhịn không được liền vui vẻ, Lại nghĩ, vẫn nhịn không được hỏi:" Kia. . . Nghê tiểu thư đâu?"

Cô nói xong, mặt anh nháy mắt liền thu lại chỉ chốc lát trong lúc đó lưu đàm tiếu.

Trong lòng cô nhất trọng.

Quả nhiên, vẫn là bất đồng đi?

Lại nhịn không được cười khổ một tiếng.

Dịch Tân thấy cô như vậy, mày nhịn không được gắt gao nhíu lại. Nói nữa trong âm thanh có chút lạnh lùng cùng buộc chặt:" Tân Hành, nếu anh nói, anh cùng Nghê Tranh chưa từng phát sinh quan hệ, em tin sao?"

Âm thanh trong sạch của anh, rõ ràng mang theo sự kiềm chế rất lớn, kiềm chế đi vài phần nguy hiểm. Nếu như ánh mắt sáng như chim ưng của anh gắt gao nhìn vào ánh mắt của cô, giống như đang đợi đáp án của cô, lại giống như không phải.

Tân Hành chỉ cảm thấy trong lòng mạnh mẽ chấn động, như vậy Dịch Tân cô mơ hồ phát hiện ra nguy hiểm. Trong lòng cô đột nhiên có cảm giác lúc này anh đối với cô có sự chờ mong rất lớn, cho nên cô cũng không chịu nổi phủ nhận.

Không tự chủ gật đầu, cô thật sự nhìn vào mắt anh, trịnh trọng nói:" Em tin."

Thần sắc của anh vẫn chưa thả lỏng, ngược lại tăng thêm chút khẩn trương:" Thật sự?"

Tân Hành rốt cục không nhịn được, "Phốc" một tiếng lì ẹo bật cười liếc anh:" Chuyện quan trọng như vậy em đều tin anh, anh ngược lại không tin em? Em đây có phải là đang chịu thiệt hay không?"

Lúm đêng tiễn của cô đẹp như hoa, anh căn bản đang buột chặt tâm rốt cục mới hạ xuống, rã hướng tới cô cười:" Chúng ta đều là của nhau, ý túc của em nói em đang chịu thiệt?"

Hai con mắt sáng của cô vừa chuyển, theo bản năng cãi lại:" Người này em đây cũng không phải anh, em vì sao có thể không ăn mệt?"

Anh nghe xong, phá lệ không nói gì thêm, chỉ là nhìn cô cười đến vui vẻ. Ngược lại rốt cục cũng nghĩ thông suốt muốn cho cô chiếm tiện nghi cái miệng này.

Tân Hành thấy anh như vậy, rốt cục mới phản ứng kịp chính mình đang nói cái gì.

Chúng ta đều là của nhau. . .

Mồ hôi lạnh. . . Cô dùng sức lắc đầu, cầm lấy đôi đũa, lúng ta lúng túng nói:" Ăn cơm, ăn cơm."

Chính mình ăn hai miếng cơm, mới đột nhiên thấy, lại dời đũa tới đĩa rau, chiếc đũa tùy ý thả xuống, gấp một khói cá dấm chua Tây Hồ cũng không nghĩ nhiều lì ẹo đưa miếng cá tới miệng.

Ăn.

Sau đó toàn thân không khống chế được co rút lại. Nhất thời động liên tục cũng không thể cử động nữa, chỉ có thể cương cứng người tại chỗ, cực kì chậm đến.

Rất chua!

Dịch Tân thấy cô cầm chiếc đũa định ở nơi nào, toàn thân nhẹ nhàng run trong lòng quỳnh lên hỏi:" Làm sao vậy?"

Tân Hành thật vất vả mới chuyển tròng mắt sang phía Dịch Tân, trong lời nói ra đẦU run run:" Chua --- ----"

Dịch Tân thấy cô như vậy, cuống quýt đứng dậy, bước nhanh ra ngoài, không bao lâu lại trở về, trên tay còn bưng một ly nước, cũng không đưa cho cô mà trực tiếp để đến bên môi cô:" Đến, uống nhanh đi."

Tân Hành đã bị chua tới mức không nghĩ muôn nhúc nhích, lúc này cũng thuận thế cầm lấy tay anh, hung hăng uống xuống mấy mầm to cả người mới cảm thấy dễ chịu đi rất nhiều.

Sau đó, nâng ánh mắt ai oán như sắp khóc nói:" Thân ái, anh rốt cuộc cho bao nhiêu dâm chua vào a?"

Khuôn mặt Dịch Tân vốn dĩ rất xinh đẹp rốt cuộc cũng không nhịn được có chút đỏ.

Tân Hành lại ném thử vài món đồ ăn, chỉ là phía trước bị vị chua làm chậm đến giáo huấn, cô lúc này cực kỳ cẩn thận.

Thịt cua đậu hủ. . . Quá ngọt.

Gạo nếp sườn. . . Sườn sống.

Cũng chỉ có thanh sao Hà Nhi kia cũng không tệ lắm, canh rau nhút còn có thể uống.

Tân Hành để đưa xuống, nhìn sắc mặt khẽ đỏ của Dịch Tân, nhẹ giọng nói:" Kỳ thật, anh chưa từng nấu ăn có đúng không?"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 155: Dịch Thiếu Phu Nhân (18)

Trong lòng Tân Hoành mới vừa thở phào nhẹ nhõm, thân thể lại đột nhiên bị anh ôm lấy. Cô kinh ngạc, anh cười, ôm cô sải bước hướng phòng ngủ đi đến.

"Nơi này quá ồn, chúng ta trở về phòng ngủ làm."

Tân Hoành cảm thấy... Không lời nào để nói.

Phong Dương đứng ở dưới lầu, không thú vị mà nhìn cửa thang máy khép chặt, rất là bất đắc dĩ nhún nhún vai. *

Hình như hắn tới không phải lúc, giống như quấy rầy chuyện tốt của người khác...

Chợc phải người này, nên làm sao cho phải đây?

Tân Hoành, vậy cô phải giúp tôi trấn an hắn thật tốt thôi.

Phong Dương vô lương mà nghĩ, xoay người, không hề chướng ngại tâm lý đi về

Hắn đi được đúng một bước, cho nên không có nhìn thấy, theo sau hắn, một mảnh thân màu xanh ngọc áo khoác yểu điệu một người phụ nữ cũng đến.

Chân mày khuynh thành tuyệt sắc trên mặt nhẹ nhàng nhíu lại, thêm một phàn vừa thấy đã thương mĩ.

Chỉ là nếu gầy nhìn, trong mắt của cô ta rất kiên định, gầy như ngoan tuyệt, cùng với khí chất nhu nhược của cô ta cực kỳ không hợp.

Cô đứng lại ở trước thang máy, thang máy do tầng chót người khác của khống chế, lúc này, cô không mở được. Nâng cánh tay mảnh khảnh trắng nõn lên, cô nhẹ nhàng mà kiên định nhấn chuông cửa.

Tân Hoành ở trên giường đang bị Dịch Tân hôn hồn loạn, trong móng thân thể đã khó nhịn, cô nhẹ nhàng hù ra tiếng. Dịch Tân thấy thế, bên môi nâng lên ý cười, thân thể trầm xuống, định tiến vào cô.

Trong phòng lại lần nữa vang lên tiếng chuông.

Tân Hoành mà khẽ cau, theo bản năng liền giơ cánh tay lên ôm cổ của Dịch Tân, đem anh kéo xuống dưới, lại chủ động đem môi của chính mình đưa lên muỗn hôn anh.

Thân thể Dịch Tân lúc đầu cứng đờ, tiếp theo, trong mắt lóe ra một tia thanh minh, mang theo đông lạnh. Anh khom lưng, cực nhanh hôn Tân Hoành một cái, lại cực nhanh buông cô ra, đồng thời kéo cô quấn ở trên cánh tay mình xuống.

Anh ở bên tai cô nhẹ nhàng dụ dỗ, "Phong Dương giống như không chịu bỏ qua, anh đi xem một chút. Ngoan, đợi anh... anh đi một lát sẽ trở lại."

Tân Hoành bị anh kéo ra, cũng đã từ từ mà khôi phục chút lý trí, lúc này nhìn anh, mang uất ức theo bị người khác làm mất hứng, gật đầu một cái.

Dịch Tân lại nhanh chóng ở môi cô nhẹ hôn một chút, lúc này mới cực nhanh kéo khăn tắm, vây quanh bộ vị trọng điểm, ra cửa, trở tay đóng cửa thật chặt. Cả động tác, gọn gàng làm liền một mạch.

Trong đại sảnh, anh cực nhanh nhấn xuống trò chuyện, nhất thời, tiếng chuông dừng lại.

Cũng không chờ đổi phương mở miệng, anh đã lạnh giọng nói, thấp giọng cảnh cáo, "Nếu như không nghĩ tới tôi tự tay phá hủy coi, lập tức cút

cho tôi!"

Đầu kia nhất thời nhẹ hất khí một tiếng hơi ngừng lại, hình như định mở miệng nói rõ mình là người nào, rã lại lập tức bị Dịch Tân hung dứt, "Vậy thì cô nghĩ nên sớm gả cho lão đầu kia hơn?"

Dịch Tân vốn là mang theo thâm trầm giận, lại cố ý giảm giọng nói thật thấp, làm cho người ta nghe không nhịn được rợn cả tóc gáy.

Đầu kia đột nhiên sợ hãi, nhanh chóng cắt đứt, tốc độ kia, cho dù Dịch Tân không thấy được, cũng có thể tưởng tượng ra được, nhất định mang theo sự hoảng hốt và khủng hoảng vô cùng.

Bên môi nở nụ cười lạnh. Anh thuận tay cắt đứt trò chuyện.

Trong nháy mắt tiếng chuông vang lên nữa là anh biết không phải Phong Dương.

Phong Dương người này rất khôn khéo, lại từ nhỏ cùng anh lớn lên một chỗ lần đầu tiên bị anh nóng nảy đuổi đi như vậy, Phong Dương trong lòng nên hiểu rõ anh đang làm cái gì, tuyệt đối không thể nào mà quay trở lại quấy rầy anh.

Mà ở trong đó, dám đến quấy rầy anh, trừ Phong Dương cùng Dịch Lam tuyệt đối sê không ai dám tới quấy rầy anh, còn ai vào đây?

Không có.

Nhưng là, không có can đảm đó, lại cứ càng muốn lanh chanh có một người.

Nghĩ tới đây, trong mắt hiện lên hung dữ.

Nghê Tranh, cô quá không hiểu chuyện!

"Dịch Tân?" Sau lưng, vang lên giọng nói lười biếng mà khàn khàn.

Dịch Tân cực nhanh quay đàu lại, trên mặt cười lạnh lèo nháy mắt không thấy, thấy cô lúc này tùy ý mặc áo sơ mi của anh, tóc đang tản loạn đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn cô không nhịn được bật ra ý cười cung chiêu.

Đứng dậy, hướng cô đít tối, tự nhiên ôm cô vào trong ngực.

Cô ngẩng đàu hỏi anh," Phong Dương đâu?"

"Cút v r  ." Anh cười, lại đột nhiên đem cô b ngang, vừa hôn mặt của cô vừa đi đến trên giường đi, còn cố ý mập mờ nói, "Hiện tại s không còn có người đến quấy r y chúng ta."

*****

Ngh Tranh chạy ra khỏi tòa nhà trong lòng bàn tay tất cả đ u là m h i lạnh, sắc mặt trắng bệch.

L m sao có th ? Cô cố ý đứng ở góc chết của m y thu h m, thậm chí c n không c m i ng n i ch uyen, người đ n  ng kia c ng bi t l c c . Qu d ng s , Dịch Tân, l m sao anh c th  đối với t i hung  c như vậy!

Quả thực, c l c c  d a g n như kh ng định Dịch Tân b y giờ l c c ng Tân Hoành chung một ch , hai người không c  ở Dịch gia, c  suy đoán m t ch t c ng bi t bọn họ ở nơi n o l n l n. C c y v o chính m nh hai n m tr c c ng bi t nơi này, l c n y t m t i cửa, c ng chỉ l c mu n cho Tân Hoành bi t, hai n m tr c c c ng d a t i nơi này.

Cây đứng ở góc chết Camera không thấy được, l c b i vì d a s rm đoán ch ng Dịch Tân s  không d c c  đi l n, cho n n ch i c th  đợi cơ hội anh n i ch uyen, khiến Tân Hoành nghe được âm thanh c u c c n trong lòng Tân Hoành bi t c  t i nơi này t m Dịch Tân.

M tngười phụ n  tại nơi m nh cho l c ch  yêu đương c ng  ng x  tri n mi n vui v , l i đ ng l c g p g i người phụ nữ kh c t m t i cửa. Tình cảnh n y, s  l c nh  th  n o?

Nghê Tranh lạnh lùng nghĩ tới, phụ nữ khác, cô không biết; nhưng là phụ nữ kiêu ngạo giống như Tân Hoành nhất định sẽ không chịu nổi.

Mà cô, chính là muốn cô ta không chịu nổi!

Nhưng làm sao lại như vậy? Làm sao có thể?! Dịch Tân biết là cô, thậm chí không cho cô cơ hội nói chuyện!

Anh thậm chí biết cô bị Nghê gia bức bách gả cho một lão già sắp chết. Một câu nói, một cảnh cáo, liền đủ để cho cô đóng chặt miệng lại! Cô phí hết tâm tư kế hoạch, tự cho là chu đáo, trong nháy mắt sụp đổ.

Trời, người đàn ông này rốt cuộc biết được bao nhiêu? Cặp mắt kia nhìn như ẩn tình, rốt cuộc nhìn thấu bao nhiêu?!

Mà trái tim đó, lại đã đây hướng vào người nào?

Nếu quả thật phỉ hét tâm tư đối với Tân Hoành như vậy, cần gì phải tới cùng với Nghê Tranh?

Dịch tân, anh rốt cuộc là có ý gì?

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 156: Dịch Thiếu Phu Nhân (19)

Màn đêm dần buông xuống sau rèm cửa sổ, trong phòng không còn chút ánh sáng nào.

Chỉ còn lại hơi thở tình yêu nồng hậu.

Người đàn ông yêu my nửa người trên xích lõa tay chống đài, khẽ gọi người phụ trong ngực.

"Tân Hoành?"

Vốn là còn ngủ người phụ nữ nghe được âm thanh của anh, theo bản năng liền rụt về phía sau, lại theo phản xạ mà dùng cánh tay xích lõa khước từ lồng ngực người đàn ông, nhỏ giọng hù hù, "Em mệt, không cần trở lại." *

Thanh âm của cô thật thấp mèm nhũn, giống như làm nũng, làm nũng mà mắt còn nhắm thật chặt.

Thân thể Dịch Tân trong nháy mắt liền nóng lên, anh cúi người, ở bên tai cô cố ý nhẹ giọng hỏi, "Thật sự mệt?"

Tân Hoành bị hơi thở vừa thổi kia của anh dọa sợ đến cả người giật mình một cái, nhắm hai mắt liền hung hăng đẩy anh, "Sức cùng lực kiệt. Anh còn định làm gì em... em liền đến tận thế."

Dịch Tân nhìn cô, rõ cuộc thấp giọng bật cười.

"Vậy em nghỉ ngơi thật tốt, không nên chạy loạn."

Tân Hoành nghe nói như thế, một phút trước còn dùng lực nhắm cắp mắt lập tức liền mở ra trong bóng tối, lại chỉ thấy rõ hình dáng người đàn ông, cô hỏi, "Anh phải đi ra ngoài?"

Dịch Tân cúi đầu hôn mặt của cô, "Ư, tối nay Dịch gia có tiệc rượu năm, anh hình như phải đi qua đây."

Anh nói xong lại lười biếng, còn có chút bất đắc dĩ, sóng mắt chuyển một cái, lại đột nhiên ôm cô vào ngực, lần nữa nằm lại trên giường, "Có muốn anh ôm em ngủ không? Nghĩ hãy nói, em nói, anh liền lưu lại."

Anh nói xong, liền chỉ cảm thấy người trong ngực dùng lực đẩy anh, "Chính anh muốn trộm lười, còn phải đẩy tới trên người em, anh thật xấu!"

Anh không nhìn cô khéo từ, hôn cô, "Em còn gấp qua lúc anh tệ hơn chứ?"

Tân Hoành bị anh nói xong một thẹn thùng, dưới chăn, hai người cũng xích lõa, lúc này cô khéo từ anh, anh lại dùng lực ôm cô, thân thể của hai người cũng không có rào cản cọ sát lẫn nhau, cô cảm giác anh bỗng nhiên căng thẳng, nhất thời bị sợ đến không dám lộn xộn.

Bên tai, hô hấp của anh rõ ràng nặng nề

Cô hoảng hốt vội nói, "Anh nhanh đi, để cho em nghỉ một lát."

Anh không có nói chuyện, ôm cô, lại tìm môi cô hôn lên, nhưng chỉ là hôn cô.

Tân Hoành trong lòng buông lỏng, anh đã buông cô ra, nhỏ giọng nói, "Ngoan ngoãn đợi anh... anh sẽ mau chóng trở lại."

Tân Hoành nghe âm thanh nhẹ nhàng của anh trong nội tâm khẽ động, chủ động liền hướng trên môi anh hôn lên, "Tốt."

Dịch Tân thấy cô thuận theo, không nhịn được lại ở trên môi cô lưu luyến một phen, lúc này mới rời đi cô vào phòng tắm, tắm cực nhanh, lại

nhanh chóng mặc chỉnh tề

Ra cửa trước, l`àn nữa hướng v`ề phía cô dặn dò, "Ngoan ngoãn đi ngủ."

Tân Hoành gật đ`äu.

Anh đột nhiên tà khí cười một tiếng, "Nếu không, chờ anh trở lại,
không bao lâu em lại kêu mệt."

Tân Hoành mặt nhát thời nóng lên, thuận tay c`ầm gối đ`äu ném v`ề phía
anh.

Người nọ giơ tay lên li`en tiếp được, vừa chuẩn xác ném v`ề đến bên
cạnh cô, lúc này mới cười đến hài lòng rồi đi.

Anh vừa đi, trong phòng nhát thời an tĩnh lại, Tân Hoành hết sạch khí
lực, lại chợt nhớ tới cái kia câu, trên mặt nóng lên, kéo chăn ngủ tiếp đi.

Dịch Tân ra cửa, ý cười trên mặt trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

Xuống l`âu, trực tiếp đến bãi đậu xe, Nguyên Thâm đã đợi từ lúc nào,
nhìn thấy Dịch Tân, lập tức cung kính gật đ`äu, "Tân Thiếu"

Dịch Tân nhẹ gật đ`äu một chút dừng ở bên cạnh Nguyên Thâm ra lệnh,
"Phái mấy người có thể tin ở lại chỗ này, bất luận kẻ nào không thể quay
nhiều cô ấy." Hơi dừng lại, lại nói, "Cô ấy cũng không cho rời đi nửa
bước."

"Vâng"

Dịch Tân lúc này mới sải bước lên xe.

Dịch gia qua tiệc rượu năm, ở trước giao thừa. Đây là một truyền
thống, mỗi một năm qua tiệc rượu năm đ`äu ở đây là tam đại gia tộc, Dịch
gia, Cố Gia, Mạc gia, thay phiên cử hành. Năm này, đến phiên Dịch gia.

Đây là tam đại gia tộc đương gia tụ chung một chỗ, cũng sẽ mời những
người khác mà bọn họ cho là có thể muốn mời, nhưng những người kia

cũng đ`èu không phải người bình thường, hoặc là thương giới lớn, hoặc là đó là có thể bị hắn cửa đ`èmắt .

Nghê Tranh một thân lẽ phục sắc sợi tơ màu sâm banh, lộ vai, cắt xén vừa đúng, vừa lúc có thể bọc lại thân thể lăk lõm linh lung của cô, làm nổi bật lên đường cong mê người. Cô tới sớm, nhưng cũng không vào cửa, chỉ ở phòng ngoài vườn hoa, có chút tâm tư nhỏ mà núp ở sau Hoa Mộc nhìn từng con người trị giá không rẻ các tân khách mang theo bạn gái lục tục trình diện.

Người kia, vẫn chưa v`é

Trong lòng cô có chút gấp gáp. Anh, ch`ang lẽ có thể vì Tân Hoành, li`en việc quan trọng như vậy cũng không đến?

Đang suy nghĩ, cánh tay bỗng nhiên căng thẳng, bị người ta tóm lấy. Tâm, hung hăng giật mình. Kinh, sợ.

"Là tôi."

Người tới âm thanh vốn là ôn hòa, lúc này lại mơ hồ mang tới trầm thấp, hình như là... Tâm tình không tốt.

Nghê Tranh nghe, lúc này mới thở phào một hơi, quay đ`èu lại, có chút oán giận trùng mắt nhìn hắn một cái, "Yến Thanh, anh không phải đi vào, ở chỗ này làm cái gì?"

Người đàn ông diện mạo lịch sự, lẽ phục đuôi én, mặc dù không bì kịp Dịch Tân khuynh thành tuyệt sắc, nhưng được cho tuấn tú nho nhã. Nhìn lên người phụ nữ phong tình trước mắt hắn, chân mày nhăn lại, "Vấn đ`è này, hình như anh nên tới hỏi em."

Nghê Tranh nhất thời nghẹn lời, chỉ đáy hắn một cái, "Anh vào trước đi thôi, thời gian sắp tới."

"Em đang đợi hắn?" Yến Thanh lộ vẻ không vui.

Nghê Tranh trả lời hào phỏng, "Vâng"

"Hắn đã có vợ." Chân mày, càng nhíu chặt.

"Em không quan tâm." Nghê Tranh trả về vẻ không chút do dự, như định chém sắt.

Yến Thanh nghe, vốn là giọng ôn hòa không khống chế được, gằn như thô rống, "Em có biết không, đó là phá hoại hôn nhân của người khác?"

Nghê Tranh cười lạnh, trả lời lại một cách mỉa mai, "Hôn nhân đó vốn chính là thuộc về em. Là người phụ nữ đó phá hư hôn nhân của em."

Ánh mắt đột nhiên ảm đạm xuống, Yến Thanh có chút tự giễu lắc đầu một cái, "Nếu như em thật yêu hắn như vậy, năm đó tại sao thuận theo sắp xếp của anh, đi Áo, rồi hắn hơn hai năm?"

Trong lòng Nghê Tranh quặn lại miệng khô khốc, trong mắt xẹt qua tia đau đớn. Chợt lại nhìn Yến Thanh, "Yến Thanh, em hiểu rõ anh yêu em, nhưng mặc kệ là quá khứ hay vẫn là hiện tại, em yêu đài là Dịch Tân. Nếu như anh thật yêu em, anh đã giúp em, giúp em đem anh ấy đoạt lại. Là Tân Hoành thừa lúc vắng mà vào, là cô ta đoạt thứ thuộc về em, em cũng chỉ là đang đoạt về thứ em cùn có."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 157: Dịch Thiếu Phu Nhân (20)

"Nghê Tranh, em thật không cứu được nữa!"

Yến Thanh nhìn Nghê Tranh trước mắt, mặt còn là mặt kia, người hay là người khác, chỉ là cũng đã không thể cùng cô gái rất nhanh năm trước kia để tóc dài yên lặng luyện đàn trùng điệp. Nhìn hắn, chỉ cảm thấy thân thể có chút không ổn, hắn nặng nề nói cô vậy mà, trong mắt lại có đau đớn thật sâu.

Một mồi

Nghê Tranh nhìn lại hắn, bên môi treo một nụ cười lạnh lùng, "Nói cho cùng, tình yêu còn là ích kỷ, đúng không?"

Anh cho rằng anh còn có hi vọng thì phí hết tâm tư đối với em muôn vàn tốt, tất cả tốt; một khi phát hiện một chút hi vọng cũng không có, tự nhiên sẽ không cần phải bỏ ra.

Yến Thanh nhìn cô, đáy mắt đau đớn kịch liệt.

Lúc này, bên cạnh một bó Quang Thiểm qua, Nghê Tranh cũng không nhìn hắn, cuống quít nhìn xem chiếc xe vừa đến kia. Rồi sau đó, ánh mắt, bỗng nhiên sáng ngời.

Không để ý người đàn ông bên cạnh, cô nhanh chóng xuyên qua Hoa Mộc, bước nhanh lại phong tình như cũ hướng chiếc xe kia đón.

Xe ngừng lại, người đàn ông mỉ hoặc trung mang theo vài phao lười biếng xuống xe.

"Tân Thiếu"

Quanh mình, âm thanh chỉnh tề vang dội.

Khóe môi Dịch Tân cong lên, trên người nhất thời liền nhíu hơn mấy phàn khí thế người thống trị, mấy phàn này không nhíu không ít vừa đủ. Lướt mắt đảo qua, liền thấy bên phải người phụ nữ quyền rũ đang hướng chỗ anh đi tới.

Bên môi nụ cười lại tăng thêm vài phần, mấy phàn này cũng không nhíu không ít mà vừa đủ.

Nghê Tranh thấy trên mặt anh vui vẻ, hướng chỗ anh đi nhanh hơn, bên môi, nụ cười càng hoàn mỹ, "Dịch Tân."

Giọng nói dịu dàng, lại tự có một chút trêu người lại phong tình.

Dịch Tân mắt híp lại, đưa tay, liền đem cô kéo qua, đánh trực tiếp vào sự nghi ngờ. Cánh tay thon dài xinh đẹp vòng qua eo cô như rắn nước, cúi đầu, ở trên má cô rơi xuống một nụ hôn.

Chuỗi động tác lưu loát tuyệt đẹp do anh hoàn thành lại mang tới hấp dẫn cực hạn ngay cả người xung quanh nhìn cũng không nhịn được thân thể nóng lên.

Nghê Tranh ở trong tay anh, thân thể mềm nhũn, cũng đã nghe thấy anh thấp giọng nói ở bên tai, "Ở chỗ này chờ anh?"

Quay đầu, con người xinh đẹp thản nhiên chống lại anh, cô cười, "Phải em muốn khiến Tân thiếu mang em vào trong, không biết có cái này vinh hạnh này hay không?"

Dịch Tân nhìn cô, bên môi chứa ý cười nhưng trong tròng mắt lại là một mảnh u ám, lại nghe anh nói, "Là vinh hạnh của anh."

Âm thanh kia, có mấy phàn thân sī, lại tựa như giả không phải là thật.

Anh nói xong, đã ôm hông của cô hướng đại sảnh đi.

Bọn họ tiến vào đại sảnh thì tân khách gầy như đã đến đông đủ, Dịch Tân đến không thể nghi ngờ gì là được chú ý nhất, lúc này, bóng dáng của anh mới vừa xuất hiện ở cửa, vốn còn nói cười không gian trong nháy mắt liền yên tĩnh lại, mọi người nhất trí nhìn chăm chú hướng Dịch Tân, cùng với người phụ nữ một thân lễ phục màu sâm banh quyến rũ phong tình trong ngực anh.

"Chỉ chốc lát sau, không biết là người nào kêu một tiếng" Tân thiếu sau đó, lại liên tiếp mấy tiếng, trường hợp rốt cuộc không khí laña nữa trở lại sự vui mừng. Vui mừng như vậy hoàn toàn bất đồng với lúc trước, lúc này, là vì nghênh đón một người mà náo nhiệt.

Bên môi Dịch Tân câu lên ý cười, "Hoan nghênh."

Không khí nhất thời càng nóng lên.

Lúc này Dịch Tân mới chậm rãi đi vào, trong sân, một ánh mắt sắc bén của người đàn ông đang đứng ở chỗ cũ theo dõi anh. Nhìn thấy Dịch Tân đến gầy, trên mặt lộ ra một tia cười nhạo cùng khinh thường.

"Tân thiếu cảnh tượng tốt a."

"Yến Thanh, không ngờ cậu sẽ tới." Dịch Tân đối với hắn giễu cợt nhưng cũng không ngỗ nghịch, vẫn cười đến lười biếng mị hoặc, "Tôi còn tưởng rằng, cậu đã sớm quyết tâm muốn cùng tôi cả đời không qua lại với nhau đây."

Anh miễn cưỡng nói xong, người hầu bàn hướng anh đưa sâm banh thì anh ưu nhã bưng một ly, cũng là cho Nghê Tranh bên cạnh.

Nghê Tranh thấy ánh mắt anh một mực đặt trên người Yến Thanh vẫn còn có thể bận tâm đến cô, nhất thời có chút thụ sủng nhược kinh, cuống quít nhận lấy. Dịch Tân lúc này mới lại đem một ly nâng ở trên tay.

Yến Thanh thấy bộ dạng anh lang thang không bị trói buộc, chân mày nhẹ nhíu, "Tân thiếu bận chuyện của quý nhân, xem qua nhiều loại hoa, làm sao còn có thể để ý một người nhỏ nhẹ?"

Một câu xem qua nhì àu loại hoa của Yên Thanh nói xong có đi àu ngũ ý, lại thấy vẻ mặt Dịch Tân không thay đổi, vừa tiếp tục nói, "Tôi đi, cũng chỉ là muốn nhìn Tân thiếu còn nhớ tôi một chút nào hay không, nhớ quá khứ."

Dịch Tân cười, cười ra tiếng. Nghê Tranh ngẩn ra, anh là người cực ít cười ra tiếng, chỉ là lúc này cô lại nghe không ra ý tứ trong tiếng cười này.

"Yên Thanh, tôi làm sao không nhớ rõ cậu? Là cậu quá mức khiêm tốn còn là nghĩ tôi quá lòng lang dạ sói r ă hả?"

Ánh mắt xinh đẹp của Dịch Tân chuyển một cái, lại nói, "Chỉ là quá khứ nha, nhì àu chuyện như vậy, cậu không nói rõ, tôi làm thế nào biết cậu nói rõ cuộc là chuyện nào."

Yên Thanh nghe anh nói giọng không chút để ý như vậy trong lòng không khỏi giận dữ, lại liếc qua trong Nghê Tranh trong ngực anh nhìn anh bằng ánh mắt si ngốc nhìn, mê luyến say mê, nói nữa, âm thanh li ền không khỏi nén giận, "Tân thiếu quên? Vậy tôi nhắc nhở cậu tốt lắm. Năm đó cậu đã đ ăng ý tôi, cậu thích cô ấy thì sẽ cho cô ấy hạnh phúc, nếu như không có thể, li ền lập tức buông cô ấy ra."

Nụ cười bên môi Dịch Tân càng sâu. Không nói lời nào, bên tai cũng đã có tiếng quát.

"Yên Thanh, anh câm miệng! Chuyện không liên quan đến anh!"

Nghê Tranh nghe được lời Yên Thanh nói, đột nhiên giật mình, thấp thỏm li ền giận không nhịn được bật thốt lên lời trách cứ với Yên Thanh.

Yên Thanh thấy Nghê Tranh như vậy, sâu trong mắt bỗng nhiên trở nên ảm đạm.

Lúc này tâm Nghê Tranh buông lỏng, vội nheo đ ău nhìn người đàn ông bên cạnh lại chỉ nhìn thấy người nọ môi mỏng khẽ mở, hướng về phía Yên Thanh, nói: "Tôi nhớ được, tự nhiên sẽ không quên."

Nghê Tranh chỉ cảm thấy trái tim chợt nhảy lên một cái, quá mức kịch liệt, không khỏi lì lợn lò ra cảm giác đau lại giấu không được khùng hoảng.

Khùng hoảng, đang không biết nên nói lời thế nào lại nghe được trong sảnh lầu nãy yên tĩnh, cô cả kinh, quay đầu lại, lại thấy ở lối vào cửa chính, một người tuổi đã trung niên và Mạc Thích Thanh.

Đầu người kia đã ngả hoa râm, trên mặt mặc dù đã có nếp nhăn nhưng ngũ quan vẫn thâm thúy.

Đột nhiên Nghê Tranh liền nghĩ đến một từ, hình thái gầy gò.

Hắn mặc dù đã lớn tuổi nhưng thân hình thẳng tắp, mặc dù Tây rất anh tuấn. Quanh thân mang theo một cỗ khí thế, khí thế kia, cùng số tuổi không chút liên quan, Nghê Tranh nghĩ, cô hình như đã thấy ở nơi nào, hình như... Là ở trên người Dịch Tân.

Được gọi là, thống trị giang sơn, sát phạt quả quyết.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 158: Dịch Thiếu Phu Nhân (21)

Ánh mắt sắc bén, người ở trong sảnh, hắn thậm chí không quét một cái, liền trực tiếp đối mặt dịch Tân.

Người đàn ông bên cạnh lại đột nhiên đem hông của cô ôm càng chặt hơn mấy phần, trong tiếng nói mang theo nụ cười, "Cố lão, đã lâu không gặp?"

Cố lão. . .

Nghê Tranh nhất thời trong tim rét, đó chính là Cố Viễn Chi. *

Gương mặt Cố Viễn Chi vốn nghiêm túc lúc này trong nháy mắt liền thay đổi rất ôn hòa, Nghê Tranh nhìn, lại có loại ảo giác hoảng hốt, Cố Viễn Chi này nhìn Dịch Tân trong mắt trừ mấy phần hòa ái, còn có loại. . . Kiêu ngạo.

Nhất thời trong lòng nghi ngờ.

Cố Viễn Chi đã mở miệng, "Lão già ta ngày một già rã. Một năm không thấy, Dịch Tân ngươi đúng là một chút cũng không thay đổi."

Giong Cố Viễn Chi rõ ràng, đã chậm rãi hướng chỗ Dịch Tân đi tới, ánh mắt lại rơi vào trên người Nghê Tranh.

Nghê tranh trong lòng cả kinh, cuống quít hướng Cố Viễn Chi mà khẽ gật đầu.

Nhân vật như Cố Viễn Chi vậy, Nghê Tranh cũng có nghe thấy, năm đó, tay hắn đoạn tàn hung ác là đã vang danh. Lúc này, lại nhìn cô như vậy,

nhất thời cô không khỏi có chút kinh hoàng.

Không nghĩ tới Cố Viễn Chi lại hướng về phía cô khẽ mỉm cười, nụ cười hòa nhã.

Trong lòng Nghê Tranh cả kinh hồn.

Bên tai, giọng đàn ông lười biếng vang lên, "Mạc tiên sinh ngược lại đến đúng lúc, vừa lúc cùng Cố lão đi cùng với nhau?"

Chú ý xa chi bên phải chính là mạc thích thanh. Bên tay trái, là một tuối cùng mạc thích thanh tương tự nam tử, diện mạo cùng chú ý xa chi giống nhau đến mấy phàn, trong mắt lại phải nhuều mấy phàn ôn hòa phong cách.

Tam đại gia tộc vốn là tạo thế chân vạc, lúc này này đến tiệc rượu năm, Mạc Thích Thanh lại cùng Cố Viễn Chi cùng đến, cách đến như vậy, rất dễ làm người khác suy nghĩ.

Lúc này Dịch Tân vừa hỏi, Mạc Thích Thanh cười một tiếng, đang muốn đáp, Cố Viễn Chi so với hắn nhanh hơn mở miệng, "Ở đâu ra khéo? Là Thích Thanh tới Cố Gia tìm ta đàm luận, lại vừa lúc đến giờ, liền thuận đường cùng nhau tới."

Dứt lời, Mạc Thích Thanh nhất thời sắc mặt âm trầm.

Lời này của Cố Viễn Chi như lời tuyên bố Mạc Thích Thanh đi Cố Gia tìm Cố Viễn Chi, ngoài mặt là Mạc Thích Thanh cùng Cố Gia kéo gần quan hệ. Mà kì thực, không dấu vết đem Cố Gia cùng Mạc gia rõ ràng quan hệ.

Tam đại gia tộc vốn là tương giao lui tới mật thiết, người nào tìm ai thật ra thì nghĩ đến cũng bình thường, hơn nữa lúc này do Cố Viễn Chi đàm tiếu giữa nói đến, càng lộ vẻ Cố Gia đối với chuyện này cũng không để ở trong lòng.

Mạc Thích Thanh sinh tức giận, đối với Cố Viễn Chi phẫn hận càng sâu. Lão già này, mấy ngày nay đều cùng hắn đánh Thái Cực, lúc này đến trước mặt Dịch Tân, lại đột nhiên bày đặt lập trường!

Lão bất tử này!

Trong lòng phẫn hận, trên mặt cũng đang cười, Mạc Thích Thanh nhìn Dịch Tân, "Đúng vậy a, ta nghe nghe thấy Cố lão đã đến H thị, liền tới nhà chào hỏi, ôn chuyện. Vừa rồi còn vừa lúc nói đến Tân thiếu ngươi đấy."

"Hả? Nói tôi cái gì?" Dịch Tân cười, ánh mắt đã dời người Cố Viễn Chi.

Cố Viễn Chi lại cười ha ha cho qua, cũng không nói chuyện.

Mạc Thích Thanh lại nói: "Gần đây đần đai, nói Dịch tân phu nhân của ngươi cùng Cố lão hình như có chút quan hệ sâu xa."

Dịch Tân cười đến đùa giỡn, nhìn về phía Mạc Thích Thanh, "Đần đai? Là tin đồn vô căn cứ?"

Mạc Thích Thanh nhất thời trên mặt liền hiện vẻ tức giận, chỉ là thoáng qua rồi biến mất, lại khẽ cười nói, "Là chính miệng Tương Đằng nói cho ta biết, nói hắn và Dịch thiếu phu nhân sinh chút hiểu lầm, Dịch thiếu phu nhân sợ Tương Đằng lỗ mang, đến nỗi đả thương hòa khí tam đại gia tộc, lúc này mới rõ thân phận của mình, hơn nữa nói với Tương Đằng cùng Cố ông cụ quan hệ sâu xa."

Dịch Tân Nhất cười, như không biết chuyện.

Lúc này Cố Viễn Chi mới nhìn về phía Dịch Tân, hỏi, "Dịch Tân, thật là như vậy?"

Mạc Thích Thanh ở một bên cười lạnh.

Dịch Tân nhìn Cố Viễn Chi, cười nói, "Ừ, Mạc tiên sinh nói, thật nhắc nhở Dịch Tân còn cần hướng lão gia tử bã tội, Tranh cãi ấy không hiểu

chuyện, trong lúc nguy cấp lấy ngài ra bảo vệ tính mạng, là Dịch gia thất lẽ."

Dịch Tân nói xong, sắc mặt Cố Viễn Chi đột biến.

Trong lòng Nghê Tranh cả kinh, Tranh... trong lời Dịch Tân nói ý là muốn cho cô ra ngoài thay thế Tân Hoành bị Cố gia chỉ trích?

Cô không nhịn được quay đầu, nhìn về phía Dịch Tân, ánh mắt không khỏi thất vọng, đau lòng.

Dịch Tân, anh lợi hại!

Em nói tại sao anh một khắc trước đối với em vô tình như vậy, lúc này lại có thể tốt với em như vậy thì ra là chính anh đang bảo vệ Tân Hoành! Cô ta bị Mạc Tương Đằng bắt đi, mắt thấy không giữ nổi mạng liền lấy Cố Viễn Chi ra đỡ mũi tên, lúc này lại muốn Nghê tranh cô ra mặt giúp cô ta chịu phạt?

Dịch Tân, anh lợi hại, anh thật ác độc!

Con mắt híp lại, nhìn chầm chằm người nọ nhìn, suýt nữa khống chế không được mắng ra tiếng. Người nọ lại bỗng nhiên quay đầu lại, vừa chống lại mắt của cô.

Đột nhiên tim của cô đập nhanh.

Cặp mắt kia, khoe mắt có ý cười, trong mắt lại băng hàn.

"Tranh, , hướng Cố lão bồi tội. Em tuổi còn trẻ, sống chết trước mắt, mượn có danh ngài ấy dùng một chút, tin tưởng Cố lão cũng sẽ không quá mức đế ý."

Dịch Tân tuy là cùng cô cười nói, Nghê Tranh lại chỉ cảm giác có áp lực cường đại rơi vào đỉnh đầu, lực lượng như vậy, hình như còn bí mật mang theo lưỡi dao, không cẩn thận, là có thể cắt vỡ da thịt của cô, cắt tới khi cô máu thịt be bét.

Sau đó, cô liền không tự chủ được, bị hiếp bách rã, bị buộc hướng Cố Viễn Chi, nâng lên cánh tay đã cứng ngắc, giơ ly rượu lên trong lén.

Cô vốn rằng, cô sẽ nói không nên lời, nhưng không nghĩ đến cô còn có thể nghe được âm thanh của mình nói ra, cao nhã khéo léo.

"Cố lão, mạo phạm, Nghê Tranh mời ngài, mong ngài tha thứ."

Nói xong, cô ngửa đầu.

Sâm banh bị cô một hơi cạn sạch, vội vàng càng thêm muối đem chua xót trong lòng hung hăng đè xuống.

Cố Viễn Chi vẫn tràn mặt như cũ, không lộ thanh sắc, khẽ mỉ con mắt nhìn về phía Dịch Tân.

Dịch Tân cười đến bất cần đòi.

Trong mắt Cố Viễn Chi mãnh liệt lớn hơn, lại đột nhiên liếc về tay trái Nghê tranh.

Ánh mắt đột nhiên sâu hơn.

"Nghê tiểu thư này vòng tay này nhìn thật tốt."

Nghê Tranh nghe được lời này, trong lòng có cái gì hung hăng xet qua, quay đầu một cái nhìn về phía Dịch Tân.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 159: Dịch Thiếu Phu Nhân (22)

Dịch Tân cười đến lười biếng, hình như cũng không chú ý theo ánh mắt của Cố lão liếc qua cổ tay Nghê Tranh, sau đó, cầm tay Nghê tranh nâng cao, khiến Cố lão có thể thấy rõ, lại cười nói, "Cố lão nhìn cũng cảm thấy tốt?"

Cố Viễn Chi nhìn vòng tay Dương Chi trên tay Nghê Tranh, sắc mặt thoáng chốc xanh mét, một cái hung hăng nhìn về phía Dịch Tân, trong mắt tức giận mãnh liệt. *

Mạc Thích Thanh thấy thế, ở một bên cười càng sâu hơn.

Dịch Tân lại giống như chưa tỉnh, như cũ như cười nói, "Một cuộc buổi đấu giá, Tranh nhìn thích, tôi liền đưa cho cô ấy."

Mạc Thích Thanh híp mắt lại, không biết Dịch Tân đang đùa trò xiếc gì.

Mạc Tương Đằng dù chưa nói Dịch thiếu phu nhân là ai, nhưng là Mạc Thích Thanh trực giác cũng không phải Nghê tranh. Chỉ là, là ai cũng không đáng nói, chỉ cần ở trước mặt Cố Viễn Chi chứng thật người Dịch gia đúng là đối với Cố Viễn Chi tự nhận có quan hệ, vậy mục đích hắn khích bác đã đạt được. Nhưng là, Mạc Thích Thanh không nghĩ tới, Dịch Tân có thể thừa nhận thẳng thắn như vậy, thậm chí dám công khai ở trước mặt Cố Viễn Chi bày ra vòng tay của "Dịch thiếu phu nhân" làm đạo cụ.

Mà càng làm hắn kinh ngạc chính là lão hồ ly như Cố Viễn Chi, thế nhưng rõ ràng tức giận. Sắc mặt xanh mét, Mạc Thích Thanh tự nhận hai mươi mấy năm qua chưa bao giờ từng thấy ở đó lão đần đó.

Mặc thích Thanh Tâm kinh nghi, nhìn về phía Cố Viễn Chi, lại thấy lúc này ông đang giận quá mà cười, chăm chú nhìn Nghê Tranh, hỏi, "Nghê tiểu thư có người thân họ Du?"

Nghê Tranh bị ánh mắt thâm trầm lợi hại của Cố Viễn Chi nhìn cuống quýt lắc đài.

"Vậy tại sao cõi tình lúc ở trước mặt Tương Đằng tự xưng 'Du tiểu thư'?"

Nghê Tranh bị căp mắt của Cố Viễn Chi nhìn chỉ muốn chạy trốn, theo bản năng hung hăng lắc đài, rã lại chỉ cảm thấy bên hông đột nhiên căng thẳng, trong lòng cô lạnh lẽo, cuống quít tập trung ý chí, nói thật nhỏ, "Khi đó chỉ là thuận miệng nói đến."

"Thuận miệng?" Cố Viễn Chi nhìn chằm chằm Nghê tranh, hỏi ngược lại.

Nghê Tranh bị ông nhìn đã sớm khẽ cúi đài.

"Có lẽ là bình thường nghe tôi nhắc tới, nhớ trong đài, cho nên khi đó thuận miệng đã nói ra ngoài." Dịch Tân vẫn cười nói như cũ, lười biếng tự tai.

Lúc này Cố Viễn Chi mới chậm rãi nhìn về phía Dịch Tân, Dịch Tân không né tránh, thẳng tắp liền đối mặt với Cố Viễn Chi.

Trong nháy mắt, ánh mắt hai người dung vào nhau, nỗi sóng mãnh liệt.

Mặc dù ngoài mặt, Cố Viễn Chi đáy mắt thâm thúy, Dịch Tân lười biếng vô lễ, nhưng ở một bên Mặc Thích Thanh đã tinh tường đánh hơi được giữa hai người này đang cùng giường cung bật kiêm nhất thời cười đến càng thêm hài lòng.

Hã lâu, Cố Viễn Chi cười lạnh, "Tân thiếu quả nhiên là không ch襌 nào không biết a."

Dịch Tân cười, "Ông quá khen."

Cố Viễn Chi nhìn Dịch Tân, lại bỗng nhiên ác độc cười một tiếng, tiếp theo đã cất cao một tiếng, "Thì ra là vị Nghê tiểu thư này chính là Dịch thiếu phu nhân mọi người đần đại, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là vẻ đẹp tự nhiên!"

Cố Viễn Chi nói xong sắc mặt Dịch Tân đột biến.

Trong sảnh, nháy mắt an tĩnh.

Bọn họ vốn là ở trong đám người nói chuyện với nhau, trong lời nói ý tứ vẫn mịt mù, chỉ có mấy người bọn họ nghe hiểu được. Lúc này, Cố Viễn Chi chi đột nhiên cao giọng một câu, vả lại chuyện liên quan đến Dịch gia thiếu phu nhân, đám người vừa nghe, trong phút chốc liền an tĩnh lại, cùng nhau hướng đến chỗ ba người Cố Viễn Chi, Dịch Tân, Nghê Tranh.

Nhất thời sắc mặt Dịch Tân căng thẳng, vốn là cười nói lười biếng, lúc này đột nhiên trầm xuống, đã mở miệng, "Cố lão lầm . . ."

"Viễn Chi tới rã."

Dịch Tân vốn muốn nói, Cố lão hiểu lầm, Dịch gia cũng không có thiếu phu nhân. Nhưng không ngờ, còn chưa có nói xong, sau lưng, một giọng nói ở lúc mấu chốt đã vang lên.

Thậm chí không cho anh cơ hội nói nữa, âm thanh lại kia càng gầm, "Có thể được người mắt cao hơn đài người như Viễn Chi khích lệ, Nghê Tranh, còn không mau cám ơn Cố lão?"

Dịch Tân hung hăng quay đài lại, mắt nhíu lại, nhìn chăm chú vào Dịch Lam đang đi xuống.

Dịch Lam một câu nói, trong nháy mắt liền đã xác nhận một câu kia của Cố Viễn Chi. Nghê tiểu thư, Dịch thiếu phu nhân . . .

Một Cố Viễn Chi, một Dịch Lam, hai người này nói, chính là cái chết cũng có thể trong nháy mắt sống lại.

Trong đám người, nhất thời mọi ánh mắt cũng tập trung hướng người phụ nữ phong tình quyến rũ trong ngực Dịch Tân kia. Mọi người ánh mắt phức tạp, hâm mộ cũng có, nịnh bợ cũng có, giận dữ cũng có...

Dịch Tân nhìn chằm chằm Dịch Lam, trong mắt như gió nổi mây phun.

Dịch Lam lại giống như chưa tỉnh, chỉ thẳng hướng về phía Nghê Tranh cười đến hòa ái.

Lúc này Nghê Tranh mới chợt hiểu phục hồi tinh thần sao có thể nghĩ đến, quanh co khúc khuỷu lại trời xui đất khiến cô được công khai là "Dịch thiếu phu nhân".

Trong lòng đột nhiên mừng rỡ, Nghê Tranh vội hướng về phía Cố Viễn Chi cười, "Cố lão quá khen rã."

Nụ cười này không kìm được hưng phấn từ đáy mắt toát ra đây mới thật sự là cười đến chóp lợi, làm cho người ta không thể nhìn gần. Trong sảnh mọi người đều không tự chủ đưa mắt nhìn cô.

Bên môi Cố Viễn Chi nở nụ cười lạnh lùng, nhìn Dịch Tân, "Tân thiếu, tự giải quyết cho tốt."

Dịch Tân lúc này trong mắt lạnh lẽo lại không thấy đâu mà nở nụ cười phong, anh híp mắt lại, nhìn Cố Viễn Chi, nói: "Dịch Tân tự có chừng mực."

Cố Viễn Chi hờ lạnh, ánh mắt dời đi chỗ khác, nhìn về phía mới Dịch Lam vừa xuống lầu, sắc mặt mới hơi trầm "Dịch Lam, một năm không thấy, ông càng già càng dẻo dai rã."

Dịch Lam nhìn thấy lão bạn, khó có khi cười nói, "Viễn Chi, ông chính là cao cường như vậy."

Cố Viễn Chi cười khẽ, "Trên mặt mà thôi, lão già khụm rã. Thân thể tôi hôm nay khó chịu, lúc này đã gặp được ông, tôi liền đi về trước. Người già, thân thể phải nghỉ ngơi."

Lời này của Cố Viễn Chi tuy là cười nói nhưng trong lời nói lạnh lẽo không khó nghe ra.

Dịch Lam trong lòng cảm giác nặng nề

Cố Viễn Chi đã nhìn người bên tay trái nói nhỏ, "Cố Khanh, đưa ta về nhà."

Không khí nhất thời đông lạnh.

Tất cả mọi người vì cảnh tượng trước mắt cả kinh, Cố Viễn Chi vừa đến liền rời khỏi?

Chẳng lẽ lời đồn đại Dịch gia cùng Cố Mạc hai nhà sinh hiềm khích, quả nhiên là thật?

Đang lúc ấy thì lại nghe được Mạc Thích Thanh hướng về phía Cố Viễn Chi nói nhỏ, "Cố lão tôi đưa ông."

Mọi người nhất thời rõ ràng ý trong lòng hơn.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 160: Dịch Thiếu Phu Nhân (23)

Nhưng không ngờ Cố Viễn Chi lại hờ lạnh, "Ta đã già, chẳng lẽ cậu cũng già r ồi? Ta nhìn không giống a, cậu có ý định cả ngày chạy ngược chạy xuôi, không bằng ở lại chỗ này b ồi Dịch lão, người trẻ tuổi không nên quá tự cho là đúng, phải biết hướng tì en bối học tập."

Trước mặt mọi người, giọng nói Cố Viễn Chi rất lớn làm Mạc Thích Thanh mất hết mặt mũi. Thoáng chốc, Mạc Thích Thanh trên mặt lúc trăng lúc xanh.*

Nơi này, có thênhin, cũng có chút măt thấy sắc, chỉ là tình huống lúc này cô lại không thấy rõ. Mọi người cũng không cử động, chỉ lặng lặng nhìn cử động của ba người này, nhất thời không khí càng thêm yên tĩnh.

Mạc Thích Thanh trong mắt lóe lên tia ác độc thoáng qua r ồi biến mất, chợt đã tr ầm xuống, hướng về phía Cố Viễn Chi cười một tiếng, "Cố lão nói đúng, vậy Thích Thanh sẽ không tiễn, ông đi khỏe."

Cố Viễn Chi khẽ hờ.

Dịch Lam cười nói, "Viễn Chi, vậy ngày khác lại gặp."

Cố Viễn Chi cũng không trả lời, đối với Dịch Lam hơi gật đầu li en xoay người, để Cố khanh đỡ rời đi. Trước khi đi thì ánh mắt híp lại như ững sắc bén liếc qua Dịch Lam bên cạnh Dịch Tân.

Sau khi Cố Viễn Chi đi, mấy ánh mắt li en dẫn đầu l ần nữa cười nói, không lâu sau, không đã náo nhiệt như thường.

Mạc Thích Thanh cười như không cười nhìn Dịch Tân, trong tiếng cười, mây phẳng giấu cợt. Nhưng là kì thực, chính hắn trong lòng cũng không hiểu rõ cuộc tình trạng tối nay là sao.

Mạc Thích Thanh đúng là rất tức giận, ở chỗ sơ không có người nào không nhìn ra. Chỉ là, Cố Viễn Chi cũng đang thời làm mất mặt mũi Mạc gia hắn, Cố Viễn Chi người rõ cuộc là có ý gì? *

Sắc mặt Dịch Tân không được tốt, đối với Mạc Thích Thanh nói một câu, "Mạc tiên sinh, xin cứ tự nhiên."

Quay đầu, nhìn về phía Dịch Lam, "Ông ngoại, chúng ta đi thư phòng nói."

Dịch Lam nhìn mắt Dịch Tân Nhất, nhẹ gật đầu.

Nghê Tranh đứng tại chỗ nhìn Dịch Lam cùng Dịch Tân rời đi, trên mặt vẫn lưu lại ý cười vui mừng, lại nghe được người vốn đỡ Dịch lão ra ngoài - Tang Nhuê cười lạnh, "Dịch thiếu phu nhân?"

Nghê Tranh nghiêng đầu, vừa chống lại đôi mắt tức giận của Tang Nhuê. Nghê Tranh cũng không nói chuyện, đối với Tang Nhuê ôn hòa cười một tiếng.

Tang Nhuê hung hăng nhìn Nghê Tranh một cái, hừ lạnh một tiếng liền rời đi.

Phong Dương hướng về phía Nghê Tranh cười nhạt, cũng theo Tang Nhuê đi.

Mạc Thích Thanh ở một bên nhìn, đối với Nghê Tranh cười đến ý vị du trường, "Dịch thiếu phu nhân? Chúc mừng!"

Nhất thời Nghê Tranh trong tim hoảng hốt, nhìn về phía Mạc Thích Thanh ánh mắt có chút lóe lên.

Mạc Yhích Thanh thấy cô như vậy, ngược lại cười đến càng thêm sâu, "Vốn tưởng rằng cô sẽ cùng Tương Đằng ở chung một chỗ, không ngờ cô lại cùng Dịch Tân. Xem ra, phụ nữ xinh đẹp luôn là . . ."

Mạc Thích Thanh nói tới chỗ này liền dừng lại, ý vị du trường mà cười tránh ra. Chỉ có Nghê Tranh đứng tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Cô không nhìn thấy phía sau của cô Yến Thanh tay cầm thành quyền, nhìn cô đầy mắt một mảnh chán nản trầm thống.

Trên xe Cố Viễn Chi trầm mặc được một lúc, mới đột nhiên mở miệng, "Cố Khanh, giúp ta tra Tân gia ở A thị."

Bên cạnh ông là người có diện mạo giống nhau đến mấy phàn người đàn ông chính là con trai duy nhất của ông, Cố Khanh. Cố Khanh nghe lời này, chân mày nhíu lại, hỏi, "Cha, không tra Nghê gia?"

Cố Viễn Chi hơi khép mắt, trầm ngâm, "Không cần."

"Vậy Nghê tranh. . ."

"Không phải cô ta." Cố Viễn Chi nói như phải như đinh chém sắt, "Mạc Tương Đằng bắt không phải Nghê tranh. Nghê Tranh xinh đẹp có thừa, trí khôn chưa đủ, không thể nào là cô ta. Có thể từ lòng dạ độc ác Mạc gia bình hanh chạy ra khỏi đó, người phụ nữ Nghê tranh đó không làm được."

Nghê Tranh, liền dung khí nhìn thẳng Cố Viễn Chi cũng không có.

Trí khôn chưa đủ, sự can đảm chưa đủ, cũng là lỗi lạc chưa đủ a.

"Là Dịch Tân cố ý đẩy cô ta ra ngoài, ngăn cản tâm hồn của ta."

Cố Khanh nhất thời chợt hiểu ra rã lại chấn chờ, "Thật muốn tra sao?"

Cố Viễn Chi nghe lời này, từ trước đến giờ luôn quyết đoán trong mắt trong phút chốc lại hiện sự do dự cùng sợ hãi, một hồi lâu, ông chậm rãi nhắm mắt lại, tựa như than nhẹ, "Năm đó ta đã đồng ý với bà ấy, trả lại

cuộc sống tự tại an bình cho bà ấy, trừ khi bà ấy hoặc là em gái con chủ động tới tìm ta, nếu không, ta tuyệt không quấy rầy họ. Thậm chí, lúc bà ấy rời đi. . ."

Âm thanh kia, càng ngày càng thấp, càng về sau càng nghe nữa không thấy.

Cố Khanh nhìn người cha lớn tuổi của mình trong lòng lại tỏa ra chú ý thương. Giờ khắc này Cố Viễn Chi tựa vào xe hơi trên ghế dựa, nhẹ nhàng nhắm hai mắt, không còn lật tay làm mây úp tay làm mưa của Cố Gia. Giờ khắc này ông chỉ là nhớ nhung người yêu nhung mây chúc năm ông lão đáng thương. Nhớ nhung bà, rã lại ngại vì cam kết với bà chỉ có thể ép mình đổi với bà chẳng quan tâm, thậm chí nghe tin dữ bất ngờ, hắn bệnh nặng không dậy nổi nằm trên giường nửa năm, cũng kiên trì không đặt chân vào cuộc sống của bà.

Cố Khanh còn nhớ rõ, một ngày kia, Mạc Thích Thanh tìm tới cửa, nói cho Cố Viễn Chi, vợ Dịch Tân tạo chuyện riêng với Cố gia, nói cuộc sống riêng của Cố Viễn Chi không bị kiêm chế, tự xưng là cháu gái ngoại của Cố Viễn Chi lưu lạc bên ngoài, họ Du. Cố Viễn Chi nghe, tay run rẩy kịch liệt liền ly trà cũng cầm không được.

Đợi sau khi Mạc Thích Thanh đi Cố Viễn Chi một đời tung hoành, nắm chặt tay Cố Khanh thì thầm, "Bà ấy tới tìm ta, bà ấy rõ cuộc thừa nhận."

"Ta đã nghe ý với bà ấy, tuyệt không đi quấy rầy bà ấy. Ta chỉ có thể đợi bà ấy, đợi một chút, bà ấy lại độc ác không tìm đến ta."

"Đời ta đợi thêm không được bà ấy, đợi không được con gái của chúng ta rã, nhưng là, ta đợi đến con gái của con bé, trên thân đứa bé kia cũng có máu của ta và bà ấy."

Nhin Cố Viễn Chi như vậy khiến Cố Khanh trong lòng trong phút chốc một mảnh buồn bã.

Lúc này, ở bên trong xe trầm mặc hãi lâu, hắn đột nhiên nghe thấy Cố Viễn Chi than nhẹ, "Đứa bé tới tìm ta, Cố Khanh, là nó thừa nhận ta trước đây, ta không có lời."

Trong lòng Cố Khanh mềm nhũn, lập tức nói, "Dạ, ba."

Lúc này Cố Viễn Chi mới nhẹ nhàng gật đầu, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hãi lâu, Cố Khanh cho là ông đã ngủ, lại đột nhiên nghe được một tiếng gần như than thở, "Nó hình như gọi là Tân Hiành thôi."

Trong lòng Cố Khanh chấn động, quay đầu, lại thấy ông cụ vẫn nhẹ nhàng nhắm hai mắt.

Trong lòng Cố Khanh đột nhiên cảm thấy thê lương.

Hắn qua nhiều năm như vậy, coi chừng không tra, không quấy rầy cam kết, nhanh nhất, cũng chỉ có thể yên lặng chú ý tin tức học thuật trong nước chú ý mấy chục năm, quay đầu lại, lại cũng chỉ là nghe được mấy tên.

Tra tấn như vậy, như gai không đúng chỗ ngứa. Tâm, mọi lúc bị treo, vĩnh viễn ở trong nhớ nhung giãy giụa, chốc lát cũng không được yên bình.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 161: Phong Ba Bắt Đầu (1)

Trong sảnh, quẩn áo hương tần bay.

Tang Nhuế tức giận trùng trùng đứng ở trong góc nhỏ uống rượu,
Phong Dương ở một bên nhìn cô cười khổ.

"Em gái."

Đột nhiên có tiếng gọi Phong Dương quay đầu, lại thấy anh Tang Nhuế
anh cả Tang cùng anh hai Tang là Tang Di, mở miệng là Tang Di.

Tang Nhuế cũng nhìn thấy hai người kia, nhất thời, chân mày nhíu chặt
hơn, nhất là nhìn lúc này đang mặt sắc mặt vui mừng Tang Di, ánh mắt
xinh đẹp trong nháy mắt tức giận.*

Tang Di vừa mới đi vào, liền cảm thấy trước mặt một đạo kình
phong bén nhọn đánh tới, hắn theo bản năng lắc mình, tránh thoát, ngang
hông cũng đã đột nhiên đau đớn, bị người hung hăng đánh một quả đấm.

"Tang Nhuế!"

"Em gái!"

Làm hai người đàn ông này hét thất thanh, Tang Nhuế bị hai người
đang thời ngăn trở.

Tang Di lúc này đau đớn nén hơi chậm, lại liền lùi lại hai bước, lúc này
mới nhíu mày nhìn về phía Tang Nhuế, trong âm thanh cũng mang theo
tức giận, "Em gái, em điên ră?"!

Tang Nhuế nghe, đôi mắt đẹp giương lên, định tiến lên nữa, cũng vì bị Phong Dương cùng Tang Nhân giữ chặt, chỉ đành phải hướng về phía Tang Di cười lạnh, "Là tôi điên rää vậy thì thành cũng điên rää? Anh điên phải không, anh đi giành phụ nữ với Phương Vũ làm cái gì?!"

Cô nói xong, lướt mắt liếc qua người phụ nữ mờ mịt thân lẽ phục màu sâm banh đang hướng bên này, không khỏi cười đến lạnh hơn, "Người phụ nữ có thể bị Phương Vũ, Mạc Tương Đằng nhúng chàm, không người nào là Tân Hoa Bại Liễu thủy tính dương hoa?! Anh cũng để ý?!"

Tang Nhuế nói xong, lướt mắt qua, bóng dáng quyến rũ nhất thời đứng thẳng bất động tại chỗ, không đi vào không lùi. Rồi vào tầm mắt Tang Nhuế, mang theo nặng nề uất ức cùng khổ sở.

Tang Di lại không biết lời Tang Nhuế ngầm ngầm hại người, chỉ coi cô nói là phụ nữ của hắn, không khỏi gương mặt nghẹn họng, gầm nhẹ, "Em gái, khi nào em trở nên cay nghiệt như vậy?"

"Em cay nghiệt? Anh chỉ là vì người phụ nữ cá rách liên lụy rất nhiều người thôi!"

"Em!"

Tang Di nhất thời tức giận không chịu nổi, tiến lên một bước, đã hướng Tang Nhuế ra tay. Vốn là ngăn ở trước người Tang Nhuế lúc này sắc mặt Phong Dương trầm xuống, trở tay liền đem Tang Di rời ra.

Tang Nhân thấy thế, sải bước đến giữa hai người, đem Tang Di ngăn lại, chân mày nhíu chặt, "Tang Di, em thật điên rää! Em có thể nào đối với em ấy ra tay?"

Tang Di vốn chỉ là bị lời Tang Nhuế kích động nhất thời tức giận, lúc này nghe được Tang Nhân mở miệng, lý trí liền cũng trở về hơn phân nửa, thống hận thả tay xuống, nhưng trong lòng vẫn tức giận, chỉ chăm chún hìn Tang Nhuế, hung ác nói, "Anh cái gì cũng không biết, anh có tư cách nói nó?!"

Nói xong, một tay vươn ra dùng lực kéo Tang Nhân, xoay người liền rời đi.

Tang Nhuế đứng sau lưng Phong Dương, sững sờ nhìn Tang Di rời đi.

Tang Nhân nhìn Tang Nhuế, khẽ thở dài một hơi, "Em gái, cái người này thật quá mức. Cô bé kia không sai quá như vậy."

Nói xong, liền cũng cùng đi theo.

Tang Nhuế chỉ cảm thấy trái tim vốn là bị rượu mạnh đè xuống nặng nề lúc này trong nháy mắt lại lần nữa trào ra, và lại nặng hơn. Cô thở dài, thả lupy rượu trong tay, xoay người, đã muốn đi.

Cánh tay lại bị người kéo lại.

Phong Dương nhìn Tang Nhuế, trong mắt tràn ngập đau lòng, "Em không cần phải tự trách, không phải lỗi của em"

Tang Nhuế chịu không nổi nhất người đối với cô ôn nhu dịu dàng, lúc này bị Phong Dương vừa nói, ngược lại hốc mắt nóng lên. Cô hướng về phía Phong Dương nhẹ nhàng lắc đầu, "Em trách Tang Di, trách hắn vì phụ nữ cùng Phương gia nỗi tranh chấp. Nếu không phải hắn bị thương, em cũng sẽ không vội vàng chạy về nơi này, anh, Dịch Tân cùng Tân Hoành cũng sẽ không theo em trở lại, như vậy cũng sẽ không có chuyện như vậy."

Tang Nhuế nói xong, vừa khổ cười khẽ, có chút bất đắc dĩ, "Thế nhưng xem ra, Tang Di cũng là vô tội đấy."

Phong Dương trong lòng căng thẳng, đã tiến lên đem thân thể mảnh khảnh của Tang Nhuế ôm vào lòng. Như vậy cô mặc dù kích động, mặc dù thường thường bén nhọn, nhưng cũng trọng tình trọng nghĩa, yêu ghét phân minh, có thể đau xót người khác. Anh ôm cô, mềm lòng, nhưng cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể an ủi, "Không có chuyện gì."

Tang Nhuế ở trong lòng anh nhẹ nhàng lắc đầu, chỉ thán, "Lần này lớn chuyện rã."

Ở trước mặt nhau nhân vật hết sức quan trọng Dịch gia công khai thừanhận Nghê Tranh chính là Dịch thiếu phu nhân, muốn đem Tân Hoành đặt ở chỗ nào?

Dịch tân đem cô bảo vệ tốt như vậy, đến cuối cùng, danh phận kia lại rời trên người phụ nữ khác, mà người phụ nữ đó còn làm cho Tân Hoành khó có thể quên được - Nghê tranh.

Tuy nói Tân Hoành hình như không thèm để ý người ngoài có thừa nhận quan hệ của cô và Dịch Tân hay không, thế nhưng khi cô đã tồn tại thì Dịch gia lại chính miệng thừa nhận một người phụ nữ khác mới vợ Dịch Tân lúc này, Tân Hoành còn có thể không thèm để ý sao?

Tang Nhuế nghĩ tới, đã cảm thấy kết quả kia nhất định quá kinh khủng. Không nhịn được, ở trong ngực Phong Dương run lên, cô cuống quít đẩy Phong Dương ra, "Em đi tìm ông nội, nó cho ông biết thuốc kia là của em, cùng Tân Hoành không có quan hệ, ông không thể bởi vì một viên thuốc liền xử tử với Tân Hoành. Lại nói, lại nói cùng không phải cô ấy cũng không uống sao?"

Cô nói xong, đã vội vàng xoay người.

Cô đi thật nhanh, Phong Dương ở phía sau đuổi theo cô, đến lần hai mới đem cô ngăn lại.

Phong Dương bắt được tay Tang Nhuế, hướng về phía cô trấn trọng lắc đầu một cái, "Vô dụng thôi!"

Tang Nhuế nhìn anh, trong mắt đau xót, mang theo hỏi thăm.

Phong Dương nói: "Tân Hoành không có uống thuốc, nhưng Dịch Tân sáng ngày kế tiếp luôn bảo anh kê thuốc, nấu thành canh, cho quản gia đưa đi, nhincô ấy uống."

Phong Dương hơi ngừng lại, vừa tiếp tục nói, "Ông nội nhất định đã biết."

Tang Nhuế cả kinh, mở to con mắt, "Anh nói, Dịch Tân để cho anh kê đơn thuốc? Anh ta. . ."

Phong Dương gật đầu, "Là cậu ta, cậu ta đối với cô ấy, hình như luôn là nghim một đằng nói một nẻo. Thật ra thì, chỉ cần Tân Hoành không muốn, cậu ấy sẽ không ép buộc cô ấy."

Tang Nhuế chỉ cảm thấy trái tim nặng nềm ấm nhุn.

Cô hiểu lầm anh.

Cô lại cuống quít hỏi, "Vậy Tân Hoành biết không?"

Phong Dương đang muốn nói chuyện, lúc này, lại chỉ nghe được cách đó không xa trong thư phòng truyền đến hô thô rống.

"Dịch gia ta muốn một người phụ nữ không muốn sinh con dưỡng cái có ích lợi gì?"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 162: Phong Ba Bắt Đầu (2)

Nơi này là thư phòng Dịch gia, vốn cách âm cực tốt.

Lúc này, Phong Dương cùng Tang Nhuế ở ngoài cửa lại nghe được rõ ràng, lời nói quyết tuyệt và tức giận từ bên trong.

Hai người đều là ngẩn ra, tiếp theo trong lòng khẩn trương. Bước nhanh đi tới thư phòng, vừa tới, cửa cũng đã từ trong mở ra.

Dịch Tân tay vịn cửa, trên mặt tái nhợt không thấy phong lưu lười biếng thường ngày, một đôi con ngươi xinh đẹp, lúc này lại thâm sâu, đau đớn, một mặt mà Tang Nhuế và Phong Dương chưa từng thấy qua.*

Anh đusalung vêphía Dịch lão, âm thanh trước nay nghiêm túc chưa từng có, "Cô ấy không cần sinh con dưỡng cái, chỉ cần cô ấy cùng cháu ở chung một chỗ liền đủ!"

Dịch Tân nói xong, đã nghiêng người từ giữa Phong Dương và Tang Nhuế đang đứng chặn ở cửa mà đi qua.

Phong Dương Tang Nhuế kinh ngạc, sững sờ nhìn Dịch Tân. Dịch Tân như vậy, tựa như có lẽ đã không phải là Dịch Tân.

"Bang!"

Sau lưng, âm thanh đỗsứ vỡ, làm Phong Dương Tang Nhuế cả kinh hãi hồn, hai người không để ý Dịch Tân nữa chỉ xoay người vội vàng đi vào xem Dịch lão.

Tân Hoành mệt mỏi vô cùng, quấn ở trong chăn ngủ lại chỉ cảm thấy giữa răng môi bị gắt gao chặn lại, cô không hô hấp được, không khỏi chậm rãi mở mắt ra.

Anh không có mỏ đèn, trong bóng tối, cô chỉ thấy anh nửa chống thân thể cúi người ở phía trên cô nhẹ nhàng mà nặng nề hôn cô.

Nhận thấy được cô tỉnh lại, người nọ lúc này mới chậm rãi thổi lui khỏi, "Đem em đánh thức?"

Đầu Tân Hoành đầy vạch đen, "Không phải anh chính là muốn đem em đánh thức sao? Lúc này, trong lòng anh thật ra là đang nói 'cuối cùng em bị nháotỉnh' thôi."

Người nọ trong bóng đêm thật thấp cười ra tiếng, vẫn duy trì tư thế cúi người, con ngươi đen nhánh nhìn cô, "Ừ, vậy thì em hiểu anh."

Tân Hoành nói không nên lời.

Trong phòng vì vậy yên tĩnh lại, người đàn ông cúi người ở phía trên cô cũng không nói chuyện, cũng không rời đi, cứ như vậy trong bóng đêm nhìn cô. Trong lòng Tân Hoành đột nhiên có một nơi nhạy cảm, khẽ nhúc nhích, cô hỏi, "Tiệc rượu kết thúc rõ?"

"Ừ." Anh nhẹ giọng trả lời.

Cô thấy anh lúc này có chút khác thường, hình như là không vui, nhưng lại không tiện trực tiếp hỏi anh, hơi ngừng lại hỏi, "Có chuyện gì đặc biệt sao?"

Thân thể Dịch Tân cứng đờ, "Có."

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Trong lòng Tân Hoành khẩn trương, đang đợi anh trả lời, lại chỉ cảm thấy trước mắt bóng người bỗng nhiên đến gần, trên môi ấm áp, liền bị anh hôn.

Anh liên tục hôn cô thật dài, lại thật thấp nói chuyện với cô, "Anh chỉ nhớ em."

Tân Hoành chỉ cảm thấy tâm nhất thời giống như là bị cái gì hòa tan, không tự chủ được liền giơ tay lên, nhốt chặt cổ của anh lại chủ động nâng cao thân thể hôn anh.

Lúc này anh hình như cũng không động tình, chỉ là hôn cô hôn đủ rã, liền đem cô buông ra, đứng lên, "Anh đi tắm."

Tân Hoành nghe được trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, đại não đần dại tỉnh táo.

Tâm trạng của anh không tốt.

Là gấp phải chuyện gì?

Nhớ anh, vốn là buồn ngủ mảnh liệt lại không thấy bóng dáng, cô mở đèn, đắp chăn tựa vào trên giường.

Dịch Tân vừa lau thân thể vừa đi, lúc đi rathì nhìn thấy cô khẽ đờ đẫn nhìn bộ dáng của anh. Hình như trước khi anh ra ngoài cô vẫn nhìn về hướng này.

Đợi thấy rõ anh trong mắt cả kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc đỏ thấu.

"Anh...anh..." Trên mặt cô vừa kinh vừa thận vừa giận, giơ tay lên, khẽ run từ trên xuống dưới chỉ anh.

Dịch Tân thấy cô như vậy, trong nháy mắt tâm tình thật tốt, hướng về phía cô mập mờ cười một tiếng, "Chưa từng thấy qua? Vậy nhất định nên xem thật kỹ một chút."

Tân Hoành chỉ cảm thấy bị thứ gì hung hăng ngăn lại nơi cổ họng, giận dữ, còn không phát tác được.

Lúc này trên người Dịch Tân không hề che đậy quang minh chính đại đứng ở trước mặt cô, bởi vì cô thưởng thức. Thân thể của anh đường cong tuyệt đối được xung tụng hoàn mỹ, có lực. Trên mặt anh yêu my, thân thể lại mơ hồ cất giấu lực lượng.

Tân Hoành chỉ cảm thấy cả người nóng lên, ánh mắt lại không rời đi, nhìn bắp thịt trên người bền chắc và vừa đúng của anh, không tự chủ đi xuống...

Sau đó, đại não nhất thời nổ vang, tiếp theo trống rỗng. Thân thể cứng ngắc, hoàn toàn không thể động đậy.

"Cái người yêu tinh này!" Là tiếng gầm nhẹ của Dịch Tân, cô chỉ cảm thấy hoa mắt, thân thể đã bị người ôm thật chặt vào trong ngực, lại cùng nhau nằm dài trên giường.

Cô kinh hãi, lúc này, thân thể ôm cô của anh vừa nóng lại vừa cứng, nhiệt độ của anh liền xuyên thấu qua áo sơ mi trùyền tới trên người cô.

Cô hốt hoảng nhìn anh, lại thấy lúc này một đôi mắt rõ ràng có đám Haze Quang, chăm chú nhìn cô, giọng nói trầm thấp đến kinh người, "Nhìn đủ rã?"

Cô bị anh làm giật mình, theo bản năng lắc đầu một cái, đợi phản ứng kịp lại chọt gật đầu.

Cô chỉ cảm giác lồng ngực của anh khẽ chấn động, nghe giọng nói của anh mang theo trêu chọc, "Rốt cuộc là nhìn đủ rã hay vẫn là không có nhìn đủ?"

Tân Hoành cắn răng, nghĩ, dù sao bây giờ cô là heo chết không sợ nước nóng, cũng không định tránh anh, nhìn anh trừng mắt nói "Nhìn đủ rã!"

Dịch Tân nghe chân mày cau lại, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve qua mặt tinh tế của cô, chậm mà nhẹ, một đường đi xuống.

Tân Hoành bị hấn động vào trong lòng sợ hãi lại nghe anh đột nhiên nói,
"Thật là anh xem em."

Anh nói xong, đã nhanh chóng muốn đẩy cổ áo của cô ra.

Tân Hoành quỳnh lên, vội vàng nắm được tay làm loạn của anh, vội vàng lắc đầu phủ nhận, "Không có nhìn đủ, còn chưa xem đủ. . ."

Chính cô nói xong, đã không mặt mũi nhìn người đàn ông kia rã, dời đi tầm mắt, tùy ý rơi vào nơi khác.

"A." Dịch Tân nghe, quả nhiên tay thuần lương lại, lần nữa đem cô ôm vào trong ngực, cái trán chống đỡ trán cô, nhỏ giọng hỏi, "Thật không có nhìn đủ?"

Trong nháy mắt lòng Tân Hoành đã muốn chết rã, vẫn còn muốn nhắm mắt gật đầu.

Cô nghĩ, cô không có nhìn đủ, căng hết cõi chính là chỗ này của đàn ông, không biết xấu hổ nhìn xuống lần nữa để cho cô nhìn một lần, dù sao cũng tốt hơn cô bị anh nhìn một lần.

Nhưng không nghĩ, trong mắt người đàn ông xẹt qua tia tà ác trong nháy mắt, cực kỳ nhanh lật người ngăn chặn cô.

Cô cả kinh, vừa động, lại chỉ cảm giác phía dưới chỗ mẫn cảm ấm áp, cô đột nhiên ngừng lại kinh hoàng nhìn vào trong mắt của anh.

Dịch Tân cười tà, cúi đầu, ở bên tai cô nhẹ nhàng thổi khí, "Cảm thấy? Nó bị em xem đủ rã."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 163: Phong Ba Bắt Đầu (3)

Sau lại, Tân Hoành mơ mơ màng màng, cùng anh ở trên giường lăn một cả đêm.

Tâm tình của anh không được tốt!

Trong đại não Tân Hoành chỉ có cái nhận thức này.

Mặc dù vẫn trêu chọc cô, nói những lời để cho cô tim đập đỏ mặt, nhưng súccanh ôm cô lớn đến mức dọa người, cô nhanh chóng bị tay anh nắm phải hâpkhí. Anh thấy cô không chịu nổi, sẽ dùng chút sức, sau đó, vừa hướng cô nói xin lỗi, vừa lại đem cô ôm làm đau. *

Càng về sau, chính cô cũng không biết là đau đớn hay là vui thích rã. Chỉ là hoảng hoảng hốt hốt nhìn anh ngưng mắt nhìn cô tròng mắt thâm trầm hắc ám đến kinh người.

Cô không nhịn được giơ tay lên, vuốt ve mặt anh, "Thế nào?"

Anh đang trong thân thể của cô, bỗng nhiên dừng lại, sau đó, kéo xuống tay cô trên mặt anh xuống, thả vào bên môi khẽ hôn, lại bắt đầu một vòng mới đánh thẳng vào. Cô liền bị anh chơi đùa mất đi thản trí, anh cúi người, ở bên tai cô lầm bẩm nói chuyện, nhưng cô đã nghe không rõ.

Tân Hoành mệt mỏi vô cùng, rốt cuộc bị anh buông ra thì trong phòng đã có chút ánh sáng sớm.

Theo bản năng lật người lăn một vòng, cách anh xa xa, kéo chăn bao lấy mình ngủ. Thế nhưng anh lại cùng tới đây, cô đẩy anh, anh liền mạnh mẽ

ôm côlên.

Dịch Tân ôm cô hai người ở phòng tắm rửa, dọn dẹp sạch sẽ. Anh lại đem cô thả lại trên giường, kéo qua chăn, hôn một cái trên mặt của cô.

Tân Hoành hiện tại mệt mỏi liền hơi sức mở mí mắt cũng không có, vào giường, đã ngủ rã.

Dịch Tân nhìn chầm chằm cô một cái, lúc này mới thả cô an ổn ngủ. Chính mình thì là gọn gàng mà đem y phục mặc lên, rồi khỏi gian phòng.

Ngã ở trên sô pha, nhanh chóng nhấn xuống một dây số.

Điện thoại thông, vang ba tiếng, vừa lúc.

Âm thanh trầm ổn lại rõ ràng mang theo tia lạnh lạnh, "Dịch tiên sinh, không biết có gì chỉ giáo?"

Dịch Tân cũng không nhanh lời, nói thẳng, "Chỉ giáo không có, nhắc nhở ngược lại có một, Cố Viễn Chi rất có thể định tìm Tân Hoành trở về"

Đầu kia bỗng nhiên yên tĩnh.

Một hồi lâu, vốn là giọng nói lão luyện trầm ổn đã rõ ràng nhẹ đi "Tại sao?"

Bên môi Dịch Tân bên môi, "Cái này ông không phải dùng biết, tôi chỉ là nhắc nhở ông, tốt nhất không làm cho Cố Viễn Chi có cơ hội đến Tân Hoành, nếu không, trước hết cái chết chính là của Tân gia ông."

Đầu kia gianghe, ngược lại khẽ cười lên, "Dịch tiên sinh cũng không kém nhanh chót? Đem Tân Hoành biến thành người tình không thể lộ ra ngoài ánh sáng của cậu, chuyện này với cậu mà nói, chỉ sợ sẽ là vô cùng nhục nhã."

"Ông nói cái gì?" Ánh mắt Dịch Tân bỗng nhiên âm u, giọng nói lạnh băng.

Đầu kia cười lạnh, "Chính cậu tự xem xem báo chí đi!"

Mắt híp lại, trong mắt ác độc nhất thời thoảng qua, lại trong nháy mắt
vững vàng một tiếng, "Làm xong chuyện ông nên làm đi!"

Đầu kia cũng không đáp lời, hai bên đồng thời cắt đứt.

Thân thể tựa vào trên sô pha, Dịch Tân nhắm mắt lại. Hết lâu, lâu đến
đủ ngủ một giấc, anh lại bỗng nhiên mở mắt ra, cặp mắt quả quyết sắc bén.

Nhanh chóng nhấn điện thoại, "Tới đón tôi."

Nói xong, gọn gàng cắt đứt. Đứng dậy, hướng phòng ngủ sải bước đi.

Cầm lấy túi Tân Hoành, đơn giản đem đồ gì đó của cô cất xong, lại đến
bên giường đem cô lay tỉnh, "Đã tỉnh rồi hả?"

Tân Hoành ngủ đến trời đèn kít, bị anh một tóm lấy, theo bản năng chụp
tay của anh, vừa nũng nịu cài xin anh, "Dịch Tân anh tha cho em đi, em
không được, em muốn đi ngủ."

Nói xong, định một tay đã nắm chăn đem đầu che kín.

Dịch Tân thấy cô phát tính khí, nhất thời không thể làm gì, cúi người,
tay dùng lực kéo chăn trên đầu cô ra, âm thanh lại mèm hơn, "Ngoan, chúng
ta phải về nhà rồi, một lát ở trên đường ngủ được không?"

Tân Hoành nghe anh nói hai chữ về nhà, miễn cưỡng nửa mở mắt nhìn
anh, âm thanh còn mang theo mỏi mệt, "Về nhà? Trở về nhà nào?"

Anh hôn cái trán của cô, "Trở về nhà của chúng ta."

Cô từ từ tỉnh táo lại, "Không phải phải đợi lễ mừng năm mới sao? Ông
ngoại ở đó làm thế nào?"

Dịch Tân cũng không vội trả lời cô, thưa dịp cô từ từ tỉnh táo, nhanh
chóng liền đem cô kéo đi ra, khó được nhìn thấy trên người cô cái gì
cũng không mặc chỉ gọn gàng cầm lấy y phục của cô vì cô mặc lên.

Tân Hoành vừa phổi hợp động tác của anh vừa nhìn anh, "Hả? Thế nào đột nhiên phải vè?"

Anh làm liền một mạch vì cô mặc quần áo tử tế, hôn lại hôn mặt của cô, nhỏ giọng nói, "Anh muốn trở về lễ mừng năm mới, liền ở cùng với một mình hem."

Tân Hoành nghe, tâm trong phút chốc mềm nhũn. Cô chỉ nghĩ ở chỗ này bởi vì dính dấp tới chuyện Mạc Thích Thanh, cho nên móinghĩ sớm một chút cùng cô trở về. Chỉ là, lại đột nhiên nhớ tới Dịch Lão.

Cô ngắt chầm hốm ở trên giường, cánh tay vòng chặt cổ của anh, cười nói, "Ông ngoại không phải nói hi vọng cùng chúng ta cùng nhau đón lễ mừng năm mới sao? Chúng ta nếu không ở nhà hơn hai ngày? Lại nói, hôm nay chính là giao thừa rã..."

"Không được!"

Lời nói của cô còn chưa hết, anh liền cứng rắn cắt đứt, mà nhíu lại thật chặt, khuôn mặt eo nhiệt tình trông giống đứa bé.

Tân Hoành bao lâu thấy anh như vậy, lúc này không nhịn được bật cười, mà cười đến cong cong dụ dỗ anh, "Ông ngoại lớn tuổi, luôn là thích con cháu đoàn viên. Nếu không chúng ta tối nay ăn cơm tất niên đã?"

Thế nhưng anh lại không cảm kích, âm thanh vừa lạnh lại cứng, "Không phải là em mệt mỏi ư, vậy còn ăn cơm tất niên cái gì? Về nhà."

Anh nói xong, liền đem cô bế lên.

Cả người Tân Hoành vừa bị nâng lên.

Mệt mỏi, không ăn cơm, ngược lại nên lặn lội đường xa tàu xe mệt nhọc? Đây là cái Logic gì!

Trên tay kéo túi của cô, ôm cô vào lòng xuống lầu, Tân Hoành thấy hành động của anh, rõ cuộc biết anh là nghiêm túc. Cuống quít đẩy hắn,

" Anh thả em xuống, tự em đi."

Dịch Tân con mắt híp lại, quan sát cô mờ thĩ lâu, có lẽ là xác định cô vẫn không thể dưới mắt anh về Dịch gia ancora, lúc này mới thả cô xuống.

Tân Hoành rời xuống đất, chân bỗng nhiên mềm nhũn, động tác của Dịch Tân lại nhanh, ôm chầm hông của cô liền cho cô vịn.

Trong lòng Tân Hoành thẹn thùng, lại nghe bên tai, anh đã thật thấp giọng mà cười ra tiếng.

Cô giận dữ, cùi chỏ liền hướng trước ngực anh thúc một cái.

Anh nhở giọng hô, lúc này cô mới hơi hả giận.

Từ buổi chiều hôm đó cô đến tìm anh, liền gần như không xuống được giường...

Nghĩ tới đây, tâm nhất thời như bị cái gì chạm vào một chút.

Vốn là gương mặt tươi cười bỗng nhiên ngưng lại.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 164: Phong Ba Bắt Đầu (4)

Cô cẩn thận trông vào trong mắt của anh hỏi, "Có phải anh có chuyện gạt em hay không?"

Lúc này anh gấp gáp như vậy muốn dẫn cô rời đi, giống như là...
Giống như là anh cố ý muốn đem cô vây ở chỗ này hai ngày hai đêm.

Trong lòng Tân Hoành trong chớp mắt sáng tỏ nhìn anh càng thêm nghi ngờ.

Dịch Tân kinh ngạc trong nháy mắt lại thản nhiên, cười. Thật ra thì anh sớm nên biết, cô luôn luôn nhạy cảm như vậy. *

Anh đối với cô gật đầu một cái, "Ừh."

Tân Hoành mở to con mắt cẩn thận hỏi anh, "Chuyện gì?"

Trên mặt anh rõ ràng do dự, âm thanh cũng mang tới mấy phẩy cẩn thận, "Ông ngoại nói, ông không muốn gặp lại em."

"Tại sao?" Tân Hoành kêu lên, lại trong nháy mắt hiểu rõ, âm thanh lập tức liền mềm yếu xuống, "Ông... Còn đang tức giận?"

Con mắt Dịch Tân đây vẻ thương tiếc, ngưng mắt nhìn cô, gật đầu.

Tân Hoành chỉ cảm thấy tim trong nháy mắt bị thứ gì thật sâu đâm vào, tâm tình bị ngăn chặn, suy nghĩ cũng bị ngăn chặn. Cô nhìn Dịch Tân, đầu óc trống rỗng, không biết nên làm sao làm sao đây.

Hai ngày nay cô luôn vui mừng, đem sự kiện kia quên mất hoàn toàn, lúc này, mới hoảng, cảm giác chính mình phạm vào bao nhiêu lỗi.

Chính là nhà bình thường cũng sẽ không tán thành cử chỉ của cô, huống chi là Dịch Lam, cái đó cấp bậc rõ ràng chỉ trưởng của một nhà

Cô nhìn Dịch Tân, ánh mắt có chút đã tan rã, lẩm bẩm hỏi, "Hiện tại phải làm sao?"

Trong lòng anh đau nhói, liền đem cô ôm vào trong ngực, nhỏ giọng dỗ dành an ủi, "Không có việc gì, không phải lỗi của em là lỗi của anh. Lúc này ông đang nổi nóng, em không cần đối nghịch ông, chúng ta bây giờ đi vãn truớc, đợi sang năm mùa xuân chúng ta trở về thăm ông? Hoặc là mời ông đến B thị cùng chúng ta gặp nhau? Có được hay không?"

Tân Hoành nghe, theo bản năng ở trong lòng anh lắc đầu, "Không tốt."

Cô ngẩng đầu, con ngươi trong trẻo bình tĩnh nhìn anh, "Ông ngoại không muốn là em nhưng anh là cháu ngoại của ông, từ nhỏ do ông nuôi lớn, trong lòng ông nhất định muốn cùng anh cùng nhau đón lễ mừng năm mới, lúc này nếu như cùng em rời đi, lão nhân gia ông sẽ càng cảm thấy trái tim băng giá."

Chân mày Dịch Tân nhíu chặt, "Vậy em nói phải làm sao?"

Tân Hoành vừa muốn mở miệng, Dịch Tân đã chợt lạnh thanh giọng nói, "Tân Hoành, tốt nhất em không cần nói với anh cái chuyện hoang đường một mình em trở về hoặc là em ở lại chờ này chờ anh."

Tân Hoành lời đến khóc miếng cứ như vậy bị hung hăng chặn lại.

Dịch Tân chăm chú nhìn ở trong mắt cô đã lộ vẻ không kiên nhẫn.

Tân Hoành khẽ thở dài một cái, chủ động dựa vào trong ngực anh, dán sát mặt vào ngực anh vòng tay qua hông của anh nhỏ giọng nói, "Mặc dù thật sự em có chút uất ức, nhưng lại cũng thật nợ anh một câu thật xin lỗi. Dịch Tân, thật xin lỗi, em làm anh khó xử rã."

Anh từ nhỏ không chakhông mẹ, chịu hết tìnhngười nóng lạnh, cho tới bây giờ chỉ có Dịch lão. Mà bây giờ, nhưng bởi vì em bị buộc cùng ông đối lập, tình thế khó xử.Trong lòng anh, thật ra thì mới phải khó qua nhất chứ?

Gia hòa vạn sự hưng*, cuộc sống nhanh chóng nhiều, giữa người thân hiểu lâm rất khó tha thứ.

Dịch Tân nghe, thân thể cao lớn đột nhiên cứng đờ. Thậm chí nâng không nổiđôi tay đi ôm cô, chỉ có thể buông xuống hai bên người.

Tân Hoành, anh chỉ trong mong, em biết chân tướng của sự tình về sau có thể ít oán trách anh một chút.

Trong nháy mắt, lại đã nhớ lại. . .

Không, không thể nào, có anh ở đây, em vĩnh viễn sẽ không biết.

Nghĩ tới đây, trong mắt trong nháy mắt liền khôi phục vẻ sát phạt quả quyết. Lôi cô cách ra anh nhẹ nhàng ngắt chớp mũi của cô, cười một tiếng, "Đã ăn! Cũng chỉ có em mới có thể đem chuyện này nghĩ đến nghiêm trọng như thế!"

Tân Hoành sững sốt.

Chẳng lẽ như vậy còn không nghiêm trọng?

Dịch Tân cười, "Ông ngoại lúc này tức giận như vậy, cũng chỉ là cho là emkhông có ý định muốn đứa bé. Anh đây lúc cùng em trở về, nhanh, còn chưa kịpqua mùa xuân sang năm mang cho ông tin tức tốt, khi đó, ông tức tự nhiên cũng liền tiêu mất."

Tân Hoành nghe, chỉ楞 ngác đứng tại chỗ, hướng về phía anh mỉm cười, tự nhiên trừng mắt nhìn.

Đứa bé?

Đột nhiên. Hơn nữa, bị anh lấy giọng điệu tự nhiên nói ra.

Dịch Tân thấy bộ dáng sững sờ của cô, không khỏi sắc mặt ngưng tụ, âm thanh cũng chợt lạnh, "Thế nào, vẫn là không muốn?"

Tân Hoành nghe anh chỉ một thoảng lạnh giọng xuống, cả người không khỏi run lên, vội hung hăng lắc đầu một cái, ép mình mau mau phản ứng kịp, rãnh hướng anh vội vàng nói, "Không có, em không phải ý này, em... . . .
Nguyễn."

Lúc này, rõt cuộc cô phản ứng kịp, đỏ mặt.

Từ hai năm trước không ngờ đúra bé rời đi, trong lòng cô vẫn khó có thể quên được, sau, cùng anh làm tình mặc dù kịch liệt, nhưng cô vẫn cẩn thận. Anh nhìn ra trong lòng cô không muốn, nhưng cũng không nói toạc, vẫn cũng không buộc cô. Bình thường các biện pháp phòng hộ đều là do anh làm, chỉ có lần trước ở Dịch gia... . Mới không khống chế được, rã sau đó, lại dính dấp những chuyện này ra ngoài.

Mà lúc này, nhưng mà lại hụt hụt là tất cả đều bị dẫn dắt hướng cùng một hướng, sau đó, cô không tự giác đi về phía trước thì đột nhiên hoảng cảm giác, thật ra thì, cô đã sớm cam tâm tình nguyện.

Nghĩ tới đây, nhất thời có loại cảm giác xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng không nhịn được, bật cười.

Dịch Tân thấy cô nở nụ cười, tâm, rõt cuộc thả xuống. Tự nhiên ôm chặt cô cuộn đầu, khẽ hôn mặt của cô. Hôn chỉ là nhu tình, cũng không kịch liệt. Vậy mà, cô vĩnh viễn sẽ không biết, một khắc trước, cô xem không tới tim của anh, có cõi nào nguy hiểm.

Anh vẫn luôn quan tâm, quan tâm cực kỳ.

Anh cho cô thời gian hai năm, sau đó, cho mình giây phút không ít đau khổ.

Anh kéo tay của cô qua, cười nói, "Đi mau, vênhà sinh con."

Tân Hoành 因, không nhịn được một cái tay khác nắm chặt quả đấm hướng cánh tay của anh đấm một kích.

Cô vội vàng quấn bách, không có gắp đến ý cười trong mắt anh càng sâu.

Hai người xuống lầu, Nguyên Thâm đã đợi ở trước xe, đưa bọn họ một đường đưa đến phi trường, đến lúc đó, nhưng cũng không cùng bọn họ vào trong phi trường.

Tân Hoành sững sờ, bật thốt lên hỏi, "Anh không cùng chúng tôi cửa cùng nhau trở về sao?"

Nguyên Thâm nhàn nhạt nhìn Tân Hoành một cái, trong mắt chán ghét chợt lóe lên, cực nhanh, nhưng vẫn là bị Tân Hoành bắt được.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 165: Phong Ba Bắt Đầu (5)

Trong lòng cô trầm xuống, lại nghe được người đàn ông bên người trầm giọng nói, "Nguyên Thâm, thiếu phu nhân đang hỏi cậu đây."

Nguyên Thâm nghe giọng nói của Dịch Tân, trong bụng không khỏi rét lạnh lúc này mới trả lời, "Xin thiếu phu nhân trước cùng Tân thiếu trở về, tôi cũng cần lưu lại hoàn thành chút chuyện, ước chừng ba ngày sau trở lại."

Tân Hoành gật đầu một cái, lại hỏi Dịch Tân, "Anh còn có chuyện cần làm không?" *

"Không có việc gì, không cần đến anh."

Dịch Tân nói xong, kéo qua vai của cô, ôm cô cùng nhau vào phi trường.

Dịch Tân mang theo Tân Hoành ở phi trường vào phòng tiếp tân nghỉ ngơi chờ lên máy bay thì Tân Hoành liên tiếp ngáp, Dịch Tân liếc xéo cô, cười, "Thật có mệt như vậy?"

Tân Hoành liền súc cãi lại anh cũng không có, đối với của anh gật đầu, lại ngáp một cái.

Dịch Tân thấy cô da bối vì mệt mỏi có vẻ tái nhợt, đôi mắt dưới lại nhàn nhạt quầng thâm, trong lòng mềm nhũn, liền đem cô kéo qua, lại để cho cô lấy đầu gối đến trên đùi làm gối.

Tân Hoành nhìn anh, anh chỉ nói: "Nghỉ ngơi trước xuống." liền dùng bàn tay đi che mặt của cô.

Lòng bàn tay của anh đang che mặt cô, cô có thể cảm thấy cảm giác khẽ thô ráp, tỉ mỉ ngứa một chút, trong lòng rất thích, không khỏi liền tới i hắng hái, khi trong lòng bàn tay động anh vừa động dùng mặt của mình đivuốt ve trên tay anh.

Đầu của cô tựa vào trên đùi anh, lúc này còn nhích tới nhích lui, Dịch Tân lập tức đè chặt cô, vừa trầm giọng nói, "Không được nhúc nhích tới lui."

Lúc này cô mới không cam lòng dừng lại, lại dùng đôi tay đem ánh mắt của cô che mắt kéo xuống, nhìn anh, "Em cũng không phải là đứa bé, mệt mỏi tự nhiên biết ngủ, anh đem mắt em che kín làm cái gì?"

Anh hướng về phía cô nhíu mày cười một tiếng, "Anh là thấy nơi này ánh sáng quá mạnh mẽ, muốn cho em ngủ nhanh một chút. Lại nói, chính là thật có đứa bé, anh còn không thể dõi với hắn kiên nhẫn như vậy đây. Em lại không biết đủ?"

Trong lòng cô ngòn ngọt, không nhịn được khẽ cười ra tiếng.

Lúc này, điện thoại Dịch Tân lại vang lên. Dịch Tân thuận tay cầm lấy, nhíu mày lại, không chút do dự nhấn tắt.

Tân Hoành nhìn anh vẻ không ưa, đang muốn hỏi là ai, này tiếng chuông lại lần nữa vang lên.

Tân Hoành không nhịn được kéo tay anh một cái, "Nhận nha, không nghe điện thoại rất không lễ phép, anh xem em chưa bao giờ như vậy."

Anh bị bộ dáng mồm nhũn của cô chọc cho ở trong lòng khẽ động, không khỏi liền nhớ lại một ngày kia, cô ấn sai điện thoại cho anh, anh trả về, rõ ràng cô đang tức giận, nhưng cũng vẫn nhận điện thoại của anh. Đúng vậy a, Tân Hoành coi như là tức giận, cũng chưa bao giờ không nghe điện thoại của anh.

Tâm tình vui thích sẽ cho người càng khoan dung hơn, anh không khỏi hôn một cái trên mặt của cô, lại đem cô từ trên chân mình đỡ dậy, nói:

"Chính em trước nghỉ một lát ,anh đi ra bên ngoài nhận."

Tân Hoành gật đầu một cái.

Dịch Tân liền sải bước đi ra ngoài, Tân Hoành ở trên ghế sofa chỉ mơ h`onghe được người nọ nhận điện thoại chính là âm hiểm nói một câu, "Cô tốt nhất có chuyện. . ."

Tân Hoành không khỏi lắc đầu cười một tiếng, Dịch Tân, hình như luôn không có gì kiên nhẫn. . .

Hi vọng v`esau đồi với đứa bé, anh có thể có chút cải thiện. . .

Đang suy nghĩ, bên cạnh điện thoại di động của mình vừa động, tin nhắn.

Cô tự nhiên cầm lấy, mở ra thì trên mặt không còn giữ lại nụ cười.

Dịch Tân đứng ở phòng tiếp khách bên ngoài, nghe giọng nói kì ầu my trong điện thoại sắc mặt lại âm tr`âm.

"Dịch Tân, tôi nay chính là giao thừa, anh không cần s`ẽ cùng ông ngoại tức giận, nếu như anh không trở lại, lão nhân gia ông sẽ rất khổ sở."

"Nghê Tranh, tôi cảnh cáo cô...cô không cần trở lại chọc tôi, cũng không cần vọng tưởng từ ông ngoại xuống tay. Nếu không, lão đầu kia, cô nhất định phải gả!"

Anh nói xong, hung hăng tắt điện thoại.

Giót tay lên, xoa mi tâm.

Anh lần này coi người ta quá lỗi. Hơn hai năm trước, làm sao lại s`ẽ chor`ang Nghê Tranh cùng Tân Hoành giống nhau? Nghê Tranh này đ`ầy bụng tâm tư, mặc dù không uy hiếp, nhưng thật làm cho người chán ghét.

Vốn là muốn lần này mượn cô ta đem ngăn cản Cố Viễn Chi trở về, anh li`engiúp cô giải quyết triệt để vấn đề khó khăn trước mắt của cô ta,

làm sao biết... Xem ra, là anh xem thường ý định trên người ông ngoại của cô ta.

Dịch Tân trở lại khách tiếp khách thì bên trong yên tĩnh được làm lòng người treo lén.

Tân Hoành ngã ở trên sô pha, cúi đầu đang nhìn điện thoại di động, hai vị tiếp viên hàng không đứng ở một bên, nhìn thấy Dịch Tân đi vào, khẽ mỉm cười gật đầu.

Dịch Tân nhất thời trong tim thoáng qua một tiakhác thường, bước nhanh hơn, bước nhanh đi tới bên cạnh Tân Hoành, nửa đỡ vai của cô dựa vào cô ngã xuống, hôn mặt của cô, "Thế nào không nghĩ hơi đi? Đang nhìn cái gì?"

Ánh mắt Tân Hoành không chớp nhìn chầm chằm màn hình điện thoại di động, mặc anh hôn cô. Anh hỏi xong, cô mới giống như rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, quay đầu nhìn anh.

Một đôi mắt, không còn sức sống.

Trong lòng Dịch Tân tràn xuống.

Tân Hoành đã đem điện thoại di động cho anh, âm thanh không sóng không gió, "Đang nhìn cái này, anh phải xem sao?"

Dịch Tân theo bản năng từ trên tay cô nhận lấy, động tác vừa vội vừa nhanh, gần như giống như là cướp.

Tiếp theo, thân thể cũng hung hăng chấn động.

Tin nhắn ẩn danh, không đầu không đuôi, chỉ có hai tờ hình ảnh. Hai tờ, đầu là báo chí chụp được tới trang đầu.

Tờ thứ nhất: là anh ôm chặt người phụ nữ phong tình quyến rũ, khóe môi mỉm cười. Một hàng chữ lớn đập vào mắt: Dịch gia thiếu phu nhân ở

tiệc rượu năm diễm áp qu`ân phương, tổng giám đốc Cố thị khen phu thê tình thâm.

Tờ thứ hai: ánh sáng mờ mờ, nhưng còn có thể thấy rõ, vẫn là anh, người nữ còn là người khác. Anh ôm cô ta, hai người từ cửa chính quán rượu ra, khoe môi anh như cũ nở nụ cười. Một nhóm thô thě gia tăng mờ tối bối cảnh Lí Canh thêm rõ nét: âm nhạc Tân Tú vứt bỏ diễn top phú hộ, trong khách sạn cả ngày điên loạn đảo phượng.

Hai tờ hình ảnh tỉ mỉ đem nhật ký cũng phách liẽu hạ lai, mặc dù tự thě thật nhỏ, nhưng lại làm đau lòng người.

Dịch Tân ngẩng đ`ài, nhìn Tân Hoành, vốn là không ai bì nổi trong đôi mắt rốt cuộc trùm lên thật nhí`ài tr`âm thõng, giọng nói anh khàn khàn, "Em tinanh, có được không?"

Sáu chữ, anh nói xong rất khó khăn, lại giống như đã tiêu hao hết hơi sức bình sinh.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 166: Phong Ba Bắt Đầu (6)

"Được, anh nói." Tân Hoành nhẹ nhàng nói, tiếng nói cũng rất kiên định, một đôi con ngươi trong trẻo mang theo rõ ràng u oán: "Dịch Tân, chỉ cần anh dám nói, em liền dám tin!"

Dịch Tân nhìn cô, lại đột nhiên cứng họng. Anh quay đầu, nhìn hai bên trái phải hai vị tiếp viên hàng không, hai người nhận thấy ánh mắt, lập tức đi ra khỏi phòng.

Ở đây chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Dịch Tân than nhẹ: "Đây là phỏng viên viết lung tung."

"Nếu như quả thật không có việc này, phỏng viên dám viết lung tung người Dịch gia sao? Dịch lão gia người như vậy có thể dễ dàng chịu đựng đối với Dịch gia đưa tin sai sao?" Tân Hoành nói, giọng nói đã không tự chủ bén nhọn.

Dịch Tân bất đắc dĩ: "Khi đó là một hiểu lầm, là Cố Xa Chi đem em lầm nhận thức. Bên ngoài lúc đó đang trong cơn giận dữ, cũng không thể phủ nhận."

"Vậy anh vì sao không phản biện?" Tân Hoành phản bác theo bản năng. Nói xong, lại tự giễu cười, lắc đầu: "Không. Anh tại sao muốn phủ nhận? Nếu như anh muốn phủ nhận như vậy, thì anh cần gì phải thân mật ôm cô ta đi ra ngoài như thế? Cõi cái em nêu hỏi chính là, tại sao anh lại phải cản em lại ở khách sạn hai ngày hai đêm. Sau đó mới đưa cô ta đi ra ngoài, anh không cảm thấy như vậy rất phiền phức sao? Anh hà tất phải quanh co như

thê! Anh nêu biết, chỉ cần anh thích, anh Dịch Tân nói một tiếng em Tân Hoành tuyệt đối sẽ không quấn lấy anh!"

Tân Hoành mỗi chữ mỗi câu, càng ngày càng sắc bén.

Dịch Tân đột nhiên muốn cười, anh rốt cục cũng có lúc nói không ra lời như thế này.

Anh phải như thế nào nói cho cô biết. Đem Nghê Tranh dẫn đi chỉ là bởi vì Cố Xa Chi cũng sẽ có mặt ở đó. Anh không thể để cho Cố Xa Chi nhìn thấy Tân Hoành? Anh làm sao có thể nói cho cô biết. Kỳ thực cô và Mạc Tương Đằng nói điều không phải lời nói dối, mà là sự thật.

Cố Xa Chi và Du Thận Khanh trong lúc đó có một ước định. Trừ khi Du Thận Khanh có thể để cô chủ động tìm tới Cố gia. Bằng không, Cố Xa Chi và Cố gia vĩnh viễn không nên quấy nhiễu cô.

Tân Hoành bản thân không biết mình và Cố Xa Chi có quan hệ như thế nào. Chỉ có thể nói là Du Thận Khanh quyết tâm không muốn để cho cô và Cố gia có bất kỳ quan hệ. Dịch Tân tự nhiên là mường rõ như vậy.

Cô không biết là cô cùng với anh sau đó. Khi anh từ từ tra rõ cô, anh có bao nhiêu vui mừng cô không biết, cô nào may mắn Du Thận Khanh giấu diếm cô!

Cô ban đầu đã tự hỏi là khi nào nguyên ý gả cho anh. Thế nhưng, nếu như anh biết rằng cô nguyên lai một chút cũng không thương cảm. Cô có một người ông gọi là Cố Xa Chi. Cô có thể nhấc một ngón tay là có được tất cả mọi thứ. Và sau đó không bỏ chạy, sau đó không che giấu. Cô tất cả ủy khuất điều có Cố gia tới vì cô phụ trách. Khi đó, anh phải làm sao?

Đến lúc đó, Dịch Tân có thể cho Tân Hoành, còn lại bao nhiêu?

Tân Hoành bất lực và yếu đuối, Dịch Tân mờ nhạt!

Anh làm sao có thể để cho cô biết chứ? Cô là của anh, là rất nhiều năm manh thật vật và có được, nhất định năm như vậy, vẫn bảo hộ được tốt như

vậy thật cẩn thận. Sau đó, lại đột nhiên có một ngày. Mạc Tương Đằng cái đĩa trống trưởng chen vào, Tân Hoành bị ép rơi vào đường cùng to gan nói một lời nói dối. Cô tự mình cho rằng đây chẳng qua là một lời nói dối. Thế nhưng, cô lại không biết, đó là chân tướng!

Dê chi vòng ngọc tử họ Du... .

Mạc gia không biết. Thế nhưng Mạc gia muốn gây xích mích quan hệ Cố gia cùng Dịch gia. Nhất định sẽ đi nói cho Cố Xa Chi. Khi đó, Cố Xa Chinghe được thì như thế nào?

Lão nhân kia nói không chừng sẽ phải cảm động đến khóc rống.

Dịch Tân hào như có thể xác định. Cố Xa Chi chờ những lời này, chờ một tiếng thừa nhận này, đợi hơn nửa đời người!

Thế nhưng, Cố Xa Chi không có thấy tận mắt đến cái kia tự nhận là người phụ nữ Cố gia. Cuối cùng ông chung quy đầu không phải như vậy khẳng định.

Khi đó Dịch Tân cũng chỉ có thể gắt gao bám vào một chỗ trống, đem Tân Hoành ẩn nấp, lại đem Nghê Tranh đẩy ra ngoài. Để cho Cố Xa Chi thấy, là có một người phụ nữ Nghê Tranh nghe những tin đồn nói xấu nó vượn, mượn hắn bảo toàn sinh mệnh.

Anh có thể làm, đã đầu làm. Sai lầm duy nhất là anh đánh giá thấp Cố Xa Chi.

— — một, lại hết lần này tới lần khác trí mạng!

Cố Xa Chi là lão hổ ly, tung hoành thiên hạ vài thập niên, phiên thủ vi vân phúc thủ vi vũ. Nghê Tranh lại quá nóng cạn, chơi một trò nhỏ. Chống lại Cố Xa Chi nhưng không chịu nổi một kích.

Tại Cố Xa Chi chỉ một câu "Nguyên lai Nghê tiểu thư là Dịch Thiếu phu nhân" ra khỏi miệng thì Dịch Tân liền biết thủ đoạn của mình đã bị Cố Xa Chi nhìn thấu, thậm chí còn bị hấn xiêm áo một đao.

Nếu như Cố Xa Chinhìn thấu Dịch Tân bất quá là ở trong cảnh náo động. Như vậy nữ nhân bị bắt thật sự là người nào, đáp án không cần nói cũng biết. Chí ít, Cố Xa Chi đã chiếm được 99% khẳng định.

Sở dĩ Cố Xa Chi hiện tại chắc chắn không còn ràng buộc, nhưng quyết tâm muôn có được Tân Hoành.

Buổi sáng hôm đó trên điện thoại, đó là Tân Hạo. Hiện tại, cũng chỉ có thể hi vọng rằng ông ta làm việc có thể hiệu quả hơn một chút.

Dịch Tân nhìn Tân Hoành. Cô không biết, sau khi cô nhìn thấy ý tưởng sau đó, điều là bởi vì anh cất tâm tư hoặc là sai lầm được che giấu sau sự thật.

Chỉ là, anh sẽ không nói cho cô biết.

Cô có thể tức giận với anh, một ngày hai ngày, một năm hai năm cũng không có quan trọng. Anh đều có thể chịu được. Anh duy nhất không có thể chịu được là đứng đó nhìn cô có nơi nương tựa. Sau đó, có thể dễ dàng rời khỏi anh.

Anh than nhẹ: "Tân Hoành, lại tin anh một lần, có được hay không? Anh bảo đảm, Nghê Tranh tuyệt đối không phải như những gì em nghĩ."

Anh nói, kéo tay cô.

Cô lùi lại, né tránh.

"Không tốt." Tân Hoành chăm chú nhìn Dịch Tân, trước sự trầm mặc của anh tình cảm của cô gần như tan vỡ. Giọng nói của cô vô thức mềm mỏng hơn: "Dịch Tân, em nói. Chỉ cần anh dám nói em liền dám tin. Thế nhưng, anh liên tục cũng không dám nói. Anh như thế nào yêu cầu em tin anh?"

Cô nói, đoạt lấy điện thoại di động trong tay anh. Ngón tay hung hăng rạch một đường trên màn hình điện thoại di động, nguyên bản màn hình đã thành đen thoảng chốc trở nên sáng. Cô giơ lên, giơ lên trước mắt anh.

Thanh âm của cô lúc này trở nên vừa vội vừa loạn:"Chính anh nhìn. Anh đối với em thô bạo cả đêm. Đem em mình đây thươngtích. Sau đó, ngày thứ hai, anh cùng cô ta ở khách sạn cả ngày. Anh nhìn vào khách sạn này, anh ở nơi này cùng em vui mừng yêu thương. Em lại không biêt, em và anh triền miên trên cái giường kia, ở một ngày đêm nằm lại là nữ nhân khác! Anh đem em dụ cho say, sau đó xoay người, anh ôm chầm cô ta, thông báo với thiên hạ cô ta mới là vợ của anh."

Tân Hoành nói đến đây, rốt cục thê thảm cười: "Nghê Tranh là vợ của anh,Tân Hoành em là cái gì? Là anh không nhìn thấy được tình hình thực tế quá khứ sao? Đã từng cùng anh tất cả ân ái, lại tính là cái gì?"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 167: Tình Yêu Mỏng Manh (1)

Tại vô số vô số buổi tối, hoặc là ban ngày. Cô cùng với anh tất cả triền miên, kết quả lại rất châm chọc. Người phụ nữ duyên dáng xinh đẹp đứng cùng anh chung một chỗ, bọn họ mới là danh chính ngôn thuận. Ngày xưa ân ái cùng cô, thoảng chốc trớn nên mỏng manh, hèn mọn, thậm chí ti tiện.

Tân Hoành cảm thấy mắt chua xót đến phát đau nhức, cô mở to mắt nhìn Dịch Tân: "Anh nén như quả thật yêu cô ta như vậy, cần gì phải mỗi ngày bên em?"

"Em có ý gì!"

Dịch Tân hung hăng nắm lấy cánh tay của Tân Hoành, dùng lực mạnh cầm cổ tay mảnh khảnh của cô. Sau đó, thấy cô đau đến nhói mày. Anh không buông, chỉ là hơi híp con ngươi chăm chú nhìn cô, tiếng nói trầm thấp âm ngoan.

Tân Hoành nhịn đau, như cũ nhìn thẳng anh, cười nhạt: "Anh không cảm thấy anh hỏi em có ý tứ rất châm chọc sao? Tốt, em choanh biết em có ý gì! Dịch Tân, ý của em là. Em không nên cùng anh một chỗ, em không muốn một lần nữa làm người phụ nữ của anh! Anh thích ai thì đi với người nọ cùng một chỗ. Từ nay về sau anh cùng em, hai ta không quan hệ gì!"

Cô nói xong, không khí thoảng chốc ngưng tụ. Trông nháy mắt yên tĩnh đến gần như tan vỡ.

Sau đó, bên môi Dịch Tân xuất hiện một nụ cười đẹp đẽ đến cực hạn: "Em lập lại lần nữa."

Tân Hoành lạnh lùng nhìn anh một cái, với thái độ khinh thường .

Cầm bị anh nắm không chút nào thương tiếc. Đem mặt của cô nhìn về phía anh, cô liền bị bức bách nhìn vào sự ôn nhu đến hủy diệt trong đôi mắt anh. Rồi anh lại hung ác lên tiếng: "Tân Hoành, em lập lại lần nữa. Em tin hay không anh hiện tại sẽ phá hủy em!"

Buồn bức.

"Tốt!" Tân Hoành bị anh kích thích, thanh âm cũng thoảng chốc hunghanh. Cô lạnh lùng nhìn chằm chằm anh nói không chút do dự, dứt khoác:"Có bản lĩnh anh bây giờ liền phá hủy em! Nếu không, em nhất định sẽ rời khỏi anh. Em chính là chết ở bên ngoài, em nhất định cũng sẽ không ở cùng với anh."

"Em!"

Dịch Tân chỉ cảm thấy tất cả mỉm cười toàn thân chỉ trông nháy mắt xông thẳng lên đại não, mạnh mẽ mà kịch liệt làm cho cơ thể anh hãi như tê liệt . Đau đớn khiến đầu óc của anh dừng lại. Tay đã vô ý thức cầm cái cổ xinh đẹp của Tân Hoành.

Bất quá trông nháy mắt khuôn mặt Tân Hoành vốn tái nhợt đã đỏ thẫm, rã rời từ thành màu tím dần. Cô giơ tay lên, muốn cõi sức gõ cánh tay anh. Thế nhưng ngay cả giơ lên cũng vô lực liền như thế rũ xuống.

Mắt dần dần khép lại, để lại một kẽ hở. Cô nhìn anh lại không lộ ra một chút tâm tình. Đại não một mảnh sương trắng đã bắt đầu bay xa.

"Dịch tiên sinh!"

"Dịch tiên sinh!"

Lúc này, kèm theo hai tiếng thét chói tai. Hai vị tiếp viên hàng không mang giày cao gót nhanh chóng dẫm lên đá cảm thạch trên sàn nhà, thanh âm rõ ràng gần như kịch liệt một đường cấp tốc hướng hai người mà đến.

Hai vị tiếp viên hàng không nhìn thấy trong tay Dịch Tân chính là người phụ nữ lúc này gần như không có sức sống. Sợ hãi hãi hất tấp kéo cánh tay của Dịch Tân ra: "Dịch tiên sinh, dừng tay!"

"Dịch tiên sinh, không nên như vậy! Cô ấy sẽ chết."

Cô sẽ chết...

Dịch Tân nghe được câu này trong đau trong phút chốc rõ ràng. Như bị nóng đến giống nhau, trong mắt anh đây sợ hãi. Rốt cục cuống quít thả cô ra.

Anh buông tay ra, thân thể của cô sớm đã vô lực lìèn ngã xuống.

Anh cuống quít đem cô ôm vào ngực thật chặt. Lại luống cuống tay chân giúp cô thuận khí: "Xin lỗi, xin lỗi..."

Anh một bên vỗ lưng cho cô, một bên tại bên tai cô thấp giọng nói. Lời kia giống như là không có thẩn trí, chỉ là theo tiềm thức lặp đi lặp lại.

Tân Hoành từ từ nhắm hai mắt. Chậm rãi lâu, mới có thể kịch liệt ho Khan.

Cô đẩy anh ra, đưa lưng về phía anh. Đỡ lấy ngực kịch liệt ho Khan, khuôn mặt đỏ thắm.

Tiếp viên hàng không thấy cô rõt cục bình thường trở lại, rã vội vàng đưa ly nước qua.

Tân Hoành chỉ cảm thấy yết hầu khô khốc. Vội vàng nhận lấy ngụm lớn uống xong, mới cảm thấy khá hơn chút. Rã chống nửa người ngã xổm trước người của cô tiếp viên hàng không suy yếu cười: "Cảm ơn."

Tiếp viên hàng không nhìn cô một cái, lại nhìn về một cái phía sau vẻ mặt âm trầm của Dịch Tân một cái nhìn rách bối rối.

Tiếp viên hàng không không được tự nhiên. Tân Hoành thấy đáy lòng một mảnh lạnh lẽo. Cô chắc hẳn là nên cảm ơn hai người này dám ngăn cản

Dịch Tân, cứu nàng một mạng. Chỉ là hai người lúc này e rằng cũng rất thấp thỏm đi.

Tân Hoành chậm rãi nhắm mắt, hít sâu một hơi hoài nàng: "Phải lên máy bay?"

Tiếp viên hàng không sững sốt, hơi suy nghĩ một chút liền phản ứng kịp với hướng cô gật đầu: "Đúng vậy, phải"

Lại nhìn về phía Dịch Tân, cẩn thận nói: "Dịch tiên sinh, chúng tôi đã vào chính là nhắc nhở ngài, máy bay sẽ cất cánh, thỉnh ngài và.."

Tiếp viên hàng không cẩn thận nhìn Tân Hoành một cái. Nhất thời không biêt tên xưng hô như thế nào người phụ nữ trước mắt này. Bọn họ tranh cãi âm ī đến kịch liệt như vậy, thậm chí động thủ. Tiếp viên hàng không trong lòng quýnh lên, cái khó ló cái khôn cấp tốc nói: "Thỉnh hai vị lên máy bay."

Tân Hoành không nhịn được nghĩ cười, một câu "Hai vị" triệt để thân phận địa vị với cô. Thật muốn khen nàng một tiếng "Thật thông minh!"

Gật đầu. Tân Hoành đứng dậy, lại như cũ đưa lưng về phía Dịch Tân. Cũng không xoay người chỉ nhẹ giọng nói: "Đi thôi, đi trở về"

Cô nói, chổng thân thể có chút như nhũn ra liền hướng ngoài cửa đi.

Tay chợt bị người từ phía sau cầm thật chặt: "Tân Hoành. . ."

"Về trước đi, được không?"

Tân Hoành sắc mặt lúc này hoàn toàn bình tĩnh trở lại, thanh âm lại rõ ràng không kiên nhẫn. Đưa lưng về phía anh liền đem lời của anh cắt đứt: "Ở bên ngoài làm những việc này, đối với Dịch gia danh tiếng cũng có lúc tổn hại đi."

Dịch Tân tim đau sắc bén, như là bị người nắm lại không chút kiêng kỵ ngắt một cái. Anh nhìn cô lạnh lùng lưu lại bóng lưng, run rẩy vì hối hận.

Anh thấp giọng nói: "Xin lỗi."

Anh vừa mới nói xong. Nguyên bản cầm lấy tay cô rã lại bị cô dùng lực hất ra.

Cô dứt khoát đem tay anh hất ra. Dùng lực mạnh thế nên cuối cùng thân thể không ổn định, lảo đảo một chút.

Anh theo bản năng đưa tay muốn đỡ cô, cô lại nhanh chóng rời đi. Từ đầu tới cuối không liếc anh một cái.

Dịch Tân nhìn bóng lưng yếu ớt của cô, lại hết lần này tới lần khác cũng đủ làm anh hoảng sợ vì sự lạnh lùng và quyết tuyệt. Đôi mắt trong nháy mắt liền mất đi tiêu cự. Như là nguyên bản bần chắc không thể phá được trang bị. Bỗng nhiên trong lúc đó tan thành mây khói. Một khắc kiakhiến anh trở tay không kịp.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 168: Tình Yêu Mỏng Manh (2)

Trên máy bay Tân Hoành một đường đài rất an tĩnh. Cô tựa vào ghế đài nghiêng về phía cửa sổ, nhắm hai mắt như thể đang ngủ.

Không. Cô như vậy so với ngủ còn an tĩnh hơn.

Dịch Tân ở bên cạnh cô. Ánh mắt vẫn rơi vào trên người cô. Cô lại như là căn bản không biêt, đài cũng không quay lại.

Dịch Tân thở dài. Trong đôi mắt anh lúc này là trước nay chưa từng cóon nhu lại vô lực: "Tân Hoành! Xin lỗi! Anh không muốn tổn thương em. Anh chỉ là . ."

Anh chỉ là bị cô hù dọa. Anh cũng sẽ sợ hãi. Anh sợ cô nói với anh rằng, cô và anh hai ta không liên quan gì.

Cô lại như cũ yên lặng, giống như căn bản không có nghe được lời của anh.

Anh giơ tay lên muốn xoa thái dương của cô, mặt của cô. Nhưng tay lại dừng ở trong không khí.

Anh cũng sợ đụng phải cô. Sợ cô bất mãn việc anh đụng chạm. Sợ cô vì vậy nói ra càng làm cho anh hoảng sợ. Sau đó càng làm cho anh triệt để mất lý trí.

Tay rốt cục vô lực rũ xuống.

Tân Hoành hướng phía ngoài cửa sổ. Từ từ nhắm hai mắt. Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Khi họ trở về thành phố B, sắc trời hỗn loạn. Dưới tuyêt lại vừa vắn sắp đến chạng vạng tối. Rời đi sân bay bên trong đại sảnh ánh sáng chiếu rọi. Trời bên ngoài trời trông tối và ảm đạm.

Cơ thể có một chút ấm áp, có vẻ như được đặt lên trên một chiếc áo khoác.

Trên mặt anh không dao động, động tác lại không chút do dự. Cơ thể tránh thoát, áo khoác liền rơi xuống dưới chân cô. Kiên âu phục nhãnh hiệu cao cấp rơi trên mặt đất dính vào tuyêt bẩn.

Cô thậm chí không nhìn một cái. Tự ý tăng nhanh bước bộ đến xe đến đón anh, tự mình lên xe.

Dịch Tân đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của cô trong mắt đau đớn hung hăng xẹt qua.

Trở lại biệt thự Dịch gia thì lão quản gia đã mang theo người làm đứng ở cửa. Nhìn thấy Tân Hoành ôn hòa, cung kính cười nói: "Thiếu gia! Thiếu phu nhân."

Tân Hoành cũng không để ý tới những người này. Thẳng từ bên cạnh bọn họ nhanh chóng đi qua, vào nhà liền trực tiếp lên lầu hai.

Phòng ngủ chính.

Bước vào phòng, lấy một vài món bỏ vào trong túi. Sắc mặt của cô vẫn không có chút gợn sóng, chỉ là hơi nhíu mi lại. Cô dường như đang suy nghĩ, có những thứ đã bị bỏ quên, lại không muốn để lại bất cứ thứ gì.

Hai năm trước, cô tới nơi này thì trên tay chỉ có một chiếc túi. Hiện tại, cô cũng chỉ muốn những thứ đó. Đã như vậy sẽ không cần, đương nhiên cũng sẽ không lưu lại bất cứ cái gì ở chỗ này.

Đem đồ đạc đong đếm không sai biệt lắm. Cô đứng ở giữa phòng. Đem túi mở ra một lần nữa kiểm tra đồ vật bên trong. Có hay không thừa, có hay không thiếu.

Lúc đ`ầu là cái gì, hiện tại chính là cái đó.

Quả nhiên là việc đời nhì`u đổi thay. Mọi thứ lại trở v`ề điểm xuất phát.

Cười nhạt, cô xoay người li`en muốn đi ra.

Ở cửa Dịch Tân không biết lúc nào đã đứng ở chỗ đó. Thấy cô thu dọn đ`ồ đạc, trong mắt cũng không có cảm xúc. Chỉ là nhìn cô thu dọn đ`ồ của riêng mình. Mà đ`oanh cho cô, cô không chú ý đến.

Tân Hoành thản nhiên nhìn anh một cái. Cô đi ngang qua anh. Anh lại đột nhiên vươn tay đem cô ngăn lại.

"Không c`ần đi."

Tân Hoành liếc qua anh, cười nhạt: "Thế nào, còn muốn động thủ với em?"

Dịch Tân nhìn cô, th`ần sắc không chút nào che giấu thống khổ: "Không. Anh vĩnh viễn sẽ không lại động thủ với em. Nhưng mà em cũng có thể hiểu. Muốn cho anh buông em ra, trừ khi anh chết."

Tân Hoành không nhìn anh, lạnh nhạt nói: "Xin lỗi, em đối với anh có chết hay không. Không có hứng thú."

"Em thật như vậy hận anh? Lẽ nào chúng ta tất cả qua đi, tất cả ân ái, đ`ầu chỉ vì sự hiểu lầm này?"

Tân Hoành cười, đôi mắt rơi vào khuôn mặt quyến rũ của anh: "Hiểu lầm? Anh cho rằng đây chính là hiểu lầm. Anh đem em hai năm qua tất cả lùa dối, phản bội, đùa bỡn, hiểu lầm thành ân ái."

Dịch Tân ngực cứng lại, đột nhiên có cảm giác bị người ta gắt gao bóp chặt yết hầu. Anh cả đời này chưa từng có lúc chặt vật như vậy.

Anh nghe được thanh âm của mình run rẩy: "Rời khỏi anh, em thực sự bỏ được?"

Tân Hoành bỗng nhiên ngạt thở. Những cảm xúc trong trái tim là gì, là chua xót khổ sở. Một đường tràn ngập tới từ chi bách hài. Cô nhắm mắt lại, giọng nói cứng rắn: "Em luyến tiếc cái gì? Luyến tiếc anh lừa dối, anh phản bội hay là anh đùa bỡn?"

"Tân Hoành. Em khi nào thì trở nên tàn nhẫn như vậy. Tại sao không tha thứ cho anh!"

Tân Hoành lời nói lạnh nhạt. Dịch Tân rốt cục triệt để dùng hết kiênnhẫn cuối cùng đối với cô. Dịch Tân nguyên bản thì không phải là một người đàn ông ôn nhu. Lúc này tình cảm của anh với cô trước đây bị cô hình dung đến như thế không chịu nổi, anh rốt cục đã nổi giận.

Tân Hoành thấy anh hơi híp con ngươi, đó là dấu hiệu của sự tức giận. Nhưng trong lòng đã không có gì sợ hãi. Thiếu một chút nữa bị anh bóp chết, còn có cái gì đáng sợ?

Cô cười: "Thế nào? Anh có thể cường bạo em, thời gian tiếp theo liền cùng nữ nhân khác điên loạn đả o phượng. Hoặc là có thể anh cùng em ở trên giường hai ngày hai đêm, mặc xong quần áo lại ôm chầm nồng nữ nhân khác. Thời gian nữa thông báo thiên hạ đó mới là người vợ chân chính."

Tân Hoành nhìn anh, tiếp tục cười: "Mà người phụ nữ được gọi là Tân Hoành bất quá chỉ là một người phụ nữ dâm đãng, một người kỹ nữ cùng anh vui đùa. Đáng đời cuối cùng không có được kết cục tốt!"

Dịch Tân nhìn cô cười, chỉ hận cắn chặt răng hung hăng nhìn chằm chằm cô, thấp giọng cảnh cáo: "Tân Hoành. Em tốt nhất không nên chọc giận anh."

Tân Hoành sắc mặt rốt cục ngưng lại, không sợ mà nhìn lại anh: "Chọc giận anh thì thế nào? Dịch Tân. Có đúng hay không bởi vì em Tân Hoành hoàn toàn đối với anh ngoan ngoãn phục tùng. Anh thật sự cho rằng em sinh ra chính là như vậy, mặc cho người chà đạp? Em bởi vì yêu anh cho nên đối với anh bao dung, đối với anh ôn nhu. Anh thích em thế nào em liền thế ấy. Em cho anh biết, đó là em nỗ lực, cũng không phải thiên kinh địa nghĩa em nên có!"

Dịch Tân nghe được cô nói yêu anh. Trong mắt thoảng chốc một chút kinhhỉ, đang muốn đưa tay đi ôm cô. Lại thấy cô đột nhiên cười nhạt: "Thếnhưng em hiện tại không yêu anh. Em sẽ không đem bản thân tới vị trí thấp kém. Anh đối với em mà nói đã qua. Ai lúc còn trẻ sẽ không gấp phải một đõhỗn trướng? Em hiện tại thích như thế nào thì liền thế đó. Chánhết anh, căm hận anh, sau đó quên anh. Thế nhưng tuyệt đối sẽ không lại sợ anh"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 169: Tình Yêu Mỏng Manh (3)

Tân Hoành giọng nói vừa mềm mại vừa ôn hòa. Nhưng mỗi câu chữ lại cứng như sắt, nửa bước cũng không lùi thậm chí là hăm doạ.

Dịch Tân giận dữ, lại hết lần này tới lần khác nghĩ. Đây mới là Tân Hoành. Đây mới là Tân Hoành khi tức giận. Mà không phải cô trong hai năm qua đối với anh từng bước một nhượng bộ.

Cô đối với anh bất mãn, anh biết. Cô hận chết anh. Cho nên hiện tại cô lần đầu với anh khinh thị cũng không tiếc.

Chán ghét anh, căm hận anh, quên anh?

Dịch Tân cười nhạt, nụ cười đột nhiên tàn nhẫn. Anh nhìn chằm chằm Tân Hoành, từng chữ một: "Em có thể chán ghét anh, căm hận anh. Thế nhưng anh tuyệt đối không cho phép em quên anh!"

Anh mỗi chữ mỗi câu vừa thâm sâu lại hung ác. Tân Hoành chỉ cảm thấy trái tim như là bị thử giòn mạnh mẽ đánh vào. Bực tức đau đớn không thể giải thích. Cô nhìn khuôn mặt anh lúc này hoàn toàn là tàn nhẫn. Nhất thời kinh sợ giật mình.

Dịch Tân cũng đã có động tác, anh từ trong túi lấy ra điện thoại di động, thậm chí không nhìn màn hình. Chỉ tùy ý nhấn hai cái ngẫu nhiên. Con người tôi đi vẫn chăm chú nhìn cô.

Nói chuyện điện thoại trước mặt cô. Tiếng nói âm hàn làm cho người khác sờn tóc gáy: "Ông tôi nói cho cô ấy biết, vì sao không thể rời khỏi tôi!"

Một câu nói xong, lì èn đưa điện thoại về phía cô.

Tân Hoành bị khí thế của anh làm cả kinh. Theo phản xạ lì èn lui về phía sau cũng không nhận lấy. Chỉ dùng một đôi con ngươi trong trẻo bình tĩnh nhìn chằm chằm anh, hỏi: "Anh ở đây chơi cái trò gì?"

Dịch Tân cười lạnh: "Chính em nghe một chút chẳng phải sẽ biết."

Tân Hoành chỉ cảm thấy trong lòng không khỏi sợ hãi, không tự chủ được lì èn hung hăng lắc đầu.

"Thế nào? Không dám? Không phải nói không hề sợ anh sao?"

Tân Hoành bị anh một kích làm cho phẫn nộ. Buộc phải lấy điện thoại trong tay anh. Đưa tới bên tai, cũng không để cho đối phương mở miệng, lì èn trực tiếp lạnh lùng nói:

"Mặc kệ ngươi là ai. Hiện tại từ đâu tới thì chạy trở về nơi đó đi! Vật họp theo loài. Dịch Tân là một đố hồn trưởng, mà ai đứng ở bên người anh ta đều không phải là thứ gì tốt! Lão nương bây giờ là muốn dừng cương trước bờ vực*. Ai dám ngăn cản tôi. Tôi sẽ đem hắn đẩy xuống Huy ền Nhai**! Khiến hắn thay lão nương địt mù chết!"

(*Dừng cương trước bờ vực: khi đến bên bờ của sự nguy hiểm thì mới tỉnh ngộ.

**Huy ền nhai: vách núi.)

Tân Hoành mỗi chữ mỗi câu tàn nhẫn nói. Con ngươi hơi híp chầm chừ nhìn vào mặt Dịch Tân. Vì vậy, những lời này lì èn rõ ràng như vậy chính là nói với Dịch Tân.

Dịch Tân nghe cô trong lời nói tràn trụi chửi rủa. Chưa bao giờ thấy qua Tân Hoành cũng có thể như vậy mắng chửi người. Nhất thời hoảng sợ, lại không nhịn được nghĩ cười. Anh thường thấy đáng vẻ cô ôn nhu ẩn nhẫn. Cô lúc này tức giận đáng vẻ mắng chửi người lại làm cho anh không giải thích được có một chút hảo tâm tình.

Người bên đài điện thoại kia tựa hồ giống như kinh ngạc. Tân Hoành mắng xong, đài dây bên kia dĩ nhiên phút chốc an tĩnh.

Tân Hoành nhìn Dịch Tân, cười đến đắc ý. Nhưng không nghĩ đài dây bên kia lại đột nhiên vang lên một tiếng, gần như than thở: "Con có phảinhỉ àu năm như thế không có mắng chửi người."

Tân Hoành nghẹt thở âm kia thoảng chốc cả người cứng đờ. Bình tĩnh đứng ở tại chỗ, ánh mắt có chút thẩn thờ từ trên mặt Dịch Tân chậm rãi chuyển qua màn hình điện thoại di động.

Màn hình điện thoại lúc này đã tối đi. Tân Hoành lại như cũ thẳng tắp nhìn chằm chằm, tựa hồ muốn đem nó nhìn thấu, sau đó muốn thấy người bên đài điện thoại kia.

"Ở lại bên cạnh hắn đi, coi như ta... cài con."

Bóng tối trong màn ảnh còn có thể nổi lên cô đời này cũng sẽ không quên giọng nói kia. Cô hung hăng nhìn chằm chằm, ánh mắt cũng đã từ sự nghi hoặc trở nên như dại ra.

Sững sờ một lúc lâu, cô đột nhiên gần như cuồng loạn mà gầm nhẹ: "Ông có biết hay không tôi ở lại bên cạnh hắn với vai trò là gì? Người hạ tiện, người kỹ nữ thấp kém, đố chơi. Ông có biết hay không? Tân Hạo! Ông chưa bao giờ nghĩ cho tôi, là ngươi nói ta ngươi không còn là phụ nữ. Tôi lại dựa vào cái gì phải nghe ông?"

Tân Hoành lúc này cơ hồ đem tất cả oán giận trong đáy lòng đài phát tiết ra. Đài kia thanh âm vẫn như cũ trầm tĩnh: "Em thực sự nhẫn tâm thấy nhà mới trăm năm cơ nghiệp hủy hoại chỉ trong chốc lát sao?"

"Tôi tại sao không đành lòng? Tôi lại lần nữa nhận được cái gì? Xem thường, nhục nhã, ngược đãi! Còn có hai cái mạng người!"

Trong chốc lát trầm mặc, sau đó Tân Hạo khẽ thở dài: "Con nói đúng. Như vậy con mong muốn như thế nào thì liền thế đó đi. Dịch Tân quả thực cũng không phải là một người tốt. Con rời khỏi anh ta, cũng tốt."

Tân Hoành cười nhạt, hung hăng cắt đứt điện thoại. Nhìn về phía Dịch Tân: "Nghe được không? Em không nợ nhà mới. Anh không uy hiếp được em!"

Dịch Tân cười, một đôi mắt gần như quỷ mị: "Vậy sao?"

Tân Hoành trong lòng đau xót. Chỉ cảm thấy huyết dịch cả người thoáng chốc xông thẳng lên đại não, nhiễm đỏ hai mắt của cô. Cô hung hăng cầm trong tay điện thoại cứng rắn hướng Dịch Tân ném tới.

"Phanh."

Điện thoại di động bằng kim loại và âm thanh của da thịt va chạm. Có chút nặng nề, lại làm cho người ta kinh hãi.

Tân Hoành nhất thời đờ dãm. Cả người cứng đờ, lảng lặng nhìn Dịch Tân.

Điện thoại di động nén ở trên trán anh. Máu tươi từ trên trán anh tuôn ra, rơi xuống mặt mày, lại chảy dọc theo khuôn mặt.

Một màu đỏ tươi, nhìn mà sợ con mắt.

Anh lại như cũ đứng tại chỗ, chỉ thẳng tắp nhìn cô.

Trong lòng cô chua sót, nhẹn không được rã thốt ra: "Vì sao không tránh ra?"

Anh nhìn cô một lát mới nói: "Nháo đủ rã? Nếu nháo đủ rã thì đi xuống lâu ăn tối."

"Anh. . ."

Dịch Tân thản nhiên nhìn cô liếc mắt, rã xoay người ly khai.

Tân Hoành đứng ở chỗ cũ, kinh ngạc nhìn nơi anh vừa đứng. Trên mặt đất có một vết máu. Điện thoại di động nằm đó vẫn hoàn chỉnh, chỉ là một góc nhuộm máu diêm lệ.

Đó là máu của Dịch Tân. Liền cũng cùng anh như nhau, mê hoặc, tà mị.

Đem túi trong tay dùng sức hướng trên mặt đất ném đi, liền đập vào trên điện thoại. Tân Hoành xoay người hung hăng đóng cửa lại.

Dịch Tân nghe được âm thanh đập cửa của Tân Hoành. Bước chân ngừng lại, bên môi đã có ý cười.

Phát tiết đi, Tân Hoành. Em buồn bức em cũng không quan hệ, chỉ cần em không đi. Có thể phát giận luôn luôn tốt, tính tình náo loạn. Anh là có thể ít bài xích em một chút.

Dịch Tân trên mặt mang máu đixuống dưới lầu. Trong đại sảnh lão quản gia nhìn thấy sợ hết hồn. Quản gia phục hồi tinh thần lại, luống cuống tay chân đi đỡ Dịch Tân: "Thiếu gia, đây là thế nào?"

Lại luống cuống quít sai người làm ở sau lưng: "Mau, nhanh đi gọi bác sĩ!"

Dịch Tân ngăn cản ông, chỉ thản nhiên nói: "Đi lấy cái hộp thuốc đi, xử lý một chút là tốt rồi."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 170: Tình Yêu Mỏng Manh (4)

Lão quản gia nhìn máu trên mặt Dịch Tân lúc này đang không ngừng tuôn ra, đem y phục anh cũng dính vào màu máu. Nhìn thấy mà giật mình.

Dịch Tân cũng đã không kiên nhẫn, liếc mắt nhìn về phía ông: "Còn không mau đi! Lấy túi cho ta ngay tức khắc đi chuẩn bị."

"Đêm nay là đêm trù tịch*."

(*Trù tịch: giao thừa)

"Đúng vậy thưa thiếu gia."

Lão quản gia vội vàng mang theo người giúp việc đi xuống.

Dịch Tân ngồi ở trên ghế salon nghe động tĩnh trên lầu. Cô lúc này tựa hồ đã an tĩnh lại.

Quản gia rất nhanh liền đem cái hòm thuốc cầm trở lại, muốn giúp một tay. Dịch Tân lại phất tay để cho ông đi xuống.

Lão quản gia do dự, vẫn là nói: "Thiếu gia, để cho tôi đi."

Dịch Tân nhíu mày nhìn ông. Lúc này mới gật đầu để ông hỗ trợ xử lý vết thương.

Lão quản gia thấy vết thương trên trán anh vừa dài lại sâu. Trong lòng không đành, cuối cùng nhắc nhỏ: "Thiếu gia, hay để cho bác sĩ đến đây đi, như vậy sợ là sẽ phải lưu lại vết seо."

"Không cần."

Dịch Tân hơi híp con ngươi, tựa hồ hoàn toàn không cảm giác được vết thương trên trán bị cắn chạm vào sinh đau đớn.

Tân Hoành . Anh bị thương, anh còn em.

Lão quản gia thấy Dịch Tân vẻ mặt lạnh nhạt. Ở trong lòng yên lặng thở dài một hơi. Nhịn không được đối với Tân Hoành có chút oán trách, cô thế nào hạ thủ được? Dịch Tân khuôn mặt hoàn mỹ thế này bị phá hủy, cô như thế nào nhẫn tâm?

Dịch Tân tựa ở trên ghế salon, tinh thần lại bay xa từ lâu.

Đêm nay là đêm trừ tịch.

Anh cùng với cô lần thứ ba đêm trừ tịch.

Lần thứ nhất trừ tịch, cô bởi vì chuyện đưa bé oán trách anh. Lại bịanh bức bách có lẽ không biết phải thế nào. Thế nhưng đêm trừ tịch năm ấy, cô vẫn như cũ cùng anh hoan hoả hỉ hỉ trôi qua, khó được nở nụ cười.

Anh hỏi cô vì sao, cô nói cho anh biết: "Em mong muốn chúng ta có thể cười qua một năm."

Cô khi đó tâm tình tựa hồ là thật là khá, lại nói cho anh biết: "Anh biết không! Có người đến gần lúc rạng sáng, đem tiễn mặt lây ra đêm. Như vậy sang năm, chính là kiêm tiễn đêm qua một năm."

Cô ngẩng đầu nhìn một trận pháo hoa lộng lẫy, trong mắt lưu quang rực rỡ: "Em biết tiễn của anh rất nhiều, đêm cũng không đêm hết. Cho nên, chúng ta còn chưa phải kể tới tiễn. Liền cười qua một năm đi."

Một năm kia anh bị thẫn thái trong mắt cô mê hoặc. Cô chẳng biết từ nay về sau anh chỉ biết đem cô bắt càng chắc hơn.

Lần thứ hai đêm trừ tịch, anh đem cô vây ở trên giường. Những âm thanh sống động của pháo hoa bên ngoài cửa sổ anh ôm cô yêu thương. Ánh

sáng của pháo hoa nở rộ rực rỡ chợt chiếu vào phòng ngủ. Chiếu vào thân thể ửng hồng của cô. Trên làn da mịn màng và tinh tế của cô một tảng mồ hôi mỏng, tóc ở trên giường tản ra, lại thêm gương mặt quyến rũ của cô.

Cô nhìn ánh mắt của anh mê loạn lại say mê.

Anh ở trên thân thể của cô một đường hưởng thụ đến tận cùng khoái cảm, sau đó nói với cô: "Còn hơn kiếm tiền. Anh càng thích cùng em làm người yêu đến năm thứ hai."

Bên môi thoảng một cái cười nhạo.

Tân Hoành. Đêm trù tịch năm nay chúng ta muốn làm sao? Là muốn oán hận qua một năm sao?

"Thiếu gia, được rồi." Quản gia đem đồ đạc thu thập xong, lại hỏi: "Có muốn nghỉ ngơi một chút không?"

Dịch Tân chỉ nhìn ông, thản nhiên nói: "Không cần. Mọi người đem đồ đạc chuẩn bị cho tốt, liền đều trở về đi. Tôi nay là trù tịch ngày đoàn viên."

"Đúng vậy."

Người hầu cùng lúc rời đi, sắc trời đã chang vạng tối. Tân Hoành còn không có xuống lầu. Trên bàn cơm các món ăn tất cả đều là món cô thích ăn. Lão quản gia nhìn Dịch Tân một chút ở trên ghế salon nhắm mắt dưỡng thiền. Lại nhìn một chút ở trên lầu không có động tĩnh, cẩn thận nói: "Thiếu gia. Muốn đi gọi Thiếu phunhân xuống lầu dùng cơm không?"

Dịch Tân thậm chí không mở hai mắt ra, chỉ tùy ý hướng quản gia phất phất tay.

Quản gia thấy thế chỉ có thể mang theo mọi người rời đi.

Biết thư rốt cục lại lần nữa quay về yên tĩnh.

Dịch Tân đến phòng ngủ thì cánh cửa đã khóa trái từ bên trong. Anh nhướn mày, vốn trong mắt là trầm tĩnh trong nháy mắt xét qua một tia hứng thú.

Tân Hoành chưa từng đem anh khóa ở ngoài cửa qua.

Anh gõ cửa một cái. Bên trong không người lên tiếng trả lời.

Dịch Tân than nhẹ: "Cần anh làm cho Tân Hạo gọi em, em mới bằng lòng đi ra ngoài ăn cơm sao."

Anh dứt lời. Hồi lâu, bên trong vẫn không có phản ứng. Sau đó cửa lại đột nhiên bị mở ra mang theo khuôn mặt tức giận.

Tân Hoành đứng ở phía sau cửa. Một thân áo ngủ, tóc rối bù, sắc mặt tái nhợt. Trong con ngươi lại tràn đầy khinh thường và căm hận: "Anh có có thể để tiện một chút không?"

Dịch Tân lại đột nhiên cười: "Vậy phải xem biểu hiện của em."

"Anh!"

"Xuống dưới ăn cái gì đi, ăn rồi ngủ tiếp." Dịch Tân giọng chậm rãi nói: "Lẽ nào em mong muôn đói qua một năm?"

Tân Hoành gắt gao nhìn anh chằm chằm.

Anh đột nhiên kéo cô qua, cô theo bản năng giãy dụa. Anh lại bắt được, lại đem cô kéo ra ngoài: "Nghe lời, ăn trước ngủ tiếp!"

Tân Hoành hung hăng hất tay anh, nhưng hất không ra. Chỉ đành phải nói: "Anh trước buông ra. Em đổi lại quấn áo rồi đi xuống!"

Anh lúc này mới dừng lại nhìn cô.

Cô trừng anh liếc mắt, không cam lòng nói: "Em đây tóc tai bù xù giống cái dạng gì. Anh đi xuống trước. Em đổi lại bộ quần áo!"

"Tốt lắm." Dịch Tân buông cô ra, lạnh lùng nói: "Anh cho em thời giannăm phút. Chính em chuẩn bị cho tốt, bằng không thì anh tới giúp emlàm!"

Tân Hoành căm giận nhìn anh, lần thứ hai đóng cửa lại.

Dịch Tân bị cô nhốt ở ngoài cửa tâm tình lại không giải thích được đatkết hơn nhanh. Cô tuy còn đang tức giận, nhưng kỳ thực cô đã tha thứ cho anh rồi.

Anh chờ cô năm phút đãng hồn, vừa vặn.

Cửa mở ra, cô đã thay đổi quan áo, tóc vén lên.

Anh cười: "Em thật là đúng giờ. Không nhanh lắm một giây, không ít một giây."

Cô cũng cười, nhìn anh: "Anh có thể lý giải, là em không muốn nhìn thấy anh. Cho dù một giây."

Ngực anh cứng lại, trong nháy mắt đau nhức đã tràn ngập tới tứ chi bách hại. Lại như cũ cười: "Tốt lắm nhưng đáng tiếc. Em cả đời đâu phải cùng anh sớm chiều tương đối."

Cô rốt cục biến sắc. Ngay cả giả tạo giấu cợt cười cũng chống đỡ không nổi.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 171: Hoan Tình Mỏng (5)

Hai người ăn cơm tất nhiên tương đối im lặng.

Dịch Tân nhìn cô, cô nhìn vào đĩa thức ăn. Ăn một cách cẩn thận, nhưng ăn không có bao nhiêu.

Cô ăn xong đứng dậy liền rời khỏi. Dịch Tân cau mày, kéo cô lại: "Ăn ít như vậy? Ngươi xuống ăn nhanh một chút."

Cô đã cả ngày không có ăn qua gì cả.

Tân Hoành quay đầu lại nhìn anh, mặt không chút thay đổi nói: "Nếu như là em ở bên ngoài có đàn ông khác, còn ép buộc anh phải cùng em như thế ở cùng một chỗ. Anh có thể nuốt trôi?"

Dịch Tân hãi mắt bỗng nhiên nheo lại, nguy hiểm nhìn cô: "Em tốt nhất không nên ở trước mặt anh làm các giả thiết như vậy. Bởi vì, em sẽ hại chết toàn bộ đàn ông mà em tiếp xúc qua. Anh một cũng sẽ không lưu."

Anh nhìn chằm chằm vào cô, nhấn mạnh từng chữ: "Thà giết ba nghìn, cũng không bỏ xót một người."

Tân Hoành cười lạnh: "Dịch Tân. Anh thật tàn nhẫn!"

Anh cười, buông tay cô ra: "Ngươi xuống với anh, không muốn ăn thì nhìn anh ăn."

Tân Hoành cắn răng, hung hăng nhìn chằm chằm anh. Giống như là muốn dùng ánh mắt khoét xuống từng miếng thịt trên người anh. Mà người

đàn ông kia cũng đã một lần nữa cầm lấy chiếc đũa thoải mái ăn. Lại giống như nửa điểm không phát hiện ánh lửa trong mắt cô.

Cô giật dữ ngã xuống, nhưng lại càng không muốn nhìn mặt anh. Chỉ có thể tiếp tục ăn.

Cứ như vậy anh ăn, cô cũng ăn. Chỉ cần anh không dừng lại, cô cũng phải ăn. Nếu không, ngã ở trước mặt anh, nhưng lại không thể dời đi lực chú ý, càng khó khăn.

Rốt cục anh cũng ăn xong. Giàu như là ngay lập tức cô liền đặt đũa xuống. Đặt quá vội, thế cho nên tại trên bàn cơm liền phát ra "Phanh" một tiếng.

Dịch Tân liếc cô, anh lúc này ăn cả người thoát nhìn cực kỳ thỏa mãn. Chỗ ngồi liền ngay cả liếc động tác của cô cũng càng ưu nhã.

Tân Hoành cũng không thèm liếc mắt nhìn anh. đứng lên, khẩn cấp muốn rời khỏi.

Anh cũng không kéo cô, chỉ chậm rãi nói: "Không được lên lâu, ở trong đại sảnh ngã một chút."

Anh nói, rã đứng dậy đi tới bên người cô.

Cô bỗng nhiên quay đầu, gắt gao nhìn chằm chằm anh: "Dịch Tân, thở nóng nảy cũng sẽ cắn người. Anh tốt nhất nên có chừng mực!"

Anh híp lại con ngươi: "Anh làm cái gì ép buộc em sao? Hôm nay là trùm lịch. Chỉ cần em một ngày còn là vợ của anh, em chẳng lẽ không cần phải cùng anh đón giao thừa?"

Tân Hoành cười lạnh: "Vợ? Xin lỗi, hai chữ này quá nặng. Em Tân Hoành trèo cao không tới!"

"Muốn anh đi lấy sổ đỏ cho em xem sao? Cho em lại lần nữa xác định một chút thân phận của chính mình."

"Không c`ần! Em sợ em thấy được, em sẽ nhận không được đi tố cáo anh trùng hôn!"*

(*Trùng hôn: Kết hôn với một người khác trong khi mình đang có vợ hoặc có ch`ồng)

"Tố cáo anh trùng hôn?" Dịch Tân nghe xong, đột nhiên hứng thú cười: "Điđi. Cũng vừa để cho toà án đưa anh một cái trong sạch. Tẩy đi nhũng oankhuất em áp đặt ở trên người anh."

Tân Hoành lạnh lùng nhìn anh: "Xin anh không nên vữ nhục hai chữ 'Trong sạch' này."

Dịch Tân cười, đột nhiên nắm lấy tay cô. Lôi kéo cô li`en hướng phòng kháchđi: "Ở kết quả cuối cùng đ`âu không phải là thời gian anh ôm em trêngiường, anh không thích cùng em so đo. Qua đây nghỉ ngơi một chút, látnữa xem pháo hoa. Năm nay anh để cho quản gia chuẩn bị pháo hoa, em sêthích."

Cô dùng sức giãy giụa hai cái, bất đắcdĩ tay bị anh nắm quá chặt, cô tránh không ra đành phải đi theo anh.Nhưng trong lòng chung quy không cam lòng, trả lời lại một cách mỉmmai: "Bất luận là cái gì, chỉ c`ần dính vào anh. Em đ`âu sê khônghthic!"

Anh lôi kéo cô ở trên ghế sô pha ng`ixuống. Cô theo bản năng đứng lên, anh đè cô, chính mình ng`i vào bênngười cô. Nhìn cô, con người mang theo mị sắc: "Dính vào anh? Em cùngvới anh hơn một ngàn đêm, chính thân thể em lúc đó chẳng phải sớm đãdính hơi thở của anh?"

Cô cười nhạt: "Cho nên, em cũng không thích chính bản thân mình!"

Dịch Tân lại đột nhiên cười, tay đã cực nhanh mà vuốt mặt của cô. Cô luiubước, anh li`en lại dùng tay kia đem cô chẽ trụ. Cô hung hăng trừng anh,anh cười: " Vừa vặn, em nếu đã ghét bản thân mình. Vậy không bằng li`en đem chính mình bõ thí cho anh đi, để cho anh tới thích em."

"Anh!" Tân Hoành bị anh ngăn, thoảng chốc không nói gì, tức giận.

Cô hít một hơi thật sâu, ép mình phải bình tĩnh. Một lát, chậm tiếng hỏi: "Dịch Tân, anh rất cuộc muốn từ chối này của em được cái gì?"

Dịch Tân nghe xong. Trước một khắc vừa rã tâm tình vừa mới tốt hơn một chút, trong nháy mắt lại hoàn toàn tật, làm trầm trọng thêm: "Em nghĩ rằng anh muốn từ trên người em được cái gì?"

Tân Hoành nhìn anh, khẽ chau mày suy tư.

Ánh mắt của cô không chút nào che giấu sự hoài nghi và không tín nhiệm. Dịch Tân bị cô nhìn, tâm tình đột nhiên lạnh. Trong nháy mắt, âm thanh lạnh như băng: "Anh trăm phượng nghìn kế để em vui lòng, anh và em ở chung bất quá hơn hai năm. Anh lại đem em so với tánh mạng của mình còn nặng hơn. Em nói, anh là muốn từ trên người em được cái gì?"

Tân Hoành nghe xong, như cũ mặt không chút thay đổi. Chỉ là thật sâu nhinvào trong mắt của anh, nói nhỏ: "Nếu như anh thật là đem em so với sinh mạng của chính mình còn nặng hơn. Như vậy em tin anh sẽ cho em tự do. Nếu như anh vẫn không thể, vậy không nên nói lời như vậy nữa."

Cô nói xong, chỉ cảm thấy tay kia nguyên bản dừng lại ở trên mặt của cô, trong nháy mắt dời đến cầm của cô. Sau đó, sự đau nhức từ nơi đó kéo dài.

Cô nghĩ, nói không chừng cầm của mình sẽ bị anh bóp trật khớp.

Cô đau đến nhíu mày, nhưng cũng không cùi xin tha thứ.

Dịch Tân híp mắt tới gần mặt của cô, hung hăng nhìn chằm chằm cô. Đột nhiên giọng nói trầm thấp, trong lòng phát lạnh: "Để cho em thất vọng rã, tình yêu của anh không có hai chữ 'Tự do' này."

Anh nói xong, hung hăng đem cô hất ra. Cô bị anh hất đến trên ghế sofa, lại nghe anh nói: "Lại có lẽ là bởi vì, em không xứng nhận được tình yêu của anh. Vì vậy em lại càng không xứng nhận được tự do!"

Vốn tưởng rằng, mình có sức chống cự đối với sự tuyệt tình và tàn nhẫn của anh. Nhưng không nghĩ, vẫn là đang nghe từng lời nói băng lãnh từ đồi mồi mỏng lạnh lùng của anh, tâm như bị trùy đau đớn.

Cô nhìn anh, nhưng anh không có nhìn cô. Chỉ hướng phía cô chán ghét mà phất tay: "Cút! Anh không muốn nhìn thấy em, không nên ở chỗ này cản trở ánh mắt của anh."

Cô dùng sức nháy nháy mắt, nháy mắt giảm đi sự ấm ướt. Sau đó tự mình đứng lên, yên lặng lên lâu.

Rất chật vật.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 172: Tình Yêu Mỏng Manh (6)

Năm đó vào cuối năm, buổi tối, một năm này cũng là Tân Hành đau khổ nhất suốt một đêm.

Vừa chua xót vừa đau khổ, nhưng hết lần này tới lần khác khóc không được.

Không nhịn được nghẽn cười.

Một năm này thật đúng là cướp không được danh tiếng tốt.

Một năm đau khổ. Một chút cũng không may mắn!

Năm đầu tiên cùng người kia ở cùng một chỗ là cười qua một năm.
Năm thứ hai là yêu qua một năm.

Có vẻ như những điều này không thể tin được. Nếu quả thật có thể yêu quan một năm, vậy tại sao còn có tình trạng khó xử như bây giờ?

Cô nằm ở trên giường, không bao lâu đã có chút buồn ngủ.

Cô cười khổ, thực ra cũng không có tệ như vậy, có đúng hay không? Ít nhất, mặc dù oán, nhưng buổi tối khắp nơi ăn mừng còn có người ở trong cùng một phòng. Vì vậy, cô bây giờ còn có thể ngủ được sao?

Dịch Tân txa ở trên sô pha, chăm chú nhắm hai mắt.

Tân Hành, em thực sự không biết anh muốn được cái gì từ trên người của em sao?

Chắc qua là tình yêu, và tín nhiệm.

Yêu anh, anh không yêu cài em phải yêu anh giống như anh yêu em sâu đậm.Nhưng ít nhất cũng cho anh một chút yêu thương. Một chút, chỉ cần đủ đểanh tiếp tục chống đỡ dùng tính mạng của mình đi yêu em.

Hãy tin anh, tin anh yêu em, sâu sắc hơn so với em nghĩ, nhanh hơn.

Trong biệt thự điện thoại vang lên, Dịch Tân tiện tay ấn cái.

"Dịch Tân, chúc mừng năm mới!"

Phong Dương tức khắc cười chúc mừng. Xuyên qua điện thoại, mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh của pháo hoa, ăn mừng và vui vẻ.

"Phanh, phanh. . ."

Pháo hoa nổ tung.

Dịch Tân cười khổ, không có trả lời.

Điện thoại dường như bị người khác đoạt mất, một trận âm thanh hồn đột. Sau đó lại là Tang Nhuê giọng nói vui vẻ: "Tân ca, năm mới vợ chồng ân ái, cùng Hoàn Hoàn vui vẻ, hạnh phúc ngọt ngào!"

Dịch Tân đột nhiên cười cay đắng hơn.

Hạnh phúc ngọt ngào?

Dịch Tân không nói lời nào, Tang Nhuê vui vẻ trong nháy mắt liền dập tắt hơn phân nửa, giọng nói đã bắt đầu cẩn thận: "Anh tại sao không nói chuyện a? Có phải chúng ta quấy rầy đến các ngươi ân ái ? Đầu do Phong Dương hết, chúng ta gọi di động cho anh nhưng tắt máy, em nói anh nhất định là bận rộn. Phong Dương càng muốn gọi."

Phải không? Dịch Tân nhất khóc mồi. Tang Nhuê này lúc nào cũng đổi trắng thay đen. Khiến Phong Dương thay cô làm kẻ chịu tội.

Quả nhiên, trong điện thoại, Phong Dương giận dữ phản đối Tang Nhuế: "Rõ ràng là em nói là gọi di động tốt hơn? Nói bọn họ dù bận người gọi cũng là ta đi!"

"Anh trí nhớ không tốt!"

"Em phẩm chất không tốt!"

"Anh cư nhiên dám nói em phẩm chất không tốt. . ."

Bên kia, hai người đã không coi ai ra gì đấu đến mồi miệng. Nói nhao nhao ồn ào, nhưng lại rõ ràng là vui vẻ và ân ái.

Dịch Tân than nhẹ: "Không nên tranh cãi, tôi không có bận rộn. Các người không gọi được di động là bởi vì Tân Hành đem di động đập nát."

Đầu bên kia đang vui vẻ trong nháy mắt liền ngưng lại.

Sau đó, tựa hồ là Phong Dương đoạt lấy điện thoại, âm thanh nghiêm túc: "Cô ấy biết?"

"Ừ" Dịch Tân hờ nhẹ, xem như là đáp lại.

Đầu bên kia, một trận trầm mặc, một lát lên tiếng hỏi: "Ai nói cho cô ấy biết?"

Dịch Tân cười lạnh: "Người kia tốt nhất cản nguyên tôi không tra ra hắn là ai."

Bưu kiện tuy là nặc danh, nhưng thực sự muốn tra cũng không khó.

Phong Dương nghe Dịch Tân trong lời nói hung ác và tàn bạo, tâm trạng nhịnh không được chợt lạnh, điện thoại trong tay lại bị Tang Nhuế đoạt mất.

Tang Nhuế lúc này lại không có tâm tình tốt như trước đó. Lấy điện thoại qua liền mắng to: "Dịch Tân anh là tên khốn kiếp! Hôn nhân là hảo hảo đối đãi, không phải là bị anh lợi dụng và lừa gạt! Anh lừa gạt cũng là

lừađi, nhưng anh đừng để cô ấy biết! Cô ấy dù cho ngây ngốc bị anh lừa gạt, cô ấy ít nhất cũng sẽ không đau lòng thống khổ! Thế nhưng anh lừa cònlừa không triệt để, anh còn làm cho cô ấy biết. Cái này so với anh c`âmcon dao đâm cô ấy thì có cái gì khác nhau!"

Dịch Tân châm rãi nhắm mắt lại, trừ Tân Hành. Không người nào dám nói chuyện vô lénhư thế với anh. Thế nhưng, giờ khắc này anh lại không biết nên nói gì.

Tang Nhuê nói đúng.

Trong tình yêu, đi `èu t`ăi tệ nhất không phải gian lận hoặc lừa dối. Mà là lùagạt, lừa gạt xong giải quyết không triệt để. Lại để cô biết, làm cho côđau lòng thống khổ.

So với trực tiếp lấy dao đâm cô không có gì khác nhau.

"Không nên nói nữa, giờ trong lòng anh ấy còn khó chịu hơn so với bất cứ aikhác." Đ`äu bên kia, Phong Dương đoạt lấy điện thoại trong tay Tang Nhuê. Nhẹ giọng ngăn cản, mang theo tiếng thở dài.

Lại nói với Dịch Tân: "L`ài này, thật sự là anh sai r`ă. Anh nên đối với cô ấy tốtmột chút. Cho dù anh muốn ép buộc cô ấy, cũng cố gắng làm tốt nhất chocô ấy đi."

Dịch Tân hơi nhắm mắt, đột nhiên không thểchịu đựng được b`ầu không khí vui mừng náo nhiệt trong điện thoại. Anh đưa tay ra, li`en đem điện thoại nhấn tắt.

Phong Dương câu nói sau cùng bị anh cắt đứt, loáng thoảng dường như là: "Chúng ta mau chóng quay v`ề . . ."

Dịch Tân nhấn tắt điện thoại. Không gian trong nháy mắt càng an tĩnh, yên tĩnh g`ần như thê lương.

Anh đứng lên, c`âm lấy cái bật lửa trên bàn trà mà quản gia đã để lại trước khi rời đi, li`en nhấc chân đi ra hoa viên.

Trong vườn hoa, anh đã để quản gia chuẩn bị pháo hoa cho cô.

Anh để cho quản gia chuẩn bị lúc cô vẫn còn đang ngủ. Bị anh giày vò mệt mỏi đến thiếp đi, bên môi còn mang theo nụ cười. Khi đó, cô còn yêu anh, còn chưa có giận dữ với anh.

Chỉ là đáng tiếc, cô không thể nhìn thấy .

Dịch Tân tự giấu cười, đi đem pháo hoa chuẩn bị cho cô châm ngòi đốt.

Tân Hành bị âm thanh của pháo hoa đánh thức.

Biệt thự của Dịch Tân ở trên núi, xung quanh không có người ở, cũng không có ai dám đến nơi đây để đốt pháo hoa. Lúc này, âm thanh pháo hoa nổ rộn ràng dội, tựa họng ăn ở bên tai. Trong lòng cô khẽ động, đã biết đó là ai.

Trừ tịch, một mình anh đốt pháo hoa.

Cô không biết chính mình là thế nào. Thậm chí không có suy nghĩ nào đã xuống giường, khoác áo ngoài đi tới ban công.

Cô ngược mắt lên nhìn, vừa vặn nhìn thấy dưới bầu trời đầy sao. Một đoàn màu vàng sáng chói nở rộ. Đó là những tia sáng nhỏ, xếp thành một bức tranh trên không trung.

Lệ quanh hốc mắt, rõ cuộc ở trong nháy mắt, cuộn trào mãnh liệt.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 173: Tình Yêu Mỏng Manh (7)

Tân Hoành ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ mơ hồ.

Mỗi một thanh pháo hoa nổ, trong nháy mắt, những tia sáng rực rõ hiện ra đều là hình dáng đơn giản của một cô gái.

Tuy rằng đơn giản nhưng lại rất giống.

Giống như một bức tranh cát, chỉ vài nét lại có thể đạt tới trình độ giống hệt người thật.

Này hình vẽ cô gái dáng vẻ ôn nhu dịu dàng, mái tóc dài. Liếc mắt cô liền có thể nhận ra, đó là Tân Hoành.

Hoặc cười, hoặc giận dữ, hoặc ngủ.

Cũng có anh, anh thỉnh thoảng xuất hiện sẽ đem cô ôm vào trong ngực. Mà cô ôm anh hoặc đẩy anh.

Ừ. Đúng là cô cùng anh khi ở chung thì thường thấy nhất hai loại dáng vẻ.

Không phải ôm anh, thì chính là đẩy anh.

Cô với anh cùng một chỗ luôn luôn có chút cựu đoan.

Sau một trận pháo hoa, không lâu sau cô cảm thấy cổ mình đã cứng ngắc. Cho đến cuối cùng bầu trời cũng yên lặng trở lại. Trong đêm tối chỉ còn phảng phất mùi thuốc nổ.

Mùa đông gió rét, bên ngoài rất lạnh. Trên khuôn mặt nước mắt đã khô, gió thổi qua da đau như bị cắt.

Cùng nỗi đau trong lòng không giống nhau.

Cô chậm rãi cúi đầu, hướng trong vườn hoa nhìn lại.

Rốt cục chống lại đôi mắt của anh mà cô vĩnh viễn cũng nhìn không thấu.

Anh đứng ở trong vườn hoa, ngọn đèn từ dưới đất phát ra. Làm nỗi bật ra thân hình của anh càng thêm anh tuấn, cũng càng thêm quyến rũ.

Ngọn đèn chiếu không tới mặt của anh. Thế nhưng Tân Hoành cảm giác được anh đang nhìn cô. Anh nhìn cô hồi lâu, ánh mắt nóng rực mang theo cảm xúc dày đặc và nặng nề.

Buồn bực.

Nhưng cũng chỉ có như vậy mà thôi. Cô biết anh đang nhìn cô, lại không biết anh vì sao nhìn cô, lại mang cảm xúc cụ thể như thế nào.

Giống như, anh biết anh vì cô châm ngòi một trận pháo hoa, chỉ vì cô châm ngòi. Nhưng mà cô hiện tại đã không biết anh tại sao phải làm như vậy, mà làm như vậy ý nghĩa. Với anh, lại là hay không cùng nàng cho rằng tương đồng.

Không thể chống đỡ nỗi ánh mắt của anh, cô xoay người chậm rãi đi trở về phòng ngủ, đem cửa ban công đóng chặt.

Sự rực rỡ và tiếng động ầm ào qua đi, không khí càng thêm bình thản mà yên lặng. Dịch Tân đứng ở trong vườn hoa, đút một tay vào túi quần, ánh mắt vẫn rơi vào lầu hai trên ban công.

Lúc này, trên ban công không còn người nữa, cửa ban công đóng chặt. Thế nhưng, trước đây không lâu cô đã từng đi ra. Anh đốt pháo hoa cho cô, cô đã nhìn thấy.

Khoảng cách hơi xa anh không nhìn thấy nước mắt của cô. Anh chỉ biết là cô đã rời nước mắt.

Như vậy thôi cũng đủ.

Tân Hoành, em thường nói là anh hiểu em. Kỳ thực, em cũng hiểu anh. Chỉ là chính bản thân em không muốn thừa nhận.

Đêm hôm đó hai người nằm ở trên giường, mỗi người một góc.

Tân Hoành đưa lưng về phía Dịch Tân, rời lè cả đêm. Cô không biết, anh ở trong bóng tối nhìn cô cả đêm.

Ngày thứ hai trời gần sáng, Tân Hoành mới chậm rãi ngủ.

Nhưng bị Dịch Tân lay tỉnh.

Cô khó chịu mà trở mình, kéo chăn đem đài của mình đắp lại: "Em vừa mới ngủ, anh không được quấy rầy em!"

Dịch Tân đứng ở bên giường nghĩ, tính khí Tân Hoành khi rời giường bây giờ là càng lúc càng lớn.

Ý xấu mà nghĩ, trên tay dùng một chút lực li ên đem chăn trong tay cô giật lại: "Cũng đến buổi trưa rồi, em còn vừa mới ngủ? Anh chờ em chờ đến độ đói bụng rồi."

Tân Hoành chấn bị cướp, thân thể chỉ mặc quần áo mỏng. Nhịn không được rùng mình một cái, trong nháy mắt thanh tỉnh không ít.

Mở mắt ra, có chút oán giận mà nhìn nam nhân bên giường một thân ngắn nắp sạch sẽ trong tay còn cầm chăn của cô: "Đói bụng thì tự mình ăn cái gì đi!"

Anh con ngươi mỉm cười nhìn cô, chỉ một chớp mắt có thể làm cho tinh thần anh rất tốt: "Thế nhưng anh đang đợi em làm cho anh ăn."

Cô hơi híp con ngươi, đang muốn mắng anh lại đột nhiên nhớ tới hôm nay là ngày đầu tiên của năm mới, cô hỏi: "Anh cho người giúp việc nghỉ?"

"Đúng vậy, em thật hiểu anh."

Tân Hoành nhắm mắt, hung hăng ngăn chặn cơn lạnh lẽo và buồn ngủ: "Chính anh tự đi làm!"

Dịch Tân như là không có nghe thấy, xoay người rời đi, mở tủ quần áo, vì cô tìm một bộ quần áo, lại cầm vènem tới trước mặt cô: "Nhanh lên thay, rã xuống lâu làm cơm. Nếu không anh tới giúp em thay!"

"Anh!"

"Em nên biết anh luôn luôn nói được thì làm được."

Tân Hoành hung hăng liếc mắt trừng vẻ mặt với nụ cười vô tội của nam nhân kia một cái. Nắm lấy y phục cấp tốc chạy đến trong phòng tắm.

Dịch Tân đứng ở chỗ cũ, khéo môi gợi lên một độ cong.

Tân Hoành nhanh chóng sửa sang ổn thỏa xong rã xuống lâu. Đến phòng bếp thấy Dịch Tân đã đem vật liệu lấy ra dọn xong.

Cá, thịt, rau dưa.

Cô cau mày một cái: "Bây giờ là anh muốn cầu cạnh em. Anh không cảm thấy anh không nên đòi hỏi quá nhiều sao?"

Dịch Tân nhìn cô: "Vậy cũng là đòi hỏi nhiều sao? Anh không có chuẩn bị cho em bào ngư, hải sâm. Anh tự nhận là đã rất chu đáo."

Tân Hoành đột nhiên nhìn anh mỉm cười, nói: "Em cảm thấy, loại người như anh cũng chỉ muốn em làm cơm rang trứng! Anh còn muốn thịt cá?"

Dịch Tân thắt chặt lông mày, trên mặt nhất thời lộ ra biểu tình khổ sở. Suy tư một lát, nói: "Như vậy đi, em ở nơi này làm cơm rang trứng, còn anh làm thịt cá."

Tân Hoành nghe lời này, không tự chủ được liền liên tưởng thành anh muốn úc hiếp cô. Lại nghĩ đến anh nếu như cũng ở nơi này, hai người còn dùng chung một cái phòng bếp. Sau đó liền hướng anh phất tay một cái: "Quên đi, anh đi ra ngoài đi. Em làm."

Anh nhíu mày, nhìn cô không nói.

Cô bị anh nhìn rung một cái, lại bổ sung một câu: "Anh đi ra ngoài chờ đi, để em làm cơm. Là thịt cá, không có cơm rang trứng."

Anh lúc này mới thoả mãn cười, gật đầu. Giơ tay lên sờ sờ thái dương của cô.

Cô theo bản năng lui ra phía sau né tránh.

Tay anh cứng đờ, trong nháy mắt lại như cũ: "Ừ, như vậy mới ngoan."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 174: Tình Yêu Mỏng Manh (8)

Dịch Tân ngã trên sô pha ở đại sảnh, ngón tay nhẹ nhàng gõ tay vịn, con ngươi hơi khép, che lại bảy phẩy quyến rũ.

Tân Hoành. Cho dù anh đang ép buộc em, cũng sẽ tận lực đối với em tốt nhất.

Em không muốn cùng anh ở cùng một không gian. Tốt lắm, anh ở chỗ này chờ em.

Chờ đợi tâm trạng kỳ thực cũng không phải tệ như vậy. Ít nhất, anh biết cô ở nơi đó, biết cô sẽ tới. Thậm chí nghe được tiếng cô đến gần anh, âm thanh của bước chân dầm lên đá cảm thạch trên sàn nhà.

Càng ngày càng gầy.

"Ăn cơm."

Rốt cục nhịn không được, bên môi quyến rũ ra một nụ cười vui sướng. Anh mở mắt ra nhìn cô. Cô chưa cởi tạp dề, đứng ở trước mặt anh, hơi nhíu mi lại.

Anh đoán rằng cô cho là anh đang ngủ, cho nên mắt húng. Mắt húng anh đánh thức cô, nhưng bản thân lại ở đây ngủ không bị ai làm phiền.

"Được" Tâm tình của anh trong nháy mắt tốt lên. Đứng dậy, suy nghĩ một chút, lại thêm một câu: "Cực khổ."

Cô xem anh như quái vật liếc mắt một cái. Lại lắc đầu, đi thẳng vào phòng ăn.

Để lại anh sững sờ ở tại chỗ xét lại mình. Chẳng lẽ anh thỉnh thoảng tỏ ý khen ngợi người khác lại khác thường như vậy?

Xem xét lại mình không có kết quả, anh liền đi theo cô.

Trên bàn cơm, ba món mặn một món canh.

Anh chau mày lại, nhất thời mặt cau có thâm trầm.

Đây đỗ chói một bàn thức ăn, em cho rằng em là hoa loa kèn đang nở hoa!

Ba món ăn theo thứ tự là: Ớt rang thịt băm, ớt nướng xương sườn, ớt xào rau xanh.

Không đúng, căn cứ theo tỉ lệ thức ăn cùng với tỉ lệ ớt mà nói. Hắn là thịt băm rang ớt, xương sườn nướng ớt, rau xanh xào ớt.

Chỉ có ở chính giữa một nồi canh cá coi như thanh đạm, nhưng dường như quá mức thanh đạm một chút. Đó là, bạch thủy nấu quyết cá?

Dịch Tân hoài nghi nhìn Tân Hoành liếc mắt một cái, cô nhìn anh cười thản nhiên, đáy mắt lại rõ ràng có một tia đắc ý. Cũng không để ý đến anh, tự mình ngồi xuống, đầu tiên liền ăn một cốc canh cá.

Hơi chút thổi lạnh, lại dùng môi nhàn nhạt thử nhiệt độ, ngum lớn uống vào.

Dịch Tân thấy cô như vậy. Trong nháy mắt, anh hoài nghi nhìn một màu đỏ tươi trên bàn đều không phải là ớt, mà là Xu-đan hồng. Tân Hoành nhất định muốn đau độc hại anh. Anh cân nhắc một chút, tránh né ba món ăn kia cũng theo cô mức một chén canh.

Cũng không có suy nghĩ nào, uống xong.

Thoáng chốc, có loại thần trí tiêu diệt cảm giác, một cỗ hỏa khí mang theo nóng rực đau nhức, xông thẳng đại não.

Cũng may là nhở anh nhanh năm tu dưỡng, mới không có một ngụm hướng về phía Tân Hoành phun qua. Gắt gao khống chế được rã một hơi nuốt vào bụng.

Chỉ là đã không còn kịp rã, môi lưỡi bị cay đã tê liệt. Anh đứng dậy hút khí, vừa nhanh vừa vội. Không thể nhịn được, thậm chí không phong độ chút nào mà lấy tay hướng trong miệng quạt gió. Chỉ một lát, cảm giác nóng rực sâu sắc đã phai được một chút.

Da cũng nóng rực theo, giống như bị bỗng đau nhức.

Anh hung hăng trường cô, lại thấy cô lúc này cũng cúi đầu tay che miệng, chân mày gắt gao nhăn lại.

Cô cũng bị cay đến rã.

Trong lòng anh mềm nhũn, đã không tự chủ được tin tưởng cô là vô tội.

Vậy mà đúng lúc này, cô lại đột nhiên quay đầu nhìn anh cười híp mắt: "Trong canh cá chính là ớt xanh, chính là bị em cắt đến vỡ anh cho là hành lá cắt nhỏ."

Vẻ mặt trêu cợt thành công.

Quả nhiên là cô động tay động chân!

Chỉ là anh lại không giải thích được khi không đứng dậy, nhìn nụ cười hiếm hoi của cô, nhất thời lại có chút sững sờ.

Cuối cùng anh chỉ là hung hăng nhìn cô một cái. Tự mình đứng dậy đi rót ly nước. Suy nghĩ một chút lại giúp cô rót một ly.

Đưa cho cô, cô lại chán ghét mà nhìn một cái, quay qua một bên.

"Em mới không cần."

Anh lúc này bị cay có chút thảm, tạm thời không muốn cùng cô tranh cãi, chỉ ngửa đầu uống vào.

Vậy mà nước lạnh lẽo thấm qua môi lưỡi, vị cay đúng là có chút giảm xuống. Nhưng khi nước nuốt vào bụng, môi lưỡi đang lúc cay đến đau nhức bỗng nhiên lại trầm trọng thêm, càng cháy người.

Lại hết lần này tới lần khác, thúc thủ vô sách.

Cô bỗng nhiên cúi đầu mà bật cười, nhìn anh cười đến mặt mũi cong cong. Thậm chí không chút khách khí mà lấy tay chỉ vào anh: "Ha ha ha...anh thật ngốc! Đáng đời bị em lừa đến cay! Anh không biết bị cay rã không thể uống nước lạnh sao? Càng uống càng cay!"

Cô một bên cười anh, còn một bên kịch liệt hút khí. Rất rõ ràng chính cô cũng bị cay tới rã.

Anh khẽ cắn môi nhịn, không cùng cô tranh chấp! Cấp tốc đi đến nhà bếp lấy nước nóng. Suy nghĩ một chút lại thả chút đường, anh chậm rãi uống vào để cho nước từ từ chảy qua lưỡi, rót cục cũng cảm thấy tốt hơn nhiều.

Đợi đến khi cả người trở lại bình thường, anh mới đi ra ngoài trên tay còn mang theo một ly nước.

Anh đi ra ngoài thì thấy khuỷu tay của cô chõng ở trên mặt bàn, hai tay nhỏ bé hướng trong miệng quạt gió. Anh đi tới trước mặt cô, đem ly nước đưa cho cô: "Uống vào, ngọt."

Cô nhìn anh, híp con ngươi nghi ngờ. Tựa hồ đang suy nghĩ anh đây có phải là đang trả thù cô.

Anh kéo tay cô qua, cứng rắn đặt vào trong tay cô, âm thanh cứng rắn nói: "Yên tâm. Anh chưa bao giờ chơi những trò đùa dai của học sinh tiểu học."

Cô luôn mãi suy nghĩ mưu đồ mới có thể lừa gạt anh. Lúc này lại bị anh nói là "Trò đùa dai của học sinh tiểu học" trong lòng cô có chút không cam lòng. Lại nghĩ quả thực anh nói rất có đạo lý, cũng liền bán tín bán nghi nhận lấy.

Thấy cô nghe theo và tin tưởng anh, cô cẩn thận thử một chút, thấy không có vấn đề mới từng ngum từng ngum uống xong.

Đem cái ly không để trên bàn, cô đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ.

Bởi vì cô không cẩn thận liền nghĩ đến một từ, lấp ơn báo oán.

Nguyên lai, cô cũng tự cho là mình lấy ơn báo oán. Hiện tại, cô lại ở trên người Dịch Tân thấy được. Có chút không chân thật, cho nên có chút hoảng sợ.

Dịch Tân thấy cô cúi đầu không nhìn anh, than nhẹ: "Em thế nào ngọt như vậy a!"

Cô bỗng nhiên ngẩng đầu, trừng anh: "Anh có tư cách nói em ngọt sao? Bị người lừa gạt cũng không phải là em."

Anh nhíu mày: " Bị cay đến người, có phải hay không là em?"

Cô nghiêm mặt nói: "Luyến tiếc trẻ con không bẫy được sói, địch nhân quá cường đại, hi sinh nho nhỏ là nhất định phải đại giới!"

"Luyến tiếc trẻ con không bẫy được sói?"

Anh hờ lạnh: "Mệt cho em nghĩ ra, anh cái này gọi là tốn nhân bất lợi kỷ đì!"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 175: Tình Yêu Mỏng Manh (9)

Thế là vì không có các món không cay, hai người cũng không thể nào ăn được một bữa cơm.

Tân Hoành nhịn không được oán giận: "Em đã nói với anh, anh chỉ cần ăn cơm rang trứng em làm. Anh lại hết lần này tới lần khác không biết thỏa mãn. Giờ thì tốt rồi, xem, đây chính là báo ứng."

Anh liếc cô, trịnh trọng: "Anh chỗ nào không biết thỏa mãn? Em không nhìn thấy anh hiện tại rất thỏa mãn sao?"

Cô nheo mắt nhìn anh, không tin tưởng.

Anh nói: "Em nguyện ý cùng anh đốt cam cộng khổ, coi như là anh tâm nguyện được đền bù, anh làm sao mà không thỏa mãn?"

Để hăm hại anh lại đem bản thân mình kéo vào. Vợ Dịch Tân anh sao có thể ngu ngốc đến mức như vậy! Nhưng mà lại rất đáng yêu!

Nghĩ tới đây, lại đột nhiên tựa như nhớ tới cái gì. Dịch Tân nhìn cô: "Em có phải hay không, không biết thế nào là hại người a? Anh xem em quả thực cũng không có cái thiên phú này. Không bằng anh dạy cho em haichiêu, sau này thử một chút, tránh khỏi em về sau mất thể diện!"

"Anh!" Tân Hoành bị anh chọc tức giận đến nỗi thiếu chút nữa thở không ra hơi. Oán giận mà nhìn anh chằm chằm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Cô đối với mình hôm nay rõ ràng làm cho mình có cảm giác tốt đẹp, hiện tại lại bị anh nói cho thê thảm. Trong lòng không cam lòng, cô cười lạnh: "Em mới không cắn học anh những chiêu bậy bạ đó! Làm người vẫn là tíchchút đức tốt."

Anh cười, biết nghe lời phải: "Ừ, em nói đúng. Trong hai người chúng ta, anh làm chuyện xấu là đủ rã. Em ở sau lưng anh tích chút đức chuộc tội cho anh đi."

Anh làm chuyện xấu, cô chuộc tội, dựa vào cái gì?

Tân Hoành nhìn anh, triệt để không nói gì.

Buồn bức.

Người xấu là dạng gì? Người xấu chính là như anh vậy! Cô thật đúng là không có thiên phú. Lời giống vậy nếu muốn cô nói ra, cô còn không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng đâu. Anh lại có thể nói tự tin như vậy, như là thiên kinh địa nghĩa!

Tân Hoành đứng dậy, yên lặng đem đĩa trên bàn thu dọn vào phòng bếp. Cô chịu thua.

Ở trong phòng bếp thu dọn ổn thỏa. Cô vừa tới phòng khách, chỉ thấy anh ôm cánh tay đứng trong đại sảnh, ánh mắt rơi vào trên sàn nhà, chân mày nhăn lại.

Cô nhịn không được hỏi: "Anh làm sao vậy? Cái cổ hay là mắt rút gân?"

Anh nghe được cô nói, đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô. Anh động tác quá nhanh, làm cô hoảng sợ.

Cô trùng anh.

Anh lại tựa hồ như biết ý tưởng của cô, cười: "Anh chính là muốn cho em biết, cái cổ và mắt của anh không có rút gân."

Mặt Tân Hoành đầy hắc tuyến.

Dịch Tân lại đem chân màu nhíu trở lại, chỉ vào sàn nhà hỏi cô: "Em có hay không cảm thấy sàn nhà rất bẩn? Có phải hay không quản gia lười biếng?"

Mặt Tân Hoành đẫy hắc tuyến thêm mồm hôi lạnh.

Sàn nhà này bẩn, rõ ràng là rất sạch sẽ. Để có thể đạt được với tiêu chuẩn của đại thiếu gia, quản gia đều là mỗi ngày trời còn chưa sáng đã thức dậy nhìn chằm chằm người hầu quét dọn. Tân Hoành thường nhìn sàn nhà này nghĩ cái gương của mình còn không có sạch sẽ như vậy.

Chờ một chút, ngày hôm nay quản gia nghỉ. Nói như vậy là ngày hôm nay thật là không có người quét dọn.

Vì vậy, sàn nhà có khả năng thật sự là dơ bẩn. Tuy rằng cô thật là nhìn không ra chỗ nào dơ bẩn. Thế nhưng liền có một loại khả năng, cô mắt thường nhìn không thấy, chỉ có vị thiếu gia này mới có thể nhìn thấy được ở đâu dơ bẩn.

Cô có chút thấp thỏm nhìn anh, không hiểu tại sao liền lo lắng không yên.

Anh đột nhiên quay đầu lại nhìn cô, hướng về phía cô cười, tự nhiên không độc: "Em là muốn cùng anh quét dọn hay là muốn một mình quét dọn?"

Tân Hoành nhất thời cảm giác mình như là bị người dùng dao gác ở trên cổ, sau đó người kia còn giả nhân giả nghĩa hỏi cô: "Ngươi là muốn ta cắt động mạch chủ hay là muốn ta cắt mặt của ngươi?" .

Tân Hoành chậm rãi nhấp môi lại, cực lực không chẽ tâm tình của mình, cắn răng nghiến lợi nói: "Cắt mặt."

Chết tử tế không bằng lại sống, hủy dung liền hủy dung!

"Cái gì?" Dịch Tân sững sốt, không rõ cô đang nói cái gì.

Tân Hoành lại chậm rãi mở mắt ra, nhìn chằm chằm anh, từng chữ một:
"Một mình em quét dọn!"

Dịch Tân nhìn cô hài lòng gật đầu. Sau đó, mới không cam lòng hỏi cô:
"Thực sự không muốn anh giúp em?"

Tân Hoành hung hăng ngăn chặn dục vọng muốn xoay người rời đi.
Nhìn anh ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ngài nghỉ một lát, đừng
nhanh hất lưng."

Nói xong lập tức rời khỏi, đi lấy đĩa dọn dẹp.

Khi Tân Hoành cẩn giě lau đứng ở đại sảnh thì Dịch Tân ưu nhã vén
hai chân ngồi ở trên ghế sofa nhìn cô.

Cô cũng nhìn anh: "Thỉnh ngài di giá, ta muốn quét dọn."

Dịch Tân vô tội nhíu mày: "Anh nghĩ anh cần ngồi ở chỗ này giám sát
một chút."

"Khi người làm quét dọn, anh cũng không có giám sát."

"Bởi vì anh tin tưởng họ."

Tân Hoành thái dương vừa kéo: "Vậy em chọn anh và em cùng nhau
quét dọn đi."

Cô lúc đầu chính là không muốn đối mặt với anh. Cho nên thà rằng
chính mình vất vả tuyệt không muốn anh và cô cùng nhau quét dọn. Hiện
tại thà rã, anh vẫn còn ở chỗ này, cô vất vả như vậy làm cái gì!

Anh tặng cô một khuôn mặt tươi cười vô hại: "Chậm. Anh cho em cơ
hội sao khiến anh thì em không muốn. Bây giờ, quá hạn không chờ đợi."

Tân Hoành giận dữ gật đầu, kéo môi mím cười: "Được. Em lần sau chú
ý."

"Vậy được rã."

Sau đó, Tân Hoành chỉ quét dưới mí mắt Dịch Tân. Cô quét dọn cũng lì lèn quét dọn, anh hưởng thụ cũng lì lèn hưởng thụ. Anh hết lần này tới lần khác còn muốin chọn cái này chọn cái kia.

"Anh cái này cũng gọi là quét dọn?"

"Em thực sự chưa bao giờ thấy ai dọn dẹp như anh!"

"Chính anh nhìn, sàn này lúc đ'âu cũng không có bẩn như thế."

Tân Hoành giận dữ đứng thẳng dậy, đang muốin chỉ trích xoi mói anh. Bất đắcdĩ mắt nhanh chóng liếc qua nơi cô vừa quét. Trong lòng cô hoài nghi, ngay lập tức so sánh với nơi cô chưa kịp quét dọn.

Trong nháy mắt, cô trong gió lăng loạn.

Nơi cô quét dọn tất cả đ'âu có vệt nước, một nứa sàn nhà đã khô thoát nhinvừa bẩn vừa hoa. Mà nơi cô còn chưa kịp quét dọn, cô thực sự là khônghìn ra ở đâu có vấn đề.

Cô không thể tin nhìn về phía Dịch Tân: "Em là đi nhầm phương hướng đi."

"Em tin tưởng anh, em không có. Em chính là đem sàn nhà quét vừa bẩn vừa bừa bộn."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 176: Tình Yêu Mỏng Manh (10)

Dịch Tân nhìn nhìncô, lại nhìn nhìn sàn nhà, chân mày nhíu lại thật sâu, trái lại thoátnhin cực kỳ nghiêm túc. Hắn là thực sự bị sự ngây ngôc của cô chấn động.

Tân Hành lo lảng không đủ không khí để hô hấp, cười gượng nhìn anh. Dịch Tân bước đến hướng của cô, hướng cô đưa tay ra. Cô thấy tay anh trắngnõn thon dài, cho dù lòng bàn tay có chút sần, nhưng vẫn đẹp mê người như trước. Cô nhìn, nhịn không được sững sờ.*

"Hử?" Anh nhìn cô đang nhìn chằm chằm tay anh, nhịn không được vui mừng cong khoe môi, lên tiếng nhắc nhở cô.

"A?"

Cô cuống quít ngẩng đầu nghi hoặc nhìn anh. Anh khàn khàn nói, "Cho anh."

Cô thấy anh nhìn cô chằm chằm, gương mặt đẹp gần như diễm tuyệt, con ngươi như lóe mị sắc, lại nghe anh thấp giọng nói hai chữ, nhịn không được chai má bỗng nhiên nóng lên. Anh. . . cô còn đang tức giận a. . .

"Kéo cho anh, anh đến quét tước!"

Anh nhắc nhở một tiếng, cô mới phản ứng được, như là bị cái gì kích thích, liền ném đũa ăn trong tay cho anh. Trong lòng lại nhịn không được oán giận, hung hăng trừng anh. Lại thấy anh ở đối diện cô nhíu mày, thấy cô trừng anh, thậm chí hướng cô ném một cái liếc mắt. Anh tuyệt đối là cố ý!

"Em vừa mới nghĩ đi nơi nào?"

Anh. . . anh còn không biết xấu hổ hỏi cô như thế!

Cô cắn răng, "Là anh cố ý làm cho em hiểu sai ý đi!"

Anh cười, gật đầu, "Uh, anh thừa nhận, cho nên, ý là em ngầm hiểu rã?"

"Nói lung tung! Là tự anh phán đoán!"

Anh dùng ngón tay sờ sờ cầm, lỗ mang nhìn cô, "Nếu em không có ý hiểu, em đỏ mặt cái gì?"

Tân Hành mị mắt, tức giận trong lòng bị khơi lên, tay liền hung hăng đẩy anh một ra, nỗi giận đùng đùng bỏ đi.

Dịch Tân thấy cô bỏ đi, cũng không ngăn cô, chỉ lên tiếng nhắc nhở, "Đúng rồi, em đã không quét tước, vậy em liền đi cắt sửa hoa cỏ trong vườn một chút đi."

Tân Hành dừng bước, rốt cuộc nhịn xuống, không quay đầu lại, nhanh chóng rời đi.

Dịch Tân nhìn bóng lưng của cô, rốt cuộc tâm tình tốt lên bật cười. Chẳng qua là khi cúi đầu nhìn thấy sàn nhà bị cô "Quét tước" kia, chân màynhúi lại thật sâu.

Anh thật sự không thể tổn thương cô, sao cô có thể ngốc như vậy a! Anh vẫn cho là, một người phụ nữ biết nấu cơm, tất nhiên liền biết quét phòng ốc, xem ra, cách cư xử của cô vợ nhỏ này của anh khiến phải nghĩ lại một chút hai người này rốt cuộc có liên lạc với nhau hay không.

Anh khẽ thở dài một hơi, chính anh cũng chưa từng làm việc này, nhưng ít ra, chưa từng ăn thịt heo cũng đã gấp heo chạy.

Anh đem sàn nhà bị cô làm bẩn lau dọn sạch sẽ, nhìn một lần nữa thấy đã bong đến có thể soi gương, mỉm cười.

Tân Hành, em quả nhiên là cái tiểu ngu ngốc!

Anh đem đầm đạc tùy ý vừa để xuống, liền đi hoa viên tìm cô. Mắt lướt trong vườn hoa quét một vòng, lại không thấy được bóng dáng anh quyến luyến, tim của anh trong nháy mắt hung hăng co rụt lại, chỉ cảm thấy cả người đâu có chút bất ổn.

Anh bước nhanh đi tới sâu trong hoa viên, nhưng vẫn không thấy cô. Anh rốt cuộc luống cuống, bước đi, ánh mắt sắc bén tìm tội khắp nơi, thậm chí không có suy nghĩ nào, liền hô to tên của cô, "Tân Hành."

Không ai trả lời. Anh càng加紧 thanh âm, giọng nói lại hơi phát run, "Tân Hành!"

"Tân Hành, em ra đây!"

Tim của anh hung hăng trầm xuống, tay không tự chủ nắm thành quyền, đại não trong nháy mắt tối sầm.

Đột nhiên, một giọng nói nũng nịu từ đằng xa truyề đến, "Đừng vắng ơi, em ở trong này a!"

Giọng nói của cô! Anh nghe thấy, thân hình cao lớn chấn động, sau đó, cuồng quí theo hướng thanh âm kia đi nhanh tới. Thanh âm kia, là từ nhà bên kia truyề đến.

Anh một đường trở lại, lớn tiếng hỏi cô, "Em đang ở đâu? Đi ra cho anh!"

"Em ở nhà ấm, chính anh đi qua đây!"

Anh hỏi cô, cô trả lời anh, thanh âm của anh giữa mùa đông trong vườn hoa được cô đáp lại. Trong nháy mắt, tâm vốn đang hỗn loạn, rốt cuộc trở về vị trí cũ.

Anh cấp tốc đi vào nhà ấm, thấy thân thể nhỏ của cô đứng ở nơi đó, đưa lưng về phía anh, trong lòng anh hung hăng căng thẳng, sau đó,

hành động trước với lý trí, anh một phen đem cô kéo qua, chăm chú ôm vào trong lòng, tay chẽ trụ đài của cô, đem cô ấn vào trong ngực mình.

Tân Hành tự nhiên bị anh lôi kéo, lại bị anh ôm lấy, vô ý thức đẩy anh, "Anh làm cái gì?"

"Đừng động!"

Cánh tay anh dùng sức, đem cô hướng vào anh áp càng chặt hơn, thanh âm trầm thấp, lại có bất ổn, "Để anh ôm em một cái."

Trong lòng cô còn đang giãy dụa.

Anh vội hỏi, "Anh không làm cái gì khác, để anh ôm em một cái, có được không?"

Thanh âm của anh, gần như cầu xin. Tim Tân Hành, trong nháy mắt, đã mặn xuối. Chưa kịp tự hỏi, đã ngừng giãy giụa, yên tĩnh mặc anh ôm.

Cho dù hai trái tim vì mình dựng thẳng lên vách tường vô hình, nhưng ít ragiờ khắc này, ở trong nhà ấm giữa mùa đông, anh và cô cuối cùng có thể ẩn ốm nhau, yên bình.

Dịch Tân hơi nhắm mắt lại, hướng thụ đem cô khâm vào ngực, cô mang cho anh xúc cảm ấm áp chân thật, cho nên yên lòng.

Cho đến khi cô ở trong lòng anh nhẹ giọng nói, "Thắt lưng em có chút đau, anh ôm đủ chưa? Hoặc là anh đổi tư thế khác?"

Anh rốt cuộc bị giọng nói ủy khuất lại không cam lòng của cô chọc cho cười ra tiếng, buông cô ra, thấy cô thở phào một hơi, lại nhịn không được ý xấu, liền hướng vào người cô, "Chúng ta đổi một tư thế khác tiếp tục đi."

Cô bị động tác của anh làm cả kinh, liên tiếp lui về phía sau, một đôi mắt trong suốt phòng bị nhìn anh, "Em vừa nói, anh không nên làm bộ nghe không hiểu! Làm người phải biết thỏa mãn."

Anh ý vị nhìn cô, cười, "Ừ, em nói đúng."

Lại xoay người, hướng về phía vừa rồi cô làm gì đó nhìn lại. Lại thấy làm một gốc cây hoa lan, phiến lá biến thành màu vàng, đã héo rũ.

Anh nhíu mày, "Quản gia kia càng già càng hờn, héo như thế còn để ở chỗ này, cũng không biết đổi một chậu mới."

Tân Hành liếc anh, "Anh nhất định phải vô tình như thế sao?"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 177: Tình Yêu Mỏng Manh (11)

Dịch Tân quay đàu lại, nhìn cô, hai tay vuốt chiếc lá, "Em có tình, vậy em cứu nó đi."

Tân Hành lạnh giọng nói, "Anh đừng tưởng rằng em không làm được."

Anh một tay chống cầm, hỏi lại, "Em không làm được và anh có quan hệ sao?"

"Anh!" Tân Hành bị anh gắt gao ngăn một đường.*

Cô hít sâu một hơi, một bước tiến lên, đem anh đẩy ra, đứng ở trước chậu hoa lan héo rũ, tay tìm được túi phân bón thúc trong rổ dùng sức nhặt, tức giận nói,

"Em hôm nay để cho anh biết cái gì gọi là cải tử hãi sinh!"

"Cải tử hãi sinh?" Anh nhịn không được cười, "Em cho là em là Phong Dương a?"

Cô quay đàu lại, nhìn anh ngoài cười nhưng trong không cười, "Phong Dương hắn sao có thể so với em? Anh đi làm cho Phong Dương và em một kỳ thi hãi sinh thử?"

Anh nhìn cô thật sâu, rõ cuộc cười, không hề kích cô, hơi trầm ngâm, tổng kết, "Uhm, cho nên, Phong Dương thực sự là mất thể diện!"

Tân Hành sững sờ nhìn anh, không còn lời nào để nói gì.

Người không biết xấu hổ, không gì sánh được. Chính là nói loại người như Dịch Tân!

Tân Hành lắc lắc đài, xoay người, tiếp tục nhặt phân bón thúc rổ như người làm vườn.

Dịch Tân đứng ở sau lưng cô, tần mắt vượt qua bờ vai nhỏ gầy của cô, nhìn thấy trong giỏ trúc kia đủ loại đóng gói, hoa cả mắt. Thế nhưng anh nhìn tới nhìn lui, cảm thấy đó chính là một đống phân bón thúc!

Anh nghĩ, hiện tại thương hiệu cạnh tranh thực sự là quá không kiêng nể gì cả!

Khó có được Tân Hành còn có thể kiên trì tốt như vậy, trong mấy trăm túi bón thúc tìm kiếm.

Anh thấy cô cầm lên một túi nhìn, khoảng chừng không phải thứ cô muốn, một tay liền ném lại trong rổ, cũng không lâu lắm, cô lại cầm lên một túi như vậy.

Dịch Tân rốt cuộc nhịn không được nhíu mày. Cô có đôi khi thực sự ngốc khiếun anh muốn cắn cô!

Anh thở dài, "Thế nào vốn là như vậy, đống đói hơi nhanh một chút em liền loạn. Em có phải trong não thiếu máy phổi hợp hay không? Có muốn anh dẫn em đi kiểm tra một chút không?"

Cô cắn răng, rốt cuộc không chê được. Không có để ý đến anh, cô tiếp tục tìm.

Lật lật nhặt nhặt, rốt cuộc tìm được, "Em biết, nhất định sẽ có cái này!"

Anh đi theo phía sau cô nhìn lại, túi được đóng gói hàng hàng lục lục, trừ thương hiệu và quảng cáo, không có bất kỳ chỗ đặc biệt nào khác. Nhìn không được nhíu mày, rốt cuộc cô muốn cái gì?

Anh rất không thích cảm giác như thế, như vậy, cô rõ ràng là của anh, anh rõ ràng có thể cho tất cả những thứ cô muốn, thế nhưng, anh lại mà lại không biết cô muốn là cái gì.

Cô cẩn thận đem túi bón thúc hòa tan trong nước, lại dùng vòi hoa sen đem nước cẩn thận tưới cho cây hoa lan. Nhìn cô vốn lịch sự tao nhã, lúc này chăm sóc hoa cỏ, động tác ưu nhã liền không hiểu sao có một loại dụ hoặc —— trí mạng, với anh.

Cô lại hồn nhiên không hay biết, môi nở nụ cười nhợt nhạt, tựa hồ rất vui vẻ.

Trong lòng anh rung động, nhìn cô, không dời mắt được. Sau đó, anh nghe thấy thanh âm của mình mất tự nhiên trước nay chưa có, tựa như cái lăng đài thanh lanh đài tiên chống lại người yêu trước mắt là loại ngây ngô và khẩn trương đó, "Đây là cái gì?"

Cô không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng nói, "Bón thúc a, loại phân này bao bì không có viết, thế nhưng nó đặc biệt hiệu dụng, hữu dụng nhất."

"Đạm?"

"Đúng vậy, anh xem hoa này lá ngả vàng rất nghiêm trọng, loại tình huống này chính là thiếu dinh dưỡng. Ừhm, cũng có thể là thiếu đạm. Vậy không bằng ta bổ hoàn giáp lại cho nó bổ một chút đạm được rakah? Bất quá thương hiệu bón thúc này là vạn năng . . . Quên đi, cứ như vậy!"

Cô tựa hồ thực sự rất nghiêm túc, cũng rất vui vẻ, tự quyết định, chính mình nghi hoặc, chính mình do dự, sau đó lại chính mình hạ quyết định.

Anh nhìn cô, đột nhiên nói không nên lời. Anh không muốn cắt ngang cô, nghĩ muốn làm cho cô ở bên cạnh anh nói như vậy, vẫn nói tiếp.

Chính cô cũng không nhận thấy được tâm tình tốt nói chuyện với anh.

Mà Tân Hành lại không nghĩ có như anh nghĩ, khó có lúc cô thấy Dịch Tân im lặng như vậy, tâm trạng nghi hoặc, liền ngừng động tác, chậm rãi

xoay người, hoài nghi nhìn anh.

Anh chống lại đôi mắt của cô, lập tức liền thu hõi mê luyến một khắc trước đó, thậm chí là ánh mắt mê loạn. Anh sợ, anh sẽ dọa đến cô.

"Anh làm sao vậy? Thế nào đột nhiên không nói lời nào?"

Con ngươi trong trǎo của cô thảng tấp nhìn chằm chằm anh.

Anh cười, "Không có gì, là đang suy nghĩ em quét tước mà đem gian phòng quét so với ban đầu còn loạn hơn, vậy bây giờ có thể khiến hoa bị chết nhanh hơn?"

Tân Hành đột nhiên rất hối hận, cô không nên bảo anh nói chuyện!

Miệng chó phun không ra ngà voi!

Cô trắng mắt liếc anh một cái, xoay người, đem chõ phân cuối cùng tưới xong. Lại kiểm tra một lần, xác định không có vấn đề, mới đưa phân bón thúc và vòi hoa sen trả lại chõ cũ.

Xoay người lại, thấy anh còn nhìn chằm chằm cậu hoa kia hiện nay không có gì thay đổi nhíu mày, nhịn không được liếc anh, "Đại thiếu gia, coi như là em cải tử hoàn sinh em cũng chỉ là một nông dân chuyên trồng hoa, cũng không phải thản nhiên, vẩy cho nó cũng không phải là dương chi cam lộ (1), bây giờ anh có thể nhìn ra cái gì?"

(1): nước trong bình của quan âm

Anh quay đầu, nhìn cô, cười, "Nó thật có thể sống?"

"Anh lại hoài nghi cái gì?"

"Không có gì, chính là em thoát nhìn quá nghiệp dư."

Tân Hành nôn ra máu, "Anh yên tâm, em sẽ không đem nó giết chết. Thực vật là vật có linh tính, em lại không phải là anh, em không sợ gấp báo ứng đâu!"

"Báo ứng?" Anh nhíu mày, "Hoa em trả thù?"

Cô liếc mắt nhìn anh, nói, "Hoa sẽ không trả thù em, là em mê tín, được chưa?"

"Uhm hử?" Anh phát vài âm, tỏ vẻ hỏi lại.

Cô không để ý tới anh, xoay người, liền đi ra ngoài.

Anh ở sau lưng cô, cười nói, "Mê tín mực đích là 'cứu vớt chúng sinh', em không cảm thấy em hẳn là nên cứu vớt anh một chút sao? Em còn chưa có nói cho anh biết, hoa có linh tính thế nào?"

Cô ở phía trước anh đứng lại, cũng không có xoay người lại, chỉ là trong thanh âm lại bỗng nhiên hơn nghiêm túc rất nhiều, "Anh có nghe nói qua một câu trả lời này hay chưa, hoa trắng sống, người nuôi tốt? Chủ nhân nếu như trạng thái không tốt, như vậy hoa liền dần dần héo rũ; ngược lại, nếu như nhìn thấy hoa tươi tốt, cảnh ngộ của người cũng nhất định sẽ tốt."

"Em tin cái này?"

"Ừ, em vốn không tin, chỉ là sau khi mẹ em chết, hoa bà trắng toàn bộ đều héo rũ."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 178: Tình Yêu Mỏng Manh (12)

"Bà ngoại em nói cho em biết, những thứ ấy hoa theo chân mẹ em cùng đi đến một cái thế giới khác, chúng nó muốn ở nơi đó làm bạn cùng bà."

"Thế nhưng em lại cảm thấy, nếu như có thể ở thế giới này, vậy tại sao không ở thế giới này, cứ cùng ở một chỗ như vậy? Vì sao nhất định phải đến nơi khác?"

Thanh âm của cô quanh quẩn ở bên tai, bóng dáng lại sớm đã không thấy.*

Dịch Tân cười, tự giễu, nhìn về phía phiến lá hoa lan đang còn đọng lại giọt nước.

Tân Hành, em cũng là đang hỏi anh, anh đã khẳng khăng muôn cùng em ở cùng một chỗ, vậy tại sao lúc đó không biết quý trọng? Không thể cùng em ở cùng một chỗ thật tốt? Giống như hiện tại, sống chung với nhau như một đôi vợ chồng không hoà thuận?

Ừh, anh hình như thực sự sai ră.

Thế nhưng, nếu như có thể làm lại, anh hắn là vẫn sẽ làm như vậy, vẫn như cũ ngăn cản Cố Viễn Chi biết em.

Em là của anh, Cố Viễn Chi là uy hiếp quá lớn, anh không tha cho hắn! Cũng sẽ không nhìn sắc mặt hắn!

Làm sao bây giờ? Anh hình như đã hết thuốc chữa ră.

Yêu em, yêu đến hết thuốc chữa. Thế nhưng, hình như em cũng không biết.

Cố Viễn Chi. . . Anh không thể thiếu cảnh giác a.

Đi vào trong phòng, phòng khách không thấy cô, lại lên trên lầu, trong phòng ngủ chính, cô tựa trên sô pha, nhắm hai mắt nghỉ ngơi.

Anh yên lòng, im lặng đem cửa phòng kéo lại

Xuống lầu, bấm một dãy số.

Điện thoại được người nhận ngay tức khắc, nhưng cũng không nói lời nào.

Khóe môi Dịch Tân cong lên, "Sự tình thế nào?"

Đầu kia lúc này mới không nhanh không chậm, nói, "Nên che giấu đã che giấu, nên phát tán đã phát tán."

Giọng Dịch Tân lại chợt lạnh lẽo, "Cố Viễn Chi không phải người thường, tôi không thể không nhắc lại ông một câu, cần phải cẩn thận chu đáo chặt chẽ, không thể có chút nhầm lẫn nào."

Đối phương nghe anh lãnh khốc cảnh cáo xong, nhưng cũng không lo sợ, ngược lại cười lạnh, "Chỗ nhầm lẫn lớn nhất không phải là Tân thiếu ban tặng sao?"

Trong mắt Dịch Tân chợt lạnh, nhưng không có lên tiếng.

Đầu kia bỗng nhiên lên tiếng nữa, thanh âm đã nhẹ đi rất nhiều, gần như than nhẹ, "Đối với nó khá hơn một chút đi."

Anh cười lạnh, "Ông lấy lập trường gì đến nói với tôi lời này, người cha đem cô ấy đuổi ra khỏi nhà?"

Bầu không khí thoáng chốc trùng xuống, cuộc trò chuyện trở nên căng trâm mặc.

Một lúc lâu, Tân Hạo tựa hõ đang cười, "Ít nhất, nếu như không phải là bởi vì nó chỉ có thể ở chỗ của cậu, mới có thể an toàn né tránh Cố Viễn Chi, tôi định sẽ không để cho nó ở lại bên cạnh cậu, nhất định sẽ không! Cho dù cơ nghiệp trăm năm của Tân gia bị hủy ở trên tay cậu, tôi cũng sẽ không để Tân Hành bị hủy ở trên tay cậu."

Con ngươi xinh đẹp lập tức có cái gì đó lướt qua, mang theo tính hủy diệt cuộn trào mãnh liệt, nhưng chỉ là nháy mắt tức bình thường, anh lại khôi phục ý cười như cũ, "Vậy tôi có phải khen ông một câu hay không, Tân tiên sinh này ông là một người cha thật vĩ đại?"

Trả lời anh là một trận trầm mặc, sau đó, liền chỉ còn tiếng điện thoại cắt đứt.

Dịch Tân cười, cũng tiện tay buông điện thoại xuống.

Tân Hành và Dịch Tân cùng một chỗ, đó là hủy sao?

Cười lạnh, anh đứng dậy, trở về phòng.

Cô còn đang trên sô pha, khoảng chừng đã ngủ. Anh vào cửa, cô liền tỉnh lại.

Anh nhìn cô, hỏi, "Muốn lên trên giường nghỉ ngơi một chút sao?"

Cô nhìn đồng hồ treo tường, lắc đầu, "Không cần, em nên đi chuẩn bị bữa tối."

Nói xong, lập tức đứng dậy, muốn đi ra khỏi phòng.

Dường như cô, vẫn không muốn cùng anh ở chung.

Anh cũng không ngăn cô, chỉ nói, "Bữa tối cũng có thể sẽ tiếp tục làm rất khó ăn."

Cô sững sờ, vô thức nhìn anh.

Anh nhìn lại cô, cười, "Anh cảm thấy thịt của em hơi nhai, lúc này đang đói, hẳn là sẽ rất tốt."

Tân Hành chỉ cảm thấy đại não ông một tiếng, vô ý thức cúi đầu, hướng trên người mình nhìn lại, bỗng nhiên tỉnh ngộ, lại cuống quít ngẩng đầu, nhìn anh, thẹn quá hóa giận, "Anh mới nhai thịt!"

Anh dù bận vẫn ung dung, "Anh là bắp thịt, em là thịt mỡ."

"Anh nói hươu nói vượn!"

Anh cười yêu mì, hướng trên người cô nhìn từ trên xuống dưới, "Nói vậy? Em dám nói lúc em vuốt thân thể của anh không phải toàn thân anh đều cứng rắn? Mà lúc anh xoa em, da thịt tất cả lại đều là mềm nhũn. Bắp thịt là cứng, thịt mỡ mới là mềm, anh có nói sai sao?"

Tân Hành giận dữ, ngược lại cười, "Anh độc!"

Thế là, một đêm kia, Tân Hành đem cơm nước nấu càng phong phú — — không phụ kỳ vọng của Dịch Tân.

Đây một bàn thức ăn, sắc hương đầy đủ.

Dịch Tân nếm thử một miếng, nhịn không được muốn bật thốt lên tán thưởng, lại chống lại đôi mắt cười híp lại của Tân Hành liền hung hăng đè trở lại.

Anh nhìn cô, "Em đang nhìn cái gì?"

Cô cười, "Ăn ngon đi?"

Cười đến tự tin lại gian trá.

Anh đang suy nghĩ cô là có ý gì, cô cũng đã thíc dục, "Ăn ngon liền ăn nhai."

một chút."

Sau đó, Dịch Tân rốt cuộc rõ Tân Hành là có ý gì.

Khi anh ăn đủ, để đưa xuống, nhìn Tân Hành bình tĩnh lấy chén cơm thứ hai, lại bắt đầu say sưa ăn ngon lành, anh bừng tỉnh đại ngộ.

Sức ăn của Tân Hành rất ổn định, một chén cơm. Nếu gặp món thích ăn, cô cũng tối đa là lưu luyến nhìn mấy lần, sau đó khi ăn xong đợi đến khi hơi tiêu hóa đi một chút lại chạy về đến ăn vụng. Từ lúc cùng một chỗ với anh, Dịch Tân chưa từng nhìn thấy cô ăn được như thế.

Đây một bàn đỗ ăn a, Dịch Tân mặc dù không phải là người tiết kiệm, thế nhưng anh rốt cuộc cũng không nhịn được đau lòng, anh đau lòng dạ dày của Tân Hành!

Mắt thấy Tân Hành ăn hai chén cơm tẻ không tính, nhìn trận thế dùng bữa kia, càng giống như là quyết tâm phải đem đỗ ăn trong mâm ăn sạch.

Dịch Tân bắt đầu có chút hối hận.

Anh không nên nói cô nhai thịt, xem ra, cô muốn khiến anh chủ động chán ghét cô.

Anh nhịn không được vỗ trán, vợ của Dịch Tân anh như thế nào mỗi một lần tính kế người khác đều phải thương tổn mình trước?

Anh thở dài, nói, "Anh quên nói cho em biết, có một loại bệnh gọi là dạ dày cấp tính. . . Cuộn lại, sẽ chết người."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 179: Tình Yêu Mỏng Manh (13)

Mặt Tân Hành trong nháy mắt cứng đờ, động tác trên tay dừng lại, rốt cuộc lúng ta lúng túng buông đũa xuống.

Một cái tay khác không tự chủ liền đặt lên dạ dày, trong lòng bâng khuâng thấp thỏm.

Dịch Tân nhìn cô, cười, "Xem ra em còn chưa có ngõc đến hết thuốc chữa, cho dù là bình nứt không sợ bể, cũng biết không thể đem mạng ra mà cược." *

Tân Hành lạnh lùng liếc mắt nhìn anh.

Trong lòng xác thực có chút lo lắng, xưa nay cô ăn uống có quy luật, lúc này bởi vì Dịch Tân, ấm đàu, lăn qua lăn lại làm khổ dạ dày mình, hơn nữa cũng chỉ là bởi vì nhất thời tức giận.

Cô nghĩ Dịch Tân đã không thích mình thịt nhỉn, cô liền nhỉn thịt cho anh nhìn. Thâm rãnh hơn, liền cũng không có nghĩ đến

Lúc này nhớ lại, trong lòng ảo não. Nghĩ cô vì anh bình nứt không sợ bể đã là hi sinh lớn lao, nếu phải đem mạng cũng hi sinh đi, vậy thì thật là rất không nên.

Cũng may, cảm giác chướng bụng rốt cuộc chậm rãi biến mất, cô mới hơi yên lòng một chút.

Vậy mà, nửa đêm, trong giấc mộng cô chỉ cảm thấy trong thân thể có một cỗ chua sót buôn bức dâng lên, trong nháy mắt cô giật mình tỉnh giấc,

phản xạ có đi ~~l~~ều kiện nhảy xuống sàn, chạy thẳng vào phòng vệ sinh.

Người bên cạnh khẽ động, Dịch Tân đã giật mình tỉnh giấc. Mắt như có ý thức của mình theo hướng tiếng vang nhìn lại, trong nháy mắt, vừa vội vừa nhanh, như ưng như cắt.

Cho đến khi anh nghe thấy trong phòng vệ sinh truyề~~n~~ đến thanh âm di chuyển, tâm đ~~e~~ cao cảnh giác mới hơi thả lỏng.

Nhưng mà, sau một khắc, anh lại nghe thấy bên trong truyề~~n~~ đến tiếng nôn mửa.

Trong lòng anh khẽ động, đã cực nhanh vén chăn lên xuống giường, bước nhanh đi vào theo.

Vừa mới tới cửa, liền nhìn thấy Thân thể đơn bạc của Tân Hành quỳ gối trước b~~àn~~ c~~ài~~, tóc tai tán loạn rơi xuống, nôn đến rối tinh rối mù.

Tâm trạng anh tê r~~ần~~, liền bước nhanh đi qua.

Tân Hành cảm giác trên mặt đất có người hướng cô đến gần, cấp tốc đè xuống xả nước. Dura lưng v~~ề~~ phía anh, hung hăng đè xuống một cỗ bu~~òn~~ nôn dâng lên lúc này, khiến trách, "Ra ngoài!"

Dịch Tân chân mà nhíu càng chặt hơn, động tác dưới chân lại không nhanh, đến bên người cô, tay xoa lưng của cô, "Em đang sợ cái gì? Sợ anh chê em bẩn?"

"Anh mới bẩn!"

Tân Hành quát nhẹ, ngực lại cấp tốc dâng lên, cô liền không khống chế được, không để ý tới người đàn ông phía sau, nôn đến trời đất tối sầm.

Dịch Tân nửa ngẩng xổm bên người cô, một tay đem tóc rối tung vén lên, một tay nhẹ nhàng vuốt lưng của cô.

Đợi cô nôn xong, rốt cuộc quay đầu lại, anh ở một bên nhìn cô rửa mặt, mặt mà rõ ràng tràn đầy nhu hòa, trong lời nói lại là trào phúng, "Em hẳn

là vui mừng, không phải dạ dày cấp tính. . Cuộn lại."

Tân Hành nhìn nhìn cái gương, lại lần nữa xác định đã thanh lý xong rã, lúc này

mới xoay người lại, liếc mắt nhìn anh, đi thẳng trở lại trên giường.

Lúc này cô cảm thấy toàn thân bủn rủn vô lực, dạ dày có một chút ẩn ẩn đau đớn, không nghĩ muốn nói chuyện với anh.

Anh theo cô đi trở về phòng ngủ, thấy bộ dáng cô mệt mỏi, nói, "Chúng ta đi bệnh viện."

Cô lắc lắc đầu, nằm xuống, nhẹ giọng nói, "Yên tâm, không phải dạ dày cấp tính. . Cuộn lại, anh hại không chết em."

Dịch Tân nhìn nhìn thời gian, nửa đêm đang là 2 giờ, lại thấy bộ dáng cô mệt mỏi, liền mở miệng, "Vậy ngủ đi."

Đem đèn ở góc tường đặt dưới đất mở lên, lại điêu chỉnh hơi tối đi, lúc này mới nằm bên người cô.

Nằm, lại đang đợi cô ngủ trước, anh muốn xác định cô thật không có việc gì.

Vậy mà, qua hơn nửa canh giờ, người bên cạnh vẫn còn tỉnh như cũ, hô hấp cũng không安稳. Anh rốt cuộc nghiêng người nhìn cô, đối lưng của cô hỏi, "Thế nào còn không ngủ?"

Cô lại cũng không trả lời anh, trong lòng anh thoáng chốc sot ruột, đã cấp thiết đưa tay qua ôm cô, muốn cho cô đối mặt với anh, "Làm sao vậy?"

Cô bị anh đụng vào, vô ý thức giãy giụa một chút, thấp giọng nói, "Em không sao, anh trước ngủ."

Thanh âm của cô suy yếu, tâm trạng anh tràn xuống, lập tức lấy đi đèn khiển từ xa, đem ánh sáng gian phòng điêu chỉnh, cũng không quản cô giãy

giữa, chỉ đem cô ôm qua, làm cho cô đối mặt với anh.

Anh lúc này mới nhìn rõ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, đã thấm một tầng mồ hôi, vành mắt đen lại.

Trong lòng anh rất đau, vừa vội, thanh âm liền không tự chủ cao hơn, "Tân Hành, em nói rõ cho anh, rốt cuộc em không thoải mái ở đâu!"

Tân Hành bị anh rống, mắt đau xót, rốt cuộc ủy khuất nói, "Đau dạ dày. . ."

Dịch Tân chỉ cảm thấy cô nhẹ nói một tiếng, như là hung hăng đem tim của anh bắt lại, làm tim anh đau như bị siết chặt. Anh cấp tốc xuống giường, lại đem cô ôm vào trong lòng, thanh âm bỗng nhiên ôn hoà, "Chúng ta bây giờ đi bệnh viện, em nhịn một chút."

Anh nhịn không được, hạ xuống trên trán ướt đẫm của cô một nụ hôn, "Ngoan, đừng sợ."

Anh ôm cô một đường đi nhanh xuống lầu, trong lòng cô lại ở nhẹ nhàng lôi kéo anh, "Em không nên đi bệnh viện."

Anh nhịn không được đanh mặt, "Đau thành như vậy còn nói mê sảng cái gì?"

"Em không nên mùng một hơn nửa đêm đi bệnh viện, nhớ đi nhầm cửa, đi tới nhà xác thì làm sao bây giờ."

Thân thể cao lớn của anh rốt cuộc nhịn không được cứng đờ, đứng ngay tại chỗ, cúi đầu, nhìn về phía người phụ nữ ở trong ngực anh, vừa tức vừa giận, thấp giọng khiển trách, "Có người đã nói với em chưa, em thật là không có thiên phú kể truyện cười!"

Tân Hành ở trong lòng anh thở dài, "Em thật không có nghĩ nghiêm trọng như vậy, uống thuốc thì tốt rã."

Anh hung hăng trừng liếc cô một cái, chung quy lại cũng theo cô.

Anh không dám cho cô uống bậy thuốc, đem cô thả lại trên giường, liền lập tức gọi điện thoại cho Phong Dương.

"Lập tức qua đây."

Đài kia im lặng một trận, một lúc sau trong thanh âm tràn đầy nghi hoặc, "Làm sao cậu biết tôi đã trở về?"

"A, cậu đã trở về? Vậy rất tốt, trong vòng mười phút."

Nửa đêm mới xuống máy bay, vừa đi vào giấc ngủ Phong Dương ngã ở trên giường, đối đãi bị người cắt đứt di động, thật nhối nháo rã. Cho nên, vốn ý Dịch Tân là muốn anh chết ở thành phố H sao? Tâm địa sắt đá như vậy phải bao lâu mới có thể đạt được a?

May mắn anh có tự giác, hơn nữa đêm cũng tự mình trở về, nếu không, hiện tại anh sẽ đối mặt với tình trạng có bao nhiêu thảm?

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 180: Tình Yêu Mỏng Manh (14)

"Làm sao vậy?" Ở bên cạnh Tang Nhuế bị giọng nói của người đàn ông đánh thức, xoa xoa mắt, mơ mơ màng màng hỏi anh.

Phong Dương cầm điện thoại nhìn cô cười khổ, "Bên kia hình như xảy ra việc gấp, bạo quân kia nói trong vòng mười phút phải đến."

Tang Nhuế nghe xong, cả người trong nháy mắt thanh tịnh lại, lập tức đứng dậy, xuống giường liền bắt đầu mặc quần áo. Một bên mặc, còn một bên quay đầu lại dục Phong Dương, "Anh còn đang lải nhải cái gì!"*

Phong Dương thấy bộ dáng hấp tấp của cô, bật cười.

Hai người tới Dịch gia, đều không tự chủ được bắt đầu cẩn thận. Nghĩ một Dịch Tân, một Tân Hành, một người giống như một thanh hàn kiêm, một người một đoàn thịt tuyêt nộn non mịn, một đôi này, việc phá hoại tất nhiên là không cần nói cũng biết, duy nhất có thể chờ mong là hi vọng vết thương kia có thể càng nhỏ càng tốt.

Nhất là nhìn ở trong phòng ngủ thấy Tân Hành nhắm hai mắt, gương mặt trắng bệch nằm ở trên giường, hai người tâm trạng càng trầm xuống.

Cũng không nén náo tai nạn chết người đến mới tốt chứ.

Dịch Tân gương mặt âm trầm, "Cậu mau nhìn cô ấy một chút, cô ấy đau dạ dày, bởi vì ăn nhiều."

Phong Dương và Tang Nhuế vừa nghe, trong nháy mắt thân thể liền cứng ngắc.

Phong Dương nhìn Tân Hành đơn giản khám một chút, lại hỏi cảm giác của cô, Phong Dương phải tự tay hướng dạ dày Tân Hành ấn, tay vừa vuơn đi, lại bỗng nhiên bị người nắm lấy.

"Cậu muốn làm gì?" Dịch Tân mặt rét lạnh.

Phong Dương nhíu mày, "Cậu muốn muốn làm gì? Tôi là thầy thuốc, tôi đang kiểm tra cho cô ấy!"

Dịch Tân bị lời của Phong Dương ngăn chặn, lại thấy Tân Hành lúc này nửa mở con mắt ra đang nhìn anh, chân mày cau lại, lúc này mới có chút không cam lòng buông Phong Dương ra, lại lạnh nhạt nói, "Tôi chỉ là trước tiên cảnh cáo cậu, kiểm tra là được, tay không nên để loạn!"

Phong Dương nhìn anh một cái như nhìn quái vật, đã lười nói lời với anh.

Tang Nhuế ở một bên vỗ trán.

Phong Dương thử đè một chỗ, hỏi Tân Hành, "Đau không?"

Tân Hành lắc đầu.

Dịch Tân nhìn thấy cô lắc đầu, lạnh lùng nói với Phong Dương, "Cậu tốt nhất một lần tìm kiếm đúng!"

Phong Dương lập tức cảm thấy áp lực thật lớn.

Hắn suy nghĩ một chút, ngón tay hạ xuống, đè xuống.

Tân Hành thoáng chốc cắn môi, "Chính là chỗ này."

Phong Dương gật đầu.

Tân Hành suy nghĩ một chút, cẩn thận nhìn về phía Phong Dương, "Không phải dạ dày cấp tính. .trào ngược đi?"

Phong Dương nhìn cô, bật cười, "Yên tâm, viêm dạ dày mà thôi, không có dạ dày cấp tính. . . trào ngược."

Tân Hành lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, phải biết, từ lúc Dịch Tân hù dọa cô, cô vẫn lo lắng mình bị dạ dày cấp tính. . trào ngược .

Phong Dương suy nghĩ một chút, lại nói, "Nhưng mà, nếu cô lại ăn nhì ầu một chút li ền thực sự bị dạ dày cấp tính. . trào ngược, ăn đ ồ ăn thôi, hay là nên tiết chế một chút"

Tân Hành bị anh nói xong trên mặt nóng lên.

Phong Dương lúc này mới lại nhìn về phía Dịch Tân, "Cậu chiếu cố cô ấy, tôi đi hiệu thuốc g ần nhà cậu lấy cho cô ấy ít thuốc."

Trong biệt thự Dịch gia có một gian hiệu thuốc chuyên môn, trước kia Tân Hành thường hay sinh bệnh, lại không thích đi bệnh viện, Dịch Tân li ền ở trong nhà mình mở ra một gian hiệu thuốc, đem thuốc cô có thể dùng được bảo quản ở bên trong.

Thế nhưng kỳ thực, từ nơi này gian hiệu thuốc này lấy được lợi ích lớn nhất vẫn là Phong Dương. Tân Hành lại là thể chất yếu, cô cũng chỉ là một người, không dùng được nhì ầu thuốc như vậy, trái lại Phong Dương, vì vì mình là th ầy thuốc, mà Dịch gia có thật nhì ầu thuốc cả bệnh viện lớn cũng không có trân phẩm như vậy, cho nên, từ khi có phòng thuốc này, Phong Dương t ần suất bình thường đến Dịch gia thoảng cái tăng gấp 10 l ần có thừa. Dù sao thuốc dùng hết r ã, cũng là do anh phụ trách mua, cuối cùng giấy tờ báo cáo này chính là tài th ần. Mà Dịch Tân đối việc này cũng không keo kiệt, Phong Dương nói cái gì li ền là cái đó.

Vì, chính là dự phòng loại tình huống như hôm nay.

Dịch Tân gật đầu, hướng anh phất tay, "Nhanh đi."

Phong Dương xuống lầu, Tang Nhuế đứng ở một bên quấn quýt, cô nén lưu lại chăm sóc Tân Hành hay là nén theo Phong Dương rời đi, không làm bóng đèn của hai người này.

Cô thấy Dịch Tân ngã ở bên giường, cẩn thận cầm lấy khăn tay vì Tân Hành lau mồ hôi trên mặt, lại thấp giọng dụ dỗ nói, "Nhịn một chút, uống thuốc sẽ không có chuyện."

Tân Hành nhẹ nhàng "Uhm" một tiếng.

Trong nháy mắt, Tang Nhuế đột nhiên cảm thấy, hai người này thật ra là có thể hòa giải. Mặc dù, chính cô cũng cảm thấy rất không thể tưởng tượng ra.

Cô thường đặt mình vào hoàn cảnh người khác nghĩ, nếu hôm nay là cô tới tình cảnh của Tân Hành, Phong Dương có người phụ nữ khác, còn ở bên ngoài nói với thiên hạ người phụ nữ kia mới là vợ của anh, cô sẽ thế nào?

Tang Nhuế không biết, bởi vì mỗi khi nghĩ tới đây, cô cũng không dám nghĩ tiếp nữa.

Tình cảnh như vậy, quá khủng bố, quá tuyệt vọng!

Mà Tân Hành, cô làm thế nào chống được lúc này?

Chẳng qua là ăn nhiề́u, mà không phải là vung dao nhỏ cùng Dịch Tân cùng đến chõ chết, Tang Nhuế cảm thấy đây cơ hồ đã là kỳ tích.

Phong Dương không bao lâu liền lấy được thuốc, lại mang theo nước tiến vào. Dịch Tân đem Tân Hành ôm vào lòng, đỡ cô uống thuốc, lúc này mới đem cô đặt lại trên giường, vì cô dịch góc chăn, "Ngủ một giấc, tỉnh lại sẽ không khó chịu."

Ba người ra phòng ngủ chính, rất ăn ý tới đại sảnh ngã vào chõ của mình.

Phong Dương hỏi, "Cậu bây giờ có tính toán gì không?"

Con ngươi xinh đẹp của Dịch Tân nhìn về phía Phong Dương, bên môi câu ra một ý như có như không, "Tại sao tôi muốn tính toán? Cô ấy còn là của tôi, tôi muốn tính cái gì đây?"

Phong Dương nhíu mày. Trong lòng lập tức có dự cảm không tốt, Dịch Tân như vậy, kiêu ngạo, tự tin, cường đại, nhưng lại tàn nhẫn, cho dù anh thực sự yêu người phụ nữ kia, thế nhưng người phụ nữ kia, cô có thể hưởng thụ được hay không?

Cô có thể nhận được hay không, Dịch Tân liều lĩnh như vậy thậm chí làm cho cô yêu đến không dám thở dốc?

Phong Dương ưu thương, nhưng cũng biết lúc này nói cái gì người đàn ông này cũng sẽ không nghe lọt, chỉ than nhẹ, nói, "Vậy đối với cô ấy tốt là được rồi. Sủng cô ấy, dỗ cô ấy, không nên lại kích thích cô ấy, cô ấy nhất định không thể lại thừa nhận một lần kích thích nào nữa."

Trong lời nói Phong Dương rất nghiêm túc, Dịch Tân không nói lời nào, chỉ là nhìn anh thật sâu, con ngươi sắc bén xinh đẹp như trước, cũng đã ẩn ẩn một chút cảm động.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 181: Tình Yêu Mỏng Manh (15)

Tân Hoành cảm thấy, rõt cuộc hiện tại cô có thể thở một cái .

Hiện tại, cô có thể cả ngày nằm ở trên giường, bất luận Dịch Tân ở nơi nào, cô đều ở trong này. Như vậy, cô và Dịch Tân không cần cùng ăn tại thời gian lại đạt tới trước nay chưa có phong trị.

Quản gia và người làm vẫn chưa về, Dịch Tân không thể tự mình chiếu cố cô ăn được, anh nấu ăn mặc dù không hề khó ăn nhưng chung quy là không đủ thành thạo. Mỗi ngày có hơn phân nửa thời gian đều là ở phòng bếp, đối chiếu thực đơn vì cô hết nấu cháo lại nấu canh.

Tân Hoành bị viêm dạ dày, Phong Dương dặn chỉ có thể uống cháo, nấu cháo tốn nhiều thời gian, trong lòng Tân Hoành mường thầm, lại giả vờ bình tĩnh nói cho Dịch Tân, cô trừ ăn cháo, còn muốn uống canh nữa.

Dịch Tân khó xử một chút, cuối cùng hỏi cô muốn uống canh gì.

Tân Hoành suy nghĩ cẩn thận một hồi rã nói là muốn uống canh hoa đại thời gian.

Thế là hiện tại kết quả liền có, Dịch Tân hơn phân nửa thời gian của một ngày đều ở tại phòng bếp.

Tân Hoành nằm ở trên giường không giờ lại rất thanh tịnh. Vốn cũng không phải là bệnh nặng, chẳng qua chỉ là ăn nhiều, lúc này lại nằm trên giường suốt ngày, ngay cả cô cũng thầm mắng bản thân làm biếng.

Nếu như là mấy năm trước ở Tân gia, Hạ Noãn Tâm ra lệnh một tiếng muốn ăn gì là cô làm đó, cô còn phải chống buồi nôn đi nấu cho nữ chủ nhân một bàn thức ăn Mãn Hán đầy đủ. Sau đó, Hạ Noãn Tâm cảm thấy vui liền ăn cô lại liên tiếp mấy ngày nhìn thấy cơm nước liền buồi nôn, cả người gầy gò, ốm yếu đi.

Hiện tại, ít nhất là cô không cần phải ở một bên buồi nôn một bên đi nấu cơm.

Tâm tình dù không tốt, còn có thể không ăn đông tây chỉ cần nói người nọ làm khó ăn, ăn không vô là được! Sau đó, người nọ một bên nịnh nọt, coi chân mày cô lên án xoi mói, một bên lại trở về phòng bếp nấu lại.

Kỳ thực, Dịch Tân người này là người rất khôn khéo, lại vừa văn biết được cô thích bối lông tim vết, lúc này tay nghề đã được rèn luyện, có thể nói là tới đền hoàn thiện thì thôi.

Thế cho nên, hiện tại cô cũng không phải là không biết xấu hổ, lương tâm không biết hổ thẹn mà nói với anh là anh làm đồ khó ăn.

Trên thực tế, cô càng không có ý tứ là rõ ràng cô đã khỏe rã, lại còn muốn nằm ở trong này giả bệnh. Bắt Dịch Tân một hũ hấu hạ cô uống thuốc, một hũ hấu hạ cô ăn cơm, vây quanh cô bận đến bận đi, ngày xưa trong lòng cô là tượng thần địa vị cao thượng tại thượng, bây giờ bị phá hủy triệt để.

Bỗng cửa phòng bị người mở ra, Dịch Tân đang đứng ở cửa, nhíu mày nhìn cô.

Cô cũng không giả bộ ngủ nữa, thẳng tắp nhìn lại anh.

Anh nói, "Vừa rã Phong Dương điện thoại tới."

Tân Hoành nhìn anh nói, "Có việc gì sao?"

"Phong Dương nói, những thuốc kia có phải làm cô ấy bị ngốc không."

Tân Hoành lộp bộp trong lòng một chút, anh đã biết.

Cô mới nói, Dịch Tân là người khôn khéo như thế, sao có thể không nhìn ra bây giờ là cô đang giả bộ bệnh! Nhưng cuối cùng anh cũng để lại cho cô chút mặt mũi, mượn miệng Phong Dương nói cho cô biết, không có việc gì phải uống thuốc nữa, uống nữa sẽ ngốc mất.

Cô cũng không khác người, theo anh bước từng bậc thềm đi xuống dưới, "à, như vậy a, dù sao qua hai ngày như vậy, em đã cảm thấy tốt hơn không sai biệt lắm, thuốc kia sẽ không uống nữa."

Anh cười, "Được rồi, em sẽ không muốn nằm ở trên giường nữa, anh không ở đó, em sẽ rất buồn chán."

Cô vừa kéo thái dương.

Anh không ở đó, em sẽ rất buồn chán . . . Cô thề, lời này của anh tuyệt đối có ý ám chỉ gì đó!

Cô híp con mắt nhìn anh, mang theo lời cảnh cáo

Anh còn nói, "Xuống đi theo anh."

Cô ở trong lòng yên lặng thở dài một hơi, cô liền biết, có trốn cũng không xong! May mắn nay nằm một chỗ, cô lại trộm nghĩ tới hạnh phúc.

Cô xuống giường, tùy ý mặc vào một bộ quần áo ở nhà, Dịch Tân lúc này mới nhìn cô, hài lòng cười.

Cô đi tới phòng khách, lại nhìn thấy ở trên bàn trà có một đống thực đơn, ở trong gió thoảng chốc mắt đi trật tự vốn có.

Cô tiện tay cầm nhìn một chút, này . . .

Đàn ông tốt cần thiết có vốn tính cách riêng, người chàng tốt cần biết nấu ăn, trăm món ăn tốt cho dạ dày, các món cháo, hai trăm tam mươi bốn loại canh . . .

Cô nhìn anh kéo khéo môi, "Người này. . ."

Anh nhìn lại coi, mặt tự hào.

Cô nói, "Phí tiền, thật lãng phí!"

Sau đó, mặt anh co quắp lại.

Cô nói, "Những sách này có nhu cầu chỗ lấp lại, anh thật là đốm việc này cảm thấy hứng thú đi, em ở chỗ đó có một bản, vạn năng, anh xem cái kia là đủ rồi."

Anh nhìn cô, ánh mắt bỗng nhiên u ám, "Anh đốm đọc sách không có hứng thú, anh có hứng thú chính là em, em cho anh xem một cái là đủ?"

Lời của anh nhìn những thứ vốn bị cô hung hăng áp chế ở dưới cùng thành ý trong nháy mắt thoát ra. Cô cảm thấy không được tự nhiên, có chút cứng ngắc tránh ánh mắt của anh, chính mình ngã xuống sô pha.

Không khí có chút không bình thường, khiến cô cảm thấy khó chịu, cô cầm lấy điếu khiển từ xa, mở ti vi. Ti vi truyền ra thanh âm, rốt cuộc chua chát trong lòng cô cũng giảm bớt.

Dịch Tân nhìn cô, trong ánh mắt nghiêng trời lệch đất có đau đớn có hỗn loạn lại có bất đắc dĩ. Chung quy là vẫn khống chế chính mình, ép mình xoay người đi, không hèn hàn cô.

"Em ở nơi này chờ anh, anh đi xem canh của em."

Canh. . .

Tân Hành vừa kéo, cũng không biết tại sao, vô ý thức gọi anh lại, "Em có thể không uống canh."

Anh nghe tiếng cô ở phía sau anh, cô gọi, cấp tốc liền xoay người đi, tròng mắt chớp mắt tinh lượng, nhìn cô.

Anh lúng ta lúng túng nói, "Anh làm hai thái đi."

Mấy ngày nay, cô ăn cháo uống canh, anh liền cũng cùng cô ăn cháo uống canh, mỗi ngày nầm một chỗ cô không cần tiêu hao thể lực tự nhiên không có vấn đề, thế nhưng với anh, cô đúng là vẫn còn có chút không đành lòng.

Anh nhíu mày, con ngươi lại mang theo ý cười rõ ràng.

Cô thái dương anh, chỗ đó, mấy ngày hôm trước bị cô dùng di động đập, vết thương lúc này đã bắt đầu vảy kết. Mặt của anh vốn hoàn mỹ, lúc này . . .

Mấy ngày nay không phải là cô không có nhìn thấy, thấy được, trong lòng không phải là không có khác thường, chỉ là ép mình không nghĩ tới, không dám nhìn.

Lúc này, cô rất cuộc nhịn không được mà than nhẹ, "Nhớ, không nên cho giãm và tương, em thấy màu đậm gì đó có thể sẽ buốt nôn."

Cô nói hoàn liền quay đầu đi, không có thấy trong mắt của anh một cái chớp chớp mắt tràn đầy thần thái tựa như đêm đó, anh vì cô châm yên hoa.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 182: Tình Yêu Mỏng Manh (16)

Cô quan tâm anh nhưng lại mạnh miệng.

Đâu phải là muốn buồn nôn? Rõ ràng là cô nhớ kỹ vết thương ở trên mặt anh, không được ăn tương là bởi vì màu đậm gì đó sẽ làm cho vết thương để lại dấu vết.

Tân Hoành, em không phải, em cho là hận anh như vậy.

Em cứ xa xa như vậy, em là càng quan tâm anh.

Tâm tình trong nháy mắt đã tốt hơn, như yên hoa trong một cái chớp mắt, lì lợn óng ánh.

Anh ở trong phòng bếp tùy ý đi vào hòa lửa, liền trở lại, ngồi xuống ở bên cạnh cô. Lúc đó, cô đang cầm điếu khiển từ xa tùy ý đổi lại dài, cả người thoát nhìn có chút không yên lòng.

Anh khắc chẽ đem cô đang xúc động vào lòng, chỉ nhìn nghiêng mặt của cô, hỏi, "Buổi trưa em muốn ăn cái gì? Em nói, anh làm cho em ăn."

Cô nghe anh nói như vậy, trong lòng khẽ động, lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề khác, cô quay đi hỏi, hỏi anh, "Em đặc biệt nhớ đến cầm hỏi anh một vấn đề, chúng ta mấy ngày nay, đỗ ăn là từ đâu tới đây?"

Cô nói xong, anh ôm cô vào lòng, rã lập tức nói tiếp, "Anh lấy nguyên liệu nấu ăn ở đâu. Anh cho em ăn cháo rau dưa, rau dưa rõ ràng rất tươi,

không giống như là quản gia đưa cho chúng ta, thế nhưng anh cùng em cũng không có ra khỏi cửa nhà nha."

Anh nhìn cô, cười, "Đúng, em cũng biết anh không có ra khỏi nhà? Cho nên, em là đang thừa nhận em ở lúc nào cũng chú ý tới động tĩnh của anh đi?"

Cô cười lạnh, "Ai chú ý anh chứ? Đó chẳng qua là suy nghĩ đơn giản nhất, em nghĩ, anh chắc chắn sẽ không để một mình em ở chỗ này, mà chính mình đi ra ngoài."

Vốn là vô ý thức thốt ra, cũng không có suy nghĩ nhiều nhưng lại cứ cứ như vậy tự nhiên ra đến.

Trong nháy mắt, cô và anh, đều không nói gì.

Cô nhìn anh, ngẩn ra, vì lời của mình, có chút kinh sợ. Cô như thế nào khẳng định tới như vậy? Mà một câu nói như vậy, lại có phải là do giọng nói của cô hoặc là lỗi sử dụng từ hay không, nếu không vì sao cô nói xong, trái tim bỗng nhiên ấm áp lạ thường? Bỗng nhiên ngày đông ấm áp hơn, tuy chưa đủ nóng rực, nhưng loại nhiệt độ có khác một cái tên, gọi là tươi đẹp.

Có anh, cô biết, anh sẽ không bỏ cô lại một mình. Anh đi nơi nào, ở đâu cũng đem cô mang theo bên người.

Chính cô cũng không biết vì sao, nếu là để dễ tìm kiếm, cũng không nói không nên lời lý do, tìm không được chứng cứ gì. Thế nhưng, chính cô biết, trong tiềm thức có loại chắc chắn, sau đó, ở trong lúc lơ đãng, thốt ra.

Anh nhìn cô, con ngươi cô mang theo thần sắc phức tạp, lại bọc thật sâu bên trong đó sự mỉm cười.

Anh ở trong đôi mắt của cô thấy được chính mình. Anh không biết, rõ cuộc mỉm cười chính là cô hay là anh.

Anh nghe thấy thanh âm của mình khàn khàn mà cẩn thận, ẩn ẩn có chút run rẩy, "Tân Hoành, em nói đúng, anh sẽ không để em lại một mình. Tựa như người bắt luận đi đâu cũng mang theo tim của mình vậy."

Cô nghe xong, thân thể thoảng chốc run rẩy, nhìn trong ánh mắt anh, trong nháy mắt, cô triệt để lui xuống tất cả phòng bị, thậm chí là sắc bén.

Tựa như người bắt luận đi đâu cũng mang theo tim của mình vậy, Dịch Tân, anh là muốn nói cho cô biết cái gì?

Có chút đau, ẩn ẩn xẹt ngang qua đáy lòng, không dấu vết nhưng lại rõ ràng.

Tân Hoành cười khẽ, "Anh là muốn nói cho em biết, em ở trong lòng anh giống như tim sao?"

Anh lại nhìn cô, thong thả mà trịnh trọng lắc đầu, "Không phải. Tâm của anh luôn ở chỗ của em."

Thân thể đã sớm không thể nhúc nhích, lại càng không biết nên phản ứng như thế nào, cô ngạc nhiên anh.

Trong lòng anh cứng lại, vẫn như cũ cười khẽ, "Kỳ thực, em vừa nói, anh cũng đã hiểu. Lại muốn hỏi lần nữa, là bởi vì anh đã không thể làm cho em tín nhiệm sao? Không quan hệ, anh cho em biết. Em muốn biết gì, hoặc là đã biết gì, hay là không xác định được, anh đều chính miệng nói cho em biết, dàn dàn anh lại từ từ đạt được sự tín nhiệm của em, có được không?"

Cô không có phản ứng, nhưng trong giọng nói của anh, những thứ ấy bị anh kiềm chế chậm rãi chuyển động sự đau lòng cùng với bất đắc dĩ, cô nghe đều hiểu được. Chỉ là cô...

Chỉ là, cô không thể phản ứng, hoặc có thể nói là không muốn phản ứng.

Cô biết, kỳ thực, cô hận anh không được, thế nhưng, cô nghĩ, cô cũng yêu anh không nỗi.

Hai người tới cùng một chỗ, một hoàn cảnh, tiến thoái lưỡng nan, cô có thể làm cái gì?

Đột nhiên nghĩ đến cái kia suy nghĩ đột nhiên thay đổi —— trên cầu, trước có sói, sau có hổ, cô nên như thế nào với quá khứ?

Đáp án nói: Đã bất tỉnh.

Cô cho rằng cô đang do dự, kỳ thực, cô không biết, cô nhìn ánh mắt của anh đã sớm bán đứng cô. Không, có lẽ, trong ánh mắt của cô thực sự chỉ có do dự, thế nhưng đổi với Dịch Tân như vậy - một người đàn ông cường thế mà nói, đã là vừa lòng.

Cô do dự, theo lúc ban đầu nhìn trong mắt của anh rõ ràng có ý hận như vậy, chuyển biến trong một cái chớp mắt thành ôn nhu. Theo lúc ban đầu khi nghe thấy anh nói chuyện, ánh mắt liền không nhịn được chán ghét, như là từng giây từng phút không thể chịu đựng, đến bây giờ, cô nhìn anh là do dự.

Đã là vừa lòng nhưng Dịch Tân lại không kiêng nể.

Anh dùng cánh tay cường tráng kéo Tân Hoành vào trong lòng mình, lại vội vàng cúi đầu hướng trán, mặt mày cô hôn lên.

Đến lúc cô kịp phản ứng, bắt đầu giãy giụa, thế nhưng chính cô cũng không biết, chống cự đã sớm không còn quyết tuyệt như trước nữa. Nhưng mấy cái, liền buông tha, mặc anh ôm hôn.

Anh nói, "Xin lỗi, tha thứ cho anh, chúng ta cùng nhau thật tốt, có được không?"

"Anh sẽ đổi với em rất tốt, chỉ có một người là em thôi."

Anh một bên hôn cô một bên nhẹ giọng nói.

Cô ở trong lòng anh, thân thể sớm đã vô lực, nước mắt lại lưu thành cuộn trào mãnh liệt.

Anh hôn lên.

Cô cũng không biết mình lúc này vì sao lại khóc, chẳng biết tại sao, cho nên không biết nên từ nơi nào để khống chế.

Anh ôm cô thật chặt, hôn cô, cùng cô thân thiết.

Ti vi vốn mở lại dừng kênh, lúc này đi àu khiển thông báo thời gian. Trong ti vi, nữ phát thanh viên giọng nói trong trẻo, tự ổn lại thanh: "Danh đàn cello, Dịch thị thiếu phu nhân nữ nghệ sĩ Nghê Tranh mấy ngày gần đây đã theo Viên vền nước, ở sảnh âm nhạc quốc gia tổ chức một bản độc tấu...".

Thân thể của người đàn ông bỗng nhiên cứng ngắc.

Trong lòng thân thể vốn kí àu mầm ấm áp của cô, một cái chớp mắt, đã lạnh.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 183: Tình Yêu Mỏng Manh (17)

Không biết là bởi vì anh thu lực, hay là bởi vì cô dùng lực, cuối cùng, cô đem anh đẩy ra.

Đẩy như vậy cho nên một chút vân hãi dư lại anh cũng không có. Chỉ có thể thẳng tắp nhìn cô, nhìn cô mang nước mắt trên mặt lại cười đến gai mắt.

Cô cười với anh nhưng mà, cũng chỉ là thoảng nhìn.

Cho dù chán ghét và căm hận, cũng đã không hề dừng lại lâu.

Sau đó, cô cắn lên bên người, vốn không phải vì anh muốn ôm cô mà là bị anh đoạt được điệu khiển từ xa, nhắm ngay phía trước màn hình lớn, để phát tiết mà ném đi.

"Ba!"

Trong màn hình tức thì thanh quang thoáng qua, tiện đà triệt để thành màu đen. Dấu vết vỡ vụn ở giữa bắn ra ngoài, đem lại toàn bộ tổn hại.

Cô cười lạnh, chợt nhìn màn hình đen.

Sau đó, cô chậm rãi nhìn anh một cái, cười nhạo, "Anh đi gọi Tân Hạo bao thường đi."

Nói xong, xoay người, rời đi.

Mau đến mức ngay cả vật áo anh đều không bắt được. Chỉ khi tinh tường nhìn thấy, cô xoay người rời đi, trên mặt cô là nụ cười chế nhạo đến

mức tận cùng thậm chí đã biến thành nụ cười đau khổ.

Tay anh nắm chặt thành quyền. Trong nháy mắt, trong lòng hận thù mang theo tức giận.

Bước đi đến trước tivi, con ngươi anh híp lại, lìền nhắc chiếc ti vi đem vào trong tay, giơ lên, lại hướng trên mặt đất hung hăng đập xuống.

"Cách cách choang. . ."

Tiếng kim loại và cẩm thạch đánh vào nhau liên tục tạo ra thanh âm chói tai, thật lâu không dứt. Đập nát ra thành từng mảnh nhỏ, mơ hồ không còn một mảnh. Sớm đã không phân rõ được, nhưng ti vi vẫn ở trên sàn nhà.

Chỉ là, những thứ ấy như cũ không thể làm cho người đàn ông hết giận và hận.

Anh xoay người, liền đem thủy tinh trên bàn trà đẩy xuống, sau đó, lại là đốc đố sứ, đố bày biện vô giá. . .

Tất cả có thể đập có thể vỡ, cái gì cũng không thể trốn thoát.

Chớp mắt, phòng khách vốn trong trẻo cùng sạch sẽ liền bừa bãi, vô cùng thảm.

Tân Hoành dựa lưng vào cửa, ôm đầu gối ngồi dưới đất, nghe dưới lầu động tĩnh vô cùng thảm, lệ rơi đầy mặt.

Kỳ thực, cô nghĩ là tha thứ cho anh, cũng nghĩ ở cùng một chỗ với anh thật tốt nghĩ cùng anh sủng yêu.

Thế nhưng. . .

Khép chặt mắt che miệng lại, cô vẫn ô ô khóc thành tiếng.

Dịch Tân, anh vì sao không thể cho em yên lòng, em tha thứ cho anh, và ở cùng một chỗ với anh, lý do cùng anh sủng bị anh yêu?

Ngày đó, Tân Hoành và Dịch Tân trong nháy mắt từng có tha thứ và yêu, quay lại vội vội vàng vàng, nháy mắt đình trệ, là phù dung sớm nở tối tàn.

Sau đó, cô cùng với tình cảm của anh càng đông lạnh tới mức trước nay chưa có.

Tân Hoành tựa hờ đã triệt để buông tha cho anh liền tức giận đối với anh, với anh oán giận cũng không hết tức giận. Nhìn thấy anh thậm chí không hề né tránh, chẳng qua là triệt để làm như không thấy mà thôi.

Dịch Tân cũng không hòn lại tự động buông tay để cho cô nấu ăn, bởi vì, thức ăn một khi đã qua tay anh cô liền không ăn.

Mỗi một ngày, sắc mặt cô yên lặng, không một gợn sóng, chỉ là khi Dịch Tân nhìn thật kỹ, con ngươi cô đã không còn ánh sáng như trước. Cô như vậy tiến vào phòng bếp, dao cũng có thể kiêu ngạo đi cắt tay cô một đường, vết thương đáng sợ, máu chảy hơn phân nửa.

Dịch Tân đau lòng không ngót, nếu không để cho cô một mình, có thể cô sẽ dùng đồ đạc làm tổn thương chính mình, lập tức mệnh lệnh quản gia và người hầu qua đây.

Vốn đã qua ngày mười lăm, bọn họ đã sớm nén trở về. Chỉ là trong tâm tư Dịch Tân muốn cùng cô đơn độc ở cùng một chỗ, cho bản thân càng có nhiều cơ hội để cô tha thứ cho anh.

Lúc này, hắn rõ cuộc đã thấy rõ ràng, không có cơ hội nào nữa.

Lại không biết bởi vì là trùng hợp, hay là thật như báo ứng Tân Hành thường nói lại bị một tiết mục ti vi phá hư triệt để.

Mỗi một buổi tối, anh muốn ôm cô chỉ có thể đợi cô ngủ thật say, mới có thể theo phía sau cô len lén ôm chầm lấy cô, lại cũng không dám dùng sức, sợ đem cô giật mình tỉnh giấc. Sau khi tỉnh lại cô đờ đẫn nhìn anh ánh mắt cười như không cười, như là đối với anh không nể mặt tuyên án.

Lúc hai người ở chung cô cũng không nói chuyện với anh, anh nói với cô, cô cũng chỉ làm như trong phòng cũng không có người này. Anh rất nhớ tiếng nói của cô muốn gặp tư thái đàm tiếu của cô, liền chỉ có thể đem hai người Phong Dương và Tang Nhuế kêu đến. Bốn người cùng một chỗ, cô mới có thể nói mấy câu, lộ một chút mỉm cười.

Nhưng cũng không phải là với anh.

Dường như cô đã tự động đưa anh đẩy ra ngoài.

Mỗi khi anh bị thái độ ôn hòa của cô bức cho nóng nảy, không chế' không được, mạnh mẽ ôm cô hoặc là hôn cô, cô cũng không giãy giụa, mặc động tác của anh chỉ là yên lặng rời nước mắt. Anh nhìn trên mặt cô nước mắt trong suốt, sau đó, liền lại ngoan không dưới tâm.

Cô dùng trầm mặc im lặng kháng nghị anh phụ lòng. Cô cùng anh hao tổn, anh biết ý của cô, cô nghĩ cứ như vậy hao tổn, để anh nguyện ý buông tha cô.

Thế nhưng, tựa như thương cô, anh thuyết phục không được chính mình, buông tha cô anh lại càng không thuyết phục được chính mình.

Phong Dương và Tang Nhuế nhìn thấy tình huống của hai người, cũng chỉ có thể âm thầm sốt ruột trong lòng. Khi biết được tình huống ngày đó, hai người vừa lộ ra chút hòa hảo lại bị một tiết mục vi phạm lúc, hai người đã lúi lưỡi lại là theo chân đau khổ.

Tang Nhuế lén cùng với Phong Dương cảm khái, "Em nghĩ, hắn là ông trời cũng không muốn Hoàn Hoàn và Dịch Tân ở cùng một chỗ đi."

Phong Dương hung hăng dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn cô một cái, "Sau chuyện này Dịch Tân cơ hồ đem nhà radio kia phá hủy, em nói lời này, là cũng muốn chứng kiến thủ đoạn của người kia à?"

Tang Nhuế lúc này lại dường như cũng không sợ hãi, chân mày như cũ nhăn lại, nói, "Nếu không anh nói cho em biết, vì sao lại đúng lúc như vậy? Nhiều kênh như vậy, thế nào mà lại ở lại bật trúng kênh kia chứ? Được rã,

coi như là tại cái kẽm kia nhưng tại sao lại có thể đúng lúc gặp cái tin tức tiêu khiển như vậy? Còn là tin tức của Nghê Tranh nữa chứ."

Cô lắc lắc đầu nói, "Việc này, chỉ có thể nói, không phải Dịch Tân quá xui xẻo, liền là ông trời không muốn nhìn thấy bọn họ ở cùng một chỗ!"

Phong Dương nghe thế chân mà nhíu chặt, trong lòng hắn biết vợ của chính mình đối với Dịch Tân cũng không có cảm tình gì, lúc này nói lời này có nghĩa là một chút ý tứ châm chọc cùng với khiêu khích. Nhưng hắn là đàn ông, hắn biết một người đàn ông yêu thương sâu sắc một người phụ nữ nhưng người phụ nữ này lại không hiểu được thì thống khổ nhất là người đàn ông kia cũng chính là Dịch Tân.

Dịch Tân - người đàn ông như vậy, anh với người có bao nhiêu lực sát thương, đối với mình, liền có bấy nhiêu.

Anh thương Tân Hoành sâu đậm như vậy, Dịch Tân đau cũng chỉ biết giữ ở trong lòng mà thôi .

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 184: Tình Yêu Mỏng Manh (18)

Bóng đêm buông xuống.

Mặc quần áo thời trang tinh diệu danh gia ôm sát vòng quanh đường cong quyến rũ của thân thể, gió thổi qua, tóc dài khẽ vuốt quá mặt, sợi tóc bay trong không khí, lộ rõ vẻ phong tình.

Trên người Nghê Tranh nhiễm chút men say, ở bên trong nhà hàng đi ra, hai má ửng đỏ. Bên người, một người đàn ông tuấn dật nhã nhặn đỡ cô, thấy bộ dáng của cô lúc này, ở chỗ sâu trong đáy lòng hơi dập dờn, chân mày nhăn lại thấp giọng nói, "Uống rượu gì đâu? Em giao cho anh đó chẳng qua là mấy hoạt động tuyên truyền, anh cần gì phải bán mạng như thế?"

Nghê Tranh nghe xong, chỉ là cười khẽ.

Giao cho anh liền đây được sao? Anh nói với giới truyền thông tôi là Dịch thiếp phu nhân, tôi liền là thật sao? Dịch thiếp phu nhân chân chính đâu phải đi tới mấy loại hoạt động này, cùng một thương nhân ở trên bàn rượu, lá phải lá trái? Chỉ có thể tranh thủ đến càng nhiều hơn nữa để tuyên truyền.

Sinh dễ, sống dễ, cuộc sống không dễ dàng.

Không phải người phụ nữ nào cũng có thể có số mệnh tốt như Tân Hoành, có thể được người đàn ông kia thịnh sủng cả một đời, sau đó, cuộc sống không hề có ưu phiền.

Chính mình ngủ lại ở phụ cận nhà hàng, Nghê Tranh nhẹ khẽ đẩy đẩy người đàn ông bên cạnh, "Yến Thanh, anh đi về trước đi, em sắp đến nơi rồi, em muốn đi một mình một lúc."

Yến Thanh nhíu mày, lại thấy cô kiên trì, trong nháy mắt, trong lòng có cường liệt cảm xúc xét qua, hắn đã lạnh giọng, "Em còn muốn khăng khăng một mực như thế?"

Nghê Tranh khẽ cười, ngưng mắt nhìn về phương xa những ngôi nhà cao tầng san sát női tiếp nhau, "Em chỉ là, không muốn dễ női giận như thế. Cuộc sống của cô ta bây giờ, vốn là thuộc về em, hiện tại em lại muốn buông tha hết thảy, em, thuyết phục không được tim của mình. Yến Thanh, anh có cuộc sống của chính anh không nên ở trên người em tiêu hao nhiều thời gian. Em đây là một hồn hào đỗ, nếu là thắng, sau này tự nhiên thiên thiên vạn vạn tốt, có lẽ ngày sau còn có thể giúp đỡ anh. Nếu là thua, sẽ gặp đem chính mình chuyển đi, cái gì cũng không để lại, khi đó, lại còn có thể báo đáp anh cái gì?"

Yến Thanh lạnh lạnh cười, "Em cho là, em có thể giúp anh cái gì? Em cho là, anh muốn em báo đáp anh sao?"

Khuôn mặt tinh xảo của Nghê Tranh hướng về phương xa, cũng không nhìn hắn, chỉ khẽ lắc đầu, "Anh đi về trước đi, chính em đi một chút."

Cô với hắn, rõ ràng đậm đặc, phảng phất là không muốn tiêu hao một tia khí lực.

Yến Thanh tự giễu, đúng vậy, hiện tại tất cả sinh mệnh của cô đều trút xuống ở tại trên người đàn ông kia.

Thế nhưng cô vốn không phải như thế. Quá khứ, tuy cô với hắn cũng không phải toàn tâm toàn ý, nhưng ít ra hắn biết, hắn ở trong lòng cô chiếm cứ một góc rất lớn. Chỉ cần cô còn có tâm, liền nhất định sẽ không lờ hắn đi, cũng lờ đi không được.

Trong thân thể Yến Thanh, cay đắng cuộn cuộn nổi lên, một lần lại một lần luân hồi, hối hận, lại cùng bất đắc dĩ.

Nếu như, ngày đó, hắn không có mang cô ra cửa. . .

Nếu như, Nghê Tranh không có nhìn thấy Dịch Tân, đó là phủ, cô đến nay vẫn là cô của trước kia, vẫn là bạn gái Yên Thanh hắn?

Cô cùng hắn từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cô cho hắn biết thế nào là tình yêu, kết quả là, hắn chống không lại cô cùng Dịch Tân gấp lại mà chỉ bằng thời gian của một buổi trà chi ầu

Hắn hận sao?

Hận ai?

Hận Dịch Tân đoạt người hắn yêu? Không, hắn hận không được. Ngày đó, người đàn ông kia nói với hắn, quang minh chính đại đến làm cho người ta sinh ra cảm giác hối hận, tự giác không thể nói lý.

Dịch Tân khi đó nói cho hắn biết, "Nếu như cô ấy nguyện ý, để cô ấy cùng tôi đi."

Bá đạo, cường thế, mà lại bằng trắng trợn làm cho người ta hận không đứng dậy.

Nếu như cô ấy nguyện ý. . .

Hắn và cô khi đó đều chưa từng nghĩ tới những lời này, liền cũng không có mang lại bao nhiêu cảm tình. Chẳng qua là, có thể có, cũng không có.

Tới hắn không nỗi; không đến, hắn cũng không ít.

Chính là như vậy.

Như vậy cô thì sao? Cô luôn luôn mẫn cảm thông tuệ, cô cũng quả thật bình thường như hắn, thật là chưa từng nghĩ những lời này càng hàm nghĩa sâu xa? Liền cứ như vậy. . . Nguyên ý. Từ đó, Nghê Tranh và Dịch Tân cùng một chỗ, Yên Thanh chỉ có thể đứng ở phía sau bọn họ, liền dũng khí hận cũng không có.

Hắn cười khổ, nêu như ngay cả khi đó cũng có thể buông tha cô, nói một câu tôn trọng của cô, như vậy lúc này, hắn còn lập trường gì đến can thiệp chuyện của cô chứ?

Tự giễu lắc đài, buông tay cô ra. Xoay người, bóng dáng ôn hòa bọc thật dày thất lạc bùn bã, đi vào trong bóng đêm.

Nghê Tranh vẫn như cũ nhìn về phương xa, nhiệt độ trên người đột nhiên thấp, cô cũng không quay đài lại, dường như căn bản chưa từng chú ý.

Sau đó, một mình ở đêm hạ trong gió lạnh mà đi, một mình giấu đài bụng tâm sự và... tính toán.

Gió thổi vào người, có chút lạnh. Cô lại sớm đã không biết mình bây giờ là thương thương hay là đang tìm cách.

Bước chậm, bên người lại đột nhiên có một chiếc xe màu đen chậm rãi đi đến phía trước cô rầm dừng lại.

Trong lòng cô khẽ động, bước bộ không ngừng, đi tới, đứng lại ở bên cạnh xe.

Cửa sổ xe chưa từng hạ xuống, lại cũng không rời đi.

Nghê Tranh tâm trạng trầm xuống, đã không khỏi lạnh giọng nói, "Anh làm sao dám to gan như vậy, lại đến nơi đây! Bị hắn phát hiện..."

Cách cửa thủy tinh, bên trong truyềnl đến giọng nam mang theo một tia cười chê nhạo, "Nghê tiểu thư không cần phải lo lắng, người nọ hiện tại ốc còn không mang nỗi mình ốc, sao có thể để ý tới cô? Tôi qua đây chẳng qua là nhắc nhở cô một tiếng, an tâm một chút. Tất cả dựa theo lời dặn của tôi nếu cô tự ý hành động phá hủy sự việc, như vậy hậu quả do cô một mình gánh chịu."

Cô nghe xong, trong lòng nhịn không được tức giận, liền cười lạnh, "Anh cho là lúc này anh vẫn có thể tiêu sai toàn thân trở ra như vậy? Nếu là

bị người nọ tra ra là anh phát bưu kiện, người chết cũng không chỉ mình tôi!"

Cô tức giận xuống nói xong, trong xe lại cũng không có tiếng đáp lại. Một lát, chỉ là bật ra một tiếng cười khẽ.

Không có nói, cũng đã đủ, tiếng cười chê nhạo.

Nỗi bất an ở trong thân thể lan tràn. Xác thực, phát bưu kiện chính là hắn; nhưng mà, lại là cô ở trong thời gian ước định dùng một gọi điện thoại dẫn dắt Dịch Tân rời đi.

Sau đó, thúc xe chạy, một đường chạy nhanh như bay, đã như không hòa vào dòng xe cộ. Quanh mình, tất cả lại khôi phục như thường. Tựa như vừa rồi dừng lại và ngắn đối thoại, chẳng qua là thời gian ở đột nhiên trong nháy mắt tạm dừng, trừ hai người đương sự, ai cũng không phát hiện ra.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 185: Tình Yêu Mỏng Manh (19)

Phong Dương cùng Tang Nhuế đến dãnh nhà thì Tân Hoành và Dịch Tân đang ăn bữa ăn sáng trong trãm mặc.

Dịch Tân thấy trong tay hai người cầm một cái túi lớn, nhíu mày, "Hai vị đây là, từ giã?"

Tang Nhuế vừa kéo, vốn là nụ cười xán lạn cứng ở trên mặt.

Phong Dương cười nói, "Tang Nhuế nói muốn đi ra ngoài chơi." *

Phong Dương nói lời này thì ánh mắt rơi vào trên người Tân Hoành.

Tân Hoành nhìn về phía Tang Nhuế, khẽ cau mày, rõ ràng có chút không có thể hiểu được, "Giữa mùa đông cậu ra ngoài là muốn đi xem nơi nào thê lương?"

Tang Nhuế lẩn nữa rút ra.

Trong chớp nhoáng này, đột nhiên cô cảm thấy Tân Hoành và Dịch Tân thật là tuyệt phổi. Trước kia là cô mắt chó đui mù mới có thể không thể lý giải hôn nhân của bọn hắn!

— — vợ chồng hai người cũng có thiên phú làm người ta mến hưng như vậy, đó là ăn ý khó được cõi nào! Bình thường vợ chồng sao có thể đạt tới trình độ như bọn họ?!

Tang Nhuế cắn răng, hung ác nói, "Trượt tuyết!"

Tân Hoành sững sốt một chút, rã sau đó, nhẹ nhàng "A" một tiếng, bày tỏ hiểu, lén lẩn nữa cúi đầu ăn điểm tâm. Rõ ràng không hứng thú lắm.

Dịch Tân thấy thế, chân mày nhíu sâu.

Trở lại đã một tháng, cô còn chưa ra khỏi cửa, lúc này ném ra ngoài đi đạo.

Anh hướng phía Tân Hoành đang cúi đầu ăn, nhẹ giọng nói, "Anh muốn đi, em đi theo anh?"

Trước mặt người ngoài, Tân Hoành chưa bao giờ sẽ rõ mà còn bỏ rơi Dịch Tân. Lúc này ngẩng đầu nhìn anh, nhưng mà trên mặt lại cũng không có vẻ gì chỉ nhẹ giọng nói: "Được."

Trong lòng Dịch Tân đau xót.

Mỗi một lần, anh đều không muốn ép buộc cô, nhưng Tân Hoành người này, nếu anh không buộc cô, cô chỉ sẽ từng bước một càng lui về sau, sau đó, cách anh càng xa.

Trong lòng bất đắc dĩ liên tục lan tràn, Tứ Chi Bách Hài tất cả hóa thành bất đắc dĩ cùng nặng nề.

Hai người Tang Nhuê và Phong Dương thấy giữa hai người mặt ngoài bình tĩnh bên trong xa lánh cùng coi thường, trong lòng cười khổ.

Tang Nhuê đột nhiên cười nói, "Hoành Hoành, nghe nói từ trên núi cao trượt xuống nếu như tốc độ quá lớn, không cẩn thận có thể sẽ đến một cái thế giới khác."

Dịch tân nhíu lông mày, cảnh cáo nhìn một cái về phía Tang Nhuê.

Tân Hoành lại nói, "Một cái thế giới khác? Ý của cậu là tử vong còn có thể xuyên qua?"

Tang Nhuê run lên, cặp mắt có chút cứng đờ nhìn về phía Tân Hoành.

Trời, cậu nhất định phải nói thẳng ra như vậy sao? Cậu không nhìn thấy cho dù từ nói uyển chuyển như vậy, vị kia nhà cậu cũng đã tự cấp áp lực cho tờ sao? Cậu cho rằng người người đều là cậu a, có thể tự nhiên có quyền nói chuyện, dù sao bạo quân này tức giận cũng sẽ không đối với cậu như thế nào? Cậu không thể thông cảm cho loại người bình thường như bọn tớ ở trong khe hẹp cùi sinh tồn sao?

Tang Nhuê oán thầm vừa thông suốt, cũng bất cứ giá nào, đại nghĩa nghiêm nghị nói, "Xuyên qua!"

Tân Hoành chậm rãi chống cầm, ánh mắt bay xa, tựa như có lẽ đã có chút dao động.

Phong Dương thấy thế, không nhịn được cười khẽ, "Nghe nói hiện tại Tứ gia tương đối nóng, Tân Hoành cô cũng có thể thử một chút đi tìm Tứ gia."

Trên mặt Tân Hoành lộ vẻ xúc động càng nhiều.

Dịch Tân dựa vào ghế, nhìn về phía Phong Dương, khéo môi câu lèn cười đến diêm dúa lảng lơ.

Phong Dương bị anh cười đến cả người run lên, nhịn được vỗ trán lau mồ hôi kích động, tiếp tục đối với Tân Hoành thuyết phục, "Hơn nữa tôi giúp cô nhìn rõ, trong tất cả Tứ gia không có một người nào lớn lên giống Dịch Tân, cô có thể yên tâm."

Phong Dương nói xong, đã cảm thấy thân thể bị người nọ nhìn chằm chằm da nóng rực như muối bốc cháy.

Tân Hoành lại đột nhiên vỗ bàn một cái, đứng dậy, "Chúng ta lên đường!"

Vì vậy, bốn người hăng hái ra cửa.

Nói hăng hái, là bởi vì có Tân Hoành hung phấn bùng bùng kích động, Dịch Tân tuyệt bút vung lên, liền một người có đủ một bộ trang bị hàng

đầu. Một cuộc điện thoại liền lệnh chuyên gia đem đồ mới tinh cao cấp nhất đưa đến sân trượt tuyết.

Phong Dương và Tang Nhuế nghe, không chút do dự vứt bỏ bọc lớn trên tay.

Tang Nhuế lại như cũ không nhịn được tò mò trong lòng, lặng lẽ kéo vạt áo Tân Hoành lôi cô xa, nhỏ giọng nói, "Cậu thật muốn xuyên qua à? Tớ không thể không thanh minh trước, xác suất kia rất thấp, tớ chỉ nói là ra ngoài làm cho cậu tham khảo, cũng không thể bảo đảm cậu có thể xuyên qua thành công, nếu là đến lúc đó cậu vẫn còn ở nơi này, cũng chớ có trách tớ lừa cậu."

Tân Hoành thấy cô bộ dáng thận trọng, không nhịn được buôn cười.

Cái gì xuyên qua? Cô cũng chỉ là thấy mọi người hăng hái cũng tốt không muốn mất hứng, nói theo Tang Nhuế... Lại còn coi là thật!

Ngoài miệng lại như cũ trầm tĩnh nói: "Tớ ngay cả Dịch Tân cũng có thể gặp được còn có cái xác xuất nhỏ sự kiện gì là tớ không thể gặp hay sao? Lại nói, Phong Dương không phải đã nói rõ sao, những thứ kia Tứ gia không có một ai lớn lên giống Dịch Tân, đây đã đầy đủ kích thích trong thân thể tớ tất cả dũng khí cùng đấu chí. Bây giờ tớ rất muốn thử, đã đợi không kịp muốn đi tranh thủ sự kiện xác xuất nhỏ này."

Tân Hoành nói xong, lại thấy Tang Nhuế nhìn cô, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Cô đang nghi ngờ, lại chỉ nghe được sau lưng một tiếng tà mị, lạnh lùng, "Muốn khiêu chiến xác suất nhỏ hơn sao? Không bằng thử một chút cùng anh cùng nhau xuyên qua?"

Thân thể Tân Hoành cứng đờ, u oán nhìn về phía Tang Nhuế trước mắt, ánh mắt tố cáo — tại sao cậu không nói cho tớ là anh tới tại sao tại sao à? !

Tang Nhuế cười gượng, ngón tay lăng lẽ chỉ chỉ người đàn ông sau lưng cô, "Anh ta, anh ta không để cho tôi nói. . . . ."

Tân Hoành nhắm mắt lại, nhắm mắt xoay người. Không phải Dịch Tân thì là ai ?

Lúc này anh đang ôm cánh tay đứng ở sau lưng cô, cả người nhìn hào hứng, chỉ là nhìn chằm chằm cô hai tròng mắt khẽ híplại, trong ánh mắt bức bách trong nháy mắt liền áp súc, lực sát thương mạnh hơn.

Tân Hoành lúng ta lúng túng nói: "Em chỉ phàm là phu tục tử, sẽ để cho em cả đời tam thường còn sống đến chết là tốt r'ă."

Nói xong, cô vội vàng từ bên cạnh người kia né ra, đi tới xe.

Sau lưng lại truyền đến giọng nói người đàn ông khẽ vui thích,"Biết là tốt r'ă."

Thân mình cô dừng lại, r'ă sau đó nhanh chân hơn bước lên xe.

Bốn người một xe, Phong Dương lái, Tang Nhuế chỗ ngồi kế bên. Hàng ghế sau là Dịch Tân cùng Tân Hoành.

Tân Hoành buồi buồi ngă, có chút không nghe vào Tang Nhuế và Phong Dương nói.

Thật sự là buồi buồi, ở tim.

Càng về sau, lại hoàn toàn không nghe được ba người kia nói cái gì, chỉ thoáng thoảng nghe được tiếng cười trong suốt của Tang Nhuế, cô rốt cuộc không nhịn được, khẽ gọi, "Dừng xe!"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 186: Tình Yêu Mỏng Manh (20)

Tân Hoành vừa lén tiếng, trong xe lập tức dừng lại.

Dịch Tân sắc mặt đại biến.

Phong Dương không dám đùa giỡn nữa, cũng không quản bấy giờ đang ở trên đường cao tốc, lập tức dừng xe khẩn cấp ở bên lề đường.

Xe vừa dừng lại, Tân Hoành cuống quít lao xuống xe, nhịn không được nôn mửa một trận ở ven đường.

Mệt

Dịch Tân đuổi kịp ngay ở sau lưng nhìn thấy bộ dáng của cô như vậy, mặt mày tối sầm lại.

Cô vừa lén xe chuẩn bị đi tiếp, sắc mặt liền càng lúc càng tái nhợt. . .

Phong Dương và Tang Nhuế lúc này mới theo kịp, hai người đưa mắt nhìn nhau.

Đợi Tân Hoành cảm thấy ổn hơn, Dịch Tân không nói lời nào liền ôm cô lên, trực tiếp lên xe, lạnh nhạt nói, "Đi bệnh viện."

Phong Dương lúc này mới hồi phục tinh thần lại, cuống quít xoay người hướng chỗ tài xế ngồi đi đến.

Tân Hoành đầy đanh, thấp giọng nói, "Em không sao, có lẽ là viêm dạ dày còn chưa khỏe, không nên làm mọi người mất hưng."

Dịch Tân đem cô ôm vào trong ngực, thấy sắc mặt cô tái nhợt, sắc môi nhợt nhạt, trong lòng nhịn không được bất an, anh thấp giọng nói, "Không được, em bị viêm dạ dày đàu đã quá khứ của hai mươi ngày trước rã, lúc này lại còn chưa có khỏe, phải đi bệnh viện kiểm tra."

Anh nói đến đây, trong lòng khẽ nhúc nhích, có cái gì đó ẩn ẩn rõ ràng. Rã lập tức bị chính mình phủ định.

Không, không có khả năng.

Trong bệnh viện, bác sĩ kiểm tra Tân Hoành xong, liền khẽ mỉm cười nói với Dịch Tân, "Dịch tiên sinh xin chúc mừng, Dịch phu nhân đã có thai."

Dứt lời, Dịch Tân Tân Hoành hai người đều chấn động.

Sao có thể?

Tân Hoành vô ý thức hỏi, "Đã bao lâu rã bác sĩ?"

Bác sĩ thấy cô như vậy vẫn sắc ngưng trọng, cả kinh, lại cẩn thận nói, "Chừng một tháng."

Dịch Tân chân mà nhíu chặt, thanh âm cũng không nhịn được hỏi lại, "Ông chắc chắn chứ?"

Dịch Tân vừa nói sau, bác sĩ lập tức cảm giác sâu sắc áp lực nặng nề, anh vô ý thức giơ tay lên lau một chút mồ hôi lạnh trên trán xong mới nói, "Có bác sĩ Phong giám sát toàn bộ hành trình, lần trước chẩn khả năng tính. . . Cơ hồ không có."

Bác sĩ nói xong, thấy anh đứng ở chỗ kia, một đôi mắt mĩ lệ nhìn thật lâu trên giường bệnh nhân. Bác sĩ nhân cơ hội đó vội vàng rời đi.

Dịch Tân đáy lòng bất an, bác sĩ đã nói thời gian chính xác, trong lòng đã sớm kích động mạnh, chẳng qua là cẩn thận tra hỏi cho chắc chắn, nhưng lại không thể nói rõ vì sao cảm thấy bất an. Lúc này thấy Tân

Hoàn ngoe ngắn nhìn hắn, ánh mắt vô lực lại hoảng loạn, trong lòng anh tê r`ần, anh đi tới bên giường, đem cô ôm vào lòng, thấp giọng nói, "Tân Hiành, chúng ta có con."

Mặc dù bất an, nhưng vui sướng lại là thật, tới cung nhanh lại thâm sâu, hắn nhịn không được khóc môi hơi nhếch lên, con mắt vui mừng không che được, "Thật tốt."

Tân Hoàn đờ đẫn nằm trong lòng anh, ánh mắt đã sớm mất đi tiêu cự, đại não một mảnh mờ tối.

Bác sĩ nói, cô mang thai, chừng một tháng.

Từ khi trở lại thành phố B, cô và anh không có cuộc sống vợ ch`ồng. Như vậy hắn là có khi ở H thị, tính ngày, tựa hồ là hai ngày ở quán rượu kia.

Thế nhưng không đúng, không phải khi đó. Ở nhà hàng lúc đó, anh vì lấy lòng cô, cũng không làm cho cô thấy khó xử, liền không có thả ra ở trong thân thể cô. Mặc dù kịch liệt, lại một lần cũng không có.

Kia. . .

Nghĩ tới đây, Tân Hoàn toàn thân hung hăng run lên, rùng mình, mạch máu toàn thân đ`ập ở co rút lại.

Đêm hôm trước khi ở nhà hàng là ở đại trạch Dịch gia!

Chính là một đêm kia, một đêm kia anh không đếm xỉa đến cảm xúc của cô, mạnh mẽ chiếm hữu, vũ nhục cô, sau đó cố ý phát tiết bình thường cho tới trong thân thể cô.

Cô lo lắng quá, thế nhưng cuối cùng không có ăn được.

Cho nên, đứa nhỏ trong bụng, đó là một đêm kia lưu lại sao?

Cô chỉ cảm thấy toàn thân cứng ngắc, mạch máu co rút lại đến toàn thân máu không thể lưu động được.

Cô ở trong lòng anh, lầm bẩm nói, "Là một đêm kia, là đêm anh đem
hắn lưu lại . . . Thế nhưng, em không biết anh là muôn để lại cho ai ."

Khi đó, anh một bên ở trong thân thể của em chạy nước rút, một bên lại
nói với em, anh đối với một nữ nhân khác yêu và đau khổ, anh có phải hay
không, lúc đó coi em là người đó?

Cô hoảng loạn, hoang mang lo sợ, đại não sớm không ngừng tự hỏi,
trống rỗng, tất cả nói chẳng qua là vô thức thốt ra, cô thấp giọng, "Làm sao
bây giờ. . . Em không biết."

Làm sao bây giờ, nếu như anh không phải là muôn cho mình, mà lại lưu
tới chỗ này của mình, vậy mình nên làm cái gì bây giờ?

Dịch Tân nghe thấy cô nói một đêm kia, trong lòng trống rỗng, hối hận
và cơ hội tự trách làm anh hít thở không thông. Lại nghe thấy cô nói câu kế
tiếp lúc đó, chỉ cảm thấy máu toàn thân chớp mắt một cái đã dâng lên, hai
mắt màu đỏ tươi.

Anh dùng lực giật lại cô, chăm chú nhìn cô, ngoan giọng, "Làm sao bây
giờ, là có ý gì? Em muốn làm gì?"

Bả vai của cô bị anh dùng lực nắm chặt, đau lấm, cô muôn anh nắm nhẹ
chút, thế nhưng trong thân thể lại tựa hồ như không có dư thừa lực lượng
đi ngăn cản hắn, nàng chỉ suy yếu nhìn hắn, nhẹ nói, "Em cái gì cũng không
thể làm, em chỉ có thể tiếp thu."

Nhin bộ dáng bi thương hối tiếc của cô, mang theo chính là tiềm thức
chống cự và bài xích với anh. Cô vô lực, thống khổ, sâu tận xương tủy, sau
đó, cô đem tất cả vểo trên người của anh.

Anh tiếp nhận được, tâm, chớp mắt lạnh lẽo.

Anh nheo con ngươi, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, "Em nói đúng, em
cái gì cũng không thể làm! Em chỉ có thể tiếp thu, anh cho em đứa bé này,
em việc duy nhất có thể làm cũng chỉ có hảo hảo bảo hộ nó, sinh hạ nó và
yêu nó!"

Tân Hoành run lên, sợ hãi nhìn về phía anh, sau đó, hai mắt bỗng nhiên chua xót khổ sở.

Cô muốn cười, thế nhưng lại cười không nổi.

Cho nên, tình huống hiện tại là, cô đã yêu một người nam nhân, tự nguyện yêu anh, không hề bảo lưu. Thế nhưng nam nhân kia chiếm được lại không biết quý trọng, trái lại muốn dung phương thức ác liệt nhất, tàn nhẫn nhất, vô cùng tàn nhẫn, mạnh mẽ cướp đoạt — — của cô, mà cô lại đối với anh không ngừng, còn muốn sinh hài tử của anh. Cô, thậm chí cũng không biết anh có nguyện ý hay không nhìn thấy đứa bé này.

Cô nhìn anh, cười, lệ rơi đầy mặt, thanh âm khàn khàn đến cơ hồ mờ nhạt cũng không rõ, "Dịch Tân, anh tại sao có thể làm như thế với em?"

Anh nghe thấy, thân thể cao lớn cũng nhịn không được mà run rẩy. Tâm anh như là bị cái gì trấn trọng đó không lưu tình chút nào đè ép, trong nháy mắt, huyết nhục bắn toé.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 187: Cục Cưng Trong Bụng (1)

Sau đó, một chút lý trí đã phục, anh bỗng nhiên ý thức được chính mình nói cái gì.

Anh muốn cho cô yêu con của bọn họ, thế nhưng, có hàng ngàn hàng vạn loại thuyết pháp, thế mà anh lại lựa chọn phương pháp kia, có thể một đao mang lại cho cô loại thống khổ sâu nhất kia.

Hối hận trong nháy mắt dâng lên như thủy triều, chớp mắt bị diệt tất cả.

Anh há mồm, muốn nói đi đâu gì, Phong Dương lại tiến vào lúc này.

Tân Hoành cuống quít giơ tay lên lau đi lệ trên mặt, cô chưa bao giờ nguyễn đem mình cùng người nọ mâu thuẫn biểu hiện ra để cho người ngoài thường thức.

Phong Dương đương nhiên cũng không nhìn tới hai mắt sưng đỏ của cô, cười với Tân Hoành nói, "Chúc mừng."

Tân Hoành trong lòng vốn cay đắng không chịu nổi, chẳng qua là khi nghe thấy một tiếng kia "Chúc mừng", trong lòng lại không hiểu sinh ra chờ mong và an ủi, rõ ràng như vậy.

Cô cười nói, "Cảm ơn."

Tang Nhuê nhìn thấy tâm tình Tân Hoành không tệ, lúc này mới dám lộ ra vui mừng trong lòng, đi tới bên người cô, cười đến hưng phấn, "Có em bé a."

Tân Hoành đối cô ấy cười, tay nhịn không được xoa bụng dưới bằng phẳng của mình.

Em bé a.

Kỳ thực, mặc kệ anh có thể hay không thích, thế nhưng, nó ở trong bụng của cô, nó là của cô, hoàn chỉnh như vậy. Cô cần gì phải đi tính toán với anh?

Dịch Tân và Phong Dương nhỏ giọng ra khỏi phòng bệnh, Dịch Tân trong nháy mắt lạnh mặt, thanh âm chất vấn nghiêm khắc, "Ngươi biết chuyện gì xảy ra? Ta cho ngươi phổi thuốc tránh thai, thế nào còn có thể như vậy?"

Phong Dương nghe nói cả kinh, "Thật là một lần kia?"

Dịch Tân sắc mặt ngưng trọng, gật đầu.

Cô không thích, anh cho tới bây giờ đều cực kỳ nhỏ tâm. Trừ một đêm kia, cô chọc tức anh, anh không khống chế được, anh luôn luôn cực kỳ tự chế. Thế nhưng một đêm kia qua đi, thuốc tránh thai là đích thanh bù vào canh của cô, quản gia cũng nói, là tận mắt nhìn Tân Hành uống xong.

Phong Dương tâm trạng tràn xuống, trầm ngâm nói, "Khả năng bởi vì liều thuốc quá nhẹ. Thân thể cô ấy yếu, tôi sợ bị thương thân thể của cô ấy kê liều thuốc nhẹ nhất. Hiện tại xem ra, là lỗi của tôi."

Dịch Tân than nhẹ, cười khổ, "Có lẽ là đứa nhỏ này cùng cô ấy duyên phận quá sâu, ngăn cung không ngăn được, lúc này tới, với tôi mà nói tóm lại là một kinh hỉ."

Anh chỉ là sợ, sợ cô không thể buông chuyện một đêm kia, sau này mỗi khi nhìn thấy đứa bé này, trong lòng đau một lần liền rõ ràng khắc cốt ghi xương. Sau đó, tất cả hóa thành oán và hận với anh.

Dịch Tân trong lời nói xấu hổ và chua chát, Phong Dương trong lòng rùng mình, liền cũng trong nháy mắt liên tưởng đến anh kiêng kỵ. Lúc này

chỉ có thể an ủi anh, "Tôi xem Tân Hoành hắn là rất thích đứa bé này -----

Phụ nữ mang thai, tâm liền hội mầm, nói không chừng đây là cơ hội của người."

Dịch Tân mâu quang khẽ nhúc nhích.

Phong Dương thấy tình trạng đó, nhưng trong lòng vẫn âm thầm lo lắng, do dự một hồi, cuối cùng anh cũng thẳng thắn nói, "Chỉ là, cô ấy cần phải nhanh một chút làm kiểm tra thai thật tỉ mỉ."

Dịch Tân vừa nghe, con ngươi nhíu lại, "Cậu một lần nói cho hết lời! Cậu nói vậy là có ý gì?"

Phong Dương nói, "Mặc dù cô ấy hiện tại mang thai, thế nhưng cô ấy đã ăn thuốc do tôi phổi. Thuốc kia, tôi lo lắng sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ. Vả lại, tâm tình của cô ấy vẫn bất ổn, lúc ban đầu đối đứa nhỏ này liền cực kỳ chống cự. Phải làm kiểm tra tỉ mỉ mới bảo đảm đứa nhỏ khỏe mạnh."

"Cậu là nói, đứa nhỏ có thể sẽ không khỏe mạnh?" Dịch Tân thanh âm lạnh đến kinh người.

Phong Dương ngưng trọng gật đầu, "Chỉ là có thể, cũng không nhất định."

Mọi phẫn nộ cùng với áp lực bộc phát mạnh mẽ hơn, Dịch Tân ngoan giọng nói, "Phong Dương, cậu làm việc thế nào?!"

Phong Dương lúc này trong lòng cũng hối hận nghiêng trời lệch đất, anh cảm thấy thật không nên nhất thời nương tay như vậy, lúc này cũng chỉ có thể khổ nói, "Xin lỗi."

Dịch Tân lãnh sất, "Cậu tốt nhất đừng cho đứa nhỏ này có việc gì!"

Nói xong, theo bên cạnh Phong Dương đi qua, đi nhanh hướng phòng bệnh trở lại.

Tay run nhẹ nhẹ, run rẩy rõ ràng như vậy.

Đứa nhỏ có thể sẽ không khỏe mạnh. . . Tân Hoành làm sao có thể chịu đựng được!

Lúc Tang Nhuế nói với cô vèem bé, trên mặt cô biểu tình nhu hòa kia làm anh bị mê hoặc. Từ lúc cô cùng anh nảy sinh khúc mắc, cô chưa từng có cười đến ôn nhu như thế. Thế nhưng, ôn nhu của cô là tình thương của mẹ, nhưng cũng đã trải qua thõng khổ thuyết phục chính mình.

Anh nhìn ra được, Tân Hoành vừa nghe đến chính mình mang thai, trên mặt hoảng sợ không biết phải làm sao, cô vô thức phản ứng chính là nhớ tới buổi tối kia, anh gia tăng ở trên người cô vũ nhục và dằn vặt, vô ý thức chính là bài xích và chống cự. Thế nhưng cuối cùng, cô cũng cười, Phong Dương nói với anh "Chúc mừng", ở Tang Nhuế nói với cô "Bảo bảo", trên mặt cô sương mù dày đặc tan đi, sau đó cười đến ôn hòa trong suốt. Anh mắt thấy cô đã thuyết phục chính mình đến cuối cùng tiếp thu quá trình, trong lòng cô không dễ, anh nhìn ra được. Thế nhưng bây giờ, cô đã đã tiếp thu, lại phải như thế nào tiếp thu tin đứa nhỏ có thể không khỏe mạnh?

Anh chỉ trích Phong Dương, kỳ thực là Phong Dương không quan hệ, người chân chính có lỗi là anh.

Anh không nên như vậy đối với cô.

Tân Hoành từng nói với anh, thế gian có một đường định luật gọi là "Nhân quả định luật", có nguyên nhân thì có quả, ác thì nhất định sẽ có hậu quả xấu.

A, anh cười, hậu quả xấu tới rã.

Thế nhưng, cô không có sai a. Lại muốn cô phải gánh chịu, như vậy có bao nhiêu tàn nhẫn?

Anh đứng ở gian ngoài phòng bệnh cao cấp, nhìn thấy Tang Nhuế đang muốn mạnh mẽ đem tai hướng nơi bụng của cô, chọc cho Tân Hành cười khanh khách không ngừng, "Ngu ngốc! Nó bây giờ còn chỉ là cái noãn thai, cậu thấy qua noãn thai mấy thai sao?"

Tang Nhuế không cam lòng, v�n ào, "Noãn thai se không my thai, the nhng no se du dòng a! Cu đe tr nghe mt cht, co đng không?"

Tang Nhuế v mặt cầu xin, Tân Hoành nhn không đng cng cm đng, rt cuộc gt đu, "Vy cu lin nghe tiếp theo nghe noãn thai du dong di."

Tang Nhuế cảm động đng đng hai tay tạo thành ch thập, "Trứng bo bo, m nui ti!"

Nói xong lin cn thận nghiêng tai đến trên bụng Tân Hoành.

Tân Hoành cười, "M nui? Tr chỉ nghe nói qua m ruột l tri sinh, cn cho ti by gi cha tng nghe qua m nui cng co the tri sinh."

Tang Nhuế cười mng, "Trứng bo bo cu không nn `m i!"

Dịch Tân đứng ở cửa, nghe bn trong tiếng cười, trong lòng một mnh bi thương.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 188: Cục Cưng Trong Bụng (2)

Dịch Tân cùng Tân Hoành lập tức làm kiểm tra, thế nhưng kết quả lại hai ngày sau mới có thể lấy được

Dịch Tân trong toàn bộ quá trình với vẻ mặt âm trầm, Tân Hoành lúc này tâm tình đã tốt hơn nhiều, cho nên cô đã có thể tự động che đậy thái độ của mình đối với Dịch Tân.

Hai người chuẩn bị rời đi, Dịch Tân thâm trầm nhìn Phong Dương liếc mắt một cái, Phong Dương không dám lạnh nhạt, vội hỏi, "Yên tâm, ta thủ tại chỗ này, bất luận cũng không có lầm lỗi gì đâu."

Tân Hoành nghi ngờ hỏi, "Có cái gì lầm lỗi sao?"

Dịch Tân ôm nàng rời đi, nhẹ giọng, "Sợ người khác đem đúra nhỏ của chúng ta nhận thành họ."

Tân Hoành băn khoăn.

Cô chưa có sinh, sao họ có thể ôm nhầm đúra nhỏ của nàng được chứ? Cẩn thận suy nghĩ, cô cho là sợ họ đem kiểm tra đo lường cùng hàng mẫu lẩn lộn, rã cũng yên lòng.

Dịch Tân lái xe mang theo Tân Hoành về nhà, Tân Hành tay vẫn không tự chủ đặt ở trên bụng bằng phẳng của chính mình. Vừa rã ở trong bệnh viện, Tang Nhuế thề son sắt nói với cô rằng cô ấy có thể nghe thấy thanh âm của thụ tinh noãn chuyển động!

Tân Hoành cười mắng, "Nó là một thụ tinh noãn còn chưa phân biệt được thì làm sao nó có thể vận động?"

Tang Nhuế nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói, "Có khả năng vừa lúc đó nó có thời gian rảnh rồi nên vận động một chút."

Rảnh rỗi vận động đàu chỉnh đi ra. . .

Tân Hoành không nhịn được cười khẽ.

Dịch Tân lái xe, khéo mắt dư quang nhìn thấy cô hai má nụ cười nhợt nhạt, rõ ràng, trong lòng anh rung động, lại nghĩ tới lời cảnh báo của Phong Dương, nhịn không được tức giận, tâm tình trong nháy mắt lại cảm thấy lo lắng.

Tân Hoành đột nhiên nói, "Dừng xe."

Trong lòng anh kinh ngạc, cho rằng cô lại không thoải mái, cũng không quản bây giờ là tình huống nào, liền lập tức dừng xe ở ven đường.

Tân Hoành theo cửa sổ xe nhìn thấy bên đường là một cửa hàng đồ dùng trẻ con, cũng không có suy nghĩ nhiềui, vô ý thức thốt ra. Dịch Tân động tác lại mau, vừa vặn dừng ở cửa hàng đó.

Tân Hoành lúc này mới nhớ tới bên cạnh còn có người, liền quay đàu, hỏi, "Anh muốn cùng em vào xem không?"

Dịch Tân liếc ngoài cửa xe liếc mắt một cái, chân màu nhíu lại. Thế nhưng khó có được cơ hội cô chủ động nói chuyện với anh, anh không muốn làm cho cô mất hứng, liền gật đàu đáp ứng.

Hai người vào cửa hàng, nhân viên cửa hàng thấy cô lập tức nhiệt tình chào đón, nhìn thấy trên mặt Tân Hoành cười xán lạn như vậy, tâm trạng trong nháy mắt sáng lên, đi lên nói một câu, "Phu nhân có em bé ? Chúc mừng chúc mừng."

Chỉ một câu nói, liền đem Tân Hoành vui không nói lên lời.

Tân Hoành cười đến kinh hỉ, "Đúng vậy. Đã có thể thấy được sao?"

Cô nói, còn nghiêm túc cúi đầu hướng bụng của mình nhìn lại.

Dịch Tân ở một bên suy nghĩ: Chẳng lẽ khi mang thai sẽ làm nữ nhân biến thành ngốc sao? Cô nếu như không phải Tân Hoành, anh lúc này nhất định sẽ nói hiện tại cô cười rõ lên giống như người ngu ngốc vậy.

Nhân viên cửa hàng cười đến vui, không hề có chướng ngại tâm lý nói "Đúng vậy đúng vậy", ánh mắt lại liếc người bên cạnh Tân Hoành là Dịch Tân nhàn nhạt cô ấy một cái ánh mắt, ánh mắt kia rõ ràng thanh đạm, trong lòng cô ấy cũng không khỏi rùng mình, lời đã đến miệng rồi nhưng rõ cuộc chuyển thành, "Bây giờ còn không thể, hẳn là một ít thời gian nữa sẽ thấy thôi. Chỉ là thoát nhìn hai vị hạnh phúc như thế, hẳn chính là như vậy."

Tân Hoành tự động xem nhẹ nửa câu sau của nhân viên bán hàng, cười trả lời, "Đúng vậy, mới một tháng thôi."

"Đã một tháng rồi sao? Bây giờ bắt đầu chuẩn bị thôi, một thời gian sau khi em bé lớn hơn chút nữa, mỗi ngày mẹ sẽ có nhiều chuyện cần làm hơn, vừa dưỡng thai vừa vận động, còn chuẩn bị đến ngày đó sẽ rất là vất vả, thura dịp lúc này chuẩn bị trước cho tốt, sau này có thể chuyên tâm chiếu cố em bé nhiều hơn."

Tân Hoành nghe được gật đầu thật sâu chấp nhận.

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy Tân Hoành như vậy đồng ý, trong nháy mắt cười so với Tân Hành còn hài lòng hơn, chỉ dẫn Tân Hoành, nói, "Phu nhân trước mắt có thể chuẩn bị cho em bé một ít y phục, đồ dùng, còn có vật phẩm trang sức, à, cửa hàng chúng tôi mới đây phát hành một số bộ đồ dành cho hai mẹ con, phu nhân có muốn nhìn một chút hay không?"

Ở đây nhân viên cửa hàng mỗi người đều nhìn thấy Tân Hoành một thân sang trọng đẹp đẽ, lại ôn nhu, trên mặt nụ cười nở rộ đều là tình thương của người mẹ, trong lòng đã sớm so với Tân Hoành còn muốn nở

rộ hơn, không hề có chướng ngại gì đi lên mang đồ dùng cao cấp đầy tới trước mặt Tân Hoành.

Tân Hoành nghiêm túc nhìn, cô rất thích, chỉ là cô cũng không nhịn được nhíu mày.

Cô quay đầu lại, hỏi Dịch Tân, có chút không ý tứ, mặt ửng đỏ, "Cái kia... Em vừa rã quên hỏi, em bé là bé trai hay là bé gái?"

Dịch Tân thấy cô bên má ửng đỏ, tâm thầm rung động, liền ôm chầm hông của cô, ôn nhu nói, "Đầu mua đi."

Tân Hoành mặt đầy hắc tuyến... Nguyên lai anh cũng không biết!

Nhân viên cửa hàng nghe thấy một câu "Đầu mua", hai mắt trong nháy mắt tỏa ánh sáng, lập tức nhiệt tình cười nói, "Nguyên lai phu nhân mang thai song sinh a? Vậy thì thật là quá may mắn! Chúc mừng, chúc mừng hai vị!"

Tân Hoành sững sốt, lại thấy nhân viên cửa hàng trẻ tuổi trên mặt toàn tràn ngập sự chân thành, trong hai mắt nở rộ quang mang thành thực, trong lòng khẽ động.

Nhân viên cửa hàng thấy tình trạng đó, tiếp tục "Thành khẩn" nói, "Tôi đã nói rã, phu nhân người nhìn xinh đẹp ôn nhu như vậy, làn da lại tốt như vậy, môi hồng răng trắng, tóc đen, bà nội tôi nói cho tôi biết, bộ dáng như vậy thì dễ mang thai song sinh lắm."

Sau đó, mặc dù Tân Hoành chính mình cũng không biết giới tính của đứa nhỏ, Dịch Tân cũng không biết, thế nhưng xuất phát từ sự khẳng định của nhân viên cửa hàng cùng với biểu tình thành thực, Tân Hành chấp nhận chính mình đang mang thai là song sinh. Hai mắt cô lấp lánh nhìn nhân viên cửa hàng, chờ mong hỏi, "Thật vậy chẳng?"

Nhân viên cửa hàng gật đầu, tự nhiên liền nói tiếp, "Chúng tôi gần đây phát hành đồ dùng dành cho các cặp song sinh, vật phẩm trang sức, phu nhân người có thể nhìn một chút."

Lúc này, Tân Hoành đã quên mất Dịch Tân đang ở bên cạnh mình, ngập tràn hung phấn trong suy nghĩ mình mang thai song sinh không thể tự thoát ra được.

Tân Hoành trên mặt cười càng ngày càng sâu, Dịch Tân ở một bên nhìn, sớm đã bị mê hoặc.

Hai người ra khỏi cửa hàng để trở về nhà.

Dịch Tân nhìn chằm ngắm phía sau chất đầy đồ dùng "Mẹ và bảo bối" giờ, lại thấy Tân Hoành đến bây giờ hai mắt đều tỏa sáng, trong lòng bất an ẩn ẩn kéo đến, anh cảm thấy bức bối.

Anh nhìn Tân Hoành, nói nhỏ, "Em kỳ thực không cần để ý nó như vậy."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 189: Cục Cưng Trong Bụng (3)

Tân Hoành nghe thấy Dịch Tân nói như vậy, tâm tình đang vui vẻ chớp mắt đã biến mất, cô phòng bị nhìn anh, hỏi lại, "Anh có ý gì?"

Dịch Tân thấy tình trạng đó, trong lòng bùi bùi, bất đắc dĩ thuận miệng nói, "Chính em cũng biết nó hiện tại chỉ là noãn thai còn chưa có phân hóa..."

Anh nói cũng như không nói, Tân Hoành liền lạnh giọng cắt ngang anh, "Nó đang chuẩn bị phân hóa, một thời gian nữa nó liền sẽ trở thành hình hài, chỉ cần nó còn đang bụng của em, nó liền dần trưởng thành. Dịch Tân, anh có ý gì?"

Dịch Tân tâm trạng trầm xuống, anh không nghĩ đến Tân Hoành lại nhạy cảm như vậy. Anh chỉ thuận miệng nói, cô với anh liền sinh phòng bị như vậy.

Anh thở dài, "Anh không có ý gì, anh chỉ là có chút kinh ngạc, anh cho rằng, em không thích đứa nhỏ."

Tân Hoành đột nhiên cười, "Hai năm trước, là em không hiểu chuyện, cho rằng ba ba đứa nhỏ không thích nó, em thì không thể muốn nó. Hiện tại thì sao, nó ở bụng của em, nó là của em, em không quản người khác làm cái gì?"

Cô nói được quyết tuyệt như thế, Dịch Tân trong lòng lúc này có chút bất an trong nháy mắt tăng thêm thành khủng hoảng, thậm chí cũng không dám nghĩ tới, nếu như...

Cuối cùng anh chỉ là nhẹ giọng "U" một tiếng, liền không hề nói tiếp, lái xe về nhà.

Hai người ở trên xe không nói một câu nào nữa. Mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình.

Dịch Tân thì khẩn cầu, đứa nhỏ sẽ không xảy ra chuyện gì.

Mà Tân Hoành, thì lại nêu như Dịch Tân thực sự không yêu nó, như vậy cô nên làm cái gì bây giờ?

Hai năm trước, cô nhân nhượng anh một lần, bởi vì anh không thích, cô sẽ không có muốn đứa nhỏ kia. Hiện tại, có lẽ là thực sự trưởng thành một ít, lại một lần nữa gặp phải tình cảnh này, thế nhưng cô đã có thể cho mình một đáp án hoàn hảo. —— Lần này, cô nhất định sẽ không lại nhân nhượng anh, mặc kệ anh thích hay không thích, muốn hay không muốn, cô nhất định sẽ không buông tha đứa bé này.

Này trong nháy mắt, nàng đột nhiên nghĩ tới tâm tình của Du Tiểu Nghi lúc đó.

Du Tiểu Nghi trong thời gian mang thai, Tân Hạo cũng rất bài xích, chỉ là Du Tiểu Nghi vẫn như cũ mạnh mẽ sinh ra Tân Hoành.

Tân Hoành vốn vẫn nghĩ không ra, không thể đạt được sự chúc phúc ba ba thì lưu lại nó làm cái gì? Hiện tại, cô nghĩ, đứa nhỏ của cô muốn một cái đõ hồn trưởng chúc phúc làm cái gì?

Nghĩ tới đây, cô đột nhiên cười, mây mù trong mắt bị đẩy ra, rõ cuộc ánh mắt vui vẻ trở lại.

Hai người trở lại biệt thự, Tân Hoành lập tức hướng quản gia mang theo người hầu đi sửa sang một cái phòng.

Quản gia hỏi dùng làm cái gì, Tân Hoành cười nói cho ông biết, "Phòng trẻ con."

Quản gia kinh ngạc, lập tức lại cười nói, "Chúc mừng, chúc mừng thiếu phu nhân, chúc mừng thiếu gia."

Tân Hoành và Dịch Tân đang nghe đến một tiếng chúc mừng này, hai người phản ứng hoàn toàn bất đồng, Tân Hoành cười vui vẻ, trên mặt đều là ôn nhu, mà Dịch Tân, thì ăn sắc đạm mạc, chân mày nhíu lại.

Quản gia dẫn theo người hầu cấp tốc thu thập sạch sẽ một gian phòng, Tân Hoành liền chính mình đem các loại mới mua về... Đồ dùng cao cấp, phóng tới phòng trẻ con, lại chính mình đem tất cả mở ra và bắt đầu bố trí phòng.

Dịch Tân đứng ở cửa phòng nhìn cô bận rộn, trong lòng, nửa tràn đầy, nửa khô kiệt.

Anh đột nhiên muốn cười, khi nào, anh Dịch Tân cũng sẽ bị người bức đến hoàn cảnh chật vật như thế?

Nếu như Phong Dương nói cho anh biết, đứa bé này không là của bọn họ, nó sẽ rời đi, anh sẽ có bao nhiêu mừng rỡ như điên? Anh sẽ chủ động ôm cô, đem mọi thứ cô và hắn thích, cùng nhau mua cho nó; cũng sẽ ở trước mặt cô tươi cười khát khao đứa nhỏ cùng nàng chờ mong nó; nói tốt an ủi cô, cho nàng niềm vui...

Thế nhưng lúc này, mắt thấy của cô tình thương của người mẹ càng ngày càng sâu, càng lúc càng rõ ràng, anh lại cảm thấy vô lực. Anh muốn ngăn cản cô nhưng lại không nói ra được.

Anh phải ngăn cản cô yêu đứa nhỏ của bọn họ như thế nào? Anh làm sao có thể nhẫn tâm ngăn cản cô yêu đứa nhỏ của anh?

Thế nhưng, nếu như lúc này cô càng hâm sâu hơn, đến lúc nếu đứa nhỏ thật có vấn đề, cô làm sao có thể chịu đựng được?

Giờ khắc này, anh thậm chí thà rằng cô bởi vì hận anh, cũng không yêu đứa bé này!

Anh thường xuyên nói, chỉ cần Tân Hoành nhượng anh yêu, anh sẽ cho cô tất cả những gì cô thích, cô đáng giá có. Tất cả.

Thế nhưng lúc này, cô tốt đẹp, yên tĩnh như vậy, ngay trước mắt anh, im lặng chờ đợi nghênh đón sinh mệnh thuộc về anh cùng cô, anh lại không cấp được đi đâu cô muốn.

Anh có chút vô lực đóng chặt mắt, mở ra lại thấy Tân Hoành đang ở trong phòng, cầm trong tay một bộ trang phục nhỏ, chính mình bình tĩnh nhìn anh.

Ánh mắt cùng cô nhìn nhau trong nháy mắt, anh đột nhiên mất hết dũng khí.

Tân Hoành con ngươi híp lại, hỏi hắn, "Anh là muốn vào giúp em?"

Trong lòng anh cười khổ, Tân Hoành quá nhạy cảm, cô đây là đang thăm dò anh.

Tùy ý cười, anh nhìn cô, "Anh nhìn em là được rồi."

Tân Hoành, thực sự, có hay không đứa nhỏ đâu không có vấn đề gì, nhượng anh nhìn cô là được.

Tân Hoành nắm trong tay thật chặt y phục dành cho đứa nhỏ, trong lòng có thứ gì đang dần dần xói mòn, cô nghe thấy thanh âm của mình khô khốc, khẽ run, "Nếu như anh chung quy tính toán không buông em ra, như vậy, anh có thể tận lực yêu nó nhiều hơn một chút?"

Cô chăm chú nhìn anh, cô không biết, anh có thể hay không nhìn ra được, ánh mắt của cô đang run rẩy.

Dịch Tân, em đã như vậy, chỉ cần anh đối với nó hảo, em liền một đời như vậy. Anh không nên ép em, không nên ép em liều mạng ly khai anh. Em không có vấn đề gì, thế nhưng em muốn con của em khỏe mạnh lớn lên.

Dịch Tân cõng không biết ý nghĩ trong lòng Tân Hoành lúc này là được ăn cả ngã vẹkhông, chỉ là thấy ánh mắt cô run rẩy, nghĩ tâm tư cô lúc này là trút xuống trên người đứa nhỏ. Mà anh, không muốn cô như vậy, nếu như đứa nhỏ chung quy không phải là của cô, vậy anh thà rằng cô không có nửa ph`ần yêu. Chỉ vì yêu, cuối cùng sẽ làm cô bị thương.

Mà anh, không muốn cô bị thương.

Anh nhìn cô, nói, "Đứa nhỏ xa xa không có quan trọng bằng em."

Anh nói xong, liền xoay người rời đi.

Tân Hoành nhìn bóng lưng của anh, trên tay buông lỏng, y phục nho nhỏ rơi xuống dưới chân của cô. Trong lòng, có một cảm giác không tốt.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 190: Cục Cưng Trong Bụng (4)

Về sau, Dịch Tân mỗi một lần nhớ tới ngày hôm nay, trong lòng hối hận cùng hành hạ khiến anh trằn trọc khó ngủ. Nếu như một khắc kia, anh không cần có nhu cầu bận tâm như vậy, cho dù là trả lời có lệ cũng nói với cô một câu "Tốt", đáp ứng cô yêu đưa nhỏ nhu cầu hơn một chút, kết cục có hay không cũng sẽ khá hơn, chắc chắn không chỉ có một chút?

Dịch Tân sau khi rời đi, Tân Hoành tiếp tục đem từng món đồ dành cho trẻ em mang ra để trên mặt đất, chỉ là trên mặt, không còn khát khao như lúc trước nữa.

Mấy thứ này, đều rất tốt, chỉ là đứa nhỏ, không nên ở trong này trưởng thành.

Có đôi khi, quyết định chỉ ở trong nháy mắt.

Ở cô được ăn cả ngã vêkhông cầu xin nam nhân kia yêu đứa nhỏ của bọn họ nhu cầu một chút, mà nam nhân kia lại không nguyện ý trả lời cô, cô đã có quyết định.

Cô nhất định sẽ đi, cô nhất định phải rời khỏi người đàn ông này!

Nếu như đứa nhỏ đã định trước không chiêm được ba ba chờ mong và yêu thương, vậy... Liền từ bỏ đi.

Tính toán như vậy, cô cả người trái lại bình tĩnh hơn nhu cầu. Không hề như lúc ban đầu giận dữ, cũng không như sau tâm như tro nguội, cô bắt đầu có ý nghĩ của mình và chống đỡ người, liền thu hồi tâm tư.

Cô nghiêm túc ăn cơm, nghiêm túc đáp lại Dịch Tân mỗi một câu nói, mỗi một cái biểu tình. Dịch Tân thấy cô như vậy, lại chỉ dùng con ngươi xinh đẹp của anh thật sâu nhìn cô không chớp mắt.

Trong lòng cô căng thẳng, sợ bị anh phát giác ra cái gì đó, anh người này, ánh mắt luôn luôn ngoan độc. Lá gan lớn, giả vờ bình thản hỏi, "Anh nhìn em như vậy làm cái gì?"

Dịch Tân cười, "Em đang suy nghĩ gì?"

Cô cả kinh, vì sao anh lại lợi hại như vậy.

Bàn tay nắm thật chặt, cô cười, "Em muốn từ giờ trở đi tu thân dưỡng tính, nỗ lực không giận không buông, làm cho đứa nhỏ khỏe mạnh sinh ra."

Lời của cô làm tim của anh hung hăng kéo ra, sau đó trong lòng đối với cô nghi hoặc liền hết thảy hóa thành áy náy. Anh giơ tay lên, ôn nhu sờ sờ mặt cô, không có nói gì nữa.

Tân Hoành trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Buổi tối, thừa dịp gian Dịch Tân đang tắm, Tân Hoành trốn ra ban công, nhanh chóng bấm máy gọi cho ai đó.

Ngày hôm sau, Tân Hoành như thường lệ cùng Dịch Tân ăn bữa sáng, chỉ là khi đang ăn, Tân Hành tùy ý hỏi anh một câu, "Anh lúc nào đi làm?"

Dịch Tân nhìn cô, con ngươi híp lại.

Cô cười, "Anh biết, anh đã nghỉ đông hơn hai tháng, anh như vậy, em lo lắng anh sẽ phá sản mất."

Anh nhìn cô, mặt mày tràn đầy tiếu ý, "Em yên tâm, cho dù anh phá sản, cũng vẫn nuôi được em hết đời."

Cô xem anh mâu quang lại bỗng nhiên nói, "Có thể hay không nuôi được em trái lại không sao cả, em chỉ là lo lắng cho anh, anh nuôi không nổi người khác."

Anh nhíu mày, "Trừ em ra, không có người nào khác?"

Cô cười, "Không có là tốt nhất. Em cũng không hi vọng con của em theo người khác lúc đó sẽ chịu nỗi ủy khuất. Em cũng có lúc rất keo kiệt, khó tránh khỏi một khi khí huyết dâng lên, sẽ làm ra mấy chuyện thẩy máu."

"A, em phải như thế nào mà thẩy máu?"

Cô nhẹ nhàng lắc lắc trong tay ly sữa, chậm rãi nói, "Nói thí dụ như, ôm đứa nhỏ từ trên lầu nhảy xuống gì gì đó."

Sắc mặt anh đột biến. Anh cho rằng ý của cô là thẩy máu của người khác.

Cô lập tức lắc đầu, "Không, không được, ở lầu hai nhảy xuống cùng lầm cũng chỉ là người tàn phế, không chết được người. Uh, em cảm thấy mẹ em năm đó là không có nghĩ tới vấn đề này, liền tuỳ tiện đi uy hiếp Tân Hạo, cuối cùng cũng chỉ là thất bại. Em lúc này nếu như muốn nhảy, đâu tiên được tìm cái lối mườn điểm, em cảm thấy bệnh viện đại lâu sẽ không lỗi . ."

"Câm miệng!" Anh lạnh giọng nói cắt ngang cô, con ngươi tất cả đều là đồng lạnh.

Cô cũng không cười, nghiêm mặt nói, "Em cũng không phải là muốn uy hiếp anh, chỉ là anh không muốn thả em đi, vậy em nghĩ, anh ít nhất cũng hẳn đối với em phụ trách một điểm, mặc kệ anh có hay không người phụ nữ khác, ít nhất, anh không để cho em cùng đứa nhỏ biết, giấu khá hơn một chút! Không nên giống như Tân Hạo cái tên hồn đản kia, tìm cái người phụ nữ kia tới, đem em và mẹ em bắt nạt thảm."

"A, đúng rã, em cho anh biết, ôm đứa nhỏ nhảy lầu việc này cũng không phải em nghĩ ra được. Hơn mười năm trước, mẹ em đã làm chuyện này. Bất quá bà ấy thất bại, bà ấy nhất thời xúc động không có suy nghĩ đến độ cao, lúc kích động, thời gian một cái chân vượt qua ban công, Tân Hạo ở sau lưng bà ấy nói cho bà ấy..."

Cô nói đến đây, ché nhạo cười, trong mắt lại che không được đau xót, "bà ấy nhảy, ở ngay trước mắt ông ta nhảy. Bất quá rất đáng tiếc, ở đây không đủ cao, bà ấy nhảy xuống tối đa liền mang theo em cùng nhau tàn phế mà thôi."

Cô buông tay, "Mẹ em tính tình chính là quá kiêu ngạo, em nghĩ bà tình nguyện chết cũng không nghĩ tàn phế, càng không muốn em tàn phế. Cho nên, bà ấy đặc biệt không có cốt khí nhảy không thành. Về sau, chờ em muốn tìm lớp mười điểm lâu lúc, lại qua cái kia kích ráng sức, lo trước lo sau, cuối cùng cũng không có nhảy."

Dịch Tân u ám con ngươi chăm chú nhìn cô, cô nhìn không thấy trên tay của anh, gân xanh đã sớm nổi lên.

Cô cười, "Thế nhưng, nếu như bà ấy lúc này dưới suối vàng có biết, hẳn là sẽ rất hối hận. Bởi vì, mặc dù bà ấy không có nhảy lâu, thế nhưng không lâu sau, bà ấy cũng rời đi. Duy nhất sai biệt ở chỗ, bà ấy không có mang theo em. Bất quá, nếu như bà ấy có thể nhìn thấy được bộ dáng của em bây giờ, em nghĩ, bà ấy hẳn là sẽ rất hối hận lúc đó không có ôm em cùng đi chết."

Cô chăm chú nhìn anh, cười lớn một trận, "Em như bây giờ, sống đâu là mất mặt."

"Ba."

Cô nói hoàn, trên bàn toàn bộ đồ sứ bị cường lực đảo qua, nhao nhao rơi trên mặt đất, vỡ vụn.

Kẻ đài sở gây nên lúc này bên môi lại mang theo ôn nhu cười, nhìn cô, "Nói, nói tiếp."

Cô nhẹ nhàng liếc mắt trên mặt đất những mảnh nhỏ và tàn canh, lại lần nữa nhìn anh, trên mặt cười không giảm chút nào, "Dịch Tân, em chỉ hỏi anh một câu, nếu như anh có con gái lớn như em, anh nhìn thấy bộ dáng của em bây giờ, anh cũng sẽ không hối hận sinh ra nó?"

Vốn không kiêng nể gì cả làm tàn lệ, trong nháy mắt, đong lại. Thân thể cứng ngắc, anh nhìn cô, đáy lòng, có một loại cảm xúc không thuộc về
Dịch Tân nổi lên, tựa hồ gọi là nao núng.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 191: Cục Cưng Trong Bụng (5)

Tân Hoành nhìn anh, cười, "Đời người đã gặp được nhau thì sẽ mãi mãi bị trói chặt với nhau. Bởi vì gia đình của tôi không hạnh phúc nên tôi mới gặp anh rồi bị anh trói chặt như thế. Tôi nghĩ, nếu như bi kịch đó còn muốn kéo dài một lần nữa, tôi thà rằng ôm đứa nhỏ đi nhảy lầu còn hơn."

Cô nói xong, không khí bỗng trở nên im lặng. Sau đó, Dịch Tân nghe thấy trong lòng mình một âm thanh tựa như có thứ gì đó vỡ vụn. Cuối cùng, anh nhìn cô, than nhẹ, "Anh cam đoan với em, anh ở bên ngoài không hề có người phụ nữ khác. Em yên tâm... Yên tâm sinh đứa nhỏ rồi anh và em cùng nhau chăm sóc nó thật khỏe mạnh."

"Nhớ kỹ lời anh nói, đừng nên gạt tôi một lần nào nữa." Cô nhìn vào ánh mắt anh.

Tân Hoành nói xong, đứng dậy, mang theo một mớ suy nghĩ hỗn độn mà rời đi.

Dịch Tân vẫn ngồi ở chỗ cũ, cay đắng, phiền muộn nhưng trong nháy mắt đã quyết định xong mọi việc.

Làm một người mẹ... Tân Hoành, nếu như em đã muốn, như vậy, tôi cho em.

Lấy điện thoại, bấm một dãy số gọi cho Phong Dương, Dịch Tân hỏi, "Đứa nhỏ không khỏe mạnh, trong thời gian mang thai đứa bé có ấy có bị tổn hại không?"

Phong Dương nhận được điện thoại, sững sốt, sau một lúc lâu mới phản ứng được, "Ý cậu là gì? Cậu muốn cho Tân Hoành sinh đứa nhỏ?"

"Đúng. Chỉ cần cô ấy không bị thương tổn."

Phong Dương vội la lênh, "Cậu thật sự điên rää! Cô ấy làm sao không bị thương tổn được? Không nói đến việc đứa nhỏ sẽ không khỏe mạnh hoàn chỉnh, chưa kể trong thời gian mang thai còn có thể sanh non, cứ cho như cái thai được chăm sóc, bảo vệ kĩ, nhưng một khi sinh ra, trời sinh cơ thể đứa nhỏ lại không vẹn toàn, cậu cho là Tân Hoành mù, cô ấy sẽ nhìn không thấy sao? Cả ngày cô ấy đều phải nhìn thấy một đứa con như vậy, cậu nghĩ cô ấy phải làm sao bây giờ?"

Phong Dương vừa vội vừa giận, nhưng người đàn ông quyết rũ kia lại nở ra một nụ cười lạnh lùng, "Những trường hợp đứa nhỏ không trọn vẹn rất hiếm. Mỗi ngày lại có rất nhiều đứa trẻ khỏe mạnh được sinh ra."

"Phong Dương, trước đó tôi rất chờ đợi kết quả xét nghiệm chính xác nhất, thế nhưng đó chỉ là một kết quả mà thôi."

Phong Dương nghe được toàn thân chấn động, điện thoại cũng đã bị cắt đứt từ bao giờ.

Anh không thể tin được khi nhìn thấy biểu tượng "Trò chuyện kết thúc" hiện lên màn hình, thất thẫn thật lâu mới có thể quay trở về thực tại.

Dịch Tân thật là điên rää!

Hắn muốn làm gì? Những trường hợp đứa nhỏ không trọn vẹn rất hiếm. Mỗi ngày lại có rất nhiều đứa trẻ khỏe mạnh được sinh ra. Chẳng lẽ hắn nghĩ rằng... Nghĩ rằng sẽ lấy đứa nhỏ khác thay thế?

Hắn tại sao có thể?! Đứa nhỏ của Dịch Tân sau này sẽ là người thừa kế của Dịch gia, nhất định quyền lực và trách nhiệm sẽ rất lớn, tại sao hắn lại có thể tùy tiện tìm một đứa nhỏ khác đến thay thế?

Rồi đứa nhỏ của Tân Hoành sẽ ở đâu? Đúng rồi, tùy tiện đem gửi nó đến chỗ nào nuôi, chỉ cần không cho Tân Hoành nhìn thấy, Dịch Tân có thể cho nó tất cả. Thế nhưng... Làm như vậy, nếu như đã sớm định trước số phận của nó trớ trêu như thế nhưng vẫn cứ muốn sinh hạ nó, đối với nó có phải là quá tàn nhẫn không?

Phong Dương vô lực nhéo nhéo mi tâm. Bỗng nhiên phía sau lại có một tiếng động. Anh cả kinh quay đầu lại, thấy một người bước vào. Tang Nhuế khiếp sợ, một tay vịn cửa, nhìn hắn bằng ánh mắt nghi ngờ.

Trong lòng hắn sốt ruột. Tang Nhuế hỏi, "Anh nói đứa nhỏ không kiện toàn là có ý gì? Tân Hoành và Dịch Tân xinh đẹp như vậy, lại khỏe mạnh như vậy, đứa nhỏ sao có thể không kiện toàn? Phong Dương, anh như thế tại sao lại làm bác sĩ? !"

Vốn dĩ trong lòng Phong Dương đang rất đau đớn, lúc này lại bị Tang Nhuế dọa, càng ân hận tự trách mình. Thế nhưng, đây là trách nhiệm của anh, anh cũng không có ý định tránh, chỉ thở dài, nói, "Là lỗi của anh, anh vì Tân Hoành phổi thuốc tránh thai, nhưng liều thuốc quá nhẹ, chung quy là cô ấy vẫn mang thai. Chỉ là thứ thuốc kia đã bị cô ấy uống vào, anh lo lắng sẽ ảnh hưởng đến phôi thai."

"Bốp!"

Phong Dương chỉ cảm thấy má phải nóng bừng, đau đớn. Tang Nhuế đã hung hăng cho anh một cái tát.

Anh cười khổ, quay đầu lại thì thấy Tang Nhuế đã khóc.

"Phong Dương, anh có đạo đức của một bác sĩ không? Nếu Dịch Tân đã muốn uy hiếp cô ấy, bắt cô ấy tránh thai, tại sao anh không cố gắng ngừa thai triệt để cho cô ấy? Cô ấy có thể không có đứa nhỏ, nhưng lại không thể nào mang thai đứa nhỏ rồi lại phải bỏ nó đi, đặt biệt trong thời điểm quan trọng này lại càng không thể! Anh xem cô ấy cười vui vẻ như thế, lúc này anh lại muốn nói cho cô ấy biết chuyện này, anh làm thế chính là đè chết hy vọng cuối cùng của cô ấy cũng như phá hủy triệt để tình cảm của cô ấy và Dịch Tân!"

Tang Nhuế mắng anh, hai mắt đỏ bừng, càng về sau là khóc không thành tiếng.

Phong Dương rất đau lòng, dang tay đem cô ôm thật chặt vào trong lòng, "Anh biết là anh sai, thật sự xin lỗi em."

Dịch Tân ở tầng dưới bỗng nhiên nghe trên lầu có tiếng động kịch liệt, cả kinh đưng dậy .

Trên lầu vang lên tiếng bùm bùm, tựa như có người ở dùng sức đập hủy cái gì.

Dịch Tân trong lòng kinh hãi, bước nhanh lên lầu, lại nhìn thấy một cảnh tượng làm lòng anh đau như bị dao đâm vào.

Tân Hoành đài tóc rối bù, ở trong phòng ra sức đập mọi thứ. Bởi vì kích động, các sợi tóc lòa xòa che mất khuôn mặt cô, làm cho cô thoát nhìn xao động, điên cuồng lại dữ tợn. Cô tùy ý phát tiết, trang sức bị cô quét rơi đầy trên mặt đất, tay không biết là bởi vì đụng tới thứ cứng rắn góc cạnh hay mảnh thủy tinh nào mà đã bị đâm rách. Lúc này, máu tươi liền dọc theo ngón tay của cô chảy xuống. Lại theo sự phát tiết của cô rơi xuống đất dính vào các đồ vật. Toàn bộ gian phòng, từng chút từng chút, đài nhiễm một màu máu tươi.

Dịch Tân trong lòng cuống lên, gọn gàng né đài tránh khỏi cú ném của cô, cánh tay mạnh mẽ liền đem cô chê trụ. Bộ dáng của cô lúc này làm anh rất đau lòng nhưng cũng rất giận, anh dùng lực đem cô gắt gao ấn vào trong ngực, giận dữ, "Em đang làm gì thế? Em điên rää!"

Tân Hoành bị anh ôm, ra sức giãy giụa, cuối cùng vẫn không thoát khỏi vòng ôm của anh. Hai mắt cô hiện đầy tơ máu, nhưng lại không có nước mắt.

Cô tuyệt vọng, không còn giãy giụa nữa. Thân thể mềm mại mặc cho anh ôm, vô lực ngửa đài nhìn anh, chớp mắt với anh. Rốt cuộc, nước mắt cũng không kìm được mà úa ra, "Dịch Tân, anh lại gạt tôi!"

Cô khóc thảm, bi thương đến cực điểm, ai oán không dứt. Dịch Tân thấy cô như vậy, lòng anh rất đau. Anh chăm chú nhìn cô, nỗ lực kìm chế sao cho giọng nói của mình không hung ác, "Nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Được lắm, tôi cho anh biết, tôi đã tin tưởng anh, anh lại còn tiếp tục gạt tôi!" Cô máy móc đẩy anh ra, lảo đảo nghiêng ngả đến nỗi quỳ trên mặt đất mà đi, lại dùng hai tay xáo trộn đống mảnh trật tự trên sàn nhà tìm kiếm.

Dịch Tân thấy thế, lòng rất đau, cúi người liếc ôm cô quay về trong lồng ngực, vừa vội vừa giận, "Nói cho anh biết, em muốn tìm cái gì, anh giúp em lấy!"

Cô khóc không thành tiếng, "Di động, di động..."

Bỗng nhiên, trong lòng anh như có thứ gì đó hung hăng đấm vào kèm theo một dự cảm không tốt biến thành nỗi đau xé da xé thịt. Nhưng xưa nay anh luôn là người quyết đoán, lúc này cũng không hề chậm trễ, buông cô ra, nhanh chóng lấy từ trong đống hỗn loạn ra di động của cô.

Nhanh chóng mở khóa màn hình, sau đó, bóng dáng cao lớn của anh dường như bị cái gì hung hăng đấm vào, trở nên lảo đảo.

Vẫn là một phong bưu kiện như cũ, nặc danh, không đầu không đuôi, chỉ có duy nhất tiêu đề -- Thiếu phu nhân của Dịch thị mang thai, sự nghiệp có thể cực kỳ hưng thịnh hoặc tạm dừng lại.

Ngày là... Hôm nay.

Dịch Tân thấy khóe mắt như muốn nứt ra, các khớp xương kêu răng rắc.

Tân Hoành ở phía sau anh lắc đầu, cười đến thê thảm lại tuyệt vọng, "Dịch Tân, anh vừa mới hứa với tôi, tôi liền tin anh. Thế nhưng bây giờ, anh lại gạt tôi!"

Nói xong, cô liền xoay người chạy ra ngoài "Tôi không muốn thấy mặt anh nữa, tôi muốn đi, muốn đi ngay lập tức!"

Cô khóc, nước mắt tạo thành một lớp sương mù đọng trên mắt, cơ hồ thấy không rõ mặt đường.

Dịch Tân nghe thấy một "Đi" ngay lập tức phản xạ liền đuổi theo. Trên tay hung hăng liền dùng một chút lực, chiếc di động đó liền bị đập vỡ.

Tân Hoành chạy thẳng một mạch, lại bị nước mắt cản tầm mắt, lúc xuống lầu, chân cô bị trượt.

"A!"

Dịch Tân đuổi kịp cô, ở sau lưng cô nghe được nàng một tiếng kêu sợ hãi, thấy thân thể của cô sắp ngã xuống cầu thang.

Anh mở to mắt, sớm đã không còn bận tâm tới mặt đất, một bước tiến về phía trước, cực nhanh đỡ hông của cô, đồng thời dùng sức ôm cô vào trong cơ thể của mình. Nhưng dưới sự hỗn loạn, anh không có thời gian để chú ý đến dưới chân, trong phút chốc cơ thể anh cũng trượt dọc xuống cầu thang.

Anh kinh hãi, vô ý thức gắt gao đem cô ôm vào lòng, dùng cánh tay còn lại bảo vệ bụng cô.

Hai thân thể từ trên cầu thang trượt xuống.

Là... là trượt xuống, cũng không phải là lăn xuống. Tân Hoành bị Dịch Tân chăm chú ôm vào trong ngực, nằm ở trên người anh, tất cả trọng lượng của cô đè lên thân thể anh.

Khi thân thể hai người đã ngừng lại, anh lập tức kịp phản ứng, nghiêng người, đem cô đặt nhẹ trên mặt đất. Anh cố gắng chịu đựng cái lưng đau của chính mình mà đứng lên, lại cấp tốc đem cô ôm vào trong lòng ngực.

Sau một hồi kinh hãi, đau óc Tân Hoành trống rỗng, chỉ có thể vô ý thức giữ chặt bụng, khóc rống, "Đứa nhỏ, đứa nhỏ..."

Dịch Tân một bên ôm cô hướng ra ngoài cửa, một bên cúi đầu an ủi cô, "Ngoan, không có việc gì, chúng ta lập tức đi bệnh viện, anh bảo đảm, đứa nhỏ sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì."

Quản gia và người hầu nghe thấy nhanh chóng đuổi theo đến lúc Dịch Tân ôm Tân Hoành ra cửa.

Dịch Tân đạp ga, nhưng cũng không ngừng an ủi chỗ ngã phía sau là Tân Hoành đang nằm. Không bao lâu liền tới bệnh viện.

Các bác sĩ bị Dịch Tân tạo áp lực liền cấp tốc đưa Tân Hoành làm kiểm tra, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói, "Dịch tiên sinh yên tâm, Dịch phu nhân không có việc gì, chỉ là bị khiếp sợ."

Dịch Tân lúc này mới yên lòng trở lại, lại nắm thật chặt cánh tay của nàng, cúi đầu, hôn lên trán nàng, "Đừng sợ, đứa nhỏ không có việc gì."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 192: Cục Cưng Trong Bụng (6)

Dù ở trong lòng anh nhưng thân thể cô vẫn run rẩy. Anh biết, từ trên lầu té xuống, cô bị dọa đến kinh hãi. Mặc dù là anh, đến bây giờ nghĩ lại anh vẫn còn rất sợ, huống chi là cô. Nếu như lúc đó anh chưa kịp đem cô kéo vào trong lòng, có lẽ cô sẽ té xuống...

Chỉ là suy nghĩ trong đầu, đã không nhịn được được lạnh hết cả người.

Hôn sâu vào khuôn mặt nhợt nhạt của cô. Cô lại đột nhiên cúi đầu lên tiếng, "Anh thế nào rã?"

Trong nháy mắt, nụ hôn của anh dừng lại ở trên mặt của cô, có chút vui vẻ nhưng cũng có chút lo lắng.

Cô thấy anh không nói lời nào, cô giãy giụa ra khỏi nụ hôn của anh, đôi mắt cô chăm chú nhìn vào khuôn mặt anh, hỏi lại một lần nữa, "Anh thế nào rã? Cao như vậy té xuống, em lại không sao, anh hẳn là bị thương không nhẹ rã. Hay là ta đi tìm bác sĩ..."

Cô còn chưa nói hết, đã bị anh hôn rã.

Anh vội vàng hướng đến môi cô mà hôn, rất gấp rút, lại mang theo sự đau lòng, ở trên đôi môi mặn mại của cô mà trêu chọc. Bởi vì kích động, giọng nói của anh mơ hồ không rõ, "Anh không sao, chỉ cần em không có việc gì anh cũng sẽ sao"

Tân Hoành lúc đầu dùng tay đánh vào lưng ngực anh chống cự, càng về sau, cũng không biết là trầm mê trong nụ hôn của anh hay là mê muội trong lời nói của anh, thân thể cô mềm nhũn, tùy theo ý anh.

Dịch Tân thấy cô không hề chống cự, liền lớn mật đẩy nụ hôn sâu hơn, đâm lưỡi cạy hàm răng của cô, trượt vào khoang miệng, kịch liệt cùng cô dây dưa. Giờ phút này, anh mới biết, có một loại sợ, gọi là nghĩ mà sợ. Vào khoảnh khắc đó, không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể mượn bản năng kéo cô vào trong ngực mình, thậm nghĩ có anh ở đây, nhất định không thể để cho cô bị một chút thương tổn.

Thế nhưng sự quá hối tư tưởng, nhưng vẫn cũ một thân mõm hôi lạnh.

Hoàn hảo, tới kịp kéo cô.

Hôn đủ rã mới buông cô ra, làm cô tựa vào người anh mà thở dốc.

Anh khẽ vuốt ve lưng cô, thở dài, "Sau này không nên kích động như vậy, em dọa anh sợ chết mất."

Cô ở trong ngực anh, im lặng không lên tiếng, rất lâu sau mới cúi đầu nói, "Em biết rã."

"Nghê Tranh cô ấy có mang thai hay không anh không biết, anh chỉ có thể nói cho em biết, đó nhất định không phải là con của anh." Anh nói, tay nhẹ nhàng đi xuống, ôn nhu dừng ở trên bụng của cô, "Con của anh chỉ có một, nó còn ở nơi này. Tân Hoành, em tin anh, có được không?"

Anh vì sợ cô buồn liền giải thích, sớm đã chờ mong cô có thể trả lời cho anh biết. Chính anh cũng biết, nếu là anh, anh cũng rất khó tin tưởng một lần nữa.

Nhưng không ngờ, cô ở trong lòng anh lại lần nữa lên tiếng, "Được."

Anh mừng rỡ, một phen kéo cô, vội vàng nhìn lại gương mặt tuy tái nhợt của cô, lại sớm đã bình tĩnh rất nhiều. Anh nhịn không được trong lòng kích động, lại bật thốt lên hỏi, "Em nguyện ý tin tưởng anh?"

Cô yên lặng nhìn anh, "Em chỉ nghĩ không nên lại nghi ngờ anh nữa."

Chỉ là nghe xong một câu nói của cô, trong lòng anh đột nhiên sinh ra một chút khác thường.

Không kịp nghĩ nhì ~~ài~~, cô đã nhẹ nhàng đẩy anh, "Anh lo cho vết thương của anh một chút đi, nhất định không nhẹ, nhanh đi. Em không muốn đứa nhỏ bị thương, em càng không muốn cha của đứa nhỏ bị thương. Em... Em chỉ là nhất thời mất đi lý trí, thiếu chút nữa... Dịch Tân, xin lỗi."

Cô mềm mại chống cự anh, dáng vẻ của cô làm tâm trí anh nhất thời rã mù. Anh lại tiếp tục đem cô ôm chặt, ở bên tai cô nói, "Không nên nói xin lỗi, em không có sai, là lỗi của anh, anh không đem sự tình xử lý tốt, mới để cho em kích động như vậy. Anh bảo đảm, sau này sẽ không bao giờ có chuyện như vậy xảy ra."

Tân Hoành ở trong lòng anh, chua xót cười, rốt cuộc giơ tay lên, vòng qua hông anh, đem đài chôn vào trong lồng ngực anh.

Không lâu, Phong Dương tới, dẫn Dịch Tân đi xử lý vết thương, còn Tang Nhuế giúp đỡ Tân Hoành.

Dịch Tân buông Tân Hoành ra, nhưng vẫn mặc kệ vết thương của chính mình, mặt lạnh nói với Nguyên Thâm mấy câu. Nguyên Thâm nghe xong, lập tức gật đài rầm nhanh chóng rời đi.

Phong Dương nhìn vào con ngươi của Dịch Tân có pha hung ác, lại pha chút lạnh lẽo, Phong Dương cả kinh, "Cậu muốn Nguyên Thâm đi tra ra là ai đã tung tin đồn đó à?"

Dịch Tân nhìn Phong Dương một cái, không nói gì, nhưng với biểu tình này cũng đã đủ nói rõ tất cả.

Tân Hoành kinh hãi, Dịch Tân nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ đài sở gây nên chuyện này.

Nghĩ tới đây, Phong Dương toàn thân một giật mình. Không, không ngừng phát bưu kiện đó, còn có Nghê Tranh...

Lần này, sợ là Dịch Tân sẽ không còn nể mặt nữa.

Phong Dương bước vội, "Buổi tiệc rượu đó..."

Dịch Tân nghe thấy tiệc rượu hai chữ, bỗng nhiên dừng bước lại, quay đầu lại, lạnh lùng nhìn hắn một cái, "Phong Dương, cậu tốt nhất không cần lo chuyện của tôi!"

Phong Dương lập tức im lặng.

Vừa không dám, cũng không có lập trường. Tân Hoành như vậy, vốn dĩ cũng là do lỗi của anh.

Dịch Tân hờ hững, "Mau giúp tôi xử lý vết thương, nếu không, cô ấy nhìn thấy lại thương tâm."

Phong Dương vừa đã phục tinh thần, liền cuống quít dẫn hắn đến một gian phòng bệnh khác, để cho y tá đem thuốc chữa trị tới

Tân Hoành cũng không có nói với Tang Nhuế chuyện bưu kiện. Mà Tang Nhuế đang nhớ đến những lời Phong Dương nói. Thế nhưng rắc rối ở chỗ, lúc này Tân Hoành đang cười nói cùng đứa nhỏ trong bụng, Tang Nhuế mặt tái nhợt, đau lòng, lại nói khó mở miệng. Thậm chí Tang Nhuế còn đang nghĩ, vì sao không cho Tân Hoành té rã sảy thai? Chung quy Tân Hoành cũng sẽ chịu hơn biết bao...

Vừa mới nghĩ tới đây, Tang Nhuế lại trong nháy mắt tỉnh táo lại. Không, không được. Tân Hoành vừa ngã, nếu quả thật có việc gì, chính là mẹ con đều có chuyện!

Tang Nhuế dùng sức vỗ đùi của mình, vốn dĩ Dịch Tân sẽ không ngốc đến như thế, nhất định sẽ không để Tân Hoành chính mình té xuống!

Tân Hoành thấy Tang Nhuế vừa vào cửa gương mặt liền ảo não. Lúc này không biết đang suy nghĩ gì, còn lấy tay tự đánh chính mình. Tân Hoành nhịn không được cười một tiếng, "Cậu đang làm gì vậy? Đứa nhỏ không có việc gì, cậu có muốn nghe nó động đậy một chút không?"

Tang Nhuế cười gượng

Tân Hoành thật sự không chú ý đến nụ cười gượng của Tang Nhuế, muốn ngày đó nhân viên cửa hàng tiểu thư lời, rã hướng Tang Nhuế hài lòng nói lên.

Tang Nhuế nghe Tân Hoành mặt mày hờn hở tự thuật, tâm trạng rất xấu, cuối cùng cứng ngắc hỏi, "Dịch Tân cũng tin cậu đang mang long phượng thai?"

Nếu là như vậy, chỉ có thể nói, ngu ngốc là một căn bệnh truyền nhiễm !

Tân Hoành nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đôi mắt nhíu lại, nhìn về phía Tang Nhuế, "Nghe giọng điệu của cậu tựa hồ như là rất không hi vọng tờ đang mang long phượng thai?"

Thoáng chốc, Tang Nhuế bừng tỉnh ngộ -- Dịch Tân không phải là ngu ngốc, mà anh là người nhu nhược!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 193: Cục Cưng Trong Bụng (7)

Quả nhiên, tục ngữ nói đúng, làm mẹ nữ nhân thương không dậy nổi!
(lúc làm mẹ thì người phụ nữ sẽ bị tổn thương rất nhiều)

Tang Nhuế đổ mồ hôi lạnh.

Lúc này, Dịch Tân cũng đã đẩy cửa tiến vào, thấy Tân Hoành hip mắt nhìn Tang Nhuế, nhẹ giọng hỏi, "Thế này là thế nào? Tang Nhuế bắt nạt em sao?"

Nói xong liền đi qua đem nàng ôm vào trong ngực.

Tang Nhuế phải đau hàng trước hai người này!

Hai người này, bây giờ là một người ngu ngốc, một người nhu nhược, không có người nào bình thường hết!

Tang Nhuế cảm giác mình không thể trêu vào, chỉ có thể nhìn Tân Hoành cười gượng, "Tôi giúp hai người hỏi thăm Phong Dương dưỡng long phượng thai thế nào rã..." Nói xong, cuống quýt đi ra ngoài.

Tân Hoành nhìn bộ dáng hốt hoảng của Tang Nhuế, cười.

Dịch Tân bình thường rất hiếm khi thấy cô cười, không nhịn được mà trái tim xao động, ôm cô, đằng thời hôn lên mặt cô một cái.

Tân Hoành lúc này mới nhìn về phía hắn, hỏi, "Vết thương đã xử lý được rã?"

"Ừ." Hắn vừa nói vừa thưởng thức tóc của cô.

"Để em xem thử." Cô nói, một tay đẩy anh, xoay người anh lại.

Anh nhìn cô, nhịn không được, cười, "Em như vậy là thái độ gì? Sợ anh trả lời cho có lệ hay sao còn muốn kiểm tra?"

Ánh mắt cô vẫn kiên định, "Em xem thử."

Thấy thái độ kiên quyết của cô, trong lòng miễn cưỡng xoay người, cho cô vén quần áo anh lên kiểm tra.

Tân Hoành nhìn thấy lưng Dịch Tân sưng đỏ mảng, có một vài vết thương vừa sâu lại vừa dài, ngang dọc đều sưng tấy, trùng mắt sợ hãi. Tuy là đã có chuẩn bị tâm lý, anh ở trên cao như vậy té xuống, còn ôm cô, anh nhất định sẽ không dễ chịu, nhưng lúc này cô vẫn cõi nhịn, không để cho anh thấy được cô đang lo lắng.

Cô cẩn thận đưa tay lên chạm vào vết thương của anh. Anh khẽ động đậy thân thể, khiến cô khó mà xem xét. Cô cuống quít thu tay lại, lại nhịn không được mà khóc. Cô hung hăng lấy tay lau nước mắt, ổn định cảm xúc rã mới kéo áo anh xuống.

Từ đầu đến cuối, cô vẫn giữ thái độ rất bình tĩnh.

Lòng anh khẽ xao động. Anh xoay người, cô lại bỗng nhiên đụng vào ngực anh, gắt gao ôm lấy hông anh, thấp giọng nói, "Dịch Tân, xin lỗi."

Anh bật cười, ôm lấy cô, "Làm sao vậy? Chỉ là vết thương nhỏ, đã làm em sợ rã sao?"

Cô ở trong lòng anh liên tục lắc đầu, "Em đã nghe Phong Dương nói, mặc dù anh rất hay gặp nguy hiểm nhưng chưa từng bị thương nặng như thế. Mà em lại luôn luôn làm anh bị thương, xin lỗi."

Anh nghe giọng nói nghẹn ngào của cô, tâm trạng cả kinh, cuống quít nhìn cô, quả nhiên thấy hai mắt cô ửng đỏ, trên mặt ẩm ướt. Trong nháy mắt, chỉ cảm thấy trong lòng có một nỗi đau chậm rãi tan, sau đó, nỗi đau ấy từ từ lan rộng không điểm dấu chốt.

Anh hôn lên trán cô, giọng nói khàn khàn, "Tiểu ngu ngốc, nam nhân bảo vệ cho vợ và đứa nhỏ, bị thương một chút thì có gì phải sợ?"

Cô nghe xong, chỉ cảm thấy trong lòng đau khổ. Cô nhắm mắt lại, đưa tay ra choàng qua cổ của anh, đem môi mình hướng đến môi anh mà hôn.

Nàng chủ động hôn, lúc đầu anh cả kinh, lại trong nháy mắt kịp phản ứng. Sau đó, không cần biết đang ở nơi nào, một cái chớp mắt, cơ thể hai người đã nóng rùng rực.

Một khi cô đã nhiệt tình như thế, anh cũng không thể khống chế được. Một bàn tay gắt gao đem cô ôm vào trong ngực, một bàn tay ở trên người cô, di chuyển như sóng cuồng, lướt anh ở trong miệng cô làm càn mà đi ra, đi vào, khiến cô phải thở gấp.

Cô lại không biết sợ hãi, cho dù anh lúc này đã nhiệt tình đến nỗi đáp ứng không xuể, nhưng cô vẫn lớn mật khiêu khích anh. Cái lưỡi ngọt ngào của cô khẽ vươn ra, cay nhẹ vào răng của anh, vừa chạm vào, trong nháy mắt anh đã mãnh liệt đáp trả lại cô, như là sóng lớn từng chút, từng chút cao thêm một bậc. Anh cởi bỏ thắt lưng, giải thoát cho nơi nào đó của mình.

Anh ôm cô ngã xuống giường.

Cô một mực giận anh trong vòng một tháng. Trong lòng anh tuy khát vọng cô, lại chỉ có thể nhìn, không thể đụng vào cô. Tình cảm kiềm chế được không phải là không khổ, chỉ là, càng không muốn làm cô khổ.

Lúc này, cô chủ động cám dỗ, làm cho tất cả kiềm chế và phòng tuyến của anh liền sụp đổ trong nháy mắt. Ôm cô, không bao lâu, hai người đều đã động tình khó nhịn.

Quần áo của đã cởi ra phân nửa của cô bị anh đè dưới thân, da thịt đã ửng hồng, hơi híp mắt, ánh mắt mê muội, ngừa đầu hưởng thụ nụ hôn liên tục rơi trên người cô của anh.

Mà bộ dáng của cô lúc này lại càng kích thích thân thể anh, trong nháy mắt sự cứng rắn nóng rực lại càng tràn trọng thêm, đã có một chút khống chế không được, hai người đều hết sức căng thẳng.

Không ngờ, lúc này ngoài cửa lại có người đi đến. Sau đó, cánh cửa bị mở ra.

Dịch Tân cả kinh, cấp tốc kéo chăn che lại nửa thân trên của mình. Anh phẫn nộ xoay người lại, ánh mắt sắc bén tựa hồ phải đem người đó xé nát.

"Là ai!"

Người vừa bước vào là một y tá. Đập vào mắt cô chính là một nửa thân trên cường tráng của nam nhân, dưới thân anh ta hình như còn có một người. Mặt cô lì lèn đỏ, đồng thời lại bị anh nhìn bằng một ánh mắt tàn nhẫn, trong thâm tâm hận không thể tìm một chỗ nào đó trốn vào.

Bỗng nhiên cả người cô thấy lạnh, mắt không dám liếc, chỉ có thể lắp bắp nói, "Là, là bác sĩ Phong kêu tôi tới. . . Nói rằng đã có thể xuất viện. . ."

Sợ đến mức lời của cô không thể thành một câu hoàn chỉnh, nói xong chữ cuối cùng, liền đi như chạy ra ngoài.

Tân Hoành trốn ở trong chăn, mặt đỏ đến nỗi nếu so với y tá kia cũng không khác hơn là mấy.

Dịch Tân quay đầu lại, thấy bộ dáng này của cô, mới vừa rã đang thời khắc mấu chốt lại bị người khác cắt ngang, tức giận trong nháy mắt biến mất hơn phân nửa. Anh nhìn cô nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Tân Hoành quỳnh lên, dùng chân nhẹ nhàng đá đá chân anh, "Anh đi ra đóng cửa đi."

Anh dù bận vẩn ung dung nhìn cô, thấy khuôn mặt cô ửng đỏ giống như là sấp cháy, lúc này mới xuống giường, khóa trái cửa lại.

Trở lại trên giường, anh cười, nhưng không có tiếp tục mà kéo áo cô lên, sửa sang lại quần áo của mình rồi đứng dậy.

Cô nằm trên giường, tức giận, vừa nhìn anh vừa căm mội.

Anh thấy bộ dáng cô như thế, nhận không được cúi đầu cười ra tiếng, khàn khàn hỏi cô, "Muốn?"

Tân Hoành quỳnh lên, hung hăng quay đầu đi.

Anh cúi đầu hôn cô, "Chúng ta về nhà làm."

Cô hung hăng đẩy anh, mang theo tức giận, nhưng vẫn như cũ nhất quyết không nhìn mặt anh.

Anh cười nói, "Vừa rồi y tá kia ý tứ đã rõ, Phong Dương kêu cô ấy đến nói cho chúng ta biết, em có thể xuất viện."

Cô nghe xong, trong lòng căng thẳng, bỗng nhiên nhìn anh, "Ngay tại nơi này, có được không?"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 194: Cục Cưng Trong Bụng (8)

Nhìn thấy sắc mặt cô bỗng nhiên khó coi, lòng anh hơi kinh ngạc.

Cô cẩn thận nhìn anh, lặp lại, "Ngay tại nơi này, đừng trở về nhà, có được không?"

Bỗng nhiên anh nhớ tới trong nhà còn một đống bừa bãi ở phòng ngủ chính, còn có sự việc lúc nãy tại cầu thang làm cô sợ đến gần chết...
Trong lúc nhất thời, anh mỉm cười.

Cô đem thân thể mình xê dịch đến trước người anh, lại chủ động ôm lấy anh, đầu cho vào trên bờ vai anh, thấp giọng hỏi, "Anh và em nghỉ lại đây một lúc rã trở về nhà, được không?"

Cơ thể mềm mại ấm áp của cô dán vào cơ thể anh. Cơ thể anh vốn đã động tình trong nháy mắt lại cuộn trào mãnh liệt hơn. Anh chỉ nghe giọng nói của mình khàn khàn, lộn xộn, "Được. Vậy thì ngay tại nơi này."

Sau đó, anh liền điên cuồng đem cô ôm vào trong ngực mà hôn.

Kiem chẽ dục vọng trong vòng một tháng, một khi đụng vào sẽ hoàn toàn không chẽ được. Anh đem cô đặt ở dưới thân, kịch liệt hôn, vuốt ve. Nhưng trong lúc mấu chốt, vì nhớ đến đứa trẻ trong bụng Tân Hoành, anh bỗng nhiên dừng lại.

Cô lại cực nhanh vươn cánh tay vòng qua anh, kéo anh lại gần cô, "Đừng ngại, anh nhẹ một chút, đứa bé không yếu ớt đến như vậy."

Cô nói xong, chân liền tự động quấn lên hông của anh.

Thoáng chốc, anh chỉ cảm thấy toàn thân máu huyết sôi sục, thầm trí nóng rực trong chớp mắt.

Anh nhìn cô, khàn giọng gầm nhẹ, "Đây là do em muốn!"

Nói xong, anh cử động thân thể, trong tích tắc, nơi nào đó của hai người đã kết hợp với nhau.

Lại một lần nữa bị khát vọng bao vây, trong nháy mắt, cô và anh đều cúi đầu thở gấp ra tiếng. Sau đó, vốn dĩ cái gọi là kiêng dè, một khi gặp tâm linh và dục vọng kết hợp khoái cảm, liền biến mất trong nháy mắt. Anh và cô không còn chần chờ nữa, chỉ nghe theo khát vọng sâu trong nội tâm, ngay lúc này dùng chính mình toàn bộ đi yêu xúc tu có thể đụng người nọ.

Nhất là Tân Hoành lần này, từ lúc ở cùng đến nay chưa một lần nhiệt tình khi cùng anh hoan ái. Những lúc như vậy luôn luôn là do anh chủ đạo, anh vốn dĩ nhiệt tình, còn cô ứng phó anh đã có một chút ăn không tiêu. Ở trên giường, cô luôn luôn ở thế bị động. Lúc này, lại như là sâu trong đáy lòng bị xúc động. Cô chủ động với anh, nhiệt tình với anh, làm anh triệt để không khống chế được, sau đó cùng cô lăn qua lăn lại.

Cô lại không biết sống chết, không chút sợ hãi, trái lại như là cổ vũ hơn, một lần lại một lần kích thích anh, sau đó, hai người cùng nhau trầm luân, mất đi lý trí.

Khi kích tình qua đi, màn đêm đã buông xuống.

Anh lúc này mới có chút thỏa mãn, bằng lòng buông cô ra, để cô nằm nghiêng bên cạnh, đem cô ôm vào trong ngực. Thấy sắc mặt của cô ửng hồng, tóc ướt mèm, dính ở trên mặt, đáy lòng trong sâu thẳm nhịn không được mà vui thích và tự hào, nhìn cô, cười, "Không xong rồi, nãy giờ đã quên mất đứa bé . . ."

Anh nói, tay lại chậm rãi mò đến bụng dưới của cô.

Cô hơi mở mắt ra, liếc anh, "Anh rõ ràng là cố ý lờ nó đi, nó đâu biết!"

Ánh mắt anh thoáng chốc lóe lên, giọng nói khàn khàn, "Nó thực sự đ`èu biết? Nó biết nó ba nó yêu mẹ nó như thế nào?"

Toàn thân cô nóng lên, mặt đỏ ngượng ngùng, dời đ`èu đi chỗ khác, né tránh t`âm mắt của anh, "Cái này nó không biết!"

Cô nói xong, mặt mũi căng thẳng, nhưng đã bị hắn giữ lại.

Cô giãy giụa, tránh không được, rốt cuộc quay đ`èu trừng mắt với anh. Thấy con ngươi của anh tràn đ`èy sự cung chi`èu, lòng cô m`èn nhũn, nhân tiễn nói, "Nó thật không biết, nó v`ề sau đang ngủ."

Anh cười, lúc này mới buông cô ra, sửa lại thành tư thế ôm cô, "Ừ, nó rất biết đ`èu, biết nên ngủ thời gian sẽ phải ngủ."

Đôi mắt Tân Hoành híp lại thành một đường thẳng. Lại chủ động tựa sát anh, tháp giọng, "Em mệt r`ã, anh ôm em ngủ."

Võn dĩ trong lòng vẫn còn lưu lại một thứ bóng mờ như là bóng ma, đột nhiên bị cái gì phất một cái, như là có ánh sáng chiếu vào, trong nháy mắt bóng ma ấy không còn nữa. Anh chỉ cảm thấy ánh nắng tươi đẹp mà thỏa mãn.

"Được." Anh ôm cô đ`èu chỉnh tư thế ngủ thoải mái nhất.

Cô tựa ở trước ngực anh, nhắm mắt lại.

Một lúc lâu, lại đột nhiên nói, "Sáng sớm ngày mai, em nghĩ em sẽ ăn cháo đậu đỗ."

Nghe cô nói, anh nhịn không được ánh mắt có ý cười cười. Cúi đ`èu hôn vào trán cô, ôn nhu nói, "Được, sáng sớm ngày mai, anh giúp em làm cháo đậu đỗ."

Cô nghe xong, tay buộc chặt vào hông của anh. Trước khi anh ngủ, cô đã thiếp đi, rốt cuộc cũng đã an tâm ngủ.

Cho đến khi hô hấp của cô d`ần d`ần bình ổn, anh mới ngủ theo.

Ngày hôm sau, mặt trời còn chưa nhô lên. Từ bên ngoài, cánh cửa nhẹ nhàng bị kéo ra, trên giường cô bỗng nhiên mở mắt.

Sau đó, lại chăm chú nhìn anh. Rốt cuộc hạ quyết tâm, rời giường, nhanh chóng mặc quần áo vào.

Bây giờ còn quá sớm, trên hành lang bệnh viện cơ hồ không thấy bóng người. Tân Hoành đi bộ, dùng thang máy đi xuống, đi thẳng ra khỏi bệnh viện.

Trên đường, lúc này chỉ có loáng thoáng một ánh sáng. Tân Hoành tùy ý bắt một chiếc taxi băng lên, "Tài xế, cho tôi đến sân bay, dừng lại ở trạm số ba, cảm ơn!"

Tài xế là một người trung niên mập mạp, thấy cô đến sân bay sớm như vậy, cười nói, "Cô nương đuổi máy bay à?"

Tân Hoành cười, "Không, tôi đi gặp một người bạn. Cô ấy đi nơi khác sống, mười năm rưỡi không thấy trở về, tôi đi tìm cô ấy."

Tài xế gật đầu, cười nói gì đó.

Tân Hoành lại đột nhiên cả kinh, "Chết rưỡi, tôi quên mang theo đồ đạc!"

Tài xế cuống quít lái chậm tốc độ, vội hỏi, "Cô muốn lại trở lại lấy sao?"

"Không được, máy bay sắp bay lên, bây giờ trở về thì không kịp." Tân Hoành trầm ngâm, lại quyết đoán hỏi tài xế, "Tài xế, có thể cho tôi mượn di động của ông được không? Tôi liên lạc với bạn tôi. Cô ấy cũng muốn đi tiên tôi, tôi cho cô ấy đến, lúc đó cô ấy sẽ giúp tôi trả phí taxi."

Tân Hoành không hề ngạc nhiên về hướng về phía kính chiếu hậu nhìn gương mặt cười của người tài xế.

Tài xế vừa nghĩ thông suốt, liền tăng nhanh tốc độ, đem điện thoại di động của mình đưa cho Tân Hoành, "Được. Cô đừng lo lắng, lúc này

không kẹt xe, chắc chắn theo kịp."

Tân Hoành cảm kích cười, lại cấp tốc bấm một chuỗi dãy số.

Điện thoại đầu dây bên kia có người bắt máy, Tân Hoành chỉ bình tĩnh nói, "Điền tỷ, qua đây đi, ở phòng dành cho khách của sân bay chờ tôi."

"Được rồi." Bên kia nói xong, lập tức cúp điện thoại. Hắn là đợi đã lâu, chỉ chờ lúc này nhận được tin tức liền cấp tốc xuất phát.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 195: Cục Cưng Trong Bụng (9)

Dịch Tân lái xe trở về biệt thự, khéo môi còn mang theo một nụ cười thỏa mãn. Đêm qua Tân Hoành mị hoặc đến nỗi nói không nên lời, vô số lần làm anh suýt nữa không khống chế được.

Nhớ tới những chi tiết ấy, trong lòng nhin không được mà cảm thấy như có một dòng nước ấm tràn đày.

Có lẽ, anh bị cô dọa thật rầm.

Cô muốn uống cháo, anh liền hiện tại trở về nhà mang cháo về, chờ cô tỉnh lại là có thể uống được.

Nghĩ tới đây, tâm trạng khẽ lay động, bỗng nhiên có một tia khác thường, khéo môi mang ý cười, ánh mắt cứng đờ.

Anh gấp tốc đè xuống một phím trên điện thoại.

"Nguyên Thâm, cậu bây giờ lập tức đi bệnh viện, đợi ở ngoài phòng bệnh."

Đầu kia lại nói, "Tân thiếu gia, đã tra được người lần thứ hai tung ra bưu kiện là ai."

Dịch Tân nghe xong, tâm tình nãy giờ luôn luôn trầm ổn nhưng giờ lại nhin không được hung hăng một chút, cũng không rõ vì sao, anh đột nhiên hạ phanh lại, đem xe dừng ở ven đường. Giọng nói trở nên lạnh lẽo, "Nói."

"Điên Tĩnh."

Sắc trời vẫn còn mờ tối, chiếc Bugatti uy nghiêm thoảng chốc gọn gàng quay đầu lại, như một mũi tên nằm trên dây cung được kéo căng, mới sáng sớm trên đường phố đã lóe lên ánh đèn xe.

Tân Hoành, em tốt nhất đừng để bị tôi bắt được!

Tân Hoành đến đó, Điền Tĩnh mặc áo khoác ngoài màu đen, sáng sớm đã đứng chờ trong gió, trong tay cầm một cái giỏ đồ. Tân Hoành kêu tài xế xe taxi dừng ở trước mặt Điền Tĩnh, lúc này mới xuống xe.

Điền Tĩnh cấp tốc thanh toán tiền xe cho Tân Hoành. Lúc này mới nhìn về phía cô, cầm giỏ đồ đưa cho cô, "Những gì cậu cần đều ở trong giỏ đồ này."

Tân Hoành gật đầu, giọng nói thành khẩn, "Cảm ơn."

Đồ vật bên trong, chứng minh thư, hộ chiếu, giấy tờ, cô cần, bất quá đầu là giả.

Điền Tĩnh hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn hỏi, "Tôi biết bây giờ nói những lời này đã quá muộn, chỉ là, tôi còn là muốn hỏi cậu một câu, cậu thực sự phải làm như vậy sao?"

Gió thổi lạnh. Tân Hoành cười, gật đầu. Không có bất kỳ lời nào thừa để nói, chỉ có kiên quyết.

Điền Tĩnh thấy bộ dáng lúc này của Tân Hoành, nhịn không được hai mắt chua xót khổ sở. Điền Tĩnh hung hăng chớp mắt, mới miễn cưỡng cười, lấy từ trong túi tiễn ra một cái thẻ, đặt vào tay Tân Hoành, "Đây là tôi tặng con nuôi quà gấp mặt."

Tân Hoành từ chối nhận, lắc đầu, "Yên tâm, bà ngoại cũng đã để lại cho tôi một ít tiễn. Ở nước ngoài cũng sẽ không túng quẫn, có thể an tâm sinh hạ đứa nhỏ."

Điền Tĩnh đột nhiên dùng một tay còn lại nắm tay cô, không cho cô từ chối, "Tân Hoành, nếu như cậu còn xem là Điền tỷ là bằng hữu thì hãy

nhận đi. Cậu là một nữ nhân, lại còn mang theo đứa nhỏ, sau này còn phải dùng tiễn nhiếp mà, cứ cầm lấy. Vốn dĩ cũng là bởi vì cậu, Điền tỷ hôm nay mới có thể lấy số tiễn này ra mang đến."

Điền Tĩnh nói xong, viễn mắt đã đỏ, hai mắt ướt sưng.

Tân Hoành thấy tình trạng đó, rõ cuộc không từ chối nữa, "Vậy thì tờ sẽ nhận, cảm ơn."

Tân Hoành chủ động ôm Điền Tĩnh, lại nói nhỏ bên tai cô, "Điền tỷ, lần này, là nhờ có cậu."

Điền Tĩnh trong lòng đau xót, cười khổ, "Tớ chỉ hi vọng, tớ làm vậy không phải là hại cậu."

Tân Hoành cứng đờ.

Điền Tĩnh buông cô ra, cố gắng cười cười, "Vào đi, tớ sẽ không tiễn cậu. Cậu nhớ bảo trọng."

Tân Hoành nhìn cô ấy, gật đầu. Sau đó, xoay người tiến vào phòng khách.

Điền Tĩnh nhìn bóng lưng Tân Hoành, khẽ thở dài.

Khuya ngày hôm trước, Tân Hoành đột nhiên gọi cho cô, nói có chuyện gấp cần cô giúp. Trong lòng Điền Tĩnh lập tức có dự cảm không lành, nhưng cũng không nghĩ rằng, Tân Hoành muốn cô giúp cô ấy tuyên bố có một người phụ nữ khác mang thai, thậm chí muốn ám chỉ cha của đứa bé kia là chồng Tân Hoành, Dịch Tân. Đồng thời, giúp cô trong thời gian ngắn nhất làm ra một bộ giấy chứng nhận, sau đó chờ tin tức của cô.

Điền Tĩnh trong lòng bất an, hỏi lại lần nữa cô ấy tại sao muốn làm vậy, Tân Hoành lại khóc.

Quen biết hơn hai năm, theo như Điền Tĩnh biết, Tân Hoành chưa bao giờ lộ vẻ yếu đuối trước mặt người ngoài. Cho nên, Tân Hoành vừa khóc,

đã triệt để thuyết phục được cô. Sau đó, Điền Tĩnh thậm chí không cần biết chuyện này sẽ liên lụy đến mình như thế nào liền đáp ứng Tân Hoành. Điều duy nhất Điền Tĩnh để ý đến là, Tân Hoành mang thai, lại rất thõng khổ, cô ấy muốn rời đi.

Điền Tĩnh biết Tân Hoành thân phận đặc biệt, cho nên việc này, cô thậm chí không nói với chồng của mình, chính là vì tránh làm cho Tân Hoành rơi vào tình thế nguy hiểm.

Điền Tĩnh nhìn một đường đi về phía trước thậm chí không chút do dự nào nhìn bóng lưng Tân Hoành, khẽ thở dài một cái.

Tân Hoành, từ thực sự hi vọng lần này lựa chọn của cậu là đúng.

Tân Hoành hỏi thời gian chuyến bay xuất ngoại gần nhất, kết quả lại làm cô thất vọng.

Chính là nhanh nhất cũng phải nửa giờ sau mới có thể bắt đầu đăng ký thủ tục.

Trong lòng cô lo lắng, nhưng cũng không thể tránh được, chỉ có thể ở trong đại sảnh sân bay bất an chờ đợi. Tay cô không tự chủ được mà xoa bụng của mình.

Con yêu, mẹ sẽ nhanh chóng cùng con rời khỏi đây.

Ách... Con sẽ không phải là long phượng thai đi? Tân Hoành nghĩ đến liền bật cười, sau đó lại bỗng nhiên buông.

Nếu như con thật là long phượng thai, vậy có phải là mẹ phải nỗ lực làm việc hơn nữa không? Ừ, mẹ cảm thấy khi nào máy bay đáp xuống là mẹ có thể tìm một công việc nào đó...

Đang nghĩ ngợi lung tung, phía sau lại đột nhiên vang lên âm thanh ôn hòa, trầm ổn, "Vị tiểu thư này, xin hỏi muốn giải quyết thủ tục lên máy bay đi châu Âu thì ở quầy nào?"

Tân Hoành giật mình, xoay người lại, nhìn thấy gương mặt của một cụ già, ánh mắt ôn hòa, mỉm cười nhìn cô.

Tân Hoành rất ít nhìn thấy cụ già nào dung mạo vẫn còn khôi ngô như vậy, trừ Dịch Lam. Thế nhưng Dịch Lam trên người nhiều hơn là một loại khí thế, mà trước mắt vị này, bản thân ngũ quan rất anh tuấn, lúc này tuy có nếp nhăn, đường nét vẫn rất tuấn tú. Bộ áo phục khoác lên người thế này, thật sự là nhiều người trẻ tuổi mặc bộ áo phục này cũng không đẹp được như thế.

Hơn nữa cụ nhìn Tân Hoành một cách hòa nhã, trong lòng Tân Hoành nhịn không được liền nảy sinh hảo cảm với cụ. Cô cười, nói, "Đi châu Âu còn phải chờ một chút." Cô nói, giờ đang hờn lên nhìn nhìn, rồi nói với cụ, "Hai mươi phút sau mới có thể làm thủ tục đi châu Âu, lúc này vẫn còn chưa mở cửa bán vé."

Cụ nghe xong, nhìn nàng cảm kích cười, lại hỏi, "Cháu cũng đi châu Âu sao?"

Tân Hành cười gật đầu, "Đúng vậy."

"Đi đến nơi nào?"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 196: Cục Cưng Trong Bụng (10)

Tân Hoành cứng đờ. Đúng vậy, cô chỉ sốt ruột hỏi thời gian của chuyến bay gần nhất, thế nhưng không hỏi là đi đâu . . .

Lão nhân thấy cô như vậy, vội ngượng ngùng cười, nói, "Không có gì đâu, ta chỉ tùy tiện hỏi thế thôi."

Đôi môi Tân Hoành khẽ nhếch, "Ông chờ một chút, cháu phải xem lại mới có thể trả lời ông được."

Cô nói xong, mở bao ra, lấy tấm vé máy bay Di Ền Tĩnh đã mua cho cô ra rìa nhìn vào, sau đó trả lời, "A, Paris."

Cô cúi đầu tập trung nhìn vào tấm vé máy bay nên không để ý thấy ánh mắt của lão nhân bỗng nhiên ngưng lại, nhìn cô một cách trìu mến, như là đột nhiên nhớ lại điều gì đó. Ông lão cố gắng làm cho giọng nói không quá kích động, "Paris a. Thật hay. Cháu cũng đi đến Paris"

Tân Hoành ngẩng đầu, cười, "Ông đi một mình, không có mang theo đồ đạc gì sao?" Cô vừa nói, vừa nhìn xung quanh ông. Lão nhân này lại không có mang theo hành lí, làm có cô phẫn kinh ngạc.

"Ta. . ." Lão nhân cười gượng, "Chỉ là đột nhiên nghĩ nên đi Paris một chuyến."

Tân Hoành suy nghĩ một chút, kịp phản ứng, "A, Ông có thân nhân ở Paris sao?"

"Đúng vậy. Cháu ngoại của ta đang ở Paris. Ta muốn đi tìm con bé." Lão nhân chậm rãi nói, con ngươi vẫn chăm chú nhìn gương mặt Tân Hoành.

Tân Hoành gật đầu, tỏ vẻ hiểu.

Lão nhân lại hỏi, "Còn cháu? Cháu đi qua Paris chơi sao? Hiếm có cô gái nào đi chơi lại mang ít hành lí như cháu nha."

Tân Hoành nghe xong, mới hốt hoảng nhớ ra hiện tại bây giờ bản thân mình chỉ mang theo duy nhất một cái bao. Người ở bên ngoài nhìn vào, một cô gái xuất ngoại nhưng chỉ mang duy nhất một cái túi, đúng thật có chút lạ lùng.

Không phải cô chỉ mang theo một cái túi, cô còn dồn theo đứa nhỏ. . .

Cô mỉm cười, cười nói, "Đây đã là tất cả những vật dụng cần thiết của cháu rồi. Có muốn nhẹ hơn cũng không được."

Khi nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng, bản thân cô lại cảm thấy rất vui. Nhưng những cảm giác này cô lại không thể nói nên lời, lại cảm thấy có chút thê lương.

Sắc mặt của lão nhân có chút trầm xuống. Thế nhưng, chẳng mấy chốc lại như cũ. Ông vừa muốn nói gì đó, lại nghe chuông điện thoại di động trong túi vang lớn. Chân mà ông lập tức nhíu lại, thể hiện rõ sự không vui.

Tân Hoành thấy tình trạng đó, chỉ cười, nói, "Ông cứ tự nhiên." Liền đi chỗ khác.

Lão nhân thấy vậy, sắc mặt càng trầm hơn. Vậy mà tiếng chuông vang mãi không chịu ngưng, ông có chút bức bối lấy ra. Thấy trên màn hình là "Cố Khanh" hai chữ, sắc mặt lúc này mới nguôi giận mà bắt điện thoại, nói, "Chuyện gì?"

"Ba à, đã tra được thông tin rồi."

Lão nhân này, chính là ba của Cố Khanh, Cố Viễn Chi.

Cố Viễn Chi nghe xong lời này, lì èn nhìn về phía Tân Hoành. Thấy cô khẽ cúi đầu, ông nói khẽ vào điện thoại, "Chờ một chút." Rồi đi đến trước mặt Tân Hoành, ôn hòa cười, nói, "Ta đi trước để tiếp điện thoại, nếu như cháu không chê, một lát trên đường, chúng ta cùng nhau làm bạn."

Tân Hoành thấy vẻ mặt ấm áp của ông, cuống quít nói, "Vậy thì cháu phải làm thế nào? Ông đi nghe điện thoại, cháu ở đây chờ ông cùng làm thủ tục lên máy bay?"

Cố Viễn Chi gật gật đầu, lúc này mới bước nhanh. Lúc này, nét cười trên mặt bỗng nhiên không còn nữa, nói vào điện thoại, "Tình hình thế nào?"

Đầu kia hơi do dự, cuối cùng đáp, "Ba, Tân Hoành cô ấy... Không phải là con gái ruột của Tiểu Nghi."

Lão nhân vốn dĩ khỏe mạnh, lúc này thân thể lại khẽ run lên. Trong nháy mắt, ông xoay người. Xa xa, nhìn thấy Tân Hoành ngồi trên ghế, bộ dáng hơi gục đầu xuống, thực sự cực kỳ giống người nọ trong lòng ông. Còn có dáng vẻ lơ đãng pha chút mơ hồ, sao có thể không phải?

Ông hít sâu một hơi, đi ra xa hơn, "Tin này có chính xác không?"

Lúc này, giọng nói ông đã trở nên lạnh lẽo.

"Đã tra xét bệnh viện Tiểu Nghi đã sinh sản, còn có người hầu năm đó của Tân gia. Khi đó Tiểu Nghi mang thai chưa đủ bảy tháng, bởi vì Hạnh Noãn Tâm, Tân Hạo xảy ra xung đột lớn, đến nỗi quá kích động, bị tổng bệnh viện lúc, đứa nhỏ đã không có. Tân Hoành, là Tân Hạo ôm đứa nhỏ khác thay thế. Cha mẹ của Tân Hoành hiện tại vẫn khỏe mạnh, là nông dân, bởi vì sợ nuôi không nổi, lúc này mới đem đứa nhỏ đưa cho Tân gia."

Vừa dứt lời, một không gian yên tĩnh bao trùm.

Chỉ là, rõ ràng thân hình của ông sớm đã không còn run rẩy nữa, ngược lại tràn ổn đến mức đáng sợ. Con ngươi ông hơi híp lại, yên lặng không nói lời nào, cũng không để điện thoại xuống, ánh mắt không biết nhìn vào nơi đâu.

Người ở đây kia lại như là sớm quen với tình huống như vậy, lúc này chỉ cung kính chờ.

Một lúc lâu, Cố Viễn Chi trầm giọng hỏi, "Vậy đứa nhỏ kia ở đâu? Con có biết không?"

Cố Viễn Chi cũng không có nói lời nào "Đứa nhỏ", tức khắc quá rõ ràng, "Mẹ nàng biết, chúng ta đã tìm được nàng sinh tần hảo hữu tràn nữ sỹ, nàng chính miệng chứng thực, mẹ từng nói với nàng quá, Tân Hành cũng không phải là Tiểu Nghi đích thân sinh ra."

Trong nháy mắt, con ngươi ông chậm rãi nhắm lại.

Không phải sao? Thận Khanh, tại sao em lại không cho tôi niêm hi vọng ấy? Chẳng lẽ em thật sự hận tôi như vậy?

Năm đó, em sinh hạ Cố Khanh, Cố Nghi, tôi nhất thời tức giận nói với em, "Em đã có tôi lo cho em tất cả, em còn muốn đi đâu?"

Em trước giờ thông minh sáng suốt, sao có thể không hiểu, người tôi muốn giữ lại, thật ra là em?

Là em thực sự không hiểu ra, vẫn dùng trái tim sắt đá đối xử với tôi. Cuối cùng chỉ để lại Cố Khanh, "Ngươi ta hảo tu hảo tán, tôi để lại cho anh một đứa nhỏ, sau này hai ta không thiếu nợ nhau."

Ha ha. Thú tôi muốn đâu phải là đứa nhỏ! Tôi nifetime năm như vậy yêu thương nó, cũng là bởi vì nó là con của em.

Tại sao em lại không chịu hiểu ra? Tôi một mực chờ em nifetime năm như vậy, nhưng em sắp chết cũng không chịu gấp tôi.

Tân Hoành. . . Cô gái này và em thật sự rất giống nhau. Nhìn thoáng qua, tôi thậm chí còn cho rằng đó chính là em, là em đến tìm ta .

Nghĩ tới đây, ông đã quyết định xong. Con người sắc bén đột nhiên mở ra, "Ta hiện tại muốn đi Paris, đến lúc đó con đem tư liệu cho ta."

"Ba à, Tân Hoành không phải. . ."

"Ta đi Paris trước, những chuyện khác con không cần lo. Cũng không cần hành động thiếu suy nghĩ, nghe lời dặn của ta." Nói mấy câu, trong lòng đã có quyết định. Cố Viễn Chi nói xong, xoay người, "Tân Hoành. . ."

Ông nói đến đây, thân hình cao lớn trong nháy mắt chấn động nhanh, nói được nửa lời, bỗng nhiên dừng lại.

Tân Hoành đâu? !

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 197: Cục Cưng Trong Bụng (11)

Con mắt sắc bén híp lại, nhanh chóng ở trong đại sảnh của sân bay qua lại quét mắt hai vòng, lại không thấy được bóng dáng thanh nhã cười yếu ớt. Đại não đột nhiên trống rỗng, anh khẽ lảo đảo.

"Ba?"

Một tiếng khẽ gọi, Cố Viễn Chi mới vừa phục hồi tinh thần lại, hơi ngừng lại, âm thanh trầm ngưng đến mức tận cùng, "Tra! Không nên đi tra bệnh viện, cũng không cần đi thăm dò người giúp việc, đi thăm dò Hạ Noãn Tâm, tra Tân Giác, mặc kệ dùng thủ đoạn gì, ta chỉ muốn kết quả ta mong muốn." *

Cố Khanh nghe được giọng nói này, trầm ngưng trung mang theo tức giận, giống như là yêu thích gì đó bị người nào cướp đi, trong lòng rét, vội nói, "Dạ, ba."

Cố Viễn Chi ngoan độc hung ác cúp điện thoại.

Dịch Tân, ngươi được!

Trong đại sảnh sân bay, chổc lát trước còn là ông lão hòa ái lúc này cả người đã bén nhọn tàn nhẫn, không lưu luyến chút nào liền sải bước đi ra ngoài, nơi nào còn giống như là người muôn đi European?

Cũng trong lúc đó, Tân Hoành bị Dịch Tân nắm lên xe, xe cấp tốc lái hướng về Dịch gia.

Tân Hoành chỉ cảm thấy toàn thân da đ Danielle co rút nhanh, tay chân lạnh lẽo. Cô theo bản năng ôm lấy bụng, núp ở góc, phòng bị nhìn tới chỗ Dịch Tân.

Dịch Tân, cho dù chỉ là bị anh nhìn, cô cũng cảm thấy cả người nhiệt lượng đau biến mất, tiếp tục như vậy nữa, hình như cô sẽ bị túc kiệt mà chết.

Dịch Tân khẽ híp con mắt, trong mắt mang theo ý cười, nụ cười kia cùng ánh sáng rực rõ trong mắt cùng một chỗ xen lẫn, giao dung thành tàn nhẫn. Anh từ khi thấy cô lên, liền vẫn nhìn chằm chằm cô như vậy. Anh kéo tay của cô, mạnh mẽ mang ra khỏi đại sảnh sân bay xong thì chính là nhìn chằm chằm cô như vậy; sau khi lên xe, cô tự động trốn cách anh xa nhất, anh cũng không đi chỗ nào, chỉ là nhìn chằm chằm như vậy.

Như vậy, mang theo ý cười, cười đến tàn nhẫn.

"Anh muốn làm cái gì?"

Tân Hoành rốt cuộc lại chịu đựng không được hơi thở âm hàn như vậy, cô lấy dũng khí hỏi, thanh âm cũng đang khẽ phát run.

Dịch Tân dịu dàng nhưng ánh mắt như hủy diệt nhìn cô, cười, "Anh nghĩ muốn làm cái gì? Anh vốn chỉ là muốn vễn hà vì em chịu đựng nấu một bát cháo, như vậy lúc em rời giường là có thể uống được."

Tân Hoành nghe trong lòng hung hăng thắt lại, ánh mắt không tự chủ chuyển, có chút áy náy, không dám nhìn anh.

Cầm lại chọt bị người nắm được, dùng lực, cô lại bị vội vã nhìn thẳng anh bị buộc cùng anh dây dưa ánh mắt dịu dàng à hủy diệt.

Anh nói nhỏ, "Nhìn anh, em không phải nhìn anh, em là muốn sau lưng anh làm cái gì? Muốn mưu đâm cái gì?"

Lời nói lạnh lẽo, lại bị anh dùng tư thái dịu dàng nói ra, Tân Hoành chỉ cảm thấy tê dại da đ Danielle, cô theo bản năng quay người một cái, tay nắm cửa

anh lập tức nắm chặt.

Cô đau kêu thành tiếng.

"Đau không?" Dịch Tân tàn nhẫn nhìn cô, cười lạnh, "Làm sao em biết biết cái gì goih là đau! Phụ nữ như em vậy, chỉ biết là bỏ rơi, chà đạp, làm sao em biết đau? Không, anh nên hỏi em, em có tim sao!"

Trong lòng Tân Hoành vốn có chút áy náy đối với anh, lúc này bị anh thô bạo như vậy liền mất sạch, "Anh có tim sao? Nếu như anh cũng không có, tại sao yêu cầu tôi có?"

Cô nói xong, chỉ cảm thấy cầm đau ngừng lại, trong lòng cô buông lỏng, lại chỉ cảm giác má trái có lúc rất lớn chèn ép. Cô nghiêng đầu, kinh hãi.

Trước mắt, Dịch Tân nâng cánh xinh đẹp lên, cách mặt của cô chỉ có vài phân.

Cô không thể tin nhìn về phía Dịch Tân, khống chế không được, còn là lột ra đau lòng cùng tuyệt vọng, thì thầm "Anh muốn đánh tôi?"

Vốn là bàn tay hung ác cuối cùng không có rơi xuống, chỉ là dừng lại ở trong không khí. Thấy cô phát run thì thầm, anh mạnh mẽ để xuống, lạnh nhạt nói, "Đánh em? Em xứng à?"

Tân Hoành chậm rãi nhắm mắt, "Tôi không xứng vậy tại sao anh còn phải tới tìm tôi? Tại sao không để tôi chết!"

"Em chết?" Dịch Tân cười ngừng hướng tới chỗ cô, "Em quá ngây thơ, anh làm sao có thể sẽ cho phép em mang theo đứa bé của anh lưu lạc bên ngoài? Em không phải xứng, em có đứa bé cũng không xứng phải có!"

Lời của anh, giống như là dịu dàng nhất của ma quỷ trong nháy mắt, một tay ưu nhã đưa lên, liền đem tâm của cô nắm thật chặt, để cho cô hô hấp cũng không thể. Ánh mắt đã khống chế không được mà kinh ngạc nói, "Đứa bé là của tôi, anh muốn làm cái gì?"

"Em?" Dịch Tân giống như là nghe chuyện cười lớn, liếc mắt về hướng cô, "Lúc em cố ý từ trên lầu té xuống, em có nghĩ qua đứa bé là của em?"

"Tân Hoành, em không cần giả bộ nữa!" Sắc mặt của Dịch Tân đột nhiên biến đổi, một tay nắm cổ tay của nàng, lạnh lùng nói, "Em căn bản không thương nó, em từ đầu tới đuôi đều ở đây nói dối! Em chỉ là vì chạy trốn, em vì chạy trốn, thậm chí có thể làm bộ từ trên lầu té xuống!"

Mỗi một chữ Dịch Tân nói, lực đạo trên tay liền tăng thêm một phần, Tân Hoành chỉ cảm thấy xương cổ tay giống như sau một khắc bị vỡ vụn, sắc mặt bởi vì đau đớn mà trắng bệch, đau đến chỉ có thể hất khí, lại nói không nên lời.

Dịch Tân cũng không tính toán để cho cô nói chuyện, anh tiếp tục cười, một cái tay khác đã xoa bụng cô.

Tân Hoành kinh hãi, gắt gao lui về phía sau. Chỉ là sau lưng, chính là cửa xe, không thể lui nữa. Bụng của cô bị tay anh dịu dàng vuốt ve, lại chỉ cảm giác toàn thân đều giống như bị cái gì tì mỉ gai gai gì đó quấn chặt lấy đau nhói nhưng cũng không biết rõ cuộc sẽ ở một khắc nào, đau đớn này đâm thẳng vào trái tim, rã sau đó, cô liền chỉ còn lại một mảnh thịt be bét.

Cô đóng chặt mắt, bởi vì sợ, toàn thân phát run.

Giọng nói Dịch Tân lại tự nhiên, mang theo cười khẽ, "Từ cầu thang té xuống, nó cũng chỉ còn lại có một vũng máu đi."

Anh nói xong, tay rời đi bụng của cô.

Tân Hoành thả lỏng thở ra một hơi, chỉ là như cũ không dám mở mắt.

Rã lại nghe được anh đột nhiên bình tĩnh nói, "Là anh không có hiểu rõ ý của em, ngu ngốc đi cứu em ngăn cản con đường của em. Đã như vậy, vậy thì theo ý em đi, em cũng không muốn để lại nó, anh cũng vậy cảm thấy em không xứng giữ nó, vậy nó, cũng không cần giữ lại nữa."

Tân Hoành cả người chấn động thậm chí không kịp phản ứng, liền chỉ nghe mình thê lương kêu một tiếng, "Dịch Tân, anh không thể đối với tôi như vậy!"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 198: Cục Cưng Trong Bụng (12)

Dịch Tân chỉ nhìn cô khéo mô nâng lên nụ cười nhạt cực hạn diêm dúa lảng lơ.

Thậm chí anh không nói gì, đáy lòng Tân Hoành đã một mảnh lạnh lẽo.

Khi Dịch Tân một tay thật chặt kéo Tân Hoành từ trên xe bước xuống, một đường tiến vào biệt thự Dịch gia thì quản gia cùng người giúp việc đầu cả kinh.

Quản gia còn nhớ rõ, một cuộc điện thoại gần đây vào sáng sớm, Dịch Tân điện thoại cho nhà, để cho hắn mau sớm chuẩn bị xong thực đơn nói thiêu phu nhân muốn ăn cháo Jeimmy Hàng Đầu, anh trở lại tự mình làm cho cô. *

Vậy mà, Dịch Tân chậm chạp chưa có trở về, quản gia trong lòng còn tưởng rằng là Tân Hoành không bỏ được Dịch Tân, quấn anh, anh không phân thân ra được, lúc này mới làm trễ nãi. Nhưng không nghĩ, khi anh nghe phía bên ngoài xe hơi động cơ tắt âm thanh mở cửa, đập vào mắt cũng là một trường hợp như vậy.

Tay bị Dịch Tân kéo thật chặt, Dịch Tân không chút nào thương tiếc, hình như dùng lực rất lớn, Tân Hoành đau đớn sắc mặt trắng bệch. Dịch Tân vẫn còn đi cực nhanh về phía trước, Tân Hoành gần như là bị anh kéo đi về phía trước.

Quản gia nhìn thấy Tân Hoành đau thành ra như vậy, tay không có bị Dịch Tân lôi kéo bảo hộ ở bụng, trong lòng ông cả kinh, hãi tưởng lại tình

huống bây giờ của Tân Hoành, vội vàng tiến lên khuyên nhủ, "Thiếu gia, cậu như vậy sẽ làm bị thương đến thiếu phu nhân."

"Cút ngay!" Dịch Tân không chút lưu tình, con mắt nhíu lại, hung hăng nhìn quản gia một cái, cái nhìn kia, khí phách cùng hung tàn, còn hơn nỗi ám khi nhìn Tân Hoành.

Quản gia bị sợ đến sững sờ kinh hãi tại chỗ, Dịch Tân đã sải bước vòng qua ông. Lôi kéo Tân Hoành, trực tiếp lôi lên lầu.

Tân Hoành một đường lảo đảo, cố gắng ổn định thân thể. Nhìn lần đầu ở cầu thang cô thiếu chút nữa té xuống. Cô kinh hãi bật vía, cuối cùng đã tới lầu hai.

Không nghĩ, vừa đứng lại, cô lại chỉ cảm thấy thân thể bị người đẩy, hướng xuống lầu dưới.

"A!"

Cô kinh hãi, tay phải ý thức cầm ngược tay đang kéo tay cô thật chặt.

Chỉ là, vô dụng.

Cả thân thể cô đã rơi xuống cầu thang bên ngoài, một cái tay cắn bẩn không chổng đỡ được, thân thể của cô không vững vàng, tùy ngã xuống.

Trái tim, một chớp mắt nhảy đến cổ họng.

"Đừng!"

Cô hô to, lúc thân thể của cô muốn hung hăng đụng vào nền đá cầm thạch cứng rắn, vai trái dưới cánh tay đột nhiên căng thẳng. Thời khắc mấu chốt, một cánh tay có lực đem thân thể cô ổn định.

Tân Hoành chưa tỉnh人事, cũng đang thấy rõ tình huống bây giờ thì càng thêm thê lương kêu lên tiếng, "Không!"

Ngay cả lầu dưới quản gia nghe được một tiếng này cũng đi theo, ông lảo đảo đi vào cửa, cũng đang thấy rõ trường hợp trên lầu thì chân móm nhũn, đứng không vững, may mắn được sau lưng hai người làm kịp thời đỡ, ông mới không có ngã xuống.

Chỉ là, ngay cả hai người người làm đỡ ông, cũng sợ đến run lẩy bẩy.

Đầu cửa cầu thang lầu hai, Dịch Tân đứng dọc theo bậc thang, tay phải của anh đỡ vai trái Tân Hoành, tay trái kéo qua tay phải của cô, tư thái của bọn anh giống như là giờ phút này đang nhảy một bản Waltz.

Nếu như không nhìn thân thể Tân Hoành đang ngả hẳn ra ngoài bậc thang, bọn họ giữ tư thái như vậy rất đẹp. Nhất là giờ phút này, Dịch Tân nhìn Tân Hoành ánh mắt càng giống như là ở ***.

Trên mặt Tân Hoành đã sớm rơi đầy nước mắt, chính cô cũng không biết đó là bởi vì sợ hãi hay là bởi vì đau lòng. Cô gắt gao cắn môi, nước mắt trong cơn mê lung nhìn người đàn ông trước mắt, ánh mắt đã sớm yếu ớt không chịu nổi một kích, trừ cầu xin cùng xót thương, cái gì cũng không dư cô một mực hướng về phía anh lắc đầu, "Không cần, tôi cầu xin anh... anh không nên như vậy, nó sẽ chết, tôi van anh."

Thân thể của cô ở trên tay anh, anh thậm chí có ý định trêu chọc cô, thả chân của cô chạm đất. Chỉ là, cũng chỉ là mũi chân, cũng chỉ là có thể chạm đến bậc thang một chút.

Một khi tay anh đang nắm tay phải của cô buông ra, cô nhất định từ trên cầu thang té xuống, một chút đường sống cô cũng không có.

Đầu óc của cô đã sớm không thể suy tư một vùng tăm tối, theo bản năng cô hướng về phía anh cầu xin, lắc đầu, "Van cầu anh... anh bỏ qua cho nó, anh bỏ qua cho nó đi, nó cũng là con của anh."

Mà người đàn ông kia, bên môi vẫn treo nụ cười xinh đẹp cười, anh dùng tư thế đa tình nhìn cô, nhìn thân thể cô ở trên tay anh, anh vừa buông tay, cô liền rơi xuống. Nhìn cô bởi vì sợ hãi rơi đầy mặt, bởi vì sợ ở trên tay anh phát run, cầu xin.

Anh cười, "Có cảm thấy hình tượng này rất quen thuộc hay không?"

Cô đã sớm không thể suy tư, nhìn anh lắc đầu, cười xin anh, "Anh hãy thả nó, van anh."

Hai người bọn họ lúc này giống như là ở vào một thời gian không gian khác nhau, anh cười anh, cô cười cô.

"Ngày hôm qua, chính là em muốn té xuống như vậy. Quá nhanh, có thể em không nhớ rõ, cho nên, anh đây nhắc nhở em, giúp em nhớ lại." Anh nhẹ nhàng nói chuyện với cô, mang theo tiếng cười dịu dàng.

"Ừ, em thật rất thông minh, ngay cả anh cũng có thể bị lừa."

"Đầu tiên là ở trong phòng ăn cùng anh nói chút chuyện em phải ôm đứa bé đi tìm cái chết, để cho trong lòng anh khẩn trương, thấp thỏm, từ tâm lý liền làm chuẩn bị thật tốt." Dịch tân cười, dịu dàng nhìn cô, "Tân Hoành, em thật sự là gan lớn lại thận trọng, liền lòng để ý cửa hàng cũng nghĩ chu đáo như vậy."

"Trở lại phòng ngủ tiếp theo em sẽ gọi cho Diên Tĩnh. Bởi vì có em ở đây phòng ăn bày ra, luôn luôn ẩn nhẫn Tân Hoành trong lúc bất chợt điên cuồng tức giận cũng có thể trở nên tình hữu khả nguyên. Em đập đập, em thất hồn lạc phách, em làm làm ra bộ dạng em rất quan tâm anh cùng đứa bé, em đem anh lừa đến tâm đau rã." (Mạn phép để nguyên convert đoạn đầu ==!)

Dịch Tân nói tới chỗ này, trong mắt lộ ra sự tán thưởng cười, "Thật sự em rất lợi hại, em ở đây chờ khi anh đau lòng nhất mang theo đứa bé mà ngã. Tân Hoành, làm sao em lại ác như vậy? Là anh xem thường em, hay là cho tới bây giờ anh cũng không hiểu rõ em?"

Nước mắt đem cô chặn nói không ra lời cô chỉ có thể kịch liệt mà lắc đầu với anh.

"Nếu đây là của kế hoạch của em, ngày hôm qua bởi vì anh hờ đờ, bị anh ngăn trở, vậy hôm nay anh thành toàn cho em khỏe! Hơn nữa, hôm nay

anh cũng không nóng nảy như vậy chúng ta có đủ thời gian từ từ diễn."

Giọng nói êm ái chưa dứt, tay của anh lèn buông lỏng.

"A!"

Cực nhanh, thân thể đã rời xuống. Lại nhanh hơn, chỉ là hai ba tấc, cánh tay kia lại chống đỡ thân thể cô, thân thể của cô lại bị lấn nữa nhúc lên.

Cái cảm giác cái chết đến gần thì đang thời khắc mấu chốt không để cho người có cảm giác chết nữa hành hạ Tân Hoàn sắp hỏng mất, cô khóc lớn ra tiếng, khóc đến thê lương, tiếng khóc đau lòng, tuyệt vọng chưa bao giờ có.

"Anh giết tôi đi!" Cô thê thảm khóc, lại lắc đầu, "Tôi không phải cố ý té xuống, tin tức Nghê tranh mang thai là tôi bảo Điền Tĩnh tung ra ngoài, điện thoại cũng là tôi khiến Điền Tĩnh phát, lời nói trong phòng ăn cũng là tôi cố ý nói cho anh nghe. Nhưng tôi không cố ý té xuống, tôi sẽ không cố ý té xuống, thật sự chỉ là dưới chân trơn."

"Tôi sẽ không buông tha nó, nếu như ngày hôm qua tôi đem nó té mà mất, tôi sẽ đi cùng nó, tôi nhất định muốn đi cùng nó!"

Cô nói đến phán sau, giọng nói đã thành khóc thút thít, như mặt của cô nước mắt từ lâu đã không thấy rõ.

Cho nên, cô cũng không nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông trước mắt khẽ trầm ngưng.

Nhưng thoáng qua, anh lại tiếp tục nở nụ cười, "Vậy là em đang cầu xin anh."

"Em còn nhớ ngày hôm qua em thế nào hấp dẫn anh sao?"

"Anh thích cực kỳ, em làm tiếp một lần, phục vụ cho anh vui vẻ, anh lèn bỏ qua cho nó."

Cô không thể tin xuyên thấu qua nước mắt trước mắt tẩm này Mĩ Lê
đến mức tận cùng nhưng cũng tàn nhẫn đến mức tận cùng mặt của, đã mất
hồn, ngây ngẩn cả người, giống như là không có mạng sống.

Cho đến thân thể lại một lần nữa đi xuống.

Cô sợ hãi kêu.

Chưa kêu xong, thân thể lại bị anh xốc lên.

Cô rốt cuộc thỏa hiệp.

Cô tránh thoát bị anh nắm tay phải, tay nào ra đòn, anh vẫn không dùng
được lực, nhưng mà là vì anh giữ chặt cô.

Lúc này, anh biết ý của cô, cũng liền để cho cô tránh thoát.

Tay phải của cô được tự do, liền nhẹ nhàng vòng qua lưng của anh, đem
lấy chính mình đưa lên, đến gần anh. Cô ngẩng đầu, nước mắt một cái
chớp mắt càng thêm mãnh liệt, nhưng mà rốt cuộc, vẫn là hôn lên đôi
môi lạnh lẽo của anh.

Vừa chạm vào, suy nghĩ trong lòng đang lúc chua xót kịch liệt dâng
trào, nước mắt, vừa một lớp ngập đầu.

Cô khóc, hôn anh. Cũng đang cố né bi thống trong lòng, bởi vì cố né,
thân thể rung động gay gắt.

Thân thể cô run rẩy ở trong nước mắt, hôn anh.

Một tay nâng cô, anh cười, hôn trả lại cô.

Nếu như không nhìn âm oán trước kia, không nhìn hậu sự mênh mông
lạnh bạc, giờ khắc này, bọn họ cũng được tính là ân ái.

Dịch Tân trực tiếp đem Tân Hoành ôm trở về phòng ngủ, vội vàng lại
kịch liệt tiến vào thân thể của cô, dùng sức ở trong thân thể của cô luật
động, không liên quan tình yêu, chỉ giống như là phát tiết.

Tân Hiành nằm ở dưới người anh, cười đến lệ rơi đầm mặt.

Sau đó, Dịch Tân không lưu luyến chút nào, rời đi cô, nhanh chóng ra cửa. Thanh âm đóng cửa quá vang dội, thân thể Tân Hoành trên giường cũng chấn động một cái.

Dịch tân xuống lầu, quanh thân một cỗ tàn lệ. Làm quyết định, có một số việc, anh muốn lần thứ nhất phải giải quyết.

Cũng đang nhìn thấy Phong Dương trong đại sảnh chờ thì trong bụng trầm xuống.

Lướt mắt liếc qua, trên khay trà, một giấy hồ sơ. Thì ra là không có, đúng là Phong Dương mang tới.

Phong Dương nhìn thấy anh đứng dậy, muốn nói lại thôi.

Dịch Tân mệt mỏi nhắm lại mắt, lạnh nhạt nói, "Nói."

Phong Dương than thở, "Đứa bé, đênh nghị nên bỏ."

Có một khoảng thời gian, Dịch Tân không có phản ứng. Tựa như, cái người đàn ông anh tuấn trong một đoạn thời gian, linh hồn cũng không ở chỗ này.

Phong Dương trong lòng khổ sở. Trong lòng hắn biết đứa bé này đối với Dịch Tân cùng Tân Hoành quan trọng, chỉ là, phôi thai lúc này phân hóa không bình thường. Lúc này còn là sơ kỳ, liền sai quỹ tích, càng về phía sau, thì như thế nào?

Phong Dương không dám tưởng tượng, vào lúc hắn tới đã nghĩ kỹ, bất luận Dịch Tân có nhu cầu bá đạo nhu cầu tàn nhẫn hắn cũng nhất định phải thuyết phục Dịch Tân, không thể lưu lại đứa bé này. Coi như Tân Hoành không thấy được, nhưng sinh ra được, đối với nó, quá tàn nhẫn.

Nhưng không nghĩ, Dịch Tân trầm mặc hồi lâu, lại nhẹ gật đầu.

Phong Dương cả kinh, nhớ tới cũng chỉ là sáng sớm hôm qua, người đàn ông này còn bá đạo như vậy mà nói với hắn, đây chỉ là một kết quả. Ngụ ý là, anh định quyết tâm, mặc kệ đứa bé của Tân Hoành không đây đủ không hoàn chỉnh, anh cũng muốn thành toàn cô, cho dù là đoạt đứa bé của người khác.

Vậy mà, lúc này, người đàn ông này lại gật đầu.

Phong Dương thở phào nhẹ nhõm đồng thời, nhưng trong lòng có cảm giác không ổn. Hắn nhìn kỹ Dịch Tân, đang muốn mở miệng, Dịch Tân cũng đã hướng hắn nhẹ nhàng phất tay, "Cậu trước đi thôi!"

Phong Dương còn muốn nói nữa, dịch tân đã không nhịn được, lạnh nhạt nói, "Đi, mang đồ cậu mang tới cùng đi!"

Phong Dương bất đắc dĩ cười khổ, chỉ có thể rời đi.

Lúc Phong Dương đi, Nguyên Thâm đang từ bên ngoài trở lại, hai người gặp thoáng qua, Nguyên Thâm nhàn nhạt gật đầu.

Dịch Tân ngồi ở trên sô pha, mệt mỏi nhắm hai mắt, ngắt mi tâm, nghe được âm thanh Nguyên Thâm, miễn cưỡng mở miệng, "Nói."

Nguyên Thâm nói: "Chuyện ở sân bay, Cố Viễn Chi chỉ nhanh chóng ta một bước, Cố Gia cũng không có tra được cái gì."

Trên ghế sa lon người đàn ông hơi ngừng lại, lại chậm rãi nói, "Hắn nhanh hơn một bước kia?"

"Cố gia đang tra thân thế thiếu phu nhân đồng thời, vẫn không có buông lỏng đối với scandal. Cái scandal thứ ba vừa mới lên báo giờ, Cố Gia kinh tay, cho nên, Cố Gia rất nhanh sẽ biết nguồn gốc scandal cùng lần thứ một, hai cũng không cùng, thậm chí Điền Tĩnh có thể ở trong thời gian ngắn như vậy bắt chước ra thiếu phu nhân phải cần chứng kiện, cũng là bởi vì thế lực Cố Viễn Chi động."

"Cố gia một mục giám thị Diền Tĩnh, khi thiếu phu nhân thông báo Diền Tĩnh thì Cố Viễn Chi liền lập tức theo đuôi Diền Tĩnh đến phi trường." Nguyên Thâm nói tới đây, khẽ dừng lại, mới tiếp tục nói, "Cho nên, chúng ta đến lúc đó nhìn thấy Cố Viễn Chi cùng thiếu phu nhân ở chung một chỗ, thật ra thì Cố Viễn Chi cũng chẳng qua so với chúng ta nhanh một bước mà thôi."

Nguyên Thâm châm chước liên tục, có thể nói ra câu an ủi, đã là cực hạn.

Hắn nghĩ, hắn sẽ vĩnh viễn nhớ, khi Dịch Tân điên cuồng chạy tới sân bay, đến lại thấy Tân Hoành cùng Cố Viễn Chi hai người vừa nói vừa cười thì trên mặt một nháy mắt liền trắng bệch.

Sắc mặt trắng bệch, dịch tân cả đời này, là lần đầu tiên, đến nay, duy nhất một lần.

Dịch tân người đàn ông như vậy, cho tới bây giờ sát phạt quả quyết, Phiên Thủ Vi Văn, Phúc Thủ Vi Vũ, khi nào gặp qua đổi sắc mặt? Hơn nữa, là sắc mặt như vậy.

Sắc mặt trắng bệch, chỉ vì, trong lòng sợ hãi.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 199: Cục Cưng Trong Bụng (13)

Ở huyệt thái dương có cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, Dịch Tân dùng sức xoa, nhưng đau đớn cũng không giảm bớt.

Tân Hoành, em muốn anh phải làm sao?

Tại sao em phải đi? Anh dùng tất cả của anh yêu thích em... em lại không thể tiếp nhận? Thậm chí không thể chịu được? Nhất định rồi anh đi?!

Rời đi. *

Cũng chỉ là nghĩ đến cái này từ, thân thể anh từ trước đến giờ cứng rắn tràn ổn cũng không nhịn được run rẩy.

Thiếu chút nữa, chỉ kém một chút, anh liền mất đi cô!

Thậm chí anh không thể tưởng tượng, sinh mạng anh về sau không có cô, anh sẽ tiếp như thế nào?

Rõ ràng một buổi tối trước còn đang vui mừng, yêu chân thật như vậy, anh không tin cô không thương anh! Cơ thể giao triền thì tình yêu rõ ràng, không làm giả được, thân thể cô mềm mại ở trong lòng anh ở bên trong, anh nguyện ý buông tha tất cả! Vì vậy, anh cũng buông lỏng cảnh giác đối với cô.

Cô không muốn về nhà, trong lời nói của cô ám hiệu rời anh đi, rõ ràng như vậy, anh lại cũng không có cảnh giác.

Thật không có cảnh giác sao?

Anh trào phúng cười một tiếng, không phải là không có, từ trước đến giờ anh luôn nhạy cảm. Chỉ là không muốn hướng ý này suy nghĩ, không thể chịu đựng cô thoát đi ý nghĩ của anh.

Người anh yêu sâu đậm, cũng đang tìm cách rời anh đi. Cho dù chỉ là muốn, cũng đã làm cho anh không chịu nổi.

Anh và cô khi nào thì đi đến bước này?

Là loại nào trong tình yêu, sẽ có bày ra thoát đi cùng phòng bị thoát đi?

Anh lắc lắc đầu, anh yêu, hình như thật sự rất thất bại.

Chỉ là thật may là, ở lúc mấu chốt nhất anh cảnh tỉnh.

Buồn bực

Sẽ không có người biết, anh đang biết được người phát điện thư là Điền Tĩnh, tiếp theo đoán ra là cô ở phía sau màn bày ra, một đường chạy như bay tới phi trường thì tay giữ trên tay lái run rẩy có bao nhiêu lợi hại. Một đường đầu phát run, thế nào cũng dừng lại không được.

Một khắc kia chính anh, vừa sơ hãi, lại điên cuồng. Anh nghĩ, nếu như cuối cùng anh không còn kịp nữa lưu lại cô như vậy, bất luận cô đi tới chỗ nào, anh đều muốn đem cô tìm trở về! Lui về phía sau, cho dù là nhốt, anh cũng nhất định sẽ không buông lỏng với cô, dù là một chút!

Đến đại sảnh sân bay, lướt mắt quét qua, cô liền đi vào mắt của anh.

Anh điên cuồng xao động đến cơ hồ hủy diệt, lúc này mới rõ cuộc hơi an tĩnh lai. Nhưng không nghĩ tới ngay sau đó anh lại thấy được người đang cùng cô nói chuyện với nhau, thân thể cao lớn đột nhiên chấn động.

Cố Viễn Chi.

Tại sao ông ta ở chỗ này? Ông ta ở nơi đó đã bao lâu? Tân Hoành cô có biết hay không...

Một khắc kia, trong đài sợ hãi liên tiếp, ở trong thân thể lan ra dây dưa, bành trướng, hành hạ đến đài anh đau muối nứt.

Anh nhìn thấy Tân Hoàn đang cười, nhàn nhạt nhàn nhạt ôn nhu như đang cùng Cố Viễn Chi nói cười, mà Cố Viễn Chi nhìn ánh mắt của cô hoàn toàn là thương yêu, rã lại đã vượt quá xa thương yêu, cảm tình kia, giống như là trân bảo mất đi đã lâu rõt cuộc. . . Mất mà được lại.

Lấy lại được?

Nếu như Cố Viễn Chi lấy lại được, vậy Dịch Tân phải làm sao? Anh trừ mất đi, còn có thể còn dư lại cái gì?

Không có Tân Hiàn, anh phải làm thế nào?

Chính một cái ý niệm này, ép anh trong nháy mắt tinh táo. Đã hướng chỗ Tân Hoàn bước ra bước lập tức thu hồn, xoay người, đứng ở nhìn cô ở chỗ cô không nhìn đến, nhanh chóng nhấn một chuỗi số.

Bạn Du Thận Khanh khi còn sống, Thẩm nữ sĩ.

Dịch Tân chậm rãi nhấp mắt lại, lần nữa mở ra thì ánh mắt vốn là thâm trầm trong nháy mắt tinh táo lại, càng thấy đáng sợ. Anh lạnh lùng chỉ thị Thẩm nữ sĩ mấy câu.

Không lâu sau, Cố Viễn Chi liền nhận được điện thoại.

Lúc đó, Dịch Tân đứng ở chỗ tối, thấy sắc mặt ông thay đổi. Liền biết, Thẩm nữ sĩ rốt cuộc ở mức "Chán chường không chừng" sau hướng Cố Khanh thừa nhận.

Cố Viễn Chi đi xa, Dịch Tân không chút nào dừng lại, nhanh chóng liền đem Tân Hoàn mang đi.

Thật ra thì, Tân Hoàn sẽ không biết, anh gấp lại được cô một khắc kia, anh chỉ muốn ôm cô, ôm chặt lấy cô.

Nhưng là, anh không thể, cho nên, anh liền đem tất cả sức lực chuyển đến trên tay, cầm thật chặt cổ tay của cô đem tay cô cầm làm cô đau.

Không phải là không dám cùng Cố Viễn Chi Chính Diện Giao Phong, chẳng qua là lúc đó anh không thể xác định Tân Hoành có phải đã biết hay không. Nếu như cô không biết, thế nhưng anh lại tiến lên cùng Cố Viễn Chi Chính Diện Giao Phong, hậu quả anh không khống chế được. Cho nên, trong nháy mắt anh liền đã quyết định, đem Cố Viễn Chi dẫn ra.

Vạn hạnh, phản ứng của Tân Hoành nói cho anh biết, cô còn không biết!

Không biết... Là tốt ră.

Cho dù, em cũng không biết, thật ra thì anh ôm em ở trên cầu thang thì tay của anh đưa em có được níu chặt.

Sợ hãi của em sâu như vậy, là bởi vì em không biết, anh tuyệt sẽ không buông tay.

Tân Hoành quấn ở trong chăn, tuyệt vọng suy nghĩ ý muốn được đi tìm chết.

Tay gắt gao đặt tại bụng, thân thể của cô đến giờ còn đang khẽ phát run.

Cô chạy trốn, thất bại, thiếu chút nữa hại nó...

Nhưng bết bát hơn hình như là, cô lấy tất cả làm hư ră.

Chăn mơ hồ qua đài, trước mắt một mảnh mờ mờ, tựa như giữa anh và cô, cô không biết nên làm sao đây, trời đất u ám, cô nhìn không thấy một chút ánh sáng, hay là, cô đã không có sức để ôm hi vọng?

Anh cho là, cô đang diễn trò, đài đang gạt anh. Nhưng đối với anh, nước mắt, khổ sở thậm chí là đau lòng, bên nào là giả hay sao?

Phát tiết, là thật. Anh dẫn theo người phụ nữ khác đến trước mặt cô, cô thật cũng không khổ sở, cũng không nghĩ ném đồ vật phát tiết? Nếu như

không phải là thật, cô sẽ không đả thương tâm đến liền đường cũng không thấy rõ, thật thiếu chút nữa từ trên cầu thang té xuống.

Một khắc kia anh cứu cô, dùng thân thể đệm ở dưới người cô, mềm lòng, đau lòng đều là thật. Chỉ là, cô nhìn không rõ anh, cũng không dám bắt anh chốc lát dịu dàng đánh cuộc mạng của đứa bé. Đứa bé này cùng cô, thật sự rất giống nhau, còn không có ra đời, số mạng cũng đã tương liên.

Bảo bảo, vốn là muốn vì con tranh thủ số mệnh tốt hơn, chỉ là, hình như càng hỏng bét rã, bị mẹ làm hư rã.

Đầu hỗn loạn không biết bao lâu, cửa lân nữa bị người mở ra, cô mặc kệ, chỉ tiếp tục đem thân thể nấp ở dưới chăn, không thấy được, dù sao cũng hơn thấy được đi đâu không muốn thấy.

Vậy mà, tiếng bước chân quả quyết đến gần, rã sau đó, liền duy nhất lá chăn cũng bị dùng sức vén lên.

"Đi theo anh!"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 200: Cục Cưng Trong Bụng (14)

Từ bả vai đi xuống, cả người cũng bị người giữ lại thật chặt. Tân Hoành dùng tất cả sức lực giãy giụa, nhưng cuối cùng nhưng ngay cả hoạt động cũng làm không được.

Một cỗ lực mang theo rung chuyển quyết tuyệt lôi kéo cô hướng phía trước đi.

Phía trước, phòng giải phẫu. Ba chữ, ép cô điên cuồng lại tuyệt vọng.

Mệt mỏi

Cô không biết bộ dáng của mình bây giờ thế nào, nhưng chắc hẳn nhất định là rất dữ tợn rää. Cô vừa khóc vừa gào, tiếng khóc hồn táp âm thanh cầu khẩn, ở trong không hành lang bệnh viện vọng vè

"Dịch Tân, tôi van cầu anh, tôi cầu xin anh không cần như vậy. . ."

"Anh bỏ qua cho nó có được hay không? Là lỗi của tôi, là tôi làm thương tổn anh... anh đối với tôi thế nào cũng có thể, nhưng mà tôi cầu xin anh, cầu xin anh bỏ qua cho nó, nó là vô tội. . ."

"Anh cho nó một cơ hội lớn lên có được hay không. . ."

Tân Hoành không biết mình làm như thế nào, ở bên ngoài, ở nơi công cộng lại khóc lớn lên như vậy. Mặc dù, tầng này từ lâu đã sớm bị Thanh Trường, trừ dịch tân, Phong Dương cùng hai vị bác sĩ nữ khoa phụ sản, không có người khác. Chỉ là, cho dù là như vậy, quá khứ, cô cũng chưa bao

giờ đem bi ai của mình không có chút nào cất giữ đem ra cho người khác quan sát như vậy.

Nhưng, những thứ này, bây giờ cô đã sớm không có thời gian đi bận tâm.

Dịch Tân đem cô từ trên giường kéo lên sau, mạnh mẽ giúp cô mặc y phục, liền nhanh chóng túm cô rời đi. Cô không biết anh muốn mang cô đi nơi nào, cô còn vẫn đắm chìm trong một khắc trước bi ai cùng trầm thống, thậm chí chưa kịp chậm một hơi. Sao có thể đủ nghĩ đến, anh lại cứ không lưu tình như vậy, ngay cả cơ hội thở tức cũng không cho cô, liền đem cô dẫn tới bệnh viện.

Cô hiểu, lúc này vào phòng giải phẫu là có ý như thế nào.

Bào thai một tháng, vào phòng giải phẫu, cũng chỉ có thể hóa thành một vũng máu.

Một nháy mắt, trong đầu của cô một vùng tăm tối, cô nhìn không rõ, chỉ có thể cảm thấy có tỉ mỉ gai gai gì đó ở trong đầu điên cuồng uốn lượn, không quy cản tán loạn, trong đầu cô đau muối nứt. Cô phát điên giãy giụa, lại hoàn toàn là phí công.

Người đàn ông trước mắt này, trên mặt nguội lạnh không chút nào bởi vì cô cầu xin mà thay đổi, cho dù là một chút nhỏ bé nhất.

Anh lạnh lùng nhìn cô, cũng chỉ là nhìn nước mắt trên mặt cô, nhìn cô hướng về phía anh tự huyết lệ cầu khẩn, thờ ơ ơ hè.

Toàn thân cô mềm nhũn, đối với anh quỳ xuống.

Thế nhưng anh lại nhanh hơn chống đỡ thân thể cô, cô liền mềm xuống cũng không được.

Cô xuyên qua nước mắt nhìn anh, "Tôi cầu xin anh."

Sau đó, cô nhìn thấy người đàn ông nguội lạnh hướng về phía cô lắc đầu, "Nó không thuộc về em."

Tân Hoành kịch liệt giãy giụa, "Không, nó tới, nó đã là của tôi, anh không thể cướp đi nó!"

Anh nhìn cô, cứng rắn lại chậm rãi ôm cô vào ngực, ở bên tai cô rất thấp nói một tiếng, "Thật ra thì chính em rõ ràng nhất, làm như thế nào đối với nó mới tốt nhất."

Một câu nói, cô bỗng nhiên ngừng giãy giụa, cả người cứng ngắc, thậm chí là nước mắt trên mặt, cũng trong nháy mắt, chợt dừng lại.

Cô sững sờ tại nơi đó, giống như là nháy mắt linh hồn đã bị rút đi.

Anh ôm cô, làm như một người chàng đau lòng vợ.

Hai người lấy tư thế đứng yên này giữ lẩn nhau.

Hầu lâu, chỉ nghe trong không khí, một tiếng bặt tai thanh thúy.

"Ba!"

Tân Hoành tinh táo hất Dịch Tân ra, tinh táo cho anh một cái tát. Một cái tát kia, cô cũng là dùng tất cả lực, tay thậm chí làm thân thể không thể đứng yên, nghiêng sang bên.

Dịch Tân lại như cũ bất động đứng tại chỗ, trên má trái lập tức hiện ra năm dấu tay đỏ thắm. Ánh mắt cũng không gợn sóng, chỉ bình tĩnh nhìn cô.

Tân Hoành hung hăng lau đi nước mắt trên mặt, hướng về phía Dịch Tân, rốt cuộc bật cười, "Dịch Tân, anh sẽ gấp báo ứng!"

Cô nói xong câu đó, nước mắt mới vừa lau đi, lại nổi lên. Cô lại vẫn như cũ cười, sau đó lướt qua anh, tự mình vào phòng giải phẫu. Giày cao gót dẫm trên đất, vững vàng phải giống như mới vừa rồi một cuộc diên cuồng cũng chỉ là ảo giác là một giấc mộng.

Dịch Tân đưa lưng về phía cô, sau lưng, âm thanh cửa phòng giải phẫu nặng nề khép lại làm anh cả kinh thân thể hung hăng run lên.

Tân Hoành, hận anh đi, dùng tất cả tính mạng em tới hận anh.

Nó... Thật không thuộc về em, không đáng giá em vì nó hao phí bất luận cảm tình gì, bất luận là yêu, hay là tiếc hận, bi ai...

Nếu như hận anh có thể để cho em quên mất nó, vậy em cứ hận thôi.

*****

Khi Lạc Tiểu Xuyên dưới sự thúc giục của quản gia một đường gấp đi chạy tới phòng ngủ chính thì gặp người đàn ông già như yêu my lúc này đang đứng ở trong phòng, khắp khuôn mặt là tàn lê, thân thể nhu nhược thanh thuần của Lâm Tử cơ hồ muốn xui lơ rơi xuống đất.

Trong lòng Lạc Tiểu Xuyên cả kinh, cuống quít tiến lên từ sau đở cô.

"Cút! Cút ngay lập tức ra khỏi B thị! Tốt nhất không để cho tôi phải nhìn thấy cô nữa!"

Người đàn ông thốt ra mấy chữ cuối cùng, rốt cuộc Lâm Tử ô ô khóc chạy ra ngoài.

Lạc Tiểu Xuyên theo bản năng muốn đuổi theo, sau lưng một tiếng lạnh lùng vang lên, "Nhận đồ thập được, canh thuốc của thiếu phu nhân lần nữa chịu đựng qua!"

Mới vừa bước ra bước đành cứng ở trong không khí, Lạc Tiểu Xuyên đã nhanh chóng phản ứng kịp, cuống quít hướng bên giường đi tới.

Cái người đàn ông trước đó một khắc còn cả người sát khí, lúc này đã ngã ở mép giường, Lạc Tiểu Xuyên lặng lẽ nhìn sang, chỉ thấy anh cúi đầu, ngón tay xinh đẹp trắng noãn rơi vào trên môi người phụ nữ giữa giường, tới lui lui vuốt ve. Giờ khắc này, anh nhu hòa tựa như người chồng thâm tình nhất.

Lạc Tiếu Xuyên nhanh chóng cúi đầu, thấy mép giường một miếng thảm lớn, lúc này đã bị màu đen của nước canh nhiễm làm dơ bẩn.

Mà vốn là chén sứ thịnh canh tinh xảo lại bị méo mó ném ở góc, bên trong chỉ chừa chút tàn nước.

Cô cuống quít ngã xổm người xuống dọn dẹp, tay cũng đang đụng phải chén thì không khỏi run lên.

Nóng...

Vì thiếu gia này phát giận thì cô đang phòng bếp, cô một đường chạy tới, lại mắt thấy anh quẳng xuống lời ngang tàn, trong đó thời gian đã rất dài, canh từ lâu như vậy, chén lúc này vẫn còn nóng...

Trong lòng Lạc Tiếu Xuyên trầm xuống, Lâm Tử này cô ta thế nhưng thật dám dùng nước canh nóng bỏng đi thử người phụ nữ nằm ở trên giường có tri giác hay không!

Thật là ác độc.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 201: Nơi Tình Thâm (1)

Khi Lạc Tiểu Xuyên nhanh chóng đem mấy thứ cát xong, lướt mắt liếc qua, người đàn ông xinh đẹp đang nghiêng người đi hôn mặt người phụ nữ trên giường.

Cả khuôn mặt người phụ nữ trừ môi và chõ vừa nãy bị phỏng phải đỏ lên môi, những đĩa phương khác, lộ ra ngoài, đều là hoàn toàn trắng bệch, không thấy được huyết sắc. Hình như nửa tháng này, họ mỗi ngày tỉ mỉ chế biến thuốc căn bản chưa từng vào miệng của nàng. *

Thậm chí cô như chưa từng mở mắt.

Nhưng Lạc Tiểu Xuyên biết, người phụ nữ nằm ở trên giường hoàn toàn tỉnh táo, chỉ là cô không nguyện ý mở mắt mà thôi.

Mánh khoé bị người nhẹ nhàng kéo hạ xuống, Lạc Tiểu Xuyên cả kinh ngẩng đầu, thấy quản gia đối diện nháy mắt với cô. Lúc này cô mới hồn tỉnh, cuống quýt đi theo quản gia rời đi.

Ra cửa, quản gia giẫm thấp xuống thanh âm liền cảnh cáo, "Không được để cho thiếu gia nhìn thấy cô thiếu phu nhân như vậy!"

Lạc Tiểu Xuyên liền vội vàng gật đầu.

"Đi, vội vàng lần nữa chịu đựng."

Lạc Tiểu Xuyên lập tức rời đi, mới vừa đi hai bước, lại bị người gọi lại, "Sao đó."

Lạc Tiểu Xuyên đứng lại, quản gia theo kịp, lại ý vị sâu xa nói, "Phục vụ thiếp phu nhân cẩn đế tâm, nhưng là không nên quá đế ý. Đây chính là một cảnh cáo, kết quả của cô cũng sẽ không giống cô nghe đơn giản như vậy, đây chẳng qua là nói cho thiếp phu nhân nghe."

Lạc Tiểu Xuyên thấy quản gia tang thương trên mặt khó có vẻ nghiêm nghị cùng cảnh báo, trong bụng rét lạnh, vội vàng gật đầu.

Đến phòng bếp, nhắc tới tâm rốt cuộc mới thoáng đế xuống.

Cẩn thận phổi tốt được liệu, đem lửa đi vào chỉnh vừa đủ, cô đứng ở một bên, mới hơi rảnh rồi.

Buồn bức

Cô và Lâm Tử đồng thời tiến vào Dịch gia. Cùng một ngày tới phỏng vấn, lại đồng thời bị người đàn ông kia chọn trúng.

Lạc Tiểu Xuyên không biết tình huống của Lâm Tử này là như thế nào, chính cô là người đứng đầu Trung y viện trong nước mới vừa tốt nghiệp nghiên cứu sinh, ở bệnh viện thực tập thì được bệnh viện nói bác sĩ Phong đang cần người nên đề cử tới.

Đề cử tới đây làm hộ công...

Chăm sóc người phụ nữ nằm trên giường kia.

Công việc hàng ngày chỉ là dựa theo yêu cầu của bác sĩ Phong vì cô ấy nán thuốc, thỉnh thoảng lúc người đàn ông đó không có ở đây lúc đút cô uống.

Không phải là không có cảm thấy đại tài tiểu dụng qua, chỉ là, cô cần tiền, mà người đàn ông kia ra tay hào phóng, một tháng tiền lương so với một năm còn nhiều hơn.

Còn có một nguyên nhân, cô nghĩ muốn nhìn người phụ nữ này trông như thế nào một chút.

Lâm Tử này mục đích tới nơi này cũng không đơn thuần, trừ tiền ở ngoài, cô ta còn coi trọng cái người đàn ông yêu my kia.

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Xuyên bật cười.

Lâm Tử này thật sự có chút không tự lượng sức, mặc dù cô ta diện mạo thanh thuần dịu dàng, rất có khả năng hấp dẫn nam sinh cài ái, nhưng so với người phụ nữ trên giường kia luôn là thiếu chút gì đó. Rõ ràng là hình thái giống nhau, người phụ nữ nằm ở trên giường thậm chí không có mở mắt ra. . .

Hơn nữa, cô nhìn ra được, Dịch gia thiếu gia, trừ vợ anh ra, nhìn những người phụ nữ khác ánh mắt đều là giống nhau. — nói khó nghe một chút chính là, không nhìn là người.

Nhìn người luôn là sẽ có tình cảm, mà người đàn ông kia, anh không có.

Trong lòng không phải là không có tức giận bất bình, chỉ là, không tìm được lý do tức giận. Lạc Tiểu Xuyên nghĩ, lột vỏ ngoài vinh quang dối trá, cái thế giới này đúng là cần đàn ông như vậy, trừ một ít phụ nữ, anh không lấy thêm chút tình cảm nào đối với người khác.

Nghĩ như thế, lạc Tiểu Xuyên cũng liền nghĩ thông suốt.

Nhưng Lâm Tử này không có, cô ta cùng với cô cùng nhau chuẩn bị thuốc, không có người khác thì Lâm Tử này thường thường lộ ra ý cười khinh thường, trong khinh thường còn có quá nhiều xem thường. Lạc Tiểu Xuyên biết, Lâm Tử này xem thường người phụ nữ nằm ở trên giường.

"Cô là tại sao!"

Đúng vậy a, cô là vì tại sao đây? Hôm nay cô nếu như không nhìn gần, thậm chí sẽ bị hiểu lầm đã người không có hô hấp.

"Hôn cô ta cũng là cần dung khí chứ?" Lâm Tử này thường lộ ra nét mặt ghét bỏ.

"Cậu nói cô ta rốt cuộc là bệnh thật hay là giả bệnh? Dù là thật bệnh, mỗi ngày như vậy đi ~~à~~ chẽ ~~à~~ được liệu, sơn trân hải vị cho ăn, nửa tháng cũng nên xong, cô ta mỗi ngày đốt ti ~~ền~~ nhưng mặt cũng không ~~hang~~ lên được a."

"Không bằng ~~t~~ đi nhìn thử cô ta một chút, nhìn ~~t~~ đem thuốc nóng đút cho cô ta, cô ta còn có thể dậy hay không!"

Lạc Tiểu Xuyên lúc ~~đ~~ nghe được, cũng không có ~~đ~~ ở trong lòng, chỉ cười nói, "Cậu cũng không có cơ hội a, hai ta nói khó nghe một chút, chính là người đưa thuốc, cậu ngay cả ~~đ~~ đến gần thân thể người ta cũng không được."

Thường là, họ đem thuốc đưa đến cửa, người đàn ông kia nhận lấy tự mình đút.

Lâm Tử cười lạnh, "Người đàn ông của cô ta luôn có thời điểm bận rộn đi, nếu không người nào làm ra ti ~~ền~~ để cho cô ta đốt hả?"

Lạc Tiểu Xuyên chỉ coi Lâm Tử là nhất thời trong lòng không thăng bằng, bu ~~vn~~ cười lắc ~~đ~~ một cái, cũng không có suy nghĩ ~~nhi~~ ~~à~~.

Cô nghĩ, cho dù ai cũng nhìn ra được, người đàn ông kia không dễ chọc, mà một khi chạm đến người phụ nữ của anh, anh càng thêm không thể chọc. Không nghĩ, cõi tình đã có người như vậy không biết tự lượng sức mình, muốn đi tìm chết!

Quản gia nói, những lời đó chỉ nói là cho người phụ nữ kia nghe. Cho nên, người đàn ông kia cũng biết, thật ra thì cô ấy tinh táo?

Tại sao cô ấy không muốn mở mắt ra đây? Nhắm hai mắt như vậy, cả người xem ra rất tuyệt vọng, tựa như muốn ngủ như vậy thì quá khứ sẽ chết đi.

Không giống với Lâm Tử này, Lạc Tiểu Xuyên cảm giác hứng thú hơn nhưng thật ra người phụ nữ đó gọi Tân Hoành.

Khi thuốc lại một l`ân nǔa chẽ xong, Lạc Tiểu Xuyên bưng ra thì quản gia đang dẫn vợ ch`ồng bác sĩ Phong vào cửa.

Phong Dương cùng Tang Nhuế mỗi ngày đ`ài sê đến nhìn Tân Hoành, nhưng Tân Hoành cũng sê không để ý đến bọn họ, hình như phàm là có liên quan cùng người đàn ông kia cô đ`ài không muốn để ý.

Phong Dương nhìn thấy Lạc Tiểu Xuyên, cau mày, rõ ràng không vui.

Lạc Tiểu Xuyên tiếp thu được tin tức này, cuống quít đem thuốc c`âm trong tay đưa cho quản gia, "Làm phiền ngài đưa lên trước."

Quản gia gật đ`ài nhận lấy.

Phong Dương cười lạnh, "Cô thật ra có chút tự giác!"

"Lâm Tử là chuyện gì xảy ra? Cô là mù hay là cõi ý để cho cô ta đi uốn tóc Tân Hoành như vậy hay sao?"

Lạc Tiểu Xuyên cúi đ`ài, "Thật xin lỗi. Chỉ là hoàn toàn không ngờ tới."

Người bình thường, tinh th`ần hơi bình thường một chút , cũng sê không đi làm chuyện như vậy chứ?

Vậy thì là cái gì để cho cô ta không bình thường? Là tình yêu sao? Hay muốn ti`en bạc cùng địa vị?

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 202: Nơi Tình Thâm (2)

Phong Dương như cũ vì Tân Hoành kiểm tra một lần rã, cuối cùng, không tránh, trực tiếp liền đối với Tân Hoành nói: "Em cần rời giường vận động, thân thể mới có thể tốt."

Dịch Tân đứng ở một bên, tu sửa hành khẽ đem đầu nghiêng đi. Cô liền nhắm hai mắt để không nguyễn hướng phương hướng của bạn anh.

Tay gắt gao nắm thành quyền, lại đã sớm không phân rõ đó là giận còn là đau. *

Phong Dương khẽ thở dài một hơi, lần nữa đứng dậy.

Tang Nhuế lúc này cũng chỉ có thể sững sờ đứng ở một bên, cũng không biết nên làm cái gì, lời nói, cũng không biết nên nói cái gì.

Ánh mắt Dịch Tân rơi vào trên giường, đưa lưng về phía Phong Dương Tang Nhuế phất tay một cái, trong lòng hai người bất đắc dĩ, chỉ có thể rời đi.

Dịch Tân ngồi ở trước giường Tân Hoành nhẹ tay khẽ vuốt vuốt mặt của cô, thán, "Không phải hận anh sao? Bộ dáng như vậy, cũng chỉ có thể mặc anh khi dỗ."

Anh cho là, cô sẽ hận anh. Lúc ở bệnh viện, anh thật cho là như vậy, cho là cô sẽ dùng tất cả tính mạng hận anh. Anh thậm chí nghĩ, bất luận lửa giận của cô sâu đậm bao nhiêu, anh đều có thể chịu đựng.

Chỉ là, anh nghĩ sai rã.

Bây giờ Tân Hoành, cả người giống như là tiến vào trạng thái hôn mê. Hơi thở của cô bắt đàu yếu nầm ở trên giường, nầm một cái chính là một ngày, không nhúc nhích. Phong Dương tới đây kiểm tra, nói cô đã càng ngày càng chậm chạp.

Sau đó, anh hoàn toàn bó tay hết cách. Lần đầu tiên, Dịch Tân không biết nên làm sao làm sao đây.

Trừ trong mỗi ngày dùng thuốc tốt nhất dưỡng thân thể của cô, mỗi một ngày vì cô theo sát bên người, khác, anh không biết còn có thể làm cái gì.

Nửa tháng này, mỗi một ngày đối mặt với cô, cảm giác vô lực hành hạ đến anh như muốn điên cuồng.

Cô lìèn nằm ở nơi đó, nhắm mắt lại, trong lòng sáng như tuyêt mặc anh điên cuồng.

Anh đem lấy nửa người cô ôm vào trong ngực, cúi đàu, dùng mặt của mình vuốt ve cô, "Em đang hành hạ chính em hay là đang hành hạ anh?"

"Em là hành hạ anh chỉ là em luôn là quá đà, mỗi một lần tính toán người khác đàu muốn thương tổn tới mình trước."

"Lần này, người không phải lại làm thương tổn tới mình rã, anh giúp em, anh thành toàn cho em, có được hay không?"

Phong Dương ở dưới lầu rã hướng Lạc Tiểu Xuyên dặn dò một phen lượng thuốc cùng đồ lửa, lúc này mới dắt Tang Nhuế rời đi. Trước khi đi thì lại nữa một lần nhắc lại, "Đem cô ấy chăm sóc tốt."

Lạc Tiểu Xuyên gật đàu. Thật ra thì, bọn họ cũng không biết, cô nhất định sẽ đem lấy cô ấy chăm sóc tốt.

Lạc Tiểu Xuyên ở trong phòng bếp một lát, tính toán thời gian, nên xoa bóp cho Tân Hoành, cô lìèn lên lầu lần nữa. Mới vừa đến gần phòng ngủ chính, bên trong truyềnl tiếng vang lại làm cho toàn thân cô chấn động.

"Em chỉ cần nhúc nhích ngón tay, cả đời anh cũng sẽ không lại xuất hiện trước mặt em, sẽ không có người hành hạ em!"

"Động thủ a! Tại sao không giết anh?"

"Có phải em còn không bỏ được anh hay không? Hai đứa bé, có phải hay cảm giác còn chưa đủ呢?"

Âm thanh kia, xao động, cuồng loạn, thậm chí càng ngày càng kịch liệt, càng ngày càng tàn nhẫn. Tiểu Xuyên kinh hãi, không bối rối gì khác, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Trường hợp bên trong lại cơ hồ đem cô dọa sợ đến hồn bay phách tán.

Cái người đàn ông tà mị chính lúc này đang quỳ gối trước giường Tân Hoành, tay của anh nắm thật chặt tay của cô, mà trong tay của cô là một khẩu súng lục tinh sảo, họng súng... Đối diện đều người đàn ông.

Trong nháy mắt, đại não "Ông" một tiếng, Lạc Tiểu Xuyên cả người căng thẳng, đã bật thốt lên, "Đừng!"

Hành động hơn trước về lý trí, Lạc Tiểu Xuyên không muốn sống nhào tới trên người của Tân Hoành, thậm chí cô không biết mình đang làm gì, đã nghe được giọng nói run rẩy của mình, "Tân Hoành, không nên động thủ!"

Một khắc kia, Lạc Tiểu Xuyên không biết cô tại sao muốn xông lên, vừa vì người nào.

Thật lâu sau, khi cô lại một lần nữa nhìn thấy Tân Hoành, cô mới rõ cuộc hiểu, bất luận là vì cái gì, Lạc Tiểu Xuyên đối với Tân Hoành chung quy là cảm chúc phúc tâm tình, không muốn làm cho cô hối hận.

"Ai cho cô tiến vào, cút ra ngoài!"

Bị người đánh nhiều, Dịch Tân giận dữ. Giờ khắc này anh càng dọa người hơn nữa trong hốc mắt tất cả đều là tia máu, khẽ mỉ con mắt nhìn

chầm chầm Lạc Tiêu Xuyên bộ dáng giống như là sau một khắc sẽ đem cô chặt làm trăm mảnh.

Kỳ quái là giờ khắc này Lạc Tiêu Xuyên thế nhưng không biết sợ. Không, cô đang sợ, cô chăm chú nhìn tay người đàn ông, anh cầm trong tay một bàn tay tái nhợt gầy yếu tay khác chặt như vậy, mà tay đã ra đòn, ngón trỏ đã cài nút cò súng.

Cô sợ, cò súng cuối cùng sẽ bị đè xuống.

Thậm chí giữa lúc hoảng hốt nghe được tiếng "Phanh" súng vang, sau, trước mắt một mảnh huyết quang.

Lạc Tiêu Xuyên hung hăng hít một hơi, cố gắng lau đi trong đầu cảnh tượng huyền ảo, cho dù, bất luận cô cố gắng thế nào, thân thể của cô cũng đã đang run rẩy, rõ ràng như vậy.

Cô nghĩ, người phụ nữ nằm ở trên giường nhất định đã cảm thấy, mà người đàn ông ở trước mắt, cũng nhìn thấy.

Cô chỉ là một người ngoài, đã như thế, thế nhưng hai người, lại bình tĩnh đến đáng sợ.

Lạc Tiêu Xuyên cắn chặt răng, cố gắng ổn một tiếng, "Tôi có biện pháp khiến thiếu phu nhân tỉnh lại."

Cô nhìn mắt Dịch Tân, ánh mắt lại lần nữa rơi vào tay hai người dây dưa, dây dưa ở giữa là một bom hẹn giờ.

Lạc Tiêu Xuyên tiếp tục nói, "Thiếu gia, cậu là muốn tận mắt thấy thiếu phu nhân tỉnh lại, đúng không?"

Hãy lâu, trong phòng không tiếng thở nữa, Lạc Tiêu Xuyên chỉ cảm thấy được đinh đầu rơi xuống áp lực nặng nề áp bức.

Yên tĩnh quá không bình thường, bức người ta muốn hỏng mất. Trong nháy mắt, Lạc Tiêu Xuyên thậm chí đang suy nghĩ, có lẽ, người đàn

ông này là đang suy tính có muốn nhất thương trước hết giết cô đang cản đường?

Cái ý nghĩ này để cho cô nhin không được run càng lợi hại, cũng đang lúc này, cô nghe được trong phòng một tia cười khẽ, mang theo giỗ cợt.

Rồi sau đó, cô nhin thấy người đàn ông kia tay rốt cuộc buông ra.

Ít đi Dịch Tân giữ súng trên tay Tân Hoành lập tức liền roi theo xuống đất.

— Tân Hoành không dùng được lực, cho dù súng một mực trong tay của cô.

Cái nhận thức này khiến Lạc Tiểu Xuyên vụng trộm thở phào nhẹ nhõm thật to.

Dịch Tân đứng dậy, hướng về phía Lạc Tiểu Xuyên trên cao nhìn xuống cười một tiếng. Cười một tiếng, trong nháy mắt, đã khôi phục bộ dáng xưa nay của anh.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 203: Nơi Tình Thâm (3)

Lạc Tiểu Xuyên bị Dịch Tân mang tới thư phòng thì trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh. Mới vừa rã, cô cũng chỉ là dưới tình thế cấp bách bật thốt lên, lúc này, hoàn toàn thân bị người đàn ông này cường đại áp bức, tha phượng mới phát giác được sợ hãi.

"Nói, biện pháp gì?"

Âm thanh kia đã sớm bình phục, không hề thô bạo, lòng Lạc Tiểu Xuyên cũng vẫn như cũ là nặng nề nhảy một cái. *

Cô nắm thật chặt quả đấm, cắn răng, nhắm mắt nói, "Thiếu phu nhân phải là bị uất ức rất lớn, vừa không có thể nói với người, nhất thời tuyệt vọng bị phong bế ở trong lòng, mới có thể không muốn mở mắt."

Lạc Tiểu Xuyên nói xong, liếc người đàn ông ngay trước mắt thấy vẻ mặt anh coi như bình thường, mới tiếp tục nói, "Không nếu như để cho cô gặp người nhà một lần?"

Lời này nói xong, người đàn ông ở trước mắt sắc mặt liền lạnh xuống.

Lạc Tiểu Xuyên trong lòng cả kinh, hoảng hốt vội nói, "Cho dù không có người thân, thân mật bằng hữu cũng có thể gặp một lần, để cho cô ấy giao uất ức cùng khổ sở khóc lên, cô ấy cũng sẽ không tự mình phong bế thương thân nữa rã."

Lạc Tiểu Xuyên nói xong, khuôn mặt người đàn ông lúc này mới hơi hòa hoãn, nhưng cũng không đáp lời. Cô không biết trong lòng anh nghĩ như thế nào, chỉ là, cô nói lại tất cả đều là ý tưởng thật lòng.

Nghe nói, người phụ nữ kia từ bệnh viện ra ngoài cũng chưa có chảy qua một giọt lệ, thẩn thờ về tới đây nằm xuống, từ đó sẽ không nguyện mở mắt ra. Nửa tháng, ai kêu đìu胃口. Mỗi ngày sơn hào hải vị cho ăn thân thể lại càng ngày càng suy yếu.

Lạc Tiểu Xuyên thường thường nghĩ, cô ấy là bởi vì sinh không thể yêu rã sao?

Cô không biết ân oán giữa Tân Hoành và Dịch Tân chỉ là cô từng vụng trộm đứng ở góc độ của Tân Hoành nghĩ, bây giờ Tân Hoành trừ Dịch Tân cùng đứa bé, cái gì cũng không có. Nếu như Dịch Tân làm thương tổn cô, cô lần nữa mất đi đứa bé...

Lúc Tân Hoành cần nhất là cái gì?

Hắn không phải là sơn hào hải vị, chỉ là một người có thể cho cô an ủi ôm trong ngực.

Nếu như cô có mẹ... Hoặc là bà của cô vẫn còn ở đó...

Nghĩ như vậy, ý nghĩ trong lòng lại hơn chắc chắn hơn một chút.

Không nghĩ, trầm tĩnh hãi lâu, cô lại đột nhiên nghe được người đàn ông kia thanh thanh đậm đậm nói một câu trong nháy mắt cô cả kinh cả người đứng thẳng bất động, lại nửa điểm không thể động đây.

Người đàn ông kia đậm hỏi, "Là ai phái cô tới? Mục đích của cô là cái gì?"

Cô cứng ngắc, trong ánh mắt của người đàn ông, cả người có một loại bị dây giùi đó rậm rạp chằng chịt bò đầy cảm giác rợn cả tóc gáy. Lạc Tiểu Xuyên cố gắng ổn định tâm thần, khiến âm thanh nghe không đến nỗi quá mức hốt hoảng, nói: "Là bác sĩ Phong để cho tôi tới, tôi cũng cần tiễn..."

Lời của cô thậm chí không kịp nói xong, đã bị anh cắt đứt.

"Phong Dương không thể nào nói cho cô biết Tân Hoành không có người thân!"

Đầu óc trong nháy mắt tinh mộng, Lạc Tiểu Xuyên rõt cuộc phản ứng kịp trong lời nói của cô có chõ sơ hở.

Cho dù không có người thân. . .

Nàng theo bản năng dùng từ "Cho dù", từ trong giọng nói chính là khẳng định. Vốn là đây chẳng qua là một từ "Nếu như" cô không có người thân. . .

Lạc Tiểu Xuyên trong lòng thầm kêu hổn bét, người đàn ông này quá sắc bén rã, chữ chữ câu câu cũng nhạy cảm như vậy.

Cô đúng là bởi vì trong lòng đã sớm rõ ràng, cho nên trong giọng nói không tự chủ liền lộ ra ngoài, mà lộ ra cũng cũng chỉ có hai chữ mà thôi, liền bị người đàn ông kia phát hiện.

Sống lưng một mảnh ẩm thấp thanh lương, Lạc Tiểu Xuyên ngoan độc nói: "Tôi xác thực là biết mẹ Tân Hoành rất nhiều năm trước đã qua đời, bà ngoại cũng mất, hai năm trước, lại bị đuổi ra khỏi Tân gia. Cho nên, cô ấy thật cũng coi là không có người thân rã. Tôi hiểu biết rõ những thứ này, là bởi vì trước kia tôi nghe nói qua Tân Hoành, trẻ tuổi lại có tài hoa đặng thanh truyền dịch, cháu ngoại nhà ngữ ngôn học Du Thận Khanh, con gái nhà phiên dịch Du Tiểu Nghi."

"Khi tôi vừa tới nơi này nhìn thấy thiếu phu nhân, liền nhận ra cô ấy là Tân Hoành, nhưng bây giờ thảm như vậy. . ." Lạc Tiểu Xuyên nói tới chõ này, dừng lại, cẩn thận nhìn Dịch Tân, thấy anh không có dấu hiệu nổi giận mới tiếp tục nói, "Cho nên, âm thầm lại khó hiểu một chút, mới biết cô thì ra là đã bị đuổi ra khỏi nhà."

Cô nói xong, trong phòng một trận trầm mặc.

Rã sau đó, người đàn ông nói nhỏ, "Cô trước đi xuống đi."

Anh tuy là nói một câu như thế nhưng trong lòng Lạc Tiêu Xuyên không có chút nào buông lỏng, nhưng trừ rời đi, cô quả thật không biết nên nói gì nên làm cái gì, liền cũng chỉ có thể nghe lời rời đi.

Ra đến đi trước cửa, cắn răng, rốt cuộc xoay người lại, nhìn cái đó lúc này mặt ngó ngoài cửa sổ đưa lưng về phía người đàn ông, "Thiếu phu nhân, cô ấy . . ."

"Đi ra ngoài đi!" Người đàn ông phất phất tay, mới nói, "Đề nghị của cô tôi sẽ suy tính."

Lạc Tiêu Xuyên không nói nữa từ thư phòng rời đi.

Vừa ra cửa, trên mặt rốt cuộc không nhịn được giêú cợt cười. Nói như vậy, Tân Hoành thật sự rất đáng thương.

Hai người thân nhất lần lượt qua đời, mình lại bị em gái hâm hại, tiếp theo bị cha đẻ đuổi ra khỏi nhà. Đầu nói lập gia đình là lần thứ hai đầu thai của người phụ nữ, cô gả cho người đàn ông, lại đem lấy cô hành hạ đến mức này.

Tân Hoành a Tân Hoành, cô là kiếp trước tạo cái nghiệt gì?

Lạc Tiêu Xuyên lắc đầu một cái, cười một tiếng.

Hay là, kiếp trước tích cái phúc gì?

Dịch Tân nói anh sẽ suy tính đề nghị của cô, Lạc Tiêu Xuyên lại một ngày không thấy động tĩnh, tự nhiên, động tĩnh chỉ là Tân Hoành. Tận tối đêm khuya, Dịch gia tới một người.

Người đến là một người phụ nữ vóc dáng thon dài tóc ngắn, một thân áo khoác màu đen, làm cho người ta có cảm giác lão luyện thành thực. Là quản gia dẫn cô ấy vào cửa, Lạc Tiêu Xuyên nghĩ, giống như Tang Nhuê và bác sĩ Phong, bạn Tân Hoành đến xem cô ấy.

"Phương phu nhân, mời tới bên này."

Quản gia mang theo người phụ nữ tới phòng ngủ chính ngoài cửa, nhẹ nhàng gõ một cái cửa, nói: "Thiếu gia, Phương phu nhân đến."

Một hồi lâu, cửa từ trong mở ra, Dịch Tân đối người tới cười một tiếng, "Phương phu nhân đoạn thời gian trước giúp Tân Hoành, Dịch Tân còn chưa kịp nói một tiếng cảm tạ."

Người tới lại cười lạnh, "Tân thiếu không cần lặp nữa nhắc nhở thân phận của tôi, Điền Tĩnh tôi một người làm việc, anh tội gì dính líu tới Phương gia."

Người tới chính là Điền Tĩnh, cô gái cho Phương gia đại thiếu, xưng hô một tiếng Phương phu nhân quả thật không có sai. Chỉ là lúc này, trong lòng cô đối với Dịch Tân rất giận, trong lòng chưa thành kiến, theo bản năng coi như Dịch Tân đang dùng Phương gia uy hiếp cô.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 204: Nơi Tình Thâm (4)

Dịch Tân cũng không giận, chỉ cười một tiếng, nghiêng người, cho cô đi vào.

"Tôi nghĩ, cô ấy sẽ muốn gặp gấp cô."

Ánh mắt Diên Tĩnh vừa mới chạm đến người phụ nữ nằm trên giường, trong lòng nhất thời đau xót. Da của cô tựa như người chết, có một nháy mắt, Diên Tĩnh thậm chí muốn xông tới thử một chút cô có còn hơi thở hay không. *

Trong mũi chua xót, trong lòng tự trách bỗng nhiên lại càng sâu lại lợi. Diên Tĩnh hơi thê lương, quả nhiên cô (Diên Tĩnh) không phải giúp cô (Tân Hoành) ngược lại hại cô (Tân Hoành).

Diên Tĩnh ổn định tâm tình, quay đầu, nhàn nhạt nhìn về phía Dịch Tân, "Tôi nghĩ, cô ấy cũng sẽ không muốn gặp đến anh."

Trong lòng Dịch Tân hơi chậm lại, liên tục thật dài khổ sở lẩn vào bất đắc dĩ đem trái tim gông cùm xiềng xích nhưng mà trên mặt lại chỉ là cười khẽ, anh nhìn Tân Hoành một cái, vừa nhìn về phía Diên Tĩnh, "Cô và cô ấy trò chuyện, sẽ không có người tới quấy rầy cô."

Anh nói xong, liền xoay người đi ra ngoài, quản gia ở phía sau tướng môn kéo tốt.

Cửa khép lại một nháy mắt kia, Diên Tĩnh trên mặt nước mắt liền xuống.

Cô đi tới trước giường Tân Hoành, do do dự dự hồn lâu, nhịn lại nhịn, mở miệng một câu "Thật xin lỗi", nhưng vẫn là khóc lên.

Hung hăng xoa xoa nước mắt, "Thật xin lỗi, nếu như mà tớ không có tự cho là đúng giúp cậu, cậu cũng sẽ không hoàn toàn chọc giận anh ta."

Điền Tĩnh ngồi ở trên giường, lại đem nửa người Tân Hoành ôm vào trong ngực, khiến Tân Hoành gối lên bụng của mình, tay nhẹ nhẹ theo tóc của cô, lại dùng lòng ngón tay đi sờ trên da mặt tinh tế của cô.

"Tân Hoành, cậu mạnh khỏe trẻ tuổi. Cuộc đời của cậu còn dài, cậu mới hai mươi hai tuổi, hiện tại rất nhiều cô gái hai mươi hai tuổi cũng chẳng qua mới vừa tốt nghiệp đại học. May mắn, ở trong đại học liền tìm người yêu; bất hạnh... Mỗi người đều có bất hạnh, chia tay, sẩy thai. Cũng như số tuổi của cậu nhưng họ không người nào là liều lĩnh mạo hiểm lao ra, đang tìm công việc, phần đầu. Lui về phía sau còn có sáu mươi bảy mươi năm cuộc sống, mấy chục năm vừa qua, họ thậm chí rất khó nhớ ngày hôm nay xảy ra cái gì."

"Chính là Điền tỷ, cũng là đi tới như vậy." Điền Tĩnh than thở, "Mọi người mệnh bắt đằng, Điền tỷ biết cô vẫn rất hâm mộ tớ hâm mộ tớ tự tại. Nhưng kia là bởi vì tớ bi ai không để cho cậu thấy được. Cậu thấy tớ hôm nay gả cho Phương Tuấn, nhưng cậu có biết hay không trước khi tớ gả cho hắn, đã đi theo hắn mười năm. Cậu tối thiểu còn có một tờ giấy chứng nhận kết hôn, mà trong mười năm này, tớ thật sự chính là người tình không thể lộ ra ngoài ánh sáng."

"Tớ mười chín tuổi ở cùng hắn, Tân Hoành, cậu vĩnh viễn không tưởng tượng nổi ánh sáng gấp phải cái chết bi ai. Tớ mang thai đứa bé của hắn, lại không thể sinh ra được, cũng không dám để cho người khác biết. Tự tớ một người đi làm giải phẫu, bệnh viện muốn người thân ký tên, tớ liền tốn 200 đằng tiền ở ven đường tùy ý tìm cô gái không quen, để cho cô ấy giúp tôi ký."

"Tớ khi đó nghĩ, tớ không giữ được nó, chỉ là bởi vì tớ cùng nó duyên phận còn chưa đủ. Tân Hoành, cậu nên biết, duyên phận không đủ này, là

kinh khủng nhất, cho dù tìm được cũng chẳng qua Đàm Hoa Nhất Hiện, còn không bằng tha nó sớm một chút rồi đi, mình sống yên ổn."

Điền Tĩnh nói xong, lại dùng tay nâng đài Tân Hoành, để cho cô có thể đem lỗ tai dính vào trên bụng của mình, "Mà bây giờ, Điền tỷ lại có bảo bối, bảo bối cùng tú duyên phận sâu hơn. Cậu hãy thử xem, có thể cảm giác thấy sự tồn tại của nó?"

Trong phòng, vẫn là Điền Tĩnh một người đang nói chuyện, không có người trả lời cô, nhưng cô lại vẫn tự tại, ôm người phụ nữ trong ngực, cô nhẹ nhàng nói chuyện với cô. Cô biết, cô nghe được, cô chỉ là mệt mỏi, không muốn mở mắt.

"Nên cậu luôn là cậu duyên phận không đủ cậu cõng cài không được. Nhưng là, nếu như cậu vì duyên phận không đủ này mà bỏ qua tất cả, Tân Hoành, có phải hay không rất thiệt thòi? Không cần thương tổn tới mình rã, bảo trọng thật tốt, tương lai mấy chục năm."

Điền Tĩnh vừa nói, vừa ở trong ngực người phụ nữ lau đi nước mắt.

Cô như cũ nhắm mắt lại, chỉ là nước mắt mãnh liệt, từng đợt từng đợt trào ra bên ngoài. Điền Tĩnh liền đi theo khóc đem nước mắt cô lau đi.

Lạc Tiểu Xuyên bung thuốc bổ đến phòng khách thì quản gia đang đứng ở sau lưng Dịch Tân, hướng về phía cô ngăn lại lắc đài.

Lạc Tiểu Xuyên lúc này mới nhớ tới người phụ nữ trên lầu vừa tới, một lần nghĩ, lại chợt cảm thấy kỳ quái.

Từ lúc cô đi đến tới đây, nửa tháng, chưa từng gặp qua người phụ nữ kia. Nhưng là cô tới, nhưng ngay cả người đàn ông đó tham muôn giữ lấy mãnh liệt như vậy cũng cam nguyện rời đi phòng ngủ, chỉ tinh táo ngã ở trong đại sảnh, không biến sắc.

Người phụ nữ kia, là ai?

Nếu quả thật có gì quan trọng, cô ấy tại sao không biết?

Lạc Tiếu Xuyên suy nghĩ một chút, còn đi tới trước người Dịch Tân, nhắc nhở, "Thiếu gia, đến lúc thiếu phu nhân uống thuốc."

Người đàn ông ở trên sô pha tràn tinh rã mới hướng về phía cô không có tâm tình, một hờn lâu, phất phất tay, nói: "Trước hết đi xuống."

Lạc Tiếu Xuyên gật đầu, đang muốn xoay người, lại nghe được cầu thang truyền đến âm thanh.

Cô nhất thời kinh ngạc, lại thấy trên ghế sa lon người đàn ông đã đột nhiên đứng dậy, bóng dáng cao lớn trong nháy mắt liền vòng qua ghế sa lon, đổi mặt hướng cầu thang.

Trên cầu thang, Điện Tĩnh đang xuống lầu, một bộ đang muốn tính toán rời đi. Tay phải, lại kéo một người khác.

Người phụ nữ trên giường tuyệt vọng suy nghĩ muốn được chết.

Mà ánh mắt của Dịch Tân, từ khi nghe đến động tĩnh liền vừa chuẩn vừa ngoan khóa ở trên người cô.

Sắc mặt của cô như cũ trắng bệch gần như đến trong suốt, chỉ là lúc này cô lại đã mở mắt, cả người trong nháy mắt có chút tức giận. Cô mặc quần áo ở nhà, đem đầu tóc lỏng lẻo, do Điện Tĩnh đỡ, đang từng bước từng bước xuống lầu.

Cả người mặc dù tiều tụy, cũng không chết lại tịch.

Ánh mắt của Dịch Tân vẫn đuổi theo động tác của cô, rơi vào trên mặt nàng, con mắt sắc thâm trầm ám xa.

Ánh mắt của Tân Hoành kịp chạm đến anh lại cứ lệch như bình thường, dừng lại không lâu cũng không gấp, liền dời đi chỗ khác.

Tân Hoành đưa Điện Tĩnh đến dưới lầu, ánh mắt hướng chỗ Dịch Tân.

Bọn họ không thấy được anh, lòng của Dịch Tân đột nhiên hung hăng giật mình.

Sau đó, nghe cô mở miệng, tim của anh một cái chớp mắt đã lạnh lẽo.

"Quản gia, giúp tôi phái lái xe đưa Điền tiểu thư trở về"

Giờ khắc này, cô đã có thể bình tĩnh như vậy lướt qua anh, đối với một người khác nói chuyện.

Sau khi tỉnh lại đây là câu nói đầu tiên cô nói.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 205: Nơi Tình Thâm (5)

Quản gia đứng ở sau lưng Dịch Tân, mắt thấy Tân Hoành xuống lầu, cả người liền lâm vào trạng thái khiếp sợ lúc này thậm chí nghe lời nói của cô vội tập trung ý chí, đứng ra, nhỏ giọng nói, "Dạ, tôi sẽ đi ngay bây giờ."

Lại đi tới bên cạnh Điền Tĩnh vì cô dẫn đường, "Phương phu nhân mời tôi bên này."

Điền Tĩnh tay cầm Tân Hoành, lại nhìn Dịch Tân không nói gì thêm, liền cùng quản gia cùng một chỗ mà rời khỏi. *

Từ đầu tới đuôi, trên người Tân Hoành vẫn có một ánh mắt sáng quắc nhìn.

Tân Hoành không có trốn tránh, giương mắt, liền đối mặt với người đàn ông kia.

Ánh mắt chạm nhau, nỗi giận, hờ hững, rã sau đó, trong nháy mắt, phát ra thống khổ và nóng nảy, anh.

Anh nhìn cô nói thật nhỏ, "Rốt cuộc nguyện ý nhìn đến anh rã hả?"

Lời ra khỏi miệng, anh mới tỉnh giấc, âm thanh kia thế nhưng hoàn toàn không giống như là chính anh

Tân Hoành mở nhẹ con ngươi bình tĩnh nhìn anh, thẳng thắn nói: "Dịch Tân, tôi không có như anh nghĩ hận anh."

Cô nói xong, ánh mắt liền rơi xuống phòng ngoài. Hôm nay, tuyết đã rơi một ngày, lúc này, trên đất đã sớm tuyết đọng dày cộm nặng nề. Tân

Hoành nghĩ, năm nay cũng là đợt tuyêt cuối cùng thôi.

Dịch Tân nhìn cô trái tim đột nhiên co rút đau đớn.

Anh cũng sẽ không khờ dại cho là lời này của cô là tha thứ cho anh, anh hiểu cô, ý của cô là — Dịch Tân, anh không có anh nghĩ nặng như vậy.

Anh nhìn một bên mặt của cô trong nháy mắt, toàn thân đau nhức. Anh là kiên cường lúc này lại chỉ cảm giác này đau không thể chịu được.

Tân Hoành hít sâu một hơi, nhấc chân, liền đi ra ngoài.

Anh phản ứng cực nhanh, lập tức liền thật chặt kéo tay của cô, hắn thậm chí còn chưa kịp suy tư, đã bật thốt lên, "Không cần đi."

Tân Hoành dừng lại, nhìn về phía anh, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Anh phải cùng tôi đi cùng nhau sao?"

Nụ cười kia trong, có một chút giễu cợt, lại trong suốt. Dịch Tân nghĩ, giờ khắc này Tân Hoành, tựa như có lẽ đã đem anh nhìn thấu.

Giữa anh và cô, cô chưa từng làm anh có cảm giác như vậy. Lúc này, một nháy mắt, tâm, đột nhiên sinh hốt hoảng, nói không rõ lý do.

Anh gọi Maid, "Đi lên lầu mang cho thiếu phu nhân áo khoác."

Lại hướng Tân Hoành, "Chờ một chút, bên ngoài lúc này còn lạnh, thân thể của em không thể bị lạnh."

Tân Hoành nhẹ nhàng cười một tiếng, không nói gì, nhưng cũng không có gấp đi ra ngoài.

Người làm cực nhanh xuống lần nữa cầm trên tay một chiếc áo khoác lông cừu màu đỏ rượu. Dịch Tân nhìn, tâm thoáng chốc đau xót, giống như là bị cái gì nhói một cái, rã sau đó, tất cả khố sáp vô lực liền trong nháy mắt xuất ra.

Ký ức như sóng tri âu, anh còn nhớ rõ, một ngày kia, anh và Phong Dương bởi vì Tang Nhuê chạy về H thị, cô không bỏ được anh, thật tháp Nhu Nhu cùng anh nói muốn cùng anh trở về. Anh và cô, trong đại sảnh sân bay người đến người đi, cô chính là mặc món này y phục xuất hiện trong mắt của anh.

Khi đó, giữa anh và cô, còn không có niềm hiểu lầm cùng trói xui đất khiến như vậy, trước đó cô đang trong phòng bếp làm thức ăn, chút bột mì dính vào bên má cô. Khi đó, anh dùng tay chỉ vì cô bôi, cô còn có thể khẽ mặt đỏ hướng về phía anh cười.

Thật ra thì, thời gian cũng không có quá bao lâu, tổng cộng chỉ là hơn hai tháng, giữa anh và cô lại không thể quay về ngày trước.

Mặc cho trong lòng vô lực cùng khổ sở anh bình tĩnh nhận lấy y phục, vì cô mặc vào, từ chi chạm nha anh cố ý trì hoãn động tác. Cô cũng nhớ bộ y phục này, anh biết.

Anh ở phía sau cô vì cô mặc vào, tay vòng qua hông của cô, vì cô cài nút áo lại, đeo vào đai lưng, anh lòng riêng mà đem cô hướng trong ngực của mình ôm càng chặt, giống như là giờ khắc này, cô còn có thể cho phép anh ôm cô.

Một cái động tác sau cùng hoàn thành, thân thể của cô cực nhanh mau tránh ra, trên tay anh vừa dùng lực, cô lại bị kéo về phía anh, anh đột nhiên buộc chặt cánh tay, liền chân chính ôm cô vào lòng.

Ở sau lưng cô tay gắt gao vòng qua hông của cô, anh tựa đài đặt ở trên vai của coi, trong mũi, là hơi thở quen thuộc nhất của coi, âm thanh của anh cũng thấp thỏm trước nay chưa có, "Hận anh, có được hay không?"

Anh cảm thấy trong ngực thân thể khẽ cương, rã sau đó, trên tay của anh đặt lên tay cô, cô dùng sức, liền đem tay của anh đẩy ra.

Cô bình tĩnh rời ngực của anh, "Tôi thật ra là không muốn hận anh, lúc này càng không muốn."

"Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài, tôi đưa ngươi một món quà tặng."

Tân Hoành mang Dịch Tân đến vườn hoa.

Một ngày tuyết rơi vườn hoa tuyêt đã chất đống thật dày. Ngón tay Tân Hoành khẽ nhẹ, liền chính xác mở ra giác phi sắc đèn giống nhau. Lúc này đã sắp nửa đêm, chỗ khác rất tối chỉ có chỗ anh và cô đứng còn lộ ra ánh đèn.

Nhin anh và cô đứng ở trong, trong lòng huyền hoặc mà vắng vẻ.

Cô đã ngã xổm người xuống sò chút tuyêt.

Anh quỳnh lên, cắn tay của cô, cản cô, "Đừng, lạnh."

Cô nghiêng đầu dõi với anh cười một tiếng, "Đây không tính là quá lạnh."

Lạnh nữa cô đâu đã thử qua.

Cô nói xong, tay dùng sức, tránh ra anh.

Cả người anh hơi chấn động một cái.

Cô đã cúi đầu động thủ, rã hướng anh nói chuyện, "Dịch Tân, anh còn không biết tôi sẽ làm Tuyết Diêu thôi. Bạn họ cũng không biết, cho nên tôi đoán, anh cũng sẽ không biết. Anh luôn là muốn từ người khác nào biết tất cả về tôi nhưng người khác như thế nào lại biết đây? Tân Hoành vốn là có chút lạnh lùng, không quá muốn cho người khác biết việc của cô ấy cho nên, chỉ có Tân Hoành mới phải biết được nhất nhì ít người."

Tim của anh đột nhiên run lên, từ lúvs cô xuống lầu chống lại ánh mắt của anh một khắc kia liền sinh tâm thẩn thấp thỏm, trong nháy mắt khó có thể át chế mở rộng.

Anh theo bản năng đưa tay ra, lại phát hiện lúc này cô ngã chầm hổm trên mặt đất, hoàn toàn không có chỗ cho anh có thể nhúng tay vì vậy, tay liền cứng ở trong không khí.

Anh nói: "Được, về sau anh chỉ từ cái người này bên trong hiểu biết em."

Cô từ trong đống tuyêt ngâng đàu, đối với anh cười một tiếng, "Vậy tôi nay tôi để cho anh xem xem tôi làm Tuyêt Điêu đi, không phải là anh đưa tôi Yên Hoa sao? Tôi trả lại anh Tuyêt Điêu."

"Anh không muốn em trả!" Anh lập tức cắt đứt, nói xong gấp giận.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 206: Nơi Tình Thâm (6)

Cô ôn hòa nhìn anh một cái, không nói gì, chỉ là cười đến bao dung.

Nhin cô, trong nháy mắt lại có một loại cảm giác phiêu渺 giống như cảnh tượng trước mắt mặc dù tốt đẹp cũng không thực tế. Đột nhiên ý thức được thì anh nhanh chóng cầm tay của cô lôi cô, âm thanh không khỏi gấp gáp.

"Tốt lắm, không nên cản quấy rối trở về phòng nghỉ ngơi." *

Anh nói xong, kéo cô đi trở về

Cô lại bất động, lấy tay đặt lên anh, "Dung túng em lần thứ nhất, có được hay không?"

Bóng dáng cao lớn của anh đột nhiên dừng lại, trên tay không khỏi dùng lực. Cô vùng vẫy, liền tránh thoát ra.

Cô lại lần nữa ngồi chầm hổm trên mặt đất, nửa tháng nằm vẫn không nhúc nhích, sơn hào hải vị ăn lại già không ít, lúc này xem ra, thân thể liền chỉ còn lại một đoàn nho nhỏ ở trong đêm tuyêt.

Sự ác độc của anh hung ác vừa kéo.

Có cái gì đó rối loạn.

Thật ra thì, cũng sớm đã rối loạn, không biết từ lúc nào lên, rối loạn, nhìn anh không rõ, ở tình cảm trong sương mù hỗn loạn mạc tác va chạm, rã sau đó, loạn càng thêm loạn, rối cuộc cũng sửa sang không rõ.

Anh vừa độc chấp nhất, chỉ muốn đem cô giữ lại, không chừa thủ đoạn nào giữ lại cô, thậm chí không e ngại cô hận cô, cũng chỉ muốn cho cô đối với anh cảm tình như anh đối với cô một loại mãnh liệt sâu nặng, cho dù là oán hận, anh nghĩ, đó cũng là tình cảm, cũng là cảm tình của cô đối với anh. Như vậy, giữa anh và cô dây dưa cùng ràng buộc liền càng sâu.

Người, đâu là như vậy, đâu dựa vào yêu hoặc là hận duy trì tình cảm không tầm thường lại đồng thời vô cùng kiên cố. Hờ hững cùng lạnh nhạt, cho dù lễ độ, nhưng cuối cùng lại là tình cảm đạm bạc, mà đạm bạc này nhất định sẽ tan thành mây khói, đến cuối cùng, cái gì cũng không thừa nỗi.

Anh không cần giữa anh và cô, cái gì cũng không thừa nỗi. So với tất cả như mây khói tản đi, cuối cùng không dấu vết, anh tình nguyện để cô hận anh, cho dù cả đời, vậy ít nhất, cả đời cô vẫn cùng anh đều có dây dưa sâu nhất nặng nhất.

Trong cảm tình, anh lấy hận của cô trong lòng anh coi như thật không giãy giụa không khổ sở sao? Cũng chỉ là, đã không có biện pháp. Cô yêu, anh không biết từ lúc nào vứt bỏ, anh kinh hãi khẩn trương, nhưng là, anh càng vội vã đuổi theo trở về, cô lại cố tình thoát được càng nhanh càng xa. Anh gấp gáp, bởi vì không thể chịu đựng bỏ lỡ khổ sở, sau đó, nghĩ sai thì hỏng hết, anh liền rời xuống không thể không lấy hận của cô.

Vậy mà, hình như anh lại một lần nữa sai lầm rã.

Tân Hoành chính là Tân Hoành, anh buộc cô hận anh, cô lại liền hận cũng keo kiệt cho anh.

Nửa tháng, bất luận anh đối với cô thế nào đối tốt với cô, hoặc là hư, cô đều không để ý tới anh, đối với anh, thậm chí keo kiệt cả mở mắt. Anh ở trên mặt của cô thấy được hai chữ — buông tha.

Cô, buông tha anh sao? Cô không thương anh, ngay cả thù hận đối với anh cũng bỏ qua?

Ý niệm như vậy, để cho trái tim anh thoảng chốc lắng đọng đến đáng sợ, nhưng lắng đọng này cũng không bởi vì bên trong lắp đầy huyết nhục. Hiện tại, bên trái trái tim, anh không biết bên trong điền là cái gì, có lẽ là tương tự với tuyết giống nhau. Lạnh lẽo, lắng đọng, khổ sở buồn bực, lại vẫn như cũ là lưu không dài, mặt trời chiếu lên, sẽ gặp tất cả hóa thành nước tuyết chảy ra, sau đó, bên trong lại thật sự chính là vô ích, chẳng còn gì nữa.

Một buổi tối này, cô ở dưới ánh đèn làm Tuyết Diêu cho anh, anh dựa vào một bên canh chừng cô ánh mắt si mê, say mê, không biết đường về

"Tốt lắm, anh xem một chút, giống sao?"

Không biết anh nhìn cô bao lâu, thậm chí anh cũng không biết cô làm cái gì, hắn chỉ đem mọi ánh mắt cũng khép tại trên mặt cô.

Lúc này nghe được âm thanh của cô, anh chấn động, trước tất cả Phiêu Miểu cùng tuyệt vọng lại bởi vì này ngắn ngủn tiên hoạt mấy chữ đi hơn phân nửa. Anh nhìn thấy hai tay của cô đỏ bừng, lúc này mới phản ứng được tay cô bị đông cứng.

Anh tiến lên một bước, đem tay cô bao lấy.

Cô lại giãy ra, nhìn anh, không có bao nhiêu vẻ mặt, "Anh không cần xem trước một chút?"

Vốn là nắm tay của cô bị tay anh nắm, tim không hiểu sao cứng lại, đúng là vẫn còn theo ánh mắt của cô nhìn về phía trước.

Rồi sau đó, toàn thân chấn động, ánh mắt đột nhiên tối lại

Cũng không làm suy nghĩ nhanh, cánh tay dài đưa ra, liền một tay đem cô ôm đến trong ngực, ôm chặt cô, âm thanh kích động cùng hưng phấn, tựa như cá Thượng không thói quen tiểu hỏa*, "Giống như, giống như, quá giống."

Anh nói xong, đã không nhịn được, hung hăng ở trên mặt cô hôn mấy cái.

Tuyết Diêu, là hắn, hoặc là nói, là Tuyết Diêu của anh.

Cao cỡ nửa người, Dịch Tân một thân áo khoác đứng thẳng, như bình thường anh khẽ câu khóe môi, lười biếng, thản thái bẽ nghẽ thiên hạ. Không lớn, lại chân chính đều ở hình thản.

Mà trong quá trình làm Tuyết Diêu, Tân Hoành thậm chí không có nhìn qua anh một cái. Như vậy, chỉ có thể là khuôn mẫu khắc ở trong lòng.

Cái ý niệm này để cho cả người anh thoảng chốc phán chấn, lại liên tiếp ở trên mặt cô rơi xuống nụ hôn vội vàng, "Cám ơn, Tân Hoành, cảm ơn em."

Có thể đem anh nhớ sâu như vậy.

Lúc này Tân Hoành cũng không có giãy giụa, đang ở trong ngực anh, mặc anh hôn, lại mở ánh mắt trong trẻo nhìn anh, "Thích không?"

Anh nghĩ, lúc này anh cười nhất định rất ngu ngốc, "Cực kỳ thích."

Cô hỏi, "Anh biết làm Tuyết Diêu bước quan trọng nhất là gì không?"

Dịch Tân bị làm khó rã, thử dò xét, "Chi tiết?"

Cô lắc đầu, "Đoán lần nữa."

"Định hình?"

Cô lại lắc đầu, rã hướng anh cười ha ha, "Chụp hình."

Anh thấy cô cười, tâm thản rung động, lại trong nháy mắt bừng tỉnh hiểu ra, không nhịn được, đi theo cười lên, "Dạ, quan trọng nhất đúng là chụp hình."

Cô liền khe khẽ đẩy anh, lại ngã trên mặt tuyết, ngã xuống bên cạnh Tuyết Điêu Dịch Tân, hướng về phía Dịch Tân cười nói, "Này chụp đi, chúng ta tới chụp ảnh chung."

Mặc dù cô cười, trong lòng anh lúc này lại đột nhiên khẽ trầm xuống một cái, không thể nói tại sao, nhưng thấy cô ngã dưới đất, anh lo lắng thượng mặt đất lạnh, cuối cùng cực nhanh lấy điện thoại di động ra, vì cô cùng nó chụp hình.

Cô vốn là cẩn thận tựa sát Tuyết Điêu, tay vẫn nhẹ nhè vòng qua, tay đè xuống một nháy mắt kia, cô lại đột nhiên hướng trên mặt Tuyết Điêu mà hôn

Hình ảnh một cái chớp mắt chụp lại.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 207: Nơi Tình Thâm (7)

Dịch Tân bình tĩnh nhìn hình ảnh trên điện thoại di động, cả người cứng ngắc, hờ lâu không thể nhúc nhích. Không nói được tại sao, giống như là trong lòng này vốn là lấp đầy tuyêt đang hòa tan, cùng lúc đó, rờ lại bị không ngừng có nỗi niềm tuyêt vụn hơn.

Không rõ là cái gì cảm thụ.

Lại thấy Tân Hoành ngơ trên mặt tuyêt nhìn anh như cũ, anh nhường mày, "Chớ ngơ, đứng dậy." *

Cô cười đốι với anh lắc đầu một cái, "Anh cũng tới ngơ."

Cô đưa tay vỗ vỗ chõi bên cạnh.

Trong lòng anh vừa động, đi tới, hướng cô đưa tay, "Quá lạnh, đứng lên!"

Cô cười một tiếng, đặt tay đến lòng bàn tay của anh.

Trong tay của cô lúc này đã khôi phục chút nhiệt độ, vừa chạm vào, cảm giác mềm mại liền theo tay của anh truyệ̀n vào trái tim của anh, anh đang muốn khép chặt bàn tay, đem lấy tay cô bao lấy, cô lại nhanh hơn trở tay nắm chặt, đem tay anh cầm lấy. Thân thể anh cứng đờ, cô đã cực nhanh mà dùng lực, kéo anh, ngơ ở bên người cô.

Tâm tình của hắn, trong nháy mắt dễ dàng rất nhanh, cười, "Thế nào, kéo anh xuống là muốn hôn một chút?"

Lại ranh mãnh nói: "Đến đây đi, bản thiếu gia không ngại."

Tân Hoành nhìn anh dùng tay chỉ chỉ môi mình, không nói gì, chỉ là cười đem điện thoại ở trong tay anh cầm lấy.

Trên màn ảnh, trong bóng đêm dày ánh đèn, cô nhắm hai mắt hướng trên mặt Dịch Tân, nhưng chỉ là một tòa Tuyết Điêu Dịch Tân.

Cô xem không bao lâu, lại đem điện thoại di động trả lại cho anh, nói nhỏ, "Nó là Dịch Tân trong lòng em."

Vừa mới nói xong, tay đã bị người nọ kịch liệt cầm, cường thế mà nóng rực, "Nó chỉ là một cái Tuyết Điêu, anh mới là người ở tại trước mặt em!"

Cô nhìn anh, mặc anh nắm tay của cô, lại đột nhiên lên tiếng, "Anh có tin duyên phận không?"

Dịch Tân mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô, không nói gì, nhưng ánh mắt rùng rợn giống như là muốn đem cô hòa tan.

Cô nhìn anh, cười một tiếng, "Em tin."

"Tựa như em từng vẫn cho là, em có thể cùng anh trong biển người mênh mông gặp nhau, mà anh ít nhất có một chút yêu thích em như vậy chính là duyên phận. Anh chưa báo trước cho em, em cũng vậy vẫn cho là anh và em lần đầu tiên gặp nhau, là khi em bị người vây đuối thì anh xuất hiện, vừa cứu em."

Cô nói xong, trong đôi mắt tràn đầy ý cười, "Không có cô gái nào chưa từng ảo tưởng qua, có một ngày vương tử Bạch Mã của cô tìm đến cô ấy, từ đó vượt cuộc sống qua hạnh phúc vui vẻ."

"Đúng, đây chính là duyên phận của chúng ta." Không nói được tại sao, trong lòng rất sợ, vì vậy, lời nói của anh cũng không khỏi vội vàng, "Coi như lần đầu tiên gặp nhau của anh và em là ở biệt thự Trầm gia, đó cũng là duyên phận. Một năm chỉ có một lần, anh sẽ đi cái thành phố kia, trên ngọn núi kia bái tế mẹ của anh, thậm chí, gặp phải em, cả đời anh cũng chỉ có một lần kia bị thương, lại vừa lúc để cho em gặp phải, giúp anh."

Hai mắt của anh như chim Ưng, chăm chú nhìn cô, mang theo áp lực cường đại, không hề buông lỏng.

Cô cười một tiếng, gật đầu, "Đúng, bây giờ nghĩ lại, thật đúng là rất khó có được duyên phận. Nhưng em không cho là như vậy, không, nên nói như vậy, em hiểu rõ đó là duyên phận, em chỉ là một mực hoài nghi đó là nghiệt duyên."

Tim của anh, hung hăng chấn động.

Cô nói tiếp, "Hiện tại, ta vô số lần hãy tưởng, giữa chúng ta vốn là có vô số sự đẹp đẽ, tốt đẹp khó có được. Chỉ là mỗi một lần kèm theo tốt đẹp lại luôn là một lần lại một lần hủy bỏ."

"Anh ở trong lúc nguy nan lấy tư thế giống như thằn lằn xuất hiện, cứu em một khắc kia, em thật sự cho là anh chính là bạch mã hoàng tử trong ảo tưởng của em, nhưng ngay sau đó anh liền buộc em gả cho anh, dùng phương thức tàn khốc như thế, hướng tới em hủy bỏ — không, không phải là anh; em mang thai, đứa bé thứ nhất, em cho là đứa bé có thể để cho em có lòng tin đối với hôn nhân của chúng ta sự xuất hiện của nó, là trời cao cho em cơ hội, là cơ hội tốt cho chúng ta, lòng em đây ước ao và mong đợi, nhưng anh lại lập tức rời em đi tìm cô ấy, anh lại hướng tới em phủ nhận, vô tình lại quyết tuyệt."

"Anh tốt với em, em không phải là không biết, anh đối với em dung túng, thậm chí làm rất nhiều chuyện Dịch Tân chưa bao giờ biết làm, em nghĩ, cho dù chúng ta có thật nhiều quá khứ không vui nhưng ít ra anh yêu thích em, rõ ràng như vậy. Một đoạn duyên phận kia trong quá trình không gặp chút quanh co cùng hiểu lầm, chỉ cần trong lòng anh có em, trong lòng em cũng có anh, vậy giữa anh và em đây sẽ liệu rũ hoa cười*." Cô hướng về phía anh cười, lại lắc đầu, "Nhưng là, anh rã lại lần thứ nhất đem ý nghĩ trong lòng em hủy bỏ."

Lời của cô nói tới chỗ này, không tiếp tục nữa, thế nhưng anh lại biết nàng là vì cái gì. Đứa bé.

Cùng là đứa bé, là giữa cô cùng anh cũng đã không thể khỏi hắn tốn thương.

Anh há mồm, muốn nói đi câu gì, lại á khẩu không trả lời được.

Cô nhẹ nhàng cười, "Em thật sự là không biết giữa chúng ta rốt cuộc là vì một bước kia đi nhầm, sau đó, vốn là tốt nhất duyên phận toàn bộ bị em nhận định thành nghiệt duyên. Bây giờ nghĩ lại thật ra thì, đi qua những chuyện này thật sự là duyên phận, không phải nghiệt duyên, chỉ là do em bỏ lỡ. Đi tới bước này, em cũng vậy chỉ có thể tiếp nhận, tất cả đã từng là duyên phận tốt, chúng ta cũng bỏ lỡ, bỏ lỡ, không vội được rã."

Cô vẫn nhẹ nhàng cười nhìn anh rõ ràng giàn trong gang tấc, nụ cười kia lại mênh mông xa lạ. Trong lòng anh lo lắng, thấp thỏm kịch liệt, muốn đưa tay ôm chặt cô qua, kéo vào xoa đi nghi ngờ, cả đời không buông ra nữa nhưng giờ khắc này, thế nhưng trong lúc bất chợt anh đã đánh mất tất cả lực lượng, mềm yếu vô lực trước nay chưa từng có.

Sau đó, anh nghe cô nói một câu cuối cùng, "Dịch Tân, chúng ta đã bỏ lỡ, thả em đi thôi."

Dịch atân, thả em đi thôi.

Nửa đêm tiếng chuông gỗ vang, ngày thứ hai bắt đầu, cô đối với anh mở miệng.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 208: Nơi Tình Thâm (8)

"Anh đưa em."

Dịch Tân không nghĩ tới, có một ngày, anh sẽ nghe ba chữ vang dội ở đại sảnh biệt thự như thế.

Thật chưa từng bao giờ nghĩ đến. Trước tối ngày hôm qua anh nghĩ là anh tình nguyện cùng cô cùng chết ở chỗ này cũng sẽ không nói với cô những lời này.

Nhưng là, anh không biết đến cuối cùng là người nào có lỗi. Tối hôm qua, cô đối với anh nói, "Thả em đi thôi." *

Anh như định thân tại chỗ, cả người không thể nhúc nhích, nhìn chòng chọc cô hãi lâu, cuối cùng, anh thế nhưng nghe được âm thanh của mình yếu ớt đến cơ hồ mang tới nghẹn ngào, "Được."

Vì vậy, một buổi tối, cô làm cho anh một Tuyết Điêu, anh thả cô rời đi.

Giữa bọn họ, từ nay về sau, không có dính dáng nữa.

Cô không có mang đi bất kỳ vật gì, cũng không có lưu lại bất kỳ đồ gì. Lúc tới một cái túi, lúc đi, vẫn là như vậy. Anh đưa đố của cô, cô một cái cũng không có mang đi, đố của cô, một cái cô cũng không để lại.

Cô hướng về phía anh cười một tiếng, lắc đầu, "Không cần."

Anh đột nhiên dùng sức ôm cô vào trong ngực, thật chặt, đem tất cả tình yêu của anh đối với cô đi qua, bây giờ, vốn là cùng một kế hoạch tương

lai, toàn bộ trút xuống ở nơi này trong một cái ôm, đã dùng hết sức bình sinh chỉ là muốn đem lấy cô dung nhập vào cơ thể.

Lại, cũng không thể rã.

Anh ôm cô, ở chỗ cô không nhìn thấy, cho tới bây giờ khí phách cứng rắn của người đàn ông biến mất nhẹ nhàng nhắm mắt lại, một giọt nước mắt rơi đến trên vai của cô.

Môi của anh rơi vào bên tai của cô, khàn khàn nói: "Nếu như có một ngày, nếu như còn có thể có một ngày, em tha thứ cho anh, nhớ cho anh biết."

Cô tựa vào trên vai anh, ở chỗ anh không nhìn thấy, nâng lên nụ cười yếu ớt mặt đầy nước mắt.

Tối hôm qua, Dịch Tân cả đêm khiến tất cả người giúp việc rời đi, anh không giải thích được nghĩ, nếu có người muốn rời khỏi anh, anh hi vọng cô là người cuối cùng.

Cho nên, cô phải đi, anh liền nhanh hơn đem những người khác đuổi đi. Cũng chỉ là bệnh hoạn chấp nhất, cùng những người khác so sánh anh hi vọng cô ở cùng anh lâu nhất. Cho dù, thật ra thì không phải.

Trong biệt thự, hiện tại liền chỉ còn lại hai người bọn họ, sau khi cô đi, liền chỉ biết còn dư lại một người là anh.

Đem mặt cô chôn thật sâu ở trước ngực anh, không biết là vì đem nước mắt dấu đi, hay là suy nghĩ muốn muốn cõng cùi anh hơi thở cuối cùng để ghi tạc ở trong lòng.

Lần trước, cô rời đi, còn mang theo đứa bé của anh.

Lần này, cô rời đi, giữa cô và anh thật sự là cái gì cũng không mang đi.

Cô tham lam hít hơi thở dễ ngửi quen thuộc trên người của anh, nếu như nhất định phải quên lãng, trong lòng cô vẫn hy vọng nhớ lâu hơn một chút,

dù là chỉ có một chút.

Lúc cô rời đi, anh quả thật không có tiễn cô. Bởi vì cô nói, không cần.

Cô cười đốι với anh phất tay, nói, "Dịch Tân, không cần tiễn em."

Một nháy mắt kia, hai mắt của anh cay xè, anh nghĩ, theo ý cô, hiện tại anh nhất định là cặp mắt đỏ bừng, khủng khiếp kinh người.

Anh lại vẫn có thể nghe được âm thanh của mình khàn khàn, "Được."

Tân Hoành một mình đi ra sau biệt thự Dịch gia, cửa chính ngay sau đó ở sau lưng cô tự động đóng lại. Nhẹ nhàng một âm thanh vang lên, cô chỉ cảm giác tâm trong nháy mắt suy yếu.

Cô đưa lưng về phía căn nhà cô từng ở hai năm, từng bước từng bước dọc theo quốc lộ rời đi. Nơi này không có xe, còn cần đi một đoạn đường.

Cô không quay đầu lại, cho nên không thấy được anh, sau cửa sổ sát đất lâu hai, bóng dáng người đàn ông đứng ở đó, cặp mắt lưu luyến vừa si mê vừa khổ sở đuổi theo cô, giống như là từ đó phong hóa.

Mà anh đứng ở nơi đó, chỉ thấy bóng lưng của cô cách anh càng ngày càng xa, không nhanh không chậm, giống như chính là trong lòng đã sớm bình tĩnh. Lại nhìn không tối, trên mặt của cô tràn đầy nước mắt, ướt đến đáng sợ. Cô vừa đi vừa khóc, lại chỉ khiến nước mắt chảy xuống, không dám giơ tay lên lau.

Không phải là không dám lau, chỉ là không dám thừa nhận; vậy mà, không lau, cũng không thể đại biểu nước mắt thật không có chảy xuống.

Tựa như, không bở được cũng không thể đại biểu còn có thể trở lại như lúc ban đầu.

Mặt trời hôm nay rất tốt, mặc dù còn chưa đủ để hòa tan tuyêt đọng của hôm qua, nhưng là chiếu vào trên mặt, vẫn là có thể rơi xuống màu vàng kim sáng rõ vàng sáng.

Anh cùng với cô, rốt cuộc càng lúc càng xa.

Từ nay là người ngoài đường.

****

Rất nhiều ngày về sau, hội nghị trung tâm quốc tế.

Buổi họp báo nhãn hiệu sản phẩm điện tử Mô quốc tế mới, người nước ngoài ở phía trên diễn giảng, trong đại sảnh, không còn chỗ ngồi. Quan viên, các đại biểu của công ty, ký giả, hội trường nhất thời đông đúc.

Chỉ là, không khí lại đột nhiên càng ngày càng không bình thường, rất nhiều người thậm chí trực tiếp bắt lại trên đầu ống nghe, cùng người chung quanh hai mặt nhìn nhau, lại oán trách lẫn nhau.

Phiên dịch trong phòng, Tân Hoành mang theo ống nghe, đang cúi đầu phiên dịch, cánh tay lại đột nhiên bị người lôi kéo.

Cô không hiểu quay đầu, lại thấy bên cạnh một gã phiên dịch khác hợp tác cô chính lúc này cau mày thật chặt nhìn cô, cô không hiểu.

Đối phương chân mày nhăn chặt hơn, ngay sau đó định không nói thêm gì nữa, trực tiếp đem chốt mỏ bên này gãy xuống, mở ra cửa mình, liền ngay sau đó phiên dịch.

Tân Hoành nhìn anh, sững sờ ở tại chỗ.

Không lâu, cửa phòng phiên dịch bị người nhẹ nhàng mở ra, Tân Hoành thấy lão Tôn lúc này cả khuôn mặt cũng đen hết, hung hăng nhìn chằm chằm cô, nhỏ giọng nói, "Cô ra ngoài."

Trong nội tâm Tân Hoành hãi hộp giật mình, chẳng lẽ người nọ là...

Ngay sau đó cô nhìn người bên cạnh lão Tôn, trong lòng chấn động, Nghê Sanh.

Nghê Sanh lúc này hướng về phía cô giấu cợt cười một tiếng, xinh đẹp khoát tay, ý bảo cô rời đi.

Sau khi Tân Hoành rời đi, ngay sau đó Nghê Sanh đi vào, thê chán vị trí của cô.

Đầu óc Tân Hoành đang có chút chưa tỉnh hồn lại, lão Tôn đã đem cô kéo đại sảnh, nghiêm nghị nói, "Tân Hoành, cô ở đây làm cái gì!"

Tân Hoành sững sờ, "Thế nào? Tôi đang phiên dịch a."

Lão Tôn nheo mắt mãnh liệt, "Phiên dịch? Cô chính là đem đổi phuơng nói tiếng Anh phiên dịch thành tiếng Anh hay sao?"

Trong bụng Tân Hoành đột nhiên cứng lại, ngoác đứng tại chỗ nhìn lão Tôn, có chút không phản ứng kịp.

Lão Tôn thấy cô như vậy, rốt cuộc khẽ thở dài một cái, "Tân Hoành, tôi vẫn thật thường thức cô, cùng Tân thiếu không có quan hệ, cùng mẹ và bà ngoại coi cũng không có quan hệ. Nhưng là, chúng ta chuyến đi này, trừ thiên phú và tài hoa, còn cần trách nhiệm."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 209: Nơi Tình Thâm (9)

"Nếu như tâm hồn cô không có ở đây, cũng không cần miễn cưỡng nữa."

Tân Hoành gật đầu một cái, rãnh hướng lão Tôn nói: "Thật xin lỗi."

Lão Tôn thở dài nói, "Về nhà nghỉ ngơi một chút đi, đem chính mình suy nghĩ rõ ràng, muốn dựa vào công việc dời đi cái gì, cuối cùng chỉ biết sai lầm."

Tân Hoành nhở giọng trả lời một câu, "Ừ." *

Đi tối trên đường cái, bây giờ còn sớm, cách giờ ăn cơm trưa quá sớm. Cô đang định ở trên đường hoảng hãi.

Đã từng nghĩ rời đi anh, cơn ác mộng của cô sẽ tan đi, chỉ là, kể từ khi rời đi anh, cô trở lại phòng bà ngoại để lại, lại càng suy nghĩ nhiều, nghĩ đến so với ở bên người anh còn nhiều hơn. Cơ hội không có cách nào sống được, cô đúng là muốn dựa vào công việc dời đi, giúp cô thích ứng đoạn ngày này. Cô nghĩ, qua một đoạn thời gian này, tất cả đều sẽ tốt.

Cho nên gọi điện thoại cho lão Tôn, để cho hắn mau chóng giúp cô an bài công việc. Đây là công việc đầu tiên của cô sau khi rời khỏi anh.

Ha ha, phiên dịch? Kết quả lại thành thuật lại.

Lúc này cô mới nghĩ đến, lúc ấy người nén ở chỗ này...

A, thật là mất hết cả mặt mũi rã. Không trách được mặt lão Tôn đen như vậy.

Nhưng là, không làm việc, có thể làm cái gì?

Lúc này cô mới phát hiện, ngay cả bạn đế có thể gọi ra cùng nhau đi dạo phố lêu lổng cũng không có. Cùng với anh, ở Tân gia là Âm Ảnh, trừ Trầm Ngôn, cô không có bằng hữu.

Sau khi ở cùng anh, cuộc sống của cô đ`âu là chuyển quanh anh, bằng hữu chỉ có Điền Tĩnh, Tang Nhuê.

Lúc này, không thể tìm Tang Nhuê r`ă.

Điền Tĩnh? Cũng không muốn.

Cô đi tới một tiệm bán báo, ánh mắt ở trên tờ báo chằng chịt cung tạp chí lướt một vòng, không biết nên mua cái gì. Có chút mờ mịt, mấy ngày này, cả người cô vẫn luôn là loại trạng thái này.

"Cô gái, muốn tìm công việc?"

Tìm việc làm? Tân Hoành suy nghĩ một chút, có lẽ hiện tại trong lòng cô đang không yên lòng đúng là không thích hợp làm phiên dịch r`ă.

Cô gật đ`âu.

"A, nhìn cái này thôi."

Bà chủ tiệm bán báo đưa cho Tân Hoành một tờ báo.

****

Biệt thự Dịch gia

Phong Dương từ phòng ngủ chính ra ngoài, Nguyên Thâm lập tức tiến lên nhỏ giọng nói, "Tân thiếu ra sao?"

Phong Dương đang muốn nói chuyện, bên trong cửa lại đột nhiên truyề`n đến một tiếng tr`ầm thấp, "Nguyên Thâm, đi vào."

Nguyên Thâm nhìn Phong Dương một cái, Phong Dương gật đ`ài.

Nguyên Thâm lúc này mới đẩy cửa đi vào, trên giường, vốn là người đàn ông tuấn mỹ bởi vì say rượu, trên mặt lộ vẻ trắng bệch. Trên tay đang cầm kim tiêm, nhìn thấy Nguyên Thâm, miễn cưỡng hỏi, "Cậu tìm tôi có chuyện gì?"

Dịch Tân đem người giúp việc đuổi đi, đem quản gia đưa về H thị, Dịch gia ăn năn hối lỗi sau khi Tân Hoành đi, thật cũng chỉ còn lại có Dịch Tân. Là nguyên Thâm tìm đến Dịch Tân, mới phát hiện cả phòng dày vỏ chai rượu cùng Dịch Tân đã bất tỉnh nhân sự. Nguyên Thâm lập tức đem Phong Dương kêu đến, may là Phong Dương kiến thức rộng rãi, thấy Dịch Tân khi đó cũng lộ kinh hoảng.

Lúc này mới vừa tỉnh lại, lại nghĩ tới muôn chi trich Nguyên Thâm.

Lời kia ý là, tôi không cho phép cậu xuất hiện tại trước mặt của tôi, cậu lại xuất hiện, cậu tốt nhất đưa cho tôi một cái lý do tha cho cậu!

Nguyên Thâm nói: "Mạc Tương Đằng v`en nước."

Dịch Tân liếc hắn một cái.

Nguyên Thâm theo kinh nghiệm, quả nhiên cái gì cũng không thể gạt được cặp mắt kia, Nguyên Thâm cúi đ`ài.

Tin tức này, cũng không tính là lớn, hắn đúng là cõ ý sang đây xem Dịch Tân, cũng thật may là hắn tới kịp thời. Tân thiếu Dịch gia, ở trong lòng hắn giống như th`ần vậy, nếu quả như thật vì phụ nữ chán chường đến mạng cũng bị mất, đúng là Nguyên Thâm đ`èu vì anh không đáng giá.

Lại nghe được Dịch Tân cười lạnh, "Cái tay tàn phế kia, chưa khỏi?"

"Đã không thể nào khỏi hắn." Nguyên Thâm cung kính nói, "Tân thiếu ra tay, trừ phi là ngài có lòng bỏ qua cho hắn, nếu không hắn trốn không thoát."

Nguyên Thâm vừa trầm ngâm, "Chỉ là, tin tức nói, hắn sẽ tới B thị."

"Cậu là sợ hắn tìm Tân Hoành trả thù?" Dịch Tân yêu my con ngươi liếc qua Nguyên Thâm, lại cười, "Vậy thì cậu muốn mượn cơ hội này để cho tôi đem Tân Hoành tìm trở về?"

Nguyên Thâm run sợ, nhìn về phía Dịch Tân, rã lại dời mở ánh mắt xuống.

Cặp mắt kia, thật sự là cái gì cũng không thể gạt được.

Dịch Tân nói: "Nguyên Thâm, chỉ lần này là lần thứ nhất, lần sau không thể chiêu theo lệ này nữa. Không cần ở trước mặt của tôi nói việc của cô ấy, cũng không cho đi tìm cô ấy. Tôi nói để cho cô ấy rời đi, cũng sẽ không để cho cô ấy bị khốn nhiễu."

"Cậu đi ra ngoài đi."

Dịch Tân ra lệnh không khác nào thánh chỉ, Nguyên Thâm không còn lời nào để nói, chỉ có thể rời đi.

Trước khi đi thì đột nhiên nghĩ cái gì, lại quay đầu lại nói, "Tân thiêú, sáng sớm ngày mai có ngài và xa Thịnh tổng giám đốc dự ước."

Dịch Tân khẽ nhíu mày, liền nói, "Gọi điện thoại cho hắn, hẹn hắn hiện tại gặp mặt."

"Chuyện này. . ."

Dịch Tân đã không nhịn được, "Cậu nói cho hắn biết, hôm nay gấp, hoặc là vĩnh viễn không cần hẹn gặp lại."

Nửa đêm, Venus quây rượu.

Tiếng huyên náo, ánh đèn, ly rượu, liệt vũ, lóe lên đan vào thành làm cho người ta không kịp, trong sàn nhảy, điên cuồng xao động. Áo sơ mi,

mở ba nút cài ra vóc người hoàn mỹ cùng mặt theo tiết tấu vũ động, trong nháy mắt lì lèn hấp dẫn những phụ nữ xung quanh, một đám đi theo hướng ứng.

Tận tình nhảy nhót, tú chi không hề cảm kỹ đụng vào, dây dưa, ánh đèn cấp tốc lóe lên kỹ thuật nhảy điêu luyện. Trong mắt, lì lèn chỉ còn lại những hình ảnh hoàn mỹ, mặt anh tuấn, vóc người rắn chắc, xung quanh, mỹ nữ trang điểm đậm, vũ động mập mờ.

Người đàn ông khẽ híp mắt, nhếch môi, hưởng thụ cũng không trầm mê, nhưng cho dù là như vậy, cũng đã đủ khiến người xung quanh điên cuồng mê mẩn.

Cửa quán rượu lân nữa mở ra, người đàn ông xinh đẹp vào cửa, chỉ nhìn một cái, đã chính xác xác định người đàn ông trong sàn nhảy. Bên môi, thoảng chốc cười khẽ.

Trong sàn nhảy người đàn ông cũng nhìn thấy hắn, cười một tiếng, điệu vũ lì lèn dừng. Chính anh không sao cả, chỉ là những người hưởng ứng xung quanh trên mặt hiện vẻ thất vọng.

Xuống sàn nhảy, hướng đối phương đi tới, mỉ hoặc cười một tiếng, "Tâm thiếu có người nói cho cậu biết hay không, gần đây cậu quá nóng tính rã?"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 210: Nơi Tình Thâm (10)

Người chính là Dịch Tân, vẫn là một thân lười biếng, cười, "Dịch Phong Nghiêу, có người nói cho cậu biết hay không, lúc này và người dễ tìm nhất là vừa vặn gặp phải trường hợp trùng hợp?"

Người đàn ông vừa trong sàn nhảy tận tình buông thả, chính là Dịch Tân trong miệng Dịch Phong Nghiêу, Dịch Phong Nghiêу là anh trai ruột của Phong Dương. Lúc này nghe khẽ nhún vai, "Tôi nhớ được, đối với Tân thiếu mà nói, hộp đêm chính là chỗ chính thức nhất trên thế giới r ồi. Thế nào, nghe nói hai năm trước cậu kết hôn, chẳng lẽ kết hôn còn có thể sửa đổi tính tình?" *

Dịch Tân không nói gì, con mắt xinh đẹp từ trên người người đàn ông đối diện lướt qua, trực tiếp đi vào trong góc.

Dịch Phong Nghiêу đứng tại chỗ, vẻ mặt đột nhiên âm trầm, lại ngay sau đó cười một tiếng, cùng đi theo qua, đến trên ghế sofa ng ồi xuống.

Dịch Tân liếc hắn, "Nói đi, tìm tôi có chuyện gì."

Dịch Phong Nghiêу cười một tiếng, "Cậu xác định lúc này là tôi đang tìm cậu, mà không phải cậu quá cô đơn không ai b ồi mới có thể buổi tối khuya bắt tôi tới gấp cậu?"

"Không sao cả, tùy cậu thích nghĩ thế nào." Dịch Tân nhún nhún vai.

"Ồ, thật tâm tình không tốt?" Dịch Phong Nghiêу cố làm cả kinh, một búng tay, đối với người bán rượu nói: "Chivas!"

Mới vừa nói xong, Nguyên Thâm liền từ phía sau Dịch Tân ra ngoài, ngăn cản nói, "Nghiêu thiếu, Tân thiếu không thể uống nữa."

Dịch Phong Nghiêu nghe, cười to, "Cậu nói cho tôi biết Tân thiếu không thể uống rượu? Vậy ngươi muốn cho trên thế giới này còn dư lại 60 triệu tỷ nhân tình làm sao chịu nổi à?"

"Tôi nhớ được năm năm trước chúng ta cùng nhau, toàn trường từng người một đấu với cậu ta, cuối cùng trong phòng người ngã đầy đất, giống như trại tập trung, một mình cậu ta còn ưu nhã mở xe trở về nhà." Dịch Phong Nghiêu rõ ràng không tin.

Ngón tay Dịch Tân nhẹ nhàng gõ mặt bàn, cười không nói.

Dịch Phong Nghiêu lại nhìn Nguyên Thâm một cái, lần nữa thử dò xét vừa hỏi, "Thật không có thể uống?"

Nguyên Thâm trịnh trọng gật đầu.

"Vậy... Lên lâu đi, phòng nói chuyện." Dịch Phong Nghiêu nói xong, đứng dậy sửa sang lại y phục.

Mới vừa đứng dậy, ánh mắt quét sàn nhảy một người phụ nữ một tóc dài xõa vai, định thần nhìn lại, Dịch Phong Nghiêu hướng về phía Dịch Tân cười khẽ một tiếng, "Không trách được không uống rượu? Thì ra là dẫn theo bà xã!"

Hắn vừa nói mới vừa nói xong, người đàn ông trước mắt vốn là còn ý hưng lan san đột nhiên liền đứng dậy, xoay người, theo ánh mắt của hắn liền vội vàng nhìn lại.

Cũng đang thấy rõ sàn nhảy bên ngoài này một mình người phụ nữ uống rượu thì trong mắt chốc lát安然 thái bỗng nhiên ảm đạm xuống.

Dịch Phong Nghiêu là loại người nào, thấy Dịch Tân vội vàng cùng kích động, lúc chán nản, trong lòng liền biết đại khái. Nghĩ đến, qua báo chí vị Dịch thiếu phu nhân báo cáo không thật a.

Không tiếp tục nói nhại, trực tiếp Dịch Tân lên lầu.

Dịch Phong Nghiêu ở phía sau, lại liếc nhìn cái người phụ nữ tóc dài xõa vai một thân phong tình.

Nhin người bán rượu, nhỏ giọng dặn dò đôi câu. Nói xong, mới đuổi theo Dịch Tân.

Người bán rượu nhận lấy tiền mặt, liền nhanh chóng đến trước mặt người phụ nữ một mình uống rượu.

"Tiểu thư."

"Cô là Nghê tiểu thư!" Người phụ nữ kia hình như uống đã hơi nhại, lúc này nghe được có người gọi cô, trên mặt vốn là ôn hòa tràn đầy tức giận, hung hăng trợn mắt nhìn người tới một cái, "Cút!"

Người bán rượu không động, chỉ nói, "Tân thiếu mời cô đi qua."

"Anh nói cái gì?!" Một khắc trước còn uống đến một thân mùi rượu oán khí, trong nháy mắt, liền giống như biến thành người khác, vội vàng bắt được tay người bán rượu, hỏi, "Anh nói là, Dịch Tân?"

>>>>>>>=====

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 211: Sau Biệt Ly (1)

Rượu mạnh chậm rãi tác dụng, trong thân thể như một dòng nước ấm tán loạn, thân thể hơi nóng, giày cao gót dẫm trên đất đã bắt đầu không vững. Người phụ nữ cố gắng ổn định thân hình, lại dùng tay sửa tóc, lúc này mới gõ cửa.

Cửa nhanh chóng bị người từ trong mở ra.

Cô còn không còn kịp nữa thấy rõ, thân thể căng thẳng, đã bị người dùng sức dẫn kéo vào lồng ngực rắn chắc, ngay sau đó nghe được "Phanh" một tiếng đóng cửa, trên môi, đã bị ấm áp chặn lại. *

Mùi rượu thoảng chốc tràn ngập, thân thể cô mềm nhũn, lưỡi đối phương nhẹ nạy ra, đã đẩy hàm răng cắn chặt của cô ra, đầu lưỡi linh hoạt ngay sau đó suýt sã từ phía hơi thở mùi đàn hương tràn vào trong miệng, mang theo đây sự trêu chọc cùng tà tú cùng với cô dây dưa. Giống như là bởi vì uống rượu, động tác của hắn sóng cuồng tận xương, đầu lưỡi ở trong miệng cô xâm nhập thật sâu, vừa cạn thóï lui mang theo ám hiệu nào đó.

Thân thể người phụ nữ đã xui lơ, tay gắt gao vịn bả vai bèn chắc, trong bụng một luồng nhiệt lưu tràn qua, cô có chút khó nhịn lại đem thân thể của mình đưa lên, chủ động ma sát trên vật cứng rắn nóng rực trên thân thể người đàn ông.

Cặp mắt người đàn ông đột nhiên mở ra, trong mắt nhẹ nhàng cười, ngay sau đó mang theo cô rơi vào ghế sa lon mềm mại.

Người phụ nữ lúc này đã mê say, khẽ híp mắt, sắc mặt đỏ hồng, nằm trên ghế sa lon, lì lợn hướng về phía thân thể của hắn bắt đầu vuốt ve.

Hắn nhẹ giọng cười một tiếng, đặt mình trong ở giữa hai chân của cô, người phụ nữ liền tự động dùng chân đem hông của hắn vòng chặt.

Đến thời điểm cuối cùng, trong mắt tà tú của người đàn ông vẫn như cũ tràn tinh, đối với người phụ nữ phía dưới cười hỏi, "Thế nào, muốn?"

Bốn chữ, người phụ nữ vốn đã động tình như bị người dìm dưới xuống một bồn nước lạnh lẽo, tình dục trong nháy mắt đã rút đi hơn phân nửa, cô đột nhiên mở mắt ra, khi nhìn rõ người đàn ông trên người mình thì trong mắt một cỗ tức giận hung hăng xẹt qua, ngay sau đó liền dang tay.

Trên cổ tay lại đau xót, bị người đàn ông cầm thật chặt, "Thế nào? Chưa từng thử qua làm sao sẽ biết không hài lòng? Giận dữ này, nên có sớm một chút chứ? Nghê tiểu thư."

Người phụ nữ nằm trên ghế sa lon, chính là Nghê tranh.

Cô tâm tình không thuận, một mình tới quầy rượu mua say, người bán rượu nói thời gian cho cô biết để cho cô đi tới phòng tìm Dịch Tân. Cô nghĩ, không người nào dám giả mạo người nọ, cũng không nghi có khác, liền lên. Tâm tình kích động lại kích động, vậy mà, hắn vừa mở cửa cứ như vậy nhiệt tình vội vàng.

Cô lấy được tin tức, biết Tân Hoành đã rời anh đi. Cô cho là, bây giờ anh không có phụ nữ, cho nên...

Cô cũng đã tiếp thu rã, vậy mà, ham muốn dâng cao, lại đột nhiên nghe được giọng nói xa lạ.

Cô giận dữ, hung hăng nhìn chằm chằm người tới, "Anh đã biết thân phận của tôi, anh còn dám vô lễ với tôi?!"

Người đàn ông nghe, cười một tiếng, lại vẫn buông tay của cô ra.

Nghê Tranh như cởi được gông cùm xiềng xiếc, nhanh chóng lui về phía sau, ngẩng dậy, lại cực nhanh sửa sang lại y phục.

Người đàn ông nâng lên nụ cười tà ác, "Thân phận gì? Dịch thiếp phu nhân?"

Nghê tranh hờ lạnh.

"Nếu như cô thật là Dịch thiếp phu nhân, sẽ không nhận ra chàng của mình?"

Nghê tranh bị chặn, hung hăng trừng hắn.

"Tôi đây là cố ý bỏ qua cô, nếu không, chỉ sợ hôm nay chính là tôi cùng cô, cô còn không biết người đàn ông đi vào là người nào."

"Anh!" Nghê tranh nghe lời nói càn rỡ của hắn, không khỏi giận dữ, giơ tay lên định hướng trên mặt hắn đánh.

Tay lại một lần nữa bị người cầm, lần này, đối phương hình như không nhịn được, hung hăng vung, đem tay cô cũng vung ra. Âm thanh đông lạnh, "Không cần tại thời điểm mình muốn cầu xin bất mãn ở trước mặt tôi giả bộ thánh khiết. Dịch Tân không thích người giả bộ, tôi không thích, nếu như cô coi trọng là người đàn ông không bình thường, vậy thì phải làm chút bài tập cho mình, không nên nghĩ dùng quyền rũ đàn ông bình thường tới quyền rũ chúng ta."

"Anh biết Dịch Tân, anh còn dám đối với tôi như vậy!" Nghê Tranh cả giận nói.

Người đàn ông cười một tiếng, đưa ngón tay xinh đẹp nâng cầm của cô, cô hung hăng mở tay của hắn ra, lại nghe hắn nói, "Tôi là Dịch Phong Nghiêu."

Tay trong không trung trong nháy mắt cứng ngắc, thoảng qua, vẫn là rơi xuống trên tay của hắn.

Hắn cười một tiếng, buông cô ra, "Tôi nhìn trúng cô."

Nghê Tranh nghiêm đài, lạnh nhạt nói, "Nghiêu thiếu, cười giỡn lừa thứ nhất trong một buổi tối là đủ rồi."

Dịch Phong Nghiêu nhún nhún vai, chỉ nói, "Tôi cùng Dịch Tân cùng tới đây, vào cửa liền nhìn thấy mỹ nữ mua say, gợi lên hứng thú của tôi. Dịch Tân nói, không sao."

"Anh ấy thật sự như vậy nói?" Giọng nói của Nghê Tranh không tự chủ nóng nảy.

Dịch Phong Nghiêu cười một tiếng, "Cô cảm thấy, nếu như hắn ta đối với cô còn có cái ý gì, tôi dám đối với cô như vậy sao?"

Lúc đó, Dịch Tân đã đem rượu toàn bộ uống sạch, cùng Nguyên Thâm ra khỏi quầy rượu, Nguyên Thâm nói: "Tân thiếu, chờ, tôi đi lấy xe."

Lời Nguyên Thâm vừa nói dứt, trước mắt bóng dáng thoảng một cái, hắn vốn là người phản ứng cực nhanh, lúc này nhanh chóng đưa tay, vừa lúc đem tiếp được thân thể của Dịch Tân ngã xuống.

Dịch Tân nhắm hai mắt, đã bất tỉnh.

Nguyên Thâm liền gấp gáp, "Tân thiếu, Tân thiếu!"

Tân Hoành nhìn tờ báo xong, chọn một phen, trong đài lướt qua lý lịch sơ lược, ngày thứ hai thì có hai phỏng vấn.

Bản thân cô tư lịch cực tốt, yêu cầu cũng không cao, yêu cầu duy nhất chỉ là đối phương sáng chín chiêu năm, để cho cô một ngày có thời gian làm việc cố định, ngồi ở trong phòng làm việc. Có thể không cần có nhiều thời giờ để suy nghĩ lung tung như vậy.

Đại diện xuất hiện sớm một chút, đài tiên, là một công ty mậu dịch mô hình nhỏ, văn chức phiên dịch.

Tuyễn quản lý trực tiếp là quản, nhìn lý lịch sơ lược của cô, hỏi, "Tân tiểu thư đi đâu kiện tốt như vậy, tại sao không làm tuyên truyền?"

Tân Hoành nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: "Bởi vì không muốn làm."

Trên mặt quản lý cương lại, lại hỏi, "Kết hôn sao?"

Tân Hoành lại nghĩ một chút, nhìn quản lý, nói: "Có ông xã rã."

Quản lý trên mặt khẽ thất vọng, "Vậy dạng này cũng không thật tốt quá." Lại hỏi, "Có đứa bé sao?"

Tân Hoành lắc đầu.

"Ừ, cuối cùng là vạn hạnh trong bất hạnh." Quản lý gật đầu, "Như vậy thì có nhiều thời gian hơn chuyên chú làm việc."

Tân Hoành đột nhiên đứng dậy, nhẹ giọng nói, "Tôi đột nhiên cảm thấy công việc này không thích hợp với tôi, xin lỗi, quay về."

Vì vậy, buổi phỏng vấn đầu tiên, Tân Hoành đem công ty pass rã.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 212: Sau Biệt Ly (2)

Phỏng vấn là một tập đoàn lớn, vào chức phụ tá hành chính.

Tân Hoành ra cửa trước còn cõi ý tra Google qua, nên tập đoàn Tổng Công Ty ở nước Anh, mới qua hai năm liền tiến vào chiếm giữ B thị. Xác định cùng người kia không có quan hệ, lúc này cô mới yên lòng tới đây phỏng vấn.

Chỉ là gần đến giờ nhìn hình thức long trọng trong sảnh lại làm cô kinh ngạc một phen.*

Ngoài phòng phỏng vấn, một kiểu cô gái nhỏ, nam thanh nữ tú, nữ trang điểm lại, nam luyện cười, mọi người bộ dáng hăng he khiến cho Tân Hoành một lần hoài nghi mình tới đây là tới nộp đơn làm quan to của đất nước.

Ở trong ấn tượng của cô, phụ tá chính là làm việc vặt, nói đến chính là một phụ tá thứ hai. Lúc cô nộp lý lịch sơ lược cũng đã chú ý tới rã, chúc vị tốt, như cái gì mà chủ quản Tổng giám a công việc béo bở như loại đó vừa nhìn là biết sẽ có rất nhiều người cạnh tranh, cô yên lặng đi đường vòng. Không nghĩ, chọn chỗ này vẫn có nhiều như vậy người.

Cô có chút bất đắc dĩ ngã xuống.

Đợi ước chừng hơn nửa canh giờ mới đến lượt cô, người phỏng vấn thậm chí có năm vị, trường hợp rất là chính thức.

Giữa bọn họ là một phụ nữ, tóc búi sơ thành búi tóc lão luyện, trang dung tinh xảo, không nhìn ra bất kỳ vết nào, cũng nhìn không ra tuổi, thế

nhưng ánh mắt, Tân Hoành suy đoán một chút, chắc là cùng tuổi với Điền Tĩnh.

Tân Hoành ngã xuống, hướng về phía mấy người phỏng vấn khẽ mỉm cười.

Người phụ nữ ở giữa nhìn lý lịch sơ lược của Tân Hoành, hỏi, "Tân tiểu thư tư lịch không tệ, tốt nghiệp đại học B chỉ là hai năm, cũng đã làm ba năm đã đi làm, tôi có thể hỏi tại sao cô đột nhiên muốn tới hưởng ứng lệnh triệu tập chức vị này sao?"

Buôn bục

Lại là cái vẩn đèn này. . . Bọn họ rốt cuộc đang hoài nghi cái gì? Sợ cô là bởi vì tiếng xấu rõ ràng bị đá lên đường nghiệp hay sao?

Tân Hoành nói: "Bởi vì muốn làm một công việc chính thức một chút."

"Ý của cô là, quốc tế hội nghị không đủ chính thức?" Bên cạnh người phụ nữ ấy một người đàn ông trung niên mang mắt kính hỏi.

Tân Hoành lắc đầu, "Không, ý của tôi là, muốn sáng chín chiêu năm, mỗi một ngày trong thời gian cố định đều có công việc."

Người phụ nữ hỏi, "Cô biết chức vị này, tiền lương cũng không phải là cao sao? Một tháng tiền lương cũng không bằng cô qua một cuộc hội nghị."

"Tôi hiểu rõ."

"Vậy cô biết chức vị này trong công việc làm gì sao?"

Tân Hoành suy nghĩ một chút, mặc dù ở trên mạng cô xem qua các loại miêu tả, trí nhớ cô cũng rất tốt, cũng nhớ, nhưng lúc này thật sự là cô không mở được cánh cửa kia đem lời đường hoàng ra ngoài.

Cuối cùng, cô định bỏ qua, trực tiếp trả lời, "Tôi hiểu rõ, làm việc vặt."

Thứ nhất phụ tá có lẽ còn có thể làm bên kỹ thuật, nhưng phụ tá thứ hai. Ở trong ấn tượng của Tân Hoành, phụ tá thứ hai chính là người mua cà phê, phát tài liệu thôi.

Mặc dù là như vậy, nhưng giọng điệu cứng rắn vừa ra khỏi miệng, liền thấy năm vị trước mắt đều cứng ngắc.

Trong lòng Tân Hoành thở dài, xem ra cô phải trở về chờ báo cáo rầm.

Nhưng không ngờ, đối phương còn chưa kịp để cho cô mở miệng, ngược lại điện thoại của cô lại vang lên. Cô rất ít khi có điện thoại, kể từ khi rời khỏi người nọ, rất nhiều ngày, trừ để cho cô đi phỏng vấn, không có người nào liên lạc với cô. Cho nên cô cũng không có phí tâm tắt máy trước khi vào.

Lúc này lại vang lên, cô lúng túng cực kỳ.

Cuống quít lấy ra, vốn tính nhẫn tắt, lại thấy số trên màn ảnh thì thân thể cứng đờ, sững sờ tại chỗ, ngón tay không nhúc nhích được.

Chuông điện thoại di động ở trong phòng phỏng vấn vang dội, năm người phỏng vấn sắc mặt không được tốt, người phụ nữ ở trung tâm nhường mày, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Tân tiểu thư, cần chúng tôi đi ra ngoài sao?"

Lúc này Tân Hoành mới cả kinh hồn hồn, quay đầu, nhìn thấy năm vẻ mặt khinh bỉ, vội nói, "Thật xin lỗi thật xin lỗi, hiện tại tôi liền rời đi."

Nói xong, như chạy trốn chạy ra ngoài.

Chỉ là ra cửa, điện thoại di động của cô cũng vẫn vang lên như cũ, lại rước lấy hoặc kinh ngạc hoặc đồng tình hoặc ánh mắt khinh thường của người phỏng vấn khác.

Tân Hoành thầm cười khổ, nhanh chóng hướng thang máy đi tới. Lúc này chung quanh không có ai, tha phương mới vừa độc ác, đem điện thoại theo như đoạn.

Đó là sô di động cá nhân.

Nội tâm vốn không an tĩnh lại càng thêm địa chấn kịch liệt.

Tân Hoành tự giễu cười một tiếng, bấm thang máy xuống lầu.

Mới ra khỏi cao ốc, liền nhìn thấy người ở phía trước đang canh chừng cô thì lòng lại chìm xuống.

Không né tránh, trực tiếp đi lên phía trước, lạnh nhạt nói, "Anh ta thế nhưng phái cậu theo dõi tôi!"

Người đàn ông chờ Tân Hoành ở cao ốc đi ra, một thân nghiêm cẩn, là Nguyên Thâm.

Hắn hướng về phía Tân Hoành khẽ vuốt cằm, nói: "Thiếu phu nhân hiểu lầm, Tân thiếu cũng không để cho tôi tới quấy rầy ngài, là tôi tự mình tới. Cậu ấy cũng không biết, bởi vì này lúc cậu ấy đang ở bệnh viện, mới vừa rã gọi điện thoại cho ngài cũng là tôi."

Tân Hoành nghe được Nguyên Thâm nói hai chữ bệnh viện, trong lòng quynh lên, gần như hỏi ra khỏi miệng, anh ấy thế nào? Lại như cũ chỉ nắm thật chặt quả đấm, tránh qua người đàn ông ở trước mắt, thẳng tránh ra.

Lại nhanh chóng bị người cản trở.

Động tác của Nguyên Thâm cực nhanh, ngăn Tân Hoành lại liền nói, "Thiếu phu nhân, đi xem cậu ấy một chút thôi. Cậu ấy uống quá nhiều rượu, xuất huyết dạ dày."

Không nói được tại sao, vốn tưởng rằng đối với anh, cái ý niệm gì cũng không để lại rã, nhưng nghe nói anh bị xuất huyết dạ dày thì tâm lại co rút rất đau.

"Xuất huyết dạ dày." Cô cố ý nói lại lần nữa, cố ý không để mình nhỏ giọng, không biết là vì nói cho Nguyên Thâm nghe, hay là nói cho mình nghe, "Đi tìm Phong Dương đi, không phải là bệnh nặng gì, cũng không

khó giải quyết. Nếu thật sự khó giải quyết, tôi cũng không phải bác sĩ, không có tôi có thể giúp một tay."

Tân Hoành mặt không thay đổi muốn đi ra, rã lại lần nữa bị Nguyên Thâm ngăn trở.

Lần đầu tiên, Nguyên Thâm đem tất cả chán ghét với Tân Hoành thể hiện ra, hung ác nói, "Tân Hoành, cô có tim hay không! Tân thiếu đổi với cô như vậy, cô không những không biết quý trọng, còn một lần lại một lần không cảm kích, hiện tại cậu ấy chỉ vì cô uống đến xuất huyết dạ dày, cô dám nói ra lời như thế, cô thật là vô tình vô nghĩa!"

Tân Hoành cười lạnh, liếc về hướng Nguyên Thâm, "Là tôi làm cho anh ta có lòng với tôi sao? Tôi có được lựa chọn sao? Từ khi vừa mới bắt đầu, chính là anh ta buộc tôi đây! Tâm ý của Tân thiếu quá cao quý rã, Tân Hoành không với cao nỗi, cậu để cho anh ta sớm ngày lấy lại đi!"

"Cô!"

Tân Hoành lảng lặng nhìn Nguyên Thâm trên trán hiện ra gân xanh cùng sự phẫn nộ trong mắt, một khắc kia, cô cũng không sợ, ngược lại rất nhàn hạ thoái mái suy nghĩ, hắn sẽ không ra tay. Nếu quả thật ra tay, cô nên yên lặng hay là nên đi tìm người nợ đòi công đạo?

Cô nghĩ như vậy, liền bật cười. Lại chọc cho người đàn ông trước mắt vỗn giận dữ càng thêm phát điên, thậm chí Tân Hoành có thể nghe được tiếng khớp xương vang dội.

Cô lại bình tĩnh đứng tại chỗ, nhìn Nguyên Thâm.

Cũng may Nguyên Thâm làm việc còn đúng mực, thật sự không có ra tay với cô, chỉ là mù quáng, hung hăng cảnh cáo nói, "Tốt nhất đời này cô cũng đừng muôn lại đi trêu chọc cậu ấy!"

Nói xong, để lại dùng ánh mắt căm hận, liền nóng nảy xoay người rời đi.

Tân Hoành đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng tức giận của Nguyên Thâm, trong mắt hoàn toàn mất đi thần thái.

Đời này. . .

Sẽ rất gian nan sao?

>>>>>>>>>... ...

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 213: Sau Biệt Ly (3)

"Ngày đó ở phi trường, ta nghe điện thoại xong cháu đã không thấy tăm hơi, không có chuyện gì chứ?"

Sau khi vào nhà, Cố Viễn Chi thuận miệng mà hỏi.

Trong giây lát, trí nhớ đã có chút ảm đạm thoảng chốc lại lặn nữa rõ ràng rõ nét, tâm lại một lặn nữa đau đớn không chịu nổi. Tân Hoành cắn quả đậm, nhẹ nhàng cười nói, "Không có việc gì, mời ngã." *

Cố Viễn Chi ngã xuống trên ghế sofa, Tân Hoành khẽ cười hỏi, "Uống chút gì không?"

Cố Viễn Chi vội vươn tay ra, ngăn cản nói, "Không cần làm phiền, vốn chính là tới thăm bạn cũ một chút, không ngờ sẽ gặp lại được cháu."

Tân Hoành cười một tiếng, "Không có việc gì, một mình cháu, nơi này cũng chỉ có nước suối, chính là cháu nghĩ phiền toái cũng lực bất tòng tâm."

Nói xong, mở ra tủ lạnh, cắn hai chai nước ra ngoài.

Cố Viễn Chi nhận lấy, lại ngưng sắc mặt, thở dài nói, "Không ngờ lâu như vậy chưa có trở về, bà ấy đã không có ở đây. Vốn là cũng chỉ là tùy ý đi một chút, không ngờ, còn có thể có người mở cửa, cũng coi là an ủi rã."

Trong nội tâm Tân Hoành khẽ động, hỏi, "Ngài là bạn của bà ngoại Du Thận Khanh cháu sao?"

Cố Viễn Chi khẽ mỉm cười gật đầu, "Đúng, cháu là gì của Thận Khanh . . ."

Tân Hoành cười một tiếng, "Cháu là cháu gái ngoại của bà, cháu tên là Tân Hoành."

Cố Viễn Chi nghe, nhẹ cười, "Ta là bạn lâu năm của Thận Khanh, Cố Viễn Chi."

Tân Hoành nghe, cặp mắt trong nháy mắt sững sờ. Kinh ngạc, rõ ràng, "Cố Viễn Chi?"

Thấy đối phương khẽ mỉm cười đối với cô gật đầu, sắc mặt ôn ái, Tân Hoành lúc này mới phản ứng được, lại hoảng hốt vội nói, "Xin lỗi, ý của cháu là . . . Ngài là cái đó có tên đặc biệt giống Cố gia ở nước Mĩ . . ."

Đột nhiên nghe được ba chữ này, Tân Hoành chỉ cảm thấy kinh ngạc đến không thể tin, trong lúc nhất thời, nói tới nói lui lại có chút bùa bãi.

Cố Viễn Chi lại rõ ràng cũng không để ở trong lòng, bật cười, một đôi mắt thâm thúy lúc này tràn đầy từ ái, nhìn Tân Hoành, "Đúng, ta chính là Cố gia đặc biệt có tên Cố Viễn Chi, mười mấy năm qua ta ở ở nước Mĩ, cháu cũng nên biết ta đi, trước đây không lâu, cháu còn mượn tên của ta, ở Phương gia."

Tân Hoành nghe nói như thế, nhất thời trên mặt nóng lên, có chút ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, Cố lão, khi đó tình huống nguy cấp, cháu cùng bằng hữu của cháu . . ."

"Cháu không cần khẩn trương, Cố Viễn Chi khẽ giơ tay lên ngăn cản cô giải thích, hòa ái nói: "Ta hiểu. Lòng người Mạc gia ngoan độc, một mình cháu một cô gái nhu nhu nhược nhược lại có thể ở trong lúc nguy cấp từ trong một đống chó dữ chạy khỏi, trong lòng lão già ta bội phục cháu. Đứa bé Thận Khanh nuôi thật tốt a, trí khôn và sự can đảm cũng vô cùng hơn người thường."

Mới hành nghe lời này của ông, ngược lại co quắp. Cố Viễn Chi mặc dù nói ông không thèm để ý, nhưng Tân Hoành cũng đã nghe nói qua sự tích của vị lão nhân này, nghe nói là đối với danh dự cực kỳ coi trọng, cô lúc ấy nói hưu nói vượn, ông có thể nào sẽ không tức giận?

Lúc này còn có thể cùng nàng cười nói, không có dạy dỗ cô dừng lại, Tân Hoành nghĩ, chắc ông phải là bạn rất thân của bà ngoại. . .

Nghĩ tới đây, Tân Hoành vội thành khẩn nói, "Ông cụ, thật thật xin lỗi, lúc ấy cháu liền chỉ muốn tự cứu, nói tất cả đều là vì lừa gạt Mạc Tương Đằng cùng Phương Vũ, cũng không muốn cố ý truyền nhầm cái gì, nếu như đối với ngài cùng người nhà đã tạo thành hiểu lầm, cháu thật sự vô cùng xin lỗi."

"Cháu không cần nói như vậy, có thể đến giúp cháu, trong lòng ta có phẫn rất vui mừng." Cố Viễn Chi nhìn cô, ánh mắt vừa động, lại nói, "Lại nói, cháu cũng không có nói sai.."

"À?" Tân Hoành kinh hãi, con ngươi không tự chủ phóng đại, thật chặt nhìn ông lão trước mắt.

Cố Viễn Chi nhìn chăm chú vào cô, có trong nháy mắt ngưng trệ, tâm cuối cùng mềm nhũn, thầm thở dài một hơi, mới nói, "Ta thực sự có một cháu gái ngoại, người ngoài cũng không biết."

Tâm Tân Hoành lúc này mới hơi để xuống.

Mới vừa rã câu kia của ông "Cháu cũng không có nói sai" thật là làm cô giật mình, trong nháy mắt đó, trước mắt cô đột nhiên liền hiện ra bà ngoại của mình cùng chỉ điểm giang sơn Cố Viễn Chi trong truyềnh thuyết hình ảnh đứng chung một chỗ. . . Hình ảnh kia, làm cô sợ đến thiếu chút nữa hồn bay phách tán.

Lúc này, nghe xong, cô mới hơi yên lòng một chút, lại nhịn không được cười ra một tiếng, mình thật đúng là dễ dàng nghĩ quá nhanh.

Cô và mẹ của cô, bà ngoại, tất cả bọn họ đều là người bình thường, làm sao có thể cùng nhân vật giống như thằng có quan hệ?

Nói đến nhân vật giống như thằng... Người nọ cũng thế. Chỉ là giữa cô và anh, chẳng qua là số mệnh nhất thời thác loạn, cho cô một cuộc hôn nhân chính cô cũng chia không rõ là bi nhieu hơn chút còn là mộng ảo nhieu hơn một chút. Nhưng là, lỗi chính là lỗi, luôn có một ngày lặp lại trật tự. Cho nên, giữa anh và cô, cuối cùng quy về người lạ.

"Cháu đang nhớ cái gì?" Cố Viễn Chi ý kiến Tân Hoành đột nhiên bật cười, nhưng mà trên mặt lại cõi tình tất cả đều là bi thương cùng đau đớn, tinh thần hình như bay xa. Ông không nhịn được trong lòng căng thẳng, đã mở miệng hỏi ra.

Lúc này Tân Hoành mới phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía bộ mặt quan tâm của lão nhân trước mắt, miễn cưỡng cười một tiếng, thuận miệng tìm lý do, nói: "Chính cháu đang nghĩ, ngày đó ngài ở phi trường nói đi Paris nhìn cháu gái ngoại, chính là cô ấy chứ?"

Lão nhân canh chừng ánh mắt cô hơi ngừng lại, rồi sau đó, cười gật đầu, "Đúng, ngày ấy, ta chính là vì đi xem nó."

"Nó... Cũng bằng tôi cháu, cũng rất giống cháu, dung mạo rất giống như bà ngoại nó. Lúc ta nhìn nó, liền giống như thấy được bà ngoại nó lúc còn trẻ."

Trong lòng Tân Hoành khẽ nhúc nhích, hỏi, "Vậy tại sao ngài không ở Paris lâu ngày thêm một chút ngày, để保驾 cô ấy đây?"

Cố Viễn Chi nhìn về phía cô, trong mắt, trong nháy mắt đầy nỗi buồn, cười khổ, "Cháu cảm thấy nó sẽ nguyện ý để cho ta theo nó sao?"

Tim Tân Hoành hơi chậm lại, vì trên thân lão nhân bỗng nhiên tràn ngập sầu bi. Trong chớp nhoáng này, cô chợt nghĩ, có lẽ, Cố Viễn Chi cũng không toàn bộ như người ngoài truyềnlại cái dạng người kia, lòng dạ độc ác, một tay che trời.

Có lẽ, thật sự là mỗi người đều có một mặt người ngoài không thấy được. Tựa như theo lời Điền Tĩnh không thấy được, chỉ là bởi vì người kia, mình không muốn khiến người khác thấy.

Nghĩ tới đây, Tân Hoành cũng không tiện nói cái gì nữa.

Ngược lại Cố Viễn Chi vừa tiếp tục nói, "Cuộc đời nó qua hơn hai mươi năm, cũng không biết ta. Nghe nói, nó là một người quả thật rất khổ cực, gặp qua rất nhiều khó khăn. Mà ta, vừa có lỗi với bà ngoại nó, cũng chưa từng có trách nhiệm của người ông ngoại, thậm chí chưa từng bảo vệ nó. Cháu cảm thấy, như vậy, nó còn có thể nguyên ý tiếp nhận ta sao?"

Tân Hoành nhất thời sững sờ, cứ như vậy nhìn Cố Viễn Chi, quên phản ứng.

Cố Viễn Chi tự giấu cười một tiếng, "Cháu không ăn để ý, ta chỉ là xem cháu cùng cháu gái ngoại của ta rất giống, tuổi cũng không khác lăm, ta cho là, những người tuổi trẻ các cháu ý định có lẽ sẽ tương đối giống nhau."

Tân Hoành khẽ cau mày, cái ông cụ này, thật đúng là ném một ván đê khó khăn cho cô. Cho dù chỉ là giả thiết, cô cũng không biết nên trả lời như thế nào, nếu như thực là gặp được, cô nhất định rối rắm chết.

Trong lòng cô nghĩ như vậy, lại thấy lão già tử kia nhìn chăm chú vào cô như cũ, hình như cực kỳ mong đợi đáp án của "Người trẻ tuổi" này, trong lòng cô cười khổ, chỉ có thể nhắm mắt giả thiết ra một cái đáp án, "Cháu cảm thấy, không có lý do không chấp nhận chứ."

"Cháu thật sự cho là như vậy?!"

Đột nhiên Cố Viễn Chi cất cao giọng một tiếng, trong âm thanh mang theo cấp bách, trái tim Tân Hoành hung hăng nhảy một cái, lại thấy lúc này mặt ông lộ vẻ vui mừng, mong đợi cùng ước mơ rõ ràng như vậy, Tân Hoành chỉ cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, "Ông vừa không có làm cái chuyện gì thật có lỗi với cô ấy, xấu nhất cũng chính là không có tình cảm mà thôi, còn tới mức không thể tiếp nhận này."

"Chỉ là" Tân Hoành do dự một chút, lại nói, "Đây dù sao cũng là chuyện nhà của ông, cháu không biết tình huống, cũng không thể đại biểu ý kiến của cháu gái ngoại của ngài. Nếu như quả thật có cái gì hiểu lầm hoặc là nỗi khổ tâm, nhất là sự việc của ngài và bà ngoại cô ấy, hay ngài cùng cô ấy nói rõ, để cho cô hiểu rõ."

"Cháu nói có ý tứ là, ở giữa hai cá nhân cùng trao đổi tình cảm, không phải là chắc hẳn phải vậy, cũng không phải toàn bộ đem lời nghe từ người khác cho thành toàn bộ, giữa người với người trực tiếp trao đổi mới là quan trọng nhất."

Cố Viễn Chi sâu xa nhìn cô, đợi cô nói xong, ông cũng không có nói, cũng chỉ là nhìn cô, trong lòng Tân Hoành hơi kinh ngạc, thế nhưng ông lại đột nhiên cười nói, "Tân Hoành, cảm ơn cháu. Cháu và Thận Khanh, thật sự rất giống."

Tân Hoành cười một tiếng, "Cháu gần như là bà nuôi lớn đây. Đúng rã, ngài và bà ngoại cháu quen biết lúc nào?"

"Ta. . ."

Cố Viễn Chi không mở nỗi miệng, trong phòng, lại lần nữa vang lên tiếng chuông cửa.

Trong lòng Tân Hoành càng thêm kinh ngạc, tự giễu cười nói, "Phòng này, hơn hai năm qua chưa từng có khách tới bao giờ, hôm nay vừa tới là có thể tới hai! Là cái ngày tốt giờ a!"

Lòng Cố Viễn Chi tràn xuống, trên mặt lại cười, đã đứng dậy, nói: "Đi xem một chút đi, ta cũng vừa đúng còn có việc, trước hết cáo từ. Hôm nào còn có thể tới nữa cùng cháu trò chuyện sao? Lão già như ta bây giờ là cả ngày nhàn rỗi, Lão Bằng Hữu cũng không có rã, ngược lại cùng cháu trò chuyện tận hứng, sẽ không chê lão già ta phiền chán?"

Tân Hoành cười một tiếng, "Làm sao biết chứ? Vừa lúc, hiện tại cháu cũng chỉ là cả ngày nhàn rỗi, Lão Bằng Hữu vẫn còn, chính là không thể

tìm, hai ta vừa lúc có thể làm bạn, lần sau ngài và cháu nói chuyện của bà ngoại cháu một chút?"

"Vậy thì tốt, một lời đã định!"

Tân Hoành cười đưa Cố Viễn Chi đi ra ngoài, cửa mở ra một nháy mắt, trong cửa ngoài cửa ba người vừa đối mặt cùng giật mình.

Cố Viễn Chi thoáng cười một tiếng, hướng người đàn ông tuấn lanh ngoài cửa nói, "Phong Dương, rất lâu không có gặp lại cậu rã."

Ngoài cửa người vừa tới chính là Phong Dương, lúc này nghe được giọng nói của Cố Viễn Chi mới vừa đem miệng há to bất nhã dùng sức khép lại, cố gắng ổn định giọng nói, "Cố lão, ngài cũng ở đây?"

Cố Viễn Chi nhìn Tân Hoành một chút, cười một tiếng, "Ta tới thăm bạn cũ, lại gặp cháu ngoại của bạn cũ."

Phong Dương không thể tin nhìn về phía Tân Hoành, trong ánh mắt có ý tứ là "Bà ngoại của cô cùng Cố Viễn Chi là bạn cũ! ! !"

Tân Hoành cười khổ, chính cô cũng là vừa mới biết, quả thật thật là có loại cảm giác quý nhân từ trên trời giáng xuống, thiếu chút nữa mất nhận. .

"Tốt lắm, các cháu từ từ tán gẫu, mới hành, ngày khác gặp lại!" Cố Viễn Chi cùng Tân Hoành tạm biệt liền rời đi.

Tân Hoành cười tiễn ông rời đi.

Xoay người lại, nhìn Phong Dương, vẫn không khỏi khẽ trâm mặt. Đối với Phong Dương, vốn không có cái gì, chỉ là thấy Phong Dương đến, cho dù người nọ không ở nơi này, cảm giác kia cũng đã trở lại. Cảm giác kia, làm cho cô khó chịu, thậm chí là khó thừa nhận.

Phong Dương biết tâm tình cô lúc này, trong lòng than nhỏ, chỉ nói, "Không mời tôi đi vào ngã một chút sao?"

Tân Hoành hít sâu một hơi, gật đ`ầu một cái, ý bảo hắn đi vào.

Phong Dương sau khi ng`ă xuống, không nói gì, chỉ đem túi h`ồ sơ da trâu mình mang tới đưa cho Tân Hoành.

****

Lúc Nghê Tranh đến phòng bệnh, Dịch Tân còn ngủ, cô vừa vào cửa, anh li`en mở mắt ra. Một m`ột chớp mắt cực nhanh, Nghê Tranh chỉ là không biết tốc độ là bởi vì phòng bị hay là bởi vì mong đợi.

Nếu như là mong đợi, vậy c`ung không phải mong đợi cô thôi.

Cô cười kh`o, nhìn người đàn ông trên giường, "Nghe nói anh nhập viện r`ă, để em xem anh một chút."

Người đàn ông khẽ híp con mắt, "Nguyên Th`âm cho cô đi vào hay sao?"

Trong lòng Nghê Tranh kh`o s`ỏ, "Em bảo Y`ến Thanh mang em tới."

Người đàn ông cười khẽ, rõ ràng giുu c`ot. Con mắt sắc th`âm tr`am, hình như đã sớm nhìn thấu.

Nếu như người đến là Y`ến Thanh, Nguyên Th`âm còn biết n`ể mặt của hắn.

Nghê Tranh đến g`àn, ng`ă ở trên gh`ế cạnh mép giường, hơi dừng lại, r`ốt cuộc nói, "Dịch Tân, có lẽ anh vẫn thiếu em cơ hội nói chuyện."

"Tôi cho là, hai năm trước, giữa tôi và cô cũng đã đem nói cho hết lời. Cho dù còn nữa, cũng ở sau l`an trên đường cô đem tôi lừa gạt đi Áo, không nói ra cũng không c`ần thiết nữa."

"Nhưng một l`an kia, anh đúng là vẫn tới." Nghê Tranh cười kh`o, trong ánh mắt quá nhu`u tình cảm.

Dịch Tân đột nhiên cười một tiếng, vốn là nh`an nh`at rơi vào trên mặt Nghê Tranh ánh mắt cũng bỗng nhiên sâu lại, "Nghê Tranh, cô thật n`en cảm

thấy may mắn tính mạng của cô có Yên Thanh bảo vệ. Nếu không, cô không có cơ hội thể hiện hoàn hảo ở trước mặt tôi cùng tôi nói chuyện đi Áo. Không, phải nói, nếu như không có Yên Thanh, người phụ nữ tên Nghê Tranh từ rất sớm trước kia cũng đã không có chuyện xưa."

Dứt lời, tàn nhẫn, tuyệt tình, thân thể Nghê Tranh hung hăng chấn động, sợ hãi lại bi thống, mà này bi thương cùng đau đớn càng加剧 hơn. Cô run rẩy thân thể, nói ra đã sớm thê lương, vẫn còn có mơ hồ điên cuồng, "Vậy quá khứ của chúng ta? Em và anh, quá khứ của Nghê Tranh và Dịch Tân? Rốt cuộc tính là gì!"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 214: Sau Biệt Ly (4)

Dịch Tân chỉ là cười khẽ, mặc kệ lời của anh có bao nhiêu tàn nhẫn tuyệt tình, "Nghê Tranh, không phải mỗi người đàn bà đần có tư cách cùng tôi nói hai chữ này. Cô không phải đần, lúc đang cùng tôi cùng nhau trong lòng cũng đã sáng như tuyết — trước cô, những người phụ nữ kia không xứng, mà cô, cũng không có bất kỳ lý do gì có thể cùng họ bắt đồng."

"Vậy Tân Hoành?! Tại sao cô ta có thể, tại sao cô ta có thể gả cho anh?" Nước mắt đã sớm không nhịn được, theo gương mặt tinh sảo chảy xuống, cặp mắt Nghê Tranh đỏ hồng, khàn giọng chất vấn, "Nếu như mà em thật cùng với những người phụ nữ trước kia của anh không có khác nhau, vậy tại sao anh còn phải cưới một người Tân Hoành? À? Người sáng suốt vừa nhìn đã biết, cô cũng chỉ là thay thế em!" *

"Đủ rồi!" Chỉ là nghe người ta nhắc tới tên của cô, trong lòng anh cũng đã hung hăng đau, tâm tình không khỏi nóng nảy tức giận, trong nháy mắt, đã thu hồi ý cười giễu cợt, tư thế lười biếng, anh bỗng nhiên lạnh lùng cười một tiếng, "Cô không xứng nói tới cô ấy!"

"Không xứng?" Nghê tranh bất chợt ha ha cười ra tiếng, cô hung hăng xoa xoa nước mắt, chăm chú nhìn dịch tân, âm thanh cao, "Dịch Tân, có phải hay không giả vờ thật thì thật cũng giả, vừa bắt đầu bởi vì em mà cưới cô ta, hai năm về sau, nhưng ngay cả chính anh lúc đầu thật lòng cũng quên?!"

Dịch Tân nhất thời ở lúc chất vấn Nghê Tranh tràn xuống lặng yên, con ngươi đen kịt nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mắt.

Bỗng nhiên trầm mặc khiến trong lòng Nghê Tranh không khỏi vui mừng, có một tia hi vọng thản nhiên bay lên, một khắc trước bi ai hơi chậm. Dáng vẻ lúc này anh nhìn cô, cô không tin trong lòng anh không có cô, không tin anh thật sự đối với cô tuyệt tình như anh nói vậy!

Có lẽ anh là một người đàn ông phong lưu, nhưng anh cũng là một người đàn ông trách nhiệm, cô biết. Cho nên, trước tất cả lạnh lùng, bài xích, đẩy cách anh đối với cô, cô tin tưởng, đều là bởi vì Tân Hoành, bởi vì Tân Hoành mới là vợ của anh. Có lẽ Dịch Tân có thể đối với phụ nữ vô tình, nhưng sẽ không tuyệt tình cùng người vợ đối diện, tất cả vì thế anh mới đem cô đẩy ra.

Mà lúc này, Tân Hoành rời bỏ anh, anh không có gia đình cùng trách nhiệm trói buộc.

Mà biểu lộ của anh trong giờ phút này, hoàn toàn chính là ấn chứng trong lòng cô suy nghĩ.

Nghê Tranh nhìn lại anh, nghĩ tới đây, trong mắt vốn là đối với anh là chỉ trích cùng oán giận tất cả tản đi, cô ôn nhu nhìn anh, bao dung lại đa tình.

Dịch Tân cứ như vậy nhìn cô hã lâu, cuối cùng, cười một tiếng, "Nghê Tranh, người phụ nữ một mình cũng không có thật lòng không xứng cùng người khác nói thật lòng!"

Giống như một chậu nước lạnh dội xuống đầu, thân thể Nghê Tranh nặng nề chấn động, không thể tin nhìn cặp mắt lạnh tuyệt kia, không khống chế được sợ hãi, cô kịch liệt lắc đầu, "Dịch Tân, làm sao anh lại ác như vậy! Làm sao anh có thể đối với em như vậy, em đối với anh. . ."

"Câm miệng! Lúc cô cùng tôi làm là vì cái gì, hôm nay ra vẻ thống khổ và tuyệt vọng vì cái gì? Chính cô rõ ràng! Lời nói dối của cô đối với tôi không dùng được, cô phải là chuẩn bị rất nhiều, cô có thể đi nói cùng tiểu tử ngốc Yến Thanh. Còn nữa, tôi cảnh cáo cô, không cần trở lại chọc tôi hoặc là Tân Hoành, tôi có thể vì Yến Thanh bỏ qua cho cô lần thứ nhất, hai lần, nhưng, tuyệt đối sẽ không có lần thứ ba."

****

"Bệnh viện Phong gia, phòng bệnh trước kia cô thường ở, đi nhìn cậu ta một chút thôi. Cô cũng biết, cái người kia cường thế cậy mạnh, lúc này, còn tuyệt không phổi hợp, cô chỉ cần cùng cậu ta nói một câu, so với tất cả bác sĩ còn hữu dụng hơn."

Sau khi Tân Hoành xuống xe taxi, đứng ở đại sảnh bệnh viện, cũng rốt cuộc bước không bước chân nổi.

Bây giờ mặc dù mùa xuân đã tới, nhưng đây là lúc gió lớn nhất, Tân Hoành liền đứng ở trong gió, chịu đựng bị gió thổi, nhưng không có bước vào một bước nữa.

Phong Dương cho cô xem báo cáo khám thai của cô, tờ giấy thật mỏng kia, lại đem cô gần như chết lặng. Cô cho là đã sớm chảy hết nước mắt, trong nháy mắt lần nữa mãnh liệt chảy ra, còn lần này, hình như lần tâm tình cũng đã không có, cũng chỉ là rất nhanh nước mắt mặn mặn một mực chảy ra bên ngoài.

"Cô hiểu lầm cậu ta, chuyện này không phải lỗi của cậu ta, là sai lầm của tôi, mới đem các người hại tình trạng hôm nay. Dịch Tân không để cho cô uống thuốc tránh thai, là bởi vì thuốc bình thường, cô không thể tùy ý uống, cậu ta sợ thân thể cô bị thương, cho nên để cho tôi chế thuốc. Lúc ở nhà lớn Dịch gia, buổi sáng hôm đó, quản gia cho cô uống một chén canh. Chỉ là, là tôi sai lầm, đem thuốc bỏ vào quá nhẹ, cho nên cô mới có thể mang thai, hơn nữa thương tổn tới thai nhi."

"Tân Hoành, tôi thực xin lỗi cô, từ đầu tới đuôi, Dịch Tân đều là đang vì cô suy nghĩ."

"Có lẽ phương thức biểu đạt của cậu ta quá mức cứng rắn, để cho cô gần như không thấy được thật tâm của cậu ta. Nhưng, đó là bởi vì, trước cô, Dịch Tân chưa từng yêu người nào. Cô là người đầu tiên, chính cậu ta cũng không hiểu yêu cô như thế nào, chỉ có thể ném thử, lục lọi, sau đó không thể tránh khỏi có thật nhanh tý vết, không hoàn mỹ. Nhưng, cho dù là cậu ta có sai lầm lớn hơn nữa, điểm xuất phát cũng chỉ vì yêu cô."

"Giống như có lẽ đến nay cô cũng không thể hiểu vì sao lúc ban đầu cậu ta lại cứng rắn ép buộc cô gả cho cậu ta. Nhưng, đây chẳng qua là bởi vì cậu ta không có dũng khí đợi. Cô tính tình lạnh, thường xuyên do dự, mà cậu ta, gấp gáp được cô, cũng không còn là người lãnh đạo Dịch gia sát phạt quả quyết, cậu ta vừa đối với cô không có lòng tin, cũng đối với chính mình không có lòng tin, cậu ta đang sợ, sợ không bắt được cô."

"Bây giờ cô hãy tưởng lại, cô dám nói, cô và cậu ta kết hôn hơn hai năm, cô không cảm thấy cậu ta đối với cô rất cẩn thận?"

"Mà Nghê Tranh. . . đây dù sao cũng là chuyện của cậu ta, tôi có lẽ không hiểu nỗi lòng, nhưng tôi tin tưởng Dịch Tân. Tân Hoành, xem như tôi cầu xin cô, cô cho cậu ta một cơ hội giải thích có được không?"

Sau đó, nước mắt Tân Hoành cũng còn chưa lau khô, cứ như vậy không giải thích được chạy ra cửa, không giải thích được đi tới bệnh viện. Giờ đến nơi này, đột nhiên lại không dám tiến một bước.

Tất cả kích động cùng sức lực, hình như cũng chỉ có thể chống đỡ đến khi cô đi tới cửa bệnh viện, sau đó, lại không đi nổi.

Không biết đứng bao lâu, cho đến khi tro mắt nhìn thấy người phụ nữ quyền rũ phong tình kia từ bên trong ra ngoài.

Hiểu lầm ban đầu giữa anh và cô, Nghê Tranh.

Đột nhiên cô liền bật cười, tự giễu lắc đầu một cái.

Cứ như vậy chợt nhớ tới một câu, không nhớ rõ xem ở nơi nào, ý là: tắt máy một tháng, mở lại máy thì trong lòng nghĩ tới toàn thế giới đâu tìm người, nhưng sự thực là, một cái tin nhắn, một cuộc gọi nhỡ cũng không có.

Thất vọng sao?

Hình như là vậy, nhưng không nghĩ thừa nhận, bởi vì, một khi thừa nhận, thì đồng nghĩa với thẳng thắn đối với người nọ, còn có hi vọng.

Nhưng cho dù không muốn thừa nhận, trong lòng cô cũng rõ ràng, lòng của cô, quả thật có thể bởi vì anh cắn cô mà có lực nhảy lên.

Vậy mà, thật ra anh không có cô thì sẽ còn người kia sao cắn cô.

Không có người nào là của ai không nhanh không được.

Cô từ trong sinh mệnh của anh biến mất một thời gian, cũng không phải là quá dài, anh cũng đã có người phụ nữ khác. Ai là duy nhất? Người nào ở trong lòng anh có thể nặng bao nhiêu?

Cô cười xoay người, chỉ muốn, từ đâu tới đây, chạy về chỗ đó.

"Tân Hoành!"

Lại cứ chêch, liền tránh cũng tránh không được. Sau lưng, giọng nói nhẹ nhàng gọi cô lại.

Tân Hoành cười khổ, nhắm lại mắt, xoay người, vẻ mặt đã như thường.

Người phụ nữ xinh đẹp nhanh bước chân tiến lên, đúng là tâm tình rất tốt, lúc này cô tươi cười rạng rỡ, cười lên, phong tình càng tăng lên, "Cô cũng đến nhìn anh ấy sao?"

"Không, anh ta không cắn tôi tới nhìn, tôi tới tìm Phong Dương." Tân Hoành trấn định đáp.

Nghê Tranh cười một tiếng, gật đầu, "Đúng vậy a, anh ấy bình phục rất khai, rất nhanh sẽ xuất viện. Đúng rồi, cô nhìn thấy Phong Dương rõ sao? Có muốn đi lên bây giờ hay không, tôi cũng mới vừa từ chỗ của anh ấy ra ngoài."

Mới vừa từ chỗ của anh ra ngoài?

Trong lòng Tân Hoành nghĩ cười. Rõ ràng, Phong Dương bị cô ném vào nhà của cô.

Tân Hoành từ chối cho ý kiến, chỉ là nhìn trước gương mặt sáng rõ
ngây thơ, khẽ mỉm cười.

Nghê Tranh lại đột nhiên đỏ mặt lên, giống như có chút xấu hổ, "Dịch
Tân để cho hắn giúp tôi kiểm tra thai."

Dịch Tân để cho hắn giúp tôi kiểm tra thai. . . Lời này, ý tút thật sâu.

Tân Hoành cười, "Tôi nhớ Phong Dương không phải bác sĩ khoa phụ
sản a."

Nghê Tranh cười đến đôi mắt sáng hơi gấp, "Còn không phải là đứa
nhỏ này kim quý, anh ấy không tin bác khác, cần bảo Phong Dương ở một
bên nhìn chằm chằm."

"A," Tân Hoành gật đầu, đột nhiên nói, "Là lời nói của cô có nghĩa khác
hay là tôi hiểu sai vấn đề, cái đứa bé này. . . của Phong Dương hay sao?"

Gương mặt xinh đẹp của Nghê Tranh đột nhiên âm trầm, chợt, lại khôi
phục tươi cười trước sau như một, tựa như ở hướng về phía ống kính,
hoàn mỹ, "Là cô hiểu lầm, là đứa bé của Dịch Tân. Trước đây không lâu, bị
báo lá cải nói ra ngoài, bây giờ làm hại công việc của tôi cũng làm không
được, có lúc thật cảm thấy quá phiền."

"Là phiền cũng vui vẻ chứ?"

Nghê Tranh cười một tiếng, vui vẻ không cần nói cũng biết.

Tân Hoành cũng đang cười, có chút kinh ngạc, hỏi, "Cô cũng thấy tờ
báo này rã sao?"

Nghê Tranh liền giật mình, cười như cũ, "Đĩ nhiên, tôi cùng đứa bé của
tôi nhưng khi chuyện người đâu."

Tân Hoành gật đầu một cái, "Ừ. Vậy cô dưỡng thai cho tốt đi, tôi đi
trước."

"Được, có thời gian gặp lại." Nữ cười, không hề sơ hở.

Tân Hoành đã xoay người sang chỗ khác, nhưng cuối cùng trong lòng lại ép không được phẫn tác quái kích động, rốt cuộc vẫn quay đầu lại, hướng về phía Nghê Tranh nói: "Đúng rồi, tôi quên nói cho cô biết, nhà truyền thông kia là tôi mua chuộc, vậy thì bát quái là tôi soạn bậy, hình ảnh kia là tôi nhờ bạn tôi PS. Cô có nhìn ra được sao?"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 215: Tình Cảm Gắn Bó (1)

Cứ như vậy bị người trăng trọn đùa bỡn một lần, Nghê Tranh xấu hổ, giận cùng hận trong phút chốc chiếm cứ tất cả, con mắt cô đột nhiên nhíu lại, bàn tay nâng cao, hướng gương mặt trăng nõn mềm mại của Tân Hoành đánh.

Tay đang ở trong không trung bị người giữ chặt.

Tân Hoành cản tay của cô, lại dùng lực hất ra, cười lạnh, "Nghê tiểu thư, là từ lúc nào thì Tiểu Tam có thể thảng thắn ra tay như vậy?" *

"Trước tôi không cùng cô tức giận, không phải là bởi vì tôi sợ cô hoặc là bởi vì cô mà tự ti, đâu không phải. Tôi chỉ là tôn trọng cô. Nhưng người muôn có được người khác tôn trọng, nhất định trước tiên phải hiểu được tự trọng. Nếu như ngay cả điệu này cũng không hiểu, còn tự cho là đúng mà đi phá người khác, nói khó nghe một chút, đó chính là phạm tiện."

"Cô!" Trên mặt Nghê Tranh không chống đỡ nổi quyến rũ xưa nay nữa, lúc này hung hăng nhìn chằm chằm Tân Hoành, trong mắt ác độc, giống như là muôn đem cô xé nát.

Tân Hoành liếc cô một cái, "Tôi có thể tha thứ trong tình yêu tranh đoạt cùng khiêu khích, nhưng, tôi thật sự nhìn không quen lấy chuyện lấy danh nghĩa tình yêu mà phạm tiện!"

Nghê Tranh đã bị Tân Hoành chọc giận đến thân thể khẽ run, nhưng cô lại hoàn toàn không tìm được lập trường phản bác.

Tân Hoành, bất luận như thế nào, cô cũng là vợ danh chính ngôn thuận của Dịch Tân. Mà Nghê Tranh, cái gì cũng không phải, vẫn còn muốn đi khiêu khích vợ người ta, cho là người phụ nữ kia ngày thường cười yếu ớt ưu nhã, liền đem cô trở thành trái hồng dễ mà bóp mềm, quay đầu lại, lại bị người giáo huấn không hề có lực đánh trả.

Cái này gọi là cái gì? Đây quả thật là gọi phạm tiễn.

Người ta không cùng người so đo, người liền đem người ta trở thành hellokitty, cần phải bức người lên tiếng giáo huấn người, không phải phạm tiễn là cái gì? *

Tân Hoành nhàn nhạt nhìn Nghê Tranh mặt ác độc vẹo, "Nghê tiểu thư, nếu như Dịch Tân thật sự yêu cô như vậy, lúc này sớm đã không còn chuyện gì của Tân Hoành, cô sao có thể ở chỗ này của tôi chịu uất ức? Nếu như mà tôi là cô, trước hết tôi sẽ để cho Dịch Tân cùng người phụ nữ khác ly hôn, sau đó, bất luận là trắng trợn khiêu khích hay là lừa vung trộm phá hư, mới được tính là danh chính ngôn thuận!"

Tân Hoành lắc đầu một cái, cười một tiếng, "Cô thật sự là điên đảo thứ tự rã!"

Tân Hoành nói xong, coi lại Nghê Tranh một cái, cười lạnh, xoay người rời đi.

Nghê Tranh đứng tại chỗ, nhìn Tân Hoành ưu nhã giơ tay lên, xe taxi lập tức dừng ở trước mặt cô, cô ngồi lên xe, tự nhiên rời đi.

Tay, nắm thật chặt thành quyền, móng tay bấm vào trong máu thịt thật đau. Nghê Tranh hung hăng cắn răng, nhìn hướng rời Tân Hoành rời khỏi, ánh mắt sắc bén, giống như là lưỡi dao sắc bén, tất cả hướng phía Tân Hoành bắn đi, không thấy máu thịt tuyệt không trở về.

Tân Hoành, tôi nhất định sẽ làm cho cô vì hôm nay phách lối phải trả giá thật lớn!

Thù hận có thể nhất hối dấn năng lượng tầm tại, Nghê Tranh đứng tại chỗ thật lâu, thậm chí đã quên duy trì hình tượng giờ phút này hình tượng. Lúc diện mạo cay nghiệt gương mặt vặn vẹo.

Gần tai, đột nhiên thổi một tiếng còi, "Píppp---"

Cô cả kinh thân hình chấn động, rầm sau đó, ánh mắt oán độc rơi vào chiếc xe trước mắt.

Cửa sổ thủy tinh màu trà chậm rãi hạ xuống, ánh mắt của cô cứng đờ, chợt cực nhanh đổi thành cười khẽ. Nụ cười này không gần không xa, dấn đo vừa lúc.

"Nhiều thiếu, thật là trùng hợp."

Chỗ tài xế ngã người đàn ông hướng về phía cô cười một tiếng, "Không phải khéo, là tôi cố ý ở chỗ này chờ cô."

Trong nội tâm vui vẻ, không vì cái gì khác, chỉ vì cô là người phụ nữ, chỉ vì cô có thể hấp dẫn một người đàn ông ưu tú phí tâm tư đòi cô hoan tâm, bất luận người nọ cô còn chưa phải yêu, tóm lại đó là món đáng giá khiến cô vui mừng.

Cô khẽ mỉm cười, cười không nói.

Người đàn ông anh tuấn nghiêm người đem cửa xe vì cô mở ra, đôi mắt hẹp dài đào hoa nhìn cô, "Lên xe."

Nghê Tranh nhìn hắn, ý định hơi đổi, gật đầu, đi lên.

Nghê Tranh ngã ở ghế cạnh tài xế, nhìn xe đi tới, trong lòng hơi kinh ngạc.

Người đàn ông bên cạnh thậm chí không nhìn cô, liền cười, "Buổi tối 7 giờ, đại sảnh âm nhạc B thị, Nghê Tranh độc tấu."

"Anh biết?"

"Tôi chỉ là muốn cho cô biết, cõi đời này cũng không phải chỉ có Dịch Tân đàn ông." Dịch Phong Nghiêу nói xong, ánh mắt từ phía trước dời đi, ý vị sâu xa nói nhìn người phụ nữ bên cạnh một cái.

Nghê Tranh nhất thời trong tim phúc tạp, nhẹ nhàng "Ư" một tiếng, không nói nỗi đau nữa.

Trong lời Dịch Phong Nghiêу nói ám hiệu, cô nghe hiểu được. Thay vì nói trên đời cũng không chỉ Dịch Tân là đàn ông, cõi đời này cũng không chỉ dịch tân có thể cho Nghê Tranh thứ cô cần, thí dụ như, trước mắt thì có một, Dịch Phong Nghiêу. Chỉ cần cô nguyện ý, thì ra là cô khổ sở truy tìm lại cầu xin mà không được, rốt cuộc lại có thật dễ dàng.

Một mặt là cực hạn dụ hoặc, một mặt là nỗi đau năm kiên trì, không, thay vì nói là kiên trì, không bằng nói, đối với người đàn ông này, cô không có biện pháp tin tưởng. Vì vậy, tâm, rất mâu thuẫn.

Nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới người đàn ông kia thủ đoạn cùng tuyệt tình, còn có mới vừa rồi lại lần nữa bị Tân Hoành làm uất ức. Tâm hung ác, trong nháy mắt liền có phương hướng.

Lúc này cô chợt cười một tiếng, mặt mày khẽ cong, hướng về phía người đàn ông bên cạnh, "Như vậy Nghiêу thiếu, tôi nay có thể nể mặt, nghe một cuộc trình diễn của Nghê Tranh hay không?"

Khóe môi người đàn ông nâng lên, đem xe dừng ở cửa hội trường, lúc này mới quay đầu nhìn cô, lại đột nhiên đem mặt nghiêng lại gần. Nghê Tranh theo bản năng lui về phía sau, né tránh. Hắn liền không hề đuổi sát, chỉ nói, "Mỹ nữ nhớ thương, là vinh hạnh của tôi."

Nghê Tranh nhẹ răng cười một tiếng, có mấy pha ngày thơ dù hoặc.

Dịch Phong Nghiêу lại đột nhiên nói, "Cô xuống xe trước, tôi có một cú điện thoại, sau đó đi vào tìm cô."

Nghê Tranh gật đầu.

Bóng dáng người phụ nữ biến mất ngay trước mắt, Dịch Phong Nghiêу ý cười trong nháy mắt nhanh nhẹo trào, nhưng là nhanh hơn lại là phong lưu không kềm chế được.

Miễn cưỡng ấn số điện thoại, mới vừa tiếp điện thoại, thậm chí không đợi đối phương nói chuyện, hắn đã nói nhanh, "Gọi cậu ta tự mình nói chuyện với tôi."

Đối phương hơi phẫn, rõ ràng do dự, sau đó vẫn là thuận ý của hắn.

Điện thoại rất nhanh bị một người khác cầm lên, người trước sau như một lanh khốc, "Cậu tốt nhất có chuyện."

Bên môi nâng lên nụ cười tà ác, Dịch Phong Nghiêу nói: "Tôi không có chuyện gì, chính là người phụ nữ của cậu có chuyện mà thôi."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 216: Tình Cảm Gắn Bó (2)

"Tôi li ền nói cho cậu biết một tiếng, cậu đã không nhịn được như vậy, vậy tôi không quấy rầy." Dịch Phong Nghiêu nói xong, trong giọng nói rõ ràng là muốn cúp điện thoại.

"Cậu dám!" Hai chữ, cơ hồ từ kẽ răng rít ra.

****

Sau khi Tân Hoành v ềnhà tiện tay đem túi ném một cái, cả người ng ã phịch ở trên ghế sa lon, mở trừng hai mắt, vô h ồn mà nhìn tr ần nh à. *

Lúc mắng người rất lẽ th ảng khí hùng, thật là có khí thế như vậy hay không, cũng chỉ có mình mới biết.

Không có.

Tân Hoành tự giễu cười, nhớ lại hành động lúc trước chính mình cũng cảm thấy mất thể diện. Đã đến cửa cũng không dám tiến thêm một bước!

Cũng không có mất thể diện bao lâu, lại có người đang gõ cửa.

Hôm nay, người thứ ba. . .

Hôm nay thật là một ngày tốt lành, trong nháy mắt, Tân Hoành nghĩ, có phải phòng này phong thủy có vấn đề hay không? Nếu không, vậy là cái gì khiến mọi người có thể tập trung một ngày cùng tới nơi này?

Chỉ là giờ phút này, cô đối với khách không có hứng thú, vẫn như cũ ng ã phịch ở trên ghế sa lon, không động đậy.

Tiếng chuông cửa cũng không dừng lại mà vẫn vang lên, rõ ràng đang kháng nghị cô lười biếng. Trong lòng cô thấy phiền, đã sinh giận, đột nhiên đứng dậy, đi tới, một tay giữ lấy cửa kéo ra.

"Lăn tăn cái gì. . ."

Còn chưa nói hết chữ đành bị ngăn ở trong cổ họng, Tân Hoành cứng đờ, sững sờ nhìn người đàn ông ngoài cửa, lại đột nhiên cả người không thể nhúc nhích.

Anh. . . Dịch tân.

Rồi sau đó, đột nhiên phản ứng kịp, tay dùng sức đóng cửa lại.

Buồn bức

Lại bị sức mạnh lớn hơn cản trở, Dịch Tân đem tay chặn cửa, ngăn cô đem anh vứt bỏ ở ngoài cửa.

Anh thẳng tắp nhìn cô, giờ phút này ánh mắt, tham lam lại mê luyến. Anh nghĩ, chắc cùng 1 con sói không có khác nhau.

Cô không nhúc nhích được, cắn môi, hơi giật, "Anh đã nói không đến quấy rầy tôi đây!"

Anh giống như không có nghe được, chỉ là khàn giọng hỏi, "Nghe nói em tới nhìn anh?"

Tân Hoành cứng lại, cắn răng, "Tôi đi thăm bệnh nhân, anh như vậy, giống như bệnh nhân sao?"

Dứt lời, trên tay đột nhiên căng thẳng, đã bị anh dùng lực bắt được, lại bị anh mang tới trước ngực của anh, thoảng chốc, dưới bàn tay là trái tim có lực đập theo tiết tấu của anh. Khoảng cách như vậy, quá gần, tựa như cô và anh đến nay còn là hai người yêu nhau không rời, cô cả kinh, giống như là bị cái gì nóng bỗng chạm đến, rút tay ra ngoài.

Nhưng chỉ lại bị anh nắm chặt hơn, âm thanh của anh trầm thấp lại cấp thiết, "Nơi này, bệnh rất nặng."

Trên tay, dùng lại không ra nửa phàn sức lực. Cô bỏ qua, nhìn anh, hốc mắt đột nhiên cảm thấy chua xót.

Mà anh, vẫn nóng bỗng nhìn cô, không có một tia buông lỏng, "Vốn là em ở nơi này đã mọc rẽ, hiện tại anh lại không thể không để cho em rời đi. Mà anh, cũng chỉ có thể lưu lại trái tim của mình không hoàn chỉnh. Trái tim không hoàn chỉnh, có phải là không có cách cứu?"

Giọng nói của anh trầm thấp, từng chữ từng câu rơi vào trong tai cô, đột nhiên cô cảm thấy thân thể giống như là bị cái gì kéo lại, sau đó không động đậy được, thậm chí là ý thức, cũng bị kéo lại, chỉ ở một nháy mắt lâm vào hỗn độn, đi tới không được, lui về phía sau cũng không được.

"Tân Hoành, để cho anh cùng em ở bên nhau, có được hay không? Nếu như không thể như cũ, như vậy ít nhất, không cần bài xích anh tới gặp em. . ."

"Em muốn cái gì anh đều có thể cho em, chỉ cần em nói, anh nhất định cho em thậm chí là tự do. Chỉ cần em có thể để cho anh ngày ngày nhìn em, nhìn thấy em ở trong tầm mắt anh. . ."

Theo mỗi lời qnh nói, lòng của cô liền chua xót nhanh thêm một phàn. Thật cho là, cũng sớm đã đối với anh chết tâm; nhưng ai tới nói cho cô biết, chết lòng tại sao còn có thể bởi vì lời nói anh gần như cầu xin thương xót lời này mà khổ sở, không chịu nổi ánh mắt của anh mà đau nhức?

Đau nhức làm sao dừng lại nữa là tim? Không biết từ lúc nào, cặp mắt đau nhức đến khống chế không được, rã sau đó, tầm mắt hư ảo mơ hồ.

Thần trí hoảng, cũng không biết là bởi vì dạng tâm tình gì, cả thân thể của cô quả thật đã sớm không thể phản ứng, chỉ có thể bị anh ôm thật chặt vào ngực.

Anh cúi đầu, êm ái mà thương tiếc hôn vào tóc cô, mặt mày, liên tục không ngừng, miên miên mật mật.

"Không cần nữa giận anh rồi. . ."

"Để cho anh cùng em cùng nhau, để cho anh yêu em. . ."

"Tân Hoành, tha thứ cho anh. . ."

Lời thì thầm từ miệng bật ngoài, một đường, từ gương mặt của cô đến môi của cô. Anh khẽ nhắm mắt lại, môi sờ nhẹ đến môi mềm mại của cô, mang theo cẩn thận cùng thử dò xét. Cô không có tránh ra, trong lòng anh vui mừng trong nháy mắt đột nhiên kịch liệt, sau đó, hôn, liền không thể đơn thuần nữa, tình yêu say đắm biểu đạt bằng phương thức kịch liệt nhất.

Đem lấy thân thể nhỏ nhắn của cô gần như hoàn toàn cài vào ngực của mình, anh vội vàng mút cắn cánh môi của cô, như còn chưa đủ, đầu lưỡi dùng sức, liền len vào trong miệng của cô. Tham lam ở nơi ấm áp ướt mềm cuồng tú quét qua, cũng không biết thoả mãn hút lấy nước miếng của cô. Còn chưa đủ, cuốn qua cái lưỡi thơm, trêu chọc, hướng dẫn, mang theo cô cùng anh triền miên.

Anh vừa gấp gáp vừa vội vã, rốt cuộc cô không nhịn được nhẹ nhàng thở dốc ra tiếng.

Tiếng rên rỉ thật thấp này kích thích hơn anh, anh mở mắt ra, ôm cô vào cửa, trên đùi đá một cái, liền đem cửa đóng lại. Anh xoay người, đè cô ở trên tường, vừa vội cấp thiết thiêthôn.

Tân Hoành chỉ cảm thấy thân thể hỗn độn, chua xót, đau khổ, quấn lại uốn lượn, gần như đem thân thể cô bức đến nổ tung. Cả người vô lực, liền xương cũng mềm, chỉ có thể bị anh nâng, mặc anh dư đoạt.

Cảm giác ấm áp, giống như là xuyên thấu thời gian khắc sâu vào trí nhớ, trong thân thể có loại bản năng, trí nhớ một khi bị hướng dẫn, đáp lại, lại qua đại não.

Cho đến trước ngực bị vết chaibàn tay vừa nặng vừa nhẹ nắn bóp, thẳn
trí trong nháy mắt thanh tịnh cô nghe được âm thanh yếu ớt của mình,
"Không...không được như vậy."

Âm thanh kia quá bạc nhược, ngay sau đó liền bị giọng nói khàn đục
của người đàn ông áp chế, "Ngoan, em cũng nhớ."

Cô mơ mơ màng màng, đang suy nghĩ tình huống bây giờ, nhưng trong
đại não một điểm ánh sáng cuối cùng cũng càng ngày càng yếu, cô chỉ có
thể dùng sức đi tìm.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 217: Tình Cảm Gắn Bó (3)

Cho đến phía dưới đột nhiên chợt lạnh, có ngón tay hơi lạnh mơn trớn.

..

Đột nhiên cô mở mắt ra, trong nháy mắt, rốt cuộc tránh thoát ra khỏi mảnh hồn độn này.

Hung hăng dùng sức, liền đem người đàn ông đẩy ra.

Dịch tân đã động tình liền buông lỏng đối với cô, nhất thời không phòng bị, liền bị đẩy ra. *

Tân Hoành áo xốc xêch, trên người nhếch nhác, cô lảo đảo lui mấy bước, cách anh xa hơn, trầm giọng nói, "Cút!"

Một chữ, trong lòng Dịch Tân đột nhiên co rút đau đớn, theo bản năng tiến lại gần cô.

Cô nhanh hơn cuống quít dọc theo vách tường hướng bên cạnh bước vài bước, cặp mắt phòng bị nhìn anh ở phía trước, "Không nên tới!"

"Dịch Tân, tôi không muốn nhìn thấy anh, đời này cũng không muốn, thậm chí chỉ là nghe thấy tên của anh cũng làm cho tôi chán ghét! Anh đi đi."

Dịch Tân bị cô khiển trách, ánh mắt bỗng chốc tối lại, tay nắm thật chặt quả đấm, hình như muốn bắt cháp tất cả tiến lên, cuối cùng, lại chỉ nhìn cô, nhẹ giọng nói, "Anh liền ở trước mặt em, tùy em chán ghét anh thế nào, muốn đánh hay bất luận là cái gì, cũng có thể."

Cô cười lạnh, tung ngón tay hướng ngoài cửa chỉ, "Cút!"

Âm thanh của cô lanh khẽ lại bén nhọn, lúc trời sáng cô đã ngầm hạ quyết tâm, trong phòng, anh không biết vì sao sao không có mở đèn. Lúc này, ánh mắt nhìn xuống, tất cả đều là đen tối không rõ, chỉ có ánh mắt cô bén nhọn nhìn tới đây, đâm thẳng vào máu thịt.

Cô không muốn gặp anh, anh biết. Cái nhận thức, anh nghĩ, nhất định anh không thể yếu so với cô.

Chỉ là lúc nhận được điện thoại của Dịch Phong Nghiêm, thì tâm của ông loạn rẩy, không thể khống chế.

"Người phụ nữ của cậu, ở bên ngoài bệnh viện ngờ ngác đứng hơn 20 phút, gió lớn như vậy, cô ấy cũng không sợ, chính là không chịu vào bệnh viện. Kết quả đành thành đợi Nghê tranh ra ngoài, hai người giao chiến, Nghê Tranh thảm bại."

Cho dù chỉ là đứng ở cửa bệnh viện, vậy ít nhất cũng biểu hiện, cô cũng không phải không muốn gặp anh. Đứng hơn 20 phút, tâm tình của cô nên phức tạp lại mênh mông, nếu như khi đó, ra bệnh viện trước mắt cô chính là anh, vậy có phải hay không, cự ly giữa anh và cô rõ ràng vượt qua?

Cô và Nghê Tranh giao chiến, mà không phải thối lui, vừa hay nói rõ, thật ra thì cô đối với anh, ít nhất không phải như cô biểu hiện?

Nhưng anh thả cô, tình cảm của cô, cho tới bây giờ vẫn nhẫn, thỉnh thoảng có thể lộ ra một chút, thật chỉ là một chút, danh xứng với thực. Anh cũng không mong đợi cô có thể đi bao xa, anh chỉ hi vọng, cô có thể bước ra một bước nhỏ, bất luận nhỏ thế nào, chỉ cần cô bước ra, còn sót lại gì anh cũng có thể hoàn thành.

Cho nên, trong một nháy mắt kia, anh mừng rỡ như điên, liền thò tay đem kim tiêm trên tay nhỏ hết, một đường chạy như bay đến tìm cô.

Đọc theo đường đi, tất cả ý niệm chỉ là, ôm thật chặt cô vào ngực, ôm cô, hôn cô, yêu cô.

Sau đó, anh cũng làm như vậy, duy nhất không ngờ tới chỉ là, cô đối với anh chán ghét, so với anh nghĩ sâu đến muôn khắc cốt.

Giờ phút này ánh mắt cô bài xích, anh vừa sợ hãi, lại không thể tiếp nhận.

Nhiều hơn vẫn không thể tiếp nhận. Anh nghĩ cứ như vậy bất chấp tất cả tiến lên đi, không để ý ý nguyencủacô, chỉ theo timcủamình, đối với cô bùa bãi thương yêu, chỉ cần cô còn có thể cùng với anh. . . Là tốt ră.

Nhưng lúc này trên mặt cô tràn đầy bi thương thảm thiết; trên mặt, nước mắt vẫn còn. Vì vậy, anh liền không còn có biện pháp, đi làm chuyện để cho cô đau hơn.

Cắn răng, anh nhẹ giọng nói, "Được, anh đi."

****

Lúc anh rời đi, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên người cô, khổ sở cũng không làm gì, cô cũng không xa lì.

Xa lì chỉ là, ánh mắt nhìn anh như thế

Như đem anh xua đuổi đi, giống như nhìn thấy thứ gì ghê tởm, đối với anh có phải quá tàn nhẫn hay không?

Anh đau, cô biết; nhưng có phải chỉ có anh đau không?

Cô đau, cô cũng biết; vậy mà, thứ cô không biết là, cô sẽ hối hận sao?

Tân Hoành đóng chặt lại, bên tai nghe được âm thanh cửa chống trộm bị người đóng lại, cả người cô không khỏi run lên. Rồi sau đó, thân thể mềm nhũn, dọc theo vách tường trượt trên đất.

Đem thân thể cuộn thành một đoàn, mặt vùi sâu vào đầu gối. Rốt cuộc ô ô khóc lên.

Bên tai, âm thanh của người kia, vẫn còn ở đó. Bỏ đi tất cả cường thế cùng lười biếng, trong tiếng nói tất cả đều là vô tận đau lòng cùng bất đắc dĩ, hèn mọn gần như cầu xin.

"Tân Hoành, để cho anh cùng em ở cùng nhau, có được hay không? Nếu như không thể như trước, như vậy ít nhất, không cần bài xích anh tới gặp em. . ."

"Emmuốn cái gì anh đều có thể cho em, chỉ cần em nói, anh nhất định cho em, thậm chí là tự do. Chỉ cần em có thể để cho anh ngày ngày nhìn em, nhìn em luôn ở trong tầm mắt anh. . ."

"Tân Hoành, tha thứ cho anh. . ."

.....

Còn nữa, từ khi cùng anh quen biết, vốn là trí nhớ có chút bình thản, giờ khắc này cũng thừa dịp mãnh liệt trào ra ngoài.

Về Tuyết Điêu, cô chỉ nói cho anh biết, bộ dáng Dịch Tân trong lòng cô, nhưng không có nói cho anh biết, là một đêm kia, cô bị người vây đuối thì anh như một vị thần đột nhiên xuất hiện trong trí nhớ. Ở trong góc tối âm u, vào lúc cô cùng đường, anh bằng ánh sáng chói đi vào tính mạng của cô.

Lui về phía sau, anh và cuộc sống của cô, cho dù đầy những hiểu lầm cùng đau khổ, cô cũng chưa từng quên đêm hôm đó chính anh.

Phong Dương nói, anh đối với cô, cẩn thận; thật ra thì, cô đối với anh, cảm giác không phải là vậy?

Vậy mà, rõ ràng hai người đều cẩn thận như vậy, cẩn thận cùng sợ mất đi, sao hôm nay còn đi tới bước này?

Cùng Nghê Tranh nói, nếu như Dịch Tân thật yêu cô ta, sớm đã không còn chuyện gì của Tân Hoành.

Cô không biết lúc ấy nói ra những lời nói này, rốt cuộc là trong lòng nghĩ gì, là sợ hãi hay là tự hào?

Trong đài, lần nữa loé sáng lại ánh mắt Dịch Tân trước khi rời đi vì vậy, thân mình thảng thảng đang khe khẽ run rẩy.

Rồi sau đó, trong nháy mắt, đột nhiên cô ngẩng đài lên, đỡ tường đứng dậy. Đứng dậy quá nhamh, có chút chóng mặt, cô không để ý, lảo đảo leo lên hướng phia cửa chạy đi.

Vội vàng mở cửa, cô nghĩ, nếu như giờ khắc này, cô không gọi anh lại, cô sẽ hối hận.

Mới vừa bước ra cửa nhà, ngang hông cẳng thảng, thân thể đã bị người ôm thật chặt vào trong ngực.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 218: Tình Cảm Gắn Bó (4)

Sau đó, không biết là người nào làm chủ động, hai người vẫn còn ở ngoài cửa liền hôn không ngừng không nghỉ.

Mỗi cô liền dính vào hơi thở của anh, thật nhẹ, như có như không. Đầu lưỡi mút qua, rì sau đó, trong thân thể kích tình liền bị kích thích càng thêm mênh mông.

Khi cô đỏ mắt đuổi anh đi thì tim của anh như bị một vật bén nhọn đâm vào đau đớn đến suýt nữa không khống chế không được mình. *

Anh cũng cho là anh sẽ không khống chế được. Mỗi một lần, cô lạnh mặt với anh, cô không tha thứ cho anh, cô xua đuổi anh thì cũng sẽ đem anh kích thích đến mất hết trí, sau đó, rõ ràng trong thân thể tất cả đều là tình yêu say đắm cùng thương yêu cô, nhưng lại cứ dùng phương thức biểu đạt kịch liệt nhất thậm chí là thảm thiết đối với cô.

Vậy mà, một khắc kia, anh thế nhưng khống chế được mình, thậm chí là anh, cũng có chút không thể tin. Một tiếng "Cút" của cô, dĩ nhiên anh cũng làm thật, chẳng hề làm gì cả, lặng lẽ mà rời khỏi. Cho dù tâm như bị đâm qua, dưới da, đã sớm huyệt nhục bắn tung toé, rồi tinh rồi mù, anh còn bình tĩnh từ trước mặt cô tránh ra.

Khi cánh cửa ở phía sau đóng lại trong một nháy mắt kia, anh chợt tỉnh ngộ, một câu nói kia ——"Em muốn cái gì anh đều có thể cho em, chỉ cần em nói, anh nhất định sẽ cho em, thậm chí là tự do."

Hiện tại anh, thật sự đã có thể làm được.

Cho dù, rồi đi khỏi chỗ cửa cô, mỗi một bước đi, đều giống như đạp ở trên chùy tử sắc nhọn.

Cho nên, khi đi đến ngoài cửa, anh liền không thể nhúc nhích, dù là một bước.

Anh mất hẳn đứng ở ngoài cửa nhà cô, anh cũng không biết vì sao. Cũng không thừa nhận cô vì anh sẽ ra ngoài đuổi theo anh, anh đối với cô, đã sớm mất đi năng lực tự duy, anh cũng chỉ là đứng ở nơi đó. Cái vị trí kia, là vị trí cô cho phép anh có thể cách cô gần nhất.

Cô lại đi ra.

Anh như không ý thức được.

Anh nghe đến tiếng mở cửa một nháy mắt kia, máu trong người giống như là lần nữa bắt đầu hoạt động lại, cả người anh như bị một loại lực lượng không biết tên kéo lên, giống như là trong nháy mắt tinh táo lại, hay như là trong nháy mắt cảm động, cũng không phải quá rõ ràng, chỉ là gần như theo bản năng ôm cô vào trong ngực, dùng hết tất cả sức lực.

Cô đem anh đuổi đi, anh có thể nhịn, tránh ra.

Cô đem anh kéo về, anh biết, từ giờ, anh cũng sẽ không buông ra nữa.

Anh nặng nề nghĩ tới, trong lòng lại khổ sở, đau đớn trải dài. Chỉ là hung hăng hôn cô, dùng lực đem cô khám vào thân thể của mình, muốn mượn da thịt, dùng thân thể để cảm nhận cô một lần nữa chứng thực cô vẫn còn ở trong ngực anh, dùng thân thể ấm áp của cô trong lòng anh để chứng thực.

Cô khẽ nhắm hai mắt, mặc anh đem răng cô cạy ra, đều lưỡi của anh dùng sức chui vào, cuốn lấy cô, cùng cô dây dưa. Cô hô hấp khó khăn, rã lại không bẻ được mà đẩy anh ra. Cô hơi ngẩng mặt lên, tay nhốt chặt cổ của anh, lưỡi liền chủ động dây dưa với anh.

Thoáng chốc, bên eo bị hung hăng xiết chặt, đã bị dùng sức áp sát anh, cô chỉ cảm giác phía dưới nóng lên, trước ngực lại hơi lạnh, thân thể mềm mại đã bị anh nắm ở trong tay, nặng nhẹn bóp.

"Đinh!"

Đột nhiên âm thanh thang máy làm cả người cô run lên, trong nháy mắt cô từ trong cơn mông lung tỉnh táo lại, giơ tay lên lèn dùng sức đẩy anh ra.

Người đàn ông kia lại như bị cô dẫn dụ kích thích được không dừng lại được, lúc này cô đẩy anh, anh liền một tay cầm tay cô kháng cự, một cái tay khác lại dùng sức đem thân thể áp sát hướng tới nơi đã sớm căng thẳng nóng rực của anh.

Cửa thang máy mở ra, đã có thể nghe được tiếng bước chân, càng ngày càng gần. Tân Hoành khẩn trương, vừa đẩy anh, vừa vội la lên, "Di vào, đi vào trước. . ."

Cô rõ ràng đã gấp đến độ giơ chân, thân thể mẫn cảm lại như lại càng cùng anh ma sát, trong giây lát nơi nào đó càng thêm trở nên nóng rực cứng rắn.

Cô kinh hãi, người đàn ông lại khẽ nguyễn rửa một tiếng, cũng không có buông lỏng cô, chỉ là ôm cô liền sải bước vào cửa. Nhắc chân, hung hăng đá lên cánh cửa, giống như cực kỳ tức giận.

Cô hơi kinh ngạc, lại chỉ thấy lúc này ánh mắt anh sâu ám*, chăm chú nhìn cô, như muốn ăn cô một miếng.

"Không cần tại lúc nguy cấp này còn nói với anh những thứ trêu chọc kích thích anh!" Âm thanh khàn khàn đến kinh người, lại rõ ràng mang theo tức giận.

Cô sững sờ, nhớ lại, lúc này mới tỉnh ngộ ra lời nói vừa rồi. . .

Trong nháy mắt lièn đỏ thấu, thế nhưng anh cũng không có cho cô quá nhiều thời gian ảo não, cúi đầu, lại muốn hôn cô.

Tâm tình của cô vốn là kịch liệt, sau bị anh trêu chọc một phen khiến thẫn trí mơ hồ, lúc này, trên đường bị cắt ngang lần thứ nhất, rốt cuộc tinh thần không ít.

Cô nghiêng đầu, né tránh. Tay dùng sức, đẩy anh, "Buông em ra."

Anh hơi chấn động một cái, không tiếp tục tiến một bước, chỉ là con mắt u ám, thâm trầm nồng rực chăm chú nhìn cô. Rồi sau đó, thật thả tay ra, lại đem quần áo trên người cô bị anh làm cho xốc xêch chỉnh lại.

"Không phải còn bệnh sao? Bây giờ trở về bệnh viện thôi." Cô đem đầu nghiêng đi, khàn giọng nói.

Ánh mắt của anh vẫn rơi vào trên người cô, vừa thâm sâu lại chặt chẽ, "Bệnh, cũng là bởi vì em không ở bên."

Tân Hoành rũ mắt, ánh mắt nhàn nhạt rơi trên mặt đất.

"Em biết, Phong Dương cùng anh quan hệ thân thiết, hắn là em học của anh, cũng là bạn cùng nhau lớn lên. Chỉ là, em không biết, thật ra thì chúng ta còn có một người bạn cùng chung là Yên Thanh nữa."

Anh đột nhiên nói ra những lời này, có chút không giải thích được, trong lòng cô lại khẽ động, ngẩng đầu, ánh mắt chống lại mắt anh.

Cô hỏi, "Hoàng tử Piano, Yên Thanh?" Trên mặt, rõ ràng là nghi ngờ.

Anh hướng về phía cô gật đầu, "Yên Thanh là anh và Phong Dương thời đại học ở nước ngoài làm quen."

Hơi ngừng lại, anh mới tiếp tục nói, "Yên Thanh có một bạn gái thanh mai trúc mã, tên là Nghê Tranh."

Dứt lời, Tân Hoành toàn thân chấn động, nhìn ánh mắt của anh đăm đăm, không thể tin được, "Anh thế nhưng. . . ."

Lời nói, đã nói không được.

"Thế nhưng giành bạn gái của bạn?" Anh trào phúng cười một tiếng, lại lắc đầu, "Anh xác thực không biết lúc ấy tại sao phải làm ra chuyện này, em biết, ở thời chúng ta, một từ bạn bè, hai chữ, liền thể hiện nguyên tắc rất nặng."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 219: Tình Cảm Gắn Bó (5)

Đêm ấy, em và anh quen nhau là lúc mà anh chật vật nhất. Sau đó chính anh cũng không biết cảm giác trong lòng anh là gì, không dám thừa nhận hoặc là sợ, anh không có tìm em nhưng em giống như một kêt một dạng rơi vào trong lòng anh. Lần đầu tiên vô tình, anh gặp được Nghê Tranh, phong cách bên ngoài cô ấy và em thật rất giống nhau, trong nháy mắt đó, anh chỉ cảm giác...” Anh nói tới chỗ này, lại đột nhiên cùng từ*, chỉ chăm chú nhìn cô, nhỏ giọng nói, “Em có thể hiểu loại cảm giác đó sao?”

Cô cẩn thận thử dò xét, “Ý của anh là, cô cho anh một loại cảm giác ‘duyên phận’?”

Anh khẽ mỉm cười, gật đầu, “Anh biết ngay, lời này nghe mặc dù có chút không giải thích được, nhưng em sẽ hiểu.”

Anh lại nói, “Giống như như em ở trong nơi rực rỡ muôn màu liếc thấy trúng cái gì, chỉ là một khắc kia, em lại không có bắt được, em cho rằng không có đặt ở bên cạnh, em sẽ từ từ quên mất. Nhưng sự thật là không chỉ không thể quên được, ngược lại hoàn toàn mọc rễ ở trong lòng em, càng ngày càng sâu, cho đến ăn sâu vào trong. Rồi sau đó, đột nhiên có một ngày, em gặp lại được nó, thậm chí cũng không phải nó, chỉ là cùng nó tương tự, trong lòng em cũng sẽ không tự chủ được kích động, âm thầm tự nói với mình, lần này, ta nhất định sẽ không buông tay.”

Anh cười một tiếng, “Đối với Nghê Tranh, chính là loại tâm lý. Còn nữa, anh cũng thấy được, Nghê Tranh đối với Yến Thanh, cũng chẳng có bao nhiêu thật lòng. Anh một câu lập lò nước đôi thử dò xét, Nghê Tranh liền tự động rời đi Yến Thanh.”

“Cô ta muối thứ mà cô ta muối có được, mà anh vừa lúc có thể giúp cô ta. Nhưng không biết là bởi vì quan hệ với Yên Thanh hay là bởi vì em, từ đầu đến cuối anh không có biện pháp cùng cô ta làm chuyện kia.”

Tân Hoành kéo khéo môi, “Cùng em có quan hệ gì?”

Con ngươi đen nhánh sâu sắc nhìn cô, anh thán, “Nếu như là em, anh sẽ trước cùng em kết hôn, biết làm nhiều chuyện hơn, sau đó mới có thể để cho em trở thành của anh đấy.”

Tân Hoành cười như không cười, “Anh đang giải thích tại sao anh vừa thấy em liền buộc em gả cho anh?”

Anh trào phúng cười một tiếng, “Phải có nhiều nhất chứng cứ nhất chứng minh em là của anh.”

Tân Hoành nhìn anh, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, “Anh cưỡng bức nhân gia hoàng hoa đại cô nương, anh còn lý luận.”

Dịch tân cười, “Hoàng hoa đại cô nương? Thì ra là, gả cho của anh liền sau không phải.”

Cô bị anh nói cho nghe.

Anh chọt sâu sắc nhìn cô, nói: “Một ngày kia, em tìm đến anh, nói cho anh biết em mang thai. Một khắc kia, anh không dám tin tưởng. Nhưng là trước đó không tới một phút trước, Yên Thanh điện thoại cho anh, nói với anh cùng nhau trải qua rất nhiều việc, lại nói cho anh biết Nghê Tranh ở Áo rước tới họa sát thân, cầu anh đi cứu Nghê Tranh.”

“Khi đó, bởi vì em, thật sự anh cho là cuộc sống của anh đã hoàn mỹ. Nhưng Yên Thanh nhắc nhở anh, ít nhất, anh có lỗi với cậu ta. Anh có thể thẳng thắn nói với em, anh cùng với Nghê Tranh cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau, giữa anh và cô ta trong sạch. Nhưng là, anh thiện với Yên Thanh, đối với cậu ta, anh không chỉ có tàn nhẫn, càng thêm hèn hạ. Bất luận Nghê Tranh là dạng phụ nữ gì, ít nhất Yên Thanh thích cô ta. Mà anh, đoạt người

cậu ta thích, nhúng chàm người phụ nữ của bạn, về sự việc này, anh triệt để là tên khốn kiếp.”

“Anh vừa hẹn với Yên Thanh, sợ hơn để cho em biết, sợ em vì vậy mà chán ghét anh. Cho nên, trong lòng anh tự quyết định, một lần cuối cùng, anh đãng ý với Yên Thanh, tự mình đi giải quyết, vì sự kiện kia thuộc tội, lui về phía sau, anh cùng với cậu ta thanh toán xong, anh lại không nợ bọn họ cái gì, có thể cùng em sống thật tốt.”

Anh nói xong, tự giễu cười một tiếng, nhìn cô, than nhẹ, “Nhưng là, anh không nghĩ tới, em sẽ quyết tuyệt như vậy. Anh không nói một tiếng rời đi, sẽ làm em hiểu lầm như vậy. Từ đó về sau, giữa anh và em vẫn cách chuyện này, bất luận anh cố gắng thế nào, em cũng không có cách nào quên, anh cũng vậy không có cách nào nói thẳng ra giải thích với em.”

Giữa bọn họ, quanh đi quẩn lại hơn hai năm, rốt cuộc trở về tâm kết lúc đầu. Vốn là bị vết thương bị che dấu đi, lại một lần nữa bị vén lên, một lần nữa lại đau đớn.

Cô nhìn anh, chịu đựng chua xót đau đớn trong lòng, “Thì ra là vẫn không thể nói, vậy bây giờ tại sao muốn nói?”

Anh cười khổ, “Thật ra là vốn còn có chút tự tin buồn cười, tự tin anh sẽ không mất đi em, lại mâu thuẫn sợ hãi em sẽ chán ghét anh. Mà bây giờ, em đã rời đi anh... anh cái gì cũng không có, hai bàn tay trắng, anh còn có sợ cái gì? Em hận anh cũng tốt, chán ghét anh cũng được, cũng không sao cả. Ít nhất, anh muốn để cho em biết, cả đời này của Dịch Tân chưa từng yêu một người phụ nữ nào như yêu em.”

Trái tim chua xót cũng nhịn không được nữa, thấp nhiệt kịch liệt dâng trào, từ trong ánh mắt chảy ra, trên mặt, một mảnh ướt nặng.

Hình như vì anh nói cái chữ “Yêu” đó thì tất cả nhẫn nại cùng tự chế của cô, tất cả hỏng mất.

Quả đấm nắm chặt rốt cuộc buông ra, cô chảy nước mắt mắng anh, “Anh thật sự là tên khốn kiếp!”

Ánh mắt anh tối lại khổ sở, “Đúng, em mắng được đúng.”

“Anh tùy ý giành phụ nữ của bạn, là hèn hạ! Không được đem của người ta làm thành của mình, anh cũng không chút nào lưu tình đẩy ra, là tuyệt tình! Anh vẫn không chịu hướng tới em thẳng thắn, để cho em khó chịu lâu như vậy, bây giờ còn trâng tráo tới nói cho em biết là anh yêu em, là vô sỉ!”

Tân Hoành chỉ vào anh, mắng to, “Dịch Tân, anh thật sự là hèn hạ, tuyệt tình, vô sỉ!”

Anh lảng lặng nhìn cô chảy nước mắt mắng anh, cười khổ, “Dạ, Dịch Tân làm người thật sự rất hỏng bét, không xứng với Tân Hoành. . .”

Lời nói vẫn chưa nói gì, người trước mắt đột nhiên đến gần, trên người đột nhiên căng thẳng, thân thể ấm áp đã tự động ôm lấy anh. Cổ bị cánh tay nhỏ bé của cô vòng qua, thân thể của cô cùng anh dính lại một chỗ.

Toàn thân anh chấn động, hai bên tay thoảng chốc lại cứng ngắc, thậm chí không nâng dậy ôm lấy thân thể mềm mại của cô.

Bên tai, âm thanh của cô mang theo giọng mũi nặng nề cùng khổ sở, “Nhưng là, em thật sự yêu tên kiếp này! Rõ ràng đã rời đi rồi, vẫn còn cả ngày nhớ hắn. Anh thay đổi, có được hay không? Để cho em không có chướng ngại tâm lý mới yêu anh thật tốt, có được hay không?”

“Em vẫn luôn thích người tốt, không thích người xấu, đây là nguyên tắc, nhưng em một mực chỉ vì anh buông tha nguyên tắc của em. Lần này, đổi cho anh nhân nhượng em, buông tha tất cả lừa gạt, tính toán cùng tàn khốc, có được hay không?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 220: Tình Cảm Gắn Bó (6)

Edit: Tiểu Du

Beta: Ori

"Được."

Hãy lâu sau, rốt cuộc anh có thể nghe được tiếng của, lại đã sớm cứng ngắt không thể công nhận. Thân thể hơi có tri giác, anh giơ tay lên, thật chặt vòng qua thân thể của cô, dùng sức đem cô nhét vào ngực mình.

"Được, được, về sau, anh chỉ làm việc em thích."

Lại một liên tục lén tiếng, âm thanh của anh run rẩy rõ ràng như vậy. Hình như là cực vui mà khóc, vừa hình như vẫn không thể tin được. *

Không thể tin được, tất cả mọi chuyện qua đi, cô hoàn nguyện ý để cho anh yêu cô.

Anh ôm cô đến trên sô pha, vội vàng hôn cô. Cô lại lần nữa đẩy anh ra, anh nhíu mày, bất mãn, gấp gáp mà nhìn chằm chằm vào cô.

Cô dở khóc dở cười, "Anh hình như nên trở về bệnh viện, Phong Dương nói, anh bệnh rất nặng."

"Phải thử một chút thân thể của anh có được hay không?" Anh hung hăng nhìn cô, đối với hành động của cô mất hứng đến cắn răng nghiến lợi.

Cô làm như không thấy, thẳng sắp bị anh ngăn cản cô cài nút áo lần nữa. Anh tức giận, giống như đứa bé lại cởi nút, cô bị bộ dáng kia của anh chọc

cho cười ra tiếng, lại cuống quít đi cài nút áo.

Thế nhưng anh lại ngang ngược, tay từ trên y phục của cô dời đi, một tay vòng qua hông của cô, lén đem cô ôm đến trên chân mình, đặt trong ngực. Ngưng mắt nhìn cô bất chợt trở nên thâm sâu, khàn khàn nói: "Anh không sao, anh chỉ là nhớ em rã."

Cô bị lời nói của anh nói đến mức cả người mềm nhũn, cơ hồ đem cảm không được, dịu dàng nhìn lại anh, hã lâu, rồi cuộc vẫn kiên định lập trường, "Đi bệnh viện."

Anh lại muốn kháng nghị.

Cô vội nói, "Chính anh nói, về sau cũng nghe em, có phải anh muốn cùng em ký hiệp nghị mới tính?"

Cô nói tới chỗ này, đột nhiên nhớ tới, "Đúng rã, gần đây em xem ti vi, vợ chồng nhà người ta cũng ký cái gì mà hiệp nghị trước hôn nhân, em chưa biết đến thứ này, ngây ngốc bị anh ức hiếp lâu như vậy, nếu không chúng ta cũng viết một bản?"

Thế nhưng anh lại cực kỳ dứt khoát, thuận miệng liền nói, "Trừ hạn chế anh chạm vào em, những thứ khác, em viết, anh ký."

Cô nghẹn họng nhìn trân trối, trong nháy mắt, đột nhiên cảm thấy cái hiệp nghị gì đó đúng là không có giá trị tồn tại.

Cô giùng giằng muôn đứng lên, thế nhưng anh lại ngang ngạnh đem lấy cô giam vào trong ngực, cô ngồi trên đùi, cũng không dám tùy ý lộn xộn, chỉ có thể dịu dàng dụ dỗ nói, "Đi bệnh viện đi, dạ dày anh hiện tại không định vẫn còn rất đau."

"Không đau."

"Đau."

"Không đau."

"Đau."

"Được rã, là có chút đau, nhưng cũng không phải không thể chịu được." Anh rốt cuộc kỳ cục thừa nhận.

Cô bất đắc dĩ than thở, "Anh chịu được nó làm cái gì? Anh nên trị nó!"

Thế nhưng anh lại chợt nhìn cô, lên tiếng, "Tân Hoành, chỗ đau này, anh thật sự có thể chịu được."

Trong lòng cô căng thẳng, đột nhiên nhớ tới, có lẽ, chỗ đau này, đối với người đàn ông như Dịch Tân mà nói, thật không coi vào đâu. Lần đầu tiên lúc cô nhìn thấy anh, anh có thể mặt không đổi sắc tự mình động thủ đem đạn trên vai lấy ra; vì cứu anh, anh có thể không chút do dự đối với cánh tay trái của mình nổ súng, có thể làm như không có việc gì dùng tay bị thương lái xe, đem chính mình cùng cô đưa đến bệnh viện.

Anh đang trước mặt cô, hình như cho tới bây giờ cũng chưa có bởi vì trên thân thể có vết thương mà lộ ra bất kỳ vẻ mặt đau đớn nào.

Lúc nào anh cũng đều là vẻ mặt không đổi sắc, không phải anh sẽ không bị thương, chỉ là anh bị thương, cũng có thể bình tĩnh đến kinh người, thậm chí có thể khiến người ta hoài nghi những thứ kia máu không phải từ trong thân thể của anh chảy ra, cũng chỉ là nhuộm lên, như là thuốc màu, không liên quan đến đau đớn.

Nhưng anh đại trược mắt, rốt cuộc trải qua bao nhiêu người khác không biết, thậm chí là chuyện không thể tưởng tượng đã tột độ?

Không có người nào là sinh ra đã cường đại không đau thương như vậy, mỗi người lúc đều ra đời, cũng chỉ là một thân thể da thịt mềm yếu, đều là bảo bối được tỉ mỉ ôm vào trong ngực thương yêu che chở. Nhưng rõ ràng là bắt đều giống nhau, lại luyện anh thành thân thể cùng cá tính giống Tường Ông Vách Sắt, tại sao?

Đáp án duy nhất, chỉ có thể là so với người khác anh trải qua nhiều hơn, chỉ có khó khăn cùng đau khổ mới có thể rèn người.

Lòng của cô nặng nề đau nhói, thân thể mềm nhũn, chủ động ôm anh, thấp giọng nói: "Dịch Tân, em không thể nhịn. Em sẽ khổ sở; anh không sợ đau, em sợ. Lại nói, chỉ có khi tạm thời không có đường để đi, chúng ta mới cần chịu đựng, mà bình thường, chúng ta nên đối tốt với chính mình."

"Giống như anh nghĩ rất tốt với em, em cũng muốn với anh như vậy." Cô nói tới chỗ này, lại đột nhiên dừng lại.

Dịch Tân vốn là bởi vì lời của cô..., một lòng mềm đến rối tinh rối mù, lúc này thấy cô chợt dừng lại, trong lòng hồn hồn, cúi đầu nhìn cô.

Cô nhìn anh, co rút khéo môi, "Éc... Võ cái nói anh tốt với em, còn chờ thương lượng."

Anh nhíu mày, "Anh đối với em không tốt?"

Cô bĩu môi, "Nghe nói là rất tốt, không có sai. Nhưng là bản thân em tỉnh lại rơi xuống, không cảm thấy anh đối với em thường hay có thật không hành động tốt, không thể tha thứ sao?"

Tim của anh bỗng nhiên co rút, rã sau đó, đau nhức trong nháy mắt lan tràn tới toàn thân, anh vội vàng đem cô ôm chặt hơn, lại đi hôn cô, liên thanh nói: "Thật xin lỗi, sẽ không, sẽ không bao giờ đối với em như vậy nữa."

Cô lắng lặng tựa vào ngực anh, mặc anh hôn, buông buông nói: "Chuyện đứa nhỏ, anh nên nói cho em biết."

Động tác của anh bỗng nhiên dừng lại, môi, cứng lại ở trên mặt cô.

Cô than nhẹ, "Anh cũng có thể nói cho em biết, đứa bé kia, chỉ là ngoài ý muốn."

"Nhưng là, anh đâu không cùng em nói, anh không nói gì, anh chỉ càng không ngừng làm em sợ, buộc em, làm em sợ, buộc em."

Cô nói xong, âm thanh lại mang theo nghẹn ngào.

Thân thể Dịch Tân khẽ run, anh hiểu, anh đài hiểu.

Mặc dù cô vẫn thích anh, hoàn nguyên ý ở cùng với anh, nhưng là, chuyện đã xảy ra cô liền không thể nào dễ dàng quên. Tất cả ác liệt anh đối với cô, anh nghĩ, trí nhớ có lẽ sẽ mơ hồ, nhưng một khắc kia, tất cả kinh hoảng, sợ, cảm giác đau lòng cũng thật sâu khắc vào trong lòng của cô. Thậm chí anh có chút khủng hoảng mà nghĩ, cho dù có một ngày không hề có trí nhớ nữa, cảm giác kia cũng sẽ không rút đi, một khắc vô dụng cùng tuyệt vọng kia.

Nhưng rõ ràng những thứ này, cô đài có thể không cần thừa nhận.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 221: Tình Cảm Gắn Bó (7)

Edit: Tiểu Du

Là tình yêu của anh quá mãnh liệt. Mãnh liệt đến nỗi mất đi lý trí, không chịu suy nghĩ cho cô, khiến cô chịu nỗi khổ sở không đáng.

Anh luôn cho rằng cô không thể thừa nhận chuyện đứa bé, liền dùng hết mọi cách dời đi. Thế nhưng anh lại xem nhẹ, thương tổn anh gây ra cho cô so với đứa bé còn gấp rất nhiều lần.

Anh chăm chú nhìn khuôn mặt cô, thở dài, "Xin lỗi, Tân Hoành. Tha thứ cho anh, sau này, sẽ không còn chuyện như thế nữa."

Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, "Em hãy kiên trì, để anh từ từ học được cách yêu em cho thật tốt, có được không?"

"Vậy em phải đợi bao lâu?" Cô hỏi.

Thân thể anh cứng ngắc, nói, "Sẽ không quá lâu."

"Sẽ không quá lâu? Ý anh là rất lâu?"

Anh không biết nói gì.

Cô nói, "Em rất kiên trì. Lâu một chút không có vấn đề gì. Nhưng khả năng chịu đựng của em rất kém. Cho nên, anh không thể đối xử với em quá tệ."

Cả người anh chấn động, nhịn không được mà bật cười.

Hướng trên mặt cô hung hăng hôn hai cái, anh lớn tiếng nói, "Được, anh nhất định sẽ yêu thương em thật tốt."

*

Trong lúc Dịch Tân và Tân Hoành hơn nửa đêm quay trở lại phòng bệnh, Phong Dương suốt đêm tức giận với Nguyên Thâm.

"Tình huống của Dịch Tân cậu không phải là không biết. Trước giờ anh ta vẫn không chịu phổi hợp, không chịu uống thuốc, có đánh anh ta thì anh ta cũng nhất quyết không chịu truyềnl nước biển. Anh ta ở bệnh viện hai ngày, bệnh tình chỉ có nặng thêm, vậy mà cậu vẫn cho anh ta xuất viện."

"Cậu đang nghĩ có thể hãy sinh cậu ta hay là cho rằng Dịch Tân là người bất tử vậy?"

Từ nay đến giờ, Nguyên Thâm vẫn cúi đầu. Lúc này nghe thấy động tĩnh, liền nhìn ra ngoài cửa. Phong Dương theo tầm mắt của anh nhìn sang, chỉ thấy Dịch Tân ôm ngang thắt lưng của Tân Hoành đứng ở cửa. Ánh đèn hạ xuống. Anh cười cười, giống như một chú mèo con đang ăn vụng.

Phong Dương tầm mắt rơi vào gương mặt ửng đỏ Tân Hoành, cười, "A, thì ra phải đi tìm đúng người mới có thể hãy sinh cậu ta được."

Bị Phong Dương trêu chọc, Tân Hoành càng cảm thấy mất tự nhiên. Bàn tay đang đặt ở hông cô lại nắm thật chặt. , "Này, người ta đang khen em kìa."

Tân Hoành giận dỗi quay đầu nhìn hắn, "Khen cái đầu anh!"

Dịch Tân cười, trong lòng rung động. Không để ý đến những người xung quanh, cúi đầu liền hướng trên mặt cô hôn xuống.

Tân Hoành quỳnh lên. Anh đang nghĩ rằng nơi này chỉ có hai người bọn họ sao? ! Có người nhìn. . .

Quả nhiên, lập tức liền có một tiếng trêu chọc, "A, khổ nhục kế quả nhiên là vạn năng nha!"

Lời này không phải Phong Dương nói, đương nhiên, càng không thể nào là Nguyên Thâm nói. Thanh âm từ ngoài cửa truyề̄n đến. Tân Hoành quay đà̄u, thấy Tang Nhuế lúc này đang ôm tay tựa ở cạnh cửa, lười biếng nhìn bọn họ.

Tân Hoành thẹn đến đỏ mặt, liếc mắt nhìn Dịch Tân, xấu hổ cười với Tang Nhuế.

Tang Nhuế chuyển động đôi mắt đẹp, hờ khẽ, "Cậu xấu hổ gì chứ? Nên xấu hổ chính là tên cầm thú bên kia mới phải!"

"Mỹ nhân kế, anh hùng cứu mỹ nhân, khổ nhục kế, kế gì có thể sử dụng được, anh ta đà̄u không hề giữ lại mà dùng hết với cậu r'ă̄."

Mở đà̄u câu chuyện đã xong, lại tiếp tục nói, "Nhưng mà, mặc dù cậu bị tính kế, nhưng cậu đối xử với chúng tôi như thế đã là rất tốt r'ă̄. Ít nhất tên bạo quân này còn nguyên ý ngọt ngào với cậu. Chứ đối với chúng tôi, cho tới bây giờ anh ta lúc nào cũng chỉ có gây khó dễ, áp lực mà thôi."

Tang Nhuế nói xong, đến gần Tân Hoành, bỗng nhiên mặt giãn ra, thành khẩn nói, "Tân Hoành, cậu có thể trả v'ă̄e, thật tốt quá."

Tân Hoành chân mày khẽ cau lại, "Cho nên, kết hợp ý tứ mấy câu trước của cậu, tôi có thể cho rằng là cậu cảm thấy hiện tại có tôi ngăn ở trước họng súng, rất tốt?"

Tang Nhuế suy nghĩ một chút, nói, "Đây chẳng qua chỉ là một ph'ă̄n nhỏ nguyên nhân."

"Quan trọng là, tôi hi vọng cậu sẽ vui vẻ."

Tân Hoành mỉm cười, gật đà̄u.

Kỳ thực, tất cả mọi người đều nhìn ra, nếu như cô không ở bên cạnh anh, hẳn sẽ không vui vẻ.

Phong Dương truyềnl nước biển cho Dịch Tân. Sau đó, trừ Tân Hoành bị Dịch Tân bắt ở lại, những người khác đều phải về nhà đi ngủ.

Tân Hoành ngồi trên chiếc ghế tựa cạnh giường, tiện tay lấy một quả táo từ giỏ trái cây lên gọt. Dịch Tân vẫn chăm chú nhìn cô. Thấy cô gọt xong, không chút do dự liền ăn.

Anh hờ lạnh, "Em thật đúng là không chịu nhường nhịn anh."

Cô nhìn anh cười, "Anh cũng chưa một lần nhường nhịn em nha."

"Giọng điệu của em như vậy, em là giận anh không nhường nhịn anh sao?"

Tân Hoành dịch chuyển tròng mắt, nói, "Cũng không phải quá giận, chỉ là anh quả thật có thể nhường nhịn em, nhưng anh lại không. Thí dụ như, anh nằm viện như thế này cũng đâu cần phải ép em ở lại đây với anh chứ!"

"Ép em?"

Tân Hoành nhún vai, "Tình huống của em bây giờ, có thể nói là do anh ép em đó. Phải biết, lúc này vốn là anh nên cẩn thận dỗ em, anh bị bệnh như vậy thì phải dưỡng bệnh cho tốt, hết bệnh với tốc độ nhanh nhất thì mới có thể yêu em cho thật tốt chứ. Anh ngược lại, cầm chân em như vậy, một lần vất vả suốt đời nhẫn nhã rồi."

Dịch Tân nghe được nhíu mày, nhíu rất lâu, bỗng nhiên nói, "Nếu như em đã nói là em bị cưỡng ép, vậy thì em hãy ngoan ngoãn cam chịu đi."

Khóe môi Tân Hoành nhếch lên, hoàn toàn không có lời nào để nói.

Nhưng những lời anh vừa nói cô thấy quả thật không sai. Khuynh như thế này, nếu như anh lập tức đồng ý để cô rời khỏi đây, cô cũng sẽ không yên lòng.

Chỉ là, cô sẽ không nói cho anh biết suy nghĩ của cô. Cô dù bận vẫn ung dung ăn táo, sau đó đứng dậy đi vào toilet rửa tay. Khi trở về, Dịch Tân vẫn mở đôi mắt đẹp nhìn nàng. Lúc này, anh bỗng nhiên nói, "Đã muộn rồi. Chúng ta đi ngủ."

Cô nhìn vào chiếc kim tiêm đang cắm vào tay anh, vô ý thức nói, "Anh ngủ đi. Em sẽ thức suốt đêm chăm sóc anh."

Thoáng chốc, ánh mắt của anh bỗng nhiên u ám, hạ giọng, "Đi ngủ, không cần em phải ở đây. Đến giờ tự nhiên sẽ có người vào đây chăm sóc anh."

Chiếc giường trong gian phòng bệnh này tính ra cũng rất rộng rãi, ngủ hai người thật sự không có vấn đề. Trước đây cô và anh... Chợt cô nhớ tới buổi tối hôm đó, cũng là tại gian phòng bệnh này, trên chiếc giường này, cô dụ dỗ anh.

Bỗng nhiên, cô cười, lắc lắc đầu. Kỳ thật, cho dù những hình ảnh đó rất đau khổ, thì cô cũng không quá khó chịu khi nhớ lại những hình ảnh đó.

Dịch Tân thấy gương mặt cô tâm tình phức tạp, trong lòng khẽ rung động, nhớ tới những hình ảnh giữa anh và cô. Kí ức này đối với anh là những kí ức tốt đẹp. Thế nhưng, với cô, hẳn vẫn sẽ là sự dày dặn khó chịu.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 222: Tình Yêu Lưu Luyến (8)

“Tân Hoành, anh...”

Anh dường như có đi đâu muôn nói, nhưng mỗi lần định nói thì lại lúi lưỡi, chỉ có thể nhìn cô.

Cô nhẹ nhàng cười, hỏi anh, “Nếu như không phải bởi vì đứa nhỏ trời sinh có vấn đề, thì anh sẽ không yêu nó sao?”

”Yêu, anh yêu nó. Nó là con của anh và em, làm sao anh có thể không yêu nó được?” Anh không chút do dự, lập tức trả lời cô, vội đến mức lời nói cũng không rõ ràng.

Cô gật gật đài, “Lời anh nói, em sẽ tin. Nhưng anh đừng nêngat em thêm một lần nào nữa.”

”Anh sẽ không!” Anh kích động, hệt như một đứa trẻ.

Cô lại mỉm cười, lắc đài, “Lừa gạt bao gồm hai loại, loại thứ nhất, nói dối; loại thứ hai, giấu giếm. Em biết anh sẽ không nói dối em nữa. Nhưng em cũng hy vọng sau này anh sẽ không giấu giếm em bất cứ chuyện gì.”

Thân thể anh cứng ngắc, chăm chú nhìn cô. Một lúc sau cũng gật đài, “Được. Anh đã nghe ý”

Anh đưa tay về phía cô. Thấy vậy, cô tự động đem tay của mình nắm lấy tay anh. Anh dùng lực, liền đem cô kéo đến bên giường.

Dùng cánh tay còn lại đem cô ôm vào trong ngực. Anh cúi đài, nói bên tai cô, “Xin lỗi. Vì anh không hiểu chuyện nên đã cưỡng bức em, khiến em

tủi thân rã.”

Cô cười nhợt nhạt, lại tự động tiễn sát vào lòng anh, cúi đầu, nói, “apologies accepted.” (lời xin lỗi đã được chấp nhận)

Nghe xong, anh trùm mền sờ tóc cô, lại hôn lên mặt cô.

Cô bỗng nhiên thở dài, “Một đêm kia, em không có lừa anh, em rất thật lòng.”

Thân thể anh hơi cứng đờ.

Cô cúi đầu, “Em nghĩ rằng anh không yêu con của chúng ta. Em sợ nó và em cũng giống nhau, sau này có thể nó cũng sẽ gặp bi kịch trong cuộc sống, cho nên mới nhất định muốn rời khỏi anh. Em vốn dĩ cho rằng kế hoạch của mình sẽ không có bất kỳ sơ suất nào, vậy nên mới không heleo lắng mà rời khỏi anh. Thế nhưng, đêm đó, em thực sự luyến tiếc anh. Có những lúc, nghĩ đến việc em sẽ phải ra đi, em cơ hồ muốn khóc. Cho nên... Em không có phút nào giây nào là giả dối, tất cả đều là thật.”

”Anh biết, anh biết...” Tim của anh vì lời nói thật lòng của cô mà đập rất nhanh. Anh liền hôn lên trán cô, liên tục trấn an cô, “Là do anh thấy em bỏ đi nên mới mất đi lý trí, mới nói những lời làm tổn thương em... Xin lỗi, Tân Hoành, sẽ không còn chuyện đó xảy ra nữa. Chúng ta hãy quên những chuyện kia đi, có được không?”

Cô ở trong lòng anh gật đầu, rã lại lắc đầu, “Em không quên được.”

Trong lòng hắn hung hăng kìm néo đến nỗi nói không nên lời.

Cô nói, “Em vẫn sẽ nhớ mãi đêm đó. Em đã dùng nó đặt tên cho con chúng ta”

”Cái gì?”

”Dịch Niệm.” Cô nói, lại vội hỏi, “Không cho con ở trong bụng mẹ cười trộm, con phải biết, để hạ quyết tâm dùng cái tên này, mẹ đã phải hi sinh

rất nhanh.”

Nghe xong hai chữ kia, trong nháy mắt, trong lòng anh dường như rất thỏa mãn. Nhưng khi nghe thấy những lời cô bỏ sung, lúc này mới suy nghĩ cẩn thận.

Dịch Niệm, ý niệm...

Nghĩ lại thì rất buồn cười.

Anh ở trong lòng cười trộm... Nhưng nghe được giọng nói cứng rắn của cô, vội vàng nhịn xuống, chuyển đề tài, hỏi, “Em hi sinh cái gì chứ? Đây cũng đâu phải tên của em.”

Mặt cô xám xịt, “Cần gì phải là tên của em chứ? Có đánh chết em cũng không cần!”

Anh nghiêm nghị cười, “Cũng không tặc...”

”Trùng hợp ở chỗ anh cũng họ Dịch. Thế này đi. Chờ anh xuất viện, em liền đi đổi lại tên cho con.”

Anh day day thái dương, “Anh nỗi tiếng như vậy, đổi tên cho con như vậy thì rất rắc rối. Anh cảm thấy thỉnh thoảng anh cũng là cần thương cảm cho người khác một chút.” Sau đó, anh vội vã chuyển đề tài, “Em còn chưa trả lời cho anh biết em đã hi sinh cái gì?”

Cô biết anh muốn lảng sang chuyện khác, cũng không so đo với anh nữa, chỉ cười nói, “Vốn dĩ lúc nhỏ em đi học, lúc này cô gọi lên trả bài, thay cô rất ưu tiên những cái tên có ý nghĩa. Đứng đầu danh sách, tên có ý nghĩa, sẽ thường xuyên bị thay cô gọi lên trả bài. Cho nên khi đó em liền quyết định, sau này con của em nhất định phải tìm cái tên bằng chữ Hán thật khó hiểu để không bị chú ý.”

Dịch Tân nghe xong, toàn thân cứng đờ, “Em thật đúng là nhìn xa trông rộng nha...”

Nhin anh cuori ch  nh o, cuối cùng c c công l n tiếng, “Cho nên anh phải biết l , em d a t m cho con cái tên tốt như vậy, trong l ng ph i suy nghĩ r t nhi  u n a.”

C c h i l ng nói xong, anh d ng m t l t, m i n i, “T n Hoành, k y th c cái tên Dịch Ni m r t hay.”

Ngh i đ n sau này đ ra nh o bi t tên c f m n c y nghĩa s u xa như v y, Dịch T n th c s u c m th y, cái tên Dịch Ni m th t s u r t l .

Ngh i t i d y, đ t n i ph t hiện cái d t i n y c c k y nguy hiểm. N i không ch ng m t l t n a c  s r t h o h ng, anh c ng s r t thu n mi ng n i nh ng d i  u không n n n i. Anh v i v ng ch y n d t i, “Tr r  , chúng ta d i ng u.”

Nói xong, thu n t y t t d n trong ph ng, khiến T n Hoành nh n không đ rc m  b t cuori. Hi m khi c  th y anh l i h i ho ng nh  th .

 trong b ng t i, anh ch u m y nh n c .

C c cuori d u r  , m i t a   tr r c ng c h n, cười dưới n i, “Anh d ng lo lắng. Ch  c n anh không thích, em s r t b . Anh biết d y! Gi a anh v  em lu n luôn là nh  th !”

Ch  c n anh không thích, em s r t b ... Lu n lu n l  nh  th ...

Th n th  anh c ng ng c, l i b ng n i nh n  m  p. Cười dưới, h n m i c f n ng, n i gi ng kh n kh n, “U , anh biết r  .”

Anh đ m c c g m v o trong ng c, li n t c h n c . Anh n i nh n b n tai c c, khiến c c r t cu n qu t. C c c m th y r t n ng, t n th n m n nh n, l i đ t n i nh n ng e th y gi ng n i kh n kh n c f anh, “T n Hoành, h nh nh  anh ch a t ng n i v i em, anh yêu em.”

Đ i n o đ t n i nh n tr ng r ng. T n th n c c g ng ng c, th t l u không ph n  ng k p. M i c f anh d a t  di ch y n d n n i kh c. Di đ n ch  n o,

thân thể của cô nơi đó li ên nóng lên. Cô biết, nếu như kia ba chữ là anh trêu chọc cô thì lực sát thương từ câu nói kia rất kinh người.

Cô ngửa đ`âu. Đôi môi của anh hôn một đường đi xuống bụng dưới của cô.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 223: Tình Yêu Lưu Luyến (9)

Thân thể cô run rẩy. Đột nhiên sáng suốt trở lại, cô cúi đầu ngăn cản anh, “Không được...”

Đang động tình, bỗng nhiên bị cô kêu dừng, anh khẽ nguyễn rủa.

Mặt cô nóng lên, hạ giọng, “Anh nhẫn耐 một chút, trên tay anh còn có kim tiêm...”

“Nhỗi!” Dục vọng bị cô cắt ngang, khẩu khí của anh không tự chủ mà tức giận.

“Đừng mà anh...”

Anh hù khẽ, cuối cùng cũng bỏ qua cho cô. Chỉnh sửa lại quần áo của cô, anh an phận nằm bên người cô, chỉ là vẫn còn thở gấp.

Trong lòng cô đã ngượng ngùng lại không đành lòng, liền dựa vào lòng anh.

“Tân Hoành, hoặc là để anh làm, hoặc là em ngoan ngoãn đi ngủ, không được trêu chọc anh!”

Cô bật cười, “Lúc anh dùng khổ nhục kế, anh nên nghĩ đến đây cũng là cái giá phải trả.”

Trong bóng tối, anh hù nhẹ.

Cô nhẹ nhàng nắm tay anh, bất chợt lại bị anh nắm chặt hơn. Trong lòng cô rối bời. Chỉ là, bắn khoăn thân thể anh rốt cuộc... Đáng chết, anh

lại tại đây nói với cô ba chữ kia, muốn cô phải đáp lại thế nào đây?

Trong lòng vừa nóng lại vừa mèn, cô cho rằng cô nhất định cô sẽ bị giày vò cả đêm. Không ngờ rằng, nằm trong ngực anh, chỉ chốc lát sau, cơn buồn ngủ kéo tới, liền bình thản ngủ.

Hô hấp bình ổn của cô truyềnl đến. Trong bóng tối, trong lòng anh, là cô đang ngủ say. Cảm giác mà anh đang có được làm anh cảm thấy trái tim đã muốn hòa tan.

Khẽ hôn lên mặt cô, anh mới thỏa mãn ôm cô ngủ.

Tân Hoành ở bệnh viện bã Dịch Tân ba ngày, hãi hãi anh như thán thánh. Cuối cùng, cô nhịn không được mà than thở, “Lần sau anh đừng dùng khổ nhục kế nữa. Khổ lắm khổ lắm. Trước khổ anh, sau lại khổ em; Anh khổ nhẹ hơn em. Anh đúng là một chút ý tứ cũng không có.”

Con ngươi híp lại, anh liếc cô, “Em nghĩ rằng anh mong muốn như vậy sao? Còn không phải là bởi vì em không muốn ăn cơm một mình sao?”

Bộ dáng đúng lí hợp tình của anh làm cô tức giận. Cô cầm gối ném vào anh.

Anh cười tiếp nhận, thậm chí cố ý đưa mũi nhẹ ngửi, rồi nhìn cô ái muội nói, “Um, có mùi hương của em này.”

Cô nhìn anh, im lặng không nói gì.

Nguyên Thâm làm tốt thủ tục xuất viện, cùng Phong Dương đến dặn dò Tân Hoành, “Chú ý ăn uống cân đối dinh dưỡng, làm việc và nghỉ ngơi hợp lý. À đúng rồi, không nên vận động quá mức mệt nhọc.”

Tân Hoành khóc nhoéch lên, nhìn Phong Dương, “Anh nói với em những lời này là có ý gì?”

Phong Dương chững chạc đàng hoàng đáp, “Nhờ em chuyển lời giúp đến người nào đó.”

Tân Hoành ngoài cười nhưng trong không cười, một phen lôi Dịch Tân đến trước mặt Phong Dương, “Đây, anh tự nói với anh ta đi.”

Phong Dương nhìn Dịch Tân, “Hãy phục rất khá, hoàn toàn không có vấn đề, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Dịch Tân hài lòng cười.

Tân Hoành, “...”

Thời điểm hai người rời khỏi bệnh viện, ở hai người vì vẫn đêmuốn đi đâu mà nảy sinh ra tranh chấp. Cụ thể là ở vấn đề này, Tân Hoành và Dịch Tân hoàn toàn bất đồng quan điểm.

Dịch Tân cho rằng, “Chúng ta là vợ chồng, em đương nhiên phải cùng anh về nhà.”

Tân Hoành cho rằng, “Nhưng chúng ta đang ở riêng nhau. Hơn nữa nơi em đang sống cũng rất tốt.”

“Ở riêng là bởi vì em kiên quyết muốn ra đi, anh không nỡ khiến em đau lòng nên mới để em đi.”

Con ngươi Tân Hoành híp lại, “Cho nên ý của anh là, anh bây giờ đã tiến bộ hơn, có thể nhẫn tâm nhìn em đau lòng?”

Dịch Tân phủ định, “Ý của anh là, hiện tại em đã tha thứ cho anh, dẫu nhiên chúng ta phải cùng nhau về nhà và cùng nhau ở.”

Tân Hoành suy nghĩ một chút, “Cho nên ý của anh là, nếu như em nhất quyết phải về nhà của em, em nhất định phải tha thứ cho anh?”

Dịch Tân bỗng nhiên căng thẳng, hãy nghiêm chỉnh, tỏ vẻ, “Không cần, em thích đi đâu thì đi, chỉ cần cho anh đi theo là đủ rồi.”

Đùa sao? Ba ngày qua này, chỉ có thể sờ không thể ăn. Cô nợ anh nhiều vậy, chỉ khi cô ở cùng một chỗ với anh, anh mới có thể đòi lại món nợ này.

Thế là, Dịch Tân không hề lo ngại theo sát Tân Hoành tiến vào nhà trọ.

Nơi này, trừ mấy hôm trước vội vã đến rầm vội vã đi, hơn hai năm anh mới đến đây một lần. Lúc đó anh chán ghét liếc mắt nhìn, sau đó nhanh chóng đưa cô đi. Lúc này lại có thời gian nghiêm túc quan sát, anh nhịn không được mà nhíu mày.

Nhà trọ là Du Thận Khanh vừa được xây dựng trước đó không lâu, coi như vẫn còn mới. tam thất hai sảnh, diện tích 100 mét vuông. Chỉ là, đối với người quen với những gì “rộng lớn” như Dịch Tân mà nói, nơi đây vẫn còn chật hẹp, nhất là phòng ngủ.

So với Dịch gia, phòng ngủ chính ở đây thực sự quá nhỏ. Dịch Tân tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Tân Hoành rất bảo thủ. Anh có thể “muốn làm gì thì làm” với cô trong phòng ngủ chính hoặc trong phòng tắm. Cho nên lúc này, Dịch Tân cảm thấy phạm vi “hoạt động” của chính mình bị缩小 đi, liền không nhịn được mà nhíu mày, cảm thấy mất mát.

Tân Hoành đứng bên cạnh anh. Nhìn vẻ mặt ghét bỏ của anh, trong lòng cô hơi bất mãn, trên mặt chỉ cười nói, “Này, trừ phòng ngủ chính, phòng đọc sách, vẫn còn dư một phòng. Anh chỉ cần dọn dẹp một chút là có thể ở rầm.”

Nghe cô nói vậy, anh giật mình. Lập tức quay đầu lại, chăm chú nhìn cô. Cô cười với anh như thể cô là người vô tội.

Anh bỗng nhiên cười, “Bác sĩ nói anh không thể làm những việc nặng nhọc. Hay là em quét dọn giúp anh đi?”

Tân Hoành bị anh chặn lại, suy nghĩ một chút, cô nhún nhún vai, “Em đột nhiên cảm thấy anh tình tiết quá nghiêm trọng, hiện tại ngủ sô pha hẳn là thích hợp nhất.”

Dịch Tân liếc mắt nhìn chiếc ghế sô pha trong phòng khách, gật đầu, “Ừ, nơi này nhỏ, anh rất thích.”

Tân Hoành sững sốt.

Anh lại đột nhiên ái muội nói, “Chen lấn một chút có thể làm tăng phu thê tình thú, anh thật sự rất chờ mong. Ừ, hắn phải nói rằng anh thật sự đã mong đợi rất lâu. Thế nào, rốt cuộc em cũng đã nghĩ thông suốt rồi sao?”

Tân Hoành đàu đầy vạch đen, nhếch môi, “Anh ngủ sô pha một mình đi, em vào giường ngủ.”

Dịch Tân lại lần nữa nhíu mày, vẻ mặt khó xử.

Tân Hoành trong lòng cười thầm, còn chưa nói xong, lại nghe tiếng chuông điện thoại di động vang lên, chính là từ trên ghế salon truyền đến...

Đôi mắt Dịch Tân mang hàm ý sâu xa nhìn cô. Da đầu cô tê dại, ngượng ngùng giải thích, “Em nhận điện thoại đây... Ở bệnh viện ba ngày, em quên mất...”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 224: Tình Yêu Lưu Luyến (10)

Tân Hoành cuống quít chạy đến sô pha, cắn di động lên.

“Tân tiểu thư sao? Cô khỏe không? Tôi là Serena. Chính thức thông báo cho cô biết cô đã được công ty chúng tôi thu nhận. Ba ngày trước chúng tôi không liên lạc được cho cô, cho nên, mong cô nhanh chóng đến công ty, giải quyết các thủ tục liên quan.”

Tân Hoành nghe vậy, lập tức sững sốt, đứng ngơ ngác tại chỗ, phản ứng không kịp.

“Tân tiểu thư, cô còn nghe máy không?”

Tân Hoành vội hỏi, “Này, chỉ là ta muốn hỏi một chút, mọi người có phải đã nhầm không? Tôi chỉ là...” Cô vốn dĩ muốn nói công việc của công ty các người chỉ là làm việc vặt vãnh, trong lúc phỏng vấn còn thiếu chuyên nghiệp đến mức để chuông điện thoại vang lên... Chỉ là, da mặt của cô vẫn không đủ dày, không nói được những lời như thế, cuối cùng chỉ nói, “Tôi chỉ tình cờ đi ngang qua...”

Bên kia lập tức nghẹn cứng họng, một lúc sau mới phản ứng được, nói, “Tôi biết chứ. Lúc đó là tôi tự mình phỏng vấn, tôi rất yêu thích Tân tiểu thư, bất luận là lai lịch, tính cách hay là ngoại hình, tôi vẫn cảm thấy Tân tiểu thư là thích hợp nhất với công việc này”

Tân Hoành chau mày, vô thức nói, “Ý của cô là... Lai lịch, tính cách và ngoại hình đều rất thích hợp để làm việc vặt sao...”

Bên kia im lặng không nói gì.

Tân Hoành nói xong lập tức giật mình, kịp hiểu ra chính mình vừa nói cái gì, chỉnh đốn 囉, vội hỏi, “Tôi không có ý gì đâu, ý tôi không phải như vậy... Được r ầm, một lát nữa tôi sẽ đến, được không?”

“Tốt, tôi sẽ ở đây chờ cô!” Đ ầu kia trả lời, giọng nói đặc biệt vui, hoàn toàn không có dấu hiệu gì là chỉ chốc lát trước mới bị Tân Hoành “chặt chém” 囉

Tân Hoành cúp máy, mới phát hiện trên điện thoại di động quả nhiên có hơn mười cuộc gọi nhỡ, đ ầu là của công ty này. Cô nhịn không được 囉 Cái công ty này... Rốt cuộc là thiếu người đến mức nào, mới có thể ngay cả cô như vậy cũng được tuyển dụng a? Ba ngày nay, di động không ai bắt máy nhưng vẫn kiên trì không ngừng, liên tục gọi cho cô.

Cô đang suy nghĩ 囉 囉 Bỗng nhiên thân thể ấm áp của người nọ từ phía sau ôm lấy cô, đôi môi kề bên tai cô, khẽ hỏi, “Cái gì mà làm việc vặt?”

Cô để điện thoại di động xuống, lắc lắc đ ầu, “Trước đây em có đi phỏng vấn để nhận một công việc, là trợ lý, làm việc vặt.”

“Không phải công việc phiên dịch của em ở công ty đang tốt lắm sao? Vì sao đột nhiên muốn đi làm việc vặt... Hay là em muốn làm thêm một công việc nữa?”

Trong lòng cô khổ sở thở dài. Còn không phải tại anh sao? Lúc nào cũng khiến cho em không có cách nào tập trung làm việc.

Cô ở trong lòng anh xoay người lại, đối mặt với anh, “Em không muốn làm một công việc cần kỹ thuật cao, nội dung công việc nhiều, lại cả ngày không có việc gì làm, sau đó đột nhiên nghĩ rằng có lẽ bản thân em nên chuyển qua làm việc vặt thì sẽ thích hợp hơn.”

Anh nhíu mày, nhìn cô, “Không có anh, em cả ngày không có việc gì? Cho nên, em là đang ám chỉ, từ khi có anh, anh đã chiếm hết toàn bộ cuộc sống của em?”

Tân Hoành nhíu mày, “Không có, em không có ám chỉ gì hết, anh suy nghĩ nhiềui quá ræ.”

Anh cười, “Có thể làm cho người khác suy nghĩ quá nhiềui về lời nói của mình, đó chính là ám chỉ.”

Tân Hoành không nói gì.

Anh hôn lên mặt cô, nói giọng khàn khàn, “Hiện tại anh đã trở về, em sẽ rất bận, đừng lãng phí thời gian.”

Cô liếc anh, “Rất bận? Em đột nhiên cảm thấy em rất thích hợp để làm việc vặt.”

“Vứt bỏ thời gian ở bên anh, em bỏ được sao?” Giọng anh khàn khàn ở bên tai cô nói, đôi tay ôm bên hông cô bắt đầu không thành thật chạy lung tung, môi cũng hôn liên tiếp vào da thịt của cô.

Tân Hoành bị anh làm cho vừa buồn cười vừa tức giận, “Em cảm thấy rõ ràng là anh đang ám chỉ gì đó.”

“Không có.” Anh vừa hôn vừa phủ nhận, “Anh không có ám chỉ, anh là công khai.”

Nói xong, anh đột không nhẹ nhàng đụng chạm nữa. Trên tay dùng lực, ôm chặt cô vào sát cơ thể anh, cúi đầu hôn lên môi cô. Không hề giống như lúc nãy đùa giỡn với cô, lúc này, theo như lời anh nói, anh dùng ngôn ngữ thân thể trực tiếp nói cho cô biết, anh muốn cô. Lấy động tác kịch liệt lúc người nam nhân muốn một nữ nhân cùng nhiệt tình và dục vọng nói cho cô biết.

Ở việc này, Tân Hoành làm sao là đối thủ của Dịch Tân được. Sau vài động tác, cô đã bị anh áp trên sô pha, ôn nhu để mặc anh hôn.

Cúc áo bị anh gỡ bỏ, môi lưỡi của anh làm càn trên thân thể của cô. Cô chỉ cảm thấy thân thể sớm đã mềm yếu, chỉ có thể mềm mại ngửa đầu, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Nhịn không được mà nhợt nhạt rên rỉ thành tiếng.

Ấm nóng trên da thịt đột nhiên rời đi. Cô tỉnh táo lại, có chút tức giận nhìn chằm chằm anh.

Anh nhìn cô cắn môi, con ngươi mang dục vọng, rõ ràng là đang bất mãn, nhịn không được mà cười khẽ, “Nhìn đi, anh đã rã mà. Em và anh ở cùng một chỗ, em sẽ rất bận, lại còn tùy lúc tùy nơi không cố định. Cho nên, đừng đi làm nữa.”

Tùy lúc tùy nơi... Vốn dĩ bị anh đùa giỡn đến giữa đường lại đột nhiên dừng lại, trong lòng cô giận tái đi, vậy mà lúc này anh còn dám kiêu ngạo với cô...

Thế là, để trừng phạt Dịch Tân quá mức kiêu ngạo với cô, Tân Hoành đẩy anh ra, chỉnh lại quần áo, cầm túi xách đi một mạch ra cửa. Muốn chứng minh cho anh thấy, anh có giả vờ quyến rũ cô thế nào cũng không có tác dụng, Tân Hoành vô tội nhìn anh, “Em đã hứa với người ta phải lập tức đến công ty, nuốt lời là không tốt.”

Dịch Tân ảo não đến mức chỉ muốn đập đầu vào tường >.<

Anh đúng là không biết tự để cho bản thân con đường sống mà. Sớm biết như thế, anh đã ăn cô sạch sẽ trước khi nói ra những lời đó rã. Mỗi lần cô bị anh “khổng chê”, cô luôn rất vâng lời.

Mà bây giờ, anh không ăn được, không đành buông thân thể cô ra, cô còn muốn anh áo mũ chỉnh tề mà dắt cô ra đến cửa, đưa cô đến chỗ cái công ty đáng chết đó.

Tân Hoành nhìn gương mặt căng thẳng của anh, buồn cười, “Chuyện này đã cho chúng ta biết rằng, Dịch Tân không thể tùy tiện bắt nạt Tân Hoành.”

Dịch Tân liếc cô một cái, gương mặt không chút thay đổi nói, “Không, chuyện này cho chúng ta biết, khi Dịch Tân bắt nạt Tân Hoành, Dịch Tân

nhất định không thể m`en lòng, nhất định phải bắt nạt cái triệt để mới có thể dừng lại được.”

Nghe anh nói vậy, Tân Hoành cảm thấy ấm áp, trên mặt chỉ cười, “Anh có nói thế nào, em vẫn muốn đi làm việc vặt.”

Dịch Tân gương mặt không thay đổi, tập trung lái xe, trong lòng nghiên răng nghiến lợi.

Tân Hoành cười thầm. Cô nhất định sẽ không sớm như vậy nói cho anh biết, cô đã xin lỗi người ta rồi. Vì đại thiếu gia này đã trở về cuộc sống của cô, bây giờ cô có thể không cần làm việc vặt nữa.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 225: Tình Yêu Lưu Luyến (11)

Lúc Dịch Tân chở Tân Hoành đến nơi, nhẹ nhàng liếc mắt trước mắt cao ốc, khẽ hỏi, “Ở đây?”

Tân Hoành với hắn đột nhiên không thèm cảm thấy có chút mạc danh kỳ diệu, vẫn là gật đầu, “Uh. Em phỏng vấn tổng cộng hai chỗ, chỉ có chỗ này không bị người ta từ chối, hắn là nó rã.”

Dịch Tân trong mắt tiếc hận, “Công ty này đáng ra em phải loại nó đầu tiên, không cần vào phỏng vấn. Có đi đâu, lúc này nêu em quyết định làm như vậy thì vẫn chưa muộn đâu.”

Tân Hoành ngẩn người, trong lòng bỗng nhiên hiểu ra, u oán ngẩng đầu nhìn anh, bất đắc dĩ than nhẹ, “Ánh mắt của anh không thể lương thiện hơn một chút sao? Cần gì phải nói những lời ác độc với em như vậy? Làm như vậy anh thấy thoải mái lắm sao?”

Dịch Tân cười, cười đến có chút bất đắc dĩ, “Anh cũng không còn cách nào khác. Em phải biết, đối với em, anh lúc nào cũng muốn ngừng mà không được, hoàn toàn khống chế không được chính mình. Về chuyện có thoải mái hay không, có lẽ làm vậy sẽ khiến anh vui vẻ hơn.”

Tân Hoành nhếch nhếch khóe môi, không nói gì.

Dịch Tân ôm chầm vai cô, “Được rồi, anh sẽ cùng em vượt qua khó khăn. Böyle giờ em có thể đi vào, dùng cảm cự tuyệt bọn họ, sau đó chúng ta về nhà.”

Cô liếc mắt nhìn anh, bất đắc dĩ lại u oán.

Hai người đi vào phòng khách, vốn dĩ muốn đợi thang máy. Chỉ là, lúc thang máy dừng lại, cánh cửa bằng kim loại mở ra, thình lình xuất hiện gương mặt鲥 quá hóa giận làm cho hai người đều là cả kinh.

Nam nhân trong thang máy tựa hồ cũng không ngờ rằng lại chạm mặt ngoài ý muốn như vậy, vốn dĩ gương mặt nhuộm đỏ vì giận dữ, lúc này rõ ràng cứng đờ, sau đó, lại dần dần chuyển sắc. Tướng mạo của anh vốn là nhã nhặn, đường nét trên gương mặt không hề sắc bén chút nào, ngược lại có nét ôn hòa mỹ cảm. Chỉ là biểu tình lúc này cùng khí chất trùi sinh của anh rất không tương xứng.

Cả kinh qua đi, Tân Hoành mới dám nhìn người đàn ông kế bên mình. Lúc này lại thấy anh cau mày, sắc mặt lạnh lẽo, cô mới biết, cô quả thật không có nhận lầm người.

Vốn dĩ đã từng nhìn qua ảnh của người này trên tạp chí. Chớp mắt một cái đã bình tĩnh trở lại, còn có chút nghi ngờ là mình nhận lầm người. Nhưng phản ứng của Dịch Tân lại cho cô biết rằng, cô không có nhận lầm người.

Trong thang máy, người đàn ông bộ dáng nhã nhặn lúc này đang tức giận, chính là nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng, Yên Thanh.

Lúc này, vì quá lâu không có động tĩnh, cửa thang máy lại muốn tự động khép lại. Người đàn ông bên cạnh cô nhanh chóng cản lại cánh cửa.

Dịch Tân lập tức ôm bên hông cô, tay nắm thật chặt, lại buông ra, anh quay đầu nhìn cô, nói nhỏ, “Em tự mình đi lên, anh sẽ ở đại sảnh chờ em.”

Tân Hoành nhìn Dịch Tân thật sâu, khẽ chớp mắt, nhẹ nhàng gật đầu, “Được.”

Anh khẽ hôn một cái lên trán cô rồi mới buông cô ra.

Yên Thanh con người sắc bén nhìn qua, nhưng cũng ăn ý bước ra khỏi thang máy.

Hai người đàn ông ở trong đại sảnh quán cà phê ngã xuống, Yên Thanh vốn dĩ sớm đã kiềm chế không được, hung hăng nhìn chằm chằm Dịch Tân, gầm nhẹ, “Dịch Tân, cậu tại sao có thể đối xử với cô ấy ác độc như vậy?”

Dịch Tân cười, lắc đầu, “Yên Thanh, cậu rõ cuộc vãn chưa hiểu, bởi vì cậu, đối với cô ấy, tôi đã từng phá vỡ nguyên tắc của mình.”

Yên Thanh cười lại, “Nguyên tắc? Thì ra nguyên tắc của Tân thiếu gia cậu luôn luôn chỉ là những thủ đoạn độc ác!”

Dịch Tân cười khẽ, không ý kiến gì thêm.

Yên Thanh nắm thật chặt nắm tay, mặc dù trong lòng đã cực kỳ giận dữ, lại vẫn phải cắn răng nói, “Tôi chỉ muốn hỏi cậu, chuyện này có liên quan đến cậu đúng không?”

Dịch Tân nhíu mày, trong ánh mắt thể hiện nét cười, “Tôi vừa thấy dáng vẻ của cậu, liền đoán được cậu đã đến tìm hắn rã. Thế nào, ở chỗ của hắn bị hắn từ chối khéo rã?”

“Cậu không nên lảng sang chuyện khác. Tôi chỉ hỏi cậu, việc này, có phải liên quan đến cậu không?” Yên Thanh vốn dĩ ôn hòa, vậy mà trong mắt lúc này đã tràn đầy tơ máu.

Đôi mắt Dịch Tân trầm ngâm, một lát sau, anh thở dài, “Yên Thanh, cậu không cảm thấy vì cô gái này, cậu thực sự đã quá mệt mỏi sao?”

*

Tân Hoành ra khỏi thang máy, liền thấy một cô gái mặc đầm công sở khẽ mỉm cười đi về phía cô, gương mặt tinh xảo, búi tóc xinh đẹp, giày cao gót 14cm giẫm lên sàn nhà phát ra âm thanh thanh thúy. Tân Hoành còn đang suy nghĩ cô gái này là ai thì đối phương đã tự giới thiệu, “Tân tiểu thư, tôi là Serena, chúng tôi đã thấy cô tới phỏng vấn ngày hôm đó.

Tân Hoành mỉm cười, “Chào Serena, gọi tôi Tân Hoành là được. Tôi đến đây là muốn nói với mọi người...”

Cô còn chưa nói xong, đã bị đối phương cắt ngang, “Tân Hoành, chuyện của cô, tôi không thể quyết định được.”

Tân Hoành trong lòng kinh ngạc, Serena đã cười nói, “Cô là trợ lý của tổng giám đốc, có điều gì muốn nói xin hãy trực tiếp nói với ngài ấy.”

Tân Hoành chân mày khẽ cau lại, “Nhưng lúc công ty thông báo tuyển dụng đâu có nói là muốn tuyển trợ lý tổng giám đốc?”

Nếu quả thật là trợ lý tổng giám đốc, cấp bậc tương đương với bộ phận quản lý, thông thường khi tuyển người đều sẽ nói rõ. Mà nếu nói rõ, Tân Hoành nhất định sẽ không nộp sơ yếu lý lịch. Cô nhất định sẽ không làm những công việc yêu cầu kỹ thuật cao.

Lúc này, nghe đối phương nói rõ, trong lòng cô chỉ cảm thấy chuyện này có vẻ rất kì quặc.

Serena lại bình tĩnh cười, “Nhưng chúng tôi cũng không có nói vị trí cần tuyển không phải là trợ lý tổng giám đốc mà.”

Tân Hoành lắc lắc đầu không đáp lời. Vốn dĩ nếu muốn đùa bỡn thì tìm người khác mà đùa. Cô thật sự không có hứng thú.

Serena hình như cũng không để ý trong lòng, chỉ dẫn cô đến chỗ thang máy, “Đi thôi, chúng ta đến tầng cao nhất đi gặp tổng giám đốc. Có việc gì mời cô cứ trực tiếp nói với ngài ấy.”

Tân Hoành theo Serena một đường tới tầng chót. Cánh cửa phòng làm việc của tổng giám đốc đóng chặt. Serena tiến lên, gõ nhẹ hai cái, bên trong có tiếng nói trầm thấp truyền ra, “Vào đi.”

Serena quay đầu nhìn Tân Hoành, lúc này mới nhường chỗ cho Tân Hoành đi vào.

Tân Hoành trong lòng nghi hoặc, đi tới cạnh cửa, còn đang do dự có nên đi vào hay không, lại thấy rộng lớn trong phòng làm việc, trên tường có rất nhiều cửa sổ sát đất, thân hình người đàn ông cao ngất đưa lưng về phía bọn họ, đang đứng hướng mặt ra ngoài cửa sổ.

Lúc này nghe thấy động tĩnh, người đàn ông chủ động xoay người lại.

Tân Hoành thấy gương mặt đó, trong nháy mắt, trong lòng kinh ngạc, nhin không được, lại không tự chủ nháy nháy mắt.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 226: Tình Yêu Lưu Luyến (12)

Edit: TranGemy

Người đàn ông thấy nét mặt cô như vậy, nở nụ cười quyến rũ hỏi: “Tôi với người kia giống nhau như vậy sao?”

Tân Hoành mới vừa ngẩn ra, chợt tỉnh lại, khẽ mỉm cười gật đầu: “Vâng, anh và Phong Dương lớn lên rất giống nhau, mới vừa nhìn thấy, tôi còn tưởng rằng là anh ấy.”

Nói xong mới từ tốn đi vào, ở phía sau Serena cũng nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Người đàn ông thấy dáng vẻ tự nhiên duyên dáng của cô, trong mắt ánh lên vẻ tán thưởng, cũng tự giới thiệu mình: “Tôi là Dịch Phong Nghiêу, anh trai của Phong Dương, em họ của Dịch Tân, theo như phép tắc, tôi phải gọi cô một tiếng chị dâu rồi.”

* * * *

Lúc Tân Hoành xuống lầu, Dịch Tân đang ngồi trên sô pha, tay phải chống lên tựa vào thành ghế, nâng nhẹ trán. Trên mặt không thể hiện biểu cảm gì, nghe được động tĩnh sau lưng, mới từ từ đứng lên, xoay người đối mặt với cô nở một nụ cười.

“Có thể vãn nhà chưa?”

Tân Hoành gật đầu, hơi do dự, cuối cùng mới nhỏ giọng nói: “Dịch Tân, bắt đầu từ ngày mai, em thật sự phải tới đây làm việc vặt rồi.”

Ngay lập tức Dịch Tân lạnh mặt hỏi: “Lý do?”

Tân Hoành tự biết đuối lý, lúc này lập tức chủ động đưa tay kéo anh, móm giọng dỗ dành: “Thật xin lỗi.”

Tay anh cương cứng một chút, cũng không rút về, chỉ là vẫn lạnh lùng hỏi: “Cho anh một lý do vì sao em lại thất hứa.”

Cô suy nghĩ giây lát, nhìn anh, nói: “Vì tiễn bã thường hủy hợp đồng rất cao, mặc dù anh có nỗi tiễn, nhưng em sẽ thấy xót tiễn.”

Anh nheo mắt lại, giận dữ nhìn cô, cô chỉ có thể cười áy náy với anh.

Anh hờ lạnh, hất tay cô ra, quay người đi ra cửa.

Buồn bức.

Cô đứng ngây ra tại chỗ, tỏ ra bất lực. Có vẻ là thực sự chọc giận anh rã, làm sao mà dỗ được đây? Cô lắc lắc đầu cười khổ.

Đằng sau, anh quay đầu lại: “Còn không đi, nhanh lên một chút!”

Giọng nói vẫn rất lạnh lùng, cô nhanh chóng xoay người, nở một nụ cười thật tươi với anh.

Anh hờ khẽ, lại quay người tự mình bỏ đi.

Cô vội bước nhanh đuổi theo.

Trên xe, anh lạnh lùng nắm tay lái, mấy lần cô cố gắng bắt chuyện với anh, đều bị giọng điệu thờ ơ của anh cự tuyệt.

“Là muốn nói với anh, em hối hận rã, bây giờ chúng ta quay lại nộp tiễn bã thường?”

“Không phải.”

“Vậy không cần nói chuyện với anh nữa.”

Cô cắn môi, ảo não.

Cô nhất quyết muốn dụ dỗ anh cho bằng được, không muốn để anh không vui, mà anh lại không hợp tác.

Cô tựa đàu lên cửa xe, nhớ lại vừa rồi nói chuyện với Dịch Phong Nghiêу trong phòng làm việc.

Vốn cô muốn nhẽ nhặt từ chối công việc này, thứ nhất, cô quả thật không làm được cái chức vị trợ lý gì đó kia; thứ hai, cô đã trở lại bên cạnh Dịch Tân, thời gian làm việc cố định sẽ không thích hợp với cô lắm, nếu cô rảnh rỗi, có thể tiếp tục làm phiên dịch là được rồi.

Nhưng Dịch Phong Nghiêу vừa mở miệng đã hỏi cô: “Cô thật sự hiểu được nhà họ Dịch sao? Còn có, Dịch Tân?”

Nếu như người anh ta hỏi là Dịch Tân, cô có thể tự tin khẳng định trả lời rằng, Dịch Tân chỉ cần động chân mà, là cô có thể biết chính xác khi nào anh đang vui vẻ, hay lúc nào sấp nỗi giận.

Nhưng Dịch Phong Nghiêу lại nhắc đến nhà họ Dịch trước, cô tự nhiên cũng hiểu, Dịch Phong Nghiêу là muốn hỏi, cô hiểu được Dịch Tân của nhà họ Dịch bao nhiêu, hoặc là nói, cô không muốn hiểu về gia đình của Dịch Tân, bối cảnh của anh, thậm chí là quá trình trưởng thành.

Những thứ này, cô quả thật xấu hổ, vì thật sự không biết rõ lắm.

Cô chỉ biết sơ sơ, mẹ Dịch Tân yêu Mạc Thích Thanh, trải qua rất nhiều chuyện nhưng cũng không có được kết quả, sau khi qua đời, Dịch Tân được Dịch Lam nuôi lớn lên, chắc chắn trải qua rất nhiều khó khăn, mới có thể trở thành Dịch Tân trưởng thành như ngày hôm nay.

Anh rất ít khi nói chuyện này với cô, cô cũng không cõ ý đi hỏi. Mọi chuyện cứ tự nhiên như vậy, anh không nói, cô cũng không hỏi, như thể những thứ kia không đáng nhắc tới.

Đối mặt với Dịch Phong Nghiêу, cô từ từ lắc đầu.

Cô biết, Dịch Phong Nghiêu có lời muốn nói, mà cô, cũng muốn nghe.

Dịch Phong Nghiêu cười một tiếng: “Cô rất thông minh, quả nhiên là...”

Cô chờ anh ta nói xong câu kia, nhưng đột nhiên anh ta lại nói chuyện vòng vo: “Cô nhìn Viễn Thịnh bây giờ, là do một tay Dịch Phong Nghiêu tôi sáng lập nên, tôi có thể thẳng thắn nói cho cô biết, đế quốc này không có một chút quan hệ nào với nhà họ Dịch, đây hoàn toàn là thiên hạ của một mình Dịch Phong Nghiêu tôi.”

Anh ta nhìn cô, nhếch môi cười: “Có phải cô rất nghi ngờ phải không, rằng tôi mới là cháu đích tôn của nhà họ Dịch, tôi cũng không phải giống như Phong Dương chỉ một lòng muốn làm bác sĩ cứu chữa cho người khác, tại sao phải rời khỏi nhà họ Dịch, tự làm khó mình?”

Tân Hoành hơi ngạc nhiên trước cái nhìn sâu sắc của người đàn ông này, cũng không che giấu, gật gật đầu.

“Bởi vì tôi biết, chỉ cần Dịch Tân ở nhà họ Dịch, thì tôi, không phải là đối thủ của anh ta.” Đối với lời răn dạy của Nhân Hạ Phong, Dịch Phong Nghiêu cũng không giấu diếm, ngược lại còn cực kỳ thản nhiên, anh ta nhìn Tân Hoành, “Không phải là đối thủ, thì hoàn toàn không cần phải tấn công, tự mình tạo ra thiên hạ của mình, sẽ càng tự tại hơn.”

Tân Hoành gật đầu, trong nháy mắt, nhanh chóng cảm thấy có ấn tượng tốt với người đàn ông trước mặt.

Có khát vọng lớn, cũng không có chấp niệm mù quáng, rất khó có được, đây mới thật sự là con người khôn ngoan.

“Tôi cam tâm tình nguyện rút lui, ngoài bởi vì tự nhận thấy không bằng Dịch Tân, còn có một nguyên nhân khác.” Lúc này Dịch Phong Nghiêu chợt cười một tiếng, tròng mắt sâu sắc nhìn Tân Hoành, “Có muốn thử đoán một chút là gì không?”

Tân Hoành cau mày suy nghĩ, thử dò xét hỏi: “Anh muốn có thể trở nên mạnh mẽ hơn Dịch Tân? Có lẽ Dịch Tân cũng có đầy đủ khả năng tự lập

nên đế quốc của mình, giống như anh, nhưng muôn vây cũng phải hao tổn mất một đoạn thời gian không ngắn. Chỉ là, nếu trực tiếp tiếp quản cơ nghiệp nhà họ Dịch, như vậy sẽ giống như anh ấy, căn bản là đã đứng sẵn trên một ngọn núi cao, sau này có cõi gắng cũng chỉ là xây dựng trên độ cao vốn có, cao lại càng cao hơn.”

Dịch Phong Nghiêu nghe vậy, đôi mắt sáng lên: “Tôi rất ít khi khen người khác, nhưng lại phải khen cô thêm một lần nữa, thật sự cô rất thông minh.”

Tân Hoành cười nhạt.

“Cô nói đúng. Có điều, đó cũng không phải là mục đích chính của tôi.”
Dịch Phong Nghiêu nói: “Mục đích của tôi, là muôn trong thời gian ngắn nhất, nhìn thấy Dịch Tân phá hủy nhà họ Mạc.”

“Đây là nguyên nhân anh ta ở lại nhà họ Dịch, cũng là nguyên nhân tôi rời khỏi đó.”

Thân thể Tân Hoành run lên.

Nhà họ Mạc và nhà họ Dịch là những gia tộc lớn, mà nhà họ Dịch lại muôn nhổ sạch tận gốc nhà họ Mạc?

Cô hỏi: “Tại sao?”

Tại sao anh ta lại muôn làm như vậy?

Chào mọi người, mình là TranGemy, từ nay mình và editor
Thiên Y sẽ tiếp nhận bộ này. Vì chúng mình còn đang làm
các bộ khác nữa nên sẽ cố gắng ra chương đầu tiên 2 - 3 chương/tuần.
Mong mọi người sẽ ủng hộ chúng mình. Iu Iu. Cầu cmt, cầu thanks ^^!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 227: Tình Yêu Lưu Luyến (13)

Edit: TranGemy

Dịch Phong Nghiêu nhìn Tân Hoành, cười khẽ: “Xem ra, quả nhiên anh ta không nói với cô những chuyện này.”

Tân Hoành chỉ bình tĩnh nhìn anh ta, chờ đợi câu tiếp theo.

Dịch Phong Nghiêu nói: “Chuyện này, tôi cũng không biết rõ lắm. Cô nên biết, giới hạn trong quan hệ giữa người với người của Dịch Tân là vô cùng rõ ràng, chỉ là hỡi nhỏ tôi từng nghe ông tôi, chính là Dịch Lam, nhắc qua một lận.”

“Dịch Ngưng – mẹ của Dịch Tân, cũng chính là cô của tôi, đã từng vì Mạc Thích Thanh mà bất chấp tất cả. Cô cũng biết, người phụ nữ khi yêu thì trở nên mù quáng, cho nên, dù cả thế giới này đều biết Mạc Thích Thanh đào hoa phong lưu ra sao, Dịch Ngưng vẫn cố chấp ôm lấy chấp niệm, cho rằng Mạc Thích Thanh đối với bà là không giống như thế.” Dịch Phong Nghiêu giấu cợt cười một tiếng, lắc đầu: “Đối với bà là không như thế, điển hình là cách phụ nữ tự lừa mình đối người.”

“Mặc dù Dịch Ngưng là người của nhà họ Dịch, nhưng tính cách của bà lại hoàn toàn không giống những người khác trong nhà họ Dịch, bà thuần khiết, dịu dàng, Mạc Thích Thanh đối với bà chỉ là gấp dịp thì chơi, nhưng bà lại coi là thật, hơn nữa còn vì ông ta mà sinh hạ Dịch Tân. Sau đó còn bất chấp tất cả dẫn Dịch Tân đuổi theo đến tận nước Mĩ. Năm đó, vì chuyện này mà ông cụ rất giận dữ, tuyên bố ra bên ngoài, một khi bà bước ra khỏi cửa nhà họ Dịch, thì sống chết do mệnh, nhà họ Dịch sẽ không bao giờ quan tâm tới bà nữa.”

Tân Hoành nhẹ nhàng lắc đầu cười: “Lúc đó, có nói cái gì cũng không ngăn được, chỉ càng làm hành động của bà ấy quyết liệt hơn mà thôi.”

Dịch Phong Nghiêu gật đầu: “Đúng, Dịch Ngưng cứ thế đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Dịch, một mình dẫn theo Dịch Tân đến Mĩ tìm Mạc Thích Thanh. Có điều, dù có nghèo túng thì Dịch Ngưng vẫn là người của nhà họ Dịch, bà mang theo đứa bé tới đó, cứ coi như nể mặt ông tôi, Mạc Thích Thanh cũng không dám không giữ hai mẹ con họ lại.”

“Năm năm. Dịch Ngưng đưa Dịch Tân sang Mĩ sống năm năm, có lẽ trừ một mình Dịch Tân ra, sẽ không có ai biết năm năm kia đã trôi qua như thế nào. Khi Dịch Tân được năm tuổi, có một ngày, đột nhiên bị Dịch Ngưng phái người đưa về nhà họ Dịch, cùng với một lá thư gửi cho ông cụ. Trong thư chỉ có vắn vẹn mấy chữ.”

“Ba: Con sai rã. Con nguyện dùng sinh mạng mình để chuộc tội, đổi lại cậu xin ba hãy đổi xử tốt với đứa bé này.”

“Không lâu sau, có tin tức từ Mỹ đưa tới, Dịch Ngưng tự sát.”

Tân Hoành nghe tới đây, chỉ cảm thấy thân thể giống như cái gì đó hung hăng đập cho một phát, trong một khoảng khắc, cảm thấy khó chịu đến chết lặng.”

Năm năm không ngại ngần theo đuổi tình yêu đến chết đi sống lại, quay đầu, cũng chỉ đổi lấy một câu “con sai rã”, đoạn thời gian ấy, rõ cuộc đời trải qua sự tàn khốc thế nào, mới có thể khiến cho trái tim bất chấp tất cả ấy nguyện hóa thành tro bụi?

Rốt cuộc Dịch Ngưng đã phải chịu đựng những gì, mới có thể tuyệt vọng đến thế, đến nỗi quyết định tự sát? Mà Tiểu Dịch Tân, những ký ức trong lòng anh đã khắc sâu đau đớn đến nhường nào?

Trước khi chết, mẹ anh đưa anh trở về nhà họ Dịch, có lẽ anh đã cho rằng đây chỉ là tiểu biệt*, lại không hối hận tới, vừa ngồi lên máy bay, chính là lúc vĩnh biệt mẹ mãi mãi.

*tiểu biệt: tạm xa nhau một thời gian ngắn, (mình thấy để tiểu biệt với vĩnh biệt sẽ tạo hiệu ứng ngôn từ hay hơn nên đã giữ lại ^^) – TranGemy DDLQĐ.

Tân Hoành nghĩ, cả đời này Dịch Tân sẽ không thể quên được cảnh tượng lần cuối cùng anh vẫy tay từ biệt mẹ.

Nếu như là cô, cô sẽ không quên, hình ảnh kia sẽ khắc ghi trong lòng cả đời này, tận sâu trong xương tủy, không thể nguôi ngoai. Khi không có ai bên cạnh sẽ lại càng nhức nhối, sau đó, lại khắc sâu thêm một tầng đau đớn.

Mà bây giờ Dịch Tân cũng đã nói cho cô biết, quả thật anh không có quên, trong lòng anh vẫn ôm nỗi hận mãnh liệt đối với nhà họ Mạc.

Dịch Phong Nghiêу nói với cô: “Cô có muốn đứng ở khoảng cách gần nhất, chứng kiến con đường trả thù của chàng cô không?”

“Nhất định Dịch Tân sẽ không nói cho cô biết anh ta muốn làm cái gì, cũng sẽ không nói cho cô biết, gần đây bên ngoài đồn đại, tổng giám đốc Dịch thị không có mặt tại rất nhiều sự kiện lớn nhỏ liên tiếp, thái độ này, giống như một người không chuyên nghiệp vậy, khiến mọi người tỏ rõ thái độ không yên lòng.”

Tân Hoành nghe vậy, nhớ lại chuyện xảy ra trong thời gian này, trái tim cũng cứng lại, lúng túng nói: “Chỉ là gần đây anh ấy tương đối bận rộn.”

Dịch Phong Nghiêу cười một tiếng: “Tôi biết gần đây anh ta rất bận, chỉ là, cô thì không biết gần đây anh ta rất bận.”

Trái tim Tân Hoành như bị siết chặt. Bị nói như vậy, lúc này cô mới nghĩ lại, hình như quả thật cô đã làm liên lụy đến anh không ít.

“Tôi Viễn Thịnh đi, nơi này là vị trí ở gần anh ta nhất.”

Nội tâm Tân Hoành khẽ động, chỉ giương mắt, thảng thảng nhìn Dịch Phong Nghiêу: “Vậy anh thì sao? Nói với tôi những chuyện này, mục đích

của anh là gì?”

Trong mắt Dịch Phong Nghiêу chợt ánh lèn vẻ yêu nghiệt, nhìn cô nói thẳng: “Tôi vì tiề̄n.”

“Nhà họ Mạc là một gia tộc lớn, có không ít rắc rối, cho dù Dịch Tân có lật đổ được nó, trong thời gian ngắn nhất cũng không thể nuốt trôi hết. Tôi chính là ở đây chờ trò chơi qua đi, tiện thể ăn hối chút máu thịt của Mạc Thích Thanh, Viễn Thịnh của tôi có thể một bước nhảy xa tới mươi mấy năm. Mà chỉ khi cô ở chỗ này của tôi, Dịch Tân mới có khả năng phân cho tôi nhiều lợi lộc hơn một chút.”

Cứ như vậy, Tân Hoành đ`ang ý với Dịch Phong Nghiêу, ký tên trên hợp đồng, bắt đầu đi làm từ ngày mai, cô vẫn cho rằng, cô chỉ cần làm tốt vai trò của một người vợ là được rồi. Nhưng kể từ khi nghe những chuyện cũ kia, kể từ khi Dịch Phong Nghiêу nói cho cô biết, ở Viễn thị có thể ở gần anh hơn, cô mới biết trên thực tế, cô chưa bao giờ hài lòng như cô vẫn nghĩ.

Cô muốn biết về anh nhiều hơn, hay là, nhiều nhất có thể. Quá khứ, cô không hỏi, bởi vì tính cô là vậy, thấy được anh không muốn nói lời, cô cũng không hỏi tới. Nhưng, hiện tại có một cơ hội, cô có thể hiểu được về anh nhiều hơn, ngay lập tức lòng cô sẽ không yên, làm sao mà có thể an phận được.

Dịch Phong Nghiêу lại nói: “Công việc của cô, trên thực tế thời gian cũng không cần phải cố định, đến trễ về sớm xin nghỉ cũng chỉ là thay đổi chút tiề̄n lương, mà hình như cô cũng không cần thiết chút tiề̄n này.”

Trong lòng Tân Hoành khẽ kinh ngạc, đến trễ về sớm xin nghỉ... Dĩ nhiên cô biết, Dịch Phong Nghiêу là một thương nhân, chắc chắn anh ta sẽ không làm chuyện có hại cho chính mình, nhất định anh ta biết cô sẽ mang tới cái gì tốt cho mình, ít nhất là trên phương diện liên quan đến Dịch Tân.

Điều khó khăn duy nhất chính là, làm thế nào để giải thích với Dịch Tân?

Tân Hoành tựa đài trên cửa sổ xe, lơ đãng nhìn gò má cương nghị của anh.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 228: Tình Yêu Lưu Luyến (14)

Edit: TranGemy

Anh lạnh lùng lái xe, rõ ràng cảm thấy được cô đang nhìn anh, cũng không thèm để ý, có vẻ thật sự rất tức giận.

Hai người trở lại nhà trọ của cô, cô vẫn muốn dụ dỗ anh, nhưng anh lại lạnh lùng tuyên bố: “Anh đói rã, em đi nấu cơm đi.”

Tân Hoành sững sốt. Như vậy có phải là không phù hợp không? Là anh phạm sai lầm, nên là anh tới dỗ dành cô, để cô sai bảo chứ. Böyle giờ, sao lại đảo ngược thế này? Nhìn dáng vẻ anh sai bảo cô mà không có chút áy náy lương tâm, trong lòng cô cắn răng ráng nhịn.

Bấy giờ, đột nhiên Tân Hoành mới tỉnh ngộ, bởi vì nhận công việc vặt kia, cô đã tự làm mình trở thành người đuổi lý giữa hai người.

Không còn cách nào khác, cô gật đầu một cái, chấp nhận việc mình phải xuống bếp.

Mở tủ lạnh ra, mới phát hiện bên trong ngoài đố ăn nhanh, không còn gì cả.

Cô là một người lười nấu ăn, sau đó lại rời khỏi đây mấy ngày cùng với người đàn ông kia, hoàn toàn không cần nghĩ tới chuyện nấu cơm. Lúc này mới phát hiện, không có gì ăn được...

Cô lại không thể lấy đố ăn nhanh ra cho anh ăn...

Cô đi ra khỏi bếp, đại thiếu gia đang ngồi trên salon, hai chân gác lên nhau, thấy cô ra ngoài, hơi bất mãn lườm biếng nhíu mày một cái.

Cô nhịn, vừa muốn mở miệng kêu anh cùng đi mua thức ăn với mình, thì đột nhiên chuông cửa lại vang lên.

Cô kinh ngạc.

Gần đây, vốn là căn phòng này không có người ở, sao bây giờ tự dừng lại có người tới gọi cửa?

Cô đang nghĩ, đã nghe thấy đại thiếu gia lạnh lùng sai bảo: “Còn không mau ra mở cửa?”

Cô hơi cáu: “Thật sự anh rất phách lối đây.”

Cũng không chịu nhìn xem đây là nhà của ai.

Mặc dù nói như vậy, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đi ra mở cửa. Ngay sau đó, cô còn thấy cả kinh hơn.

Người đến là Nguyên Thâm, trên tay giơ lên một túi đồ, cô liếc qua, thấy bên trong đựng nào là gạo, rau, thịt.

Nguyên Thâm lạnh lùng đưa túi đồ cho cô, cô vừa nhận lấy, anh ta đã quay người rời đi.

Bỏ lại Tân Hoành sững sờ đứng yên tại chỗ, cô phát hiện ra, bây giờ Nguyên Thâm càng ngày càng ghét cô. Trước kia cũng không thích, nhưng cũng không tỏ ra chán ghét một cách lộ liễu như vậy.

Cô nâng nâng cái túi nặng trĩu trên tay, người nọ chuẩn bị đồ ăn cũng tốt lắm.

Cô đóng cửa lại, xoay người nhìn anh, gương mặt anh vẫn lạnh nhạt như cũ, thậm chí còn không thèm liếc cô lấy một cái. Cuối cùng cô không nhịn được nữa, bật cười khì khì một tiếng.

Thật ra thì, anh luôn rất cẩn thận, luôn chuẩn bị rất chu đáo, kể cả những chuyện nhỏ như thế này.

Anh nghe tiếng cô cười, lạnh nhạt nhìn cô một cái: “Cười cái gì?”

Cô tiếp tục nhẹ răng với anh: “Gì mà cười cái gì chứ? Vui vẻ thì cười thôi, rất đơn giản mà.”

Anh hờ lạnh, quay người đi ra chỗ khác.

Cô mang đĩa vào bếp, dọn dẹp một chút rồi làm cơm cho hai người.

Dịch Tân ngồi trên ghế sa lon, nhìn chằm chằm ti vi, nhưng tai thì vẫn chú ý động tĩnh trong bếp, đợi nghe được những âm thanh bình dị từ bếp vọng ra, trên môi anh mới hiện lên nụ cười tự mãn.

Lại nghĩ đến một chuyện, hơi cân nhắc một chút, anh cầm điện thoại ra ngoài ban công.

Điện thoại vừa thông, bỗng nhiên giọng nói của anh trở nên lạnh lẽo: “Dịch Phong Nghiêу, cậu thuê ai tới chạy việc vặt vãnh hả?”

Đầu bên kia giống như sớm đã có chuẩn bị, đối mặt với Dịch Tân, vẫn cười bất cần đời như cũ: “Tân Hoành à? Chính cô ấy muốn tới chỗ tôi làm việc, tôi làm sao có thể cự tuyệt?

“Nếu cậu không tốn hơi nói lời lôi kéo, cô ấy có thể bị cậu lừa gạt vậy sao?”

Dịch Phong Nghiêу ở đầu dây bên kia nhún nhún vai: “Anh muốn nói sao thì tùy, tôi cũng chỉ nói cho cô ấy biết, anh bình thường rất bận rộn, còn phải tốn công chăm sóc cho cô ấy, cô ấy đã không thể giúp được gì, thì cũng có thể học cách tự chăm sóc mình.”

Dịch Tân hờ lạnh: “Tự chăm sóc mình? Ví dụ như đến đó cho cậu sai bảo?

Dịch Phong Nghiêu cười: “Giải quyết chuyện nội bộ của vợ chồng các anh, không cần nhắc đến tôi, anh cũng biết, chuyện này tôi cũng phải nghe theo Tân Hoành.”

Ánh mắt Dịch Tân liếc về phía cửa phòng bếp, đột nhiên trở nên sâu xa, rã lại nói vào điện thoại: “Chuyện của Nghê Tranh, cậu cũng nên chấm dứt tại đây đi.”

Dịch Phong Nghiêu sững sờ, rõ ràng bị đờ đẫn một chốc, một hồi sau, mới cợt nhả tản gẫu: “Lòng dạ đàn bà, không giống anh đâu Tiểu Tân à,”

Dịch Tân từ chối cho ý kiến: “Tóm lại chuyện này chấm dứt ở đây, cũng coi như cậu giúp tôi… tất nhiên tôi cũng sẽ báo đáp cậu.”

Dịch Phong Nghiêu suy nghĩ một chút, chợt cười nói: “Yến Thanh đi tìm anh? Đối với cậu ta, anh thật nhân từ, người không biết, còn tưởng anh với cậu ta… Nhưng, làm sao anh biết được thật sự tôi không coi trọng mỹ nhân phong tình vạn chủng* kia? Bởi vì anh, tôi mới động tình với cô ta, lúc này, đột nhiên anh lại muốn tôi buông tay, có phải là quá tàn nhẫn không?”

*phong tình vạn chủng: đủ loại phong tình: chỉ người phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ

Dịch Tân cười lạnh: “Dịch Phong Nghiêu, bắt đầu từ khi nào, cậu cũng phí công sức đi nói mấy lời dối trá ngu ngốc này?”

Dịch Phong Nghiêu cười một tiếng: “Ok, tôi đã nghe ý với anh, sẽ không chủ động đi trêu chọc người phụ nữ kia, coi như giúp anh bán cho Yến Thanh một cái nhân tình. Nhưng, nếu cô ta cứ muốn quần lây tôi, anh cũng biết, từ trước tới nay tôi là người sẽ không quá cự tuyệt trước mĩ nhân… Đây là sự thật. Cho nên, phiền anh chuyển lời cho Yến Thanh, bảo anh ta tự quản người phụ nữ của mình cho tốt.”

Dịch Tân không nhịn lời nữa, trực tiếp cúp điện thoại. Cùng lúc đó, ở bên kia Dịch Phong Nghiêu cũng ấn nút ngắt kết nối. Quả thật hai người rất ăn ý.

Dịch Tân đi tới cửa phòng bếp, nhìn Tân Hoành đeo tạp dề đang bận rộn, trong lòng mầm nhũn, nhưng biểu tình trên mặt vẫn cứng đờ như gỗ, lại nhanh chóng xoay người rời đi.

Sau khi Tân Hoành làm xong bữa tối, không thấy bóng dáng Dịch Tân đâu, gọi một tiếng, mới thấy anh lạnh lùng đáp, anh đang sửa sang lại phòng.

Trong lòng cô thoáng chút ngạc nhiên, theo tiếng nói đi tới, mới thấy quả nhiên Dịch Tân đang dọn dẹp phòng. Trước đó cô đã cố ý nói...: “Ngoài phòng ngủ chính, thư phòng, còn dư một gian phòng, anh muốn ở thì tự đi mà quét dọn.”

Cô nói nửa đùa nửa thật, cô không tin anh không nghe ra được, thế mà bây giờ, người đàn ông này không biết bị cái gì kích thích, thật sự đi dọn dẹp căn phòng đó.

Lúc cô đi nấu cơm anh còn ngã xem ti vi trong phòng khách. Giờ cô mới nấu cơm xong, phòng của anh đã được quét dọn đâu ra đây.

Cô đứng một bên cửa, không hài lòng hỏi: “Buổi tối không có ý định ngủ cùng em sao?”

Cô cố ý chọc giận anh, thế mà anh lại xoay người lại, nhàn nhạt nhìn cô: “Ừ, anh ngủ ở chỗ này.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 229: Tình Yêu Lưu Luyến (15)

Edit: TranGemy

Cô bị vẻ mặt ôn hòa của anh chọc giận, cực kì muối mè, vậy sao anh không trực tiếp vỗnhà anh mà ngủ một mình đi? Suy nghĩ một chút, vẫn không nói ra mà chỉ bỏ lại một câu: “Đây là tự anh nói đấy.”

Nói rã, cô xoay người, đi về phía phòng ăn: “Ăn cơm.”

Cho nên cô không nhìn được khéo môi Dịch Tân khẽ cong lên ngay khi cô vừa quay lưng.

Hai người ăn cơm cùng nhau, cũng coi như hòa hợp, chỉ là từ đầu tới cuối Dịch Tân không nói lời nào mà thôi. Mà Tân Hoành nhớ tới hành động trước đó của anh, cảm thấy lần này anh có chút quá đáng, cũng không chủ động để ý đến anh, không có ý định cho anh thêm cơ hội để kiêu ngạo.

Hai người không ai nói chuyện với ai, chỉ có thỉnh thoảng vẫn trao đổi qua nét mặt.

Hay chính là, Tân Hoành trừng anh, anh không thèm để ý đến cô, hoặc là, Tân Hoành trêu chọc anh, anh cũng không thèm để ý đến cô.

Buổi tối sau khi tắm xong, anh không nói tiếng nào, tự mình quay về căn phòng cho khách mình vừa dọn dẹp. Tân Hoành giận đến mức thiếu chút nữa thuận tay cầm lên cái gối ôm ném về phía bóng lưng phách lối của anh.

Đã cầm trong tay rã, suy nghĩ một chút, lát nữa có roi xuống đất cũng là chính mình phải đi nhặt lên, mới từ bỏ ý định này. Vì vậy, lại đặt xuống.

Đứng dậy, cô hơi bức mình trở về phòng. Tắt đèn, đi ngủ.

Trong bóng tối, cô lắng tai ngóng tiếng động bên ngoài, hãi lâu, nhưng một chút động tĩnh cũng không có. Cô có hơi mất mát, lúc trước anh gấp gáp ôm cô đến nóng rực, cô biết anh muốn bao nhiêu. Lúc này, có thể ở chung một chỗ với cô, mà lại tha cho cô, cách giải thích suy nhất chính là, anh giận thật rã.

Tân Hoành thở dài một cái, kéo chăn kín đầu, muốn cô nói với anh thế nào đây? Tìm lý do thế nào để mà thuyết phục anh đây?

Trần trọc trở mình, nghĩ mãi không ra lý do, cảm thấy như càng nằm càng tỉnh ra.

Trong lòng cô nóng nảy, đột nhiên ngã bật dậy, vén chăn lên, xuống giường.

Dịch Tân nằm ở trên giường, đôi mắt nhắm hờ, tinh thần cũng cực kỳ tĩnh táo. Chỉ là, anh không giống Tân Hoành, không phải anh không ngủ được, căn bản là anh không định ngủ.

Anh đang đợi cô tới.

Dĩ nhiên, anh cũng không khẳng định 100% cô sẽ tới, chỉ là lúc này, thấy tâm trạng chờ đợi cũng không tệ. Nếu như thật sự cô không đến, lúc đó chắc chắn cô sẽ rất thảm, nhất định anh sẽ đòi lại cả gốc lẵn lai.

Anh không cho rằng vì cô mà anh bị ảnh hưởng xấu, ngược lại, vì có cô bên cạnh, anh mới có thể cởi bỏ sự tàn độc của mình. Đối với anh, đây cũng là một loại đặc ân, những lúc ở bên cô, anh chỉ muốn có thể như vậy mãi mãi, không bao giờ cần để ý tới thế giới bên ngoài nữa.

Có cô ở nhà, mỗi một ngày, anh đều muốn mau chóng về nhà cùng cô.

Cô không có ở nhà, anh cũng không muốn rời khỏi đây một bước, chỉ muốn ở nhà đợi cô, hèn mọn chờ đợi, nói không chừng lúc nào đó sẽ đột nhiên thấy cô mở cửa về nhà. Khi đó, anh sẽ không để cho cô rời đi nữa.

Sự chờ đợi lúc đó, không có hi vọng, nỗi tuyệt vọng hành hạ anh đến gần như sụp đổ, nhưng đồng thời sự chờ đợi ấy lại như dòng nước ấm từ mỉ chay quanh con tim, cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Lúc này, chỉ vì biết, cô đang ở bên ngoài cách một bức tường.

Cho dù cô có tới hay không, lúc nào anh cũng có thể ôm cô vào trong ngực, như trong quá khứ.

Chỉ là trong lòng anh, vẫn hy vọng cô sẽ chủ động sang đây.

Thực sự giận cô, bởi vì anh nghĩ không ra, tại sao cô phải chạy đi làm cái công việc kia? Cô muốn làm phiền dịch, anh có thể hiểu được, bởi vì đó là thứ cô yêu thích, hơn nữa cũng không tốn nhiều thời gian.

Nhưng công việc trợ lý kia...

Đột nhiên trong đầu lóe lên, hình như anh đã hiểu rõ ràng rồi.

Mặc dù Dịch gia không liên quan đến Viễn Thịnh, nhưng Dịch Phong Nghiêu rất thủ đoạn, lĩnh vực hoạt động cũng gần giống với nhà họ Dịch.

Dịch Tân cười tự giễu một tiếng, anh hiểu được cô muốn làm gì.

— — Cô muốn hiểu về anh, muốn biết được anh ở đâu khi không ở bên cô.

Trên cửa có tiếng động nhỏ truyềnl đến, anh lập tức hoàn hồn, trong nháy mắt trở nên vui vẻ.

Cô đến rồi.

Anh giả vờ nhắm mắt ngủ, chỉ căng tai nghe tiếng cô nhẹ nhàng mở cửa, rồi đóng cửa, lặng lẽ bò đến bên giường anh, vén một góc chăn lên,

sau đó, cả thân thể áp vào ngực anh.

Không ngờ lại chạm phải làn da bóng loáng của anh, cô hơi kinh hãi, thủ hạ phía dưới cũng nhanh chóng nóng rực căng thẳng đứng lên.

Đến lúc này rã, tất nhiên cô cũng sẽ không ngốc đến độ tin rằng người đàn ông này đang ngủ. Cô lén án: “Anh lại có thể không mặc quần áo!”

Anh cười khẽ, giơ tay lên, ôm chặt thân thể cô áp sát vào ngực mình lần nữa: “Chỉ là anh không muốn phụ lòng em nửa đêm phải phí công leo lên giường anh.”

Anh đắc ý lại phách lối cười làm cô càng lúng túng, cũng không nói được gì, đúng là nửa đêm, cũng đúng là cô leo lên giường anh. Là cô làm chuyện xấu còn bị anh nắm được thóp...

Nói lý không được, cô đổi giọng dịu dàng, vòng bàn tay nhỏ bé quanh hông anh, ở trong ngực anh thấp giọng nói: “Không có anh, em không ngủ được.”

Dứt lời, đột nhiên vật chống đỡ phía dưới lại cứng rắn nóng rực thêm một phen.

Người nào đó còn ác ý di chuyển, cố tình cọ xát vào nơi riêng tư của cô vài lần, cô làm sao mà chịu được loại kích thích này, lúc này cả người đều nóng lên mềm nhũn ở trong lòng anh.

Tuy nhiên anh lại muốn trêu chọc cô, lúc này đang cố gắng áp chế xuống, chính anh cũng không cảm thấy dễ chịu gì, căng thẳng khàn giọng cất tiếng: “Biết sai chưa?”

Cô mềm mại ở trong lòng anh gật đầu: “Ừ, biết sai rã, anh tha thứ cho em được không?

Anh lại cọ xát vào cô qua lớp quần, cô chỉ cảm thấy một dòng nước ấm, thân thể đã sớm ướt át. Lúc này anh mới lật người, đè cô xuống dưới thân mình: “Được, chúng ta đi hủy hợp đồng.”

Mặt cô xuất hiện mẩy vạch đen, ngượng ngùng nói: “Trừ cái này...”

“Thật sự muốn đi?”

Cô cắn môi: “Ủ”

Anh nghĩ một chút, có vẻ thật sự không hài lòng: “Em như vậy, làm anh rất không vui.”

Thế nhưng cô lại ngây ngốc bật thốt lên: “Vậy em để cho anh vui vẻ?”

Nói xong, cô nghe thấy tiếng cười trầm thấp của người nào đó, thân thể còn có chút run rẩy, lúc này mới phát hiện ra, lời này đặt trong tình cảnh trước mặt, có nghĩa khác xa đến mức nào...

Cô vội nói: “Ý của em là, em muốn thuộc tội?”

Anh trầm mặc. Cô cho rằng anh đang suy nghĩ để cho cô thuộc tội thế nào, thế nhưng anh chợt từ trên người cô ném xuống, lại trở về bên cạnh người cô: “Em hãy làm anh vui vẻ đi.”

Úm ba la, cầu thanks, cầu comment ah! 3

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 230: Bồi Thường Thịt

Edit: TranGemy

Cô sững sờ, ngẩn ra hỏi anh: “Có ý gì?”

Anh dù bận nhưng vẫn ung dung, đặt hai tay ra sau gáy, lười biếng nói: “Để em tới bồi thường cho anh.”

Thiếu chút nữa thì cô nghẹn thở, anh cần phải nói rõ ràng như vậy sao?...

Cô cắn chặt răng, nhắm mắt lại, thấy chết không sợ: “Đến đây đi!”

Trong bóng tối anh cũng có thể cảm nhận được biểu tình như tráng sĩ bị tráng ra trận của cô, cười thầm trong lòng, nhưng giọng nói ngoài miệng vẫn lạnh nhạt như cũ: “Em lên.”

“Hả?”

“Là em muốn bồi thường, dĩ nhiên là em phải chủ động rồi. Trước kia là em hưởng thụ, lần này, đổi lại là em lấy lòng anh.” Anh nói không nhanh không chậm.

Tân Hoành chỉ cảm thấy như máu toàn thân chảy ngược, vừa xấu hổ vừa tức giận, rồ lại thấy may mắn vì lúc này trong phòng không bật đèn.

Không muốn để anh thấy đáng vẻ cô quắn bách, cô nắm chặt tay thành nắm đấm, cắn răng lật người một cái, dạng chân ngã lên thắt lưng của anh.

Ngay sau đó nghe thấy anh rên lên.

Cô cho là động tác của mình quá mạnh, làm anh bị đau, cuống quít muốn bò xuống thì tay anh lại hung hăng nắm lấy eo cô, khàn giọng nói: “Không cho trốn, tiếp tục.”

Cách lớp vải áo ngủ mỏng manh, cô chỉ cảm thấy bàn tay to ấm áp của anh càng nóng rực hơn, lòng cô thì như bị cái gì trêu trọc, thân thể đã vô lực, nếu không phải eo còn bị anh khống chế, lúc này quả thật cô rất muốn trốn.

Chuyện giữa cô và anh, cô chưa từng chủ động thế này, những khi Dịch Tân chủ động đã khiến cô rất xấu hổ rã, thỉnh thoảng cô thử trêu chọc anh một chút lại ngay lập tức biết ngay thế nào là làm bậy thì không thể sống, lần này lại muốn cô làm thế nào đây.....

Cô ngã trên người anh, nhưng lại chậm chạp không có động tĩnh gì, người đàn ông phía dưới dường như không có bao nhiêu kiên nhẫn. Tay dùng sức một chút, nâng cô thể cô lên, cô lại cho rằng anh muốn tha cho cô, lập tức phối hợp động tác để chuyển vị trí cho anh.

Nào ngờ, cô vừa muốn rời đi, đột nhiên hai bàn tay đặt ngang hông cô lại dùng sức, áp cô trở lại trên người anh một lần nữa.

Thân thể đột nhiên bị mở ra, kích thích phía dưới gần như làm cô không chịu nổi, cô thét chói tai, anh cũng thấp giọng gần nhẹ một tiếng.

Cô hoàn toàn không còn hơi sức nữa, nằm bò sấp trên thân thể anh, chỉ có thể kịch liệt thở gấp, cố gắng phục hồi nhịp thở.

Tay anh luồn vào trong, gạt áo ngủ cô ra, chạm vào tấm lưng trần của cô, vuốt dọc một đường xuống phía dưới.

Chỉ chốc lát sau, cả người cô đã bị anh trêu chọc cho run lẩy bẩy. Thế mà anh còn không chịu bỏ qua, ở bên trong cơ thể cô nhưng không có động tác gì, chỉ dùng tay vuốt ve khắp người cô, ngược lại càng làm cô khó chịu hơn nữa.

Rốt cuộc, cô cũng không chịu được nữa, giọng mềm nhũn khẽ cằn: “Xin anh đây, anh tới đi.”

Anh cười một tiếng khàn đục bên tai cô, lật người đè cô xuống dưới, chỉ mở miệng nói một tiếng: “Tốt.” Giọng nói khàn khàn khiến người ta lạc hẳn.

Thì ra anh vẫn luôn nhẫn nại, anh chính là chịu đựng để cô mở miệng cầu xin anh trước! Trong lòng Tân Hoành giận dữ nghĩ, nhưng cũng chỉ là thoáng qua, sự chú ý của cô nhanh chóng bị anh đoạt mất.

Động tác của anh vừa nhanh vừa kịch liệt, hình như đã phải nhẫn nại rất lâu, lúc này một khi bắt đầu, lập tức không thể khống chế lại được, anh muốn hoàn toàn phát tiết, cả người Tân Hoành nhũn ra.

Suốt đêm, rõ ràng cô chỉ cảm thấy cả người vô lực đến hổng mất rã, nhưng lại có thể hết mình phôi hợp với anh, hoàn toàn làm theo những gì anh muốn.

Sau đó, cô bị anh hành hạ cả một đêm, đến sáng sớm, khi ánh sáng chiếu vào sàn nhà, cô mới nhớ ra sáng nay phải đi làm, mới tỉnh táo lại đôi chút.

Đúng lúc này, cô nhìn rõ cảnh vật xung quanh, cả người run một cái.

Vẫn bị người đàn ông kia ôm chặt, anh cảm nhận được động tác của cô nhưng cũng không dừng lại, chỉ hỏi: “Sao thế?”

Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh, rốt cuộc cũng xác định được là mình không hoa mắt, cô kêu to: “Dịch Tân, anh ôm em đến phòng khách làm gì!”

Anh, không biết anh đã ôm cô đến phòng khách từ lúc nào! Rốt cuộc khi nào thì anh thừa dịp cô thèm chí mơ hồ mà lừa gạt đến đây?

Anh hơi ngừng lại, tà ác cười một tiếng: “Bây giờ mới phát hiện ra à?”

Cô hung hăng trường anh, nhưng đột nhiên anh lại dùng sức, làm cô cong người bám lấy anh.

Anh gầm nhẹ, lại khàn giọng nói: “Phòng kia nhỏ quá, nơi này rộng rãi hơn. Hơn nữa, hôm qua anh cũng nói với em rã, anh thích ở trên ghế sa lon hơn.”

Cô cúi đầu, rướn người về phía trước cắn lên vai anh.

Anh kêu rên, lại ôm cô đứng dậy: “Được rã, được rã. Chúng ta trở về phòng.”

Cô cúi kỉnh suy nghĩ, lúc này mới dịu dịu xuống.

Anh ôm cô đi về phía phòng ngủ, nhưng cuối cùng lại trực tiếp đi vào phòng tắm. Tân Hoành vừa nhìn thấy tình huống trước mắt, đột nhiên trong lòng dội lên dự cảm không lành, lập tức gào thét.

Dịch Tân cười ác ý.

Đến khi hai người đi ra lần nữa, Tân Hoành đã gần như rơi vào hôn mê.

Dịch Tân đặt cô lên trên giường, đến hơi sức đắp chăn cô cũng không có, mắt vẫn nhắm nghiền. Anh cười yêu chiêu, giúp cô kéo chăn, lại hôn lên trán cô, rã mới thỏa mãn mặc quần áo vào.

Nhanh chóng sửa sang lại, anh quay đầu nhìn cô vẫn im lìm ngủ trên giường, môi nâng lên một nụ cười hả hê.

Đột nhiên Tân Hoành giật mình, mở mắt lần nữa thì người đàn ông kia đã không còn ở đây.

Lại nghĩ tới hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm, chỉ là cô.....

Cô với tay cầm đồng hồ đếm giờ giường xem, 12 giờ.

Hít sâu nhắm mắt lại, quấn chăn lên người, cô xuống giường tìm điện thoại, tắt máy.

Nhất định là người đàn ông kia cõi ý!

Tân Hoành đang tức giận suy nghĩ thì đúng lúc này nghe thấy tiếng mở cửa, rõt cuộc cõng không nhịn được mà phát tiết.

Cô bước nhanh ra khỏi phòng, quả nhiên trông thấy tên c`âm thú kia áo mõm chỉnh tề vừa từ ngoài trở v`ề. Cô khẽ híp mắt lại, cấm tức nhìn anh.

Anh nhìn cô, đôi mắt chọt thâm tr`âm xuõng.

Người cô chỉ bọc một lớp chăn mỏng, cởi lộ ra một khoảng lớn, thậm chí còn nhìn thấy những dấu hôn anh lưu lại trên da thịt trắng noãn trước ngực cô. Lòng anh vừa động, không nhịn được lại nghĩ tới, lúc này dưới cái chăn kia cô không mặc gì cả.....

Ánh mắt của anh bám chặt lấy cô, mang theo vẻ chiêm huu và xâm lược, dù cô chậm hiểu cũng cảm thấy được sự nguy hiểm, cả người run lên, trách móc: “Anh là đ`ồc `âm thú.”

Nói xong, đã nhanh chân chạy v`ề phòng ngủ, lại tức giận đóng mạnh cửa.

Chương mới đã v`ề bản ^^. Dnay sắp Tết đang bận rộn là bận nhưng vẫn tranh thủ, còn phải chạy trước để Tết đi chơi vẫn có truyện post, hihi.

Mai mi`ền Bắc lại rét, các bạn mi`ền Bắc nhớ giữ ấm và theo dõi truyện đ`ầu nhé ^^!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 231: Đến Lượt Anh Bồi Thường?

Edit: TranGemy

Tân Hoành vào trong phòng ngủ, cũng không sốt ruột như trước. Cô quấn chăn ngồi trên giường suy nghĩ, dù sao cũng đã trễ rồi, cô có thể từ từ mà đi.

Chỉ là, tại sao cùng là cả đêm tham lam lạc thú, cô thì ỉu xìu như bị rút xương, mà người nọ lại có tinh thần sảng khoái như vậy? Nhìn dáng vẻ mặt người dạ thú của anh, chắc chắn là vừa tan làm ở công ty trở về.

Lúc này cơ thể còn rất mệt mỏi đau đớn, Tân Hoành âm thầm quyết tâm về sau nhất định phải biết tiết chế.

Không nhanh không chậm tìm quần áo mặc lên, vào nhà tắm rửa mặt, lúc ra đến cửa lại nghe thấy có động tĩnh trong phòng bếp truyền ra. Cô theo tiếng động đi vào, chỉ thấy người đàn ông kia mặc tạp dề, đang chuyên tâm xào rau.

Cô buồi cười “Phì” ra một tiếng.

Anh nghe thấy tiếng cô, quay đầu lại nhìn, ánh mắt nhìn cô từ trên xuống dưới mang theo vẻ bắn khoăn rõ rệt, cười khẽ: “Sao ăn mặc chỉnh tề vậy?”

Cô cúi đầu, nhìn lại mình một lượt, đố bình thường mặc ở nhà thôi mà.

Lúc này mới tỉnh ngộ nghĩ ra người đàn ông này đang ngụ ý cái gì, cô néo mắt nhìn anh: “Nếu giờ trong tay em mà có cái gối, nhất định em sẽ

đập cho anh một trận!"

Đôi mắt anh cong cong quyến rũ, cười nói: "Em nói vậy là đang muốn ám chỉ với anh, bây giờ lập tức cùng em về giường à?"

Cô bị ngôn ngữ của anh trêu chọc cho rùng mình một cái, đợi đến khi phản ứng kịp thì lại tức không làm gì được.

Nhưng anh lại làm ra vẻ mặt khổ sở nói: "Nhưng bây giờ anh đang nấu cơm, em chịu khó chờ một chút?"

Chờ cái đần anh!

Tân Hoành quyết định triệt để ngó lơ anh, lắc đầu chấp nhận xoay người đi ra ngoài.

Cô nhận thua.

Dịch Tân nhìn chằm chằm bóng lưng cô, lại tiếp tục nấu cơm.

Ở đây là nhà trọ của Tân Hoành, cô lại mời không nổi người giúp việc, lúc này, đến đại thiếu gia cũng đi làm cơm rã, đương nhiên việc còn lại chỉ có thể là tự cô làm.

Nhanh chóng dọn dẹp gọn gàng lại phòng khách bừa bộn, lại đi tới phòng ngủ cho khách, vừa mở cửa ra, cảnh tượng trước mắt có thể dùng câu "cảnh hoang tàn khắp nơi" để miêu tả, lập tức làm mặt cô nóng bừng.

Chuyện này..... Căn phòng cũng không lớn, nhưng trên giường, trên đất, chỗ nào cũng xộc xệch, nhìn một cái là có thể tưởng tượng ra tình huống kịch liệt đêm qua. Trí nhớ về chuyện * * * * hôm qua liên tục hiện lên trong đầu, thân thể cô cũng nóng ran, vội vàng lắc mạnh đầu, tập trung ý chí, cắn răng đi vào, nhanh chóng sửa sang lại một chút.

Đến lúc cô đi ra với khuôn mặt đỏ dù, Dịch Tân đã chuẩn bị xong bữa trưa, vừa nhìn thấy bộ dạng của cô, lại hỏi: "Sao mặt em đỏ thế?"

Tân Hoành cắn răng không nói.

Dịch Tân đưa mắt nhìn phía sau cô, liếc qua phòng khách và cửa phòng ngủ, chợt như bừng tỉnh hiểu ra, chớp mắt một cái ló ra vẻ tà khí.

Tân Hoành ai oán nhìn anh, đanh giọng nói: “Ăn cơm.”

Dịch Tân nhún nhún vai, không trêu cô nữa.

Sau khi hai người ăn xong, đến lúc nghỉ ngơi, Tân Hoành trở về phòng mình thay quần áo chuẩn bị đi làm.

Dịch Tân ngồi ở trên ghế sa lon, dù bộn vẩn ung dung cảm khái: “Anh còn tưởng rằng em sẽ nghĩ dù sao buổi sáng cũng đã trốn rã, vậy buổi chiều dứt khoát cũng không đi luôn chứ.”

Tân Hoành liếc anh: “Em là người như thế sao?”

Dịch Tân ý vị cười sâu xa một tiếng, hỏi ngược lại: “Em nói đi?”

Tân Hoành trả lại anh một nụ cười cao thâm, xoay người trở về phòng thay quần áo.

Thật ra thì, cô đúng là như vậy!

Tới trễ sẽ nghĩ, dù sao cũng đã trễ rã, vậy chậm chút nữa cũng không sao. Nếu quá muộn sẽ nghĩ, dù sao cũng đã muộn như vậy rã, vậy trực tiếp không đi nữa cho rã.

Dịch Tân đúng là hiểu rõ cô.

Chỉ là tình hình hôm nay có hơi khác, ngày đầu tiên đi làm, cũng không thể quá kiêu ngạo được..... Thật ra thì hôm nay mà là ngày thứ 2, thứ 3 hay thứ 4, lòng cô sẽ hoàn toàn không có nỗi đau đớn như thế.

Tân Hoành đổi sang một bộ váy Dior trong bộ sưu tập mới, phối hợp thêm trang sức nhẹ nhàng trang nhã, lúc xuất hiện trước mặt Dịch Tân lần nữa, lông mày anh lập tức nhăn tít lại.

“Em xác định mặc như vậy có thể ra ngoài à?”

“Em đi chạy cái việc vặt ấy còn phải trang điểm?”

Tân Hoành hít sâu một hơi, kiên nhẫn dỗ dành anh.

“Quần áo này thật sự có thể mặc ra ngoài, chẳng qua là nó nhìn có vẻ công sở thôi, không thể mặc ra đường là những đồ mặc ở nhà vừa to vừa rộng mà anh cho là tốt kia kia.....”

“Anh cho rằng em muốn trang điểm à? Bà đây trang điểm một lần cũng lười muốn chết, nhưng đây là ngày đầu tiên đi làm, cái này gọi là lịch sự.....”

Người nào đó vẫn không cam lòng hừ lạnh, liếc cô: “Vậy em đến làm trợ lý cho anh?”

Tân Hoành đã dùng hết kiên nhẫn, đôi mắt đẹp ngang ngược: “Tối hôm qua em đã bồi thường cho anh rồi, anh cũng rất hưởng thụ còn gì, bây giờ không phải là muốn giở trò đấy chứ!”

Đôi mắt sắc của Dịch Tân có chút buồn bã: “Vậy đến lượt anh bồi thường, em tới chỗ anh đi?”

Tân Hoành bất đắc dĩ nhìn trần nhà.

Cuối cùng, Tân Hoành phải nói hết nước hết cái, mới dụ dỗ được người nào đó đưa cô tới công ty. Chỉ là trước khi xuống xe, lại tiếp tục chặn cô lại, nhắc lại ba nguyên tắc:

Một, không được nhìn Dịch Phong Nghiêu quá ba giây.

Hai, đối với những người đàn ông khác, cũng như những người phụ nữ có ý đố khéo, không được nhìn.

Ba, nhận được điện thoại của Dịch Tân phải lập tức bỏ qua công việc đang làm, tập trung tinh thần nói chuyện với anh, anh nói gì phải nghe nấy.

Tân Hoành liên tục gật đầu hai lần, đến lần thứ ba, động tác hơi chậm lại, người nọ đã không hài lòng, hừ lạnh: “Có ý kiến? Vậy chúng ta về

nhà.”

Nói xong, đã bắt đầu khởi động xe.

Tân Hoành vội kéo tay anh lại: “Không phải, không có ý kiến. Em chỉ muốn xác định lại anh nói điện thoại, là gọi điện hỏi han bình thường thôi, đúng không?”

Dịch Tân nghe vậy, môi chợt cong lên một nụ cười tản tỉnh, ánh mắt dây dưa bám lấy người cô: “Em muốn cùng anh nói chuyện điện thoại không bình thường? Có thể, em biết đấy, cho dù em có bao nhiêu yêu cầu, anh đều sẽ thỏa mãn em.”

Tân Hoành bị ánh mắt càn rỡ tà ác của anh nhìn đến cả người run lên, cuống quít mở cửa xe đi xuống: “Không có, em chỉ muốn nhận được cuộc điện thoại bình thường thôi.”

Sau đó, cô quay người chạy như ma đuổi vào trong tòa nhà văn phòng cao tầng.

Dịch Tân ở trên xe, ánh mắt xuyên qua kính cửa xe nhìn theo bóng dáng cô, cười rất vui vẻ.

Tân Hoành lên đến tầng cao nhất thì đối diện với một cái bàn trống không, Serena không có ở đây. Tân Hoành đang suy nghĩ, chẳng lẽ Serena cũng đến muộn? Đột nhiên điện thoại trên bàn vang lên, sau đó, có giọng đàn ông nóng nảy truyền đến: “Vào đi!”

Tân Hoành sững sốt một chút, nhìn về phía cánh cửa lớn đang đóng chặt của phòng làm việc tổng giám đốc.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 232: Yêu Vào Xương Tủy

Edit: TranGemy

Tân Hoành phản ứng chậm ba giây mới quay đầu lại, nói về phía điện thoại trên bàn: “Serena không có ở đây, tôi là Tân Hoành.”

“Tôi biết rõ cô là ai. Chính là gọi cô đây!” Giọng điệu thể hiện rõ sự thiếu kiên nhẫn, nói xong, liền nóng nảy dập máy kết thúc cuộc nói chuyện.

Tân Hoành bất đắc dĩ, cam chịu chấp nhận đi vào.

Dịch Phong Nghiêng đứng sau bàn làm việc rộng rãi, chân mày nhíu chặt, nhìn chằm chằm Tân Hoành, bất lực vỗ trán: “Mặc dù tôi có ám chỉ đến việc đi trễ về sớm không thành vấn đề, nhưng cô cũng không thể lớn lối như vậy được, ngày đầu tiên đi làm đã nghỉ cả một buổi sáng? Cô như vậy, còn để cho tôi chút uy tín nào trước mặt các nhân viên khác không?”

Tân Hoành nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hỏi lại: “Ý anh nói nhân viên khác là chỉ Serena sao?”

Phòng làm việc của tổng giám đốc ở tầng này, cũng chỉ có Dịch Phong Nghiêng, Serena và Tân Hoành cô là ba người mà thôi.

Dịch Phong Nghiêng không ngờ lại bị cô chặn họng, nóng nảy nói: “Vấn đề trước mắt nghiêm túc như vậy, cô còn có thể suy nghĩ vẫn vơ được sao? Lúc tôi và cô nói chuyện, cô không cần suy nghĩ nhiều như vậy.”

Tân Hoành gật đầu.

Thật ra thì trong lòng cô cũng rất xấu hổ, cô biết làm như vậy, thể hiện ý tứ rất rõ ràng là không để ông chủ lớn Dịch Phong Nghiêu này vào trong mắt, đang định nói xin lỗi. Lời đã ra đến đâu môi rã, đột nhiên cô lại ngừng lại.

Cô nhìn Dịch Phong Nghiêu, trước mặt loại đàn ông này, càng thể hiện mình yêu thế, anh ta sẽ càng không dễ dàng bỏ qua như vậy. Nếu lúc này cô nói xin lỗi, nói không chừng anh ta có thể sẽ lập tức hất mũi lên trời, bắt cô viết một bản kiểm điểm cũng nên, tường trình tại sao lại đến trễ? Vì ở cùng với ai mà bị trễ? Làm những gì? Mà cô, cũng không thích mình và chuyện riêng tư của mình bị người ta mang ra nhạo báng.

Nghĩ như vậy, Tân Hoành bình tĩnh ngược mắt lên nhìn anh ta, nhẹ giọng hỏi ngược lại: “Cho nên ý của anh là, anh không muốn tính toán gì nữa, vậy là anh muốn đổi ý?”*

*Lời của Editor: Ở đây, mình hiểu ý Tân Hoành là nói việc Dịch Phong Nghiêu thuê cô ấy là một sự tính toán, nên nếu không muốn nghĩ nhiều, không phải tính toán gì nữa thì chính là không cần thuê cô ấy nữa. (Giải thích cho bạn nào không hiểu đoạn này, vì mình cũng nghĩ mãi...) – TranGemy DĐLQĐ

Đột nhiên Dịch Phong Nghiêu lại bị cô chặn họng, hoàn toàn không nói ra lời nữa.

Nhin Tân Hoành một cái, bất đắc dĩ phất tay qua loa: “Thôi được rã, coi như tôi chưa nói gì.”

Nhưng vẫn không cam lòng u oán nói: “Cô và Dịch Tân thật đúng là vợ chồng!”

Tân Hoành cười một tiếng: “Vậy tôi đi ra ngoài?”

Dịch Phong Nghiêu buông bức phất phất tay về phía cô.

Tân Hoành cũng không kiêm chuyện nữa, chỉ cười cười rồi đi. Ra đến cửa, lại bị Dịch Phong Nghiêu gọi lại: “Chờ một chút, sang quán cà phê đổi

diện mua giúp tôi một ly cà phê về đây.”

Tân Hoành quay đầu lại, chân mày hơi nhíu, hờnghi hỏi: “Anh mà cũng uống cà phê bên ngoài à? Người như anh không phải sẽ tận dụng giá trị mà bắt tôi đi pha cà phê mới đúng chứ?”

Dịch Phong Nghiêu phẩy phẩy tay, cười một tiếng: “Xin lỗi, người cô nói đó là Dịch Tân. Còn từ nhỏ tôi đây đã sống rất bình dị gần gũi, cho nên... Đi đi.”

Đối với câu “Từ nhỏ tôi đã sống bình dị gần gũi”, Tân Hoành cũng không có ý kiến gì, chỉ gật đầu, ra cửa mua cà phê.

Mặc dù cô biết, Dịch Phong Nghiêu chỉ muốn mượn cơ hội sai bảo cô để trừng phạt cô tội không để cơn giận của anh ta vào trong mắt thôi.

Được rã, cho dù là bình dị gần gũi, cũng không thể không có yêu cầu đặc biệt về khâu vị cà phê như vậy được chứ...

Anh ta là muốn cà phê đen? Mocha? Hay là Espresso?

Tân Hoành lắc đầu một cái, đi vào quán cà phê.

Tân Hoành vừa đi tới quầy phục vụ, còn chưa nói muốn mua gì, đã nghe thấy đối phương nhỏ giọng gọi một tiếng: “Tân Hoành?!”

Tân Hoành ngẩn ra, lúc này mới nhìn kỹ nữ nhân viên phục vụ trước mặt, tuổi còn trẻ, mi thanh mày tú... Đây là...

Cười xin lỗi một tiếng, đối phương vừa bước nhanh một bước đến nói chuyện với cô: “Xin lỗi, có thể cô không nhớ rõ tôi. Tôi là Lạc Tiểu Xuyên, thời gian cô bị ốm, là tôi và một người khác là Lâm Tử Hề cùng nhau chăm sóc cho cô.”

Tân Hoành chợt hiểu ra, lập tức nhoẻn miệng cười: “Là cô! Tôi biết, tôi biết! Sau này tôi không còn gặp cô nữa, vẫn còn nợ cô một tiếng cảm ơn đây.”

Lạc Tiểu Xuyên ngượng ngùng cười một tiếng: “Là anh Dịch rất quan tâm tới cô, trước đây đã dùng mức lương cao trả cho chúng tôi, chăm sóc cô là việc tôi phải làm, cô mà nói cảm ơn, ngược lại tôi sẽ cảm thấy rất ngại.”

Tân Hoành cười lắc đầu: “Không, chỉ là tôi muốn nói tới lần trước, khi Dịch Tân nỗi điên, nhờ có cô khuyên ngăn anh ấy.”

Lạc Tiểu Xuyên ngẩn ra, ngay sau đó chợt hiểu, Tân Hoành nhắc tới là một đêm, Dịch Tân nhét súng lục vào tay Tân Hoành, lại mạnh mẽ nắm tay cô nhắm ngay vào trái tim mình.

Một màn kia, đến nay khi cô ta nghĩ lại vẫn cảm thấy kinh sợ.

Người đàn ông kia, thật ra đến nay Lạc Tiểu Xuyên vẫn muốn biết, tại sao Tân Hoành lại chọn ở bên anh?

Lạc Tiểu Xuyên cảm thấy, tính cách Tân Hoành nhẹ nhàng an tĩnh, mà Dịch Tân thì thô bạo cuồng dã, nhưng bọn họ lại có thể ở bên nhau, hơn nữa xem ra, tình yêu đã thấm sâu vào tận xương tủy. Mâu thuẫn lớn như vậy lại có thể cân bằng được, Lạc Tiểu Xuyên... Quả thật không thể lý giải nổi.

Cô vẫn cho rằng, dù có yêu hơn nữa, đối tốt với đối phuơng hơn nữa, cũng không thể vượt qua sự khác biệt về tính cách lớn như vậy?

Có điều lúc này, nhìn sắc mặt hăng nhuận phơn phớt của Tân Hoành, phản phất ý cười hạnh phúc, hoàn toàn khác với người con gái nằm trên giường bệnh suốt nửa tháng, không hề có bất kỳ chút sinh khí nào, Lạc Tiểu Xuyên chỉ cười nói: “Câu cảm ơn này tôi tiếp nhận, khi đó, hai người các người đều đang không tỉnh táo.”

Tân Hoành cười: “Chúng ta ngã một chút?”

Lạc Tiểu Xuyên suy nghĩ, gật đầu ngã xuống.

* * * *

“Tôi tới tìm tổng giám đốc Dịch.”

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?”

Cô gái xinh đẹp nhẹ nhàng lắc đầu, vẫn cười tự tin như cũ: “Không có, nhưng cô có thể hỏi anh ấy một chút, tên tôi là Nghê Tranh.”

“Phiền cô chờ một chút.” Nhân viên tiếp tân vừa cầm điện thoại lên, chợt bị một người khác ấn vào nút tắt máy.

Nghê Tranh nhướng mày nhìn một nữ nhân viên tiếp tân khác, khẽ mở to mắt, sử dụng ánh mắt bày tỏ ý dò hỏi.

Đối phương xin lỗi một tiếng: “Thật rất xin lỗi, vì tiểu thư này. Lúc này, hai vị trợ lý của tổng giám đốc chúng tôi đều không có ở đây, tổng giám đốc rất không thích nhân viên chúng tôi trực tiếp quấy rầy ngài ấy. Cho nên... Phiền cô ngồi trên ghế sofa đợi một chút được không? Chờ trợ lý tổng giám đốc trở lại, chúng tôi sẽ lập tức thông báo?”

Trong lòng Nghê Tranh có chút không vui, nhưng trên mặt cũng chỉ cười gật đầu, bình tĩnh ưu nhã đi tới bên ghế sofa, ngồi xuống.

Trong đầu, còn là hình ảnh người phụ nữ kia giả tạo làm bộ làm tịch: “Tranh à, coi như nể tình nhà họ Nghê nuôi con hơn hai mươi năm nay, con giúp chúng ta một lần đi?”

---

28 Tết nhà mọi người chuẩn bị được gì rã? Hôm nay editor mới làm được mẻ mứt với kim chi, giờ mới mở được cái máy lên nè. Vẫn cố gắng duy trì tiến độ, chỉ cần thanks với cmt, hihi ^^.!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 233: Cửa Hồi Môn

Edit: TranGemy

Giúp?

Nói thật dẽ nghe, còn không bằng nói thẳng là bán.

Nuôi cô ta hơn hai mươi năm, chính là vì hôm nay, bán cô ta cho một lão già đần bạc! Đổi vềecho nhà họ Nghê một món tiền tài lớn.

Nghê Tranh không phải chưa từng nghĩ tới sẽ một ngày như thế, chỉ là cô ta không đoán được, đến một ngày như hôm nay, cô ta vẫn không tìm được một chỗ dựa đủ vững chắc cho mình.

Hai năm trước, cách đây hai năm... Thật là biết vậy đã chẳng làm!

Dịch Tân, từ khi bắt đầu chính là một ứng cử viên sáng giá. Cô ta yêu anh, mà anh, có thể cho cô ta tất cả những gì cô ta muốn. Cho dù đến tận ngày hôm nay, cô ta vẫn yêu anh như cũ, nhưng cô ta lại không còn thời gian để chờ đợi cái tảng đá cứng rắn lạnh lẽo kia nữa.

Lúc trong bệnh viện, lời nói của anh tàn nhẫn tuyệt tình như vậy, đau lòng ư? Làm sao có thể không đau đớn được chứ? Đau đến hổng mất rã, sau đó lại gân như chết lặng. Nhục nhã ư? Làm sao có thể không nhục nhã được? Thậm chí ngay cả Tân Hoành, cũng có thể tùy ý lớn lối như vậy mà tỏ vẻ khinh thường cô ta.

Chỉ là, bây giờ Nghê Tranh cô nghèo túng đến đau lòng, đến tư cách nhục nhã cũng không có. Thời gian, cô đợi không nổi, sự bức bách của nhà

họ Nghê càng ngày càng gấp gáp.

Hình như ngu ân vốn quay vòng của Nghê thị đang xảy ra vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, hơn nửa năm nay, khi cô ta còn ở nước ngoài, đã nghe nói đột nhiên Dịch Tân rút vốn đầu tư khỏi Nghê thị, chính từ lúc đó trở đi, Nghê Thị rơi vào tình trạng khó khăn, càng ngày càng rõ ràng, đến bây giờ...

Nghê Chấn Hoa và vợ ông ta, chính xác là như thế kiên bò trên chảo nóng, vùng vẫy giãy chết, một khắc cũng không ngừng nghỉ. Chính bọn họ không tự tìm được đường sống, sẽ tới ép buộc cô ta.

Cũng không biết động não mà suy nghĩ, ban đầu, bọn họ dùng cô để leo lên tòa kim son là Dịch Tân, lúc ấy sau khi cô ta rời đi, Dịch Tân cũng không có hành động gì. Mà nửa năm trước, lại đột nhiên nói rút vốn đầu tư là rút, làm sao Dịch Tân có thể không hiểu rõ tình hình của Nghê thị được chứ?*

Anh chính là không muốn để người nhà họ Nghê được sống tốt!

Nếu tinh táo một chút, không khó để tìm hiểu ra rõt cuộc là ai đắc tội với bạo quân này.

Chính là con gái bảo bối của Nghê Chấn Hoa, Nghê Sênh.

Nghê Sênh và Tân Hoành cùng làm cho một công ty dịch vụ phiên dịch, cũng coi như là đồng nghiệp, chỉ có điều con nhãi Nghê Sênh này, từ nhỏ đã điêu ngoa, bên cạnh cô ta trừ đàn ông ra, không có mấy cô gái có thể chịu đựng được cô ta.

Ngang ngược càn rỡ, không nể mặt ai, nhất định Nghê Sênh đã chọc phải Tân Hoành!

Hừ, Tân Hoành, lại là Tân Hoành!

Nghê Tranh cười tự giễu một tiếng, Dịch Tân, nếu như là Nghê Tranh cô, anh có thể cũng dành cho cô ta sự yêu thương như vậy không?

Chắc là có thể đi, dù sao anh vẫn là một người đàn ông hào phóng.

Nghĩ tới đây, hối hận lại nỗi lên một lần nữa, tiếc hận đến nỗi trời lệch đất, gần như chôn vùi cơ thể cô ta đến không thể hô hấp được.

Cô ta nhìn quanh một cái, chung quanh không có ai. Cô ta cắn răng đứng dậy, trực tiếp đi thẳng vào thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc.

Cửa thang máy trước mặt khép lại, hai cô tiếp tân nhìn thấy cô đi vào thì kinh ngạc ngăn lại: “Vị tiểu thư này, cô không thể đi lên được!”

Chỉ là giày cao gót của họ chạy không nhanh được bằng cửa thang máy đóng lại.

Mà cô ta cần tìm một người đàn ông có thể giúp được cô trong thời gian ngắn nhất có thể.

Dịch Phong Nghiêu, anh ta xuất hiện thật đúng lúc.

Đến tầng cao nhất, hai trợ lý của Dịch Phong Nghiêu đều không có ở đây. Nghê Tranh bình tĩnh đi đến trước cửa phòng làm việc tổng giám đốc, sửa sang lại tóc, nở một nụ cười chuẩn mực, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi!”

Cô ta nắm tay thật chặt, đẩy cửa vào.

“Bảo cô đi mua cốc cà phê mà cô đi đâu lâu vậy?” Dịch Phong Nghiêu không mấy kiên nhẫn ngẩng đầu lên từ phía sau bàn làm việc, ngay sau đó, lời nói hơi chậm lại.

Thấy cô gái trước mắt nhìn anh ta nở nụ cười bảy phanh tao nhã ba phanh phong tình, con mắt híp lại, bên môi nâng lên một nụ cười thoáng qua, mang theo bảy phanh phong lưu ba phanh cao thâm.

“Sao lại là cô?”

“Rất nhiều ngày không thấy anh, tôi thật có chút không quen.”

Nghê Tranh cười, lời vừa nói xong thỏa đáng đến hoàn mỹ, vừa hàm súc dè dặt, lại vừa ý vị sâu xa.

Anh thật nhiều ngày cũng không xuất hiện, làm tôi không quen được. Lời này, nếu là để người phụ nữ không có nhiều kỹ xảo nói ra ngoài, rất có thể sẽ trở thành ý nghĩa: Sao lâu ngày như vậy mà không đến tìm tôi... Tôi rất nhớ anh đấy.

Không phải nói ai khác, chính là Tân Hoành, nhất định cũng sẽ nói như thế.

Chỉ là, Tân Hoành cô có nói cũng là nói với Dịch Tân, khi đó chỉ có một hiệu quả duy nhất, —— kích thích được thú tính của Dịch Tân đại phát mà ăn cô đến mảnh xương không còn.

Mà nếu như đặt trong tình huống này để Nghê Tranh nói với Dịch Phong Nghiêu, nói ra rõ, cũng chỉ được coi là một loại tùy tiện, cũng chỉ đưa tới một hiệu quả, —— khiến Dịch Phong Nghiêu càng ghét cô ta hơn, ít nhất cũng sẽ không quý trọng.

Đây chính là thái độ của đàn ông đối với phụ nữ quá chủ động đưa tới tận cửa.

Nghê Tranh thông minh, cũng chỉ có Nghê Tranh, mới có thể làm cho những lời nói tùy tiện trở nên cao quý lại đoan trang, ngược lại còn làm cho đối phương có chút nhìn không thấu.

Quả nhiên, Dịch Phong Nghiêu nghe xong, cười một tiếng, lập tức từ trên ghế đứng dậy, đi về phía cô ta.

* * * * *

“Công việc ở bệnh viện vẫn đang trong giai đoạn thử việc, tiền lương cũng không nhiều lắm, bình thường rảnh rồi tôi vẫn tới đây làm thêm.”

Cùng Tân Hoành ngã xuống, Lạc Tiêu Xuyên cũng không kiêng dè, nói chuyện về tình hình hiện tại của mình.

Tân Hoành khẽ động lòng, nhẫn nhịn, nhưng nhịn không được, nên vẫn phải hỏi: “Cô, rất cần tiễn sao? Xin lỗi, chỉ là tôi cảm thấy một cô gái như cô, nếu tiêu cũng không nhanh, thì cũng không cần làm việc mệt nhọc như vậy.”

Lạc Tiêu Xuyên cười một tiếng, lắc đầu: “Vì tôi đang chuẩn bị của hẵ môn cho mình.”

Tân Hoành vừa uống được ngụm cà phê vào miệng, chút nữa thì phun cả ra ngoài: “Của hẵ môn?”

Từ trước đến giờ cô chưa từng nghĩ tới thứ này? Là cô đã quá lạc hậu, hay do thời đại phát triển quá nhanh?

Lạc Tiêu Xuyên thấy đáng vẻ không thể tưởng tượng nổi của cô, thản nhiên cười giải thích, “Tôi chỉ là muốn tương đối nhanh, trước đó còn nghĩ qua sau khi kết hôn sẽ mua nhà ở đâu, mua xe gì, nghĩ rằng bây giờ tích lũy chút tiễn trước, sau này ngày tháng mới có thể trôi qua dễ dàng được.”

Tân Hoành nghe vậy, thiện cảm trong lòng đối với Lạc Tiêu Xuyên lại cao lên mấy phần. Cô thích những cô gái suy nghĩ thực tế.

Hình như Tân Hoành chưa từng nghiêm túc nghĩ tới những dự định nhỏ nhặt như vậy. Trước năm hai mươi tuổi, cô đã lên kế hoạch để sống thật tốt, sau năm hai mươi tuổi... Việc gấp người kia đã khiến cả ngày của cô trở nên rối rắm rã.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 234: Quy Tắc Cũ, Bồi Thường Thịt!

Edit: TranGemy

Lúc này nghe nói đến một kế hoạch bình thường như vậy, tự dung trong lòng cô lại sinh ra một cảm giác vui vẻ bình yên.

Tán gẫu với Lạc Tiểu Xuyên không được bao lâu, cô ấy phải quay lại làm việc, Tân Hoành nhìn thời gian, thấy cũng nên mang cà phê về cho ông chủ rã.

Hai người lưu số điện thoại của nhau, Tân Hoành vừa lưu xong số điện thoại của Lạc Tiểu Xuyên thì có điện thoại của Dịch Tân gọi đến.

Lạc Tiểu Xuyên thấy nụ cười tươi tắn trên mặt Tân Hoành, sáng tỏ: “Anh Dịch phải không? Vậy tôi đi trước đây?”

Tân Hoành cười, gật đầu.

Lạc Tiểu Xuyên rời đi rã, Tân Hoành mới nhận điện thoại.

“Đang làm gì vậy?” Giọng nói của người ở đầu dây bên kia hiện rõ vẻ lười biếng.

Cô cười khẽ một tiếng, giọng nói cũng lười biếng trêu trọc: “Đang nói chuyện với anh mà.”

Dịch Tân hít sâu một hơi: “Ai dạy em nói chuyện với anh kiểu này vậy? Tưởng rằng anh không ở trước mặt em thì không thể làm gì được em... Cho nên em có thể không kiêng kị gì đúng không?”

Tân Hoành mở to mắt, vô tội nói: “Còn không phải là anh dạy sao?”

Đầu kia thấp giọng ho khan, như thể đang che giấu sự lúng túng.

Trong lòng Tân Hoành cười thầm, cũng không đùa với anh nữa: “Em đi mua cà phê cho Dịch Phong Nghiêu, vừa lúc gặp được Lạc Tiểu Xuyên.”

Dịch Tân hơi ngừng lại một chút: “Là Lạc Tiểu Xuyên đó?”

“Vâng, chính là Lạc Tiểu Xuyên đã cứu anh một mạng đấy.” Tân Hoành nói tới đó, chợt nhớ ra chuyện của hãi môn mới nãy, lập tức bật cười hỏi: “Cô ấy nhắc em mới nhớ. Dịch Tân, em gả cho anh cũng không có cửa hãi môn, có phải anh cảm thấy rất thua thiệt không?”

Đầu bên kia điện thoại, Dịch Tân đang ngã trên ghế sofa, một tay cầm điện thoại, một tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, nghe được lời nói của cô thì ngẩn người một chút, sau đó chỉ nhẹ nhàng cười, nửa đùa nửa thật trả lời: “Đúng là cũng có chút thua thiệt.”

Lại hỏi: “Thế nào, muốn bã thường cho anh à?”

Tân Hoành cười: “Không phải đặc biệt muốn nói điệu này với anh, chỉ muốn để cho anh nói với em không cần bã thường, như vậy trong lòng em mới có thể yên tâm được.”

Dịch Tân lại thoải mái cười: “Không cần bã thường.”

Tân Hoành ngẩn ra, dễ nói chuyện như vậy sao?

Ai ngờ Dịch Tân lại nói tiếp: “Quy tắc cũ, bã thường thịt.”

Tân Hoành lập tức bị nghẹn: “... Quy tắc cũ này ở đâu ra vậy, sao em lại không biết?”

Dịch Tân thấp giọng cười một tiếng: “Anh rất có lòng tin, đây là quy tắc cũ chúng ta đã ngầm quy định với nhau.”

Tân Hoành bất đắc dĩ nhìn trán nhau: “Em đâu có nói với anh như vậy.”

“Tùy em...” Dịch Tân kéo dài giọng vẻ miến cưỡng nói: “Muốn nói, hay là muốn làm...”

Tân Hoành quyết định tuyệt đối im lặng.

Tân Hoành cầm theo cà phê trở lại công ty. Mới đặt chân vào đại sảnh, một nữ nhân viên ở quầy tiếp tân đã rối loạn chạy tới trước mặt cô: “Tân Hoành, sao giờ cô mới trở về?”

Tân Hoành nhìn vẻ mặt gấp gáp của cô gái, cẩn thận hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

“Vừa rồi có một cô gái xông vào đòi gặp tổng giám đốc, cô và chị Serena đều không có ở đây, chúng tôi cũng không dám tự tiện đi lên. Cô nhanh đi lên lôi cổ cô gái kia xuống, tính khí tổng giám đốc không được tốt lắm, nếu làm anh ta tức giận, tất cả chúng ta đều gặp họa đấy.”

Tân Hoành lại nghẹn lằn hai, cô ái ngại hỏi lại: “Lôi cổ...?”

Cô gái kia lại không cảm thấy có gì không ổn ở đây cả, ngược lại còn nóng ruột hơn nữa, giải thích: “Tổng giám đốc là mẫu người được các cô gái yêu thích, thường xuyên có niềm cô gái xinh đẹp tìm tới tận cửa. Tổng giám đốc luôn cảm thấy chán ghét bọn họ, cho nên trước kia chị Serena thường thay anh ấy đuổi hết bọn họ đi.”

Tân Hoành nghe cô nhân viên nói vẻ nghiêm trọng như vậy, không nhịn được lại dò hỏi: “Giống như bắt chuột lôi ra ấy à?”

Nói xong, lại tự nghẹn thêm lằn nữa.

Không ngờ tới là cô bé kia nghe xong, cặp mắt sáng lênh láng tay một cái: “Đúng đúng đúng, chính là giống như bắt chuột lôi cổ ra vậy! Hiện giờ chị Serena còn chưa về, Tân Hoành, chỉ có thể dựa vào cô thôi! Mau đi đi, trễ thêm chút nữa là tổng giám đốc nổi trận lôi đình đấy!”

Vì vậy, bị cô bé kia tẩy não, Tân Hoành trong nháy mắt cảm giác mình mang trên vai sứ mệnh trọng đại, ôm cà phê đi lên tầng cao nhất, hiên

ngang lầm liệt đẩy cánh cửa chính nặng nề dày cộp của phòng làm việc tổng giám đốc ra.

Ngay sau đó, trong nháy mắt thời gian như bị ngưng trệ lại.

Phản ứng đầu tiên chính là cà phê trên tay Tân Hoành “Bộ” một tiếng, rơi xuống sàn nhà.

Rồi, có một tiếng quát giận dữ: “Tại sao không gõ cửa!”

Cuối cùng, Tân Hoành mới đã phục lại tinh thần, gặp người về phía hai người đang quần lấy nhau trên ghế sofa, hoảng hốt nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, hai người tiếp tục, tôi đi ra ngay!”

Nói xong, ngay lập tức xoay người chạy ra ngoài, đóng chặt cửa lại. Bởi vì quá gấp gáp, cánh cửa bị kéo mạnh vang lên “Rầm” một tiếng. Lại dọa cô sợ hết hồn lần nữa.

Tân Hoành giơ tay lên vuốt lông ngực mình, cố gắng lấy hơi bình phục nhịp tim lại!

Quá kinh hãi rồi! Thật sự là đáng sợ!!!

Ngày đầu tiên đi làm mà cô lại có thể đụng trúng hiện trường biểu diễn cảnh kích tình của người ta, hơn nữa nữ chính kia còn là... trước giờ còn là người cô vẫn coi là tình địch, Nghê Tranh!

Cái thế giới này có cần phải đây bất ngờ vậy không!

Áo Nghê Tranh đã cởi được một nửa, lộ ra bờ vai trần, váy vén tới thắt lưng, đang ngồi trên đùi Dịch Phong Nghiêu. Mà bàn tay Dịch Phong Nghiêu thì đang mạnh mẽ ôm chặt lấy cô ta, vùi đầu vào bộ ngực đầy đặn trắng nõn của cô ta...

Tân Hoành lắc mạnh đầu một cái, như thể đang cố gắng hất văng một màn này ra khỏi đầu.

Thế mà vẫn không được!

Cô lảo đảo trở về vị trí của mình, vẫn còn chưa thể hoàn toàn hồi phục lại tinh thần từ chuyện vừa rồi.

Đúng vậy, tại sao cô lại không gõ cửa chứ...

Có đi đâu, có ai đi bắt chuột mà còn phải gõ cửa trước không?

Tân Hoành rống rầm gục đầu xuống bàn, đột nhiên tỉnh táo lại, giận đến thiếu chút nữa thì đập bàn một cái.

Bắt chuột cái * * * * ấy! Thật sự là cô bị tẩy não không hề nhẹ mà!

Ngu hết biết!

Tân Hoành uất hận nghiến răng.

“Có chuyện gì sao? Mặt đỏ như vậy?”

Đột nhiên xuất hiện một giọng nói, lại dọa cô sợ bay高三 vía, Tân Hoành vội ngẩng đầu lên, thấy Serena vừa mới từ bên ngoài trở về, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được oán trách một câu: “Sao giờ chị mới trở về chứ?”

Serena ngạc nhiên mở to mắt: “Sao vậy?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 235: Quy Tắc Cũ, Bồi Thường Thịt (2)

Edit: TranGemy

Tân Hoành cười khổ, bất đắc dĩ chỉ chỉ về phía cánh cửa kia: “Hình như tôi vừa phá hư...”

“Chuyện tốt?”

Tân Hoành ngượng ngùng gật đầu.

Serena lại nhẹ nhàng cười một tiếng: “Không có việc gì đâu.”

“Hả?” Tân Hoành sững sờ, ngạc nhiên nhìn gương mặt được trang điểm cẩn thận tỉ mỉ của Serena: “Chuyện này chị cũng có thể làm chủ được à?”

Serena cười một tiếng đầy thâm ý, đang muốn nói chuyện thì cánh cửa kia mở ra từ bên trong.

Serena làm như không có chuyện gì cũng không nghe thấy gì, thẳng lưng bình tĩnh cất bước về chỗ ngồi của mình. Có điều đạo hạnh của Tân Hoành thì không được như vậy, lại ngây ngốc như cũ nhìn về phía phát ra tiếng động.

Ngay sau đó, lập tức đối mặt với một gương mặt lạnh lùng đang nhìn cô.

Tân Hoành chỉ cảm thấy tim gan mình run lên một cái, vội vàng ái ngại cười ngượng xin lỗi với Nghê Tranh.

Đôi măc Nghê Tranh sắc lém phóng đến, vũng vàng đi đến trước mặt cô, hơi ngừng lại, nhìn cô: “Tân Hoành, đúng là đến đâu cũng có thể gặp phải cô.”

Mồ hôi lạnh trên lưng Tân Hoành chảy ròng ròng. Đúng vậy, rõ cuộc đây là cái loại nghiệt duyên gì không biết!

Suy nghĩ chốc lát, cuối cùng cô nhỏ giọng nói: “Cái đó, vừa rồi thật sự xin lỗi, tôi không biết...”

Nghê Tranh cười như không cười nhìn cô, mặt đanh lại không cảm xúc, cười khẩy một tiếng rầm nhắc chân đi qua mặt cô.

Tân Hoành nhìn theo thắt lưng thẳng tắp của cô ta, chợt hiểu ra một tiếng cười khẩy vừa rồi là có ý nghĩa gì.

Giẽu cợt.

Nếu như vừa rồi, vai nam chính là Dịch Tân, có lẽ Tân Hoành đã sớm mù quáng xông lên rồi, lúc này lại còn có thể ngồi ở đây nói xin lỗi đã quấy rầy với cô ta... Có lẽ Nghê Tranh không phải là thị uy với cô, mà là cười giễu, cười nhạo cô.

Giờ phút này, đột nhiên Tân Hoành cảm thấy, cuộc đời này cho dù không phải là tình địch thì cô với Nghê Tranh, cũng chỉ có thể là kẻ địch*.

*Ý nói không phải tranh giành trong tình yêu cũng không thể đứng chung chiến tuyến làm bạn bè với nhau.

Cô khẽ thở dài một cái, đúng lúc điện thoại trên bàn reo lên.

Tân Hoành cảm thấy mình là người có lỗi nên lúc này nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ngồi thẳng lưng chờ đợi phân phó.

Không ngờ tới Dịch Phong Nghiêm lại nói: “Serena, đi vào dọn dẹp một chút. Tân Hoành, lần sau gặp phải chuyện như vậy thì mạnh dạn đi vào lôi

cố cô ta ra, đã làm thì làm đến cùng, không nên ném việc khắc phục hậu quả lại cho tôi.”

Nói xong, “Ba” một tiếng rập điện thoại.

Chỉ để lại một Tân Hoành vẫn ngã im bất động đang trợn mắt há mồm.

Rốt cuộc hôm nay đã xảy ra cái chuyện gì vậy? Có ai đó tới nói cho cô biết được không? Đây có phải thời gian và không gian mà cô vẫn sinh sống bấy lâu nay không?

Serena bất đắc dĩ lắc đầu một cái, đứng dậy nhìn Tân Hoành: “Vừa rồi tôi chưa kịp nói cho cô biết, chuyện mà anh ta có thể để cho cô phá hư thì không phải là chuyện tốt, nếu là chuyện tốt, anh ta sẽ không để cho cô phá hỏng. Lần sau nếu còn gặp loại tình huống này, nhớ bình tĩnh đi tới, cho dù cô nhìn thấy cái gì, phải nhớ lấy, bình tĩnh nói với anh ta: Tổng giám đốc, cuộc họp đã đến lúc bắt đầu rồi.”

Tân Hoành nghẹn họng trán trói, há miệng mấy lần mới có thể sững sờ cảm thán: “Chị thật sự rất bình tĩnh đấy.”

Serena đưa tay lên, phong tình vạn chủng vuốt tóc mái, nhìn Tân Hoành, quyến rũ cười một tiếng: “Người từng trải hơn, dĩ nhiên là bình tĩnh rồi, không còn cách nào khác, quen tay hay việc mà thôi.”

Tân Hoành hoàn toàn không còn lời nào để nói.

Cái tên Dịch Phong Nghiêu này... Thật sự là...

Hiện tại Tân Hoành chỉ có thể nghĩ tới một câu: Mạnh tay bẻ hoa đào.

Rõ ràng không có hứng thú với con gái nhà người ta mà còn phải chơi kích thích đến độ như vậy sao?!

Tân Hoành lắc đầu một cái, lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Dịch Tân: Em vừa mới phá vỡ trận địa kích tình... của Dịch Phong Nghiêu với bạn gái cũ của anh.

Tin nhắn vừa được gửi đi, màn hình còn chưa tối lại, người nọ đã lập tức phản hồi: Bạn gái cũ của ai?

Tuy chỉ có năm chữ thêm một dấu chấm câu, thế mà ở cách một màn hình điện thoại Tân Hoành cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng của anh bây giờ, nhất định là khoe môi đang cong lên, cười dịu dàng mà đến là tà mị.

Câu chữ kia rõ ràng là đang muốn uy hiếp trắng trợn: Em dám thử lặp lại một lần nữa không?

Ngón tay Tân Hoành run rẩy, nhanh chóng đánh mấy chữ: Bạn gái cũ của em, được chưa?

Lần nữa người nọ lại quả quyết nhắn qua: Không được.

Tân Hoành túng quẫn: Được rồi, bạn gái cũ của người qua đường Giáp.

Dịch Tân: Cái này thì khác gì.

Tân Hoành:...

Dịch Tân: Em có nhìn thấy những thứ không nên nhìn không?

Tân Hoành sững sốt nhắn lại: Chẳng phải đã bị em phá hỏng rồi sao? Còn có cái gì không nên nhìn nữa?

Dịch Tân: Anh hỏi em, có thấy những thứ càng không nên nhìn hơn nữa không?

Tân Hoành túng quẫn, khổ sở suy nghĩ vẫn không ra kết quả: Cái gì vậy?

Dịch Tân: Nude*.

*Nude: Khỏa thân. (Chắc ý nói có nhìn thấy Dịch Phong Nghiêu khỏa thân không, hehe. Rót máu rồi – TranGemy DĐLQĐ)

Tân Hoành trợn mắt nhìn rồi phì cười: Của người nào?

Dịch Tân: Em nói xem nào?

Tân Hoành đánh bạo h ăt tưởng lại tình huống ban nãy,... Ưm,... Xem nào... Nghê Tranh... Cô nhìn thấy vai, nhìn thấy chân, ngực... Thì bị đầu Dịch Phong Nghiêu che r ă, đúng không?... Nhưng chỗ khác cũng bị qu ần áo xốc xêch che đây. Ủ, hoàn hảo.

Còn Dịch Phong Nghiêu, tây trang toàn thân vẫn kín mít, còn kín đáo hơn cả bộ đồcông sở của Serena.

Cho nên, Tân Hoành nh ắn cho Dịch Tân: Không nói cho anh biết.

Sau khi Tân Hoành nh ắn xong, vốn là muốn xem dáng vẻ nóng nảy của người nào đó, vậy mà đầu dây bên kia lại chậm chạp không trả lời. Tân Hoành chờ,... chờ, cuối cùng vẫn không có h ă âm, thế là cô tùy ý c ầm một xấp tài liệu công ty trên bàn lên xem.

Còn chưa lật được mấy tờ thì chuông điện thoại vang lên, cô nhìn qua, là Dịch Tân.

Mỗi cô không tự chủ cong lên một nụ cười, ân nhận cuộc gọi.

“Xuống.”

“Hả?”

“Đón em tan làm v ềnhà?”

Tân Hoành liếc nhìn đ ồng h ồtreo tường: “Nhưng bây giờ em còn chưa tan làm mà.”

“Vậy thì em muốn anh đi lên tận nơi đón em, tiện thể dạy dỗ Dịch Phong Nghiêu một trận?”

Tân Hoành suy nghĩ một chút, hơi rùng mình, cúp máy, c ầm túi lên r ă lập tức lao tới thang máy.

Trong thang máy, cô móc điện thoại ra gọi cho Dịch Phong Nghiêу:
“Tổng giám đốc, thật xin lỗi anh, tôi phải vội sớm một chút, rất xin lỗi,
cho nên... Anh cứ tùy ý trù vào tiền lương của tôi.”

Nói xong, đài bên kia vẫn hoàn toàn im lặng, cô nghi ngờ nháć điện
thoại ra khỏi tai nhìn một cái, vẫn đang thực hiện cuộc gọi mà, lúc này mới
áp lại vào tai.

Hãy lâu sau, Dịch Phong Nghiêу mới than nhẹ: “Quả nhiên là tôi không
thích hợp để đối đầu với Dịch Tân.”

Thêm chương nữa cho các bae ngày mồng 2 nọ. Đi chơi đừng quên đọc
truyện và thanks cho ed vui, kkk.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 236: Quy Tắc Cũ, Bồi Thường Thịt (3)

Edit: TranGemy

Nhất thời, Tân Hoành không kịp nghĩ ra anh ta có ý tứ gì, Dịch Phong Nghiêu lại cười khẽ một tiếng, nghe như thể trong nháy mắt tình đã vui vẻ trở lại: “Không sao, cô về đi, không cần cảm thấy áy náy, về nhà vui vẻ.”

Chỉ trong một buổi chiều, Tân Hoành đã gặp phải các loại sự tình không thể giải thích, nằm ngoài dự đoán của loài người, đột nhiên cô cảm thấy có lẽ là do phong thủy của tòa nhà này có vấn đề.

Ra khỏi tòa cao ốc đã thấy xe Dịch Tân đỗ ngay trước mắt, cô tự giác lên xe, vừa mới đóng cửa xe lại, ngay lập tức thân thể bị một cánh tay hỗn lực ôm chầm lấy, mạnh mẽ ấn chặt cô vào trong lồng ngực ấm áp.

Đột nhiên môi lười bị hơi thở quen thuộc bao bọc lấy, cuốn qua mút lại.

Cô bị anh làm cho bất ngờ, luống cuống, đành mặc cho anh kéo qua hôn sâu.

Anh hôn cô một hồi lại hỏi: “Có nhớ anh không?”

Cô nhìn hình ảnh mình in trên tròng mắt sâu nóng bỏng của anh, thoáng chốc lòng đã rạo rực lên, nhẹ nhàng gật đầu.

Anh lại chăm chú tỉ mỉ hôn lên mặt cô một lần nữa.

Cô khe khẽ đẩy anh ra: “Đừng, ở đây có người.”

Anh cười một tiếng trầm thấp, lại nhìn cô một lát, cuối cùng cũng buông cô ra, khởi động xe lái đến một góc ít người rầm dừng lại.

Tân Hoành khẽ cau mày nhìn anh: “Không phải anh nói là vĩnh hằng à?”

Anh đỡ gọn rầm dừng hắn xe lại, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn cô: “Không vội, chúng ta nói cho xong lời chưa nói đã.”

“Cái gì?”

Anh nheo mắt một cái lộ ra ánh mắt sắc bén nhìn cô: “Có thấy những thứ không nên nhìn không?”

Lúc này Tân Hoành mới chợt hiểu, thì ra anh vẫn còn để ý vấn đề này, người đàn ông này thật là... Ham muốn độc chiếm người khách cũng làm người ta phải than thở.

Bỗng nhiên trong lòng Tân Hoành nỗi lên hứng thú trêu đùa anh nên hỏi ngược lại: “Nếu em đã nhìn thấy thì sao?”

Ánh mắt anh càng nguy hiểm hơn: “Vậy nhất định anh sẽ giúp em quên đi.”

Tân Hoành hờnghi dò hỏi: “Làm thế nào để quên?”

“Không để cho em tới nơi này nữa, không để cho em nhìn thấy Dịch Phong Nghiêу, để tránh em vừa nhìn thấy sẽ lại liên tưởng tới.”

Tân Hoành bật cười: “Vừa nhìn thấy sẽ lại liên tưởng tới... Tính toán trong đầu anh thật là thấu đáo đấy. Nhưng nếu như em muốn liên tưởng, cũng không cần phải là Dịch Phong Nghiêу, chỉ cần thấy những người khác em cũng có thể liên tưởng đến rầm.”

Dịch Tân nhìn cô, tà mị cười một tiếng: “Em nói đúng, cho nên phương pháp duy nhất cũng chỉ có thể nhốt em ở nhà, mỗi ngày chỉ để em nhìn thấy anh, em có nghĩ cũng chỉ có thể nghĩ đến anh, cho đến khi toàn bộ trí nhớ của em đều bị thân thể của anh chiếm giữ.”

Tân Hoành bị giọng nói nửa đùa nửa thật của anh làm cho giật mình, cảnh giác nhìn anh: “Không phải là anh nói thật đấy chứ?”

“Em cảm thấy thế nào?”

Tân Hoành thở dài đàu hàng: “Em cảm thấy à, là thật.”

“`Um, thật là hiểu anh.” Giọng anh lộ vẻ hài lòng và cưng chi `äu, ngay sau đó trên mặt cô rơi xuống một cái hôn mạnh mẽ.

Tân Hoành vô lực vỗ vỗ anh: “Em không có nhìn thấy gì hết, anh cũng không cần phải làm đến mức phiền toái như vậy.”

“Thật?” Dịch Tân trầm giọng hoài nghi hỏi.

Tân Hoành nhìn anh: “Cho đến bây giờ, cả cuộc đời em cũng chỉ có một mình anh lưu trong trí nhớ. Dù có liên tưởng, cũng chỉ có thể nghĩ đến anh thôi.”

Dịch Tân nghe vậy, nhếch miệng cười: “`Um, lời này em nói, anh tin.”

Đàu Tân Hoành nỗi lên vài vạch đen. Suy nghĩ một chút, lại tò mò hỏi: “Nghê Tranh... tại sao cô ấy lại có quan hệ đó với Dịch Phong Nghiêu?”

Dịch Tân nhíu mày: “Tân Hoành, có phải em bị ngốc không? Rõ ràng anh là ch`ang em, thế mà em lại lôi chuyện của người phụ nữ khác ra hỏi trước mặt anh, không cảm thấy rất không thích hợp à?”

Tân Hoành ngẩn ra, chợt hiểu, cười cười lắc đàu: “Anh đừng tức giận, chỉ là em cảm thấy cô ấy thích anh, nhưng hôm nay cô ấy lại...”

Khóe môi Dịch Tân nhếch lên một nụ cười không quan tâm: “Đó là việc của cô ta, không liên quan gì đến chúng ta. Tân Hoành, anh không muốn thảo luận về cô ta với em, bởi vì cô ta, anh đã chịu đủ oan khuất từ em r`ồi.”

Tân Hoành liếc anh một cái, bật cười: “Còn oan à.”

Thấy quả thật vẻ mặt anh đã trầm xuống, cô lại vội vàng cười cùi hòa: “Được rã, được rã, là lỗi của em, là em oan uổng anh, đã được chưa nào?”

Thế nhưng đôi mắt của anh đã tối tăm lại, nhìn về phía cô đưa đầy: “Cho nên ý của em là em sẽ bã thường cho anh?”

Tân Hoành hít sâu một hơi, cắn răng: “Đây là anh tự mình nghĩ ra, tóm lại chúng ta không cần nói sang chuyện này vội.”

Anh cười, nhìn cô đầy sâu sắc: “Đây là chính em nói ra.”

Rã lại nói tiếp: “Giờ đi mua thức ăn trước, sau đó về nhà nấu cơm.”

Phản ứng của Tân Hoành chậm mất một nhịp, lúng túng hỏi: “Cho nên, người anh nói đi mua đồ nấu cơm là anh hay là em?”

Anh nhìn cô một cái: “Chúng ta.”

Khi Tân Hoành và Dịch Tân hòa vào dòng người đông kín trong siêu thị thì trong lòng Tân Hoành vẫn tràn đầy cảm giác không thể tin được. Trước nay, trong nhận thức của Tân Hoành, hai chữ Dịch Tân với gia đình chưa bao giờ cùng tồn tại. Có cái này thì không có anh, có anh thì không có nó.

Có đi đâu, không biết từ lúc nào, Dịch Tân và từ gia đình đã có thể trở nên hòa hợp như thế.

Vốn dĩ, vì cô bị bệnh nên anh mới phải xuống bếp, cái này cô có thể hiểu được. Hơn nữa, Dịch Tân trời sinh vạn năng, nấu ăn cũng là quá đơn giản với anh.

Nhưng Tân Hoành vẫn có chút bất ngờ, có nỗi mơ cô cũng chưa bao giờ nghĩ có thể cầm tay Dịch Tân đi mua đồ trong siêu thị.

Nguyên nhân: Một, là Dịch Tân rất ghét đám đông.

Hai, trừ việc liên quan đến cô ra, Dịch Tân không phải tự làm bất cứ một việc gì, chỉ cần ra lệnh một tiếng là đủ cả.

Ba, cũng là điểm quan trọng nhất, loại hành động đi siêu thị mua đĩa này quá mức mang tính chất gia đình, Dịch Tân đã vượt qua chướng ngại cả về thời gian và không gian rẽ!

Ngay tại lúc này, giấc mộng giữa ban ngày đang diễn ra sờ sờ trước mặt cô.

Tân Hoành vẫn còn ngơ ngẩn, chỉ có thể ngoan ngoãn để cho Dịch Tân kéo đi, đến khi hoàn hồn lại thì có chút ngạc nhiên...

Đây là cái tình huống gì thế? Tại sao họ lại đi đến khu vực bán đĩa điện? Chỗ này với khu bán đĩa ăn còn khác tัng đây...

Cô nhẫn nhịn sự khó hiểu, thăm dò hỏi anh: “Không phải chúng ta đi mua đĩa ăn sao? Sao lại đi tới chỗ này?”

Anh miễn cưỡng nhìn xung quanh, dáng vẻ trên dưới một bộ chí khí làm trong nháy mắt Tân Hoành đã thấy dao động, bắt đầu cật lực cố gắng nhớ lại xem gần đây trong nhà có đĩa điện gì cần mua thêm không?

Ai ngờ đại thiếu gia anh lại nói: “Anh cũng không biết, anh chỉ một mực đi tới chỗ có ít người đi thôi.”

Huhu, ed bị ốm rẽ. Tết với nhất, mới hết mừng mà...

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 237: Không Thể Trêu Chọc Vào Cấm Thú! (1)

Edit: TranGemy

Tân Hoành: “.....”

Đại thiếu gia, rốt cuộc anh xuống trái đất làm cái gì vậy?

Tân Hoành giật giật khéo môi: “Em nói anh nghe, đây là siêu thị, bản chất của việc đi siêu thị mua đầm là nhất định phải dũng mãnh không sợ chen lấn, thẳng tiến về phía đám đông mà xông vào bên trong.”

Dịch Tân: “.....”

Mệt mỏi.

Tân Hoành lắc đầu một cái, nắm tay anh xoay người định đi.

Tay anh lại dùng lực lôi cô lại: “Tân Hoành.”

Tân Hoành quay đầu, không hiểu nhìn anh: “Giá vây?”

Anh nhìn cô: “Thật là ngu ngốc.”

Tân Hoành khó hiểu nhìn người đàn ông trước mặt, cố gắng trừng lớn hai mắt, bây giờ cô hoàn toàn không hiểu gì nữa rã.

Hôm nay mọi người đều bị làm sao vậy? Rõ ràng anh còn chưa đi siêu thị bao giờ, thế mà giờ còn có thể lên mặt nói cô đần sao!

Thế nhưng mặt anh vẫn không chút thay đổi, lại không nhanh không chậm phun ra một câu: “Ngốc hết biết, đòi em một chút vui vẻ còn không hiểu à?”

Trong nháy mắt, Tân Hoành cứng đờ cả người.

Dịch Tân... Anh đòi vui vẻ với cô ở đây?

Đúng vậy, đòi này anh còn chưa từng đến siêu thị mua đồ ăn bao giờ. Lần đầu tiên Dịch đại thiếu gia đến chỗ này, người người chen nhau, chẳng lẽ còn có thể mua hai cây rau mang về nhà?

Thoáng chốc nội tâm của cô đã mềm nhũn, da đầu cũng gai gai, Tân Hoành nhìn vào mắt anh, cười gượng gạo dùng ánh mắt thăm dò.

Dịch Tân cũng nhìn cô, nhường một bên lông mày, ánh mắt mang theo vẻ bá đạo và phách lối. Ý tứ rõ ràng muốn nói: “Thừa nhận em ngu ngốc?”

Đột nhiên Tân Hoành lại nhón chân lên, nghiêng người về phía anh.

Dù thẫn kinh và phản ứng của Dịch Tân rất nhạy bén, anh cũng không ngờ người có tính tình luôn kín kẽ như Tân Hoành lại có hành động to gan lớn mật như vậy ở giữa nơi đông người này.

Bỗng nhiên, một đôi môi mềm mại đặt lên môi anh, trong nháy mắt hương thơm quen thuộc và cảm giác mềm mại làm cho anh không thể nhúc nhích, chỉ muốn ngay lập tức muốn cô, khám cô sâu hơn vào trong lòng ngực.

Vậy mà động tác của anh vẫn bị chậm hơn một khắc, ngay trước đó Tân Hoành đã nhanh chóng nhảy ra, đứng xa xa cười với anh: “Chúng ta đi mua thức ăn thôi.”

Anh bắt hụt, cũng chỉ cười cười, nhưng nụ cười tà ác làm lòng Tân Hoành cũng run lên.

Ngay sau đó, thân thể cô bị một sức lực lớn túm lấy, thậm chí cô còn không nhìn thấy rõ động tác của anh, đã rơi vào trong ngực anh rầm, bàn tay to lớn của anh gắt gao dùng sức giam cầm hông cô, sau đó thân thể cô cũng không tránh khỏi việc kề sát vào anh. Cơ thể dưới lớp quần áo của anh cứng rắn với làn da nóng rực.

Cô thoảng sững người kinh ngạc, càng khiến động tác của anh không bị hạn chế chút nào.

Bóng anh kề sát vào cô, cô khẩn trương giơ tay muốn ngăn cản anh nhưng giữa chừng lại bị tay anh bắt được, nắm lấy kéo sang một bên.

Rốt cuộc cô cũng hối hận rầm, giờ mới sâu sắc hiểu được đạo lý “Không thể trêu chọc vào cạm thú” thì cũng đã muộn rầm.

Cô đành nhận thua, vội vàng cùi khẩn anh: “Đừng, ở đây là nơi công cộng.”

Mặt anh đã bắt đầu cúi xuống, tiến tới gần sát mặt cô, cả bóng dáng yêu kiều rơi vào đáy mắt, thấy mặt cô đã bị nhuộm đỏ, không biết vì gấp gáp hay do ngượng ngùng. Cuối cùng anh cũng dừng lại, không tiếp tục tiến lại gần nữa, nhưng cũng không lùi lại hay buông cô ra. Vẫn giữ khoảng cách gần như vậy, trầm giọng hỏi cô: “Sao lại hôn anh?”

Lúc này nhịp tim của Tân Hoành đã tăng gia tốc chạy rất nhanh, chính cô cũng không biết là bởi vì anh ở gần như vậy hay do lo lắng vì hoàn cảnh xung quanh.

Cô cẩn thận nhìn sang đường đi bên cạnh, khu đô thị thường ít khách, chỗ này lại ở mãi sâu bên trong, ngay cả một người cũng không có, càng không hiểu hơn nữa là ngay cả một nhân viên hướng dẫn khách cũng không có nốt.

Cô thật may mắn, ở đây chỉ có hai người bọn họ.

Vẫn không dám buông lỏng, dù sao nơi này vẫn là siêu thị, bất cứ một giây kế tiếp nào cũng có thể có người xuất hiện.

Cô vội nói: “Anh mau buông em ra đã, chú ý xung quanh một chút!”

Anh dùng ánh mắt gian tà nhìn cô: “Em trả lời anh trước. À, nhớ cho anh một đáp án làm anh hài lòng. Nếu không... Em tự hiểu.”

Tân Hoành vừa giận vừa cuống, chậm chạp không nói gì.

Thế mà anh lại quyến rũ cười một tiếng: “Hừm, không vội à? Nếu đã không vội, thì để anh hôn trước một chút.”

Lời vừa dứt, anh đã làm bộ cúi đầu xuống.

Cô khẩn trương: “Đừng, em nói, em nói.”

Anh dừng lại, dùng ánh mắt yêu nghiệt theo dõi cô.

Trong lòng cô luống cuống: “Bởi vì... Bởi vì, anh muốn vui vẻ, cho nên em mới hôn anh.”

Anh không hài lòng: “Còn gì nữa không?”

Ý túc câu kia rõ ràng là, chỉ có vậy mà muốn xong với anh à?

Cô nhẹ nhàng rũ mắt xuống: “Còn có, thực ra là em muốn hôn anh.”

Mắt anh nheo lại ngâm ý cười: “Tại sao?”

Trong lòng cô khẽ run một cái, ngược mắt nhìn anh: “Trở về em nói cho anh biết được không?”

Anh nhìn cô một cái sâu sắc, thấy gương mặt cô ửng đỏ, con ngươi trong trễ lại mang vẻ kiên định, tim anh như bị một chiếc lông vũ cọ nhẹ một cái, sau đó anh nghe thấy giọng nói của mình vang lên: “Được.”

Điếc này cũng làm Tân Hoành kinh ngạc một phen, chớp mắt mờ lớn, ánh mắt sững sờ.

Dễ nói chuyện như vậy sao? Cô còn chưa nói gì cho anh biết mà!

Anh lại chỉ cười khẽ, cúi đầu dán vào bên tai cô cắn nhẹ một cái, nhả từng chữ: “Nhớ, vennifer cũng làm cho anh hài lòng... Hảm?”

Khi cô còn bị hơi thở nóng ấm của anh làm cho cả người mềm nhũn, anh đã buông cô ra rồi.

Cô cuống cuồng lui lại hai bước, cẩn thận nhìn quanh một cái. Cũng may, vẫn chưa có người nào đi tới chỗ này.

Cô vừa mới thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ anh lại rất ôn nhu mà nói: “Có người, nhưng vừa nhìn thấy chúng ta như vậy nên rất thức thời đi ra ngoài rồi.”

Trong nháy mắt, nội tâm Tân Hoành hoàn toàn sụp đổ. Trong đầu chỉ còn lại bốn chữ lớn chiếm cứ —— đĩ phong bại tục!

*đĩ phong bại tục: Lối sống suy đồi, xấu xa làm mất hết thuần phong mỹ tục dân tộc và gia phong lễ giáo.

Cái tên cầm thú này, chơi trò mập mờ với cô ở nơi công cộng, thật đúng là đĩ phong bại tục!

Đĩ phong bại tục... Còn kéo cả cô xuống bùn...

Tân Hoành gắt gao nhìn tên cầm thú nào đó, bi phẫn cùng cực.

Còn tên cầm thú lại nhìn cô, cười đến là hả hê.

Lúc này, bên tai chợt vang lên một giọng nói xa lạ, dọa Tân Hoành sợ đến giật bắn lên.

“Cháu gái, xin hỏi nhở một chút, quý ấy tính tieren ở đâu vậy?”

Trái tim giật mạnh một cái, phục hồi lại tinh thần mới phát hiện hiện giờ khoảng cách của hai người rất an toàn, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn xã hội, lúc này Tân Hoành mới dám thở phào một cái nhẹ nhõm.

Quay đầu lại, nhìn về phía có tiếng nói mới thấy một đôi vợ chồng già.

Thật ra thì có lẽ tuổi của họ cũng không phải quá cao, ít nhất tóc cũng chưa tráng hết, chỉ là quan sát vẻ ngoài, da hai người đã có rất nhiều nếp nhăn, có lẽ là kết quả của nhiều năm lao động chân tay khổ cực để lại.

Lúc này, người chồng đang đẩy cái xe nhỏ, bên trong để ngổn ngang vài bộ đồ ngủ, vài đôi dép. Người vợ thì đứng cạnh ông, cười hỏi Tân Hoành.

Hiu Hiu, không phải Gem đi chơi nhiều đâu. Là do Tết dọn nhà, nấu cơm rửa bát mới ốm đó. Năm nào tết cũng ốm. Năm ngoái còn ốm từ 28 tận, năm nay coi như còn may đó.

Hết 3 tháng rãì mình lại quay lại lịch post 2 ngày/1 bài na. Mấy nay làm bộ này Gem quẳng mấy bộ kia lên tận mây xanh rùi. Ai iu sủng thì nhảy hố mấy bộ Gem đang edit nha. Bao cưng luôn á, hihi.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 238: Không Thể Trêu Chọc Vào Cấm Thú! (2)

Edit: TranGemy

Tân Hoành suy nghĩ một chút, cô nhở ở siêu thị này có quầy thu tiền ở lầu một, nhìn quanh một lát liếc thấy bảng chỉ đường, đang muốn chỉ cho họ thì người đàn ông bên cạnh đã miên cưỡng lên tiếng: “Tự xem bảng hiệu chỉ đường kia.”

Đôi vợ chồng nghe thấy vậy thì trên mặt đỏ bừng lên. Người phụ nữ nhìn Tân Hoành, lại lúng túng nói: “Chúng tôi quen sống ở địa phương nhỏ, đây là lần đầu tiên tới một siêu thị lớn như vậy, không ngờ trong siêu thị còn có bảng chỉ đường nữa.”

Tân Hoành nghe thế, ngược lại cảm thấy rất có lỗi, cánh tay dừng súc đẩy vai người đàn ông bên cạnh, tỏ vẻ cáo lỗi, mỉm cười với người phụ nữ: “Đừng nghe lời anh ấy, tới tận bây giờ cháu cũng chưa bao giờ nhìn thấy cái bảng chỉ đường nào cả. Cô à, cô nhìn xem nơi nào có nhà ai người xếp thành hàng dài ngay ngắn chờ đợi thì nơi đó chính là quầy thu tiền.”

Tân Hoành chỉ ngón tay về phía trước: “Đi về bên kia là tối.”

Tân Hoành chỉ đường cho bà, nhưng người phụ nữ cũng không có nhìn sang, ngược lại vẫn cứ nhìn cô chằm chằm, cười đến là... rất vui vẻ, rất kỳ lạ.

Không chỉ người phụ nữ, ngay cả chồng của bà cũng đang ngó Tân Hoành.

Trong lòng Tân Hoành hơi kinh ngạc khó hiểu.

Bàn tay đặt ngang hông cô bỗng dùng lực, bị người đàn ông bên cạnh ôm mạnh lấy, không nói lời nào đã kéo cô đi.

Động tác cường bạo, Tân Hoành hiểu Dịch Tân không có kiên nhẫn, lúc này nhất định cảm thấy rất phiền. Chính cô còn cảm thấy hai người trước mặt rất kỳ quái, nên mỉm cười coi như tạm biệt rã ngoan ngoãn đi theo bước chân anh.

Vậy mà người phụ nữ kia lại chậm chạp chạy theo gọi cô lại: “Cháu gái, chờ một chút.”

Bên hông lại bị nắm chặt hơn chút nữa.

Tân Hoành biết, còn tiếp tục dây dưa nữa, anh nhất định sẽ tức giận, nhưng lại không tiện giả bộ như không nghe thấy... Nên cô nhẹ nhàng lôi kéo Dịch Tân lại, anh hờ lạnh một tiếng, nhưng vẫn dừng bước.

Tân Hoành quay đầu, người phụ nữ đuổi theo đến trước mặt cô, cười ngượng ngùng: “Cháu xem, cô chú còn chưa nói được một tiếng cảm ơn với cháu.”

Tân Hoành khẽ mỉm cười: “Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, không cần cảm ơn.”

Nói xong cô muốn rời đi.

Người phụ nữ nọ lại cảm khái: “Cháu gái này tính tình thật tốt, ba mẹ cháu chắc chắn là người biết dạy dỗ.”

Tân Hoành nghe vậy thì sắc mặt khẽ biến.

Trong suốt quá trình trưởng thành của cô, cho tới bây giờ vai trò của nhân vật mang tên Tân Hạo chỉ có vô tình chèn ép, còn Du Tiểu Nghi... thì đã qua đời nhiều năm nay rã. Người chân chính dạy dỗ cô trưởng thành, lại là Du Thận Khanh.

Lúc này, nghe thấy một người đi đường xa lạ nói với cô về cha mẹ, trong lòng không nhịn được cảm thấy buồn bực.

Bên cạnh cô, ánh mắt Dịch Tân cũng đã tràn xuống, lành lạnh liếc người phụ nữ kia một cái.

Chỉ với một ánh mắt đã ngay lập tức làm đối phương im bặt, cơ thể khẽ run run lên.

Dịch Tân cười lạnh, lúc này mới nhìn Tân Hành, nhàn nhạt nói: “Chúng ta về nhà thôi, bao nhiêu hăng hái cũng bị làm mất hứng hết rồi.”

Mặc dù giọng nói anh lạnh lùng oán trách nhưng ánh mắt lại tràn đầy ôn nhu.

Tân Hành bị lời nói của anh nhắc nhở, vội vàng hoàn toàn nhìn về phía anh, hơi cầu nói: “Không phải nói muốn đòi vui vẻ sao? Ngay cả một chút kiên nhẫn cũng không có.”

Dịch Tân nhíu mày, ánh mắt chớp một cái nheo nheo lại đầy tà ý, cúi người, giọng khàn khàn nói bên tai cô: “Lúc anh đang cực kì kiên nhẫn, là ai nói không chịu trước đây?”

Trong nháy mắt, tai Tân Hành đỏ lên.

Nói năng không chút ý tứ, cũng không nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút... Bây giờ, bên cạnh còn đang có người đấy... Cũng không biết hai vợ chồng kia có nghe thấy không.

Trong lòng Tân Hành vừa鲥 vừa giận, trên mặt đã nóng bừng cũng không dám nghiêng đầu nhìn lung tung, vội vàng kéo Dịch Tân chạy như trốn nọ.

Dịch Tân cười híp mắt, chỉ đi theo cô, tâm tình thật tốt.

Để lại người phụ nữ ngạc nhiên đứng tại chỗ, còn chưa nói hết lời nịnh nọt khen ba mẹ cô biết dạy dỗ con cái...

Mặc dù ngoài miệng Dịch Tân nói không còn hăng hái nữa rã, nhưng kể từ khi bỏ hai người sát phong cảnh kia lại, Tân Hoành ngọt giọng dỗ dành mấy câu, trên môi anh đã nở nụ cười vui vẻ, không nhìn ra chút nào là không có hăng hái.

Nhưng dù sao cũng là đại thiếu gia, khi hai người mua đồ ăn xong đi ra quầy thu ngân tính tiền, bản tính đại thiếu gia lại lộ ra toàn bộ, lông mày nhíu chặt hận đến cắn răng, trái tim nhỏ bé của Tân Hoành bị dọa cho run rẩy, chỉ sợ anh nhất thời không khống chế được sẽ làm ra chuyện gì phiền toái với mọi người xung quanh.

Phải nói là, hàng người chờ thanh toán rất dài, chắc phải chờ đợi rất lâu nữa.

Mà Tân Hoành ngoài chờ đợi ra còn đang rất thấp thỏm. Rốt cuộc cũng đợi được đến lượt bọn họ thanh toán, Tân Hoành không nói hai lời đã cầm tiền lẻ, rã “Vèo” một cái lao lên với tốc độ ánh sáng đưa tiền ra, thu ngân Viên Đô kinh ngạc tròn mắt, ngược lại động tác còn chậm mất nửa nhịp.

Tân Hoành ngượng ngùng cười một cái, lúc này mới có tâm tư mà nhìn người đàn ông bên cạnh.

Người nọ đang móc thẻ hắc kim* trong ví ra, bàn tay hoàn mỹ dừng lại trong không khí, nhíu mày nhìn cô.

*Thẻ hắc kim: Vua của các loại thẻ, trên cả thẻ bạch kim, quy định mở thẻ tùy theo từng ngân hàng, nhưng có thể hiểu những người sở hữu loại thẻ này là những người giàu có và quyền lực nhất trong những người giàu có và quyền lực. – TranGemy DDLQĐ

Lúc này, nhân viên thu ngân mới đưa hóa đơn, Tân Hoành vội ôm túi đồ ăn rã khoác lấy tay anh đi ra ngoài.

Ra khỏi biển người chen chúc trong siêu thị, ngã lên xe rã Tân Hoành mới có thể thở phào nhẹ nhõm. An toàn rã.

Lúc này anh lại chậm rãi nói một câu: “Không chịu dùng tiền của anh, hảm?”

Giọng nói rất dịu dàng, rất đa tình, đa tình tới nỗi làm Tân Hoành giật nảy mình một cái. Nói giốn mặt hả, cô lấy đâu ra gan chó dám không cắn tiền của đại thiếu gia anh chứ?

Thần kinh căng thẳng, Tân Hoành không dám chậm trễ chút nào: “Làm sao có thể chử? Cả người anh còn đài là của em, sao em có thể không cắn được chử? Chỉ là em nhìn anh có vẻ không còn kiên nhẫn nữa, nên cảm thấy dùng tiền lẻ có thể nhanh chóng ra ngoài hơn một chút.”

Lời này của Tân Hoành nói với vẻ nửa trách cứ nửa dỗ dành.

Sắc mặt Dịch Tân hòa hoãn không ít, nhìn Tân Hoành, vốn là con người trong trẻo nhuốm thêm vẻ mị hoặc: “Ư, thật là đúng, trên người anh cũng không còn chỗ nào là em chưa từng dùng qua...”

Nói xong, anh đã muốn dùng hành động chứng minh.

Lòng Tân Hoành lại gấp gáp lên một hẫ. Cô nhìn Dịch Tân thật lâu, bên ngoài thì cười nhưng bên trong không cười: “Đại thiếu gia, anh có thể không cắn mỗi câu nói lại liên tưởng đến chuyện này được không? Chúng ta đang ra ngoài mua thức ăn đó, không phải đang đi hưởng tuần trăng mật đâu!”

Dịch Tân nghe vậy, bỗng thu lại vẻ ngoài tươi cười, nghiêm túc gọi: “Tân Hoành.”

Tân Hoành thấy đáng vể thay đổi trong nháy mắt của anh thì thần kinh cũng căng lên: “Cái gì?”

“Chúng ta đi hưởng tuần trăng mật đi.”

Tân Hoành: “.....”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 239: Không Thể Trêu Chọc Vào Cấm Thú! (3)

Edit: TranGemy

Tối đó, sau khi hai người về nhà, Dịch Tân bảo Tân Hoành làm cơm sớm một chút, ăn uống gọn gàng, đi tắm rửa xong là nhanh chóng ôm cô lên giường.

Thủ đoạn của Dịch Tân rất lợi hại, không lâu sau, Tân Hoành đã xui lơ trong lòng anh, nhớ tới quyết tâm muốn tiết chế chuyện cuộc sống vợ chồng lúc trưa, cũng chỉ có thể là trong suy nghĩ...

Ở bên cạnh, Dịch Tân hôn cô, nhìn thấy vẻ rỗi rãm trên mặt cô thì cười khẽ. Lại trêu chọc dụ dỗ cô đến khi cô thở khẽ.

Mới có một buổi tối anh đã bắt đầu thích cái nơi này rồi. Vốn còn ghét bỏ vì quá nhỏ, không đủ tận hứng, nhưng trải qua một tối hôm qua, anh phát hiện, nhỏ cũng có cái thú vui của nhỏ, ở đâu, lúc nào, cũng có thể ôm được cô, yêu thương cô.

Đây chính là không gian chỉ thuộc riêng hai người anh và cô, không có ai quấy nhiễu, càng không quấy nhiễu ai.

Anh nghĩ tới đây, bỗng nhiên trong đầu lại xuất hiện một từ: yêu động.

Trong mắt không kiềm chế được nụ cười sâu hơn, môi lưỡi anh lại đi lên lần nữa, một đường thẳng đến bên tai cô, thấp giọng khàn khàn nói cho cô từ anh mới nghĩ ra.

Thủ hạ lại hơi động, cô run lên liếc anh một cái, nhưng bởi vì hai cơ thể còn đang quấn lấy nhau, khiến ánh mắt kia như nhuộm thêm vẻ kiêu mị.

Vừa nhìn thấy, linh hồn anh đã rung động, lập tức cúi đầu hôn lên môi cô. Không có chút chậm trễ, trực tiếp cạy hai hàm răng, khẽ cắn lấy đầu lưỡi cô, nhẹ nhàng cuốn lấy không ngừng dây dưa.

Anh hôn quá mức gấp gáp, quá mức kịch liệt, không lâu sau cô đã cảm thấy không khí bị hút cạn, không thể hô hấp, không nhịn được mới đẩy anh ra.

Anh cười một tiếng, buông môi cô ra, hôn tới bên tai cô, nhỏ giọng nhả từng chữ: “Em nói, vênhà nói cho anh biết cái gì?”

Thân thể cô căng cứng lên, giả ngu nói: “Ai nói, không nhớ nữa.”

Anh cười khẽ, như không thèm để ý, chỉ có ánh mắt là càng dày vẻ tà ác nồng đậm.

Phía dưới, chợt bị anh đẩy vào một ngón tay, cô cuống quít cắn môi, híp mắt nhìn anh. Thế nhưng anh lại bất động, cô bị bức cho không tiến không lui được, khó chịu uốn éo cơ thể.

Thế nhưng anh lại chỉ nhìn cô, giọng nói mười phàn tà ý: “Ai nói?”

Tân Hoành nổi giận, cắn răng: “Em nói.”

Anh chợt nhẹ nhàng động tay, thấy mặt cô thoảng giãn ra, anh lại dừng, hỏi tiếp: “Vậy nói cái gì bây giờ?”

Rõ ràng biết là đang bị anh trêu chọc, Tân Hoành chỉ cảm thấy khuất nhục, trong lòng hơi giận, muốn túm lấy tay anh đẩy ra. Nhưng cô đã bao giờ là đối thủ của anh đâu, qua lại hai lần, không chỉ có thân thể bị anh khống chế gắt gao, ngay đến hai tay cũng bị anh dùng một tay túm chặt, cũng không nhúc nhích được nữa.

Thân thể chỉ có thể để anh tùy ý chơi đùa.

Tân Hoành vừa gấp vừa giận, hung hăng trừng mắt nhìn anh.

Anh thấy sắc mặt cô đỏ lên, cười khẽ: “Thật sự không nhớ được à? Vậy để anh nhắc em, anh nói, trở về cũng nhớ làm cho anh hài lòng, nhớ ra chưa?”

Anh nói xong, lại hôn cô một cái.

Cô tức giận, rướn người cắn anh.

Cơ thể thơm tho mềm mại của cô nằm dưới thân anh, da thịttron nhẵn trắng ngán mê người, tình yêu với cô đã sớm ngấm vào máu tủy anh, cũng chỉ có thể khắc chẽ mà yêu cô, lúc này bị cô cắn, ngược lại cảm giác đau nhói trên môi lại càng kích thích anh. Ngón tay dùng sức thăm dò sâu hơn vào trong thân thể cô.

Khoái cảm đột ngột phía dưới làm cô hít sâu một hơi, nước mắt cũng theo đó chảy ra.

Anh nhìn thấy thì kinh hãi, cuống quít lui ra ngoài. Động tác của anh quá nhanh, làm cô lần nữa bị kích thích, gắt gao cắn chặt răng.

Anh chỉ thấy cô uất ức, ôm cô vào trong ngực, dịu dàng hôn lên nước mắt cô: “Sao vậy? Anh làm em đau rã à?”

Anh ôm lấy cô, vì thế mà gông cùm xiềng xích trên tay cô cũng được nói lỏng, cô vừa được tự do đã đẩy anh ra: “Anh tránh ra!”

Đột nhiên cô òa khóc, đẩy anh ra, thoảng chốc làm Dịch Tân gấp đến lục phủ ngũ tạng như bị thiêu đốt, chỉ nghĩ là anh đã làm cô bị thương, cuống quít buông cô ra, nhìn xuống.

Cô làm sao mà chịu được cái này, vội vàng ôm đài anh kéo lên, cô quàng tay qua gáy anh, rúc đài vào hõm vai anh khóc: “Anh bắt nạt em, em thật là khổ sở.”

Anh nghe thế thì biết cô không có việc gì, lúc này mới yên lòng trở lại, ôm lấy cô, khẽ khẽ vỗ lên vai cô, thở dài: “Anh bắt nạt em lúc nào chứ? Đồ ngốc, là anh đang yêu em.”

Cô ở trong lòng anh lắc đàu nguầy: “Anh chính là đang bắt nạt em.”

Dịch Tân làm sao mà chịu đựng được dáng vẻ nửa giận dỗi nửa nũng nịu này của cô, sợ rằng lúc này cô có bảo anh đã giết người, anh cũng sẽ nhận tội không chút do dự. Ôm cô chặt hơn, anh dùng giọng nói yêu thương dỗ dành: “Được, được, là anh không đúng, là anh sai rã.”

Anh nhận sai, cô cũng không buông anh ra, vẫn chôn đàu trong hõm vai anh như cũ, chỉ có nước mắt là từ từ ngừng chảy.

Lúc này anh mới yên lòng, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, dùng chăn bọc lấy cơ thể cô, ôm cả người lẩn chăn vào lòng nằm xuống, lại âu yếm hôn lên trán cô.

Tắt đèn. Sau đó yên tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Ngược lại Tân Hoành cảm thấy trong lòng không yên, tự động nhích lại gần hơn trong ngực anh, cho đến khi nghe được nhịp thở ổn định quen thuộc của anh.

Ở trong bóng đêm, cô nhẹ giọng gọi tên anh: “Dịch Tân.”

“Hảm?” Anh đáp, giọng nói khàn đục không rõ tiếng.

Cô thấy trái tim mình đập nhanh hơn, tự bình ổn lại một chút rã mới nói: “Chỉ cần anh hứa sau này không bắt nạt em nữa, vậy em... em sẽ nói cho anh biết.”

Lòng anh khẽ động, đương nhiên anh biết cô nói những lời này là có ý gì.

Ôm chặt lấy người trong ngực, anh nhỏ giọng đặng ý: “Được.”

Anh nói xong, cô lại không lên tiếng khiến lòng anh gấp gáp, nhưng bởi vì lời vừa hứa nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể hã hộp lảng lặng chờ đợi cô trong bóng tối.

Mà Tân Hoành cũng không dễ dàng gì, cô chỉ hôn anh thật nhanh ở nơi công cộng, lại bị anh túm chặt không tha, nhất định hỏi cô tại sao. Thật ra thì cũng có chút gì đó. Trước giờ, tâm tình cô đài rất kín kẽ, cử chỉ hành động cũng không bao giờ bạo dạn như vậy, sao có thể không có nguyên nhân được?

Anh nói, anh đang muốn vui vẻ với cô, cô nhất thời kích động là một nguyên nhân, thật ra thì cảm giác cũng không phải là không chút động lòng...

Chính cô cũng không biết bắt đài từ khi nào, tình cảm của cô đối với anh lại nhiệt tình đến thế, có thể khiến cô kích động bỏ qua đạo đức tu dưỡng suốt hơn hai mươi năm.

Có trời mới biết, trước kia cô vẫn cho rằng, hôn hít ôm ấp trước mặt mọi người ở nơi công cộng là một hành động — — đĩ phong bại tục!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 240: Không Thể Trêu Chọc Vào Cấm Thú! (4)

Edit: TranGemy

Mà cô, đã không thể kiềm chế được mình mà bị người ta lôi kéo thành đĩ phong bại tục.

Cô rất vất vả mới dám làm chuyện xấu một lần, người này còn không bỏ qua cho cô, càng muốn chèn ép cô hơn.

Trong lòng, một mặt thì rung động, một mặt lại sợ hãi, cứ như vậy mà mâu thuẫn, Tân Hoành chỉ có thể yên lặng không biết nói thế nào.

Nhưng người nọ thì không yên nổi, lúc này vẫn còn đang trêu chọc cô: “Em nói đi, anh đang lắng nghe đây.”

Cô cắn răng, ngoan cõi xê dịch cơ thể trong lòng anh, đưa mắt sát đến bên tai anh: “Em hôn anh là bởi vì...”

“Em yêu anh.”

Ba chữ cuối cùng, giọng nói của cô nhỏ như tiếng muỗi, nhưng dù có thế, hai vành tai cũng đã nóng bừng lên.

Mặc dù nói rất khẽ, nhưng anh vẫn nghe được rõ ràng. Trong nháy mắt, trái tim như thế ngừng đập, cả người đều cứng lại căng thẳng.

Tình cảm của cô, anh đều biết, lúc ở trong siêu thị, cô ngại ngại ngừng nói vền nhà sẽ nói cho anh biết thì anh đã mơ hồ đoán ra rõ. Chẳng qua là khi ba từ kia được cô nói ra một cách chân thật như vậy, anh vẫn không làm sao tả hết được rung động trong lòng.

Giữa cô và anh, có lẽ cho tới giờ chỉ thiếu một chút lâng mạn. Trước nay bọn họ chỉ gọi thẳng tên đây đủ, cả họ và tên của nhau, Tân Hoành, Dịch Tân. Tân Hoành chính là một cô gái ngốc nghếch, không biết thế nào là tạo lâng mạn. Còn Dịch Tân, có thể làm bất cứ điều gì bằng bất cứ giá nào cho cô, một khi là liên quan đến cô, lại không tự chủ được mà chỉ điều theo ý cô.

Trước đêm ở bệnh viện kia, anh chưa bao giờ nói ra ba từ kia. Khi cuối cùng anh cũng nói ra được với cô thì ngoại trừ cơ thể run nhẹ và vòng tay ôm anh chặt hơn, cô không bày tỏ thêm điều gì khác nữa.

Nếu không phải anh cảm thấy rõ ràng cơ thể cô nóng đến phát run, thậm chí anh còn hoài nghi không biết có phải cô đang vờ như không nghe thấy gì không.

Nhưng anh cuối cùng cũng hiểu ra, cũng không cưỡng cầu cô. Thậm chí anh cũng không kì vọng cô có thể nói với anh ba từ này, anh chỉ muốn cô nghe anh nói là được rồi, ít nhất, cũng đừng làm bộ không nghe thấy...

Nhưng lúc này, khi cô thật sự nói ra.

Trước nay, anh là người vẫn sống nơi đây sóng ngọn gió, quanh mình đây là những phong ba mãnh liệt, chưa bao giờ được trải qua cuộc sống yên lặng, cho dù có cũng chỉ là giả, để lừa anh rơi vào dòng nước xoáy hiểm ác hơn. Còn anh, từ lâu cũng đã luyện cho mình nguyên tắc sinh tồn, chơi lòng người, thậm chí chơi mạng người, anh đây có thể chơi đùa, nhưng không bao giờ nghiêm túc tham gia vào, nếu không sẽ lập tức bị tổn thương.

Cho tới khi gặp Tân Hoành, anh biết rằng, nếu như có một ngày cô trở thành kẻ địch của anh, nhất định anh sẽ vô cùng thảm hại, sẽ bại trận với hai bàn tay trắng, cái gì cũng mất sạch.

Giống như bây giờ, rõ ràng trong lòng đã sớm hiểu ra, nhưng vẫn muốn nghe chính miệng cô nói ba từ ấy, giống như một tên ngốc không có khả năng suy luận vậy.

Không biết ư? Không ngờ tới ư?

Làm sao có thể! Anh luôn biết Tân Hoành là người chưa bao giờ biết giấu giếm, anh chỉ cần nhìn một cái là biết được hết. Từ khi ở trong siêu thị cô hôn anh một cái, anh đã hiểu ra rầm, chắc chắn không sai.

Nhưng rõ ràng đã biết vậy, vẫn cứ giả vờ như không. Cô mang đến cho anh vui mừng, cảm động trào dâng.

Sau đó, anh nghe thấy giọng nói cứng ngắc ngây ngắn của chính mình: “Lắp lại một lần nữa, có được không?”

Như một thiếu niên chưa trải sự đời.

Lần này, đến lượt Tân Hoành hóa đá. Cô thật vất vả mới thổi lô được... Sao lại nhận được kết quả thế này?

Cuối cùng anh lại không nghe thấy lời thổi lô khó khăn lắm cô mới nói được.

Nói không ra được cô có bao nhiêu mệt mỏi, còn có một chút tức giận, giọng cô buông buồng chán nản: “Không nghe thấy?”

Anh thì muốn gạt cô nói thêm mấy lần: “Em nói nhỏ quá.”

Tân Hoành nhăn trán: “Nếu đã không nghe được, coi như em chưa nói gì, hủy bỏ.”

Cô tức giận nói xong thì thấy vành tai đau nhói, người nọ đã cúi người cắn cô một cái, cô đang đau lại nghe anh thấp giọng khiển trách: “Không cho phép hủy bỏ!”

Cô hờ nhẹ: “Không phải là không nghe thấy sao?”

Anh than khẽ: “Tân Hoành.”

Cô rất không tình nguyện lên tiếng: “Hả?”

“Em thật chẳng đáng yêu chút nào cả.”

Tân Hoành: “...”

Tuy anh nói vậy, nhưng môi lưỡi đã chậm rãi di chuyển trên da thịt cô, thân thể anh lại căng thẳng nóng rực, hơi thở thô dày phả lên người cô. Từ biểu hiện đến ánh mắt của anh, không có chút nào cảm thấy cô không đáng yêu cả.

Tân Hoành dịu dàng đáp lại, chủ động sáp lại gần anh hơn một chút, một cánh tay nhỏ nhẫn vòng qua bên hông tráng kiện của anh, thấp giọng nói: “Dịch Tân, lần này anh nhớ nghe cho rõ, có được không?”

Động tác của anh đột nhiên hơi chậm lại.

Cô cẩn thận bò đến bên lỗ tai anh, hơi thở thơm như hương hoa lan: “Em yêu anh.”

Thật ra giữa hai người bọn họ, không chỉ có Dịch Tânчиều chuộng cô, có lúc Tân Hoành cũng rất bao dung đối với anh thậm chí còn dung túng đến mức hết nguyên tắc. Rõ ràng anh nghe thấy, cô biết, thính lực anh tốt như vậy, làm sao có thể không nghe thấy? Chỉ là, khi anh cực kỳ trẻ con đòi cô nói lại lần nữa, lòng cô vẫn mỉm ra đến rồi tinh rồi mù.

Một khắc ấy, rõ cuộc cô đã hiểu ra, chỉ cần là anh muốn thì cái gì cô cũng nguyện hoàn thành.

Có trời mới biết, Tân Hoành nói với người này ba chữ ấy, chỉ một lần thôi đã là dùng hết cái mặt mo này rã...

Cô nói xong, không khí như thế bị ngưng trệ một phút, trong bóng đêm ánh mắt Dịch Tân nóng bỏng ghim chặt lấy cô, như một con thú dữ đã xác định lãnh thổ không bao giờ cho phép xâm phạm vậy.

Nếu lúc này Tân Hoành thấy được ánh mắt kia, nhất định sẽ sinh lòng cảnh giác, thậm chí còn bị dọa cho bỏ chạy. Đáng tiếc, cô không nhìn thấy,

cô còn đang rối rắm, rối rắm không biết anh có giả vờ không nghe thấy nữa không, nếu có thì cô biết phải làm sao...

Nhưng Tân Hoành cũng không chờ được kết quả, một thân thể nóng như lửa đốt nhiên đè lên cô, bờ môi rơi xuống, chỉ trong nháy mắt đã cướp đi toàn bộ hơi thở của cô.

Một đêm này, anh chiếm lấy cô một cách mạnh bạo, một cách dịu dàng, và cũng giao phó chính mình cho cô.

Cả đêm triền miên, lửa nóng như thể muối thiêu đốt tất thảy, chỉ còn lại hai người trong thế giới của nhau. Cho đến một khắc cuối cùng, rốt cuộc Tân Hoành cũng bật khóc trong vòng tay Dịch Tân.

Trong tình yêu, khi hai trái tim cùng hòa chung nhịp đập, thân thể trên dưới dây dưa. Bỏ đi tất cả trói buộc và ngụy trang, rốt cuộc Tân Hoành cũng hiểu được người đàn ông này, sau đó, cô không nhịn được mà rơi lệ.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 241: Ba Chữ Để Cho Anh Đốc Hết Chân Thành (1)

Edit: TranGem

Từng gấp qua biển xanh, sông nhỏ có đáng là gì. Chưa từng tới Vu Sơn thì sao gọi là thấy mây.

Tân Hoành gằn như lớn lên bên cạnh Du Thận Khanh, bên cạnh Du Thận Khanh chưa bao giờ thiếu những người đàn ông ưu tú, có nhiều ưu điểm khác nhau, lúc nhỏ Tân Hoành đã từng hỏi Du Thận Khanh, liệu có người nào đó có khả năng trở thành ông ngoại không. Lúc đó, Du Thận Khanh không hề do dự nói với cô, không có khả năng đó.

Tân Hoành hỏi, tại sao có thể khẳng định như vậy?

Du Thận Khanh trả lời cô rằng: “Từng gấp qua biển xanh, sông nhỏ có đáng là gì. Chưa từng tới Vu Sơn thì sao gọi là thấy mây.”

Nếu có một người đàn ông từng làm cho cháu nguyện ý dốc hết tất cả, từ sinh mạng, cho tới linh hồn, thì khi người đó rời đi rồi, cũng sẽ mang theo tất cả của cháu, bao gồm cả linh hồn cháu. Khi đó, cháu làm gì còn lại cái gì? Cái gì cũng không có, còn có thể yêu được ai?

Khi đó, Tân Hoành cũng không hiểu được ý nghĩa sâu sắc trong câu nói của Du Thận Khanh, cô chỉ hiểu đơn giản là từng có một người đàn ông đã làm cho bà ngoại của cô không thể yêu ai được nữa.

Cô biết, người đàn ông kia chính là ông ngoại của cô, nhưng cô cũng không biết ông ngoại cô là ai.

Dù người đàn ông kia đã rời khỏi cuộc đời Du Thận Khanh, nhưng bà cũng chưa bao giờ nhắc đến ông, giống như bà đã sớm lãng quên người đó rã.

Tân Hoành vẫn không hiểu, vậy tình cảm kia là gì, rõ ràng cả đời chỉ yêu một người, mà lại có thể tỏ ra như sự quan tâm đó chưa từng tồn tại.

Nhiều năm sau, khi Tân Hoành gả cho Dịch Tân, khi cô yêu Dịch Tân, rõ cuộc mới có thể hiểu rõ.

Dịch Tân chính là định mệnh mà nhất định Tân Hoành sẽ dành tình cảm cả đời cho anh. Nếu như có một ngày, Dịch Tân không còn yêu cô nữa, cô cũng sẽ mất đi khả năng yêu một người khác.

Khi Dịch Tân vô tình bắt cô từ bỏ giọt máu trong bụng thì cô cho rằng ngày đó đã tới.

Đoạn tình cảm của anh và cô mỏng manh vậy thôi, ngắn ngủi vậy thôi. Từ đó về sau, người đàn ông này sẽ hủy hoại tất cả tình yêu trong cô, niềm phong trào nhớ cô lại, chỉ dành riêng cho anh, rã sẽ giống như bà ngoại đã làm với ông ngoại, Tân Hoành cũng sẽ tỏ ra như thế Dịch Tân chưa hết tồn tại trong cuộc đời cô.

Chỉ là, sự tồn tại của anh trong quá khứ quá đỗi chân thật, cùng với tình yêu của cô, đều bị cô chôn cất không còn dấu vết.

Từ đó, như thể sinh ly tử biệt.

Cô tuyệt vọng không thể chấp nhận được, bởi vì cô không có được sự kiên cường như Du Thận Khanh, có thể chịu đựng để cho người khác dày vò trái tim mình như vậy.

Cho nên khi Dịch Tân quỳ gối trước giường cô, ấn khâu súng trong tay cô vào ngay tim anh thì trong một giây, thật sự cô đã muốn nổ súng. Rõ ràng tất cả tâm trí cô đều đã chôn vùi cùng tình yêu này, không bằng, để anh cùng đi với cô? Cho dù như thế nào, ít nhất, tình yêu của cô vẫn được bảo toàn.

Nhưng cũng chỉ là trong suy nghĩ. Khi anh hung hăng áp bức đi ~~àu~~ khiến ngón tay cô, buộc cô phải ấn cò súng thì cô lại hết sức phản kháng, có thể nào cũng không chịu nghe theo.

Một giây kia, cô biết, nếu có muốn chôn cất, cũng chỉ có cô và tình yêu của cô, mà tuyệt đối sẽ không có anh. Cô, không bao giờ được anh.

Cho dù là không có duyên ở bên nhau đi chăng nữa.

Khi rời khỏi anh, rời khỏi nhà họ Dịch, cô đã hoàn toàn tuyệt vọng. Cô biết, từ nay trở đi cuộc đời cô sẽ không còn màu sắc nữa, hy vọng duy nhất là cô có thể giống như bà ngoại, mỉm cười năm sau, cũng có thể lặng lẽ nhìn hoa nở hoa tàn, mỉm đến mỉm đi, như thể trong sinh mệnh của cô chưa từng tồn tại người đàn ông Dịch Tân này.

Cho dù, nhất định sẽ rất đau khổ, đau đớn khắc cốt ghi tâm.

Cô cũng không còn lựa chọn nào khác.

May thay, trời thấy được Dịch Tân không phụ cô. Anh ấy hiểu cô, hiểu tình yêu của cô.

Cô biết, Dịch Tân hiểu được tình yêu của cô, —— anh ép cô phải nhận thức rõ tình yêu ấy ở giữa ranh giới sự sống và cái chết.

Ba chữ của cô, đổi lấy tất thảy nhiệt tình và chân thành của anh.

Cô biết, anh cũng hiểu.

Tình yêu của cô được anh nâng niu trân quý.

Dịch Tân như vậy, khiến trái tim Tân Hoành cũng phát đau, cô ôm anh, vùi mặt trong lòng anh rơi lệ.

Anh cũng không nói gì, chỉ ôm cô, hôn thật sâu lên hàng nước mắt trên mặt cô.

Từ đêm đó trở đi, tình cảm vợ chồng của Tân Hoành và Dịch Tân ngọt ngào chưa từng có, chính xác mà nói, là Dịch Tân yêu chi ầu Tân Hoành.

Cô gái Tân Hoành này, trời sinh đã thiếu chút tế bào lâng mạn, thỉnh thoảng mới có một lần không kìm hãm được kích tình mới có thể thổi lô ra như vậy, nhưng sau khi thổi lô thì sao? Tân Hoành cảm thấy, để cho người kia biết được tâm ý của mình là được rồi, cuộc sống sau này sống như thế nào, chính là nên quý trọng thì phải quý trọng... Dĩ nhiên, quan trọng nhất là, nên tiết chế cũng nhất định phải tiết chế!

Nhưng hiển nhiên là Dịch Tân thì không nghĩ như vậy.

Đối với anh, người thổi lô trước là Tân Hoành, hai năm nay anh hết lòng yêu thương che chở cho cô, bây giờ cô nói với anh ba chữ mà anh vốn cho rằng cả đời này cũng không được nghe! Thế mà lúc này cô nói ra rồi, làm sao có chuyện bản chất cầm thú của Dịch Tân có thể giữ được đạo đức?

Vì vậy, anh mới làm ra chuyện hết sức cầm thú với cô.

Lúc đầu Tân Hoành còn chủ động phôi hợp, nghĩ rằng người đàn ông này yêu cô, cô cũng thương anh, đôi bên lưỡng tình tương duyệt. Chuyện ân ái cũng là việc nên làm thôi, cô thân là vợ anh, cũng nên để cho ông xã mình hưởng phúc lợi.

Có điều, một thời gian sau cô đã chống đỡ không nổi nữa. Nói chính xác là thân thể cô chống đỡ không nổi.

Cái này gọi là gì? Hàng đêm sanh ca*? Từ nay quân vương bất tảo triều**?

* Hàng đêm sanh ca: Hàng đêm hoan ái (abcxyz). – TranGemy
DDLQĐ.

**: Theo Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị: “Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, tòng thử quân vương bất tảo triều“.

Dịch nghĩa: Bực nỗi đêm xuân ngắn ngủi, mặt trời lên cao rã mới dậy.
Từ đây vua không ra coi chầu sớm nữa. – TranGemy DĐLQĐ.

Không phải là anh chưa từng quan hệ với cô, quan trọng là, hơn một tháng, anh cứ vậy giữ vững trạng thái ấy hơn một tháng, ngày ngày nhiệt tình như lửa, hứng thú không giảm chút nào, một chút dấu hiệu giảm sút cũng không có, làm sao cô có thể chịu nổi.

Cô chợt nhớ ra ngày nào đó ở trong siêu thị, anh thuận miệng nói một câu “Tân Hoành, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật đi.” Thoáng chốc, cả người run rẩy.

Chẳng lẽ, đây chính là cái gọi là trăng mật gì đó?

Nhưng trăng mật kiểu này cũng có chút dài quá rã!

Đợi đến buổi trưa khi cô tỉnh ngủ, anh cũng đã đi làm về, lúc hai người ăn cơm, cô cẩn thận nhắc đến vấn đề quan trọng này với anh.

Vậy mà, trong nháy mắt người nọ đã cười đến là tà mị: “Thì ra là vẫn nhớ kỹ à?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 242: Ba Chữ Của Cô, Đôi Lấy Tất Cả Tâm Chân Tình Của Anh(2)

Editor: Thiên Y

Tân Hoành khẽ nhếch môi: “Anh cảm thấy bây giờ em còn có tâm tư mà nhớ đến sao?”

Con ngươi đen nhánh của Dịch Tân lướt qua làn da ửng hồng của cô, xem ra thân thể của cô được tắm bổ rất tốt. Anh không khỏi cười một tiếng, “Tâm tư sao? Thật ra em muốn nói là tinh lực, đúng không?”

Khoé môi Tân Hoành khẽ nhếch lên, không còn gì để nói.

Cô còn có thể nói gì? Cô còn có thể nói gì đây! Chẳng lẽ nói, anh nói đúng sao?

Tân Hoành cúi đầu, gảy bát cơm

Dịch Tân cũng không trêu chọc nữa, bởi vì đã ăn anh gấp vào trong bát cô nhưng cô không chịu động vào.

Tân Hoành có một tật xấu, là không bị phân tâm. Thật ra thì, không bị phân tâm là một phẩm chất tốt, nhưng mà với một Tân Hành quá xinh đẹp mà nói, đó lại trở thành tật xấu.

Chỉ vì, với con người hay với bất cứ chuyện gì, Tân Hoành đều có thể dễ dàng tha thứ và không bận tâm, đến mức làm người ta vô cùng tức giận.

Nếu nói to tát ra thì ví dụ tốt nhất chính là người đàn ông Dịch Tân này. Kể từ khi Dịch Tân trở thành chàng cô, hơn hai năm qua, dù bắt nạt cô thế

nào, dù anh đáng ghét thế nào, khiến cho cô đau đớn rã lại làm tổn thương cô hơn nữa, cô cũng chưa từng có suy nghĩ tìm người đàn ông khác.

Ngược lại, còn hâm sâu vào mỗi tình này, không thể tự kềm chế. Cho tới bây giờ, trừ người đàn ông này, ai cũng không thể giúp được cô.

Nếu nói nhỏ một chút, thì đó như là một thói quen. Tân Hoành lớn như vậy, thói quen chọn đồ dùng vẫn luôn tập trung vào một nhãn hiệu, trừ phi cái nhãn hiệu đó thật sự xảy ra chuyện gì khiến cho cô không thể bỏ qua — ví dụ như chất lượng kém đến mức gây xôn xao cả nước hoặc là... Đóng cửa. Nếu không, cô hoàn toàn sẽ không xem xét đến chuyện đổi nhãn hiệu khác.

Còn nếu nói nhỏ hơn nữa, ví dụ như chuyện ăn cơm trước mặt này. Tân Hoành không kén ăn, nhưng là một cô gái cẩn thận. Một bàn có nhiều thức ăn hơn nữa, cô cũng vẫn chọn món mà cô yêu thích nhất, sau đó chỉ tập trung đến món ăn đó, mãi cho đến khi cô ăn hết, cô lại chọn một món khác và tiếp tục.

Dĩ nhiên, bình thường một món ăn còn chưa ăn hết thì cô đã no rã, cho nên cô thường xuyên ở trong trạng thái chỉ ăn một món ăn.

Tình huống này, khi ở trong giai đoạn tân hôn ngọt ngào lúc mới đàu, đã khiến một nhân vật lợi hại như Dịch Tân cũng không nhịn được mà kinh sợ một hã, cảm thán: “Cho tới bây giờ chỉ thấy qua tham thì thâm, còn chưa từng gặp người như em vậy! Cái này gọi là gì đây? Tự đối xử với bản thân mình khắc nghiệt vậy sao?”

Dĩ nhiên, với Tân Hoành mà nói, phản ứng của Dịch Tân cũng là điều không thể lý giải. Cô hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ anh cũng sẽ không chọn thứ mình thích, sau đó cư xử nghiêm túc sao?”

Dịch Tân day day huyệt thái dương, bày tỏ: “Bàn luận vấn đề này khi đang dùng cơm, quả thật là không nên.”

Có thể trên bàn ăn đàu là thứ cô thích.

Nhưng mà vấn đề ở chỗ đó, khi mọi thứ trên bàn ăn đều là thứ cô thích. Vậy mà, trong tất cả những món đó, Tân Hoành cũng muốn chọn ra món mình thích nhất... Điều này làm cho Dịch Tân hoàn toàn không còn lời nào để nói.

Nhưng mà, ăn một món không chỉ sẽ làm cho mất cân bằng các chất trong thân thể, hơn nữa sẽ khiến cho độc tố tích tụ lại. Vì vậy, sau này Dịch Tân không nói về chuyện này với Tân Hoành nữa, bản thân chỉ im lặng hành động một cách dứt khoát.

Cho nên bọn họ đã bối rối dưỡng hình thức ăn cơm như hiện tại.

Cô lắng lặng chờ đợi món mình thích, đó là chuyện của cô; anh ép cho cô ăn những món anh chọn, đó là chuyện của anh.

Cố chấp, đối lập nhau, nhưng lại vẫn cứ hài hoà. —— Đó là chuyện của hai người bọn họ.

Người ngoài cũng sẽ không hiểu, nói ví dụ như Tang Nhuê và Phong Dương.

Khi ở trên bàn cơm, biểu hiện nhã nhặn của Tân Hoành từng khiến cho hai người Tang Nhuê và Phong Dương trổ mắt nhìn mà không nói được gì. Nhìn thoáng qua thấy vẻ lạnh lùng của Dịch Tân thì hai người họ bị doạ sợ đến mức giả vờ như cái gì cũng không thấy. Mà với Tân Hoành, cô do dự rất lâu, lo lắng biểu hiện của mình là có phải rất thất lễ hay không? Sau đó, kết quả của việc cô lo lắng chính là, đúng vậy, cô quả thật rất thất lễ!

Cho nên, về sau khi có người ngoài dùng cơm, Tân Hoành sẽ luôn nhớ kĩ: “Có phúc cùng hưởng”, nhất định sẽ không để người đàn ông “Đặc biệt” kia có cơ hội chăm sóc mình.

Đĩ nhiên, khi đó đúng là Dịch Tân sẽ không đặc biệt chăm sóc cô nữa, chẳng qua anh sẽ nhìn cô chăm chắm, cười đến mức rất có thâm ý mà thôi, cười đến mức... Không người nào là không chú ý đến.

Bất luận như thế nào, Tân Hoành cũng rất không dễ chịu.

Nhưng mà cũng may, cơ hội để cô không được tự nhiên cũng không nhanh tay lầm.

Hai người yên tĩnh một lát, Dịch Tân bỗng nhiên nói: “Đợi chuyện trước mắt ổn định rồi lại đi, được không?”

Trong lời nói của anh không thấy vẻ lười biếng và trêu chọc như bình thường, khiến cho Tân Hoành mới vừa nháy chiếc đũa lên liền khụng lại một chút.

Cô sững sờ nhìn anh, lại thấy ánh mắt anh cũng rất bình thường, đang nhìn cô, rõ ràng như vậy, rõ ràng mang ý tứ muốn bàn bạc, thậm chí... Còn có chút xin lỗi.

Bàn bạc? Xin lỗi? Tân Hoành cả kinh, lúng túng hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ không phải anh thuận miệng nói sao?”

Bỗng nhiên anh cười một tiếng, nụ cười nửa thật nửa giả, nhưng giọng nói lại tràn đầy sự chân thành: “Tân Hoành! Với em, anh chưa từng thuận miệng nói.”

Tân Hoành khẽ trợn to hai mắt, có chút không thể hiểu đột nhiên anh nghiêm túc là từ đâu.

Dịch Tân nhìn cô thật lâu, bỗng nhiên trong giọng nói lại thêm vài phần sâu lắng: “Chúng ta còn chưa trải qua tuổi trăng mật, em quên rồi sao?”

Tân Hoành mới chợt hiểu ra

Nhưng không nhịn được bật cười, người đàn ông này... Có lúc thật sự còn nhạy cảm hơn so với cô nữa!

Đúng vậy, quả thật bọn họ chưa trải qua tuổi trăng mật, nhưng mà Tân Hoành chưa từng cảm thấy có chỗ nào không đúng. Cần phải biết là cô bị ép cười, là bị người này bức hôn. Anh có thấy người nào bị bức hôn còn muốn đi hướng tuổi trăng mật không?! Dù sao cô chưa từng thấy qua...

Nếu là đi thật, vậy cảnh tượng đó mới là kì lạ.

Tân Hoành nghĩ tới đây, bỗng cảm thấy may mắn, cũng may không có...

Vẻ mặt của Dịch Tân lại không chút thay đổi, nói một câu: “Tân Hoành! Anh nợ em, qua một thời gian nữa, hãy để cho anh bù lại cho em, có được không?”

Tân Hoành không nói ra được cảm giác trong lòng là gì, sau đó, một câu nói cứ như vậy mà bật thốt lên: “Chỉ cần trong lòng có tình yêu, không phải ngày nào cũng là tuỳ trăng mật sao? Chúng ta không nên để ý đến hình thức...”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 243: Ba Chữ Của Cô, Đôi Lấy Tất Cả Tâm Chân Tình Của Anh(3)

Editor: Thiên Y

Chỉ có trong lòng có tình yêu, không phải ngày nào cũng sẽ là tuân trăng mật ư...

Dịch Tân khó có khi cảm thấy 囧.

Xem ra, suy nghĩ của anh về vợ mình lại là một chuyện khiến anh cảm thấy hứng thú.

Nhưng mà, trong lòng anh nghĩ vậy cũng bởi vì... Anh cho là mình hiểu được nội tâm của cô.

Không phải sao? Không có người phụ nữ nào mà không mong đợi tuân trăng mật của mình.

Đôi mắt của Dịch Tân khẽ híp lại, nhìn cô thật lâu. Lúc này, nụ cười của cô rất ngọt ngào, hình như đênh nghị của anh thật sự đã làm cô khó xử.

Anh có chút nhức đầu, day day huyệt thái dương. Với quyết định cô, anh muốn bản thân mình phải kiên nhẫn.

Anh hỏi: “Thật sự không muốn hưởng tuân trăng mật sao?”

Nghe thấy anh hỏi, cô ngọt ngào nói: “Thật sự anh không cảm thấy cuộc sống bây giờ của chúng ta, mỗi ngày đều là tuân trăng mật sao?”

Cô cô gắng khắc chẽ mới không nói ra những lời trong lòng đang nghĩ:
Nếu như không phải, vậy anh thật sự chính là cầm thú!

Dịch Tân nghe đến đây, đột nhiên khuôn mặt dần ra, ánh sáng trong mắt
xẹt qua: “Tân Hoành.”

Da đầu Tân Hoành không nhịn được căng thẳng: “Cái gì?”

“Cuộc sống là cuộc sống, tuân trăng mật là tuân trăng mật. Cuộc sống
như vậy, anh cảm thấy rất tốt, nhưng mà tuân trăng mật, vẫn còn thiếu.”

Đột nhiên Tân Hoành rất muốn khóc: “Như vậy... Đã rất tốt rää... Vẫn
còn thiếu, vậy anh còn muốn như thế nào?”

Đại Thiếu Gia! Thật sự anh muốn em chết dưới hoa mẫu đơn anh mới
cam tâm sao?

Đúng, mặc dù Dịch Tân là đóa Mẫu Đơn, mặc dù cô rất yêu thích,
nhưng mà không cần phải phong lưu đến mức đi làm quỷ như thế chứ...

Dịch Tân chỉ thấy vẻ mặt vô cùng rối rắm nhưng không thể làm gì của
Tân Hoành, trong mắt hiện ý cười: “Tuân trăng mật, anh sẽ thỏa mãn tất cả
những ảo tưởng của một cô gái như em.”

Anh nhìn sâu vào mắt cô, lặp lại một lần nữa: “Là cô gái, không phải là
của một người phụ nữ. Anh nói như vậy, em hiểu ý của anh chứ?”

Trong phút chốc, Tân Hoành chỉ cảm thấy nỗi đau buôn không thể kìm
nén trong nháy mắt như đình trệ, rää sau đó như biến mất. Cô sững sờ nhìn
Dịch Tân, lại thấy trong ánh mắt anh hiện lên vẻ cưng chiều, trong nét mặt
hoàn toàn không thấy sự lười biếng vốn có, lúng túng hỏi: “Cho nên, ý của
anh là, hôn nhân của chúng ta càng ngày càng...”

Cô cố gắng suy nghĩ một chút, mới nghĩ đến một từ: “Trẻ tuổi, là ý này
saو?”

Kết hôn trước, yêu sau; làm phụ nữ trước, làm con gái sau... Cô vốn muốn nói càng ngày càng trẻ, nhưng lại cảm thấy cái từ này không được may mắn, nhất định người này sẽ không thích, trẻ tuổi... Có lẽ cũng là ý này thôi.

Dịch Tân Nhất cười: “Là ý này.”

Lại hỏi lại: “Cho nên, tuân trăng mật còn muốn không?”

Tân Hoành cảm thấy có một chút rối rắm, mặc dù biết ngoài miệng thì người này nói như vậy, nhưng đến lúc đó, tất cả mọi chuyện không phải đều do anh định đoạt sao? Nhưng mà... Khi cô kết hôn là lúc vẫn còn trẻ, bây giờ thanh xuân như đang vẫy tay với cô...

Động lòng, cô cắn răng một cái, nói: “Muốn!”

Vì vậy, hai người đã đạt được nhận thức chung về chuyện tuân trăng mật như thế. Chính xác mà nói, không nằm ngoài dự liệu, Dịch Tân đã đạt được kết quả như mong muốn một lần nữa.

Khoảng thời gian gần đây, thời gian làm việc của Tân Hoành rất cố định, rất chính xác, nhưng mà đúng giờ này cũng không có nghĩa đúng với cái khác. Bởi vì trong nhà có một bao quản... Bởi vậy mà khiến cho thời gian nghỉ ngơi trở nên bất tiện. Bình thường, đúng buổi chiều là Tân Hoành xuất hiện ở công ty của Dịch Phong Nghiêu, sau đó lại rời khỏi trước khi Dịch Phong Nghiêu tan việc.

Nếu như Dịch Tân rảnh rỗi thì sẽ tự mình đến đón người; nếu như anh không đến được, thì sẽ cẩn thận dặn dò Nguyên Thâm đến đón Tân Hoành.

Rất nhiều lần, ngay cả đại thiếu gia như Dịch Phong Nghiêu cũng không nhịn được cảm khái. Tân Hoành đến nơi này làm, rõ ràng giống như thiếu phu nhân đến uống trà chiều mà thôi!

Nhưng mà, tuy nói như vậy nhưng hiệu suất công việc của Tân Hoành thật sự rất cao. Mỗi ngày, thời gian cô đến công ty đều rất ít, xem một chút

tài liệu, không tới một tháng mà đã tìm hiểu được rất nhiều các hạng mục... Thậm chí tài chính cũng tăng lên chỉ qua vài nét bút quan trọng.

Mặc dù Tân Hoành là người của Dịch Tân, nhưng Dịch Phong Nghiêu không có ý che giấu điều gì với cô. Về điều này, không chỉ một lần anh ta bày tỏ suy nghĩ trước mặt của Tân Hoành, thể hiện mình đã dùng người thì không nghi ngờ, ám chỉ bản thân là một vị lãnh đạo anh minh. Với Tân Hoành, đó không phải là một loại tin tưởng. Ngụ ý chỉ là: Tân Hoành, cô có biết phải báo đáp tôi thế nào chưa? Biết chưa biết chưa? Nhớ phải tìm Dịch Tân đến để báo đáp tôi đó!

Lúc ban đầu, mấy lần Tân Hoành chỉ cười nghe một chút, gật đầu một cái, bày tỏ lãnh đạo anh nói đúng. Càng về sau, Dịch Phong Nghiêu không thấy bớt đi chút nào, rốt cuộc Tân Hoành không thể nhịn được nữa, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ không nỡ bỏ đứa nhỏ là không phải sói đội lốt sao?”

Lấy lòng tôi mà thôi.

“Hơn nữa, nếu như Dịch Tân muốn thì cơ cấu Viễn Thịnh của anh cũng đủ biến hoá đến nghiêm trời lệch đất. Đến lúc đó, toàn bộ những thứ cơ mật ngày hôm nay chẳng phải cũng sẽ trở thành đống giấy vụn hay sao? Nếu đã có thể đoán được trước tương lai không xa, vậy bây giờ quý giá những thứ đồn như vậy làm cái gì?”

Từ đó, rốt cuộc Dịch Phong Nghiêu cũng biết thu lại. Hơn nữa còn rất nhiều lần ám thị ở trước mặt của Tân Hoành: Tân Hoành à, phụ nữ quá thông minh cũng không tốt, cẩn thận Dịch Tân không cần cô!

Sau này, khi Dịch Phong Nghiêu phách lối đe dọa rất nhiều lần, Tân Hoành nhẹ nhàng cau mày, nói: “Tổng giám đốc! Anh nói không đúng.”

Trong lòng Dịch Phong Nghiêu cười thầm, trên mặt lại trầm xuống, hỏi: “Không đúng chỗ nào?”

Tân Hoành rất lâu mới nói: “Tôi cũng không biết không đúng ở chỗ nào. À! Hay để tôi gọi điện thoại hỏi Dịch Tân đi, để anh ấy đến nói cho

anh biết được không?"

Dịch Phong Nghiêу bị sặc café ở trong miệng, vừa ho khan dữ dội còn vừa muối ngăn cản đáng kể chuẩn bị gọi điện thoại cho Dịch Tân của Tân Hoành: "Không cần, cô nói đúng!"

Đùa sao! Nếu để Dịch Tân biết anh ta đe dọa Tân Hoành, khích bác tình cảm vợ chồng bọn họ, thế thì anh ta làm gì còn đường sống nữa!

Đến lúc này, rõ cuộc Dịch Phong Nghiêу hoàn toàn không có lời nào để nói với Tân Hoành.

Đương nhiên Tân Hoành sẽ không đi để ý những chuyện nhỏ nhặt này. Mỗi ngày Dịch Tân đều quấn quýt lấy cô, ngay cả khi đi làm cũng không bỏ qua cho cô, vậy mà cô còn có thể biết được như vậy, chỉ có thể nói, cô thật sự đã tốn không ít tâm tư.

Bởi vì quan tâm, cho nên mới phải tốn tâm tư.

Tân Hoành mơ hồ nhận ra, Viễn Thịnh chính là phàn nha của nhà họ Dịch. Nếu như cô muốn hiểu được người đàn ông kia thì nhất định phải nắm được rõ Viễn Thịnh như lòng bàn tay. Muốn giữ lấy Viễn Thịnh cần thủ đoạn, kiên quyết, thậm chí... Tàn nhẫn, để phát triển nó gấp mười lần..

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 244: Ba Chữ Của Cô, Đôi Lấy Tất Cả Tâm Chân Tình Của Anh(4)

Editor: Thiên Y

Vậy mà, khi biết được càng nhiều, hiểu được càng nhiều thì trái tim cũng càng dễ dàng đau đớn. Cái cảm giác đau đớn đến vô lực đó không sâu sắc nhưng lại rất dài.

Thật ra, không phải Dịch Tân dễ dàng có được.

Bây giờ, người ta chỉ thấy anh đang đứng ở trên cao, được mọi người cúi đầu nghe theo, chỉ một ánh nhìn tuỳ ý của anh cũng có thể dùng tính mạng của một người bình thường ra trao đổi mà không mất công sức gì. Tuy nhiên, gia tộc mà anh dẫn dắt là một gia tộc hưng thịnh từ lâu. Khi gia tộc đó lớn mạnh đang trong thời kì đỉnh cao thì anh vẫn còn là một đứa trẻ, vẫn còn nương tựa vào mẹ bên nước Mĩ xa xôi.

Ông ấy và gia tộc đó tựa như đã sớm trải qua vô số thăng trầm, từ vinh quang đến nhục nhã, khiến cho nó trở nên kiêu ngạo, kiêu ngạo đến mức không ai bì được. Một người đàn ông kiêu ngạo như thế, làm sao có thể để ý đến một đứa trẻ còn nhỏ tuổi chứ?... Hơn nữa, còn là một trẻ không phải người cùng họ với mình.

Vậy mà, cho đến hôm nay, Tân Hoành đã thấy một ông già như vậy cũng cúi đầu khum núm trước cậu bé không phải người cùng họ với mình.

Thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí, quy luật nhân quả luôn luôn tồn tại.

Lúc Dịch Tân trở lại nhà họ Dịch là khi năm tuổi; năm nay anh đã hai mươi chín tuổi. Ngắn ngắn hơn hai mươi năm, mọi người chỉ thấy một Dịch Tân luôn từng bước lên đỉnh cao, chỉ có Tân Hoành mới cảm nhận được để có được thành tựu như vậy, có phải người đàn ông đó đã phải nỗ lực rất nhiều mới có thể có được không?

Mà tất cả những nỗ lực chia đều cho nhau năm qua, vậy anh đã phải chịu đựng bao nhiêu? Thời gian càng ngắn, cái giá phải trả lại càng cao!

Không thể phủ nhận, Dịch Tân rất cường đại, cường đại đến mức khiến người ta hoa mắt. Ở anh hội tụ cả sự kiên quyết và năng lực khiến người khác loá mắt, nhưng cũng khiến cho cô... Đau lòng.

Thật ra thì, những điều cô và anh từng trải qua trước kia cũng tương tự nhau.

Cả một chặng đường cô trải qua vừa cực khổ lại vừa xót xa trong lòng, mãi cho đến khi hai mươi tuổi, cũng chỉ là có thể miễn cưỡng bảo toàn được mìn. Mà những thứ cô có thể làm đã là cực hạn rồi, hoặc là nói đó là điều cực hạn cô có thể chống đỡ được.

Mà khi anh hai mươi tuổi, nghe nói đã đưa nhà họ Dịch tiến thêm một bước, toàn bộ nhà họ Dịch bắt đầu tôn kính anh như một vị thần.

Nếu như lấy thời gian để trả giá thì đó chính là kết quả của sự nỗ lực.

Tân Hành chỉ biết cô đã nỗ lực hết mức rồi, nếu phải nỗ lực nhiều hơn nữa thì có lẽ cô cũng không thể chịu đựng được. Nhưng mà, rất rõ ràng, sự nỗ lực mà chàng của cô bỏ ra là điều mà cô hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Lòng người đều do máu thịt tạo thành, không có người nào trời sinh đã có sự kiên cường không ai sánh nổi.

Mỗi một cậu bé khi được sinh cũng chỉ là một cục thịt, ngay cả xương cũng vẫn còn nhỏ bé, mềm nhũn.

Mà khi những đứa trẻ khác còn đang được cẩn thận che chở thì Dịch Tân phải học cách trở nên tàn nhẫn để làm cho mình nhanh chóng trưởng thành để trở nên cường đại, khuếch trương hơn nữa để có thể làm hài lòng ông cụ đã trải qua bao thăng trầm trong cuộc sống.

Khi Tân Hoành có những suy nghĩ cẩn thận về Dịch Tân thì cô cũng không nỡ.

Không nỡ để anh nhíu mày, không nỡ khiến cho anh không vui, sau đó là tình cảm của cô giành cho anh khiến ngay cả cô cũng không ngờ.

Trước kia khi ở bên cạnh Dịch Tân, Tân Hành chưa từng nghĩ tới tình yêu của cô có thể nóng bỏng như thế, có thể nóng bỏng đến mức khiến trái tim cũng bị bỏng đến đau đớn.

Mà điểm tiên bộ nhất, trực tiếp nhất là những lợi ích mà Dịch Tân mang lại rất nhiều. Tuy rằng Tân Hoành mệt mỏi, nhưng mà những cử chỉ lại có chút dung túng,... Thậm chí là cổ vũ?

Dịch Tân không phải là người lương thiện, nếu ở trong nghề cô đã ám chỉ với anh, sao anh còn có thể lương thiện được chứ? Trước sau như một, tác phong chiếm đoạt lấy cô của anh vẫn không hề buông lỏng.

Vì vậy đã tạo thành hình thức sống chung như bây giờ giữa hai người: Cô dung túng —— Anh được voi đòi tiên —— Cô lại dung túng —— Anh lại tiến thêm bước nữa —— Cô không có nguyên tắc —— Anh không có giới hạn.

Cũng vì sự nhẹ dạ của mình mà Tân Hoành rối rắm mấy lần. Nhưng Dịch Tân là người thế nào chứ, những gì cô rối rắm, anh đều có thể nhìn thấy được. Cũng không nê vọng tưởng cầm thú sẽ không biết thoả mãn mà bỏ qua miếng mồi ngon trước mặt. Anh chỉ biết lợi dụng những lúc thèm trí cô mơ hồ thì không chút kiêng kỵ mà chiếm đoạt càng nhiều, tuỳ theo ý mình.

Cứ như vậy, cuộc sống của người cướp đoạt và người bị cướp đoạt, giữa người dung túng và người được voi đòi tiên, cuối cùng cũng hài hoà

đ`âm ấm.

Mãi cho đến một ngày, sự ngọt ngào trong lòng của Tân Hoành trở nên rõ rắng khi người kia xuất hiện một lần nữa.

Một ngày kia, trước khi tan ca thì Dịch Tân gọi điện thoại cho cô, nói cho cô biết buổi tối anh có buổi xã giao, Nguyên Thâm sẽ đến đó cô về nhà. Cô biết con người của anh, có thể giành nhiều thời gian ở bên cô như vậy đã không dễ dàng rã. Cho nên tới bây giờ, cô đàu không làm phiền đến công việc của anh, chỉ nói được.

Anh lại dặn dò: “Hôm nay sẽ vèkhá muộn, một mình em ngủ trước, không cần chờ anh, nhớ chưa?”

Tân Hoành bật cười: “Em bu`n ngủ thì tự nhiên sẽ ngủ thôi, anh không cần bắt em dậy khi đang ngủ là tốt rã.”

Ở trong điện thoại, Dịch Tân cười khẽ, gọi: “Tân Hoành.”

“Sao vậy?”

“Nếu như em muốn nghỉ ngơi, cũng không cần làm những chuyện kích thích anh ăn em.”

Tân Hoành bụt rã, nụ cười cứng đờ ở trong không khí...

Giọng Dịch Tân nghe có vẻ lười biếng: “Muốn nghỉ ngơi thì hãy ngoan ngoãn ngủ, nếu không ngủ thì anh sẽ coi như em tình nguyện đợi anh, vậy anh sẽ làm chút chuyện để báo đáp em, thế nào?”

Tân Hoành: “.....”

Người đàn ông này, sao ánh mắt có thể nhìn thấu như vậy?! Đôi mắt đó được luyện trong lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân sao? Nhưng tại sao bị lửa thiêu mà còn có thể xinh đẹp như vậy, lừa tình như vậy?!

Đúng vậy! Lúc không có anh ở đây, cô đàu đợi anh. Mấy lần đàu, khi anh trở lại thấy cô còn chưa ngủ thì cau mày, cô biết anh không vui vì cô

chờ anh muộn như vậy. Về sau đã có kinh nghiệm, khi nghe thấy tiếng động ở trong phòng khách, trước khi nghe thấy tiếng mở cửa phòng thì lập tức nhảy đến trên giường, giả bộ ngủ.

Sau khi anh trở lại, trình tự sẽ là: hôn nhẹ lên mặt cô trước, sau đó đi tắm, rồi lên giường, cũng không quan tâm cô đã ngủ hay chưa liền ôm vào trong ngực thân mật.

Khi đó, cô còn cảm thấy may mắn, cũng may cô chưa ngủ, nếu không với tính khí nóng nảy của cô khi bị đánh thức giấc ngủ như vậy, sao anh có thể hưởng thụ như vậy!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 245: Ba Chữ Của Cô, Đôi Lấy Tất Cả Tâm Chân Tình Của Anh (5)

Edit: TranGemy

Nếu lúc này anh không nói gì, cô còn có thể tiếp tục vui mừng như vậy...

Nhưng hóa ra anh đã sớm nhìn thấu cô! Nhìn thấu cô vẫn còn chưa ngủ. Ở trước mặt anh, chỉ sợ là một chút suy nghĩ cô cũng không giấu được.

Đột nhiên Tân Hoành cảm thấy cuộc sống của mình vô cùng... bi tráng. Sau đó bình tĩnh lại, cô hít sâu một hơi, ngoài cười nhưng trong không cười mà bảo anh: “Dịch Tân, Dịch Phong Nghiêu từng nói, anh thông minh như vậy, sớm muộn gì em cũng sẽ không chịu nổi anh.”

Nói xong, cô vốn định cười một tiếng trêu chọc anh nhưng nghĩ thế nào lại thôi.

Trong phút chốc, Tân Hoành nghĩ đến thói quen kiêu ngạo của Dịch Tân, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Cái đó, Dịch Phong Nghiêu... Lần này, đành để anh chịu ủy khuất rã.

Về sau, Tân Hoành luôn hối hận, lúc nào cũng ăn năn vì khi đó đã để cho Dịch Phong Nghiêu phải gánh tội. Đây là lý do duy nhất có thể giải thích cho việc không tới một tiếng đồng hồ sau, cô lập tức gấp phải báo ứng.

Khi cô tan làm, vừa về đến nhà đã thấy một bóng dáng nghiêm nghị
ngồi trên ghế salon trong phòng khách, trong nháy mắt cô đã bị dọa sợ đến
mức tim cũng ngừng đập. Bất chợt, trong đầu hiện lên hình ảnh các kiểu
cướp tiền, cướp sắc, hay tin tức về các vụ giết người diệt khẩu các loại.

Sau đó, khi cô bình tĩnh nhìn lại, thấy rõ gương mặt của người kia lại
càng sợ hãi, trong nháy mắt hồn bay phách lạc.

Trong phòng khách, người kia có dáng ngồi thẳng, cứng rắn, tóc bạc
trắng, bên cạnh còn dựng cây ba tông gỗ khắc đầu rồng, đang nhìn cô
bằng ánh mắt nhàn nhạt, chính là người đã mấy tháng không gặp – Dịch
Lam.

Cô kinh hãi, không ngờ Dịch Lam lại đường hoàng ngồi đợi cô trong
phòng khách nhà cô, ngoài hồn bay phách lạc ra, cô không thể có một phản
ứng nào khác nữa.

Dịch Lam lại tương đối bình tĩnh, nhìn thấy khuôn mặt hóa đá của Tân
Hoàn thì nhàn nhạt nói: “Đã lâu không gặp, Tân Hoàn.”

Trong giây lát đó, Tân Hoàn như thể bất tỉnh đến nơi rồi.

Tại sao, tại sao ông cụ này lại tự nhiên như vậy, có thể có tư thái đường
hoàng thế kia mà xuất hiện trong nhà cô, như thể ông mới là chủ nhân đang
ngồi đây chờ cô tới, nhìn thấy cô rồi mà còn bày ra cái dáng vẻ “Cô ở đây
ngạc nhiên cái quỷ gì?” là sao?

Quan trọng hơn là, tại sao, tại sao lúc này Dịch Tân lại không có nhà?

Tại sao, tại sao mỗi lần Dịch Lam đột ngột xuất hiện hay làm những
chuyện gây tổn thương với cô thì Dịch Tân đều không có mặt?

Tân Hoàn nở nụ cười gượng gạo, cố gắng khiến cho gương mặt mình
bớt cứng ngắc: “Ông ngoại! Ông tới lúc nào vậy? Sao không nói trước với
chúng con một tiếng, chúng con...” Đi đón ông.

Nhưng Tân Hoành còn chưa nói hết, Dịch Lam đã cắt ngang lời cô: “Thông báo cho các người một tiếng à? Dịch Tân còn chịu để cho tôi gặp cô ư?”

Tân Hoành cứng lưỡi há hốc mồm, quả nhiên, người này đến không phải có ý tốt, ông cụ cố ý đến đây nhân lúc Dịch Tân không có mặt.

Trong lòng Tân Hoành có dự cảm không lành, bàn tay nắm chặt lại, cô cố gắng nở một nụ cười: “Sao lại thế được chứ? Ông là ông ngoại của Dịch Tân thì cũng chính là ông ngoại của con, làm gì có chuyện ông ngoại muối gắp cháu trai cháu gái mà không được à.”

Dịch Lam cười lạnh: “Quả là biết cách nói chuyện, chỉ tiếc là... Tôi không có cái bản lĩnh làm ông ngoại cô được đâu.”

Toàn thân Tân Hoành chấn động, trong nháy mắt đần óc đột nhiên trống rỗng.

Tân Hoành hiểu, Dịch Lam không phải một người bình thường, ông đã từng là gia chủ của nhà họ Dịch, địa vị vô cùng vững chắc, nhất ngôn cửu đỉnh*. Người như vậy, mỗi một câu một chữ đều tương đương với thánh chỉ, có ý nghĩa hết sức quan trọng.

*Nhất ngôn cửu đỉnh: (Một lời nói ra có sức nặng như chín cái đinh) Một lời đã định, không thể thay đổi hay xem xét lại.

Ông nói, ông không có bản lĩnh làm ông ngoại của cô.

Tân Hoành cũng hoàn toàn không có một suy nghĩ quá phật nào, chẳng qua đây chỉ là một câu nói bình thường thay lời chào hỏi mà thôi.

Một câu kia của Dịch Lam làm Tân Hoành cảm thấy tay chân mình cũng trở nên lạnh lẽo, cô biết, ý từ của lời này: Dịch Lam ông không chấp nhận Tân Hoành.

Đột nhiên Tân Hoành cảm thấy lòng bàn tay mình toát đầy mồ hôi lạnh. Tim cô cũng tăng gia tốc mà đập nhanh đến nỗi chân đã bắt đần run lên,

nhất thời á khẩu không nói được gì.

Dịch Lam nhìn cô, ánh mắt sâu xa, biết được cô đã hiểu thái độ của ông nên cũng không vòng vo nữa, ánh mắt thẳng tắp chiếu về phía cô, nói thẳng: “Rời khỏi Dịch Tân đi.”

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý trước, nhưng lúc nghe thấy năm chữ này, cô vẫn có cảm giác như thể cả thân thể bị cái gì đó hung hăng bơ cho một nhát. Cô gần như đứng không vững nữa, trong nháy mắt đầu óc cũng không còn tỉnh táo, giọng nói của cô phát ra cũng run rẩy: “Tại sao?”

Nói xong, cô lại tự thấy buồn cười. Tại sao? Còn có thể tại sao nữa chứ? Cô đang hỏi cái vấn đề ngu ngốc gì thế này?

Chỉ là không ngờ Dịch Lam vẫn rất nghiêm túc trả lời: “Bởi vì, những thứ Dịch Tân cần, cô không cho nó được.”

Lòng cô như lại bị đẩy mạnh một cái, cõi gắng lảo đảo đi về phía trước vài bước, chỉ là thoáng chốc đã cảm thấy vô lực.

Cô không bước nổi nữa, nhưng cái tay kia vẫn cố đẩy như cũ, rõt cuộc cô cũng không đứng vững được nữa, mặt tràn đầy nước mắt nhìn Dịch Lam, khẽ run run hỏi: “Nói vậy, là có ý gì?”

Cô nói ra lời này mà trái tim cũng như bị văng ra ngoài theo, có đi đâu nó lại bị vướng ở cổ họng, sau đó cô thấy cổ họng mình như bị trái tim đập âm âm kia chẹn cho nghẹn lại.

Đùng, đùng, đùng...

Cô nhìn chằm chằm Dịch Lam, gắt gao cắn chặt răng.

Cô biết, Dịch Lam đang tiến hành xét xử cô, lúc này, những gì ông sắp nói ra để trả lời cô... tất cả đều là chứng cứ.

Như thể một phạm nhân bị quan tòa định tội, dù thế nào cô cũng không chịu nhận tội, sau đó sẽ kêu gào oan ức, buộc quan tòa phải lấy chứng cứ

ra, để cho cô chết một cách rõ ràng.

Nhưng thật ra là cô đang đánh cuộc. Cô không có chút nào là sắp chết cả, cô chỉ đang hi vọng quan tòa sẽ không thể đưa ra chứng cứ thỏa đáng. Khi đó, thậm chí cô còn có thể cười phá lên, dùng cách này để chứng minh sự trong sạch và vô tội của mình.

Có điều, đây là một canh bạc, nếu như quan tòa đưa ra được chứng cứ, vậy thì một khắc kia chính là lúc cô phải chết.

Bởi vì, chứng cứ đó sẽ chứng minh được cô là người đáng chết.

Chính vì Tân Hoành không cam lòng nên mới đánh cuộc. Một mặt cô buộc Dịch Lam phải nói cho cô biết, nhưng thật ra một mặt lại sợ hãi điều Dịch Lam nói ra sẽ chứng minh: Tân Hoành, rời khỏi Dịch Tân đi, cô là người có tội, phải chịu sự trừng phạt này là đúng!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 246: Ba Chữ Của Cô Đôi Lấy Tất Cả Tâm Chân Tình Của Anh(6)

Editor: Thiên Y

Gần đây, quá nhiều hạnh phúc, tốt đến mức khiến cô gần như đã quên mất thời gian, quên việc đói, mỗi một ngày đều như được hạnh phúc bao vây lấy, mềm mại và ấm áp. Đột nhiên có một ngày, có một người chợt xuất hiện, giống như một bàn tay mạnh mẽ, không chút lưu tình liền kéo cô ra khỏi vòng tròn ấm áp. Vì vậy, xem như cô tìm được hạnh phúc ở đây, nhưng ở trong đó, lại không có nàng.

Hiện tại, cảm giác mà Dịch Lam mang lại cho cô chính là như vậy.

"Ông ngoại! Người nói cho cháu biết, đây là ý gì?"

Bàn tay cô nắm chặt lại, kiềm chế những cảm xúc mãnh liệt đang sắp thiêu đốt lý trí của cô, bình tĩnh hỏi lại một lần nữa.

Cô nhìn thẳng về phía Dịch Lam, nhưng mà ánh mắt vẫn khẽ run.

Dịch Lam nhìn cô, trong ánh mắt vốn chỉ có sự lạnh lùng chợt hiện ra sự không đành lòng. Nhưng mà chuyện mà ông đã quyết định sẽ không vì vậy mà bị dao động. Ông thờ ơ nói: "Ý của tôi là, cô..."

"Ý của ông ngoại là, muốn anh trở về"

Tân Hoành nghe lời nói của Dịch Lam, trái tim gần như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cũng trong thời khắc mấu chốt đó, một giọng nói quen thuộc của một người khác vang lên, giống như một bàn tay có lực đè lên

những lời nói tiếp theo của Dịch Lam, đồng thời cũng dịu dàng ấm áp mà trấn an trái tim của cô.

Âm thanh kia xen lẫn với tiếng mở cửa chống trộm, nhưng vẫn không giảm đi sự ấm áp, giống như xuyên qua.

Gần như theo bản năng, Tân Hoành quay đầu lại, nhìn về phía cửa.

Lúc này, Dịch Tân đang bước vào từ ngoài cửa, ánh mắt của anh vẫn mang vẻ lười biếng như cũ, nhưng lại xen lẫn sự lạnh lùng mơ hồ. Sắc mặt có chút hồng, dường như trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

Đột nhiên, trong lòng Tân Hoành mềm nhũn, cô biết, nhất định là anh gấp gáp chạy về

Anh quay lại đóng cửa, dường như Tân Hoành có thể nhìn thấy anh dùng bao nhiêu sức lực trên cánh tay. Nhưng khi cánh cửa khép lại, tiếng vang cũng không quá lớn.

Ánh mắt của Dịch Tân cũng chỉ lướt qua trên người của Dịch Lam rồi nhìn về phía của Tân Hoành. Sau đó, vẻ mặt trong nháy mắt đã nhu hòa, sải bước đi về phía cô, đưa tay ôm chầm lấy eo của cô, kéo cô vào trong ngực. Cũng không để ý ở bên cạnh còn có người khác, anh cúi đầu xuống, hôn lên trán cô liền mấy cái, dịu dàng hỏi: "Về lâu chưa?"

Thấy anh như vậy, trong nháy mắt khiến trái tim cô như trở về vị trí cũ. Nhiệt độ từ môi của anh truyền đến trán của cô, một giây đó, cô ước thời gian cứ kéo dài mãi.

Nhưng mà, không phải lúc.

Cô ở trong lòng anh, nhẹ nhàng nói: "Vừa mới về không phải buổi tối có chuyện sao? Sao anh lại trở về sớm như vậy?"

Lời của cô..., khiến cho vẻ mặt vốn dịu dàng của anh chợt đong lạnh. Dịch Tân cười lạnh, giương mắt, liền nhìn thấy vẻ mặt từ ngạc nhiên đến tức giận của Dịch Lam.

"Ông ngoại! Tại sao ông lại đến đây gấp gáp như vậy? Ngay cả cháu cũng không biết."

Lời này của Dịch Tân, nhu hoà nhưng mang áp lực, sắc mặt của Dịch Lam cũng trở nên lạnh lẽo: "Chuyện ta rời khỏi H thị, trước đó cũng không có người biết. Đến nơi này cũng tới thẳng đến đây, vậy mà cháu có thể chạy về trong thời gian ngắn như thế, đi đâu này không cần nói cũng hiểu, phải không?"

"Dịch Tân! Không ngờ cháu lại theo dõi ta!"

Câu nói sau cùng của Dịch Lam toát lên sự lạnh lùng nghiêm nghị, sự chỉ trích không che giấu chút nào. Đột nhiên, trái tim của Tân Hoành bỗng chấn động khi nghe được lời này.

Những đường nét góc cạnh ở trên mặt của Dịch Lam, lúc này lại càng cứng rắn hơn. Ông nhìn chằm chằm vào Dịch Tân như đang trách móc. Mà với Dịch Tân, mặc dù nụ cười luôn hiện lên trên môi anh nhưng ánh mắt lại rất lạnh lùng.

Trong lúc nhất thời, không khí trở nên căng thẳng.

Tân Hoành muốn hoá giải không khí một chút thì đột nhiên bên eo lại bị giữ chặt hơn, nhiệt độ của bàn tay người đàn ông nào đó xuyên thấu qua lớp vải truyệ̀n tới da thịt cô. Trong lòng cô chợt biến động nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại. Không nói thêm gì nữa, chỉ mặc cho anh ôm, cô thuận theo dựa vào người anh.

Dịch Tân cười khẽ, nói: "Ông ngoại! Cần gì phải tức giận như thế? Đột nhiên ông bỏ đi mà không để lộ ra chút gì, đến nơi mà cũng không nghĩ người chút nào đã tới thẳng đây tìm cô ấy, ông có dám nói trong lòng ông không phải đã sớm có ý định không?"

"Dịch Tân, cậu!" Dù sức kìm néń của Dịch Lam mạnh mẽ hơn người, vậy mà rõ ràng lúc này cũng nổi giận, cây gậy trong tay đột nhiên một mạnh một cái xuống đất. Tân Hoành chỉ cảm thấy dưới chân chợt run rẩy.

"Cậu lại dám nói những lời như vậy với tôi sao!" Rõ ràng Dịch Lam rất giận dữ, lúc này, giọng nói gằn như gầm lên.

Mà Dịch Tân vẫn nhìn thẳng về phía Dịch Lam, lời nói bình tĩnh khiến trong lòng ông rét run: "Ông ngoại! Ông không nên đến tìm đến cô ấy."

"Không đúng!" Dịch Tân nói xong, lại đột nhiên thay đổi: "Ngay cả suy nghĩ của cô ấy, ông cũng không nên động đến."

"Dịch Tân! Tôi còn chưa chết đâu! Cậu lại dám uy hiếp tôi sao? Cậu có tin không, mặc dù tôi đã già rãnh nhưng vẫn có thể khiến cho cậu trở về thành hai bàn tay trắng!"

Dịch Lam gằn như nghiến răng nghiến lợi nói ra, trong lòng Tân Hoành bỗng run rẩy.

Hai bàn tay trắng...

Không, không được. Tân Hoành liền đẩy mạnh cánh tay ôm ngang eo mình ra, tránh khỏi Dịch Tân, vội vàng đi về phía Dịch Lam, nói: "Ông ngoại, người không nên tức giận, Dịch Tân anh ấy..."

"Cô im miệng!" Dịch Lam nhìn về phía Tân Hoành quát.

Trên mặt Tân Hoành bỗng nóng bừng, cô lập tức im lặng.

Ánh mắt của Dịch Tân bỗng lạnh lùng, ngay lập tức kéo Tân Hoành về phía sau, còn mình thì đối mặt với Dịch Lam, nhấn mạnh từng chữ: "Ông ngoại! Ông không thể. Nay giờ ông không thể động đến cháu được."

"Cậu!" Dịch Lam bị thái độ cương quyết của Dịch Tân làm cho tức giận đến run người, lúc này mọi thứ trong mắt ông đều bị bao phủ bởi sự tức giận, nhìn Tân Hoành ở phía sau Dịch Tân rãnh lại nhìn về trên người Dịch Tân, nói: "Được! Dịch Tân! Cậu giỏi lắm! Là do Dịch Lam tôi có mắt như mù, nuôi lớn một con sói!"

"Tôi chỉ hỏi cậu, cho dù tôi có đối xử tử tế thế nào, cậu cũng vẫn muốn cô ta phải không?" Giọng nói của Dịch Lam thâm trầm, chẳng qua do tuổi đã cao nên dù lúc này ông đang nhìn chằm chằm vào Dịch Tân, thân thể của ông vẫn khẽ run, nhìn có vẻ không có sức lực.

Tân Hoành đứng ở sau lưng của Dịch Tân, chỉ cảm thấy cả người như không thể cử động được nữa vậy.

Đáp án, là điều cô mong đợi sao? Mong đợi.

Nhưng mà có sợ không? Sợ, so với mong đợi lại càng sâu hơn.

Sợ hãi khiến cho cô cảm thấy mâu thuẫn, thâm trí cô bỗng hốt hoảng.

Mà anh đã trả lời, một chữ kiên định như đinh đóng cột: "Vâng"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 247: Ba Chữ, Đôi Hắn Dốc Hết Chân Tâm (7)

Editor: Thiên Y
Một chữ, khiến cô như tan vỡ, đồng thời cũng phá vỡ lý trí của Dịch Lam.

Chỉ trong nháy mắt, Tân Hoành bỗng thấy sững sờ, chỉ thấy đôi mắt của Dịch Lam đỏ ngầu vì giận dữ, sau đó ông vung tay lên, nhắm ngay mặt của Dịch Tân, mạnh mẽ giáng xuống.

“Mày là thằng cháu mất dạy!”

Chỉ trong nháy mắt, bước chân chợt di chuyển.

“Ba!”

Một âm thanh vang lên.

Tân Hoành chỉ cảm thấy má trái bỗng nóng bừng, đau rát đến tê dại. Thân thể như bị một sức mạnh đẩy ra, cô cố gắng ổn định thân thể nhưng vẫn không đứng vững, ngã xuống bên cạnh.

Bỗng nhiên bị rơi vào vòng ôm quen thuộc, bên hông có một bàn tay giữ chặt, siết đến đau nhói.

Lúc cái tát của Dịch Lam chuẩn bị rơi xuống, Tân Hoành đứng ở sau lưng Dịch Tân, không biết sao mà tốc độ lại nhanh như vậy, đứng ngăn cản trước người của Dịch Tân, tiếp đó thì Dịch Lam không giảm bớt chút sức lực nào mà đánh lên mặt của Tân Hoành.

Tay của Dịch Lam thoảng chốc cứng ngắc, đường như trong lòng bàn tay vẫn còn cảm giác được da mặt của Tân Hoành. Âm thanh vang dội vừa

rồi, dường như vẫn còn vang vọng.

Mà ánh mắt lạnh lẽo của Dịch Tân nhìn chằm chằm Dịch Lam, giọng nói đã sớm kết băng: “Dịch lão gia! Không tiễn!”

Dịch Lam không nói một chữ nào, thân hình lộ vẻ gầy yếu bước đi.

Tân Hoành nghe âm thanh cửa bị đóng, trái tim như có cái gì đó đè ép, khẽ chìm xuống.

Trong khi trái tim cô vẫn đầm chìm trong nỗi buồn bức thì chợt có một tiếng nói lạnh lùng vang lên bên tai: “Tân Hoành! Em ngu ngốc hay là không có đau óc vậy?”

Nhất thời, Tân Hoành có cảm giác giống như tai hoạ đến nơi. Cô ngẩng đầu lên, miễn cưỡng đứng đối diện trước mặt của Dịch Tân, ngượng ngùng cười một tiếng.

Nụ cười này của cô lại khiến vết thương bên má trái đau rát, đau đến mức cô phải nhíu mày.

Thấy cô như vậy, làm sao anh có thể tiếp tục thái độ lạnh lùng với cô được đây?

Ở trong lòng thở dài một cái, anh ngồi bên cạnh cô, cầm khăn lông ướt chườm lạnh cho cô.

Tân Hoành thấy mặc dù anh không có nói gì nữa, nhưng vẻ mặt lạnh lẽo này, rõ ràng viết “Không nên chọc tôi”, khiến cho cô bị dọa đến nỗi không dám nói lời nào.

Anh không nói câu nào, chỉ xoa mặt cho cô. Lúc này, thấy má trái của cô đã sưng lên như mặt ông già, máu tụ lại, trái tim giống như là bị cái gì đâm một cái, đau xót, vừa tức giận khiến trên tay khẽ dùng sức.

“Đau!”

Đột nhiên đau đớn mức cô khẽ rên lên, theo bản năng liền muốn giơ tay đẩy bàn tay của anh ra.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô chạm phải da thịt mát lạnh của anh khiến tức giận trong lòng anh giảm bớt, tay nhẹ nhàng hơn, cô cũng không đẩy anh ra nữa.

Cô chợt bừng tỉnh, nhìn anh mà oán hận trong lòng, lên án: “Dịch Tân! Anh lấy oán trả ơn.”

Anh cười xấu xa: “Giận sao? Nói cũng đã nói rồi, cái gì mà lấy oan báo ơn? Cái này gọi là có tội phải phạt, tội không thể tha!”

Hai bên thái dương của Tân Hoành giật giật: “Anh cố tình gây sự, anh muốn gán tội cho người khác!”

“Anh ngang ngược, anh không nói lý lẽ!”

Càng nói cô càng uất ức, lúc đầu thì đau trên mặt. Cái tát đó của Dịch Lam, có chỗ nào giống như bị một ông già đánh chử? Tân Hoành thề, cho dù bây giờ cô chạy ngay đến đường lớn, tùy tiện tìm một người đàn ông trẻ tuổi đến tát một cái lên mặt cô cũng không có nặng như vậy.

Cô đã bị như vậy, anh còn bắt nạt cô.

Cô càng nói càng tức, nhưng người nọ lại càng kiêu ngạo, vậy mà lại bày mặt lạnh trước mặt cô. Chiếc khăn tay vốn đang áp trên mặt cô bỗng nhiên bị ném một phát, âm thanh trầm lắng vang lên, vừa vặn rơi xuống bàn trà.

Tân Hoành sững sốt.

Dịch tân đã muốn đứng dậy, không nói thêm lời nào, bóng dáng cũng đã đi về phía cửa.

Trong lòng Tân Hoành loạn lên, đi theo sau: “Anh đi đâu vậy?”

Bước chân người nọ không dừng lại, chỉ thờ ơ để lại một câu: “Nếu anh ở đây khiến cho em chán ghét, vậy anh rời đi là được rồi.”

Trái tim chợt luống cuống, Tân Hoành cũng không để ý đau đớn và uất ức nữa, bước nhanh đuổi theo, vừa lúc chặn anh lại ở cửa.

Lưng của cô dán trên cánh cửa, chặn anh lại, ánh mắt sâu kín nhìn anh.

Thấy anh vẫn lạnh lùng như vậy, rõ cuộc trong ánh mắt của cô cũng hiện lên ánh nước.

Nửa bên mặt sưng như ông già, mắt cũng đỏ, cô đứng trước mặt anh như vậy, anh nghĩ nếu cô muốn mạng của anh, anh cũng sẽ cho.

“Biết sai rồi sao? Nếu như em biết rồi thì anh sẽ không giận nữa.” Anh nhìn cô, cuối cùng thỏa hiệp.

Lại một lần nữa bị anh ép khiến cho cô thấy uất ức, dù trong lòng không chịu, cũng chỉ cắn môi, gật đầu nói: “Um, sai rồi, anh đừng giận em.”

Cô nói xong, bỗng cảm thấy toàn thân siết chặt, xung quanh đều là áp lực, dưới thân thể là nhiệt độ cơ thể tráng kiện.

Tay của anh vòng qua eo ôm chặt lấy cô, vùi đầu ở trên cổ, cọ sát da thịt với cô.

Giọng anh khàn khàn nói: “Tân Hoành! Không có lần sau.”

Trong lòng cô chỉ muốn mau chóng dỗ được anh lần này, vì vậy nên không chút do dự gật đầu: “Được.”

Bên eo chợt đau nhói, nhưng anh lại nhanh buông ra, anh nghiêm giọng cảnh cáo bên tai cô: “Không cho phép lừa anh.”

Tân Hoành cảm giác 囧 .

Dịch tân! Anh có thể đừng độc ác như vậy được không? Em là vợ của anh, chứ không phải kẻ thù của anh nha!

Dĩ nhiên, những lời này, bây giờ cô còn không dám nói, anh đang tức giận nên cô không dại gì mà rước lấy nhục.

Giọng nói của Dịch Tân trầm thấp, nhưng mang theo mười phẫn cảnh cáo: “Về sau, nếu như anh đã đẩy em về đằng sau, em không được tự tiện chạy đến ngăn ở phía trước người anh nữa.”

Trước người, sau lưng...

Trong lòng của Tân Hoành như bị thứ gì đó lấp đầy.

Dịch Tân! Khi anh đẩy em về phía sau, khi người đẩy ta đến phía sau lúc, chẳng lẽ không phải đã che chở phía trước cho em rồi sao?

Anh có thể, sao em lại không thể chứ?

Cô nghĩ tới liền bật cười, nhưng mà trên mặt lại có chút ướt.

Cô cọ lên quần áo của anh.

Anh không thấy trên mặt cô ướt át, chỉ cảm thấy động tác thân mật nồng nịu của cô, liền dễ dàng thuận theo cô.

Lôi kéo cô ngã xuống lần nữa, đổi khăn, tiếp tục chườm lạnh. Lần này, anh không làm khó cô nữa, cô dần yên tâm.

Anh hỏi: “Tại sao lại muốn đỡ cho anh?”

Cô không chút nghĩ ngợi mà trả lời: “Bởi vì anh sẽ không tránh.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 248: Chân Tình (1)

Editor: Thiên Y

Diễn đàn

Cô nói xong, mới thấy ánh mắt của anh sáng rực, nhìn chằm chằm giống như muôn xuyên thấu cô.

Cô có chút không chịu nổi ánh mắt của anh như vậy, nhưng lại không tránh như trước mà mạnh dạn nhìn anh, hỏi: "Anh không muốn tránh, đúng không?"

Anh không có lên tiếng, chỉ nhìn cô.

Trong lòng cô mềm nhũn, liền chủ động tiến sát vào trong ngực anh, anh cũng tự nhiên nâng tay lên, ôm cô vào trong lòng.

Ở trong lòng anh, cô buồn bức nói: "Dịch Tân! Anh chưa từng đối xử với ông ngoại như vậy, phải không?"

Anh không nói gì.

Dường như cô cũng không cần câu trả lời của anh, ở trong lòng anh nói tiếp: "Em hiểu rõ, nếu không phải vì em, nhất định anh sẽ không vô lễ với ông ngoại như vậy."

Cho dù Dịch Tân bất cần đời, cho dù phóng túng không chịu gò bó, nhưng mà đối với Dịch Lam, Tân Hoành biết, trong lòng anh nhất định là kính trọng. Dịch Lam đối với Dịch Tân, giống như là Du Thận Khanh đối với Tân Hoành, không chỉ là người thân, mà còn là người thân duy nhất.

Có một câu nói: sống dựa vào nhau mà không phải sinh ra, nếu chưa từng trải qua thì người khác không thể nào hiểu được cảm giác ỷ lại đó.

Cho dù hôm nay Dịch Tân trưởng thành đã mạnh hơn so với Dịch Lam, nhưng mà phẫn tôn kính và ngưỡng mộ kia cũng sẽ không thiêng đi.

Mà dáng vẻ đó của Dịch Tân lại khiến Dịch Lam giận đến phát run, làm sao trong lòng anh có thể không áy náy? Cho nên Dịch Lam đánh anh, nhất định anh sẽ không tránh.

Nếu như muốn tránh, bằng bản lĩnh của Dịch Tân, sẽ không phải không trốn được. Nhưng mà, trong lòng Dịch Tân cũng muốn mượn việc này để nói rõ với Dịch Lam.

Tân Hoành cười khổ: "Dịch Tân, thật xin lỗi! Em lại khiến anh khó xử rã."

Lập tức anh khẽ trách: "Nói gì vậy..."

"Đừng, anh đừng nói, hãy để cho em nói xong đã." Cô cắt đứt lời anh: "Nói những lời này, chính em cũng cảm thấy khác người, nhưng hình như chính em cũng làm chuyện khác người, lúc này cũng không nên trách về chuyện đó nữa."

"Dịch Tân! Em không nên thay anh nhận cái tát đó." Tân Hoành cười khổ: "Đây là chuyện mà một người phụ nữ xấu xa mới làm, như vậy sẽ chỉ làm ông ngoại càng bối rối, trong lòng anh... Cũng càng khổ sở."

Cô nói xong, chỉ cảm thấy cơ thể đang ôm mình khẽ cứng đờ.

Âm thanh của nàng mặn hơn: "Dịch Tân, thật xin lỗi! Chỉ là em... Quá xúc động, không muốn thấy anh bị thương vì em nên nhất thời không có suy xét."

Cô cười khẽ: "Một người phụ nữ làm hỏng chuyện."

Cô nói xong, chỉ cảm thấy lực cánh tay bên hông cô lớn đến kinh người, vừa nóng lại vừa chát.

Rồi sau đó, thân thể của cô bị anh kéo ra, cô chỉ cảm giác thấy một bóng mờ ở trước mắt hạ xuống, môi đã bị anh mạnh mẽ chặn lại.

Theo bản năng cô dùng sức đẩy anh nhưng anh không buông lỏng, cô liền dùng sức hơn.

Môi rời khỏi anh một chút, cô la âm lên: "Đau!"

Động tác của anh hơi ngừng lại, cô vội nói: "Không thể hôn môi, miệng bị thương!"

Lời của cô..., rốt cuộc khiến cho ánh mắt của anh thoảng bình tĩnh, nhưng vẫn chăm chú nhìn cô như cũ, thấy lúc này bên trái khóe miệng của cô bị rách da, anh nhin không được mà mắng: "Đáng đời!"

Cô oán hận nhìn anh, chợt bật cười: "Được lắm! Anh mắng cũng mắng rồi, em hối lỗi cũng hối lỗi rồi, nhận sai cũng nhận sai rồi, không tức giận chứ?"

Trong lòng anh đang than nhẹ.

Thật ra thì, thật sự tức giận sao? Chưa từng tức giận. Anh không nỡ tức giận với cô.

Nếu có cũng chỉ là giận chính mình, giận chính mình không bảo vệ cô được tốt, để cho cô bị thương, để cho cô đau. Khi cô ôm anh, nói với anh, cô là người phụ nữ xấu xa nên mới làm chuyện đó thì trong nháy mắt, đột nhiên anh ý thức được: Dịch Tân, mày xong thật rồi!

Tân Hoành như vậy, chính là trời cao phái xuống để thu phục anh.

Anh vẫn cho là, chuyện của cô anh đều biết; tâm tư của cô, tâm sự của cô, anh cũng nhìn thấu.

Nhưng mà, thì ra là vẫn còn chưa đủ. Ít nhất, chưa bao giờ anh hiểu được, cô cũng có thể hiểu rõ anh như thế.

Anh tuyệt đối không để cô chịu oan ức, nhưng mà Dịch Lam cũng là ông ngoại của anh. Không có Dịch Lam, sẽ không có Dịch Tân ngày hôm nay. Cho dù có thể từ nhà họ Mạc còn sống trở lại nhà họ Dịch, nhưng ở nhà họ Dịch cũng không nhất định sẽ sống để lớn mạnh như ngày hôm nay.

Nhất là lúc mới bắt đầu, anh vẫn chỉ là một đứa trẻ không tới mươi tuổi, cả nhà họ Dịch, trừ Dịch Lam, phần nào là muốn để anh chết.

Là Dịch Lam đang bảo vệ anh, sau đó từng bước từng bước đưa anh đến vị trí có thể tự bảo vệ mình.

Cho dù ngoài mặt, anh đã mạnh mẽ đến mức có thể không phải chịu bất kì sự trói buộc nào, nhưng Dịch Lam ở trong lòng anh, không thể lý giải bằng tình cảm.

Hắn cũng cho là, trừ mình ra, ai cũng sẽ không hiểu rõ, thậm chí là Dịch Lam.

Nhưng mà anh không nghĩ đến, cô sẽ hiểu.

Một câu kia: "Em là người phụ nữ xấu xa", nhưng "Em quá xúc động, không muốn thấy anh bị thương vì em.", khiến cho trái tim của anh bị lấp đầy, không thể nói được gì.

Một Tân Hoành như vậy, sao anh lại may mắn có thể có được cô? Đã từng mang đến cho cô trăm ngàn vết thương, hơn nữa còn suýt mất đi, hiện tại, cô vẫn nguyên ý yêu anh như vậy.

Anh ôm chặt lấy cô, nhưng giờ phút này, đôi tay đang ôm thân thể của cô bỗng run rẩy.

"Cám ơn."

Trừ hai chữ này, anh không biết anh còn có thể nói ra lời gì khác nữa.

Cô bị câu nói cảm ơn của anh khiến cho sững sờ, tựa vào trên vai hắn, ngượng ngùng nói, "Cám ơn em đã làm khó anh như vậy sao?"

"Không, cảm ơn em đã khiến anh hạnh phúc như vậy."

Âm thanh của anh, mạnh mẽ lại cứng rắn, thân thể của cô khẽ run, mềm nhũn.

Thật lâu sau, cô nói nhỏ: "Em rất vui mừng, có thể làm cho anh hạnh phúc."

Cánh tay của anh siết chặt hơn.

Cô suy nghĩ một chút, cẩn thận bổ sung: "Nhưng mà, Tân Hoành không có thông minh như Dịch Tân, bình thường rất ngu ngốc, muốn làm chút chuyện ngu xuẩn, tựa như hôm nay. Khi đó, Dịch Tân phải kiên nhẫn một chút, không cản túc giận với cô ấy, tha thứ cho cô ấy, lần sau cô ấy cũng sẽ không tiếp tục sai lầm nữa, có được hay không?"

Âm thanh mềm mại dịu dàng của cô, rốt cuộc cũng khiến cho anh không khống chế nổi nữa, anh chỉ cảm giác khí huyết cả người đều đang kêu gào muốn chạm vào cô, yêu cô. Cũng không để ý đến vết thương trên môi cô nữa, anh cúi đầu xuống, mạnh mẽ hôn lên môi của cô.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 249: Em Muốn Cái Gì, Anh Đều Cho (1)

Edit: TranGemy

Lần này, mặc dù khéo môi vẫn còn đau, nhưng cô cũng không tiếp tục đẩy anh ra nữa, ngược lại còn đưa tay níu chặt lấy cổ anh, chủ động dâng đôi môi mình lên.

Anh có được sự khích lệ của cô, cánh tay dùng lực ôm cô ngã lên chân mình, môi lưỡi hai người vẫn không ngừng dây dưa, lại dùng giọng nói trầm thấp nói với cô: “Dịch Tân không giận dữ với Tân Hoành...”

“Tân Hoành muốn kiên nhẫn, Dịch Tân sẽ cho...”

“Tân Hoành muốn cái gì, Dịch Tân đều cho..”

Trong lòng ấm đến như thể bất lực, cô ôm lấy đầu anh, khẽ run rẩy mặc anh hôm lên cổ cô, môi cô chủ động hơn đặt lên tai anh, nhẹ thùng thấp giọng nói: “Vậy... cho em một con đi.”

Ngay sau đó, cô chỉ cảm giác, sự nóng bỏng một khắc trước trên môi, trong nháy mắt như lạnh ngắt lại.

Anh sững người, đột nhiên dừng lại. Giống như thể tất cả nhiệt tình bỗng dung biến mất.

Trong lòng cô trống rỗng và không thể hiểu nổi. Mờ mịt nhìn anh, còn anh ở trước ngực cô ngẩng lên, trong đôi mắt ấy, đến nửa điểm ham muốn cũng không còn.

Cô cười khổ trong lòng, quả nhiên, đứa bé, đã trở thành cẩm địa mà bọn họ không thể chạm tới.

Anh nhìn thấy nét ảm đạm trên mặt cô thì trái tim như thể bị nhéo một cái, đau nhói, hối hận. Anh không nên, không nên có phản ứng như thế.

Anh có chút gấp gáp lẩn nũa hôn lên môi cô, mặc dù lúc này, rõ ràng toàn thân cô đã cứng ngắc, còn anh thì như thể không phát hiện ra, chỉ tiếp tục hôn cô.

Cô nên làm bộ như thể không có việc gì xảy ra, sau đó tiếp tục nhận lấy sự dịu dàng và nhiệt tình của anh ư?

Đứa bé, đã vậy thì không nên nhắc tới là được rã, đã lâu như vậy, giữa anh và cô, không phải vẫn tốt sao? Dù yêu nhิều hơn nũa, tận hưởng tình yêu là được rã, đứa bé, vẫn là không nên nghĩ đến, bởi vì, không thể, sợ rằng đoạn tình cảm này quá mỏng, cuối cùng sẽ không chịu nổi.

Chỉ cần không động vào, chỉ cần sống tốt, không phải như thể là đủ rã sao?

Có đi đâu, tại sao, mắt vẫn chua xót đến vậy? Còn nũa, trên mặt cũng ướt, từng giọt nước mắt mỏng manh rơi xuống, rã sau đó là hai hàng nước ướt đẫm.

"Đừng khóc."

Anh dịu dàng hôn lên nước mắt của cô, dịu dàng dỗ dành: "Ngoan, đừng khóc."

Chỉ là, anh càng nói, nước mắt cô lại rơi càng nhanh. - TranG3mY -

Anh chỉ biết hôn cô, lại than nhẹ: "Là anh không xứng, không phải là em không tốt. Tân Hoành, anh không xứng để em phải tha thứ và bao dung anh nhิều đến thế."

Cô nghe thấy thế chỉ biết ôm lấy anh, cuối cùng cũng bật khóc thành tiếng, vừa khóc vừa mắng: “Đúng thế, chính là anh không tốt, đâu bởi vì anh.”

Lòng anh khổ sở: “Ừ, là anh không tốt, đâu là tại anh.”

Cô lại khóc lớn hơn.

Anh ôm cô, trừ ôm cô ra, anh cũng chỉ có thể hôn lên nước mắt của cô.

Cô đã đau lòng, lại gặp được sự dung túng của anh, không những không cảm thấy dễ chịu hơn, ngược lại, trong lòng còn cảm thấy buồn bức bối hơn, cuộn chặt hai bàn tay lại, đánh lên lưng anh hai cái.

Anh không kêu một tiếng nào, như thể cô đánh chỉ như cù lét mà thôi.

Cô khóc đủ rã thì đẩy anh ra, muốn rời khỏi đây.

Nhưng bàn tay anh đặt ngang hông lại không chịu buông ra, ngược lại còn dùng sức đe ép thật chặt.

Cô nhìn anh: “Buông tay.”

Đôi mắt anh tối sầm lại, không những không buông ra mà còn ôm lấy cô.

Cô giật mình, theo bản năng vòng tay qua cổ anh, dựa vào người anh mới có thể ổn định lại thân thể, lại phát hiện anh đang đi về hướng phòng ngủ, không nhịn được lại giận dữ: “Buông tay!”

“Không buông.”

Cô càng bức, bật thốt lên: “Không muốn có con thì không cho ôm ấp!”

Cô nói xong, chỉ cảm thấy thân thể anh đang ôm cô khẽ cứng lại, nhưng ngay sau đó lại nhẹ nhàng đặt cô xuống giường. Anh đang ở phía trên cô, lại nghe thấy tiếng cười trầm thấp của anh, như thể cực kỳ vui vẻ.

“Ai nói không muốn?” Lúc này con người đen thăm thẳm của anh như thể phát sáng, mê hoặc ánh mắt cô.

Cô ngẩn ngơ nhìn anh, anh đã chầm người tới, nói bên tai cô: “Quên rã sao? Em muốn cái gì, anh đều cho.”

“Anh chỉ là...” Giọng nói của anh có chút ngập ngừng: “Sợ em không muốn.”

Lòng cô hơi chấn động, một Dịch Tân như vậy, giọng nói yếu đuối như thế vô lực, cô đã thấy bao giờ?

Thật ra thì, về vấn đề này, bọn họ không nhắc tới, hơn phân nửa là bởi vì, không dám nhắc tới mà thôi.

Cô sợ, anh cũng sợ, mà anh có vẻ như còn sợ hơn cô.

Nếu như không phải bỗng dung Dịch Lam xuất hiện, cô cũng sẽ tuyệt đối không độc ác nghĩ tới chuyện này. ~d.đ.lQđ~

Có điều, sự khác nhau giữa cô và Dịch Lam, ngay từ đầu cũng chính là đứa bé. Cô không muốn làm khó Dịch Tân, cách duy nhất chỉ có thể là bắt đầu buộc nút ở chỗ nào thì bắt đầu cởi nút ở nơi đó.

Đứa bé, cô cần rằng nghĩ cô có thể có một đứa trẻ khác. Cũng có khi thấy ngọt ngào, lúc kháng cự nhưng cũng không nhịn lầm, nhất là sau mấy tháng này cô và anh có cái được có cái mất nhưng đã dần trở nên quý trọng nhau hơn.

Cô khó có thể xuống được quyết tâm lớn như vậy, lại hình như khiến anh sợ hãi không nhẹ.

Cô còn đang suy nghĩ, hai tay anh đã bắt đầu dao động trên người cô, lột quần áo ra, da thịt cọ xát với nhau.

Trong lòng cô buông lỏng, lại bật cười: “Anh như vậy, là sợ em sẽ không muốn à?”

Anh cười khẻ, môi đã bắt đìu roi trên thân thể cô, giọng nói khàn khàn hâp dẫn: “Em muốn, anh biết rìa.”

Cô không còn lời nào để nói, chỉ có thể đưa tay, cũng vòng ôm lấy cơ thể anh.

Hoan ái kịch liệt, nên cô cũng không kịp nghĩ nhìu, chỉ còn lại suy nghĩ theo bản năng, chỉ cần cô cố gắng có con, là có thể hóa giải được sự bài xích của Dịch Lam đối với cô.

Suốt đêm triền miên, cô vô cùng mệt mỏi, cuối cùng ngủ thiếp đi mãi. Anh ôm lấy cô, ánh mắt dừng trên mặt mà cô hìa lâu.

Trên mặt cô vẫn còn vẻ vui thích, mà anh, lại khẽ nhíu mày, xoắn xuýt một lúc, hìa lâu cũng không tan đi được.

Cô thoảng mơ mơ màng màng tỉnh lại, bên cạnh đã không còn người. Chỗ bên cạnh, giường gối đã lạnh, như thể đã rời đi lâu rìa.

Ánh sáng trong phòng, thoát nhìn hình như vẫn chỉ là sáng sớm, cô thoảng giật mình, đột nhiên ngà dậy.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 250: Em Muốn Cái Gì, Anh Đầu Cho (2)

Edit: TranGemy

“Lão gia, thiếu gia tới.”

Quản gia nhỏ giọng báo với Dịch Lam đang đứng cạnh cửa sổ.

Dịch Lam như thể không nghe thấy, cũng không đáp tiếng nào, vẫn chăm chú ngóng nhìn ra ngoài cửa sổ như cũ. Lúc này, đã gần rạng sáng rã, ông chõng gậy đứng ở chỗ này, cũng không biết đã đứng bao lâu, sắc mặt bình tĩnh, so với vẻ mặt lúc bị chọc giận, lúc này nhìn lại càng giống như hoàn toàn không có tâm trạng.

“Ông ngoại.”

Dịch Lam không nhìn anh, chỉ cười lạnh: “Ông ngoại? Không phải đã đưa ra lựa chọn rõ ràng sao? Chọn Tân Hoành thì không cần ông ngoại. Thế nào, tới đây để nói cho ông biết, cháu đổi ý rõ ràng sao? Chỉ là, chuyện muốn đổi ý, cũng không phải chỉ một mình Dịch Tân cậu quyết là xong.”

Khuôn mặt Dịch Tân không cảm xúc, chỉ nói: “Ông ngoại, ông nên biết, không có sự đồng ý của cháu, thì ai cũng không đủ tư cách.”

Lúc này, Dịch Lam mới nhẹ nhàng quay đầu nhìn về phía anh, đôi mắt đen sâu hút vô cùng lạnh lẽo: “Vậy thì cháu nói cho ông biết, cháu có bao nhiêu bản lãnh có thể khiến cho Tân Hoành mang thai lần nữa?”

Rốt cuộc đôi mắt Dịch Tân nãy giờ vẫn hết sức bình tĩnh cũng xẹt qua nỗi đau xót xa, lại nhanh chóng biến mất, anh nói: “Chuyện này không cần

ông phí súc quan tâm.”

“Không c`ần?” Dịch Lam hờ lạnh: “Cháu muốn nói, mấy chục năm sau này, giang sơn nhà họ Dịch không còn mang họ Dịch nữa, chuyện này ông cũng không c`ần xen vào sao?”

“Dịch Tân, vốn cho là mấy đứa trẻ người non dạ, tình yêu tình báo, chơi bời này kia, chỉ c`ần không ảnh hưởng đến đại cục, ông cũng sẽ không hỏi tới, ông cũng chẳng có niềm tin đi quản mấy chuyện như vậy. Nhưng giờ, bởi vì mấy đứa không biết nặng nhẹ, Tân Hoành đã không thể mang thai được nữa, cháu nói xem ta làm thế nào có thể để mặc nhà họ Dịch sau này không có người nối dõi đây?”

Mặc dù là sự thật, mặc dù anh đã sớm hiểu rõ, chỉ có điều khi nghe từng câu từng chữ Dịch Lam nói ra, lòng Dịch Tân vẫn như thể bị người ta chém cho một đao, sau đó, lời nói ra đến nửa ph`an khí thể cũng chẳng còn: “Chuyện cũng chưa nghiêm trọng đến mức thế.”

“Chưa?” Dịch Lam trợn lớn hai mắt nhìn anh, nhưng cũng không phải là nghi vấn, mà là để cho anh hiểu rõ, lại một l`an nữa hỏi ngược lại: “Dịch Tân, chính cháu rõ ràng nhất là có hay không?”

Dịch Tân nói: “Cô ấy không phải là không thể, chỉ là cơ thể cô ấy bị tổn thương hai l`an quá nặng. Mà thân thể, thì có thể đi `au dưỡng.”

Dịch Lam cười: “Lời này của cháu, chính cháu có tin không? Lại còn, hai l`an! Cô ta rốt cuộc là h`ồđ`ồlại tùy hứng, có thể liên tiếp mất đi hai đứa bé? Người phụ nữ như vậy, làm sao có thể làm dâu nhà họ Dịch?”

Trái tim Dịch Tân đau đớn khôn xiết, chỉ là ngoài mặt không chút thay đổi nói: “Chuyện này, không phải là lỗi của cô ấy. Còn nữa, nhà họ Dịch cũng không chỉ trông cậy vào con của cháu. Phong Dương và Tang Nhuê, cũng có thể.”

“H`ồđ`ồ!” Đến lúc này thì rốt cuộc giọng nói của Dịch Tân cũng cao lên, g`an như quát lên, ông hung hăng nhìn Dịch Tân: “Cháu thế này là muốn nhà họ Dịch lại xuất hiện thêm một Dịch Tân nữa sao? Lại bởi vì

quan hệ huyết thống mà quậy cả nhà họ Dịch đến long trời lở đất, thập tử nhất sinh? Chỉ là, cháu đừng có quên, không phải mỗi một lần đến gần chỗ chết lại có thể tìm được một con đường sống, phần lớn thời điểm, không cẩn thận cái là thật sự thành nước đọng một bãi, không cách nào cứu chữa rã!”

“Dịch Tân, ông ngoại già rã, giống như cháu nói, bây giờ ông cũng không làm gì được cháu của ngày hôm nay, có đi đâu, coi như ông ngoại cầu xin cháu... cháu để cho ông ngoại được an ổn tuổi già một chút được không? Chuyện nhà họ Dịch, ta không quản được, không sao, bởi vì nhà họ Dịch còn có cháu nữa. Nhưng ta chỉ sợ, có một ngày, đến cháu cũng quản không nổi nữa, vậy phải làm thế nào? Lúc đó, cháu muốn ông chết cũng không nhắm được mắt sao?”

“Con bé Nghê Tranh kia, ông thấy cũng là thật lòng đối với cháu, cháu cũng không phải đã từng thích con bé sao? Đã vậy, nếu Tân Hoành lại không thể cho cháu thứ cháu cần, vậy cháu suy tính một chút đến Nghê Tranh xem, có cái gì mà không được chứ?”

Vốn dĩ Dịch Tân nghe đã hơi lộ vẻ xúc động, đến khi nghe thấy cái tên Nghê Tranh, khóc mồi lại nhêch lên nụ cười lạnh: “Ông ngoại, Nghê Tranh đi tìm ông.”

Lời này, là khẳng định.

Dịch Lam cũng không giấu diếm mà nói thẳng: “Đúng, cho dù cháu và con bé đã chia tay, qua nhiều năm như vậy, con bé vẫn chưa từng quên thăm hỏi lão già là ông đây. Ông cũng không phải tự mình đã tình cho rằng con bé quý mến gì ta, Dịch Tân, cháu nên hiểu, con bé là không bờ được cháu. Ông cho là... cháu và con bé, vẫn là thích hợp nhất.”

Trong mắt Dịch Tân thoảng qua vẻ lạnh lùng tàn nhẫn rã lập tức biến mất, anh chỉ cười: “Tốt lắm, chuyện này cháu sẽ xử lý, trong thời gian ngắn nhất sẽ cho ông một câu trả lời thỏa đáng.”

Dịch Lam không suy nghĩ nhiều, chỉ cho là lời mình nói đã đả động được anh, vỗ vỗ vai anh, sâu xa nói: “Phụ nữ, nói ra thì thích hợp là được,

không cần thiết phải liều mạng cố chấp cả đời.”

Dịch Tân không nói gì nữa, chỉ dặn dò quản gia chăm sóc cho Dịch Lam rầm lập tức rời đi.

Dịch Tân ra ngoài thì sắc trời cũng vừa lộ ra chút ánh sáng, anh ngoảnh mặt nhìn về phía chân trời, con mắt nheo lại ánh lên vẻ nguy hiểm.

Điện thoại trong túi rung khẽ, trong lòng anh vừa động, nhanh chóng lấy ra bắt máy. Trong nháy mắt, giọng nói trở nên êm ái đến chính anh cũng không phát hiện ra: “Sao sớm như vậy đã tỉnh rầm?”

“Anh đi đâu thê?” Đầm bên kia, giọng nói có chút khàn khàn chưa tỉnh ngủ, lại có chút gì đó yếu đuối.

Dịch Tân như thể nhìn thấy cô nàng trên giường, đầm tóc còn rối bù, đôi mắt đen bỗng trở nên ấm áp: “Anh đi mua đồ ăn sáng cho em, ngoan, ngủ thêm một lát, anh về ngay đây, nhé?”

“Một lát là bao lâu?” Giọng nói cô có chút mèm mại yêu kiều, lại mang vẻ mệt mỏi lười nhác.

Anh tiện tay mở cửa xe, rầm lên, cười: “Thế nào, đây là đang nhớ anh à?”

Bên này, Tân Hoành ngồi trên giường, nhẹ nhàng gật đầm: “Ừ.”

Anh không nghĩ cô có thể thẳng thắn nói như vậy, nhất thời trong tim mèm nhũn, khởi động xe: “20 phút nữa lập tức có mặt, chờ anh.”

“Vậy còn được.” Cô đặng ý có chút miên cưỡng, suy nghĩ một chút lại nói: “20 phút chưa về đến nơi cũng không sao, lái xe cẩn thận.”

Trái tim anh thoảng trùng một nhịp, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng đáp: “Ừ.”

Dịch Tân lái xe như bay trờ vè, đến bãi đậu xe cũng chưa lập tức xuống xe, ngược lại dừng xe hẳn xong mới bình tĩnh dùng một tay bấm một số điện thoại.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 251: Tân Hoành Họa Thủy* (1)

Edit: TranGemy

*Tân Hoành họa thủy: tên chương có nguồn gốc từ câu “Hồng nhan họa thủy”: Ý chỉ trong thời cổ đại những người đẹp thường khiết vua đưa ra các quyết định sai lầm, là tai họa của đất nước. – TranG3my DĐ.lpd

Người trả lời điện thoại rõ ràng là rất nóng nảy, chính là mới tỉnh nên giọng nói có hơi khàn, lúc này nghe càng có vẻ bức bối: “Bây giờ là mấy giờ?”

Dịch Tân bình tĩnh bỏ qua lời anh ta, vào thẳng chủ đề “Dịch Phong Nghiêu, cậu nói đúng, quả nhiên lòng dạ đàn bà không thích hợp với tôi.”

Đầu kia điện thoại hản là đơ mắt một lúc, câu nói của Dịch Tân không đầu không cuối, khiến người ta phải mất một thời gian mới phản ứng kịp.

Có điều cậu chủ lớn người ta rõ ràng là không có kiên nhẫn chờ đợi anh ta kịp thích ứng, anh vẫn nói tiếp, không quan tâm người kia phải gian nan nhường nào để hiểu được lời anh nói: “Cậu vốn định làm thế nào thì cứ tiếp tục làm thế, tôi chờ, nhưng tốt nhất là cậu đừng để tôi chờ đợi quá lâu.”

Dịch Tân nói xong lại chợt nhớ tới một chuyện: “Đúng rồi, còn có một việc, cái này mới là trọng điểm, cậu phải nhớ cho kỹ.”

“Tình cảm của tôi và Tân Hoành rất tốt, cậu không cần nói với cô ấy những lời khích bác tình cảm của chúng tôi, tôi mong, một ngày kia khi cậu rời khỏi Viễn Thịnh, tôi và cô ấy vẫn còn hạnh phúc ở bên nhau.”

Bên này điện thoại, Dịch Phong Nghiêu vốn còn chưa tỉnh hẳn thì nghe thấy một câu “một ngày kia khi cậu rời khỏi Viễn Thịịnh...” kia, lập tức bị dọa đến giật nảy cả người, trong nháy mắt đã tỉnh táo hẳn, ngã nghiêm chỉnh ở trên giường.

Lúc này trong điện thoại lại chỉ còn tiếng tút dài...

Dịch Phong Nghiêu hung hăng nắm chặt điện thoại, tức giận đến chỉ muốn ném luôn nó đi.

Nhưng suy nghĩ một chút, lại thả mình xuống đất giường. Dù sao, đó cũng không phải thứ anh ta muốn quăng, thứ anh ta thật sự muốn quăng, là khuôn mặt kiêu ngạo của Dịch Tân.

Dịch Tân cất điện thoại xuống xe, tới dưới lầu, Nguyên Thâm lập tức tiến lên nghênh đón, giao ô trong tay cho anh: “Tân thiếu.”

Dịch Tân nhận lấy túi đồ, mở hé ra nhìn, bên trong là hai hộp giữ nhiệt.

Anh nhìn về phía Nguyên Thâm: “Ư, được rồi, cậu về đi.”

Nói xong, anh định đi lên lầu.

Tay Nguyên Thâm nắm chặt thành nắm đấm, cắn răng một chút, xoay người gọi Dịch Tân: “Tân thiếu.”

Dịch Tân ngừng bước chân, xoay người, chau mày nhìn anh ta: “Còn có việc?”

Ba chữ, nếu là người có chút hiểu biết về anh mà nói, đã có thể cảm nhận được mười phần bức, đừng nói tới người đã ở bên cạnh anh hơn hai mươi năm như Nguyên Thâm.

Mặc dù trong lòng Nguyên Thâm biết không ổn, nhưng cũng là vì Dịch Tân, anh ta quyết định vẫn phải mở miệng: “Tân thiếu, xin cậu mau trả về”

Mỗi Dịch Tân cong lên, trong lời nói như mang theo tiếng cười khẽ:
“Nguyên Thâm, cậu giàn đây rất rảnh rồi? Hay là tôi cho cậu nghỉ phép?”

Ánh mắt như vậy, giọng điệu như vậy... Nhất thời Nguyên Thâm cảm thấy trên trán không ngừng chảy mồ hôi lạnh. Nhưng vẫn là đã nói rã, anh ta cắn răng kiên trì đến cùng: “Tân thiếu, nơi này rất không an toàn, cậu vẫn nên sớm trở về nhà họ Dịch thì hơn.”

Đôi mắt Dịch Tân chợt sắc lạnh: “Một tháng, tôi cho cậu một tháng nghỉ, không cần xuất hiện trước mắt tôi.”

Dịch Tân nói xong, xoay người sải bước rời đi.

“Tân thiếu, xin cậu hãy vì bản thân mình, cũng là vì nhà họ Dịch.”

Dịch Tân không ngừng bước chân, vừa đi vừa nói: “Một năm. Nói thêm câu nữa thì cậu vĩnh viễn không cần xuất hiện nữa.”

Sau lưng, cuối cùng cũng an tĩnh trở lại.

Động tác Dịch Tân ưu nhã bước vào thang máy, thậm chí còn có hăng hái nhìn hộp giữ nhiệt trên tay một chút. Chỉ còn lại Nguyên Thâm đứng bất động tại chỗ như sắp khóc, mặt đỏ lên, bị ép đến không tiến cũng chẳng lùi được.

Không thể trách Nguyên Thâm, anh ta đi theo Dịch Tân từ bé đến giờ, đối với anh ta mà nói, Dịch Tân như thể sự tồn tại của tín ngưỡng vậy, mặc dù anh ta tuân theo mệnh lệnh của Dịch Tân, nhưng lúc quan trọng cũng có thể liều chết nói thẳng, chỉ cần là... tốt cho Dịch Tân.

Mà thân phận của Dịch Tân, thật sự không thích hợp ở lại đây, nơi này... Đối với Tân Hoành mà nói, bình thường đơn giản, coi như một nơi ở phù hợp. Nhưng đối với Dịch Tân mà nói, nơi này quá nguy hiểm, là mục tiêu rất dễ bị người khác nhắm vào.

Mặc dù mấy năm nay, nhà họ Dịch đã đổi chiêu gió, có điêu Dịch Tân, cho dù là bạch đạo hay hắc đạo, bất luận là vì tiền bạc hay vì địa vị, người

muốn mạng của anh, cũng không phải là ít. Chỉ là... anh chưa bao giờ để cho Tân Hoành biết.

Mà ở trong tình huống như thế, anh lại vẫn có thể tùy tiện ra vào chỗ này.

Nơi này... Nói theo cách nhìn của Nguyên Thâm, giống như mỹ nhân quốc sắc thiên hương lại không một mảnh vải che thân**, những kẻ kia, cho dù không có tâm tư đó đi chăng nữa, cũng sẽ không ít người bị kích thích mà làm ra cái gì đó.

** ý nói lộ liễu, không an toàn.

Đạo lý này, Nguyên Thâm biết, Dịch Tân còn hiểu hơn anh ta, mà Dịch Tân vốn cũng không lấy sinh mệnh chính mình ra đùa giỡn, chỉ là kể từ khi có kẻ gây tai họa Tân Hoành kia...

Nguyên Thâm nghĩ tới đây, lại nắm thật chặt quả đấm, lại là một chút khí lực cũng không có.

Mỗi một lần đài như vậy, tất cả, đài là vì cái tai họa tên Tân Hoành...

Mà lúc đó, tai họa Tân Hoành lại hồn nhiên không biết mình đã bị người ta chụp cho cái mũ như vậy...

Lúc Dịch Tân trở lại, Tân Hoành đã thức dậy, đang mặc đongug ở trên sofa đợi anh, nghe thấy tiếng động ngoài cửa thì lập tức nhảy xuống đất. Dịch Tân thấy cô nhiệt tình như vậy thì nở nụ cười cưng chi.

Sau đó, Dịch Tân đưa hộp giữ nhiệt trong tay cho cô: “Vừa lúc ăn cháo được rã.”

Tân Hoành nhận lấy, bỗng nhiên nụ cười ngọt ngào trên mặt nháy mắt biến mất. Liếc nhìn Dịch Tân một cái, khẽ hờ lạnh, nhét hộp giữ nhiệt trở lại tay anh, sau đó xoay người trở về phòng.

Để lại Dịch Tân sững sờ tại chỗ, không kịp phản ứng gì.

Không thể trách anh. Từ khi nào mà Tân Hoành dám lớn gan như vậy?
Anh có lòng mới sáng sớm đã bảo người giúp việc hầm cháo, còn để
Nguyên Thâm tự mình đi lấy, chỉ để lấy lòng cô, cô lại liếc mắt một cái rã
trả lại cho anh, không nể mặt anh chút nào...

Sau đó, phản ứng theo bản năng của Dịch Tân là... không có phản ứng
gi.

Anh sững sờ hãi lâu, mới nghĩ ra bỏ đõ xuống, đi theo cô vào phòng.
Đến cửa thấy Tân Hoành đã lại vê giường nằm, đang bọc chăn ngủ.

Dịch Tân thề, đối với người phụ nữ này, thật sự là anh đã mang hết
kiên nhẫn đến cả đời sau của mình ra dùng rã!

Ngay cả lúc này, anh cũng có thể bình tĩnh đi đến bên mép giường,
không nổi giận, ngược lại còn cung chi âu dỗ dành: “Làm sao vậy?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 252: Tân Hoành Họa Thủy (2)

Edit & Beta: TranGemy

Lúc này, Tân Hoành mới mở mắt ra, lại chỉ khẽ liếc anh một cái rồi nhắm mắt lại, còn lật người sang bên, chỉ để lại cho anh một bóng lưng.

Lần này, rõt cuộc thì kiên nhẫn cả đời sau của Dịch Tân cũng dùng hết rã.

Vĩnh viễn đừng mong đợi Dịch Tân có thể giống như hoàng tử dịu dàng, còn có thể tính tình tốt đến độ lượn quanh giường một vòng, chạy đến trước mắt cô rồi lại một lần hai lần rồi ba lần dỗ dành cô.

Dịch Tân chính là Dịch Tân, Tân Hoành lại dám quay lưng vào mặt anh, anh cũng chẳng nói hai lời, đưa tay kéo người cô lại.

Tân Hoành lập tức vùng vãy trong tay anh, lại như một con thỏ nhỏ, tùy ý anh lôi kéo đồi mặt với anh.

Sức lực anh làm vai cô hơi đau, hô lên: “Anh nhẹ một chút!”

Ánh mắt cô mang theo vẻ u oán.

Dịch Tân cười lạnh: “Cuối cùng cũng nhìn thấy anh rồi à?”

Tân Hoành cau mày, còn có chút uất ức, lên án: “Chính anh nói dối trước, thế mà còn không biết xấu hổ mà thô bạo với em?”

Nói dối...

Trái tim Dịch Tân thoáng chốc chậm mất nữa nhịp, cô biết rã?...

Bàn tay vốn đang nắm chặt vai cô, đột nhiên buông lỏng chuyển sang nhẹ nhàng xoa bóp cho cô, giọng nói dịu dàng dỗ dành: “Đau không?”

Tân Hoành thấy người đàn ông này thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn trở giờ, mới vừa rã còn là dáng vẻ nghiêm khắc lạnh lùng, thế mà thoảng cái lúc này đã trở nên dịu dàng mà không có chút chướng ngại tâm lý nào, trong lòng vừa bội phục, lại cảm thấy xấu hổ thay anh...

Không cam lòng nói thầm: “Không biết xấu hổ.”

Dịch Tân cười, khẽ hôn lên môi cô: “Không tức giận nữa rã chứ?”

Tân Hoành liếc anh: “Anh vẫn còn chưa xin lỗi.”

Ánh mắt Dịch Tân gian ác mê hoặc, sâu sắc nhìn cô, thấp giọng nói: “Anh cho là, em vẫn thích anh dùng sức một chút.”

Lúc đó Tân Hoành ngẩn người, đợi thấy rõ tà ý trong mắt anh, cả khuôn mặt đỏ ửng lên, theo bản năng lập tức đẩy mạnh anh ra: “Anh còn có thể không biết xấu hổ hơn nữa được không, ai nói với anh cái này chứ!”

Dịch Tân mở lớn mắt rất vô tội: “Em không có nói, nhưng anh hiểu nét mặt kia của em.”

Tân Hoành cắn răng nghiến lợi: “Em nói, anh còn chưa có nói xin lỗi, anh nói dối!”

Ánh mắt Dịch Tân tràn xuống.

Tân Hoành nhìn anh, khẽ hù: “Không phải đi mua đồ ăn cho em đúng không?”

“Làm sao em biết?”

Tân Hoành hù nhẹ: “Hộp giữ nhiệt nhà họ Dịch, em biết, cao cấp thế kia, người nào thấy mà còn quên được? Nói đi, có phải Nguyên Thâm trả

về nhà họ Dịch lấy cho anh? Còn anh đi đâu?"

Dịch Tân nhìn cô, cười một tiếng: "Ừ, bà xã anh thật thông minh."

Nét mặt Tân Hoành cứng lại, hỏi: "Đi gấp ông ngoại rã hả?"

Dịch Tân khẩn trương nhìn cô.

Tân Hoành nhìn sắc mặt anh, thì biết rõ là như thế nào rã, khẽ thở dài một cái, vén chăn lên ngã dậy, lại tự mình cuộn tròn lại trong lòng anh: "Tại sao không nói với em?"

Dịch Tân chỉ có thể ngồi trên giường, vòng tay ôm cô vào lòng, đưa tay vỗ về lưng cô.

Tân Hoành hỏi: "Bởi vì tình hình rất tệ sao?"

Dịch Tân hờ nhẹ: "Đúng vậy, ông ngoại vẫn còn rất tức giận."

Tân Hoành nhíu mày một cái: "Anh có nói xin lỗi không?"

"Có."

"Anh có nói với ông chúng ta dự định sinh em bé không?"

"Có." Lời nói này, không có chút ngập ngừng nào, thậm chí ngay đến bàn tay đang vỗ nhẹ nhẹ trên lưng cô cũng không hề dừng lại.

Tân Hoành thất vọng, nhíu mày suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Vậy anh có ở trước mặt ông hung hăng mắng mỏ em để dỗ ông vui vẻ không?"

Rốt cuộc cả người Dịch Tân cũng cứng lại.

"Tân Hoành."

"Gì vậy?"

"Ông ngoại rất tức giận, anh đã rất khó xử rã."

“Em biết, cho nên em đang giúp anh nghĩ biện pháp đây mà.”

“Cho nên, em cũng không c`ần nghĩ cách giúp anh khiến cho anh thêm phiền não nữa.” Dịch Tân ôm cô lên, để cho cô đối mặt với anh, để cô có thể nhìn rõ được ánh mắt kiên định và nghiêm túc của anh: “Em ngoan ngoãn, để cho anh yêu thương em cho tốt là được r`ồi, không c`ần nghĩ tới những thứ khác nữa.”

Tân Hoành mở lớn mắt nhìn anh, chỉ thấy được anh rất nghiêm túc, đáy lòng nóng lên mềm nhũn, nhẹ nhàng gật đầu: “Vâng.”

“Sau này, anh mang bữa sáng cho em, em ăn là được r`ồi.”

Tân Hoành cau mày, suy tính.

“Sẽ không có độc.”

Tân Hoành gật đầu: “Vâng.”

“Anh không có ở đây, em ngoan ngoãn đi ngủ, không c`ần chờ anh.”

“Vâng.”

“Cũng không được nỗi giận với anh.”

“Vâng.” Tân Hoành gật đầu theo thói quen, lúc này mới phản ứng kịp, rồi rấm một chút, nhỏ giọng hỏi anh: “Vậy vì sao lại không phải là anh không được nói dối em?”

Dịch Tân nhíu lông mày: “Tân Hoành.”

Trong lòng Tân Hoành rét lạnh: “Cái gì?”

“Về sau cho dù anh có nói dối, em cũng phải giả vờ như không biết.”

Tân Hoành: “...”

“Tốt lắm, nếu không có ý kiến gì nữa thì cứ quyết định vậy đi.” Dịch Tân làm như không có gì đưa ra kết luận luôn, vừa cười vừa ôm chặt cô trong lòng, hôn hai cái.

Tân Hoành đang muốn ngẩng đầu, chỉ trích điều kiện của anh thật là bá vương, thế nhưng anh lại bất chợt hôn một cái lên vành tai cô, khàn giọng dụ dỗ: “Tân Hoành, em phải ngoan ngoãn, ngoan ngoãn giao mình cho anh là được rồi.”

Cả người Tân Hoành mềm nhũn, cũng không nói nên lời nữa.

Điều kiện bá vương thì điều kiện bá vương đi, không có khí khái cũng không có khí khái đi (PS: Tân Hoành, cô thích người đàn ông không có khí khái?)

Không thể không thừa nhận, mặc dù Dịch Tân có hơi bá đạo, cũng không phải người có kiên nhẫn, nhưng mà khả năng dụ dỗ Tân Hoành thì đúng là làm người khác nhìn mà than thở. Trên thực tế, rõ ràng anh cũng không có gì gọi là lấy lòng cô, cô cứ như vậy mà ngoan ngoãn nghe lời anh.

Tân Hoành ăn bữa sáng, trong lòng không nhịn được nảy sinh một suy nghĩ: Thì ra hôn nhân chính là chuyện một người nguyện đánh một người nguyện chịu đựng, trong cuộc hôn nhân của cô và Dịch Tân, cô chính là ai đó nguyện chịu đựng kia...

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 253: Tân Hoành Họa Thủy (3)

Edit & Beta: TranGemy

Có được giác ngộ như vậy, Tân Hoành cảm thấy rất bi phẫn, chỉ là, cô cũng tự biết, Dịch Tân đối với mình cũng không có cái chuyện “nguyễn đánh” kia, nên cũng chỉ có thể chấp nhận.

Ăn sáng xong, Dịch Tân sẽ phải đến công ty, trước khi đi còn dặn dò Tân Hoành: “Tôi qua không ngủ mấy, ngoan ngoan đi ngủ một lát đi, một việc vặt như vậy còn không thể làm cho ổn thỏa, thì em bảo ông chủ như Dịch Phong Nghiêu làm sao mà chịu nổi?”

Tân Hoành oán thầm, anh đây là cái logic sao hỏa gì vậy...

Dịch Tân hôn một cái lên mặt cô, muốn đi thì tay lại bị Tân Hoành kéo lại.

Tân Hoành nhìn anh: “Anh còn ngủ được ít hơn em, anh nghỉ ngơi một chút đi, có được không?”

Dịch Tân sờ sờ tóc cô: “Anh không mệt, em cũng biết, anh không cần ngủ quá nhiều.”

Tân Hoành lắc đầu: “Không, anh cũng cần.”

Suy nghĩ một chút, lại bỗng thêm một câu: “Em cảm thấy anh cần.”

“Anh ôm em một lát thôi, anh mệt nhọc như vậy, em rất đau lòng.” Cô lắc lắc tay anh.

Dịch Tân thật sự ngủ rất ít, cho dù là hai người như keo sơn ở cùng nhí nhại tháng qua, Tân Hoành cũng nhớ Dịch Tân chẳng ngủ bao nhiêu. Thường là giày vò cô đến nửa đêm, thậm chí trời sáng, sau đó khi cô cả người mệt mỏi vô lực đến mí mắt cũng không chống đỡ mở ra nỗi thì anh lại muốn đi làm.

Buổi trưa trở về ăn cơm, buổi chiều cùng cô ra ngoài, buổi tối tiếp tục giày vò cô.

Anh ngủ thật sự rất ít, mỗi ngày đều ngủ ít hơn cô cả một buổi sáng, nhưng tinh thần vẫn cực kỳ tốt, Tân Hoành không biết anh trời sinh đã không cần ngủ nhiều, hay là áp lực nhiều năm như vậy đã huấn luyện anh thành dáng vẻ như thế. Nay giờ, đã chẳng nhìn ra chút nào kiên trì hay chịu đựng, cũng chẳng rõ là mạnh mẽ hay khắc chế, thoát nhìn giống như chính là trời sinh đã vậy.

Có điều, anh như vậy, cô nhìn mà rất đau lòng.

Không có người nào lại không biết mệt, không có người nào trời sinh đã có thể ngủ ít hơn người khác, tất cả, cũng chỉ là bởi vì cuộc sống trong quá khứ đã quen như thế, sau đó, cho dù có khổ sở, cuối cùng cũng sẽ trở thành thói quen.

Tân Hoành hận những thói quen giàn như tàn khốc này của anh.

Nghĩ tới đây, cô nắm tay anh chặt hơn, ánh mắt gắt gao nhìn anh ánh lên vẻ kiên trì.

Anh than nhẹ: “Anh không mệt, thật đấy, em đi ngủ đi, buổi trưa anh lại về với em?”

Cô cau mày: “Vậy coi như là em mệt mỏi, bây giờ em muốn anh ôm em ngủ.”

Trong lòng anh bất đắc dĩ, khẽ nhíu lông mày. Làm sao mà anh không biết cô đau lòng anh? Nếu là bình thường, anh cũng lập tức chỉ nhau theo cô,

chỉ là sáng hôm nay có một cuộc hẹn rất quan trọng. Mà vốn phải là hôm qua.

Chỉ có đi ~~à~~ tối hôm qua, anh đi được nửa đường thì nhận được thông báo của thuộc hạ nói ông cụ đến nhà Tân Hoành.

Anh là người từ trước đến giờ gặp không ít chuyện kinh sợ dọa người, nhưng đột nhiên đại não cũng như dừng lại.

Ông ngoại đến, Tân Hoành ở nhà một mình...

Một mình Tân Hoành đối mặt ông ngoại, ông ngoại sẽ nói với cô cái gì? Chuyện đứa bé, cô... Nếu như cô biết r ~~à~~, cô sẽ thế nào? Cô nhất định sẽ khó chịu, thậm chí đau khổ đến không muốn sống nữa.

Làm sao anh có thể để chuyện này xảy ra?

Cho nên, xe lập tức quay ~~về~~ lại, một đường bay nhanh về nhà, thậm chí còn không kịp đứng chờ thang máy, anh một đường chạy thang bộ lên 18 tầng lầu, thế mà anh dùng thời gian còn ít hơn so với thang máy. Anh chỉ nghĩ muốn nhanh hơn một chút, nhất định phải nhanh hơn ông ngoại, nhất định không được để cho Tân Hoành biết.

Cô mà biết thì không biết sẽ tuyệt vọng đến thế nào?

Mà anh tuyệt đối không thể dễ dàng để cho cô đau lòng và tuyệt vọng.

May mắn, anh chạy về vừa kịp, đúng lúc quan trọng cản lại lời của ông cụ, khi thấy ánh mắt kinh ngạc và ỷ lại của Tân Hoành khi đó, anh mới có thể nuốt trái tim ngược về vị trí ban đầu.

Lúc ấy, anh thật sự nổi giận với ông cụ, anh bảo vệ Tân Hoành như vậy, bất kỳ chút tâm tư muốn tồn thương cô, anh đều không thể tha thứ.

Cho dù người kia là ông ngoại của anh.

Ông cụ có muốn đánh anh, anh nghĩ, dù phải chịu cái tát này mà có thể bảo vệ được người phụ nữ của mình cũng là hợp tình hợp lý.

Nào biết đâu... Thật sự là một kẻ ngốc nghếch, biết rõ là không thể ngăn cản, giống như thương mà không chiếm được, nhưng lại vẫn muốn chạy đến.

Một câu kia: “Em chỉ là không thể thấy anh tổn thương vì em, em chỉ là... chỉ là đau lòng.” Thực sự bao bọc lấy lòng anh, chặt chẽ đến phát đau.

Chỉ là, cũng coi như đánh bậy đánh bạ, Dịch Lam biết mình không nên đánh người, cũng nhất thời bị khiếp sợ, nên không tiếp tục bức bách. Mà một khi Dịch Lam hơi buông lỏng, suýt chút nữa thì tổn thương đến cô, chuyện như vậy nhất định không có lần sau... Dịch Tân không cho phép.

Anh âm thầm nhìn Dịch Lam trấn an, chỉ là Dịch Lam cũng không có nghĩ cho Tân Hoành. Anh cũng không ôm hi vọng Dịch Lam sẽ bỏ qua cho Tân Hoành, anh chỉ là... muốn trấn an ông ngoại mình một chút.

Mà về chuyện Tân Hoành, Dịch Tân sẽ lo liệu. Thứ cô cần, không phải là Dịch Lam bỏ qua cho. Thứ cô cần, là sự bảo vệ của Dịch Tân.

Trong lòng Dịch Tân đã có quyết định, mà chuyện tối hôm qua bỏ dở cũng cần anh tới khắc phục hậu quả.

Anh ôm cô dỗ dành: “Hôm nay anh thật sự có việc, rất quan trọng.”

Tân Hoành cau mày: “Anh có chuyện nào không quan trọng? Chuyện gì cũng quan trọng, chỉ có em không quan trọng thôi.”

Dịch Tân nghe lời cô nói, chỉ có em không quan trọng thôi... Rốt cuộc trong lòng cũng hơi tức giận, quát lạnh: “Nói cái gì? Em nói xem, lúc nào thì Dịch Tân anh đặt em ở vị trí không quan trọng?”

Tân Hoành nhìn anh, đúng tình hợp lý nói: “Vậy em muốn anh ôm em ngủ, anh cũng không chịu.”

Bờ môi Dịch Tân khẽ giật giật, cuối cùng bật cười, vòng tới vòng lui, thì ra vẫn là vì anh.

Anh hôn một cái lên mặt cô, vòng tay ôm cô thật chặt, giọng nói cưng chi âu: “Nghe lời, lần sau, có được không? Lần này, là chuyện thật sự quan trọng. Nhất định, tối nay anh sẽ nghỉ ngơi thật tốt, được không?”

Trong lòng Tân Hoành khẽ dao động, lại cắn môi nhìn anh một cái, do dự một chút mới do dự gật đầu: “Vậy được rồi.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 254: Tân Hoành Họa Thủy (4)

Edit & Beta: TranGemy

Sau khi Dịch Tân rời đi, Tân Hoành nằm lại trên giường chỉ ngủ lơ mơ, cũng không ngủ quá sâu.

Trong lòng có chuyện, tất nhiên suy nghĩ cũng không thông được. Quả thật cô rất để ý chuyện Dịch Lam không chấp nhận cô. Cũng không phải không cảm thấy gì, không phải là quá mức lạc quan, chỉ là cô không muốn thể hiện việc mình quá để tâm chuyện này trước mặt anh.

Để tâm? Làm sao có thể không để tâm chứ? Thật sự đã yêu vào răi, thật khó để có thể tiêu sái, thoải mái.

Bởi vì, lòng bị trói ở chỗ người đàn ông kia, sau đó lo được lo mất, thậm chí là trở nên nhỏ mọn hẹp hòi.

Nghĩ tới nghĩ lui, suy tính chuyện này, đến cuối cùng vẫn không tìm ra được phương pháp nào phù hợp, không, ngay cả một phương pháp không phù hợp cũng không có chút đừng nói đến là thích hợp.

Lúc này, thật sự là chỉ có thể ngoan ngoãn, giao mình cho anh, tin tưởng anh. Mà có lẽ đi đâu duy nhất cô có thể làm là sớm có thai, bắt đầu khúc mắc từ chuyện này thì cũng cởi nút ở đây.

Quyết định phương pháp, đài óc cũng trở nên tinh táo hơn, Tân Hoành nằm trên giường cũng không còn buồn ngủ nữa, cô rời giường chuẩn bị đi làm.

Dịch Tân không có ở đây, cô định tự mình gọi xe, vậy mà xuống đến lầu dưới lại gặp một người mà cô không ngờ tới.

Nguyên Thâm.

Hình như anh ta cố ý đứng chờ ở dưới, nhìn thấy cô thì trên mặt lại hơi kinh ngạc, hình như không ngờ là cô sẽ xuất hiện sớm như vậy.

Tân Hoành cũng hơi kinh ngạc, đến gần hỏi: “Hôm nay hình như Dịch Tân có cuộc hẹn quan trọng, sao cậu lại không ở cạnh anh ấy?”

Đôi mắt đen của Nguyên Thâm tràn xuống, cũng không trả lời lại Tân Hoành.

Tân Hoành biết Nguyên Thâm không thích cô, thậm chí còn nghiêm trọng hơn không thích một chút, thí dụ như là... Chán ghét. Qua nhiều năm như vậy, cô cũng đã quen với thái độ này của Nguyên Thâm, cho nên hiện tại cũng không để trong lòng chuyện Nguyên Thâm không đáp lời mình, chỉ tự hỏi tự đáp: “Là Dịch Tân bảo cậu đưa tôi đi làm à, vậy cùng đi lấy xe đi.”

Nói xong, cô lướt qua Nguyên Thâm, dẫn đầu đi ra cửa lớn.

Không nghĩ tới, Nguyên Thâm ở sau lưng lại lên tiếng: “Không phải.”

Tân Hoành thoáng ngừng bước chân, xoay người, nhìn anh ta không hiểu. Cô cảm thấy, hôm nay Nguyên Thâm có chút gì đó kỳ lạ.

Ánh mắt Nguyên Thâm bình tĩnh nhìn cô, tràn giọng nói: “Tôi không phải tới đưa cô đi làm, Tân thiếu không có phân phó.”

Thái dương Tân Hoành giật giật.

Cái tên Nguyên Thâm này, cần thiết phải biểu hiện sự chán ghét cô đến mức độ này không? Dịch Tân không có phân phó... Ngay cả việc tiện đưa cô đi làm anh ta cũng không muốn hả?

Thật ra thì, cô tự gọi xe cũng không có chuyện gì, nếu không phải là Dịch Tân kiên trì, cô cũng không phải nhân vật quan trọng cần phải ngày ngày đưa đón. Chỉ là bị người trước mặt thẳng thắn thể hiện sự chán ghét, trên mặt cô vẫn có chút khó coi.

Nhìn xuống việc muốn vỗ trán kích động, Tân Hoành nói: “Vậy cậu tiếp tục đứng đi, tôi đi trước.”

Nguyên Thâm nghe thế lại vội vàng gọi cô lại: “Chờ một chút.”

Tân Hoành nhíu mày, thấy Nguyên Thâm có làn da ngăm đen, lúc này lại thoảng hồng, buồn cười trong lòng, nhưng trên mặt vẫn coi như bình tĩnh hỏi: “Tìm tôi có việc?”

Nguyên Thâm gật đầu, nghĩ nếu Tân Hoành đã trực tiếp hỏi như vậy, anh ta cũng không cần phải vòng vo nữa, lập tức nói thẳng: “Hi vọng thiếu phu nhân có thể cùng với Tân thiếu sớm trở về nhà.”

Tân Hoành cười: “Nhà? Nơi này chính là nhà mà. Mặc dù không phải nhà của cậu chủ các người, có đi đâu... Tôi không ngại nuôi anh ấy.”

Tân Hoành nói xong, chỉ thấy khuôn mặt lạnh lùng của Nguyên Thâm càng căng thẳng hơn.

Tân Hoành nhún nhún vai, cũng chỉ là một câu nói giỡn... Nguyên Thâm này, thật là quá cứng nhắc, một chút linh hoạt cũng không có.

Nguyên Thâm chợt nhìn về phía cô, con mắt ánh lên vẻ kiên định, có điều Tân Hoành vẫn có thể nhìn ra sự mâu thuẫn ngầm trong đó. Anh ta trịnh trọng nói: “Tôi muốn nói tới biệt thự nhà họ Dịch. Nơi đó mới là nhà Tân thiếu, cũng chỉ có ở đó, sự an toàn của cậu chủ mới có thể được đảm bảo.”

“An toàn?” Tân Hoành nhìn đôi mắt sâu, đen thắm của Nguyên Thâm.

Nguyễn Thâm gật đầu: “Tân thiếu là người quyết định vận mệnh của cả nhà họ Dịch, thân phận của anh ấy rất quan trọng, những người bên ngoài muốn tính toán anh ấy, thậm chí là trực tiếp chống lại anh ấy rất nhiều. Nhưng ở nơi này, thậm chí một chút tự bảo vệ mình anh ấy cũng không có.”

Trái tim Tân Hoành thoảng run nhẹ, có chút khiếp sợ, lại... cũng chợt hiểu ra.

Thân phận đặc biệt của Dịch Tân, làm sao cô có thể quên được như thế? Còn ngày ngày lôi kéo anh ở lại đây, còn muốn ngày ngày nuôi anh, nhưng...

Tân Hoành tự giễu lắc đầu một cái, làm sao cô có thể nuôi nổi anh đây? Ngay cả chuyện đơn giản nhất là an toàn, cô cũng không thể đảm bảo được cho anh, nói không chừng còn liên lụy anh.

Cô lại nghĩ tới hôm qua, Dịch Lam... Dễ dàng vào nhà cô như vậy. Cô không khỏi giật mình, vội vàng nhìn về phía Nguyễn Thâm, trịnh trọng gật đầu: “Được, tôi biết rõ, tôi sẽ sớm cùng anh ấy trở về”

Cô thoải mái đáp ứng như vậy, ngược lại khiến Nguyễn Thâm nhất thời sững sờ, có chút giật mình nhìn cô.

Anh ta vẫn không coi trọng Tân Hoành, trước khi tới đây, thậm chí còn suy nghĩ ra các loại lý lẽ để thuyết phục, không ngờ tới là kẻ tai họa Tân Hoành này lại có thể dễ dàng nói chuyện như thế, ngược lại khiến anh ta nhất thời không tiếp thu nổi.

Tân Hoành thấy ánh mắt không thể tin nổi của Nguyễn Thâm, cười một tiếng, lại một lần nữa lên tiếng đảm bảo: “Cậu yên tâm, cậu chỉ cần chuẩn bị nghênh đón anh ấy trở về là được rồi.”

Tân Hoành nói xong, vừa chỉ chỉ phía sau mình vừa nói: “Vậy bây giờ có thể đưa tôi đi làm được rồi chứ?”

Lúc này, Nguyên Thâm mới phản ứng lại được, vội vàng gật đầu. Lại đột nhiên dừng lại, mặt lại ửng hồng một lần nữa.

Tân Hoành thấy thế, tò mò hỏi: “Còn có việc?”

Lần này, Nguyên Thâm không thoái mái nói ra như vừa rồi nữa, do dự rã lại do dự, ấp a ấp úng, lời nói không nói ra, ngược lại mặt lại càng đỏ hơn.

Tân Hoành bùi cười: “Có chuyện cứ nói thẳng, chỉ cần tôi có thể, tôi nhất định đồng ý với cậu.”

Nguyên Thâm thậm chí không dám nhìn thẳng Tân Hoành, nắm chặt quả đấm, trên mặt hiện đủ loại vẻ mặt, mâu thuẫn, rối rắm, vùng vẫy giãy chết, vô cùng đặc sắc. Cuối cùng mới kiên quyết cắn răng nói: “Thiếu phu nhân, xin cô giúp tôi nói với Tân thiếu một tiếng, Nguyên Thâm không cần nghỉ phép.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 255: Tân Hành Hợp Thủy (5)

Edit & Beta: TranGemy

“Cậu không cần phải, cái gì? Không cần nghỉ phép?”

Tân Hành mở lớn hai mắt, nhìn về phía Nguyên Thâm, không hiểu nổi đột nhiên người đàn ông lạnh lùng này đỏ mặt là vì cái gì.

Lại thật lòng mà nói, cô thấy nghỉ phép là chuyện tốt mà...

Nguyên Thâm nhìn về phía cô, bất lực cười khổ.

Nghỉ phép đúng là chuyện tốt, dĩ nhiên, với điều kiện tiên quyết là dưới tình huống Dịch Tân cũng nghỉ phép. Có điều, tình hình trước mắt... Đang đến giai đoạn quan trọng, mà Dịch Tân lại muốn loại bỏ anh ta, Nguyên Thâm dù có lạnh lùng cứng rắn đến đâu thì trong lòng cũng không thể chịu nổi.

Nói giỡn gì vậy, trong lòng anh ta Dịch Tân như thể sự tồn tại của thằng linh, bây giờ ngay cả cơ hội bảo vệ bên cạnh Dịch Tân anh ta cũng không có, suy nghĩ nghiêm trọng lên một chút thì chính là, nếu như có đạn bay về phía Dịch Tân, ngay cả cơ hội đỡ đạn thay Dịch Tân, Nguyên Thâm cũng không có, nghỉ phép như vậy, bảo Nguyên Thâm làm sao mà chấp nhận nổi.

Mà trước giờ Dịch Tân luôn là người nói một thì không có hai, anh đã nói một tháng chính là một tháng, nói một năm, Nguyên Thâm cũng không cần mơ tưởng còn có thể trở về sau một tháng nữa.

Vì hiểu rõ Dịch Tân, cho nên nghe thấy hai chữ “một năm” kia thì anh ta sợ đến tai ỏ mắt hoa, chờ tới khi phản ứng lại được thì nghĩ tới một người duy nhất là Phong Dương.

Nhờ Phong Dương giúp anh ta nói một tiếng.

Vậy mà lại bị Phong Dương châm chọc qua điện thoại: “A, anh Nguyên gọi điện thoại cho tôi, thật là vinh hạnh cho tôi quá.”

“Trong mắt cậu, không phải loài người chỉ có hai loại sao? Một là Dịch Tân, một là cậu, những người khác đều không tính là gì.”

“Cậu và anh ấy mới là cùng loại người, thế mà còn không nói chuyện được, thế có phải là mong đợi quá cao ở tôi rồi không?”

Thái dương Nguyên Thâm co giật mạnh mẽ, hai tay siết chặt, nhịn lại nhịn, lại tiếp tục nhịn, cuối cùng mới nhịn xuống được, liều mạng mặt mày tiếp tục nhờ vả: “Xin Phong thiếu giúp tôi lần này, về sau Nguyên Thâm nhất định nhớ kỹ công ơn, làm trâu làm ngựa vì Phong thiếu.”

Phong Dương khẽ cười: “Nhớ kỹ công ơn, làm trâu làm ngựa? Đây không phải là đặc quyền dành cho bạo quân sao? Như thế, tôi có thể lý giải là, rốt cuộc đối với cậu, thì tôi và Dịch Tân là ngang hàng nhau à?”

Nguyên Thâm gắt gao cắn chặt răng, chỉ có thể mới không để tiếng lòng “Không thể” bật ra ngoài.

Phong Dương tiếp tục cười như gió xuân: “Loại đối xử như vậy, đúng là trong lòng tôi ngưỡng mộ đã lâu.”

Nguyên Thâm như nhìn thấy ánh sáng hừng đông, lập tức che giấu lương tâm mà nói: “Dĩ nhiên, sau này đối với Nguyên Thâm mà nói, Phong thiếu cũng quan trọng như Tân thiếu vậy.”

Đoán chừng Phong Dương bị chọc cho cười ha ha.

Trong lòng Nguyên Thâm thở phào nhẹ nhõm, cho rằng chuyện này coi như đã được giải quyết, ai ngờ Phong Dương tự mình cười đủ rã, thế mà lại qua cùu rút ván nói cho anh ta biết: “Có đi đâu, tôi đây cũng là lực bất tòng tâm.”

Nguyên Thâm cảm thấy là mình đã bị đùa bỡn một trận, hàm răng nghiến lại ken két.

Phong Dương vẫn không biết sống chết: “Cậu cũng biết đáng thèn linh nhà cậu ấy mà, tâm địa sắt đá, không gì lay động nổi, đối với anh ấy mà nói, chúng ta phải biết tự giác, đừng quá ảo tưởng rằng mình có thể có bất cứ ảnh hưởng gì. Chúng ta dù có bản lĩnh làm Tôn Ngộ Không đại náo Thiên cung, anh ấy chỉ cẩn hơi động đậy bàn tay thôi cũng có thể nghiền nát chúng ta tới năm trăm lần ấy chứ.”

Đôi mắt Nguyên Thâm bắt đầu phóng hỏa, trong lòng âm thầm quyết định, Phong Dương mà còn dám nói lời nữa, nhất định sẽ không để cho anh ta có cái kết tốt đẹp!

Vậy mà, Phong Dương thật sự dám...

Chỉ là, lời nói ra coi như cũng đúng trọng tâm vấn đề

“Trừ... Có một người, đối với người kia, Tân thiếu nhà cậu tuyệt đối là nói gì nghe nấy xin gì được nấy.”

Sau đó, trong nháy mắt tất cả khí huyết của Nguyên Thâm đã trở lại bình thường, đổi lại, còn gần như dừng lại, thiếu chút nữa thì chảy ngược luôn rã.

Cho dù Phong Dương không nói rõ, nhưng Nguyên Thâm cũng có thể hiểu được người kia là ai, có thể khiến cho bạo quân tâm địa sắt đá, không gì lay động nổi kia có thể nói gì nghe nấy, xin gì được nấy, ngoài tai họa Tân Hành ra thì còn có thể là ai?

Có đi đâu, khi một người dù ngoài sáng hay trong tối, trên mặt luôn thể hiện thái độ chán ghét một người đã nhanh năm, có một ngày, chợt lại phải

hở sắc mặt đi c`ài cạnh người ta... Hơn nữa còn là, không thể không làm.

Loại giác ngộ như vậy, đúng là đủ làm cho con người ta chảy ngược khí huyết.

Chỉ là, tất cả khí huyết có chảy ngược chỉ c`ần không có tới mức chết, đến cuối cùng không phải là cũng thành khí huyết chảy một chi `au sao, nên làm cái gì vẫn phải làm cái đó.

Vì vậy, Nguyên Thâm đành phải tới c`ài xin Tân Hành r`ää.

Mặc dù trên mặt vẫn hiện vẻ không hiểu được, nhưng may mắn là Tân Hành không quá kiêu ngạo, không có nhìn anh ta bằng ánh mắt khinh thường, còn đ`ồng ý một cách thoái mái như vậy, trong lòng Nguyên Thâm cũng coi như thoảng cái đã lấy lại cân bằng, lại nói đại khái tình hình với cô, nhất là kỳ nghỉ kỳ quái một năm kia.

Cuối cùng, còn nặng nề cường điệu thêm một câu: “Tôi không có ở đây, thật sự là quá nguy hiểm đối với Tân thiếu!”

Tân Hành nghe xong, khẽ cau mày.

Nguyên Thâm thấy thế, trong lòng chợt lạnh, quả nhiên, tai họa sẽ không làm cái chuyện tốt này mà! Nhìn đi nhìn đi, đến an toàn của ch`ồng cô cũng không thèm để ý, chính là vì muốn trả thù sự vô lý của anh ta hơn hai năm nay đây mà.

Còn bên này Tân Hành không hề biết gì về suy nghĩ trong đầu Nguyên Thâm, cô chỉ là đang giận Dịch Tân coi sự an toàn của mình như trò đùa, không nhịn được mà u oán trong lòng, nghĩ rằng sau đó nhất định phải nói chuyện tử tế với anh về chuyện này.

Đợi tới khi cô nghĩ xong, ngẩng đầu lại thấy Nguyên Thâm mặt mày xanh lét đang hung hăng trừng cô, cô bị dọa đến sợ hãi, cuống quít đ`ồng ý: “Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ nói với anh ấy.”

Lúc này, ngược lại Nguyên Thâm lại lộ vẻ không tin được, giọng nói nâng lên một tông, hỏi ngược lại: “Cô bảo đảm?”

Lời này nghe ra có chút vô lý, hơn nữa, Nguyên Thâm còn có đang việc cắn cắn cạnh người ta giúp đỡ kia. Nhưng bởi vì lúc này anh ta một thân sát khí bùng bùng, Tân Hành cũng không dám so đo nhau với anh ta, chỉ biết mạnh mẽ gật đầu: “Tôi bảo đảm.”

Nguyên Thâm cúi đầu nhìn gương mặt dịu dàng lại thành khẩn của cô, không giống như bộ dạng qua loa, lúc này đạo đức với nhân tính gì đó mới trở về, lại xấu hổ hỏi: “Vừa rồi... Dọa cô rồi à?”

Thoáng chốc, đầu Tân Hành phủ đầy vạch đen...

Quả nhiên là, ông chủ thế nào thì thuộc hạ thế đó, hai người này... Đầu là không thể nói lý, cũng không cắn hi vọng có thể dùng loại suy nghĩ thông thường mà lý giải được bọn họ.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 256: Tân Hoành Họa Thủy (6)

Edit & Beta: TranGemy

Tân Hoành ra khỏi nhà từ sớm, vốn dĩ còn cho rằng sẽ không tới trễ, thế mà giờ vì dây dưa một phen với Nguyên Thâm, cuối cùng cô chỉ có thể... Trước sau như một vẫn là tới trễ.

Đến công ty, rõ ràng là đã qua thời gian vào làm, trong thang máy cũng không trông thấy ai, vậy mà, lên đến tầng trên cùng, cũng không nhìn thấy ai. Dịch Phong Nghiêу còn chưa đến, ngay cả Serena cũng không có ở đây.

Xem ra, hình như là cô đến vẫn sớm thì phải.

Tân Hoành chợt nhớ tới người nào đó từng nói: “Một người làm việc vặt như vậy còn không được thì làm sao mà Dịch Phong Nghiêу lại chịu được em nhỉ...

Lúc này nghĩ lại, cũng không phải toàn là nói xằng bậy, trong lòng Tân Hoành vẫn bối phục dự đoán của Dịch Tân, quả là nhìn xa trông rộng.

Đúng lúc cô ngã xuống, cầm tài liệu lên chuẩn bị xem một chút thì có tiếng mở cửa thang máy, cô còn cho là Serena hay Dịch Phong Nghiêу đến, ngẩng đầu nhìn theo tiếng chuông báo, lại nhất thời cảm thấy trời đất quay cuồng, giống như bị cái gì bỗng cho một nhát.

Từ thang máy đi ra là một cặp đôi... Tư thế thân mật kia, khiến cho cô đây là một người trải đời cũng không nhịn được mà cảm thấy buồn nôn.

Dịch Phong Nghiêу và... Nghê Tranh.

Tháng trước Nghê Tranh đến đây, bị cô làm hỏng chuyện tốt, Tân Hoành chưa gặp lại cô ta thêm lần nào nữa. Nhưng cũng không biết Nghê Tranh có tới đây thêm lần nào vào lúc Tân Hoành không có ở đây không, tóm lại, không thấy thì không biết, Tân Hoành không thấy cô ta thì tự nhiên cũng không nghĩ đến, một tháng này, cũng mau chóng quên cô ta đi, lúc này, đột nhiên cô ta dùng cách này đi vào, đúng là khiến cho Tân Hoành có chút rung động.

Kiểu biểu hiện này... Chính là người yêu còn gì.

Tân Hoành nghĩ tới đây, ánh mắt cũng dừng lại trên người Nghê Tranh lâu hơn một chút, sau đó, mắt thấy trong mắt Nghê Tranh xẹt qua ánh cười lạnh.

Còn Dịch Phong Nghiêu thì nhếch môi cười, nhìn về phía Tân Hoành, mở miệng trước: “A, giờ này mà có thể gặp cô, đúng là không dễ dàng gì nhỉ.”

Tân Hoành cười gật đầu, không nói gì. Thật ra trong lòng có lời, chỉ là không có nói ra mà thôi... Sớm biết lúc này gặp phải các người... Tôi đã không tới rã!

Ánh mắt Dịch Phong Nghiêu dời khỏi người cô, trên mặt vẫn là vẻ bất cần, ôm ngang hông Nghê Tranh đi thẳng về phía phòng làm việc của mình. Nghê Tranh lại cười nhìn về phía Tân Hoành: “Tân Hoành, cuộc sống thế nào, rất vui vẻ sao?”

Tân Hoành hơi giật mình, nhìn lại Nghê Tranh, lại thấy mặc dù đối phương bày ra dáng vẻ ôn hòa, nhưng trong ánh mắt mơ hồ lại mang theo sự khiêu khích và khinh thường.

Tân Hoành cười một tiếng: “Ánh mắt của Nghê tiểu thư thật tốt.”

Thừa nhận, thản nhiên, hào phóng.

Nghê Tranh cười lạnh: “Được người kia chiêu chuộng, còn cẩn thận bao bọc che chở, lại vẫn muốn chạy ra ngoài rêu rao, cũng không sợ ánh

sáng chiếu cho chạy luôn.”

Tân Hoành cau mày, ánh sáng chiếu cho chạy luôn?

Là ý nói, hạnh phúc của cô không thể để lộ ra ánh sáng, gấp phải ánh sáng sẽ chết yểu sao?

Tân Hoành nhìn về phía Nghê Tranh, lại thấy người ta không chút e dè, toàn thân toát lên vẻ người muốn gây sự. Trong lòng Tân Hoành hơi tức giận, cô cũng không sợ Nghê Tranh, có điều cô là người ghét gây chuyện thị phi, bình thường luôn có thái độ nhẹ nhàng một chuyện không bao giờ bớt một chuyện, nhưng cô cũng chẳng có bao nhiêu lòng dạ rộng lượng để mà dễ dàng tha thứ cho những người được voi đòi tiên.

Bấy giờ, Tân Hoành chỉ cười một tiếng, nhìn về phía Nghê Tranh, rất ngây thơ vô tội: “Chạy mất? Vậy phải xem là chạy đi đâu đấy? Là chạy theo cô sao?”

Cô nói xong, sắc mặt Nghê Tranh lập tức trắng nhợt.

Tân Hoành tiếp tục cười: “Vậy thì Nghê tiểu thư đúng là đã lo lắng quá rã.”

Mặt Nghê Tranh lúc tím lúc xanh rã lại chuyển trắng.

Tân Hoành cười, đẹp người phải đẹp chỗ đau, Nghê Tranh, cô cho là tôi sẽ không dám sao?

Làm người, còn có thể an phận được thì không cần cố nghĩ cách đi khiêu khích người khác làm gì, không có người nào thấp kém hơn người nào, cũng không có người nào phải mãi nhẫn nhịn người nào.

Nghê Tranh miễn cưỡng ổn định thái độ, cười lạnh: “Tôi chỉ là tốt bụng nhắc nhở cô một chút thôi, cô đã tự tin như vậy, cứ coi như là tôi nhanh chuyện rã, không cần để bụng đâu.”

Tân Hoành cười khẽ, đang muốn nói “Tôi đương nhiên sẽ không để bụng” thì Dịch Phong Nghiêu chợt nhìn về phía cô, ánh mắt sắc bén lạnh nhạt, mang theo ý cảnh cáo.

Tân Hoành nhận ra, lập tức cười một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Dù sao, anh ta là ông chủ, cô cũng nên nể mặt ông chủ một chút.

Nghê Tranh hả hê nhìn Tân Hoành một cái, cười lành lạnh đi qua, lúc này mới quay lại ôm áp Dịch Phong Nghiêu, hai người cùng nhau đi vào phòng làm việc.

Tân Hoành đứng tại chỗ, cười khẩy một tiếng, cô thật có chút khinh bỉ cái đáng vẻ nhân viên này.

Nghĩ thế cô lắc đầu một cái, lần nữa ngã xuống. Rồi lại lần nữa nghe thấy âm thanh thang máy mở ra, sau đó là tiếng giày cao gót thành thạo bước trên đá cẩm thạch, Tân Hoành không cần ngẩng đầu cũng biết là ai tới, Serena.

Tân Hoành nhìn về phía cô ấy cười: “Tới trễ nhé.”

Cô cười đến mức có chút hả hê.

Serena cũng rất bình tĩnh, từ từ đi về chỗ mình, để túi trong tay lên bàn xong ngã xuống, rồi mới cười với Tân Hoành một tiếng, lại lắc đầu: “No, mọi ngày em mới gọi là đến trễ, còn chị đây là vì công việc.”

Tân Hoành nhún nhún vai, từ chối đưa ý kiến, chỉ cười cười.

Serena lại nhìn về phía cửa phòng làm việc tổng giám đốc đóng chặt, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Trong lòng Tân Hoành hiểu rõ, lập tức rộng lượng nói với cô ấy: “Tổng giám đốc đến rồi.”

Serena quay đàu nhìn Tân Hoành, nhưng trên mặt lại không mang theo cảm xúc gì, cũng không lo lắng việc ông chủ còn đến sớm hơn cô ấy.

Tân Hoành thấy cô ấy bình tĩnh như vậy, cũng tự mình nói luôn: “Có điều chị yên tâm, lúc này anh ta còn đang bận tán gái, không có tâm tình quản chúng ta đâu.”

Serena nhìn Tân Hoành một lúc, vẫn không biểu hiện cảm xúc gì, cuối cùng mới chợt cười khẽ.

Tân Hoành thấy hôm nay Serena cứ quái quái thế nào ấy.

Hai người mới nói chuyện tán gái xong thì cánh cửa kia đã mở ra, cô gái kia đứng đằng sau cánh cửa, trong lòng Tân Hoành cả kinh, không biết chuyện tán gái cô nói có bị cô ta nghe thấy không.

Ngược lại Serena lại cực kỳ bình tĩnh, đứng dậy, gật đầu với người ở cửa phòng tổng giám đốc gật đầu, cung kính gọi một tiếng: “Nghê tiểu thư.”

Lúc này trên mặt Nghê Tranh kia cũng phổi hợp thể hiện vẻ quý phái, mỉm cười... Tân Hoành chỉ cảm thấy, rất ra dáng bà chủ.

Bà chủ...

Từ chương này mình sẽ để Tân Hoành và Serena xưng là chị - em, hai người đã làm việc cùng nhau một thời gian rã với Serena cũng không phải người quá lạnh lùng nên để vậy cho khỏi xa cách nha.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 257: Tân Hoành Họa Thủy (7)

Với biểu hiện của trợ lý đặc biệt như Serena thì chuyện này chắc là không sai ră. Nếu như vậy, cô... trợ lý thứ hai có phải cũng nên học tập tới gọi một tiếng bà chủ? Thuận theo chiều gió?

Tân Hoành rỗi răm, còn chưa nghĩ ra nên làm thế nào thì Nghê Tranh đã tự mình đi trước, mới ră còn đứng trước mặt cô mà giờ đã chỉ còn nghe thấy tiếng giày cao gót bước đi hết sức vang đeo.

Tân Hoành còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy tiếng Serena đơn đả tiễn người: “Nghê tiểu thư đi thong thả.”

Tân Hoành quẫn bách, đợi Nghê Tranh bước vào thang máy, cô nhìn về phía Serena, cười cứng ngắc: “Chị đúng là... Lúc tối hoan nghênh, lúc đi cung tiễn nỉ.”

Serena lộ ra nụ cười cao thâm: “Tiểu Tân, nhớ lấy, bây giờ để lại một con đường, ngày sau dễ gặp mặt*.”

Tân Hoành vạch đen đày đài: “Chị có cảm thấy chị đang dùng thành ngữ sai hoàn cảnh ră không?”

Tình huống hiện tại là thế nào, thử Nghê Tranh kia cần chính là ninh bợ, ở đâu ra cái gì mà lưu lại một con đường?

Serena cười không đáp.

Cả buổi sáng, trừ việc sáng sớm đã gấp phải tình địch ra thì cũng coi như mọi chuyện bình yên. Serena giao cho Tân Hoành chuẩn bị một phàn

tài liệu, Tân Hoành đã rất quen thuộc đối với tình hình công ty, bây giờ cũng không quá tốn sức, đến lúc làm xong vẫn chưa đến giờ tan ca.

Serena nhìn tập tài liệu mười mấy trang này, nhìn Tân Hoành như thể nhìn quái vật, cảm thán: “Tiểu Tân, nếu không phải ngày nào em cũng đi trễ về sớm, chỉ sợ là bát cơm này của chị cũng sớm không giữ nổi nữa rồi.”

Tân Hoành lau mồ hôi: “Chị S, chị nói với em lời này, khiến cho em có áp lực rất lớn đây, cảm giác như chỉ một giây sau em sẽ bị phê bình ấy. Thật ra thì... Nâng cao hiệu suất công việc, chẳng phải đều là vì mục đích đến trễ về sớm sao!”

Serena: “.....”

Vì vậy, nói xong lời này, Tân Hoành lập tức xách túi về sớm.

Cũng không phải Tân Hoành lớn lối gì, cô cũng không nghĩ là mình mới làm chút việc đã nghênh ngang về sớm. Cô về sớm, nhưng sự thật vẫn là được chính Serena phê chuẩn.

Thậm chí khi Serena nói ra một tiếng: “Bây giờ em có thể đi rồi.” thì đổi lại là vẻ mặt kinh sợ của Tân Hoành, bật thốt lên: “Đây chính là phê bình?”

Serena cười một tiếng phong tình vạn chủng: “Đây là ân chuẩn.”

Theo lý thuyết mà nói công việc của Tân Hoành và Serena, trợ lý, chính là phụ tá cho cấp trên. Serena là phụ tá của Dịch Phong Nghiêm, Tân Hoành là trợ lý thứ hai, mặc dù cũng là quan hệ trợ lý của Dịch Phong Nghiêm, nhưng công việc thật ra lại giống như làm trợ lý của Serena. Khoảng thời gian trước đó, bởi vì cô luôn đến trễ về sớm, người không thấy đâu khiến Serena không có ai phụ giúp, bận đến học máu, không dưới một lần có ý tưởng tuyển trợ lý thứ ba. Có điều đạo giàn đây, Tân Hoành làm quen với công việc khá nhanh, làm việc vừa nhanh lại vừa tốt, vì vậy Serena cũng thoải mái hơn nhiều.

Nói đơn giản, chính là Serena để cho Tân Hoành dành thời gian không tới một buổi sáng hoàn thành công việc một ngày, cho nên, đây được coi như phàn thưởng nho nhỏ dành cho nhân viên có hiệu suất cao đi.

Đến lúc này Tân Hoành cũng mới hiểu, vì sao ban đầu Dịch Phong Nghiêm lại có thể nói ra câu “Cũng có thể đến muộn về sớm” mà không chút suy nghĩ như vậy, giờ cô mới nhận ra thật ra anh ta cũng chẳng quản, tóm lại có người như Serena làm trợ lý cho anh ta, anh ta cũng không cần phí tâm tư đi quản lý nhiều nữa.

Tân Hoành đột nhiên cảm thấy có lỗi với Serena, ấp a ấp úng nửa ngày, nhưng lại không tìm ra được lý do nào dễ nghe một chút.

Tìm lý do gì đây? Chính là trong nhà có người cần cô hứa cẩn thận, những người khác, cho dù là Serena hay Katrina cũng không thể hiểu được!

Lý do máu lạnh tàn khốc thế này, cô làm sao mà nói thật một cách dễ nghe được chứ?

Serena thấy cô quắn bách như vậy vẫn chưa nói gì, cuối cùng cũng thoải mái nói cho cô biết: “Thật ra thì... Chị lĩnh gấp đôi tiền thưởng, sau khi có em tới giúp chị, chị chỉ còn phải làm công việc của một người...”

Tân Hoành: “.....”

Vì vậy, Tân Hoành nhìn đồng hồ, có thể thảng lưỡng về nhà nấu cơm mà không phải xấu hổ trong lòng rã.

Vốn Tân Hoành định tự mình đi siêu thị mua thức ăn, không ngờ sau khi xuống lầu, vừa lên xe đã thấy Nguyên Thâm mua hết rã. Bây giờ Nguyên Thâm nhận thánh chỉ, không thể xuất hiện trước mặt Dịch Tân, cả buổi sáng nhàn rỗi, thế là làm hết những chuyện mà Tân Hoành có thể làm.

Điều này làm cho Tân Hoành không thể nhịn được mà cảm khái, cắp dưới của Dịch Tân, mặc dù cũng bá đạo không thể nói lý như anh, nhưng thật ra thì cũng giống anh, luôn luôn suy nghĩ rất chu đáo.

Sau khi Tân Hoành về nhà thì làm toàn món ăn người kia thích, nghĩ lát nữa anh sẽ nói với anh về chuyện trở về nhà.

Vậy mà, thức ăn vừa làm xong để lên bàn thì đã thấy Dịch Tân gọi điện thoại về.

Bỗng nhiên Tân Hoành cảm thấy không ổn, không phải lát nữa là về đến nhà rì sao, lại gọi điện thoại, có chuyện gì chứ?

Quả nhiên, Dịch Tân nói qua điện thoại: “Trưa nay còn có chút việc, không thể về ăn cơm với em, anh cho người mang đồ ăn đến cho em, em ngoan ngoãn ở nhà, tối anh về”

Tân Hoành bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn bàn cơm như Mãn Hán toàn tịch* trước mặt... Không còn lời nào để nói.

*Mãn Hán toàn tịch: Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những bữa tiệc lớn nhất ở Mãn Châu được ghi chép trong lịch sử Trung Hoa. – Tr4nG3my

Thật ra thì cô muốn nói là, anh có thể cho người đến ăn giúp em được không?

Nhưng suy nghĩ một chút lại thôi, chỉ bảo anh: “Không cần cho người đưa cơm cho em đâu, em đang tính làm vài món.”

Đầu kia điện thoại rõ ràng ngừng lại một lát, hẵ lâu mới nói “Nấu cơm cho anh?”

Tân Hoành liếc mắt nhìn bàn ăn, không biết xấu hổ nói: “Còn chưa có nấu.”

“Thật?”

“Thật.”

Dịch Tân cười khẽ: “Thật đáng tiếc, anh còn đang sợ một mình em ăn không hết, đang tính cho người tới ăn giúp em.”

Tân Hoành: " ....."

Tân Hoành nhất định sẽ không quên được, người đàn ông kia từng nói, làm đốk ăn cho anh, cuối cùng lại vào miệng người khác, không chỉ lãng phí mà còn là tội không thể tha thứ.

Lúc này lại nói dối với cô? Cô cũng không phải đốk!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 258: Tân Hoành Họa Thủy (8)

Edit & Beta: TranGemy

Ngược lại Tân Hoành lại rất bình tĩnh thảo luận với Dịch Tân về vấn đề bữa tối, chắc chắn tối nay anh sẽ về với cô, rã lại nói luyên thuyên thêm mấy câu, sau đó mới cúp điện thoại.

Sau đó, cô một mình nhìn về phía bàn tiệc Mãn Hán mà ngẩn người.

Vốn là hai người ăn còn sợ nhai, bây giờ còn chẳng có đến hai người...

Mệt mỏi.

Bỗng nhiên cô có một loại kích động, thật muốn tìm Dịch Lam tới cùng ăn cơm... Vừa không lãng phí đồ ăn, vừa có thể xin lỗi...

Có đi ăn, đây cũng chỉ là suy nghĩ tùy tiện thoảng qua thôi, cô còn chưa có được cái loại tâm lý mạnh mẽ như vậy, có thể chịu đựng được gió lớn của Dịch Lam, và... gió lạnh Dịch Tân.

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, cuối cùng vẫn gọi Tang Nhuê và Phong Dương tới.

Chuyện của cô và Dịch Tân, cô vẫn còn chưa nói một tiếng cảm ơn với Phong Dương, nếu không phải có anh ấy nói với cô tất cả mọi việc, cô và người kia, nói không chừng đến bây giờ vẫn còn coi nhau như người lạ.

Tự hành hạ lẫn nhau, lại tự ôm lấy đau đớn cho riêng mình.

Con người Dịch Tân này đúng là kỳ cục, bất trị, Tân Hoành cũng không mơ tưởng anh có thể chủ động nói cho cô biết, còn cô, sau khi chịu đựng những tổn thương sâu sắc như vậy, cô chỉ muốn trốn chạy càng xa càng tốt, cho dù trong lòng có kêu gào muốn quay đầu lại nhìn anh một cái, nhưng hơn một cái, cho dù sự đấu tranh ấy có gian nan mãnh liệt thế nào, cô nhất định cũng sẽ cảm rằng chịu đựng, cho dù đau khổ, cũng sẽ kiên trì đến cùng.

Bây giờ nghĩ lại, Tân Hoành chỉ có cảm giác, thật đáng sợ!

Thật đáng sợ, thiêu chút nữa thì cô và anh đã bỏ lỡ mất nhau.

Thật đáng sợ, câu chuyện của cô trong sinh mệnh của anh, còn cả Phong Dương và Tang Nhuế cũng vậy.

Thế mà từ ngày đó tới nay, mặc dù đã nghĩ tới chuyện cảm ơn, nhưng chỉ mình Dịch Tân đã khiến cô không đối phó nổi rã, thậm chí đến mặt bọn họ còn không gặp được.

Bây giờ... Lại làm nhều món ăn như vậy, đúng lúc có chỗ dùng được.

Sau đó rất nhanh Phong Dương và Tang Nhuế đã tới, đến nơi còn bày ra bộ mặt mùng rỡ, nói rằng thật khó có được.

Tân Hoành không nghĩ nhều, chỉ thuận miệng hỏi: “Khó có được cái gì?”

Tang Nhuế cười: “Khó có được, hai người dính nhau như keo như sơn, trong thời gian sớm tối ngọt ngào thế mà còn có thể thu xếp công việc mà nghĩ đến bọn tôi.”

Nói xong lại lắc đầu: “Không đúng, không phải hai người, chỉ có mình cậu mới đúng. Chứ cái người tên Dịch Tân kia, cho dù có thật sự thu xếp được công việc mà bớt chút thì giờ cũng sẽ không nghĩ tới bọn này. Đúng không, anh ấy sẽ không tới?”

Tân Hoành rất cạn lời.

Thật ra thì, cô còn chưa kịp nói với hai người rằng Dịch Tân sẽ không vè

Tân Hoành cười gượng gạo: “Anh đúng là hiểu rõ anh ấy quá.”

“Không phải hiểu anh ấy.” Phong Dương cười cười, nhìn Tân Hoành: “Chỉ là hiểu rõ em thôi.”

“Em?”

Phong Dương cười cười tỏ ra cao thâm: “Hiểu rõ em quan trọng với Dịch Tân đến mức nào. Kể từ sau khi Dịch Tân cưới em, chỉ cần có thời gian rảnh rỗi, toàn bộ tâm ý cũng đều đặt ở chỗ em, trong mắt trong lòng anh ta, còn có vị trí nào mà dành cho người khác chứ?”

Hai người này một tung một hứng qua lại khiến cho Tân Hoành thận thùng đỏ mặt, bỗng dung cảm thấy hối hận vì đã gọi bọn họ tới.

Lăn lộn bên cạnh Dịch Tân, đáng ra cô cũng không nên ôm hi vọng bọn họ có thể là người lương thiện được. Nếu quả thật là người thiện lương, có thể sống được tới ngày hôm nay ư?

Có được sự giác ngộ này, cô bắt đầu từ từ đối phó, hàn huyên với họ vài câu, không cho bọn họ cơ hội chuyển đề tài nói về người kia.

Phong Dương coi như còn phối hợp, chỉ có Tang Nhuê là cười rất gian trá, Tân Hoành làm như không nhìn thấy, tiếp tục nói lảng sang chuyện khác.

Nói đến đại thiếu gia Dịch Phong Nghiêu, rã lại nói về lão gia tử Dịch Lam. Có điều không biết hai người này quả thật là không có gì hay để nói, hay thật sự làm người quá là không có niềm sở thích, Phong Dương gần như có thể nói tóm tắt về họ trong mấy chữ.

Dịch Phong Nghiêu. Nam. Sở thích: Phụ nữ. Sở trường: Chơi gái.

Dịch Lam. Không phải người lương thiện. Sở thích: Nhà họ Dịch. Sở trường: Nhìn nhà họ Dịch từng chút, từng chút một trở nên giàu có, từng chút, từng chút một trở nên lớn mạnh...

Cho nên, chẳng qua bao lâu thời gian đã nói hết chuyện phiếm về hai đế tài này...

Tân Hoành quýnh lên, lại nhớ đến một người, vừa đúng lúc có thể hỏi: “Lạc Tiểu Xuyên đó, là người làm ở bệnh viện các anh?”

Phong Dương nghe đến người này, lông mày không tự chủ nhíu lại một cái, hỏi ngược lại: “Sao đột nhiên lại nhắc tới người này?”

“Cũng không có gì, chỉ là hôm trước tôi đi mua cà phê gặp được cô ấy. Cảm thấy đúng là một cô gái tốt, dáng dấp cũng không tì vết, cô ấy...” Tân Hoành nói tới đây thì cười cười: “Bác sĩ Phong, có thể cho em một chút mặt mũi được không? Ày... Nếu không thể thì dùng luôn cả mặt mũi Dịch Tân đi, dù thế nào thì người này cũng mặt dày mày dạn.”

Thế mà biểu cảm trên mặt Phong Dương vẫn không chút thay đổi, hỏi ngược lại: “Em muốn giúp đỡ Lạc Tiểu Xuyên?”

Tân Hoành thấy sắc mặt Phong Dương có vẻ không tốt, hơi hoài nghi, cuối cùng vẫn nói thẳng: “Nếu như có thể.”

Phong Dương nhíu chặt lông mày: “Cô ta tới tìm em?”

Trong lòng Tân Hoành càng nghi ngờ hơn: “Cô ấy nên tới tìm em sao? Tại sao?”

“Em không biết?”

Lúc này thì Tân Hoành hoàn toàn không hiểu chuyện gì rặt: “Biết cái gì?”

Bấy giờ mặt mày Phong Dương mới giãn ra, chỉ hời hợt nói một lượt: “Lạc Tiểu Xuyên, hai mươi sáu tuổi, nghiên cứu sinh thạc sĩ tốt nghiệp đại

học bệnh viện trung ương X, vốn là thực tập sinh của bệnh viện nhà họ Phong, tháng trước, làm giả hồ sơ bệnh nhân kê đơn thuốc, gian lận một số tiền khổng lồ, toàn là thuốc ngoại mới nhập. Sau đó bởi vì giáo sư Tôn dạy cô ta khở sở cầu xin, bệnh viện mới không có báo án, chỉ sa thải cô ta.”

Tân Hoành vừa nghe thấy vậy thì cả người ngây ra, có vẻ không thể tin được, cô lẩm bẩm: “Sao lại có thể như thế được?”

Phong Dương nhàn nhạt nhìn Tân Hoành một cái: “Chuyện này, nhân chứng vật chứng đều đủ cả, còn có cả cha mẹ cô ta chính miệng vạch trần cô ta ngay trước mặt các bác sĩ, y tá có mặt tại bệnh viện.”

Tân Hoành cả kinh: “Cha mẹ?”

Phong Dương gật đầu: “Nói ra thì Lạc Tiểu Xuyên này với em cũng coi như là đồng hương, cô ta cũng là người thành phố A, cha mẹ đến thăm cô ta, nghe nói là bởi vì vấn đề sinh hoạt phí, hai bên công khai tranh chấp ở bệnh viện. Trong lúc tranh cãi, chắc là do quá mức kích động, cha mẹ cô ta tức quá mới không giữ được miệng mà vạch trần cô ta. Sau đó, cô ta cũng tự mình thừa nhận.”

“Cha mẹ cô ta, là ruột thịt sao?” Ở một bên, Tang Nhuê lạnh lùng hỏi, trong ánh mắt thoáng qua vẻ giễu cợt.

Phong Dương nhìn Tang Nhuê cười: “Cái này thì anh không biết.”

Phong Dương vừa nhìn Tân Hoành vừa nói: “Anh hiểu rõ, bởi vì Lạc Tiểu Xuyên từng chăm sóc cho em, cho nên trong lòng em cảm thấy biết ơn cô ta. Có điều cho dù cô ta có chăm sóc em thì chắc chắn cũng là bỏ ra một phần công sức, thu về mười phần thù lao. Em không cần phải cảm thấy cần làm cái gì đó cho cô ta. Cũng không đáng phải như vậy.”

Nhân ngày Hà Nội rét rã, hôm nay hai chương luôn nha. Các tì hưu nhớ mặc ấm nha!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 259: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vậy (1)

Edit & Beta: TranGemy

Tân Hoành hơi cau mày: “Tóm lại em vẫn không cảm thấy cô ấy giống một người có thể làm ra chuyện như vậy...”

“Tân Hoành.” Tân Hoành còn chưa nói xong đã bị Phong Dương cắt ngang, trong giọng nói Phong Dương lộ ra vẻ nghiêm túc: “Cho dù có không xảy ra chuyện kê đơn thuốc khổng này, qua thời gian thử việc của cô ta, bệnh viện nhà họ Phong cũng sẽ không giữ lại cô ta nữa.”

“Tại sao?”

Phong Dương cười: “Nói chính xác thì cô ta biết rõ thân thế của em, còn hiểu rõ hơn cả chính bản thân em ấy chứ. Cho nên ngay từ đầu lúc cô ta vào nhà họ Dịch đã là có rắp tâm khác.”

Phong Dương không nói với cô nguyên văn lời Dịch Tân đã nói: Đưa cô ta tới từ đâu thì về lại chỗ đó, đừng để cô ta xuất hiện trước mặt Tân Hoành lần nữa.

Về sau, mỗi lần nghĩ đến Lạc Tiểu Xuyên, Phong Dương lại cảm thấy thất vọng. Lạc Tiểu Xuyên có âm mưu đối với Tân Hoành, thế mà anh ấy lại không biết gì, còn giới thiệu cô ta cho Dịch Tân, có trời mới biết khi Dịch Tân nói anh ấy mới biết, còn khiến anh ấy cảm thấy tự trách đến cõi nào. Sau đó vẫn thật sự coi trọng cô gái an phận này nhưng bây giờ thì Phong Dương rất xem thường cô ta.

Đầu tiên là bày mưu tính kế tiếp cận Tân Hoành, vừa lấy được sự tin tưởng của cô, vừa ở bệnh viện dùng danh nghĩa bệnh nhân kê đơn thuốc, đây rõ ràng là ăn cắp tiền của bệnh nhân.

Lương y như từ mẫu, không nói đến lương y, cô ta căn bản không phải một con người có đạo đức. Người như vậy... Quả nhiên vẫn là Dịch Tân lợi hại, nhìn một cái đã nhận ra. Đưa tới từ đâu thì trả về đó, đúng là cách xử lý tốt nhất.

Đĩ nhiên, lời này của Dịch Tân không thể nói lại với Tân Hoành.

Tân Hoành nghe thấy Lạc Tiểu Xuyên có âm mưu khác, lại kinh ngạc, trong lòng cũng không rõ đang cảm thấy thế nào. Thật sự cô cho rằng... Lạc Tiểu Xuyên là một cô gái tốt.

Cô còn nhớ rõ Lạc Tiểu Xuyên thản nhiên nói khi ấy cô ta đang cần tiền, còn nói với cô rằng cô ta đang chuẩn bị của hàng môn...

Nghĩ tới đây, Tân Hoành lại tự giễu lắc đầu, thì ra những thứ chân thành như thế, khi đặt bên cạnh chân tướng, lại biến thành hình ảnh hết sức mỉa mai.

Không nói thêm gì nữa, Tân Hoành tự động bỏ qua chủ đề Lạc Tiểu Xuyên này.

Sau bữa ăn, Tang Nhuê đênh nghị cùng Tân Hoành ra ngoài đi dạo, Tân Hoành nghĩ một chút rồi cười: “Bây giờ không phải lúc đi dạo, tôi đang muốn chuyển nhà, phải thu dọn một chút”

Tang Nhuê giật mình: “Chuyển nhà? Chuyển đi đâu?” Nói xong mới chợt nghĩ ra, lại vẫn có vẻ không chắc chắn hỏi lại: “Thật sự định quay về?”

Tân Hoành gật đầu.

Tang Nhuê muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Thật ra cô muốn nói, cô có thể vượt qua được sự sợ hãi trong lòng đối với nơi đó ư? Hơn hai năm về trước, tất cả những chuyện không hay, đâu xảy ra ở đó...

Nhưng thấy ánh mắt kiên định của Tân Hoành, dáng vẻ đã quyết định của cô, Tang Nhuế cũng không tiện nói thêm gì nữa. Cho dù có phải nói, cũng không nên là cô ấy nói ra.

Bởi vì Tân Hoành muốn dọn nhà, lúc này cũng không tiện ở lại chơi nên Phong Dương và Tang Nhuế ngồi thêm một lát rồi cũng ra về

Tân Hoành thu dọn bàn ăn, lại nhìn đồng hồ, đã qua giờ đi làm, nhưng vẫn còn lâu Dịch Tân mới về

Cô tựa vào ghế salon nghỉ ngơi, suy nghĩ một chút rồi bắt tay vào thu dọn nhà cửa. Đến khi sửa sang xong đồ đạc của hai người thì vừa đến thời gian làm cơm tối.

Lúc Dịch Tân về đến nhà thì Tân Hoành vẫn còn ở trong bếp, mặc tạp dề dùng muỗng thử canh. Dịch Tân gọi cô, tay cô run lên, vốn chỉ định thử xem canh vừa không, lúc này không khống chế được, cả thia canh nóng bỗng chảy vào miệng, thoảng chốc cô bị nóng đến nhe răng trợn mắt.

Dịch Tân thấy cô đưa lưng về phía anh, bóng lưng có hơi cứng ngắc, không khỏi bước nhanh đến đằng sau cô, hỏi: “Sao vậy?”

Bấy giờ Tân Hoành mới quay đầu lại, mặt trán cứ nhìn anh, dùng ánh mắt tố cáo.

Dịch Tân liếc mắt nhìn muỗng canh trong tay cô, lại thấy sắc môi hồng hồng của cô thì hiểu ra, cười hỏi: “Bị nóng à?”

Tân Hoành nhìn anh, lắc đầu xoay người, đang chuẩn bị đặt muỗng xuống thì vai đã bị người ta nắm lấy quay người cô lại, sau đó trên môi liền xuất hiện hơi thở quen thuộc, cái lưỡi hơi lành lạnh.

“Giúp em hạ nhiệt.” Anh vừa hôn cô vừa mò ám nói.

Cô đẩy anh hai cái cùng không đẩy được, quyết định không cắn tốn sức nữa, để mặc anh hôn.

Anh hôn đủ rồi mới buông cô ra, ngón tay thương yêu vân vê trên đôi môi cô, lúc này mới hài lòng cười: “Uhm, tốt hơn呢 rồi.”

Tốt hơn呢...

Khóe môi Tân Hoành cong lên: “Tốt hơn chỗ nào chứ? Cũng vẫn sưng lên thôi.”

Ánh mắt Dịch Tân mê hoặc nhìn cô: “Anh nói là anh... Anh tốt hơn呢 rồi.”

Tân Hoành thấy vẻ mặt thỏa mãn của anh thì dở khóc dở cười: “Cái vẻ mặt này của anh là thế nào? Cũng không phải là hít thuốc phiện, tốt hơn cái gì chứ...”

Dịch Tân cười cười: “Tân Hoành.”

“Cái gì?” Tân Hoành làm bộ tức giận nhìn anh.

“Anh chưa nói với em là, yêu em, cũng giống như hít thuốc phiện à?”

Tân Hoành: “...”

“Được ôm em thì sẽ không khống chế được, chỉ muốn dùng cả sinh mệnh để đắm chìm, không thấy em thì nhớ nhung đến không còn tâm tư làm gì, một ngày không thấy thì cả người uể oải, chỉ có ôm em hôn em, anh mới có thể khôi phục tinh thần lại một chút. Ủ, như thế đấy, thật là giống như hít thuốc phiện vậy.”

Tân Hoành: “... Cho nên quan trọng chỉ cần để cho anh ôm hôn thôi chứ gì?”

Ánh mắt Dịch Tân ánh lên vẻ mê hoặc, ưu nhã lắc đầu: “Không, quan trọng chính là ngủ với em.”

Tân Hoành: “...”

Dịch Tân khẽ thở dài ôm cô vào lòng, nói nhỏ: “Thật sự không biết đi đâu quan trọng là gì?”

Tai Tân Hoành nóng lên, anh nói chuyện lúc nào cũng trăng trộn như vậy, còn lấy việc hít thuốc phiện ra làm ví dụ, cô làm sao mà có thể không hiểu được? Cảm động, không phải là không có... Có đi đâu... Thật xấu hổ.

Đành phải giả bộ như nghe không hiểu...

Cô ngoan ngoãn để cho anh ôm, thấp giọng gọi: “Dịch Tân.”

“Cái gì?” Ánh mắt anh rơi vào đỉnh đầu cô, dịu dàng như đang nhìn bảo vật trân quý nhất thế gian.

“Hít thuốc phiện, không tốt, nên cai đi.”

Ánh mắt anh sáng ngời: “Cai không được, làm thế nào đây?”

Cô vùi trong ngực anh, đỏ mặt nói: “Vậy em đành để cho anh hút cả đời vậy.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 260: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vậy (2)

Edit & Beta: TranGemy

Em để anh hút cả đời...

Tuy chủ đề này là do anh khởi ra, nhưng lúc nghe thấy cô hùa theo như thế thì đài óc vẫn thoảng chốc khụng lại.

Cho dù lời này anh nói là thật nhưng cũng chỉ có ý trêu chọc cô là chính, không mong chờ cô sẽ đáp lại, không ngờ rằng cô còn dám nói, nói... So với lời thô lỗ của anh, hình như lời này còn có phần cảm động hơn.

Bản tính Dịch Tân đã không phải người lương thiện gì, bây giờ lại nghe thấy Tân Hoành nói thế, nếu anh mà còn không có phản ứng gì thì đúng là không phải đàn ông!

Vì vậy, anh ôm cô vào lòng, hôn... Thật giống với ***, hết sức căng thẳng.

Lúc đài Tân Hoành còn hơi kháng cự, trong suy nghĩ của cô, lúc bày tỏ tình cảm, sau khi nói xong, nếu không có chung cảm nhận với đối phương thì có thể giả bộ như không nghe thấy, nhưng nếu có và cũng muốn anh hiểu được thì cũng nên đáp lại một tiếng. Trong lòng trộm thấy vui vẻ như vậy nên cũng không suy nghĩ sâu xa thêm nữa.

Có điều, người đàn ông Dịch Tân này, ngay từ đài đã không có chung suy nghĩ với cô, như thể một người đàn ông từ trên trời mà ông trời cố ý ném cho cô. Điều cô thích, cô mong đợi, anh đài không có, không chỉ

không có, thậm chí còn ngược lại, đến mức không khiêu chiến khả năng chịu đựng của cô thì không chịu được. Cho nên bây giờ cũng không thể ảo tưởng rằng Dịch Tân sẽ có suy nghĩ giống cô được, rằng anh sẽ bình tĩnh gật đầu, ôn hòa bảo, ừ, anh biết, em tiếp tục nấu cơm đi, anh ra ngoài trước,...

Nếu Dịch Tân mà có thể cư xử như vậy, thì trật tự thế giới có thể chính thức bị phá vỡ rã...

Tân Hoành nghĩ tới đây thì cũng đành chấp nhận thuận theo anh, dù sao đối với đòi hỏi hơi cao của anh, cô cũng không chán ghét, ngược lại còn ngày càng hưởng thụ.

Để mặc anh ôm áp hôn hít, đầu óc hai người đang trống rỗng thì bên tai chợt vang lên tiếng động: “Xèo!”

Tân Hoành bị âm thanh này làm run lên, Dịch Tân nhanh chóng buông cô ra, rất nhanh đi đến phía sau cô, “cách” một tiếng tắt bếp ga đi.

Tân Hoành quay đầu mới phát hiện thì ra canh bị trào ra ngoài, đổ xuống bếp.

Cô hơi lúng túng...

Lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của người nào đó: “Về sau lúc nấu cơm thì không được phân tâm, rất nguy hiểm.”

Lòng Tân Hoành lập tức ngắn ngang trong gió. Oán trách nhìn người đàn ông nháy mắt đã trở nên đạo mạo trước mặt.

Đại thiếu gia, em đang nấu cơm, là ai chạy tới ôm áp rã lại hôn em, hại em bị phân tâm đây?

Dịch Tân lại làm ra vẻ hợp tình hợp lý bổ sung thêm: “Cũng may là hôm nay anh ở đây!”

Tân Hoành: “...”

Cô nắm tay thật chặt thành quả đấm, ngón trỏ chỉ thẳng ra ngoài cửa: “Ra ngoài.”

Dịch Tân thấy vẻ mặt tức giận của cô thì cười cay hèn, cũng không tiếp tục quấn lấy cô nữa mà tự mình đi ra ngoài. Nhưng thật ra anh đang nghĩ, dù sao lúc này vận động ở trong bếp cũng sẽ bị cắt ngang, cũng chẳng thu được cái gì.

Tất nhiên, anh không nói thì Tân Hoành cũng không biết, còn tưởng rằng lương tâm anh đột nhiên thức tỉnh.

Bữa tối, Tân Hoành lại làm một bàn đầy đồ ăn.

Dịch Tân ngồi xuống, chỉ lướt qua một vòng rã hù khẽ: “Mới nấu?”

Tân Hoành nhìn anh, khóe môi cười cứng đờ: “... Nếu không thì thế nào?”

Dịch Tân nhìn cô: “Bữa trưa, đi đâu rã?”

Tân Hoành lau mồ hôi lạnh, người đàn ông này... Đúng là... Cái gì cũng biết à!

“Em với Phong Dương và Tang Nhuê ăn rã.”

Dịch Tân nhướng lông mày, vẻ mặt “Anh biết ngay mà”: “Quả nhiên là ăn mất cơm của anh.”

Tân Hoành: “...”

Anh lại lừa cô! Cô tức đến nỗi rắng, đụng phải anh, lúc nào cô cũng sẽ bị lừa ngoan ngoãn nhảy vào bẫy là sao? Có tật giật mình chẳng!

Dịch Tân lại nói: “Sau này nấu cơm cho anh, không cho phép để người khác ăn.”

Tân Hoành bó tay nói: “Anh muốn để một mình em ăn đến vào viện cấp cứu luôn à?”

“Cất đi, anh trả về sẽ tự ăn.”

“Em làm đồ mới cho anh, không phải tốt hơn sao?”

Dịch Tân liếc cô một cái, thẳng thừng nói như rất có lý: “Anh chính là thích ăn cơm thừa canh cặn, không được à?”

Lúc này thì Tân Hoành hoàn toàn không còn lời nào để nói rã.

Dịch Tân kén cá chọn canh nói một hã, đủ loại yêu cầu, nhưng cũng chẳng tổn hại chút nào đến tinh thần ăn uống háng hái của anh, Tân Hoành nhìn anh, không khỏi nghĩ đến một câu... được lợi lại còn ra vẻ.

Tân Hoành nghĩ tới đây, mặc dù càng nghĩ càng muốn đóng vai một người phe chính nghĩa, lên tiếng phê bình người đàn ông ấu trĩ này, nhưng lại suy nghĩ, dù sao anh cũng là chàng cô, là người chung chǎn chung gối với cô, chính nghĩa gì đó cũng chỉ là người ngoài mà thôi, cô tội gì phải lấy tay bắt cá, thôi thì nhặt. Hơn nữa cô còn có việc muốn nói với anh.

Đến khi hai người cơm nước no nê rã, Tân Hoành còn đang rối rắm không biết nên bắt đầu nói thế nào thì Dịch Tân đã trực tiếp mở lời: “Nói đi, có việc gì?”

Tân Hoành sững sờ, bật thốt lên hỏi lại: “Nhìn rõ ràng thế sao?”

Dịch Tân cười nhẹ, ánh mắt sáng lấp lánh: “Thì ra là thật sự có chuyện à?”

Tân Hoành: “...”

Dịch Tân lại dịu dàng nói: “Anh còn tưởng là, em đối tốt với anh như vậy là thật lòng chứ.”

Tân Hoành híp mắt nhìn anh: “Anh cứ nói thêm một câu không phải thật lòng nữa thử xem?”

Dịch Tân nhún nhún vai, rất thông minh không nói thêm câu nào nữa.

Tân Hoành hờ khẽ, sắc mặt lúc này mới tốt hơn chút, cô suy nghĩ rã quyết định cứ nói thẳng ra: “Chúng ta... trở về nhà thôi.”

Dịch Tân nghe thế thì lông mày nhíu lại, nhất thời giọng cũng tràn xuống một chút: “Tại sao?”

Tân Hoành không dám đối mặt với đôi mắt sáng ngời của anh, nhưng cũng không rời mắt đi chỗ khác, nhìn anh nửa đùa nửa thật nói: “Nơi này không có người phục vụ, em có hơi nhớ nhung cuộc sống thiếu phu nhân.”

Dịch Tân híp mắt lại, lắng nghe cô một lúc rã mới mở miệng: “Nguyên Thâm đi tìm em.”

Lời này, không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

Tân Hoành cứng người, ổn định tâm tình cười: “Nguyên Thâm? Sao có thể chứ?”

“Tân Hoành, đây không phải là câu hỏi.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 261: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vậy (3)

Edit & Beta: TranGemy

Anh rất lợi hại, anh biết tất cả mọi thứ, không thể lừa gạt được anh chuyện gì... Cô biết, cho nên không biết ở trước mặt người lúc nào cũng thông suốt mọi thứ như anh thì cô còn có thể nói gì nữa.

Dịch Tân thở dài: “Không c`ần v`ề, không sao.”

Tân Hoành cúi đầu, suy nghĩ một lúc r`ồi ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định: “Trở v`ề, cũng không sao.”

Dịch Tân vươn tay ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô r`ồi thấp giọng nói: “Tất cả những chuyện không vui đều ở nơi đó, cũng sẽ không sao chứ?”

Tân Hoành hơi nhíu mày: “Chuyện vui vẻ cũng ở đó.”

Dịch Tân nắm chặt bàn tay lại, than thở: “Sau này còn có thể có niềm tin vui vẻ nữa, chúng ta còn có thời gian cả đời. Những chuyện không vui thì không c`ần nghĩ đến nữa.”

Tân Hoành dựa vào ngực anh, không nói gì.

H`ồi lâu sau cô mới bu`ồn bu`ồn nói: “Dịch Tân, chuyện gì em cũng có thể vượt qua được.”

Đột nhiên trái tim Dịch Tân đập chậm lại, như bị thứ gì đó hung hăng đập cho một nhát, đang lúc nguy cấp lại phát hiện ra mọi thứ quanh mình đều ấm áp, không một chút đau đớn, hơn nữa còn có một loại dịu dàng, khiến cho người ta chỉ muốn ở đó mãi.

“Tân Hoành, em chắc chắn chứ?”

Tân Hoành thở dài, ngẩng lên đùi anh, duỗi cánh tay vòng qua cổ anh, tựa hòn đài lên vai anh, thấp giọng thủ thỉ: “Dịch Tân, thật ra thì... cũng không chắc chắn lắm, cho nên anh đừng hỏi đi hỏi lại em nữa, còn hỏi thêm nữa, không chừng em sẽ đổi ý đấy. Có điều, em thật sự không muốn đổi ý, cho nên... Chúng ta bỏ qua vấn đề này đi, cứ thế chuyển thẳng về thôi.”

Cô nói xong, thật lâu bên cạnh cũng không có âm thanh gì nữa, sau đó cô cảm thấy bên cổ ấm áp, rãnh từng đợt miên man ấm áp rơi xuống, cảm xúc này thật quen thuộc, là anh đang hôn cô.

Động tác của anh hết sức yêu thương, lòng cô cũng mềm đi, vòng ôm lấy anh, để mặc anh muốn làm gì thì làm, lại nghe thấy anh động tình khàn giọng dụ dỗ:

“Tân Hoành, thật ngoan.”

Sau đó, cô quấn bách...

“Dịch Tân.”

“...” Người đàn ông vẫn triền miên hôn cô, rõ ràng anh thích trực tiếp hành động hơn là nói chuyện với cô.

“Em đã gả cho anh rã.”

“...”

Cho nên, em đã là vợ anh rã, anh không cần lúc nào cũng coi em như em bé.”

“...”

Thân thể cô chị bị hạ xuống, cơ thể bị ép trên ghế salon, áp sát trên người là thân thể đàn ông cứng rắn nóng rực, cô nhìn anh ở phía trên, lại bất ngờ rơi vào một nụ hôn nóng bỏng.

Thân thể cô run rẩy.

Anh cúi đầu nhìn cô, tà mị cười: “Cảm giác này thế nào? Còn cảm thấy anh coi em như em bé không?”

Ánh mắt anh như ngọn lửa nóng rực triền miên, cô chỉ có cảm giác, đối diện với ánh mắt này, lòng cũng run rẩy.

Cô cắn răng: “Dịch Tân.”

“Hả?”

“Buổi sáng anh đã đồng ý với em, tối nay sẽ nghỉ ngơi cho tốt.”

Ánh mắt Dịch Tân sâu hun hút, lại ánh lên vẻ mê hoặc, lại như thể đang phát tín hiệu uy hiếp, cô thấy thế thì không tự chủ được mà co rúm người lại, nhắm mắt nói tiếp: “Cho nên, chúng ta đi tắm rã ngủ đi.”

Cô còn cho rằng đợi cô nói xong, anh nhất định sẽ nóng nảy, sẽ giận dữ, lại không nghĩ, anh nghe xong lại chỉ lặng lẽ nhìn cô không nói gì.

Sau đó, lặng lẽ từ trên người cô ngã dậy.

Lời là cô nói ra, cũng lại là cô ngạc nhiên nhất, nhìn hành động của anh, nhưng vẫn sững sờ nằm trên ghế, nhất thời quên mất cần phải làm gì.

Sau đó, anh đứng dậy đi về phía phòng ngủ: “Ừ, vậy anh đi tắm.”

Thật là bình tĩnh, thật dễ nói chuyện, hoàn toàn không giống với Dịch Tân, làm gì còn chút dấu vết của Dịch Tân bá đạo, tàn nhẫn và cố chấp? Thế này quá không bình thường, quá thuận lợi rã, sau đó Tân Hoàn không tự chủ được bắt đầu thấp thỏm trong lòng.

Trong đầu suy nghĩ ra đủ các loại giả thiết...

Cô lại chọc vào anh rã à? Cho nên anh mới mất hứng thế?

Làm sao có thể! Cái bản tính lang sói này của Dịch Tân, khi mất hứng sẽ chỉ càng hết sức chiếm đoạt cô, chỉ có thể mới không uất ức chính mình!

Nếu thế thì... Đây là anh không có kiên nhẫn, lát nữa chuẩn bị xong sẽ không nói hai lời mà trực tiếp ăn luôn? Sẽ không để tâm đến ý kiến của cô?

Tân Hoành vỗ trán một cái, chính là như vậy!

Nghĩ đến khả năng cuối cùng này, Tân Hoành lo lắng đêphòng nửa ngày, lắng tai nghe ngóng động tĩnh trong nhà tắm, còn thấp thỏm không yên vêhậu quả phải chịu, lát sau Dịch Tân tắm xong, bên hông chỉ quấn khăn tắm, từ trong phòng ngủ đi ra, đứng trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống: “Đi tắm.”

Tân Hoành: “...”

Quả nhiên là vậy!

D13nd4n.1eqĐ

Dịch Tân nhìn thấy vẻ mặt sững sờ sợ hãi của cô thì than thở: “Không phải nói muốn nghỉ ngơi sớm sao?”

Tân Hoành không nghe ra sự dung túng trong giọng anh, rồi rầm một tiếng rầm cũng tự mình chấp nhận.

Ăn thì ăn, cũng không phải là chưa từng bị ăn qua!

Tân Hoành ôm trong lòng ý chí kiên cường của người dũng sĩ hiên ngang lẫm liệt.

Loại tâm trạng này, nếu không phải do cô đã nghĩ thông suốt thì thời gian tắm rửa sẽ khiến cô đau khổ muốn chết. Bởi vì, phải tắm rửa sạch sẽ... Sau đó lại bị người ta cắn từng miếng một. (Đùa chứ nghe như giết heo tê thèm ấy – Tr4n.G3mY)

Cái loại ý tưởng này, thật kinh hãi, nếu không phải loại người có năng lực chịu đựng và hệ thống tam quan* rộng lớn, người bình thường nhất định không chịu đựng được.

*Tam quan: nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan.

Thế mà Tân Hoành tẩm xong, ngược lại Dịch Tân lại chẳng làm gì cô.

Tân Hoành thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại cảm thấy mệt mát.

Mệt mát, cũng không phải vì có suy nghĩ gì khác, chỉ đơn thuần cảm thấy, phải mạnh mẽ cung cống nề nếp tam quan như vậy đến cuối cùng lại chẳng có tác dụng gì, có chút... cảm giác chí lớn không thành.

Tựa như thời đi học trước kia, suốt đêm lo lắng ôn tập cho kỳ thi sắp tới, trong lúc sợ hãi cũng không quên chuẩn bị tinh thần. Thế mà đến gần giờ thi, đột nhiên thay giáo lại bước lên bục giảng, mỉm cười rất từ bi: “Các bạn học, mọi người hiểu lầm rã, không có cuộc thi nào đâu, mọi người cứ thả lỏng, thả lỏng đi.”

Khi đó,... nên thả lỏng hay là nên cảm thấy mệt mát hơn đây?

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 262: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vậy (4)

Edit & Beta: TranGemy

Phát hiện người đàn ông bên cạnh chỉ ôm cô rất an phận, cũng không định tiến thêm bước nữa, Tân Hoành bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này...

Chỉ có thể hối hận nhiều hơn một chút, lúc ấy sao bà đây lại không hỏi rõ ràng ra chứ! Hối hận tại sao bà đây lại đi hiểu lầm lâu như vậy!

Cô thầm thở dài trong lòng, cũng không nghĩ nhiều nữa, yên tâm chuẩn bị ngủ.

Đúng là cô suy nghĩ quá nhiều rồi, thực ra thì anh vẫn rất lương thiện, sẽ không đối xử với cô như thế...

Tr4n93mY ~ di3nd4n~l3quYd0n

Vậy mà, thực tế của thực tế, là cô lại quá ngây thơ rồi!

Quả thật anh chỉ ôm cô, không có làm thêm hành động gì khác, đáng lẽ như sẽ chỉ an tĩnh ôm cô ngủ. Có điều, chỉ lát sau đã có bộ phận nào đó của anh cứng rắn nóng rực chống đỡ vào phía dưới thân thể cô, bên má là từng nhịp thở của anh ngày càng nặng nề phun lên da thịt cô...

Đây là muôn người phía trước như cô phải có phản ứng thế nào?

Cô định giả vờ như không biết gì, một mực làm như đã ngủ rồi, cô ngủ rồi, anh tự nhiên cũng sẽ ngoan ngoãn thôi. Đúng không?

Vậy mà, cánh tay quấn quanh eo cô lại càng ngày càng gấp,... càng ngày càng gấp, thân thể cô cũng theo đó mà càng ngày càng gấp... Trong cổ, tất cả đều là hơi thở của anh, phía dưới mẫn cảm cũng bị anh hành hạ...

Tân Hoành cắn răng thầm mắng trong lòng, tên cầm thú này! Đến lúc này mà còn giả bộ bình tĩnh được!

Cuối cùng lại là cô không nhịn nổi nữa, mở miệng nói: “Dịch Tân.”

“Hả?” Không biết là anh cố ý hay đã thật sự động tình, lúc này giọng nói khàn khàn rơi vào tai cô khiến cả người cô không tự chủ được mà run lên.

Di3nd4n...l3quYd0n

Cô ổn định tinh thần, miễn cưỡng trấn tĩnh nhắc nhở anh: “Anh đã nói, muốn nghỉ ngơi cho tốt. Đang ý với em rã thì không được nói không giữ lời.”

Trong bóng tối, anh chậm chạp không đáp, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Ừ, chúng ta ngủ thôi.”

Giọng nói trầm thấp càng khiến cho người ta lạc lối.

Tân Hoành thở dài một cái trong lòng, cuối cùng thỏa hiệp: “Dịch Tân, chúng ta làm đi.”

Lời cô vừa nói khỏi môi, lập tức trên người đã trở nên nặng nề, người đàn ông bên cạnh đã không né tránh sốt ruột lật người đè lên, lập tức cúi đầu hôn cô.

Da thịt của anh nóng bỏng khiến cô khẽ run.

Hình như đúng là nhịn rất lâu, không chủ động, chỉ muốn chờ đến khi lương tâm cô thức tỉnh...

Dịch Tân, thật sự ăn hết cô!

Tân Hoành đành chấp nhận số phận, lại không nhịn được giãy giụa mà cò kè với anh: “Một lần, có được không?”

Người đàn ông vội vàng hôn cô, che kín môi cô lại, không trả lời cô mà cũng không cho cô cơ hội nói chuyện.

Rõ ràng là không có ý tốt...

Tân Hoành không thuận theo ý anh, thà dịp anh không chú ý mà cắn chặt răng lại, mặc kệ anh có trêu chọc thế nào cũng không hé môi.

Trong bóng tối, chỉ nghe thấy tiếng người nào đó thất bại mà khẽ nguyễn rủa, sau đó là giọng điệu nóng nảy, gằn như nghiến răng nghiến lợi nói: “Được.”

Trong lòng Tân Hoành cười trộm, chủ động hôn lên môi anh, ngay lập tức bị anh hung hăng chiếm lấy, thế là cô lại nhanh chóng thối lui.

“Tân Hoành, em học ở đâu cái trò muốn chết này thế hả?” Dịch Tân thất bại, khẽ nguyễn rủa: “Có chuyện gì, nói!”

Tân Hoành cười khẽ: “Đương nhiên là tự học thành tài rồi, nếu không anh còn muốn em học được ở đâu nữa? Em mà thật sự học từ người khác, chẳng lẽ anh còn chưa giết chết em?”

Dịch Tân hờ lạnh: “Hiểu được là tốt rồi.”

Tân Hoành thấy dáng vẻ nóng nảy của anh, trong lòng cũng không đành nên lièn nói thẳng: “Nguyên Thâm nói, cậu ấy không cần nghỉ phép.”

Tân Hoành nghe thấy tiếng nghiến răng ken két vang dội của người đàn ông phía trên, đến cô cũng không khỏi sợ hãi, lại không nghĩ người nào đó nghiến răng nghiến lợi nửa ngày rồi mở miệng nói: “Được.”

Một mặt cô thở phào nhẹ nhõm, một mặt lại cảm thấy... Nguyên Thâm, chỉ sợ cậu lành ít dữ nhỉ rồi rã, tự mình bảo trọng đi!

Dĩ nhiên, cô không thể phân tâm quá lâu, bởi con sói đã dồn cô tới góc tường đã không nhịn được mà vội vàng nhào tới. Tuy chỉ có một lần duy nhất, cũng khiến cô sức cùng lực kiệt.

Có điệu, gian nan một trận rãnh anh cũng yên tĩnh lại, cuối cùng hai người cũng có một đêm nghỉ ngơi được hàn hoi...

Một đêm này, cô ngủ được nhanh hơn, anh cũng ngủ rất ngon.

Sau khi cô ngủ, trong bóng tối anh lắng lặng ôm lấy cô, ánh mắt dừng lại trên mặt cô sáng như sao đêm, hết sức thỏa mãn.

Ngày hôm sau, hai người dọn dẹp một số đồ đạc Tân Hoành đã đóng gói, bắt đầu chuyển nhà.

Không biết là do Nguyên Thâm quá mức tin tưởng Tân Hoành hay là có tham giao cách cảm với Dịch Tân, rõ ràng thánh chỉ phục chức còn chưa được chính thức công bố, sáng sớm anh ta đã chờ ở lầu dưới.

Nhìn thấy đồ đạc trên tay Dịch Tân, lập tức vừa nở nụ cười ấm áp như gió xuân nghênh đón: “Tân thiếu.” vừa đưa tay ra muốn nhận lấy đồ trên tay Dịch Tân.

Dịch Tân cũng nở một nụ cười nhiệt tình chói chang như nắng hè với Nguyên Thâm.

Cười đến nỗi Tân Hoành vốn không mấy chú ý ở một bên cũng không khỏi run lên.

Nguyên Thâm cũng nhận ra gì đó không ổn, tay mới cầm đồ lén cũng hơi run... Hoang mang nhìn Dịch Tân, muốn nói lại thôi.

Dịch Tân thì chỉ coi như không có chuyện gì, ôm lấy Tân Hoành, lập tức quay người lên xe,

Tân Hoành chú ý đến vẻ mặt thấp thỏm khẩn trương của Nguyên Thâm... Nhất thời trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy.

Có vẻ như cô đã nói chuyện không đúng lúc, chọc cho người nào đó càng nổi giận hơn rầm... Cô không nên nói mấy chuyện đó với anh vào lúc quan trọng như thế, lần này, Nguyên Thâm chết chắc rầm.

Tân Hoành đột nhiên cảm thấy rất có lỗi với anh ta...

Đúng là thật có lỗi với Nguyên Thâm... Cũng thật có lỗi với Dịch Tân, tối qua ép anh bức bách đến như vậy...

Tân Hoành còn đang áy náy thì chợt nghe thấy giọng nói hết sức quyến rũ của người đàn ông bên cạnh: "Tân Hoành, gần đây em làm việc cho Dịch Phong Nghiêу có vẻ quá mệt mỏi thì phải, nhìn xem, người cũng già đi trông thấy rầm."

Tân Hoành chỉ thấy cả người căng cứng...

Thứ nhất, cô dám cam đoan cô chắc chắn không bị già đi.

Thứ hai, coi như điệu cô chắc chắn có không đúng đi chăng nữa, thật sự già đi thì cũng không phải là vì làm việc, nhất định là do đáp ứng yêu cầu vô độ của người khác mà ra.

Thế mà cô còn chưa kịp giải thích, người nào đó đã tự mình đưa ra biện pháp xử lý...

"Như vậy đi, dù sao dạo gần đây Nguyên Thâm làm việc mà đái óc cũng không được bình thường, không bằng công việc của em cứ giao lại cho Nguyên Thâm làm đi."

"Nguyên Thâm, từ hôm nay trở đi, cậu đến chỗ Dịch Phong Nghiêу làm trợ lý."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 263: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vậy (5)

Edit & Beta: TranGemy

Tân Hoành chỉ cảm thấy cùng với giọng điệu cứng rắn hạ lệnh của Dịch Tân, trong nháy mắt xe cũng “Xoạt” lách khỏi đường chạy, trong lòng Tân Hoành không khỏi căng thẳng.

Còn Nguyên Thâm thì vẫn không quay đầu lại, hoang mang nhìn Dịch Tân...

Nhất thời Tân Hoành bị dọa cho hồn bay phách tán.

Anh yêu, anh không nhìn xem đây là lúc nào à? Cái người kia còn đang lái xe đấy, không phải là anh muốn chúng ta cùng chôn chung luôn đấy chứ!

“Nhìn... Nhìn đường đi!”

Tân Hoành run rẩy nói.

Nguyên Thâm cũng theo tiếng nói của cô mà nhìn về phía cô, thái độ bí phẩn không hiểu, nhưng vẫn không chịu nhìn về phía trước.

Tân Hoành đã từ bỏ ý định nhìn anh ta, chỉ có thể nhìn về phía trước thẳng tắp một đường, hết sức chăm chú như thể đang chuẩn bị để đến lúc có xe nào lao tới sẽ kịp thời thét lên ra hiệu.

“Lái xe, không thì dừng lại.”

Người đàn ông bên cạnh lại cực kỳ bình tĩnh, chỉ không nóng không lạnh ném ra hai lựa chọn. Thế mà Nguyên Thâm lại thực sự nghe vào tai, ngay lập tức quay đầu nhìn thẳng phía trước.

Cuối cùng Tân Hoành cũng thở ra một hơi.

Lại nhìn bóng lưng phía trước vẫn cực kỳ bùn thảm như cũ, xe chạy cũng không ổn định lắm, lúc nhanh lúc chậm, cả trái tim Tân Hoành cũng bị treo lên.

Cô run rẩy quay đầu, nhìn về phía khuôn mặt gian tà của người đàn ông bên cạnh, yếu ớt lên tiếng: “Cái đó, công việc của em thì em có thể tự mình làm.”

Đôi mắt sáng ngời của Dịch Tân liếc qua cô một cái, vươn tay ôm cô vào trong ngực, Tân Hoành ngoan ngoãn dựa vào ngực anh, xem xét thái độ của anh thì thấy việc này có cơ hội thay đổi rõ.

Thế mà anh lại chỉ nói: “Tân Hoành.”

“Dạ?”

“Em xác định muốn thảo luận loại vấn đề đó trên cái xe chạy với tốc này chứ?”

Tân Hoành run rẩy liếc nhìn về phía đồng hồ tốc độ, thoáng chốc, nhịp tim cũng trở nên loạn nhịp, lập tức quyết định ngậm chặt miệng, không nói thêm gì nữa. Để tránh cho anh không ép chết được Nguyên Thâm, lại nói ra thêm lời nào kích thích anh ta, cuối cùng cũng thỏa nguyện đưa cô đi chung.

Dĩ nhiên, chung là dành cho loại người phàm nhân như cô, còn cái loại nhân vật cấp trên như Dịch Tân, dĩ nhiên là không có việc gì. Dù thế nào thì cô vẫn phải có chút nhận thức này.

Vì cái mạng nhỏ của mình, Nguyên Thâm, trước mắt cậu đành chịu ủy khuất chút vậy!

Cô tựa đ`ầu vào ngực anh, ngoan ngoãn... Bảo toàn tính mạng.

Dịch Tân cúi đ`ầu nhìn cô, bên môi không khỏi toát lên ý cười.

Cuối cùng, ba người cũng bình an v`ềđến nhà họ Dịch.

Nhờ phúc của Nguyên Thâm, ban đ`ầu Tân Hoành còn nghĩ khi trở v`ề chốn cũ này sẽ không nhớ v`ềnhững chuyện bu`ồn trước kia, thế mà đến giờ trong đ`ầu cô vẫn không xuất hiện chút chuyện cũ nào, tất cả đ`ầu đã bị mối lo “an nguy tính mạng” đẩy lùi.

Lúc này, cô cũng không nghĩ gì nhi`ều, chỉ có cảm xúc mãnh liệt muôn cảm thán một câu: “Có thể còn sống sót v`ềđến đây, thật sự là tốt quá!”

Dịch Tân liếc nhìn dáng vẻ sống sót sau hiểm nguy của cô, xì khẽ: “Tiểu quỷ nhát gan, chỉ biết sợ chết!”

Tân Hoành cảm thấy như bị nghẹn cái gì đó, lườm anh, vô cùng muôn nói câu gì đó để trả đũa, mở miệng nhưng lại thấy không biết nói gì.

Đơn giản là trở v`ềdáng vẻ nhu thuận, hơi cúi đ`ầu, học theo giọng điệu cô gái nhỏ trên phim truy`ền hình chiếu vào lúc tám giờ tối mà nói: “Người ta đâu có sợ chết, người ta chỉ sợ phải rời xa anh...”

Cô nói xong còn thấy chính mình nổi da gà khắp người, toàn thân có hơi lạnh.

Cô ra sức diễn xuất thế mà không ngờ trên đỉnh đ`ầu chỉ vang lên tiếng nói dịu dàng: “Lạnh không?”

Thoáng chốc, cô chỉ muốn ngã luôn tại chỗ...

Người đàn ông này cũng quá độc r`ã! Dù cô có là vợ anh nhưng cũng chẳng chịu nhường nhịn cô chút nào!

Không ngờ, anh nói xong thì chỉ dùng một tay ôm cô vào trong lòng, cô cảm thấy cả người ấm áp, trong mũi, bao bọc khắp nơi là hơi thở quen

thuộc. Trong giọng nói của anh mang theo tiếng cười khẽ, có vẻ rất vui vẻ: “Để anh ôm ôm nào, sẽ ấm áp ngay thôi.”

Tân Hoành: “...”

Từ trong ngực anh, Tân Hoành ngẩng đầu lên, vốn định hung hăng trừng mắt với anh lại đột nhiên đổi diện với nụ cười sáng chói nên chớp mắt đã bị mê hoặc mất rồi.

Dẫu đã quen thuộc với sự tồn tại của anh, nhưng mỗi một lần anh dùng ánh mắt sáng ngời này nhìn cô thì cô đều không khỏi thán hòn điên đảo.

Trong biệt thự.

Đi xa mấy tháng, cảnh vật, vẫn là những cảnh vật ấy. Người, cho dù đã từng chia xa, lúc này, cũng may đã tìm lại được nhau.

Quản gia dẫn theo người giúp việc đến nghênh đón, vừa nhìn thấy Tân Hoành đã gọi một tiếng “Thiếu phu nhân”, giọng nói run khẽ, rõ ràng là đang kích động, lại như thể đang cảm kích nhẹ hơn...

Cảm kích? Cảm kích cô có thể trở về?

Tân Hoành khẽ nghiêng đầu, nhìn Dịch Tân đứng bên cạnh, nhìn mãi, cứ như vậy cuối cùng không nhịn được mà bật cười.

Dịch Tân thấy cô nhìn anh mà cười không lương thiện chút nào, không khỏi nhíu mày hỏi: “Cười cái gì?”

Tân Hoành tiếp tục cười: “Không phải cái gì cũng biết sao? Anh đoán đi!”

Chân mày Dịch Tân càng nhíu chặt.

Tân Hoành lại cười càng tươi hơn.

Cô cười, là bởi vì cô vui vẻ.

Bên cạnh chàng cô có nhiều người trung thành như vậy, vào lúc cô không có ở bên và ở nơi cô không thể xuất hiện, cũng có thể thay cô chăm sóc anh, bảo vệ anh.

Nguyên Thâm, quản gia, Phong Dương, bên cạnh anh có nhiều người đối xử thật lòng với anh như vậy, thật khó có được.

Thật tốt.

Bỏ đầm xuống, lúc này, dù nhà đã chuyển xong rồi, sau đó nên làm gì tiếp?

Tân Hoành cảm thấy, hôm nay cô chuyển nhà, dù có mở tiệc tân gia hay không, cũng nên có một ngày nghỉ, nên quyết định nghỉ ngơi ở nhà một ngày, lát nữa gọi điện cho Serena xin nghỉ phép cũng phải nói rõ tình hình.

Tình hình này nhất định phải nói rõ, khó khăn lắm mới có được một lý do thích đáng thế này. Đúng không, làm sao cô có thể không cần được chứ!

Có đi đâu, sau khi cô quyết định xong quay lại thì phát hiện Dịch Tân vẫn còn ở đây, cô không khỏi nghiêng đầu hỏi: “Gần đây không phải rất bận rộn sao? Sao anh vẫn còn chưa đi vậy?”

Dịch Tân quay sang, nói với giọng điệu đen tối: “Đuổi anh?”

Cô hỏi ngược lại: “Không thì thế nào?”

Anh vươn tay ôm ngang hông cô, cúi đầu thật gần mặt cô: “Giữ anh lại đi.”

Tân Hoành nhuộn mày nhìn anh: “Không phải thật lòng, cũng được chứ?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 264: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vậy (6)

Edit & Beta: TranGemy

Dịch Tân nhíu mày: “Không phải thật lòng muốn đuổi anh đi à, anh hiểu mà.”

Tân Hoành nhìn anh không chớp mắt, khéo môi giật giật hai cái.

Dịch Tân than nhẹ, giơ tay lên xoa xoa tóc cô, dịu dàng nói: “Thật sự không muốn anh ở lại?”

Tân Hoành gật đầu.

“Thật sự không cần anh ở bên cạnh?”

Tân Hoành lại gật đầu cái nữa.

“Một mình... cũng không sao?”

Tân Hoành do dự một chút rã hỏi ngược lại: “Anh đi làm cũng có thể mang theo em ư, không sao chứ?”

Sắc mặt Dịch Tân cứng lại.

Tân Hoành cười cười, giơ tay lên sửa sang lại cổ áo cho anh: “Đi đi, đây cũng là nhà của em, em ở nhà một mình chờ anh về, không sao đâu.”

Ánh mắt Dịch Tân tràn xuống, cúi đầu hôn cô.

Dây dưa một h *r*ă, nụ hôn sâu kéo dài, môi lưỡi tri *ền* miên, giọng nói khàn khàn của anh dịu dàng đến có chút không thực: “Tân Hoành, thật ngoan.”

Một l *v*n lại một l *v*n, lặp đi lặp lại.

Một l *v*n nữa lại nghe thấy mấy chữ này, Tân Hoành bắt đ *ầu* bấn loạn. Cô ôm chặt cổ anh, dịu dàng đáp lại. Cô biết, trong lòng anh lúc này đang rất xót xa và rối loạn, vừa đau lòng lại muốn chi *ều* chuộng cô, cho nên chỉ có thể diễn đạt bằng mấy từ này.

Mặc dù... nghe thế nào cũng thấy giống như đang dỗ dành trẻ con. Cũng chỉ vì người này không biết cách cưng chi *ều* người khác, thỉnh thoảng c *ần* dùng đến loại năng lực này thì sẽ không biết phải biểu đạt thế nào cho phải. Có đi *ều*, như thế này cũng đã là cực hạn của anh r *r*ă.

Hôn xong, anh lại giơ ngón tay lên mơn trớn đôi môi ướt của cô, dặn dò: “Không có việc gì thì có thể kiêm việc gì đó làm, không muốn làm thì cứ ở nhà chờ anh, nhớ anh thì gọi điện thoại cho anh. Chờ khoảng thời gian bận rộn này qua đi, anh sẽ nghỉ phép đưa em đi hưởng tu *ần* trăng mật, được không?”

Tân Hoành gật gật đ *ầu*, đến khi bắt được hai từ mấu chốt đi làm và nghỉ phép, lúc này mới nhớ đến Nguyên Thâm còn đang sống dở chết dở, bèn dặt nói: “Nguyên Thâm...”

Ánh mắt Dịch Tân tr *ầm* xuống, lập tức cắt ngang lời cô: “Anh không thích nhắc đến cậu ta lúc anh và em đang thân thiết, em mà muốn hại cậu ta thì cứ nhắc đi. Bây giờ cứ thế đã, để cho cậu ta thay em đến giúp việc cho Dịch Phong Nghiêu mấy ngày đi.”

Tân Hoành: “...”

Quả nhiên là tối qua đã chọc giận anh r *r*ă...

Cô thật có lỗi với Nguyên Thâm, nghĩ đến việc Nguyên Thâm đặt hi vọng vào cô cao như vậy, kết quả, cô nhận ủy thác của người ta r *r*ă lại

thành sự thì ít mà bại sự có thừa. Trong lòng băn khoăn, lại vì cảm giác áy náy mà cẩn thận hỏi thêm: “Giúp việc mấy ngày... Là mấy ngày?”

Dịch Tân cười, ánh mắt sâu sắc nhìn cô, nói một cách ý vị sâu xa: “Xem biểu hiện của em.”

Tân Hoành quắn bách: “Có quan hệ gì đến em chứ? Cậu ta là người của anh, anh có lưu đày cậu ta thì cũng là chuyện của anh chứ.”

Dịch Tân từ chối cho ý kiến, chỉ nhìn cô cười đến là thâm thúy.

Lúc Dịch Tân rời đi, quả nhiên làm như thể lơ đãng nhắc nhở Nguyên Thâm một câu: “Cậu cũng nên đi làm đi chứ? Bây giờ cậu cũng coi như đại diện cho Tân Hoành, thì càng không thể đến trễ về sớm, bỏ dở công việc được.”

Nguyên Thâm cảm thấy choáng váng, u oán nhìn về phía Tân Hoành.

Tân Hoành gượng cười, cô cũng đã cố hết sức rồi...

Sau đó, cứ thế mấy ngày liền, Nguyên Thâm thật sự “tuân mệnh thánh chỉ” thay cô đi làm, Dịch Phong Nghiêu và Serena nói gì đều nghe nấy.

Bên kia Dịch Phong Nghiêu rất vui mừng, cười đến không ngậm được miệng lại, nhiều lần gọi điện qua thâm chí còn không ngừng thảng thắn cảm ơn Tân Hoành.

“Tân Hoành, thật cảm ơn, cô lại có thể tìm được cho tôi một trợ lý đặc lực như vậy.”

“Năng lực làm việc của Nguyên Thâm thật sự rất tốt, cô ngàn vạn lần không cần lo lắng, về công ty muộn một chút cũng không sao, chậm mấy phút cũng không sao, có không trở lại,...” Dịch Phong Nghiêu bị kích thích quá thiếu chút nữa thì lỡ miệng, thời khắc mấu chốt may mắn phanh lại kịp, lời nói chuyển thành: “Tân Hoành, met mỏi thì nhất định phải nghỉ ngơi nhiều vào, mặc dù mọi người trên dưới công ty đều rất nhớ cô, nhưng mà tất cả ai ai cũng hy vọng cô khỏe mạnh, cả nhà vui vẻ, sớm sinh quý tử, con

cháu đày nhà, nói tóm lại, cô nhất định phải ở nhà nghỉ ngơi choнибудь.”

Tân Hoành: “...”

Để cho Nguyên Thâm đi làm trợ lý cho Dịch Phong Nghiêу,... Tân Hoành nghĩ, đối với Dịch Phong Nghiêу mà nói thì chẳng khác nào bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống.

Tân Hoành còn may, chỉ có mỗi ngày nhận vài cuộc điện thoại, cũng chỉ là hơi băn khoăn vêm mặt tâm lý mà thôi. Còn đối với Nguyên Thâm, đó mới thực sự là bể khổ.

Anh ta nhớ từ nhỏ đã thân kinh bách chiến, phấn đấu trải qua bao nhiêu gian khổ chỉ để có thể trở thành cánh tay phải của Dịch Tân, giờ đây ở nhà họ Dịch, có thể nói là dưới hai người, trên vạn người... Không đúng, coi như có cộng thêm Tân Hoành nữa thì cũng là dưới ba người, trên vạn người... Chưa bao giờ ngờ rằng, bây giờ lại lưu lạc đến mức tới chạy việc vặt cho Dịch Phong Nghiêу! Càng cay đắng hơn là mỗi ngày anh ta đối mặt với khuôn mặt tiểu nhân đắc chí cười đến không ngậm được miệng lại của Dịch Phong Nghiêу, chỉ muốn hung hăng đánh cho anh ta một trận, nhưng lại không thể đánh...

Mỗi lần nghĩ tới những điều này, Nguyên Thâm lại hận tới nỗi răng nghiến lợi, vừa hận Dịch Phong Nghiêу, vừa hận cái tai họa Tân Hoành.

Thế mà những thứ này vẫn chưa phải điều khiến anh ta bức bối nhất, Nguyên Thâm đên nhất là mỗi lần Dịch Phong Nghiêу ra ngoài bàn chuyện điều lôi anh ta đi cùng! Giống y như Dịch Tân... Mỗi lần như thế, quả đấm của Nguyên Thâm cũng nắm chặt đến kêu răng rắc.

Anh ta cho mình là Dịch Tân đây à?!

Có điều cũng không trách được Dịch Phong Nghiêу, có lúc đi gặp mấy nhân vật quan trọng, đối phuơng vừa nhìn thấy Nguyên Thâm bên cạnh Dịch Phong Nghiêу thì mặt ai nấy đều lộ ra vẻ dè dặt hoặc kính sợ.

Phải biết rằng trong thế giới của bọn họ, Nguyên Thâm gần như là đại diện của Dịch Tân, người sáng suốt vừa nhìn thấy bóng dáng người này đã hiểu. Vì vậy, Nguyên Thâm như một cánh cửa thẫn, mỗi lần xuất hiện bên cạnh Dịch Phong Nghiêу sẽ khiến đối phương tự hiểu thái độ của Dịch Tân, cho nên Dịch Phong Nghiêу cũng có thể thuận lợi chiếm được nhiều lợi ích hơn!

Còn Nguyên Thâm vẫn chẳng thể nói được gì...

Có thể nói được gì chứ? Nói đây là mình bị giáng chức, thật ra thì Dịch Tân chẳng có nửa điểm tâm tư ủng hộ Dịch Phong Nghiêу? Anh ta không chịu nổi sự xấu mặt này.

Còn có thể nói được gì? Chỉ có thể giả ngu không nói! Cứ để cho người hiểu lầm tiếp tục hiểu lầm, để cho cái khuôn mặt gợi đòn của Dịch Phong Nghiêу tiếp tục cười nhe nhởn trước mặt anh ta.

Một tuân ngắn ngủi, thù hận của Nguyên Thâm đối với Dịch Phong Nghiêу một đường tăng thẳng đến vượt cảnh giới chịu đựng của anh ta.

Truyện dạo này ngọt quá, cả nhà chuẩn bị đón nhận tình tiết kịch tính nha – tác giả said.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 265: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vậy (7)

Edit & Beta: TranGemy

Có thể dùng nguyên lý bảo toàn năng lượng để giải thích, oán hận đối với Dịch Phong Nghiêng ngày càng tăng thì thù hận đối với Tân Hoành sẽ không thể không giảm bớt. Hai bên nặng nhẹ, Nguyên Thâm quyết định, anh ta muốn cãi hòa với Tân Hoành.

Có đi đâu phải cãi hòa như thế nào đây?

Nguyên Thâm là một cái cọc gỗ, mặc dù cả ngày mặc ăn mặc lịch sự áo mũ chỉnh tề, nhưng cọc gỗ vẫn là cọc gỗ, bản chất không thể thay đổi được. May mắn cho anh ta là người đi theo Dịch Tân hơn hai mươi năm, cũng đã thấy qua đủ các chiêu trò tình cảm của người đàn ông kia trước mặt Tân Hoành, có thể nói là mưa dầm thấm lâu, cuối cùng cũng có thể chắt lọc ra được vài bài học tinh hoa.

Bài học tinh hoa số một: Hộp đêm.

Nguyên Thâm nghĩ, nếu như anh ta đưa Tân Hoành đi hộp đêm, không bằng anh ta cứ trực tiếp đi chết luôn đi cho rã.

Bài học tinh túy thứ hai: Uống rượu.

... Không bằng đi chết vạn lần đi.

Bài học tinh túy thứ ba: Nhảy nhót

... Cái này... Anh ta nghĩ chẳng chết thì là gì? Không được!

Bài học tinh túy thứ tư: Làm tình

Vừa nghĩ tới cái này, cả người Nguyên Thâm giật nảy, sau lưng ướt đẫm, sợ đến cả người toát mồ hôi lạnh.

...

Cho nên, kết luận cuối cùng là Dịch Tân có thể chơi trò tình cảm, chứ Nguyên Thâm thì tuyệt đối không thể, nhất là đối với Tân Hoành!

Nhưng có thể nhìn ra được Tân Hoành là người lịch sự thanh lịch, muốn tặng quà cho cô nhưng Nguyên Thâm lại không biết tặng cái gì, chỉ sợ sẽ khiến cô không thích mà phản tác dụng.

Vì vậy, cách này cũng không dùng được, cũng không thể lấy lòng bằng tình cảm, chuyện này làm Nguyên Thâm cảm thấy rất phiền phức, phiền phức đến nỗi khiến anh ta không có việc gì cũng muốn vò đầu bứt tai, cứ như thế đã hai ba ngày nay, đến mức người cũng sắp hỏng rã, cuối cùng cũng khiến Dịch Phong Nghiêu chú ý.

Đĩ nhiên, người như Dịch Phong Nghiêu không thể nào lại đi quan tâm tới tâm trạng khó ở của Nguyên Thâm. Dịch Phong Nghiêu chỉ thấy ngày nào Nguyên Thâm cũng không bình thường, khách hàng nhìn thấy anh ta như vậy đều nghĩ rằng có chuyện gì đó đã xảy ra, sau đó ở sau lưng phỏng đoán giữa Dịch Phong Nghiêu và Dịch Tân đã xảy ra chuyện ân oán gì đó. Kết quả chính là mọi người đều muốn tránh việc đứng sai phe, nên vội vàng án binh bất động.

Bây giờ thì vốn dĩ là gió thuận, cuối cùng lại biến thành gió nghịch chiêu, không chỉ vô ích, ngược lại còn khiến những quan hệ hợp tác đang tốt đẹp cũng bị mắc cạn.

Cuối cùng thì Dịch Phong Nghiêu cũng không thể ngăt yên.

Tại một không gian yên tĩnh và sang trọng (đĩ nhiên, nơi này cũng không phải là cố ý sắp xếp vì muốn nói chuyện với Nguyên Thâm, mà là sau khi đàm phán thất bại, khách hàng đã về,...). Rốt cuộc lần đầu tiên

trong đời, Dịch Phong Nghiêu biểu hiện sự quan tâm tới trạng thái tình cảm của cấp dưới.

“A Thâm à, g`ần đây chuyện công tác sinh hoạt v`ề mặt tình cảm có được thuận lợi không?”

Nguyên Thâm khinh thường liếc mắt nhìn anh ta.

Anh cảm thấy thế nào? Anh đây là mắt bé quá hay là không có não?

Dịch Phong Nghiêu cười hết sức nhiệt tình, không chút bị ảnh hưởng bởi khuôn mặt lạnh của Nguyên Thâm, làm như thể không nhìn thấy, tiếp tục tận tình quan tâm: “Thuận lợi hay không thuận lợi cũng không sao, quan trọng là thái độ. Mỗi một ngày chúng ta đều nên duy trì thái độ lạc quan, hết sức nhiệt tình, đối với cuộc sống, công việc, tình cảm. Nhiệt tình một chút, nhiệt tình một chút...”

Nguyên Thâm: “...Nhiệt tình một chút, để cho anh sai việc vặt?”

Rốt cuộc Dịch Phong Nghiêu cũng nhíu mày, mở miệng, hạ thấp giọng nói: “Nguyên Thâm, cậu hãy thành thật nói cho tôi biết, có phải cậu đã nhớ Dịch Tân r`ồi không?”

Chính là như thế, không sai, nhớ những ngày còn là nhân tài bên cạnh Dịch Tân,... Có đi `ều, tại sao lúc nghe Dịch Phong Nghiêu nói ra, anh ta lại không khỏi cảm thấy rất đáng sợ?

Nguyên Thâm nghi ngờ nhìn Dịch Phong Nghiêu.

Sắc mặt Dịch Phong Nghiêu bi thương: “Quả nhiên là như vậy.”

Cả người Nguyên Thâm run lên, rõ ràng không có làm chuyện xấu, sao lại cứ thấy chột dạ, nên lập tức phủ nhận theo bản năng: “Không phải, không phải bởi vì Tân thiếu.”

Mắt Dịch Phong Nghiêu lóe sáng: “Không phải Dịch Tân? Chẳng lẽ cậu có người khác?”

Có người khác... Có cái em gái nhà anh! Ông đây có phải là người bắt cá hai tay đâu!

Lúc này, cuối cùng Nguyên Thâm cũng nghe ra được trọng điểm.

Từ trước đến nay, Nguyên Thâm anh đờng đờng là một nam tử hán đại trượng phu, sao có thể để cho người khác tùy tiện mang ra làm trò đùa như thế chứ? Lúc này, anh ta không nói hai lời đã đánh thắng một quyền về phía gương mặt “tiểu bạch kiểm”* đẹp trai hóng chuyện của Dịch Phong Nghiêu, nắm tay đã nắm chặt thành quả đấm, lại đột nhiên dừng lại giữa chừng.

*Tiểu bạch kiểm: những chàng trai trắng trẻo, có vẻ yêu đuối (mang nghĩa châm chọc, chỉ trai bao) di3nd4n,l33quYdd.0.n

Đợi chút... tiểu bạch kiểm đẹp trai...

Đây chẳng phải là loại hình mà tai họa Tân Hoành thích sao?!

(Tân Hoành khóc không ra nước mắt: Tôi thích loại này khi nào chứ? Người ta còn chưa kịp thích đã bị Tân thiếu nhà cậu ăn sạch rã, coi như có thích cũng bị bức cho phải từ bỏ rã!

Dịch Tân gió lạnh một trận: Tôi là kiểu tiểu bạch kiểm đẹp trai sao?

Nam Mich: Không phải, cậu là loại có sức cám dỗ của mỹ nhân tinh)

Nguyên Thâm vừa nghĩ thế thì thoảng chốc nhiệt huyết đang tràn đầy bỗng bay sạch, cả người tinh táo lại, đầu tiên là bình tĩnh hạ ánh mắt hung ác xuống, lại trưng ra dáng vẻ buồn rầu nhìn về phía Dịch Phong Nghiêu: “Úm, đúng vậy. Nhưng mà cô ấy giận tôi, bây giờ tôi đang không biết làm sao để lấy lòng cô ấy.”

Tr4nG3s2Y

“À.” Dịch Phong Nghiêu thốt lên một tiếng cảm thán “Thì ra là vậy”, sau đó lại như có điều suy nghĩ mà nhìn Nguyên Thâm rồi chợt mở miệng

hỏi: “Là nam, hay là nữ?”

Khớp xương của Nguyên Thâm bị nghiến chặt kêu ken két, mà trên mặt vẫn phải mỉm cười, có điều anh ta cười đến có chút... hung dữ, tiếng cười phát ra trầm trầm, nghe giống như đang nghiến răng nghiến lợi hơn...

“Nữ!”

Lần này Nguyên Thâm phải cố gắng nhẫn nhục, vì muốn học hỏi kinh nghiệm từ Dịch Phong Nghiêу, những thứ hơn ba mươi năm nay anh ta chưa từng phải chịu đựng, cuối cùng lại phải chịu từ Dịch Phong Nghiêу. Cuộc đời đúng là có ai biết đâu chừ ngờ.

Mục tiêu: Là một cô gái nhỏ nhã nhặn, là người sống tình cảm, bình thường thích đọc sách, không có việc gì làm thì vẽ tranh... Là phụ nữ.

Mục đích: Lấy lòng.

Phương pháp: Đưa cô ấy đi ngắm hoa.

Đưa cô ấy đi ngắm hoa, sáu chữ này, là nguyên văn Dịch Phong Nghiêу nói. Sau khi Dịch Phong Nghiêу nghe Nguyên Thâm miêu tả, đãi tiên là bày ra dáng vẻ lão ngoan đặng sờ sờ cầm, lại ra chiêu suy nghĩ “Um”, “À”, “Ô” một lúc, cuối cùng mới vỗ bàn quyết định: “Đưa cô ấy đi ngắm hoa!”

Mặc dù Nguyên Thâm là một cái cọc gỗ, nhưng lại là người lòng dạ ngay thẳng, trời sinh đã ít hơn chín tám mươi tám khúc queo so với tâm tư Dịch Tân**. Lúc này nghe thấy đênh nghị của Dịch Phong Nghiêу thì chỉ suy nghĩ một lát, không cảm thấy có bất kỳ điều gì không đúng, lại còn cực kỳ phù hợp với tính cách nhã nhặn của Tân Hoành. Cho nên anh ta cảm thấy rất hợp lý, nói cảm ơn với Dịch Phong Nghiêу, sự hận thù trong lòng đối với anh ta cũng nhanh chóng giảm đi không ít.

** Ở đây ý nói tâm tư Nguyên Thâm không sâu xa và nghĩ nhiều như Tân thiêú của chúng ta đó các nàng – Tr4nG3mY

Nguyên Thâm là người thành thật, có đi đâu không hề biết rằng, sau khi anh ta rời khỏi đó, Dịch Phong Nghiêu cười gian, lấy điện thoại ra tìm tên một người.

“Dịch Tân, nghe nói Nguyên Thâm muốn mời Tân Hoành đi ngắm hoa đây.”

Chếttoi, càng ngày càng thấy thích Dịch Phong Nghiêu thế này. Cái kiếp qua đường, cả đời chỉ thích nam phụ của tôi bao giờ mới tìm được nam chính đây, huhu. – Tiểu Gem.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 266: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vậy (8)

Edit & Beta: TranGemy

Được Dịch Phong Nghiêu “chỉ điểm”, tìm một ngày đẹp trời nắng vàng ấm áp, Nguyên Thâm lái xe đến biệt thự nhà họ Dịch, chuẩn bị tìm Tân Hoành đi ngắm hoa.

Trên đường đi còn thấy hôm nay có khả năng sẽ nắng to, lần đầu tiên trong đời anh ta còn tỉ mỉ chạy vào siêu thị mua một cái ô gấp nhỏ, để lát nữa cho Tân Hoành che.

Dĩ nhiên, lúc này trong đầu Nguyên Thâm hoàn toàn không phải lo lắng cho làn da mịn màng của Tân Hoành, mà là lo lắng vì dáng vẻ mê luyến tai họa Tân Hoành của Dịch Tân.

Lần đầu tiên trong ba mươi năm cuộc đời anh ta mới chu đáo như vậy, thế mà khi đến nhà họ Dịch, Tân Hoành lại chẳng nể mặt anh ta chút nào.

Tân Hoành đứng trong phòng khách lớn, có vẻ không thể tin được vào mắt mình mà nhìn người đàn ông trước mặt: “Anh nói, anh muốn cùng tôi đi ngắm hoa?”

Nguyên Thâm gật đầu, lại bổ sung thêm một câu: “Đúng thế, mùa xuân đến rồi, muôn hoa đang nở rộ, hoa anh đào, hoa hải đường, hoa mai, hoa lê đều có, cô thích hoa gì?”

Tân Hoành: “...”

Điều Nguyên Thâm nói là sự thật, nhưng Tân Hoành cũng không phải kẻ hờn.

Hoa này, cũng không thể tùy tiện cùng người ta đi ngắm đâu anh trai! Hoa đẹp không có lỗi, nhưng cũng phải nhìn xem những học sinh trung học này người ta là mối tình đầu trong truyền thuyết, nên mới có thể e thẹn ngại ngùng mà kéo người yêu đi ngắm hoa. Lại nhìn xem những người ân ái ái tùng đôi, tùng đôi một ấy gọi là gì? Đó là tình nhân!

Nghĩ đến đây, Tân Hoành lau mồm hôi lạnh trên trán, cẩn thận hỏi người đàn ông đang chăm chú nhìn cô: “... Ai nói cho anh biết là tôi thích ngắm hoa?”

Cuối cùng thì phản ứng của Tân Hoành cũng khiến cho Nguyên Thâm đánh hơi được mùi vị không bình thường.

Chẳng lẽ... Dịch Phong Nghiêu lừa anh ta?

Nguyên Thâm ngay lập tức không biết xấu hổ mà bán đứng Dịch Phong Nghiêu: “Dịch Phong Nghiêu.”

Tân Hoành: “...”

Quả nhiên...

Dịch Phong Nghiêu đúng là không ra gì!

Tân Hoành thầm mắng trong lòng, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười nhìn Nguyên Thâm, cẩn thận hỏi: “Có phải anh... đắc tội với Dịch Phong Nghiêu cái gì rã không?”

Tân Hoành là người thông minh, cô không nói thẳng ra, chỉ hỏi lại một câu ngắn ngủi, may mà người thành thật như Nguyên Thâm có thể nghe ra được ý tứ trong câu nói của cô. Lúc này, nắm tay phải đã nắm thành quả đấm kêu răng rắc, trong lòng thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà tên tiểu bạch kiêm đẹp mã Dịch Phong Nghiêu.

Tân Hoành nhìn đường cong căng thẳng trên mặt Nguyên Thâm, cười vô cùng hài lòng.

Tên bạch nhãn lang Dịch Phong Nghiêu, cho anh tính hãm hại tôi này!

Nguyên Thâm hung hăng mắng xong Dịch Phong Nghiêu rầm bình tĩnh lại lập tức hỏi Tân Hoành: “Vậy cô thích cái gì?”

Tân Hoành: “...”

Tân Hoành giật giật khéo môi: “Nguyên Thâm, anh tìm tôi, có phải có chuyện gì không?”

Nguyên Thâm lúng ta lúng túng, biểu hiện của anh ta rõ ràng đến thế sao?

Còn chưa lấy lòng được mà đã bị nhìn thấy hết cả âm mưu rầm!

Mặc dù Nguyên Thâm là một tên da dày, nhưng da mặt lại cực kỳ mỏng*, lúc này trên mặt nhanh chóng đỏ ửng mất tự nhiên.

*Ý nói chịu đòn thì giỏi nhưng dễ xấu hổ.

Tân Hoành thấy thế thì vỗ trán, quả nhiên là thế...

“Tôi, có lời không biết nên...”

“Nguyên Thâm, có chuyện gì anh cứ nói thẳng với tôi đi.”

Ngắm hoa cái gì, cậu có muốn chết không, đừng có tự tiện làm bậy rầm liên lụy sang người khác.

Nguyên Thâm nắm chặt nắm đấm, áp a áp úng cả nửa ngày, cuối cùng cắn răng nói nhanh: “Xin thiếp phu nhân giúp đỡ, để tôi có thể về bên cạnh Tân thiếp.”

Tân Hoành ngẩn ra, mắt mở lớn phản ứng theo bản năng: “Tôi nghĩ là, Dịch Phong Nghiêu rất vừa ý anh.”

Kể từ khi Nguyên Thâm sang chỗ Dịch Phong Nghiêu, lịch sử cuộc gọi trên di động của cô trên dưới đâu là Dịch Phong Nghiêu, Dịch Phong Nghiêu, Dịch Phong Nghiêu...

Nội dung chỉ có:

“Tân Hoành, thật cảm ơn cô!”

“Tân Hoành, toàn bộ công nhân viên của công ty đâu rất cảm kích cô!”

“Tân Hoành, cô cứ từ từ nghỉ ngơi không cần vội vã trở lại đâu!”

.....

Nguyên Thâm nghe thế thì khóc mồi co quắp hai cái, hờ lạnh: “Anh ta vừa ý tôi,... tôi còn không thèm để ý đến anh ta đâu.”

Tân Hoành: “...”

Lại nói phản ứng của Tân Hoành, đâu tiên là từ chối đi ngắm hoa, sau đó lại một mực im lặng, lúc này rốt cuộc trong đâu Nguyên Thâm cũng vang lên một hồi chuông cảnh báo, cho rằng cô đang nghĩ cách cự tuyệt anh ta.

Nguyên Thâm ngay lập tức kích động, vội vàng bắt lấy tay Tân Hoành, hết sức tình cảm cùi cạnh: “Thiếu phu nhân, xin cô giúp tôi lần này, dù sao cũng là vì Tân thiếu!”

Tân Hoành bị anh ta nắm chặt tay thì cả người run lên, cuống quýt dùng cái tay tự do gỡ anh ta ra, rút tay lại xong thấy mắt anh ta cũng đỏ cả lên, thoáng chốc cô bị dọa cho giật mình, chỉ chỉ ghế salon: “Cái đó... Chúng ta ngồi, ngồi xuống đã, có lời gì từ từ nói.”

Nguyên Thâm chăm chú nhìn cô, nghi ngờ giảm xuống, cuối cùng cũng ngồi xuống. Sau đó bắt đầu dùng đủ loại lời lẽ từ lý đến tình để cảm động Tân Hoành. Từ chuyện khi Dịch Tân chín tuổi nói thẳng một mạch đến khi hai mươi chín tuổi, nào là mưa bom bão đạn, nào là đêm khuya kinh hoàng,

rồi lại vượt mọi chông gai, đập nồi dìm thuyền, thế như chẻ tre, cuối cùng mới có thể công thành danh toại chiêu cáo thiên hạ** như ngày hôm nay.

**Ý là có được thành công như ngày hôm nay, Dịch Tân đã phải trải qua rất nhiều khó khăn, nguy hiểm. – Tr4nGs2Y

Lưu loát diễn thuyết một màn kịch huyết lệ xong, kết luận cuối cùng là: Ngàn vạn lần không thể để cho Dịch Phong Nghiêm chiếm được tiện nghi vốn thuộc về Dịch Tân!

Tân Hoành nghe chuyện về Dịch Tân ngày bé, vốn đang khẩn trương nắm chặt hai tay lại nghe thấy cái kết luận kia thì nhất thời cảm thấy cạn lời...

Tiện nghi thuộc về Dịch Tân,... Cái tiện nghi này, chẳng lẽ là đang chỉ Nguyên Thâm?

Nghĩ đến đây, cả người Tân Hoành khẽ run.

Nguyên Thâm lập tức cảnh giác, ánh mắt sắc bén: “Thiếu phu nhân thấy thế nào?”

Tân Hoành bị ánh mắt của anh ta dọa cho sợ hãi, cuống quít bày tỏ thái độ: “Yên tâm, ngày mai anh có thể trở về bên cạnh Dịch Tân.”

Truyện độc Quỷ Ảo Tặc đế Lê Quang Đôn

Cả khuôn mặt Nguyên Thâm thoảng thả lỏng, rồi lại nhanh chóng nhíu chặt lại ép hỏi: “Lần này, cô giữ lời?”

Tân Hoành: “...”

Dạo này, đi giúp người còn bị chất vấn nữa, cô rất dễ dãi sao?

Tân Hoành lại đảm bảo một hồi, thiếu chút nữa phải lập đàn thề thốt, cuối cùng cũng tiễn được vị Thần giữ cửa Nguyên Thâm đi, thở phào nhẹ nhõm, mới ngồi lại xuống ghế thì người giúp việc đã lo lắng chạy tới trước mặt cô.

Trong lòng cô căng thẳng, tự nhiên lại có dự cảm không lành.

Chẳng lẽ... Lại có người muốn tìm cô đi ngắm hoa nhò vả chuyện gì?

“Có... Có chuyện gì?”

Cô hỏi, không hiểu sao lại hơi lấp bắp.

Người giúp việc run rẩy đưa đĩa trong tay cho cô, cô vừa nhìn đã sợ hãi rùng mình.

Điện thoại di động.

Người giúp việc cẩn thận nói: “Vừa rồi em lên lầu dọn dẹp thấy điện thoại vang một lúc lâu... Là thiếu gia gọi, thiếu phu nhân mau trả lời điện thoại đi.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 267: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vậy (9)

Edit & Beta: TranGemy

Tân Hoànhấn vào xem lịch sử cuộc gọi, hơn mươi cuộc gọi nhỡ... Ngang với tổng số cuộc gọi của Dịch Phong Nghiêu tới được ghi trong điện thoại.

Có vẻ như cô đã nghe Nguyên Thâm kể quá nhiều chuyện cũ rã...

Đột nhiên cô cảm thấy hơi chột dạ, nhất là khi nghĩ đến vụ cắm hoa kia...

Cô gọi lại, người bên kia lập tức nhận, nhưng lại không nói lời nào.

Đầu bên kia yên tĩnh đến đáng sợ, tim cô bắt đầu run lên, dè dặt hỏi: “Tức giận rã à? Vừa rã em không nghe thấy chuông.”

Đầu kia vọng đến tiếng cười lạnh, giọng nói như thổi vang lên ngay bên cạnh cô: “Ngắm hoa vui vẻ quá, cho nên không nghe thấy?”

Tân Hoành xoa xoa môi hôi lạnh trên trán, cười gượng.

Cái này mà anh cũng biết!

Cô bất giác giật mình... Dịch Phong Nghiêu?

Nhất định là cái tên khốn kiếp này đưa chuyện!

Tân Hoành cười gượng: “Không có, người ta ngắm hoa, em đi theo làm cái gì chứ?”

Dịch Tân ở đằng bên kia cau chân mày, trong mắt ánh lén mườì phẫn hứng thú: “Người ta là ai vậy?”

Tân Hoành vô tội co ro trên ghế salon, hai mắt mở lớn, không biết xấu hổ mà nói dối: “Dịch Phong Nghiêу với Nguyên Thâm chứ ai. Dịch Phong Nghiêу hẹn Nguyên Thâm đi ngắm hoa, Nguyên Thâm cực kỳ khốn đốn, vô cùng không muốn đi, cơ mà anh lại cách chức anh ta khiến bây giờ anh ta có khác nào hổ lạc xuống đường băng, chẳng thể nào không khuất phục trước uy quyền của Dịch Phong Nghiêу. Vừa rồi anh ta còn chạy tới tìm em mong em giúp một tay, nhưng anh cũng biết... Em có thể làm được cái gì chứ? Chẳng lẽ lại thay anh ta đi ngắm hoa với Dịch Phong Nghiêу à?”

Khóe miệng Dịch Tân mang theo ý cười, giọng tà mị hỏi ngược lại: “Vậy em cảm thấy, em có thể làm cái gì?”

Tim Tân Hoành cũng run lên, giọng điệu này... Tuyệt đối là không có ý tốt!

Tân Hoành nuốt nước miếng cái ực, thử dò xét: “Anh muốn đi ngắm hoa với em không?”

“Anh không có hứng thú với việc ngắm hoa, anh ngắm em là đủ rồi.”

Lúc nào lời nói của anh cũng thẳng thắn như vậy, cô cũng chẳng muốn làm bộ nghe không hiểu, đành nói thẳng: “Không phải là ngày nào anh cũng ngắm rồi sao?”

“Ừ, nhưng mà ngắm vẫn chưa đủ.”

Còn chưa đủ? Eo cô cũng sắp đứt ra rồi! Nếu để anh thấy đủ, cô có còn sống nổi không?!

Trong lòng thầm mắng cầm thú.

Dịch Tân tiếp tục cười, giọng đen tối nói: “Thế nào? Anh nói rồi, xem biểu hiện của em, em lại chậm chạp như vậy cũng chẳng có biểu hiện gì, Nguyên Thâm này cũng chỉ có thể nghe theo ý trời thôi.”

Tân Hoành nghiến răng nghiến lợi: “Nguyên Thâm là thuộc hạ của anh, đâu có liên quan gì tới em!”

Dịch Tân cười: “Cũng bởi vì là thuộc hạ của anh, cho nên không dám tới tìm anh, chỉ có thể tới tìm em,... Ừm, đi ngắm hoa.”

Tân Hoành chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Dịch Tân lười biếng nói: “Có đi đâu, nếu như em cũng bó tay, vậy thì thôi đi, cứ để cho Nguyên Thâm với Dịch Phong Nghiêu tay nắm tay đi ngắm hoa vậy. Dù sao hoa nở cũng chẳng được bao lâu, cùng lắm là một tháng, tới mùa hè rã, hoa tàn... Ừm, vậy có thể cùng đi tắm nắng.”

Mùa hè, tắm nắng,...!

Tân Hoành không kiềm chế được mà run một cái, lại nghĩ đến lời tuyên thệ vừa cam kết với Nguyên Thâm... Cuối cùng đành bất chấp, lời nói phát ra qua kẽ răng nghiến chặt: “Anh nói xem, em có thể làm cái gì?”

Bên này, mắt Dịch Tân vọt sáng, kéo dài giọng: “Anh nói cái gì, em cũng làm?”

Tân Hoành cắn răng.

Dịch Tân lại không tha cho cô, hỏi dồn dập nữa: “Có đúng không?”

Tân Hoành nắm chặt quả đấm, liều mạng đáp: “Đúng!”

Điện thoại truyềnn đến tiếng cười của Dịch Tân, cười đến mức Tân Hoành không nhịn được run lên, vội vàng run rẩy mở miệng: “Cái đó... Em đã đặng ý với Nguyên Thâm rã, cho nên... Anh cũng đừng khiêng em phải nuốt lời.”

“Không thành vấn đề” Lần này, Dịch Tân lại bất ngờ đặng ý một cách thoả mái, đột nhiên trầm giọng xuống, Tân Hoành chỉ cảm thấy giọng nói kia giống như lúc bình thường anh muốn trêu chọc cô thì sẽ cố tình dán môi lên dáy tai cô mà thì thầm.

“Buổi tối chờ anh... Anh nói cho em biết phải làm thế nào.”

Khiến cho trái tim Tân Hoành khẽ run lên, mặt nóng bừng, cuống quít cúp điện thoại.

Dịch Tân nghe thấy tiếng ngắt điện thoại bên kia, không những không buông bực mà mắt còn ánh lên từng đợt tia sáng, dĩ nhiên nhất định là không có ý tốt.

Dù bận vẩn ung dung cất điện thoại đi động đi, lúc này mới ấn điện thoại bàn: “Vào đi, tiếp tục họp.”

Trong nháy mắt giọng nói đã nghiêm túc trở lại, cũng không còn vương lại một chút ý trêu chọc nào trước đó.

Cho nên có thể nói, Dịch Tân này mà có ý không tốt, cũng chỉ là đối với người nào đó kia mà thôi.

Vốn dĩ là đang họp, mà vì nhận một cuộc điện thoại của ai đó lại có thể đuổi hết mọi người ra ngoài, dẹp hết chính sự sang một bên. Cũng khó trách tại sao Nguyên Thâm mắng người kia họa thủy.

Có điệu, Nguyên Thâm cũng không tự mình suy nghĩ kỹ thêm một chút, họa thủy có thể trở thành tai họa, tất cả cũng là vì có người mê luyến, nếu không có người mê luyến, có là mỹ nhân cũng có thể gieo họa cho ai?

Mà Tân Hoành lại rất vô tội, trước nay cô chưa bao giờ muốn gieo rắc tai họa cho ai cả, nhưng cũng bởi vì cô không có cái ý định ấy, mới khiến người khác âm dương quái khí* giận dữ với cô, chỉ muốn cô đi gieo tai họa cho anh.

*Ý nói không bình thường, vô duyên cô có.

...

Cho nên có thể thấy Tân Hoành mới là người vô tội nhất, ấy thế mà chẳng hiểu sao lại bị Nguyên Thâm chán ghét hơn hai năm nay, bây giờ,

còn phải vì một người vẫn luôn chán ghét mình mà... Hy sinh.

Trong lòng Tân Hoành vẫn muốn biết câu Dịch Tân muốn nói sáng nay là gì, tinh thần thấp thỏm cả một ngày. Đến tối, Dịch Tân vẫn mãi không trở về.

Người không sợ chết, một khi đã nghĩ thông suốt thì chỉ hi vọng chết sớm siêu sinh sớm, mà sợ nhất chính là lúc sắp chết, nhưng cái khoảnh khắc cuối cùng kia lại mãi không tới.

Lúc này, Tân Hoành chính là như vậy, hơn nửa đêm, đã tự mình tắm rửa sạch sẽ sẵn sàng dâng đến tận miệng rã mà người kia vẫn mãi không trở lại.

Cô vẫn luôn nhìn đồng hồ, nhưng không thấy bóng dáng mình thấp thỏm chờ đợi cả ngày, sau đó lại cảm thấy thật kỳ là càng đợi lại càng bình tĩnh. Có điều, khi thấy đồng hồ sắp chỉ 12 giờ thì rõ cuộc cô cũng không nhịn được nữa. Vốn dĩ không muốn gọi điện cho anh, sợ làm ảnh hưởng công việc của anh, lúc này cuối cùng cũng không kiềm chế được sự hoảng hốt trong lòng, bấm số điện thoại.

Vậy mà, điện thoại vừa mới thông máy đã nhanh chóng bị từ chối.

Rất nhanh... Giống như người bên kia vừa nhìn thấy đã ngắt máy ngay.

Lòng Tân Hoành chợt run lên, thoảng chốc đã chuyển sang hoảng hốt, rã trở nên căng thẳng.

Dịch Tân, chưa bao giờ ngắt máy cuộc gọi của cô.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 268: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vậy (10)

Edit & Beta: TranGemy

Tân Hoành tiếp tục vội vàng ấn vào biểu tượng màu xanh trên màn hình. Nhưng lại bị bên kia ngắt máy. Cô chậm rãi để điện thoại xuống, đứng lên, lo lắng đi qua đi lại trong phòng.

Anh không nhận điện thoại, nhất định đã có chuyện. Cô lại gọi lại lần nữa, vẫn không nhấc máy, làm thế nào bây giờ?

Tân Hoành gấp lên.

Anh đã xảy ra chuyện gì rồi?

Cô càng nghĩ, nhịp tim đập càng nhanh, trong căn phòng yên tĩnh chỉ có tiếng kim đồng hồ tích tắc tích tắc, mỗi giây trôi qua lại càng thêm nặng nề.

Cô đi tới ban công, nhìn về phía đường mà hằng ngày anh vẫn trở về nhưng cũng chỉ thấy một khoảng không tối đen, chẳng có gì cả, nhịp tim bắt đầu đập loạn.

Ngay lúc đó, tiếng chuông bất ngờ vang lên, khiến cô giật bắn cả người.

Sau đó lập tức phản ứng lại quay người chạy về phòng, cầm điện thoại lên thoáng thấy tên anh thì vội vàng ấn vào nút nhận cuộc gọi, giọng nói gấp gáp mang theo vẻ luống cuống.

“Anh đang ở đâu?”

Đầu bên kia vọng tối giọng nói lười biếng không nhanh không chậm quen thuộc, nghe qua điện thoại lạnh lẽo cũng có thể hình dung ra dáng vẻ anh cười khẽ, ánh mắt tà mị: “Vừa mới ngắt một cuộc điện thoại của em? Đã tức giận rồi?”

Giọng điệu anh bình thường, cuối cùng cô cũng hơi an lòng, nhưng vẫn căng thẳng như cũ, cô nghĩ có lẽ là vừa rồi đã nghĩ nhầm đến mức tự dọa bản thân rồi.

Cô nhỏ giọng nói: “Không có, em không có tức giận, chỉ là em nhớ anh rồi, anh nhanh nhanh trở về có được không?”

Đầu bên kia thoảng im lặng.

Cô lại bồi thêm một câu, giọng nói như vô tình có chút đáng thương: “Em chờ anh lâu lắm rồi.”

Cũng giống như không khí giữa hai người, khoảng cách cũng dường như biến mất. Chỉ trong chốc lát, không dài, nhưng cảm giác ấy chắc chắn không phải là giả.

Trong lòng Tân Hoành thấy hơi kỳ lạ thì Dịch Tân đã mở miệng: “Ngoan, không cần chờ nữa. Em ngủ trước đi, anh ở chỗ ông ngoại, tối nay không trở về”

Tân Hoành bất giác cắn môi, trái tim nặng nề lại buồn buồn, nhất thời không nói được lời nào.

Dịch Tân lại lần nữa dịu dàng nói: “Nghe lời, mau ngủ đi. Ngày mai anh sẽ nhanh chóng trở về... Nhất định, có được không?”

Cho dù trong lòng Tân Hoành có ngàn vạn lần không muốn, nhưng anh đã dỗ dành cô như vậy, lại nghĩ đến Dịch Lam... Cô cũng không tiện nói gì, chỉ đành gật đầu một cái: “Được rồi, anh...”

Cô nói một nửa, lại không biết nên tiếp thế nào, lời nói giống như bị cái gì đột ngột cắt đứt, suy nghĩ thì thế nhưng lại không nói được ra.

Cô muốn nói, bây giờ anh trở về có được không? Em muốn gặp anh.

Nhưng như vậy, hình như có chút không biết đi ~~ài~~.

Lại muốn hỏi, ngày mai lúc nào anh trở lại? Em chờ anh.

Như vậy, hình như cũng không được.

✿ II T J anG e mY II ✿

Cô cười khổ, không biết từ lúc nào cô lại trở bên bám người như vậy, cứ như thế... Không còn là chính mình nữa.

Chờ anh, hình như ngay tại lúc này đó chính là toàn bộ sinh mệnh của cô.

Có đi ~~ài~~, hình như cũng không hẳn là thế.

Cô có thể an tĩnh chờ anh một ngày, một tuần, cũng không sao cả. Nhưng lúc này, giờ khắc này, đột nhiên trong lòng cô lại xuất hiện một loại cảm giác khẩn cấp, chỉ muốn được gặp anh.

Bây giờ, ngay lập tức, không muốn phải chờ đợi thêm giây nào nữa.

Không thể nói rõ là thế nào, chỉ là muốn nhìn thấy anh ngay lúc này.

Nhưng làm thế nào cô cũng không nói ra được lời này. Yêu cầu như thế, hình như quá vô lý, bây giờ anh đang ở chỗ Dịch Lam, cũng là vì cô và chuyện của hai người bọn họ.

Giọng nói của cô còn đang nghèn ở nơi nào, anh đã dịu dàng đáp lại: “Vậy bây giờ đi nghỉ đi, khi em tỉnh lại, anh sẽ trở lại, có được không?”

Cô nhắm hai mắt lại, dùng sức đè lời trong lòng muốn nói xuống: “Vâng.”

Cô thật vất vả mới nói được câu ~~đ~~ồng ý, thế mà lại không nghe thấy tiếng đáp lại của anh.

Trong lòng cô hơi khó hiểu, h ^Ồnghi hỏi lại: “Dịch Tân? Anh đang làm gì vậy?”

“Không có gì.” Lại nghe thấy anh chợt cười khẽ: “Anh chỉ đang nghĩ, có nên đón em tới đây không, để cho em lập tức nhìn thấy anh? Thế thì giọng em cũng không c ^{ần} phải tội nghiệp như vậy.”

Môi cô giật giật mấy cái.

Tội nghiệp, cô có như vậy sao?

Cô bị anh chọc, cắn răng tức giận nói: “Không c ^{ần}, em muốn đi ngủ, ngủ ngon.”

Cô nói xong thì thẳng tay cúp điện thoại.

Có đi ^ều, cúp điện thoại xong, cô lại không đi ngủ như lời mình vừa nói, ngược lại còn chăm chăm nhìn điện thoại như mất h ^{ồn}.

Còn bên kia, Dịch Tân vừa nghe thấy âm thanh cúp máy trong điện thoại truy ^{ền} đến, trong nháy mắt, mặt mày đã hiện lên vẻ lạnh lẽo, như thể đáng vể cười nói lười nhác vừa r ^ồ chỉ là ảo giác.

Anh cũng không phải ở cùng chỗ với Dịch Lam.

Bên cạnh anh là một người đàn ông trẻ tuổi có diện mạo bình thường, ở trong một phòng trà yên tĩnh.

Người đàn ông này, đừng nói là so sánh với Dịch Tân, nếu so với Phong Dương, không bì được vẻ đẹp trai, so sánh với Nguyên Thâm, lại kém vài ph ^{ần} khí mạo của người tài giỏi gan dạ.

Đây chính là một người đàn ông bình thường, vứt vào giữa đám đông, nhất định sẽ không bị người ta nhớ mặt.

Có đi ^ều, lúc này người đàn ông bình thường như vậy lại thể hiện trên mặt vẻ kinh ngạc sững sốt, sau đó là sự sắc bén d ^{ầy} sát khí, nét mặt như

vậy ở trên gương mặt bình thường của anh ta thật không tương xứng chút nào.

Đúng thế, người có gương mặt như vậy thì không nên có biểu cảm ấy, cho dù có là hàng ngàn loại biểu cảm khác thì cũng không phải vẻ mặt thế này.

truyện độc Quyền tại đe Quý Đôn

Lúc này, anh ta chăm chú nhìn Dịch Tân: “Tân thiếu, tôi đi ra ngoài trước, anh liệu thời cơ rã rời đi.”

Dịch Tân vẫn ngã trên ghế, nghe vậy thì ngẩng đầu liếc qua anh ta, nói với giọng điệu một lời đã định: “Tôi đi ra ngoài, chính cậu hãy tự mình nấp kỹ một chút.”

“Tân thiếu...” Khuôn mặt người đàn ông đầy vẻ gấp gáp, thoáng chốc đã đỏ bừng lên: “Thủ đoạn của Mạc Tương Đằng rất độc ác, lại đã có chuẩn bị mà đến, anh không thể xảy ra chuyện được.”

Dịch Tân nhìn về phía anh ta: “Tôi có xảy ra chuyện, cậu cũng không được xuất hiện, hiểu chưa?”

Người đàn ông đứng sững người.

Dịch Tân đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, cúi đầu là có thể thấy bên ngoài đã bị người bao vây kín.

Ánh mắt lạnh lùng quét một vòng, khéo môi nhếch lên một đường cong lạnh lùng.

Hành tung của anh bị tiết lộ rã!

Tìm kiếm với từ khoá:

1 thành viên đã gởi lời cảm ơn bài viết trên:

01.12.2018, 22:15

Re: [Hiện đại] Quán hôn: Tổng giám đốc thô bạo của tôi - Nam Mịch -
Điểm:29

Chương 269: Yêu em như hút thuốc phiện vậy (11)

Edit & Beta: TranGemy

Trước đó, Dịch Tân đã sớm nhận được tin báo, Mạc Tương Đằng đã xuất hiện ở thành phố B, Mạc Tương Đằng tìm đến đây nhất định là muốn báo thù, Dịch Tân biết, chỉ là... Đã quá sơ suất, trong lúc anh tính kế người ta, lại khinh thường đối phương, để cho người ta tính kế lại.

Đúng ngày có hẹn với một người không thể bị bại lộ, cũng không mang theo nỗi hận thù người thì hành tung lại bị lộ, đột nhiên Mạc Tương Đằng xuất hiện đúng là khiến anh trở tay không kịp.

Binh quý thần tốc*, Mạc Tương Đằng sẽ lập tức xông tới, chắc chắn không để cho anh có thời gian gọi cứu binh, Dịch Tân hiểu anh không còn nỗi hận thù nữa.

*Binh quý thần tốc: Hành động phải nắm chắc thời cơ, không được chậm trễ. - *『』 Tự anh em『』 *

Phòng trà ở tầng hai, còn dưới lầu đã bị vây kín, trong ngoài đều là người của nhà họ Mạc, Dịch Tân nhìn tình hình bên ngoài cửa sổ một lượt, quyết đoán quay đầu về phía người đàn ông trong phòng, dứt khoát ra lệnh: “Lát nữa, sau khi tôi rời khỏi đây, Mạc Tương Đằng chắc chắn sẽ lục soát chỗ này, cậu dùng tốc độ nhanh nhất có thể thừa lúc tình hình hỗn loạn nhảy qua cửa sổ sang nhà bên cạnh.”

“Tân thiếu!” Người đàn ông kia tên Hạ Thương lên tiếng, vẫn còn ý muốn ngăn cản.

Dịch Tân không thay đổi sắc mặt, lạnh nhạt nói: “Cậu chỉ cần nhớ cho kỹ, đừng để cho kế hoạch suốt hai mươi năm của tôi bị hủy hoại trong

chõc lát, nhữn̄g cái khác, cậu không c`ần quan tâm.”

Ngay lập tức Hạ Thương không nói gì nữa, trên mặt ngoài vẻ lo lắng thì còn có sự kính sợ, cuối cùng cũng gật đ`ầu: “Vâng.”

Dịch Tân thoảng nhìn v`ề phía cửa sổ, vừa muốn hành động thì bỗng nhiên Hạ Thương lại đưa tay ra ngăn anh lại, lắc đ`ầu với anh: “Tân thiếu, đi từ chỗ này rất nguy hiểm.”

Dịch Tân lạnh nhạt nói: “Đúng là ngoài cửa sổ hỏa lực không ít, nhưng Mạc Tương Đằng cũng sẽ nghĩ như cậu, đoán rằng tôi không dám nhảy từ cửa sổ, cho nên kỳ thật chắc chắn sẽ không chuẩn bị kỹ càng như ngoài cửa. Mạc Tương Đằng nghĩ tôi sẽ ở cửa chờ anh ta vào để kéo dài thời gian, nhưng cũng giống như tôi sẽ không chờ cho anh ta một con đường sống, anh ta sẽ không để cho tôi kéo dài thời gian. Cho nên, nếu như ra khỏi cửa, tôi nhất định sẽ phải chết.”

Khuôn mặt lạnh của Hạ Thương thoảng sững sot, nhìn mây cái v`ề phía ngoài cửa sổ, mấp máy môi nhưng lại không nói được từ nào.

Ra khỏi cửa nhất định phải chết, nhảy từ cửa sổ, thật ra cũng là một ván cược cùu tử nhất sinh**.

**Cùu tử nhất sinh: chín đường chết chỉ có một cơ hội sống sót

truy`en đ`oc Quy`en tại đe |ê Quý Đôn

Phía dưới có nhiều người c`ầm vũ khí chờ sẵn như vậy, lúc này mà nhảy xuống thì có khác nào một cái bia sống.

Bỗng nhiên Hạ Thương quay v`ề phía Dịch Tân mà quỳ xuống, tuy v`ề mặt lạnh nhạt, nhưng thân hình cao lớn quỳ xuống lại rất dùng lực khiến mặt đất cũng khẽ chấn động: “Xin Tân thiếu bảo trọng!”

Dịch Tân nhìn anh ta một cái, lạnh nhạt nói: “Đứng lên, nghe chỉ thị của tôi, không được hỏng việc.”

Hạ Thương nghe vậy lập tức đứng dậy.

Ngoài cửa, Mạc Tương Đằng một thân tây trang màu xám, dấn theo người đã đi lên cầu thang. Giày da dẫm lên thảm trải sàn, trên mặt là nụ cười âm ngoan hung dữ***.

***Âm ngoan hung dữ: Âm hiểm độc ác, hung dữ.

Mắt thấy hai bên đã khống chế được người nhà họ Dịch, khinh thường “Xùy” một tiếng, lập tức đi về phía căn phòng Dịch Tân đang có mặt.

Trong phòng Dịch Tân nghe tiếng bước chân, tính toán thời gian vừa khớp, nhìn về phía Hạ Chiếm, sau đó thận trọng gật đầu một cái, Dịch Tân che bình phong phía trước dùng lực quăng ra ngoài cửa sổ.

Đó vốn là đột trang trí để trong phòng trà, khi gấp lại thì vừa vặn bằng chiêu cao một người.

Quả nhiên, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng súng vang lên không ngót.

Bên này động tác của Dịch Tân cũng không chậm trễ, tay chống lên bệ cửa sổ, thân thể lập tức lấy đà nhảy xuống, nhắm ngay bờ tường bao nhô ra bên ngoài, mượn lực giẫm lên, nhanh chóng nhảy qua.

Người bao vây dưới lầu phát hiện ra thứ rơi xuống đất là bình phong, nhanh chóng nhìn quanh, phát hiện đi đâu gì đó không đúng, cùng lúc này, trên trời lại bỗng nhiên có vô số bóng đen, mọi người hoảng loạn, cũng không biết đó là cái thứ gì mà nhanh nhao giờ súng lên nhắm bắn, chỉ là quá nhanh, quá loạn, nhất thời sợ hãi nên ngược lại mất đi độ chính xác.

Trong không gian, tiếng súng không ngừng vang lên dùn dùn đồng, nghe rất kinh người, lại không nhắm trúng được cái gì.

Bên kia Dịch Tân đã thừa dịp hỗn loạn nhảy xuống đất.

Ban đầu cũng có một hai người giật mình quay lại, có điệu động tác không đủ nhanh, còn chưa kịp phản ứng đã bị súng của Dịch Tân bắn trúng.

Vì vậy Dịch Tân nhanh chóng vừa phá vỡ vòng vây, vội vàng trốn khỏi hiện trường.

Rốt cuộc những kẻ bao vây cũng phản ứng kịp, lại nhìn kỹ trên mặt đất, những bóng đen vừa rơi xuống đang nằm trên mặt đất, tất cả đều là nệm dùng trong phòng trà, nhất thời hoảng hốt, nghĩ đến hậu quả nếu để cho Dịch Tân chạy thoát, càng giận dữ, nhao nhao truy đuổi theo hướng Dịch Tân chạy trốn.

Không còn người trấn giữ, cho nên ở phòng trà trên tầng hai có một bóng người thuận lợi nhảy ra ngoài cửa sổ, vào động tác nhẹ nhàng lưu loát đã có thể xoay người lẩn sang tòa nhà bên cạnh.

Đúng như Dịch Tân dự đoán, Hạ Thương vừa mới rời khỏi, Mạc Tương Đằng đã một bước đã tung cửa, nhìn thấy trong phòng không một bóng người, nháy mắt gương mặt phẫn nộ dữ tợn.

Bước nhanh đến bên cửa sổ, khi nhìn thấy cục diện dưới lầu thì hận đến nỗi răngh nghiến lợi.

“Dịch Tân!”

“Âm!”

Tiếng tủy tinh bị vật nặng đập trúng, vang lên âm thanh vỡ vụn.

Tay Mạc Tương Đằng nắm chặt thành nắm đấm, nổi hết cả gân xanh, sự hận thù khiến cả người anh ta phát run.

Còn Dịch Tân một đường vội vã chạy trốn, dọc theo lối tắt nhỏ cạnh cửa sau phòng trà, qua mấy khúc queo, nhảy qua bờ tường, thành công trốn thoát, bỏ xa nơi súng đạn hỗn loạn kia lại phía sau.

Có đi đâu, dù sao cũng là mục tiêu của bao nhiêu người, bất cẩn một chút ném trúng đạn, cánh tay trái đau buốt, chất lỏng ẩm ướt dính dính đã thấm ra ngoài ống tay áo.

Mau mắn chở rẽ trước mặt là đường cái.

Tuy giờ này đã là nửa đêm, nhưng trên đường cái dòng xe cộ vẫn qua lại như nêm không ngừng nghỉ.

Dịch Tân liếc nhìn cánh tay trái, đang muốn lách qua dòng xe đi về phía con phố đối diện.

“Kết!”

Cùng với tiếng dừng xe là chiếc xe có rèm che đỗ lại trước mặt anh, ghế trước lập tức mở ra.

“Lên xe!”

Dịch Tân liếc nhìn người đàn ông trên xe, không chút do dự đi lên.

Cửa xe đóng lại, ngay sau đó vang lên hai tiếng bang bang liên tiếp, là tiếng đạn bắn trúng vào thân xe. Có điều bây giờ chiếc xe đã như mũi tên rời cung đi xa rã.

“Đi đâu?”

Phía sau tay lái, người đàn ông vừa mới cứu Dịch Tân chính là Dịch Phong Nghiêu, lúc này anh ta nhìn cánh tay trái của Dịch Tân, lên tiếng hỏi.

“Bệnh viện, tìm Phong Dương.”

Dịch Phong Nghiêu hơi kinh ngạc, lại đưa mắt nhìn Dịch Tân một cái hỏi: “Không quay về à?”

Dịch Tân nhắm mắt lại: “Vết thương đớ đã rã vỡ”

Bây giờ người anh chật vật toàn máu, không thể để cho cô thấy được.

Dịch Phong Nghiêu cũng không níu lời, chuyển hướng tay lái, đi về phía bệnh viện.

Dịch Tân lại mở mắt ra hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 269: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vậy (11)

Edit & Beta: TranGemy

Trước đó, Dịch Tân đã sớm nhận được tin báo, Mạc Tương Đằng đã xuất hiện ở thành phố B, Mạc Tương Đằng tìm đến đây nhất định là muốn báo thù, Dịch Tân biết, chỉ là... Đã quá sơ suất, trong lúc anh tính kế người ta, lại khinh thường đối phương, để cho người ta tính kế lại.

Đúng ngày có hẹn với một người không thể bị bại lộ, cũng không mang theo nỗi ám ảnh người thì hành tung lại bị lộ, đột nhiên Mạc Tương Đằng xuất hiện đúng là khiến anh trở tay không kịp.

Binh quý thẫn tốc*, Mạc Tương Đằng sẽ lập tức xông tới, chắc chắn không để cho anh có thời gian gọi cứu binh, Dịch Tân hiểu anh không còn nỗi ám ảnh nữa.

*Binh quý thẫn tốc: Hành động phải nắm chắc thời cơ, không được chậm trễ. - ☙ II T Janet ☙ II ☙

Phòng trà ở tầng hai, còn dưới lầu đã bị vây kín, trong ngoài đều là người của nhà họ Mạc, Dịch Tân nhìn tình hình bên ngoài cửa sổ một lượt, quyết đoán quay đầu về phía người đàn ông trong phòng, dứt khoát ra lệnh: “Lát nữa, sau khi tôi rời khỏi đây, Mạc Tương Đằng chắc chắn sẽ lục soát chỗ này, cậu dùng tốc độ nhanh nhất có thể thừa lúc tình hình hỗn loạn nhảy qua cửa sổ sang nhà bên cạnh.”

“Tân thiếu!” Người đàn ông kia tên Hạ Thương lên tiếng, vẫn còn ý muốn ngăn cản.

Dịch Tân không thay đổi sắc mặt, lạnh nhạt nói: “Cậu chỉ cần nhớ kỹ, đừng để cho kế hoạch suốt hai mươi năm của tôi bị hủy hoại trong chốc lát, những cái khác, cậu không cần quan tâm.”

Ngay lập tức Hạ Thương không nói gì nữa, trên mặt ngoài vẻ lo lắng thì còn có sự kính sợ, cuối cùng cũng gật đầu: “Vâng.”

Dịch Tân thoáng nhìn về phía cửa sổ, vừa muốn hành động thì bỗng nhiên Hạ Thương lại đưa tay ra ngăn anh lại, lắc đầu với anh: “Tân thiếu, đi từ chỗ này rất nguy hiểm.”

Dịch Tân lạnh nhạt nói: “Đúng là ngoài cửa sổ hỏa lực không ít, nhưng Mạc Tương Đằng cũng sẽ nghĩ như cậu, đoán rằng tôi không dám nhảy từ cửa sổ, cho nên kỳ thật chắc chắn sẽ không chuẩn bị kỹ càng như ngoài cửa. Mạc Tương Đằng nghĩ tôi sẽ ở cửa chờ anh ta vào để kéo dài thời gian, nhưng cũng giống như tôi sẽ không chờ cho anh ta một con đường sống, anh ta sẽ không để cho tôi kéo dài thời gian. Cho nên, nếu như ra khỏi cửa, tôi

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 270: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vậy (12)

Edit & Beta: TranGemy

“Sao cậu lại ở đây?”

Dịch Phong Nghiêng nghe thế thì sắc mặt khẽ cứng lại, mặc dù chỉ thoáng qua rã biến mất nhưng vẫn bị Dịch Tân nhận ra.

“Tôi có việc ở gần đây, vừa lúc đi ngang qua.”

Dịch Tân khẽ nheo mắt nhìn góc mặt nghiêng của anh ta, không lên tiếng đáp lại.

Điện thoại di động reo lên, Dịch Tân nhìn tên người gọi tới, Nguyên Thâm.

Bên kia lén tiếng “Tân thiếp”, giọng nói gấp gáp, chắc hẳn đã đến hiện trường lại không thấy anh, đoán được anh đã chạy trốn, muốn đến tiếp ứng.

Dịch Tân bình thản nói: “Tôi không sao, đến bệnh viện gấp tôi.”

Bên này, Nguyên Thâm vừa dẫn theo người đến lại phát hiện cả Mạc Tương Đằng và Dịch Tân đều không có ở đây, anh ta nhìn hiện trường hỗn loạn, lại nghe nói đến bệnh viện... Cảm thấy không ổn, ngập ngừng: “Tân thiếp...”

Một mặt lo lắng tình hình của anh, một mặt lại do dự, bây giờ đến bệnh viện ngộ nhỡ lại gặp phục kích...

“Được r āi, tôi tự có sắp xếp.” Dịch Tân có vẻ không kiên nhẫn, nói xong đã muốn cúp điện thoại.

Nguyên Thâm cuống lên buột miệng: “Thiếu phu nhân biết r āi.”

Dịch Tân nghe thấy thế, ngón tay dừng lại, đôi mắt đen sâu thẳm nheo lại, giọng nói hơi cao lên, hết sức nguy hiểm: “Cậu nói cái gì?”

Nguyên Thâm hơi im lặng, cuối cùng đành thành thật trả lời: “Không lâu sau khi anh thông báo cho tôi thì thiếu phu nhân cũng gọi điện tới, hỏi tôi anh ở đâu...”

“Cho nên cậu li ēn nói cho cô ấy biết?” Đột nhiên giọng Dịch Tân trở nên âm trầm, người hiểu rõ anh nhất định sẽ nhận ra, đó là đi ēm báo anh đang tức giận. ♫ II T й an G e m Y II ♫

Nguyên Thâm nắm chặt nắm đấm, sống lưng cũng bắt đ āu toát m ᄂhôi lạnh: “Thật xin lỗi. Bởi vì thiếu phu nhân nếu như chúng tôi nói cho cô ấy biết thì cô ấy sẽ không n h āu chuyện nữa, nhưng nếu không thì cô ấy có làm gì cũng đừng có cản. Cô ấy rất gấp gáp, tôi lại đang bận chạy tới chỗ anh, nên mới nói với cô ấy.”

Dịch Tân nghe xong đã nắm chặt nắm đấm, tức giận cúp điện thoại.

Lạnh lùng nhìn về phía người đàn ông vẫn đang thể hiện ra dáng vẻ nghiêm túc lái xe, cười lạnh: “Tân Hoành tìm cậu?”

Nhất thời tim Dịch Phong Nghiêu cũng run lên, không khỏi oán giận trong lòng, người đàn ông này thật là nhạy cảm! Rõ ràng đã nói là Tân Hoành, thế mà nháy mắt anh đã có thể liên tưởng đến Dịch Phong Nghiêu anh r āi!

Cẩn thận xoa xoa m ᄂhôi lạnh trên trán, Dịch Phong Nghiêu gượng gạo cười ha ha.

Mặc dù Dịch Phong Nghiêu không nói gì, nhưng Dịch Tân là người lợi hại đến thế nào, vừa nhìn thấy phản ứng này của anh ta là trong lòng đã

hiểu, lạnh giọng ra lệnh: “Trở về nhà họ Dịch!”

Dịch Phong Nghiêng nhường mày nhìn về phía trước, cố nén lòng để không bị ảnh hưởng bởi trận gió lạnh bên cạnh mà đưa ra kiến nghị: “Phía trước là bệnh viện rã, nơi này là địa bàn của Phong Dương, sẽ không có vấn đề gì đâu, không bằng anh xử lý vết thương một chút rã lát nữa trở về?”

“Trở về”

Anh lạnh giọng ra lệnh, giọng nói trầm thấp lạnh thấu xương.

Dịch Phong Nghiêng chịu không nổi loại khí áp này, quả quyết đánh tay lái chuyển hướng một vòng, anh ta đã bị khuất phục.

Dịch Tân nhắm hai mắt lại, lòng thầm nghĩ, nếu như cô đã biết thì nhất định cô vẫn đang chờ anh, còn đang vô cùng lo lắng nữa. Cô không dám gọi điện thoại cho anh là vì sợ làm hỏng chuyện của anh, cũng biết có hỏi anh cũng không nói thật cho nên bây giờ chắc chắn cô đang nắm chặt tay, sắc mặt tái nhợt ngã lặng im chờ anh. Thêm một giây không nhìn thấy anh là thêm một giây cô sống trong lo lắng sợ hãi.

Dịch Tân khẽ thở dài, anh không biết rằng hóa ra anh không giấu được, vẫn là cô quá nhạy cảm nên mới phát hiện ra.

Dịch Phong Nghiêng ở một bên cẩn thận liếc nhìn người đàn ông lặng im không nói gì bên cạnh, cũng không tỏa ra khí lạnh nữa, bởi vì thấy anh quá khác thường, ngược lại Dịch Phong Nghiêng lại không thể hiểu được tâm tư của anh, trong lòng hoang mang, không nhịn được mới lên tiếng giải thích:

“Thật ra thì anh nên cảm ơn Tân Hoành, tôi có việc ở gần đây, cái này là chuyện cơ mật đấy. Anh xem, cùng là làm trợ lý cho tôi mấy ngày, đến Nguyên Thâm còn không biết, thế mà cô ấy lại phát hiện ra. 她忽然意识到黎黎刚才在她面前露出了破绽，她又想起黎黎之前对她说的话，黎黎... 她...”

Dịch Phong Nghiêu nói xong, Dịch Tân lại chẳng có một chút phản ứng nào, hại anh ta càng nói càng thấy lo lắng, càng nói lại càng không mạch lạc.

Rõ ràng anh ta là ân nhân cứu mạng của người ta, thế mà giờ... Thế nào lại run run rẩy rẩy như kẻ thù giết cha không bằng?

Không, không đúng, nếu như anh ta thật sự giết cha Dịch Tân, vậy thì lại càng là ân nhân mới đúng!

Dịch Phong Nghiêu nghĩ đến đây thì trong lòng càng cảm thấy bất bình, cho dù là nhìn từ góc độ nào đi nữa, Dịch Tân cũng không thể trưng vẻ mặt âm dương quái khí kia với anh ta được.

Dịch Phong Nghiêu thầm than trong lòng. Tân Hoành, tôi phải vô cùng nể mặt cô mới có thể nửa đêm không đi ngủ, lại còn chạy đến đây cứu cái tên đàn ông không có chút nhân tính nào thế này.

Chính xác là như vậy, lúc Tân Hoành gọi điện cho Dịch Phong Nghiêu thì anh ta đang ôm gối ngủ rất vui vẻ, bị chuông điện thoại đánh thức mới mò điện thoại ra nhìn thấy tên Tân Hoành, mới hơn nửa đêm, lại càng thêm vui vẻ mà đoán vợ chồng hai người xảy ra chuyện rã, anh ta còn có thể thuận tiện hả hê một trận sau đó còn có thể bỏ đá xuống giếng nữa, không ngờ cô lại rất dũng dạc sai bảo anh ta.

“Dịch Phong Nghiêu, bây giờ anh xuống lầu ngay lập tức, đi tới một quán trà, từ nhà anh đi chừng 500m thì quẹo trái, lái xe thêm khoảng 3 phút là tới.”

Hơn nửa đêm, Dịch Phong Nghiêu bị giọng nói nghiêm túc gấp gáp của Tân Hoành làm cho sững sốt, còn chưa kịp phản ứng lại nghe thấy Tân Hoành bổ sung thêm một câu: “Dịch Tân ở nơi đó, đừng để cho anh ấy xảy ra chuyện.”

Thoáng chốc, đài óc Dịch Phong Nghiêu như bị khống chế, cứ thế mà ba bước thành một lao xuống lầu lấy xe...

Anh ta lái xe với tốc độ nhanh nhất tới đó thì vừa kịp lúc tiếp ứng Dịch Tân.

Dịch Phong Nghiêу cũng không biết có nên thay Dịch Tân mà cảm khái rằng đây là do anh tốt số,... Anh tốt số thật mà!

Địa chỉ của Dịch Phong Nghiêу hoàn toàn bí mật, trước tối hôm nay anh ta có thể khẳng định cả thành phố B này, ngoại trừ Serena và chính anh ta, tuyệt đối không có người thứ ba biết được. Dĩ nhiên, trước đây không lâu, Tân Hoành nói với anh ta là cô cũng đã biết, anh ta còn cho rằng đó là vì Tân Hoành làm trợ lý miễn phí cho anh ta hơn một tháng mới biết được...

Nhưng cho dù có biết đi chăng nữa thì bình thường anh ta cũng rất ít khi ở nhà.

Thường thì đi chơi đêm quá muộn, hoặc là đi cùng người đẹp nào đó, anh ta sẽ trực tiếp ở lại khách sạn, đây cũng là lý do tại sao người bên ngoài vẫn cho rằng anh ta sống trong khách sạn...

Dịch Phong Nghiêу nghĩ đến hai cái xác suất siêu nhỏ này, thế mà lại bị Dịch Tân... bị vợ anh nhầm trúng, Dịch Phong Nghiêу không biết nên nói lời này ra như thế nào nữa.

Là Dịch Tân tốt số, cưới được người vợ tốt, cho nên mới không phải chết sớm? Hay là nói Dịch Tân sinh ra đã tốt số, cho nên hôm nay mới không đoán mệnh?

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 271: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vậy (13)

Edit & Beta: TranGemy

“Dừng xe!”

Người nào đó đang nỗi trận khí lạnh phun ra hai chữ, Dịch Phong Nghiêu bị dọa sợ lập tức động chân, theo bản năng mà dừng xe lại, cũng không thèm quan tâm xem đang ở chỗ nào.

Chờ đến khi thấy rõ tình hình thì Dịch Phong Nghiêu sững sờ, không hiểu đại thiếu gia này bị cái gì nhập nữa, đang muốn nói chuyện thì quay đầu lại phát hiện ra người bên cạnh đã mở cửa xuống xe.

Dịch Phong Nghiêu ở trên xe nhìn thấy Dịch Tân bước nhanh về phía cửa chính biệt thự.

Lúc này đã quá nửa đêm, trời tối om, ánh đèn chiếu xuống, Dịch Phong Nghiêu chỉ thấy bên cạnh cửa chính như có cái bóng mờ mờ, đang không hiểu Dịch Tân muốn làm gì đã thấy người đàn ông kia ngã xổm xuống cạnh cái bóng kia.

“Chờ anh bao lâu rày?”

Dịch Tân nhìn người trước mặt cuộn tròn thành một cục, khàn giọng hỏi.

Thứ này nghe thấy giọng anh thì khẽ run lên, lúc này mới từ từ ngẩng đầu đang cúi gầm trên đầu gối lên, lộ ra khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, đúng là Tân Hoành với hai mắt đã hồng lên. Nhìn thấy trước mắt là khuôn

mặt người đàn ông mình vẫn tâm niệm niêm, cô đột nhiên nhởm dậy, níu chặt lấy cổ anh, vội vã dính chặt vào ngực anh.

Sau đó mới không kìm được mà ô ô khóc lên thành tiếng.

Dịch Tân giờ tay ôm chặt thân thể cô, không nói lời nào, chỉ để cho nước mắt cô dài dài thấm ướt áo sơ mi của anh.

Thút thít khóc không biết bao lâu, cuối cùng cô mới có thể nói ra được mấy lời, còn mang theo tiếng khóc thê lương nức nở, cô nằm trong ngực anh lén án: “Dịch Tân, sao giờ này anh mới trở về, em chờ anh lâu lắm rồi!”

Một khắc kia, trái tim như thể bị cái gì đâm cho một cái đau nhói, đau đớn lại bất lực, anh nhè nhẹ vỗ vỗ lưng cô, khàn giọng dỗ dành an ủi: “Lỗi của anh, anh có lỗi với Tân Hoành của anh, để cho em chờ anh lâu như vậy.”

Anh nói xong, lại thấy cô lập tức khóc lớn tiếng hơn. Ôm chặt lấy anh, khóc đến nghiêng trời nghiêng đất, không còn e dè gì nữa.

Dịch Phong Nghiêu ngồi trên xe nhìn về phía góc cửa chính biệt thự, Dịch Tân đưa lưng về phía anh ta. Ánh sáng hơi tối, Lê Quý Đôn có điệu người đàn ông vốn dĩ lãnh khốc kia, lúc này rõ ràng cả người lại tràn đầy hơi thở dịu dàng ấm áp, là một người mà cả Dịch Phong Nghiêu hay bất kỳ ai khác đều chưa bao giờ thấy qua.

Dịch Tân chắn tạm nhìn của anh ta, Dịch Phong Nghiêu không thấy rõ Dịch Tân đang ôm cái gì, chỉ là nghe tiếng khóc này vô cùng sợ hại, kinh hoảng lại đau lòng như thế, còn thấy Dịch Tân chỉ kiên nhẫn ôm người kia dỗ dành người kia nín khóc, đại khái anh ta cũng hiểu ra là ai rồi.

Đến lúc Phong Dương chạy tới xử lý vết thương cho Dịch Tân thì cuối cùng Tân Hoành mới an tĩnh lại, đôi mắt sưng đỏ, nhìn chằm chằm cánh tay bị thương của Dịch Tân không nói một câu.

Không khí vốn dĩ đã nặng nề, lúc này ở trước mặt Tân Hoành, Phong Dương lại càng không dám nói, cũng không dám hỏi thêm gì, chỉ có động tác nhanh nhẹn gấp viên đạn ra, sau đó thuần thục băng bó cẩn thận. Chỉ là lúc gấp đài đạn bỏ vào đĩa sứ bên cạnh thì Phong Dương liếc mắt nhìn qua, tinh mắt thấy thân thể Tân Hoành vốn đang cứng đờ bắt đài run lên lẩy bẩy.

Thầm than một tiếng trong lòng, Phong Dương không kìm được mà cảm khái, thật đúng là đen đủi.

Dịch Tân rất ít khi bị thương, thế mà chẳng hiểu sao mỗi lần bị thương đài bị Tân Hoành nhìn thấy. Mà cái đáng vể này của Tân Hoành cứ như là bị dọa sợ đến chết ngay được răi.

Dịch Tân còn chưa làm sao, Tân Hoành đã bị dọa cho hồn vía lên mây, cái bộ dạng đau lòng không nói lên lời này của cô, như thể cô đang vô cùng ủy khuất và sợ hãi, lực sát thương thế này không biết còn mạnh mẽ hơn mấy viên đạn kia bao nhiêu lần nữa, chỉ sợ là Dịch Tân đang khó chịu còn hơn là chết đi. Hai người này, cũng không biết là ai nợ ai nữa.

Không khí ngưng trệ, không có ai nói chuyện, dù là Dịch Tân, Tân Hoành, hay là Phong Dương, còn có Dịch Phong Nghiêu đứng một bên nữa. Người phá tan bâi không khí làm người ta nghẹt thở này là Nguyên Thâm vừa bước từ ngoài vào.

Một thân lệ khí bước vào: “Tân thiếu.”

Lúc này, Phong Dương cũng vừa xong bước băng bó cuối cùng, Dịch Tân nhàn nhạt liếc qua Nguyên Thâm, hờ hững nói: “Đưa Phong thiếu và Nghiêu thiếu trở về”

Nguyên Thâm đang bước nhanh về phía Dịch Tân thì đột nhiên dừng lại, ngăn người, đợi đến khi phản ứng lại thì trên mặt đã đỏ lên, truyện đột Quyền tại đê lê Quý Đôn gắt gao nhìn cánh tay băng trắng của anh, muốn nói lại thôi: “Tân thiếu.”

Dịch Tân lạnh lùng liếc anh ta một cái, lặp lại một lần nữa: “Đưa Phong Thiếu và Nghiêu thiếu vè Tôi muốn nghỉ ngơi, có chuyện gì tôi sẽ thông báo với cậu sau.”

Nói xong đã vòng tay qua hông Tân Hoành đứng dậy, lại nhìn qua Phong Dương và Dịch Phong Nghiêu một cái, không nhistoric lời quay người lên lâu.

Tân Hoành ngoan ngoãn dựa sát vào anh, mặc cho anh ôm cô rời đi.

Nguyên Thâm đứng thẳng bất động tại chỗ, nhìn theo bóng lưng Dịch Tân, nắm chặt nắm tay, cuối cùng xoay người nhìn Phong Dương và Dịch Phong Nghiêu: “Hai vị thiếu gia, mời.”

Phong Dương nhìn anh ta một cái, gật đầu, cất bước rời đi.

Dịch Phong Nghiêu lại nhìn anh ta cười với ý tứ sâu xa.

Dịch Tân bị thương, trong lòng Nguyên Thâm đã hết sức nặng nề, hơn nữa lại phải đối mặt với Dịch Phong Nghiêu anh ta căm hận, lúc này mới hung dữ gòm gòm nhìn lại, như thể sẽ lập tức ra tay.

Dịch Phong Nghiêu liếc nhìn nắm tay đã nổi giận xanh của Nguyên Thâm, lại không lạnh không nóng buông một câu: “Tân thiếu nhà cậu bảo cậu đưa tôi vènhà kia.”

Nhắc đến Dịch Tân, Nguyên Thâm như là ngọn lửa vừa cháy lên lại bị tạt cho một chậu nước lạnh, vốn là đang tức giận khó kìm được đã lập tức bị dập tắt, nắm chặt tay nhưng cuối cùng cũng bình tĩnh lại, giơ tay nghiêng người làm dáng mời, để cho Dịch Phong Nghiêu đi trước.

Ra khỏi cửa chính, lại thấy Phong Dương đã tự lái xe rời khỏi.

Dịch Phong Nghiêu nhìn theo bóng chiếc Lamborghini đang khuất dần trong bóng đêm, lại sâu sắc nhìn Nguyên Thâm cười cười: “Chúng tôi không cần cậu đưa vè ý tứ của Dịch Tân chỉ là cậu không nên đi quá rày anh ta.”

Nguyên Thâm lạnh lùng nhìn Dịch Phong Nghiêu.

Dịch Phong Nghiêu vỗ vai anh ta, lời nói vô cùng thầm thía: “Tin tôi đi, lúc này Tân thiếu nhà cậu đang rất vội, nếu như cậu không muốn tìm chết thì nhanh chóng thức thời mà tránh đi, không nên quấy rầy anh ta ân ái với vợ. Nếu không, lần này cậu có đi mời ai ngắm hoa cũng không cứu được đâu.”

Nói xong lại vô cùng đĩnh đạc đi qua người Nguyên Thâm, lên xe đi mất.

Để lại một mình Nguyên Thâm đứng tại chỗ, bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn ánh đèn sáng trên tầng hai.

Dịch Tân đưa Tân Hoành về phòng, nháy mắt sau khi cửa phòng đóng lại, Tân Hoành đã xoay người, vội vàng chủ động hôn lên môi Dịch Tân. Núi chặt lấy cổ anh, gấp gáp hôn lên đôi môi lành lạnh của anh, khẽ run rẩy.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 272: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vậy (14)

Edit & Beta: TranGemy

Thân thể người trong ngực khẽ run rẩy, cánh tay anh không khỏi tăng thêm lực ép chặt cô như muốn khám cô vào cơ thể mình.

Cô gáp gáp hôn anh, nghĩ đến việc anh đã trở về với cô, nụ hôn lại càng thêm kịch liệt, không lâu sau đã bắt đầu hỗn loạn.

Hai người ngã xuống giường, cô nằm trên người anh, hôn lên cổ anh, nước mắt chảy xuống từng dòng từng dòng không dừng lại được.

Chất lỏng nóng ấm nhỏ xuống cổ khiến cơ thể anh cứng ngắc, ôm lấy cô, môi dời khỏi cắn cổ ấm áp của cô, thở dài: “Đừng khóc.”

Đừng khóc... Đó chính là lời nói dễ khiến người ta rời lè nhất trên đời này.

Vì vậy nước mắt cô càng rơi mau hơn, thậm chí cơ thể cũng bắt đầu run lên theo từng tiếng nức nở.

Anh muốn kéo cô ra để lau nước mắt cho cô, nhưng cô lại một mực ôm chặt lấy cổ anh không chịu buông.

Anh bất đắc dĩ, dở khóc dở cười vì cô giống như đứa trẻ cố chấp ôm chặt lấy món đồ chơi của mình, nhất định không chịu buông, càng ôm càng chặt.

Sức lực lớn như vậy, nếu như cô không phải là Tân Hoành, anh nhất định sẽ nghĩ là mình đang bị ám sát.

Có đi ài, bây giờ anh cũng không có cách nào khác, giọng nói tràn đầy sự dung túng cưng chi ài dành cho cô: “Em ôm anh chặt quá, làm sao anh hôn em được đây.”

Thân thể cô cứng ngắc, sau đó lại cố chấp vùi đài vào cổ anh, rõ ràng muốn thể hiện ra dáng vẻ: “Em không buông.”

Anh bật cười, vuốt vẻ lưỡng cô nhè nhẹ: “Anh không sao, thật đấy.”

Ở trên người anh, cô chỉ một mực lắc đài kịch liệt, bày tỏ sự kháng nghị.

Anh cười nhẹ, hôn lên vành tai cô, còn cố ý thổi vào lỗ tai: “Lắc đài là có ý gì?”

Đúng như ý anh, cô bị anh trêu chọc nên cả người run lên, vòng tay quanh cổ anh cũng buông lỏng mấy phần, chỉ còn có thể vô lực khoác trên vai anh.

Nhưng cô vừa buông lỏng, anh lại ghì chặt cánh tay cô lại, vì vậy, thân thể hai người vẫn kẽ sát nhau, vẫn ở tư thế hết sức thân mật.

Cả người cô mềm nhũn, giọng bu ân thiu nói: truyện độc Quyền tại đê lê Quý Đôn “Lắc đài ý là em mới không thèm tin lời anh nói ấy.”

Anh nghe thế lại thấy căng thẳng.

Giọng nói mềm mại của cô mang theo cău giận, lại tiếp tục lên án: “Dịch Tân, lúc nào anh cũng nói dối em, em không muốn tin tưởng anh thêm nữa.”

Anh ngoan ngoãn ng ă nghe r ă hết sức thành ý nhận tội: “Vâng, đúng thế.”

Tự nhiên anh dễ nói chuyện thế này khiến cô không thích ứng được, u oán trách: “Thái độ nhận sai, chính là kiên quyết không thay đổi có đúng không?”

Anh nghe thế chỉ biết bất đắc dĩ than: “Tân Hoành, có phải em không nhớ rõ không? Trước kia chúng ta đã giao hẹn r āi, anh có nói dối thì em cũng phải giả vờ như không biết. Ngoan nào.”

Cô vùi mặt vào cổ anh, hù hù: “Không giả vờ được.”

Anh khẽ mỉm cười: “Giả vờ không biết, ngoan ngoãn đi ngủ, khi tỉnh lại là anh đã v ēr āi, sao lại lãng phí thời giờ nước mắt như vậy chứ? Nhìn xem, sưng hết cả hai mắt r āi, cũng không thèm sợ anh sẽ ghét bỏ em à!”

“Dịch Tân.”

Anh vuốt tóc T s anG e m¥ cô, nhẹ giọng đáp: “Hả?”

“Nếu như anh ghét em... Em... Em sẽ khóc cho mắt sưng hơn nữa.”

“Ừ, anh biết.”

“Thế mà anh cũng không đau lòng à?”

Bàn tay đang vuốt tóc cô ngừng lại, cuối cùng cũng chịu thua, thở dài một cái.

Cô gái trước mặt này, cô không nghe lời, anh sẽ đau lòng, cô nghe lời, anh sẽ càng đau lòng hơn. Cô, quả nhiên là khắc tinh đời này của anh.

Nếu đã trốn không được thì anh chỉ có thể thừa nhận: “Ừ, đau lòng.”

“Cho nên không được ghét bỏ em.”

“Được.”

“Cũng không được bắt em coi như không biết... Giả vờ không có được.”

Anh hơi im lặng, ánh mắt sáng ngời đáp ứng: “Được.”

“Dịch Tân.”

“Ồi?”

“Không cần giấu em, em không sợ. Cho dù có sợ, cũng chỉ có thể là vì không biết.”

Cả người anh căng thẳng, trái tim cũng nóng lên, không khỏi bật thốt thành lời: “Được.”

Cô ghé vào bên tai anh bật cười: “Anh nói đây nhé?”

Cô không nhìn thấy nét mặt dịu dàng trìu mến lúc này của anh, còn cả ánh mắt sáng ngời như sao. Nếu cô nhìn được, chắc chắn cô sẽ không cần nói thêm gì nữa, vì tất cả đã quá rõ ràng rã.

Bởi vẻ mặt anh đã chứng minh hết tất cả. Giống như một loại cam kết, lúc này, cho dù cô muốn cái gì, chỉ cần cô nói ra, anh có thể không chớp mắt mà dâng tất cả lên cho cô.

“Ừ, anh nói.” Anh xác định lại lần nữa.

Cô cũng chỉ là vì không đành lòng, ôm anh chặt chẽ hơn, thân thể không kìm được mà run run.

Cô vẫn chưa hoàn hồn, anh biết cô bị dọa sợ.

Anh muốn nhanh chóng bù đắp cho cô, cưng chi âu cô, yêu cô, cô nói gì anh cũng đồng ý, không muốn để cho cô phải sợ hãi như vậy, cũng là vì không muốn để cho tim mình phải đau như vậy.

Đúng là anh bị thương, nhưng so với vết thương trong tim thì lại không tính là gì.

Cô... đúng là có cách khống chế đau đớn của anh.

Anh lôi kéo người cô, muốn kéo cô ra nhưng cô vẫn không chịu.

Anh dở khóc dở cười: “Anh muốn đi tắm, em muốn tắm cùng anh à?”

Cả người cô cương cứng, rõ ràng là đang rối rắm.

Anh lại cố ý nhấn mạnh như muốn hù cô: “Vào tắm cùng với anh là không được chạy ra giữa chừng đâu, còn rất mệt mỏi nữa đây, em có xác định không?”

Cô nhụt chí, cuối cùng cũng dành bất đắc dĩ mà buông tay ra.

Anh nhìn dáng vẻ bối rối của cô, trong lòng lại vô cùng vui vẻ mà cười rõ tươi.

Cô nghe thấy tiếng cười trêu chọc của anh, đột nhiên lại túm chặt tay anh lẩn nữa.

“Anh ôm em đi tắm, không buông tay!”

Cô vùi đầu vào hõm cổ anh, hết sức ồn ào như tiểu bá vương.

Cuối cùng thì anh cũng không nói được lời nào, đến cười cũng không nổi nữa.

Cô bày ra dáng vẻ anh đứng mơ có thể làm gì được nữa, cho dù có muốn tắm hẳn hoi cũng không được.

Ôn định lại tinh thần, anh tính toán mà nhẹ nhàng dỗ dành cô: “Lát nữa anh lại để cho Tân Hoành của anh ôm ôm, bây giờ buông ra đã, có được không?”

Tân Hoành suy nghĩ một chút, gật đầu.

Mặt mày Dịch Tân dần ra, lại không biết rằng Tân Hoành đang nghĩ: “Lát nữa” không biết là lát của hôm nào, rõ ràng là định qua loa với cô đây mà!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 273: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vậy (15)

Edit & Beta: TranGemy

Dịch Tân tùy ý nói chuyện với cô, cố gắng dời sự chú ý của cô.

“Tân Hoành, sao em lại phát hiện ra anh không ở chỗ ông ngoại?”

Cô nghe thế thì ngã trong lòng anh lắc đàu: “Không có phát hiện.”

Anh hơi ngạc nhiên hỏi lại: “Không có phát hiện?”

Cô gật đàu hơi giễu cợt: “Anh nói dối giỏi như thế, em làm sao mà tìm ra sơ hở được? Đều là bởi vì lừa Nguyên Thâm quá dẽ.”

Dịch Tân nghe xong ánh mắt đã tối lại.

Nguyên Thâm, anh ta lại kéo chân sau anh lần nữa!

Tân Hoành không nhìn thấy vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi của anh, vẫn tiếp tục nói: “Anh không có sơ hở, nhưng tim em lại đập rất nhanh, liền nghĩ đến việc tìm Nguyên Thâm. Em nghĩ, nếu như anh xảy ra chuyện, anh nhất định sẽ báo cho Nguyên Thâm, anh ta chắc chắn sẽ biết được gì đó, nếu anh ta không biết thì chính là không có chuyện gì. Cho nên, em lấy điện thoại gọi cho anh ta rồi trực tiếp hỏi xem anh đang ở đâu. Quả nhiên, anh ta cứ ấp a ấp úng, em biết ngay là anh có chuyện rã.”

Cô nói đến đây thì dùng mặt cọ cọ vào anh, sợ hãi trong lòng cũng càng trở nên rõ rệt, trái tim như đang rơi xuống, chỉ có thể cố gắng không buông anh ra, chạm vào anh để cảm nhận được sự tồn tại này là thật.

Một khắc kia, khi cô biết anh đang gặp nguy hiểm, nhưng cô cách anh rất xa, cô không có một chút năng lực nào có thể giúp được anh, thậm chí còn không thể nhìn thấy anh. Vì sợ hãi mà cả người cô đều đau đớn, cảm giác như có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

Bây giờ, nghĩ tới việc anh còn có thể trở về bên cạnh cô, cô chỉ muốn cứ ôm anh như vậy, không bao giờ để cho anh đi đâu, không bao giờ để cho anh rời xa cô nữa, cô không muốn lại có thêm một lần trải qua cái cảm giác vô lực, chỉ có thể bất lực ở một nơi xa xôi nào đó mà đau lòng, sợ hãi, chỉ có thể không ngừng lo lắng, lại không thể nhìn thấy anh.

Anh cảm thấy tâm tình kích động của cô, chỉ lặng yên ôm chặt cô vào lòng, nhẹ nhè vỗ lên lưng để trấn an cô. Anh biết cô đã rất sợ hãi.

Đứng trên vị trí của cô mà suy nghĩ, **truyện độc Quyền** tại đe lê Quý Đôn nếu như hôm nay là cô gặp nguy hiểm, nhưng anh lại không thể ở bên cạnh cô...

Không, không phải, sự sợ hãi cô phải chịu đựng còn nhiều hơn những gì anh có thể nghĩ tới. Bởi vì, cô không phải là anh.

Anh có thể bắt cháp tất cả mà chạy đi tìm cô, bảo vệ cô, nhưng cô lại không thể, bởi cô sợ rằng nếu như cô bắt cháp tất cả mà chạy tới chỗ anh, lại chỉ có thể càng làm liên lụy đến anh. Vì vậy, cô không thể làm được bất cứ cái gì, ngoài việc chờ ở cửa nhà ra, cuộn tròn chính mình lại để chờ anh về, cô không thể làm được gì khác nữa.

Nghĩ đến khoảng thời gian cô phải trải qua một cách vô vọng, kinh hoàng và thống khổ kia, tim anh như bị xé ra làm nhiều mảnh.

Anh mỉm man hôn lên dài tai cô, muốn an ủi cô, nhưng nói ra ngoài cũng chỉ có hai chữ: “Đừng sợ.”

Nói ra rồi, anh cũng cảm thấy chính mình bất lực.

Trước kia, Dịch Tân chưa bao giờ nghĩ tới việc có một ngày, anh còn không thể an ủi được người phụ nữ của mình khi cô đang sợ hãi.

Nên anh chỉ có thể một lần lại một lần, dùng những từ không có chút tác dụng kia mà dỗ dành cô, lúc này đó là tất cả những gì anh có thể làm: “Ngoan, đừng sợ.”

Còn cô thì chỉ cọ cọ vào ngực anh.

Anh bất đắc dĩ cười khổ, trong tim toàn là cảm giác ấm áp như thể có thể tràn ra ngoài.

Bỗng anh nhớ tới một chuyện, * Lê Quý Đôn * cúi đầu hỏi cô: “Sao em biết Dịch Phong Nghiêu ở gần đó?”

Ngay đến anh còn không biết chuyện này. Trong khi anh còn phái Nguyên Thâm đến bên cạnh Dịch Phong Nghiêu hơn tuần nay rã.

So sánh với Tân Hoành mà nói... Dịch Tân không nhin được cảm khái, Nguyên Thâm đúng là quá thất bại.

Tân Hoành không nghĩ quá nhiều, sụt sịt nói: “Bởi vì Dịch Phong Nghiêu thích ăn đồ Pháp...”

“A..., cái này em cũng biết.”

Anh chợt nhẹ nhàng nói một câu cắt ngang lời cô... Hơn nữa giọng điệu còn cõi tình kéo dài ra, có chút ý tứ sâu xa.

Tân Hoành là ai chứ, phản ứng lại rất nhanh, ngay lập tức chuông báo động trong lòng đã vang lên, cuống quít giải thích: “Bởi vì em làm trợ lý cho anh ta mà, mỗi tháng có đủ loại hóa đơn gửi tới, Serena đã bảo em đi thanh toán. Cho nên, em chỉ cần nhìn hóa đơn là có thể biết được thói quen sinh hoạt của Dịch Phong Nghiêu rã.”

Nhưng cô nói xong rã anh cũng chẳng có phản ứng gì, nhất thời khiến lòng cô run rẩy, không đoán ra được người đàn ông tính khí thay thường này đang nghĩ cái gì.

Đúng lúc này anh chợt lên tiếng: “Tân Hoành.”

“Dạ?” Cô dè dặt đáp lại.

“Bỏ công việc trợ lý này đi.”

Cô không khỏi lạnh cả người: “Nhưng em cảm thấy công việc này cũng được mà, em đi làm trợ lý mà còn thuận tiện làm gián điệp luôn...”

“À, vậy em đến làm trợ lý cho anh đi.”

Tân Hoành: “...”

Tân Hoành lắc mạnh đầu một cái, ngượng ngùng nói: “Chúng ta tiếp tục đête tài lúc nãy đi.”

Dịch Tân không có ý kiến gì.

Tân Hoành lớn mặt nói tiếp: “Dịch Phong Nghiêу từng tới ăn 10 lần ở các nhà hàng bán đồ ăn Pháp, trong đó có 4 lần tới nhà hàng L, 4 lần tới nhà hàng S, còn lại hai chỗ kia chỉ đi qua có một lần.”

“Ừ hứ.” Anh tùy tiện đáp lại một câu, tỏ ra có chút hứng thú.

“Trùng hợp là em cũng đã ăn ở L và S, chỉ có thể nói rằng, nếu đã một lần ăn đồ ở nhà hàng L thì không có几率 khả năng sẽ quay trở lại ăn ở S. Nói như thế, nhà hàng L... Ý em là, nếu em rất thèm đồ Pháp thì có lên rừng xuống biển cũng phải chạy tới đó ăn cho bằng được. Nhưng còn nhà hàng S, về cơ bản mà nói thì nếu như không phải ở gần nhà thì nhất định em sẽ quên nó ngay lập tức. Cho nên, bụng ta suy ra bụng người, tóm lại em suy ra, Dịch Phong Nghiêу ở gần nhà hàng S kia.”

“Mà ở gần nhà hàng S, dựa theo những nơi mà loại người như Dịch Phong Nghiêу có thể ở, chỉ có một tòa chung cư là thỏa mãn, vì vậy... Ngay từ lần đầu tiên em đi thanh toán hóa đơn cho Dịch Phong Nghiêу đã biết anh ta ở chỗ nào r ồi...”

Tân Hoành rất thành tâm giải đáp vấn đề của anh, thế mà người nào đó lại chẳng ừ hử lấy một câu. Trong lòng cô ngày càng thấp thỏm, phải biết

rằng tâm tư người này rất khó lường, cô chỉ sợ sơ ý một chút là lập tức
dãm phải mìn ngay, cứ như thế, không khỏi lại suy tính trong lòng một lần,
tự nhảm lại xem có phải lời vừa nói có chỗ nào không đúng không, để còn
kịp thời bổ sung.

Không nghĩ đến, anh lại ở bên tai cô nhẹ giọng: “À, vậy em đến chỗ anh
làm trợ lý đi.”

...

Cô nói nhuần như vậy mà anh lại vẫn giữ chặt không quên đi vấn đề kia.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 274: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vậy (16)

Edit & Beta: TranGemy

Cô hét cách mà khẽ than: “Dịch Tân.”

“Ừ?” Anh hôn lên vành tai cô: “Đồng ý, đúng không?”

“Anh đã có Nguyên Thâm rồi.”

“Nguyên Thâm cũng không phải em.”

“Nhưng mà, em còn có công việc của em.”

Anh hù khẽ: “Làm chân chạy vặt cho Dịch Phong Nghiêu?”

Cô dựa vào vai anh, nhẹ giọng thủ thỉ: “Không phải, em muốn từ chức.”

“À, vậy là đúng rồi.”

“Um, em không đi làm trợ lý cho ai nữa.” Cô ôm cổ anh, nhu thuận nói với anh: “Em ở bên cạnh phục vụ anh là đủ rồi, làm chân chạy vặt... Không có thời gian.”

Anh nghe thế thì cả người cứng lại.

Cô nói xong thì hôn lên cổ anh, mơn trớn, rõ ràng là cố ý trêu trọc.

Người anh run lên, thoảng cái đã đổi khách thành chủ, lật người đè cô xuống dưới. Cả người căng thẳng, anh mạnh mẽ túm hai tay cô đặt lên phía trên, nhắm ngay đôi môi mềm mại của cô mà nặng nề hôn xuống.

"Ở bên phục vụ? Hả?"

Hai đốm lửa trong mắt anh phản chiếu trong mắt cô, trong đó chứa bảy phàn tà khí, ba phàn đèn tối.

Cô nhìn lại anh, cười một tiếng rã chủ động dùng tay kéo cổ anh, rướn người hôn anh.

Bây giờ, anh có thể bá đạo nhìn cô, hôn cô, yêu cô, như vậy mới khiến cô cảm thấy quen thuộc, cô đã từng hi vọng anh có thể dịu dàng một chút, bớt bá đạo và mong muốn chiếm hữu đi một chút. Nhưng, giờ khắc này cô chợt hiểu ra rằng, những điều này, cho dù cô có không thích thì trên thực tế, cô lại quý trọng chúng đến nhường nào.

Đó chính là Dịch Tân, dù cho bản tính của anh khác xa với tiêu chuẩn ban đầu của cô, sau đó còn khiến cô sợ hãi, tránh đến mức nào, nhưng anh vẫn luôn là người đàn ông mà cô yêu nhất. * Lê Quý Đôn * Yêu anh sâu đậm, cho nên khi anh gặp phải nguy hiểm, mới khiến cô không thể chịu nổi.

Cô từng nghe được một câu nói: Một ngày nào đó, khi hai người bắt đầu yêu nhau, đoạn tình cảm ấy cũng là dấu mốc bắt đầu việc họ phải đếm ngược thời gian. Bởi vì, có dài lâu thế nào, cùng lắm cũng chỉ có thể là cả đời, tình yêu mãnh liệt đến đâu, cũng không thắng nổi sinh lão bệnh tử.

Buổi tối hôm nay, khi chìm trong lo lắng và sợ hãi, cuối cùng cô cũng có thể hiểu được những lời này.

Cho dù cô có yêu nhau đến thế nào, có không nỡ đến sao, tình cảm của anh và cô vẫn giống như đếm ngược thời gian, dài nhất cũng chỉ có thời gian của một đời này.

Vào phút giây mà cô nghĩ thông áy, cô khổ sở vô cùng, cả người vô lực không biết làm sao. Chẳng khác nào phát điên muốn xông ra ngoài, chỉ muốn đi tìm anh, có đi lại không dám, bởi vì cô biết, cô không thể bảo vệ được anh, có đi cũng chỉ làm mọi chuyện càng thêm xấu.

Thậm chí cô còn không dám đi quá xa, chỉ có thể co rúc ngoài cửa lớn, chờ anh trở về

Hai mắt nóng lên vô cùng chua xót, cô biết có khi còn sưng lên rã, nhưng cô không hề chảy nước mắt. Cả người rõ ràng là đau đớn, nhưng đại não lại tỉnh táo đến đáng sợ, cô đã âm thầm tự hứa, lần này, nếu như anh có thể bình an trở về sau này, cô nhất định sẽ hết lòng trân trọng từng giây từng phút được ở bên anh.

Không tránh tránh, không từ chối, không bày ra dáng vẻ kiểu cách như nữ sinh, nhất định không để cho anh vì yêu cô mà phải khổ cực, cô cũng muốn chủ động dùng thời gian cả đời này để yêu thương anh.

Người đàn ông này, đáng giá để cô làm vậy.

Một đêm này, cô cứ một lần lại một lần, không biết sống chết mà trêu chọc anh, quyến rũ anh, khiêu khích dục vọng của anh, cho dù không quá mức thành thạo, nhưng cô vẫn một mực ôm chặt lấy anh, nhất định không buông ra dù chỉ một khắc.

Cô lần lượt hôn anh, yêu anh. Nhưng anh vẫn biết rõ, giọt nước mắt nơi khoe mắt cô luôn trực chờ rót xuống.

Cho dù là trong phút chốc hai người đạt tới cực hạn khoái cảm kia, trên mặt cô ửng hồng đầy say mê, nhưng cũng không rời nước mắt.

Giày vò một phen, bên ngoài trời đã sớm sáng rõ.

Anh vuốt ve mặt cô, lại âu yếm hôn vài cái, ôm cô nằm xuống, cô hơi cử động rúc sâu vào ngực anh, cô rõ ràng đã rất mệt, mắt nhắm nghiền, vậy mà, cánh tay ôm bên hông anh vẫn siết chặt.

Cô càng như vậy anh càng đau lòng.

Anh hôn lên mặt cô, thấy cô rõ ràng đã không còn hơi sức, mà vẫn còn miên cưỡng cọ tới cọ lui trong lòng anh, coi như là đáp lại anh, cuối cùng anh không nhịn được nữa mà khẽ bật cười.

Anh đȭ đ`äu cô dựa vào ngực mình, Tʃ anG e m¥ nhìn cô d`àn d`àn chìm vào giấc ngủ, anh duy trì một tư thế rất lâu.

Thấy cô có vẻ đã ngủ say r`ăi, nhưng anh mới hơi cử động, cô vẫn như có ý thức mà động đ`ayette.

Cứ lặp đi lặp lại như thế mấy l`ần, cuối cùng anh cũng đành bỏ cuộc, ôm cô an tĩnh ngủ một giấc.

Sau đó mấy ngày li`en, Dịch Tân cũng không thể ra khỏi cửa.

Chỉ có Nguyên Thâm là mỗi ngày lại đến tìm anh, hai người ở trong thư phòng, có những khi là tối hơn một tiếng đ`ang h`ồ. Có đi `äu, cứ mỗi l`ần cửa thư phòng mở ra, Dịch Tân lại thấy Tân Hoành đứng ở g`ần đó.

Không biết cô muốn làm gì, chỉ là cứ đứng ngoài cửa, nhìn thấy Dịch Tân lại trưng ra vẻ mặt ngốc nghênh như thể muốn nói "Các người nói xong chưa?" .

Dịch Tân sẽ gật đ`ầu với cô một cái, đi qua ôm cô r`ăi nói với cô mấy câu.

Âm th`ambi`n dùng lời nói của Nguyên Thâm để hình dung Tân Hoành, thì chính là bốn chữ : Lén lút vụng trộm.

Dĩ nhiên, cũng chỉ có thể th`ambi`n xỉ vả ở trong lòng một chút, tính cách anh ta có vẻ có chút cộc gỗ, nhưng bạo quân đối xử với họa thủy đúng là sủng ái quá rõ ràng, cho dù tâm lý anh ta có không muốn thấy đi chăng nữa, cũng bị buộc phải nhìn.

Ví dụ như, lúc mấu chốt như thế này, một đống chuyện lớn đang chờ Dịch Tân tự mình xử lý, thế mà người này vẫn cứ một mực canh giữ ở nhà, không ra cửa trước không bước cửa sau, một lòng ở bên Tân Hoành.

Ví dụ như, mỗi l`ần mở cửa ra, thấy cái dáng vẻ "lén lút vụng trộm" kia, đôi mắt của người nào đó vốn dĩ còn đang lạnh như băng, phút chốc đã trở nên ôn hòa như nước.

Ví dụ như, mỗi một nét mặt ngốc nghếch rối rắm của họa thủy Tân Hoành, Dịch Tân đẦU hết sức trân trọng.

...

Nhiều chuyện bày ra trước mắt như vậy, Nguyên Thâm cũng không thể không hiểu ra rằng, nếu lúc này mà anh ta còn dám thể hiện cho Tân Hoành nhìn thấy thái độ của mình, vậy thì không chừng cả đời này anh ta cũng không cần "nhìn" nữa, Dịch Tân có khi chẳng nói hai lời đã lập tức móc hai con ngươi anh ta ra luôn rã.

Nói đến chuyện "móc hai con ngươi", loại giác ngộ cao thâm như vậy, cũng không phải là thứ mà kiểu người cọc gỗ như Nguyên Thâm có thể hiểu ra được. Mà là có một lần, anh ta oán trách với Dịch Phong Nghiêu thì gặp đúng hôm Dịch Phong Nghiêu "tốt bụng chỉ điểm" cho anh ta.

Lúc đầu, Nguyên Thâm còn hơi hoài nghi chuyện này, nhưng nhìn biểu hiện của Dịch Tân, thì cuối cùng anh ta cũng không còn gì để nghi ngờ nữa.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 275: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện Vậy (17)

Edit & Beta: TranGemy

Kể từ khi có sự xuất hiện của họa thủy Tân Hoành, kể từ khi tận mắt thấy Dịch Tân ngày càng say mê cô, bỗng dung Nguyên Thâm có thể sâu sắc hiểu được sự bi ai của những nhân vật trung thành trong lịch sử, nhất là Tỷ Can*.

*Tỷ Can: Là một nhà chính trị nổi tiếng thời nhà Thương. Ông là con của Thái Đinh và là chú của vị quân chủ cuối cùng nhà Thương là Đế Tân (hay còn gọi là Trụ vương). Theo truyền thuyết và câu chuyện xoay quanh Tỷ Can, ông được biết đến như một trung thành, luôn can gián nên khiến Đế Tân mất lòng. Đặc biệt, Tỷ Can cực kỳ có mâu thuẫn với vợ yêu của Đế Tân là Đát Kỷ. Một lần, Tỷ Can không thể chịu được hành vi của Đát Kỷ, khảng khái trước mặt Đế Tân mà nói: "Không nghe theo điển phạm của đời trước, lại chỉ chăm chăm nghe theo ý kiến của một mụ đàn bà, ngày rước họa không còn xa nữa!". Đế Tân tức giận giết chết Tỷ Can rất tàn khốc bằng cách cho người mổ tim ông.

Nguyên Thâm đã vô số lần tưởng tượng, nếu như họa thủy Tân Hoành còn muốn gieo họa thêm chút nữa mà nói rằng muốn tim của anh ta, nói không chừng Dịch Tân cũng có thể không chút do dự mà cho người moi tim Nguyên Thâm ra dâng tới cho Tân Hoành.

Mỗi lần nghĩ tới đây, cả người anh ta lại đổ mồ hôi lạnh. Sau đó, nhờ có bài học từ 5000 năm trước này, cuối cùng cũng đã hiểu ra, nên anh ta quyết định từ nay về sau, cho dù anh ta có là một trung thành, nhưng mà đối với họa thủy cũng phải một lòng nịnh bợ.

Đến lúc này lại không nhịn được mà cảm khái: trung thắn, thật ra cũng không phải là dễ làm đâu.

Lúc Nguyên Thâm rời đi, cúi đầu chào Tân Hoành, cũng coi như là cung kín, đổi lại thì vẻ mặt của Tân Hoành chỉ có thể hình dung bằng bốn chữ “thụ sủng nhược kinh”**, khiến cho Nguyên Thâm hết sức lúng túng.

**thụ sủng nhược kinh: được nuông chi âu mà sợ hãi.

Dịch Tân nhàn nhạt liếc qua Nguyên Thâm một cái, ôm Tân Hoành đi mất.

Lúc Nguyên Thâm đi ra đến cửa còn nghe thấy phía sau lưng, Tân Hoành dè dặt hỏi Dịch Tân: “Có phải em làm chậm trễ rất nhiều công việc của anh không?”

Nếu không phải là Nguyên Thâm hết sức nắm chặt nắm đấm khống chế bản thân, nói không chừng anh ta đã xông ngược lại, khí huyết sôi trào túm cổ áo Tân Hoành trả lời cho cô nghe rõ ràng: “Cô nói quá đúng r ồi!!!”

Có đi ầu, giây kế tiếp lại nghe thấy bạo quân không biết xấu hổ mà lên tiếng: “Không phải.” Hai tiếng nhẹ nhàng như vậy mà lại giống như một chậu nước lạnh, hung hăng dội cho nhiệt huyết của anh ta tắt ngúm, cũng dội lạnh luôn cái đạo hạnh trung thành của anh ta.

Ý tưởng của Nguyên Thâm bị dập tắt, chỉ có thể chấp nhận lầm lũi rời khỏi. Trước đó, Dịch Tân đã giao cho anh ta không dưới mười nhiệm vụ quan trọng, vô cùng cấp bách, đúng hơn thì nên là Dịch Tân đích thân giải quyết mới đúng.

Nhưng mà trên thực tế, lúc này chuyện mà Dịch Tân cho là quan trọng nhất, vô cùng cấp bách, nên là đích thân anh hoàn thành, chỉ có một thứ: ở bên Tân Hoành.

Vuốt ve mặt cô, anh cười đến hoa rơi nước chảy, không hề có chướng ngại tâm lý mà nói: “Gần đây không có việc gì cả, lúc nãy Nguyên Thâm rất muốn làm việc, đành phải sắp xếp cho cậu ta vài việc.”

Nếu như Nguyên Thâm nghe thấy câu này, nhất định anh ta sẽ trực tiếp nôn luôn trái tim mình ra, cũng không cần Tân Hoành phải khó khăn đi đòi... Đáng tiếc, lúc này anh ta đã đi xa khỏi cái nơi thi phi này.

Tân Hoành khẽ chau mày, nghĩ nghĩ một chút lại nhìn thấy cánh tay của anh mới khẽ gật đầu: “Um, nghỉ ngơi cho khỏe lên đã rồi lại làm việc.”

Dịch Tân thấy vẻ mặt đau lòng của cô, thiếu chút nữa đã thốt ra lời: “Đã gần như khỏi rồi.” Nhưng lời đã tới miệng thì anh lại thông minh mà nuốt xuống.

Anh bị thương, mặc dù đêm đó khiến cho cô sợ gần chết, nhưng sau đó, cuối cùng anh cũng cảm nhận được, trước khi, phúc lợi anh nhận được ít ỏi đến đáng thương thế nào!

Bây giờ, mỗi ngày Tân Hoành đều coi chừng anh như trân ngọc châu báu, ngoài những lúc bắt buộc, còn lại tất cả sự chú ý đều dành để phục vụ anh.

Cả ngày không phải ngọt ngào chuyện trò thì bưng trà rót nước, sau đó còn tự mình xuống bếp, hỏi han ân cần. Cô tận tình chăm sóc như vậy, còn hết sức tự giác trong nghĩa vụ làm vợ, không dưới một lần khiến bản chất cẩn thận của Dịch Tân thiếu chút nữa là thỏa mãn.

Chỉ đáng tiếc, vẫn là thiếu chút nữa, bản chất cẩn thận vẫn là không thể nào thỏa mãn.

Lúc đầu, Tân Hoành như vậy khiến Dịch Tân hết sức cảm động, TRỌNG HỘ ĐỘC QUỐC TẠI ĐỊNH QUỐC ĐÔN cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Sau đó thì bản tính lại dần dần lộ ra.

Ví dụ như, mỗi ngày khi Tân Hoành thay thuốc cho anh, mặt cô hết sức đau lòng, động tác cũng vô cùng cẩn thận, còn rón rén hơn cả trộm nữa, ấy thế mà anh vẫn cứ kêu đau. Dĩ nhiên, chuyện kêu đau này cũng chỉ là cách nói tượng trưng, người như Dịch Tân, dĩ nhiên sẽ không trực tiếp kêu ra tiếng. Loại người đã thân kinh bách chiến, đối mặt với biết bao trận đao

kiếm, nếu chỉ vì một vết thương nhỏ thế này mà cũng kêu la, vậy thì quá là không có cảm giác chân thật r ầm, Tân Hoành cũng không phải người ngốc, làm sao có thể bị lừa được? Cho nên anh tự nhủ, không được kêu lên tiếng.

Đúng, chính là không lên tiếng. Toàn bộ quá trình thay thuốc đều không lên tiếng, chỉ là mỗi khi Tân Hoành đung đênh cánh tay bị thương của anh thì anh sẽ bày ra vẻ như không tự chủ được mà khẽ run lên. Như thế, khi Tân Hoành nhìn thấy sẽ tự hiểu rằng đó là anh đang chịu đựng. Cho nên sẽ càng đau lòng cho anh, tình cảm và sự dịu dàng này sẽ càng nhanh nã.

Đúng vậy, mặc dù ch ồng của cô rất tài giỏi, cũng rất mạnh mẽ, nhưng rõ cuộc anh cũng chỉ là một con người bằng da bằng thịt, chỉ là do anh phải gánh chịu quá nhiều thứ, cho nên mới ép mình trở thành đáng vể kiêu cường như ngày hôm nay, thật ra thì anh cũng cần có người yêu thương.

Chính là như vậy, dưới sự thúc đẩy vô tình hữu ý của Dịch Tân, Tân Hoành sẽ có tâm lý như thế, vậy dĩ nhiên sẽ càng dịu dàng chăm sóc hết mực cho anh. Anh muốn như thế nào sẽ lập tức được như thế đó.

Mỗi ngày, Dịch Tân nhìn vẻ mặt đau lòng của Tân Hoành, trong lòng sẽ nổi lên một phàn áy náy, chín phàn tham lam. Nhưng mà cứ mỗi ngày qua đi, một phàn áy náy duy nhất kia cũng dần dần bị tham lam ăn mòn, cho nên anh không hề biết xấu hổ mà lợi dụng sự đau lòng của cô để có thể muốn gì được nãy.

Ví dụ như, cơ thể Dịch Tân khỏe mạnh như thế, chịu có một vết thương nhỏ, mặc dù có là đại thiếu gia, nhưng cũng không phải là chưa từng bị thương bao giờ, thân thủ vẫn nhanh nhẹn thế kia, động tác lại hết sức lưu loát, thế mà sao lại có thể đến tắm cũng không thể tự tắm được chứ?

Chỉ là, anh chính là muốn Tân Hoành giúp anh!

Lúc đầu, cứ coi như Tân Hoành đau lòng cho anh thì một chút phòng bị này vẫn phải có, cởi sạch quần áo rồi tắm cho người đàn ông này, một lát nữa có thoát thân được không? Sẽ không xảy ra chuyện gì khác ư? Làm sao có thể chứ!

Cô lập tức cự tuyệt.

Thế là Dịch Tân trưng ra vẻ mặt tràn đầy thất vọng, tròn mắt nhìn cô, lại rất thức thời mà không kiên trì, bày tỏ thái độ anh hiếu ***, sau đó tự mình lầm lũi đi vào nhà tắm.

Lưu lại cho Tân Hoành một bóng lưng “mất mát”, khiến Tân Hoành không khỏi nghĩ lại có phải mình đã quá vô tình rã không?

Mà cô lại hoàn toàn không biết rằng, thực ra đó chính là quỷ kế của Dịch Tân: Trước hết khiến cho cô áy náy, áy náy càng nhai càng tốt.

Vốn dĩ, cái loại cảm giác mang tên áy náy này giống như một đường vòng cung vậy, lên đến đỉnh núi rã sẽ bắt đầu yếu ớt dần. Chỉ là, người mà Tân Hoành gặp gỡ chính là một lão hổ lỳ nham hiểm xảo trá, người này trước nay giỏi nhất chính là tính toán thao túng tâm lý người khác, nhất là đối với Tân Hoành. Đúng lúc sự áy náy của cô bắt đầu có xu hướng giảm xuống thì anh sẽ bất ngờ từ trong phòng tắm đi ra. Dĩ nhiên, sẽ quấn khăn phía dưới, người như anh đủ thông minh để biết lúc này không được khoe khoang quá lố.

Sau đó, vào lúc Tân Hoành ngẩng đầu lên, khi cô còn chưa rõ chân tướng, anh sẽ đưa cánh tay nhuộm đỏ máu của mình đến trước mắt cô, không nhanh không chậm mà buông một câu: “Vết thương gấp nước lại bị nứt ra rã, có thể giúp anh băng lại một chút không?”

Khi đó, Tân Hoành sẽ nhìn thấy cánh tay quấn băng gạc trắng xóa của anh bị thấm đẫm nước và máu đỏ, đau lòng đến mức chỉ thiêu chút là ôm anh khóc lóc một trận luôn.

Chỉ là, so với chuyện khóc lóc còn có một chuyện quan trọng hơn. Cô vội vội vàng vàng cầm lấy hòm thuốc, sau đó sẽ cẩn thận thay thuốc cho anh, vừa làm vừa ân cần hỏi: “Có đau không?”

Nhin dáng vẻ nước mắt vòng quanh của cô, anh ngoại trừ cảm giác cầm thú ra thì cái gì cũng không có. Đau? Một khắc kia, ngoại trừ dục hỏa ra thì anh không cảm thấy gì khác nữa!

Miễn cưỡng diễn hết kịch bản, đợi tới khi Tân Hoành lèm lèm băng bó xong vết thương, sau đó đẩy hòm thuốc ra, kéo cô vào phòng tắm.

Vì vậy, tiếp đó sẽ có rất nhiều chuyện thần kỳ xảy ra.

Dịch Tân từ một người đi tắm thôi cũng có thể khiến vết thương chảy máu, lại có thể lôi kéo Tân Hoành làm ra đủ các loại tư thế khó, khiến cô từ một người không chút thương tích cũng bị chơi đùa đến thần trí mơ hồ, còn về phía vết thương dễ bị chảy máu kia, lại chẳng xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Không hề bị ngấm nước, không hề bị nứt ra, cũng không có chuyện bị chảy máu như thế này.

Thật thần kỳ.

Thật ra cũng rất dễ hiểu, bởi vì Tân Hoành rất để ý đến vết thương của anh, cho nên dù đau óc có mơ hồ, thỉnh thoảng cũng sẽ liếc mắt nhìn qua vết thương của anh một cái, nếu thật sự có vấn đề gì, nhất định sẽ bắt anh dừng lại...

Vì phúc lợi, anh có thể khiến vết thương đã khép miệng nứt ra, thì cũng sẽ hao tổn chút tâm tư, không thể để cho cánh tay chảy máu vào đúng thời điểm nhạy cảm như vậy.

Có điều sau đó, người đàn ông lúc trước tự mình tắm rửa còn khiến vết thương nứt ra, lại có thể trở nên vạn năng mà tắm rửa sạch sẽ cho cả hai người, còn có thể ôm cô trở lại giường, lúc này Tân Hoành nếu còn không hiểu ra mình bị tính kế thì cô thật sự là ngu ngốc.

Lướm anh một cái, cô đã mệt đến không muốn nói chuyện nữa.

Thế nhưng anh lại chầm người về phía cô, cười đến là thỏa mãn, như thể một chú mèo đã thực hiện được âm mưu ăn vụng, hơn nữa còn sung sướng hôn lên môi cô một cái thật kêu.

Tân Hoành đã hoàn toàn rơi vào trạng thái cạn lời.

Chỉ là, có thể khám phá ra một quỷ kẽ, nhưng còn có hàng ngàn hàng vạn cách biến hóa khác. Mà cái con người Dịch Tân này, ngắn gọn mà nói thì chính là kiểu người quỷ kẽ như suối nguồn, dùng mãi không hết, cho nên lần sau chỉ cần Dịch Tân có chút ý định, Tân Hoàn nhất định sẽ lại nhanh chóng trúng kẽ.

Lại gặp phải Tân Hoàn, ngày xưa có câu chuyện “Sói đến rã”, đừng nói là ba lần, cho dù có là ba mươi lần đi chăng nữa thì Tân Hoàn cũng sẽ ngoan ngoãn bị lừa vào tròng.

Dịch Tân rất sung sướng, còn Tân Hoàn rất thương tâm.

Có đi đâu, sau một phen tính toán và lừa đảo không biết mệt mỏi thế này, cuối cùng Tân Hoàn cũng không còn khẩn trương nữa. Sẽ không giống như trước kia, ban đêm, anh vừa động một cái, cô sẽ lập tức tỉnh lại, hai mắt tròn xoe mở lớn nhìn anh.

Bởi vì đã có lúc gần như bị mất đi, chỉ thiếu chút nữa, cái loại cảm giác tuyệt vọng như khi rơi xuống vách núi. Cho dù còn chưa mất đi, thì chỉ trong khoảng thời gian chờ đợi ấy, hình ảnh lóe lên trong đầu khiến cho người ta đau đớn không muốn tiếp tục sống nữa, cũng làm cho cô gần như phát điên.

Sau đó, anh bình an trở về, khiến cô cảm nhận sâu sắc cảm giác “mất đi lại tìm được”. Vì vậy, đối với việc yêu thương ân ái này, cô rất trân trọng và biết ơn.

Chính cô cũng cảm thấy như vậy, cho nên thỉnh thoảng sẽ ôm lấy anh, không giải thích gì mà cứ nghẹn ngào nói xin lỗi.

Cô cho là cô đã liên lụy đến anh, trong sinh mệnh của anh, đáng lẽ không nên xuất hiện một người nhạy cảm và yếu ớt như cô. Vậy mà, cô không biết rằng, mỗi lần thấy dáng vẻ khẩn trương của cô, sẽ khiến cho lòng anh đau đớn vô cùng, còn có bất lực, sau đó tất cả lại trở thành tình cảm yêu thương dành cho cô và oán khí phải giết sạch nhà họ Mạc.

Có thể làm gì đây? Cô như vậy, anh còn có thể làm cái gì? Chỉ có thể mỗi ngày ở bên cô, cô sợ không nhìn thấy anh, anh sẽ để cho cô từng giây từng phút đều có thể nhìn thấy anh.

Có cô bên cạnh, cuối cùng canh cũng học được cách đau lòng và yêu thương một người.

Còn cô, dưới sự che chở hết mực của anh, cuối cùng cũng bớt đi sự sợ hãi đối với thế giới này.

Cho tới khi cô không nhìn thấy anh mà không còn giật mình cuống quít thì cuối cùng anh cũng dám ra khỏi cửa. Chỉ là lúc này, trong lòng anh đã đưa ra quyết định.

Chuyện của nhà họ Mạc, tuyệt đối không thể kéo dài thêm được nữa, lần này, nhất định anh phải rút cùi dưới đáy nǎi*. Sự sợ hãi và tuyệt vọng như vậy, anh sẽ không để cho cô phải chịu đựng lần thứ hai nữa.

*Rút cùi dưới đáy nǎi: Nhổ cỏ phải nhổ tận rễ, trị bệnh cần trị cho dứt hẳn. Nắm chắc mặt chính của mâu thuẫn, giải quyết vấn đề một cách căn bản.

Nguyên Thâm không ngừng muôn làm việc theo sự sắp xếp của anh, Dịch Tân lại chỉ nhàn nhạt buông một câu: “Hẹn gặp Dịch Phong Nghiêu.”

Nguyên Thâm ngẩn ra, lại nghĩ đến đêm đó Dịch Phong Nghiêu đã kịp thời tiếp ứng trong lúc nguy cấp thì chợt hiểu ra. ~~truyện độc Quyền tại đế~~ Lê Quý Đôn

Thật ra, trong lòng Nguyên Thâm cũng rất cảm kích đối với Dịch Phong Nghiêu.

Dịch Tân tìm gặp Dịch Phong Nghiêu, vừa ra tay đã bơm ngay mười triệu tiền đài tư, chính là khoản tiền mà Dịch Phong Nghiêu đang cố kêu gọi bấy lâu mà không được. Lúc này, hợp đồng đặt trước mắt rǎi mà ngược lại Dịch Phong Nghiêu lại ngẩn người, nhìn Dịch Tân, nhất thời không kịp hiểu hành động này của anh là thế nào.

Hơn nữa, Dịch Tân còn nói ra câu: “Cảm ơn.” xưa nay anh chưa từng nói với ai ngoại trừ Tân Hoành.

Hai chữ này khiến cho Dịch Phong Nghiêу xém chút nữa là sặc máu mà chết tại chỗ.

Có điều, dù sao cũng là cùng dòng tộc họ ly với nhau, suy nghĩ một chút, Dịch Phong Nghiêу cũng đã bình tĩnh trở lại, nheo mắt một chút, ý vị sâu xa nói: “Vì cô gái Tân Hoành này, anh đúng là hết lòng nhỉ.”

Dịch Tân cười, từ chối cho ý kiến.

Dịch Phong Nghiêу nhìn anh chầm chằm, lại nói với vẻ khẳng định: “Tôi cũng không làm bất cứ cái gì đáng để cho Dịch Tân anh phải đa tạ, lời cảm ơn này, là vì Tân Hoành.”

Dịch Tân vuốt vuốt ly trà trong tay, không nói gì.

Dịch Phong Nghiêу tiếp tục: “Một đêm kia, cho dù không có tôi tiếp ứng, anh nhất định cũng sẽ không xảy ra việc gì. Bởi vì, thời điểm nguy hiểm nhất, là khi gặp phải mai phục của Mạc Tương Đằng, thế mà Dịch Tân anh cũng có thể một mình phá vỡ vòng vây xông ra ngoài, như vậy thì sau đó, tôi thật sự không nghĩ ra có cái gì có thể làm khó anh. Lúc tôi đến nơi, cũng coi như là kết quả đã định rõ. Sự xuất hiện của tôi, cũng chỉ là thêu hoa lên gấm** thôi. Đối với Dịch Tân anh mà nói...” Dịch Phong Nghiêу nói xong lại cười lắc đầu: “Có cũng được mà không có cũng chẳng sao.”

**Thêu hoa lên gấm: gấm vốn đã đẹp, thêu hoa là việc có cũng được không có cũng chẳng sao, ý nói làm việc thừa thãi.

Ánh sáng trong mắt Dịch Tân lóe lóe, khoe môi khẽ cong lên, ý bảo anh ta tiếp tục.

“Có điều, sự xuất hiện của tôi, đối với Tân Hoành mà nói, lại đúng lúc có thể ký thác toàn bộ nỗi lo sợ của cô ấy. Nếu như không có tôi, nếu

không phải cô ấy cho rằng, trong tình huống ấy còn có người có thể thay cô ấy giúp anh, có thể cô ấy sẽ thật sự sợ hãi đến phát điên mất.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 276: Yêu Em Như Hút Phải Thuốc Phiện (18)

Edit & Beta: TranGemy

Nghe Dịch Phong Nghiêu nói xong, Dịch Tân chỉ đơn giản nhấp một ngụm trà, đặt tách trà xuống, ánh mắt hiện lên vẻ lười nhác, không nhanh không chậm nói ngắn gọn hai chữ: “Thông minh.”

Trong lòng Dịch Phong Nghiêu khẽ chấn động, lúc này, đến anh ta cũng không nhìn ra được, giữa Dịch Tân và Tân Hoành, rõt cuộc là tâm ý của người nào dành cho đối phương là lớn hơn.

Tân Hoành có thể hết lòng nghĩ cho Dịch Tân, Dịch Tân thì có thể nhìn thấu Tân Hoành.

Trước đây, Dịch Phong Nghiêu vẫn cho là, Dịch Tân yêu Tân Hoành nhiều hơn một chút, cho nên anh ta muốn giữ Tân Hoành lại, đoán chắc rằng chỉ cần có Tân Hoành ở đây, tiền của Dịch Tân sẽ ngoan ngoãn chảy vào túi.

Anh ta không ngờ rằng tấm chân tình của Tân Hoành đối với Dịch Tân cũng không hề kém.

Sau đó, anh ta mới chợt hiểu ra rằng. Cái thứ mang tên tình yêu này, cho dù có thần thánh hóa đến đâu, cũng chỉ có thể dùng một từ để hình dung: Đáng giá. Cũng chỉ có cô gái như Tân Hoành, mới đáng để người đàn ông như Dịch Tân yêu đến vậy.

Dịch Tân không phải người kiên nhẫn, lời nêu nói đã nói xong thì chuẩn bị rời đi.

Trước khi anh đi thì Dịch Phong Nghiêu chợt nhớ ra một chuyện, bèn gọi anh lại: “Chuyện của anh, đã xong ră.”

Dịch Tân quay lại, nhướn chân mày lên nhìn anh ta.

Dịch Phong Nghiêu cười hết sức vô tội, khoát tay: “Sau này có việc gì thương hoa tiếc ngọc thì hãy giao cho tôi, còn cái loại việc hại dân hại nước này thì miễn đi.”

Dịch Tân cong môi: “Là bởi vì số tiền kia đã đủ cho cậu hoang phí mấy năm liền ră hả?”

Dịch Phong Nghiêu cười: “Tiện đây cũng cho anh một lời khuyên: Đối với Tân Hoành, cũng không cần phải quản lý chặt chẽ như vậy, anh càng khắt khe, cô ấy có thể sẽ cho rằng anh không đủ yêu cô ấy.”

Ánh mắt Dịch Tân khẽ chuyển, cười hết sức sâu xa: “Dịch Phong Nghiêu, tiện đây cũng cho cậu một lời khuyên: Nếu như có một ngày kia, Tân Hoành hoài nghi tôi không đủ yêu cô ấy, việc đầu tiên tôi nghĩ đến là có người châm chọc sau lưng.”

Sắc mặt Dịch Phong Nghiêu lập tức cứng đờ, ánh mắt hiện rõ vẻ đã bị đánh bại.

Lúc này Dịch Tân mới cười cười quay người đi mất.

Dịch Phong Nghiêu nhìn theo bóng lưng phách lối trước mặt, hận đến nỗi nghĩ rằng nỗi hận lợi, không làm gì được chỉ biết căm răng nguyền rủa: cho anh phách lối, sớm muộn gì Tân Hoành cũng không cần anh nữa!

Cùng lúc đó, người đang ở nhà là Tân Hoành bất ngờ hắt hơi một cái rõ mạnh.

Quản gia đứng bên cạnh hỏi: “Thiếu phu nhân, có cần gọi người làm lấy thêm áo khoác không?”

Tân Hoành khoát khoát tay: “Không cần đâu, chắc là có người nhớ cháu hay mắng cháu thôi.”

Quản gia hiểu ý cười hiền hòa: “Vậy chắc chắn là thiếu gia đang nhớ thiếu phu nhân rồi.”

Tân Hoành nghe thế thì ý cười càng sâu hơn, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng ngọt ngào, nhưng ngoài miệng chỉ nói: “Nói không chừng là có người nào đang mắng cháu ấy chứ.”

Nhất thời giọng điệu quản gia trở nên cứng rắn, hù khẽ: “Thiếu phu nhân tốt thế, là ai mà lại có mắt không tròng như vậy được chứ?”

Tân Hoành cẩn thận suy nghĩ, trả lời một cách không chắc chắn: “Có khi cũng có một vài người đây.”

Người đầu tiên cô nghĩ đến chính là Dịch Phong Nghiêu, tiếp đến là Serena.

Tân Hoành nhớ là chính cô đã từng nói muốn từ chức, chính xác là đêm Dịch Tân gấp nẹn kia, hình như cô mới nói chuyện từ chức với Dịch Tân. Lãnh đạo thật sự của cô, Dịch Phong Nghiêu và Serena thì hoàn toàn không biết gì. Thế mà thời gian sau đó, cô lại tự động xem như mình đã xin nghỉ việc, cả ngày lẩn đêm đìu chăm sóc người nào đó, kể cả khi anh ra ngoài, cô vẫn sẽ hết sức vui vẻ ở nhà chẳng thèm làm gì...

Nghĩ đến đây, Tân Hoành giật mình, đạo đức trỗi dậy khiến cô cảm thấy vô cùng bứt rứt, bèn chuẩn bị một chút rồi vội vàng ra ngoài.

Quản gia thấy thế mới ngăn cô lại: “Thiếu phu nhân muốn đi đâu? Trước khi thiếu gia ra ngoài đã nói cậu ấy sẽ trở về ngay, bảo thiếu phu nhân ở nhà đợi cậu ấy.”

Tân Hoành chỉ ra ngoài trời ánh nắng rực rỡ: “Cháu đi dạo một chút, thuận tiện tới công ty từ chức.”

Quản gia có vẻ không hài lòng, nhưng lý do của Tân Hoành rất hợp lý, ông cũng không có lý do gì để ngăn cản, chỉ có thể gọi tài xế đưa Tân Hoành đi, lại dặn dò cô cẩn thận một lần nữa, bấy giờ mới để Tân Hoành rời đi.

Tân Hoành đi tới gần công ty thì ngang qua quán cà phê kia, chợt nhớ tới cô gái trẻ kia.

Sau khi Phong Dương nói cho cô biết chuyện của Lạc Tiểu Xuyên, cô vẫn chưa hết tới công ty lần nào, sau đó lại gấp sự cố kinh hoàng, cô gần như hồn bay phách tán, cũng quên bêng mất chuyện kia.

Lúc này đi ngang qua, cô lại không nhịn được muốn tự mình vào nhìn một chút.

Bảo tài xế dừng lại bên ngoài quán cà phê, Tân Hoành xuống xe, một mình đi vào trong.

Cô muốn tìm Lạc Tiểu Xuyên, nhưng cũng chưa nghĩ kỹ xem muốn nói gì, càng không biết vì sao lại muốn tìm cô ấy. Chỉ là theo bản năng cô muốn gặp cô gái kia một chút, chính là vì ấn tượng trước kia không tệ, sau đó lại bị sự thật bày ra trước mắt, khiến những tưởng tượng của cô về cô gái đó hoàn toàn bị phá vỡ.

Vậy mà, khi cô hỏi nhân viên phục vụ đang làm việc ở đó, đối phương lại nói, chưa từng nghe qua cái tên Lạc Tiểu Xuyên bao giờ.

Tân Hoành kinh ngạc thốt lên: “Chẳng lẽ người lần trước cùng tôi uống cà phê ở đây là ma à?”

Nhân viên phục vụ nghe thế thì cơ mặt khẽ giật giật, lúng túng nhìn cô.

Tân Hoành cũng xấu hổ nhận ra mình lỡ miệng, ~~truy~~ ~~yêu~~ ~~độ~~ Quyền tại đế ~~lê~~ Quý Đôn sau đó mới tìm đến người quản lý cửa hàng hỏi thăm thì được biết, tháng trước Lạc Tiểu Xuyên đã nghỉ việc ở đó rã. Còn người phục vụ kia thì mới tới, cho nên mới không biết.

Trong lòng Tân Hoành cảm thấy mất mát, suy nghĩ một chút lại mặt dày đi hỏi nguyên nhân.

Quản lý cửa hàng là một người đàn ông trẻ tuổi ôn hòa, cũng không có ý giấu diếm, chỉ nói là ngày ấy, cha mẹ Lạc Tiểu Xuyên đến quán cà phê, gây chuyện ồn ào ngay trước mặt các khách hàng và nhân viên trong quán, trong lời nói còn nhắc tới chuyện “thất đức” gì đó Lạc Tiểu Xuyên từng làm ở bệnh viện. Thể diện của Lạc Tiểu Xuyên mất sạch, ngay ngày hôm sau đã xin từ chức.

Tân Hoành nghe xong, trong lòng thoáng nặng trĩu, không nhịn được lại có chút oán giận cha mẹ Lạc Tiểu Xuyên.

Việc xấu trong nhà thì không khoe ra ngoài...

Cho dù là vì đại nghĩa diệt thân* cũng không cần phải tiêu diệt triệt để đến thế này chứ, diệt từ bệnh viện, diệt tới cả quán cà phê, thế khác nào không để cho người ta sống! Đừng nói tới đó là con gái họ, cho dù có là người ngoài, cũng nên tha cho người ta một con đường sống chứ.

*đại nghĩa diệt thân: vì việc lớn mà hy sinh tình thân, không vì tình thân mà làm điều sai trái - ♡ II T J anG e m¥ II ♡

Tân Hoành nghĩ tới đây thì không nhịn được mà lắc đầu thở dài.

Quản lý cửa hàng do dự một lát rồi nói với Tân Hoành: “Lúc chuyện đó xảy ra, tôi cũng không có ở đây. Chuyện này là sau đó mới nghe nhân viên kể lại. Nếu như cô có thể liên lạc được với Lạc Tiểu Xuyên, có thể giúp tôi chuyển lời tới cô ấy được không? Nói với cô ấy nghĩ thông suốt rõ thì lúc nào cũng có thể quay lại đây.”

Tân Hoành giật mình nhìn người quản lý.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 277: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện (19)

Edit & Beta: TranGemy

Quản lý thản nhiên cười: Tôi có thể cảm nhận được Lạc Tiêu Xuyên rất tốt.”

Ánh mắt Tân Hoành thoảng dừng lại, cười nói: “Được, tôi cũng cảm thấy cô ấy không tệ. Nếu có cơ hội, tôi sẽ chuyển lời của anh tới cô ấy.”

Không thu được kết quả gì, Tân Hoành cũng không trì hoãn ở lại quán cà phê nữa, lập tức đi tới Viễn Thịnh. Bảo tài xế tìm chỗ đậu xe đợi cô, còn cô thì đi vào đại sảnh.

Tiểu Lệ ở quầy lễ tân nhìn thấy cô thì ánh mắt sáng ngời, rõ ràng là hết sức ngạc nhiên.

“Tân Hoành, chị trở lại rồi?”

Tân Hoành hơi bất ngờ, gật đầu: “Đúng vậy, thế nào, suýt chút nữa không nhận ra chị nữa à?”

Cô nghĩ, từ khi cô tới nơi này, ít nhất cũng đã để lại cho mọi người ấn tượng “xuất quỷ nhập thần”...

Chính là cảm giác chợt đến, lại chợt đi đó...

Đã xây dựng trong lòng hình tượng như vậy rồi, vậy lúc này cô ấy còn ngạc nhiên cái gì?

Tiểu Lệ mấp máy khoe miệng cứng đờ, lúng túng hỏi: “Không phải là chị nghỉ đẻ rã sao?”

Tân Hoành: “...”

Ánh mắt Tiểu Lệ chiếu thẳng tới bụng Tân Hoành, đảo mấy vòng, như có điều suy nghĩ mà lầm bầm: “Còn chưa nhìn rõ bụng ư...”

Tân Hoành: “...”

Tân Hoành bóp trán: “Ai nói với em là chị nghỉ đẻ?”

Tiểu Lệ vô tội chớp chớp mắt: “Tổng giám đốc chính miệng thông báo mà.”

Tân Hoành: “...”

Dịch Phong Nghiêu... Xem ra, những gì anh ta nói với cô trong điện thoại, cũng không phải toàn là nói hươu nói vượn.

Chính là câu nói kia, trên dưới toàn bộ công ty đều chúc cô sớm sinh quý tử, con đàn cháu đống...

Lắc lắc đầu, Tân Hoành cười cười với Tiểu Lệ, rạng rỡ nói: “Chị không nghỉ sinh, chị trở lại từ chức.”

Tiểu Lệ nghe xong, đầu tiên là bất ngờ, sau đó suy nghĩ gì đó rõ rã cho rằng mình đã thông suốt mà vỗ tay một cái: “A, chị từ chức về nhà làm bà chủ lớn à, thật hâm mộ, chặng chị đúng là thương chị quá đi!”

Tân Hoành bình thản cười, chỉ chỉ về phía thang máy: “Vậy chị lên trên trước.”

Tiểu Lệ cười gật gật, khuôn mặt đầy vẻ chúc phúc.

Tân Hoành quay người, nháy mắt vẻ mặt trốn nôn ảm u.

Dịch Phong Nghiêu... Nghỉ đẻ, nghỉ cái đầu anh!

Nghĩ đến đây, cô lại thấy bực mình, cũng không muốn nể mặt mũi anh ta chút nào, không chờ thang máy nhân viên mà trực tiếp đi về phía thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc.

Có đi đâu, cô đang đi tới thì thang máy trước mắt cũng đúng lúc mở ra, trong nháy mắt cánh cửa kia mở ra, cô suýt chút nữa thì thét chói tai.

Cô bất giác nắm chặt nắm đấm mới có thể không chế được tâm tình, nhưng thân thể lại gầy như sấp ngã ra.

Mạc Tương Đằng.

Người vừa từ phòng tổng giám đốc đi xuống, đang đứng đối mặt với cô, chính là Mạc Tương Đằng.

Cái thế giới này thật là nhỏ bé.

Hay là nên nói, oan gia ngõ hẹp?

Trong nháy mắt đối mặt nhau, trên mặt Mạc Tương Đằng hiện rõ vẻ kinh ngạc, có vẻ anh ta không ngờ sẽ gặp Tân Hoành ở đây. Có đi đâu, thoát một cái, anh ta đã nở nụ cười lạnh lẽo.

“Cô Du, à không, nên gọi cô là Dịch thiếu phu nhân? Cũng không đúng, người mà báo chí gọi là Dịch thiếu phu nhân cũng không phải cô, vậy thì, là cô Tân nhỉ?”

Tân Hoành cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, 她忽然觉得背后凉飕飕的, 心中一惊. Lê Quý Đôn chỉ có thể miễn cưỡng đứng thẳng người, nhìn thẳng anh ta mà chân tay cứng đờ.

Mạc Tương Đằng cong môi tạo thành một đường cong tà ác, nhìn Tân Hoành chằm chằm, như thể một con mãnh thú gấp được con mồi, cũng không cắn miếng nào mà chỉ ở đó trêu chọc hành hạ: “Xác định thân phận của cô thật là khó... Không bằng tôi tặng cho cô một cái nhé, người phụ nữ của Mạc Tương Đằng, cô thấy sao?”

Tân Hoành nghe xong thì chấn động, thân thể không ý thức được mà lảo đảo lui về sau.

Bên hông nóng lên, thân thể cô bị một sức lực lớn mạnh mẽ giữ lại, kéo cô áp sát về phía người đàn ông mà chỉ nhìn thôi cũng khiến cô sợ hãi.

Mạc Tương Đằng không che giấu ánh mắt càn rỡ dính chặt trên mặt Tân Hoành, cười hết sức vặn vẹo: “Thật là khó xử nhỉ. Mặc dù tôi có vừa ý khuôn mặt cô, nhưng cái cơ thể này của cô đã sớm bị Dịch Tân chơi nát rã, cho nên, Mạc thiếu phu nhân thì cô không làm được đâu. Nhưng mà con người tôi ấy mà lại thích nếm đố ăn tươi, nhất là đố ăn của Dịch Tân, tôi lại càng muốn thử một chút. Thế nào, có muốn suy nghĩ tới việc làm người phụ nữ của tôi không? Cũng là loại thân phận không được công khai ra ngoài, có điều ít nhất cũng có cơ hội để xem thử tôi với Dịch Tân, ai có thể thỏa mãn cô hơn?”

(**, đã là đố ăn của Dịch Tân còn tươi được à, ai đó cho thằng này ít não hộ cái - * II Tʃ anG e m¥ II *)

Tân Hoành nghe xong chỉ cảm thấy cả người run rẩy, như bị một bàn tay lạnh lẽo nắm chặt, lỗ chân lông toàn thân đều mạnh mẽ co rút.

Cô miến cưỡng trừng lớn hai mắt, không thể để lộ ra chút khiếp sợ nào trước Mạc Tương Đằng âm hiểm này được, cô nói một cách vững vàng: “Tôi cho rằng, thằng bại sóm đã định rã, bây giờ còn thảo luận chuyện này, là Mạc thiếu gia đây không cam tâm, hay là đang vùng vẫy giãy chết đây?”

Mạc Tương Đằng nghe xong thì nheo hai mắt lại hết sức nguy hiểm, Tân Hoành gằn như run lên, Mạc Tương Đằng lại bật cười vô cùng dữ dằn: “Tân Hoành, biết tôi thích cô nhất ở điểm gì không? Con người lạnh nhạt lạnh nhạt... Tôi rất hiểu kỵ...”

Mạc Tương Đằng nói xong, chậm rãi cúi người đến bên tai Tân Hoành, Tân Hoành theo bản năng né tránh, nhưng cô lại bị bàn tay ghê tởm đang đặt ngang hông kia giữ chặt, cô không tránh được, chỉ có thể bất lực chịu đựng hơi thở khiến cô buốt nôn này.

Mạc Tương Đằng thấy rằng cô không thể phản kháng, lúc này mươi
ung dung cười quỷ dị, nói: “Tôi càng hiểu kỳ, có phải trên giường cô cũng
có cái dáng vẻ này không? Dịch Tân, sẽ dạy dỗ cô thế nào? Vào lúc anh ta
ở trên cô, có phải cô cũng mang cái dáng vẻ lạnh nhạt này, không cử động
chút nào sao?”

Tân Hoành nghe thế thì tức giận, không biết sức mạnh ở đâu, chỉ cảm
thấy như có một ngọn lửa từ trong người vọt ra, giơ tay lên, thậm chí ngay
cả chính cô cũng không kịp phản ứng, bàn tay đã mạnh mẽ đánh về phía
trước.

“Bốp!”

Cẳng chân cũng dùng sức vung lên, đá thẳng vào bộ phận quan trọng
phía dưới của người đàn ông.

Phản ứng của Mạc Tương Đằng cũng rất nhanh, trên mặt vừa trúng một
đòn, thân thể đã nhanh chóng né ra. Sức lực bên hông vừa buông lỏng, Tân
Hoành cũng nhân cơ hội tránh thoát, không chậm trễ lùi về sau mấy bước.

Thế mà Mạc Tương Đằng còn nhanh hơn cô rất nhiều, cô mới lùi được
một chút, Mạc Tương Đằng đã ổn định lại cơ thể, lập tức rướn người về
phía trước tóm lấy cô.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 278: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện (20)

Edit & Beta: TranGemy

“Mạc thiếu gia.”

Ngay lúc tay trái Mạc Tương Đằng sắn túm được vai Tân Hoành thì sau lưng anh ta vang lên một tiếng cười nhẹ cùng với giọng nói có chút bức bách.

Trong nháy mắt, bàn tay đang dùng sức đến nỗi gân xanh của Mạc Tương Đằng dừng lại giữa không khí, rã lập tức thu tay về

Sau đó anh ta xoay người, đổi mặt với người đàn ông vừa đi xuống, thậm chí còn chưa kịp ra khỏi thang máy.

Dịch Phong Nghiêu.

Lúc này, Dịch Phong Nghiêu cũng đang nhìn Mạc Tương Đằng, trên mặt đang nở nụ cười như có như không, có điều đôi mắt lại hơi nheo lại, mang theo ý tứ sắc bén mà lạnh lùng.

Mắt Tân Hoành vượt qua Mạc Tương Đằng, khi nhìn thấy Dịch Phong Nghiêu thì thở ra một hơi, bây giờ mới có thể buông lỏng tâm tình một chút.

Dịch Phong Nghiêu nhìn cô, không nhanh không chậm ra khỏi thang máy, đi đến đứng bên cạnh cô. Ánh mắt lại nhìn về phía Mạc Tương Đằng, lúc này mới nhàn nhạt nói: “Thế nào, Mạc thiếu gia, nhân viên của tôi mạo phạm đến anh sao? Sao lại tức giận vậy?”

Ánh mắt Mạc Tương Đằng vẫn tùy tiện như cũ, quét qua mặt Tân Hoành rầm mới nhìn thẳng Dịch Phong Nghiêu: “Nhân viên của anh?”

Dịch Phong Nghiêu cười cười cũng không nói gì, chỉ quay đầu nhìn Tân Hoành: “Cô lên trước đi.”

Tân Hoành thận trọng nhìn anh ta một cái rồi gật đầu.

Thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc ở trước mặt cô, đằng sau Mạc Tương Đằng, cô muốn đi tới đó thì nhất định phải đi qua Mạc Tương Đằng. Tân Hoành liếc mắt nhìn qua, như thể có chút suy nghĩ, sau đó cô xoay người tiến về phía thang máy nhân viên ở bên cạnh, thông minh lựa chọn tránh không phải đến gần Mạc Tương Đằng lần nữa.

Một lần thôi cũng đủ dọa cô gần chết rồi.

Sau này, cô nhất định phải cẩn thận.

Có điều, thang máy đã mở ra rồi mà sau lưng, giọng nói như ma quỷ kia vẫn không chịu buông tha cho cô: “Tân Hoành, suy nghĩ kỹ một chút. Dĩ nhiên, không suy nghĩ cũng không sao, cô... Sớm muộn gì cũng là của tôi.”

Trong lòng Tân Hoành giật mình, đột nhiên đứng khụng lại.

Mạc Tương Đằng nhìn bóng lưng cứng đờ của cô, nụ cười nguy hiểm trên mặt lại sâu thêm một chút: “Một đêm kia, viên đạn ấy xuyên qua cánh tay anh ta. Lần sau, cũng chưa biết được là nơi nào đâu.”

Dịch Tân... Đêm hôm đó, là bị Mạc Tương Đằng ám hại nên mới bị thương?

Trong thoáng chốc, thông tin mới nhận thức được này khiến đáy lòng Tân Hoành vừa nồng nề lại giận dữ, trước đó cô chỉ cho rằng đó là kẻ thù của Dịch Tân, không hỏi gì thêm, cũng không dám hỏi nhiều, bây giờ mới biết... Thì ra là Mạc Tương Đằng!

Bất ngờ quay lại, Tân Hoành nhìn thẳng vào mắt Mạc Tương Đằng, bật cười khẽ một tiếng, hành động này và phản ứng trước đó của cô khác nhau quá lớn, khiến cho Mạc Tương Đằng và Dịch Phong Nghiêu đều cảm thấy giật mình.

Đôi mắt trong trேo của Tân Hoành liếc về phía cánh tay phải vô lực của Mạc Tương Đằng: “Không biết sao? Cũng vậy thôi, Mạc thiếu gia anh không trúng được, dĩ nhiên là lực bất tòng tâm, tính toán kỹ thế nào cũng trật. Dịch Tân thì không như vậy, chính mắt tôi tận mắt thấy qua, anh ấy ngắm bắn cực chuẩn, nhắm chỗ nào trúng chỗ đó... Tôi tin rằng cái này, Mạc thiếu gia anh là người rõ ràng nhất...”

Tân Hoành vừa nói, vừa nhìn chằm chằm vào gương mặt càng ngày càng khó coi của Mạc Tương Đằng, thậm chí còn cố tình ác ý cười một tiếng, giơ tay lên, ngón trỏ và ngón cái làm tư thế bắn súng, đúng thế, chính là lần trước ở nhà họ Phương, Mạc Tương Đằng bị Dịch Tân dùng súng phết đi cánh tay phải: “Pistol.”

Làm bộ như thể không thấy trán Mạc Tương Đằng nổi đầy gân xanh, Tân Hoành cười hết sức vui vẻ, lông mày cong lên: **truyện độc Quyền tại đế le Quý Đôn** “Mạc thiếu gia, vừa rồi quên không hỏi anh, cánh tay phải của anh làm sao vậy?”

Tân Hoành nói xong, cả khuôn mặt Mạc Tương Đằng đều vặn veo, dữ tợn híp mắt nhìn cô chằm chằm, lúc này Tân Hoành lại không thèm sợ anh ta, cười rất ác ý, nghiêng đầu nhạo báng nhìn anh ta.

“Khụ.”

Bên cạnh vang lên tiếng nhịn cười, Dịch Phong Nghiêu che miệng, dáng vẻ muốn cười lại không cười được, cũng nghiêng đầu nhường mắt nhìn Mạc Tương Đằng.

Tân Hoành nhìn Dịch Phong Nghiêu một cái, chợt đổi vẻ mặt: “Tổng giám đốc, tôi lên làm việc trước.”

Nói xong lại khinh thường liếc Mạc Tương Đằng một cái rồi mới xoay người đi vào thang máy.

Mạc Tương Đằng đứng im tại chỗ, tay trái đã siết chặt lại thành nắm đấm, đến nỗi các khớp xương cũng kêu lên kẽm kẹt.

Dịch Phong Nghiêу cố gắng thu lại vẻ mặt, bày ra dáng vẻ nghiêm túc nhưng vẫn còn phảng phất ý cười: “Mạc thiếu gia, để tôi tiễn anh, tránh lại gặp phải người nào không biết đi đâu... Nhân viên của tôi, có mắt mà không thấy Thái Sơn mới dám xem thường anh.”

Mạc Tương Đằng quay đầu, hung hăng trừng mắt lườm Dịch Phong Nghiêу một cái, lại vì ngại đây là địa bàn của anh ta mà không dám phát tác cơn giận.

Tân Hoành lớn gan lên mới dám chê nhạo Mạc Tương Đằng một lần, nhưng cũng chỉ là con hổ giấy, nếu không phải vì có Dịch Phong Nghiêу ở đó, cho dù có dùng dao ép cô thì cô cũng không dám động vào con sói kia, lúc này vừa vào đến thang máy, cả người đã ủi xù lại.

Tựa vào vách tường kim loại, chân mềm ra...

Lên đến tầng cao nhất thì cả người đã đổ đầy mồ hôi, Serena ngồi tại chỗ, nghe thấy động tĩnh cô lên đến nơi thì chỉ nhìn qua một cái: “Thế nào? Gần đây sắc lang* đã đòi khát đến độ phụ nữ mang thai cũng có hứng thú rồi à?”

*sắc lang: chỉ bọn con trai háo sắc.

Tân Hoành vừa bị dọa cho sợ mất魂 lại lập tức cảm thấy quắn bách.

Mang thai...

Dịch Phong Nghiêу thân là một người đàn ông như thế sao lại đi lan truyền loại tin tức bát quái như vậy chứ, còn nữa, Serena tính ra cũng như thế bạch cốt tinh thế mà cũng tin tưởng không chút nghi ngờ là sao.

Tân Hoành bất đắc dĩ vỗ trán, rõ ràng là... Cũng may cô cũng đã kết hôn rồi, cũng đang dự tính có em bé, nếu không thì danh dự gì đó, đài sẽ bị anh ta một tay hủy sạch.

Trong lòng giận dữ một hồi, rồi đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, Tân Hoành nhìn về phía Serena hỏi: “Làm sao chị biết có... sắc lang?”

Serena cười: “Nếu không em cho rằng người lười như tổng giám đốc sao tự nhiên lại chạy xuống đó, còn kịp thời cứu em nữa?”

“Tại sao?”

“Vừa rồi Tiểu Lệ vừa gấp gáp vừa sợ hãi báo với chị, nói em bị người ta trêu ghẹo ở đại sảnh, đối phương còn dẫn theo hai người vệ sĩ cao lớn, một bộ bày ra thế trận như muốn cướp đoạt giữa ban ngày ban mặt. * Lê Quý Đôn * Chị nghe thế, thấy cô ấy còn không dám đi cứu em, chị còn dám đi à?”

Tân Hoành: “...”

Serena nói xong lại vuốt vuốt tóc: “Cho nên mới để cho tổng giám đốc đi.”

Tân Hoành: “...”

Khóe môi giật giật, Tân Hoành bày ra dáng vẻ ngoài cười mà trong cười nhìn Serena một cái, sâu xa nói: “Chị đúng là biết cách dùng người đấy!”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 279: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện (21)

Edit & Beta: TranGemy

Serena bình tĩnh gật đầu, bày ra dáng vẻ “chị đây làm điệu đúng đắn, không có gì thiện với lòng.”

Tân Hoành: “...”

Nhớ tới mục đích tới đây, Tân Hoành suy nghĩ một chút, thật cẩn thận chọn lời rã mới mở miệng: “Chị Serena, chị có nghĩ tới việc tuyển thêm một trợ lý nữa không?”

Serena nghe thế thì ngược mắt nhìn cô, ánh mắt hết sức sâu sắc.

Trong lòng Tân Hoành có chút tội lỗi, vốn là cô chỉ muốn tới đây làm chút việc cho khỏi buồn chán, giờ lại thấy có chút gắn bó,... Lúc này, lại đột ngột xin nghỉ...

Đối mặt với Dịch Phong Nghiêу và Serena, không phải là không cảm thấy áy náy.

Trong lòng Tân Hoành còn đang ray rứt thì Serena đã lên tiếng: “Không cần, dưới lâu còn có một người, chỉ chờ em đi rã thì cô ấy sẽ trở lại.”

Tân Hoành nghe thế thì giật mình, đầu óc có chút mơ hồ, cố gắng ổn định suy nghĩ rã mới hỏi lại: “Trở lại, là có ý gì?”

Serena ngược đôi mắt hết sức xinh đẹp lên nhìn Tân Hoành, chân mày hơi nhướn lên: “Uhm, trả về tước là, thực ra cô ấy là trợ lý thứ hai, sau đó vì

em tới đây, cho nên cô ấy bị giáng chức xuống dưới đó, làm trợ lý thứ ba. Nay giờ một khi em từ chức, vừa đúng lúc cô ấy cũng có thể trở lại.”

Tân Hoành nghe thế thì theo bản năng bật ra câu hỏi: “Thế còn vị trí trợ lý thứ ba thì sao, có cần phải tuyển thêm một người khác không?”

Serena nghe thế thì khóc mồi khẽ giật giật: “Công ty chúng ta không cần trợ lý thứ ba, chức vị kia là vì em nên mới đặc biệt đêra thôi.”

Bởi vì cô, vì cô nên mới có thêm một trợ lý.

Cuối cùng, Tân Hoành cũng có vẻ hiểu ra, cong khóc mồi: “Vậy, bình thường người kia cũng vẫn làm công việc của trợ lý thứ hai?”

Serena cười tươi tắn trả lời: “Thông minh!”

Tân Hoành ngoài cười nhưng trong không cười: “Cho nên, vốn dĩ trong công ty cũng không cần đến em làm việc?”

Serena chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, nhún vai: “Em đừng nói ra thế, tổng giám đốc không muốn chị cho em biết đâu.”

Tân Hoành cười cứng ngắc: “Anh ta đúng là tốn công sức quá đi... Nói đúng ra thì, vốn dĩ em cũng không cần thiết áy náy trong lòng vì việc mình không làm được nỗi việc đúng không?”

“Đúng là không cần áy náy.” Serena đáp hết sức bình tĩnh, vô cùng... không một chút do dự.

Tân Hoành thật muốn tiến lên túm lấy Serena quấn áo là lượt trước mặt mà lắc cho một trận: “Sao chị không nói cho em biết sớm một chút, hại em cứ ăn năn tội lỗi lâu như vậy?”

Serena mở miệng nói nhỏ: “Bởi vì, chị nghe tổng giám đốc chứ sao.”

Ý tú rất rõ ràng, oan có đài nợ có chủ, chính em tự mình đi tìm Dịch Phong Nghiêu đi!

Môi Tân Hoành giật giật: “... Nếu thế, em có thể được lĩnh hai tháng lương bị cài bẫy này không?”

“Có thể chứ, chỉ cần cô muốn, hôm nào tôi sẽ làm một cái phong bì thật to, tự mình đưa đến tận cửa luôn.”

Đột nhiên, lời này lại được truyền tới từ phía thang máy.

Tân Hoành theo tiếng nói mà quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt tươi như hoa nở của Dịch Phong Nghiêу, lúc này đang cười đến là xán lạn.

Tân Hoành: “...”

Nghĩ lại mới chợt hiểu ra, Tân Hoành híp mắt nhìn Dịch Phong Nghiêу: “Anh đã lấy được số tiền gấp bao nhiêu lần tiền lương của tôi rakah?”

Dịch Phong Nghiêу nhìn Tân Hoành, mỉm cười: “Tin tôi đi, cô sẽ không muốn nghe đâu.”

Tân Hoành: “...”

“Quan trọng hơn là, tôi còn không tính được hết ấy chứ.”

Tân Hoành kìm né nấm chặt tay, bi phẫn mà không làm gì được.

Trong khi cô một bên thì cẩn thận hứa hạ Bạo Quân, một bên còn không quên tranh thủ thời gian làm việc, tất nhiên cô cần đặt Bạo Quân ở vị trí số một, cho nên vì anh cũng có khi lơ là công việc cũng là chuyện không còn cách nào khác.

Nhưng ít ra thì cô cũng không quên cảm thấy áy náy đối với Dịch Phong Nghiêу và Serena, mỗi lần lại thấy có lỗi hơn một chút. ☺ II Tự anh em ¥ II ☺ Không ngờ, phải chờ tới tận khi cô muốn từ chức mới có người nói cho cô biết: Tân Hoành à, đạo đức nghề nghiệp của cô cao như vậy làm gì chứ?

...

Tân Hoành thật sự cảm thấy không cam lòng!

Lãng phí biết bao nhiêu là công sức và tình cảm như vậy... Lại còn một đằng tiễn cũng không lấy được, không chỉ là không lấy được, nhìn gương mặt đó của Dịch Phong Nghiêu, chắc hẳn cũng đã vớ được một khoản đấy từ phía Dịch Tân rã ấy chứ!

Nghĩ tới đây, cô khẽ híp mắt nhìn Dịch Phong Nghiêu, học theo dáng vẻ thẫn bí của người nào đó, tùy ý nhả ra mấy chữ: “Dịch Phong Nghiêu, vì sao anh lại cứ cố ý nói những lời khiến cho tôi muốn đổi địch với anh nhỉ?”

Nói xong, quả nhiên trong nháy mắt đã thấy Dịch Phong Nghiêu khẽ đổi sắc mặt.

Tân Hoành tiếp tục lắc lắc đầu, than nhẹ: “Dịch Phong Nghiêu, tôi muốn từ chức, sau này, chúng ta gặp lại trên giang hồ”

Dịch Phong Nghiêu nghe thế, cuối cùng sắc mặt cũng trở nên khẩn trương.

Tân Hoành vốn dĩ là người như vậy, chính là kiểu mới nhìn thì là một người phụ nữ truyền thống, nhưng càng tiếp xúc, đến Dịch Phong Nghiêu anh cũng nhìn không ra, thật sự là... Nhìn không thấu!

Nhất là, bên cạnh người phụ nữ này còn có người đàn ông kia. Cho dù có tùy ý ngoắc ngoắc ngón tay cũng có thể lập tức tạo nên vài trận cuồng phong ở thành phố B này...

Bây giờ, cô lại buông lời nói cô đổi địch với anh ta...

Nghĩ tới đây, cho dù là người bình tĩnh như Dịch Phong Nghiêu cũng không nhịn được mà khẽ run một cái.

Ngay sau đó, nụ cười càng thêm rực rỡ, nếu như cười cũng có thể giết người thì chỉ sợ Tân Hoành đã sớm bị nụ cười của Dịch Phong Nghiêu bóp chết từ lâu rã.

“Tân Hoành muốn từ chức đúng không? **truy**yện **độ** Quyền tại đe lê Quý Đôn Được thôi, tôi lập tức cho người tới thu dọn đồ đạc cho cô, sau đó tiễn cô về tận nhà.”

Tân Hoành khẽ liếc anh ta một cái: “Tôi còn tưởng là, anh sẽ tự mình giúp tôi dọn dẹp, tự mình đưa tôi về nhà cơ đấy.”

Dịch Phong Nghiêu cười nịnh nọt định nói “Được, tự tôi làm.”, lời nói đến cửa miệng rã lại chợt sửa miệng thành: “Thật là xin lỗi, Tân Hoành cô phải thứ lỗi cho tôi, vừa rã Mạc Tương Đằng ra tay với tôi, bị động đến gân cốt rã.”

Dịch Phong Nghiêu nói xong, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Tân Hoành không tha.

Ý tứ hết sức rõ ràng, Mạc Tương Đằng đó, Tân Hoành, cô cũng không thể nhanh chóng quên vừa rã là ai giúp cô đuổi Mạc Tương Đằng đi chứ?

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 280: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện (22)

Edit & Beta: TranGemy

Dịch Phong Nghiêу đã bày tỏ rõ ràng như vậy r ăi Tân Hoành cũng không thể không hiểu được. Mặc dù cô rất muốn hỏi một câu: anh ta ra tay với anh lúc nào vậy?

Chỉ là, nghĩ đến việc cô còn phải nhanh chóng v ẽnhà trước khi người nào đó trở v ề, vừa r ăi cũng đã thực hiện được âm mưu đe dọa nho nhỏ kia r ăi, lúc này cũng không c ần đứng đây múa mép khua môi với anh ta nữa, cô ng ăi vào trước máy tính, lập tức bắt đ ầu soạn đơn từ chức.

Mặc dù là bị cài đến đây làm trợ lý, nhưng v ẽnhìn thức thì vẫn phải tuân thủ theo quy định, hơn nữa, cũng chỉ là chút chuyện mất vài phút mà thôi.

Có đi ăi năу như Tân Hoành có thể biết trước được tương lai thì cô nhất định sẽ không lãng phí mất mấy phút này đâu! Thư từ chức có thể viết ở đâu cũng được, viết xong nộp lại là được, tại sao cô lại phải chậm trễ mà ở lại đây chứ?

Rất nhanh cô đã cảm thấy hối hận...

Năу như không có mấy phút trì hoãn này, như thế thì lúc này cô cũng sẽ không đụng phải một người, người kia... Cô th ầm c ầu nguyện trong lòng rằng cả đời cũng không muốn gặp lại nữa...

Năу như sớm mấy phút là có thể không đụng mặt r ăi, vậy mà họ còn có thể lướt qua nhau, đây là loại chuyện trùng hợp đến thế nào chử!

Nếu vậy cũng sẽ không cần giống như lúc này, cửa thang máy vừa mở ra, Tân Hoành đứng bên trong, cô ta đứng ở bên ngoài, mặt đối mặt, tình địch gắp nhau là loại tình huống hết sức đỏ mắt.

Hơn nửa tiếng trước, cũng là cảnh tượng tương tự, kẻ thù gắp nhau, cũng hết sức đỏ mắt...

Bây giờ, đổi thành tình địch.

Cô ta... Nghê Tranh.

Trước đó thì đụng phải Mạc Tương Đằng, giờ lại đến Nghê Tranh, Tân Hoành cảm thấy vô cùng hối hận, hôm nay cô ra khỏi cửa mà không xem hoàng lịch chăng?

Tân Hoành nghĩ thế nhưng trên mặt đã nở nụ cười, tóm lại vẫn thấy Serena nói rất đúng, trước mắt lưu lại một con đường, ngày sau dễ nói chuyện.

Vậy mà, nụ cười của cô mới được một nửa thì “Bõp” một tiếng, má trái đã trở nên bỗng rát.

“Cô làm cái gì vậy?” Serena kêu lên, khuôn mặt bình tĩnh cũng trở nên hoảng sợ.

Vốn là Serena đưa Tân Hoành xuống lầu, cửa thang máy vừa mở ra, trong nháy mắt đối mặt với Nghê Tranh, sự việc xảy ra nhanh như vậy khiến cô ấy còn chưa kịp có phản ứng gì thì Nghê Tranh đã hung hăng tát lên mặt Tân Hoành một cái.

Dịch Phong Nghiêm để cho cô ấy đưa Tân Hoành xuống, ý tứ hết sức rõ ràng chính là muốn tránh khỏi tình huống tương tự như vừa nãy gắp phải Mạc Tương Đằng. Mặc dù anh ta không nói thẳng ra nhưng Serena cũng nhìn ra được thân phận đặc biệt của Tân Hoành. Thế mà giờ lại để xảy ra chuyện này.

Nghĩ tới đây, trong lòng Serena hoảng hốt, tiến lên một bước nhanh chóng kéo tay Nghê Tranh lại.

Bấy giờ Tân Hoành mới chậm rãi đưa mắt nhìn Nghê Tranh, vừa rã trong một phút cảm thấy đau đớn trên mặt, TЯ҃UҮEN đÔC Q҃UҮE TẠI ĐÈ LÊ Q҃ÙÝ ĐÔN d`âú óc cô thoảng trở nên trống rỗng.

Ai ngờ, so với cô bị đánh thì thái độ của Nghê Tranh còn tức giận hơn, đôi mắt đối diện kia đỏ bừng như sung huyết, toàn bộ d`âú là hận ý, dáng vẻ nhìn chằm chằm Tân Hoành, như thể muốn chặt cô thành trăm mảnh.

Trong nháy mắt, Tân Hoành đã bắt d`âú nghi ngờ cái thế giới này rã.

Bắt d`âú từ khi nào thì cô bị đánh còn không đến nỗi thế, cô ta đánh người lại còn thể hiện ra vẻ mặt như vậy, cứ như cả nhà cô ta bị cô giết không bằng!

“Tân Hoành, sao cô có thể độc ác như vậy! Đúng là tôi đã xem thường cô rã!”

Nghê Tranh hung ác nhìn cô, hết sức lạnh lẽo nói từng tiếng.

Người phụ nữ như Nghê Tranh, bình thường d`âú rất chú ý đến hình tượng, lúc này giọng nói lại cao vút hết sức thê lương, còn có đôi mắt tràn d`âý hận thù, nào còn thấy được dáng vẻ thường ngày của cô ta?

Trong hành lang đã bắt d`âú có người nhìn v`ề phía bọn họ bên này.

Trong lòng Tân Hoành tự giễu mà nghĩ, Nghê Tranh, cô lớn tiếng hơn chút nữa thì bọn họ đã lập tức bu lại đây xem náo nhiệt rã!

Nhưng mặt cô vẫn chỉ lạnh nhạt, lạnh nhạt hỏi ngược lại: “Tôi đã làm cái gì?”

Nghê Tranh cười lạnh, híp con mắt, ánh mắt hết sức khinh miệt lại oán hận.

Serena thấy thế thì cuống quít kéo Tân Hoành, ý muốn cô đi trước: “Em đi trước đi, chuyện này để đây chị lo.”

Tân Hoành vẫn đứng bất động tại chỗ, mắt chỉ bình tĩnh nhìn thẳng Nghê Tranh, lạnh lùng nói: № II Tự anh em ¥ II № “Tôi cũng không đi tranh chằng người khác, cũng không phí công phí sức đi tranh đoạt thứ vốn không thuộc về mình, tôi tự hỏi, Tân Hoành tôi không làm chuyện khuất tất, cũng chẳng làm cái gì để cho cô tới chỉ trích tôi!”

Tân Hoành nói xong còn nhấn mạnh vào chữ “cô”.

Sắc mặt Nghê Tranh trắng nhợt, nở nụ cười trào phúng, cầm thứ đĩa trong tay quăng về phía Tân Hoành, Tân Hoành giơ tay đón lấy thì thấy đó là một tờ báo.

“Tân Hoành, đi đi, đừng để ý đến cô ta!” Serena vội vàng muốn đưa Tân Hoành đi, một bên chắn trước ngăn cản Nghê Tranh, một bên cố gắng lôi kéo Tân Hoành.

Tân Hoành giữ tay cô ấy lại, nhìn Serena: “Chị Serena, chị giúp em để đỗ xe trước đi, em xử lý xong chuyện này rã sẽ lập tức qua đó.”

Serena nghe thế thì sắc mặt cứng đờ, Tân Hoành lại tiếp tục đẩy cô ấy: “Mau đi đi, không có chuyện gì đâu.”

“Không...” Serena muốn ở lại, trong lòng hết sức hối hận, sóm biết thế, cô ấy đã không chen miệng vào... có thể đứng quan sát ở một bên, ngờ nhỡ có đánh nhau, cô ấy còn có thể giúp một tay.

Ánh mắt Tân Hoành hết sức kiên định, rõ ràng là không còn cách nào cứu vãn.

Trong lòng Serena không khỏi hối hận.

Không ngờ vào lúc mấu chốt, Nghê Tranh lại lạnh lùng cất tiếng châm chọc: “Sao thế, Tân Hoành, rõ cuộc cung nhó ra chuyện cô làm không thể

để cho người khác biết r ā sao? Đuỗi người đi, cô cho rằng không để người khác biết chuyện vô lại cô làm thì cô sẽ không gặp báo ứng à?”

Serena nghe thế, ngược lại trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, cô có thể không c ần rời đi r ā...

Quả nghiên, Tân Hoành nghe xong thì nheo mắt lại, bàn tay đang muốn đẩy Serena đi cũng từ từ hạ xuống.

Lạnh nhạt liếc qua Nghê Tranh r ā mới mở tờ báo trong tay ra.

Vừa nhìn thấy tin tức trên báo thì cô hoàn toàn chấn động.

Trang bìa in đậm bốn chữ tiêu đề Nhị Long Hí Châu*.

*Nhị long hí châu: Hai rồng giỗn châu: Hai rồng: Ý chỉ địa vị, thân phận. Giỗn: đùa giỗn, chơi đùa. Châu: Trân châu, châu ngọc. Cái này mình tra google ra vậy, ý hiểu theo ngữ cảnh là quan hệ của hai người đàn ông và một người phụ nữ, kiểu mối quan hệ tay ba ấy.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 281: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện (23)

Edit: TranGemy

Trích dẫn bên dưới là: Hai vị thiếu gia nhà họ Dịch, ai mới thực sự là chân mệnh thiên tử* của “Dịch thiếu phu nhân”?

Trong lòng giật mình, Tân Hoành ổn định lại tinh thần, cẩn thận nhìn xuống hai tấm hình giữa trang báo.

Bên trái là hình ảnh lúc nửa đêm, Nghê Tranh và Dịch Tân ôm ấp nhau đi vào khách sạn.

Ngay sát bên phải là hình ngoài cửa phòng khách sạn, Nghê Tranh và Dịch Phong Nghiêm nhiệt tình ôm hôn hết sức thân mật.

Chuyện này. . .

Nhi long hí chau... Tân Hoành chỉ là người xem mà cũng thấy lạnh cả người, những lời lẽ âm hiểm như vậy, thật sự là quá độc ác!

Tuy chỉ có bốn chữ, lại khiến cho người ta suy ngẫm, còn kèm theo hình ảnh thuyết minh như vậy, rõ ràng là... mang hàm nghĩa nói người ta dâm đãng!

Như vậy, sau này Nghê Tranh biết phải sống thế nào đây?

Tuy là tình địch, mặc dù gắp nhau thì rất chán ghét, nhưng trong lòng, Tân Hoành cũng cảm thấy thủ đoạn này thật quá tuyệt tình!

Khó trách người lúc nào cũng ưu nhã như Nghê Tranh, lại có thể thay đổi hoàn toàn như vậy.

Ngẩng đầu lên từ tờ báo, Tân Hoành nhìn về phía Nghê Tranh, lại thấy cô ta đỏ bừng mắt vẫn đang nhìn cô chằm chằm, rõ ràng là vừa giận dữ vừa thù hận, khóc mồi lại khẽ nhếch lên thành một đường cong vặn veo.

Cho dù có là kẻ địch thì trong lòng Tân Hoành cũng cảm thấy không đành lòng.

“Không phải tôi làm...” Cô giải thích, lại không biết là vì sao, muốn giải thích lại không biết nói cái gì.

“Không phải cô?” Nghê Tranh cười, Tân Hoành chỉ cảm thấy nụ cười kia vừa lạnh lẽo vừa thảm.

“Ngoài cô ra, còn có thể là ai? Lần trước, cũng là cô! Đã có kinh nghiệm một lần mua chuộc truyền thông tạo scandal, lần này cô đã quen rồi, lại càng thuận buồm xuôi gió, không phải sao?” Từng câu từng chữ của Nghê Tranh đây vẻ lèn án: “Tân Hoành, mặc dù tôi từng có tình cảm với Dịch Tân, nhưng bây giờ, anh ấy đã là của cô rồi, cô còn phải đuổi tận giết tuyệt như vậy, cô thật sự không sợ gặp phải báo ứng sao?”

Nghê Tranh càng nói càng thảm, dần trở thành gào thét, đám người bu lại quanh đó cũng ngày càng nhièu, bàng quan, chê giễu, hả hê...

Hình như con người ai cũng thích vây xem chuyện náo nhiệt của hai người phụ nữ thì phải.

Không giống như tình huống ban nãy với Mạc Tương Đằng, một người đàn ông như Mạc Tương Đằng bắt nạt cô, bên cạnh còn có hai vệ sĩ cao lớn vạm vỡ, cho dù người đi đường có nhìn thấy cũng sẽ lập tức quay đàu đi thẳng, làm bộ như không thấy, vội vã tránh xa, chỉ sợ rước họa vào thân.

Nhưng chuyện của hai người phụ nữ thì không nguy hiểm như vậy, động tĩnh lớn lảm cũng chỉ là hai người đánh nhau mà thôi, cho nên mọi

người cũng không cẩn sợ, ngày càng tới đông hơn, vẻ mặt cũng ngày càng hung ác.

Lúc này Nghê Tranh rõ ràng đã ngày càng mất lý trí, không thèm quan tâm đến cái gì nữa.

Tân Hoành thì còn gì để mà bất chấp? Dưới tình huống thế này thì danh dự đã sớm bị mang ra lau sàn rã.

Tân Hoành nắm chặt bàn tay, nhìn cô ta, nghiêm túc lặp lại: “Cô tin hay không thì tùy, thật sự không phải tôi. Tân Hoành tôi dám làm dám chịu, nếu thật sự là tôi... tuyệt đối sẽ không phủ nhận.”

Nghê Tranh vẫn cười khinh thường như cũ, chỉ có sắc mặt là dần dần giãy ra, oán hận trong mắt cũng bắt đầu dao động.

Tân Hoành khẽ thở dài một cái: “Chính cô tự mình nghĩ xem đã đắc tội với ai. Tôi và cô cũng chỉ là tình địch, nhưng cũng giống như cô nói, Dịch Tân đã là của tôi rã, tôi còn phí thời gian đi đuổi tận giết tuyệt cô làm gì, còn không bằng dành để ở bên Dịch Tân.”

Tân Hoành cũng không nhịn lời, * Lê Quý Đôn * không muốn để cho người ta chê giễu, nói xong thì lướt qua Nghê Tranh, nhanh chóng rời khỏi.

Serena thấy thế cuối cùng cũng thở phào một hơi, cuống quít đuổi theo.

Nghê Tranh lại đột nhiên xoay người...

...

“Kết!”

Tiếng phanh xe ghê tai vang lên trước cửa biệt thự, ngay sau đó cửa xe bị đẩy ra. Bóng dáng anh tuấn nhanh chóng đi vào đại sảnh, đường cong trên mặt hết sức nghiêm nghị, cả người toát ra hơi thở băng lãnh.

“Thiếu gia.”

Quản gia nhìn thấy thế, lên tiếng tiếng chào hỏi cũng không nhịn được mà run run.

Người trở về chính là Dịch Tân, thấy quản gia thì lạnh giọng hỏi: “Phong Dương đến chưa?”

“Đến rã, đến rã.” Quản gia tuy đã làm ở nhà họ Dịch qua ba thế hệ rã, lúc này đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng của Dịch Tân vẫn có phẫn kính sợ.

Ngay sau đó, Dịch Tân lướt qua quản gia đi vào cửa.

Lúc Dịch Tân thấy Tân Hoành thì cô đang nửa dựa trên vai Tang Nhuê, đáng thương hỏi Phong Dương: “Nhất định phải kéo trở về vị trí cũ à?”

Phong Dương: “...”

“Không thể để nó từ từ hã phục ư?”

Phong Dương, “.....”

“Chuyện gì vậy?”

Vừa lên tiếng gấp gáp hỏi han, Dịch Tân đã nhanh chóng đi tới bên cạnh Tân Hoành, nhìn thấy ống quần cô kéo cao lộ ra bắp chân phải, ngoài da hiện rõ mấy vết xước đỏ, lại nhìn xuống thì thấy ngay mắt cá chân sưng vù đáng sợ, trong lòng không khỏi đau nhói, nghiêm khắc lên tiếng: ♠ II
T Janet em ♠ “Tân Hoành, em nói thật cho anh biết, chân em thế này là có chuyện gì vậy?”

Anh xuất hiện quá nhanh, Tân Hoành vốn còn đang sững sờ nhìn vẻ mặt anh có vẻ không tốt, lúc này nghe giọng nói như thể đang nghiên răng nghiến lợi, trong lòng kêu to không ồn.

Vội vàng mèm giọng, nhìn về phía anh, nửa thật nửa giả bộ đáng thương: “Dịch Tân, em bị ngã từ trên cầu thang xuống, anh không biết đâu, em đau đến tí nữa thì khóc luôn đây.”

Quả nhiên, Dịch Tân nghe thế thì hết sức đau lòng, sắc mặt cũng hòa hoãn không ít.

Phong Dương nhìn tình tình, lúc này mới lên tiếng: “Trên bắp chân chỉ là chút vết thương ngoài da, mấy ngày là khỏi thôi, chỉ là mắt cá chân bị trật một chút, cần phải nắn trở về vị trí cũ.”

Dịch Tân nhìn chân cô sưng vù lên như bị phù nề, cau mày: “Vậy thì nhanh chóng làm đi.”

Tân Hoành: “...”

Phong Dương liếc Tân Hoành: “Cô ấy không được để ý cho lắm...”

Chân mày Dịch Tân càng nhíu chặt hơn, anh nhìn Tang Nhuế một cái, cô ấy lập tức đứng dậy, Dịch Tân ngã xuống, ôm cả người Tân Hoành vào trong ngực.

Sức lực anh dùng hơi lớn khiến Tân Hoành khẽ bất mãn, cô muốn giãy ra lại bị anh túm lại càng chặt hơn, giọng nói cứng rắn trầm thấp mang theo ý khiển trách: “Không được nhúc nhích!”

Tân Hoành bị anh làm cho giật mình, lập tức ngoan ngoãn không dám nhúc nhích.

Lúc này Dịch Tân mới nhìn Phong Dương ở đối diện: “Ra tay đi!”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 282: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện (24)

Edit: TranGemy

Không được nhúc nhích...

Ra tay đi...

Tân Hoành bi phẫn, cũng không phải là mưu sát mà...

Nhưng trong lúc cô còn đang hoảng sợ, trên chân phải truyềん tới một trận đau đớn kịch liệt, âm thanh “rắc rắc” vang lên, Phong Dương đã ra tay.

Một nháy mắt kia, Tân Hoành đau đến không thốt ra được tiếng nào, sau đó, nước mắt lập tức chảy xuống.

“Tốt rã, tốt rã, ngoan, không đau nữa.”

Tân Hoành đã bao lâu rã chưa khóc trước mặt người ngoài? Lúc này thấy nước mắt cô nói rơi là rơi, Dịch Tân cũng bị dọa sợ, vội vàng lén tiếng dỗ dành, giơ tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô.

Tân Hoành mất một lúc mới phản ứng lại được, bắt đầu hít vào một hơi thật sâu, lại mở lớn hai mắt.

Lúc này mới kêu ra tiếng: “Dịch Tân, đau chết em rã....”

Giọng cô không thê thảm, chỉ là đang run run, đau đến run rẩy.

Thấy dáng vẻ đáng thương của cô, Dịch Tân được coi là lòng dạ sắt đá cũng thoảng chốc trở nên mềm nhũn, không để ý đến còn có người ngoài,

quay sang hôn lên mặt cô một cái, nhỏ giọng dỗ dành: “Ngoan, không đau.”

Trong lúc bọn họ còn đang âu yếm dỗ dành nhau, Phong Dương đã hết sức thuần thục thực hiện các thao tác, băng bó chân Tân Hoành kĩ càng.

Nhin về phía Tân Hoành, Phong Dương ngắn gọn dặn dò còn không quên dọa dẫm: “Không phải hù dọa em đâu, nghỉ ngơi cho hẳn hoi, thay thuốc đúng giờ, đừng có để bị động đến vết thương. Nếu không, khẳng định sẽ phải vào phòng phẫu thuật mổ đấy.”

Mặt Tân Hoành đẫy vẻ oán niệm nhìn Phong Dương: “Thế này chẳng lẽ còn không phải hù dọa à?”

Phong Dương: “...”

Tang Nhuê bên cạnh nhanh nhẹn chen vào: “Cái này mà gọi là hù dọa? Tớ nói cho cậu biết cái gì mới là hù dọa: “Lần này cậu chỉ là nghe thấy tiếng rắc rắc, nhưng ít ra vẫn còn đây đủ da thịt. Còn bị thương lần nữa là phải găm dao vào chân rạch da thịt mổ ra, sau đó là hình ảnh máu thịt be bét, rã rắc rắc một tiếng nữa, sau đó với khâu lại như vá quần áo ấy, mũi kim sẽ xuyên qua từng thớ da cậu, sau đó còn phải bó thạch cao ngã xe lăn. Cái này còn chưa hết đâu. Đã nghe qua bị thương đến gân cốt phải nghỉ ngơi trăm ngày chưa? Đúng thế, chính là cậu phải ngồi xe lăn đủ trăm ngày, trong thời gian đó, đi đâu cũng cần Dịch Tân đẩy xe cho cậu đấy.”

Tân Hoành: “...”

Phong Dương nhìn khuôn mặt cứng đờ của Tân Hoành, cuối cùng thì đạo đức lương y như từ mẫu cũng trỗi dậy, không đành lòng mà lên tiếng an ủi: “Thật ra thì, sau khi máu thịt be bét rã cũng sẽ không nghe ra được tiếng rắc rắc đâu.”

Tân Hoành: “...”

Xoa xoa mồm hôi lạnh trên trán, Tân Hoành quay đầu, nhìn Dịch Tân, ngượng ngùng nói: “Cái đó, lần sau, chúng ta không tìm hai người này tới nữa có được không?”

Đôi mắt Dịch Tân nheo lại hết sức nguy hiểm, kéo dài giọng nói đày ý tứ: “Lần này còn chưa đủ? Em còn muốn có lần sau nữa?”

Tân Hoành nghe thế cả người lại run lên, sống lưng cứng đờ cõng toát mồ hôi lạnh.

Thấy vẻ mặt Dịch Tân trầm xuống, tiếng chuông cảnh báo trong lòng Phong Dương và Tang Nhuế không hẹn mà gặp cùng vang lên, không nhịn được mà thầm run một cái, đánh mắt về phía đối diện hết sức ăn ý.

Phong Dương vội vàng tỏ ý, vết thương của Tân Hoành đã không sao rã, nghỉ ngơi một hai tuần là sẽ tốt thôi, có đi chơi nhảy sào cũng không có vấn đề gì.

Tang Nhuế cũng tiếp lời nói với Phong Dương, muốn bọn họ rời đi trước, để cho Tân Hoành nghỉ cho tốt, sớm có thể đi chơi nhảy sào.

Sau đó, hai người chạy ra cửa biển mất nhanh như thỏ.

Để lại cho Tân Hoành vẫn còn đang trợn mắt há miệng hai bóng lưng hoảng hốt.

Có điệu cô cũng không thể nán lại quá lâu.

Hai người Phong Dương và Tang Nhuế kia cũng luyện gianh như thành hổ lỳ tinh rã, bình thường hành động của bọn họ đều là có dự tính từ trước, lúc này hai người đột nhiên chạy trốn, trong lòng Tân Hoành cũng nên có cảm giác mới đúng.

Nhưng mà có cảm giác cũng có tác dụng gì chứ, hơn nữa cô có trốn cũng chẳng thoát, chứ đừng nói đến việc có trốn hay không.

Cô cúi đầu nhìn cái chân vẫn đang quấn băng trắng...

“Ngoan, nói cho anh biết, làm sao lại bị ngã thế này?”

Giọng điệu kia... Em ái lại dịu dàng, * Lê Quý Đôn * êm ái dịu dàng đến mức làm cả người cô không tự chủ được mà co rút lại, có điều co lại cũng

vẫn là núp trong ngực anh, bị cánh tay anh quấn chặt quanh eo.

Cô co rúm khum núm trả lời: “Em tự ngã.”

“Ừ.” Dịch Tân chỉ nói một chữ, còn dùng cái giọng điệu “Hóa ra là như vậy”, vô cùng thành thật như thể rất tin tưởng.

Tân Hoành nghe thế càng không biết đường nào mà lẩn, lại một lần nữa giải thích: “Thật sự là em tự ngã.”

Ánh mắt Dịch Tân nhìn đỉnh đầu cô, im lặng.

Hãy lâu sau anh khẽ thở dài, để đầu cô áp vào ngực: “Nói cho anh biết, không sao đâu, anh giúp em báo thù, ai dám bắt nạt em, anh đều không tha cho chúng.”

Tân Hoành rối loạn, lúng ta lúng túng nói: “Nhưng mà thật sự là em tự mình vấp ngã, làm sao bây giờ?”

Khóe môi Dịch Tân cong lên.

Gioi tay vuốt tóc cô, giọng anh trầm thấp lại kiên định: “Tân Hoành, em cũng biết, anh không thích em giấu giếm anh chuyện gì, cực kỳ không thích.”

Trong lòng Tân Hoành suy nghĩ một chút, nghĩ đến việc hôm nay cô gặp Mạc Tương Đằng và Nghê Tranh ở sảnh lớn, người đến người đi, sau đó còn bị ngã trật chân, cho dù Dịch Phong Nghiêu có không nói thì sau này Dịch Tân cũng có thể đi đâu tra ra được.

Cân nhắc một chút, chỉ có thể nói thẳng: “Được rồi, hôm nay, em đi từ chức, đầu tiên thì gặp phải Mạc Tương Đằng, không có việc gì, sau đó gặp Nghê Tranh, cũng không có việc gì, 随遇而安 泰然自若 随时随地 随心所欲 随波逐流 cuối cùng đang đi xuống bậc thang thì lại không cẩn thận trượt chân ngã.”

Tân Hoành cũng cảm thấy rất mỉm cười. Cô đối mặt với Mạc Tương Đằng biến thái, lòng dạ độc ác còn có thể bình tĩnh như vậy, thành thạo như

thế, sau đó còn gặp phải Nghê Tranh... Đủ loại tình huống, nhưng cũng coi như miễn cưỡng an ổn,... Nào biết gặp phải hai người quái thai như vậy cô đ`âu không có việc gì, cuối cùng lại vì một bước hụt chân một cái mà ngã từ trên cầu thang xuống.

Trước mặt biết bao nhiêu người, cô đi một mình cũng vấp ngã... Mặt mũi cô còn biết để vào đâu được nữa!

Lại còn ngã đến trật khớp, nghĩ thế nào cũng thấy có cảm giác “lật thuy`ền trong mương”*!

*Lật thuy`ền trong mương: Thuy`ền lớn mà vì gợn nước trong cái mương nhỏ mà bị lật, ý nói rất mất mặt.

“Thật sự là tự mình ngã?” Dịch Tân rõ ràng rất lo lắng.

Tân Hoành nặng nề gật đ`âu: “Thật sự là em tự ngã, em th`ề!”

Cô nắm chặt tay, bởi vì, nhớ đến thôi cũng cảm thấy mất thể diện!

“Thế thì dấu tay trên mặt cũng là tự mình tát à?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 283: Yêu Em Như Hút Thuốc Phiện (25)

Edit: TranGemy

Tân Hoành cứng đờ, yên lặng cúi đầu.

“Cái này thì không phải...”

Bên tai vang lên một tiếng than khẽ, má trái nhanh chóng trở nên ấm áp, tiếng nói của anh còn mang theo sự bất đắc dĩ và đau lòng: “Vậy có đánh lại không?”

Tân Hoành gật đầu: “Có.”

“Thật?”

Tân Hoành lại gật đầu cái nữa: “Thật, chỉ là, người em đánh và người đánh em... Không phải cùng một người.”

Bờ môi đang lưu luyến trên má cô khẽ khụng lại.

“Em cảm thấy, mình đánh người ta một cái, người ta tát lại em một cái, cũng có thể nói là tương đối công bằng.”

Dịch Tân nghe xong chỉ biết giật giật khéo môi, thật lâu sau cũng không đáp lại được. Một hãi mới khẽ hỏi: “Nghê Tranh?”

Tân Hoành gật đầu.

“Tại sao không đánh trả? Sợ đánh không lại?”

Tân Hoành lắc đài: “Không phải. Chỉ là cảm thấy cô ta đã không còn dư chút mùi nào để em đánh nữa, cho nên em mới không ra tay được.”

Tân Hoành nói xong, có chút né tránh, rẽ lại ngang đài lên, bình tĩnh nhìn sâu vào mắt Dịch Tân: “Nhị long hí châu... Có phải là anh làm đúng không?”

Đôi mắt đen sâu thăm thẳm của Dịch Tân nhìn thật sâu vào mắt cô: “Không phải.”

Anh phủ nhận, ngược lại khiến cô vô cùng kinh ngạc.

Lúc ở hành lang, khi cô muốn rời đi thì lại bị Nghê Tranh ngăn lại, quay người một cái túm lấy cô: “Cô dám thề không?”

Cô không đi được, chỉ đành dừng lại, đối diện với ánh mắt của Nghê Tranh.

Nghê Tranh lại tiếp tục hung hăng: ♡ II Tự anh em ♡ II ♡ “Cô dám thề, chuyện này không liên quan gì đến cô chứ!”

Thật phiền phức.

Vốn dĩ cô cho rằng thanh giả tự thanh*, cô tội gì phải chứng minh cho Nghê Tranh thấy, cô ta cũng chẳng phải là người thân thích gì của cô. Cho dù, sự tuyệt vọng khổ sở đến cùng cực trong mắt Nghê Tranh khiến trong lòng cô cũng không dễ chịu gì, có điên, muốn bắt cô thề, Nghê Tranh còn lâu mới đủ tư cách.

*Thanh giả tự thanh: tự bản chất của người ngay thẳng, trong sạch, thanh tao, cho dù bị nói xấu vu oan họ vẫn không thanh minh và rẽ sự thật sẽ được phơi bày.

Cho nên, Tân Hoành từ chối.

Ngay lập tức, Nghê Tranh phát điên tại chỗ: “Quả nhiên là cô! Cho nên, cô mới không dám thề, mới sợ gấp phải báo ứng đúng không?”

Tân Hoành cau mày, lúc đau còn định dứt khoát hất tay cô ta ra ra đi thẳng, lại thấy người vây xem ngày càng nhia, mà Nghê Tranh cũng ngày càng trở nên điên cuang, lại thoảng mem lòng, muốn thỏa hiệp.

Trong đau chọt lóe lên một người...

Dịch Tân.

Sau đó, lời nói đến miệng ra lại bị cô gắt gao nuốt ngược lại.

Cho dù là thủ đoạn độc ác đến đâu thì Dịch Tân cũng là người có thể làm ra được loại chuyện ấy!

Nếu quả thật là anh, thì cô không thể mở miệng mà nói rằng chuyện này không liên quan gì đến cô được.

Nghĩ đến đây, không khí trong ngực cô ngay lập tức như thể bị bòn rút hết.

Rất nhanh Nghê Tranh đã bắt được ánh mắt chộp dạ của Tân Hoành, hét lớn: “Cô còn có mặt mũi mà phủ nhận à?”

Một khắc kia, Tân Hoành thấy cảm xúc của Nghê Tranh ngày càng mất kiểm soát, cho dù trong lòng cũng rất không vui, nhưng vẫn không nhịn được mà đáp lại một cách mỉa mai: “Tôi đã nói với cô ra, chuyện này không phải là tôi làm, tin hay không tùy cô. Nhưng nếu thật sự không tin thì cô cứ tiếp tục hận tôi đi.”

Cô nói những lời này, rất giống đang chơi xấu, càng khiến cho người khác hận đến nỗi rang nghiến lợi... Quả nhiên, Nghê Tranh điên cuang nhìn cô, tức giận đến cả người run rẩy.

Đôi mắt trong trẻo của Tân Hoành nhìn rất rõ, nhưng cũng chỉ cười lạnh, ngay sau đó lại nói: “Chỉ có đia, trước khi hận tôi thì tốt nhất cô nên tự kiểm điểm lại chính mình đi.”

“Nếu như biết hành động đúng mực, cũng sẽ không bị người khác tóm được nhược điểm, nếu có người cố tình bắt lấy đằng chuôi của cô thì cô nên tự mình suy nghĩ xem, có phải đã làm cái gì khiến người ta muốn hăm hại cô hay không?”

Toàn thân Nghê Tranh chấn động, mặt mày trắng bệch.

Nhân cơ hội này, Tân Hoành quay người rời đi, sắc mặt thì bình tĩnh thản nhiên, nhưng suy nghĩ thì đã loạn thành một nùi.

Mặc dù cô vẫn một mực nói lời phủ nhận với Nghê Tranh, Tiệm Vạn độ Cát Phylla Tại Ý Lê Quý Đôn nhưng trong lòng thì gần như đã khẳng định ngay từ đầu, người làm chuyện này nhất định là Dịch Tân.

Tàn nhẫn. Thủ đoạn tàn nhẫn, lòng dạ cũng tàn nhẫn!

Cũng do suy nghĩ như vậy, đầu óc rối loạn, bước chân cũng không chú ý nên ngã thẳng từ trên cầu thang xuống...

Đúng thật là... Lật thuyền trong mương!

Ai mà ngờ, bây giờ anh lại nói với cô rằng không phải anh!

Rốt cuộc là cô vì cái gì chứ?

Tự dựng nỗi lên lòng trắc ẩn thương cảm đối với Nghê Tranh làm cái gì?

Vừa bị ngã, còn phải chịu biết bao oan uổng!

Cô không thể ngay lập tức chấp nhận sự thật, cố xác nhận lại một lần nữa, chăm chú nhìn vào mắt anh hỏi: “Thật sự không phải anh làm à?”

Anh thản nhiên nhìn lại cô: “Thật, anh chưa từng làm chuyện này.”

Anh chỉ một mực đánh tiếng khiến cho Dịch Phong Nghiêu – người lúc ấy đang cần đến sự giúp đỡ của anh, để cho anh ta biết rằng anh đang rất

khó xử. Sau đó, anh lại làm như hoàn toàn không biết chuyện gì cả... Anh chỉ c`ần ng`ã chờ kết quả thôi.

Trong lòng Dịch Tân yên lặng bỗng sung thêm.

Tân Hoành hơi nheo mắt, tìm kiếm manh mối từ biểu cảm trên mặt anh.

Dịch Tân cực kì vô tội nhìn lại cô, lại khẽ cười nhạo: “Anh cũng không phải là em, ảnh chụp kia đúng là thật. Không phải em cũng đã tự mình chứng kiến giây phút tình cảm mãnh liệt của cô ta và Dịch Phong Nghiêu r`ã sao?”

Tân Hoành nghĩ một chút, bức ảnh kia có thể đúng là thật.

Có đi`ều n`ếu như không phải là giả thì sự việc l`ần này là vì mục đích gì?

Có lẽ, Nghê Tranh thật sự nên kiểm điểm xem g`ần đây đã đắc tội với ai r`ã...

Tân Hoành nghĩ r`ã lắc lắc đ`âu.

Đột nhiên cả người nhẹ bẫng, cô giật mình theo bản năng vòng tay ôm chặt lấy cổ người kia, trong lòng thầm mắng mỏ, trách cứ anh: “Anh làm cái gì vậy? Thả em xuống!”

Ánh mắt Dịch Tân liếc qua chân cô, cười khẽ: “Em xác định thật sự muốn tự mình đi lên?”

Cô bị anh chặn họng, im lặng, chỉ có thể để anh ôm lên t`ầng.

Bỗng trong đ`ầu lóe lên một suy nghĩ, cô hỏi: “Phong Dương nói r`ã, chân em phải nghỉ ngơi một hai tuần, cứ coi như hai tuần lễ đi, có c`ần phải mua một cái xe lăn không nhỉ?”

“Xe lăn cái đ`ầu em!” Anh lạnh giọng quát, nhìn cô hung ác nói: “Anh tự mình ôm em.”

Cô cười cười gật đ`âu: “A, ôm hai tuần?”

Anh nghe thấy thế lại nhíu mày nhìn cô: “Em muốn nói gì?”

Cô cứng họng, lại nhún nhún vai: “Em chỉ muốn nói, nếu như em cũng chơi cái nhị long hí châu...”

Lời cô nói còn chưa hết đã thấy cánh tay đang ôm mình buông lỏng khiến cô giật mình thét chói tai.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 284: Giả Thiết Cũng Không Cho Phép

Edit: TranGemy

“A!”

Tiếng hét vừa cất lên thì cánh tay anh ôm cô cũng siết chặt lại.

Trong nháy mắt ba hån của cô đã bay mất hai phách rưỡi, hai tay cũng có ý thức mà ôm chặt lấy cổ anh, trong lòng vừa sợ vừa giận, hung hăng lườm người đàn ông kia: “Anh lại muốn làm cái gì nữa?”

Dịch Tân chỉ nheo mắt lại, nhìn cô, ngắn gọn đơn giản, dịu dàng nói: “Không phải là em hỏi anh sao? Anh là đang cho em câu trả lời đấy thôi.”

“Ai hỏi anh?” Cô bị anh làm cho giật mình chẳng hiểu gì, vô cùng tức giận, giọng nói cũng trở nên hung dữ.

Nhưng mà anh vẫn làm như không biết, thản nhiên cười đến gió thổi mây bay: “Em. Vừa lúc nãy không phải là muốn hỏi anh, nếu như em cũng chơi nhí long hí châu, anh mà còn không hiểu nữa thì sao có thể yêu em được chứ?”

Cô hơi không theo kịp tư duy của anh, một cục tức dồn lên ngực, giận dữ bất bình kháng nghị: “Đoán linh tinh! Ai muốn hỏi anh cái này?”

Dịch Tân sâu sắc nhìn cô, cười cười tỏ ra đong tình cô nói chí phải: “Được, anh đoán linh tinh. Vậy em muốn hỏi cái gì?”

Cô hừ khẽ: “Cái em hỏi là, nếu như... Anh có còn chăm sóc em chu đáo như thế này không?”

Anh nghe thấy thế thì dừng bước chân, nhìn cô, nghiêm túc suy nghĩ.

Tân Hoành chăm chú theo dõi thái độ của anh, một lúc lâu sau, đến nỗi trong lòng cô cũng không nhịn được mà trở nên khẩn trương thì anh mới mở miệng, lại hỏi ngược lại cô: “Cái này với cái anh đoán, không phải là cùng một ý sao?”

Tân Hoành cắm đầu vào trong lòng anh.

Cô nhận thua: “Anh nói thế nào thì chính là thế đó!”

Dịch Tân cúi đầu ngắm đỉnh đầu cô vùi trong ngực mình, khéo môi cong lên một đường cong đẹp mắt: “Ừ, vậy thì không.”

Cô nghe thấy thế đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thật sâu vào mắt anh: “Thật sẽ không?”

Anh làm vẻ mặt tất nhiên: “Kinh ngạc vậy sao? Chẳng lẽ anh phản ứng như vừa rã còn chưa đủ tỏ rõ thái độ của anh à?”

Vừa rã... Tân Hoành đang suy nghĩ, lại nghe thấy anh nói: “Em mà chọc giận anh, ôm em nhất định là không thể nào, lôi cổ em đi thì còn có thể suy tính một chút.”

Anh nói xong còn nghiêng đầu, ánh mắt rời xuống mặt đất.

Cô nhìn theo ánh mắt anh, lại thấy bọn họ đang dừng lại giữa cầu thang.

Thoáng một cái, cả người không tự chủ được khẽ run, lời nói cũng bật ra như tiếng lòng thảng thốt của cô: “Trên cầu thang, cũng lôi sao?”

“Em cảm thấy, em còn có lựa chọn không?”

Cô phản xạ có điều kiện, lắc đầu: “Không có.”

Cô nói xong cũng khiến chính mình bị hù sợ, ghen như theo bản năng, đột nhiên hai tay nắm chặt lại, ôm cứng lấy thân thể anh: **TRƯỜNG ĐỘC QUỐC** **QÙA TẶI ĐỀ LÊ QÚÝ ĐÔN** “Không cho phép buông em ra!”

Anh cười với vẻ đương nhiên, cõng siết chặt cánh tay, ôm cô trong lòng dụ dỗ: “Được, không buông.”

Cô cảm thấy ngọt ngào trong lòng, đang chôn mặt trước ngực anh cười trộm, ngang hông lại bất ngờ đau nhói.

Cô sắp nổi giận, lại nghe thấy anh thở dài: “Nhưng mà, em cũng không cần phải đặt ra những giả thiết này với anh.”

Khuôn mặt cô đang vùi sâu trong lòng anh có chút giật mình.

Anh lại nói: “Anh sợ, anh sẽ không cẩn thận mà làm thật mất.”

Tân Hoành: “...”

Lúc này anh mới an tĩnh ôm cô lên lâu.

Trong lòng cô còn đang suy nghĩ tới chuyện này, không mấy chú ý cho đến khi anh đặt cô lên ghế sofa thì mới giật mình, anh lại đưa cô đến thư phòng.

Cô khó hiểu nhìn anh: “Anh tới đây làm gì?”

Anh tiện tay mở máy vi tính ra, sau đó mới nhìn cô, đơn giản rõ ràng nói tóm tắt: “Anh phải làm việc.”

Tân Hoành: “...”

“Anh phải làm việc còn đưa em đến đây làm gì?”

“Ở bên cạnh anh.”

“Em bị thương.”

“Anh biết, cho nên anh mới để em ngồi trên ghế, không bắt em làm gì khác.” Anh đáp rất có tình có lý.

Tân Hoành: “...”

Trong thời gian bọn họ nói chuyện, máy vi tính đã khởi động xong.
Ngón tay thon dài của Dịch Tân nhấn một cái vào biểu tượng video call.

Anh đối diện với màn hình, cất giọng nói lạnh nhạt: “Chuẩn bị họp.”
“Dạ, Tân thiếp.”

Tân Hoành ngồi ở góc sofa, không nhìn được hình ảnh trên màn hình... Camera cũng không thấy được chỗ cô, nhưng nghe giọng nói thì đối phương đích thị là Nguyên Thâm.

Cô nhìn góc mặt nghiêng của anh, dáng vẻ bình thường của anh vốn là khuôn mặt đẹp trai có chút biếng nhác, lúc này từng đường cong trên mặt lại vô cùng nghiêm túc.

Anh phải làm việc, cũng không phải là nói đùa.

Anh xoay ghế, nhìn về phía cô: *『Trang』 em * “Để em ở trong phòng ngủ, em lại phải ở một mình, không bằng ở đây với anh.”

Lại nói: “Lát nữa, em ngoan, đừng có lên tiếng.”

Tân Hoành cạn lời.

Tại sao cô lại có cảm giác như anh đang trông trẻ con thế này?

Nhưng sau đó, cô vẫn gật gật...

Lại nghĩ đến câu, anh sợ, anh sẽ không cẩn thận làm thật...

Trong lòng khẽ giật một cái, cô cẩn thận lên tiếng: “Dịch Tân.”

“Hả?”

“Giả thiết có nghĩa là, trên thực tế sẽ không tồn tại. Cho dù là trên mặt chữ, hay là hành động, đều như vậy.”

Anh nghe thấy vậy khuôn mặt hơi thất thẫn, sau đó mới nghĩ ra, cười khé: “Ừm, lời giải thích này rất chính xác.”

Cô cười cười, thầm nghĩ: Còn phải nói, đó là đương nhiên, chơi loại trò chơi dùng miệng lưỡi, mình có thể dọa được người ta rã!

Anh tiếp tục công việc sau đó lại nói thêm: “Chỉ là, anh sẽ nghĩ như đây.”

Tân Hoành: “...”

“Cho nên, ở nhà chúng ta, giả thiết cũng không cho phép.”

Tân Hoành hoàn toàn không còn lời nào để nói.

Khả năng làm việc của Nguyên Thâm rất hiệu suất, lúc này trên loa máy tính đã có tiếng động vang lên, hình như là các thành viên tham gia họp đã đến đủ.

Dịch Tân quay đầu nhìn về phía máy tính, trong nháy mắt biểu hiện trên mặt đã trở nên nghiêm túc: “Giám đốc tài chính, tiếp tục.”

“Dạ, tổng giám đốc. Quý trước công ty...”

Trong loa truyền đến tiếng nói của một người đàn ông trung niên, báo cáo rõ ràng, đâu vào đấy. Nghe giọng, Tân Hoành ngay lập tức đoán ra, nhất định là nhân viên lão thành. Vấn đề tài chính, còn có mấy công vụ kia, cô cũng không muốn thám thính cái gì, lúc này, những vấn đề nêu ra ở đây không chừng có thể coi là toàn những báo cáo “cơ mật”, lọt vào tai cô lại chẳng đọng lại một chữ.

Cô còn đang suy nghĩ về mấy chữ kia của Dịch Tân.

Tiếp tục...

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 285: Cô Mới Thực Sự Là Người Mà Anh Trân Quý Nhất

Edit: TranGemy

Cho nên, anh đang họp thì vội vàng chạy về sao?

Vốn dĩ anh đang tham dự cuộc họp, chỉ vì cô “lật thuyền trong mương” té từ trên cầu thang xuống, bị thương, khiến tài xế bị hù dọa mới làm kinh động đến anh, anh lập tức bỏ lại bao nhiêu người như vậy mà chạy về.

Thật ra cũng chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi. Con người ai mà chưa từng sảy chân trượt ngã một lần trong đời cơ chứ?

Cũng không bị thương nặng, anh chạy về vội vàng như vậy, có vẻ cuối cùng cũng chỉ để ôm cô từ dưới nhà lên lầu mà thôi.

Có đi đâu, như vậy, còn ít sao?

Là rất ít, nhưng bởi vì người đó là anh, nên rất đáng trân trọng.

Điều đó khiến cho cô hiểu được rằng, có một người đàn ông, mặc dù anh đã phải gánh vác rất nhiều trọng trách trong sinh mệnh của mình, còn cô chỉ là một cô gái nhỏ bé mãi sau này mới xông vào thế giới của anh, nhưng cuối cùng, cô mới thực sự là người anh yêu thương và trân quý nhất. Bất cứ khi nào, anh cũng coi cô là quan trọng nhất, đặt cô ở vị trí ưu tiên số một.

Niềm hạnh phúc trong lòng thật ngọt ngào. Không liên quan đến lòng hư vinh của phụ nữ, chỉ thuần túy là niềm vui vì được anh quý trọng.

Cô an tĩnh ngã một bên, nhìn vẻ mặt vô cảm cứng nhắc, lạnh lùng của anh, vậy mà đợi đến khi đối phương nói xong, anh lại có thể tìm được đúng trọng điểm một cách nhanh chóng từ một đống thông tin dài dòng phiền phức vừa được cung cấp. Chỉ nói mấy chữ đơn giản, vẫn với vẻ mặt không nặng không nhẹ, là có thể khiến mọi người hiểu được kết quả anh muốn là gì.

Tân Hoành nghĩ, đúng là hình mẫu của một người lãnh đạo.

Trực tiếp, quyết đoán... Hoặc là nói, phê bình thẳng thắn, không nể mặt.

Thật ra thì, không nể mặt ở đây còn có một cách nói khác tương đối dễ nghe khác là không thỏa hiệp.

Có điều, Tân Hoành nghĩ, đối với người đàn ông Dịch Tân này, bất cứ từ ngữ nào liên quan đến sự thỏa hiệp đều không thích hợp với anh, bản thân anh đã là một sự tồn tại cực đoan.

Thủ đoạn cực đoan, cái nhìn cực đoan, cho nên cũng chỉ có từ cực đoan mới thích hợp với anh.

Cực đoan... Tân Hoành nghĩ đến đây thì tùy tiện cười cười lắc đầu, thật ra cảm giác mà chính cô mang đến cho anh không phải là cực đoan sao?

Anh cố chấp mạnh mẽ không thể đánh đổ, còn cô thì lúc nào cũng yếu ớt, dễ dàng bị đánh đổ.

Muốn tha thứ cho anh, thật ra thì rất khó. Nhưng cô lại cứ cố tình thích.

Mà để có thể chăm sóc cô như vậy cũng rất khó khăn. Nhưng anh, vẫn cố chấp làm.

Cuộc sống, tình yêu, xem ra cũng chính là như vậy.   Tự anh em   Bởi vì thích, cho nên tất cả những thứ vốn là không hợp lý lại trở nên hợp lý, vốn là việc đáng sợ lại biến thành làm không biết mệt, không thể tự kiềm chế.

Thời gian cuộc họp cũng không lâu lắm, thậm chí còn có vẻ khá ngắn, nhưng cô ở một bên quan sát cũng không thấy được bất cứ điều gì thiếu sót. Cũng đúng, có một đôi mắt sắc bén thế kia nhìn chằm chằm, còn có thể xảy ra lỗi lầm nào được chứ?

Đã có hiệu suất như vậy, nhưng vẫn hết sức bận rộn... Tân Hoành nghĩ, cho dù đã là vợ chồng, cho dù bọn họ đã yêu nhau bao lâu, nhưng thật ra thì anh vẫn có một thế giới mà cô không thể nhìn thấu.

Chân cô bị thương cũng không nặng lắm, nắn vội vã nhưng vị trí rã sẽ không có vấn đề gì lớn, vừa tỉnh dậy có hơi ấm ẩn đau nhưng cũng có thể đi lại không quá khó khăn. Tân Hoành cảm thấy, không cần anh phải phục vụ bên cạnh cả ngày, nên nói với anh: "Yên tâm ra ngoài đi."

Nhưng anh lại hừ khẽ rất khinh thường cô: "Anh vừa đi, em còn mạnh khỏe đi ra ngoài rã sao nữa? Đi vội vã bị thương, còn nói với anh là em tự mình ngã, khiến cho anh tức giận còn không biết tìm ai mà trút?"

Cô nghe xong, nhất thời bị nghẹn.

Em đã như vậy rã, anh còn nghĩ em ra ngoài thế nào nữa chứ?

Trong lòng cô kêu gào, ngoài miệng lại chỉ có thể nghiến răng đảm bảo: "Em thề, em không ra khỏi cửa, ngoan ngoãn đợi anh trở về"

Rốt cuộc lúc này sắc mặt anh mới hòa hoãn một chút: "Ừm, như vậy thì anh yên tâm rã."

Xoa xoa đùi cô, hôn một cái rã mới cảm thấy hài lòng... Yên tâm làm chuyện nên làm.

Có điều, con người tốt nhất là đừng dễ dàng lên tiếng thề thốt, bởi vì trên đời này làm gì có chuyện gì là tuyệt đối? Đến một lời hứa còn phải cẩn thận, chứ đừng nói lời thề.

Sau khi Dịch Tân có được sự đảm bảo của Tân Hoành thì rất yên tâm, không còn gánh nặng lo lắng trong lòng, khuôn mặt tươi cười đi ra khỏi

cửa. Nụ cười này... khiến cho Nguyên Thâm đang đợi ở trong xe sợ điếc nghe người.

Dựa vào sự hiểu biết của Nguyên Thâm đối với Dịch Tân hai mươi năm nay, anh cười vui vẻ như vậy thì chỉ có thể là hai tình huống.

Loại thứ nhất, tâm tình bức bối đang có suy nghĩ giết người.

Loại thứ hai, tâm tình rất tốt đang có suy nghĩ muốn ăn thịt người.

Không cần biết là loại trường hợp nào, thì cái "người" đó đàu rất bi thảm.

Nguyên Thâm vừa kinh hãi vừa không nén nổi sự tò mò trong lòng, lê Quý Đôn còn dám ở đó âm thầm suy đoán, hôm nay kẻ xui xẻo đó là ai.

Dịch Phong Nghiêu? Trong vòng một giờ mà có thể khiến cho Tân Hoành gặp hai kẻ thù không đội trời chung, còn bị ngã trẹo chân. 90% là anh ta!

Còn lại 10% chia đàu cho Mạc Tương Đằng và Nghê Tranh tỷ lệ 5:5.

Nguyên Thâm còn đang âm thầm kết luận trong lòng thì Dịch Tân đã mở miệng: "Tôi chố ông ngoại."

Trong nháy mắt, chân Nguyên Thâm mềm nhũn.

Ông ngoại?

Nếu Dịch Tân và Dịch Lam trở mặt thành thù thì anh ta nên đứng về bên nào đây?

Vốn tâm tình còn đang vui vẻ hóng hớt náo nhiệt, còn hăng hái tính toán xem "người nên chết" là ai, lại không ngờ, "lựa chọn sống chết" ấy lại dùng một cái roi xuống đàu mình...

Lần này, còn chưa được thấy người khác chết thế nào thì anh ta đã vinh hạnh hi sinh trước răa.

Nếu hai người Dịch Tân và Dịch Lam mà thật sự trở mặt thành thù, cho dù là người nào thua thì Nguyên Thâm anh ta cũng không thể sống tốt.

Ôm trong lòng tâm trạng "sinh mạng đã bắt đầu đêm ngược từng giây", Nguyên Thâm lái xe đưa Dịch Tân đến chỗ Dịch Lam.

Sau đó, đứng ở ngoài cửa vểnh tai nghe ngóng động tĩnh bên trong, chuẩn bị sẵn sàng, một khi có vấn đề gì sẽ vọt vào ngay lập tức... Hiến thân. Dùng máu tươi của mình để ổn định lại tình hình chiến sự giữa hai ông cháu nhà họ.

Có điều, ngoài dự đoán của anh ta là lần này Dịch Tân và Dịch Lam gặp nhau lại hết sức bình tĩnh, sự bình tĩnh trước nay chưa từng có.

Nguyên Thâm một mực chờ đợi tiếng đập bàn để giờ chân chạy vào, mà đợi đã lâu như vậy rã ngay cả một âm thanh nhỏ còn chưa nghe thấy thì Dịch Tân đã đi ra ngoài.

Mặt anh không có bất kỳ dấu hiệu gì khác thường, trực tiếp rời đi.

Mà lúc ấy, người đã thề không ra khỏi cửa là Tân Hoành lại nhận được một cú điện thoại.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 286: Cậu Cũng Biết, Tôi Không Hề Có Nguyên Tắc

Edit: TranGemy

Không, nói chính xác hơn là hai cuộc điện thoại.

Lần đầu tiên điện thoại vang lên là khi cô vừa tiễn Dịch Tân ra khỏi cửa, còn đang kéo cái chân cà nhắc, dựa vào tay vịn cầu thang từ từ đi thì nghe thấy tiếng chuông xa xa, có điệu... Có trời đất làm chứng, cô không có cách nào nhúc nhích được. Cho nên, chỉ có thể từ từ đi tiếp.

Cuối cùng, lúc cô đến được cửa phòng thì điện thoại đã tự ngắt cuộc gọi... Hơn nữa màn hình còn hiện lên hình ảnh xoay vòng báo hết pin rã mới ngóm hẵn.

Cô lại lò cò vào phòng tìm dây sạc, chờ đến khi khởi động máy lại được thì thấy lịch sử báo cuộc gọi nhỡ từ một số máy lạ.

Tân Hoành suy nghĩ một chút, cũng không gọi lại, nếu không phải gọi nhầm số thì đối phương cũng sẽ gọi lại thôi. Nếu không gọi lại, thì tám chín phần là nhầm máy, nên cô càng không cần gọi lại.

Sau đó, cô hoàn toàn quên mất cuộc gọi đầu tiên ấy.

Sau khi cô đọc sách một lúc thì điện thoại lại vang lên, lần này vẫn là một dây số lạ, nhưng không phải số lúc nãy.

Nhưng khi cô nghe thấy giọng nói của đối phương ở đầu dây bên kia thì theo bản năng ngã thẳng lưng ngay ngắn trở lại, sắc mặt cũng không khỏi trở nên nghiêm túc.

Dịch Lam.

Cụ thể hơn một chút là Dịch Lam hẹn gặp cô.

Cô không hề nghĩ ngợi mà phản xạ có điếu kiện đặng ý ngay lập tức: “Ông ngoại đang ở đâu? Cháu sẽ đến ngay lập tức!”

Hoàn toàn không nghĩ đến việc chân đang bị thương, cũng quên sạch lời cam đoan vừa thề với người nào đó mới một canh giờ trước.

Đùa à, Dịch Lam là ông ngoại anh, cô thân là vợ anh, cố gắng làm vui lòng trưởng bối của anh cũng là chuyện nên làm. Bữa trước Dịch Lam giận dữ bỏ về, không khỏi khiến cho tình hình trở nên xấu hơn, cô vẫn một mực trốn sau lưng Dịch Tân, càng không dám xuất hiện trước mặt Dịch Lam, thật ra là hết sức thất lễ. Bây giờ, người ta đã chủ động bày tỏ: “Um, bây giờ cô có thể tới gặp ta không?” Dường nhiên cô cũng muốn biểu hiện tích cực một chút.

Làm mấy chuyện như đi lấy lòng người khác, tuyệt đối không thể tỏ ra sĩ diện, cái gì mà chân bị thương, cái gì mà đã lập lời thề, tất cả đều là vấn đề của chính bản thân, tự mình muốn xử sự cho tốt, nói cũng không được nói, nói ra thì chính là lấy cớ.

Sau đó, cách Tân Hoành lựa chọn chính là, kệ đi.

Mặc kệ đã đặng ý với Dịch Tân, mặc kệ chân bị thương, gọi người giúp việc lên, nhờ mấy người đỡ cô xuống lầu một cách nhanh nhất có thể, lên xe rã bảo tài xế: “Đến sân bay.”

Xe vừa ra khỏi nhà họ Dịch, ở bên kia, truyện đột Quyền tại đê Quý Đôn Dịch Tân đã được báo tin.

Nguyên Thâm cẩn thận hỏi dò: “Tân thiếu, có cần đuổi theo không?”

Dịch Tân khẽ nhắm mắt: “Không cần.”

Lúc ấy, Nguyên Thâm đã dừng xe dưới tòa nhà công ty, Dịch Tân vừa xuống xe thì ngay lập tức có một người đàn ông xông đến trước mặt anh.

"Là cậu làm, đúng không?"

Dịch Tân không hề kinh ngạc trước sự xuất hiện đột ngột của người kia, ngược lại còn nở một nụ cười nửa miệng, không nhanh không chậm trả lời: "Đúng, là tôi."

Lúc này, vẻ mặt của anh nói dễ nghe thì là thản nhiên, nói thẳng thắn ra thì là phách lối.

Đối với người đối diện, dáng vẻ phách lối của anh là vô cùng khiêu khích. Quả nhiên, đối phương vừa nghe xong thì vẻ mặt hòa hoãn lúc đầu ngay lập tức biến thành xanh mét.

Giận điên lên.

"Dịch Tân, sao cậu có thể độc ác như vậy? Tim của cậu bị chó gặm hết rã sao?" Quả đấm của anh ta đã nắm chặt lại, nghiến răng nghiến lợi nói.

Dịch Tân cười khẽ, con ngươi ánh lên vẻ trào phúng, bày ra dáng vẻ châm chọc: "Yến Thanh, sao cậu có thể ngu xuẩn như vậy? Đầu óc của cậu bị người đàn bà kia ăn hết rã à?"

Một câu lập tức đâm trúng tim đen của đối phương.

Có điều, những lời đúng đắn thì không dễ nghe, có thể đối mặt với sự thật mới là tốt, hơn nữa còn là lời nói từ một người như Dịch Tân. Không phải là người kia thì anh cũng lười để ý.

Sắc mặt Yến Thanh tái đi, còn sắc mặt Dịch Tân càng lạnh lùng.

"Đầu óc cậu bị ma ám rã à? Một người đàn bà như vậy, có chỗ nào đáng giá để cậu vẫn còn ra mặt thay cô ta như vậy chứ?"

Yến Thanh nghe thế thì nắm đấm dồn buông lỏng, cười đầm châm chọc: "Chỗ nào à? Không bằng Tân thiếu cậu tự hỏi lòng mình đi, hơn hai năm

trước, cũng là người phụ nữ ấy, có gì đáng giá để cậu phải cướp cô ấy từ tay tôi?"

Ngay lập tức ánh mắt Dịch Tân trở nên băng giá.

Yến Thanh tiếp tục giễu cợt: "Người phụ nữ như thế, Tân thiêú, cậu cũng không phải là không bị cuốn hút chút nào chứ? Đã từng say đắm, mà hôm nay lại có thể xuống tay tàn nhẫn được như vậy, Dịch Tân, cậu quá độc ác! Cậu không sợ sẽ gặp báo ứng à?"

"Không, người như cậu, còn sợ gì báo ứng chứ?" độ C 魏延 夷 州 父 Lê Quý Đô N Yến Thanh vừa cười vừa lắc đầu, sắc mặt tái nhợt cứng nhắc, nhưng vẫn cố gắng cười gần, càng nhìn càng trở nên khó coi: "Phải là, cậu không sợ sẽ bị báo ứng lên người mà cậu yêu thương nhất sao?"

Yến Thanh vừa cười vừa nói, dứt lời thì trước mắt thoáng lên một cái, đã lĩnh trọn một cú đấm trời giáng.

Cả người anh ta loạng choạng, miễn cưỡng mới có thể đứng vững, nhưng trong miệng thì xộc lên mùi tanh, nhổ ra một ngụm máu.

Bị đánh đau nhưng Yến Thanh cũng không giận, ngược lại còn tiếp tục cười, đứng thẳng lên nhìn về phía Dịch Tân cười đến vô cùng sảng khoái.

"Sợ rã à? Không ngờ có một ngày, Dịch Tân mà cũng biết sợ?"

Yến Thanh tiếp tục cười nhạo, cổ áo bị người ta túm lấy siết chặt vào cổ, cả người bị xách lên, mặt đối mặt, đối diện với cặp mắt tàn bạo kia.

"Tôi cảnh cáo cậu, nếu như không muốn tôi còn tiếp tục làm chuyện gì khiến Yến đại thiêú gia mất mặt thì ngoan ngoãn một chút, không nên chọc đến tôi. Cậu cũng biết đấy..." Dịch Tân khẽ nheo mắt lại, nhìn thẳng vào mắt Yến Thanh, giọng nói trở nên thâm trầm: "Tôi không hề có nguyên tắc."

Cho dù Yến Thanh đã sớm chuẩn bị tâm lý, khi nghe người đàn ông có thể một tay che trời này không hề che giấu tâm tư mà nói anh không có

ranh giới cuối cùng thì vẫn cảm thấy sống lưng lạnh lẽo.

Vốn dĩ còn muối chất vấn, khiêu khích, đánh cuộc, rằng Dịch Tân còn có chút ít lương tâm. Vậy mà, cho dù chỉ có chút tiềng đánh cuộc như vậy, nhỏ nhoi đến tăm thường, tăm thường đến như thể không tồn tại, nhưng vẫn bị đối phương nhìn thấu.

Sau đó, không chút lưu tình xé nát lá bài cuối cùng của anh ta.

Tôi không hề có nguyên tắc...

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 287: Khuyên Con Người Sống Phải Có Lòng Khoan Dung

Edit: TranGemy

Suốt dọc đường đến sân bay, Tân Hoành vô cùng thấp thỏm.

Trong điện thoại, Dịch Lam nói, tôi muốn về thành phố H, cháu* đến tiễn tôi một chút.

*Bắt đầu từ chương này, thái độ của Dịch Lam với Tân Hoành và mối quan hệ của hai người đã dịu đi, ông quyết định không tiếp tục chia rẽ bọn họ nữa. Tuy nhiên ông vẫn còn thương Nghê Tranh và có ý trách Tân Hoành nên mình sẽ đổi xưng hô của hai người từ “tôi – cô” thành “tôi – cháu” nhé. - TranGemY

Dĩ nhiên, ông ngoại muốn về nhà, đương nhiên cô nên đến tạm biệt, có điều nếu như chỉ đơn thuần muốn có người tiễn, Tân Hoành không cho là Dịch Lam sẽ có lòng nghĩ đến cô.

Thái độ của cô đối với Dịch Lam vừa kính vừa sợ, lại càng thấp thỏm không biết lúc này ông cụ lòng dạ sâu xa khó lường như vậy tìm cô là có chuyện gì.

Cố gắng để dáng vẻ đi bộ không quá chật vật, nhưng sự đau đớn trên chân vẫn khiến cô bước thấp bước cao, vừa vào đến phòng tiếp khách, lập tức có một người đàn ông mặc tây trang đen xuất hiện, đưa cô vào một căn phòng khác.

Cửa phòng mở ra, Dịch Lam ngã trên một chiếc sofa ở phía đối diện cô, đôi mắt khẽ nheo lại.

Nhất thời Tân Hoành cảm thấy chân mình càng đau hơn, vội vàng cung kính chào một tiếng: “Ông ngoại.”

Sau đó thì vội vàng đi đến trước mặt Dịch Lam, nhưng bước chân lại càng tập tành hơn.

“Chân làm sao thê?” Dịch Lam nhìn cô đi khập khiễng thì nhàn nhạt giọng hỏi.

Dù giọng điệu ông không có vẻ quan tâm lắm, nhưng Tân Hoành vẫn nảy sinh một loại cảm giác thụ sủng nhược kinh, vội đáp: “Không sao cả, không cẩn thận bị ngã thôi ạ.”

“Ngã đi.”

“Vâng.” Tân Hoành vội ngã xuống đồi điện ông.

Dịch Lam nhìn cô một chút rã nói: “Lần này tôi tới đây, vốn là muốn giúp Dịch Tân xử lý một chuyện, chỉ là sự thật chứng minh, Dịch Tân đã không cần đến tôi rã.”

Dịch Lam đi thẳng vào vấn đề, không cho Tân Hoành lấy một chút thời gian để chuẩn bị tâm lý, phải nói là có chút thử thách lòng người.

Quả nhiên vừa nghe thấy vậy, trái tim Tân Hoành đã đập nhanh lên một chút, vội nói: “Làm sao có thể chứ? Ông ngoại và Dịch Tân, vừa là người thân, vừa là người thay. Ông ngoại có thể trợ giúp Dịch Tân là điều cả cháu và Dịch Tân đều cãi cùn không được.”

Dịch Lam nghe thế thì nhìn cô cười nhẹ: “Vừa là người thân, vừa là người thay. Ừ, cháu đúng là rất biết cách nói chuyện, biết cách nói chuyện đúng mực, dù không dễ nghe, cũng nhất định khiến người khác có chút vui vẻ.”

Dịch Lam nói rã bỗng xoay chuyển chủ đề, hỏi ngược lại: “Có điều, nếu như cháu biết tôi nói giúp, là muốn giúp Dịch Tân chọn một người phụ nữ thích hợp với nó hơn, cháu còn có thể cãi cùn không được không?”

Cả người Tân Hoành khẽ run, sững người nhìn Dịch Lam, nhất thời không kịp giấu đi sự uất ức trong ánh mắt.

Dịch Lam cười lạnh, tiếp tục nói: “Tôi chưa bao giờ ngang ngược can thiệp vào chuyện của Dịch Tân, trừ khi tôi cảm thấy nó cần sự chỉ bảo của tôi. Không chỉ đối với Dịch Tân, kể cả đối với mẹ nó, con gái duy nhất của tôi, Dịch Ngưng, cũng như vậy.”

“Chắc cháu đã nghe nói qua, tính cách của Dịch Ngưng không giống như những đứa trẻ khác. Đó là bởi vì, trong quá trình trưởng thành của nó, tôi hoàn toàn để cho con bé làm chủ. Cả cuộc đời con bé, lần duy nhất tôi can thiệp vào chuyện của nó là thời điểm nó điên cuồng chạy theo Mạc Thích Thanh.”

“Tôi vừa là người từng trải, vừa là người ngoài, cháu không thể phủ nhận, tôi sẽ nhìn rõ vấn đề hơn so với Dịch Ngưng và Dịch Tân. Hơn hai mươi năm trước, Dịch Ngưng không nghe lời tôi, lì lợm mang đoạn tuyệt quan hệ với người nhà để ở bên Mạc Thích Thanh, kết quả... Cháu cũng thấy đấy. Mà bây giờ...”

Tân Hoành nghe thế thì trái tim càng trở nên căng thẳng, bật thốt lên: “Ông ngoại, sẽ không giống như vậy, cháu nhất định sẽ không phụ lòng Dịch Tân.”

Dịch Lam nhìn cô cười khổ: “Đương nhiên tôi biết không giống, Dịch Tân không phải Dịch Ngưng, cháu cũng không phải là Mạc Thích Thanh. Nhưng kết hôn với người phù hợp thì lần lần rã đâu cũng vào đấy, còn cuộc hôn nhân không thích hợp thì trước sau gì cũng nảy sinh bất đồng. Mà cháu với Dịch Tân, có thể khá hơn Dịch Ngưng và Mạc Thích Thanh một chút, nhưng thật ra cũng không đến mức phù hợp lắm. Tôi nghĩ, chính cháu cũng không thể phủ nhận được điểm này.”

Tân Hoành lặng im, nhất thời không thể đáp lại tiếng nào.

Dịch Lam lại tiếp tục dẫn dắt câu chuyện: “Tôi cũng không phải người lòng dạ độc ác như cháu nghĩ, ít nhất so với Dịch Tân, tôi tự biết còn thua nó điểm ấy. Lần này tôi tới đây, mục đích ban đầu cũng không phải muốn

chia rẽ hai đứa, tôi chỉ muốn để cho Dịch Tân có thể nhìn được và suy nghĩ đến những cơ hội lựa chọn khác.”

Dịch Lam lại than nhẹ: “Con người ấy mà, có lúc sẽ bởi vì chấp niệm mà khiến tình cảm ngày càng sâu đậm, không cần biết tình cảm ấy là say đắm hay hận thù. Tôi tới đây cũng không phải để ép Dịch Tân làm gì, cũng chỉ muốn có thể nhắc nhở thẳng бел tỉnh táo lại một lần. Chỉ là tôi đã đánh giá thấp nó, cũng tự đánh giá mình quá cao.”

“Không ngờ rằng, Dịch Lam của bây giờ đã sớm không quản được Dịch Tân nữa ră. Còn Dịch Tân, cho dù không đến mức không nghe lời tôi, nhưng cuối cùng lại vì để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Dịch Tân có đủ khả năng, cũng có đủ thủ đoạn, còn có cả lòng dạ đủ ác.” Dịch Lam nói xong còn nhìn Tân Hoành một cái sâu sắc, khẽ than: truyện đệ Quyền tại đe lê Quý Đôn “Nó dùng phương pháp của mình, cho tôi thấy đáp án của nó, bức bách tôi đến mức chẳng còn đường lui.”

Tim Tân Hoành đập nhanh: “Đáp án gì?”

Dịch Lam chưa trả lời mà hỏi ngược lại cô: “Chuyện của Nghê Tranh và Dịch Phong Nghiêu, cháu biết không?”

Tân Hoành gật đầu, suy nghĩ vài giây, lòng khẽ trùng xuống.

“Chuyện này là do Dịch Phong Nghiêu làm.” Dịch Lam thẳng thắn nói ra sự thật.

Đầu óc Tân Hoành lập tức trống rỗng, đột nhiên nhớ lại hôm cô xen ngang vào giây phút tình cảm cuồng nhiệt kia, chỉ thấy như có một làn gió lạnh buốt thổi vào lòng, hỏi lại theo bản năng: “Vì sao anh ta lại làm như vậy?”

“Bởi vì, đó là kết quả mà Dịch Tân mong muốn.”

“Dịch Tân? Thật sự là anh ấy giật dây?” Tân Hoành giật mình nói lớn hơn.

Dịch Lam gật đầu: “Dịch Tân vẫn bất mãn chuyện ở tiệc rượu năm trước, tôi thừa nhận Nghê Tranh là cháu dâu của nhà họ Dịch, nhưng lại bởi vì tôi là ông ngoại nó nên không đến mức làm mất mặt tôi trước mặt người ngoài. Nhưng đối với những người khác thì nó sẽ không nương tay. Böyle giờ thì nhìn xem? Nghê Tranh cũng chỉ là một cô gái, còn là cô gái nó đã từng thích, mà nó chỉ vì để cho tôi hoàn toàn không còn gì để nói, không thể tiếp tục can thiệp mà có thể làm ra loại chuyện này.”

“Tân Hoành, con người sống phải có lòng khoan dung, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?”

Dịch Lam nói xong những lời cuối cùng đã hoàn toàn khiến Tân Hoành á khẩu không đáp lại được lời nào.

Con người sống phải có lòng khoan dung?

Bây giờ Dịch Lam đã lớn tuổi, bình thường không có chuyện gì làm thì đều luyện chữ vẽ tranh, có lẽ sẽ khiến bên ngoài cảm thấy ông là người không màng thế sự. Nhưng Tân Hoành cũng không khờ khạo đến mức tin rằng Dịch Lam là một người nhân từ. Trước khi Dịch Tân lên nắm quyền, nhà họ Dịch đã trải qua mấy chục năm sóng gió, vượt bao chông gai, là nhờ sự chỉ huy của ai? Là người nào dẫn đường cho họ băng qua mưa bom bão đạn?

Chính là Dịch Lam!

Một người như vậy, nếu ông nói với cô về chuyện diệt cỏ phải diệt tận gốc, khi gió xuân thổi vạn vật lại sinh sôi nảy nở, cô còn có thể hiểu được...

Khuyên con người phải có lòng khoan dung...

Tân Hoành nghĩ, có lẽ là bởi vì trong tâm Dịch Lam đã công nhận Nghê Tranh mà thôi.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 288: Làm Chuyện Lấy Lòng Người Khác

Edit: TranGemy

Làm sao mà không hiểu được chứ?

Không hiểu được, sao lại thừa nhận Nghê Tranh là cháu dâu nhà họ
Dịch trước mặt bao nhiêu người?

Nói cô không ghen tị việc Nghê Tranh được Dịch Lam thừa nhận thì
chắc chắn là nói dối. Rõ ràng cô mới là vợ anh, nhưng anh vô cùng tôn
trọng trưởng bối, lại thiên vị người khác.

Mà người ấy, cũng không phải không có quan hệ gì với anh, bọn họ
cũng từng qua lại.

Nhưng đó không phải điềm đáng suy nghĩ vào lúc này.

Lời khuyên làm người phải có lòng khoang dung ấy, Dịch Lam muốn
nói với cô.

Như vậy có phải là Dịch Lam cho rằng, Dịch Tân làm thế là vì chiêm
theo ý cô?

Đột nhiên Tân Hoành cảm thấy khó mà mở miệng trả lời được.

Chuyện này thật sự không liên quan đến cô, nhưng người sáng suốt
cũng có thể nhìn ra được, cũng không phải là hoàn toàn không liên quan.

Khi biết sự thật thì chính cô cũng cảm thấy ngoài lo lắng còn có chút áy
náy.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô khẽ động, cũng chợt hiểu vì sao Dịch Tân một mực phủ nhận với cô.

Đúng là không phải anh làm, anh chỉ thao túng Dịch Phong Nghiêu làm thôi.

Mà việc giật dây này, chắc chắn không thể không liên quan đến cô được.

Không nói với cô chính là để tránh xảy ra tình huống như lúc này... rõ ràng không làm gì, còn là người biết chuyện muộn nhất nhưng lại cảm thấy chột dạ.

Có miệng mà khó trả lời, không bằng đừng nói gì cả.

Tân Hoành nắm chặt bàn tay, nhìn về phía Dịch Lam: “Ông ngoại, cháu hiểu.”

Dịch Lam thấy cô chẳng nói gì, còn trực tiếp đồng ý, ngược lại trong mắt ánh lên vẻ giật mình: “Cháu thật sự hiểu ý tôi?”

Tân Hoành gật đầu: Lê Quý Đôn “Nỗi khổ tâm của ông ngoại, cháu hiểu, cháu sẽ làm theo lời dặn dò của ông. Sau này, trừ khi cô Nghê tự mình tìm đến, nếu không cháu có thể thay mặt Dịch Tân đồng ý với ông ngoại, cô ấy sẽ không bị tổn thương thêm chút nào bởi vì Dịch Tân nữa.”

Ánh mắt Dịch Lam tràn xuống, hơi ngừng lại mà than: “Con bé Nghê Tranh, vốn là một đứa bé ngoan, rất nhanh chuyên đầu là bị số mệnh dẫn đến đường cùng. Lúc này con bé bị sỉ nhục như vậy, cũng không thể nói là không liên quan đến lão già là tôi, nếu không phải tôi cứng rắn có lòng muốn tác hợp cho nó và Dịch Tân, nếu tôi không muốn gây can thiệp vào quyết định của Dịch Tân, can thiệp vào chuyện tình cảm của nó, giờ Dịch Tân cũng sẽ không ra tay độc ác như vậy.”

Tân Hoành gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rõ.

“Khi Dịch Tân đã tuyệt tình, là thật sự cắt đứt, ngay cả lời nói của tôi cũng không có tác dụng.” Dịch Lam than thở, ánh mắt từ từ nhìn về phía Tân Hoành: “Tôi biết chuyện này không liên quan đến cháu. Chuyện ra nông nỗi này, Dịch Tân có chặt đứt mọi đường lui của tôi, tôi cũng không nói gì thêm nữa. Tôi chỉ hy vọng, nó có thể lưu lại một con đường cho Nghê Tranh.”

Tân Hoành giật mình trong lòng, khẽ thốt lên hỏi: “Dịch Tân cự tuyệt ông?”

Nói xong mới nghĩ ra, thật muốn tự tát vào miệng mình, sao cô có thể hỏi ra miệng được câu như vậy chứ?

Nhưng Dịch Lam cũng không tức giận, bình thản cười, gật đầu: “Đúng vậy, Dịch Tân từ chối tôi. Nhưng mà tôi còn muốn bảo vệ Nghê Tranh. Mà muốn bảo vệ Nghê Tranh, ngoại trừ việc hai ông cháu tôi trực tiếp đối thoại gay gắt ra, cách duy nhất chính là thông qua cháu.”

Trong lòng Tân Hoành hết sức bình tĩnh, mục đích Dịch Lam tìm cô, ngay từ đầu cô cũng vừa đoán ra rã. Còn lời khuyên làm người phải biết khoan dung, cô cũng đã hiểu.

Dịch Lam không thuyết phục được Dịch Tân, nhưng lại có thể chèn ép được Tân Hoành, nên mới nghĩ đến việc dùng Tân Hoành để kiềm chế Dịch Tân.

Làm sao kiểm soát được không quan trọng, điều Dịch Lam muốn chỉ là một lời cam kết của Tân Hoành.

Cho nên, Tân Hoành ngay lập tức đồng ý với ông.

Làm cái loại chuyện lấy lòng này thì không còn cách nào khác, có do dự cũng không được. Hơn nữa, chỉ cần không yêu cầu cô rời khỏi Dịch Tân, thì cái gì cũng có thể.

Cô tận lực tận sức lấy lòng trưởng bối, rốt cuộc cũng đổi lại được một nụ cười ôn hòa của Dịch Lam: “Nếu Dịch Tân đã thể hiện thái độ đúng

mực và kiên quyết của nó, mà tôi cũng đã nhận được lời cam kết của cháu, vậy chuyện này coi như kết thúc tại đây. Tôi cũng không tiếp tục can thiệp vào chuyện của người trẻ mây đúa, cũng đã đến lúc tôi nên trở về rồi.”

Tân Hoành khẽ rùng mình trong lòng, vội nói: “Để cháu gọi Dịch Tân đến đây.”

Dịch Lam giơ tay ngăn cô lại: “Không cần, trước khi gặp cháu, tôi vừa gặp nó rồi.”

Trước khi gặp cô... Trong lòng Tân Hoành sáng tỏ, vậy là sáng sớm Dịch Tân phải ra khỏi nhà để đến gặp Dịch Lam, cũng chính là lúc anh từ chối yêu cầu của Dịch Lam?

Tân Hoành hơi xấu hổ cười cười: “Vậy, ông ngoại, để cháu tiễn ông lên máy bay. Đợi qua một thời gian ngắn nữa, để công việc của Dịch Tân ổn định, cháu và anh ấy sẽ cùng về thành phố H thăm ông.”

Dịch Lam gật đầu.

Trong lòng Tân Hoành có chút do dự, hơi ngần ngại, lại gượng cười nói tiếp: “Cháu với Dịch Tân đang có dự sinh em bé, để một thời gian nữa sẽ đưa bảo bối cùng về thăm ông ngoại.”

Dịch Lam nghe thấy thế sắc mặt bỗng cứng ngắt, ánh mắt có hơi trầm xuống, chỉ nói: “Đã đến giờ rồi, đưa tôi lên máy bay thôi.”

...

“Thật sự là anh...”

Một tiếng nói yếu ớt có phàn run rẩy như gió thoảng, hai người đàn ông vốn còn đang đùi chơi gay gắt cùng quay đầu lại, T Janet thấy người đứng cách đó không xa là Nghê Tranh, ánh mắt cô ta thẳng tắp nhìn chằm chằm Dịch Tân, ánh nhìn cũng như đang phát run lên.

Gió hơi lớn, thổi quẩn áo trên người và tóc tai cô ta bay tán loạn, càng làm nổi bật lên vẻ tàn tạ.

Dáng người ấy, thái độ ấy, hèn mọn hơn là tức giận, sợ hãi hơn là chật vắn, mà nhิều hơn cả chắc hẳn là cầu xin.

Đến hàng mi dài cũng đang run rẩy, như thể cầu xin Dịch Tân cho cô ta một câu trả lời phủ định.

Khóe môi Dịch Tân khẽ cong lên, chớp mắt một cái đã bày ra dáng vẻ nhẫn tâm.

Thấy tình cảnh như vậy, trong lòng Yên Thanh trùng xuống, cuống quít tránh khỏi sự kiềm chế của Dịch Tân, vội vã tiến về phía Nghê Tranh.

“Tranh, sao em biết mà đến đây? Chúng ta đi thôi.”

Nói xong lại đưa tay xoay bờ vai mảnh khảnh yếu móm của cô ta, muốn đưa cô ta rời khỏi đây nhanh nhất có thể.

Nghê Tranh lại không thèm nhìn anh ta lấy một cái, đôi mắt một mục nhìn chằm chằm người đàn ông yêu mị đứng bên kia, lại mở miệng lần nữa: “Anh trả lời em đi.”

“Đúng, là tôi, tôi thay cô chọn người đàn ông Dịch Phong Nghiêu này.” Câu trả lời không chậm cũng chẳng nhanh, chỉ đáp lại bằng tốc độ bình thản, không suy nghĩ gì nhiều, cũng chẳng phải lấy cớ biện minh, chỉ đơn giản nói một cách rất hợp tình hợp lý.

“Chỉ là, sau đó thì tất cả tình hình là do cô và cậu ta tự làm thôi.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 289: Tôi Cũng Chẳng Làm Cái Gì Cả

Edit: TranGemy

“Dịch Tân, sao anh có thể nhẫn tâm như vậy?” Lời chất vấn nhưng giọng điệu lại không ngừng run rẩy.

Nghê Tranh tránh khỏi Yên Thanh, gấp gáp đi đến trước mặt Dịch Tân, oán hận rää tuyệt vọng nhìn anh tìm kiếm đáp án.

“Anh biết rất rõ, người em thích là anh. Anh cũng biết, bây giờ em thân bất do kỷ* đến mức nào. Anh lại lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn mà đào một cái bẫy để cho em nhảy xuống.” Nghê Tranh vừa nói vừa lắc đầu không thể tin được, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ thê lương: “Dịch Tân, sao anh có thể độc ác như vậy? Rốt cuộc anh có lương tâm hay không?”

*Thân bất do kỷ: tình cảnh không có cách nào khác, bản thân không muốn nhưng không thể tự mình quyết định. – T Janet

Đối mặt với lời chỉ trích này, Dịch Tân lại chỉ cười khẩy hỏi ngược lại: “Tại sao tôi lại có thể độc ác như vậy à?”

Ánh mắt anh nhìn Nghê Tranh chăm chú, sắc bén lại thông suốt. Không giống như từ trước đến nay, tim cô ta lại không tự chủ được mà co lại.

Khóe môi Dịch Tân cong lên thành một nụ cười vô cùng đẹp mắt, giọng nói âm tà như từ dưới đất chui lên: “Nghê Tranh, cô cũng biết, con người tôi thích nhất là công bằng.”

Nghê Tranh nghe thế, ánh mắt vẫn đang nhìn anh không chớp mắt thoảng mở lớn, cả người lảo đảo.

“Vậy mà cô vẫn cảm thấy là tôi đỗ oan cho cô?” Dịch Tân cười, đôi môi mỏng lạnh nhạt khẽ phun ra một chữ: “L.”

Nghê Tranh nghe xong âm tiết cuối cùng thì đôi mắt càng ngày càng mở lớn.

Không thể tin được nhìn khuôn mặt đẹp như yêu nghiệt của Dịch Tân, lúc này nhìn anh lại càng giống như ma quỷ vô tình không có trái tim hơn.

Cô ta bất lực lắc đầu, đôi mắt vốn phong tình quyến rũ, lúc này chỉ còn toát lên sự sợ hãi: “Không, không phải em, em không phải L... Dịch Tân, anh phải tin em, thật sự không phải là em.”

“Không phải à?” Dịch Tân nhẹ nhàng hỏi ngược lại, khẽ kéo dài âm cuối.

“L là ai?” Yến Thanh ở một bên phát hiện phản ứng không bình thường của Nghê Tranh thì trong lòng ngạc nhiên, tiến lên một bước đứng cạnh cô ta, nhìn về phía Dịch Tân mà hỏi.

Dịch Tân chỉ cười rất thâm ý, lại nhìn Nghê Tranh: “Đúng vậy, Nghê Tranh, cô nói cho Yến Thanh biết, L là ai đi?”

Cả người Nghê Tranh run lẩy bẩy, lạnh người nhìn thoáng qua Dịch Tân, rãnh nhìn về phía Yến Thanh, nhỏ giọng trả lời: “L... Em cũng không biết anh ta là ai.”

“Thật sao?” Giọng nói cao, rõ ràng mang theo sự nguy hiểm.

Nghê Tranh quay đầu lại, nhìn Dịch Tân rãnh lên tiếng phủ nhận: “Là thật! Em chưa từng gặp người này.”

Dịch Tân cười một cái, từ chối cho ý kiến, chỉ nhàn nhạt cất tiếng.

“Hôn nhân của Dịch Tân và Tân Hoành vô cùng đáng lên án. Dịch Tân một tay che trời, Tân Hoành cướp đoạt hạnh phúc của người khác, hai con người như thế, tùy tiện giẫm đạp lên người khác, vì tư lợi cá nhân, con người chính nghĩa làm sao có thể cam tâm nhìn hai người họ thuận lợi như vậy? L chỉ là một người ngoài, cũng cảm thấy vô cùng căm giận, không thay trời hành đạo thì không thể áp chế được cơn giận trong lòng. Chỉ cần có bằng chứng Dịch Tân bất trung, tự hai người sẽ dần chán ghét nhau, cuộc hôn nhân kia rã sẽ đi vào ngõ cụt, đó mới là đáp án thỏa đáng. Cô không cần làm gì cả, L sẽ tự mình biết phải làm gì. Nhưng hôm nay, mọi chuyện đã sẵn sàng lại chỉ thiếu một cơn gió khởi đầu, L mong rằng cô Nghê có thể giúp sức một chút, không có gì nhai, chỉ cần đúng giờ đưa Dịch Tân tới mà thôi...”

Giọng điệu của Dịch Tân không nhanh không chậm nói ra từng câu từng chữ, sắc mặt vẫn không thể hiện thái độ gì, từng từ rõ ràng như thể đây là chuyện chẳng liên quan đến mình, anh chỉ đơn giản đang đọc thuộc lòng mà thôi.

Nghê Tranh nghe thế mà hối chảy dọc sống lưng càng ngày càng nhai.

Gió thổi qua lạnh cả người, cơ thể mất hết sức lực, lảo đảo sắp ngã.

Yến Thanh kịp thời đỡ lấy cô ta, lạnh lùng nhìn Dịch Tân, lại hỏi cô ta: “Tranh, Dịch Tân nói vậy là có ý gì?”

Cả người Nghê Tranh run rẩy kịch liệt, co rúm lại trong lòng Yến Thanh, há miệng, mấp máy môi nhưng không nói được chữ nào.

Ánh mắt trào phúng của Dịch Tân nhìn cô ta đứng trước mặt mình: “Đúng đấy, Nghê Tranh, cô nói cho Yến Thanh biết đi, những lời tôi nói là có ý gì vậy?”

Nghê Tranh lại lắc đầu quay quay, ánh mắt cầu xin sự thương xót nhìn về phía hai người đàn ông trước mắt: “Không, chuyện này không liên quan đến em, em không làm cái gì cả, tất cả đều là do anh ta làm, đúng, tất cả đều là L làm... Chuyện này thật sự không liên quan đến em.”

“Em làm cái gì?” Yên Thanh hỏi cô ta, có điệu trong ánh mắt đã ánh lên vẻ đắc hàng.

Nghê Tranh cứng đờ, tuyệt vọng lắc đầu nhìn Yên Thanh: “Em thật sự không làm cái gì cả... Em chỉ chờ đến đúng thời gian L dặn, gọi điện thoại cho Dịch Tân.”

“Chỉ có vậy?” Yên Thanh hỏi cô ta. Lê Quý Đôn

Nghê Tranh gật đầu liên tục.

Yên Thanh nhìn Dịch Tân, lạnh nhạt nói: “Cậu nghe thấy rõ đây, cô ấy không làm gì cả.”

Trên mặt Dịch Tân hiện lên vẻ buồn cười, nhìn Yên Thanh: “Yên Thanh, nếu như hành động của cô ta có thể coi là không làm cái gì thì hôm nay cậu cũng chẳng có lý do gì mà đến chất vấn tôi. Bởi vì, tôi cũng có làm cái gì đâu.”

“Cậu!” Mặt Yên Thanh lập tức đỏ lên.

Ánh mắt Dịch Tân chợt biến đổi, híp lại nhìn chằm chằm Nghê Tranh: “Nếu như cô thật sự không biết hành động của cô sẽ mang lại hậu quả thế nào, Nghê Tranh cô lại tự mình đi choc vào rắc rối à?”

Cả người Nghê Tranh co quắp lại.

“Kế hoạch đó của các người nên miêu tả thế nào nhỉ? Tóm tắt là một rươi chiêu, Nghê Tranh viện có mượn điện thoại của Dịch Lam gọi Dịch Tân ra ngoài, cũng cùng lúc đó, L sẽ gửi bưu kiện tới chỗ Tân Hoành. Là như thế đúng không?” Dịch Tân nói chẳng nặng chẳng nhẹ: “Vốn dĩ thì hình của tôi và cô bị báo chụp được, nhưng phòng bị của tôi rất tốt, nên Tân Hoành không thể thấy được. Cho dù có gửi đốt tôi, chỉ cần tôi ở bên cạnh cô ấy, tôi cũng có thể thủ tiêu được trước khi cô ấy nhìn thấy. Đối tác L của cô rất thông minh, biết điểm quan trọng của kế hoạch này là dụ tôi đi chỗ khác...”

“Sau đó, Tân Hoành của tôi mới có thể thấy...” Câu nói cuối cùng của Dịch Tân nhẹ nhàng đến mức làm người đối diện sợ đến dựng đứng cả lông tơ trên người.

Nghê Tranh chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, theo bản năng rúc sâu hơn vào trong ngực Yên Thanh.

Yên Thanh nhận ra cơ thể cô ta đang run lên, cuối cùng trong lòng vẫn không nhẫn tâm trách móc cô ta, lại lạnh nhạt nói với Dịch Tân: “Trách ai? Cậu trách Tranh, cũng không tự cảm thấy chột dạ à? Rõ ràng tất cả đều là cậu làm! Thậm chí Tranh còn không phải người liên hệ với người đó trước, cậu có quyền gì mà trách cô ấy?”

Dịch Tân hơi liếc anh ta, cong môi: “Đúng, là lỗi của tôi.”

Anh nói xong còn cười tươi rồi nhìn Nghê Tranh: “Có điều, Tân Hoành không sai, tại sao cô ấy vô tội mà lại phải chịu tai họa?”

“Yên Thanh, cậu cũng biết, tôi rất công tâm.” Dịch Tân lại nhìn Yên Thanh: “Cho nên hôm nay, tôi cũng có thể nói cho cậu biết, chuyện của Nghê Tranh, rõ ràng tất cả đều là cô ta tự làm tự chịu, tôi thậm chí còn không câu kết người đàn ông kia của cô ta? Cậu còn có quyền gì mà trách tôi?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 290: Tôi Coi Cô Là Tân Hoành

Edit: TranGemy

Một câu được nói ra, cuối cùng cũng khiến Yên Thanh và Nghê Tranh cùng giật mình, không thể nói thêm lời nào.

Đây chính là Dịch Tân, anh chính là người đàn ông như vậy, người đàn ông mà bọn họ cũng không phải là chưa từng quen thuộc, có điều có thể vô tâm vô tình đến như vậy, cho dù có quen thuộc thì trong lúc nhất thời cũng trở nên vô cùng xa lạ.

Anh ác ư? Là hung tàn. Trên đời này, sợ rằng sẽ không có ai có thể sánh với anh về độ ác độc.

Nhưng mà càng không ai có thể so sánh với anh về độ tuyệt tình nhưng lại hợp tình hợp lý đến thế.

Anh vô tâm vô tình, thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng cuối cùng trong toàn bộ những việc anh làm lại đều muốn thể hiện ra một ý nghĩa “nhân quả luân hồi”.

Nghê Tranh đối xử với Tân Hoành thế nào, scandal, gửi bưu kiện, đánh đòn tát lý... Lúc này, anh sẽ mang tất cả những thứ đó ra cùng một lúc, đánh cho cô ta một đòn.

Cái bẫy như vậy, nhìn một cái thì vừa hèn hạ vừa xấu xa. Nhưng thật ra, cũng lắm cũng chỉ là đáp lễ mà thôi.

Ác giả ác báo, tự làm tự chịu. Thật ra thì, rất công bằng, chỉ là công bằng đến mức đáng sợ mà thôi.

Không phải lòng dạ ai cũng như vậy, cũng không phải ai cũng có được thủ đoạn như thế.

Nếu phải nói cái gì là bi kịch, thì bi kịch nhất chính là anh dùng tất cả sự vô tình, cũng như thủ đoạn thâm độc dành hết cho cô ta.

Nghê Tranh đột nhiên cảm thấy đau óc mơ hồ, còn như đang thấy cái tiêu đề nỗi bật “Nhị long hí châu” trên các tờ báo.

Đây chính là Dịch Tân, đây chính là Dịch Tân mà cô ta say đắm, cô ta đã dành tất cả sự dịu dàng cho người này, chỉ muốn có được tình yêu của anh, vậy mà thứ cuối cùng cô ta đạt được là anh tự tay bóp nát cuộc đời cô ta, giống như một con kiến hôi.

Con kiến có lẽ cũng có máu, có điều anh vĩnh viễn cũng không thèm để mắt tới.

Nghê Tranh hít sâu một hơi, khẽ khàng đẩy Yên Thanh ra, tiến lên một bước đến gần Dịch Tân. Ngẩng đầu, nhìn thẳng khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú của anh, cố gắng giữ vững giọng nói: “Một vấn đề cuối cùng...”

Dịch Tân nhếch một bên lông mày đen lên, ánh mắt lười biếng, có chút hứng thú.

Nghê Tranh nhìn anh chỉ cảm thấy trong lòng hết sức bi thương.

Có phải cô ta cũng chỉ là một người trong số đó? Một người trong số rất nhiều người phụ nữ khác?

Một vấn đề cuối cùng...

Trước cô ta, trong sinh mệnh của Dịch Tân, có phải đã có vô số người phụ nữ nói với anh như vậy?

Bọn họ đều giống nhau, trừ Tân Hoành, cũng chỉ có mình Tân Hoành...
Có lẽ đời này sẽ không cần nói với anh lời này.

Bởi vì, chỉ có Tân Hoành mới không cần nói với Dịch Tân một câu “cuối cùng”.

Trái tim Nghê Tranh đau thắt lại, nắm chặt bàn tay, cắn răng hỏi thành lời: Đỗ Lê Quý Đôn “Trước khi kết hôn với Tân Hoành, anh đã từng ngủ với cô ấy chưa?”

Một câu này của cô ta khiến người đàn ông thâm trầm như Dịch Tân cũng hơi ngẩn ra.

Không phải là anh có từng thật lòng yêu em không?

Không phải là anh hết yêu em từ khi nào?

Cũng không phải anh có chút động lòng nào với em không?

...

Lại đi hỏi chuyện của anh và người phụ nữ khác, thậm chí còn là quan hệ thân mật.

Dịch Tân thoáng giật mình, ngay sau đó lắc đầu cười cợt: “Không có.”

Anh luôn luôn là một người đàn ông hào phóng, nếu cô ta đã nói là một vấn đề cuối cùng thì anh cũng sẽ thành thật nói cho cô ta biết đáp án.

Sắc mặt Nghê Tranh khẽ thay đổi.

Nhưng anh lại nói: “Chỉ là, cô và cô ấy, không giống nhau.”

Toàn thân Nghê Tranh chấn động. Anh... phát hiện ra rã.

“Không quan hệ với cô, không phải là đang chờ kết hôn với cô. Cô nên biết, tôi đã muốn làm cái gì, trước nay chưa bao giờ chờ đợi.”

Đôi môi Nghê Tranh trắng bệch, khẽ mấp máy: “Không chờ đợi... Cho nên, từ khi hai người gặp nhau đến lúc cưới, chỉ có một tháng?”

Dịch Tân cưới, từ chối lên tiếng.

“Vậy còn em? Anh muốn làm cái gì, không giống nhau, ý anh có phải muốn nói trước nay anh chưa từng yêu em không?” Trên mặt cô ta ướt đẫm, tất cả những vấn đề trước đó, đối mặt với sự đáng sợ của anh, sự độc ác của anh, cô ta cũng chưa từng rời nước mắt, lúc này cuối cùng cũng không thể ngăn lại được: “Nếu như vừa bắt đầu đã không có tình cảm với em, tại sao anh lại ở bên em và khiến cho em có cảm giác là anh yêu em?”

“Bởi vì, tôi đã coi cô là Tân Hoành, nhưng rõ cuộc cô vẫn không thể là cô ấy.”

***

Tiễn Dịch Lam lên máy bay xong Tân Hoành mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không phải có ý muốn đuổi ông đi nhanh, chỉ là trước kia vừa mới gặp mặt đã giận đỏ mặt, trực tiếp ra tay, bây giờ trước khi đi còn có thể bình tĩnh nói chuyện, tự mình đưa ông lên máy bay... Tân Hoành cảm thấy, thời thế đã thay đổi, cũng có thể coi là kỳ tích.

Ít nhất, trước khi Dịch Lam trở về cũng đã bằng lòng gặp mặt cô một lần, sau này cô không cần không dừng nhớ lại lo lắng trong lòng nữa.

Tân Hoành suy nghĩ một chút rãm mỉm cười, lên xe, vènhà.

Trong lòng cảm khái, cô nghĩ nên nói chuyện này với anh nên lập tức lấy điện thoại trong túi ra gọi cho anh.

...

Tôi coi cô là Tân Hoành, nhưng rõ cuộc cô vẫn không thể là cô ấy...

Mặc dù trong lòng đã sớm có suy đoán, truyện đỗ Quyền tại đe
Quý Đôn nhưng đến lúc này khi tận tai nghe được những lời ấy, Nghê
Tranh vẫn cảm thấy chân dung không vững.

Dịch Tân, sao anh có thể nói ra những lời tàn nhẫn như vậy?

Anh có thể nói với em, anh chỉ muốn chơi với em một chút...

Anh có thể nói với em, em không đủ hấp dẫn anh...

Tại sao nhất định phải nói ra những lời vô tình như vậy?

Xem cô ta như người khác, nhưng đến cuối cùng cô ta cũng không thể
là người ấy...

Làm thế thân đã đủ thất bại rồi, mà cô ta còn không có cả tư cách để
làm một thế thân ư?

Mỗi mấp máy mấy lần cũng chẳng nói ra được lời nào.

Trong lúc cô ta đang không cách nào mở miệng ra được thì chuông điện
thoại đột ngột vang lên.

Âm thanh kia vang lên từ phía người đàn ông trước mắt.

Nghê Tranh thấy rõ, khi tiếng chuông vang lên, người đàn ông gần như
ngay lập tức đưa tay về phía túi. Động tác như vậy, như thể đã làm cả trăm
ngàn lần, sớm đã tạo thành phản xạ trong vô thức.

Anh nhìn cuộc gọi tới, sắc mặt nhanh chóng trở nên ôn hòa, anh chưa
từng đối xử với cô ta như vậy... Cho dù là hơn hai năm trước, khi tình cảm
của bọn họ còn trong giai đoạn cuồng nhiệt.

Nghê Tranh nghĩ, cô ta biết ai là người gọi tới.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 291: Anh Đã Ở Trên Người Em Rồi... Còn Nói Gì Trong Lòng?

Edit: TranGemy

Nhưng Dịch Tân lại không nhận cuộc gọi ngay, mà cứ để chuông kêu, không nặng không nhẹ nhìn Nghê Tranh phía trước, cảnh cáo một lần cuối: “Ân oán của tôi và cô, đến đây là chấm dứt. Cô không cần đi gây sự với cô ấy, còn muốn ra tay... Nếu thông minh hơn một chút, cô cũng biết, cô không động được vào tôi đâu.”

Cả người Nghê Tranh đã sớm chết lặng, chỉ biết cười thê thảm.

Dịch Tân nói xong thì liếc mắt nhìn vẻ mặt xám như tro của Yên Thanh, nói với Nghê Tranh: “Thật ra thì cô cũng nên cảm ơn tôi, ít nhất, tôi đã giúp cô giải quyết vấn đề khó khăn nhất. Tên kia, không phải là cô không cần cậu ta sao? Nay giờ cậu ta cũng chẳng cần cô nữa.”

Dịch Tân nói rồi cười tươi rói, cầm điện thoại rời đi.

Gió điện thoại lén, tất cả dâng vẻ tàn khốc lạnh lùng lập tức biến mất, giọng nói đầy vẻ trêu chọc: “Sao vậy, nhớ anh rồi à?”

Tân Hoành quẫn bách: “Nhất định phải nhớ anh mới có thể gọi điện thoại cho anh à?”

Khóe môi Dịch Tân cong lên, không biết xấu hổ đáp: “Nhất định.”

Tân Hoành: “...”

“Cho nên, nhớ anh chứ?”

Đầu Tân Hoành nỗi vạch đen: “Không có.”

“À.” Dịch Tân từ tốn: “Vậy anh cúp máy.”

“Cúp thì cúp!” Tân Hoành nghiên răng tức giận.

“Ư, vậy hẹn gặp lại.” Dịch Tân khẽ cười, nói xong thì quả thật bỏ điện thoại xuống.

Tân Hoành chỉ nghe thấy đầu dây bên kia vọng lại một hồi tạp âm, trong lòng quýnh lên, vội gọi anh: “Áy, đừng!”

Cô vừa gọi xong, lại nghe thấy một tràng tạp âm nữa, rồi bên tai vang lên tiếng cười lười biếng với hàm ý chọc ghẹo của anh: “Suy nghĩ kỹ chưa?”

Tân Hoành cắn chặt răng: “Em... Nhớ anh.”

Cô nghiên răng nghiên lợi nói bằng giọng nói âm hiểm, nghe ra càng giống với ý tứ: “Em muốn giết anh.”

Dịch Tân nghe thế thì cười rất hài lòng: “Ư, anh biết rồi.”

Tân Hoành: “...”

Ai ngờ anh lại bất ngờ nói thêm: “Vậy nhớ anh thì hôn anh một cái qua điện thoại đi.”

Tân Hoành: “...”

“Hôn chưa? Sao anh không nghe thấy gì nhỉ, to hơn chút xem nào.”

Tân Hoành bóp trán, nói qua kẽ răng: “Dịch Tân, anh nhất định phải khiến em đập vỡ điện thoại mới được à?”

Cô không nhìn thấy ở bên này, anh đang cười rất cưng chi chít: “Vậy để vénhà lại hôn nhé.”

Tân Hoành: “...”

Tân Hoành nắm chặt tay hết sức có thể, cố gắng ép mình giữ bình tĩnh, chuyện của cô còn chưa nói xong, nhất định không được để người này khiêu khích đến mất lý trí được.

Cô hít sâu một hơi: “Ông ngoại đi vèr ă.”

Dịch Tân nghe xong, ánh mắt hờ hững hỏi: “Sau đó?”

“Sau đó, em đi tiễn ông vè”

“Cho nên ý của em là, em thật sự chạy loạn khắp nơi với cái chân què ră à?”

Tân Hoành bị anh chấn họng, chân què...

Hình như là vậy, cũng không làm gì sai lầm... Nhưng mà...

Tân Hoành nhắm chặt mắt, ổn định lại cảm xúc: "Cái đó, thật xin lỗi. Anh cũng biết, làm chuyện lấy lòng như vậy, em cũng không dễ dàng gì..."

Dịch Tân hừ một tiếng: "Cho nên, cũng không cần để tâm đến lời anh nói?"

Tân Hoành lau mồ hôi lạnh, cuống quýt nhẹ giọng dỗ anh: "Em nào có không để tâm đến lời anh chứ, anh còn không biết sao?"

Dịch Tân hừ hừ: "Để tâm? Đúng là anh không biết đấy."

Tân Hoành: "..."

"Tim của em ở trong người em, anh lại không thể thấy được, ai mà biết được có phải em chỉ đang dỗ anh thôi không?"

Anh rõ ràng là đang ăn vụn, Tân Hoành bị kích đến nắm chặt bàn tay, khịt mũi: "Vậy ít nhất cũng ở trên người em ră!"

Dịch Tân: "..."

Lúc này Tân Hoành mới nhận ra mình đã nói cái gì, mặt không khỏi đỏ bừng.

Dịch Tân cười khẽ: "Trên người? Ừ, lúc này không có."

Tân Hoành giật giật khóe môi: "Anh có thể đừng hạ lưu như vậy được không"

"Ở trên người em, lời này là anh nói à?"

Tân Hoành: "..."

Dịch Tân thấy đã gần đến công ty, cũng không tiếp tục trêu cô nữa:
"Ừm, anh biết rõ, ở trên người, cũng như ở trong lòng, lần này hài lòng rõ chứ?"

Tân Hoành lắc đầu nguầy, buộc mình phải tỉnh táo, nói tiếp chuyện chính sự: "Trước khi ông ngoại trở về, em đã để ý với ông một chuyện, em cảm thấy cần phải nói lại với anh."

"Anh có thể nói rằng em không cần nói với anh không?"

Tân Hoành từ chối thẳng thừng: "Không thể."

"Vậy anh có thể không nghe không?"

"...Không được."

Dịch Tân: "..."

"Bởi vì có liên quan đến anh."

"Có liên quan đến anh? Nói chính xác phải...?"

Tân Hoành cười cợt: "Chính xác mà nói là vâng, vậy sẽ là chuyện của anh..."

Dịch Tân cười: "Thế à... Vậy được, em nói đi, để anh nghe chút xem nào."

Tân Hoành cầm điện thoại, cười cười lộ vẻ lấy lòng, vừa muốn mở miệng nói thì xe đột nhiên phanh gấp: "Kết."

Ngay lập tức cả người cô lao về phía trước, điện thoại không cầm chắc nên bị rơi xuống sàn.

Dịch Tân nghe thấy trong điện thoại một loạt tiếng động, ngay sau đó hình như còn nghe thấy tiếng tài xế kinh hoàng gấp gáp hỏi: "Thiếu phu nhân, cô không sao chứ?"

Trái tim anh thích một cái, bởi vì gấp gáp mà giọng nói không kìm chế được nâng cao lên, có giận dữ, lại có chút hung ác: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Một hồi tạp âm nữa, Tân Hoành cầm điện thoại lên một lần nữa, lên tiếng trấn an anh: "Không có chuyện gì đâu."

Được nghe thấy tiếng cô, trái tim mới vừa rã còn đập loạn của Dịch Tân cũng thoảng dịu đi một chút. Vẫn chưa thật sự yên lòng, anh nghiên răng rít lên: "Đưa điện thoại cho lái xe, để cho cậu ta nói chuyện với anh!"

Tân Hoành quắn bách: "Em thật sự không sao, mới vừa rã trên đường có vật cản nên phải dừng lại một chút..."

Tân Hoành nói xong còn nhìn ra ngoài xe, thấy người đứng chặn trước đầu xe thì khẽ chau mày lại.

Tân Hoành thoảng im lặng rã nói với Dịch Tân: "Em thấy một người, em cúp máy trước, lát nữa lại gọi cho anh nhé. Anh yên tâm đi, em thật sự không có chuyện gì, em còn đang chờ sinh bảo bối cho anh nữa đấy."

Dịch Tân vốn dĩ đang không vui, lại nghe thấy cô thuận miệng nói "Em còn đang chờ sinh bảo bối cho anh nữa đấy" thì trong lòng mềm xuối, không nói gì nữa chỉ nhẹ giọng đáp "Ừ", coi như đồng ý.

Tân Hoành cất điện thoại rã xuống xe, đi về phía người vừa lao ra chặn trước đài xe.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 292: Xác Định Quan Hệ Nhân Thân

Edit: TranGemy

Lạc Tiểu Xuyên.

Không ngờ người bỗng dung xuất hiện chắn trước xe cô lại là Lạc Tiểu Xuyên.

Tân Hoành không nghĩ Lạc Tiểu Xuyên sẽ đến tìm cô, trong lòng hơi kinh ngạc, đi tới trước mặt cô ấy, khẽ mỉm cười: “Tìm tôi?”

Tân Hoành xuống xe đi về phía Lạc Tiểu Xuyên, sắc mặt cô ấy có phần do dự, thậm chí mắt còn không dám nhìn thẳng cô, trốn tránh, muốn nói lại thôi.

Trong lòng Tân Hoành hơi giật mình.

Trời đất bỗng nghiêng ngả, một người bất ngờ xông lên nắm lấy tay Tân Hoành, có chút run rẩy: “Con à...”

Tân Hoành quay đầu, lúc này mới nhìn kỹ người phụ nữ bên cạnh Lạc Tiểu Xuyên, nếp nhăn trên mặt hiện rõ, màu da vàng vọt, nhìn tuổi tác thì có lẽ là mẹ Lạc Tiểu Xuyên.

Tân Hoành khẽ mỉm cười: “Bác là...”

Đối phương nghe thấy ý hỏi của Tân Hoành thì mắt sáng lên, như thể có chút kích động, nhìn Tân Hoành chăm chú: “Chúng ta đã từng gặp mặt, cháu còn nhớ không?”

Tân Hoành nhìn bà ta, cẩn thận suy nghĩ một chút.

Khuôn mặt người phụ nữ mong chờ nhìn cô, nụ cười trên mặt hết sức... kỳ quái.

Tân Hoành đột nhiên nghĩ ra: “Có phải là lần trước tại siêu thị, ở khu đồi điện?”

Tân Hoành cho rằng, đời này cô cũng sẽ không quên chuyện cô bị người nọ đùa giỡn ở khu đồi điện trong siêu thị, ở giữa nơi công cộng... Đúng là đã phong bụi tục!

Trở về còn bị bắt ép nói ba chữ kia.

Nghĩ lại thôi cũng thấy ảo não.

Người phụ nữ kia không ngờ rằng Tân Hoành còn nhớ rõ bà ta như vậy, sắc mặt rõ ràng rất kích động, hưng phấn nói: “Đúng đúng đúng, chính là lần ở siêu thị, bác với bạn già hỏi đường hai cháu.”

Tân Hoành cười héo úa: “Thật là khéo, lại gặp mặt rää.”

Người phụ nữ nhìn cô chằm chằm, ánh mắt sáng ngời: “Đúng vậy đấy, đây chính là duyên phận.”

Tân Hoành chỉ cười trừ không đáp.

Lúc này, rốt cuộc Lạc Tiểu Xuyên cũng lên tiếng: “Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện, được không?”

Hơi kỳ lạ là những lời này của Lạc Tiểu Xuyên không phải nói với Tân Hoành mà là nhìn về phía người phụ nữ kia mà nói.

Bà ta thản nhiên nhìn Lạc Tiểu Xuyên, rää quay sang Tân Hoành: “Cháu cảm thấy thế nào?”

Tân Hoành cảm thấy tình hình giữa Lạc Tiểu Xuyên và người này có vẻ hơi bất thường, không, nói chính xác là người phụ nữ này có chút không

bình thường. Ánh mắt của bà ta cũng như nụ cười đầm rất kỳ lạ.

Tân Hoành nghĩ, nếu không phải có Lạc Tiểu Xuyên, chắc chắn cô sẽ không để ý đến người này.

Nhưng cô vẫn luôn có cảm tình với Lạc Tiểu Xuyên, có lẽ là vì cô ấy đã cứu Dịch Tân, cho nên lúc này Tân Hoành cũng thoải mái gật đầm.

Ba người lên xe, Lạc Tiểu Xuyên mới giới thiệu: “Tân Hoành, đây là mẹ tôi.”

Mẹ...

Nhất thời trong lòng Tân Hoành thoáng tràn xuống.

Về chuyện của Lạc Tiểu Xuyên, Tân Hoành cũng từng nghe qua, thật ra chẳng thắn mà nói, cho dù Lạc Tiểu Xuyên đã làm những chuyện không thể tha thứ, nhưng ấn tượng của cô đối với cô ấy vẫn không kém bằng ấn tượng với bà mẹ này.

Không để ý đến sống chết của con gái mình, không chút lưu tình vạch trần chuyện xấu trong nhà ra trước mặt người ngoài,... Còn không chỉ một lần... Một người mẹ?

Bấy giờ, không cõ ý nhưng Tân Hoành đã thấy không thích người phụ nữ này rã, vì vậy nụ cười lẽ phép trên mặt cũng dần trở nên cứng nhắc.

Tân Hoành dặn dò lái xe đi tới một quán trà gần đó, người phụ nữ kia lại mở miệng ngăn cản: “Không cần lãng phí, về nhà con ngồi một chút là được rã.”

Tân Hoành: “...”

Lạc Tiểu Xuyên thấp giọng trách: “Mẹ!”

Tân Hoành cứng đờ giật giật khóe môi, ý bảo tài xế làm theo ý cô.

Người phụ nữ thấy Tân Hoành không nghe theo bà ta thì sắc mặt hơi lộ vẻ không vui.

Tân Hoành miễn cưỡng giải thích: “Trong nhà có hơi bùa bện, ở ngoài là được r`ää, đây là đạo đai khách, cũng không thể để hai vị chê cười được.”

Người kia nghe thế mới vui lòng cười một tiếng.

Trong lòng Tân Hoành lặng câm.

Người mẹ này của Lạc Tiểu Xuyên... Không coi mình là người ngoài!

Có đi ầu, lúc ấy Tân Hoành không ngờ rằng, không coi mình là người ngoài đã là gì, thế còn là quá tốt ấy! T`ää tệ hơn chính là, tự coi mình là mẹ cô luôn!

Ba người tìm một chỗ yên tĩnh, ng`ää còn chưa ấm chỗ, cũng chưa nói được câu nào, câu đầu tiên mẹ Lạc Tiểu Xuyên mở miệng nói với cô chính là: “Con à, mẹ là mẹ con đây.”

...

L`än này, Tân Hoành thiếu chút nữa thì h`än bay phách lạc.

Hơi thở cũng như ngừng lại mất một phút, hai mắt mở lớn, trước tiên phải cố gắng ổn định lại cảm xúc của mình.

Nói thật có tròn đất chứng giám, lúc này nếu như không phải Lạc Tiểu Xuyên còn ở bên cạnh, nếu như không phải ấn tượng của cô với Lạc Tiểu Xuyên cũng không tệ lắm, còn nữa nếu người này không phải là mẹ Lạc Tiểu Xuyên, Tân Hoành nhất định sẽ c`än chén nước trên bàn hất thẳng vào mặt bà ta.

Còn lừa đảo tới tận chỗ bà đây nữa!

Ch`äng bà có ti`än, cũng không phải chỗ để cho mấy người lừa gạt!

Nhưng mà... Lòng dạ Tân Hoành vẫn tương đối yếu m`ẽm, nghĩ tới việc bà ta còn là trưởng bối, kính già yêu trẻ là việc nên làm, nên chỉ quay đầu về phía Lạc Tiểu Xuyên, ngoài mặt cười nhưng bên trong không cười mà nói: “Bác gái... Thân thể và tinh th`ần không sao chứ?”

Lạc Tiểu Xuyên cười cứng ngắc: “Bà ấy rất bình thường.”

Lúc này người phụ nữ mới đưa cho Tân Hoành một túi hồ sơ, ánh mắt tràn đầy mong chờ, ý bảo cô mở ra xem.

Nhip tim Tân Hoành thoảng chậm lại.

Mở ra, đập vào mắt cô là mấy chữ khiến cô giật mình.

Báo cáo giám định DNA...

Nhip tim ngày càng không yên, trong lòng Tân Hoành hoảng hốt, nhanh chóng bỏ qua mấy ph`ần số liệu kiểm tra đo lường, trực tiếp nhìn tới kết luận. Đập vào mắt cô là sáu chữ ngắn ngủi nhưng lại khiến cô g`ắn như không hít thở được...

Xác định quan hệ nhân thân.

Tân Hoành hoảng hốt mở lớn hai mắt, lớn hơn nữa, vẫn là mấy chữ kia.

Lạc Phong Lương, Trương Tiểu Thúy, Tân Hoành... Xác định quan hệ nhân thân.

Tân Hoành chỉ cảm thấy như có một tia sét đánh thẳng vào đỉnh đầu, khiến cả người cô đau nhức, không còn chút sức lực.

Người phụ nữ vẫn ở bên cạnh bổ sung: “Trương Tiểu Thúy chính là mẹ, Lạc Phong Lương chính là ba Tiểu Xuyên.”

Tân Hoành kìm nén nhắm chặt hai mắt lại, hít một hơi thật sâu.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 293: Nhận Mẹ Ruột, Không Giống Như Mua Đồ Trong Siêu Thị

Edit: TranGemy

Trên thế gian này có biết bao nhiêu người, đủ các màu da, ở khắp mọi nơi, nhưng có ai lại gặp phải loại chuyện này như cô không?

Một ngày kia, trên đường về nhà như bình thường, đang nói chuyện tâm tình với chàng qua điện thoại thì bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống một người phụ nữ chặn xe của bạn, sau đó nói với bạn rằng: “Con à, mẹ là mẹ ruột của con đây!”

Ngay sau đó, còn đưa cho bạn tờ báo cáo giám định DNA cùng với vẻ mặt “Con gái, tự con xem đi”...

Trong cuộc đời mình, hai người mà cô thân thiết nhất chính là mẹ và bà ngoại. Bây giờ, ý tứ của người phụ nữ xa lạ kia chẳng khác nào muốn nói với cô rằng: “Họ chẳng phải người nào của con cả, người thân của con chỉ có mẹ thôi.”

...

Tân Hoành hít sâu một hơi, nắm chặt bàn tay hết sức.

Nếu như không phải cái người đột nhiên xuất hiện này... Ai cơ? Trương Tiểu Thúy! Đúng rõ, nếu như không phải thân phận Trương Tiểu Thúy này có chút đặc biệt, nhất định lúc này cô sẽ đánh cho bà ta một cái!

Lời này của Trương Tiểu Thúy nói ra, chẳng khác nào phủ nhận thân phận của Du Tiểu Nghi và Du Thận Khanh. Hai người ấy là sự tồn tại như thể thần thánh không thể xâm phạm trong lòng Tân Hoành. Trước đây, cho dù là Tân Hạo chỉ cần nói một lời không phải với họ, Tân Hoành cũng sẽ không để yên!

Bây giờ, đột nhiên lại xuất hiện một người phụ nữ khó hiểu như vậy!

Quan trọng hơn, đó còn là người mà trong lòng cô đã sớm cảm thấy khinh thường và chán ghét...

Thực ra Tân Hoành cũng có xem phim truyền hình trên tivi, nhưng bộ phim kịch tính nhất cô từng xem cũng chỉ đến mức: một ngày ở trên đường, nữ chính gặp một người phụ nữ, sau đó hai người đều thấy đối phương không vừa mắt, vô cùng chán ghét lẫn nhau, hờ lạnh một tiếng, một người hướng đông, một người hướng tây, cả đời này cũng không cần hẹn gặp lại. Không ngờ rằng, lần thứ hai gặp mặt đã biến thành quan hệ mẹ chắt nàng dâu...

Sau đó sẽ liên tục xảy ra những cuộc đụng độ dở khóc dở cười...

Có điều, cô chưa từng thấy loại kịch tính nào kiểu sau khi chán ghét nhau, gặp lại thì biến thành mẹ ruột...

Mẹ ruột ư, thật hay giả vậy!!!

Mẹ ruột là thế nào? Mẹ ruột là người dù bạn không thích cũng không muốn thừa nhận vẫn phải âm thầm chấp nhận, truyện đốc Quyền tại đế Quý Đôn sau đó cả đời này phải gọi đối phương một tiếng: "Mẹ!"

So sánh với nhau thì quan hệ mẹ chắt nàng dâu gì đó còn tốt đẹp hơn nhiều!

Suy luận một chút thử xem, quan hệ mẹ chắt nàng dâu ấy mà... Bạn không thích người ta, bạn có thể tùy tiện lên diễn đàn mở một cuộc thảo luận, sau khi xả hết những bức xúc ra còn có thể nhận được những bày tỏ

kiểu: "Chủ thớt, bạn không hề cô đơn" hay là "Chủ thớt, bình tĩnh một chút", cùng lắm cũng sẽ nhận được mấy câu "Thương thương chủ thớt" ...

Nhưng mà nếu là mẹ ruột, bạn tùy tiện kêu ca trên diễn đàn, không cần biết là bao nhiêu bài đăng, chỉ cần bạn có can đảm bày tỏ: "Tôi không thích mẹ ruột của tôi", ngay lập tức phía dưới sẽ có một đám người mắng chửi: "Chủ thớt, lương tâm bạn bị chó tha mất rồi à?", "Sao chủ thớt không đi chết luôn đi?" ...

Đĩ nhiên, những điều này đều là những thứ Tân Hoành tưởng tượng ra, nhưng cô tin rằng, những lời lẽ mắng chửi của cư dân mạng chỉ có thể độc ác hơn gấp trăm lần mà thôi.

Tân Hoành cảm thấy, trận sấm chớp này mới thực sự đánh cho cô không còn đường sống nào.

Mẹ ruột...

Không giống như mua đồ trong siêu thị, không thích thì có thể không mua, cho dù có lỡ mua rồi cũng có thể trả hàng lại, coi như vạn bất đắc dĩ có không trả lại được thì dứt khoát nhắm mắt làm ngơ cũng coi như xong...

Nhưng mà mẹ ruột...

Người vừa thấy mặt đã thấy không ưa, chí số chán ghét chỉ có tăng không có giảm, cuối cùng lại biến thành mẹ ruột!

Người phụ nữ dùng một lời đã phủ nhận thân phận Du Tiểu Nghi và Du Thận Khanh, cô nghĩ cả đời này cô cũng sẽ không yêu thích nỗi!

Bất cô làm sao chấp nhận nỗi người mẹ này?

Tân Hoành không nhịn được nhìn về phía Lạc Tiểu Xuyên, cô ấy lại chỉ yên lặng cúi đầu.

Tân Hoành chợt nhớ tới tình cảnh hiện tại của Lạc Tiểu Xuyên, bị người "mẹ ruột" trước mặt này ép cho mất việc hết lần này đến lần khác,

không những vậy còn phải mang tiếng xấu...

Nhưng Trương Tiểu Thúy không biết được suy nghĩ trong lòng của Tân Hoành, thấy Tân Hoành nhìn Lạc Tiểu Xuyên còn cho là Tân Hoành muốn nghe Lạc Tiểu Xuyên nói, vội lên tiếng: Lê Quý Đôn "Tiểu Xuyên lớn hơn con bốn tuổi, là chị của con."

Tân Hoành không nhìn Trương Tiểu Thúy, chỉ bình tĩnh hỏi Lạc Tiểu Xuyên: "Cô thật sự là chị tôi?"

Biểu cảm trên mặt Lạc Tiểu Xuyên hết sức lúng túng nhìn cô: "Thật không ngờ phải không?"

Tân Hoành bật cười: "Lúc nào thì phát hiện ra? Khi tới nhà họ Dịch chăm sóc tôi hay là trước đó, hay sau này mới biết?"

Lạc Tiểu Xuyên cười khổ: "Trước đó."

"Cho nên, việc cô vào nhà họ Dịch là đã có mục đích từ trước r ồi?"

Lạc Tiểu Xuyên ngạc nhiên gật đầu.

Bấy giờ Tân Hoành mới nhàn nhạt nhìn về phía Trương Tiểu Thúy.

Trong lòng Trương Tiểu Thúy hết sức vui vẻ, mở lớn mắt nhìn cô mong chờ.

Tân Hoành lại bất ngờ nói: "Dẫn tôi đi gặp Hạ Noãn Tâm."

Trương Tiểu Thúy nghe thế thì sắc mặt khẽ biến, trong nháy mắt đã trở nên cứng ngắc.

Lạc Tiểu Xuyên cũng không tin được nhìn sang, trong mắt đều là vẻ kinh ngạc.

Có vẻ tình huống không giống như bọn họ tính toán, diễn biến hết sức bất ngờ. Lạc Tiểu Xuyên và Trương Tiểu Thúy đã có chuẩn bị mà đến, lúc này lại bị một câu nói của Tân Hoành làm cho không phản ứng kịp.

Tân Hoành chỉ nhìn bọn họ, trong mắt là vẻ cười nhạo nhàn nhạt: "Thế nào? Không phải Hạ Noãn Tâm à?"

"Không phải..." Trương Tiểu Thúy ngập ngừng nói, hàm ý phủ nhận.

Tân Hoành cười lắc đàu: "Nếu vậy, là Tân Giác?"

Trương Tiểu Thúy á khẩu không trả lời được.

Tân Hoành khẽ híp mắt nhìn vẻ cứng ngắt trên mặt bà ta, cười lạnh: "Xem ra bà biết Hạ Noãn Tâm, cũng biết Tân Giác. Nếu vậy thì tốt nhất là bây giờ dẫn tôi đi gặp bọn họ."

Lạc Tiểu Xuyên nhìn Trương Tiểu Thúy mấy giây, rồi lại nhìn Tân Hoành.

"Không thừa nhận à? Tôi cho rằng mẹ ruột thì sẽ không lừa tôi chứ. Ít nhất từ trước tới nay, Du Tiểu Nghi chưa từng nói dối tôi." Tân Hoành cười lạnh: "Gặp mặt ở siêu thị cũng không phải tình cờ đúng không? Lúc nhìn tôi, ánh mắt của bà cũng không bình thường. Nhất là, bà làm sao bà biết được hành tung của tôi, bao gồm cả hôm nay. Còn nữa, nếu không có Hạ Noãn Tâm, bà lấy đâu ra cái báo cáo này. Thứ nhất, bà không thể lấy được mẫu xét nghiệm của tôi, thứ hai..."

Tân Hoành thở ợ nhìn ngày ghi trên báo cáo: "Mười năm trước... Cứ cho là bà lấy được máu của tôi đi, có Tân Hạo ở đó, cả thành phố A cũng sẽ không có bệnh viện nào đồng ý làm xét nghiệm cho bà!"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 294: Đánh Nhau, Còn Có Thể Chạy Được Không?

Edit: TranGemy

“Báo cáo này là do Hạ Noãn Tâm đưa cho bà đúng chứ?” Tân Hoành chăm chú nhìn Trương Tiểu Thúy, nói từng câu từng chữ.

Vẻ mặt Trương Tiểu Thúy co rút lại: “Không phải...”

“Vẫn còn ở đó nói dối!”

Tân Hoành lạnh nhạt nói, hơi cất cao giọng nói. Nói xong thì đầy tờ báo cáo ra, không thèm để ý đến hai người, cầm túi đứng dậy đi thẳng.

Trương Tiểu Thúy nhìn Tân Hoành bỏ đi, trong lòng rối lên, vội vàng đầy ghê đứng lên, tiến về phía trước kéo cô lại.

Vốn dĩ vết thương trên chân Tân Hoành đi bộ còn không xong, bây giờ lại bị Trương Tiểu Thúy kéo mạnh về phía sau, cả người Tân Hoành mất trọng tâm chuẩn bị ngã về phía bà ta.

Còn Trương Tiểu Thúy vừa thấy Tân Hoành sắp ngã lên người mình thì theo phản xạ buông tay, tránh ra, Tân Hoành mất đi lực đỡ chuẩn bị ngã thẳng xuống đất.

“Cẩn thận!” Tự an 6 em

Đúng thời điểm mấu chốt, vẫn là Lạc Tiểu Xuyên xông lên đỡ lấy cô mới miễn cưỡng giúp cô tránh được một cú té thứ hai trong mấy ngày.

Lạc Tiếu Xuyên vội vàng dùu Tân Hoành ngã xuống ghế, lại ngã xổm xuống kiểm tra chân cô: “Chân cô hình như bị thương, để tôi kiểm tra giúp cô xem vừa rồi có bị ảnh hưởng đến vết thương không.”

Tân Hoành giơ tay ngăn cản cô ta: “Không cần, không sao đâu.”

Lạc Tiếu Xuyên ngẩng đầu nhìn cô, cô thản nhiên nhìn lại Lạc Tiếu Xuyên rồi quay sang phía Trương Tiểu Thúy còn đang kinh hãi đứng bên cạnh.

Trương Tiểu Thúy nhìn Tân Hoành, trên mặt hết sức ảo não, rõ ràng là đang hối hận vì vừa rồi không đỡ cô.

Tân Hoành nhìn bà ta cười lạnh lùng: “Có một câu chuyện ngụ ngôn, không biết bà đã từng nghe chưa. Có hai người phụ nữ giành nhau một đứa bé, bên nào cũng nói là mình đúng, đứa nói đứa bé là của mình, tranh nhau đến tận cửa phủ quan phụ mẫu, quan nói, không bằng bồ đôi đứa bé ra, mỗi người một nửa?”

Trương Tiểu Thúy nghe thế sắc mặt chợt tái đi, Lạc Tiếu Xuyên nhìn Tân Hoành, trong mắt có vẻ hơi sợ hãi.

Rõ ràng hai người cũng đã nghe qua câu chuyện này.

Tân Hoành đã nhìn ra nhưng vẫn nói tiếp: “Trong hai người phụ nữ, một người đặng ý, một người nguyện ý từ bỏ, vì vậy quan phụ mẫu mới phán xử, người đặng ý từ bỏ mới là mẹ ruột của đứa bé. Bởi vì, mẹ ruột thì không bao giờ muốn nhìn thấy con mình bị thương.”

Tân Hoành cười khẩy: “Tôi chỉ biết, hôm nay đừng nói là ngã trên đất, cho dù có ngã từ trên cầu thang xuống, mẹ tôi cũng sẽ đỡ lấy tôi.”

Trương Tiểu Thúy nghe xong lảo đảo lùi về sau một bước.

Ánh mắt Lạc Tiếu Xuyên nặng nề nhìn Tân Hoành.

Cũng chỉ là một sơ suất nhỏ bé, có bao nhiêu người có thể từ đó mà suy luận ra những thứ ấy chứ.

Tân Hoành đứng dậy một lần nữa, lạnh lùng liếc Trương Tiểu Thúy rồi đi.

Trương Tiểu Thúy cuống quít gọi cô: “Đợi đã, mẹ dẫn con đi gặp Hạ Noãn Tâm.”

Tân Hoành dừng bước, quay đầu nhìn bà ta, khẽ cười: “Thế nào, thưa nhận rã?”

Trong giọng nói của Trương Tiểu Thúy lộ ra vẻ khẩn trương: “Vừa rã là mẹ không đúng, mẹ chỉ sợ con đi mất, chúng ta đã thất lạc nhau nhiều năm như vậy, mẹ không muốn con lại bỏ mẹ đi lần nữa.”

Tân Hoành hỏi lại ngay lập tức: “Vậy vừa rã tôi ngã, tại sao lại không đỡ tôi? Bà không sợ sau khi tôi ngã mà bị làm sao, sẽ càng cách xa bà à?”

Trương Tiểu Thúy lúng túng nói: “Mẹ chỉ là... Chưa kịp phản ứng.”

Tân Hoành cười nhạt, từ chối cho ý kiến.

Trương Tiểu Thúy muốn gọi điện thông báo cho Hạ Noãn Tâm lại bị Tân Hoành cản lại: “Không cần, bà ta ở chỗ nào, tôi tự đến gặp bà ta.”

Trương Tiểu Thúy cự nự: TRUNG HỘ ĐỘC QUỐC TẬT ĐIỆN LÊ QUỐY ĐÔN “Mẹ sợ bà ấy không có ở đó.”

“Tôi chờ bà ta.”

Trương Tiểu Thúy hoàn toàn không nghĩ rằng Tân Hoành lại là người cứng rắn khó nói chuyện như vậy. Bà ta chỉ dựa vào ấn tượng lần trước ở siêu thị, cho rằng Tân Hoành là người lòng dạ lương thiện, mèm yếu.

Nào ngờ được lúc này vừa đổi sắc mặt đã quay ngoắt 180 độ.

Theo địa điểm mà Trương Tiểu Thúy nói, ba người đến chuỗi khách sạn Toàn Cầu sang trọng nhất ở trên con phố xa hoa nhất thành phố B, Tân Hoành ngồi trong xe, lạnh lùng nhìn ra khung cảnh bên ngoài.

Vung tay như rác, đúng là phô trương...

Quả nhiên là phong cách của Hạ Noãn Tâm, cũng không thèm quan tâm có phải là giả làm người mập* hay không.

*Giả làm người mập: Giả làm người giàu.

Tân Hoành nói với tài xế: “Theo tôi vào trong.”

Tài xế vội vàng gật đầu: “Vâng, thiếu phu nhân.”

Trương Tiểu Thúy nhìn Tân Hoành, mặt đầy tổn thương, như là đang trách Tân Hoành không tin bà ta.

Tân Hoành cười lạnh: “Bà đừng cảm thấy tổn thương, tôi chỉ là tự vệ mà thôi, lần sau mà bị người ta đẩy hay lôi kéo, ít ra còn có người có thể giúp tôi ngăn cản chứ.”

Sắc mặt Trương Tiểu Thúy trắng bệch.

Vì vậy, Tân Hoành cùng với tài xế và hai mẹ con Trương Tiểu Thúy cùng nhau đi vào khách sạn.

Có đi đâu, mới bước chân vào cửa lớn khách sạn đã gặp phải một gương mặt khiến cô gặp lần nào là tái mặt lần đó...

Tân Hoành lạnh lùng nhìn về phía Trương Tiểu Thúy: “Đây chính là Hạ Noãn Tâm mà bà nói à?”

Trương Tiểu Thúy nhìn cô, vẻ mặt vừa mù mịt vừa ấm ức.

Mà trong thời gian bọn họ đang nói chuyện, đối phương cũng đã nhìn thấy Tân Hoành, trong nháy mắt bộ dạng mặt người dạ chó đã trở nên âm hiểm.

Mạc Tương Đằng.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, ở đây mà cũng có thể gặp được anh ta!

Trong lòng Tân Hoành khẽ nguyễn rủa, nhưng vẫn coi như may mắn, vừa rồi còn biết suy nghĩ mà đưa tài xế đi cùng.

Bây giờ bên cạnh Mạc Tương Đằng không có hai vệ sĩ áo đen cao lớn như hôm qua, Tân Hoành âm thầm tính toán trong lòng, nếu đánh nhau, cô có thể kéo... cái chân què này mà chạy được không?

“Cô Tân, đã lâu không gặp, cô khỏe chứ?”

Nụ cười trên mặt Mạc Tương Đằng hết sức đều cát, nhìn Tân Hoành một lượt từ trên xuống dưới.

Tân Hoành miễn cưỡng giật giật khóe môi, đang muốn nói “Tốt hơn anh!”, thì đã có người bất ngờ xuất hiện trước mặt cô, giọng nói ôn hòa nói: “Tân Hoành, không ngờ có thể gặp cháu ở đây.”

Tân Hoành nghe giọng nói này thấy hơi quen tai mới quay đầu rời mắt khỏi Mạc Tương Đằng, lại thấy bên cạnh Mạc Tương Đằng còn có một ông cụ đã bị cô liếc mắt bỏ qua... Cố Viễn Chi!

May mà cô còn kịp khống chế, nếu không, Tân Hoành thiếu chút nữa đã ngã trước mặt bao nhiêu người rồi.

Vì Tân Hoành vội vàng muốn đối phó với Mạc Tương Đằng, vừa muốn gặp Hạ Noãn Tâm cho nên không chú ý đến người đi cùng với anh ta là Cố Viễn Chi!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 295: Bám Lấy Dịch Tân Là Có Mục Đích

Edit: TranGemy

Mặc dù cô là vợ Dịch Tân, đáng ra ở gần Cố Viễn Chi và Mạc Tương Đằng như vậy cô cần phải ngay lập tức đề cao cảnh giác mới đúng. Nhưng mà, không hiểu sao trong lòng Tân Hoành lại buông lỏng đề phòng, cảm thấy...

Ít nhất, có Cố Viễn Chi ở đây, cô và Mạc Tương Đằng cũng sẽ không đánh nhau. Mặc dù, cũng không chắc chắn là Cố Viễn Chi sẽ không giúp Mạc Tương Đằng...

Nghĩ thế, Tân Hoành vội vàng thu lại vẻ mặt chán ghét đối với Mạc Tương Đằng, cũng kìm nén vẻ mặt đen như bị sét đánh vì sự cố “mẹ ruột từ trên trời rơi xuống” ban nãy, cô quay về phía Cố Viễn Chi cười lẽ phép: “Ông Cố, cháu cũng không ngờ có thể gặp ông ở đây.”

“Các người... Biết nhau à?”

Mạc Tương Đằng ở bên cạnh không dám tin nhìn Tân Hoành, rã lại nhìn Cố Viễn Chi, rõ ràng là bị giật mình.

Thế mà, nằm ngoài dự đoán và sự hiểu biết của Mạc Tương Đằng, Cố Viễn Chi chưa bao giờ thoái mái cười nói, lúc nào cũng trong trạng thái giây kế tiếp sẽ trở mặt với anh ta, lúc này ông lại đang cười hiền hậu, thậm chí còn có vẻ đang lấy lòng người đối diện... Càng bất ngờ hơn nữa, người này còn là với Tân Hoành.

Cố Viễn Chi cười nói: “Sau này ông có đi tìm cháu, nhưng cháu không còn ở đó nữa.” Tân Hoành giật mình, suy nghĩ một chút mới hiểu ra cười nói: “Cháu đã dọn nhà r ã.”

Cố Viễn Chi gật gù, bày tỏ ý đã hiểu. Ánh mắt lại có vẻ không để ý nhìn về phía Trương Tiểu Thúy ở bên cạnh, không khỏi nhíu mày: “Vị này là?”

Tân Hoành rất vất vả mới điều chỉnh được tâm tình, lần này lại bị phá hỏng. Cố Viễn Chi thấy sắc mặt Tân Hoành thay đổi, trong lòng cũng có chút suy đoán, nhưng trên mặt không thể hiện gì, chỉ chờ Tân Hoành trả lời ông.

Tân Hoành cảm thấy hơi bối rối, không biết nên trả lời thế nào... Mẹ ruột, còn là một kẻ lừa đảo?

Trương Tiểu Thúy thấy dáng vẻ ngập ngừng của Tân Hoành vì nhắc tới mình, vội tự giới thiệu: “Tôi họ Trương, Trương Tiểu Thúy, Tân Hoành là...”

“Ông Cố, bây giờ cháu có chút việc, nếu ông không ngại, cháu xin lỗi bây giờ không thể tiếp chuyện được r ã.”

Thời khắc mấu chốt, TRUYỀN ĐỘC QUYỀN TẬT ĐẠI LÊ QUÝ ĐÔN Tân Hoành lên tiếng cắt ngang lời Trương Tiểu Thúy.

Không vì cái gì, chỉ là ngại không muốn nhắc tới!

Cho dù là chuyện nhận mẹ, hay kẻ lừa gạt, đ ài rất mất thể diện!

Cố Viễn Chi thản nhiên nhìn Trương Tiểu Thúy một cái r ã quay sang nói với Tân Hoành: “Ông không sao, cháu cứ bận đi.”

Tân Hoành khẽ gật đ ài với Cố Viễn Chi, lúc này mới dẫn hai mẹ con Trương Tiểu Thúy đi tới quầy lễ tân.

Cặp mắt nguy hiểm của Mạc Tương Đằng khẽ nheo lại, nhìn theo bóng lưng Tân Hoành, lại có chút suy nghĩ nhìn Trương Tiểu Thúy đi bên cạnh

cô, khéo môi khẽ cong lên một nụ cười đึй cảng.

Đúng lúc này bên tai lại vang lên một tiếng cảnh cáo nhẹ nhàng: “Tránh xa con bé một chút.”

Mạc Tương Đằng rùng mình một cái, vội vàng thu hõi tăm mắt, nhìn về phía Cố Viễn Chi vừa nói chuyện với mình. Lại thấy trong đôi mắt già nua mà vẫn tràn đầy nhuệ khí của Cố Viễn Chi toàn là sự nguy hiểm và ý tứ cảnh cáo, đâu còn chút hòa ái nào của ban nãy? Như thể người hõi nãy còn cười cười nói chỉ là ảo giác anh ta tự tưởng tượng ra vậy.

“Vâng.” Dù trong lòng rất không cam tâm nhưng ngoài miệng anh ta vẫn phải cung kính đáp ứng.

Cố Viễn Chi lạnh lùng cười một tiếng: “Biết vậy là tốt. Tương Đằng, cháu cũng biết, Cố Viễn Chi ông ghét nhất là người đã đõng ý với ông mà không giữ lời. Cháu hiểu ý của ông không?”

“Vâng, ông ngoại.” Trong lòng Mạc Tương Đằng âm thầm tính kế, nhưng biểu hiện trên mặt vẫn hết sức thành thật.

Cố Viễn Chi gật đầu.

Tân Hoành bảo Trương Tiêu Thúy liên lạc với Hạ Noãn Tâm bằng điện thoại ở quầy lễ tân, quả nhiên Hạ Noãn Tâm đang ở đây.

Cô chỉ bảo Trương Tiêu Thúy hẹn Hạ Noãn Tâm đến quán trà ở đại sảnh gặp mặt, không cần nói lời thêm nữa.

Có điệu, đến khi Hạ Noãn Tâm và Tân Giác đi xuống, truyề̄n độc Quyền tại đê lê Quý Đôn nhìn thấy Tân Hoành đang đợi bọn họ lại hoàn toàn không có chút kinh ngạc nào.

Hạ Noãn Tâm vẫn rất có khả năng khiến cho người khác chú ý như xưa, vừa nhìn thấy Tân Hoành đã không chút bất ngờ, chỉ cười nói: “Tôi biết ngay là cô, từ bé cô đã rất thông minh.”

Tân Hoành cười đáp lẽ: "Tôi cho là, bà rất thích sự thông minh của tôi. Bởi vì, thông minh cũng không đủ mạnh mẽ, vẫn là bị bà dễ dàng bắt nạt."

Hạ Noãn Tâm trang nhã ngã xuống, nhận xét đúng trọng tâm: "Cô vẫn biết nói chuyện như vậy..."

Nói xong lại cười khẽ: "Người không biết còn cho rằng đúng là do di truyền."

Nghe được lời này khiến lòng Tân Hoành khẽ nhói.

Người không biết còn cho rằng là do di truyền... Đây rõ ràng là đổi một cách khác để nói lời phủ định. Lê Quý Đôn

Cuộc đời hơn hai mươi năm qua của cô đã nghe quá nhiều lời phủ định, luyện mãi rã thành thép thì không dám nói nhưng vẫn có chút ít sức chịu đựng.

Nhưng lần này, Hạ Noãn Tâm lại cứ cố tình động chạm đến thứ mà cô quan tâm nhất.

Tân Hoành nắm chặt bàn tay, cười lạnh: "Hạ Noãn Tâm, bà có tin không, bây giờ mà bà còn dám bắt nạt tôi, tôi có thể bóp chết bà đấy."

Hạ Noãn Tâm duyên dáng vuốt tóc, đáp lời: "Đây chính là lý do cô bám lấy Dịch Tân? Để tìm chỗ dựa vững chắc, tìm tôi báo thù?"

Tân Hoành nhàn nhạt liếc bà ta: "Tìm bà, bà cũng xứng à?"

"Nếu không xứng, vậy cô chờ ở đây làm gì?" Bên cạnh Hạ Noãn Tâm, Tân Giác cười lạnh.

Tân Hoành nghe thế mới nhìn về phía Tân Giác, chợt nheo mắt cười vô cùng lương thiện: "Chờ các người à? Chờ Hạ Noãn Tâm, là để cảnh cáo bà, cho dù bà có rảnh rồi hóa nông nổi thì tốt nhất cũng nên khiêm tốn một chút, cẩn thận chơi với lửa có ngày chết cháy. Chờ cô, là để xem giờ này cô đã biến thành cái bộ dạng thế nào rã."

Tân Giác giận dữ hét lên: "Tôi biến thành cái bộ dạng thế nào? Chị có ý gì?"

Tân Hoành cười nhạt: "Tôi có ý tứ gì, cô lại không biết à? Bình thường lúc Thẩm Ngôn không để ý đến cô, tính khí của cô cũng to gan lắm mà. Thế nào, sau khi kết hôn rã, lại trở nên dám làm mà không dám nhận à?"

"Chị!"

Tân Giác đột nhiên đứng dậy, giơ tay lên chuẩn bị túm lấy Tân Hoành.

Đúng lúc này, tài xế bước tới ngăn cản.

Tân Hoành nhìn tài xế, đột nhiên cảm thấy may mắn mà mình có tính toán trước.

Tân Giác cảm thấy không làm được gì, đành giận dữ ngã xuống.

Đúng lúc này có tiếng vỗ tay vang lên, Tân Hoành hơi nghiêng đầu nhìn sang, thấy Hạ Noãn Tâm đang vỗ tay, gương mặt tươi cười nhìn cô: "Giỏi lắm! Tân Hoành, phải nói về phê phán nhanh mồm nhanh miệng, sợ rằng sau này tôi và Tân Giác đều không phải là đối thủ của cô. Nhưng mà dẫu sao chúng tôi cũng vẫn nắm rõ đường đi."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 296: Mười Năm Trước Tôi Chỉ Muốn Diệt Trù Cô

Edit: TranGemy

Đường đi...

Mặt Tân Hoành lập tức biến sắc.

Hạ Noãn Tâm đột nhiên thu hồi ý cười, lạnh lùng nhìn về phía cô, đưa bàn tay với những móng tay được tô vẽ cẩn thận màu đỏ hồng về phía Trương Tiểu Thúy. Trương Tiểu Thúy sững người, sau đó mới nghĩ ra, cuống quýt đưa báo cáo giám định DNA cho bà ta.

Hạ Noãn Tâm giơ báo cáo xét nghiệm ra trước mặt Tân Hoành, Lê Quang Đôn cười lạnh: “Cô xác định muốn nói chuyện này trước mặt tài xế của cô chứ?”

Tân Hoành liếc mắt nhìn báo cáo trên bàn, ra hiệu với tài xế. Tài xế gật đầu, ngay lập tức tránh đi.

Hạ Noãn Tâm thấy thế lại cười: “Thật ra thì, cô cũng biết, tôi không làm giả cái báo cáo này, đúng không?”

Tân Hoành ngược mắt nhìn bà ta.

Hạ Noãn Tâm nói: “Đây là giám định có tính tư pháp, có hiệu lực pháp luật, nếu như tôi làm giả, như vậy tôi sẽ ngã tù ngay. Cô có cần tự mình đi kiểm tra lại một lần không? Tôi hoan nghênh cô khởi tố tôi đây.”

Hạ Noãn Tâm nói từng câu từng chữ, rất mang tính khiêu khích.

Lòng Tân Hoành nặng nề, lại không thốt lên lời. Báo cáo giám định mang tính tư pháp... Tất nhiên là cô cũng nhận ra!

Nếu không phải vậy, nếu đây chỉ là giám định bình thường, cô hoàn toàn không cần đến đây. Tân Hoành hiểu rõ bà ta, Hạ Noãn Tâm còn chưa to gan đến nỗi ném cho cô bất cứ nhược điểm nào của bà ta.

Đối với người mẹ ruột này, trong lòng Tân Hoành 100% là không tin, nhưng đối với cái báo cáo này, cô lại không thể nào hoài nghi được.

Tân Hoành hỏi: “Cái báo cáo này, tại sao lại ghi ngày là mười năm trước?”

Hạ Noãn Tâm cười lạnh: “Bởi vì, mười năm trước tôi chỉ muốn diệt trừ cô!”

Tân Hoành nhàn nhạt nhìn bà ta, hỏi ngược lại: “Vậy tại sao khi đó lại không lấy ra?”

Hạ Noãn Tâm không trả lời mà hỏi lại: “Có biết vì sao từ nhỏ Tân Hạo đã chán ghét cô không?”

Tân Hoành liếc bà ta một cái.

Hạ Noãn Tâm vuốt vuốt tay: “Cô không thể phủ nhận điểm này, hơn nữa, tôi tin rằng trong lòng cô cũng tự hiểu rõ hơn ai hết. Bởi vì tôi không tin, với sự nhạy cảm của Du Tiểu Nghi, chẳng lẽ lại không cảm nhận được sự chán ghét của người khác dành cho đứa con gái nuôi của cô ta?”

“Đủ rã!” Tân Hoành cau mày cắt ngang lời bà ta.

Hạ Noãn Tâm xảo trá cười: “Được, cô không thích cái này thì tôi không nói nữa. Vậy bây giờ biết vì sao rã chứ? Bởi vì, cô vốn dĩ không phải là con gái ông ta.”

Tân Hoành cười lạnh: “Vậy không phải ông ta nên sớm biết đến cái báo cáo này, sớm đuổi tôi ra khỏi nhà một chút sao?”

Hạ Noãn Tâm thản nhiên đáp, thậm chí còn mở lớn hai mắt rất vô tội: “Mười năm trước ư? Mười năm trước, không phải bà ngoại tốt của cô Du Thận Khanh vẫn còn sống sao?”

“Bà nói, bà ngoại tôi biết cái báo cáo này?”

“Đâu chỉ biết không thôi? Du Tiểu Nghi bị Tân Hạo chọc giận đến mức sinh non, khi đó đứa bé còn chưa đầy bảy tháng, cô cho rằng, Du Tiểu Nghi tốt số đến mức nào chứ, trong tình huống như thế chẳng lẽ còn giữ được đứa bé?” Hạ Noãn Tâm nhìn Tân Hoành nói từng câu từng chữ: “Đứa bé của bà ta, vừa mới sinh ra đã chết non rã.”

Tân Hoành nghe thấy vậy thì cả người run lên.

Hạ Noãn Tâm lại tiếp tục cười rất hả hê: “Mà cô, chính là do bà ngoại cô ôm vã”

“Cô đừng có nhìn thấy Du Thận Khanh dịu dàng hiền lành, trong lòng thiện lương biết bao nhiêu, thật ra thì bà ta cũng rất ích kỷ. Để con gái mình không đau lòng mà độc ác cướp đoạt con gái của người khác vãnh thế chỗ đứa cháu mới chết yếu. Còn Tân Hạo đã sớm không còn tình cảm với Du Tiểu Nghi, truyện độc Quyền tại DĐ.L^Qđ nếu không phải vì bà ngoại cô dùng một mũi tên giết hai con chim, ôm một đứa con gái rõ ràng không phải của ông ta trả vã, cố gắng duy trì tình cảm của bọn họ, thì khi Du Tiểu Nghi vừa xuất viện, Tân Hạo đã ly hôn với bà ta rã!”

“Có đi vã, Du Thận Khanh đúng là một nhân vật lợi hại, ngầm ngầm giấu diếm mà lại rất nguy hiểm, khả năng của bà ta đúng là không thể coi thường được. Du Tiểu Nghi không muốn ly hôn, không biết Du Thận Khanh đã giở thủ đoạn gì mà có thể khiến bọn họ không bỏ nhau. Du Thận Khanh không muốn thân thế của cô bị vạch trần, còn có thể khiến cho người có tính cách cường ngạnh như Tân Hạo lại cam tâm tình nguyện nuôi bảo cô một đứa con không phải của mình suốt hai mươi năm.”

“Cô cho rằng, lúc cô hai mươi tuổi bị đuổi ra khỏi nhà, thật sự tất cả đvã là vì bị Tân Giác hãm hại, đến mức Tân Hạo nóng giận tát cô một cái, sau đó hai người luôn trong tình trạng bất hòa, làm sao cũng không thể cứu

vẫn được nêu rõ bị đuổi ra khỏi nhà?" Hạ Noãn Tâm lắc đầu cười, đôi môi đỏ tươi khép lại mở ra như một loài quỷ hút máu người: "Tôi nghĩ là cô hiểu rằng không phải vậy."

"Nguyên nhân thực sự là năm đó, Du Thận Khanh chết rã. Du Thận Khanh vừa chết, không còn ai có thể bảo vệ cô. Nhà họ Tân mới không tiếp tục phí công nuôi cô nữa."

Nhiệt độ trong quán rất vừa phải, nhưng không biết vì sao, Tân Hoành chợt cảm thấy toàn thân rét lạnh, cả người đều bắt đầu run rẩy.

Cô dùng hết sức nắm chặt bàn tay lại, kiềm chế không để cho mình để lộ ra một chút suy sụp nào: "Vậy tại sao phải chờ đến hôm nay mới nói ra thân thế của tôi? Phong cách của Hạ Noãn Tâm bà chẳng phải là tranh thủ rèn sắt khi còn nóng sao? Với tính cách của bà, vào cái ngày tôi vừa bị đuổi khỏi nhà, đáng lẽ phải cho tôi một đòn trí mạng khiến cho tôi không còn một cent rơm cuối cùng mà bấu víu mới đúng chứ?"

Đôi mắt trong trẻo của Tân Hoành nhìn chằm chằm vào Hạ Noãn Tâm không hề chớp mắt, không bỏ sót bất kỳ một biểu cảm nào của bà ta: "Hai năm trước, tin tức này đủ để bức tử tôi, còn bây giờ, muộn màng hai năm thì chỉ có thể khiến tôi khóc một trận là cùng. Đến bây giờ, không phải là mắng giá cả trăm lần rã sao, Hạ Noãn Tâm, bà không phải một người biết cách đi buôn để lỗ vốn đâu."

Đôi mắt xinh đẹp của Hạ Noãn Tâm liếc một cái, nhìn thẳng tắp về phía Tân Hoành, không sợ không hãi, không tránh không né: "Bởi vì hai năm trước, tôi còn chưa muốn cô chết, dung mạo cô xinh đẹp như vậy, tôi còn muốn để cô lại cho em trai Hạ Tiểu Đông của tôi... chà đẹp nữa."

Tân Hoành nghiến chặt hai hàm răng.

Hạ Noãn Tâm đột nhiên cười ác ý: "Có điều bây giờ đã không cần thiết nữa rã. Nó đã chết rã, tôi cũng tuyệt đối không cam tâm để cô được sống yên ổn!"

Tân Hoành hận đến run cả người, Hạ Noãn Tâm, thật sự quá hiểu cách đe chọc giận cô!

Từ nhỏ đã vậy, Tân Hoành tự cảm thấy mình là một người biết nhẫn nhịn, nhưng lần nào cũng bị Hạ Noãn Tâm chọc cho phát điên lên.

Mỗi lần, Hạ Noãn Tâm đùa có cách khiến cô không thể giữ được bình tĩnh, sau đó nắm chặt lấy nhược điểm ấy mới khiến cô bị Tân Hạo dạy dỗ cho một trận...

Nói vênhanh mầm nhanh miệng, chính xác phải là Tân Hoành không dám nhận hơn được Hạ Noãn Tâm.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 297: Trong Mười Câu Nói Có Đến Mười Một Câu Là Giả

Edit: TranGemy

Có đi ~~lại~~, cô vẫn không tập quen được, không có thói quen để cho Hạ Noãn Tâm nhìn thấy dáng vẻ nhêch nhác của mình.

Hai mươi năm qua, cô và Hạ Noãn Tâm lúc nào cũng cảm thấy đối phương không vừa mắt, nhưng bà ta chưa bao giờ dám ra tay với Tân Hoành. ~~truyện đột~~ Quyền tại DĐ.L3QuyDDon. Nói cho cùng, giữa hai người bọn họ chỉ dừng lại ở mức công kích lẩn nhau.

Mà đi ~~lại~~ t ~~ài~~ tệ nhất chính là cô đã bại dưới tay Hạ Noãn Tâm suốt hai mươi năm nay.

Còn ~~l~~ần này...

Tân Hoành cười lạnh, cầm lấy bản báo cáo Hạ Noãn Tâm vừa quăng cho cô, đẩy lại về phía bà ta rồi lên tiếng: “Có biết sơ hở lớn nhất của bà là ở đâu không?”

Sắc mặt Hạ Noãn Tâm hơi thay đổi, híp mắt nhìn Tân Hoành.

Tân Hoành cười thoải mái: “Chuyện ngày hôm nay, lẽ ra bà nên tìm Tân Hạo tới nói với tôi. Nếu quả thật là do Tân Hạo nói, cho dù đó không phải là sự thật thì Tân Hoành tôi cũng sẽ không nhe ~~lại~~ lời, từ nay trở đi chỉ cần thấy các người sẽ tự chủ động đi đường vòng.”

Tân Hoành cười nhạo nhìn Hạ Noãn Tâm: “Nhưng tại sao bà lại muốn một mình nói với tôi? Bà chính là kẻ nói dối siêu cấp. Những lời bà nói ra,

mười câu thì có đến mười một câu là giả, một câu dư ra ấy chính là tái bút.”

“Thế à?” Hạ Noãn Tâm cười lạnh hỏi ngược lại: “Trong lòng cô nghĩ như thế thật sao? Cô chắc chắn mình có thể quả quyết được như những lời cô vừa nói chứ, tối đến sẽ không trần trồc, ngủ không yên giấc ư? Bởi vì...”

Hạ Noãn Tâm kéo dài câu nói với giọng ngày càng nhỏ, nhìn Tân Hoành chầm chằm, nhỏ giọng nói từng câu từng chữ: “Bởi vì, nhà họ Tân nuôi bão cô một người ngoài là cô hơn hai mươi năm, Du Tiểu Nghi và Du Thận Khanh cũng phí công thương yêu cô đến chết, mà sự thực cô chỉ là một đứa con hoang! Cô. Không. Xứng!”

Hạ Noãn Tâm nói xong từ cuối cùng thì cảm thấy trong lòng vô cùng sảng khoái, bỗng nhiên thấy trước mắt nhôáng lên một cái, ngay lập tức bà ta cảm thấy mặt nóng rát. Bà ta theo phản xạ nhắm mắt lại, vội vàng đứng bật dậy, gạt đổ cả cái ghế đang ngã, thét chói tai: “A!”

Đó là Tân Hoành không chịu nổi nữa mà bưng chén trà còn chưa kịp nguội trên bàn lén, thẳng tay hất hết lên mặt Hạ Noãn Tâm.

Tân Giác thấy thế cũng phản ứng rất nhanh, nhưng không phải là đỡ Hạ Noãn Tâm mà là thuận tay cầm chén trà trước mặt mình hất về phía Tân Hoành.

Có điều Tân Giác ngã ở hướng chêch chéo so với Tân Hoành, mà Tân Hoành cũng đã sớm đề phòng cô ta nên cô đã nhanh chóng đứng dậy khiến nước trà bị hắt tung tóe lên vạt áo cô.

Nhưng dù sao chân Tân Hoành vẫn đang bị thương, không nhanh được như Tân Giác. Tân Giác thấy nước không hắt trúng cô thì lập tức rời khỏi ghế, vòng qua Lạc Tiểu Xuyên bước thẳng đến trước mặt Tân Hoành, túm lấy tóc cô giật mạnh, một bàn tay khác giơ lên...

Một màn này, vừa động mouth miệng vừa động tay chân, tình hình đã sớm trở nên hỗn loạn.

Bên này, Tân Hoành bị Tân Giác túm chặt, giây dựa thế nào cũng không thoát được nên chỉ đành trợ mắt nhìn bàn tay cô ta giờ cao chuẩn bị đánh xuống mặt mình.

Nhưng không ngờ tay cô ta vừa chuẩn bị hạ xuống đã bị người khác túm lấy.

Tân Giác bị ngăn cản thì vô vùng tức giận, vừa buông bàn tay đang túm tóc Tân Hoành, vừa nghiêng người muốn đánh về phía người mới cản trở cô ta...

Có điều đối phương lại nhanh hơn, dùng một tay khác tóm lấy tay trái của Tân Giác, hoàn toàn khống chế cả hai tay cô ta.

Tân Giác tức điên lên, Tự an mở miệng chửi luôn: “Buông tay, đố khốn nạn, muốn chết à!”

Đối phương nghe thế, sắc mặt liền thay đổi, bàn tay dùng sức một chút hất Tân Giác ra, Tân Giác đi giày cao gót loạng choạng lùi về phía sau mấy bước, cố gắng lăm le mới có thể đứng vững.

Chưa hoàn toàn đã nghe thấy giọng nói trầm thấp của đối phương: “Tân Giác tiểu thư, từ trước tới nay chưa có ai dám nói những lời này với tôi.”

Tân Giác cắn răng ngẩng đầu.

Tân Hoành cũng vừa đúng lúc quay đầu thì nghe thấy những lời này. Khi ấy mới nhận ra người vừa tới là Cố Viễn Chi.

Lúc này, ông đang lạnh lùng nhìn Tân Giác, sắc mặt rõ ràng rất xấu.

Tân Hoành nhớ tới câu vừa rồi của Tân Giác... Đố khốn nạn, muốn chết à...

Từ trước tới nay chưa có ai dám nói những lời này với tôi...

Tân Hoành cảm thấy da đầu mình tê dại.

Đây là Cố Viễn Chi đấy, Tân Hoành nghĩ có khi đến Dịch Tân, Dịch Lam, Mạc Thích Thanh, Mạc Tương Đằng cũng không dám nói chuyện với ông kiểu này ấy chứ.

Tân Giác...

Còn Tân Giác thì nhìn thấy người vừa ngăn cản cô ta, còn khiến cô ta không có sức mà chống cự được chút nào lại là một ông già, trong bụng càng tức giận hơn: “Ông là cái thá gì chứ!”

Tân Giác vừa nói xong thì sau lưng đã xuất hiện hai người đàn ông cao lớn mặc áo phục, mỗi người khống chế một tay cô ta.

Cố Viễn Chi nhàn nhạt nhìn cô ta, ra lệnh cho hai người phía sau: “Đưa cô ta về, để tôi từ từ nói cho cô ta biết.”

“Vâng.” Hai người gật đầu.

Rốt cuộc, Tân Giác thấy tình thế này mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, sắc mặt hoảng hốt lập tức cầu cứu Hạ Noãn Tâm: “Mẹ!”

Bên phía Hạ Noãn Tâm vừa bị Tân Hoành hất cho một chén nước trà ướt nhoẹt cả mặt, giờ đang được Trương Tiểu Thúy dùng khăn giấy lau cho, mắt còn đang nhắm tịt chưa mở ra được. Lúc nghe thấy Tân Giác gọi, bà ta giật lấy mấy tờ giấy trên tay Trương Tiểu Thúy, lau hai mắt mấy cái rầm rồi mở mắt ra.

Vừa nhìn thấy ông cụ đứng bên cạnh Tân Hoành, đối diện Tân Giác, trên mặt người này còn có vẻ không vui thì bà ta rét run cả người, theo phản xạ đứng bật dậy, cung kính chào hỏi: “Ông Cố.”

Cố Viễn Chi cười lạnh: “Cô biết tôi là cái thá gì à?”

Trong lòng Hạ Noãn Tâm thầm kêu hỏng rầm, vội vàng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, ông Cố, con bé có mắt không tròng không nhận ra ông, tôi vội nhà nhất định sẽ dạy dỗ nó hẳn hoi. Ông đại nhân đại lượng, không nên so đo với nó.”

“Mẹ...”

Trước nay Hạ Noãn Tâm là người có mắt mọc trên đỉnh đầu, đã bao giờ tỏ ra khùm núm như vậy trước mặt người khác? Tân Giác thấy thế thì nhất thời lúng túng, không hiểu tình huống thế nào nên ngắc ngứ không nói được gì.

Hạ Noãn Tâm hung dữ lườm cô ta một cái, lại lắc đầu ra hiệu.

Cố Viễn Chi cười lạnh: “Dạy dỗ? Tôi sợ là cô dạy dỗ không tới nơi tới chốn. Nếu như cô và Tân Hạo đều không biết cách dạy con gái thì để tôi giúp các người dạy!”

Nói xong lại nhìn hai người đàn ông cao lớn mặc áo phục, nghiêm giọng nói: “Đưa đi!”

Hạ Noãn Tâm nghe thế thì cuối cùng cũng đứng không vững, lảo đảo lùi về phía sau mấy bước, hoàn toàn không thấy được dáng vẻ cao cao tại thượng, ngang ngược càn quấy vừa rồi khi đối mặt với Tân Hoành.

Tân Giác thấy Hạ Noãn Tâm cũng không dám nói gì mới hiểu ra rằng cô ta không chọc được vào cái “ông cụ” này. Bấy giờ cũng không dám vùng vẫy nữa, cam chịu để cho người ta đưa đi, chỉ sợ còn chọc giận đến ông thì sẽ chết càng thảm hơn.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 298: Chuyện Xấu Trong Nhà (1)

Edit: * II T Janet Myle II *

“Chờ một chút.”

Tân Giác không ngờ vào lúc quan trọng này, người có thể lên tiếng nói giúp cô ta lại là Tân Hoành.

Tân Hoành ái ngại nhìn về phía Cố Viễn Chi, nhỏ giọng nói: “Ông Cố, chuyện vừa rồi cảm ơn ông. Có điều, để ông phải chê cười rồi, Tân Giác không biết thân phận của ông, con bé chỉ là đang giận cháu chứ không phải cố ý vô lễ với ông đâu, cũng không có gì đáng để ông để bụng, cho nên...”

Cố Viễn Chi hơi cao giọng hỏi lại: “Cháu chắc chắn muốn thả cô ta ra?”

Tân Hoành cười tỏ ý xin lỗi với Cố Viễn Chi.

Ánh mắt Cố Viễn Chi hơi trầm xuống, sâu sắc nhìn cô lâu rồi khẽ than: “Cháu... Quả thật là giống bà ấy.”

Tân Hoành ngẩn người không hiểu câu này của Cố Viễn Chi có ý tứ gì.

Cố Viễn Chi khoát tay, ra lệnh cho hai vệ sĩ thả Tân Giác ra.

Tân Giác vừa được tự do nhưng chỉ căm ghét nhìn Tân Hoành, cô ta cũng không cho rằng, Tân Hoành thật sự lương thiện, tốt bụng đến nỗi không để ý hiềm khích mà ra mặt giúp đỡ cô ta.

Tân Hoành thờ ơ nhìn Tân Giác một cái.

Đương nhiên không phải cô lương thiện gì, chỉ là cô không muốn khoe cái xấu trong nhà ra ngoài mà thôi.

Cô và nhà họ Tân ân oán dây dưa, từ nhỏ đã không có được tình thương của cha, mẹ kế thì ngang ngược, độc ác. Như thế đã đủ mất thể diện lắm rã, Tân Hoành cũng không còn mặt mũi đâu để cho người biết chuyện hơn nữa.

Trong chuyện như vậy, cho dù là ai đúng ai sai, trong mắt người ngoài cũng chỉ là chuyện cười mà thôi.

Bây giờ cô còn chưa hiểu được tâm tư của Cố Viễn Chi. Mặc dù ông không phải kiểu người ngã cắn hạt dưa buôn chuyện bát quái, nhưng chung ông vẫn là người ngoài.

Tính cách của Tân Hoành chính là chuyện xấu trong nhà đóng cửa bảo nhau, giải quyết nội bộ là được rã. truyện độc Quyền tại đe lê Quý Đôn. Muốn dạy dỗ Tân Giác, không cần phải làm phiền Cố Viễn Chi.

Có khi Cố Viễn Chi sẽ cảm thấy hành động này của cô rất giả tạo, muốn làm thánh mẫu, nhưng kể cả thế thì Tân Hoành càng không muốn để cho Tân Giác tò vò sống động lại ân oán gia đình trước mặt ông.

Tân Hoành lại nhìn Cố Viễn Chi cười tạ lỗi một lần nữa.

Cố Viễn Chi nhìn cô thở dài, giọng nói có vẻ bất đắc dĩ: “Không cần cảm thấy có lỗi với ông, không sao. Nếu cháu không ngại, chúng ta ngồi xuống nói chuyện một chút được không?”

Tân Hoành sững sốt, ngay sau đó lại nghĩ đến... Trong lòng có cảm giác nặng nề, không biết Cố Viễn Chi có biết về ân oán của cô và Hạ Noãn Tâm hay không, hay là biết được bao nhiêu?

Còn Hạ Noãn Tâm thấy tình hình có vẻ thay đổi, chú ý thấy sự ám chỉ trong lời nói của Cố Viễn Chi, vội vàng nhanh tay kéo Tân Giác, tươi cười nịnh nọt với ông: “Vậy ông Cố, tôi với Tân Giác không quay rày nữa. Thật

sự rất xin lỗi chuyện hôm nay, hôm khác chúng tôi nhất định sẽ tới tận cửa tạ lỗi.”

Cố Viễn Chi cười lạnh: “Tạ lỗi thì không cần, tôi cũng không muốn gặp lại các người.”

Sắc mặt Hạ Noãn Tâm cứng đờ, nhất thời không đoán được mức độ nghiêm trọng của câu “Tôi cũng không muốn gặp lại các người” kia là bao nhiêu. Nếu là một người bình thường nói câu này thì có thể chỉ là tâm tình không tốt, thuận miệng phàn nàn mà thôi.

Nhưng mà người nói câu này lại là Cố Viễn Chi, người có địa vị như ông mà tâm tình không tốt thì không thể chỉ dùng từ “thuận miệng” mà miêu tả được nữa.

Vấn đề là ở chỗ, ông “không muốn gặp” đến mức độ nào? Là sau này có nhìn thấy ông thì chủ động mà đi đường vòng? Hay là ông sẽ làm gì khiến cho bà ta không cần đi đường vòng nữa luôn?

Trong lòng Hạ Noãn Tâm thấp thỏm đứng tại chỗ. Cố Viễn Chi vẫn nhiên nhìn bà ta một cái: “Lời của tôi... Cô không hiểu rõ à?”

Hạ Noãn Tâm toát mồ hôi hột, cuống quít tạm biệt: “Vậy ông Cố, ông bảo trọng.”

Nói xong kéo Tân Giác gấp gáp bỏ đi, đến bóng lưng cũng vô cùng hoảng hốt.

Lạc Tiểu Xuyên ở bên cạnh thấy tình hình này, trong lòng cũng ít nhiều hiểu ra, đến người ngang ngược như Hạ Noãn Tâm và Tân Giác còn bỏ chạy lấy người, cô ta càng không nên ở lại đây nên cũng nhanh chóng nói lời tạm biệt với Tân Hoành: “Vậy, chúng tôi cũng đi trước nhé.”

Đi, có thể vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt cô nữa không?

Tân Hoành cảm thấy nặng nề trong lòng, yên lặng không đáp.

Có đi ~~ài~~, Cố Viễn Chi đã thể hiện rõ ràng thái độ “Cháu có việc gì không? Không có thì nói chuyện với ông một lát, có việc thì trước hết gác lại một bên, nói chuyện với ông một chút”, dù trong lòng Tân Hoành có chút ngần ngại cũng không thể từ chối.

Tân Hoành gật đầu với Lạc Tiểu Xuyên.

Trương Tiểu Thúy thấy Tân Hoành không thèm liếc bà ta lấy một cái thì trên mặt thoáng thất vọng, lại thấy phong thái bất phàm của Cố Viễn Chi nên cũng đoán thân phận người này chắc không nhỏ. Hơn nữa vừa rồi khi Hạ Noãn Tâm và Tân Hoành bắt nạt người khác, ông còn ra mặt bảo vệ lẽ phải.

Nhất thời trong lòng bà ta có chút tính toán.

Mặc cho Lạc Tiểu Xuyên lôi kéo, Trương Tiểu Thúy tiến lên một bước đứng trước mặt Tân Hoành, nhẹ giọng hỏi cô với giọng nói hết sức đau lòng: “Thật ra thì con không muốn nhận mẹ phải không?”

Tân Hoành vuốt trán, nhẫn nhịn nói: “Bà còn gì muốn nói thì hôm nào chúng ta nói chuyện được không?”

“Hôm nào?” Trương Tiểu Thúy cười thê lương: “Mẹ gọi điện cho con, con không bắt máy. Nhà họ Dịch thì mẹ không vào được. Cho nên để hôm nào mẹ lại đứng chờ ven đường, không màng sống chết lao ra ngăn xe của con mới có thể gặp được con, đúng không?”

Tân Hoành day day thái dương, chợt nghĩ đến cuộc điện thoại gọi nhỡ đó...

Tân Hoành khẽ than: “Tôi không biết có phải bà đang nói cuộc gọi sáng nay không, nếu đúng thì tôi cũng không biết đó là điện thoại của bà. Bà cũng thấy đấy, chân tôi bị thương, không đi được nhanh, cho nên chưa kịp nhận thì điện thoại đã ngắt rã.”

Trương Tiểu Thúy nghẹn ngào, tiếp tục nói: “Mẹ biết rõ con không muốn nhận mẹ... Mẹ kém xa người con vẫn coi là mẹ con...”

“Đủ r ~~ă~~.” Tân Hoành không nhịn được nữa phải lên tiếng ngắt lời bà ta: “Chuyện xấu trong nhà đừng có khoe ra ngoài, đừng có coi tôi là Lạc Tiểu Xuyên. Lạc Tiểu Xuyên đã bị bà hại cho mất việc hết lần này đến lần khác, nếu là con gái ruột thì bà cũng nên suy nghĩ cho cô ấy.”

Trương Tiểu Thúy cắn môi, rưng rức nhìn Tân Hoành, nhất thời không nói lên lời.

Cố Viễn Chi nhẹ nhàng lên tiếng, hỏi Tân Hoành: “Có cần tiễn bọn họ một chút không ?”

Trương Tiểu Thúy ngẩn người không kịp phản ứng còn sắc mặt Lạc Tiểu Xuyên thì giật mình.

Cô ta sẽ không suy nghĩ như Trương Tiểu Thúy, cho rằng Cố Viễn Chi thấy Hạ Noãn Tâm bắt nạt người khác thì ra mặt bảo vệ lẽ phải, Cố Viễn Chi này rõ ràng là chỉ vì che chở cho Tân Hoành mà thôi. Tiễn bọn họ... Tiễn đến nơi nào? Thật sự chỉ đơn giản như vậy?

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 299: Chuyện Xấu Trong Nhà (2) (4000+)

Edit: TranGemy

Nghĩ rã Lạc Tiểu Xuyên chăm chú nhìn Tân Hoành.

Tân Hoành thản nhiên nhìn lại cô ta, lắc đầu với Cố Viễn Chi: “Không cần phiền toái như vậy đâu ạ.”

Lạc Tiểu Xuyên thở phào nhẹ nhõm, vội vàng kéo Trương Tiểu Thúy rời đi. Nhưng sắc mặt Trương Tiểu Thúy rõ ràng rất không cam lòng, mở lớn mắt nhìn Tân Hoành, trong ánh mắt toàn là lưu luyến và mong chờ.

Tân Hoành nhắm mắt lại yên lặng thở dài, quay người định cùng ngã xuống với Cố Viễn Chi, lại thấy cái bàn trước mắt vô cùng bừa bộn.

Chỉ cần nhìn dấu vết cũng có thể đoán được tình hình hỗn loạn vừa rồi của mấy người ngã đây.

Không riêng gì ai... Người nào cũng rất chật vật.

Cố Viễn Chi là ai? Mấy chục năm cuộc đời bôn ba sóng gió, lúc này chỉ cần nhìn ánh mắt lóng túng của cô đã nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Đổi bàn khác đi, có thể tự mình đi được không?”

Lời này... Đúng là rất hợp tình hợp lý!

Tân Hoành gượng gạo nở nụ cười cứng ngắc: “Chỉ là vết thương nhỏ... Chạy nước rút thì không được chứ đi bộ thì vẫn ổn ạ.”

Cố Viễn Chi cười gật đầu.

Sau đó, hai người đổi sang ngồi bàn khác. Truyện đột Quyền tại đê lê Quý Đôn Cố Viễn Chi tùy ý khoát tay, hai vệ sĩ bên cạnh lập tức gật đầu rầm tránh đi chỗ khác.

Tân Hoành bỗng có dự cảm xấu trong lòng, càng không đoán được rõ cuộc ông đã nghe được bao nhiêu phần câu chuyện vừa rồi của cô và Hạ Noãn Tâm. Nhưng trong lòng cô vẫn rất cảm kích vì ông có thể đuổi những người đó đi.

Cố Viễn Chi tự mình rót trà cho cô, rầm đi thẳng vào vấn đề “Thật xin lỗi, vừa rồi ông ở gần đó nên chuyện mọi người nói ông đã nghe hết rồi.”

Tân Hoành nghe thấy thế thì vừa quẫn bách vừa không biết nói sao.

Cố nhẫn nhịn nhưng vẫn nhịn không được mà giật giật khóe miệng: “Cháu còn nghĩ dù ông có nghe được cũng sẽ làm bộ như không biết...”

Cố Viễn Chi sững sốt, ngay sau đó thì hưng thú cười xòa hỏi: “Tại sao?”

Tân Hoành đành mặt dày thẳng thắn: “Ông không giống người thành thật như vậy, kiểu như người sẽ nói với người khác rằng: Lời bạn nói tôi đã nghe thấy hết rồi...”

Cố Viễn Chi nhìn ra biểu cảm muốn cười mà không cười của cô, nói chính xác hơn là vẻ nhạo báng khiến ông bật cười một tiếng trầm thấp. Tân Hoành lúng túng gượng cười hùa theo ông.

Cố Viễn Chi cười xong mới nhìn Tân Hoành nói: “Ừ, đúng là ông rất ít khi thành thật như vậy. Có lẽ cháu không tin tưởng ông lại là người có tinh thần trọng nghĩa như vậy, nhưng mà vừa rồi đúng là ông bị Hạ Noãn Tâm kích thích.”

Tân Hoành lắng nghe ngược mắt nhìn ông.

Cố Viễn Chi nhìn vẻ phòng bị trên mặt cô mà than nhẹ: “Bởi vì bản thân ông là người ít khi nói lời thật lòng, nhưng cũng hiếm khi gặp người nào

mở miệng là toàn nói dối như thế.”

“Toàn nói dối?” Tân Hoành khẽ mỉm cười, cười đến khổ sở.

Cố Viễn Chi sâu sắc nhìn Tân Hoành: “Hạ Noãn Tâm nói dối, ông có thể thấy rõ ràng là thế, hơn nữa ông không tin cháu không nhìn ra. Cái câu “trong mười câu nói thì có đến mươi một câu là giả” của cháu rất thâm thúy.”

“Chẳng qua cháu tỏ ra mạnh miệng thế thôi.” Tân Hoành thở dài.

Cố Viễn Chi đã nghe được hết rồi nên Tân Hoành cảm thấy cũng không cần thiết phải giả vờ nữa, mà cô cũng tin rằng người như Cố Viễn Chi nhất định sẽ nhìn ra được, cho dù ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng cô đã suy sụp đến mức nào.

Cố Viễn Chi thấy sắc mặt tủi thân của cô, không khỏi cảm thấy đau lòng nên nhẹ giọng nói: “Cháu biết không, ông và bà ngoại cháu là bạn bè biết bao nhiêu năm rồi. Lần đầu tiên ông gặp cháu ngoài sân bay, ông còn tưởng cháu là bà ấy, ông không tin là ông sẽ nhìn lầm. Cháu và bà ấy khi còn trẻ thật sự rất giống nhau, từ thần thái, khí chất cho đến cách hành xử.”

Câu chuyện của Cố Viễn Chi bỗng thay đổi, lại nói tiếp: “Chuyện xấu trong nhà không khoe ra ngoài đúng không? Bà ấy cũng thế, nói dễ nghe là kiên cường độc lập, có chuyện gì cũng tự mình lắng nghe gánh vác, không để cho mình trở thành đât tài tán gẫu trà dư tửu hậu của người ngoài. Nói khó nghe thì đây là điểm thiếu sót rất lớn của một con người.”

“Thiếu sót?” Tân Hoành hơi nhướng mày.

“Đúng, thiếu sót rất lớn, có thể dễ dàng bị người ngoài công kích vào đúng điểm yếu.” Cố Viễn Chi ôn hòa cười hỏi ngược lại: “Cháu có biết, tại sao Hạ Noãn Tâm có thể ức hiếp cháu hai mươi năm nay không?”

Sắc mặt Tân Hoành tối sầm lại.

“Cháu đừng để ý, ông không có ý tứ gì khác, ông chỉ đứng trên lập trường một người bạn lâu năm của bà ngoại cháu, muốn làm chút gì đó cho bà ấy. Ông vừa là người đứng nhìn, vừa là người từng trải, ông cảm thấy nên nói cho cháu biết suy nghĩ của ông, cháu nghe thử xem nói không chừng còn có thể tham khảo một chút.”

“Ông khách khí quá rã.” Tân Hoành cười miễn cưỡng.

“Nhẫn nhịn, không thể nói là không đúng, có điều phải xem là có đáng giá hay không.”

“Đáng giá?” Tân Hoành hơi bất ngờ.

Cố Viễn Chi gật đầu: “Đúng, chính là đáng giá. Đối với người xứng đáng, mặc dù cháu nhẫn nhịn, nhưng anh ta cũng biết sự uất ức của cháu, như vậy lần sau anh ta sẽ biết được cần thay đổi thế nào để có thể bảo vệ cháu. Còn đối với kẻ không xứng, nếu cháu chịu đựng thì thật ra là đang nói cho họ biết rằng, ranh giới cuối cùng của cháu còn có thể lùi thêm một tấc.”

Tân Hoành mở lớn hai mắt, đây là lần đầu tiên có người nói với cô những lời như thế.

Cố Viễn Chi nhìn cô, tiếp tục nói: “Hai mươi năm qua, Hạ Noãn Tâm ức hiếp cháu lần này lại厉害 hơn lần trước, quá đáng hơn từng chút một, thật ra là vì bà ta thấy được, ranh giới của cháu cứ dần dần lui về phía sau từng lần từng lần một. Bà ta có gây ra sóng gió lớn đến thế nào cháu cũng không làm gì bà ta.”

Tân Hoành há miệng muốn thanh minh, trong lòng cảm thấy không phải tất cả đều giống những gì Cố Viễn Chi nói, nhưng lại không biết vì sao nói không lên lời.

Cố Viễn Chi nhìn ra nén cười cười: “Có phải cháu cho rằng cháu nhẫn bà ta, không phải vì không phản kháng lại bà ta mà chỉ muốn giữ nguyên tัc của cháu không, mà khoan, cái này có phải là bà ngoại cháu dạy không thê?”

Tân Hoành gật đ`äu.

Ánh mắt sáng ngời của Cố Viễn Chi rất hòa ái: “Ông tin rằng bà ngoại có ảnh hưởng rất lớn đối với cháu, nhưng có điều này có thể cháu không biết, bà ấy may mắn hơn so với cháu.”

Tân Hoành tròn mắt nhìn ông với ánh mắt đ`ây vẻ nghi ngờ.

Cố Viễn Chi nhẹ nhàng gật đ`äu: \*Lê Quý Đôn\* “Cháu không cần phải hoài nghi. Ông vừa nói r`õ, đối với người xứng đáng, sự chịu đựng của cháu là sự đau lòng của họ, ngược lại họ sẽ hiểu được phải làm thế nào để bảo vệ cháu. Bà ngoại cháu rất may mắn có được điều này. Bà ấy được sinh ra trong một gia đình tốt, bố là cán bộ ngoại giao, mẹ là họa sĩ, bà ngoại cháu là con một trong nhà, nên dĩ nhiên nhân sinh quan của bà ấy được phát triển từ hoàn cảnh như vậy, cũng thích hợp để ứng dụng trong gia đình như vậy. Mà cháu... không có được may mắn như bà ấy.”

“Thật ra nếu nói cháu phải nhẫn nhịn thì cũng không đúng, có khi cháu còn hiểu rõ hơn ông, tự mình chịu đựng cũng không phải là tốt. Nói chính xác thì phải là khiêm nhường, đó là truyền thống tốt đẹp của gia đình mà bà ngoại dạy cháu, nhưng lại không phải là cách để cháu sinh tồn.”

“Thử lấy một ví dụ nhé. Ở nhà họ Tân, nếu trước mặt người làm mà Tân Giác dám trắng trợn cướp đ`ô của cháu, cháu có đánh cho cô ta một trận r`õ cướp lại không?”

Tân Hoành nghe thế thì trợn mắt há hốc m`âm nhìn Cố Viễn Chi: “Đánh mà không lại thì làm thế nào?...”

Cố Viễn Chi lắc đ`äu: “Cháu thật sự sợ đánh không lại à? Thật ra là cháu sợ mất mặt mà thôi.”

“Chính xác thì việc cháu sợ là cháu đã không đánh thắng được Tân Giác, mà có thể Tân Hạo còn ra mặt bênh vực cô ta dạy dỗ cháu, thậm chí còn có thể giận cá chém thớt mà liên lụy đến mẹ cháu. Chưa hết, cháu còn sợ những chuyện này bị người làm coi là chuyện cười, ng`õ lê đôi mách mang ra tán gẫu, sau đó sẽ cười nhạo hoặc thương hại hai mẹ con cháu.

Cũng giống như suy nghĩ của bà ngoại mà cháu luôn coi trọng, cháu thấy những điều này chính là sỉ nhục. Cũng giống như mấy người nói, chuyện xấu trong nhà không khoe ra ngoài."

"Cho nên cháu mới không tranh với Tân Giác, cô ta thích gì thì cháu cho luôn là được. Cháu nghĩ rằng cô ta xấu tính, nhưng cháu lại không biết đó là vì cô ta thấy có thể tiếp tục ức hiếp cháu."

"Cho nên, cứ từng bước, từng bước một, ban đầu chỉ là món đồ chơi nhỏ, sau này đến Thẩm Ngôn, chàng chưa cưới của cháu cũng bị cô ta cướp mất."

"Thẩm Ngôn, anh ta..." Tân Hoành đang muốn phản bác thì Cố Viễn Chi đã khoát tay ý bảo cô không cần nói: "Dĩ nhiên, chúng ta cũng biết, thứ bị cô ta cướp đi cũng không phải thứ đáng giá khiến cháu thấy lưu luyến, nhưng trước tiên chúng ta tạm gác vấn đề này sang một bên. Giả sử nếu ngay lần đầu tiên cô ta tranh đồ của cháu, cháu lập tức dạy dỗ cô ta cho hồn hoai, lần sau cô ta có còn dám làm càn thế không?"

"Cũng giống như một đứa bé, cháu dạy nó không nên nghịch ổ điện, cháu nói với nó rằng: không nên đụng, đụng vào cái này sẽ chết đấy. Nhưng nó có hiểu không? Không hiểu. Không bằng lúc nào nó động đến rã, cháu đánh cho nó một trận thật đau, chắc chắn nó sẽ nhớ, lần sau không dám tái phạm nữa."

"Tương tự, cháu cho rằng cháu nhẫn nhịn thì Tân Hạo sẽ không thiên vị à? Trong mắt người ngoài, cháu và mẹ cháu không bị cười nhạo à? Nếu đã không để tâm, đã bị chê cười, vậy tại sao cháu không đánh cho cô ta một trận? Khiến cho cô ta biết rõ: Ranh giới cuối cùng là ở đây, here, mà không có được phép khiêu khích hơn nữa."

Tân Hoành lại cứng đờ mở lớn hai mắt, hít một hơi thật sâu, nhìn Cố Viễn Chi với vẻ mặt vô cùng kinh hãi: "Cháu cảm thấy, nếu bà ngoại mà biết ông dạy cháu đánh nhau, có thể bà sẽ tuyệt giao với ông."

Sắc mặt Cố Viễn Chi cứng lại.

Tân Hoành chợt bật cười: “Cháu nói trêu thôi. Ông nói rất đúng, cháu đã bắt đài hối hận vì lúc đó không đánh cho Tân Giác một trận rã.”

Cố Viễn Chi nghe xong cũng cười tự giễu: “Cháu nói cũng rất đúng, nếu bà ấy mà nhìn thấy ông dạy cháu đánh nhau, có thể bà ấy thật sự sẽ tuyệt giao với ông đấy.”

Ông nói rã lại chuyển chủ đề nói: “Nhưng cũng không phải ông đang dạy cháu cái gì. Bởi vì vào thời gian ông có thể dạy cháu thì ông lại không ở đây, đã muộn mất rã, tính cách của cháu đã hình thành ăn sâu bén rẽ, hơn nữa cũng không có gì là không tốt, ngược lại còn rất đáng trân quý. Lớn lên được thế này trong gia đình như vậy cũng không dễ dàng gì.”

“Vậy ông đang làm gì vậy?” Tân Hoành cười gượng.

Cố Viễn Chi nhìn cô: “Làm gì à? Ừm, cháu có thể coi là preach-ing.”

“Giảng đạo?”

“Đúng, giảng đạo. Không phải muốn cháu trở thành một người giống ông, chỉ là để cho cháu biết, ông là như vậy. Tranh đoạt và không thể xâm phạm, là thủ đoạn của ông, nguyên tắc của ông. Để cho cháu... Hiểu ông thôi.”

Tân Hoành sững sốt, rất muốn hỏi: “Ông muốn cháu hiểu ông để làm gì?” Nhưng cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng vậy thôi, chứ nói ra thì có vẻ hơi thiếu lễ phép. Suy nghĩ một chút đành đổi một câu hỏi khác: “Cho nên Hạ Noãn Tâm chính là như vậy à?”

Nói xong, chính cô cũng thấy quắn bách, vô cùng muốn cắn một cái vào đài lưỡi mình.

Ô... Ô... Ô không bằng trực tiếp hỏi: “Ông muốn cháu hiểu ông để làm gì?” còn hơn!

Cố Viễn Chi rõ ràng rất khinh thường Hạ Noãn Tâm, thế mà cô... Cô còn nói lời chẳng khác nào đang so sánh Hạ Noãn Tâm và Cố Viễn Chi với

nhau.

Cố Viễn Chi hơi bất ngờ, suy nghĩ một chút rã miến cưỡng cười: “Nếu như ông nói, tranh đoạt cũng chia ra làm nhiềui cấp bậc, mà ông là ở hạng đài, còn Hạ Noãn Tâm chỉ là hạng tôm tép theo đuôi thôi, cháu có cảm thấy ông quá tự đại rã không?”

Tân Hoành rất muốn gật đài thật mạnh mẽ nhưng lại cứng rắn bóp chặt đùi mình, cố gắng che giấu lương tâm: “Không đâu.”

Cố Viễn Chi hơi nheo mắt cười, nhìn cô hỏi với ý tứ rất rõ ràng: “Cháu nghĩ thế thật à?”

Đột nhiên Tân Hoành cảm thấy, che giấu lương tâm cũng không phải một việc dễ dàng...

Có điềui, lời đã nói ra rã còn có thể làm gì? Chỉ có thể tiếp tục đâm lao đành phải theo lao: “Bởi vì, cháu đã từng gặp người còn tự đại hơn.”

“Tự đại hơn?” Vẻ mặt Cố Viễn Chi hơi ngẩn ra, hơi nghiêng đài nhìn vè phía sau lưng Tân Hoành, nhất thời ánh mắt trầm xuống hỏi: “Dịch Tân?”

“Úi, sao ông biết?” Tân Hoành rất ngạc nhiên.

Sắc mặt Cố Viễn Chi lại thay đổi, che giấu ý lạnh trong mắt, chỉ cười: “Bởi vì đúng lúc cậu ta xuất hiện.”

Tân Hoành nghe thấy vậy thì trong lòng vui mừng, quả nhiên vừa quay lại đã thấy bóng dáng mê hoặc lòng người của anh đang đi vè phía cô.

Vừa nhìn thấy anh, cô lập tức đứng dậy, nhìn vè phía anh với dáng vẻ cười đến ngu người.

Từ xa, Dịch Tân liếc nhìn Cố Viễn Chi ngã một bên, đến khi chuyển sang Tân Hoành thì ánh mắt ngay lập tức trở nên dịu dàng.

“Sao anh lại tới đây?” Tân Hoành hỏi anh, cô rất bất ngờ nhưng cũng rất vui mừng.

Dịch Tân đi đến trước mặt cô, vòng hai tay qua ôm chặt lấy hông cô, ôm cô vào trong lòng. Cúi đầu xuống nhưng giọng nói lại rất lạnh nhạt: “Là ai nói một lát nữa về gọi điện cho anh? Một lát, hả?”

Trán Tân Hoành đổ mồ hôi lạnh.

Rõ ràng là có người đang rất muốn hỏi tội cô.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 300: Về Nhà Trừng Phạt Em

Edit: TranGemy

“Cũng làm gì mà lâu lắm...” Cô vùng vẫy giãy chết.

Anh hơi nheo mắt lại, không nặng không nhẹ nhìn cô: “Em chắc chắn?”

Cô không sợ chết gật đầu: “Chắc chắn.”

“À... Thế à.” Hiếm khi anh dễ nói chuyện như vậy rã lại bỗng nhiên sửa lời: “Cho nên anh tự mình qua đây chờ.”

Tân Hoành: “...”

Anh lại hỏi: “Đi được chưa?”

Tân Hoành nhìn anh rã lại quay đầu nhìn về phía Cố Viễn Chi.

Từ đầu đến giờ Cố Viễn Chi chỉ ở bên cạnh nhìn, đến khi Tân Hoành quay sang nhìn thì ông mới cười với Dịch Tân: “Dịch Tân tới đúng là nhanh, tôi và Tân Hoành vừa ngã xuống thì cậu đã đến rã.” Tự anh em

Dịch Tân cười thầm ý: “Tôi cũng ít khi gặp được lúc ông rảnh rồi thế, nếu vừa vặn gặp mặt thế này thì không bằng chúng ta thu xếp công việc bớt chút thời gian để tâm sự?”

“Cũng được.” Mắt Cố Viễn Chi thoáng nhìn qua Tân Hoành, cười hòa ái: “Ông rất vui khi nói chuyện với cháu, sau này hi vọng có cơ hội, chúng ta lại cùng ngã nói chuyện.”

Dịch Tân nghe thế, sắc mặt rõ ràng có vẻ trầm xuống.

Tân Hoành chỉ cho rằng Cố Viễn Chi nói khách sáo với mình nên gật đầu cười: “Có thể được ông Cố chỉ bảo là may mắn của cháu.”

Cố Viễn Chi gật đầu.

Lúc Tân Hoành quay người rời đi, Dịch Tân cũng không buông lỏng cánh tay đang ôm cô.

Tân Hoành nhìn anh, ý muốn anh bỏ tay ra.

Anh lại ôm cô chặt hơn: “Anh đưa em lên xe.”

Động tác của anh rất cường ngạnh khiến cô có muôn cũng không từ chối được, chỉ có thể bị anh ép buộc đi ra ngoài, lại đứng bên đường hỏi: “Không phải anh muốn tâm sự với người ta sao? Để người ta chờ thì không hay lắm, em có thể tự đi.”

Ai ngờ Dịch Tân nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh: “Nếu ông ta không muốn thì có thể không chờ.”

Tân Hoành: “...”

Bỗng nhiên Tân Hoành cảm thấy, tự đại đúng là bản chất của mấy người này.

Một người thì, ông là ở hạng đầu, còn Hạ Noãn Tâm chỉ là hạng tôm tép theo đuôi thôi... Một người thì, nếu ông ta không muốn thì có thể không chờ... Ai cũng có tư duy kiểu “nhân sinh quan của nhân loại mới là có vấn đề”.

Dịch Tân đưa Tân Hoành lên xe anh, người ngồi sau tay lái là Nguyên Thâm. Anh ta vừa nhìn thấy hai người lên ghế sau thì rất thức thời đi ra khỏi xe.

Tân Hoành nhìn Dịch Tân: “Được rồi, anh đi vào đi.”

Ánh mắt Dịch Tân bỗng trở nên nồng bỗng, giọng trầm trầm dặn dò cô: “Chờ anh.”

Tân Hoành gật đầu.

Cô nghĩ rã lại nói với anh: “Thật ra thì một lát kia... Là bị chuyện khác làm chậm trễ, vừa rã Cố Viễn Chi còn giúp em nữa, cho nên anh đừng giận chó đánh mèo mà làm loạn nhé.”

“Làm loạn, giận chó đánh mèo?” truyện độc Quyền tại đế Quý Đôn Dịch Tân sâu xa hỏi lại.

Giọng nói của anh rõ ràng có ý uy hiếp không che giấu, Tân Hoành không biết làm sao đành cười lấy lòng anh.

Dịch Tân hù khẽ: “Có giận thì mới giận chó đánh mèo, xem ra em cũng biết rõ là em sai rã.”

Sai rã...

Cô cự nự: “Em sai gì chứ?”

Anh nhìn cô nói với vẻ mờ ám: “Em chắc chắn là muốn để anh chỉ cho em biết sai ở đâu à?”

“...” Tân Hoành bất đắc dĩ than thở: “Vâng, em sai rã.”

“Sai ở đâu?”

“Sai vì đã nói sẽ gọi lại cho anh, mà mãi không gọi lại.”

Dịch Tân hờ lạnh: “Sai rã.”

“Hả?” Tân Hoành ngẩn đầu.

Dịch Tân nhìn cô, mắt nheo lại hết sức nguy hiểm: “Thái độ nhận sai chưa được, sai ở đâu cũng không biết lại còn sai càng thêm sai.”

Anh nói xong, ánh mắt nóng bỏng càng mờ ám, giọng trầm thấp khàn khàn kẽsát tai cô cảnh cáo: “Trở về sẽ phạt em.”

Cả người Tân Hoành run lên.

Bỗng nhiên Dịch Tân lại đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi cô, thấp giọng dặn: “Ngoan ngoãn, lần sau đừng có chạy lung tung, ở yên một chỗ chờ anh nhé?”

Thái độ của anh thay đổi quá nhanh, vừa nguy hiểm, thoát cái đã trở nên dịu dàng, nhất thời cô không hiểu được anh đang nghĩ cái gì. Lúc này trên mặt nóng lên, cô cúi đầu khẽ gật theo bản năng.

Nghĩ rã lại ngẩng đầu lên, to gan nhưorraine người hôn lại anh. Khi môi cô vừa chạm vào, cánh tay anh khẽ động nháy bỗng cả người cô lén chân anh, anh tích cực đáp trả càng cổ vũ sự nhiệt tình của cô. Đến khi hơi thở của cô trở nên gấp gáp, chống tay lên vai đẩy ra thì anh mới buông cô ra. Mặt cô đã đỏ lên nhưng vẫn cố gắng đối mặt với anh. Anh hứng thú chăm chú nhìn cô, giống như đó là niềm vui mà không ai khác có thể nhìn thấy, nhưng cũng đủ để anh vui vẻ cả đời, không mệt mỏi, không ngừng tận tâm.

Cô bỗng nhiên giơ tay lên lau môi cho anh. Ngón tay cô rất mềm mại, vừa chạm vào đã khiến cơ thể anh như có ý thức mà trở nên căng cứng. Anh tóm lấy cái tay nhỏ đang làm loạn của cô. Cô liếc mắt nhìn anh vẻ bất mãn. Anh nhìn cô, bỗng dung cười đen tối rã bất ngờ há miệng ngậm lấy ngón tay cô.

Tân Hoành chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân “Ào” một cái đã dốc thẳng lên mặt, cả hai tai đều nóng bừng bừng, cả người xụi lơ trong lòng anh không sao nhúc nhích được. Đầu lưỡi anh dịu dàng liếm quanh ngón tay cô, còn cõi tình điệu chỉnh tiết tấu đầy tính ám chỉ khiến Tân Hoành cảm thấy đại não trống rỗng.

Này... Này... Đang ở trên xe đấy! Nhưng cô đã bị anh khiêu khích đến cả người nóng bỏng, thấy ánh mắt yêu dã của anh thì cố ý cắn răng chịu đựng, mạnh mẽ rút ngón tay về. Anh nhìn bàn tay trống không của mình thì rõ ràng rất mất hứng, hỏi cô: “Không muốn anh làm thế à?”

Cô suýt thì tắt thở, tức giận nhìn anh: “Anh nghĩ đi đâu đấy hả? Hôm nay em đi ra ngoài tiễn ông ngoại nên mới trang điểm trang nhã một chút, em thấy trên môi anh bị dính son của em nên mới lau cho anh.” Dịch Tân nhường mày gian xảo: “À thế à, hóa ra là anh hiểu lầm.”

Tân Hoành: “...”

Trong lòng còn đang rối loạn, nghĩ đến việc tự dung bị người ta mang ra làm trò thì không nén được vừa bức vừa thẹn: “Ai cần anh hiểu.” Dịch Tân cười cười nhìn cô, cười đến thỏa mãn đắc ý. Dù sao anh cũng đã chiếm được thiện nghi của cô, ngoài miệng nhường cô một chút cũng không sao.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 301: Dịch Tân Và Cố Viễn Chi (1)

Edit: TranGemy

Anh nhìn cô mà cười đến mức kiêu ngạo, trong lòng cô bất mãn nhưng lại nghĩ đến việc anh còn phải đi gặp Cố Viễn Chi. Vừa mới đưa cô ra ngoài mà đến khi quay về thì trên môi lại dính đày son thì ai mà không biết bọn họ vừa làm cái chuyện tốt gì! Da mặt anh dày nhưng cô thì không! Nghĩ thế nên lại cắn răng lau sạch cho anh, nhưng tay dùng lực rất mạnh. Anh vừa lùi vừa tránh về phía sau.

Cô nạt: “Không được tránh.”

Anh nhìn cô, ánh mắt mang đầy ý cười: *T翻译 e m¥“Anh cũng chỉ suy nghĩ cho em thôi, lát nữa mà môi anh sưng lên thì người khác lại không biết là em dùng tay, mà lại nghĩ là em dùng miệng cũng nên.”*

Anh nói đến chữ “miệng” còn cốt tính nhấn mạnh hơn với vẻ rất lưu manh. Tay Tân Hoành bỗng nhiên khụng lại. Tuy rất không cam lòng nhưng đáng chét là lời anh nói lại rất có lý! Nhưng mà nghĩ đến việc vừa rồi bị anh trêu chọc đến cả người nóng bức, thế mà cô còn tốt bụng lau môi cho anh. Trong khi cô đang xoắn xuýt thì Dịch Tân dù bận vẫn ung dung ngồi đó nhìn cô bối rối. Anh nhìn cô nhíu mày, rồi lại cắn răng, còn như có như không nhìn anh u oán.

Một lúc sau, cô đột nhiên nhớ tới cái gì mà mắt sáng lên, mở túi xách lấy túi khăn giấy trong đó ra đưa cho anh. Cô hung hăng đưa cho anh, giọng nói hơi gắt: “Tự mình lau sạch đi!”

Ánh mắt đen của anh nhìn cô, rất dông dài tỏ vẻ rã mới nhận lấy: “Em xem, ngay từ đài đã có thể làm thế này... Em lại còn trách anh hiểu lầm nữa?”

Tân Hoành: “...”

Bỗng nhiên anh lại hỏi cô với giọng trầm thấp: “Vừa rã thật sự không phải ám hiệu với anh à?” Tân Hoành giận dữ hít một hơi, ổn định lại cảm xúc của mình. Anh nhìn thấy ánh mắt cô mới cười cười không nói nữa, tự mình lấy khăn lau lau, rã lại liếc cô một cái, thấy cô vẫn đang hung dữ lườm anh oán giận. Anh rất thông minh không đổ thêm dầu vào lửa nữa, cười tươi roi xuống xe. Tân Hoành nắm chặt nắm đấm. Ám hiệu cái đài anh!

Dịch Tân vừa xuống xe đã từ tốn liếc mắt nhìn Nguyên Thâm đang đứng bên ngoài một cái, anh không mở miệng nói câu nào nhưng Nguyên Thâm đã hiểu ý anh ngay, vội vàng nghiêm túc gật đài, bấy giờ Dịch Tân mới quay lại đai sảnh khách sạn. Cố Viễn Chi vẫn ngã đó dùng trà, tư thái bình thản kia không thể so sánh với đám người bình thường, phải nói là chói mắt mới đúng. Dịch Tân không nói nhiều, lập tức ngã xuống đối diện ông.

Cố Viễn Chi nhìn anh rã lại chậm rãi nhắc chén trà lên, ôn hòa nói: “Vẫn tiếp tục vùng vẫy giãy chết à?” Dịch Tân lơ đãng hỏi lại: “Ông chắc chắn thế à?”

Cố Viễn Chi không nhanh không chậm liếc anh một cái: “Tôi mà không chắc chắn thì sao lại khẳng định như vậy, cái này không cần cậu phải xen vào. Có ý định như vậy thì không bằng tự mình học cách làm việc cho sạch sẽ một chút, sao còn làm ăn kiểu đài voi đuôi chuột, để lại dấu vết như thế. Cậu còn muốn để ai tới dọn dẹp hộ nữa? Tân Hoành?”

Dịch Tân nghe thế thì sắc mặt khẽ thay đổi. Cố Viễn Chi lạnh lùng nhìn anh, môi mỏng khẽ phun ra mấy chữ: “Người cũng đã tìm đến cửa rã đáy!” Sắc mặt Dịch Tân căng thẳng, giọng nói cũng dần trở nên trầm trồ: “Người nào?”

Cố Viễn Chi trào phúng nhìn anh: “Trương Tiểu Thúy. Tôi tin rằng đây không phải lần đầu tiên cậu nghe thấy ba chữ này đúng không?” Dịch Tân nghiêm nghị lạnh lùng nhíu chặt mày. Cố Viễn Chi cười: “Đến lúc này còn muốn giả vờ trước mặt tôi? Vùng vẫy giãy chết còn có tác dụng à?”

Dịch Tân lạnh nhạt cười, hỏi lại: “Vẫn là vẫn đêkia, ông chắc chắn như vậy à?”

Cố Viễn Chi nheo mắt vẻ nguy hiểm, nhìn chằm chằm vào mặt Dịch Tân, cứ nhìn anh như vậy một lúc lâu, sau đó bỗng nhiên bật cười châm biếm lại lạnh nhạt: “Tôi thật sự vô cùng hoài nghi, cậu có thật sự yêu con bé không!”

Sắc mặt Dịch Tân thoát cái trầm xuống.

“Không, đúng hơn có lẽ tôi nên hỏi, cậu có hiểu cách để yêu một người không?” Cố Viễn Chi cười nhạo lắc đầu: “Trên thế giới này chẳng có cái gì là không thể làm giả. Đạo lý này thì cậu biết, tôi cũng biết. Đã thế thì cậu dựa vào cái gì mà cho rằng chỉ một tờ giấy đã có thể lừa gạt được tôi?”

“Cậu thật sự cho rằng tôi là một ông già hờn ô, tình nguyện tin tưởng vào một tờ giấy rách mà không tin vào hai mắt cũng như cảm giác của chính mình chắc? Lê Quý Đôn Hay là đơn giản vì trước giờ cậu chưa từng yêu ai, nên chẳng hiểu cái gì cả?”

Sáu chữ cuối cùng của Cố Viễn Chi “nên chẳng hiểu cái gì cả?” nói ra vừa nặng nề lại lạnh lẽo, đôi mắt sắc bén như thấu hiểu hết mọi chuyện nhìn thẳng tắp vào mắt Dịch Tân, cứ như muốn vạch trần tâm tư và thủ đoạn của anh. Dịch Tân hơi rũ mắt xuống, rồi không tránh không trốn cũng không lùi bước, đôi mắt thâm sâu cũng thẳng tắp nhìn lại Cố Viễn Chi ngay đối diện.

Trong lúc đối chơi gay gắt, không khí xung quanh đã tràn ngập mùi thuốc súng. Bỗng dừng mắt Dịch Tân lại tối sầm lại, mở miệng trước: “Tôi biết.” Chỉ hai chữ đã đầy lùi tình thế tranh đấu. Dịch Tân đã chịu lui một bước. Điều này quá mức đột ngột, không có một dấu hiệu báo trước, khiến

cho Cố Viễn Chi vẫn đang tràn đày khí thế cường ngạnh cung chớp mắt đày sững sờ. Dịch Tân nhìn ông rã lắp lại: “Tôi biết.”

Khí thế quanh Cố Viễn Chi cũng lập tức thoái lui. Đây là lời giải thích trực tiếp nhất, rõ ràng nhất, không cần suy nghĩ, không chút tính toán bằng cách thức bình thường nhất. Nhưng việc một người như Dịch Tân nói ra lời này thì lại hoàn toàn không bình thường.

Không quanh co, không mượn có, cứ thế thừa nhận toàn bộ cũng không phải là phong cách của Dịch Tân.

Lúc này, ánh mắt của Dịch Tân rất bình tĩnh hỏi thẳng: “Ông bắt đâu nghi ngờ tôi từ khi nào? Hay là nên nói sơ hở lớn chất của tôi là ở đâu?”

Cố Viễn Chi không đáp ngay mà cả người dựa vào lưng ghê, đây rõ ràng là tư thế thả lỏng thoải mái nhất, nhìn lại Dịch Tân: “Cậu nói xem?”

Dịch Tân cười khẩy, không đáp mà hỏi lại: “Hay để tôi đổi cách hỏi khác nhé. Tôi biết, hôm nay cho dù Tân Hoành thật sự không phải con gái của Du Tiểu Nghi thì ông cũng sẽ diệt trừ người nào là mẹ đẻ của cô ấy, sẽ lừa gạt đến mức chính bản thân ông cũng tin tưởng, chỉ vì đó là điệu ông nói... Chà, tôi chỉ tò mà là từ lúc nào thì ông phát hiện ra, ông hoàn toàn không cần diệt trừ ai cả, bởi vì chẳng tần tại người nào như vậy?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
[dtv-ebook.com](#)

Chương 302: Dịch Tân VÀ Cố Viễn Chi (2)

Edit: TranGemy

Cố Viễn Chi chăm chú nhìn Dịch Tân một lúc mới hạ tần mắt xuống. Thời điểm Dịch Tân nói ra câu “lừa gạt đến mức chính bản thân ông cũng tin tưởng”, cuối cùng Cố Viễn Chi cũng tin rằng Dịch Tân thật sự đã hiểu.

Câu nói “Tôi biết” cũng không phải để lừa gạt ông. Vậy ông cũng có thể thẳng thắn mà trả lời anh: “Không có, cậu không có bất cứ sơ hở nào cả.” Dịch Tân vẫn nhìn về phía Cố Viễn Chi, biểu cảm trên mặt không chút thay đổi. Cố Viễn Chi tiếp tục: “Chỉ có nguyên nhân, đó chính là dù cậu không để lộ chút sơ hở thì tôi cũng không tin.”

Cố Viên Chi nói r æ cười khẽ: “Nói cách khác, cho dù đây có là sự thật thì tôi cũng không tin.” Ông nhìn thẳng vào mắt Dịch Tân, giọng nói âm trầm: TRIUYEN đÔ C QUYÊ TAI đÊ LE QUÝ ĐÔN “Cậu nói đúng, dù phải dùng cách riêng để chôn vùi chân tướng, tôi cũng nhất định phải làm mọi thứ thuần theo ý muốn của mình.”

Cố Viễn Chi lại cười thản nhiên, ánh mắt toàn là vẻ khí phách của người bê trên và.... Sát khí. Dịch Tân hơi híp mắt, lảng lăng nhìn lại ông.

“Còn về chuyện khi nào thì bắt đàu...” Cố Viễn Chi trầm ngâm, sắc mặt có vẻ thật sự khó nghĩ: “Tôi nghĩ là ngay từ lần đàu tiên nhìn thấy Tân Hoành.” Cố Viễn Chi hơi hésch cầm nhìn Dịch Tân: “Cậu không thể biết được, Tân Hoành giống bà ấy đến thế nào.”

Dịch Tân hỏi lại: “Còn giống hơn là báo cáo xét nghiệm DNA à?”

Cố Viễn Chi cười khẩy: “Nếu cậu muốn, tôi có thể làm cho cậu một cái báo cáo xét nghiệm DNA chứng minh cậu và Tân Hoành là anh em ruột, cậu có tin không?”

Sắc mặt Dịch Tân lập tức cứng đờ.

Cố Viễn Chi cười lạnh: “Tôi lớn tuổi rồi, rất nhanh khi không muốn khiến cho mình trở nên nổi bật, nhưng dù có chết tôi cũng tuyệt đối không cho phép ai phủ nhận sự tồn tại của mình!”

“Dịch Tân, chuyện này dừng lại ở đây. Những thủ đoạn gian xảo, tâm tư mờ ám của cậu đừng có mang ra làm trò quỷ với tôi. Tôi có muốn tìm kiếm cốt nhục đã thất lạc nhanh năm của nhà họ Cố hay không là việc do tôi quyết định, cậu... còn chưa đủ tư cách ngăn cản tôi đâu!”

Sắc mặt Dịch Tân lại trầm xuống, lạnh lùng hỏi vặn lại: **truyền độc Quyền tại đế Quý Đôn** “Thật sự chỉ do một mình ông quyết định?”

Cố Viễn Chi không dám khẳng định lại. “Chẳng lẽ ông cho rằng nhất định Tân Hoành sẽ thừa nhận ông à?” Dịch Tân cười lạnh: “Cho dù có tôi ngăn cản thì ông và cô ấy cũng đã gặp nhau rất nhanh lẹ, ngay cả vừa rồi trước khi tôi đến đây, ông cũng đã có vô số cơ hội để nói với cô ấy. Nhưng cuối cùng thì ông vẫn không nói.”

Ánh mắt đen thâm trầm của Dịch Tân gắt gao nhìn Cố Viễn Chi, dùng từng câu từng chữ vạch trần tâm tư đối phương: “Là bởi vì ông sợ Tân Hoành sẽ một mực phủ nhận ông. Một khi cô ấy đã phủ nhận thì ông sẽ chẳng còn cơ hội nào để nhìn cô ấy lấy một cái.”

“Cho nên, mặc dù ông rất nóng lòng nhưng cũng chỉ có thể giả vờ như một người không quen biết, lảng lặng trông chừng bên cạnh cô ấy. Ông có mục đích của mình, ông muốn từ từ bồi dưỡng tình cảm với cô ấy, nhưng ông đừng quên là Du Thận Khanh chưa từng nhắc đến ông với cô ấy, cho đến chết cũng chưa từng, đây chính là sự phủ nhận lớn nhất. Chỉ riêng điểm này thôi, ông nghĩ rằng cần phải cố gắng bao lâu để bù đắp lại?”

Dịch Tân nhìn Cố Viễn Chi chầm chằm, không chút lưu tình vạch tr`ần toàn bộ nỗi sợ hãi và lo lắng trong lòng ông, mỗi câu mỗi chữ đều không có chút cỗ ky, toàn bộ đều công kích vào nơi m`êm yếu nhất trong lòng đối phương. Đối với người như Cố Viễn Chi, chiêu thức hư tình giả ý đã sớm không có tác dụng. Công kích tâm lý, hay là khích tướng? Cố Viễn Chi đã chơi mòn vài thập niên đến mức lão luyện r`ồi, còn ai có thể đối phó ông bằng cách này được chứ? Ông đã đạt đến cảnh giới như thế thì thứ duy nhất có thể chế ngự được ông chỉ có thể là sự thật. Lê Quang Đô! Sự thật cũng có rất nhiều loại: Ông có thể thay đổi, không thể thay đổi. Hay là không quan trọng và rất quan trọng đối với ông.

Mà đây chính là sự thật mà Cố Viễn Chi rất quan tâm, hơn nữa còn không có cách nào thay đổi. Dịch Tân nhất định sẽ không nương tay. Điều này là chắc chắn, cho nên Dịch Tân sẽ từng chút từng chút lột từng lớp vỏ của sự thật, còn dùng loại bóng đèn sáng nhất đặt trước mặt ông, để cho ông không có cách nào tránh né hay phủ nhận. Cố Viễn Chi phẫn nộ, hay là phẫn hận? Đôi mắt chim ưng híp lại như muốn dùng ánh mắt ấy chém Dịch Tân thành nhiề`u mảnh. Ông chỉ có thể ở đó giận dữ và đầy hận ý!

Không thể nghi ngờ là Dịch Tân đang tráng trọn khiêu khích ông, mấy chục năm nay ông là người oai phong một cõi, thế lực phủ khắp mọi nơi, hoạt động ngầm cũng không hề ít, nhưng chưa từng có ai dám chọc giận ông như thế.

Ông cảm thấy khí huyết sôi trào, cơn nóng giận ngày càng trở nên mãnh liệt, Cố Viễn Chi nhìn Dịch Tân chầm chằm, bỗng dung cười rất hung ác: “Chuyện của tôi không cần cậu nhọc công lo lắng. Cậu mà có tâm tư suy nghĩ thì không bằng cẩn thận nghĩ xem nên giải thích với con bé thế nào về chuyện người mẹ ruột mà cậu vẽ ra kia? Cậu mang thân thể của con bé ra đùa giỡn, Lê Quang Đô! còn lừa gạt một mình con bé thảm hại như vậy, cậu muốn bao thường thế nào?”

Sắc mặt Dịch Tân thoáng tr`âm xuống chút nữa. Còn Cố Viễn Chi thì nghiêm nghị. Cả hai đều là kiểu người mạnh mẽ cường ngạnh, lúc này đều lộ ra vẻ đối chơi gay gắt, không ai nhường ai khiến bao không khí xung quanh trở nên rất ngọt ngạt.

Lúc Dịch Tân quay lại xe thì Tân Hoành đang ôm máy tính bảng của anh chơi đào vàng. Anh ngồi vào xe rồi kề sát vào cô, ôm cả người cô vào lòng, hôn lên trán cô, nhìn qua màn hình, thuận miệng hỏi: “Sao em mở được máy?”

Tân Hoành bị anh quấy rầy, tâm trí không được tập trung nên đào máy cái đầu bị trượt, cô đánh ấn loạn vài cái cho xong ván. Game over. Lúc này cô mới quay đầu nhìn anh, nói rất hợp tình hợp lý: “Mở bằng mật khẩu chứ sao.” Dịch Tân hứng thú nhìn cô, hỏi: “Mật khẩu ở đâu ra?”

“Thử bùa một cái là ra.” Cô mất hứng nói. Anh hỏi lại vẻ không tin: “Thử một lần?” Cô bình thản gật đầu: “Thật sự chỉ thử một lần.” Anh nheo mắt đánh giá cô với ánh mắt xấu xa, bỗng nhiên kề sát vào tai cô nói với giọng trầm thấp: “Tới đây, nói nhỏ cho anh nghe làm sao mà đoán được? Hay là vẫn nhớ kỹ à?”

Cô kỳ quái nhìn anh: “Chẳng lẽ em không nêu nhớ kỹ à?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 303: Đêm Tân Hôn

Edit: TranGemy

Chính cô cũng cảm thấy lời này rất kinh thiên động địa, nhưng nói xong lại thấy ánh mắt người kia ánh lên như yêu nghiệt, cười đến mức rất... cẩm thú, cô không khỏi rụt người lại, chột dạ muốn giải thích nên bổ sung: “Em nghĩ anh chỉ là... Nhớ rõ.” Anh nhìn cô, ánh mắt sâu xa như con sói rình mồi, nói: “Vậy em cho là, anh chỉ là thế nào?”

Da đầu Tân Hoành giật giật, thông minh lắc đầu không nói gì thêm. Anh cười vuốt tóc cô: “Lắc đầu là có ý gì?” Cô nhìn anh, sợ nhất là gặp phải nét mặt tính toán người khác này của anh, không khỏi bùi ngùi như sắp khóc: “Em không cho rằng anh chỉ là gì cả.”

“À...” Anh gật đầu, chẳng mấy khi dễ nói chuyện thế, lời nói ra lại đột nhiên thay đổi: “Vậy anh nói cho em biết anh chỉ là cái gì là được rồi.” Đầu Tân Hoành đụng mạnh vào ngực anh. Anh thấp giọng cười bên tai cô, mờ ám nói: “Anh cho là, em vẫn nhớ rõ từng chi tiết.”

Tân Hoành: “...”

Tai cô như bị bỗng, càng không dám ngẩng đầu. Anh ôm lấy cô, cười khẽ: “Lần đầu tiên cùng anh, anh còn tưởng em không muốn. Nhưng thực ra là... rất vui vẻ đúng không?” Cả người cô nóng bừng lên, có chết cũng không dám ngẩng đầu! Anh còn ác ý cười, muốn kéo cô ra nhưng cô cũng không ngốc, nhất quyết không chịu. Lúc này cô gắng sức ôm chặt cổ anh, cả người bấu lấy anh, nhất quyết không để anh kéo ra.

Anh hơi dùng sức cõng không được, anh bật cười, *Lê Quý Đôn* cười đến vô cùng hả hê, vô cùng... phách lối. Cười đủ rã anh mới tốt bụng nhắc cô: “Em có bản lĩnh thì cả đời này cứ dính lấy người anh, không cản xuống nữa.” Tân Hoành tức đến nghiến răng, đột nhiên ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh: “Sao em lại không thể xuống? Người muốn nhanh như vậy là anh, cũng không phải em! Người nên xấu hổ cũng là anh!”

Anh nhìn cô, mỉm cười gật đầu: “Ừ, em nói đúng, người muốn nhanh là anh. Chỉ là một đêm ấy, người thân thiết với anh là em, người anh muốn nhanh cũng là người nào ấy nhỉ?” Tân Hoành nhìn anh, hoàn toàn im lặng không còn lời nào để nói. Đúng là người không biết xấu hổ là kẻ vô địch! Cô hít sâu một hơi, muốn rời khỏi chân anh ngã xuống ghế nhưng anh lại không cho, anh giữ chặt lấy eo cô, ôm cô vào lòng không chịu buông tay. Cô từ chối hai lần, cũng cọ xát trên người anh hai lần... Sau đó, cô cảm thấy tốt nhất là cô đừng có nhúc nhích nữa thì tốt hơn.

Lúc này anh mới cười, hôn lên mặt cô. Động tác này hết mực yêu thương... giống như đối xử với một đứa trẻ. Tân Hoành đột nhiên cảm thấy cô đúng là không hiểu anh. Khi thì như yêu nghiệt lần đầu biến thành cám thú, lúc lại dịu dàng ấm áp như gió xuân... Quan trọng là sự biến hóa này rất nhanh, như chỉ giây trước giây sau đã biến đổi. Cô bất đắc dĩ thở dài: “Dịch Tân.”

“Um.”

“Thật ra, mật mã là em tra trên baidu đấy.”

Dịch Tân: “...”

“Baidu cái gì cũng tra được.”

“...”

“Mọi người đều nói, mật mã của đàn ông trước khi kết hôn thì là sinh nhật bạn gái, sau khi kết hôn thì là ngày kỷ niệm kết hôn.”

“...”

“Em nghĩ một chút cảm thấy anh gian trá như vậy, mấy cái như kỷ niệm hôn lễ gì đó rất nhiều người biết, cho nên anh sẽ không thèm dùng đâu.” Anh nghe thấy thế thì nhíu mày liếc xéo cô một cái. “Cho nên, em mới nghĩ tới chính là ngày mà hai chúng ta thực sự ở bên nhau đó.” Cũng không khác ngày kết hôn là mấy, thật ra còn có ý nghĩa thực tế hơn, lần đầu tiên bọn họ ngủ với nhau.

Vào ngày cưới của họ, tất cả những gì cô nghĩ là về nghi lễ hiến tế thời cổ đại. Chính là khi hạn hán kéo dài không có một hạt mưa, dân làng sẽ đưa một trinh nữ đến biển hiến tế cho Long Vương. Hay để tránh thiên tai lũ lụt cũng sẽ tiến hành hiến tế trinh nữ cho Long Vương để giải hạn.

...

Lúc ấy trong đầu cô chỉ suy nghĩ về hủ tục ấy của thời xưa, cho rằng cô chính là trinh nữ xui xẻo ấy, còn Long Vương chính là Dịch Tân, cô đen đủi nên mới bị dâng đến miệng anh. Cô không còn ấn tượng gì về những thứ khác. Ngày kết hôn ấy cũng chẳng có gì tốt để kỷ niệm, có kỷ niệm cũng chỉ chỉ là kỷ niệm ngày cô thấy chết không sợ, khảng khái trưng nghĩa.

Nhưng mà dù cô đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh thì đêm tân hôn ấy anh cũng không động đến cô. Lúc ấy cô còn khờ khạo thở phào nhẹ nhõm cho rằng, ừ, Dịch Tân cũng không phải người xấu như thế, vẫn còn có chút nhân tính. *dd.LQĐ* Nhưng cô không ngờ rằng nhân tính của cái người tên Dịch Tân này quá ít, ít đến nỗi chỉ đủ để duy trì được ba ngày. Ba ngày sau, những thứ anh có thể làm trên người cô thì đều làm hết, không chút nương tay.

...

Có điều Tân Hoành lại là người trời sinh lạc quan, cái gì cũng nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp. Giống như việc Dịch Tân chỉ chờ cô ba ngày, cô cũng không trách anh, còn âm thầm cho rằng anh bằng lòng chờ cô bình tĩnh lại, cho dù thời gian có hơi ngắn thì ít nhất anh cũng đã có lòng. Cứ như vậy, tự nhủ mấy lần liền, sau đó Tân Hoành mới sáng tỏ. Ban nãy, khi cô phá giải được mật mã của anh, trong một giây đã có suy nghĩ thoáng qua,

nhưng cô cũng không để ý lắm, đến bây giờ nhìn nét mặt c`ầm thú của anh, trong đ`ài cô mới lóe lên.

Cô híp mắt nhìn anh chăm chú: “Chẳng lẽ ngay từ đ`ài anh đã muốn chờ mấy ngày để sau này... dùng làm mấy cái như kiểu măt mă gì đó đây chứ?” Anh hơi nhíu mày, thích thú nhìn cô: “Cái này cũng đoán được à?” Quả nhiên... Tân Hoành nghiến răng: “Không phải là đúng lúc anh cũng không thích ngày kết hôn kia của chúng ta đây chứ?”

Anh sảng khoái gật đ`ài: “Ừm, đúng là không thích lắm.”

“Ngày ấy, nhìn em có vẻ rất hận anh, vẻ mặt như hận không thể... Ừm, tú mă phanh thây anh ra, cái ngày như thế, anh cảm thấy không có một chút ý nghĩa gì đáng để kỷ niệm cả.” Dịch Tân nói rất đương nhiên: “Cho nên, anh đổi một ngày khác, tự mình tìm một ngày mà anh cảm thấy đáng để kỷ niệm... Cho em nhớ kỹ anh.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 304: Khoảng Cách Nhân Sinh Quan Rất Lớn

Edit: TranGemy

“Quả nhiên là em nhớ rõ.” Anh híp đôi mắt sáng ngời nhìn cô, khéo môi khẽ cong lên một đường cong hoàn mĩ, hơi dừng lại một chút như suy nghĩ đi đâu gi, sau đó mới thích thú đánh giá: “Ừ, thật đáng yêu.”

Thật đáng yêu... Tân Hoành nghe thấy lời nhận xét này thì dấn mặt ra, ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn anh: “Thật ra thì... sự thực là chẳng liên quan gì đến anh đâu.”

“Hả?” Anh tiếp tục mò ám nhìn cô. Cô vô tội chớp mắt: “Trên thực tế, v`ết`âm lý mà nói thì mỗi cô gái đ`ầu s`ẽ nhớ k`ý ngày n`ày.” Anh nhìn cô, gật đ`ầu bày tỏ sự đ`ồng tình, nhưng ngay sau đó lại phát biểu ý kiến của mình: *Lê Q`úy ĐôN\* “Cho nên, c`ũng s`ẽ nhớ k`ý anh đ`úng kh`ông? Dù sao th`ì... đ`êm đ`ầu ti`ên c`ũng là của anh.” Tân Hoành hít một hơi thật sâu, nhìn anh, cô cảm thấy không còn lời nào để nói. Lời nói “đ`êm đ`ầu ti`ên c`ũng là của anh” cũng nói ra đ`ược.

Cô đ`ột`nhi`en cảm thấy hai người có khoảng cách nhân sinh quan rất lớn. Cô lắc mạnh đ`ầu, cô c`ần phải bình tĩnh lại. Anh nhìn cô rồi r`ầm th`ì cười r`ất vui vẻ. Đợi đến khi cô bình tĩnh lại th`ì phát hiện Dịch Tân đã đi cùng cô v`ềnh`à. Anh vốn d`ĩ là ch`ồng cô, đưa cô v`ềnh`à là nghĩa vụ của anh, c`ũng là ph`úc lợi của cô, cô có thể kh`ông c`ần ngại ngừng mà yên l`ặng hưởng thụ, nhưng mà sau khi đưa cô v`ềnh`à anh lại kh`ông chịu ra ngoài n`ữa.

Ban ngày mà kh`ông đi làm... Anh cho r`ằng anh là cô ày ch`ắc? Cô kh`ông kh`ỏi cau mày nhìn anh: “Kh`ông c`ần đi làm à?” Anh nhìn cô, cười

rất thú vị, bỗng nhiên gọi tên cô: “Tân Hoành.”

Cô nhìn anh: “Cái gì?”

“Em có cảm thấy cả ngày đ`äu đi làm, là một chuyện rất không hợp với thân phận của anh không?” Cô khẽ nhíu mày nghĩ ngợi một chút r`ă hỏi lại: “Không hợp với thân phận... Anh muốn nói thân phận gì?” Anh thản nhiên nhìn cô: “Thân phận là ch`ăng em.” Cô suy nghĩ r`ă rất thật thà gật đ`äu: “Üm, cũng có chút.”

“Cho nên vẫn muốn đuổi anh đi làm à?” Tân Hoành lắng lặng nhìn Dịch Tân, cứ nhìn như vậy rất lâu mà không nói lời nào. Anh cười: “Nhìn gì thê?” Cô chớp chớp mắt: “Không nhìn gì cả.”

“Không nhìn gì cả là đang nhìn cái gì?”

“Không nhìn gì là không thấy gì cả.” Anh hơi nheo mắt nhìn ánh mắt cô vẫn không di chuyển: “Còn nói là không thấy?” Cô gật đ`äu: “Không thấy, đang đợi.” Đôi mắt đen của anh khẽ động. Cô đành than khẽ: “Đang đợi anh nói với em, anh biết rõ còn gì?” Anh nhìn cô, bỗng nhếch môi cười: “Vì đang muốn xem em sẽ nói gì với anh.”

Cô bất đắc dĩ thở dài: “Nói chuyện với anh mệt thật.”

“Nói thẳng đi.” Anh khoanh tay lại, dù bộn vãnh ung dung. Cô đành hỏi: “Cố Viễn Chi nói gì với anh?” Cô nghĩ lúc Dịch Tân đến, Hạ Noãn Tâm và Tân Giác đ`äu đã bị Cố Viễn Chi dọa cho chạy mất, anh không gặp bọn họ thì không thể biết được việc này. Nếu biết cái gì thì nhất định là do Cố Viễn Chi nói với anh. Có đi`äu, vì sao anh lại xuất hiện ở khách sạn? Tân Hoành nghĩ đến đây thì cảm thấy chột dạ hỏi: “Còn nữa, lái xe nói gì với anh hả?”

Anh nghe thế thì cười: “Thông minh.” Trong lòng Tân Hoành rất hối hận. Ngay từ đ`äu khi vào khách sạn, cô gọi tài xế đi cùng là muốn có người bảo vệ bên cạnh, vừa là để tránh anh ta có thời gian mật báo cho Dịch Tân. Chỉ có đi`äu, sau đó khi đứng đối mặt với Hạ Noãn Tâm, rốt

cuộc cô cõng không đủ mặt dày để đứng trước mặt người ngoài thảo luận về án oán trong gia đình, cho nên mới bảo tài xế rời khỏi đó.

Quả nhiên, lái xe của nhà họ Dịch rất trung thành và tận tâm đối với Dịch Tân, vừa ra ngoài một cái đã bắn tin ngay cho chủ tử. Chắc là Dịch Tân nghe tin cô một mình đi gặp Hạ Noãn Tâm nên mới lập tức chạy tới. Kết quả đến nơi thì Hạ Noãn Tâm đã bỏ đi rã, cuối cùng chỉ gặp được người mặt lạnh là Cố Viễn Chi. Lúc này, có lẽ những gì nêu biết, những gì không nêu biết, Dịch Tân đều biết cả rã.

Cô xoa xoa huyệt thái dương, nhẹ nhàng thở dài một cái. 她柔軟地靠在牆上。Anh thấy cô như thế thì mắt hơi nheo mắt lại, kéo cô vào lòng, nói nhỏ: “Không định nói gì với anh à?” Cô nhìn anh: “Không biết nên nói thế nào.” Anh cười, hôn lên mặt cô: “Vậy thì nghĩ cái gì nói cái đó, em có nói năng linh tinh với anh thì anh cũng vui.”

Nói năng linh tinh... Cô không nhịn được bật cười. Cười xong lại không khỏi nhíu mày. Đáy mắt anh hơi lạnh, thấp giọng hỏi: “Thật sự khó xử thế à?” Cô lắc đầu: “Em chỉ đang nghĩ, em nên nói với anh, hôm nay ở trên đường em gặp phải một kẻ lừa đảo, hay là nói, hôm nay em gặp được mẹ ruột của em?”

Cô nghĩ một chút lại bổ sung: “Em còn đang nghĩ, lần tiếp theo bà ta muốn gặp em, nhất định em phải dẫn anh theo. Đúng, em phải đưa anh đi dạy dỗ cho bà ta một trận nêu hồn, hay là để anh gọi bà ta một tiếng “mẹ vợ đại nhân” đây?” Đôi mắt sâu thẳm của Dịch Tân nhìn cô, nụ cười trên mặt anh nhàn nhạt, trong ánh mắt đều là sự đau lòng và bất đắc dĩ. Anh hỏi, giọng nói cực kỳ trầm thấp, cực kỳ chân thành: “Nếu gọi kẻ lừa đảo kia là mẹ vợ đại nhân, thì người vốn là mẹ và bà ngoại của Tân Hoành phải làm sao bây giờ?”

Cô nghe thế thì toàn thân không nhịn được khẽ rụt lại, run run nhìn anh, hàng lông mi run rẩy. Cô cắn môi đến mức trắng bệch, đến khi có thể mở miệng thì giọng nói cũng trở nên run rẩy: “Anh nhất định phải làm em khóc mới vui à?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 305: Anh Chỉ Có Thể Nói Với Cô

Edit: TranGemy

Sắc mặt cô trắng bệch, dáng vẻ như sắp khóc đến nơi. Anh cảm thấy căng thẳng nhưng chỉ có thể thở dài: “Tân Hoành.”

“...”

“Em khóc, anh sẽ không vui.”

“...”

“Nhưng mà, nếu em không vui thì có thể khóc.”

Anh vừa nói xong câu này thì cô đột nhiên nhào vào lòng anh, ôm ghì lấy anh, vùi mặt thật sâu vào vai anh. Trong lòng anh như bị đánh một đòn, máu thịt toàn thân cũng như bị khoét mất một miếng, cuối cùng vẫn chỉ có thể đưa tay lên, ôm chặt lấy cơ thể đang run lên của cô. Cô vẫn không khóc òa lên, chỉ thấp giọng nước nở vài tiếng. Lòng anh càng nặng hơn, tiếng khóc kìm nép của cô còn uất ức hơn việc khóc thật lớn, anh hiểu điều đó.

Anh vỗ nhẹ lên lưng cô, hôn lên tai cô, thở dài: “Không có việc gì đâu, trên đời này, làm gì có ai chưa từng gặp qua một hai tên lừa đảo? Có đúng không?” Cô chôn mặt vào cổ anh lắc đầu: “Nhưng nếu là sự thật, mẹ không phải mẹ, bà ngoại cũng không phải bà ngoại, vậy phải làm thế nào bây giờ?” Cô nói xong lại lập tức lắc đầu thật mạnh, tiếng khóc cũng lớn hơn: “Không được, mẹ với bà ngoại mới là người thân, những kẻ khác đâu là lừa đảo, bọn họ đều đang lừa gạt em. Mẹ chưa bao giờ nói dối em, bà ngoại cũng chưa bao giờ nói dối em, chỉ có Hạ Noãn Tâm, cả người bà ta

đầu là dịch độc, vừa mở miệng một cái là trên răng cึง toàn nọc độc, gấp người nào là cắn người đó, em không tin bà ta!”

“Được, bà ta bắt nạt Tân Hoành, anh giúp Tân Hoành báo thù có được không?” Anh nhẹ giọng dỗ cô, giọng điệu hết sức yêu chi âu, có đi âu lúc này Tân Hoành không nhìn thấy biểu cảm trên mặt anh, khoe môi anh hơi nhếch lên nụ cười nửa miệng quen thuộc, trong ánh mắt là vẻ giết chóc thể hiện sự độc ác và tức giận, nhất quyết muốn đưa người khác vào địa ngục. Cực kỳ ôn nhu, cực kỳ tàn nhẫn, khiến cho người ta không rét mà run.

Cô tiếp tục lắc đầu, cố nói: “Cố Viễn Chi chỉ là an ủi em, em cũng biết, không phải tất cả những gì Hạ Noãn Tâm nói đầu là nói dối. Bà ta nói Tân Hạo chán ghét em, là thật. Nói Tân Hạo đã muốn ly hôn với mẹ em từ lâu rã, là thật. Nói là vì bà ngoại nên Tân Hạo mới không ly hôn với mẹ đến khi bà chết đi, cũng là thật. *truyện độc Quyền tại đe lê Quý Đôn* Em chỉ sợ, sợ rằng chuyện kia bà ta nói cũng là thật.”

Bà ta nói: “Nhà họ Tân nuôi cô ăn không uống không hai mươi năm, Du Tiểu Nghi và Du Thận Khanh cũng phí công thương yêu cô đến chết, mà trên thực tế, cô cũng chỉ là một đứa con hoang! Cô! Không! Xứng!”

Lời này cứ vang vọng mãi trong đầu cô, quẩn quanh ám ảnh, một chữ cũng không thiếu, cứ một lần lại một lần lặp lại. Cô hít sâu một hơi, trái tim như không còn đập được nữa, cô bất lực hỏi anh, giọng nói rất dè dặt và run rẩy: “Dịch Tân, nếu câu kia là thật thì em phải làm sao bây giờ?” Cô nói xong, cuối cùng cũng bật khóc thành tiếng: “Nếu là thật thì mẹ thật đáng thương, bà đúng là đã yêu thương em đến chết, mà em lại không phải...”

Cuối cùng Tân Hoành cũng không có dũng khí nói ra những lời này, sau đó chỉ còn lại tiếng khóc đè nén của cô. Dịch Tân ôm chặt cô vào lòng, than nhẹ, giọng anh chưa bao giờ yếu ớt đến thế: “Tân Hoành, tin tưởng anh được không? Đừng tin Hạ Noãn Tâm, tin tưởng anh thôi?”

Nhưng lúc này Tân Hoành chỉ nghe thấy tiếng khóc của chính cô, hoàn toàn không nghe lọt được lời anh nói, cô hơi dừng lại, tiếp tục nói: “Khi Hạ Noãn Tâm ở trước mặt em cứ nói mãi, nói mãi, em thì chỉ muốn khóc,

rất muối khóc. Sao bà ta có thể ức hiếp em như vậy? Mẹ và bà ngoại đã mất rã, bà ta vẫn ức hiếp em như vậy. Bà ta hăm hại em, đuổi em ra khỏi nhà, còn cho người đuổi giết em, đến tận bây giờ, bà ta vẫn không chịu buông tha cho em..."

"Đúng là có vẻ như em mới là người không có tư cách để khóc nhất. Nếu là sự thật... Nếu thế, mẹ em thật đáng thương, bà ngoại là đau lòng, Tân Hạo là bất đắc dĩ, bọn họ mới thật sự đáng khóc, còn em tự dung được yêu thương nhiều năm như vậy, đến tư cách có những thứ ấy cũng không có thì lấy đâu ra tư cách nói bị lấy mất? Vậy thì làm gì có tư cách mà khóc vì mất đi?"

"Sau đó, em không biết làm gì cả, em chỉ biết nhìn Hạ Noãn Tâm ngã trước mặt em, miệng bà ta cứ mở ra lại đóng lại, nhưng trong đầu em hoàn toàn trống rỗng, chỉ nghĩ muối có thứ gì chặn miệng bà ta lại, cho nên em mới cầm lấy chén trà hất vào bà ta, rốt cuộc bà ta cũng không còn phun ra dịch độc nữa. Nhưng mà còn có Tân Giác, cô ta cũng không tha cho em, từ nhỏ cô ta đã không bao giờ chịu buông tha cho em..."

Tân Hoành cứ nói, càng nói tiếng cô càng không rõ ràng, đến cuối cùng chỉ còn lại tiếng khóc ngắn quãng xen kẽ với lời kẽ rời rạc tiếng được tiếng không, không hề sắp xếp, cũng không liên mạch, giống như uất ức đè nặng trong lòng biết bao nhiêu năm cứ thế tuôn ra, vừa vặn lại có người nguyễn ý lắng nghe. tđQ đe lê Quý Đôn Anh nói dù cô nói linh tinh thì anh cũng nghe. Dỗ dành cô cũng không có vấn đề gì, dù về mặt lý hay tình thì cô đều có thể nói với anh. Nhưng trên thực tế, vốn dĩ cô vẫn có thể nhịn một chút, là anh nhất định phải khiến cô khóc, hại cô cuối cùng cũng không nhịn được.

Mà cô cũng chỉ có thể nói với anh. Cô bám chặt lấy anh, giọng nói từ bi thương đã trở nên vô cảm: "Em cảm thấy vô cùng oan uổng, từ nhỏ em đã cho rằng ba không thích em, dung túng cho mẹ kẽ và em gái bắt nạt em, em có cái gì bọn họ cũng muốn cướp đoạt, người giúp việc chưa bao giờ tôn trọng em, sau lưng đều coi em và mẹ như trò cười... Rốt cuộc em cũng chỉ cảm thấy ấm áp... Em không thể làm gì được, nhưng mà ít nhất em còn có thể cảm thấy uất ức đúng không?"

“Nhưng những gì Hạ Noãn Tâm nói chẳng khác nào cho em biết rằng, ngay cả tư cách uất ức em cũng không có... Em vốn không xứng đáng, bởi vì vốn không xứng có được thì đến khi mất đi, có gì mà đáng tủi thân chứ?”

“Nhưng mà Dịch Tân, em vẫn cảm thấy rất tủi thân, phải làm sao bây giờ?” Sau khi nói xong câu này, nước mắt cô lặng lẽ tràn ra chảy dài theo gò má, trượt xuống. Anh có cảm giác ấm nóng trên vai, trong lòng thì chỉ có đau đớn. Anh bỗng nhớ lại câu Cố Viễn Chi nói ban nãy: “Để lại dấu vết như thế. Cậu còn muốn để ai tới dọn dẹp hộ nữa? Tân Hoành?” Lúc này, anh thật sự hận mình đã không giải quyết mọi chuyện dứt khoát sạch sẽ một chút!

Tuy nhiên, không phải là anh làm. Đáng ra anh nên tự mình ra tay. Chuyện của cô, sao anh lại để người khác nhúng tay vào?

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 306: Chỉ Tin Mình Anh Thôi Có Được Không?

Cố Viễn Chi quá lợi hại, ông đã gài người ở bên cạnh anh từ lâu, để không bị phát hiện thì anh để cho Tân Hạo làm tất cả mọi chuyện. Mọi việc từ việc lan truyền lời đồn bậy bạ hay là chứng cứ không chút sơ hở đều do Tân Hạo làm. Cuối cùng kết quả anh nhận được hay cả những thứ này cũng đều khiến anh vừa lòng. Nhưng mà trên thực tế, những điều này vẫn không đủ, không thể lừa gạt được Cố Viễn Chi. Ông già Cố Viễn Chi này là một lão hổ!

Dịch Tân thật sự không ngờ con người như Cố Viễn Chi cũng có tấm chân tình sâu đậm đến vậy. Bởi ông nói: “Cho dù đây có là sự thật thì tôi cũng không tin. Dù phải dùng cách riêng để chôn vùi chân tướng, tôi cũng nhất định phải làm mọi thứ thuận theo ý muốn của mình.” Chấp niệm quá sâu.

Rõ ràng ông đã hối hận, hối hận vì không ở bên Du Thận Khanh mấy chục năm qua, nhưng đợi đến khi ông hối hận thì Du Thận Khanh đã không còn, Du Tiểu Nghi cũng đã mất. Du Thận Khanh là người phụ nữ mà ông vẫn vướng bận trong lòng bấy lâu nay, nhưng đến tận lúc bà chết đi ông cũng không gặp được một lần, cả con gái của họ nữa. Đứng trên lập trường của ông, Dịch Tân nghĩ anh có thể hiểu được cảm giác này, giống như phán lớn máu thịt trong trái tim đã bị khoét mất, cả lồng ngực chẳng còn gì.

Có buồn. Có đau. Có hận. Có trách. Nhưng trái tim vẫn cảm thấy trống rỗng. Sau đó thì những nỗi buồn khổ, đau đớn, oán hận, trách cứ cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Nhưng trong tình huống ấy lại đột nhiên phát hiện ra sự tồn tại của Tân Hoành. May mà vẫn còn có Tân Hoành. Tân Hoành còn giống Du Thận Khanh như thế, có thể nói sự tồn tại của cô

giống như cọng rơm cứu mạng cuối cùng của Cố Viễn Chi. Cố Viễn Chi làm sao có thể không nắm chặt lấy cơ hội này.

Nên lúc này mà có ai dám tranh giành với ông thì ông nhất định sẽ giết không tha. Khi đó, đối với Cố Viễn Chi, chính nghĩa hay không chính nghĩa đâu không có ý nghĩa gì nữa. Mà hôm nay may mắn cho Trương Tiểu Thúy là bà ta không phải mẹ ruột của Tân Hoành, nếu không bà ta đã mất mạng từ lâu rồi! Bởi vì bây giờ, Cố Viễn Chi đã mất đi Du Thận Khanh và Du Tiểu Nghi, ông chắc chắn sẽ không tha cho bất kỳ kẻ nào dám cướp Tân Hoành từ tay ông. Có điều, đợi đến khi Dịch Tân hiểu được những điều này thì đã muộn rồi.

Trước khi gặp Cố Viễn Chi, Dịch Tân hoàn toàn không ngờ người quý quyết như Cố Viễn Chi mà có thể vì tình cảm mà không chút hoài nghi với sự thật trước mặt. Không phải là Dịch Tân khinh địch, mà vì anh hiểu rõ: những người được gọi là gian xảo, thật ra họ không ngoan là bởi vì bạn không khiến cho họ cảm thấy tin tưởng.

Bọn họ vốn dĩ là những người có trí tuệ hơn người, họ cũng biết được thế mạnh của mình so với người khác, cho nên bọn họ đều thích thú với trò chơi hoài nghi và đi chứng minh phán đoán của mình, hơn nữa còn cảm thấy rất hưởng thụ đối với quá trình ấy. Dịch Tân muốn khiến cho Cố Viễn Chi càng hoài nghi thì càng thất vọng, càng đi tìm chứng cứ lại càng tuyệt vọng.

Nhưng mọi chuyện lại nằm ngoài dự kiến của anh, Cố Viễn Chi còn không thèm đặt nghi vấn mà trực tiếp muốn xóa sạch “sự thật”. Cố Viễn Chi không ngoan một thời mà cũng có lúc mù quáng và liều lĩnh như thế, điều này khiến Dịch Tân rất bất ngờ. Nhất là khi Dịch Tân nhìn Cố Viễn Chi, trong một thoáng anh có cảm giác như thấy hình ảnh của chính mình. Mà đáng cười nhạo hơn nữa là mặc dù hôm nay anh thế này, nhưng cũng đã từng điên cuồng như những gì ông đang làm, nghĩ lại cũng thật không ngờ.

Cuối cùng thì Dịch Tân cũng không biết là anh thua Cố Viễn Chi, hay là thua chính mình, hay là thua bởi thứ gọi là “tình cảm” kia? Cho nên, trong

trò chơi của Cố Viễn Chi và Dịch Tân, từ lâu đã chẳng còn cái gọi là quy tắc. Mà không có quy tắc mới là đáng sợ nhất, bởi vì bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh ra những thứ không thể đoán trước. Giống như không thể đoán trước được việc hôm nay tự nhiên lại có một người phụ nữ chạy tới tìm Tân Hoành.

Tân Hạo, rốt cuộc ông đang làm cái quái gì? Trong lòng Dịch Tân tức giận đến mức bắt đầu nảy sinh những suy nghĩ ác độc. Tân Hoành không phải là Cố Viễn Chi, Cố Viễn Chi có thể kiên cường bám lấy một chấp niệm không buông, cũng có thể không từ thủ đoạn, nhưng Tân Hoành thì không thể làm được những điều đó. Cô vẫn luôn cẩn thận bảo vệ một chút tình thân nhỏ nhoi ấy vì đó là thứ duy nhất cô còn. Kết quả, bây giờ lại bị người ta nhẫn tâm phủ nhận chút tình cảm cuối cùng ấy.

Mà thứ bọn họ lợi dụng lại chính là vũ khí anh tạo ra để đối phó với Cố Viễn Chi. Cố Viễn Chi là một con sói hung mãnh, cho nên thứ Dịch Tân chuẩn bị cho ông tất nhiên phải là loại súng săn trí mạng. Còn Tân Hoành thì chỉ là một bông hoa yếu ớt. Sau đó, có một ngày, người khác nhặt khẩu súng trí mạng mà anh dày công thiết kế để đối phó với đóa hoa yếu ớt của anh... Thậm chí, còn chưa cắn nổ súng, mới qua một cái, cô còn chẳng kịp ẩn mình đã bị hủy hoại trên nền đất.

Bỗng nhiên, Dịch Tân cảm thấy rất hối hận, đáng lẽ chuyện của cô anh nên tự tay giải quyết. Cho dù có không đủ để đối phó với Cố Viễn Chi thì anh cũng không cho phép người khác dùng vũ khí của anh để làm hại người con gái mà anh yêu nhất. Cô dùng hết sức bám vào anh, cả người cô đều run lên. Cô nói với anh, cô rất tủi thân, cho dù không có tư cách để uất ức thì cô vẫn cảm thấy rất oan ức. Anh chỉ cảm thấy trái tim mình như tan ra theo những giọt nước mắt của cô. Anh ôm lấy cô, khẽ than thở: “Tân Hoành có thể tủi thân, vì Tân Hoành còn có anh. Tân Hoành thấy oan ức thì để anh chịu trách nhiệm được không?”

“Em không muốn gặp người phụ nữ kia thì không cần gặp. Anh giúp em điều tra rõ ràng, em chỉ cần nhìn anh, chỉ cần nghe anh nói thôi, được không?”

“Tân Hoành, có lẽ em còn không biết, trên thế gian này, ngoài tình cảm và trực giác ra thì không có gì là không thể làm giả. Kẻ lừa đảo quá lợi hại, còn em lại quá lương thiện, cho nên chỉ nghe lời anh, chỉ tin mình anh thôi có được không?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 307: Thật Sự Không Có Lòng Tin Đối Với Anh Thế À?”

Anh cứ dỗ dành cô từng chút, từng chút một như thế, nhưng cô không nghe, từ đài tới cuối chỉ ôm ghì lấy anh, không có bất cứ phản ứng gì khác, như thể cô đã chìm sâu trong dòng suy nghĩ của mình, khiến cho người khác hoài nghi không biết cô có nghe thấy lời anh nói không. Nhưng anh thì không chút nghi ngờ, vẫn kiên trì dỗ dành cô. Cô trầm mặc rất lâu, rã đột nhiên gọi tên anh: “Dịch Tân.”

“Ồi?” Anh âu yếm vuốt tóc cô.

“Em không quyết định được.”

Anh khẽ cười hỏi cô: “Không quyết định được cái gì?” Lúc này cô đã bình tĩnh hơn rất nhiều, tiếng nói cũng trở nên rõ ràng hơn nhiều: “Quyết định xem em có nên tin anh hay không.” Bàn tay anh đang vuốt tóc cô thoảng cứng đờ: “Anh không đáng để em tin thế à?” Anh hỏi với giọng điệu cực kỳ tủi thân. Cô lại rất thật thà suy nghĩ một lát rã dụi đài vào vai anh gật gật. Dịch Tân cẩn thảng mấp máy môi.

“Nhưng mà cái này không quan trọng.” Có vẻ như cô hoàn toàn không phát hiện ra lời nói của mình có gì không đúng, cho nên cũng không chú ý tới phản ứng của anh, trái lại còn tự lầm bẩm phân tích tiếp: “Điều khiến em thực sự khó nghĩ là, rốt cuộc thì em nên hi vọng anh vẫn là người không tin được như trước giờ, hay là tự dung lại trở nên đáng tin cậy được một lần?”

“Người không tin được như trước giờ...” Huyệt thái dương của Dịch Tân bắt đài giật giật. Cô vẫn không biết sống chết mà gật đài: “Đúng rã.” Anh hơi kéo dài giọng nói, hỏi lại một lần nữa: “Tự dung lại đáng tin cậy...

một lần?" Cô dựa vào vai anh, nhíu mày: "Cái này em còn đang suy nghĩ." Có trời đất làm chứng, cô thật sự đang suy nghĩ rất nghiêm túc, cho nên không hé phát hiện ra trong mắt Dịch Tân đã bắt đầu lóe lên tia sáng tà ác.

Cô lại nói anh là người không tin được. Cho dù anh có chiêu cô hơn nữa nhưng cô lại bảo không tin được anh, cái này thì không được. Trong phạm vi chiêu chuộng của Dịch Tân cũng không dung túng cho hành động này. Đương nhiên, anh không cần biết người khác chiêu vợ thì như thế nào, nhưng mà nguyên tắc của anh chính là như vậy.

Trong khi cô còn không để ý, anh đã bắt đầu hóa cắn thú nhe răng nanh ra, còn cô vẫn hoàn toàn không biết gì, còn tiếp tục nói: "Vốn dĩ muốn để anh xử lý chuyện này, nhưng mà chẳng có tác dụng gì cả, em đã bày tỏ mình uất ức thế rã mà anh vẫn để em phải uất ức hơn nữa sao?" Cô hoàn toàn không có chút cảm giác guy hiểm nào, còn rất hồn nhiên nói đến câu "Anh vẫn để em phải uất ức hơn nữa sao?" thì nghe thấy tiếng hít khí lạnh của Dịch Tân nên bất giác co người lại.

"Tuy rằng em cũng không muốn tin vào điều đó." Cô cau mày, nhưng lại không tình nguyện nói tiếp: "Nhưng em cũng mong muốn được biết sự thật." Cô dừng một chút rã tổng kết lại: "Chính là em hy vọng có thể vừa chân thật nhưng vẫn khiến mình hài lòng."

"Mà trong lòng anh thì chỉ muốn em hài lòng, chứ có bao giờ nghĩ đến chuyện tôn trọng sự thật đâu, nên chắc chắn anh sẽ làm chút chuyện đổi trắng thay đen... Mặc dù xuất phát từ ý tốt nhưng lại làm mất đi bản chất của sự thật." Cô nghĩ tới nghĩ lui, nói qua nói lại, cuối cùng cũng có thể trình bày được rõ ràng suy nghĩ của mình. Dịch Tân nghe hết những lời này thì lặng lẽ thu hồi hơi thở lạnh lẽo đang tản ra. Anh suy nghĩ vènhững lời cô này rã lên tiếng: "Tân Hoành, em có cảm thấy sau hai năm ở bên cạnh anh, em càng ngày càng kén chọn không?"

"Kén chọn?" Cô nghi hoặc hỏi lại.

"Ừ, ban đầu em hoàn toàn không có chút kỳ vọng gì với anh, sau đó em hy vọng anh có thể làm theo ý em, bây giờ, ngoại trừ làm em hài lòng, em còn muốn yêu cầu đó phải là sự thật." Dịch Tân nhướng lông mày lên, vẻ

mặt hết sức công chính liêm minh: “Không phải rõ ràng là em càng ngày càng kén chọn sao?” Cô yên lặng, nghiêm túc suy nghĩ rầm thấp giọng gọi anh: “Dịch Tân.”

“Ồi?”

“Anh nói sai rầm.”

“Em muốn phủ nhận hay là muốn nói dối?”

“... Em muốn đính chính.”

“Sự thật đã bày ra trước mặt rầm em còn muốn đính chính cái gì?” Mắt Dịch Tân đầy ý cười, ánh mắt vừa lười nhác vừa thích thú, ngoài miệng vẫn hỏi lại: “Không phải em muốn theo đuổi sự thật sao?”

“Thật sự là cần phải đính chính.” Cô mệt mỏi dựa vào ngực anh nói: “Lúc mới đầu, em cũng không phải là không ôm hy vọng gì đối với anh.” Trong lòng anh hơi cảm động, hù khẽ: “Hảm?” Cô tiếp tục: “Lúc ấy, trong lòng em lúc nào cũng thầm mong muốn... Chúng ta có thể không cần gặp lại nữa.”

Dịch Tân: “...”

Sau đó, không khí xung quanh hai người trở nên ngưng đọng. Cuối cùng Tân Hoàn cũng ý thức được điều gì đó không bình thường, cô dè dặt nghiêng đầu nhìn qua vai anh, không ngờ vừa quay sang đã đối mặt với ánh mắt nghiêm ngâm của anh đang chăm chú nhìn cô. Cô không nhịn được rụt người lại, gần như muốn vùi đầu vào cổ anh, nhưng anh lại nhanh hơn một bước, tay hơi dùng sức đã không để cho cô trốn thoát, khiến cho cô chỉ còn cách đối mặt với ánh mắt anh: “Không cần gặp lại, hả?”

Anh nhẹ nhàng cười, cười đến mức khiến cả người cô lạnh toát, không cách nào nói nên lời, chỉ có thể cười nịnh nọt. Cô biết cô đã cả gan dám dẫm vào đuôi cọp rầm, con cọp nhất định sẽ không tha cho cô. Không ngờ, sau khi con cọp ấy cười âm trầm lại trở về giọng nói bình thường, nhìn cô hỏi: “Khi đó, thật sự không có lòng tin đối với anh thế à?” Khoảnh khắc

Ấy, Tân Hoành đột nhiên nhận ra rằng, Dịch Tân là người có khả năng công kích toàn năng. Anh đối xử cứng rắn với cô thì khiến cô không chịu nổi mà phải khuất phục, còn mềm mỏng thì cô lại không đành lòng...

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 308: Trù Yêu Ta, Người Chẳng Hề Làm Gi Cả

Edit: TranGemy

Cô khẽ thở dài, đành chấp nhận vậy. Vuốt ve gương mặt anh, cô nói vẻ oán trách: “Anh thật là, chỉ biết tính toán em, đến giờ vẫn không tự tính xem chính mình đã làm gì à?” Anh nhướng mày, hờ khẽ: “Anh làm gì?” Dáng vẻ anh rất chính trực, không biết, không hiểu, làm như anh chưa từng làm gì thật vậy. Cô há miệng, đang tính tiện thể nhắc lại mấy tội trạng của anh, nhưng lời nói đến khoe miệng rầm lại nuốt xuống. Cô lắc đầu bỏ qua, cô quá hiểu tính cách anh rầm: “Không có, trừ yêu em ra, anh chưa từng làm gì, đúng không?”

Nghe thế, mắt anh ánh lên tia sáng khó nắm bắt. Cô cười khẽ: “Mặc dù anh rất bá đạo, cũng chẳng bao giờ phân biệt rõ phải trái, cách anh yêu em khiến anh hận anh chết đi được...”

“Anh yêu em đến mức em hận anh chết được?” Anh nhắc lại lời cô. Cô nhìn anh, nghiêm đần cười: “Anh không cần giả vờ anh không biết đâu.” Anh cong môi lên: “Ừm, anh thật sự không biết đấy, em nói như thế...” Ừm, cách miêu tả tình cảm hai ta của em rất sáng tạo đột phá.” Anh nói rầm dừng lại một chút mới thong thả tiếp tục: “Nhưng mà, rất thành thật.” Cô nhìn anh: “Không thành thật chút nào cả.” Đôi mắt sâu hút của anh nhìn cô. Cô cười tự giễu: “Anh cho rằng nếu em thật sự hận anh thì chúng ta còn có thể như ngày hôm nay ư?”

Anh gật đần, trầm ngâm: “Vậy em bắt đần không hận anh nữa từ khi nào?” Cô lắc đần: “Em cũng không biết, em vẫn thường nghĩ lại, em cảm thấy mỗi quan hệ của chúng ta có thể không đi vào ngõ cụt đúng là kỳ tích.

Mà trong kỳ tích này, có thể người cống hiến nhất chính là em... U', bởi vì thiếu sót nhân cách."

"Thiếu sót nhân cách?" Anh hơi lén giọng, mang theo sự bất mãn rõ ràng pha lẫn chút nguy hiểm: "Em cho rằng em có thể tiếp nhận anh là bởi vì nhân cách em bị thiếu sót?" Cô thành thật gật đầu: "Bởi vì con người em tương đối nhát gan, sợ phiền phức, sợ nhất là xung đột trực tiếp với người khác, có lẽ bởi trời sinh đã yếu ớt, Tự anh em không dám đối đầu với người khác, cho nên tính cách em khá biếng nhẩn nhịn."

Cô nghĩ một lát rã bỗng sung thêm: "Dĩ nhiên, không phải là kiểu chịu đựng chờ chết kia. Bình thường em cũng tự tính toán trong lòng, âm thầm không để cho ai biết, tự lên kế hoạch cho mình thật chi tiết cẩn thận, nghĩ tới việc em phải làm cái gì. Đối phó với Tân Hạo thế nào, đối với anh thế nào, kiểu thế."

Cô nói đến đây thì mặt lộ vẻ thất vọng: "Nhưng mà đáng tiếc là anh quá lợi hại. Trong lúc em còn âm thầm tính toán thì anh đã từng bước, từng bước bức bách em chặt chẽ. Sau đó, em chẳng còn còng tinh thần tinh táo để mà suy nghĩ, đến cả lý trí cũng chẳng còn, nếu còn dư lại chút nào cũng bị anh khống chế hết. Anh... dường như luôn kiểm soát cả người em."

Khi cô nói đến câu "Anh dường như luôn kiểm soát cả người em" thì đáy mắt thâm sâu của anh như có gì đó xẹt qua: "Em thật sự cho là vậy?" Anh hỏi, trong giọng nói hàm chứa một chút cảm xúc khiến cô nhất thời không thể phân biệt được.

Cô gật đầu: "Vâng, thật ra em luôn cho rằng, cuộc hôn nhân của chúng ta có tần tại một sự may mắn rất lớn. Hai người là em và anh đã sai lầm quá nhiều, cho dù là ai là sai lầm của ai thì đáng lẽ chúng ta đã không thể đi đến được ngày hôm nay."

"Giống như mới ở khách sạn, Cố Viễn Chi nói với em, sự nhẫn nhịn của em chính là sai lầm lớn nhất của em, dễ dàng bị người khác nắm được điểm yếu công kích, cho nên Hạ Noãn Tâm mới có thể bắt nạt em suốt 20 năm, em không có một con đường nào để phản kháng. Ông ấy nói dễ dàng tha thứ cũng phải có sự xứng đáng và không xứng đáng. Người xứng đáng

sẽ hiểu em thì dù không nói cũng hiểu được em uất ức thế nào, sau đó sẽ càng thương em.”

Nói r ồi cô sâu xa nhìn vào mắt anh: “Khi ông ấy nói với em lời này, em lập tức nghĩ đến anh. Có đi ều bản thân anh cũng tồn tại một sự mâu thuẫn cực lớn, một đằng cũng thật sự hiểu để thương em, nhưng một đằng lại vẫn một mực bắt nạt em.”

Đôi mắt đen của anh nhìn cô sâu xa, không nói gì.

Cô cười: “Có đi ều khi đó em lại nghĩ, nếu ngay từ đ ầu em đã phân biệt được thế nào là đáng và không đáng, có thể hiểu được làm thế nào để bảo vệ chính mình thì em nhất định sẽ không nghĩ rằng anh là một người xứng đáng. Như thế thì em sẽ bỏ lỡ mất anh, vậy tất cả những thứ sau này giữa chúng ta cũng sẽ không thể phát sinh được.”

Anh lắng lắng nghe cô nói, ánh mắt sâu thẳm thâm trầm, nhìn không ra có cảm xúc gì.

Cô nhìn sâu vào mắt anh, thật lòng nói: “Dịch Tân, chúng ta có thể có thể đi tới ngày hôm nay, đúng là thật nguy hiểm.”

“Có được không dễ dàng, cho nên chúng ta càng hiểu được phải quý trọng.” Cô nằm lên chân anh, chậm rãi nghiên người ôm lấy anh, thấp giọng nói: truyện đợt Quyền tại đe lê Quý Đôn “Cho dù chúng ta đã từng trải qua những gì, em hận anh đến thế nào, anh bất đắc dĩ đến thế nào, những cái này đều đã qua r ồi, mà còn là quá khứ hết sức gian nan. Em thật sự không phải tính toán, anh cũng đừng nêu cho là thật, chúng ta cùng nhau quý trọng là tốt r ồi, có được không?”

Anh giơ tay ôm lấy cô, giọng nói dịu dàng và chân thành: “Được, quý trọng lẫn nhau.”

Cô tựa vào lòng anh, cười nói: “Vậy bây giờ, em sẽ luôn tin anh. Anh nói bà ta là kẻ lừa đảo, em sẽ tin.”

“Được.”

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, giọng nói dịu dàng tình cảm, chỉ có điều trên góc mặt mà cô không nhìn thấy, những gì hiện lên điều là sự tàn ác.

**

Sau khi Hạ Noãn Tâm đưa Tân Giác đi, hai người không dám dừng lại ở khách sạn nữa, gọi xe rầm còn chưa nói điểm đến đã thúc giục lái xe mau rời khỏi đó. Tân Giác hiếm khi thấy Hạ Noãn Tâm hốt hoảng, lúc này không nhịn được tỏ ra bất bình, không cam lòng mắng: “Lão già đó là cái quái gì mà khiến mẹ sợ ông ta như vậy?”

Hạ Noãn Tâm liếc cô ta một cái: “Lão già đó là Cố Viễn Chi.”

Tân Giác nghe xong thì trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lập tức hiện lên vẻ kinh sợ, đến miệng cũng không thể khép lại. Hạ Noãn Tâm thấy phản ứng của cô ta thì lắc đầu, than khẽ.

Đến khi Tân Giác phản ứng lại được thì lập tức hỏi: “Mẹ xác định không nhận nhầm người chứ? Sao Cố Viễn Cho có thể luôn mầm giúp đỡ cái đứa số mệnh ti tiện như Tân Hoành chứ?”

“Mẹ không nhận nhầm, từ hồi năm trước, ở thành phố H, mẹ và Tân Hạo đã gặp Cố Viễn Chi một lần. Cố Viễn Chi là kiểu người con chỉ cần gặp qua một lần thì cả đời này sẽ không thể không nhận ra, cho dù thời gian có qua bao nhiêu lâu đi chăng nữa.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 309: Tôi Là Dịch Tân, Chồng Của Tân Hoành

Edit: TranGemy

“Con ranh hèn hạ đó... Nó không thể có quan hệ gì với Cố Viễn Chi được, nếu có quan hệ thì sao cô ta có thể có kết cục như ngày hôm nay được?” Hạ Noãn Tâm trầm ngâm: “Nên chỉ là đúng dịp, mà con lại đúng lúc gây gổ với ông ta.”

Tân Giác gật đầu, suy nghĩ một lát lại hỏi Hạ Noãn Tâm: “Mẹ, Tân Hoành thật sự là con hoang bên ngoài sao?”

Hạ Noãn Tâm nhìn cô ta gật đầu: “Bây giờ không phải là mẹ hâm hại cô ta. Báo cáo DNA kia là mẹ phát hiện trong phòng làm việc của Tân Hạo, ngàn vạn lần là chính xác, không sai được.”

Nói xong lại nghiêm răng hung ác: “Thế mà Tân Hạo lại giấu mẹ hai mươi mấy năm! Hóa ra, Tân Hoành hoàn toàn không phải con của ông ta và Du Tiêu Nghi, nếu biết sớm thì mẹ còn có thể dễ dàng tha thứ cho con ranh hèn hạ đó hai mươi mấy năm sao? Cho dù bây giờ nghĩ lại mẹ vẫn còn hối hận năm đó không giết chết cô ta!”

“Tuy cô ta không phải con gái ruột của Du Tiêu Nghi, nhưng cái kiểu kiêu ngạo hoàn toàn không coi ai ra gì của cô ta thì giống hệt Du Tiêu Nghi ma quỷ kia! Cùng kiểu làm người khác chán ghét!” Hạ Noãn Tâm nói xong, cả khuôn mặt hiện lên vẻ độc ác: “Còn nữa, nếu không có cô ta, cậu con cũng không chết vô ích!”

“Con ranh hèn hạ đó, một đứa tí tiện sống chẳng phải để đàn ông đùa bỡn sao, bị người nào chơi mà chẳng là chơi? Hết lần này đến lần khác

làm bộ mặt thanh cao quý phái, cậu con..." Hạ Noãn Tâm nói xong thì bi
phẫn dừng lại, bỗng nhiên đổi chủ đề, hỏi Tân Giác: "Đúng r āi, bây giờ
con và Thẩm Ngôn thế nào r āi?"

Tân Giác nghe Hạ Noãn Tâm nói đến Hạ Tiểu Đông thì cũng chẳng tức
giận như Hạ Noãn Tâm. Hạ Tiểu Đông bỉ ổi hạ lưu, đê tiện, trong lòng cô ta
cũng chẳng có tình cảm sâu đậm gì với người cậu này. Trước đây, Tân Giác
cảm thấy giá trị lợi dụng duy nhất của Hạ Tiểu Đông là để đi quấy nhiễu
Tân Hoành mà thôi. Ông ta chết đi r āi, thật ra trong thâm tâm Tân Giác
cũng không hiểu được sự đau khổ của Hạ Noãn Tâm.

Có đi āi nhắc đến Thẩm Ngôn, Tân Giác lại không kiềm chế được sắc
mặt âm trầm, trong nháy mắt lại cảm thấy hận Tân Hoành đến nghiến răng
nghiến lợi.

Hạ Noãn Tâm thấy phản ứng của cô ta thì hỏi: *『TranG em』*
“Thẩm Ngôn vẫn không quên được con ranh hèn hạ kia?”

Tân Giác không vui nhìn Hạ Noãn Tâm, trong lòng trách cứ sao cứ phải
nói thẳng ra, cho dù là sự thật, nhưng nói ra cũng khiến cô ta đen mặt, dù
sao Thẩm Ngôn bỏ cô ta mà say mê Tân Hoành cũng là một sự sỉ nhục đối
với cô ta.

Tân Giác lạnh nhạt nói: “Từ lần trước, anh ấy chính mắt nhìn thấy Tân
Hoành đã là người phụ nữ của Tân Hoành thì cũng chưa từng nhắc đến Tân
Hoành, chắc là đã chết tâm đối với con ranh chết tiệt đó r āi, nhưng mà lại
có một đứa không biết sống chết khác.”

Hạ Noãn Tâm nghe thế thì biến sắc: “Ai?”

Sắc mặt Tân Giác ngoan độc, cắn răng nghiến lợi: “Người phụ nữ đó
tốt nhất là c àu nguyện đừng để con phát hiện ra, nếu không xem con có
giết chết cô ta không!”

Tân Giác nói xong, mặt mày lại không nhịn được bi thương nhìn về
phía Hạ Noãn Tâm: “Mẹ, mẹ nói xem, con có cái gì không bằng Tân
Hoành? Chỉ nói về việc yêu anh ấy, bây giờ Tân Hoành xa cách anh ấy

như vậy, con đối xử với anh ấy như thể đào cả tim gan ra, chỉ sợ yêu anh ấy không đủ, nhưng anh ấy thì ngược lại đi tìm người phụ nữ khác, con có chỗ nào có lỗi với anh ấy, để cho anh ấy coi như không có con như vậy?”

Hạ Noãn Tâm lạnh lùng mắng: “Thẩm Ngôn đúng là không biết tốt xấu!” Nói rồi lại dùng giọng hòa hoãn an Tân Giác: “Con cũng đừng gấp. sau này trở về, mẹ bảo ba con đi tìm nó, giúp con nhắc nhở một chút.”

Tân Giác hờ hững.

Hạ Noãn Tâm nói: “Con yên tâm, Thẩm Ngôn nhất định vẫn phải nể mặt Tân Hạo. Con và Thẩm Ngôn còn có thời gian, rất nhiều thời gian. Bây giờ chúng ta giúp Tân Hoành nhận tổ quy tông trước, con ranh hèn hạ như nó, mẹ muốn để cho nó tới từ đâu thì cút về chỗ đó!”

“Xem ra Trương Tiểu Thúy cũng là một kẻ đê tiện, thấy tiền là sáng mắt lên, tham lam dối trá, mẹ cũng không tin, người đàn ông như Dịch Tân gặp phải một bà mẹ vợ như vậy còn có thể thích Tân Hoành được nữa không? Nếu là mẹ, từ nay về sau chỉ sợ nhìn thấy là ghê tởm.”

Trong lòng Hạ Noãn Tâm cảm thấy khinh miệt và coi thường. Có điều Cố Viễn Chi nói cũng đúng, Hạ Noãn Tâm cùng lầm cũng chỉ là hạng tôm tép, hơn nữa có tính kế người khác cũng vĩnh viễn không tưởng tượng được, đối với bà mẹ vợ tham lam dối trá này, Dịch Tân lại cực kỳ tích cực, còn tích cực hơn cả Tân Hoành.

Tân Hoành chỉ có trốn tránh và tắt máy, chính xác là không muốn nhận thêm bất cứ tin tức gì nữa, chỉ cần trốn ở Dịch gia, cô không tin cái bà “mẹ ruột” kia có thông qua đại hơn nữa lại có thể giáng từ trên trời xuống, bà ta có thể đi vào nhà học Dịch chắc? Trốn ở nhà là an toàn nhất, Tân Hoành càng nghĩ càng thấy an tâm.

Bên kia, Trương Tiểu Thúy cũng rất sốt sắng, bởi vì không liên lạc được với Tân Hoành. Tân Hoành rõ ràng đã nói để hôm nào lại nói, còn nói là tắt máy vì điện thoại không còn pin. Không ngờ bây giờ lại thực sự cố tình tránh bà ta!

Trương Tiểu Thúy liên tục gọi điện thoại tới, đài nhận được một câu “Số điện thoại bạn gọi hiện đang tắt máy.” Năm lần bảy lượt như thế, sự kiên nhẫn của bà ta đã mất sạch, trong lòng vừa vội vừa tức, không nhịn được mà hung hăng nhìn Lạc Tiểu Xuyên ngã trên sofa với dáng vẻ người ngoài cuộc: “Số điện thoại nhà nó là bao nhiêu?”

Lúc ấy, Lạc Tiểu Xuyên đang vừa xem tivi vừa ăn đồ ăn vặt, nghe thế thì quay sang nhìn bà ta như nhìn quái vật: “Mẹ tin con đi, mẹ không dám đánh đến nhà cô ấy đâu, chặng cô ấy mà biết sẽ không tha cho mẹ đâu.”

“Mẹ là mẹ nó, mẹ không tin nó dám đại nghĩa diệt thân!”

Lạc Tiểu Xuyên hờ lạnh: “Đại nghĩa diệt thân? Mẹ còn có thể, sao không để cho người khác diệt? Hơn nữa, mẹ sao? Hơn hai mươi năm nay có thấy mẹ nói con còn có một em gái đâu, cô ấy thật sự là con gái mẹ à?”

“Con!” Trương Tiểu Thúy giận dữ mắng mỏ: “Mày ăn cây táo rào cây sung đấy à, hai mươi mấy năm qua, ai cho mày ăn uống, ai cho mày đến trường học? Giờ mày còn ở đây nói đỡ cho người ngoài à!”

Lạc Tiểu Xuyên cười: **truyện độc Quyền tại đê Quý Đôn** “A, không phải là con gái ruột của mẹ, em gái ruột của con sao? Sao lại thành người ngoài rã?”

“Con ranh chêt tiệt này!” Trương Tiểu Thúy giận điên người, đang muốn đi đến đánh Lạc Tiểu Xuyên thì chuông điện thoại vang lên. Bà ta đột nhiên dừng lại, sau đó vui vẻ trong lòng cầm điện thoại lên: “Trương Tiểu Thúy? Tôi là Dịch Tân, chặng của Tân Hoành.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 310: Bà Xã, Anh Làm Có Tốt Không?

Edit: TranGemy

Trương Tiểu Thúy lo lắng thấp thỏm đi tới nơi hẹn thì thấy Dịch Tâm đã đợi ở đó. Đây là một phòng bao trong một quán trà cao cấp có tính bảo mật tương đối cao.

Trương Tiểu Thúy thầm thở phào nhẹ nhõm, trước đó nghe Lạc Tiểu Xuyên nói Cố Viễn Chi rất lợi hại, bà ta nghĩ lại mà còn thấy sợ, nên không mong rằng lại có một người khó đối phó nào đó xuất hiện làm hỏng chuyện. Hai người nói chuyện là tốt nhất.

Bà ta cười với Dịch Tân. Dịch Tân cong môi ra hiệu cho bà ta ngồi xuống.

Trương Tiểu Thúy vừa ngồi xuống đã muốn nói ra những thứ đã chuẩn bị sẵn lúc đi đường, về việc mang thai Tân Hoành thế nào, không nuôi nôi cô ra sao, trên người Tân Hoành có điểm đặc biệt gì, rã bà ta hy vọng có thể nhận lại đứa con gái ngoan này như thế nào...

Thậm chí còn muốn nói, Tân Hoành đã sớm không còn mẹ, bây giờ lại phát hiện mẹ ruột còn sống, dù sao cũng là chuyện tốt. Đã suy nghĩ sẵn trong đầu như vậy nhưng Dịch Tân lại lên tiếng trước bà ta: “Hãy Noãn Tâm cho bà bao nhiêu tiền? Bà nói đi, tôi cho bà gấp đôi.”

Không có lời nói dư thừa, đi thẳng vào vấn đề Trương Tiểu Thúy không hiểu rõ tính tình Dịch Tân nên hoàn toàn sững sờ.

Tiền bạc, nói đi, tôi cho gấp đôi...

Trong đài Trương Tiểu Thúy nhanh chóng đảo qua mấy từ mấu chốt này, trong lòng thoáng đồng nhưng lý trí vẫn còn nên phản ứng lại kịp, lập tức lắc đài: “Không phải, cậu hiểu lầm...”

Bà ta còn chưa nói xong, Dịch Tân đã không kiên nhẫn ngắt lời: “Tôi không có nhu cầu thời gian, bà nói đi, tôi trả thù lao. Làm một giao dịch đi, bà đi nói với Tân Hoành rằng bà đang gạt cô ấy.”

Trương Tiểu Thúy lắc đài, luôn miệng kiên định: *Lê Quý Đô* “Không có, tôi không lừa gạt cô ấy, cậu không thể như vậy...”

“Gặp mười!”

Trương Tiểu Thúy đột ngột dừng lại.

Dịch Tân cười khẽ: “Bà cũng hiểu, giả thì không thể thành thật được, đố của bà lấy ở đâu ra, tin tôi đi, tôi còn rõ hơn bà đấy. Bà cũng chỉ có thể lừa gạt được Tân Hoành thôi, nhưng bà cho rằng, cô ấy sẽ nghe lời bà, hay là nghe lời tôi?”

“Mục đích của bà là tiền, có điều bà nên nhớ lấy, chọc giận tôi thì một đồng tiền bà cũng không lấy được. Nếu tôi là bà thì tôi sẽ cầm tiền rã nhanh chóng biến mất, để tránh đêm dài lầm mông.”

Trương Tiểu Thúy nghe thế thì trong lòng thoáng do dự, rã cẩn thận giơ một ngón tay lên với Dịch Tân.

Dịch Tân cười hài lòng: “10 vạn?”

Trương Tiểu Thúy thấp thỏm gật đài. Thật ra Hạ Noãn Tâm cho bà ta có 1 vạn, nhưng Hạ Noãn Tâm từng nói với bà ta: “Chồng Tân Hoành là Dịch Tân, người đàn ông đó rất giàu có, chỉ cần bà dụ dỗ được cậu ta vui vẻ thì cũng đủ sống sung túc mười đời.”

Một câu nói ấy còn có giá trị hơn nhiều 1 vạn của Hạ Noãn Tâm. Sau đó, bà ta đã xuất hiện trước mặt Tân Hoành.

Hạ Noãn Tâm biết được đặc điểm trên người Tân Hoành, dĩ nhiên bà ta cũng không biết cô thật ra là... Không hẳn, bà ta cũng chỉ nói bừa, trẻ con vừa sinh ra cần phải đưa ra ngoài, cho nên cũng không nhìn kỹ. Mọi thứ đã chuẩn bị xong, thật ra Tân Hoành là chỉ là thứ yếu, quan trọng là người đàn ông này.

Cho nên, khi Dịch Tân gọi điện cho bà ta, bà ta lập tức đến đây, muốn nói ra toàn bộ những thứ bà ta đã chuẩn bị để đối phó với anh. Bà ta thậm chí còn nghĩ, Tân Hoành không thích bà ta cũng chẳng sao, chỉ cần Dịch Tân xuất phát từ tâm lý muốn lấy lòng Tân Hoành mà nịnh bợ bà ta là được rồi.

Nào ngờ, người đàn ông này... So với anh thì không biết Tân Hoành thiện lương đến mức nào. Trong lòng Trương Tiểu Thúy hiểu rõ, về sau... không có khả năng, không bằng trước mắt cứ cầm tìền rã biến đi.

Dịch Tân cười hài lòng, xem ra tâm tình rất tốt, trong lòng Trương Tiểu Thúy kín đáo mong đợi. Nhưng không ngờ Dịch Tân cười rã đôi mắt lại nhìn về phía sau lưng bà ta, đôi môi mỏng khẽ mở: “Bây giờ đã hài lòng chưa?”

Bỗng dưng trong lòng Trương Tiểu Thúy có dự cảm không tốt, bà ta lập tức quay đầu lại thì thấy phía sau tấm bình phong trang trí, có một người đang chậm rãi đi ra.

Tân Hoành.

Cô bình thản nhìn bà ta rã nhanh chóng đi đến bên cạnh Dịch Tân. Trương Tiểu Thúy bỗng nhiên thấy mình hối hận chảy ròng ròng. Đi lừa gạt lại bị bắt tại trận, Trương Tiểu Thúy cứng lưỡi há hốc mồm.

Tân Hoành đứng trước mặt Dịch Tân, nói nhỏ: “Chúng ta về đi.”

Dịch Tân cười nhìn cô: “Vừa muốn hài lòng, vừa muốn sự thật, bà xã, anh làm có tốt không?”

Anh cười như trẻ con đang lấy lòng, Tân Hoành vốn dĩ đã bỏ được tảng đá lớn trong lòng xuống, bây giờ không nhịn được cười thành tiếng: “Tốt.”

Anh nhìn cô bằng đôi mắt đen yêu nghiệt. Trong lòng cô cảm động, trên mặt lại nóng ran, thúc giục anh: T Janet Mỹ “Vậy chúng ta về đi.”

Dịch Tân chậm rãi đứng dậy, ôm đi rồi đi.

Trương Tiểu Thúy khó xử gọi anh lại: “Dịch tiên sinh...”

Dịch Tân quay đầu, bình thản nhìn bà ta.

Trương Tiểu Thúy lắp bắp: “Cậu vừa nói...”

Tân Hoành không vui nhìn Dịch Tân: “Anh cũng đã nói với em là muốn làm em vừa ý. Nếu anh mà thật sự cho bà ta tiễn là em thấy bất mãn đấy.”

Dịch Tân nhìn cô cười rã quay lại nhìn Trương Tiểu Thúy với vẻ bất đắc dĩ: “Thấy chưa?”

Trương Tiểu Thúy sốt ruột, nghĩ thầm 10 lần 10 vạn là 100 vạn, mắt thấy số tiễn lớn như vậy sắp tới tay lại bay mất, nửa đời sau của bà ta nhất định sẽ luôn nhớ và hối hận về thời khắc này. Lúc này bà ta hoảng hốt mà thốt lên: “Sao cậu có thể nói lời mà không giữ lời như vậy chứ?”

Dịch Tân nghe thế thì cười rất hung dữ: “Không có giấy trắng mực đen, nói chuyện không giữ lời cũng không phạm pháp. Nhưng đi lừa đảo là phạm pháp.”

Trương Tiểu Thúy cứng đờ, không cam lòng nhìn Dịch Tân.

Dịch Tân lắc đầu cười: “Nhớ cho kỹ, hôm nay là do tâm tình tôi tốt nên không so đo với bà. Đừng để rơi vào tay tôi lần nữa, nếu không tôi sẽ khiến bà chôn cùng với Hạ Noãn Tâm.”

Cả người Trương Tiểu Thúy chấn động.

Lúc này Dịch Tân mới ôm Tân Hoành rời khỏi.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 311: Giữa Chúng Ta Có Giấy Trắng Mực Đen

Edit: TranGemy

Thấy hai người rời đi, Trương Tiểu Thúy lập tức run rẩy móc điện thoại trong túi áo ra: “Tiểu Xuyên, rốt cuộc Dịch Tân kia là ai?” Trương Tiểu Thúy vội vàng hỏi.

Lúc đó có vẻ Lạc Tiểu Xuyên đang bận rộn, thuận miện đáp: “Người mẹ và Hạ Noãn Tâm không thể chọc vào.”

Trong lòng Trương Tiểu Thúy giật mình, lại hỏi tiếp: “Lời anh ta nói có chắc chắn không?”

Lạc Tiểu Xuyên suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Lời tốt đẹp thì không rõ lắm, còn lời không tốt thì một chữ cũng không phải giả.”

Trương Tiểu Thúy mím nhũn chân, vội vàng ngắt điện thoại rồi liên lạc cho Hạ Noãn Tâm, giọng điệu Hạ Noãn Tâm trước nay vẫn phách lối như vậy: “Chuyện gì?”

“Dịch Tân biết rõ.”

“Cậu ta biết cái gì?”

Trương Tiểu Thúy quyết tâm nói rõ chi tiết: “Biết tôi không phải mẹ của Tân Hoành, cậu ta lừa tôi vào bẫy, tôi tự mình thừa nhận rõ.”

Trong điện thoại lập tức im phắc, sau đó là một tiếng nói âm trầm, nghiến răng nghiến lợi nói: “Không phải? Sao bà lại không phải?”

Trương Tiểu Thúy bị giọng nói này dọa cho sợ run lên: TRƯƠNG HỆN ĐỘC QUỐC
VĨ TẠI ĐỊE QUỐC ĐÔN “Tôi vốn dĩ không phải, tôi đang sống yên ổn thì bà
bỗng nhiên cầm tờ báo cáo ấy tới tìm tôi, còn nói với tôi chặng của “con
gái” tôi rất giàu có, tôi nghĩ đã có bà cầm tờ giám định đến tận nơi tìm như
thế có nghĩa là bà đã chuẩn bị hết chứng cứ giúp tôi rã, tôi mà không nhận
thì cũng vô ích cho nên mới theo bà đến thành phố B.”

Hạ Noãn Tâm ở đâu bên kia nghe xong thì hung hăng hít một hơi, miễn
cưỡng kiềm chế cảm xúc: “Vậy bà cứ tiếp tục giả vờ cho tôi, giả bộ đến
chết thì thôi!”

“Không giả vờ nữa... Xem ra Dịch Tân rất chắc chắn tôi đang nói
dối, tôi hoảng hốt lại chính mầm thừa nhận ngay trước mặt Tân Hoành
rã.”

Bà ta vừa nói xong, Hạ Noãn Tâm đã tức giận lập tức mắng mỏ: “Được
việc thì ít, hỏng việc thì nhiê!”

Trương Tiểu Thúy muốn hỏi thêm nhưng Hạ Noãn Tâm đã quát: “Đừng
có hành động thiếu suy nghĩ gì nữa, chờ tin tức của tôi, tôi sẽ nói cho bà
biết phải làm thế nào!”

Nói rã đã muộn gác điện thoại.

Trương Tiểu Thúy hoảng hốt gọi bà ta lại: “Đợi một chút.”

Hạ Noãn Tâm phẫn nộ cực kỳ căng thẳng: “Nói!”

“Dịch Tân... Biết là bà, cậu ta còn nói, nếu tôi còn để rơi vào tay cậu ta
thì cậu ta sẽ cho tôi chôn cùng bà.”

“Nhát gan gì chứ! Cậu ta tùy tiện nói một câu uy hiếp mà bà cũng tin à?
Cũng không dám nhúc nhích nữa à? Tôi nói cho bà biết, chuyện đã đến
nước này, tiến một bước thì bà có được vinh hoa phú quý, lùi một bước cả
bà và tôi đều thất bại trong gang tấc! Tự bà nghĩ cho kỹ có muốn nghe theo
tôi hay không, dù sao người thiếu tiền sống không nổi cũng chẳng phải
tôi!”

Hạ Noãn Tâm nói rầm hung hăng cúp điện thoại. Trương Tiểu Thúy cầm điện thoại đang vang lên những tiếng tút tút mà ngây người.

***

Giải quyết xong chuyện bà “mẹ ruột” này, Tân Hoành cảm thấy cả người tốt hơn nhiều, Dịch Tân thấy cô như thế thì tâm tình cũng tốt hơn theo. Câu anh nói với Trương Tiểu Thúy về việc hôm nay tâm tình anh tốt cũng không phải nói điêu.

Hai người về nhà, Tân Hoành đột nhiên hỏi anh: “Không có giấy trắng mực đen, nói lời không giữ lời thì không phạm pháp?”

Dịch Tân gật đầu: ✽ Ⓣ e m¥ ✽ “Chẳng thế thì sao, em cho rằng hợp đồng dùng để làm gì?”

Tân Hoành hơi nheo mắt lại: “Cho nên, có nghĩa là lời anh nói với em cũng có thể thay đổi?”

Dịch Tân ngân ra. Cô nghĩ đi đâu thế này. Dịch Tân ngay lập tức nhìn cô cười: “Cái này không được.”

“Sao lại không được? Không phải không có giấy trắng mực đen thì không phạm pháp sao?”

Dịch Tân gật đầu: “Ừm, đúng, không có giấy trắng mực đen thì không phạm pháo. Nhưng mà ngay từ đầu, giữa chúng ta đã có giấy trắng mực đen rầm.”

Tân Hoành nhìn anh với vẻ nguy hiểm. Anh thấy cô đêphòng thế thì không nhịn được bật cười, nhẹ nhàng quẹt qua chóp mũi cô: “Giấy chứng nhận kết hôn ý. Giấy trắng mực đen đã viết Tân Hoành là vợ Dịch Tân, anh sẽ phụ trách đối với em cả đời.”

Cô nghe thế mới gật đầu. Anh cười hôn lên mặt cô, giọng trầm ấm dỗ: “Lần này vừa ý rầm chứ?”

Tân Hoành để cho anh hôn, chờ anh hài lòng rã cô mới nhìn anh, cười lấp ló: “Cho nên, anh có thể thuận tiện đáp ứng thêm một chuyện không?”

Dịch Tân: “...Cho nên, đây mới là mục đích của em à?”

Cô nịnh nọt lắc lắc cánh tay anh.

Anh hù khẽ: “Nói đi.”

Cô vội hỏi: “Chính là lần trước em đưa ông ngoại ra sân bay ấy, sau đó gọi điện không phải em đã nhắc đến với anh sao, có chuyện có liên quan đến anh. Sau đó lại chưa kịp nói thì lại có kẻ lừa đảo rời từ trên trời xuống, sau đó em quên mất chuyện này, bây giờ nhớ ra, cảm thấy rất có lỗi với ông ngoại. Cho nên, chắc anh sẽ không để em cảm thấy có lỗi với ông hơn chứ?”

Anh sâu xa nhường mày nhìn cô: “Đáp ứng cái gì cho anh rã hả?”

Cô cười lúng túng: “Nghê Tranh, anh không cần để ý đến cô ấy nữa, có được không?”

Anh nghe xong lại cười: “Đây là yêu cầu của em, hay là yêu cầu của ông ngoại?”

Cô thành thực trả lời: “Ý của ông ngoại là anh đừng làm hại Nghê Tranh nữa, đúng là em cũng cảm thấy như thế có phần hơi ác quá. Dù sao, không làm hại cũng không phải là muốn tốt cho cô ta, em cũng không thể muốn tốt cho cô ta được. Nếu ông ngoại không muốn làm hại cô ấy, em lại không muốn đối tốt, vậy anh đừng quan tâm đến cô ấy là được rã?”

Anh nghe cô nói thì khẽ cười thành tiếng: “Ông ngoại không muốn làm hại, em không muốn đối tốt, cho nên anh đừng quan tâm?”

Tân Hoành cười nịnh nọt với anh, gật đầu.

Anh mỉm cười nhìn cô, cực kỳ sảng khoái đ^èng ý: “Được, vậy không
để ý nữa.”

Anh đ^èng ý quá dẽ dàng lại khiến cô không kịp tiếp nhận, ngăn ra lại
không nhịn được hỏi anh để xác nhận lại: “Thật à?”

Anh gật đ^èu: “Thật. Anh nói r^õ, giữa chúng ta có giấy trắng mực đen,
anh sẽ có trách nhiệm.”

Cô không nhịn được nheo mắt. Không giống anh gì cả, không giống
Dịch Tân. Không cò kè mặc cả với cô, không nhân cơ hội áp bức cô, lương
thiện như vậy, dẽ nói chuyện như vậy, nhất định là có gì đó không bình
thường!

Tân Hoành nghĩ lại, cẩn thận đánh giá anh. Sắc mặt anh rất tự nhiên, chỉ
khẽ mỉm cười nhìn cô. Cô nhớ lại, bỗng nhiên nhanh trí nhận ra: “Anh cố ý
để em bán cho ông ngoại một cái nhân tình!”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 312

Edit: TranGemy

Cô trợn tròn mắt nhìn anh, kinh ngạc rã từ từ cũng bừng tỉnh ngộ. Cô đã nói rã, sao Dịch Tân có thể là một người dễ nói chuyện như vậy được?

Anh nhìn dáng vẻ của cô, mỉm cười gật đầu: “Thông minh.”

“Việc anh muốn làm đã làm rã, dù ông ngoại không nói cũng chỉ cần Nghê Tranh không chọc vào anh nữa, anh cũng sẽ không làm gì cô ta. Có điều ông ngoại đã chủ động mở miệng như vậy thì sao anh có thể nhẫn tâm không thu lấy phẫn nhân tình này được chứ? Nhưng mà thay vì tự anh thu, không bằng để em đến thu. Cho nên, anh từ chối ông. Mà ông nhất định sẽ đến tìm em, em lại... Ừm, nhát gan sợ phiền phức, nhất định sẽ đồng ý với ông. Bởi vậy, thứ ông thiếu nợ là nhân tình của em.” Mắt anh đầy ý cười, gian trá như một con hổ.

Cô hung hăng trừng mắt: “Sao không nói sớm với em?”

Anh kéo vai cô tới gần: “Bây giờ biết cũng không muộn, trọng điểm là cái gì anh cũng nghe theo em.”

Cô nhìn anh: “Anh biết rõ là em nói cái gì!”

Anh cười, làm bộ lương thiện, còn bày ra vẻ mặt vô tội: “Oh, chuyện kia à. Cái này không phải anh làm, tất cả đều là Dịch Phong Nghiêu làm, sao anh phải chủ động kéo mình vào chứ? Còn nói với em? Thế khác nào biến mình thành kẻ đồng lõa à?”

Biến mình thành kẻ đ`ông lõa... Tân Hoành nhìn anh đang bày ra vẻ mặt đúng tình hợp lý, không nhịn được mà co giật khóe miệng. Đúng là người không biết xấu hổ là vô địch.

Cô giật giật khóe miệng, cười mà như không, nhìn anh: *Lê Quý Đôn
*“Anh không phải đ`ông lõa, anh là chủ mưu.”

Anh nhún vai cười.

Cô nhìn anh, lại suy nghĩ một chút, không nhịn được nói: “Dịch Tân, anh không cảm thấy đối xử với cô ta như vậy có ph`ân hơi độc ác sao?”

Anh nghe thế thì cau mày, biểu cảm có vẻ rõ rắng, không chắc chắn hỏi: “Thật sự hơi độc ác à?”

Cô gật đ`ầu: “Thật.”

“Oh, vậy l`ần sau anh sẽ chú ý một chút.” Dịch Tân tỏ ra rất biết nghe lời.

Tân Hoành: “...”

Cô lắc đ`ầu, muốn lập tức quên ngay vấn đề này đi.

Anh nhìn cô, không nhịn được bật cười thành tiếng: “Tân Hoành.”

Cô nhìn anh.

“Thật ra anh cảm thấy, ngoại trừ em ra thì anh đối xử với những người khác vẫn coi là công bằng.”

“Trừ em...” Vẻ mặt Tân Hoành cứng nhắc nhìn anh: “Anh nhất định phải thành thực thế à?”

Anh nho nhã gật đ`ầu: “Anh chỉ muốn để cho em biết, anh sẽ không vô duyên vô cớ độc ác với ai, càng không vô duyên vô cớ làm hại người vô tội. Cho nên, em không cần cảm thấy thiếu tự tin, càng không cần cảm thấy có lỗi với ai. Thứ nhất, em hoàn toàn không biết chuyện, thứ hai, mặc

dù là anh làm thì nhũng có cái lý của anh, không ai dám đến chất vấn anh, càng không nói đến em. Em chỉ cần nhớ kỹ, phải tin tưởng anh, như vậy là đủ rồi.”

Cô nhìn sâu vào mắt anh, nhìn thấy dưới sự vui vẻ là sự nghiêm túc của anh, cô gật đầu theo bản năng. Suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Vậy em thì sao? Sao không thể đối xử với em công bằng một chút?”

Anh nghe thế thì bật cười, hai tay vòng qua hông cô, cúi đầu nhìn sâu vào mắt cô: *『 Tự anh em 』* “Đối với em, em muốn anh công bằng thế nào?”

Tân Hoành: “...”

Trong nháy mắt đó, Tân Hoành cảm thấy tình huống này chẳng khác nào người khác mạnh mẽ cho bạn một đao, sau đó người kia còn hỏi ngược lại bạn với vẻ mặt vô tội: “Bạn muốn tôi làm sao có thể khống chế không làm thịt bạn? Tôi thích nhìn máu tươi của bạn bắn ra như thế đây.”

Tân Hoành bối rối. Kể từ khi gặp phải Dịch Tân, người đàn ông này đã hoàn toàn làm loạn cuộc đời của cô.

Dịch Tân thấy khuôn mặt cứng ngắc của cô, đáng vẻ á khẩu không nói nên lời thì không khỏi than khẽ: “Cho dù em có hận anh chết đi được thì anh cũng không thể bớt yêu em đi chút nào, đứng trước anh, anh cũng không thể khống chế được chính bản thân mình, còn phải công bằng thế nào nữa?”

Trái tim bỗng nhiên mầm đến bất lực, cô ngẩng đầu nhìn anh, cô nghĩ đến ánh sáng trong mắt cô chắc cũng đang run lên.

Cô thở dài: “Biết nói lời ngon tiếng ngọt từ bao giờ thê?”

Anh cười: “Từ lúc nào sao? Có lẽ là từ khi anh biết em sẽ nghe.”

Trong lòng cô đau nhói, không nhịn được hỏi anh: “Dịch Tân, anh có cảm thấy đối với Tân Hoành, anh đã trả giá quá nhiều không? Nếu như sau

này anh phát hiện, thì ra em cũng không đáng giá đến thế, anh phải làm thế nào?”

Anh thấy trong mắt cô hiện lên vẻ bi ai, không nhịn được cảm thấy căng thẳng trong lòng, than nhẹ, kéo đài cô tựa vào ngực mình: “Tân Hoành, em có biết không, trả giá là vì không thể không chê? Chỉ có thể cho, không thể nhận lại, càng không thể thu hầm.”

Cô ở trong ngực anh gật đài.

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, trong đôi mắt tất cả đài là sự cưng chi âu mà cô không nhìn ra được hết: “Cho nên, em nhất định phải nghiêm túc nhận lấy, nếu không sẽ lãng phí.”

Sẽ lãng phí...

“Cô hơi quýnh quáng hỏi: “Lãng phí vậy phải làm sao?”

“Không thể làm gì, chẳng qua là trong lòng sẽ cảm thấy đáng tiếc thôi. Nhưng cho dù đáng tiếc cũng vẫn trả giá nhiều hơn, bởi vì muốn bù đắp lại tất cả những gì em đã lãng phí.”

Cô ngẩng đài lên từ ngực anh, nghiêm túc nhìn anh: “Nhưng em rất ngốc, không thông minh như anh, nếu như anh trả giá nhưng em không biết, sau đó không nhận ra, cứ thế lãng phí thì phải làm sao?”

Anh hơi ngẩn ra.

Cô lại chủ động ôm lấy cổ anh, nhỏ giọng nói: “Cho nên, nếu sau này em không phát hiện ra, anh nhớ kỹ phải nhắc nhở em. Em không phải cõi ý, chỉ cần anh nhắc nhở thì em sẽ biết. Như vậy, có được không?”

Có gì đó nhẹ nhàng dịu dàng chạm vào trái tim, không nặng không nhẹ như gai ngứa, vốn dĩ không để ý nhưng lại vì hơi thở kia mà khiến anh mê luyến, thậm chí không thể tự kiềm chế được mà ôm chặt lấy cô.

Có cô ở đây, mọi thứ đều trở nên tốt đẹp. Bất luận là vui vẻ hay đau lòng, cho dù anh chọc cho anh trăn trở hay khiến cho anh hài lòng, chỉ cần cô ở đây, mọi thứ đều trở nên tốt đẹp.

Đối mặt với cô hoàn toàn không có công bằng, chỉ có thể như thế gấp ma vây, không thể ngừng cho cô, cho cô hết thảy những thứ anh có thể cho cô.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 313: Tại Em Quyến Rũ Anh

Edit: TranGemy

Anh dịu dàng hứa hẹn với cô: “Được, anh sẽ để cho em biết, em chỉ cần ngoan ngoãn tiếp nhận là được rồi. Tân Hoành, em phải nhớ kỹ, ngoài anh ra, ai cũng không được bắt nạt em.”

Tân Hoành nghe được câu đài của anh, vốn dĩ trong lòng còn thấy ngọt ngào, đến câu sau thì lại quẫn bách... Cô rầu rĩ nói: “Có thể bỏ cái câu trừ anh kia không? Anh cũng không được bắt nạt em.”

Anh cười, có vẻ lười biếng: “Tân Hoành.”

“Được, đúng không?” Cô cẩn thận dò hỏi.

“Nếu anh không thể bắt nạt em thì em nhất định sẽ bắt nạt anh. Em cảm thấy giữa anh và em, người có thể bị bắt nạt kia là anh ư?”

“...” Khóe môi Tân Hoành co rút: “Quá là không phải rồi!”

Anh cười: “Vậy là được rồi.”

Cô vùng vã giãy chết: “Nhưng em đâu phải anh, em sẽ không có chuyện không việc gì lại đi bắt nạt anh.”

“Thật à?” Anh hơi cao giọng vẻ hoài nghi rõ ràng.

Cô không hề xấu hổ gật đài.

“Vậy là ai không nghe lời anh, hết lần này đến lần khác chạy loạn ra ngoài, lần đầu tiên thì ngã gãy chân, lần thứ hai kéo cái chân què ra ngoài còn bị người ta bắt nạt?”

“...”

“Là ai nhỉ?” Anh không buông tha cô.

Cô chấp nhận: “... Là em.”

“Ừ, đúng rồi. Em không nghe lời anh, chính là bắt nạt anh.” Anh bá đạo lý lẽ và khẳng định.

Cô cự nự: “Có nghe lời anh thì anh vẫn bắt nạt em.”

Dịch Tân chỉ cười, không đáp lại.

Cô cũng học anh, ép hỏi: “Em nói có đúng không?”

“Đúng.” Anh còn đáp lại cô rất hợp tình hợp lý.

Tân Hoành: “...”

Cô quẫn bách, phẫn chấn hỏi: truyện độc Quỳnh tại đê Lê Quý Đôn
“Vậy anh không cảm thấy anh cũng nên cảnh tỉnh đi à?”

“Được, anh cảnh tỉnh.”

Dẽ nói chuyện như vậy? Tân Hoành cẩn thận hỏi: “Kết quả thế nào?”

“Kết quả chính là, anh cảm thấy đúng, cái này trách em.”

Cô nghe thế thì âm thầm cắn răng, nguy hiểm hỏi anh: “Sao lại trách em hả?”

“Trách em luôn luôn quyến rũ anh.” Câu trả lời này của anh thật là...
Thật không biết xấu hổ!

Cứ thế khiến Tân Hoành tức đến suýt thì không kìm né được, cô giãy giữa khói ngực anh, hung hăng nhìn anh, nghiến răng nghiến lợi hỏi ngực lại: “Em quyến rũ anh bắt nạt em à?”

Đôi mắt yêu nghiệt của anh nhìn cô, rất vô tội gật đầu.

Tân Hoành hít sâu một hơi ổn định lại tâm tình, nhẫn nại hỏi anh: “Vậy anh có thể nói cho em biết, em quyến rũ anh thế nào không? Để em sớm sửa chữa!”

Anh dù bận nhưng vẫn ung dung, nhìn cô túc ra mặt mà không nói gì.

Cô bị anh chọc tức, nhưng anh lại cười đến là vui vẻ, như thể cô càng tức càng khiến anh vui, cô lập tức càng giận hơn, trầm giọng hỏi anh: “Tại sao không nói?”

Anh cười: “Tân Hoành.”

Cô hung hăng nhìn anh.

“Em cảm thấy, anh bị ngốc à?”

“...”

“Vậy, sao em cho là anh sẽ nói cho em biết?”

Tân Hoành: “...”

Tân Hoành hoàn toàn không có gì để nói, tức giận húc đầu vào ngực anh. Anh thuận thế ôm lấy cô, thấp giọng cười bên tai cô, cười đến là sung sướng, phách lối. Tân Hoành rất bi thống.

Dịch Tân cười đủ rồi mới nói cho cô biết: “Tân Hoành, không phải ai cũng có thể quyến rũ anh bắt nạt đâu, đười này có thể khiến anh muốn bắt nạt như vậy cũng chỉ có em thôi. Giống như, có thể khiến em tình nguyện để bị bắt nạt như vậy cũng chỉ có anh thôi, đúng không?”

Tân Hoành bất lực: “Anh có thể không dùng từ quyến rũ không? Từ đó có nghĩa xấu.”

“Oh, thế à, thế dụ dỗ và mê hoặc, em thích dùng từ nào?”

“...”

Vì vậy, bởi vì Dịch Tân không giải thích được lý luận “quyến rũ anh bắt nạt em”, từ đó Tân Hoành cực kỳ cẩn thận, thận trọng từ lời nói đến hành động, chỉ sợ không cẩn thận một chút, cô sẽ lại quyến rũ anh mất.

Mặc dù đã cẩn thận như thế, có vẻ như cô vẫn đạt tới hiệu quả “quyến rũ” anh... ✿ II ✿ T Janet ✿ ✿ Không, cô nghĩ, dù cô có thật sự muốn quyến rũ cũng không thể đạt được hiệu quả tự nhiên đến như thế.

Có thể thấy rằng câu nói kia của cô chính xác đến mức nào, dù cô có nghe lời anh thì anh vẫn sẽ bắt nạt cô...

Vậy mà, cô đã hết lần này đến lần khác không có can đảm còn dám chọc vào anh. Liên tiếp mấy này, cô rất ngoan ngoãn nghe lời anh, không bước ra khỏi cửa lớn, cửa nhà cũng không ra.

Tang Nhuế gọi điện cho cô, nói cô ấy tính thời gian thấy vết thương trên chân cô đã khỏi rã, hẹn cô cùng ra ngoài dạo phố. Cô rất không có cốt khí mà cự tuyệt.

Cô nghĩ, vết thương thì khỏi rã, chỉ sợ đến lúc ấy, có người lại lặng yên ghép cho cô cái tội danh: “Em lại bắt nạt anh?”... Vậy không phải cô sẽ chết rất oan uổng sao?

Có điều cũng chỉ ngoài mặt cảm thấy oan uổng, còn trong lòng cô cũng mơ hồ hiểu rõ. Mặc dù Dịch Tân bá đạo, nhưng trước giờ cô đi ra ngoài, anh cũng chưa từng để ý quá mức như vậy, lại nhớ đến lần trước, anh đấu súng, còn cả chuyện cô ra khỏi nhà hai lần liên tiếp đụng phải Mạc Tương Đằng, còn cả chuyện gần đây anh bận rộn...

Cô vốn là người tương đối nhạy cảm, lúc này cho dù anh không nói thẳng thì cô cũng hiểu được phân nửa, tốt nhất là cô không nên chạy loạn để tránh gây thêm phiền phức cho anh.

Hơn nữa cô cũng thật sự không muốn lại có thứ gì từ trên trời giáng xuống nữa... Bây giờ là mẹ ruột, chẳng có lẽ lần sau còn có thêm một mẹ ruột của mẹ ruột?...

Hai lần rã, bây giờ cô không thể xác định được mình còn có thể chấp nhận được không.

Sau này, Trương Tiểu Thúy và Lạc Tiểu Xuyên đều biến mất, đối với Trương Tiểu Thúy, Tân Hoành không có cảm giác gì, hoàn toàn cho rằng đây là một kẻ “đi lừa gạt mà không thành” nên tự giác biến mất là điều đương nhiên. Còn về phán Lạc Tiểu Xuyên, mỗi lần Tân Hoành nhớ tới lại cảm thấy chua chát trong lòng.

Chính cô ta cũng không biết, đó là vì cuối cùng không tin Lạc Tiểu Xuyên là cô gái lừa bịp nhều mánh khóé, hay là tự mình lừa mình không dám tin... Có điều, Lạc Tiểu Xuyên và Trương Tiểu Thúy cũng chỉ là thứ yếu, dù sao vẫn còn có đại địch là Hạ Noãn Tâm ở đó...

Sau này, Tân Hoành hỏi Dịch Tân, hỏi anh sao có thể chắc chắn là bọn họ lừa cô, dù sao bọn họ cũng đã lấy báo cáo giám định nhân thân có tính pháp lý ra, cái đó... thực sự có thể ngã tù.

Với sự hiểu biết của cô về Hạ Noãn Tâm, bà ta nào dám ném một cái chuôi dao lớn như vậy vào tay cô.

Dịch Tân nhìn cô, ánh mắt vô cùng... thương hại.

Tân Hoành cảm thấy chẳng hiểu gì cả.

Lúc này anh mới nói: “Trong chuyện này có sơ hở rất lớn, em không chú ý thấy sao? Thời gian từ 10 năm trước, người lập báo cáo này đã mất rã, như vậy muốn chứng minh tính bất hợp pháp thì biết bắt đầu từ đâu? Mà em làm thế nào để chứng minh là Hạ Noãn Tâm thao túng người đó

làm? Cho dù Hạ Noãn Tâm đưa đõ cho em, bà ta cũng có thể nói, thứ này không phải của bà ta, chỉ là buổi sáng một ngày nào đó rời giường mở cửa ra thì thấy trước cửa có một phong thư nặc danh.”

Tân Hoành nghe xong mới bừng tỉnh đại ngộ, lại không thể không bội phục thủ đoạn của Hạ Noãn Tâm! Lợi dụng thời gian 10 năm trước, còn dùng danh nghĩa của một người đã qua đời để làm giả giấy tờ... Quá lợi hại! Tuy là kẻ địch, nhưng trong lòng Tân Hoành cũng không nhịn được mà bội phục bà ta.

Còn chính cô lại cứ thế bị người ta lừa vào tròng, còn thương tâm chạy vè ôm Dịch Tân khóc. Ngẫm lại cũng thấy mất mặt. Bởi vì mất mặt nên sau này, hầu như Tân Hoành luôn tránh để Dịch Tân nhắc đến ba chữ Hạ Noãn Tâm kia.

Cô tỏ ra như thế cô chưa từng khóc. Nhưng Dịch Tân lại không cảm nhận được.

Một ngày nọ, Tân Hoành đang ngoan ngoãn ở nhà, rất có hứng nên lôi đõra vẽ tranh. Đúng lúc này, Dịch Tân gọi điện thoại qua: “Đang làm gì thê?”

“Vẽ tranh.”

“Đừng vẽ nữa, anh đang ở khách sạn, bảo lái xe đưa em đến chỗ anh.”

Lúc Tân Hoành phản ứng lại được đã là 30 giây sau, không tự chủ được mà nói nhỏ: “Nhất định phải đến khách sạn sao?”

Dịch Tân cũng thành thực đáp: “Đúng, thỉnh thoảng thay đổi một chút bã dưỡng tình cảm, thú vị mà.”

Tân Hoành xoắn xuýt, lại nhìn bên ngoài đang là ban ngày, đề nghị: “Hay là muộn muộn một chút, ví dụ như buổi tối?”

Dịch Tân cực kỳ khó xử: “Nhưng buổi tối thì bọn họ đi mất rã.”

Cuối cùng Tân Hoành cũng nhận ra điểm không thích hợp, hỏi: “Anh nói ai?”

“Hạ Noãn Tâm.”

Tân Hoành đỏ mặt, anh, anh, anh nhất định là cô ý muốn cô nghĩ sai lệch!

Nghĩ thành, anh và cô... Đổi chỗ...

Tân Hoành tức giận đến mức giật chân, nghiên răng nghiên lợi từ chối luôn: “Không đi!”

“Không đi?” Dịch Tân cười trêu chọc: “Là vì Hạ Noãn Tâm, hay là vì... anh?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 314: Ai Muốn Đồi Chỗ Với Anh!

Edit: TranGemy

“Cái gì mà bởi vì anh?” Cô thuận miệng hỏi, không rõ vấn đề này là thế nào, liên quan gì đến anh? Nhất định là vì Hạ Noãn Tâm rã, kẻ thù gặp mặt rất đỏ mắt, cô việc gì phải đến để chính mình tức đỏ mắt?

Ai ngờ Dịch Tân lại cười rất yêu nghiệt: “Bởi vì không như em nghĩ muốn cái đó... Qua đây, cùng anh...”

Tai Tân Hoành lập tức nóng lên.

Như em nghĩ muốn cái đó... Qua đây, cùng anh...

Cô tức giận cắn răng: *Lê Quý Đôn* “Anh có thể nói chuyện có chừng mực hơn được không?”

Anh cười: “Anh nói cái gì chứ? Anh chỉ nói, như em nghĩ...”

Tân Hoành cực kỳ phẫn nộ: “Cho dù em có nghĩ, cũng là tại anh cố ý khiến em nghĩ sai! Anh chính là đầu sỏ!”

“Được, anh là đầu sỏ, vậy em qua đây nhé?”

“Không thèm! Em mới không thèm tới gặp Hạ Noãn Tâm, với anh!”

“Thực sự không thèm?”

“Không thèm!”

Dịch Tân trầm mặc một hồi, cực kỳ khó xử, sau một lúc mới nói: “Vậy sau khi Hạ Noãn Tâm đi rồi, chúng ta lại đổi chỗ... Cũng không thèm?”

Tân Hoành hít sâu một hơi, cố gắng áp chế cơn giận bùng bùng: “Ai muốn đổi chỗ với anh!”

Đầu bên kia, Dịch Tân nghe xong chỉ cười, tự mình kết luận: “Được, không đổi chỗ. Vậy bây giờ em qua đây, anh bảo quản gia đưa em ra ngoài.”

Tân Hoành: “...”

Từ đầu đến cuối cô đầu bày tỏ là cô không muốn đi, đúng không? ❁❷
Tại sao em? ❁❷ Là cách thể hiện của cô có vấn đề hay là cách lý giải của anh có vấn đề, sao nói một hồi lâu như vậy, kết luận cuối cùng lại là... Vậy bây giờ em đến đây chứ?

Cô vừa quần bách vừa bất đắc dĩ lắc đầu, đành nhận lệnh. Cô lấy túi, nếu anh có hứng thú như thế, cô đi gặp kẻ thù cho đở mắt một lần cũng được, dù sao có anh ở đó, có việc gì thì để anh xử lý.

Bên kia, Dịch Tân cất điện thoại đi, trên mặt vẫn lưu lại nụ cười như có như không. Biểu cảm này vừa như đang nghĩ một cách công kích tàn nhẫn, lại như tùy tiện tính kế.

Đúng lúc này, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Người đến là Nguyên Thâm.

Dịch Tân bình thản nhìn anh ta, nói: “Đã chuẩn bị xong rồi chứ?”

Nguyên Thâm gật đầu: “Vâng, người bên Tân Hạo truyền tin đến, đã ở trên đường rồi, thời gian sẽ không có gì sai lệch. Thẩm Ngôn và Tân Giác cũng ở gần đó, bọn họ tưởng là Tân Hạo hẹn, mà Tân Hạo là người không

thích người khác đến muộn hơn ông ta quá 5 phút, cho nên bây giờ bọn họ đang chờ để gặp mặt.”

Dịch Tân nhếch môi cười, một nụ cười mê hoặc khác thường.

Lúc này, điện thoại của Nguyên Thâm vang lên, anh ta nhấc máy, nghe xong thì nhanh chóng ngắt máy, rầm lập tức báo cáo với Dịch Tân: “Tân thiếu, quản gia nói, thiếu phu nhân đã ra ngoài rầm.”

“Ừm.” Dịch Tân nghe xong chỉ gật đầu: “Cậu xuống dưới chờ đi, tự mình dẫn cô ấy lên, đừng để cho cô ấy gặp bất cứ người nào.”

Nguyên Thâm gật đầu rầm nhanh chóng ra ngoài. Dịch Tân rảnh rỗi ngồi trên ghế sofa, cầm ly rượu bên cạnh uống một ngụm rượu đỏ. Lúc này, quanh người anh đều là hơi thở lười biếng, chỉ là loại lười biếng này có thể khiến người ngoài không rét mà run.

Tân Hoành đến nơi, cả người vẫn giận dữ thở phì phèo. Khi Nguyên Thâm dẫn cô đến trước mặt Dịch Tân, cô còn có thể giả bộ cười một cái, sau khi Nguyên Thâm bỏ đi, cô lập tức bĩu môi. Rõ ràng là tâm tình không được tốt.

Dịch Tân cười kéo cô ngồi lên chân, cơ thể lập tức cường thế nhất chặt chẽ cô, hỏi: “Lại làm sao thế?”

Cô liếc nhìn anh, nghiêng đầu sang chỗ khác.

Anh lập tức mất hứng, anh không thích nhất là khi cô làm động tác này, không thích cô làm như không nhìn thấy anh. Anh giơ tay, mạnh mẽ quay đầu cô lại, khiến cô phải đối mặt với anh. Không thể coi thường hành động không hờn không giận này của Dịch Tân, bởi hoàn toàn không hiểu dàn gì cả.

Tân Hoành bị anh làm hơi đau, không nhịn được nhỏ giọng kháng nghị: “Anh đúng là quá bá đạo!”

Anh cười lạnh: “Anh không bá đạo một chút thì em có thèm nhìn anh không?”

Cô cứng họng, nghẹn ngào một phen rồi nói bằng giọng u oán: “Cả người em bị anh ôm rồi, sớm muộn gì chẳng phải quay đầu nhìn anh, anh chờ tự em quay lại không được à?”

“Không được.” Anh tuyên bố vô cùng thẳng thắn không cần phân biệt phải trái, không hợp lý nhưng rất mạnh mẽ.

Cô không nói được gì.

Anh còn nói: “Nhớ cho kỹ, sau này không được quay đầu đi không nhìn anh, em có tức giận cũng phải nhìn anh.”

Tân Hoành: “...”

Cô lắc đầu, cô quyết định tự động bỏ qua sự hoành hành ngang ngược của anh, cứ thế đổi chủ đề “Hạ Noãn Tâm đâu?”

Con ngươi anh lại ánh lên sự nguy hiểm: “Lắc đầu, là có ý không chấp nhận ý của anh?”

Cô nhắm mắt, cố gắng bình ổn tâm tình mới không đưa tay đẩy anh ra. Đương nhiên, cô cũng biết có đẩy cũng không được, lát bị túm lại còn thảm hơn.

Miễn cưỡng lấy lại lý trí, cô khống chế cảm xúc, cười một cái: “Không phải, em lắc đầu là vì cảm thấy bản thân làm như vậy là không đúng, cảm thấy cực kỳ thất vọng về bản thân, cũng nghĩ rằng sau này nghe lời bạo quân, tức giận anh thì cứ thế đánh cho anh một cái vào mặt.”

Dịch Tân nhìn cô, cuối cùng từ từ bật cười. Vẻ mặt Tân Hoành cứng ngắc nhìn anh, hoàn toàn không rõ anh cao hứng hay là mệt hưng ở đâu.

Dịch Tân đột nhiên hôn lên mặt cô, hôn đến mức cả người cô nghiên đi: “Um, bây giờ mới ngoan này!”

Tân Hoành: “...”

Ai ngờ anh hôn mặt còn chưa đủ, sau đó lại l`àn đến môi cô. Cô bị cánh tay mạnh mẽ của anh giữ chặt, ng`ă trên chân anh, đối mặt với anh, mặc cho anh hôn từng chút một, lúc nặng lúc nhẹ. Răng môi tri`ền miên, thân thể cô như có ý thức d`ằn d`ằn chủ động bấu víu vào anh.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 315: Lừa Gạt Em Đến Hôn Anh

Edit: TranGemy

Dần dần chìm đắm, đầu óc đột nhiên tỉnh táo lại, cô lui về sau, anh lại không buông ra, cô không thể không đẩy đẩy anh. Anh cười, như cố ý mạnh mẽ dán lên môi cô, không chịu buông cô ra.

Cô buốt bức cắn lên lưỡi anh, có điệu cũng chẳng dùng mấy sức lực nên chẳng khác nào côn trùng trích. Cô cho rằng, đó là để cảnh cáo anh. Ai ngờ, ánh mắt anh lại trở nên âm u hơn, nhìn cô chằm chằm, ánh mắt đột nhiên nổi lên hai ngọn lửa kích động. Trong lòng cô giật mình, cuống quít buông ra.

Nhưng đã không kịp nữa rồi. Anh lập tức quấn lấy lưỡi cô, dùng lực triền miên với cô. Hành động quấn quít này lại hết sức kiên nhẫn. Dáng vẻ ban đầu chỉ muốn trêu cô, nhưng càng ngày càng trở nên nghiêm túc. Nóng bỏng siết chặt, hơi thở khẩn trương ngày càng bao chặt lấy cô.

Phía dưới, thân thể anh đã cứng rắn khẩn trương. Ở cùng anh bao lâu như vậy, cô đủ hiểu biết cái này đại biểu cho cái gì. Cô kinh ngạc vội vã, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, không dám tiếp tục không biết nặng nhẹ như vừa rồi, sợ kích thích đến anh.

Anh mạnh mẽ ôm chặt lấy cô, hôn sâu đến khi đầu óc cô gục như trở nên trống rỗng, anh mới thoảng buông lỏng, nhanh chóng di chuyển xuống cái cổ thon dài của cô. Đầu lưỡi nóng ẩm linh hoạt di động tới lui trên da thịt trắng nõn của cô, lưu luyến liếm láp.

Cả người cô run lên, không nhịn được rên rỉ thành tiếng. Lại nghe thấy anh cười khẽ, cô thoáng tỉnh táo, cắn răng, miễn cưỡng lên tiếng nhắc nhỏ: **Thế nh u ý nh é u ý đ ó ng h à** “Hạ Noãn Tâm...”

Anh không để ý, tiếp tục liếm láp gặm cắn trên người cô, làm bộ như không nghe thấy gì.

“Em nói, không phải chúng ta...”

“Hạ Noãn Tâm ở đâu?”

Cô không vui, cuối cùng anh không thể tiếp tục giả vờ, ngẩng lên khỏi ngực cô, trong mắt hiện lên vẻ hơi mỉm kiêng nhẫn: “Em nhất định phải lôi Hạ Noãn Tâm ra làm anh mất hứng à?”

Tân Hoành: “...”

Sự hăng hái ban đầu bị cô dập tắt gần như sạch sẽ, anh cam chịu buông tha, sửa sang lại áo cho cô. Cô cảm thấy bản thân rất oan ức, lên án: “Rõ ràng là anh nói...”

Anh nhìn cô, tức giận lên tiếng: “Là anh nói, nhưng là anh gạt em, chỉ vì muốn lừa em qua đây hôn anh đấy, không được à?”

Tân Hoành: “...”

Lý do này mà cũng nói được ra một cách có tình có lý thế à? Tân Hoành cảm thấy cạn lời. Cô ai oán nhìn anh. Anh lại than nhẹ, sửa sang lại quần áo cho cô: “Cho dù qua đây vì Hạ Noãn Tâm, nhưng em thật sự không nghĩ đến anh chút nào à?”

“...”

Tân Hoành hoàn toàn không còn lời nào để nói, cô thè, cô và anh xa nhau chưa đến ba tiếng đồng hồ.

Dịch Tân im lặng nhìn cô, cuối cùng đành lui một bước: **※ II Thế nh u ý nh é u ý đ ó ng h à** “Chờ một chút, bà ta sắp tới rồi.”

Tân Hoành không nén nổi nghi ngờ: “Tới đây á? Bà ta tới đây làm gì?”

Dịch Tân nhìn cô, không nói gì mà chỉ sâu xa cười một tiếng.

Trong lòng cô hoài nghi: “Nhất định phải thầm bí thê à?”

Anh nhìn cô mà không nói gì. Cô không nhịn được mà trách: “Không phải anh định cho em ra trận đối mặt với bà ta chứ?” Cô nhớ lại, trán không nhịn được vã mồ hôi lạnh: “Cái đó,... em không đánh lại bà ta đâu, hay thôi đi, chúng ta đi trước đi?”

Anh nhìn bộ dáng co rúm của cô, cuối cùng không nhịn được bật cười, vuốt đầu cô: “Úm, vẫn còn chưa hiểu rõ anh.”

“Cái gì?” Cô nhìn anh.

“Không phải bạn bắt đắc dĩ thì anh cũng không phải người làm phiền đến người của mình, bình thường anh thích nhất là nhìn nhân loại tranh đấu. Đến khi bọn họ cả hai bên đều tổn hại rã, anh mới đứng ra, không cần tôn trọng công sức, một lưỡi bát gọn cả đám.”

Tân Hoành: “...”

“Cho nên,” Anh vòng tay ôm chặt lấy cô, trêu đùa: “Em yên tâm, anh sẽ không để em phải ra tay đâu, em hãy xem là được rã.”

Tân Hoành càng cảm thấy nghi ngờ. Đang nói chuyện thì điện thoại nội tuyến vang lên, Dịch Tân nghiêm mặt ấn xuống nút nhận. Tiếng Nguyên Thâm vang lên: “Tân thiếu, Tân Hạo đến rã.”

Tân Hoành vừa nghe thấy hai chữ ‘Tân Hạo’, thì cả người run lên theo bản năng. Dịch Tân ngắt điện thoại. Tân Hoành nhìn Dịch Tân, ánh mắt phức tạp, càng nhiều hơn là sự không chấp nhận cũng không hiểu nổi.

Dịch Tân trấn an cô: “Yên tâm.” Nói rã, anh cầm điện thoại từ xa ấn nút nguồn, thoảng chốc màn hình lớn trước mặt hai người được mở lên. Vốn dĩ Tân Hoành không có tâm tình, Tân Hạo đến đây... Cô càng không

có hứng thú xem tivi. Nhưng trên màn hình truyệ̀n đến tiếng rên rỉ khiến đà̄i óc cô trở nên căng thẳng.

“Uhm... a... Nha...”

Âm thanh này... Cô phản xạ có điệ̀u kiện quay đà̄i lại, nhìn vể phía màn hình. Nhất thời cả người cô như bị điểm huyệt, thần trí không còn gì, trong não chỉ còn lại sự trống rỗng.

Phim A... (Phim người lớn.)

Không phải trọng điểm...

Vấn đệ trọng điểm là, nữ chính là Hạ Noãn Tâm...

Không biết là cố ý hay vô tình mà trên màn ảnh chỉ nhìn rõ hình ảnh Hạ Noãn Tâm, dưới thân thể bà ta còn loáng thoáng nhìn thấy một người nữa, nhưng trên màn ảnh hoàn toàn không nhìn rõ ông ta.

Hạ Noãn Tâm ngặn trên người ông ta, cả người từ trên xuống dưới lắc lư, làn da ửng hồng, biểu tình mê loạn, vẻ mặt vui sướng và khó nhịn. Thân thể bà ta không ngừng đong đưa, miệng còn không ngừng phát ra tiếng rên rỉ khiến người nghe phải đỏ mặt tía tai: “Uhm..., a..., a...”

Tân Hoành chỉ cảm thấy thân thể Hạ Noãn Tâm như có ma lực, hấp dẫn ánh mắt của cô, khiến cô còn không dám nháy mắt, chỉ có thể trợ mắt nhìn chăm chăm, cứ thế nhìn chằm chằm vào thân hình lõa thể của Hạ Noãn Tâm, không thể dời mắt đi được.

Sau này, Tân Hoành nghĩ, lúc ấy nhất định nhìn cô rất giống với dâm tặc... Có điệ̀u, có trời đất chứng giám, cô không có chút hứng thú nào với cơ thể của Hạ Noãn Tâm, mà cô chỉ... Không kịp phản ứng, tâm trí bị đưng hình, hoàn toàn điên đảo đà̄i óc.

Nhưng mà cô cũng không thể điên đảo đà̄i óc quá lâu, cùng lầm là khoảng 30 giây sau đã có tiếng hét chói tai vang lên trong hai căn phòng.

Tiếng hét vang lên trong phòng Hạ Noãn Tâm, còn truyệ̀n qua màn hình
vang lên trong phòng cô và Dịch Tân bên này...

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 316: Thiếu Của Bà Thì Phải Trả

Edit: TranGemy

“Aaaaa!”

Một tiếng thét sắc nhọn, cao vút của phụ nữ. Chấn động, phẫn nộ, và không thể tin được.

Tân Hoành bị hoảng sợ, ngay lúc đó nhìn thấy trên màn hình có một người mới xuất hiện.

Tân Giác.

Cả người cô ta phát run, sắc mặt xanh mét đi thẳng về phía Hạ Noãn Tâm. Hạ Noãn Tâm bị tiếng thét chói tai của Tân Giác làm mất sạch tình cảm mãnh liệt, da thịt một khắc trước còn ửng hồng, trong nháy mắt đã tái mét. Hai mắt kinh hoàng quay đàm lại, đối mặt với đôi mắt phẫn nộ và khinh thường của Tân Giác.

Còn chưa kịp phản ứng thì Tân Giác đã mạnh mẽ túm lấy cái chăn trên mặt đất, hung hăng ném lên mặt bà ta. Cái chăn rộng rãi buông xuống, vừa vặn che đi thân thể tràn trề của Hạ Noãn Tâm, tuy nhiên vẫn không che hết, nhưng ít ra cũng không đến nỗi xúc phạm thị giác như trước đó.

Đúng lúc này, người đàn ông vốn ở dưới thân Hạ Noãn Tâm, không có mặt trong màn ảnh cũng hoảng hốt ngã dậy, sắc mặt hoảng sợ. Ngay lập tức, trên màn hình xuất hiện một khuôn mặt hơi có phong nő tính, nhưng không thể phủ nhận là khá đẹp.

Cả người Tân Hoành chấn động. Người đàn ông đó...

Nhưng còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy tiếng Tân Giác nghiến răng nghiến lợi nói: “Cút!”

Người đàn ông kia hoảng sợ nhìn Tân Giác, lập tức chật vật dùng chăn che kín thân thể, rãnh nhảy từ trên giường xuống. Nhưng có lẽ vì chân hơi run nên vừa chạm xuống đất đã đứng không vững, ~~TЯØYỆN ĐỘC QÙY~~ ~~TẠI~~ ~~ĐỀ LÊ QÙÝ ĐÔ~~ cứ thế ngã lăn ra đất.

Tân Giác hù khẽ, đôi giày cao hơn chục phân của cô ta hung hăng đá vê phía ông ta. Vào chính giữa háng.

“Á!” Lại một tiếng gầm nữa vang vọng trong hai căn phòng.

Tất nhiên người đàn ông kia vội vàng dùng cả hai tay che bộ phận quan trọng lại, cơ thể lăn lộn trên mặt đất, xem ra là rất đau đớn. Tân Giác vẫn chưa hết giận, lại mạnh mẽ tiếp tục đá lên thân thể của người kia.

Tân Hoành nhìn thấy rõ cảnh Tân Giác dùng mũi nhọn của giày cao gót, tấm lưng của người đàn ông kia lập tức hiện lên những vết máu thật sâu. Sắc mặt Hạ Noãn Tâm trắng bệch, ôm chăn ngồi trên giường, ánh mắt không nhìn Tân Giác, cũng không nhìn người đàn ông đang đau đớn lăn lộn rỉ trên mặt đất.

Cho dù, một phút trước người đàn ông đó vừa cùng bà ta mây mưa cuồng nhiệt, bà ta cũng hoàn toàn không nghe thấy tiếng kêu thống khổ của ông ta, ánh mắt rời vào một chỗ khác.

Nước mắt lẳng lặng rót trên mặt, trên màn hình không nhìn được Hạ Noãn Tâm đang nhìn đi đâu. Nhưng trong lòng Tân Hoành nhanh chóng tràn xuống. Cô nghe thấy tiếng Nguyên Thâm nói, Tân Hạo đến rã...

Lại nhìn phản ứng của Hạ Noãn Tâm lúc này, trong lòng Tân Hoành đã hiểu ngọn ngành.

Hai mươi năm nay, Hạ Noãn Tâm xuất hiện trước mặt cô và mẹ cô,   từ trước tới nay luôn khí thế, ngang ngược, càn quấy, trên mặt bà ta lúc nào cũng dùng loại phán trang điểm đắt tiền nhất, trát tầng tầng lớp lớp tạo nên dung nhan tinh xảo nhất, thậm chí không cần nhìn mặt, chỉ tính riêng đồ trang điểm đã đủ thể hiện được dáng vẻ phách lối.

Bà ta đứng trước mặt Du Tiểu Nghi luôn bày ra dáng vẻ cười nhạo, khoe mẽ, khinh thường và châm chọc. Dùng cách đó để thể hiện sự chiêu chuộng của Tân Hạo đối với bà ta, sau đó hung hăng giẫm đạp hai mẹ con họ dưới chân.

Xem ra đủ rồi, hai mươi năm này, không có giây phút nào là không như thế. Nhưng giờ khắc này, lần đầu tiên Tân Hoành nhìn thấy nước mắt trên mặt Hạ Noãn Tâm. Tân Hoành bỗng nhiên muốn bật cười. Có lý do gì mà không cười chứ?

Cuối cùng người đàn bà phụ bạc bắt nạt cô và mẹ cô suốt hai mươi năm cũng rơi nước mắt, vì sao cô lại không cười chứ? Đúng vậy, ánh mắt chua xót đau đớn, trên mặt cũng có một dòng nóng ẩm chậm rãi chảy xuống.

Cô như nhìn thấy thời gian khi cô còn bé một lần nữa, Du Tiểu Nghi bệnh nặng, nằm hấp hối trên giường, gầy tro xương, sắc mặt xám như tro nhìn không ra hình người. Khi đó, Hạ Noãn Tâm yêu kiều tựa vào lòng Tân Hạo, trên mặt là nụ cười kiều diễm bức người, đường đường chính chính đối mặt với Du Tiểu Nghi.

Trong mấy năm sau này, nụ cười đó luôn xuất hiện trong cơ ác mộng hằng đêm của cô. Khi đó, cả đêm cô khóc đến trái tim cũng trở nên đau đớn, lại chưa từng nghĩ đến có một ngày, cô cũng có thể nhìn thấy Hạ Noãn Tâm khóc!

Thật không ngờ, một ngày kia cô có thể ngồi trước màn hình như đang xem phim, thưởng thức dáng vẻ thống khổ và tuyệt vọng của Hạ Noãn Tâm! Có thể bình luận, cũng có thể cười nhạo. Giống như hình ảnh trên màn hình là Hạ Noãn Tâm đang biểu diễn, chỉ để Tân Hoành cười nhạo.

Còn cả Tân Hoành, Tân Giác với Hạ Noãn Tâm cùng diễn, cùng làm trò cho cô xem. Tân Hạo, sao không xuất hiện hình ảnh ông ta? Các bạn đọc truyện trên diễn đàn Lê Quý Đôn để ủng hộ Gem dịch truyện nhé. Cảm ơn các bạn! ✿Đứng rất xa, không dám lại gần sao? Sợ hãi tận mắt chứng kiến cảnh này, thấy người ông ta yêu hai mươi năm, người ông ta yêu đến mức bức chết mẹ cô?

Sợ tận mắt nhìn thấy trên thân thể bà ta lưu lại dấu vết của người khác? Hay là ông ta chỉ sợ sự thống khổ của ông ta bị người khác nhìn thấy? Có thể khổ sở, nhưng nhất định không để cho sự khổ sở của mình trở thành trò cười cho người khác, đúng không?

Đúng vậy, chúng ta đều rất giống nhau, cô, mẹ, còn cả ông ta, cha. Giống như nỗi đau của cô và mẹ, không để cho ông ta nhìn thấy, không để trở thành chuyện cười cho ông ta...

Nhưng đau hay không, đau đến mức nào cũng chỉ có chính chúng ta hiểu được. Cho nên lúc này, cho dù ông ta không để cô nhìn thấy, cô cũng biết rõ. Cô đau đớn, khổ sở như rã, cô hiểu rõ, ông ta không cho cô xem, cô cũng có thể hình dung được.

Vì một người đàn bà đê tiện như vậy mà ông ta để mẹ cô khổ sở cả đời. Ông ta nợ bà còn nhiều lắm, cứ từ từ mà trả đi. Thiếu của bà thì phải trả. Vừa vặn còn để cho người phụ nữ mà ông ta yêu đến đói!

Tiếng đánh đậm và tiếng la vẫn tiếp tục, người đàn ông trên mặt đất đã không còn tránh né nữa, cuộn tròn bên một góc giường sáng sủa, có vẻ như đã mất ý thức. Cũng không biết sống chết thế nào.

“Đủ rồi, em sẽ đá chết ông ta đây.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 317: Tâm Nguyện Được Hoàn Thành Rồi

Edit: TranGemy

Một tiếng nói nhẹ nhàng vang lên trong màn hình, hơn nữa còn là tiếng đàn ông. Tân Hoành vừa nghe thấy đã không nhịn được muốn cười lanh nữa.

Thẩm Ngôn cũng ở đây.

Hạ Noãn Tâm, bà xem, con rể bà cũng ở đây.

Gương mặt Thẩm Ngôn lạnh nhạt đi tới bên cạnh Tân Giác kéo cô ta lại. Một mồi. Tân Giác nhìn anh ta một cái, vẫn cảm thấy bất bình, tức giận đá vào người đàn ông đã không còn nhúc nhích trên mặt đất cái nữa.

“Đủ rồi.” Sắc mặt Thẩm Ngôn sa sầm, cứ thế kéo Tân Giác lôi đi. Sau đó, ‘ầm’ một tiếng, đây là âm thanh cánh cửa bị đóng lại. Trên màn hình bây giờ chỉ còn lại một gương mặt trắng bệch còn đọng nước mắt.

Tân Hoành đoán là Tân Hạo đã rời khỏi đó. Cô biết, vừa rồi ông ta cũng ở đó, hơn nữa cũng nhìn thấy rõ ràng như cô, cho dù ông ta không tiến vào khung hình khiến cô không nhìn thấy, cũng không phát ra bất cứ động tĩnh nào. Như thế, ông ta hoàn toàn không ở đó, hoàn toàn không nhìn thấy gì. Nhưng Tân Hoành biết, ông ta có ở đó, ông ta nhìn thấy rồi! Cũng nhìn thấy như cô.

Không có gì tốt bằng việc cùng Tân Hạo đứng đó, nhìn thấy dáng vẻ chật vật, dơ bẩn không chịu nổi của Hạ Noãn Tâm, càng thêm sung sướng

trong lòng. Cái cảm giác này như thể trong nháy mắt ấy, cô và Tân Hạo đứng cùng một chỗ, Hạ Noãn Tâm mới là kẻ thù chung của bọn họ.

Tuy nhiên, đây chỉ là ảo tưởng từ một phía của Tân Hoành. Hai mươi năm nay cô vẫn ảo tưởng, ảo tưởng cô và mẹ và cha mới là người cùng một phe, Hạ Noãn Tâm mới là kẻ thù chung của bọn họ.

Chỉ là sau này cô tuyệt vọng, rã cho rằng, ảo tưởng chỉ là ảo tưởng, Lê Quý Đô^N ảo tưởng chính là do cô suy nghĩ quá nhiều. Cô có thời gian nghĩ nhiều như vậy, không bằng nên làm gì thì làm. Ví dụ như trốn xa một chút, càng xa càng tốt.

Năm 20 tuổi, Tân Giác hãi hãi cô, tuy cô đã hạ quyết tâm trốn xa một chút. Nhưng quả thật đúng vào lúc bị đuổi ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng, cô độc, đến mẹ và bà ngoại cũng không còn, cô thật sự đau khổ ư?

Sự thật bày ra trước mắt, cô trốn thế nào cũng không thoát. Sự thật là gì? Sự thật chính là, Tân Hạo và cô không phải cùng một phe, Tân Hạo có người vợ ông ta yêu thương, và đứa con gái yêu của ông ta, ba người bọn họ mới là người một nhà, còn Tân Hoành, một mình cô là kẻ địch của bọn họ.

...

Ai mà ngờ được, thời thế đổi thay, Tân Hạo, ông ta cũng có ngày đứng cùng bên với cô, đúng không? Cho dù, chỉ là giống như, nhưng ít ra, lúc này bọn họ quả thật đứng chung một chỗ, bọn họ cùng nhìn thấy Hạ Noãn Tâm dơ bẩn, kinh tởm và dâm loạn.

Chúng ta... thậm chí còn cùng khóc.

Tuy nhiên, cô nên cười. Cô ngã trước màn hình, tùy ý xem Hạ Noãn Tâm khóc cho mình xem, vì cô mà biểu diễn, không cười thì có khi nào sẽ làm... bà ta thất vọng không? Xuyên qua màn nước mắt, ánh mắt Tân Hoành nhìn thẳng vào màn hình, ánh mắt cũng không động.

Màn hình bỗng nhiên bị tắt, chớp mắt một cái, hình ảnh đã biến mất. Cô thoáng kinh ngạc. Mặt cô bị người ta dịu dàng xoay lại, sau đó trước mắt cô xuất hiện gương mặt thân tình quen thuộc. Cho dù đã từng hận, nhưng cuối cùng người nọ vẫn có thể khiến cô khắc cốt ghi tâm. Cô nhìn anh, trong lòng cô như thể cuối cùng cũng có chỗ để dựa vào.

“Không thích à?” Anh dùng tay lau nước mắt trên mặt cô, dịu dàng hỏi:
✿㉔ Tự anGeV ㉔✿ Các bạn đọc truyện trên diễn đàn Lê Quý Đôn để ủng hộ Gem dịch truyện nhé. Cảm ơn các bạn! “Bất mãn chỗ nào? Sau này anh để cho bọn họ làm theo ý em.”

Tiếng nói của cô như biến mất, không nói lên lời, chỉ có thể cúi đầu, mạnh mẽ lắc đầu.

“Vậy làm sao thế?” Anh dùng tay nâng đầu cô lên, thở dài: “Xem kịch khóc cũng được, nhưng đây không phải phim truyền hình, không cần khóc.”

Cô nhìn anh, nghiêng người ôm anh thật chặt, nghẹn ngào nói: “Không phải, chỉ là em... Tâm nguyện được hoàn thành rồi.”

“Cho nên vui phát khóc à?”

Cô không trả lời. Vui ư? Cô không biết, rất muốn cười nhưng mà nghĩ mãi vẫn không thấy vui vẻ đâu. Cô chỉ nói với anh: “Muốn khóc, không phải vì buồn lòng, nhưng cũng không thấy vui vẻ, cũng chỉ biết muốn khóc, như một kiểu phản xạ máy móc vậy.”

Anh ôm lấy cô, than khẽ: “Anh cho rằng, em sẽ muốn xem.”

Cô gật đầu: “Ừm, em muốn xem, trước kia năm mơ cũng muốn. Trước đây, bọn họ tàn nhẫn nhìn em và mẹ rơi nước mắt, đau khổ, sau đó em nghĩ, nếu thế gian này có công bằng thì sẽ để em thấy bọn họ rơi nước mắt vì đau khổ.”

Cô cười bi thương: “Chỉ là, lúc em mỗi ngày đều cầu nguyện sự công bằng của thượng đế, thượng đế lại không để ý đến em, sau đó, em cứ ở

trong sự đau khổ đó mà hoang phí bao mong đợi.”

Cô ôm lấy anh, thở dài: “Dịch Tân, cảm ơn anh. Tuy nói ra thì rất mất mặt, nhưng đây chính là sự báo thù mà em đã từng ảo tưởng khi ~~hết~~ lần. Em luôn trốn tránh, không muốn đối mặt không phải vì em độ lượng, mà chính vì em không đủ khả năng để đạt được kết quả em muốn.”

“Cho nên dù có hận thù đến cùng cực, giận giữ và oán thán cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng. Em không cắn Hạ Noãn Tâm làm gì, em chỉ cắn bà ta khóc trước mặt em, cũng như để cho em cười nhạo, như vậy là đủ rồi, cứ vậy đi. Nhưng em cũng không làm được những thứ này, mà anh lại có thể biết được...”

Cô hít sâu một hơi, quyết định: “Từ nay về sau, Hạ Noãn Tâm sẽ không còn là vướng bận trong lòng em nữa, em muốn hoàn toàn quên đi người này.”

Toàn bộ ân oán và cơn ác mộng cũng như sự không cam lòng, tất cả đều dừng ở đây đi, từ nay về sau, Hạ Noãn Tâm đã nhận được quả báo của bà ta, còn cô chỉ cắn chú tâm vào cuộc sống của cô.

Cô nói xong thì ghé vào bên vai anh nằm yên tĩnh, không nói thêm lời nào, chỉ lặng yên ôm lấy anh. Anh cũng không nói gì, chỉ vuốt nhẹ nhẹ trên lưng cô. Cứ như vậy sao? Làm sao có thể như vậy đã dừng lại? Có điều, chỉ để cho cô nhìn đến đây thôi.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 318: Tái Sinh

Edit: TranGemy

“Dịch Tân, hôm nay anh có đi làm nữa không?” Rất lâu sau đó, cô lên tiếng hỏi anh.

Anh cười nhìn cô, đáp: “Công việc hôm nay xong r ồi.”

“Um, vậy chúng ta cùng v ề nhà đi.”

“Được.” Anh nói xong, cô đã tự động tránh khỏi ngực anh, anh ôm cô ra khỏi cửa. Đây là phòng tổng thống trên cùng, Nguyên Tâm vẫn luôn chờ trong phòng khác, thấy hai người ra ngoài thì lập tức bước tới.

Ba người dùng thang máy chuyên dụng đi xuống, Tân Hoành bỗng nghĩ đến một vấn đề “Đây cũng là chỗ ở của anh à? Um, giống như tầng trên cùng khách sạn ở thành phố H ấy.”

Dịch Tân nhìn cô, hơi nheo mắt hỏi lại: “Em nói xem?”

Cô suy nghĩ một chút r ồi không chắc chắn lắc đ ầu. H ầu như anh luôn ở bên cạnh cô, không có khả năng lớn có cái đó... Chỗ ở. Anh thấy dáng vẻ này của cô thì cười: truyện đột Quyền tại đe lê Quý Đôn “Có đi ầu, nếu em thích, chúng ta cũng có thể thường xuyên đến đây... Um, đổi chỗ.”

Cô nghe thế thì không tự nhiên liếc nhìn Nguyên Thâm đứng trước bọn họ, chỉ thấy dáng người cao lớn của Nguyên Thâm bất động như một bức tượng th ần giữ cửa, hoàn toàn không nghe hiểu bọn họ đang nói gì, lúc này cô mới thoáng yên tâm.

Nhưng vẫn không nhịn được, giận tái mặt lườm anh. Thật sự là nói chuyện không có chừng mực thì thôi, còn không nhìn xem có người khác ở đây hay không. Đã phong bại tục!

Anh nhìn biểu cảm của cô, chỉ cười cũng không để bụng. Chỉ có thể ở bên cạnh cô như vậy, tất nhiên anh sẽ không đối xử với ai khác như vậy, nhưng cái này... Đổi chỗ, cũng chỉ có cô mới nghe hiểu được, mới có thể lý giải được ám chỉ của anh, nghĩ được ra thứ mà anh muốn cô nghĩ đến.

Còn nữa, anh thích vẻ mặt lúc này của cô, cái vẻ mặt mỗi lần cô thầm mắng anh ‘Đã phong bại tục’, biểu cảm muốn giận mà không giận được, còn tự mình đỏ mặt lo lắng. Đúng là đáng yêu chết đi được! Đáng yêu đến mức anh chỉ muốn túm lấy cô hôn mạnh một cái.

Nhưng anh còn chưa kịp bắt lấy cô thì cửa thang máy đã mở ra, xuống thẳng bãi để xe. Có đi đâu, vào khoảnh khắc cửa thang máy mở ra, cục diện trước mắt có phần nằm ngoài dự kiến của anh. Còn Tân Hoành lại hoàn toàn bị dọa sợ.

Ngoài bãi đỗ xe đã có người đang chờ bọn họ, Tân Hạo, còn có cả Thẩm Ngôn. Tân Hoành hoàn toàn không ngờ lại phải đối mặt với Tân Hạo trong tình huống này nên không kịp trở tay.

Thật ra, từ tận đáy lòng, cô sợ nhất là phải nhìn thấy Tân Hạo, bình thường thậm chí chỉ cần nghe thấy tên ông ta đã khiến cô cả kinh. Vốn là con gái ruột, không ngờ lại có một ngày đi đến mức này, khiến cô gấp phải ông ta mà trong lòng chẳng hiểu sao hoảng hốt, sợ hãi lui bước.

Dịch Tân nheo mắt vẻ nguy hiểm, liếc Nguyên Thâm một cái như có như không. Nguyên Thâm lập tức kinh sợ, vội cúi đầu. Không ngờ Tân Hạo lại xuất hiện ở đây, như vậy ông ta biết cái gì rã? Biết được đến đâu? Các bạn đọc truyện trên diễn đàn Lê Quý Đôn để ủng hộ Gem dịch truyện nhé. Cảm ơn các bạn! Làm sao mà biết? Biết cái gì và biết đến đâu cũng không quan trọng, quan trọng là... làm sao mà biết?

Chuyện Dịch Tân không muốn người khác biết, gần như chưa từng bị người ta biết được. Nhất định là có cái gì đó không đúng, vậy là do người nào? Nguyên Thâm nghĩ đến đây thì trong lòng thoáng rùng mình, phản xạ có điệu kiện khiến thần kinh trở nên căng thẳng.

Tân Hạo lạnh nhạt nhìn về phía Dịch Tân: “Quả nhiên là cậu.”

Dịch Tân nghe thế chỉ cười, lập tức ôm lấy cơ thể cứng ngắc không có khả năng nhúc nhích của Tân Hoành đi ra khỏi thang máy: “Thật không ngờ ở đây còn gặp được Tân tiên sinh.”

Tân Hạo hờ lạnh, người quang minh chính đại không nói lời vòng vo, bây giờ Dịch Tân còn ở đây đóng kịch ông ta, ông ta khinh thường anh. Không ngờ, Tân Hạo còn chưa kịp thể hiện sự khinh bỉ của mình, Dịch Tân đã nói tiếp: “Tôi còn tưởng bây giờ Tân tiên sinh phải đang bận lấm chứ, bận xử lý việc gia đình.”

Đây đúng là một sự thừa nhận mạnh mẽ, đầy tính khiêu khích. Tân Hạo vừa kìm nép phẫn nộ, cuối cùng lại bị kích thích một lần nữa, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng vào gương mặt cười của Tân Hoành như có như không của Dịch Tân, còn cả sự lười biếng rõ ràng đó nữa.

Ngược lại, Tân Hạo lại nhìn Tân Hoành ở trong lòng Dịch Tân, ánh mắt thoáng chốc trở nên hung ác: “Tao thật sự không ngờ, có một ngày mày lại trở nên đê tiện như vậy, không từ thủ đoạn đến thế.”

Tân Hoành nhìn ông ta, hai mắt mở lớn, tức đến nghẹt thở. Cô thật sự không ngờ đã đến nước này rã mà đi đâu tiên Tân Hạo nghĩ đến lại không phải là Hạ Noãn Tâm hèn hạ, dơ bẩn, dâm đãng mà lại đến đây chỉ trích cô. Đúng rã, đây chính sự phân biệt đối xử đấy!

Giờ khắc này, Tân Hoành bỗng cảm nhận được, dù có một ngày Hạ Noãn Tâm cầm dao đến đâm Tân Hạo, Tân Hạo cũng sẽ không trách cứ bà ta, mà còn chống đỡ đứng đó hung hăng chỉ trích cô, trách cô: Sao mày lại không ngăn cản Hạ Noãn Tâm?!

Đột nhiên Tân Hoành rất muốn cười, mà cô đã thực sự cười, chỉ là có thể đoán được nụ cười ấy lạnh lẽo đến thế nào, cô nhìn Tân Hạo, trả lời một cách mỉa mai: “Lúc tôi không đê tiện, không đến mức không từ thủ đoạn, không phải đã bị ông làm cho gầy như không sống được nữa sao?”

Ánh mắt Tân Hạo như một thứ cực độc thổi rữa bắn đến mặt Tân Hoành. Cô tiếp tục cười nói: “Vậy ông cứ tạm coi như bây giờ tôi đê tiện và không từ thủ đoạn như vậy là do bị bức quá mà trùng sinh đi.”

Tân Hạo thấy đáng vẻ lì lợm bướng bỉnh này của Tân Hoành thì tức đến mức nghiến răng nghiến lợi: “Tân Hoành, sao mà lại có thể sa đọa đến mức này?”

“Tôi sa đọa?” Tân Hoành cười lạnh: “Tôi làm gì mà sa đọa? Tôi là người dù dỗ Hạ Noãn Tâm à, hay là người bày mưu lừa Hạ Noãn Tâm?”

“Mày!” Tân Hạo bị lời lẽ bén nhọn của Tân Hoành động đến vết thương trí mạng, nhất thời tức đến đỏ cả mặt, giật dữ giờ tay lên định đánh Tân Hoành.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 319: Anh Ấy Là Chồng Tôi

Edit: TranGemy

Có điệu, bàn tay đó nhanh chóng bị ngăn lại. Ánh mắt Dịch Tân nghiêm nghị, sắc mặt ngưng trọng nhìn ông ta, một tay anh đang kiềm chế cổ tay Tân Hạo. Nhưng gần như cùng lúc đó, Tân Hạo nheo mắt, ánh mắt trở nên hung ác, một quả đấm khác mạnh mẽ hướng đến mặt Dịch Tân.

Vừa nhanh, vừa độc ác, vừa chuẩn xác.

“Cầm thận.” Tân Hoành kinh sợ, kêu lên theo bản năng. *Lê Quý Đôn
Tân Hoành biết, Tân Hạo là kiểu người thâm tàng bất lộ (giấu giếm khả năng), bình thường nhìn như một người tay trói gà không chặt, chỉ là một kẻ giàu có, nhưng thực tế ông ta xuất thân từ bộ đội đặc chủng, thân thủ của ông ta rất nhanh nhẹn.

Thậm chí đã giải ngũ không năm nhưng phản ứng vẫn rất nhanh. Mắt thấy Tân Hạo tấn công Dịch Tân, đồng tử Tân Hoành lập tức mở lớn. Còn ánh mắt Dịch Tân vẫn lười biếng như cũ, chỉ có khói miosis là hơi nhướng lên tạo thành một độ cong đầy mỉa mai.

Đến tận khi nắm đấm của Tân Hạo sắp chạm đến mặt anh, đôi mắt đen của Dịch Tân hơi nhoáng lên, tay phải bỗng nhấc lên, dùng lực, chỉ nghe thấy một tiếng ‘bốp’ vang lên đã túm được quả đấm của Tân Hạo. Tất cả lực đạo của Tân Hạo lập tức bị Dịch Tân chặn đứng dễ dàng.

Mặt Tân Hạo hiện lên sự kinh ngạc. Ngay lúc đó, mắt Dịch Tân trở nên nguy hiểm, bàn tay dùng lực khiến cả thân thể Tân Hạo bị khống chế

chuyển một cái phải quay lưng về phía Dịch tân, thoảng chốc đã biến thành thư thế bị khống chế.

Cuộc đọ sức kết thúc trong nháy mắt. Tân Hạo liên tục vùng vẫy nhưng chẳng có cách nào. Tân Hoành cứ thế trợn mắt há hốc mồm. Thế này đúng là nhanh quá rã.

Tân Hoành biết rõ nắm đấm này của Tân Hạo lợi hại đến thế nào, thế mà lúc này mới đấm tới đã nhanh chóng bị Dịch Tân khống chế đến mức không phản kích được chút nào. Việc này có vẻ hơi phá vỡ nhận thức của cô, nhưng cũng không khỏi thở phào.

Có điều còn chưa thở xong, trước mắt đã nhoáng lên một cái, Tân Hoành chỉ nhìn thấy một nắm đấm khác hướng về phía Dịch Tân. Trái tim Tân Hoành lại nhảy lên tận miệng.

Dịch Tân chỉ nhíu mày, thậm chí còn không thèm nhìn thẳng, chỉ liếc qua khoe mắt đã túm lấy Tân Hạo lắc mình tránh đi. Cùng lúc đó, Nguyên Thâm đã ra tay. Không có bất cứ sự chậm trễ nào, Thẩm Ngôn đã bị khống chế. Cả Tân Hạo và Thẩm Ngôn đều cùng thất thủ với tư thế vô cùng chật vật.

Tân Hạo vô cùng cao ngạo, đã bao giờ phải chịu sự sỉ nhục thế này. Bấy giờ chỉ có thể giận dữ mắng: *㉔ Tự anh em ㉔ * Các bạn đọc truyện trên diễn đàn Lê Quý Đôn để ủng hộ Gem dịch truyện nhé. Cảm ơn các bạn! “Đồ khốn nạn!”

Dịch tân nghe xong chỉ nhếch môi, ánh mắt lập tức trở nên nguy hiểm, đây là điềm báo anh đã tức giận, người hiểu anh sẽ biết là anh sắp ra tay rã. Trái tim Tân Hoành đập mạnh: “Dịch Tân!”

Bàn tay đã nắm chặt lại nhanh chóng thả lỏng. Dịch Tân nhìn về phía Tân Hoành, chỉ thấy bàn tay cô đang nắm chặt còn hơn cả Tân Hạo, cô không kiềm chế được mà cắn môi, lắc đầu với anh. Sự nguy hiểm trên mặt Dịch Tân nhanh chóng biến mất, cười trấn an Tân Hoành, lập tức buông Tân Hạo ra.

Chỉnh lại quần áo một cách qua loa, Dịch Tân trở lại bên cạnh Tân Hoành. Nguyên Thâm thấy thế cũng làm theo, thả Thẩm Ngôn ra.

Tân Hạo đã được tự do, nhưng sắc mặt vẫn xanh mét, hung hăng nhìn chằm chằm Tân Hoành, như thể chỉ muốn giết cô. Tân Hoành dõi ánh mắt đi, không muốn nhìn ông ta nữa.

Dịch Tân đứng cạnh nhìn, cười lạnh đối mặt với Tân Hạo: “Tân tiên sinh, Tân Hoành đã không còn quan hệ gì với ông rồi, dù cô ấy tốt hay không tốt cũng là do tôi phụ trách, ông tự quản tốt người của mình là được rồi. Xin lỗi không tiếp ông được nữa.”

Nói xong, ôm lấy Tân Hoành rời khỏi đó. Tân Hạo vẫn giận dữ hay hận thù cũng chẳng liên quan gì đến anh hay cô cả. Tân Hoành vẫn cúi đầu, để mặc Dịch Tân ôm cô đi qua người Tân Hạo, sự ngoan ngoãn và bình tĩnh cũng chỉ là vẻ người, thực sự chỉ có mình cô biết, trái tim cô đập nhanh đến mức nào.

Vừa nhanh vừa hoảng hốt. May mà còn có một bàn tay ấm áp mạnh mẽ chống đỡ cô lại. Chống đỡ nàng, đi lướt qua Tân Hạo.

“Tiểu Nhị.” Một tiếng nói dịu dàng, đã từng rất quen thuộc gọi cô lại. Không có bất cứ sự chống cự nào, toàn thân Tân Hoành trở nên cứng nhắc, chân không thể bước tiếp được nữa.

Không nên như thế, cho dù chán ghét lẫn nhau, đã từng tổn thương, đến nay còn hận thù như vậy, cũng không phải như vậy. Tân Hoành đang cố gắng bình ổn cảm xúc của mình nên hoàn toàn không phát hiện ra hơi thở của người đàn ông sát bên cạnh mình đã thoảng chốc trở nên lạnh lẽo.

“Chúng ta ngã xuống nói chuyện hắn hoi được không?”

Thẩm Ngôn nhanh chóng bước tới, đến trước Tân Hoành, đứng đối mặt với cô. Gương mặt ôn hòa, đến ánh mắt cũng dịu dàng, anh ta nhìn Tân Hoành, nhẹ giọng nói: “Anh và ba đến tìm em không phải vì muốn đánh nhau, em cũng biết mà.”

Tân Hoành ngẩng đài nhìn anh ta.

Đã lâu không gặp, quá khứ đã nhanh chóng lùi xa. Có một số ký ức bạn cho là đã quên, không còn vẩn vương, nhưng thật ra chỉ khi người hay vật liên quan xuất hiện, bạn mới hiểu rằng không hề quên, cũng không hề không để tâm, tất cả chỉ bị niêm phong cất vào kho mà thôi, hơn nữa cái lệnh niêm phong này cũng chẳng mấy bền lâu, chỉ cần có chút hãi tưởng, dù chỉ là một cái nhìn thoáng qua, trí nhớ cũng như cảm xúc đều lập tức ùa về

Không phải vì đánh nhau. Anh cũng không hy vọng, sau này chúng ta cũng chỉ vì đánh nhau mà chấm dứt.

Tân Hoành gật đài: “Được.”

Quyết định của cô rất nhanh, thậm chí còn chưa kịp nhìn sắc mặt đột nhiên trở nên lãnh khốc của người đàn ông bên cạnh.

**

Chọn một nơi kín đáo, bốn người vừa giường cung bat kiêm cùng nhau ngã xuống. Sắc mặt Tân Hạo vẫn xanh mét như cũ, chỉ là so với sự tức giận đến mức ra tay ban nãy thì giờ đã bình tĩnh hơn nhiều. Tân Hoành hơi nhíu mày, ngã im lặng.

Thẩm Ngôn nhìn cô, lại nhìn vẻ mặt cười như có như không của Dịch Tân ở bên cạnh, do dự lên tiếng: “Tiểu Nhị, có thể nói chuyện riêng được không?”

Tân Hoành nghe thế cũng không suy nghĩ mà lắc đài luôn: “Không cần, anh ấy là chồng tôi, không có chuyện gì của tôi mà anh ấy không thể tham gia cả.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 320: Có Muốn Bán Không?

Edit: TranGemy

Thẩm Ngôn nghe thấy vậy, sắc mặt thoáng qua một nét đau khổ khó nắm bắt.

Tân Hạo hừ lạnh: *Lê Qūý Đô* “Hừ! Cùng lầm cũng chỉ là một thằng đàn ông không ra gì, có gì đáng để mày khoe khoang thế? Mày không sợ chơi với lửa có ngày chết cháy à!”

Tân Hoành nghe xong thì cong môi đốp lại: “Tôi không phải ông, đối với hôn nhân, tôi chưa bao giờ chơi đùa.”

Tân Hạo bị Tân Hoành làm nghẹn, ngón trỏ chỉ vào mặt Tân Hoành, giận dữ trầm giọng mắng mỏ: “Mày đúng là không biết sống chết!”

Tân Hoành cười khẩy: “Từ lâu rã, sự sống chết của tôi có liên quan đến ông sao?”

“Mày!” Tân Hạo bị Tân Hoành chọc giận đến mức vỗ bàn đứng dậy, lập tức muốn giáo huấn cô.

“Ba.” Thẩm Ngôn thấy thế lập tức đứng lên ngăn ông ta lại, anh ta nhìn vào mắt Tân Hạo: “Ba đã nói sẽ không hung dữ như vậy với cô ấy nữa.”

Tân Hạo lạnh lùng liếc Thẩm Ngôn, lúc này mới thôi. Hừ lạnh, nặng nề ngã xuống lầu nữa.

Dịch Tân chỉ yên lặng ngồi bên cạnh Tân Hoành, nhìn Tân Hạo và Thẩm Ngôn ở đó náo loạn, trên mặt anh nổi lên ý cười nghiêng ngẫm. Có

đi ~~à~~, càng cười càng trở nên âm trầm.

Thẩm Ngôn hơi nhíu mày. Tân Hạo miễn cưỡng áp chế sự tức giận, nhìn Tân Hoành: “Được, tao không tức giận với mày nữa, tao nói chuyện hồn hồn với mày. Mày rời khỏi thằng đàn ông này, chỉ cần mày bỏ nó, mày muốn thế nào cũng được.”

Tân Hoành nghe thế, đôi mắt hơi mở lớn, nhìn Tân Hạo như thể nghe thấy chuyện buồn cười nhất trên đời, sau đó không nhịn được mà bật cười, hỏi lại: ✽ II Tự anh em ♡ II ✽ Các bạn đọc truyện trên diễn đàn Lê Quý Đôn để ủng hộ Gem dịch truyện nhé. Cảm ơn các bạn! “Rời khỏi anh ấy? Vì sao tôi phải rời khỏi anh ấy?”

“Mày cho là vì sao? Mày xem chính mình bây giờ thành cái bộ dạng gì r~~à~~!” Tân Hạo khẽ gầm lên với Tân Hoành.

Tân Hoành mở to đôi mắt trong trẻo nhìn thẳng vào Tân Hạo: “Trùng hợp ghê, tôi cũng muốn nói với ông những lời này, ông xem bây giờ ông thành cái dạng gì r~~à~~? Tôi không bắt ông bỏ người phụ nữ đê tiện cướp ch~~ỗng~~ người khác đó, ông lại đến bắt tôi rời khỏi người ch~~ỗng~~ danh chính ngôn thuận của tôi?”

“Mày, mày là cái đó con gái mất dạy!” Tân Hạo nghiến răng nghiến lợi mắng. Hít sâu một hơi, Tân Hạo cố gắng bình tĩnh lại, miễn cưỡng lên tiếng: “Thẩm Ngôn.”

Thẩm Ngôn vẫn cau mày như cũ, nghe thấy Tân Hạo gọi thì hơi do dự lấy túi h~~ỗ~~sơ trong cặp ra, r~~ã~~ lấy một tài liệu trong đó đưa cho Tân Hoành. Trong lòng Tân Hoành nghi hoặc, do dự một chút, r~~ã~~ nhận lấy. Có đi ~~à~~ khi nhìn thấy chữ trên đó thì cuối cùng cô cũng không nhịn được mà bật cười.

Di chúc.

Tân Hoành cười nhạt nhìn về phía Tân Hạo.

Thẩm Ngôn ở bên cạnh giải thích: “Ba chuyển tất cả cỗ phàn của Tân thị, 18 mảnh đất ở thành phố A và thành phố B của Tân gia cùng với số tiền tiết kiệm 2000 vạn trong ngân hàng cho em, mấy thứ này đủ để em sống sung sướng sau này.”

Thẩm Ngôn nói rầm liếc nhìn Dịch Tân vẫn tinh rui ngầm bên Tân Hoành, rầm tiếp tục nói: “Không cần dựa vào bất cứ ai.”

Tân Hoành chỉ lảng lặng lắng nghe, nghe Thẩm Ngôn nói xong thì bình thản cười. Nhưng cũng không đáp lại mà quay đầu người bên cạnh nãy giờ vẫn không lên tiếng, như thể hoàn toàn không có mặt ở đây, cười cười bất đắc dĩ nói: “Làm sao bây giờ, ở đây có người muốn đua với anh mua em về kia?”

Dịch Tân nhìn cô, cười hỏi lại: “Động lòng rầm à?”

Cô nghiêng đầu cười: “Em muốn động lòng, anh phải làm thế nào giờ?”

Anh khẽ nhíu mày, trầm ngâm rầm hỏi: “Nếu anh nói anh muốn mua em lại, em có không vui không?”

Cô cũng học anh nhíu mày, suy nghĩ một hồi lại hỏi: “Vậy phải xem bảng giá của anh thế nào đã, thấp hơn là em sẽ tức giận đấy, nhưng nếu quá cao, nói không chừng em sẽ lập tức bán mình cho anh đấy.”

Dịch Tân cười gật đầu cười, còn chưa kịp nói gì thì Tân Hạo ở một bên đã không nhìn được nữa. Ông ta hung hăng kiềm chế, nhìn Tân Hoành chằm chằm, mắng to: “Mày đúng là không có lòng tự trọng, đúng là không dạy được!”

Tân Hoành làm bộ như không nghe thấy, chỉ nhìn Dịch Tân, Dịch Tân vẫn chưa trả lời cô, cô như thể đang chuyên tâm chờ đợi câu trả lời của anh. Dịch Tân cũng rất phối hợp, như hoàn toàn không nghe thấy tiếng chửi bới bên cạnh, chỉ cười: “Dùng con người anh mua, thế nào?”

Tân Hoành bĩu môi hỏi: “Anh cảm thấy anh đáng giá bằng tất cả cỗ phàn Tân thị, 18 mảnh đất, còn có... Chắc, rất nhiều tiền tiết kiệm sao?”

Dịch Tân cười: “Nếu giá trị không bằng thì em muốn thế nào?”

Tân Hoành nhíu mày, xoắn xuýt một hồi: “Giá trị không bằng, vậy anh mua không nỗi em đâu.”

Dịch Tân nhìn cô, đá vần đê lại cho cô: “Mua không được vậy làm thế nào đây?”

Tân Hoành nhíu chặt mày, đột nhiên giãn ra, hạ quyết tâm, nhún vai nói: “Nếu anh thật sự không có cách nào mua em lại, em sẽ... Nhất định không bán mình ra ngoài, chỉ một bức bám lấy anh thôi.”

Dịch Tân nhìn cô cười rất tươi. Lúc này, Tân Hoành mới quay đầu nhìn Tân Hạo: “Tôi và chàng tôi đã bàn rõ, cái giá này của ông rất lớn, nhưng mà chúng tôi không bán.”

“Tân Hoành!”

“Bốp!”

Rốt cuộc Tân Hạo cũng không kìm chế được sự phẫn nộ của mình, hung hăng vỗ bàn đứng thẳng lên, ngón tay chỉ thẳng vào Tân Hoành mà mắng: “Sao mày lại không biết xấu hổ như thế, lại hèn hạ như thế? Tao đã cho mày cơ hội mà mày còn không cẩn, nhất định phải đi theo thằng đàn ông này làm hại chính mình mới vui sao, đây chính là cuộc sống mà mày muốn, cuộc sống đê tiện đến mức không thể công khai? Sống? Mày thực sự còn không bằng chết đi cho xong!”

Người đàn ông bên cạnh khẽ động, Tân Hoành lập tức đèn tay anh lại, chỉ nhìn Tân Hạo hỏi lại: “Tôi có muốn chết hay không cũng không đến lượt ông xen vào, dù sao người dùng cả máu và nước mắt để nuôi tôi lớn cũng không phải ông. Cho nên, tôi có sống hay chết cũng không đến lượt ông nói. Tôi chỉ nghỉ ngơi khi tôi muốn rời khỏi anh ấy, là ai cầu xin tôi không để tôi đi?”

Thân thể cao lớn của Tân Hạo run lên, không nói được câu nào.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 321: Thầy Giáo Dạy Kèm Ở Nhà Ngoại Tình Với Mẹ Kế

Edit: TranGemy

Tân Hoành nhìn ông ta, cười lạnh: “Ông nói tôi hèn hạ, chẳng lẽ ông cũng không dối trá à?”

Tân Hoành nói xong, hai ngón tay đặt lên tài liệu trên mặt bàn: “Đi chúc? Cổ phàn, bất động sản còn cả tiềng gửi ngân hàng, ít nhất cũng chỉ chiếm 80% tài sản của ông thôi đúng không? Đối với đứa con gái Tân Hoành này, ông chưa từng nuôi nấng, đương nhiên cũng chưa từng có chờ mong gì, không có kỳ vọng gì thì sao có thể vì tôi không tốt mà tức giận được? Cũng giống như trước kia, chẳng lẽ ông chưa từng biết Dịch Tân ư? Trước đây, chẳng lẽ ông cho rằng tôi là một món đồ chơi thấp hèn để cho anh ấy tùy tiện đắm đạp sao? Nếu đã vậy, có nghĩa là ông cũng đã chấp nhận để tôi bị anh ấy hủy hoại, vậy bây giờ sao ông có thể vì thấy tôi không tốt mà định cho tôi cái gì? Thậm chí còn là 80% tài sản của Tân gia.”

Tân Hoành nói rã lắc đầu: *Lê Quý Đôn* “Cho tôi, là bởi vì ông không biết nên đưa cho ai mà thôi đúng không?”

“Mấy thứ này, vốn dĩ là cho Tân Giác và Hạ Noãn Tâm nhỉ? Có đi đâu, không phải Hạ Noãn Tâm phản bội ông sao? Nếu tôi là ông, tiếp tục yêu, tiếp tục chiều chuộng ít ra còn có chút khí phách. Trước giờ chỉ thấy muốn tiền mà không được, chứ chưa thấy ai được trả tiền lại không cần! Cho nên, ông mới đến tìm Tân Hoành tôi đây, nghĩ là Tân Hoành thấy ba sẽ quay đầu, nhận sai, ngoan ngoãn tiếp tục phụ thuộc vào Tân gia.”

Tân Hoành nhắm chặt mắt, hít sâu một hơi: “Đúng rã, ba, tôi gọi ông là ba 20 năm, mà ông lại chẳng hiểu tôi chút nào. Tôi không phải Hạ Noãn

Tâm, ông có cho tôi nỗi tiễn hơn nữa cũng không thể cướp đi cuộc sống mà tôi mong muốn.”

Tân Hạo nghe thế, biểu cảm trên mặt dàn dàn trở nên thâm trầm khó đoán, cảm xúc trong mắt ngày càng không rõ ràng, đến khi nghe Tân Hoành nói xong câu cuối cùng mới cười lạnh một tiếng: “Cuộc sống mà mày muốn, chính là đi theo thẳng đàn ông này, cùng đê tiện, cùng thủ đoạn độc ác, cùng âm mưu, sau đó cùng xuống địa ngục vạn kiếp bất phục à?”

Tân Hoành biến sắc, còn chưa lên tiếng, Tân Hạo đã tiếp tục chỉ trích: “Tao còn cho rằng, dù mày có bướng bỉnh lì lợm nhưng ít ra nhân phẩm cũng không xấu. Nhưng hôm nay mày lại có thể làm được việc này, mày cho là Du Thận Khanh ở dưới cửu tuyễn mà biết sẽ không thất vọng đối với mày à?”

“Không muốn nói với tao, kẻ bày mưu chính là mày. Đúng, chính là người giăng bẫy Hạ Noãn Tâm, khiến Hạ Noãn làm ra chuyện do bẩn không chịu nổi như thế, nhưng mà mày thì sao? Tân Hoành? Tân Lâm là thầy giáo của mày và Tân Giác, để đạt được mục đích, thế mà mày lại đi xui chính thầy giáo đi quyến rũ mẹ kế của mày, loại chuyện hạ lưu như vậy mà sao mày có thể làm được?”

Tân Hoành hơi há miệng, á khẩu không nói được gì. Người ngoại tình với Hạ Noãn Tâm mà cô vừa nhìn thấy, chính là gương mặt có hơi nữ tính vừa xuất hiện trên màn hình đúng là Tân Lâm, chính là thầy giáo trung học dạy kèm ở nhà cho cô và Tân Giác.

Thậm chí lúc trước, Dịch Tân cố ý để máy ghi hình nghiêng đi làm cô không nhìn thấy người đàn ông tràn trề mưa với Hạ Noãn Tâm là ai, đến là nam hay là nữ còn không biết! Sao cô lại có thể xui Tân Lâm yêu đương vụng trộm với Hạ Noãn Tâm?

Hơn nữa, trước kia cô cũng chẳng thân thiết gì với Tân Lâm, người giáo viên dạy kèm này, nói thì là dạy cho cô và Tân Giác thì không bằng nói là giáo viên của Tân Giác đi, cùng lắm Tân Hoành chỉ là một bạn đọc ngầm cùng thôi, nếu không phải hôm nay nhìn thấy thì cô hả hê như không nhớ rằng trong đời cô từng có một người như vậy xuất hiện!

Tân Hoành cảm thấy cực kỳ buồn cười, có khi nào một ngày nào đó Hạ Noãn Tâm chém người, Tân Hạo cũng sẽ chỉ trích cô: Vì sao mà lại đưa dao cho Hạ Noãn Tâm?

Cho dù người có mắt cũng có thể thấy là Tân Hoành cô có muốn cũng không đưa dao cho bà ta được!

Tân Hoành hít sâu một hơi: *『Trang em』* Các bạn đọc truyện trên diễn đàn Lê Quý Đôn để ủng hộ Gem dịch truyện nhé. Cảm ơn các bạn! “Người ta tình nguyện tình chàng ý thiếp, dựa vào đâu mà ông nhất định cho rằng tôi tìm người đàn ông đó đến chứ? Ông dựa vào đâu mà cho rằng tôi phải tìm đàn ông cho bà ta, bà ta còn cần à? Nếu tôi thật sự thông minh như vậy, tôi đã sớm nhét cho bà ta tám người mười người rã, để cho bà ta sảng khoái hưởng thụ, còn để cho bà ta hung hăng cướp chàng của mẹ tôi như vậy à?”

Tân Hạo gườm gườm nhìn Tân Hoành, sắc mặt đau lòng thất vọng, cuối cùng lắc đầu, cố gắng ổn định thân thể: “Mày đúng là...”

Tân Hoành nhìn thẳng ông ta, cô đang chờ xem lần này ba cô sẽ định cho cô cái tội gì! Cô không sợ. Nếu ông ta dám nói thì cô cũng dám nghe! Có điều, cô còn chưa kịp nghe, Tân Hạo cũng chưa mở miệng thì đã bị một tiếng nói sắc nhọn thê lương cắt ngang câu chuyện của bọn họ: “Tân Hoành, quả nhiên là mày!”

Tân Hoành quay đầu nhìn theo tiếng nói đó thì thấy cửa phòng đã bị đẩy ra, Tân Giác đang đỡ Hạ Noãn Tâm đứng ở cửa.

Lúc này, Hạ Noãn Tâm như biến thành một người khác, không còn dáng vẻ gọn gàng cao quý trước kia, tóc xõa tung rối loạn, vẻ mặt thê thảm chật vật, chỉ là ánh mắt kia lại chứa đầy thù hận, nhìn cô chằm chằm, như thể muốn phanh thây cô ra.

Bà ta vừa gầm lên vừa bước từng bước tới đó, không để ý đến bao nhiêu con mắt đang nhìn mình, chỉ đần hết sức bước từng bước chậm rãi tới, thậm chí từng bước chân của bà ta còn không ngừng run rẩy. Bà ta chỉ

vào Tân Hoành: “Là mày, quả nhiên là mày, đ^{ầu} tiên hủy hoại danh dự của tao, sau đó còn lừa tao.”

“Tám năm trước, đứa trẻ hơn mười tuổi mà đã có lòng dạ như vậy, mày chỉ chờ đến ngày này thôi đúng không?” Hai mắt Hạ Noãn Tâm đỏ lờ nhìn Tân Hoành chầm chằm, từng bước một đến g^{ần}, đi đến g^{ần} thì dừng lại, chỉ tiếp tục nhìn Tân Hoành bằng ánh mắt vô cùng cay độc.

“Đủ r^{ồi}, cút khỏi đây!” Tân Hạo đã không còn kiên nhẫn, sǎn giọng đuổi người, nhưng chán ghét đến độ nhìn cũng không muốn liếc nhìn bà ta lấy một cái. Hạ Noãn Tâm như thể không nghe thấy gì, chỉ hung hăng đối mặt với Tân Hoành.

Tân Hoành mồm mịt, cũng không bận tâm đến ánh mắt cay độc của Hạ Noãn Tâm, hỏi lại: “Cái gì mà tám năm trước?”

“Mày vẫn còn giả ngu à!” Hạ Noãn Tâm bỗng nhiên cao giọng. Nói xong lập tức lao v^ề phía Tân Hoành.

Thẩm Ngôn tiến lên một bước định ngăn bà ta lại, Tân Giác lại giận dữ bước tới giữ chặt Thẩm Ngôn lại, lớn tiếng chất vấn: “Anh vẫn không quên được cô ta đúng không?”

Thẩm Ngôn nhìn cô ta, có miệng mà khó nói, nhíu mày không che giấu được sự phiền chán trên mặt. Đúng lúc này, Hạ Noãn Tâm đã lao đến g^{ần} Tân Hoành, con dao giấu trong ống tay áo cũng đâm ra.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 322: Các Người Thiếu Nợ Bao Nhiêu, Tôi Sẽ Đòi Lại Các Người Bấy Nhieu

Edit: TranGemy

“Tao muốn mà phải chết!” Hạ Noãn Tâm phẫn hận thét chói tai, con dao đâm thẳng về phía Tân Hoành. Trực giác Tân Hoành cảm nhận được nguy hiểm, nhưng lại thoáng thất thẫn. Nhưng Dịch Tân chỉ cười lạnh, giơ tay vững vàng bắt được bàn tay phải cầm dao của Hạ Noãn Tâm.

Bàn tay phải của Hạ Noãn Tâm dừng lại. Tân Hoành lại thấy tay trái của bà ta nhắc lên.

“Cẩn thận!”

Tân Hoành thét chói tai. Tay trái Hạ Noãn Tâm còn có một con dao nữa, ngay tại thời điểm Dịch Tân không chẽ tay phải bà ta thì bàn tay phải cầm dao lập tức nâng lên, đâm về phía mặt Dịch Tân.

Ánh mắt Dịch Tân trầm xuống, lập tức nhanh chóng buông Hạ Noãn Tâm ra, lùi ra sau, chuyển mình né khỏi lưỡi dao sắc bén đó. Hạ Noãn Tâm cũng không đuổi theo, chỉ nhìn Dịch Tân lui về phía sau, cười ngoan độc rẩy nhanh chóng chuyển hướng ngược lại hướng về phía Tân Hoành.

Hai cái tay cùng giơ lên mũi dao sắc nhọn đâm về phía Tân Hoành.

“Tiểu Nhị!”

“Tân Hoành!”

Hai tiếng hô cùng vang lên, nhưng cách đó quá xa, nước xa không cứu được lửa gần. Nhưng thân thể căng thẳng đột nhiên được một sức lực vững vàng kéo sang bên cạnh, Tân Hoành cứ thế rơi vào một vòng tay ấm áp quen thuộc.

Nhát dao trí mạng của Hạ Noãn Tâm xẹt qua ngay góc áo Tân Hoành. **T**Ấ
V
Y
Ê
N
đ
đ
C
Q
V
Y
`
E
T
a
I
đ
E
L
e
Q
V
Y
Đ
Ô
n
Tân Hoành chưa kịp kinh hoàng thì vòng ôm ấm áp kia đã biến mất. Dịch Tân để cô lại một góc an toàn phía sau anh, r
ă
lập tức xoay người lại, đá một phát về phía Hạ Noãn Tâm đang tiếp tục đuổi giết.

Cú đá trúng tay phải, Hạ Noãn Tâm đau đớn kêu lên, lập tức nghe thấy ‘Keng’ một tiếng, là âm thanh con dao rơi xuống đất. Bị đau đớn khiến động tác của Hạ Noãn Tâm hơi chậm lại, ngay trong thời gian đó, Dịch Tân đã ra tay, một tay nắm lấy bàn tay trái đang cầm dao của bà ta, mạnh mẽ vặn một cái.

Ngay lập tức có tiếng ‘rắc rắc’ vang lên, xương cổ tay bị bẻ gãy cùng với tiếng thét chói tai vì đau đớn.

“A!” Trong mắt Dịch Tân vẫn tràn đầy sự tàn nhẫn, đón lấy con dao rơi ra khỏi bàn tay vô lực của Hạ Noãn Tâm, ánh mắt hung ác nhẹ nhàng vung tay lên.

“A!” Lại một tiếng thét chói tai nữa. Lưỡi dao trên tay Dịch Tân lập tức bị nhuộm đỏ, chỗ bị đâm trúng là mặt Hạ Noãn Tâm. Mọi người nhìn chằm chằm vết máu dài bỗng nhiên xuất hiện trên mặt Hạ Noãn Tâm, thậm chí còn quên mất phải phản ứng, chỉ còn lại một mình bà ta đang gào lên thảm đến tê tâm liệt phế.

Dịch Tân lại như chưa hài lòng, nhíu mày, bàn tay cầm dao tiếp tục động, con dao lại tiếp tục vạch lên mặt Hạ Noãn Tâm một đường nữa.

“Đừng!” Là Tân Giác phản ứng đầu tiên, thét chói tai xông đến, nhưng đã muộn r
ă. Tiếng hét thê thảm của Hạ Noãn Tâm đã khàn đi. Tân Giác lao đến, Dịch Tân liếc mắt nhìn qua, khóe môi khẽ cười lạnh, cuối cùng cũng buông tay xuống.

Tân Giác kịp thời đỡ lấy thân thể đang ngã xuống của Hạ Noãn Tâm. Rõ ràng bấy giờ mọi người mới phản ứng lại được, ngoài một dao trước đó trên mặt, bên phải mặt Hạ Noãn Tâm tiếp tục xuất hiện một vết thương dài, xẹt thẳng qua mí mắt lên tận chân mày.

Nội tâm Tân Giác chấn động. Thậm chí cả Tân Hạo, Thẩm Ngôn, ngay cả Tân Hoành cũng sững sờ. Vết thương thế này... Mọi người đều cảm thấy quen thuộc. Trước đây, trong suốt một năm đó, Tân Hoành cũng đã có vết thương y đúc như vậy.

Bị thương bên má phải, vết seо rất dài, xẹt qua mí mắt đến tận chân mày. Vừa đau đớn, vừa xấu xí và tuyệt vọng.

Cả người Hạ Noãn Tâm run lên vì đau đớn, đến tiếng la cũng sắc nhọn thê lương hơn, lúc này chỉ có thể nằm trong lòng Tân Giác khàn giọng khóc, trong tiếng khóc cũng có thể nghe ra được sự đau đớn kinh khủng đó. Tân Giác trừng lớn mắt, mạnh mẽ quay đầu nhìn Dịch Tân: Tự an Giaemy Các bạn đọc truyện trên diễn đàn Lê Quý Đôn để ủng hộ Gem dịch truyện nhé. Cảm ơn các bạn! “Anh thật độc ác!”

Lúc này, cuối cùng Dịch Tân cũng thu lại sự tàn bạo lạnh lẽo trên mặt, khôi phục dáng vẻ lười nhác. Cười như chẳng có gì, anh trở về bên cạnh Tân Hoành, ôm cơ thể cứng ngắc của cô vào lòng. Tân Hoành vẫn nhìn thẳng vào vết thương trên mặt Hạ Noãn Tâm, ánh mắt chăm chú không chớp lấy một cái. Dịch Tân cứ ôm cô như thế.

Vốn dĩ Tân Hạo vẫn tức giận vì sự phản bội của Hạ Noãn Tâm nên chẳng quan tâm, đến tận khi Hạ Noãn Tâm định tấn công Tân Hoành mới kêu lên theo bản năng. Bây giờ, nghe thấy tiếng khóc khàn khàn thống khổ của bà ta, lại thấy hình ảnh nằm trên mặt đất đổ máu của bà ta, cuối cùng cũng không đành lòng, vội gọi Thẩm Ngôn: “Mau đưa đến bệnh viện.”

Bấy giờ Thẩm Ngôn mới hoàn hồn, cuống quýt cúi người ôm Hạ Noãn Tâm lên, nhanh chân lao ra ngoài. Tân Giác từ dưới đất đứng lên, ánh mắt tràn ngập hận thù và độc ác nhìn Tân Hoành và Dịch Tân: “Tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu!”

Mắt Tân Hoành co lại.

Dịch Tân thì cười: “Tùy cô, có đi đâu tôi làm việc rất công bằng, các người thiếu nợ bao nhiêu, tôi sẽ đòi lại các người bấy nhiêu, người ta gọi là có thù tất báo, hay là nợ máu đền máu, tóm lại, Hạ Noãn Tâm chính là tấm gương cho cô đây.”

Tân Giác run lên, lập tức cười lạnh, trả lời một cách mỉa mai: “Vậy tôi cướp Thẩm Ngôn của Tân Hoành, anh cũng cướp lại Thẩm Ngôn cho cô ta đi?”

Đôi mắt nguy hiểm của Dịch Tân nheo lại. Tân Giác cười trào phúng, nhìn Tân Hoành đang sững sờ bên cạnh, đôi môi tô son đỏ tàn ác lên tiếng: “Có biết giám định DNA đó của cô là ai làm ra không?”

Tân Hoành nhìn lên. Sắc mặt Dịch Tân khẽ biến đổi.

Tân Giác cười: “Ba đây.”

Cả người Tân Hoành chấn động.

“Tân Giác, ngâm miệng lại.” Tân Hạo giận dữ quát muối cô ta dừng lại.

Tân Giác làm như không thèm để ý ông ta, tiếp tục nhìn Tân Hoành chằm chằm, tiếp tục: “Vậy cô có biết, là ai sai khiến ở phía sau không?”

Ánh mắt Dịch Tân trở nên hung ác, giơ tay bóp cổ Tân Giác. Mắt Tân Giác lập tức đỏ lên.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 323: Hành Điện

Edit: TranGemy - truyện độc Quyền tại đê Quý Đôn

Nhưng mà dù sao tình tình Tân Giác cũng ngoan cõi, đã rơi vào tay Dịch Tân rã, mang đã treo lơ lửng rã mà vẫn muốn vùng vẫy muốn nói. Chỉ tiếc là giọng nói phát ra khàn khàn, có vùng vẫy hơn nữa cũng không phát ra được âm thanh nào, sắc mặt cũng dần dần tái.

Tân Hạo thấy thế thì tiến lên mấy bước, túm lấy tay Dịch Tân: “Dừng tay!”

Dịch Tân cười lạnh, tay trái vung lên. Bàn tay phải đấm bóp cổ Tân Giác như muốn tăng thêm sức lực. Nếu như thế, chỉ sợ Tân Giác không chết cũng tàn phế. Nhưng vào thời điểm mấu chốt này, bên tai lại vang lên tiếng cười khẩy, không ngoan cõi như Tân Giác, không táo bạo như Tân Hạo, nhưng thật sự khiến anh không thể tiếp tục ra tay.

“Để cô ta nói.”

Tân Hoành ở bên cạnh bình thản nhìn, nhìn Tân Giác vùng vẫy, nhìn Dịch Tân tàn bạo. Vốn dĩ cô là một người thận trọng, lúc này trong lòng đã lò mò có một dự cảm xấu nhất. Cô cũng chỉ trông mong rằng trực giác của cô sai rã.

Dịch Tân nghe thấy tiếng cô, chỉ bốn chữ mà bàn tay anh đã theo bản năng buông lỏng. Tân Giác vẫn còn ở trong tay anh, nhưng đã có thể há miệng hít không khí.

Dịch Tân quay đ`ài nhìn v`ề phía Tân Hoành, thấy sự bình thản trên mặt cô, cô lảng lặng nhìn anh con ngươi trong trẻo như không có một gợn sóng nào. Cô thấy Dịch Tân không động đậy thì lặp lại một l`ần nữa: “Để cô ta nói.”

Ánh mắt cô nhìn thẳng vào anh. Trong lòng Dịch Tân tr`ầm xuống, bắt đ`ài cảm thấy đau đớn. Anh buông tay ra, cả người Tân Giác m`ẽm nhũn, ngã vào lòng Tân Hạo.

Dù sao cũng là đứa con gái đã toàn tâm toàn ý yêu thương chăm sóc suốt hai mươi năm, lúc này nhìn thấy mặt mà cô ta đỏ lên, nằm trong lòng mình tham lam hít không khí, trong lòng Tân Hạo vừa đau vừa hận, ki`êm chẽ nhìn Dịch Tân một cái, r`ồi thất vọng nhìn v`ề phía Tân Hoành. Cuối cùng lại nén giận nhìn Tân Giác, lạnh nhạt nói: “Đi đi.”

Lúc này, Tân Giác hơi h`ồ tinh lại, nhưng cũng như thể không có chút nào kinh sợ, có lẽ kết cục vừa r`ồi của Hạ Noãn Tâm đã thật sự kích động cô ta. Như thể cho dù bị bóp chết, cô ta cũng không muốn tha cho Tân Hoành. Sức mạnh của thù hận thật sự không thể bỏ qua.

Cô ta đối mặt với Tân Hạo, bình tĩnh lắc đ`ài. Đúng dậy, lại một l`ần nữa nhìn thẳng vào Tân Hoành. Tân Hoành vốn đã thấp hơn Tân Giác nửa cái đ`ài, hơn nữa cô ta còn đi đôi giày phải trên 14cm, lúc này hai người đứng đối mặt nhau, nhìn khí thế cũng thấy Tân Giác hơn hẳn Tân Hoành.

Tân Giác từ trên cao nhìn xuống Tân Hoành, như thể cô ta có thể nắm giữ được sự sống chết của Tân Hoành cũng như hạnh phúc và sự bất hạnh của cô, cô ta cười tàn nhẫn với Tân Hoành: “Muốn biết không, chị gái?”

Tân Hoành bình thản nhìn cô ta. Lúc này, sắc mặt Dịch Tân đã mất tinh th`ần thấy rõ, trong lòng từ từ trở nên suy sụp.

Bởi vì Tân Giác? Không, không phải, Tân Giác chẳng là cái gì, nếu anh muốn xử lý cô ta thì dễ dàng chẳng khác nào bóp chết một con kiến! Ai dám ngăn cản anh, anh đ`ài có thể giết người đó! Tân Hạo cũng không ngoại lệ. Nhưng mà lại là Tân Hoành, Tân Hoành... thì không được.

Anh có dự cảm không tốt, đúng vậy, bây giờ không thể làm gì, chỉ có thể cảm thấy dự cảm đó ngày càng trở nên chân thật. Anh ghét cảm giác bất lực này, cảm giác này chỉ xuất hiện khi đối mặt với người con gái anh yêu nhất. Nhưng mà, vì yêu nhất nên anh mới không thể làm được gì.

Chỉ có thể ở một bên nhìn mọi chuyện, có thể còn thuận tiện suy nghĩ xem, lát nữa phải làm thế nào.

Tân Hạo liên tiếp gặp phải chuyện bị vợ phản bội, con gái lớn sa đọa, con gái út ngỗ nghịch, sắc mặt ông ta xanh mét, ánh mắt tối sầm, ông ta nhắm mắt lại, không muốn nhúng tay vào nữa.

Cái gì tới rã cũng phải tới.

Tân Giác nhìn Tân Hoành cười âm u: “Có phải đã đoán ra rã không, chị gái thông minh của em?”

Tân Hoành chỉ bình tĩnh nhìn cô ta.

Tân Giác liếc mắt cao ngạo nhìn qua Dịch Tân rã quay lại đối mặt với Tân Hoành: “Đúng rã, chính là người chồng tốt của chị đấy.”

“Là Dịch Tân đã sai ba làm giả thân thế của chị.”

***

Dịch Phong Nghiêu đến tìm Dịch Tân, vừa đến cửa, quản gia đã nghe tiếng chạy bước nhỏ từ trong biệt thự ra. Dịch Phong Nghiêu thấy thế cười trêu chọc: “A, Dịch Tân chỉnh chu lại nề nếp trong nhà rã à? Nghi lễ tiếp khách của các người đúng là càng ngày càng tốt, còn nhiệt tình ra tận cửa đón khách cơ à?”

Vẻ mặt quản gia sot ruột, muốn nói thì Dịch Phong Nghiêu lại làm như không thấy, còn không cho ông ấy cơ hội lên tiếng: “Đối với tôi thì không cần, chúng ta dù sao cũng coi như người nhà, tôi tự đi vào là được rã.”

Nói xong đã muốn vượt qua quản gia, thực sự định tự mình đi vào. Quản gia cuống lênh, vội vàng chặn trước mặt Dịch Phong Nghiêu ngăn anh ta lại: “Ôi ôi ôi, Nghiêu thiếu gia, đừng, vẫn phải mời cậu về đi!”

Dịch Phong Nghiêu nghe thế thì đôi mắt đen sáng lên, khoanh tay nhìn quản gia: “Thế này là chú không đúng rã, tôi từ xa đến dù sao cũng là khách, chú không ra cửa đón thì thôi, nhưng cũng không thể đuổi khách thế chứ. Dịch Tân cũng thật là, tìm người thì không thấy người, gọi điện cũng không nháć máy. Tôi đã tự mình đến tận cửa rã, anh ta còn không cho vào. Cái này nhìn kiểu gì cũng có phàn qua cầu rút ván đây nhé?”

“À..., lúc làm chuyện không có tình người thì đến tìm người ta, bây giờ thiên hạ thái bình rã thì không tiếp luôn?” Dịch Phong Nghiêu nói xong một hã, khiến quản gia á khẩu không trả lời được, lại vẫn không để cho anh ta đi vào, lúc này nét mặt già nua cũng đỏ lên.

Quản gia nhìn Dịch Phong Nghiêu, hoảng hốt, nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân đang tức giận.”

Dịch Phong Nghiêu nghe thế sắc mặt cứng đờ, ngay sau đó lại cười ha ha: “Vậy, để cho anh ta bận rã, tôi không làm phiền nữa.”

Nói đùa à, Tân Hoành đang tức giận, tâm tình Dịch Tân có thể tốt được à? Tâm tình Dịch Tân không tốt, người nào động vào anh thì người đó chết! Làm sao có thể không có một chút hiểu biết nào như thế? Anh ta đâu phải Nguyên Thâm!

Quản gia làm như thật gật đầu với Dịch Phong Nghiêu, ý bảo anh ta đi nhanh đi. Nhưng mà Dịch Phong Nghiêu thấy trận thế này của quản gia, tính hóng hớt lại bị kích hoạt, lập tức kéo quản gia ra xa một chút, cười đen tối hỏi: “Sao bọn họ lại cãi nhau thế?”

Quản gia lắc đầu giải thích: “Không có, không có cãi nhau, hai người trở về từ bên ngoài, sắc mặt thiếu phu nhân đã không tốt rã, đi lên cầu thang cũng giậm chân, thiếu gia muốn đỡ cô ấy lại bị cô ấy đẩy ra, sau đó hai người họ lên lầu rã.”

Dịch Phong Nghiêu vừa nghe vừa gật đà̄i, lại hỏi tiếp: “Lên lầu rã à?
Thế sao chú biết bọn họ cãi nhau, thế không phải quá vội vàng à?”

Sắc mặt quản gia cứng đờ: “Bởi vì thiếu phu nhân nhốt thiếu gia ở
ngoài cửa phòng.”

Dịch Phong Nghiêu: “...”

Tân Hoành, cuối cùng cô cũng khiến anh ta hãnh diện rã!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 324: Một Câu Là Đủ

Edit: TranGemy - TRUYỆN ĐỘC QUYỀN TẠI ĐỀ LÊ QUÝ ĐÔN

“Tân Hoành, mở cửa.” Dịch Tân đứng trước cửa phòng, bất đắc dĩ đi qua đi lại, đã nhanh chóng muốn giơ chân đá tung cửa, nhưng nghĩ lại hạ xuống. Miễn cưỡng khổng chê cảm xúc của mình, anh dồn mình lên tiếng. Bên trong không có tiếng động nào, cũng chẳng có ai trả lời anh.

Dịch Tân hít sâu một hơi, lại mở miệng: “Tân Hoành, em để cho anh vào phòng đã, được không?”

Vẫn không có ai trả lời. Dịch Tân thất bại, cuối cùng cũng nhận ra chuyện này... Quả nhiên nghiêm trọng y như anh tưởng tượng.

Đúng là đen đủi! Vốn đã sắp xếp xong hết mọi thứ, hoàn toàn không ngờ Tân Hạo lại xuất hiện trước mặt Tân Hoành. Thậm chí còn cả Hạ Noãn Tâm, rãnh Tân Giác... Có người tiết lộ hành tung của anh.

Anh đã dặn dò Nguyên Thâm tra rõ ai có liên quan đến việc hành tung của anh bị lộ, anh nhất định sẽ không tha! Còn cả Tân Giác và Tân Hạo nữa! Tân Giác còn dám ở trước mặt anh...

“Nếu thật sự là mẹ tôi muốn vạch trần thân thế của chị thì bà ấy đã làm từ lâu rãnh, làm gì phải chờ đến tận hôm nay? Thứ kia là bà ấy phát hiện trong phòng làm việc của ba, tất cả đều là Tân Hạo làm! Ông ấy còn có mặt mũi mà mắng mẹ tôi? Sao nào, ông ấy chính là đầu sỏ của mọi chuyện, thế mà còn mặt mũi chỉ trích chúng tôi à?”

“Đầu là tại chị, ông ấy và mẹ tôi đã cãi nhau một trận ầm ĩ, tôi đã nghe thấy hết những gì họ nói, chính miệng Tân Hạo nói, ông ta làm theo ý Dịch Tân!”

“Còn tại sao Dịch Tân lại làm thế thì chị tự đi mà hỏi người chặng tốt đẹp của mình đi!”

“Vẫn là tại chị, mẹ tôi bị Tân Hạo tổn thương, không thì sao lại suy nghĩ linh tinh, lại bị Tần Lâm dụ dỗ chứ? 8 năm trước, chính chị đã lừa mẹ tôi, bây giờ vẫn là chị! Tân Hoành, chị mới là chính kẻ lòng dạ rắn rết, thảo nào chặng chị lại như thế, người đàn ông chung chǎn chung gối với chị chính là sự trừng phạt của chị. Đây chính là báo ứng!”

“Tân Hoành, đây chính là báo ứng!”

Lúc ấy, Tân Giác đã điên cuồng gào lên trước mặt Tân Hoành, còn Tân Hoành chỉ nghiêm đần, bình thản nhìn anh một cái, không nói một câu đã đi luôn. Chỉ còn lại một mình Tân Giác đang điên cuồng ra oai, nhìn lại có vẻ chất vật.

Anh cũng lo lắng bước nhanh theo cô, có điệu cả đường cô không thèm nhìn cũng không nói với anh một câu nào. Hai người về đến nhà, cô đi thẳng về phòng, anh vừa chậm lại một bước đã bị cô nhốt ngoài cửa. Anh bất đắc dĩ vỗ trán.

Tân Hoành ôm đầu gối ngồi trên sofa, lấy điện thoại di động ra tùy tiện bấm, mặc kệ người đàn ông ở ngoài đang gõ cửa, nói với cô bảo cô mở cửa.

“Tân Hoành, mở cửa cho anh được không?”

“Tân Hoành, để anh vào phòng trước đã nhé?”

...

Vẫn không được, anh cũng không nói gì quan trọng. Sau đó, âm thanh ngoài người bỗng nhiên biến mất, ngoài cửa yên tĩnh trở lại. Cô bình tĩnh

lườm cánh cửa, rầm tiếp tục bấm điện thoại chuyển sang một trang web khác.

Anh yên tĩnh thì cô cũng sẽ không chủ động mở cửa cho anh. Cô không dễ bị lừa như vậy, trước kia thường bị anh lừa gạt là vì bản thân cô không có chút phòng vệ nào đối với anh. Nhưng hiện tại ư? Cô không phòng vệ với anh thì anh có thể tùy tiện lấy thân thế của cô ra đùa à?

Cô cho rằng mình là một người hết sức bình thường, không, cô mà gọi là bình thường thì đã xúc phạm đến từ bình thường rầm. Từ nhỏ cô đã không may mắn, xuất thân của cô không may mắn, nhưng xui xẻo hơn nữa là cô hoàn toàn không ngờ bọn họ lại làm như vậy, thế thì làm sao có thể tha thứ được cho anh?

Anh quá rảnh rỗi, cảm thấy cô rất buồn cười à? Trừ việc cô ở bên cạnh để anh thì thân thế của cô cũng để cho anh mang ra chơi ư? Tân Hoành càng nghĩ càng bức. Còn anh, im lặng, kết quả thì sao...

Nhưng lại không có một lời giải thích nào cho cô cả! Chẳng lẽ anh không nên nói một câu giải thích với cô à? Chẳng lẽ cô không đáng để khi anh tổn thương cô thì không bỏ công giải thích một chút à? Không có, một chút cũng không có!

Ngoài cửa lại có động tĩnh! Khóe môi Tân Hoành xẹt qua sự trào phúng. Quả nhiên vẫn còn ở ngoài... Dịch Tân, em sẽ không để anh lừa gạt nữa đâu!

Không ngờ, cửa phòng khẽ động, sau đó bị người bên ngoài mở ra. Tân Hoành hơi ngạc nhiên, quay ra đã thấy Dịch Tân cầm chìa khóa đứng ở cửa, cười tà với cô, còn có vẻ dương oai diễu võ.

Cô vẫn không đổi sắc mặt nhìn anh. Dịch Tân thấy phản ứng của cô thì thầm thở dài trong lòng. Trong ánh mắt lạnh nhạt của cô, anh đi vào quẳng chìa khóa trong tay lên bàn, anh bước tới ngã xuống bên cạnh cô. Anh kéo vai cô qua, ôm cô vào trong lòng.

Cô cưa mìn, anh không đổi sắc mặt, cánh tay tăng thêm sức lực, cô bị anh ôm chặt, trong lòng không cam chịu, hung hăng lườm anh.

Anh nhìn điện thoại trong tay cô, cười hỏi: “Em đang làm gì thế?”

Cô lạnh lùng nhìn anh: “Dịch Tân, thời gian một phút, em cho anh một phút để giải thích!”

Anh nhìn cô, nói với vẻ nghiền ngẫm: “Một phút dài quá, một câu là đủ.”

Cô bình tĩnh nhìn anh: “Nói.”

Anh nhìn biểu cảm lạnh nhạt của cô, trong lòng tê rần nhưng mặt vẫn cười như cũ, cúi đầu, yêu chiêu nhìn cô: “Một câu là, thứ đó không phải để cho em xem.”

Cô ngược mắt nhìn anh: “Chính là những lời này?”

Anh gật đầu.

“Đây là anh giải thích cho ai nghe?” Mặt cô không biểu cảm nhìn anh, hỏi.

Anh ngân ra, vừa cười vừa hôn lên mặt cô, giọng nịnh nọt yêu chiều: “Em đó.”

Cô bất động, lại bình tĩnh nhìn anh: “Em là ai?”

Dịch Tân kỳ quái nhìn cô, lại vuốt vuốt má cô: “Thế này là làm sao vậy? Giận đến ngốc rää à? Em là vợ của anh, không nhớ à?”

Cô cười nhạt: “Vâng, em là vợ anh. Nếu em chỉ là vợ anh thì một câu kia của anh đúng là đủ rää. Thứ đó không phải để em xem, anh là chồng em, anh không cố ý làm tổn thương em, như thế là đủ. Được, vậy em có thể bỏ qua tờ giấy đó, không quan tâm nữa. Nhưng Dịch Tân, anh đừng có quên, ngoài việc em là vợ anh, em cũng là một cá nhân độc lập, em cũng có

mẹ đẻ, vậy anh không biết là ít nhất anh cũng nên giải thích với em, vì sao
anh lại tạo cho em một bà mẹ đẻ khác làm gì?"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 325: Đang Làm Việc

Edit: TranGemy - truyện độc Quyền tại đê Quý Đôn

“Em đang làm gì thế?” Rất lâu sau, Dịch Tân mới nói một câu như thế. Sau khi Tân Hoành mòi anh giải thích, anh á khẩu không trả lời được. Cô muốn lời giải thích thực sự, lý do thực sự.

Không có ai vô duyên vô cớ đi làm một chuyện gì đó, cho dù là trên đường đỡ một bà cụ qua đường cũng có lý do, cho dù không có gì to tát, nhưng ít nhất cũng bởi vì hi vọng bà cụ có thể an toàn đi qua dòng xe cộ đến bên đường đối diện.

Cho dù là một hành động không có mong muốn đạt được cái gì thì ít nhất cũng cần có lý do. Càng không nói đến hành động như thế của Dịch Tân. Một người mẹ ruột, anh đào cho cô một bà mẹ ruột, anh có thể không có lý do gì sao? Lừa ai chứ?

Cô hiểu đạo lý này, anh cũng hiểu. Cho nên cô muốn biết lý do của anh. Nhưng anh lại không thể cho cô. Ánh mắt trong trẻo của cô nhìn thẳng vào anh, sau đó, anh đổi mắt với ánh mắt của cô nhưng lại nói lảng sang chuyện khác. Anh cúi đầu nhìn điện thoại trong tay cô: “Em đang xem gì thế?”

Cô nhìn anh, thắt vong lắc đầu, nhưng lại cười, rất rộng lượng đưa điện thoại cho anh: “Anh tự xem đi?”

Anh nhận lấy. Ở trước mặt anh, rất ít khi cô giấu giếm chuyện gì. Đối với anh, cô chưa từng có sự phòng vệ nào. Anh cầm lấy điện thoại, vừa nhìn rõ thì cả người đã cứng đờ.

Trên màn hình là tìm kiếm trên trang web... Google: Lý do một ông ch ồng tìm cho vợ một bà mẹ ruột.

Nhưng lướt qua tất cả các kết quả tìm kiếm lại không có cái nào có vẻ phù hợp. Cô cười giễu cợt: “Em cho rằng, baidu và google là vạn năng, không ngờ không có cái gì là vạn năng cả.”

“Vẫn đ ề này, trước mắt có vẻ khó giải thích, xem ra là vì trước em thì chẳng có ai gặp phải chuyện thế này.” Cô nhìn anh, ánh mắt không hề có chút cảm xúc: “Em nghĩ, chờ anh nói cho em biết đáp án thì sẽ lên tham khảo ý kiến mọi người xem thế nào.”

Mặt anh cứng ngắc nhìn cô. Cô tự giễu lắc đầu: “Sao, muốn nói cho em biết đáp án không?”

Dịch Tân không nói gì.

Tân Hoành cười: “Vẫn không chịu à?”

“Tân Hoành...” Dịch Tân cứng họng.

Tân Hoành lảng lặng nhìn anh, thấy anh mở miệng lại ngừng lại cũng chỉ nói: “Nói đi, em đang nghe đây.”

Dịch Tân khẽ thở dài, bàn tay vuốt ve làn da nhẵn mịn của cô: “Anh còn chưa nghĩ xong.”

“Anh chưa nghĩ xong xem có nên giải thích cho em hay không, hay là chưa nghĩ xong nên giải thích với em thế nào?” Cô lại vô cùng bình tĩnh.

Anh dịu dàng nhìn cô, thảng thắn: “Cả hai.”

Cô cười, giơ tay gạt tay anh trên mặt cô ra. Trong lòng cô tê tái, lạnh lùng nhìn anh: “Dịch Tân, anh không thể xấu xa như vậy!”

“Anh có biết anh đã làm gì không? Anh sắp đặt cho em một người mẹ ruột giả, vậy anh coi mẹ em là gì? Anh muốn em phải làm sao bây giờ?”

Tân Hoành cười lạnh, lại bỗng nhớ đến ngày đó, Dịch Tân nói câu kia với Trương Tiểu Thúy, nhất thời cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

Cô nhìn anh, lặp lại: “Ngày đó, anh nói với Trương Tiểu Thúy, anh hiểu rõ chuyện này chuyện này từ đầu đến cuối hơn bà ta nhiều. A, lúc ấy em còn tưởng anh đang đe dọa bà ta chứ, không ngờ lại là thật! Cho nên, Dịch Tân, hóa ra trong câu nói chân thật đó của anh lại chôn sǎn một quả bom hẹn giờ à?”

“Có phải từ nay về sau mỗi khi em nói chuyện với anh cũng phải suy nghĩ cho kỹ càng, suy nghĩ cho kỹ xem anh nói thật hay nói dối? Hay là, còn kèm thêm một câu tái bút?”

Dịch Tân nhìn cô, thế mà trên mặt cô không hề có biểu cảm tức giận, nhưng mà trong mắt lại đầy sự thất vọng và đau khổ. Anh nghĩ muốn nói gì đó để an ủi cô, nhưng lời đến bên miệng lại như không có sức để nói ra, càng chẳng có lập trường gì để nói.

Đôi khi, con người chính là như vậy, trả thù người khác thì dễ, nhưng trừng phạt chính mình thì khó. Lúc ấy, cô nhìn thấy thứ đó, lúc trở về ôm cô đang khóc, anh còn có thể ôm cô vào lòng, dỗ dành cô, an ủi cô, hiên ngang lâm liệt mà nghĩ xem làm thế nào để trả thù cho cô. Khi đó, anh là nhân vật chính nghĩa biết bao!

Anh là chồng của cô, cô chịu uất ức, anh có tất cả lý do cả về lý lẫn về tình để thay cô dạy dỗ người bắt nạt cô. Còn bản tính của anh cũng khiến anh không hề xấu hổ mà coi nhẹ tội lỗi của chính mình. Cho dù, trong việc này, anh chính là người khởi xướng.

Đáng tiếc, anh không phải cô. Chỉ có Tân Hoành mới có những thứ ‘không thể giải thích được trong lòng’, còn anh thì không. Một khi anh đã làm thì sẽ không có bất cứ chướng ngại tâm lý nào với việc này. Chỉ cần cô không biết thì anh có thể khoan dung vô hạn đối với bản thân mình.

Toàn bộ trách nhiệm và hậu quả đều do người khác gánh. Trách nhiệm duy nhất của anh chỉ là đối xử tốt với cô, yêu thương cô, chi ầu chuộng cô,

mà những thứ này thì không phải chịu bất cứ nghi ngờ hay chỉ trích nào, cho dù là từ cô hay là bản thân anh.

Nhưng toàn bộ chuyện này lại có điều kiện tiên quyết là ‘cô không biết’. Một khi cô biết thì toàn bộ những nguyên tắc kinh thiên động địa này trong lòng anh đều bị phá hủy hoàn toàn. Nói cách khác, anh cũng không thể quyết định được việc này.

Anh có thể quyết định xử lý người khác thế nào, nhưng lại không thể quyết định xử lý chính mình thế nào. Tân Hoành biết rõ, vậy anh chỉ có thể để cô xử lý.

***

Dịch Phong Nghiêu rất hưng phấn, cứ thế kéo quản gia đến một góc khuất, giữ người không chịu thả, tiếp tục hóng hớt moi tin: “Ôi chao, ôi chà, sau khi Dịch Tân lấy chìa khóa đi vào thì thế nào?”

Tuy thân phận của Dịch Phong Nghiêu hơi đặc biệt, hơn nữa theo anh ta tự xưng thì vẫn là ‘người nhà’, nhưng dù sao quản gia cũng là người trung thành, lúc này cũng không chịu tiết lộ chuyện trong nhà cho anh ta nữa. Ông ấy chỉ hờ lạnh, giãy dụa không thoát cũng không nói.

Dịch Phong Nghiêu lại không nồng nảy, tiếp tục cười hỏi: “Hỏi thế này vậy, bây giờ Tân thiếu của các người có phải đang làm việc không?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 326: Bị Đuối Khỏi Giường

Edit: TranGemy - truyen-dt6 Quyen tai de Quy DOn

Dịch Phong Nghiêu nói chuyện rất không có chừng mực, dù quản gia đã lớn tuổi cũng không nhịn được mà nghẹn một lúc, tức giận nhìn Dịch Phong Nghiêu, cắn răng trả lời anh anh: “Không.”

Dịch Phong Nghiêu đã đạt được mục đích, cười gian trá, rất có hàm xúc mà ngâm nga “Oh...” một tiếng. Quản gia u oán nhìn anh ta. Dịch Phong Nghiêu lại lẩm bẩm: “Thế là lại bị đuổi ra ngoài rã!”

Thái dương của quản gia cũng giật giật... Lại bị thằng nhóc này túm lấy tát gấu! Dịch Phong Nghiêu tự cười tự vui, vỗ vỗ lên vai ông quản gia: “Vậy đi, tôi đi về trước, chú xem khi nào tâm tình Dịch Tân tốt lên thì gọi điện thoại cho tôi. Ở bên tôi có một tin tức, anh ta mà biết thì nhất định sẽ cực kỳ cảm kích cho mà xem.”

Cứ như thế Dịch Tân bị Tân Hoành từ chối khiến anh ta có thêm miếng thịt không bằng, Dịch Phong Nghiêu cười đến là hài lòng đắc chí, nói xong xuôi phong đắc ý đi về.

Còn quản gia nghe xong thì cũng không dám thất lễ, vội vàng đuổi theo ngăn anh ta lại: “Nghiêu thiếu, chờ một chút, nếu chuyện quan trọng thì xin cậu chờ một chút, bây giờ tôi lại vào trong xem tình hình thế nào, cậu tự mình nói với Tân thiếu đi.”

Dịch Phong Nghiêu lập tức trở tay giữ ông ấy lại: “Không cần, tuy đây là việc quan trọng, nhưng nếu bây giờ Tân thiếu của các người đang dỗ vợ

anh ta thì không vội, chú chờ khi nào tâm tình anh ta tốt lên thì bảo anh ta gọi điện thoại cho tôi.”

Dịch Phong Nghiêu nói xong lại suy nghĩ một chút rầm bỗ sung thêm: “Đương nhiên, vô cùng tốt cũng đừng để anh ta tìm tôi.”

Tìm Dịch Tân thì không thể đến vào lúc tâm tình anh không tốt, đương nhiên cũng không thể vào lúc tâm tình anh cực kỳ tốt. Thật ra, nói đơn giản một câu chính là, tốt nhất đừng có tìm anh.

Nhưng mà chuyện này có quan hệ đến cái người như bảo bối bên cạnh Dịch Tân, cho dù vì lý mà nói vẫn là vì lợi ích, Dịch Phong Nghiêu cảm thấy anh ta vẫn nên đến nhắc nhở Dịch Tân một câu. Nhưng cũng chỉ có thể chờ thời điểm tốt hơn một chút, nói với anh một tiếng là xong.

Quản gia nghe thế thì thoảng trầm ngâm, gật đầu đồng ý: “Được, vậy, Nghiêu thiếu đi thong thả.”

Quản gia quay vào biệt thự, len lén nhìn Dịch Tân đang đi qua đi lại ngoài cửa phòng ngủ chính, một cơ hội cũng không có. Cuối cùng ông ấy chỉ có thể thở dài trong lòng, quyết định vứt chuyện của Dịch Phong Nghiêu sang một bên.

Buổi tối, Dịch Tân đi lên giường định ngủ, sau đó còn chưa kịp ôm đã bị Tân Hoành đuổi xuống khỏi giường. Kết hôn lâu như vậy, hơn hai năm, sắp ba năm rầm mà đây là lần đầu tiên Tân Hoành nhốt Dịch Tân ở ngoài cửa, Dịch Tân lấy chìa khóa đi vào, cô lại đuổi anh ra ngoài, quan trọng nhất là còn đuổi Dịch Tân xuống giường.

Lúc này, Dịch Tân vẫn chưa thể chấp nhận được sự thay đổi lớn như thế mức nước ở sông và ở biển thế này. Nghĩ lại thời điểm hai người mới kết hôn, dáng vẻ thận trọng nhắm mắt của cô, đó là một người vợ nhút nhát biết bao nhiêu.

Khi đó, cho dù cô cảm thấy uất ức đến đâu, cô không được tự nhiên hơn nữa cũng chỉ cắn anh muốn, cô vẫn dịu dàng đi êm đềm mà tiếp nhận anh, dáng vẻ cắn môi uất ức đó, sau đó còn bị anh biến thành dáng vẻ thế

nào cũng quên rã, nhưng cũng chỉ khẽ khàng ôm anh, bây giờ nghĩ lại hình ảnh đó, nghĩ thế nào cũng thật thật đáng yêu!

Sao bây giờ lại dám đuổi anh ra khỏi phòng ngủ chính, bắt anh ngủ ở phòng làm việc thế này? Sống đến ngày hôm nay, đúng là càng sống càng thấy cuộc đời kỳ diệu. Dịch Tân không thể nào giải thích nổi, cho nên anh liền hỏi Tân Hoành: “Em có biết là không được tùy tiện đuổi chồng khỏi giường không?”

Tân Hoành cũng cực kỳ thành thật gật đầu: “Biết.”

“Vậy em còn không cho anh ngủ em.” Dịch Tân mong chờ nói với cô, thật sự là không ngờ anh lại có thể nói suy nghĩ cầm thú trong đầu đó ra. Thật ra anh định nói là: Vậy em còn không cho anh ngủ cùng em à?

...

Nói ra rã, chính anh cũng thấy ảo não, có điều vẻ mặt vẫn rất hợp tình hợp lý. Vốn dĩ hai người họ vẫn như thế keo sơn, ban ngày không có việc gì cũng hôn môi lâu lâu lại ôm eo, tối lại càng thân mật hơn. Khi nói xong, anh cũng không tin là Tân Hoành không hiểu anh muốn gì! Ôi chao, thế mà cô vẫn đuổi anh...

Dịch Tân cảm thấy đây chắc chắn là sai lầm của cô. Nếu cô sai thì anh cứ thẳng thắn chỉ ra chỗ sai đó cũng không đủ. Tân Hoành nghe xong, vốn dĩ còn đang chép miệng, lại nhìn dáng vẻ hợp tình hợp lý của anh, bình tĩnh cười: “Không phải anh chưa nghĩ ra sao? Em cũng chưa nghĩ ra.”

“Em chưa nghĩ ra cái gì?”

Tân Hoành đối mặt với anh, cười rất vô tội: “Em chưa nghĩ ra, có nên cho anh ngủ hay không.”

Dịch Tân: “...”

Tân Hoành bất đắc dĩ buông tay: “Chừng nào anh còn chưa nghĩ ra thì em cũng chưa nghĩ xong, anh còn muốn chưa nghĩ ra thì cứ đến phòng làm

việc mà ngủ.”

Dịch Tân nghe xong thì từ tận đáy lòng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, nhưng ngoài miệng cũng không tha cho cô, nhìn cô chằm chằm hỏi: “Anh ngủ phòng làm việc, em muốn còn phải đi tìm anh, không thấy phiền toái à? Anh ở trên giường, em có biết không, chỉ cần một ánh mắt của em là anh biết ngay em muốn gì, là thích hay là không thích, là nhẹ hay là mạnh, là nhanh hay là chậm một chút.”

“...” Tân Hoành nghe thế thì hít sâu một hơi, ổn định lại cảm xúc mới bất đắc dĩ lên tiếng: “Không cần lo, em có thể gọi điện thoại nội tuyến, em nhớ anh thì sẽ gọi cho anh. Cho nên bây giờ anh có thể an tâm đi chờ điện thoại của em rồi.”

Dịch Tân: “...”

Đến lúc này thì cuối cùng Dịch Tân cũng đành nhận lệnh bị đuổi ra khỏi cửa phòng. Tân Hoành thấy cửa phòng đóng lại, Dịch Tân biến mất rồi mới không nhịn được khe khẽ thở dài. Được, anh muốn ngủ ở phòng làm việc thì cô cho anh ngủ!

Ban đầu cũng không thực sự muốn đuổi anh, không ngờ anh lại tình nguyện ngủ ở thư phòng cũng không muốn giải thích với cô. Cô tức giận cắn răng, nằm trên giường lăn qua lật lại, không ngủ được. Xốc chăn lên, đặt chân xuống đất nhưng lại không đứng lên nổi, cái người độc ác xấu xa đó!

Lại nằm xuống một lần nữa.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 327: Không Cho Ngủ

Edit: TranGemy - truyen-dt6 Quyen tai de Quy Don

Trần trọc mãi vẫn không ngủ được, cắn răng cầm điện thoại bên giường, sau đó lại nhanh chóng ném về chỗ cũ. Không được, Cô nhớ đến câu mình vừa nói lúc nãy: Có điện thoại nội tuyến, em nhớ anh thì sẽ tìm anh...

Bây giờ mà cô dùng điện thoại nội tuyến thì chẳng phải thừa nhận là cô nhớ anh rää? Vốn dĩ dù cô có nhớ anh, cũng chỉ là đơn thuần nghĩ đến anh, nhưng Dịch Tân cầm thú như thế nhất định sẽ lý giải vặn vẹo suy nghĩ của cô, đến lúc đó chẳng phải để cho anh cười chê mất sao?

Cô suy nghĩ thế nên từ bỏ. Lại xuống giường cầm điện thoại, khởi động lên rää về giường nằm gửi tin nhắn cho anh. Châm chước một hồi cô mới gõ một tin nhắn: Ngủ ở phòng làm việc có sướng không?

Gửi đi. Vừa đặt xuống, điện thoại đã rung lên, Tân Hoành cũng không nhịn được mà nghi ngờ có khi nào anh ôm điện thoại ngủ không. Nhanh thế!

Anh trả lời: Không sướng bằng ngủ em.

Cô đã miễn dịch với kiểu đùa không có chừng mực này của anh lâu rää, suy nghĩ rää trả lời: Để anh nghĩ xong rää mới cho ngủ.

Tin nhắn này gửi đi, cô chờ một lát mới thấy anh nhắn lại: Hành hạ anh thế em không thấy đau lòng à?

Cô nhìn màn hình, thấy trong lòng không khỏi mặn nhũn, nhưng vẫn nhẫn tâm đáp: Đau vì việc khác, còn anh kiên cường dũng mãnh như vậy, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không cần đau lòng vì anh.

Sau khi gửi đi, trong lòng cô lại cảm thấy lo lắng, ngón tay ấn giữ nút tắt nguội, nhanh chóng tắt máy. Không muốn nhìn xem anh trả lời thế nào. Quăng điện thoại ra xa một chút, cô quay vèn nằm xuống giường, hung hăng nhắm mắt lại, ép bản thân đi ngủ nhưng lại cứ thế mà lăn qua lăn lại vài lần, cuối cùng mãi mới ngủ được.

Sau khi kết hôn, có thể đêm trên đài ngón tay số đếm không có người đàn ông kia ở bên cạnh, giấc ngủ của cô trước sau vẫn không được yên ổn.

Sáng sớm hôm sau đã thức giấc, bụng đau nhói, có thể là vì tối qua quá hao tâm tổn sức cho nên mới đòi nhanh thế. Cô nhanh chóng rời giường, cứ thế mở cửa ra định xuống nhà kiếm gì đó ăn.

Sáng sớm thế này chắc người giúp việc còn chưa rời giường, Tân Hoành nghĩ thế nhưng không ngờ vừa mở cửa ra đã có một người đợi bên ngoài. Dương mặt tuấn tú có chút tà mị, lúc này sắc mặt anh hơi xanh sao, nhưng vẫn có sức hấp dẫn với người đối diện như thường.

Nhưng cô vẫn nhìn ra được: “Cả đêm không ngủ?”

Cô bật thốt lên, thậm chí còn chưa kịp suy nghĩ. Cô tự mở cửa, anh cứ thế nhìn cô, lúc cô nói chuyện anh mới cười: “Nếu nói phải thì cơn giận của em có thể giảm bớt chút nào không?”

Cô lắc đài: “Không thể.”

Anh nhún nhún vai không nói gì. Cô nhìn anh, hờ khẽ rã định đi vòng qua anh. Anh nhanh chóng giữ chặt tay cô: “Định đi đâu?”

Cô quay đài nhìn anh, trong lòng rất muốn nói với anh: Nếu em nói em muốn rời khỏi đây thì anh có thể giải thích với em không?

Nhưng nghĩ lại, cuối cùng vẫn không nói ra. Có thể ở bên nhau đã không dễ dàng gì đối với anh, đối với chính bản thân cô, bọn họ không muốn dễ dàng nói đến việc chia xa.

Cô chỉ nói: “Ăn sáng.”

Lúc này lông mày nhíu chặt của anh mới thả lỏng, định cùng cô đi xuống lầu. Cô nhìn anh rồi lại nhìn vào phòng ngủ: “Đúng rồi, hôm qua em ngủ ngon lắm.”

Anh nhìn cô, không nói gì. Cô lại cười khiêu khích: “Không có ý gì khác, cũng chỉ muốn nói với anh, em ngủ rất ngon, anh phí công đứng ở đây cả tối, em cũng chẳng băn khoăn chút nào vì anh không được ngủ cả.”

Dịch Tân dù bận vẫn ung dung nhìn cô, thấy dáng vẻ mạnh mẽ của cô thì buồn cười nhưng chỉ nói: “Vậy thì tốt.”

Tân Hoành hừ khẽ, quay người bỏ đi. Dịch Tân đi theo sát cô. Tân Hoành hít sâu một hơi, dừng lại nhìn anh: “Anh có thể vào ngủ rồi.”

Dịch Tân nghe thế thì ánh mắt trở nên sa sầm, nhanh nhẹn ôm chặt cô vào trong lòng, thấp giọng hỏi: “Cho ngủ rồi?”

Cô cắn răng nói: “Em nói là giường! Em ngủ ngon lắm, anh có thể vào giường ngủ rồi. Lúc nào em muốn ngủ thì anh không được ngủ, vậy anh muốn tình nguyện ngủ trong phòng làm việc hay đứng ngoài này cả đêm thì tùy.”

Anh nghe thế thì nhìn cô đăm chiêu: “Thật sự muốn anh mỗi đêm đều đứng ngoài cửa à?”

Cô liếc anh: “Em không bắt anh đứng ngoài cửa hàng đêm.”

Anh nhìn cô: “Không phải không cho ngủ sao?”

“Không cho ngủ cũng đâu bắt anh...” Cô phản bác theo thói quen, nhưng đột nhiên ý thức được đây là khổ nhục kế của anh! Sao lại không

ngủ được? Nhà cửa lớn thế này, phòng thì nhỏ ơi, nếu không tốt thì bên ngoài còn bao nhiêu khách sạn, vì sao anh lại đứng ngoài cửa phòng cô?

Cô hờ lạnh: “Quả nhiên là đánh chết không chừa, tâm địa hiểm ác!”

Anh ôm cô, cúi đầu hôn lên mặt cô, cô né tránh, trốn thế nào cũng bị anh nhốt chặt trong lòng, cuối cùng còn bị anh ép buộc hôn mấy cái. Cô u oán nhìn anh: “Dịch Tân bây giờ anh cứ ép em như thế, sau này em nhất định sẽ bắt anh trả!”

Anh nhìn cô, cười cười đưa mặt đến bên môi cô: “Không cần sau này, bây giờ luôn đi, bây giờ bắt nạt lại anh đi, cả người anh đều để em tùy ý xử lý, cần gì ở anh cứ lấy, không cần nương tay.”

Cô nhìn anh đưa mặt đến, trong lòng tức giận nên há miệng định cắn lên miệng anh, nhưng hạ răng lại không có cách nào cắn được, cuối cùng cũng chỉ như gãi ngứa lên mặt anh, còn khiến cho người nào đó cười đến mắt miếng cong hết lên.

Dịch Tân ôm cô, cúi đầu mỉm nhẹ lên môi cô, nói bằng giọng khàn khàn: “Đừng tức giận nữa có được không?”

Tân Hoành hung hăng nhìn anh: “Thật sự từ bé đến giờ em chưa gặp người nào như anh... Vô lý mà lại khí thế như vậy!”

Anh vô tội nhìn cô. Tân Hoành thề, bây giờ anh nhất định lại đang bày ra bộ mặt cô nghĩ oan cho anh.

Cô bất đắc dĩ thở dài: “Anh tự nói xem, là em muốn chọc giận anh ư? Vì sao nguyên nhân chính là do anh không biết xấu hổ làm sai, sau đó lại biến thành em cố tình gây sự là thế nào?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 328: Ném Lên Giường

Edit: TranGemy - truyện độc Quyền tại đe Quý Đôn

“Nguyên nhân chính?” Anh nhíu mày nhìn cô: “Em thực sự muốn bàn với anh về nguyên nhân chính à?”

Cô nhìn anh, cô cảm thấy cho dù tính thế nào thì cô cũng không phải lo lắng như anh. Anh yêu thương vuốt tóc cô, thấp giọng nói: “Nguyên nhân chính chỉ có một, anh không muốn em không để ý đến anh. Giữa anh và em, yêu thương nhau là được rồi, hoàn toàn không cần lãng phí thời gian.”

Cô nghe xong lời anh thì đơ người, lại không nhịn được mà tức giận: “Nếu đã thế sao anh còn làm như vậy? Nếu anh không làm thế thì em sẽ không để ý đến anh à?”

“Nói cho cùng, vẫn là tại anh.” Cô hờ hờ trách.

Anh thành thật nhìn cô, đôi mắt sáng ngời lúc này hơi trầm xuống: “Được, trách anh. Nhưng mà trách cũng trách rã, bây giờ không tức giận nữa nhé?”

Cô mở to mắt nhìn anh: “A..., anh nói không giận thì là không giận, anh không biết rằng anh nên bày tỏ một chút sao?”

“Vậy em muốn bày tỏ thế nào?” Anh cười nhìn cô: “Em biết đấy, em muốn anh thế nào cũng được.”

Cô đang định nói thì anh đã nhanh nhẹn chen vào: “Trừ việc anh còn chưa nghĩ xong chuyện kia.”

Anh ở đây tuyên bố dỗ dành cô, nói cô muốn thế nào cũng được, sau đó lại lập tức phủ nhận, nói trừ cái kia ra... Cô tức giận lườm anh: “Em cũng chưa nghĩ ra, cho nên đêm nay, anh xem xem cứ tiếp tục đứng đây hoặc là vào phòng làm việc mà ngủ.”

Nói xong cô muốn tránh khỏi anh. Anh lập tức khẩn trương nhốt chặt cô, giam cầm cô trong ngực mình, không để cho cô đi. Cô tránh trái tránh phải vài lần cũng không trốn được, cô bị anh chiếm hết tiên nghi, trong lòng tức giận nên đánh mấy cái lên ngực anh, thấp giọng mắng: “Buông ra!”

Anh thấy cô như thế, cuối cùng sắc mặt cũng trầm xuống, không những không buông mà còn tăng thêm sức lực ôm cả người cô nhắc bỗng lên ôm trọn vào lòng. Cô giật mình hô lên, nhưng anh đã ôm cô vào phòng ngủ, giơ chân đá một cái cửa đã bị đóng lại.

Cô nhìn đường cong dưới cằm anh căng ra, trong lòng càng cảm thấy bất bình. Rõ ràng là anh sai, bây giờ lại vẫn ngang ngạnh như vậy. Trong lòng tức giận, cô cảm thấy không vừa ý nên càng vùng vẫy mạnh mẽ hơn: “Buông ra!”

Anh cúi đầu liếc cô một cái, sau đó cười lạnh buông tay ra.

“A!”

Cả người Tân Hoành ngã xuống, rơi thẳng xuống giường. Tuy giường lớn rất mềm mại, không quá đau nhưng bị người kia ném xuống cũng khiến cô tức nghẹn đến tận ngực. Cô tức giận lườm anh.

Anh cười lạnh lùng: “Là chính em bảo anh buông ra đấy.”

Tân Hoành nghe thế thì cơn tức giận lại bùng lên, chỉ thẳng tay ra cửa phòng, cứng rắn nói: “Ra ngoài!”

Dịch Tân cười khẩy, liếc về phía cửa phòng nhưng không hề hùn híc nhích, sau đó tay anh giơ lên chậm rãi cởi cúc áo. Tân Hoành giật mình, thấy sắc mặt anh không có ý tốt, còn rất thản nhiên cởi quần áo thì trong lòng thót lên. Cũng không quan tâm đến cơn giận mà tự mình trượt qua một bên giường, chuẩn bị chạy trốn: “Anh không ra thì em ra!”

Cô miễn cưỡng để lại một câu rồi lẩn nhanh về phía cửa. Dịch Tân lại bước nhanh tới, ngăn cô lại: “Không được đi!”

Tân Hoành bị anh bức bách đã ép như vậy thì không suy nghĩ nhiều gạt cánh tay đang ngăn cản của anh ra, định bỏ đi, không ngờ cánh tay ấy lại không buông cô ra. Dịch Tân trở tay một cái đã bắt được tay cô, tiện đà ôm cả người cô vào lòng. Dịch Tân nhếch môi, ôm cô ném lại lên giường.

Vốn dĩ thân thể anh đã linh hoạt mạnh mẽ, bây giờ lại đang không vui nên động tác cũng chẳng mấy dịu dàng. Tân Hoành vốn đã yếu đuối làm sao mà chịu được sự đối đãi này của anh? Lúc này bị anh ném một cái nữa thì cả người đều thấy đau.

Cô đã đau lại nhìn thấy gương mặt căng thẳng của anh, nhất thời trong lòng cảm thấy tức giận vừa uất ức. Cô cắn răng chống khuỷu tay xuống giường, định ngồi dậy lần nữa. Ai ngờ, vừa rồi làm loạn với người đàn ông này một hồi đã làm tuột tóc cô ra, lúc này cánh tay đúng lúc đè lên chỗ tóc, cô định đứng dậy nhanh quá nên không để ý. Trên đầu truyềnn đến một trận đau nhói, Tân Hoành không nhịn được mà tháp giọng kêu: “A!”

Ngay sau đó ngã lại trên giường, hít sâu mấy hơi mới giảm bớt đau đớn. Dịch Tân vốn dĩ còn đang cười mỉa nhỉn cô vùng vẫy, lúc này thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu lại vì đau đớn thì sắc mặt anh thay đổi, cuống quít cúi xuống xem cô thế nào: “Làm sao thế?”

“Đau...” Tân Hoành cảm thấy tóc cô như rót ra rồi! Dịch Tân không biết là cô bị kẹt tóc, chỉ thấy cô kêu đau, trong lòng cảm thấy khẩn trương, lập tức nhẹ giọng hỏi: “Bị thương ở đâu rồi à?”

“Đầu...” Tân Hoành nhắm mắt hít vào. Dịch Tân nghe thế lại vội vàng nâng đầu cô lên định xem xét, Tân Hoành lại nhanh hơn vươn tay gạt anh

ra: “Đừng động vào em!”

Dịch Tân thấy cô như thế thì trong lòng vừa ảo não vừa hối hận. Có điều người này đúng là đánh chêt không chừa, một đằng hối hận nhưng một đằng vẫn mạnh mẽ đẩy cô xuống, còn mạnh bạo kéo tay cô ra, nâng đỡ cô lên xem.

Cô bị anh động đến chõ đau, càng thêm không tình nguyện để anh động vào, thà dịp anh đang chăm chú nhìn đài cô, cô đẩy người một cái, xoay người tránh xa khỏi anh. Anh thấy thế trở mình định bắt cô lại, đột nhiên lại thấy trên tay mình chỉ còn một lọn tóc.

Tân Hoành cũng nhìn thấy, lập tức thấy giật mình, hơn nữa trên giường cũng có, tuy không hiếm khi có tóc rơi trên giường nhưng cũng chẳng nhiều như thế. Cái gáy lại thấy đau, nhìn thấy tóc bị gãy, trong lòng Tân Hoành vốn đã ủy khuất, mũi đau xót, nước mắt cứ thế rơi xuống từng giọt từng giọt.

Dịch Tân nhìn thấy chõ tóc ấy, cuối cùng cũng ý thức được là do vừa rã Tân Hoành định đứng dậy đã đè lên tóc.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 329: Có Trách Nhiệm VỚI Em

Edit: TranGemy - [truyện độc Quyền tại đê Quý Đôn](#)

Trong lòng cảm thấy đau xót, không quan tâm cái khác nữa, Dịch Tân duỗi một cánh tay dài ra vội vàng ôm cô vào lòng, dịu dàng dỗ dành: “Ngoan, đừng khóc, là anh sai, anh xin lỗi, có được không?”

Cô vốn dĩ chỉ vì đau đớn nhất thời lại uất ức không chịu được nên mới rơi nước mắt, bây giờ anh lại dỗ dành khiến nước mắt càng không kiềm chế được, trong mắt càng thấy chua xót, cứ thế mà không ngừng rơi nước mắt. Trong lòng cô lại thấy mất mặt, giận dữ đẩy anh ra: “Không được, em không cần anh giải thích, anh tránh ra.”

Trong mắt anh ánh lén sự đau lòng, xoa xoa vệt nước mắt trên mặt cô, thế là cô lại khóc to hơn. Anh bất đắc dĩ thở dài. Cô ở bên cạnh vừa khóc vừa đẩy anh: “Anh giải thích chẳng có thành ý gì cả, đài là giả, anh còn đẩy ngã em nữa, còn kéo tóc em nữa!”

Lúc này cô đang tức giận, không quan tâm đến sự thật là tóc cô bị chính cô đe lên, cứ thế để sạch tội lỗi lên đài anh.

Còn Dịch tân thấy chỗ tóc kia của cô cũng rất tự trách bản thân, hơn nữa cũng rất đau lòng, lúc này càng không còn lời nào để nói, chỉ biết ôm cô vào trong ngực, ngọt giọng dỗ: “Thực xin lỗi, là anh sai rã, anh không nên đẩy em ngã lên giường, cũng không nên hung dữ với tóc em. Tóc có gãy mất một ít nhưng mà Tân Hoành vẫn là xinh nhất.”

Anh đối mặt với nước mắt của cô sẽ trở nên bất lực, lúc này hoàn toàn không biết nên nói thế nào, chỉ có thể vội vàng hôn lên mặt cô. Nhưng lúc

này tâm trạng của Tân Hoành chỉ cảm thấy bài xích Dịch Tân, chỉ cảm thấy anh nói toàn lời bịa đặt, rõ ràng rời xuống bao nhiêu như vậy mà anh còn bảo là một ít, cô không muốn mà cứ sấn đến hôn với hít...

Thế là cô càng tức giận hơn, vung tay đẩy mạnh anh ra: “Tránh ra! Ra ngoài! Ra ngoài! Em không muốn nhìn thấy anh!”

Cô vừa đẩy anh vừa lén tiếng đuối người. Thực ra với một chút sức lực của cô thì nếu anh không muốn, thì có có đẩy kiểu gì cũng chẳng được, nhưng mà bây giờ cô đang rời nước mắt, anh đúng là không biết làm thế nào. Cô không nỡ để cô đau khổ, cho dù buông cô ra, anh cũng sẽ không vui nhưng anh vẫn để mặc cho cô đẩy anh đi.

Anh xuống giường, đứng ở bên giường nhìn cô khóc nức nở vì mẩy cọng tóc, trong lòng cũng thấy đau đớn, dành nhỏ giọng nói: “Em đừng khóc nữa, anh ra ngoài là được mà.”

Nói rồi anh xoay người ra khỏi phòng. Nhưng đến khi anh ra ngoài thật, Tân Hoành thấy thế lại càng đau lòng hơn, thoảng chốc nước mắt lại rơi lâ châ. Lúc đầu cô khóc vì bị rót tóc, sau đó khóc một h ã lại ném hết tóc xuống đây, không biết là đang khóc cái gì nữa.

Cô rất ít khi tùy hứng như thế, lúc này cảm thấy trong ngực rất khó chịu, người kia cứ thế để một mình cô ở trong phòng rồi đi ra ngoài, nhất thời cảm thấy bức bối, tiện tay cầm cái gối bên cạnh ném thẳng về phía trước. Đúng lúc này cửa phòng bị mở ra, Dịch Tân đi vào thấy cái gối bị rơi trên thảm trải sàn. Trong mắt cảm thấy chua xót, anh chỉ biết than khẽ.

Tân Hoành ngẩng đầu lên, thấy anh quay lại thì nước mắt rơi ít hơn một chút, sau đó lại cảm thấy không tự nhiên liếc nhìn anh, hỏi: “Không phải đi rồi sao?”

Anh cười nhìn cô, không để ý đến sắc mặt hung dữ của cô, đi tới bên cạnh cô ngồi xuống, nửa đùa nửa thật nói: “Tưởng là anh đi rồi nên mới khóc lớn thế à?”

Cô liếc nhìn anh rã nghiêng đài sang chỗ khác. Anh ôm lấy cô, lúc này anh chú ý sức lực, không đến mức làm cô đau. Anh than: “Anh không đi, anh đi lấy gương cho em.”

Cô nhìn anh, lúc này mới thấy trong tay anh cầm hai cái gương sáng choang, anh thuận thế đưa một mặt gương vào tay cô giơ ra trước mặt: “Đến đây nhìn xem, tóc vẫn còn ở đây này, anh có lừa em đâu.”

Anh nói rã, giơ cái gương còn lại ra sau đài cô, để cô có thể nhìn thấy phần gáy của mình qua cái gương trước mặt. Mặt Tân Hoành vẫn còn vương nước mắt, nửa tin nửa ngờ nhìn vào trong gương. Tóc vẫn đen bóng như cũ, chỉ hơi rối một chút, nhưng chất tóc vẫn rất đẹp, Dịch Tân nhẹ nhàng vuốt tóc cô cho gọn lại.

Cuối cùng nước mắt cũng ngừng lại. Dịch Tân thấy thế mới nhận lại tấm gương trong tay cô, để sang một bên, nhìn cô nói khẽ: “Được rã, không sợ nữa nhé?”

Cô liếc anh một cái. Anh cười ôm cô vào lòng, dỗ dành: “Cho dù Tân Hoành không có tóc thì anh vẫn thích.”

Cô oán trách: “Anh mới không có tóc.”

Anh thấy cô lúc này đã không còn buồn nữa thì trong lòng cũng cảm thấy thả lỏng, cười với cô: “Được, chỉ cần em thích thì anh không cần tóc cũng được.”

Cô nghe xong thì ngẩn ra, lại thoáng suy nghĩ đến hình ảnh anh không có tóc, ngay sau đó tức giận đáp: “Em không thích.”

Anh cười, hôn nhẹ lên mặt cô: “Được, vậy thì cần tóc hay không cần, tất cả đều nghe lời em.”

Lúc này sắc mặt cô mới trở nên hòa hoãn. Anh bỗng nhiên thành thật hỏi cô: “Tân Hoành, tha thứ cho anh nhé!”

Cô nhìn anh. Anh tiếp tục: “Vừa nãy không phải anh muốn hung dữ với em, anh chỉ không muốn anh trốn tránh anh. Em đẩy anh ra nên anh sút ruột, chỉ muốn bắt em lại, không ngờ... Tự em lại đè rót tóc.”

Cô nghe anh nói, lúc đ`ầu còn thấy trong lòng m`ềm ra, nghe đến câu cuối thì...: “Cho nên, ý của anh là đây là lỗi của em à?” Cô hơi híp mắt lại, nguy hiểm nhìn anh.

Anh chỉ thản nhiên nhìn cô, đáp: “Không, là lỗi của anh. Anh là ch`ồng em, anh là người đàn ông phải có trách nhiệm với em, em bị thương, cho dù là vì sao thì đ`ầu là do anh, tại anh không bảo vệ được em.”

Cô nghe thế thì m`ềm lòng nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng: “Um, nói nghe rất êm tai.”

Anh chỉ cười dịu dàng, kéo cô dựa vào ngực anh. Cô ngẩn ra, cô nghe rõ những nhịp tim đập tràn ổn bên tai, thoảng chốc cả người đã m`ềm nhũn, để mặc cho anh ôm. Anh nói chuyện với cô bằng giọng ấm áp: “Với cả, tha thứ cho anh nhé, anh thật sự chưa nghĩ xong.”

Người cô cứng lại.

“Tân Hoành, chờ anh nghĩ xong sẽ nói cho em biết đáp án, được không? Chuyện này... Vốn dĩ là anh hoàn toàn không cân nhắc, nhưng sau này anh đã dao động. Chỉ là dao động nhưng lại không xử lý triệt để, cho nên để anh suy xét kỹ lại một lần. Em ngoan ngoãn chờ anh, có được không?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 330: Có Biết Tôi Qua Anh Nhớ Em Nhiều Đến Thế Nào Không?

Edit: TranGemy - truyyen do Quyen tai de Quy Don

Cô suy nghĩ rã hỏi anh: “Là kiểu đáp án thế nào, có quan trọng không? Có liên quan đến em không?”

Anh nhìn cô, gật đầu: “Có, có liên quan đến em, cho nên anh rất khó xử.”

Cô híp mắt nhìn anh: “Nên chắc không phải em thật sự có một bà mẹ ruột khác chứ?”

Anh thấy cô bỗng nhiên trở nên khẩn trương thì không nhịn được mà bật cười, hôn lên mặt cô, trấn an: “Anh có thể bảo đảm, Du Tiểu Nghi mới là mẹ vợ ruột của anh.”

Cô nghe xong, lúc này mới có thể thở phào nhẹ nhõm, nghĩ một lát, cuối cùng đành thỏa hiệp: “Chỉ cần mẹ vẫn là mẹ, bà ngoại vẫn là bà ngoại, cái kia... Em chờ một chút cũng được.”

Anh nghe thế liền cười: “Được, anh có thể đảm bảo với Tân Hoành, mẹ vẫn là mẹ, bà ngoại vẫn là bà ngoại.” Nói xong anh lại cười gian trá, đôi mắt sáng lênh láng cô: “Vậy em cũng đảm bảo với anh một điều nhé?”

Cô ngược nhìn anh: “Bảo đảm cái gì?”

Anh ôm cô, cười: “Bảo đảm Dịch Tân là chồng của Tân Hoành, có quyền hưởng thụ các quyền lợi chính đáng, hơn nữa còn phải thực hiện

đúng hạn.”

“...”

Quyền lợi chính đáng, còn phải đúng hạn... Tân Hoành giật giật khéo miệng: “Anh muốn nói là quyền lợi và nghĩa vụ vợ chồng à?”

Mắt anh sáng lên: “Thông minh!”

Tân Hoành bất đắc dĩ nhìn trần nhà, lại nhìn vẻ mặt gian tà của Dịch Tân, xoắn xuýt một hồi mới không tình nguyện đáp: “Thôi được rồi.”

Ai ngờ cô vừa nói xong, môi đã bị chặn lại bởi hơi thở quen thuộc. Ngay sau đó, bờ môi ấm áp mềm mại bị cạy mở, cô còn chưa nghĩ xong nên đáp lại hay là đuổi anh ra ngoài thì đã bị anh đẩy ngã xuống giường. Thân thể nóng bỏng của anh vội vã áp lên người cô, cứ như thế dùng nhiệt độ và tư thế khiến cô không khỏi run lên.

Anh vừa hôn cô vừa khàn giọng hỏi: “Có biết tối qua anh nhớ em nhất đến thế nào không?”

Cô rất muốn nói, cô không biết. Nhưng hắn là anh đã đoán được cô sẽ nói một câu mất hứng cho nên hoàn toàn không cho cô cơ hội mở miệng, thẳng thừng chặn miệng cô lại. Ngay sau đó là một trận thế đầy tình cảm khiến người ta hít thở không thông, đầu óc cô trở nên mờ hồ, hoàn toàn không nhớ nổi câu nói nào của anh.

Lúc này anh mới thoáng lảng cô một chút, nhưng thừa dịp cô đang tham lam hít không khí, anh vuốt ve phía dưới cơ thể cô, động tình mê hoặc cô: “Tối qua, anh đứng ngoài cửa phòng em, vẫn luôn nghĩ, có khi nào một giây sau em sẽ bước ra không?”

Anh nói rồi lại tiếp tục hôn cô, cô bị anh vần tới vần lui đến mức dài óc u mê, hơi thở trở nên dồn dập, anh lại khàn giọng nói tiếp: “Chính là câu nói của em hôm qua.”

“Anh đứng ngoài đó, chỉ nghĩ về câu nói của em, em sẽ không vì anh mà đau lòng. Sau đó, trái tim anh rất đau.”

Anh nói tới đây thì trong mắt ánh lén sự đau lòng rõ ràng, hoàn toàn không giống dáng vẻ bình thường của anh, mà hết sức chân thật. Cô mê man nhìn mà thoảng giật mình, muốn nói chuyện lại không thể thốt nên lời vì đã bị anh chặn lại.

“Trong lòng anh đau đớn lại tinh táo hơn, anh nghĩ anh nên làm gì bây giờ? Nếu Tân Hoành không thích anh nữa, anh phải làm sao bây giờ?” Anh nhìn cô, ánh mắt sáng ngời quấn quít người phía dưới, cô đỏ mặt: “Em biết không? Anh nghĩ không sao cả, Tân Hoành không thích anh cũng không sao, chỉ cần Tân Hoành nguyện ý để anh yêu cô ấy là được rồi.”

Nói rồi một nụ hôn dịu dàng lại rơi xuống mặt cô, từ trán xuống đôi má, đến bờ môi, mỗi một nụ hôn đều thành khẩn và trân quý, tiếng nói trầm thấp như thể đang nhẹ nhàng dỗ dành, lại như hèn mọn cầu xin, anh nói với cô: “Có thể để anh ôm, hôn, yêu em thế này, cho dù chỉ thế này thôi anh cũng có thể chấp nhận.”

Lời này của anh rơi vào tai cô, sau đó bờ môi cũng dán lên vành tai cô, khoảng cách gần nhất cứ thế đi thẳng vào lòng cô. Cả người cô run lên, không rõ là vì động tác của anh hay là lời anh nói. Dịch Tân là người rất ít khi thẳng thắn thành khẩn như vậy. Có khi nào là vì thế nên chỉ có những lúc ở trên giường, anh mới nói với cô những thứ này?

Có thể có một chút giả dối, giống như những người đàn ông khi ở trên giường sẽ lấy lòng người phụ nữ để cô vui vẻ, sau đó chuyện chăn gối sẽ càng thêm thăng hoa. Nhưng Tân Hoành vẫn động lòng, bởi vì là anh nói nên cô muốn tin.

Giống như sau khi say rượu sẽ nói linh tinh, cũng là một sự giả dối, như thể đâu óc choáng váng nên không ngăn cản được miệng lưỡi, nhưng thực ra lời nói khi say mới là lời thật lòng, có lẽ chính vì bình thường sợ hãi không dám nói ra. Bởi vì, càng yêu thì càng sợ hãi nên không dám thẳng thắn.

Nhưng chắc hẳn anh hi vọng cô có thể nhanh chóng hiểu rõ, nên mới nói ra vào lúc này. Tân Hoành tinh ngô, trong lòng lại thấy cảm động. Cô giơ tay lên ôm chặt lấy anh, cô muốn nói chuyện nhưng lại một lần nữa bị anh chặn miệng khi chưa kịp lên tiếng.

Cả người cô nóng lên, cũng không nghĩ đến những cái khác mà thử đưa lưỡi vào miệng anh. Sau đó cô chỉ cảm thấy thân thể anh trở nên cứng đờ, ban đầu còn dịu dàng cẩn thận, trong thoáng chốc đã trở nên kịch liệt, như thể đống lửa bị đổ thêm dầu, không có cách nào cứu vãn.

Cả người cô run lên, cũng không có cách nào chống đỡ nổi. Ban đầu tay cô đang bấu lấy vai anh, sau đó chậm rãi di chuyển xuống eo anh, cởi quần cho anh...

Toàn thân anh chấn động, ánh mắt nhìn cô trở nên âm u. Cô chỉ cảm thấy hoảng hốt, chưa kịp phản ứng thì phía dưới đột nhiên nóng lên, anh đã tiến vào. Thân thể nháy mắt bị mở ra, tốc độ quá nhanh khiến cô không nhịn được mà rên rỉ: “Nhe... một chút.”

Rốt cuộc anh cũng được ở trong cơ thể cô, thoải mái đến mặt mày đều dần ra. Nghe cô hòn giận thì lập tức bật cười, cúi xuống hôn lên môi cô.

***

“Âm!”

Một âm thanh thanh thúy vang lên, các y tá đứng gần phòng bệnh quay sang nhìn nhau một cái, tự hiểu trong lòng nhưng không nói gì, trên mặt chỉ có biểu tình đồng cảm và bất đắc dĩ. Trong đó có một y tá trẻ tuổi nhỏ giọng nói: “28.”

Cái bát thứ 28, từ khi vị kia tiến vào phòng bệnh VIP đó thì đã quăng vỡ 28 cái bát rã.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 331: Lúc Nào Cũng Có Thể Ly Hôn

Edit: TranGemy - truyện độc Quyền tại đê Quý Đôn

Vừa đến giờ ăn cơm là bắt đầu quăng đao...

Lúc đầu bà ta quăng vỡ bình nước truyền, nhưng thế thì chỉ có bị đau, sau khi quăng vỡ rách, bác sĩ lấy thuốc, y tá lấy thuốc, lăn qua lăn lại vẫn là bà ta phải chịu đau. Nhưng tính tình nóng nảy, vẫn may mắn óc chưa bị hỏng, về sau, chính mình thì không quăng, nhưng chuyển sang quăng bát cơm. Dù sao một hai cái bát cũng chẳng đáng là bao, vẫn điều là tình hình làm loạn thì thôi rách.

Sau khi âm thanh này vang lên, các y tá đều nhìn nhau, rất ăn ý thở dài mà không nói chuyện. Họ không nói gì cũng là có nguyên nhân. Quả nhiên, vừa thở dài một hơi xong thì cửa phòng bệnh mở ra. Một cô gái mặc bộ váy Chanel từ bên trong bước ra, dáng vẻ chỉnh tề, mặt mày sắc sảo, đi đôi giày cao gót nhọn hoắt, tùy tiện chỉ vào một y tá rã ra lệnh với gương mặt lạnh lùng khen kiệu: “Cô, theo tôi vào!”

Cô y tá bị điểm danh giật mình thốt lên: “Tôi?”

Người phụ nữ lạnh lùng khen kiệu liếc cô ấy một cái, không nói lời nào, không hề dừng lại mà trực tiếp xoay người vào trong, hoàn toàn không muốn lãng phí dù chỉ một chữ.

Sau khi cô gái đó rời khỏi, các y tá còn lại đều nhìn về phía cô y tá kia với vẻ mặt thông cảm, trong đó còn có một người tự giác cầm chổi đưa cho cô ấy: “Đi thôi!”

Vẻ mặt cô y tá hết sức bi thương, nhìn đằng nghiệp oán giận: “Tại sao chứ? Tôi cũng đâu phải lao công, bà ta quăng vỡ đõcòn bắt tôi đi dọn.”

Một y tá khác chớp mắt, trả lời cô ấy rất đúng trọng tâm: “Tại vì cậu không thể chọc vào công chúa Hương Hương, đi đi!”

Cô y tá nhỏ nghe thấy ‘công chúa Hương Hương’ , cuối cùng cũng khổ sở nói không ra lời, xoay người đi vào dọn dẹp. Những người còn lại thông cảm nhìn cô ấy.

Công chúa Hương Hương là biệt danh mà các y tá đặt cho cô gái mặc đầm Chanel vừa rã. Nguyên nhân là vì cô gái Chanel đó có tính tình hung dữ, sai bảo người khác không chút nể mặt, thực sự coi mình là công chúa rã nên mọi người mới lén lút ở sau lưng gọi cô ta là ‘công chúa Hương Hương’ .

Cô y tá nhỏ vào phòng bệnh VIP thì thấy bát canh bị vứt trên đất cạnh giường vừa do vừa loạn, trong lòng chỉ biết thở dài, yên lặng vào dọn dẹp, nhìn cũng không muốn nhìn người phụ nữ bị quấn băng gạc nửa mặt ở trên giường lấy nửa cái.

Ban đầu còn thấy thông cảm cho bà ta, thấy bà ta bị hủy hoại nhan sắc, còn suýt bị mù. Nhưng hai ngày tiếp theo, trong lòng tất cả mọi người đều nhất chí đằng tình với câu nói kia: Người đáng thương tất nhiên có chỗ đáng hận.

Người phụ nữ nằm trên giường đó chính là Hạ Noãn Tâm, còn cô gái bị gọi là công chúa Hương Hương chính là Tân Giác. Lúc này, Tân Giác cũng hơi mất kiên nhẫn, lạnh nhạt nói với Hạ Noãn Tâm: “Ăn chút đõ ăn đi, mẹ có chết đói ba cũng không đến đâu, mẹ hành qua hành lại bọn con cũng có tác dụng gì đâu?”

Một nửa gương mặt của Hạ Noãn Tâm bị băng lại, chỉ có thể dùng một con mắt nhìn Tân Giác, hờ lạnh: “Không muốn tới thì mày không cắn tới, cút!”

Tân Giác cũng bức mình, lại bị người đàn ông ở sau lưng giữ lại. Tân Giác khó chịu quay đầu nhìn Thẩm Ngôn. Thẩm Ngôn dùng ánh mắt ra hiệu cho cô ta thôi đi, lại quay sang nói với người quét dọn trong phòng: “Lại đi chuẩn bị đồ ăn đi.”

Nữ giúp việc gật đầu vâng dạ rồi nhanh chóng ra khỏi phòng bệnh. Lúc này, Thẩm Ngôn mới quay về phía Hạ Noãn Tâm, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Mẹ, trước tiên mẹ phục hồi lại sức khỏe đã, chuyện sau này thì chúng ta bàn từ từ.”

Nào ngờ Hạ Noãn Tâm nghe xong cũng chỉ cười mỉa nhìn Thẩm Ngôn: “Phục hồi? Thẩm Ngôn, bây giờ không phải trong lòng cậu đang vui đến nở hoa rồi sao?”

Sắc mặt Thẩm Ngôn trở nên nặng nề.

“Đừng tưởng rằng tôi không biết cái tâm tư nhỏ mọn của cậu. Trong lòng cậu không phải còn chưa quên cái con đĩ Tân Hoành đó sao? Cái gì mà hai người trong sạch, cậu chỉ lừa Tân Giác thôi! Tôi mới thèm vào tin! Nếu con ranh hèn hạ đó mà không quyến rũ cậu, nếu không phải hận hạ cậu sung sướng ở trên giường thì cậu có thể ngầm ngầm che chở cho nó bao nhiêu năm thế không? Đến khi nó đã có người đàn ông khác rồi, cậu vẫn chưa từ bỏ ý định!” Hạ Noãn Tâm dùng một con mắt lạnh lùng nhìn Thẩm Ngôn, trào phúng nói: “Những cấp dưới mà cậu ngầm nuôi đó có tác dụng gì, chính cậu là người rõ nhất!”

Trong mắt Thẩm Ngôn ánh lên vẻ ngoan độc, nhưng giây lát sau đã phục hồi vẻ nhu nhã.

“Có tác dụng gì?” Tân Giác nghe thế mới nhíu mày, chất vấn Thẩm Ngôn.

Hạ Noãn Tâm hừ lạnh: “Tác dụng gì? Thuận tiện cho cậu ta vụng trộm với con ranh hèn hạ kia!”

Tân Giác nghe thế thì giận dữ nhìn Thẩm Ngôn, chỉ vào mặt anh ta mà mắng: “Thẩm Ngôn, sao anh có thể không biết xấu hổ như thế!”

Cuối cùng thái độ trên mặt Thẩm Ngôn cũng trở nên mất kiên nhẫn, anh ta vung tay lên, động tác không mạnh nhưng Tân Giác cũng bị chấn động. Cơ thể cô ta bị sức lực đó làm lùi về phía sau hai bước, trong lòng Tân Giác vừa tức vừa giận, chỉ muốn bùng nổ.

Thẩm Ngôn lại cất tiếng âm trầm, lạnh nhạt nhìn về phía Tân Giác: “Đủ rồi! Tân Giác, tôi thích ai, không quên được ai, cô đừng có làm bộ không biết. Giữa tôi và cô hoàn toàn không có tình cảm vợ chồng, nếu cô tình nguyện thì lúc nào chúng ta cũng có thể ly hôn.”

Tân Giác nghe xong chỉ thấy toàn thân chấn động. Đến y tá ở bên cạnh đang yên lặng dọn dẹp cũng cứng đờ cả tay.

Ly hôn?

Bác sĩ và y tá đều âm thầm bàn tán, nói chung của công chúa Hương Hương phải cưới Hương Hương đúng là hoa hồng cầm bãi cút trâu. Thế này là hoa tươi muôn thoát khỏi bể khổ chăng? Mặc dù tự biết bản thân không xứng với người đàn ông ưu tú như vậy, nhưng căn cứ theo chủ nghĩa tinh thần nhân đạo, cô y tá nhỏ vẫn không nhịn được mà cảm thấy hoa nở trong lòng.

Trong lúc cô ấy còn đang nở hoa trong lòng thì không ngờ lại bị đập vỡ tâm tư bằng một câu nói lạnh lùng: “Cút ra ngoài!”

Giọng nói sắc nhọn bỗng nhiên vang lên khiến cô y tá bị hoảng sợ, phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên thì thấy Tân Giác đang gòm gòm nhìn cô ấy. Cứ như thể người muốn ly hôn với cô ta là cô ấy không bằng...

Cô y tá nhỏ bị Tân Giác làm giật mình, cuống quýt xách đ傘, vội vã chạy ra ngoài. Động tác của cô ấy cuống cuồng, nhưng mọi người không nhìn thấy nét mặt kia lại vẫn chứa tâm tình vui vẻ khi người gặp họa. Lần này có trò hay để xem rõ!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 332: Chuyện Cũ (1)

Edit: TranGemy - truyện độc Quyền tại đê Quý Đôn

Trong phòng bệnh không còn người ngoài, Hạ Noãn Tâm nằm trên giường bệnh, thờ ơ nhìn đôi nam nữ bên giường.

Tân Giác hít sâu một hơi nhìn Thẩm Ngôn, giọng nói trầm thấp ẩn chứa sự phẫn hận, nghiến răng nghiến lợi: “Thẩm Ngôn, rốt cuộc anh có trái tim không?”

Thẩm Ngôn có diện mạo nho nhã, khi cười rộ lên sẽ như bạch mã hoàng tử, nhưng khi sắc mặt âm trầm thì cả người đều toát lên sự âm hàn khiến người khác khó tiếp cận. Anh ta không có biểu cảm gì nhìn Tân Giác: “Cô vẫn biết là tôi có tim hay không mà.”

“Anh!” Sắc mặt Tân Giác đỏ lên, ngón tay chỉ về phía Thẩm Ngôn cũng phát run. Cô ta nhắm chặt mắt lại, đau khổ và phẫn nộ: “Đúng, anh vẫn luôn có tim, tim anh luôn ở chỗ Tân Hoành. Đã vậy vì sao anh lại kết hôn với tôi?”

Thẩm Ngôn bình thản liếc nhìn cô ta: “Cô buộc cô ấy đoạn tuyệt với Tân gia, với tôi, cô ấy một đi không trở lại. Tôi cho rằng kết hôn với cô thì cô ấy sẽ trở lại gặp tôi, cho dù có nhìn một cái thôi cũng được. Tôi đã tự nói với chính mình, chỉ cần cô ấy trở về, tôi sẽ không buông cô ấy ra nữa, cho dù cô ấy có không thích tôi.”

Thẩm Ngôn nói đến đây thì trong mắt hiện lên sự sụp đổ: “Nhưng mà tôi đã đánh giá mình quá cao rã, tôi đối với cô ấy còn không đáng để cô ấy quay lại nhìn tôi một cái. Còn tôi chỉ càng ngày đẩy cô ấy càng xa hơn.”

Thẩm Ngôn nói rất xúc động, Tân Giác lại bị làm cho tức giật run cả người, trong mắt cô ta là sự phẫn nộ, đau đớn và châm chọc, cô ta chỉ vào Thẩm Ngôn, cười đến phát run: “Đúng là tình thâm! Đã sâu sắc như vậy, sao anh không cho cô ta biết đi?”

Tân Giác nói xong lại cười nhạo lắc đầu: “Không, không, không, anh cho là cô ta không biết sao? Tân Hoành thông minh lắm! Cô ta rất thông minh, cô ta biết tôi thích anh, cô ta cũng biết anh thích cô ta, cô ta biết Hạ Tiểu Đông luôn có tâm tình dâm ô, hèn hạ với cô ta, cô ta cũng biết Tần Lâm có dụng ý không tốt với cô ta! Thật ra cái gì cô ta cũng biết, cô ta chỉ giả vờ như không biết thôi!”

Tân Giác cười, sau đó ánh mắt trở nên phiếm hảng, giọng nói run rẩy, nhưng không biết là vì sợ hãi hay là phẫn nộ: “Cô ta biết rõ anh yêu cô ta thắm thiết, cô ta không cần anh, cô ta tình nguyện đi theo một người đàn ông như Dịch Tân, làm một người đàn bà không thể bước ra ánh sáng của anh ta!”

Tân Giác nhìn Thẩm Ngôn, cuối cùng cũng bắt cười lớn: “Thấy chưa? Người phụ nữ anh tâm niệm che chở từ nhỏ tình nguyện làm đồ chơi trên giường cho người khác cũng không thèm quay đầu nhìn anh lấy một cái!”

Khi Thẩm Ngôn nghe thấy thế, gương mặt lạnh lùng bỗng xẹt qua một tia ngoan độc, ánh mắt đó vừa âm u vừa tàn ác, cùng với bengoài nho nhã của anh trở nên rất chói mắt.

Tân Giác nhìn thấy nhưng cũng chỉ cười càng thêm điên cuồng, cô ta chỉ vào Thẩm Ngôn, cười lớn: “So với kẻ bại hoại như Hạ Tiểu Đông, so với loại dâm ô như Tần Lâm, Thẩm Ngôn anh đúng là cao quý hơn nhiều. Nếu là tôi, tôi chướng mắt Hạ Tiểu Đông, chướng mắt Tần Lâm!”

“Nhưng mà không thích vẫn là không thích, hai mươi mấy năm qua, ánh mắt anh không có ngày nào là không dõi theo cô ta, nhưng mà cô ta vẫn không thích anh, cho dù có Hạ Tiểu Đông và Tần Lâm làm nàn thì cô ta vẫn thấy anh chướng mắt! Kết quả thì sao? Dịch Tân vừa xuất hiện, cô ta đã lập tức vội vàng chạy theo người đàn ông đó!”

Tân Giác cười ha hả, trong ánh mắt hiện lên vẻ điên cuồng, thèm trí cũng có vẻ trơ nêng mơ hồ, cô ta cười vừa tuyệt vọng vừa châm chọc: “Người phụ nữ đã bị Dịch Tân dùng vô số lần rầy mà anh vẫn quan tâm à?”

Câu cuối cùng của Tân Giác vừa kết thúc thì cũng có một tiếng tát thanh thúy vang lên: “Bốp!”

Cái tát đó có vẻ khá nặng, Tân Giác bị làm cho đứng không vững, ngã thẳng xuống đất. Sau đó, tất cả âm thanh, tiếng kêu gào, mỉa mai cũng ngưng bặt. Thẩm Ngôn lạnh lùng nhìn người phụ nữ ở trên mặt đất, giọng nói bình tĩnh đến mức làm người ta sợ hãi: “Cái tát này là cô nợ Tân Hoành. Nếu không có cô, hai năm trước tôi đã kết hôn với cô ấy rầy. Cho dù cô ấy có không thích tôi thì cô ấy vẫn sẽ trở thành vợ của tôi, cả đời này ở bên tôi.”

Tiếng cười của Thẩm Ngôn trong veo mà lạnh lùng: “Bởi vì cô nêu tôi và cô ấy mới bước đến tình cảnh ngày hôm nay.”

Thẩm Ngôn nói rầy xoay người rời khỏi phòng bệnh, không thèm liếc người phụ nữ dưới đất lấy một cái. Tân Giác nhìn theo bóng lưng Thẩm Ngôn, rốt cuộc cũngぬc nở khóc thành tiếng. Lúc này, con người sắc sảo hung hăn vừa nãy đang phủ phục trên mặt đất, quanh thân đẫm hiện lên sự yếu đuối và thõng khổ.

Hạ Noãn Tâm chỉ nằm trên giường cười điên cuồng, cười đến mức một nửa khuôn mặt ướt đầm.

**

Vui vẻ qua đi, Dịch Tân ôm lấy Tân Hoành, từng nụ hôn đặt lên mặt cô, Tân Hoành dựa vào ngực anh bình ổn hơi thở. Anh nhìn cô, trong ánh mắt toàn là sự yêu thương, cười: “Mệt à?”

Cô nghe thấy, tức giận lườm anh. Anh lăn qua lăn lại cô như thế còn không biết xấu hổ mà hỏi!

Anh chỉ cười, lại hôn lên mặt mũi cô một hickey, dịu dàng hỏi: “Ngủ một lát nhé?”

Cô gật đầu, nhưng chỉ nhìn anh, không có động tĩnh gì. Anh cười hỏi: “Sao không ngủ đi?”

Cô thiếu chút nữa thì đấm cho anh mấy cái vào ngực, anh đúng là không biết xấu hổ còn hỏi! Anh nhìn cô, thấy vẻ mặt anh rất hợp tình hợp lý, không nhịn được đành cắn răng nhẫn nhịn, thấy anh vẫn không có phản ứng gì, chỉ có thể dứt khoát lên tiếng: “Anh ra ngoài trước đi!”

Nét ứng hống trên mặt cô chỉ vừa biến mất, lúc này lại xuất hiện trở lại. Anh thấy mặt cô đỏ bừng thì trong lòng lại mềm đi, bàn tay ở dưới chấn nhẹ nhè vuốt thắt lưng cô, khàn giọng nói: “Em ngủ đi, anh không động.”

Cô thiếu chút nữa thì cắn vào lưỡi: “Anh gạt người!”

Anh mở to đôi mắt sáng ngời nhìn cô. Cô giận dữ trừng mắt với anh: “Bao nhiêu lần rää hả? Mỗi lần anh đe dùi nói như vậy, kết quả...”

Cô nói đến đây thì bị nghẹn, hờ lạnh nhìn anh không nói nữa.

“Kết quả thế nào?” Anh cười đến là yêu nghiệt, hỏi cô. Mặt cô như ứ máu, giận dữ đánh anh, mở to mắt nhưng không nói lời nào.

Sau đó còn thế nào nữa! Anh vừa động, cô còn có thể ngủ ư? Chỉ có thể bị anh tiếp tục dày vò! Anh nhìn cô, cười trầm thấp một tiếng, cũng không tiếp tục kiện trì nữa mà chậm rãi ra khỏi cơ thể cô.

Cô chỉ cảm thấy có một luồng nhiệt theo động tác của anh chảy ra ngoài, mặt cô nóng lên, trong lòng lại khẽ động, bỗng dưng nhớ đến một vấn đề quan trọng.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 333: Chuyện Cũ (2)

Edit: TranGemy - truyen-dt6 Quy-en tai de Quy-Don

Đã hai tháng trôi qua, từ khi Dịch Lam đến tìm cô, cô quyết định có con, cho đến bây giờ hai người không hề cấm kỵ chuyện trai gái cũng không dùng bất cứ phương pháp phòng tránh nào, thời gian đã hai tháng trôi qua. Tháng trước cô còn mơ hồ mong đợi, kết quả kỳ kinh nguyệt vẫn đến rất đúng hạn.

Trong lòng cô cảm thấy hơi mệt mát, nhưng nếu không có gì bất ngờ, dựa vào tần suất an ái của bọn họ, cả ngày lẫn đêm đều dính lấy nhau thì tháng này chắc sẽ không có vấn đề gì. Cô nghĩ rã nói với Dịch Tân: “Dịch Tân, mấy ngày này chúng ta phải chú ý một chút.”

Dịch Tân ngân ra nhìn cô. Tân Hoành thấy anh như thế thì cười xấu hổ giải thích: “Em cảm thấy... có vẻ sắp có rã.”

Dịch Tân nghe thế sắc mặt bỗng trở nên cứng ngắc. Tân Hoành không để ý, chỉ nghĩ đến sự khó xử trong lòng, rời ánh mắt đi: “Em bé ấy, hai tháng nay chúng ta như vậy... Chắc là sắp có rã, vì sự khỏe mạnh của con, chúng ta phải cẩn thận một chút.”

Cô không nhìn thấy đáy mắt Dịch Tân xẹt qua sự đau đớn cùng cực. Dịch Tân nhắm mắt lại, ôm đầu cô tựa vào ngực anh, thấp giọng nói: “Được, nghe lời em.”

Trong lòng cô ngọt ngào, ngoan ngoãn dựa vào lòng anh. Anh dừng lại một chút rã dịu dàng nói với cô: “Chuyện này cứ để tự nhiên đi, đừng tính thời gian làm gì nhé?”

Cô gật đầu: “Um, em biết. Nhưng em cảm thấy chúng ta như thế này... sẽ rất nhanh.”

“Tân Hoành...” Anh muốn nói lại thôi.

Lúc này Tân Hoành đang hào hứng nên hoàn toàn không để ý đến thái độ của anh, cô cảm thấy đương nhiên thời gian khá quan trọng, nhưng mà anh nhiệt tình như thế...

Lại nói như anh thì cũng toàn là tranh thủ phúc lợi cho bản thân, cô suy nghĩ rã nói theo: “Được, em biết rã, thuận theo tự nhiên. Nhưng mà vẫn nên chú ý một chút, nếu thực như thật sự có em bé thì sẽ còn rất nhỏ, nên cần chúng ta bảo vệ cẩn thận, biết không?”

Anh chỉ cảm thấy trái tim co lại, đau đớn kịch liệt, nhưng trên mặt vẫn miến cưỡng cười nói: “Được, em bảo vệ con, anh bảo vệ em là đủ rã.”

Tân Hoành: “...”

Dịch Tân lập tức nắm bắt thời cơ, như không để ý nói sang chuyện khác: “Đúng rã, người ngoại tình với Hạ Noãn Tâm là ai thế?”

Tân Hoành vừa nghe thấy Hạ Noãn Tâm thì tâm tình đã đi xuống, trong lòng hơi oán giận Dịch Tân sao lại nhè thời điểm này mà nói đến người cô không ưa như thế, thời điểm sau khi cô và anh ân ái, đang được anh ôm vào lòng ao ước một em bé... Anh lại muốn nói chuyện với cô về Hạ Noãn Tâm!

Cô tức giận nhìn anh: “Người không phải anh tìm đến sao? Anh còn hỏi em.”

Anh nhìn đôi mắt u oán của cô, chỉ thấy trái tim cũng mầm ra, hôn lên môi cô, dỗ dành: “Ngoan, nói với anh nhé?”

Cô bị anh hôn đến bay hết nóng nảy. Đôi mắt to đầy nước nhìn anh: “Vậy anh muốn biết cái gì?”

Anh thấy cô như thế, lại không nhịn được cảm thấy yêu thương, dịu dàng hỏi: “Người đàn ông đó là thày giáo của em à?”

Tân Hoành nhíu mày phủ nhận: “Không phải.”

Dịch Tân nhìn cô. Cô thành thật thanh minh: “Thực sự không phải. Tuy trên danh nghĩa Tần Lâm là thày giáo dạy kèm ở nhà cho em và Tân Giác, nhưng mà ở trường em học trên Tân Giác hai lớp, làm sao Tần Lâm có thể đồng thời là giáo viên dạy kèm của em và cô ta được? Đó chẳng qua là cách nói của Tân Hạo với bên ngoài thôi, nói cho dễ nghe chứ thật ra em chỉ là một thư đòng* thôi.”

*thư đòng: Người giúp việc trong các lớp học thời cổ đại của vua chúa, lúc hoàn tử học thì thư đòng phụ trách các công việc mài mực, cắm đõi theo... - TranGemy.

“Thư đòng?” Dịch Tân nhíu mày: “Đã là thời đại nào rồi mà vẫn còn à?”

Tân Hoành làm như thật gật đầu: “Chính là thư đòng, thày giáo đến thì em chuẩn bị hoa quả, thày giáo hay Tân Giác đối thì em làm đỗ ăn, thày giáo về thì em tiễn ra cửa.”

Tân Hoành nói xong lại bỗng nhiên lắc đầu: “Không, không đúng, em cảm thấy dựa theo những việc này thì em còn không bằng cả thư đòng, cùng lắm chỉ được coi là một người giúp việc...”

Dịch Tân nghe thế thì nhíu mày, giọng nói trầm xuống: “Vậy bà ngoại thì sao?”

Tân Hoành nhìn anh, thấy sắc mặt anh không tốt, cảm thấy ý anh muốn nói như thế “Em làm thư đòng cho người ta, vậy bà ngoại không làm gì à?”

Tân Hoành ở trong lòng anh yên lặng thở dài một hơi, đây là nguyên nhân cô không muốn nói lại chuyện cũ với anh. Anh luôn muốn quản này quản kia. Thật ra đầu là chuyện đã qua, còn có gì đáng để trách đâu?

Đương nhiên cũng không thể nói rằng cứ coi như đã qua thì không còn liên quan đến bản thân, chỉ cần nghĩ lại những thứ như thế trò cười này lại thấy có chút gợn trong lòng. Nhưng cô cảm thấy, cùng lắm cũng chỉ cần lặng lẽ biết trong lòng là được rồi, cần gì truy cứu những gì đã qua, đã không còn quan trọng nữa rồi. Chuyện quá khứ, có thể quên thì cứ quên đi, cần gì phải nhắc lại?

Tân Hoành nói: “Bà ngoại cũng có chuyện bà ngoại không xen được vào mà. Dù sao em cũng là con gái nhà họ Tân, em có thể ba ngày hai bữa lại đến thăm bà, nhưng cũng không thể quanh năm suốt tháng ở chỗ bà được, nhà họ Tân chú ý thanh danh như vậy, chuyện này mà truyền ra ngoài sẽ bị chê cười. Mà cũng tương tự, bà ngoại cũng không thể ở lại nhà họ Tân, một tháng có thể đến một lần là tốt rồi.”

Tân Hoành nghĩ lại nói: “Nhưng nếu em bị ốm, ở nhà họ Tân không có ai chăm sóc em, bọn họ sẽ ném em cho bà ngoại, khi ấy thì có thể ở đó lâu hơn... Ừm, coi như nhắm mắt làm ngơ.”

“Ném em cho bà ngoại, là có ý để em tự sinh tự diệt ở bên ngoài?” Sắc mặt Dịch Tân không đổi hỏi cô.

Tân Hoành nghe thế thì mím môi: “Anh có thể nói chuyện uyển chuyển một chút được không?”

Dịch Tân vuốt ve tay lưng trắng mịn của cô, không đáp mà hỏi: “Vậy tám năm trước đã xảy ra chuyện gì với Hạ Noãn Tâm?”

Tân Hoành vô tội nhìn Dịch Tân: “Có trời đất làm chứng, em thật sự không biết bà ta nói đến chuyện gì.”

Dịch Tân hạ mắt nhìn vẻ mặt oan ức của cô, không nhịn được bật cười: “Để anh nói cho em biết, Tần Lâm và Hạ Noãn Tâm đã lên giường với nhau từ tám năm trước rồi.”

“...” Tân Hoành u oán nhìn Dịch Tân: “Thế mà bà ta còn có mặt mũi mà chỉ trích em!”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 334: Chuyện Cũ (3)

Edit: TranGemy -

Dịch Tân nhìn sâu vào mắt cô: “Nhưng nghe nói không phải tự nguyện mà là bị cài bẫy.”

Tân Hoành sững sốt, hoàn toàn không ngờ đến chuyện này. Cô cho rằng hai người đó là tình nguyện tình chàng ý thiếp, nếu không hôm vung trộm ở khách sạn, sao chuyện nam nữ có thể trôi chảy như thế?

Cô hỏi anh: “Vậy là Hạ Noãn Tâm cài bẫy Tân Lâm hay là Tân Lâm cài bẫy Hạ Noãn Tâm?”

Dịch Tân ôm cô, cười cao thâm: “Nói ra thì Hạ Noãn Tâm vẫn cho rằng Tân Lâm cài bẫy bà ta, còn Tân Lâm thì cho rằng Hạ Noãn Tâm cài bẫy mình.”

Tân Hoành hơi nhíu mày: “Cho nên ý của anh là có người khác lừa hai người bọn họ?”

Dịch Tân cười, im lặng. Tân Hoành bừng tỉnh ngộ, khẽ thốt lên: “Mà Hạ Noãn Tâm cho rằng người đó là em?”

Dịch Tân gật đầu. Tân Hoành bỗng dung cảm thấy mình thật oan uổng, nǎm không cũng trúng đạn! Cô u oán nhìn Dịch Tân: “Dù em và Hạ Noãn Tâm có thù, nhưng người có thù với bà ta cũng không phải chỉ có mình em, sao bà ta có thể tùy ý đổ tội này lên đàu em chứ? Em... Đúng là đồi tiếu nhânh!”

Dịch Tân thấy cô ai oán thì không nhịn được thấp giọng cười, yêu thương vuốt tóc cô, cực kỳ công bằng đánh giá: “Thật ra em cũng không oan uổng lắm.”

Tân Hoành nghe thế lại bị đả kích, giận dữ lườm anh. Anh thấy ánh mắt giận dữ của cô, trong lòng lại mầm ra, không kìm lòng được mà hôn cô. Nhưng qua lời nói cho thấy anh không đứng về phía cô, trong lòng cô cảm thấy không vui, cô không tình nguyện để anh hôn nên nghiêng người tránh đi.

Anh hôn hai lần không được, mất hết kiên nhẫn nén cữ thế chuyển mình mạnh mẽ đè cô xuống dưới. Cô không đau được với anh, người ta là dao thót còn cô là thịt cá nên không khỏi gào thét. Anh đè trên người cô, nhìn cô cười gian tà: “Vẫn muốn trốn à?”

Cô híp mắt, dùng ánh mắt để thể hiện là cô không phục. Anh cảm thấy hài lòng, ánh mắt như một con sói chuẩn bị thưởng thức đại tiệc, ánh sáng xẹt qua đôi mắt sâu hun hút, cười gian tà chậm rãi cúi đầu định hôn lên môi cô. Nhưng cô không chịu, thà dịp anh không để phòng mà vùi đầu vào ngực anh trốn, hai tay quấn chặt lấy eo anh không chịu chui ra.

Cuối cùng anh không hôn được cô, nhưng trong mắt vẫn tràn ngập vui vẻ, cúi xuống nhìn đinh đầu cô, vì làm loạn loạn với anh nên tóc tai rối tung, trái tim lại mềm nhũn như được hòa tan: “Thông minh lên rõ à?”

Cô hờ hờ trong lòng anh, không thèm ngẩng đầu lên. Anh cười, xoay người nằm xuống, để cả người cô úp sấp trên người anh.

Bàn tay tinh tế vuốt ve cơ thể cô, anh chậm rãi nói: “Nói em không oan cũng không phải là anh không giúp em. Em thử nghĩ xem, bây giờ anh cài bẫy bà ta, hơn nữa từ nay về sau bà ta không thể trở mình rồi. Mà em lại là người của anh, bà ta không hận em thì hận ai? Sau đó nhân tiện nghĩ đến chuyện 8 năm trước, sau đó đổ hết tội lên đầu em cũng là chuyện thường tình, hợp logic mà.”

Anh nhìn người đang vùi đầu vào người mình, dịu dàng nói: “Em nói xem có oan không?”

Vẻ mặt cô rất đau lòng ngẩng đầu lên nhìn anh: “Không oan...”

Anh cười: “Vậy được rồi.”

“Đúng thật là thiệt thòi...” Ánh mắt cô ai oán: “Em là người của anh, sau này những chuyện anh làm đâu đổ lên đâu em.”

Ánh mắt anh trầm xuống mấy phan, hỏi: “Em không thích việc anh làm à?”

Cô lắc đầu. Giọng anh có phan thăm dò: “Thích?”

Cô vẫn lắc đầu. Anh không hiểu lắm, giơ tay nâng mặt cô lên, thành thật hỏi cô: “Nói thật xem nào.”

Cô cắn môi nói: “Nói thật là em thích anh.”

Tim anh đột nhiên đập loạn lên chỉ vì mấy chữ này của cô. Cô vẫn không phát hiện ra mà chỉ lo nói tiếp: “Phong cách làm việc của anh có là cực đoan, nói thật còn có phan độc ác, ngay từ đâu đã đối lập với cách sống của em, nhưng bởi vì em thích anh nên em mới có thể chấp nhận. Giống như cách làm việc của em không quyết đoán cũng không suy nghĩ trước sau, nói không chừng cũng khiêu chiến nhân sinh quan của anh, nhưng anh vẫn không vì thế mà không thích em nữa, đúng không?”

Anh chăm chú nhìn sâu vào mắt cô, đôi mắt sáng ngời: “Đúng.”

Cô gật đầu: “Cho nên dù rất nhiều người không thích anh, bởi vì hành động hoặc tính cách của anh, chán ghét anh, thậm chí khinh bỉ anh, nhưng em vẫn đứng về phía anh.”

Cô nghĩ ngợi rồi tổng kết: “Um, tóm lại chính là lấy chàng theo chàng, gả chó theo chó!”

Vốn dĩ là một lời thô lỗ cảm động lòng người, đến cuối cùng lại tổng kết thành chó với gà... Dịch Tân đang ấm lòng đến là vui vẻ, cuối cùng chỉ có thể giật giật khóe miệng: “Anh không tin em không thể nghĩ ra cách biểu

đạt nào tốt hơn một chút.” Anh nhìn cô, nói rất chắc chắn với dáng vẻ u oán nhìn anh.

Cô nhìn anh, làm ra vẻ vô tội nhưng không thành, cuối cùng lại tự bật cười trước, vùi đầu vào ngực anh, cười đến cả người rung lên. Cười đủ rã, cô mới ngẩng đầu lên dỗ anh: “Thư giãn nào, cái này rất đơn giản, anh hiểu ý em mà.”

Anh hơi nheo mắt thể hiện sự nghi ngờ. Cô lại bắt đầu xoắn xuýt: “Nhưng mà em vẫn phải chịu thiệt, rõ ràng em không làm gì mà mọi người đều cho là em làm, còn đến mắng em... Đây không phải là phong cách của em.”

Dịch Tân nhíu mày: “Vậy phong cách của em là thế nào?”

Tân Hoành nhìn anh, nghĩ một chút nhưng lại không đáp mà hỏi: “Anh biết em bị đuổi ra khỏi nhà thế nào không?”

Dịch Tân nhìn cô, trong mắt xét qua sự tối tăm, vững vàng trả lời: “Có nghe qua một chút.”

Cô bỗng nheo mắt nhìn anh: “Nghe ai nói.”

“Nguyên Thâm.”

Tân Hoành: “...”

Không nhịn được lại thầm oán: Chính là anh bảo Nguyên Thâm đi thăm dò em chứ gì!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 335: Chuyện Cũ (4)

Edit: TranGemy -

“A..., vậy anh đã nghe được gì r ă? Để em nghe xem có giống như chuyện em biết không.” Cô nhìn anh, cười nói.

Anh thấy nét tươi cười trên mặt cô thì chỉ thấy ngực nhói lên, giọng nói lại càng bình tĩnh: “Năm em 20 tuổi, tốt nghiệp đại học, sau đó đi du lịch Hawaii mừng tốt nghiệp cùng với Thẩm Ngôn và Tân Giác. Lúc đi bơi, Tân Giác bị đuối nước, Tân Hạo giật dữ bay qua đó, ở trong bệnh viện đã mắng nhiếc em khiến hai người cãi nhau một trận, sau đó cũng không cứu vẫn được nên đã đoạn tuyệt quan hệ cha con.”

Tân Hoành nghe anh dùng vài câu nói đơn giản đã tóm tắt được các dấu mốc quan trọng trong cuộc đời cô thì trong lòng không khỏi chua chát, lại không nhịn được mà cảm thấy châm chọc. Cô tự nhiên lại lắc đầu với anh: “Nguyên Thâm chưa làm hết việc r ă.”

Anh lắng nghe cô. Cô cười: “Có một chuyện tương đối quan trọng mà anh không biết. Nếu không có chuyện đó, Tân Hạo có độc ác hơn nữa cũng sẽ không đuổi em ra khỏi nhà, hơn nữa còn có Thẩm Ngôn ở đó, ông ta sẽ không cho phép em hủy hôn ước với anh ta.”

Dịch Tân nhìn sâu vào mắt cô, ánh mắt tối đen, đáng vẻ đang chờ lắng nghe. Tân Hoành khẽ thở dài: “Lúc ấy, Tân Giác khóc lóc đòi đi theo em đến Hawaii, vốn là đi chơi mừng em tốt nghiệp, có liên quan gì đến cô ta? Cô ta đi là vì biết Thẩm Ngôn định cầu hôn em.”

Mắt Dịch Tân như có ánh sáng xẹt qua, rất nhanh nhưng cô vẫn nhìn thấy. Cô không khỏi bật cười, nhìn anh trấn an: “Đầu là chuyện đã qua rồi.”

Anh hờ khẽ. Cô không nhịn được lại cười càng tươi, một hồi mới nói: “Em cũng mơ hồ biết được Tân Giác sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, mà tính cách em thì thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nên em không đồng ý để Tân Giác đi cùng. Nhưng Thẩm Ngôn lại đồng ý, mà chuyến du lịch đó cũng là chủ ý của Thẩm Ngôn, cho nên em cũng không tiện phản đối.”

“Quả nhiên, cô ta đi cùng là xảy ra chuyện ngay. Kỹ năng bơi của cô ta vốn rất tốt, trong hội thi bơi lội có thể lấy được vị trí top 3 cũng chẳng khó, ai mà ngờ đúng lúc em và Thẩm Ngôn đầu đang ở trên bờ cát không chú đến cô ta thì cô ta đã chìm rồi.”

“Bởi vì chuột rút.” Tân Hoành nói đến đây lại cười trào phúng: “Được đưa đến bệnh viện, sau khi tỉnh lại vẫn khóc, vừa khóc vừa gọi điện cho Tân Hạo, nói rằng cô ta vừa dạo qua cửa địa ngục, sống sót sau tai nạn.”

“Lúc ấy Tân Hạo vừa đau lòng vừa tức giận, đối tượng tức giận là em, đối tượng đau lòng là Tân Giác. Ông ta đến đó nhanh nhất có thể, em canh trước giường bệnh của Tân Giác không dám rời khỏi đó nửa bước. Mà Tân Giác vừa nhìn thấy Tân Hạo đã chỉ trích em, nói là em hại cô ta, là em chỉ mong cô ta chết đi, bởi vì em muốn độc chiếm tài sản nhà họ Tân, độc chiếm Thẩm Ngôn.”

“Lúc ấy Tân Hạo không kiềm chế được cơn giận, cùng với Tân Giác mắng chửi em là kẻ thủ đoạn độc ác, không biết xấu hổ, ầm, vécơ bản thì muốn khó nghe bao nhiêu là có bấy nhiêu.”

Khi đó là cách đây ba năm, Tân Hoành kể lại chuyện cũ cũng không nhịn được muốn cười, môi cô không giấu được nụ cười mỉa mai. Dịch Tân nhìn cô thật lâu với ánh mắt thương tiếc, hỏi: “Vậy em cứ để mặc cho bọn họ mắng thế à?”

Tân Hoành nhìn anh, lắc đầu: “Em nói em không làm, nhưng vẫn bị mắng chửi như thế, em cực kỳ thiệt thòi.”

“Ừm, đúng là thiệt thòi quá.” Dịch Tân ôm chặt lấy bờ vai cô, nói theo lời cô.

“Cho nên lúc ấy, em đã vung tay cho Tân Giác một cái bạt tai, còn khiến cô ta ngã từ trên giường bệnh xuống đất.” Tân Hoành nói đến đây lại không nhịn được bật cười.

Dịch Tân nhìn cô, như nhìn quái vật. Cô bị anh nhìn kỳ quái như thế thì hỏi: “Sao thế? Không ngờ à?”

Biểu cảm của Tân rất nghiêm túc và thành thật: “Không ngờ đấy.”

Tân Hoành bĩu môi, lúc ấy cô thật sự bị kích động, ngày đêm trông cô ta, chỉ sợ cô ta xảy ra chuyện gì, kết quả cô ta lại chỉ trích cô muộn hại chết cô ta. Sự tức giận bùng nổ mới khiến cô làm ra chuyện này. Ai ngờ Dịch Tân lại lập tức lên tiếng: “Sao em có thể ngốc như thế nhỉ?”

Giọng nói hoàn toàn là hận rên sắt không thành thép. Tân Hoành quẫn bách, sâu xa nhìn anh: “Em cho rằng anh sẽ khen em dũng cảm chứ.”

Dịch Tân khẳng định: “Em đúng là không cứu được!”

Tân Hoành: “...”

Khẽ thở dài một hơi, Dịch Tân vuốt tóc cô, thấp giọng nói: “Chỉ biết làm chuyện hại mình hại người!”

Tuy anh trách cô, nhưng trong giọng nói toàn là dung túng và yêu chiều, dịu dàng vuốt tóc cô, vẻ mặt đầy yêu thương nhìn cô. Cô như con mèo con cuộn lại trên người anh. Anh than: “Xem ra sau này, chuyện của em chỉ có thể giao cho anh thôi, dựa vào cái đầu óc ngốc nghếch này của em chỉ có thể khiến bản thân chịu thiệt, kẻ thù khoái chí thôi!”

Cái câu ‘bản thân chịu thiệt, kẻ thù khoái chí’ phối hợp với biểu cảm bất đắc dĩ của anh càng trở nên sinh động. Cô nhìn anh mà bật cười ha ha. Anh nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng cô: “Chính vì thế chuyện này nên em mới bị đuổi ra khỏi nhà?”

Tân Hoành gật đầu: “Um, em đánh Tân Giác, Tân Hạo đánh em. Có thể là vì quá đau lòng, nên em không nhịn được, trong cơn giận em đã nói, em chướng mắt tài sản của ông ta, chướng mắt Thẩm Ngôn, các người muốn lấy gì muốn yêu ai thì cứ lấy cứ yêu, em không thèm.”

“Sau đó... Tân Hạo nói, chướng mắt thì cút. Vì thế, em đã bị đuổi đi.” Tân Hoành nói xong còn mấp máy miệng, nhớ đến chuyện thế này cũng khiến trong lòng bất đắc dĩ cảm thấy đau lòng.

Dịch Tân nghe đến đây thì ánh mắt tối đi, Tân Hoành còn tưởng anh vì nghĩ cô bị tổn thương nên cảm thấy bất bình, ai ngờ anh lại đột nhiên hỏi: “Thẩm Ngôn có thái độ gì không?”

Tân Hoành quẫn bách, nghĩ ngợi một hồi trả lời với sắc mặt cứng ngắc: “Không để ý...”

Dịch Tân nhìn cô, hơi nheo mắt. Tân Hoành thấy thế vội vàng cuống quýt bày tỏ: “Có trời đất chứng giám, lúc ấy em đã bị đánh còn bị đuổi ra khỏi nhà rồi, em đâu còn tâm tư mà quan tâm đến anh ta?”

Anh hờ khẽ: “Anh ta thật sự cầu hôn em à?”

Tân Hoành gật đầu: “Đúng thế, em không biết anh ta có nói với Tân Giác không nữa.”

Dịch Tân nhíu mày. Tân Hoành lại suy nghĩ một lát mới nói: “Em cảm thấy là anh ta có thích anh ta thích em, nhưng cũng không đến nỗi không phải em thì không được, hứa hôn bao nhiêu năm như vậy, anh ta vẫn do dự giữa em và Tân Giác, lùng khùng trái phải.”

Mấy nay thời tiết lạnh, ngoài Bắc còn đang có dịch cúm, các bạn nhớ mặc ấm, ăn uống đầy đủ nhé. Đừng để bị ốm như Gem, vừa ốm mệt lại tốn tiền nữa, huhu.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 336: Chuyện Cũ (5)

Edit: TranGemy - truyện độc Quyền tại đê Quý Đôn

Đôi mắt sâu hút của Dịch Tân nhìn cô, ánh mắt sâu như một chiếc giếng cổ, không nhìn ra chút dấu vết gì. Cô không nghĩ nhiều mà nói tiếp: “Từ nhỏ em đã chứng kiến sự tổn thương và xua đuổi của ba và mẹ, thật ra trong thâm tâm em không hề ăn tại quan niệm tình yêu duy nhất, dù sao sự phản bội trong hôn nhân cũng nhiều như vậy, thậm chí em còn cảm thấy toàn tâm toàn ý là một yêu cầu xa vời.”

Tân Hoành nói xong lại khẽ nhíu mày: “Anh biết không, không phải em chủ động trong mối quan hệ đó, từ khi em còn nhỏ, tất cả mọi người đều nói rằng sau này em sẽ lấy Thẩm Ngôn, em cũng chỉ yên lặng chấp nhận sự thật đó. Thậm chí, khi đó em biết Thẩm Ngôn không hề đặt hết tâm tư vào em, nhưng em cũng tự nói với chính mình, đàn ông trên đời này làm gì có ai không có một hai đóa mây trời? Trong hôn nhân làm gì có người phụ nữ nào không gặp phải một hai đóa hoa dại?”

“Nhưng mà,” Tân Hoành cười tự giễu, lắc đầu cười khổ: “Em không thể chấp nhận được đóa hoa dại đó lại là Tân Giác.”

“Bản thân em ghét Tân Giác, làm chị em với cô ta là chuyện không còn cách nào khác, em không khống chế được, nhưng nếu đến cả hôn nhân của em mà cô ta cũng chen chân vào thì em hoàn toàn không chấp nhận được.” Khi Tân Hoành nói từ ‘hoàn toàn’, hiếm khi sắc mặt cô lại trở nên quyết liệt như vậy.

Dịch Tân chỉ lảng lấp nhìn cô vẻ đăm chiêu. Tân Hoành lại cười: “Cho nên em không hềecho rằng việc em giải trừ hôn ước sẽ gây tổn thương cho

anh ta. Mà sự thật cũng đã chứng minh, em rời khỏi đó chưa đến ba tháng, anh ta đã kết hôn với Tân Giác.”

“Sau này em thường nghĩ, nói không chừng em đã giúp Thẩm Ngôn một tay, vốn dĩ anh ra vẫn không xác định được ở giữa em và Tân Giác. Em tự lựa chọn bỏ đi, thực ra lại giúp anh ta đỡ đau đớn.”

Tân Hoành nói xong mới để ý thấy Dịch Tân vẫn chăm chú nhìn cô, không hề có phản ứng gì, cô không né tránh, cẩn thận dò hỏi anh: “Đang nghĩ gì thế?”

Dịch Tân thản nhiên dùng ánh mắt thông suốt nhìn cô: “Đang nghĩ, em quả nhiên là sinh ra để thuộc về anh.”

“...” Khóe miệng Tân Hoành giật giật, có chút cứng ngắc nhìn anh: “Anh đang khoe khoang đấy à?”

Dịch Tân hứng thú cười: “Khoe khoang? Khoe cái gì?”

Tân Hoành vừa nói vừa xoa cổ tay: “Hôn ước hai mươi năm cũng không bằng gấp anh hai tháng.”

Dịch Tân nghe thế thì thoáng trầm ngâm rã gật đầu: “Um, tổng kết của em được đây, cho nên chính em cũng thừa nhận đúng không?”

Anh nói xong, bàn tay lại tiếp tục vuốt ve thân thể mềm mại của cô, cười nói: “Em trời sinh đã là người của anh rã.”

Động tác trêu đùa của anh khiến cô rụt người lại, không nhịn được ai oán: “Cái gì mà trời sinh? Nói cứ như hợp tình hợp lý lắm ấy, còn không phải là anh dùng thủ đoạn không đứng đắn ép cưới em sao?”

Dịch Tân nhếch môi cười, ôm lấy cô chuyển mình một cái nambi lên trên người cô, cúi đầu, yêu thương vuốt đầu cô, nói: “Nếu không nhanh thì với tính cách do dự của em, anh có thể lấy được em không?”

“Giờ này anh có thể ôm lấy em thế này không?” An nói xong thì cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, rãchẬt rãchẬt di chuyển xuống dưới, vòng qua cổ cô rãchẬt đến trước ngực.

Cô cứng miệng, trong lòng có phán đằng tình với lời anh nói. Tính tình cô không nóng không lạnh, còn Dịch Tân thì không hợp chút nào với mong muốn ban đầu của cô, thời gian càng lâu sẽ chỉ khiến cô càng thêm chán ghét và bài xích anh hơn mà thôi.

Trong lòng cô rung động, lại nghe thấy anh đang thì thầm trước ngực cô, như thể than thở lại có phán bất đắc dĩ: “Bỏ qua chuyện cuối cùng liệu em có chấp nhận anh hay không, chỉ riêng việc em lùi bước, do dự và không tín nhiệm đã khiến anh phát điên rãchÄt.”

“Yên mà như thế sẽ chỉ khiến hành động của người đàn ông càng nhìn càng thấy không hợp đạo lý, trái lại còn khiến em càng kéo em xa hơn. Nếu đi đến bước đường này mà còn có thể ở bên nhau thì mới là chuyện lạ.”

Anh vừa hôn vừa u oán cảm khái bằng giọng nói khàn khàn, hơi thở nóng bỏng của anh phun lên thân thể cô, thân thể anh thì không ngừng căng chặt lại. Thân thể phản ứng nhanh hơn lý trí, mà lời anh nói lại tác động rất lớn đến cô, khiến đầu óc cô chưa kịp hiểu hết thì đã bị anh làm cho xui lơ trên giường.

Bàn tay nhỏ vô lực quấn lấy eo anh, đến khi phán hông eo dưới bàn tay cô khẽ nhúc nhích, cô mới giật mình định lên tiếng nhưng đã muộn mât rãchÄt. Thân thể nóng bỏng mạnh mẽ đâm thẳng vào khiến cô đau đớn kêu lên. Anh khẽ than, con người nóng bỏng như tạc lên người cô.

Cô cảm nhận được ánh mắt của anh, nên mặt không nép được đỏ lên, giận dữ: “Vừa mới nói với anh...”

Bảo anh kiềm chế một chút, anh rất thoải mái đằng ý, nhưng mới nói được mấy câu đã lộ nguyên hình rãchÄt. Cô nhớ lại, không nhịn được mà đấm mấy cái lên ngực anh. Cô không dùng mấy sức lực, nhưng sự thẹn thùng trên mặt lại khiến anh vừa thương vừa gấp.

Không kìm được, anh mạnh mẽ động hai lằn, rã cằm lấy nắm tay nhỏ của cô, hôn lên môi cô, đôi mắt mê hoặc vẫn chăm chú nhìn cô, dỗ dành: “Được rã, anh nhẹ một chút.”

Anh khàn giọng dỗ dành cô. Hoàn toàn là dỗ dành cô! Nhưng cô bị anh kích thích làm đầu óc trỏ nê mờ hờ. Hơn nữa anh chăm chú nhìn cô như vậy càng làm cả người cô nóng lên, trong lòng xấu hổ rút tay ra, chậm rãi thay đổi tư thế nâng người lên, ôm chặt lấy vai anh.

Vốn muốn né tránh ánh mắt anh nhưng vì động tác này khiến cơ thể cô càng sát vào phía anh, nhất thời hai cơ thể quấn quýt lấy nhau càng thêm sâu sắc. Cô chỉ nghe thấy anh khẽ gầm lên một tiếng bên tai cô, sau đó đã bị anh ôm lấy rơi vào cuộc vui.

Đến khi người đàn ông thỏa mãn thì đã qua giữa trưa. Tân Hoành bị người đàn ông kia ôm trong ngực mới nghỉ ngơi được một lát đã bị thúc giục rời giường. Cả người cô mỏi nhừ, không nhịn được đẩy vai anh lên án: “Anh làm em mệt, còn không cho em ngủ.”

Anh cười rất yêu nghiệt nhưng không để cô thỏa ý nguyện mà bế thốc cô từ trong chăn lên, ôm ấp cô đi vào phòng tắm, hơn nữa còn rất hiên ngang: “Không phải mới sáng sớm đã đòi rã sao?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 337: Chuyện Cũ (6)

Edit: TranGemy - truyện độc Quyền tại đê Quý Đôn

Cô khóc không ra nước mắt, ai oán lườm anh: “Anh còn biết là em đói à? Vậy mà còn lăn qua lăn lại em cả buổi sáng?”

Anh đặt cả người cô vào bồn tắm lớn, lúc này mới vuốt má cô, tỏ ra vô tội: “Bởi vì, anh cũng đói bụng. Anh cho rằng em tình nguyện để anh ăn no đõ.”

Cô nghe thế thì mặt đỏ lên, anh lại cười tươi nói: “20 phút, không thì anh sẽ vào giúp em, nhé?”

Cô bị anh bức ép không nói được gì, chỉ biết giận dữ trừng mắt nhìn anh. Anh lại cười phớt lờ, xoay người ra khỏi phòng tắm. Tân Hoành nhìn theo bóng lưng mặt người dạ thú của anh mà khóc không nổi.

Sau khi hai người chỉnh trang lại, khi Dịch Tân ôm Tân Hoành xuống lầu, quản gia đã chuẩn bị xong đồ ăn trưa, trong đôi mắt trung tuổi đầy ý cười, nhìn thấy cảnh này mới buông lỏng tâm tình. Lại nhớ hôm qua khi hai người này trở về không được vui vẻ, ông ấy đã một bó tuổi thế này mà còn bị dọa cho treo cả trái tim lên, thiếu chút nữa thì phát bệnh tim.

Nói thật thì cũng không có động tĩnh gì lớn. Nhất là Tân Hoành, tuy sắc mặt có hơi xấu, nhưng cũng không nói to hay náo loạn gì, cũng không khóc, quản gia tin là so với bất cứ người phụ nữ nào, đáng vẻ tức giận của Tân Hoành không thể được coi là sấm chớp mưa giông gì, còn không được tính là mây đen, cùng lắm chỉ coi là có chút âm u thôi.

Tân Hoành mà cãi nhau cũng không nói một lời khó nghe nào, một chút lực sát thương cũng không có! Cô có một mình tức giận nửa năm thì quản gia cũng hoàn toàn không lo có chuyện gì xảy ra.

Nhưng mà, trong hai người họ, vẫn đ^èkhông phải ở Tân Hoành, mà là Dịch Tân. Căn cứ vào kinh nghiệm 3 năm nay, hình thức ở chung của Tân Hoành và Dịch Tân chính là chỉ c^{ần} Tân Hoành có một động tĩnh nhỏ, Dịch Tân cũng có thể thoáng chốc mở rộng cảm xúc đó ra vô số l^{ần}.

Tân Hoành nhíu mày, Dịch Tân s^enỗi điên. Tân Hoành khóc, Dịch Tân s^ekhiến người khác đổ máu. Tân Hoành mà tức giận với Dịch Tân... Vậy thì người ngoài s^e hoàn toàn không dám tưởng tượng Dịch Tân s^e làm ra chuyện gì.

Cho nên, v^ecơ bản tình hình ngày hôm qua là quản gia cũng một đám người giúp việc lo lắng nơm nớp đ^èphỏng, vừa phỏng đoán vừa đ^èphỏng, chỉ sợ ngay sau đó Dịch Tân s^e làm ra chuyện gì.

Nhất là tình cảnh tối hôm qua, một mình Dịch Tân bị nhốt ở ngoài phòng ngủ, đứng đối mặt với cánh cửa đóng im ỉm cả một đêm, quản gia g^{ần} như vừa lo lắng vừa đ^èphỏng, cũng không dám ngủ cả đêm, chỉ sợ một giây sau Dịch Tân s^e làm ra chuyện phá hoại gì đó.

Thật ra, phá hoại cũng chẳng sao. Sợ là sợ...: phá hoại người khác thì ít mà phá hoại Tân Hoành phải nhận thì nhiều! Thực ra, phá thì cứ phá đi, càng đ^osau này người phụ nữ Tân Hoành này ngày càng có thể khống chế mọi tình cảm của Dịch Tân, vô số l^{ần} quản gia đ^èu ích kỷ nghĩ trong lòng như thế, đây là chuyện tốt!

Nhưng cứ mỗi l^{ần} Dịch Tân tức giận với Tân Hoành, vừa n ng tay cái là cô khóc, đi[ ]u đó s^e ngay lập tức khiến anh đau lòng! Tân Hoành chỉ c^{ần} hơi thở hiện chút uất ức là Dịch Tân xưa nay vô địch sẽ lại đau lòng đến mức không có cách nào chống cự nổi, chỉ muốn ôm cô ngay vào lòng, tặng cả thế giới này cho cô.

Nhưng mà anh là người trước nay xuống tay chưa từng n nang, Tân Hoành bị anh làm đau thì trong lòng u oán, đau có dễ dàng để anh dỗ dành

được? Cho nên sẽ lại đối đầu với anh. Thật ra, vợ chồng giận nhau chỉ cần kiên nhẫn một chút là được, dần dần cô ấy sẽ lại cọ vào lòng anh làm nũng thôi.

Nhưng hỏng chuyện là ở chỗ Dịch Tân là người không hề có kiên nhẫn! Anh không đợi được Tân Hoành hết giận, mà chính anh lại bắt đầu giận dữ. Nhưng bởi vì lúc ấy một chút lý trí của anh đã trở lại, cho nên có thể ý thức được choc giận Tân Hoành thì người đau lòng chính là anh, cho nên anh sẽ không động đến Tân Hoành nữa.

Vậy thì phải làm sao bây giờ? Đương nhiên là động vào người vô tội rầm! Đúng, trọng điểm chính là người vô tội!

...

Đơn giản mà nói, từ khi Dịch Tân ở bên Tân Hoành, lúc nào người bên cạnh anh cũng như ở trong cảnh nước sôi lửa bỏng, kẻ đứng mũi chịu sào chính là: Nguyên Thâm, Phong Dương và quản gia!

May mà lần này chỉ là sơ bóng sơ gió. Quản gia nhớ lại mà không khỏi xoa xoa mồm hôi lạnh trên trán, trong lòng yên lặng cảm khái, sống sót sau tai nạn, đúng là sống sót sau tai nạn! Nhưng nói thật lòng thì ba năm qua, hai người họ cãi nhau chưa từng làm lành nhanh như vậy, đúng là phá kỷ lục!

Quản gia đứng một bên quan sát gương mặt tươi cười của Tân Hoành, thấy cô cười dịu dàng nhu thuận với Dịch Tân thì không khỏi yên lặng hờ hét ở trong lòng: Cười, cứ thế, cười tươi lên chút nữa!

Phải nói rằng tâm tình của Dịch Tân có quan hệ mật thiết với sự vui vẻ của Tân Hoành. Cứ như thế, thấy tâm tình Dịch Tân có vẻ tốt lên, cuối cùng quản gia mới dám nói chuyện của Dịch Phong Nghiêu lúc trước với anh.

Sau khi Dịch Tân để cho Tân Hoành ăn no, hai người họ ngồi trên ghế sofa, quản gia có vẻ cân nhắc một lát mới lên tiếng: “Thiếu gia, hôm qua Nghiêu thiếu có tới, nói có chuyện quan trọng muốn nói với cậu.”

Tân Hoành nghe thế thì thấy hơi kỳ quái, hỏi lại: “Ôi, hôm qua Dịch Phong Nghiêu đến à?”

Quản gia không dám thất lễ, thảng thắn vâng dạ.

“Thế sao không vào?” Tân Hoành không nghĩ nhiều mà chỉ thuận miệng hỏi.

Quản gia nhất thời ngần ngại, vẫn đền này...

Dịch Tân là người am hiểu lòng người, anh ôm Tân Hoành vào lòng, cười cao thâm với cô: “Bởi vì, cậu ta còn chưa muối chết.”

Tân Hoành suy nghĩ một chút mới nhớ ra hôm qua cô và người nọ còn đang chiến tranh lạnh, trong lòng thoáng hiểu ra, lại không nhịn được bật cười. Dịch Tân thấy cô như thế thì trái tim thoáng động, nói với quản gia: “Được, tôi biết rã, chú cứ đi làm việc đi.”

“Vâng.”

Sau khi quản gia rời khỏi, Dịch Tân lại ôm Tân Hoành trò chuyện, Tân Hoành đẩy anh ra: “Không liên hệ với Dịch Phong Nghiêu à? Anh ta nói rất quan trọng...”

Dịch Tân lại cười khì bên tai cô, thì thầm: “Ai là vợ anh thì người đó mới quan trọng.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 338: Tình Cảm Dây Dưa (1)

Edit: TranGemy - truyen-dt6 Quyen tai de Quy Don

Tân Hoành nghe chỉ thấy trong lòng ngọt ngào, ánh mắt cũng như giăng kín sương mù. Cứ thế, chuyện không vui nhỏ giữa hai người đã bị Dịch Tân dụ dỗ Tân Hoành như thế mà biến thành mây khói.

Buổi chiều, Dịch Tân ra ngoài, Tân Hoành nhớ đến chuyện hôm qua cô đang yên ổn ở nhà, Dịch Tân một mực gọi cô ra ngoài, sau đó mới xảy ra một loạt chuyện không vui, không nhẹn được còn thấy sợ hãi nên có phần oán hận nói với anh: “Không cần biết anh muốn gì, cũng không được quấy rầy em nữa, bây giờ người nào có trèo tường, người nào yêu đương vụng trộm thì em cũng không có hứng thú.”

Dịch Tân nghe xong chỉ cười khẽ, hôn lên mặt cô rồi dịu dàng nói: “Được, em ngoan ngoãn chờ anh vênhé.”

Tân Hoành gật đầu.

Sau khi Dịch Tân ra ngoài, Nguyên Thâm lập tức đến đón: “Tân thiếu.”

Trên mặt Dịch Tân không còn vẻ trêu đùa như khi đối mặt với Tân Hoành, mà trở nên nghiêm nghị, có phần thâm trầm hỏi Nguyên Thâm: “Bắt được chưa?”

Nguyên Thâm gật đầu, vâng dạ.

“Khai gì rã?” Ánh mắt Dịch Tân rét lạnh.

“Anh ta không chịu nói gì.”

Dịch Tân nghe thế thì khóe môi cong lên nụ cười rét lạnh, lén xe, động tác mạnh mẽ: “Tôi tự đi.”

Nguyên Thâm lập tức vòng qua xe ngã vào ghế lái.

Tân Hoành ngã một lát mới nhớ tới cầm lấy điện thoại, khởi động máy, một tin nhắn lập tức hiện ra. Hóa ra là của Dịch Tân, nhưng mà thời gian là... tối qua, sau khi cô tắt máy: Anh chờ em, lúc nào em đau lòng thì em nói với anh một tiếng nhé?

Cô nhìn thấy mà đau lòng, tưởng tượng ra tâm tình Dịch Tân khi soạn tin nhắn ấy, còn cả tâm tình anh khi đứng chờ cô. Chắc hẳn là rất đau lòng và thất vọng. Chẳng qua chỉ là một câu nói nhảm của cô nhưng anh lại cho là thật, còn đứng chờ ngoài cửa. Nhưng không ngờ là cô đã sớm tắt máy, hoàn toàn không đọc được.

Cô bắt đầu giải thích được sự nóng giận sáng nay của anh, còn cả những lời lẽ kỳ quái đó: Cái gì, Tân Hoành mà không thích anh nữa thì phải làm sao bây giờ? Khi đó cô nghe còn nghĩ, cô nói không thích anh nữa lúc này? Bây giờ mới hiểu, anh cứ chờ ở một đầu, đầu bên kia là cô, anh cứ chờ cô, cầu xin cô quan tâm đến anh, còn cô thì không thèm để ý đến.

Đến tận sáng, vì đói bụng mới không thể xuất hiện. Anh hiểu lầm cô hiểu lầm là cô không đau lòng, sau đó mới có vẻ không khổng chê được mà ném cô lên giường. Nhưng may mà sau cơn mưa trời lại sáng, rõt cuộc bọn họ cũng làm lành.

Tân Hoành nghĩ đến đây thì mỉm cười, lại nghĩ nên trả lời tin nhắn của Dịch Tân, nói với anh rằng anh suy nghĩ nhiều rã. Nhưng còn chưa kịp thực hiện thì đã có điện thoại gọi đến.

Lạc Tiểu Xuyên.

Cô ta vẫn còn xuất hiện ư? Cô còn tưởng rằng, cô ta đã sớm bỏ chạy rã! Tân Hoành cười lạnh lùng, không do dựấn nghe máy.

“Tân Hoành, rất xin lỗi.” Tính giắc ngộ của Lạc Tiểu Xuyên khá cao, điện thoại vừa kết nối đã lên tiếng giải thích, cho dù không có thành ý mấy nhưng thái độ vẫn khá tốt.

Tân Hoành nghe thế chỉ cười nhạt: “Thực sự cảm thấy rất có lỗi mà cô còn dám xuất hiện nữa à?”

Lạc Tiểu Xuyên thì thoảng dừng lại, sau đó lại đột nhiên bật cười: “Nhất định cô cho rằng tôi muốn lừa gạt cô, tôi đã làm tổn thương đến cô, cho nên nếu tôi thật sự cảm thấy áy náy thì không nên xuất hiện và nói với cô những lời vô nghĩa này nữa, mà nên lập tức rời khỏi đây, cũng để cô không thấy phiền nữa đúng không?”

Tân Hoành hừ khẽ: “Cô cũng biết à. Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?”

“Tân Hoành, rất xin lỗi, là thật lòng đây. Nhưng tôi chỉ muốn nói cho biết, trước đó mẹ tôi cũng không nói thật với tôi, bà ấy thề son sắt trước mặt tôi rằng cô là em gái tôi, nên tôi mới có thể xuất hiện trước mặt cô cùng với bà ấy.”

“Nhất định cô sẽ cảm thấy tôi mở miệng nói cái gì cũng được, dù sao cũng không có lương tâm. Nhưng thực sự là mặc dù mẹ tôi nói cho tôi biết cô có quan hệ với chúng tôi, tôi cũng không muốn để cho cô biết, không muốn phá hoại cuộc sống hiện tại của cô, tôi cũng đã phản đối. Nếu không thì cô nghĩ rằng tại sao mẹ tôi lại đến bệnh viện, đến quán cà phê làm loạn?”

Ban đầu Tân Hoành còn lạnh nhạt mà nghe, đến lúc này trong lòng lại dâng lên một hồn cảm xúc không rõ. Cô vẫn luôn khinh thường ba mẹ Lạc Tiểu Xuyên, cảm thấy người làm ba mẹ này quá... Không có lương tâm! Con gái của chính mình mà cũng có thể hại thành như thế!

Nhưng cô không ngờ áp lực mà Lạc Tiểu Xuyên phải chịu là do bảo vệ cô. Nghĩ đến đây, trong lòng Tân Hoành hơi cảm động, nói chuyện cũng ôn hòa hơn nhiều: “Vậy cuối cùng tại sao lại đồng ý?”

Lạc Tiểu Xuyên cười giễu, càng không khỏi than nhẹ: “Muốn đến xem lý do khiến tôi đặng ý không?”

Tân Hoành nghe thế chỉ thấy trong lòng nỗi lên dự cảm kỳ quái, giọng nói cũng có chút bất ổn: “Lý do gì?”

“Đến bệnh viện đi.”

Lạc Tiểu Xuyên gửi địa chỉ bệnh viện cho cô, điều này càng khiến trong lòng Tân Hoành cảm thấy không ổn. Cô vẫn khinh bỉ hành động lừa gạt hèn hạ của mẹ con Lạc Tiểu Xuyên, nhưng trong thâm tâm, cô vẫn có một chút tán thưởng đối với Lạc Tiêu Xuyên.

Thẳng thắn mà nói ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng Tân Hoành vẫn hy vọng Lạc Tiểu Xuyên có thể giải thích với cô. Cho nên Tân Hoành lấy đorre ă bảo lái xe đưa cô đến bệnh viện mà Lạc Tiêu Xuyên nói.

Hoàn toàn không giống với bệnh viện của nhà họ Phong, các thiết bị ở nơi này rất cũ kỹ, mặt tường loang lổ những vết ố, còn có cả dấu vết bong tróc. Những bệnh nhân đến đây khám bệnh cũng không có vẻ vung tìền như rác như những người đến bệnh viện nhà họ Phong.

Ở đại sảnh dưới lầu một, Tân Hoành nhìn thấy Lạc Tiểu Xuyên, sắc mặt cô ta hơi xanh xao, đôi mắt trũng xuống, vừa nhìn đã biết là do thiếu ngủ, nhìn thấy Tân Hoành, cô ta mỉm cười không nói nhiều mà dẫn cô lên tầng ba. Trong lòng Tân Hoành cảm thấy kỳ quái nhưng cũng chỉ im lặng đi theo, sau đó Lạc Tiểu Xuyên dẫn cô đến ‘phòng lọc máu’.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 339: Tình Cảm Dây Dưa (2)

Edit: TranGemy - truyen-dt6 Quy-en tai de Quy-Don

Tân Hoành hoài nghi, Lạc Tiểu Xuyên ra hiệu với cô rẽ chậm rãi đi đến cạnh cửa, xuyên qua lớp kính thủy tinh trong suốt nhìn vào, bên trong phòng bệnh là rất nhiều dây dợ và ống dẫn uốn lượn, trong đó là dòng máu đang chảy tuẫn hoàn, còn chính giữa giường là chủ nhân của số máu chảy trong ống.

Tân Hoành chăm chú nhìn lại, thấy trên gương mặt của người bệnh nhân nam đó là nét mặt già nua, màu da vàng như nến với đầy những nếp nhăn. Người này nhìn có vẻ quen quen. Lạc Tiểu Xuyên đi đến bên cạnh cô, khẽ than: “Đó là ba tôi, nghe nói cô đã từng gặp.”

Lạc Tiểu Xuyên nói với giọng chấn có cảm xúc: “Suy thận, mỗi tháng phải lọc máu một lần, nhưng nói khó nghe ra thì cũng vô dụng. Chúng tôi một mặt chờ đợi thận ghép, một mặt vàng sợ hãi.”

Tân Hoành chuyển ánh mắt từ phía người nằm trong phòng bệnh sang nhìn Lạc Tiểu Xuyên. Lạc Tiểu Xuyên cười tự giễu: “Sợ dù có đợi được cũng chẳng có tiễn nên sẽ bỏ lỡ, cũng sợ hãi quá trình chờ đợi ấy. Trong lúc chờ đợi... Bệnh viện cứ đưa ra từng khoản, từng khoản viện phí một.”

Trong lòng Tân Hoành chua chát, trong lòng lan tràn cảm giác xấu hổ và đồng cảm không sao nói nổi. Lạc Tiểu Xuyên chỉ thản nhiên cười, lôi kéo Tân Hoành quay đi: “Chúng ta đi trước đi.”

Tân Hoành do dự: “Ba cô.”

Lạc Tiếu Xuyên nhíu mày: “Không sao, chúng ta vừa đi, mẹ tôi sẽ trở lại, bà ấy sẽ chăm sóc ba tôi.”

Tân Hoành ngẩn ra, sau đó mới giật mình. Đúng vậy, nếu thực sự chạm mặt Trương Tiểu Thúy mới đúng là bức bình, Trương Tiểu Thúy có xấu hổ thì vẫn nên tránh càng xa càng tốt, tốt nhất là không nhìn thấy. Tân Hoành nghĩ thế nên rời khỏi đó cùng với Lạc Tiếu Xuyên.

Hai người đến quán cà phê gần đó ngồi, Lạc Tiếu Xuyên nhìn Tân Hoành, nói: “Cô có tin là có rất nhiều người phụ nữ ghét cô không?”

Tân Hoành không ngờ Lạc Tiếu Xuyên lại hỏi vấn đề này, nhất thời ngẩn ra, suy nghĩ rã bùng tỉnh tự cười nhạo: “Tôi tin là Tân Hoành của hai mươi năm trước đây sẽ không bị ai đố kỵ.”

Lạc Tiếu Xuyên nghe thế chỉ cười mà không nói gì. Đúng vậy, mọi người thường dễ bị sự thực trước mắt làm cho hoa mắt, thấy người khác vung tiền như rác, trong lòng sẽ có ít nhau ghen tị, cũng cảm thấy thèm muốn, vì sao lại là cô, chứ không phải là mình?

Nhưng không có đường đời của ai là luôn thuận buồm xuôi gió, không có ai luôn sống tốt cả, hiện tại cũng vậy, mà tương lai cũng thế. Lúc Tân Hoành đau khổ tuyệt vọng, lúc cô bị bắt nạt thì có ai ở sau lưng cô nghĩ: Vì sao lại là cô ấy mà không phải là mình ư?

Chắc chắn là không! Cho dù có cũng chỉ là cảm thán may mắn: May mà không phải mình!

Nhưng đây chính là cuộc sống, là cuộc sống của một con người, gắn liền với người đó từ khi sinh ra đến lúc chết đi, cho dù buồn hay vui, đau khổ hay hạnh phúc đều không liên quan đến người khác, tất cả chỉ có mình bạn. Nếu ngay từ trước người ngoài đã lạnh nhạt với nỗi đau của cô, còn nghĩ may mà không phải mình, vậy lúc này, có lý gì lại đi ghen tị với cô?

Lạc Tiếu Xuyên biết không phải ai cũng có thể chịu đựng được những thứ mà Tân Hoành đã phải chịu, chỉ là Lạc Tiếu Xuyên nghĩ... Nếu là cô ta,

cô ta có thể chịu đựng. Cô ta mới là người có thể chân chính ghen tị, bởi cô cũng có thể nói là cô ta ghen tị với tất cả những gì Tân Hoành có.

Tân Hoành có được tất cả những thứ Lạc Tiểu Xuyên muốn, thậm chí là cả 20 năm tăm tối đằng sau đời đó của cô. Lạc Tiểu Xuyên nghĩ lại nhưng cũng không nói gì thêm. Tân Hoành thấy thế thì cho rằng cô ta cũng là một trong những con người nồng cạn kia.

Lạc Tiểu Xuyên cười khổ trong lòng, trên mặt lại vẫn bình tĩnh: “Ghen tị, nhưng không hậm hận phá hoại, cô có tin không?”

Tân Hoành nhìn Lạc Tiểu Xuyên, chỉ cảm thấy hôm nay cô ta hình như có vẻ gì đó rất xa lạ. Cảm giác đó lúc đằng sau thì không có, sau này khi lừa gạt cô cũng không có, cho đến hôm nay mới xuất hiện. Xa lạ, sâu sắc và thầm bí.

Trong lòng Tân Hoành cảm thấy hơi bất an, nhưng lại lập tức nghĩ đến người ở trên giường bệnh trong bệnh viện, cũng không mấy để phòng mà trầm ngâm rã gật đằng sau: “Tin.”

Lạc Tiểu Xuyên cười: “Vậy cứ cho là tôi vô tình đi. Vô tình lừa gạt cô, cũng vô tình phá hoại cuộc sống của cô. Gọi cô đến đây chỉ là để giải thích với cô một lời giải thích tôi cảm thấy cần nói với cô. Không có ý gì khác, cho dù nghĩ thế nào cũng chỉ hi vọng Lạc Tiểu Xuyên ở trong mắt Tân Hoành không đến mức quá kinh khủng.”

Tân Hoành ngược lên: “Quá kinh khủng? Không đến nỗi thế.”

Lạc Tiểu Xuyên lại lắc đằng sau: “Một khi phụ nữ ghen tị với người khác thì tuyệt đối không muốn mình trở nên thất bại trước mặt người đó. Đó là lý do lầm đằng sau tiên ngã với nhau ở quán cà phê, tôi có thể thẳng thắn nói với cô là tôi thiếu tiền, nhưng lại không nói là để chữa bệnh cho ba tôi mà lại nói dối là để dành làm của hãm môn. Không ngờ tôi cẩn thận giữ gìn hình tượng trong lòng cô như thế, cuối cùng vẫn khiến hình ảnh của mình bị đập bể như thế... Nghĩ lại cái gì cũng chẳng còn.”

Tân Hoành chỉ nhẹ nhàng nhìn cô ta: “Tôi không hề nghĩ cô sẽ ghen tị với tôi, bởi vì cô cũng đâu có thích Dịch Tân.”

Lạc Tiểu Xuyên nghe thế thì không nhịn được cười khẽ: “Đúng, tôi không thích Dịch Tân, mà xem ra Dịch Tân cũng là điệu duy nhất cô có. Như vậy xem ra đúng là không tìm ra được lý do để ghen tị. Vậy cô cứ coi như đây là điệu duy nhất cứu vãn cái thủ đoạn yếu kém đó của tôi đi.”

Thủ đoạn. Lạc Tiểu Xuyên thẳng thắn nói ra khiến Tân Hoành cũng không được tự nhiên, con ngươi trong trẻo bình tĩnh nhìn Lạc Tiểu Xuyên: “Được, từ nay về sau chúng ta không cần gặp mặt nữa. Cô quên tôi đi, tôi cũng quên cô, giữa chúng ta sẽ không có gì mất mát như vừa nói nữa.”

Lạc Tiểu Xuyên nghe thế thì trong lòng chấn động. Vốn dĩ điệu cô ta muốn cũng không phải được Tân Hoành tha thứ, bởi hai chữ tha thứ là thứ cô ta không thể nào chịu nổi. Nhưng Tân Hoành không dùng từ tha thứ mà là một từ còn sâu sắc hơn cả tha thứ.

Cô không nói tha thứ, cô chỉ nói quên đi. Lạc Tiểu Xuyên biết, trên thế gian này, ‘quên đi’ còn đáng quý và thẳng thắn hơn cả ‘không sao’. Bởi vì quên nghe như thế là không thiếu nợ nhưng thật ra mới là thực sự để lại tôn nghiêm cho đối phương.

Để lại tôn nghiêm cho đối phương mới thực sự là phóng khoáng. Lạc Tiểu Xuyên nhất thời không biết đáp lại thế nào. Tân Hoành đã đứng lên, định đi nhưng nghĩ lại rãnh nhìn Lạc Tiểu Xuyên, nói: “Tôi sẽ bảo Phong Dương giải quyết vấn đề bệnh của ba cô, cô yên tâm, cái này không gây trở ngại cho việc tôi quên cô.”

Trong mắt Lạc Tiểu Xuyên lại xét qua sự chấn động ngắn ngang, nhưng sự chấn động ấy không chỉ vì bất ngờ, mà còn có phẫn... hổ thẹn.

Tân Hoành đi về phía cửa, Lạc Tiểu Xuyên nhắm mắt lại. Cô ta không gọi cô lại, bởi vì cô ta biết Tân Hoành không đi được.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 340: Tình Cảm Dây Dưa (3)

Edit: TranGemy - truyen-dt6 Quy-en tai de Quy-Don

Tân Hoành vừa đi được vài bước, thì hai vị khách khác vốn dĩ đang yên lặng uống cà phê đột nhiên đứng dậy, thân hình mạnh mẽ, hơi thở rét lạnh và nguy hiểm. Tân Hoành nhìn qua, cảm thấy không ổn nên nhanh chóng thò tay vào túi, mò mẫm điện thoại rãnh gọi.

Bây giờ, để phòng chuyện không may cô có hai người đi theo, lái xe và vệ sĩ, cũng đã cài đặt sẵn cuộc gọi, chỉ cần cô ấn nút thì hai người họ sẽ vào ngay. Tân Hoành không quay đầu lại, chỉ ung dung tiếp tục đi ra ngoài, bước chân cũng không nhanh không chậm, không dám lộ ra chút sơ hở, chỉ có thể giả bộ như không phát hiện ra điều gì.

Không ngoài dự kiến, còn chưa đến cửa thì hai người đó đã nhanh chóng bước đến, thân hình nhanh chóng chặn cô lại. Hai người đàn ông trước mặt mặc dù bình thường, như thể khách đến uống cà phê, nhưng vẻ đề phòng trên gương mặt và hơi thở đầy sát khí trên người thì không thể xem nhẹ, chắc chắn không phải người bình thường.

Tân Hoành bình thản nhìn bọn họ. Hai người cũng không có gì khác lạ, chỉ ngăn cô lại. Tân Hoành cẩn thận nhìn về phía sau bọn họ, ngoài cửa quán cà phê, mãi không thấy lái xe và vệ sĩ tiến vào. Trong lòng cô thoáng giật mình, nhất thời thầm kêu hổn rãnh.

Còn chưa kịp phản ứng đã có một tiếng cười tàn nhẫn vang lên ở phía sau, không chút do dự đâm vào màng nhĩ cô: “Tân Hoành, đã lâu không gặp.”

Tân Hoành chỉ cảm thấy trái tim lập tức lạnh lẽo, nhát mắt trở nên cứng nhắc, hơi thở cũng trở nên ngưng trệ khiến hô hấp của cô trở nên khó khăn. Nghe thấy giọng nói điên cuồng và âm hiểm này, cô không cẩn quay đầu lại cũng biết lại là Mạc Tương Đằng!

Tân Hoành đứng bất động, nhưng tiếng bước chân nguy hiểm đó cũng không chịu sự khống chế của cô mà cứ thế tàn nhẫn bước lại gần, cùng với đó là một tiếng cười nhạo: "Không cẩn đợi nữa, ở đây không có tín hiệu đâu."

Tân Hoành cảm thấy cả người như rơi xuống đáy vực. Không có tín hiệu... Vậy là cú điện thoại cẩn cứu vừa rồi không hề được gọi đi. Tân Hoành nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, xoay người lại, quả nhiên không ngoài dự đoán, đối mặt với cô là gương mặt âm hiểm và điên cuồng của Mạc Tương Đằng.

Chỉ là bây giờ Mạc Tương Đằng không để cho cô bất cứ cơ hội nào nói chuyện kéo dài thời gian. Tân Hoành vừa quay đầu lại, tay trái của anh ta đã vươn ra nhanh chóng đánh mạnh lên cổ cô. Tân Hoành đau đớn cứ thế nhắm mắt lại ngất đi.

***

Trong phòng hội nghị lớn, vị trí chiếc bàn chính giữa phòng được thay bằng một chiếc ghế dựa nhỏ, khiến cả không gian trở nên trống trải và vô cùng nghiêm trang. Trong phòng, những người đàn ông mặc tây trang tối màu đứng kề sát vai nhau, ai nấy đều có khuôn mặt lạnh lẽo, thân hình thẳng tắp như thanh gỗ đứng canh gác ở đó.

Người bị canh gác là kẻ bị trói trên ghế. Người đó cúi thấp đầu, cả người như đã mất hết sức lực, nồng nặc mùi máu, liếc mắt cũng có thể thấy đã bị tra tấn rất dã man. Lúc này, tuy đã không còn tra tấn nữa nhưng sát khí nồng đậm trong không gian như thể sự bình yên trước cơn bão, càng khiến người ta sợ đến mức hít thở không thông.

Bỗng nhiên, từ cửa vang lên tiếng giày da vững vàng giẫm lên mặt đá, tiếng bước chân ngày càng gần, những người đang canh gác trong phòng

lập tức hướng về phía cửa, đồng loạt thể hiện sự kính trọng. Cánh cửa mở ra, một người đàn ông quyền rũ xuất hiện.

Ngay lập tức, trong phòng họp trống trải vang lên tiếng chào đồng nhất và mạnh mẽ: "Tân thiếu."

Người vừa đến chính là Dịch Tân, lúc này đôi mắt đen tối của anh đang đảo quanh phòng, sau đó nhìn về phía người đang suy yếu ở giữa phòng, khéo môi cong lên một nụ cười tàn nhẫn.

Người đang hấp hối ở giữa phòng kia không biết vì tiếng đồng thanh làm giật mình hay vì nội dung của tiếng nói ấy mà chậm rãi ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt như ác quỷ của Dịch Tân. Thoáng chốc, đôi mắt ảm đạm không chút ánh sáng của anh ta co lại, cả người thoảng rùng mình, không tự chủ được mà run rẩy: "Tân, Tân thiếu..."

"Tốt, cậu vẫn biết tôi là ai." Dịch Tân cười, sự lạnh lẽo tàn nhẫn trong mắt càng rõ rệt, từng bước lại gần, mang theo sự áp bách khiến người ta sợ hãi: "Nói, cậu là người của ai? Tân Hạo? Hay là..."

Đôi mắt hoảng sợ đối diện với đôi mắt của Dịch Tân càng rúm ró tuyệt vọng hơn, nhưng chỉ có thể đối mặt. Vì không có sự cho phép của người nọ thì không có quyền tránh né! Đôi mắt đen tối của Dịch Tân nhìn chằm chằm vào đôi mắt hoảng hốt kia, lại híp mắt cười: "Hay là L?"

Anh vừa nói xong thì hơi thở của người đối diện đột nhiên trở nên nặng nề, như thể thoảng ngừng lại. Sau đó sợ hãi vẫn là sợ hãi, nhìn thẳng vào Dịch Tân.

Bờ môi mỏng của Dịch Tân nở một nụ cười trào phúng: "Xem ra đúng rã."

Gương mặt đầy máu của người đàn ông ngồi trên ghế lúc này dù có chằng chịt vết máu cũng trở nên tái nhợt, sự xen kẽ của sắc hồng và sắc trắng càng thể hiện sự sợ hãi một cách chói mắt. Đồng tử anh ta mở lớn, hô hấp dồn dập.

Dịch Tân chỉ thờ ơ nhìn qua rã xoay người bỏ đi. Tiếng giày da lạnh lẽo gỗ lên sàn đá cảm thạch như tiếng gỗ của thẩm phán trên tòa. Người đàn ông đang hoảng sợ kia cuối cùng cũng trở nên kích động, kinh hoàng quay về phía Dịch Tân mà hét lên: “Tân thiếu, xin tha mạng!”

Bước chân của Dịch Tân không hề chậm lại, giống y như lúc anh đến, cho đến khi rời đi anh cũng chỉ nói hai câu.

Không có một mệnh lệnh nào được truyền đạt, nhưng khi thân thể anh vừa biến mất khỏi cửa phòng, trong phòng hội nghị lập tức vang lên một tiếng súng, tuy là súng giảm thanh nhưng âm thanh đó vẫn khiến người khác sợ run người như thường.

Ngay sau đó vang lên tiếng ‘âm’ nặng nề, một thân thể rơi xuống nền đá cứng nhắc vang lên âm thanh như hủy diệt. Trên nền đá trơn bóng, một vũng máu tươi chói mắt chậm rãi lan tràn.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 341: Tình Cảm Dây Dưa (4)

Edit: TranGemy - TRUYỆN ĐỘC QUYỀN TẠI ĐẾ LÊ QUÝ ĐÔN

Dịch Tân đi nhanh ra ngoài, Nguyên Thâm vững bước theo sát. Sắc mặt Dịch Tâm lạnh nhạt, trong mắt hiện lên sự tàn bạo: “Trong thời gian ngắn nhất, điều tra xem L là ai!”

Phản ứng của Nguyên Thâm hơi chậm, cúi đầu xuống. Dịch Tân lập tức dừng bước, quay đầu, ánh mắt lạnh băng nhìn Nguyên Thâm: “Vẫn chưa có manh mối?”

Sắc mặt Nguyên Thâm cứng đờ, bất an gật đầu. Không khí lập tức trở nên ngưng trọng. Trong lòng Nguyên Thâm thoảng rùng mình, vội nói: “Rất xin lỗi.”

Dịch Tân nheo mắt lại, không nghe ra được cảm xúc trong giọng anh: “Tra tiếp.”

“Vâng.”

Dịch Tân liếc Nguyên Thâm, xoay người tiếp tục rời đi, vừa đi vừa nói: “Liên lạc với Dịch Phong Nghiêu, hỏi xem cậu ta có chuyện gì.”

“Vâng.” Dứt lời, Nguyên Thâm lập tức lấy điện thoại ra.

***

Áp lực trên cổ rất lớn đến mức đau đớn, không khí trong cổ cũng có phàn tắc nghẽn nhưng không đến nỗi không thể hít thở. Tân Hoành hơi hé

mắt, nhìn thoảng qua người đàn ông lạnh lùng, sau đó ánh mắt cô rời đi, nhìn ra sau Mạc Tương Đằng, phía người phụ nữ vẫn ngã ở đó.

Ở đây, mọi người đều có vẻ căng thẳng đề phòng, ai nấy đều có hơi thở nguy hiểm, chỉ có Lạc Tiểu Xuyên là vẫn bình thản ngồi trên ghế như cũ, thậm chí còn khẽ hàng uống một ngụm cà phê. Ở đây cũng chỉ có cô ta là nhìn như một vị khách bình thường.

Nhưng cũng chỉ là giống như, nếu thật sự là một vị khách bình thường thì trong không khí căng thẳng thế này, làm gì có ai có thể không có cảm giác gì được? Trong lòng Tân Hoành bỗng cảm thấy lạnh lẽo, cô nhìn về phía Lạc Tiểu Xuyên với ánh mắt thất vọng và đau lòng.

Lúc này, cuối cùng Lạc Tiểu Xuyên cũng ngước mắt lên nhìn Tân Hoành, nhưng lại như thể rất tự nhiên mà cười bình thản với cô. Sau đó cô ta đứng dậy, bình tĩnh đi về phía cô, nhưng sau đó lại dừng lại đằng sau Mạc Tương Đằng. Ngay trước mắt Tân Hoành, cô ta cung kính chào: “Mạc thiếu.”

Biểu cảm trên mặt cô ta là cung kính và phục tùng. Tân Hoành mở lớn hai mắt nhìn về phía Lạc Tiểu Xuyên. Thất vọng, hối hận, tự trách, sau khi bị Lạc Tiểu Xuyên lừa, cô không nên cố chấp ôm áp bất cứ hi vọng nào vào cô ta nữa mới phải! Tự dung lại đẩy chính mình vào nguy hiểm.

Mạc Tương Đằng nhìn thấy cảm xúc hối hận và thất vọng trong mắt Tân Hoành, trong lòng anh ta cảm thấy sung sướng vô cùng, anh ta nhìn thẳng vào mắt Tân Hoành, cười thành tiếng nhưng lại lên tiếng khen ngợi Lạc Tiểu Xuyên: “Tốt, làm tốt lắm!”

Đây là những gì Mạc Tương Đằng cố ý muốn nói với Tân Hoành. Tân Hoành bình thản liếc nhìn anh ta, không nói tiếng nào mà quay đi chỗ khác, nếu chắc chắn không thoát được thì cô sẽ tình nguyện nhắm mắt làm ngơ.

Lúc này, cầm cô chợt đau nhói. Mạc Tương Đằng nắm lấy cầm cô, cưỡng chế cô quay mặt lại, bắt buộc cô nhìn vào mắt anh ta. Nụ cười của anh ta thâm độc, nham hiểm và liều lĩnh: “Không ngờ đúng không? Cô cũng có ngày rơi vào tay tôi lần nữa.”

Tân Hoành bị đau nén nhíu mày lại. Tân Hoành đau đớn khiếp cho tâm lý biến thái của Mạc Tương Đằng càng thêm vui vẻ, anh ta cười tà ác, lập tức tăng thêm sức lực trên tay: “Người phụ nữ của Dịch Tân đúng không? Bình thường anh ta yêu thương cô thế nào.

Tân Hoành nhịn đau, hờ lạnh. Mạc Tương Đằng bỗng cúi đầu cười ác ý, áp sát lại gần cô, gần từng chữ: “Yêu thương thế nào cũng vô dụng thôi. Từ giờ khắc này trở đi, trong cuộc đời cô sẽ không còn có Dịch Tân nữa.”

Tân Hoành nghe thế thì cả người đều chấn động, sau trong lòng cô có một cảm giác sợ hãi mạnh mẽ dâng lên, không ngừng lan rộng, ngày càng lớn hơn từ lúc cô nhìn thấy khuôn mặt của Mạc Tương Đằng. Sẽ không còn có Dịch Tân nữa...

Cô cảm thấy sợ hãi, không khí vào phổi càng ít hơn, bàn tay trên cổ như thật sự không muốn để cô hít thở thêm được nữa. Đúng lúc này, tiếng nói của Mạc Tương Đằng lại vang lên đầy kích thích bên tai cô: “Nhưng cô yên tâm, tôi chưa bao giờ keo kiệt với phụ nữ, cho nên chắc chắn sẽ không để cô thiếu đàn ông. Tôi cam đoan với cô, từ nay về sau, số đàn ông mà cô hưởng thụ chỉ có nhiều hơn chứ không ít đi.”

Tân Hoành cảm thấy cả người như bị nọc độc châm chích, chất độc tiêm vào làn da của cô, từ lỗ chân lông đến huyết quản, sau đó đến gan phổi và trái tim khiến cơ thể cô co rút từng hồi, càng lạnh lẽo và đau đớn hơn. Lý trí không còn duy trì được nữa, Tân Hoành đau lòng nhìn về phía Lạc Tiểu Xuyên, giọng cô run lên, không phải vì sợ hãi mà là phẫn nộ: “Vì sao cô lại làm thế với tôi?”

Lạc Tiểu Xuyên mỉm cười một cách vô cùng bình thản với cô, không hề có sự vui vẻ khi chiến thắng, càng không có sự ăn năn, chỉ đơn giản là một nụ cười rất thẳng thắn thừa nhận: “Bởi vì nhận sự ủy thác của người khác.”

“Nhận sự ủy thác của người khác...” Tân Hoành thì thào nhắc lại, hồn bay phách lạc. Lúc này, Tân Hoành không còn khổ sở vì bị Lạc Tiểu Xuyên lừa nữa, giờ khắc này cô chỉ hối hận không thể giết chết được chính mình, tại sao cô lại phải đến?

Trước khi anh ra khỏi cửa còng ôm cô, hôn cô, dịu dàng dặn cô ngoan ngoãn ở nhà chờ anh về, cô đã đenting ý. Đúng thế, nhưng cô lại không nghe lời, cứ muốn chạy ra ngoài tự đẩy mình vào nguy hiểm. Cô cho rằng cô dẫn người theo là cô đã có sự chuẩn bị kỹ càng, sẽ không có vấn đề gì. Lúc này, cô mới biết, chính mình chủ quan đến mức nào!

Lạc Tiểu Xuyên, cô ta mới là người chuẩn bị kỹ càng mọi thứ! Ở đây tín hiệu còn không có, làm sao cô có thể cầu cứu người khác được? Cô tự đẩy mình vào nguy hiểm thế này thì anh phải làm thế nào bây giờ? Trong lòng Tân Hoành cảm thấy chua xót, mạng sống của mình bị kẻ khác nắm trong tay, còn cô thì không có cách nào.

Cô chậm rãi nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy Lạc Tiểu Xuyên và Mạc Tương Đằng nữa.

Mắt thấy con mồi trong tay tuyệt vọng như thế, còn có gì có thể vui mừng và thoái lui hơn nữa? Trong lòng Mạc Tương Đằng cảm thấy rất phẫn chấn, đây chính là tâm lý vẫn vẹo của anh ta, Mạc Tương Đằng nhìn chằm chằm vẻ mặt thảm hại của Tân Hoành, nhìn thẳng vào cô và không hề cố kỵ khen Lạc Tiểu Xuyên: “Tốt, làm rất tốt! Cô nên được khen thưởng, tôi sẽ thưởng gấp đôi cho cô!”

Lạc Tiểu Xuyên ở bên cạnh bình thản liếc qua Tân Hoành, sau đó nhìn Mạc Tương Đằng, nhoẻn miệng cười: “Cảm ơn Mạc thiếu!”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 342: Tình Cảm Dây Dưa (5)

Edit: TranGemy -

Tân Hoành bị Lạc Tiểu Xuyên kéo đi về phía cửa. Để Lạc Tiểu Xuyên ra tay là ý của Mạc Tương Đằng. Con người chính là như thế, thấy người khác đau khổ sẽ có một dục vọng muốn phá hoại hơn nữa. Bởi vì Tân Hoành dễ dàng tin Lạc Tiểu Xuyên nên cảm thấy thất vọng và tự trách, cho nên Mạc Tương Đằng càng muốn khiến Tân Hoành phải thất vọng và tự trách hơn nữa.

Đó là khoái cảm được tạo ra khi hành hạ người khác. Mà thực tế chứng minh, hiệu quả đó rất tốt. Tân Hoành chưa bao giờ biết Lạc Tiểu Xuyên có võ, cô ta là một cô gái nhìn qua có vẻ yếu ớt. Lúc này Lạc Tiểu Xuyên không chê Tân Hoành, sức lực lại lớn kinh người, Tân Hoành bị cô ta kéo đi mà không thể vùng vẫy được.

Từ trước đến nay, Tân Hoành không hề biết Lạc Tiểu Xuyên lại thâm tàng bất lộ như thế, lúc này trong ánh mắt cô lại càng thêm trào phúng. Mạc Tương Đằng thấy thế càng không khỏi sảng khoái trong lòng.

Ở cửa sau quán cà phê có mấy chiếc xe đang đỗ, Lạc Tiểu Xuyên đẩy Tân Hoành vào băng ghế sau của một chiếc xe, sau đó chính cô ta cũng định theo lên. Mạc Tương Đằng tiến lên ngăn cản cô ta lại: “Cô không cần đi theo nữa.” Mạc Tương Đằng đứng cạnh cửa xe, hạ lệnh cho Lạc Tiểu Xuyên.

Lạc Tiểu Xuyên kinh ngạc: “Không phải tôi tự ra tay sao?”

Mạc Tương Đằng nghe thế lại cong môi cười tàn nhẫn và trào phúng: “Tự cô ra tay? Chuyện giữa đàn ông và phụ nữ mà cô còn dám làm thay tôi à?”

Sắc mặt Lạc Tiểu Xuyên cứng đòn, run rẩy mở miệng: “Anh muốn... Đối với cô ấy...”

Mạc Tương Đằng hừ khẽ: “Người phụ nữ của Dịch Tân, tôi mà không ném thử xem mùi vị cô ta thế nào thì chẳng phải sẽ... thất vọng với chính mình sao?”

Vẻ mặt Lạc Tiểu Xuyên do dự. Mạc Tương Đằng thấy thế thì trong lòng không vui, giọng nói trở nên lạnh lùng: “Cút ngay, cô không có tư cách xen vào chuyện của tôi! Cầm tì en rã cút đi càng xa càng tốt!”

Lạc Tiểu Xuyên bị dọa run người, vội hỏi: “Thực xin lỗi, Mạc thiếu, tôi không có ý này, tôi chỉ... Có chuyện không biết có nên nói hay không?”

Mạc Tương Đằng thấy ánh mắt do dự và lo sợ của Lạc Tiểu Xuyên thì thấy hoài nghi trong lòng, thuận miệng nói: “Nói.”

Vẻ do dự trên mặt Lạc Tiểu Xuyên càng thêm sâu sắc: “Có liên quan đến thân thế của Tân Hoành.”

Ánh sáng trong mắt Mạc Tương Đằng trầm xuống, lập tức chú ý hơn. Lạc Tiểu Xuyên lại nhìn về phía Tân Hoành ở trong xe, muốn nói lại thôi. Mạc Tương Đằng thấy thế thì trong lòng không vui, nhưng rõ cuộc vẫn không biết Lạc Tiểu Xuyên định nói gì nên có một chút cố kỵ, anh ta lên tiếng: “Cô qua đây nói.”

Lạc Tiểu Xuyên gật đầu, đến gần Mạc Tương Đằng hơn một chút, thấp giọng nói: “Tân Hoành là...”

Mạc Tương Đằng mỉm cười nhẫn: “Cô nói to lên xem nào!”

Lạc Tiểu Xuyên bị giọng nói đó làm sợ run lên, trong mắt cô ta đầy vẻ hoảng sợ, lại vẫn không nói mà nhìn về phía hai người đứng sau Mạc

Tương Đằng. Anh ta không còn kiên nhẫn, thầm chửi một tiếng nhưng vẫn hất tay về phía người đứng phía sau: “Các cậu lùi ra sau chờ đi.”

“Vâng, Mạc thiêu.”

Người xung quanh đi rã, Mạc Tương Đằng lạnh nhạt nói với Lạc Tiểu Xuyên: “Nói mau.”

Lạc Tiểu Xuyên gật đầu, nghiêm mặt nói: “Mẹ của Tân Hoành là...”

Lạc Tiểu Xuyên càng nói càng nhỏ, Mạc Tương Đằng không nhịn được đưa lỗ tai đến gần cô ta hơn một chút để nghe. Ai ngờ đúng lúc này, Lạc Tiểu Xuyên đột nhiên nhấc chân phải lên, mạnh mẽ dùng sức đá thẳng vào háng Mạc Tương Đằng.

Bộ phận yếu ớt nhất của đàn ông bị công kích, bản năng sau khi bị thương khiến anh ta đau đớn ôm lấy phía dưới lùi ra sau mấy bước. Nhưng ngay lúc này, Lạc Tiểu Xuyên cũng không ham chiến mà xoay người lên xe, cửa xe ngay lập tức bị đóng lại.

Mạc Tương Đằng nghe thấy âm thanh này thì nhanh chóng phản ứng lại, chịu đựng đau đớn, khàn giọng ra lệnh: “Còn không mau đuổi theo!”

Những người phía sau vốn chỉ thấy Lạc Tiểu Xuyên nói gì đó bên tai Mạc Tương Đằng, vì bị lưng Mạc Tương Đằng che khuất nên bọn họ không nhìn rõ chuyện giữa hai người. Đến khi cô ta vọt lên xe, người phía sau vẫn còn ngẩn ra chưa kịp phản ứng. Đến khi nghe thấy Mạc Tương Đằng lạnh giọng ra lệnh, cuối cùng mấy người này cũng kịp phản ứng, nhao nhao lên xe.

Nhưng bấy giờ, xe của Lạc Tiểu Xuyên và Tân hoành đã chạy xa rã. Ngay từ đầu công cuộc truy đuổi đã có phán khó khăn, hơn nữa vị trí chỗ này lại đúng khu vực đông đúc, dòng xe cộ nườm nượp, qua mấy ngã tư Lạc Tiểu Xuyên đã đưa theo Tân Hoành biến mất từ lâu.

Mạc Tương Đằng ngồi ghế trước, ánh mắt sắc lạnh như một con chim ưng nhìn thấy Tân Hoành biến mất, lại thêm sự đau đớn ở dưới thân thể,

trong lòng anh ta càng thêm tức giận, cuối cùng hung hăng vung tay một cái, vừa đúng trúng mặt lái xe. Bất ngờ bị đánh nhưng lái xe lại phản xạ có điều kiện mà xin lỗi Mạc Tương Đằng :”Thực xin lỗi, Mạc thiếu, Mạc thiếu đừng nóng giận!”

Mạc Tương Đằng nghiến răng nghiến lợi, nắm chặt bàn tay khiến các khớp xương kêu răng rắc.

Bên kia, Tân Hoành thấy Lạc Tiểu Xuyên hoảng hốt lên xe rầm xe lập tức chạy đi với tốc độ nhanh nhất thì không khỏi kinh ngạc, lại không nhịn được mà mơ hồ hi vọng. Cô chăm chú nhìn Lạc Tiểu Xuyên, nhưng cô ta lại không nhìn cô. Tân Hoành thấy không yên trong lòng, nghi hoặc lên tiếng hỏi Lạc Tiểu Xuyên: “Rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Khóe môi Lạc Tiểu Xuyên thoảng cười tự giễu, lắc đầu có vẻ thê lương: “Tôi cũng không biết tôi muốn làm gì nữa.”

Tân Hoành chỉ nhìn thấy một bên mặt của cô, ta, cô không rõ nét mặt của cô ta nhưng trong lòng thì quynh lên, vội nói: “Cô thả tôi về đi, Dịch Tân sẽ cho cô rất nhiều thứ, ba của cô, chỉ cần Dịch Tân muốn ông ấy còn sống thì ông ấy nhất định có thể sống lâu hơn, nửa đời sau cô và mẹ cô cũng không cần lo gì nữa.”

Lạc Tiểu Xuyên nghe thế, cuối cùng cũng quay đầu lại nhưng ánh mắt lại không có chút động lòng nào, giờ khắc này sắc mặt của cô ta rất lạnh lùng, không hề che giấu sự căm thù, cho dù trước đây ở trước mặt Mạc Tương Đằng, cô cũng chưa từng nhìn thấy sự thù địch và bài xích đến như thế.

Tân Hoành cảm thấy sợ hãi, còn có một chút kinh ngạc. Cô cũng không nhớ rõ bản thân mình hay Dịch Tân đã từng làm chuyện gì có lỗi với cô ta chưa.

Vẻ mặt Lạc Tiểu Xuyên không hề thay đổi, nhìn cô nói: “Tôi đã nói rầm, tôi nhận sự ủy thác của người khác, cho nên tôi sẽ không thả cô về với Dịch Tân dễ dàng thế đâu, tôi chỉ có thể đảm bảo một điều rằng người kia sẽ không làm hại cô.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 343: Tình Cảm Dây Dưa (6)

“Tân thiếu, Nghiêu thiếu muốn tự nói với anh.” Nguyên Thâm bước nhanh đến bên cạnh Dịch Tân, trong tay anh ta cầm điện thoại. Dịch Tân quay đầu, thản nhiên liếc Nguyên Thâm một cái, nhận lấy di động, mặt mày có phẫn không được kiên nhẫn cho lắm. Anh vừa đi về văn phòng vừa hỏi: “Chuyện gì?”

Dịch Phong Nghiêu nghe thấy tiếng Dịch Tân thì cười khẽ, bắt đầu phát biểu ý kiến: “Uhm, được được, tâm tình không quá tệ mà cũng không quá tốt.”

Dịch Tân không lạnh không nhạt đáp: “Tốt nhất là cậu có chuyện hàn hoi.”

Dịch Phong Nghiêu bất cần nói: “Bây giờ anh có thể cảm ơn tôi trước.”

Dịch Tân nghe thế thì đôi mắt lạnh nhạt không kiên nhẫn lắm bỗng nhiên thay đổi, trong giọng nói có vẻ quan tâm hơn: “Liên quan đến Tân Hoành à?”

Dịch Phong Nghiêu tặc lưỡi mấy cái: “Thế mà anh cũng đoán ra! Quả nhiên Phong Dương nói đúng, anh đúng là cưới vợ xong từng giây từng phút đâu nhớ đến vợ.”

Dịch Tân không muốn lãng phí thời gian với anh ta, chỉ nói: “Nói mau.”

“Mau?” Dịch Phong Nghiêu bật cười, anh ta nghe thấy sự vội vàng trong giọng nói của Dịch Tân, lại không khỏi muốn kéo dài thời gian khiến người kia nóng lòng, nói: “Vì chuyện này mà hôm qua tôi còn phải tự mình

chạy đến chỗ anh, là chính anh bận quyến rũ vợ mà không thèm gấp tôi đây chứ.”

Nói rồi, Dịch Phong Nghiêu bỗng cố ý đè thấp giọng: “Nhưng mà nghe nói anh quyến rũ không thành, còn bị vợ đuổi khỏi giường phải không? Cảm giác thế nào?”

Dịch Tân bình tĩnh cong môi, ánh mắt mờ ám không đáp, không nặng không nhẹ nói: “Nói không chừng, cậu có thể nói cho tôi biết cảm giác bị đá ra khỏi thành phố B là như thế nào đây.”

Sống lưng Dịch Phong Nghiêu tự nhiên lạnh ngắt. Cho nên mới nói Dịch Tân âm hiểm, anh âm hiểm chính là ở điểm này, bạn sẽ không giờ biết được lời anh nói có phải thật hay không!

Từ nhỏ đến lớn, Dịch Phong Nghiêu và Phong Dương đã được trải nghiệm sâu sắc sự nham hiểm của người này, chịu hết sự thiệt thòi từ anh. Lúc này, Dịch Tân vừa nói một câu nhẹ nhàng như thế, Dịch Phong Nghiêu đã theo phản xạ có điều kiện mà ngẫm nghiêm chỉnh lại.

Sau đó lại vội cười ha ha: “Ha ha, tôi biết, việc vui vẻ vợ chồng thì nên giữ lại cho chính mình, anh không cần nói với tôi, khà khà.”

Dịch Tân hừ khẽ. Lúc này, Dịch Phong Nghiêu mới xoa mồm ôm lạnh trên trán, cẩn thận nói: “Chúng ta quay lại chuyện chính, anh có nhớ Lạc Tiểu Xuyên không?”

Dịch Tân nghe xong thì hơi nheo mắt lại. Dịch Phong Nghiêu vội hỏi: “Đầu tiên anh đừng vội tức giận, nghe tôi nói đã. Ba Lạc Tiểu Xuyên bị suy thận, đang nằm trong bệnh viện, một tháng lọc máu một lần, đã hơn nửa năm nay rồi. Nhưng bây giờ Lạc Tiểu Xuyên không có công việc, anh có biết cô ta lấy tiền trị bệnh đó ở đâu ra không?”

Ngón tay Dịch Tân gõ lên mặt bàn, trầm ngâm: “Nếu đối phương đã muốn che dấu thực lực tài chính thì không thiếu cách để giấu, làm sao cậu có thể tìm ra được trong thời gian ngắn như thế?”

Dịch Phong Nghiêu cười cao thâm: “Quả là Tân thiếu! Tôi đúng là không ta ra, nhưng tôi biết tiềnl thuê nhà của cô ta ở đâu ra.”

Dịch Tân nghe thế thì ánh mắt trở nên căng thẳng: “Tiếp tục đi.”

“Bây giờ giường bệnh đang thiêú, viện phí lại cao, cho nên ba Lạc Tiếu Xuyên không nằm ở bệnh viện nhà họ Phong, cả nhà bọn họ ở trong một căn nhà bên cạnh một bệnh viện, tiện thể hàng tháng đến lọc máu.”

“Nhưng mà chủ nhà chẳng khác nào con buôn, hơn nữa nhà Lạc Tiếu Xuyên còn thường xuyên khất nợ tiềnl nhà, chủ cho thuê phải thường xuyên đến đòi tiềnl, cho nên trên thực tế chủ nhà là người thường qua lại với nhà Lạc Tiếu Xuyên nhất.”

Khóe môi Dịch Tân cong lên: “Cho nên cậu ra tay với chủ nhà?”

Dịch Phong Nghiêu khẽ cười: “Không, anh đúng là chẳng đáng yêu gì cả, không phải trường hợp bất đắc dĩ thì tôi chắc chắn sẽ không ra tay giúp anh, càng không thể vì anh mà đi thăm dò chủ nhà làm gì. Nhưng có một lần cửa hàng đá quý dưới trướng tôi mua được một chuỗi vòng cổ ngọc bích quý giá. Sau này tôi mới biết, đó là vòng do chủ nhà của Lạc Tiếu Xuyên bán.”

“Cậu mua à?”

“Mua chứ. Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là ở chỗ người chủ nhà đó mang vòng đến cửa hàng chỗ tôi bán nhưng có vẻ lại không biết giá trị thật của chuỗi vòng ngọc bích đó. Quản lý cửa hàng thấy kỳ quặc, cảm thấy người đó có vẻ gì đó không thích hợp lầm nên lập tức báo cáo cho trợ lý của tôi, Serena. Serena cũng không quan tâm chuyện này, cô ấy bảo người quản lý nói với đối phương đó là ngọc bích nhân tạo, rầm ép giá, cho nên tôi mua được với giá thấp hơn giá gốc 1%.”

Dịch Tân nghe thế thì cười khẩy: “Trợ lý của cậu đúng là đệ tử ruột của cậu nhỉ.”

“Nhưng mà, hôm sau người chủ nhà đó quay lại, yêu cầu chuộc lại chuỗi ngọc bích đó. Dương nhiên cấp dưới của tôi không chịu, chủ nhà lập tức dẫn người đến gây sự, cấp dưới không xử lý được đành tìm Serena. Khi đó tôi cũng ở đó nên nghe thấy mới tự mình đến xem sao. Sau đó, anh đoán xem tôi gặp ai?”

Dịch Tân hơi trầm ngâm, hỏi lại: “Mẹ Lạc Tiểu Xuyên à?”

“Thông minh! Theo bọn họ nói thì thứ quý giá đó là của Lạc Tiểu Xuyên. Lúc ấy chủ nhà đến cửa làm loạn lên định đuổi cả nhà họ đi, mẹ Lạc Tiểu Xuyên không còn cách nào khác mới lục đục của Lạc Tiểu Xuyên ra đưa cho người ta. Dương nhiên mẹ cô ta cũng cho rằng Lạc Tiểu Xuyên nghèo túng nên không cho rằng đục kia là thật, chỉ tìm cách để khất tiền thuê nhà. Nhưng lại không ngờ cục đá đó đủ cho bà ta mua được một căn phòng nhỏ.”

Dịch Phong Nghiêу cười châm chọc: “Sau khi trở về Lạc Tiểu Xuyên mới biết nên bắt mẹ cô ta phải mang đục vè”

Đôi mắt Dịch Tân ngày càng tối lại, không hỏi gì mà chỉ hỏi anh ta: “Vì sao Lạc Tiểu Xuyên lại có thứ đục quý như vậy?”

“Dương nhiên là được người khác đưa cho, nhưng mà người bình thường sao lại tặng đục quý giá như vậy?” Dịch Phong Nghiêу nói: “Cho nên tôi mới cho người đi đi tra chuỗi vòng ngọc bích đó. Sau đó, biết gì không? Năm ngoái, chuỗi ngọc bích đó được bán đi từ một cửa tiệm ở thành phố A.”

Ánh mắt Dịch Tân trở nên căng thẳng: “Bán cho ai?”

“Cậu chủ của nhà họ Thẩm, Thẩm Ngôn.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 344: Tình Cảm Dây Dưa (7)

Edit: TranGemy - TRUNG HỘI ĐỘC QUỐC VÀ TẬI ĐỊNH LÊ QUỐC ĐÔN

“Lạc Tiểu Xuyên che dấu đúng là giỏi, thậm chí còn không tự mình ra mặt, nhưng mà...”

Dịch Phong Nghiêu vẫn tiếp tục huyên thuyên, nhưng Dịch Tân đã không còn tâm tình nghe nữa, trong đầu anh nhanh chóng nghĩ đến một vấn đề Lạc Tiểu Xuyên là người của Thẩm Ngôn, mà Thẩm Ngôn vẫn còn tâm tư với Tân Hoành...

Không ổn! Dịch Tân lập tức ngắt điện thoại. Đầu bên kia, Dịch Phong Nghiêu vẫn đang hăng say phân tích, chợt nghe thấy tiếng đường dây bận thì nụ cười ưng dung tự tin thoảng chốc trổ nên cứng ngắc, khí lạnh thổi qua biến thành từng mảnh từng mảnh vỡ nát. Dịch Tân, anh đúng là đố khốn nạn qua cùi rút ván!

Còn Dịch Tân sau khi cúp máy của Dịch Phong Nghiêu thì nhanh chóng gọi điện thoại cho Tân Hoành, nhưng đáp lại anh chỉ có giọng nói khiến anh an tâm mà là một âm thanh máy móc: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

Trái tim Dịch Tân đột nhiên nặng nề, mạnh mẽ ngắt điện thoại. Anh gọi vội biệt thự, sâu trong đáy lòng anh như đang có âm thanh gào thét vang gội, dồn dập và kịch liệt: Tân Hoành, em nhất định phải ngoan ngoãn, không được đi đâu! Em đã đồng ý với anh sẽ ngoan ngoãn chờ anh!

Quản gia nhấc điện thoại lên, chưa kịp nói chuyện đã nghe thấy tiếng gầm trầm thấp của Dịch Tân: “Tân Hoành còn ở nhà không?”

Giọng nói âm trầm này khiến quản gia biết ngay không ổn, trái tim co rúm lại, tiếng nói chuyện cũng trở nên lấp bấp: “Thiếu... Thiếu phu nhân không, không ở nhà.”

“Chết tiệt!” Dịch Tân khẽ mắng, lập tức hỏi lại: “Ai đưa cô ấy ra ngoài?”

Da đầu quản gia run lên, nhất thời cảm thấy tai họa sắp ập đến, nhưng chưa kịp trả lời anh thì bên kia, Nguyên Thâm đột nhiên đẩy cửa vào. Anh ta không gõ cửa mà đẩy cửa vào thẳng, vẻ mặt hoảng hốt. Dịch Tân ngẩn đàu lên, trái tim thoáng chốc rơi xuống đáy vực.

“Tân thiếu, thiếu phu nhân bị Mạc Tương Đằng bắt đi rồi.”

“Âm!” Dịch Tân vung mạnh tay lên, điện thoại trên tay lập tức rơi xuống đất, nảy lên rồi lại rơi xuống, thoáng chốc đã vỡ tung. Dịch Tân đẩy ghế ra nhanh chóng rời khỏi phòng.

***

“Không cần biết là ai, anh ta bắt tôi rời khỏi Dịch Tân thì chính là làm hại tôi.”

Tân Hoành không do dự, khi Lạc Tiểu Xuyên bảo đảm người đó sẽ không làm hại cô, cô không cần nghĩ đã lên tiếng phản đối. Lạc Tiểu Xuyên nghe xong, tròng mắt hơi híp, nhưng chỉ cười nhạo: “Không thể nói chắc thế được, cô yêu Dịch Tân chẳng qua là vì cô không còn cách nào khác, anh ta lại là người đàn ông đàu tiên của cô, cô dám khẳng định không phải cô bị ép nén mới ở bên anh ta không?”

Tân Hoành bị cô ta hỏi lại, nhưng vì khó thở nên nhất thời không nói chuyện.

Lạc Tiểu Xuyên lắc đầu: “Tình yêu của cô quá chật hẹp, trong đời cô chỉ có một người đàn ông là Dịch Tân, cho nên cô đương nhiên cho rằng cô yêu anh ta, nhưng nếu ngay từ đầu, Dịch Tân và người đàn ông khác cùng

xuất hiện trong đời cô, cùng công bằng cạnh tranh thì cô có thể dễ dàng lựa chọn Dịch Tân như thế không?"

Mặt Tân Hoành biến sắc. Cô và Dịch Tân đã cùng thảo luận về vấn đề này. Không, chắc chắn là không! Nhưng cho dù có là không thì sao?

Tân Hoành cười lạnh: "Có bao giờ cô nghe qua câu này chưa, hiện tại chính là tốt nhất? Chúng ta không thể sống mãi trong quá khứ, có thể đi đến ngày hôm nay chính là do định mệnh an bài, mà tôi luôn tin hướng đi của định mệnh luôn là tốt nhất! Còn nữa, cô cũng không biết khởi đầu của tôi và Dịch Tân là thế nào, càng không có tư cách phủ nhận chúng tôi của hiện tại."

Tân Hoành nói rất kiên định, Lạc Tiểu Xuyên nhìn cô, hơi ngẩn ra, chớp mắt một cái có chút ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó cô ta lại cười, khẽ nói với Tân Hoành: "Đây là tôi cho cô cơ hội lựa chọn một lần nữa, nói không chừng cô sẽ phát hiện ra điều còn tốt hơn."

Tân Hoành nghe thế thì ánh mắt trở nên căng thẳng: "Rốt cuộc ai là người đứng sau cô?"

Lạc Tiểu Xuyên cười, trong nụ cười có sự chua xót ẩn giấu, còn chưa nói gì chiếc xe đã dừng lại. Cả người Tân Hoành nghiêng đi, Lạc Tiểu Xuyên giật mình, lạnh giọng hỏi tài xế: "Sao thê?"

Lái xe hoàn toàn không quan tâm, chỉ mở cửa xuống xe, đây là ở ven đường, nhưng là ở khu ngoại thành, phương tiện đi lại rất ít. Sau khi xuống xe, lái xe nhanh chóng đi đến cửa sau, mở bên cửa bên Lạc Tiểu Xuyên ra: "Lạc tiểu thư, mời xuống xe."

Tân Hoành kinh ngạc, nhìn gương mặt không cảm xúc của tài xế, lại nhìn về phía Lạc Tiểu Xuyên, lại thấy cô ta sáng giọng, nhìn thẳng vào tài xế: "Anh có ý gì?"

Lái xe không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt: "Lạc tiểu thư, đây là sự sắp xếp của ông chủ."

Lạc Tiểu Xuyên nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, bật thốt thành lời: “Anh ấy vẫn không tin tôi!”

Trong mắt lái xe không hề có chút cảm xúc nói: “Đây là mệnh lệnh của ông chủ, mong Lạc tiểu thư đừng khiến chúng tôi khó xử.”

Sắc mặt Lạc Tiểu Xuyên đột nhiên yếu ớt, trên mặt hiện lên sự thất vọng, đau lòng và sa sút không thể che giấu. Tân Hoành nhìn thấy trong lòng mơ hồ hiểu ra gì đó: “Ông chủ của cô là ai?”

Lạc Tiểu Xuyên cười chua chát.

“Cô thích anh ta.” Lúc này, giọng điệu của Tân Hoành hoàn toàn khẳng định. Lạc Tiểu Xuyên không trả lời, chỉ nói với cô: “Từ nay về sau, có thể chúng ta thật sự sẽ không gặp nhau nữa. Cô đi cùng anh ấy đi, người kia, nếu cô có thể tiếp nhận anh ấy thì anh ấy cũng có thể làm được như Dịch Tân.”

Lạc Tiểu Xuyên nói rầm nhanh chóng xuống xe. Tân Hoành cuống quít bắt lấy tay cô ta: “Dịch Tân sẽ không tha cho cô đâu!”

Lạc Tiểu Xuyên quay đầu, nhìn Tân Hoành rầm chua xót mỉa mai: “Cô yên tâm, Dịch Tân không phải vạn năng, cũng có người anh ta không thể tìm được. Tôi nghĩ cô cũng hiểu được đạo lý này, nếu không thì khi đó làm sao cô có thể trốn khỏi anh ta?”

Tân Hoành lắc đầu, con ngươi trong trẻo bình tĩnh nhìn về phía cô ta: “Không, nếu cô đưa tôi đi mất, anh ấy nhất định sẽ bắt được cô, giống như lúc đó anh ấy có thể dễ dàng tìm được tôi.”

Lạc Tiểu Xuyên thế thì sững sờ, nghĩ một chút mới gật đầu: “Ừm, có lẽ, không phải tôi bắt cô, là Mạc Tương Đằng bắt cô, cho dù Dịch Tân có không tha cho tôi thì anh ta cũng không thể tìm được cô.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 345: Tình Cảm Dây Dưa (8)

Edit: TranGemy - TRUNG HỘI ĐỘC QUỐC VÀ TẬI ĐỊCH LÊ QUỐC ĐÔN

Trong lời nói của Lạc Tiểu Xuyên có sự kiên định rất mạnh mẽ, Tân Hoành nghe thế chỉ thấy toàn thân chấn động. Cô không tự chủ được mà mở lớn hai mắt, bình tĩnh nhìn gương mặt thanh tú không giống như kẻ lừa đảo trước mặt.

Tân Hoành chưa từng nghĩ Lạc Tiểu Xuyên lại có dũng khí lớn đến như vậy... Còn cả tình cảm. Trong lời nói của cô ta có ý như muốn thành toàn, quá sâu sắc quá mạnh mẽ, khiến Tân Hoành dường như không thể tin được những gì mình nghe thấy.

Mỗi Tân Hoành cong lên vẻ mỉa mai khẽ khàng: “Tôi cho rằng, câu này nên nói là: Dù Dịch Tân có không tìm thấy tôi thì anh ấy cũng sẽ không tha cho cô.”

Nhưng câu Lạc Tiểu Xuyên nói là: Cho dù Dịch Tân có không tha cho tôi thì anh ta cũng không tìm thấy cô.

Trình tự tương phản, nói đơn giản cũng chỉ là ai nặng ai nhẹ mà thôi. Nhưng dù nặng hay nhẹ, có nặng hơn nữa cũng chẳng thay đổi được gì. Lạc Tiểu Xuyên nhìn Tân Hoành, cười rề rề đẩy cánh tay cô đang kéo tay cô ta ra rề rề đi mất.

Giọng Tân Hoành càng thêm căng thẳng: “Nếu cô yêu người kia như vậy, vì người đó mà chấp nhận sự trả thù của Dịch Tân, vậy vì sao cô còn giao tôi cho người đó?”

Lạc Tiểu Xuyên nghe thế, trong ánh mắt ánh lén sự tự giễu, nghiêng đài nhẹ nhàng nhìn Tân Hoành, thản nhiên nói: “Bởi vì, tôi muốn tác thành cho tình yêu của anh ấy.”

“Cô có biết Dịch Tân sẽ đối phó với cô, với người nhà cô thế nào không?”

Lạc Tiểu Xuyên cười ảm đạm: “Không biết, nhưng tôi biết, người kia yêu cô cả đời như thế nào, tôi nhất định phải tác thành cho tình yêu của anh ấy.”

***

Ngoài cửa quán cà phê không một bóng người, điện thoại của Tân Hoành bị đập vỡ rơi trên mặt đất. Dịch Tân cầm lên nắm chặt trong tay. Nguyên Thâm đứng cạnh anh, tận mắt nhìn thấy bàn tay anh cầm điện thoại của Tân Hoành nắm chặt đến mức nổi gân xanh.

Ngay sau đó, một quyển tống thẳng vào người lái xe đưa Tân Hoành ra ngoài, chân phải cũng nhắc lên, chuẩn xác đá bay người người vệ sĩ đi cùng. Trong nháy mắt, thân thể cao lớn của lái xe và vệ sĩ cùng bay ra ngoài, đụng trúng vào góc tường cứng rắn vang lên âm thanh dữ dội.

“Tân thiếu, tha mạng! Tha mạng!”

Giọng nói của hai người hoảng hốt và sợ hãi, nhưng không dám nhìn người đàn ông đang tức giận kia. Trong mắt Dịch Tân toàn là sát khí, cắt giọng âm trầm: “Đưa đi, xử lý theo quy tắc!”

Nguyên Thâm gật đầu, vâng dạ sau đó phất tay, lập tức có người đến kéo lái xe và vệ sĩ đi. Sắc mặt hai người họ trắng bệch, nhưng nhìn về hướng Dịch Tân cũng không dám lên tiếng cầu xin.

Nguyên Thâm thấy hai người họ bị đưa đi mới tiến lên nhắc nhở Dịch Tân: “Tân thiếu, có cần dẫn người đến nhà họ Mạc không?”

Mắt Dịch Tân lạnh lẽo, cả người anh chìm trong sự âm trầm như ma quỷ, nghe thế cũng không nói gì, chỉ hờ lạnh rã lập tức rời đi. Trong lòng Nguyên Thâm nghi hoặc, cũng không dám chậm trễ mà vội vàng đuổi theo.

Lên xe, Dịch Tân lạnh lùng ra lệnh: “Gọi Hạ Thương đến đây.”

Nguyên Thâm đang ngồi ở ghế lái, nghe thế thì tay hơi run lên: “Tân thiếu...”

Nguyên Thâm vừa lên tiếng, Dịch Tân đã không kiên nhẫn mà tàn bạo cắt ngang: “Tôi bảo cậu gọi anh ta đến đây!”

Nguyên Thâm giật mình, anh ta có một sự kính sợ và phục tùng xuất phát từ bản năng đối với Dịch Tân, nhưng lúc này chỉ biết cắn răng, sự việc quá nghiêm trọng, anh ta đành phải liều chết nói thẳng: “Mong Tân thiếu suy nghĩ kỹ, Hạ Thương là con bài mấu chốt chúng ta cài bên cạnh Mạc Tương Đằng, không thể để lộ, nếu không sẽ thất bại trong gang tấc!”

Dịch Tân nghe thế thì bỗng nhiên nở nụ cười tàn ác, nói với giọng điệu như muốn hủy diệt tất cả: “Nguyên Thâm, cậu có tin nếu Tân Hoành xảy ra chuyện gì, tôi sẽ cho cả nhà họ Dịch chôn cùng cô ấy không?”

Nguyên Thâm rùng mình, vẫn do dự nhưng cũng không dám khuyên người này quá, chỉ là trong lòng vẫn còn tỉnh táo, khuyên không được. Nếu Tân Hoành thật sự không còn nữa thì nói không chừng người này sẽ biến thành ma m联系. Chuyên chế độc ác, Nguyên Thâm chỉ có thể đáp ứng.

“Còn cả Lạc Tiểu Xuyên và cha mẹ cô ta, lập tức bắt qua đây cho tôi, tôi cần người sống!”

***

Sau khi Lạc Tiểu Xuyên bị đuổi xuống giữa đường, tài xế tiếp tục đưa Tân Hoành đi rã đổi mấy lượt xe, lăn qua lăn lại một hồi mới đến đường cao tốc, sau đó ô tô đi thẳng về hướng bờ biển.

Thành phố B không hề có biển, lúc này Tân Hoàn nhìn thấy nước biển thì trong lòng thấy lạnh lẽo. Đúng là thông minh. Nếu cần đi xa, nhất định sẽ phải dùng đến phương tiện giao thông khác, mà một khi có ghi chép lại thì Dịch Tân sẽ có thể tìm được. Mà nếu quá gần, trong phạm vi thế lực của Dịch Tân thì sẽ khó mà giữ được an toàn.

Không bằng cứ đi xe, đi không quá xa cũng không quá gần, hoặc là dừng lại vài lần, xóa dấu vết rõ ràng dàn đi xa, càng đi càng xa mới là cách tránh tốt nhất. Xe chạy đến một khu biệt thự cạnh biển, rẽ nhẹ lân, cuối cùng cũng dừng lại trước một tòa biệt thự ở sâu trong khu đó.

Tân Hoàn nhắm mắt lại, đến nơi rồi. Cửa xe nhanh chóng bị người bên ngoài mở ra, có một hơi thở đến gần cô. Tân Hoàn thoáng im lặng rồi khẽ thở dài, cuối cùng cũng quay đầu, nhìn về phía gương mặt non nớt trước mắt, không hề ngạc nhiên mà chỉ cười ảm đạm: “Quả nhiên là anh, Thẩm Ngôn.”

Người đàn ông đứng ngoài xe chính là Thẩm Ngôn, anh ta mặc áo sơ mi trắng, gương mặt sạch sẽ với các đường nét ôn hòa, tất cả đều là sự dịu dàng đã từng quen thuộc với cô trong quá khứ.

Anh ta đối mặt với Tân Hoàn, cười dịu dàng: “Xem ra, em vẫn biết là anh không quên được em.”

Tân Hoàn nhìn đi chỗ khác, không nói gì nữa. Cô không nói gì, không phải vì cho rằng anh ta không quên được cô, chẳng qua biết là anh ta vì Lạc Tiểu Xuyên đã thể hiện ý tứ quá rõ ràng. Yêu cả đời đúng là nói quá, cô suy nghĩ một chút là hiểu ra, là Thẩm Ngôn, là ảo giác rằng anh ta yêu cô mà người ngoài nhìn thấy.

Thẩm Ngôn thấy cô không nói gì thì cười, đưa tay ra muốn dẫn cô ra khỏi xe: “Đây là nơi anh chuẩn bị cho em, nhìn xem có thích không. Anh nhớ trước đây em rất thích biệt thự cạnh biển, em nói muốn đẩy cửa sổ ra là có gió biển thổi vào.”

Tân Hoàn không đưa tay ra, chỉ ngược mắt nhìn Thẩm Ngôn bằng ánh mắt lạnh nhạt và xa lánh.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 346: Tình Cảm Dây Dưa (9)

Edit: TranGemy - TRUNG HỘI ĐỘC QUỐC VÀ TẬT ĐỊNH ĐÀN LÊ QUỐC ĐÔN

Thẩm Ngôn như không nhìn thấy gì, chỉ cười rã nói tiếp: “Biết không, năm ấy em 4 tuổi đã nói với anh những lời này, khi đó trong lòng anh âm thầm thề rằng sau này lớn lên anh nhất định phải trở nên đủ mạnh để có thể cho em tất cả những gì em thích.”

Lúc này, trời đã tối hẳn, những nhòe có ánh đèn, Tân Hoành vẫn có thể nhìn rõ mặt Thẩm Ngôn. Ngọn đèn mùa thu ánh lên mặt Thẩm Ngôn ánh lên ảo giác thâm tình. Nhưng Tân Hoành chỉ cười mỉa mai: “Tôi không cần anh cho tôi bất cứ cái gì. Anh nên biết từ nhỏ đến lớn, tôi đã không thích cũng không muốn các người cho tôi cái gì cả.”

Thẩm Ngôn nghe thấy lời từ chối thẳng thừng như thế cũng chỉ cười nhẹ: “Các người? Xem ra em luôn vơ vau cả năm cho rằng anh và Tân Hạo cùng phe. Trước mặt em, anh thật sự là sinh ra đã kém cỏi.”

Lời nói yêu chiêu, giọng điệu dung túng, cũng chẳng giải thích nỗi đau mà kéo tay Tân Hoành, dịu dàng mà cố chấp kéo cô ra khỏi xe. Thẩm Ngôn đưa cô thẳng vào phòng ăn trong biệt thự. Lúc này trên bàn đã chuẩn bị sẵn bữa tối. Tân Hoành nhìn thấy chỉ cười lạnh nhạt.

Thẩm Ngôn kéo Tân Hoành ngã xuống. Những động tác liên tiếp này nhìn thì như dịu dàng, nhưng Tân Hoành lại không thể phản kháng hay vùng vẫy. Gặp lại lần nữa, Thẩm Ngôn ở trước mắt cô đã trở nên hoàn toàn xa lạ.

Trước kia, Thẩm Ngôn đối với cô chỉ có hai chữ, dịu dàng. Cô từ chối, anh sẽ không ép buộc. Cô nhúc nhích, anh sẽ buông tay. Chưa từng như ngày hôm nay, cố chấp và... nguy hiểm? Trong lòng Tân Hoành mơ hồ cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn bình tĩnh ngẩng xuống.

“Chắc là em đói rã, nào, thử xem, anh tự làm đây, xem xem em còn nhớ hương vị này nữa không?” Thẩm Ngôn nói rã gấp vào bát cô một miếng sườn xào chua ngọt.

Tân Hoành không động đậy mà chỉ nhìn Thẩm Ngôn, hỏi: “Tân Giác đâu?”

Thẩm Ngôn nghe thấy mà sắc mặt vẫn bình thản, thuận miệng đáp lại: “Không biết.”

Anh ta nói, thậm chí tay còn tiếp tục gấp đũa ăn cho Tân Hoành, như đây là cuộc đối thoại rất bình thường giữa cô và anh ta, còn người Tân Hoành hỏi anh ra cũng là người chẳng quan trọng, chẳng liên quan chứ không phải là vợ anh ta. Thẩm Ngôn lại mím canh cho Tân Hoành: “Nào, thử cái này xem, bắt đìu ninh từ trưa đây, trước lúc em đến mới tắt bếp.”

Tân Hoành bình thản nhìn sự chăm sóc của anh ta, bỗng nhiên bật cười, tiện tay đẩy ghế ra đứng dậy, bước nhanh ra ngoài. Động tác của Thẩm Ngôn không thay đổi, thậm chí còn không ngẩng đầu, Tân Hoành muốn đi thì anh ta cho cô đi, chỉ cần không ra khỏi cửa lớn chỗ này là được.

Tân Hoành đi đến cạnh cửa thì thấy có hai người xuất hiện, động tác lưu loát và nghiêm chỉnh ngăn cô lại. Tân Hoành muốn cứ thế đi ra ngoài mà hai người đứng bên cửa lại lù lù bất động. Cô bị chặn lại thì trong lúc tức giận, không thể không quay người đi về phía Thẩm Ngôn, đứng trước mặt anh ta lạnh nhạt nói: “Thả tôi ra.”

Thẩm Ngôn nghe thế mới không nhanh không chậm ngẩng đầu nhìn cô, khéo môi cong lên, trong mắt toàn là ý cười, không nặng không nhẹ nói: “Chúng ta đã lâu như thế rã không gặp nhau, anh còn tưởng gặp lại lần nữa, ít nhất em cũng nói với anh một tiếng xin chào.”

Tân Hoành cứng lại. Thẩm Ngôn tiếp tục cười nói: “Ai mà ngờ, em vừa thấy anh, vẻ mặt đã trở nên lạnh lùng, căm ghét, không phải vùng vẫy thì là trốn chạy, từ lúc nào anh đã bị em coi như rắn rết, tránh không kịp như thế chứ?”

“Anh cho rằng ít nhất chúng ta cũng có 20 năm tình cảm, chẳng lẽ 20 năm tình cảm ấy cũng không đổi được một nụ cười của em dành cho anh sao?”

Trong lòng Tân Hoành mỉm nhũn khi nghe thấy thế, lại có chút hổ thẹn. Không thể phủ nhận, tuy không thể trở thành vợ chồng, nhưng Thẩm Ngôn đối xử với cô đúng là tốt. Nếu không nói đến tiêu chí người chồng, chỉ đơn giản là một người bạn, thì Thẩm Ngôn... Trong sinh mệnh của cô có thể coi là một người cả đời này cũng không thể quên được, thậm chí là vị trí cũng không thể phai mờ.

Bởi vì, đối với cô, Thẩm Ngôn thực sự là một người bạn cùng trải qua lúc hoạn nạn với cô, hay còn là một ân nhân. Lúc cô ở nhà họ Tân phải chịu bao nhiêu ức hiếp, Hạ Noãn Tâm nhục mạ cô, Hạ Tiểu Đông có ý định dâm ô cô, Tân Hạo không thèm quan tâm cô, thật sự chỉ có Thẩm Ngôn chăm sóc cô, thậm chí bảo vệ cô.

Tuy nhiên cô không cam lòng Thẩm Ngôn là chồng chưa cưới của cô mà lại có dính líu không rõ ràng với Tân Giác, nhưng ân nghĩa và tình cảm của Thẩm Ngôn đối với cô cũng là rõ ràng, bây giờ cô cứ thế cự tuyệt, có vẻ... đúng là có vẻ lòng dạ sắt đá.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tân Hoành mới hòa hoãn lại, một lần nữa ngã xuống đối diện anh ta, mắt tự nhiên nói: “Chúng ta ăn cơm.”

Nói rã cô bưng bát canh Thẩm Ngôn lấy cho cô lên, uống một ngụm. Thẩm Ngôn thấy thế, trên mặt nở nụ cười thỏa mãn, hỏi: “Có ngon không?”

Tân Hoành nhìn về phía anh ta, gật đầu: “Ừm, giống như trước đây, chưa bị tụt tay nghêchút nào.”

Thẩm Ngôn nhìn cô, cười cực kỳ yêu chi ài. Tân Hoành cảm thấy mắt tự nhiên, tiện thể nói đầy ngụ ý: “Xem ra, mấy năm nay cũng thường xuyên luyện tập, tay nghề vẫn chưa giảm sút.”

Sắc mặt Thẩm Ngôn khẽ thay đổi, sau đó lại làm như bình thường nói: “Sau khi em bỏ đi, anh cũng không xuống bếp nữa, cái này là vài ngày trước anh mới luyện lại, vì ngày hôm nay em trở lại bên cạnh anh, muốn cho em thấy anh một cách quen thuộc nhất, để em không sợ hãi.”

Tân Hoành nghe thế thì trong lòng nặng nề, sắc mặt cũng trở nên khó chịu, thuận miệng nói: “Thẩm Ngôn, tôi kết hôn rồi, anh cũng đã kết hôn, em không thể trở về bên cạnh anh nữa.”

Khi Tân Hoành nói câu ‘tôi kết hôn rồi’, ánh mắt dịu dàng cẩn thận của Thẩm Ngôn cuối cùng cũng biến mất, sắc mặt trở nên âm trầm, mơ hồ nóng giận: “Đừng có nói với anh về cuộc hôn nhân hoang đường của em!” Thẩm Ngôn nhìn Tân Hoành chằm chằm, gần từng chữ: “Đó chẳng qua là sự tự hưng của em để phản bội anh mà thôi, còn anh vẫn một mực hướng về em. Cho đến nay, anh và Tân Giác vẫn chưa hé phát sinh quan hệ!”

Tân Hoành nghe thế thì giật mình nhìn Thẩm Ngôn, đôi mắt mở lớn.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 347: Tình Cảm Dây Dưa (10)

Edit: TranGemy - TRUNG YÊN ĐỘC QUỐC VÀ TẬT ĐỊNH ĐÀN LÊ QUỐC ĐÔN

Thẩm Ngôn ở trước mặt cô, trên mặt anh ta là sự nồng giật không hề quen thuộc đối với cô, anh ta nhìn chằm chằm Tân Hoành như thể cô là con mồi mà anh ta nhất định sẽ không buông tay. Anh ta nhìn cô, áp sát lại với vẻ nguy hiểm, tuy giữa hai người còn cách một cái bàn nhưng cô vẫn không hiểu sao mà muốn lùi về phía sau càng xa càng tốt.

Nhưng lunge cô đã chạm vào ghế, có muốn cũng không lùi được nữa, chỉ có thể cưỡng ép chính mình thừa nhận sự áp bách tỏa ra từ anh ta, kinh hoàng và sợ hãi. Kinh hoàng là vì anh ta kết hôn với Tân Giác ba năm mà vẫn chưa từng... Cô còn cho rằng anh ta cũng thích Tân Giác. Cô cho rằng có lẽ anh ta thích cô hơn một chút nhưng cũng không phải là không thích Tân Giác chứ?

Sợ hãi vì giây phút này, Thẩm Ngôn ở trước mặt cô quá xa lạ. Trong quá khứ, cô chưa từng gặp qua con người này của anh ta, cảm xúc này của anh ta. Cô lúng túng hỏi anh ta: “Vì sao?”

Thẩm Ngôn nghe thế, ánh mắt bỗng đỏ lên, màu đỏ này thể hiện sự phẫn nộ điên cuồng, nhưng lại rõ ràng đã được kiềm chế hết sức. Thẩm Ngôn cứ thế nhìn Tân Hoành rất lâu, cuối cùng cũng cười một tiếng trầm thấp, nhưng nụ cười ấy lại hết sức trào phúng: “Em hỏi anh cái gì vì sao? Cũng đúng, nếu em hiểu rõ, nếu chưa từng quên thì làm sao có thể gả cho Dịch Tân dễ dàng thế được?”

Tân Hoành sững sốt, nhìn Thẩm Ngôn.

“Lần đầu tiên anh muốn em, em đã nói với anh thế nào? Em đã quên rã đúng không?”

Anh ta dùng giọng nói trầm thấp nhắc nhở cô, Tân Hoành nghe thế thì trong trí nhớ có cái gì đó biến đổi, ngày sau đó cả người không tự giác mà run lên. Cô nhìn Thẩm Ngôn, đôi mắt co lại. Nguyên nhân là vì câu vừa rã anh ta nói khiến cô không hiểu sao lại thấy áy náy.

Cô vừa sinh ra đã có hôn ước với Thẩm Ngôn, cô và anh ta đều từng không có chút nghi ngờ gì với điều này, cả hai đều tin rằng đối phương chính là người sẽ bồi bạn với mình cả đời.

Cô lớn lên cùng Thẩm Ngôn, cùng nhau đi học, cùng nhau chơi đùa, không phải Thẩm Ngôn chưa từng có hành động thân thiết với cô. Nhưng, bởi vì thái độ của Thẩm Ngôn và Tân Giác vẫn chưa rõ ràng, nên trong lòng Tân Hoành không khỏi u oán, đối với sự tiếp cận của Thẩm Ngôn cũng sẽ không tránh khỏi có phẫn tránh né và bài xích.

Nắm tay thì được, ôm cũng miễn cưỡng, nhưng nhẹ hơn nữa thì Tân Hoành lại không muốn. Lúc hai người ở bên nhau, Thẩm Ngôn hôn cô, cô sẽ có ý tránh đi.

Cũng có lúc Thẩm Ngôn bị cô bức bách quá mà ôm cô muốn miễn cưỡng cô, mà khi đó Tân Hoành chỉ có thể nói thẳng rằng cô không thích hôn môi. Thẩm Ngôn lại dịu dàng, nên sau đó cũng không ép cô nữa. Cứ như thế, Thẩm Ngôn luôn thuận theo Tân Hoành, cho dù là vì tình cảm của hai người, hay là vì gì khác.

Hình như năm ấy khi cô sinh nhật 18 tuổi, cô chỉ không để ý cảm khái một câu với anh, nói cô muốn đến một nơi thanh tĩnh, tổ chức lễ trưởng thành. Thẩm Ngôn đã giúp cô, trước sinh nhật của cô một ngày, giúp cô rời khỏi nhà họ Tân, vì thế sinh nhật trưởng thành của cô được tổ chức ở chỗ Du Thận Khanh, cùng với sự có mặt của bà. Không phải nhìn thấy Tân Hạo, không có sự châm chọc và khiêu khích của Hạ Noãn Tâm và Tân Giác thật là yên bình, đúng như ý tưởng ban đầu của cô.

Thẩm Ngôn biết mong muốn của cô. Đêm đó cô vô cùng vui vẻ, chơi đến tận khuya. Du Thận Khanh làm việc và nghỉ ngơi luôn có quy luật nên đã đi nghỉ từ sớm, cô và Thẩm Ngôn vẫn ngồi uống rượu với nhau. Sau đó, Thẩm Ngôn ôm lấy cô, trong lòng cô vui vẻ nên đã chú ý với sự thân cận của anh ta. Nhưng đến khi anh ta ôm cô lên giường, khàn giọng nói muốn cô thì cô lại không chút do dự mà cự tuyệt.

Từ chối rất nhanh, gần như không hề suy nghĩ đã đẩy anh ta ra. Sắc mặt Thẩm Ngôn tối đi, rõ ràng là tổn thương. Trong lòng Tân Hoành mềm nhũn, cũng không biết làm sao, không biết giải thích thế nào. Tóm lại cô muốn gả cho anh ta, cô biết, anh ta biết, tất cả mọi người đều biết. Nhưng cô lại không thể nào tiến đến một bước kia được.

Cô nói với anh ta: “Em muốn đợi đến khi chúng ta kết hôn... Dù sao cuối cùng em cũng là của anh, anh chờ em, được không?”

Cô cũng tự nói với chính mình, anh chờ cô, còn cô thì thuyết phục chính mình từ từ chấp nhận. Khi đó, ánh mắt Thẩm Ngôn có vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn đang hứa hẹn với cô, kiên định nói: “Được, anh chờ em.”

Giờ phút này, lời nói đó như thể vẫn còn văng vẳng bên tai anh ta hết sức rõ ràng. Anh ta nhìn cô chằm chằm, cảm xúc phức tạp hơn ánh mắt mệt mỏi đơn thuần năm đó rất nhiều.

Cũng đúng, thời thế thay đổi, năm đó cùng lầm chỉ là mệt mỏi, tâm lý muộn mà không được đổi với người phụ nữ mình yêu. Mà bây giờ, người phụ nữ mình yêu đã sớm trở thành người phụ nữ của người khác, mà tâm ý của cô còn rất kiên quyết.

Gặp lại, anh ta còn tâm niệm, bỏ công sức suy nghĩ từng chi tiết, thậm chí anh ta còn bỏ công tìm hiểu để thỏa mãn cả các sở thích hiện tại của cô, nhưng cuối cùng cô còn keo kiệt không muốn cho anh một nụ cười. Cô căm thù, bài xích, còn chán ghét anh ta... Toàn bộ những thứ này khiến anh ta gần như không thể chế được mình.

Thẩm Ngôn nói với Tân Hoành từng chữ kiên định mà sâu sắc: “Anh nói anh chờ em, cho nên anh dùng toàn bộ mọi thứ của mình để chờ em.

Nhưng còn em thì sao?”

Tân Hoành cứng đờ, nhìn thấy cảm xúc mãnh liệt lúc này của anh ta mà nhất thời không nói nên lời.

“Dịch Tân không hề tốt hơn anh, nhưng cuối cùng em vẫn ruồng bỏ anh, lựa chọn anh ta.” Thẩm Ngôn lắc đầu cười nhạt: “Lại còn quay đầu lại nghi ngờ sự chờ đợi của anh.”

Lời nói của anh ta có sự đau lòng không thể nghi ngờ. Thật ra, năm đó cô và Thẩm Ngôn cùng lầm là do tình thế đưa đẩy, cũng từng có ý định thuyết phục chính mình, nhưng thuyết phục cũng chưa chắc thành công! Đã không thành công thì cuối cùng còn gì phải lưu luyến, tại sao chứ?

Tân Hoành nhìn Thẩm Ngôn, cho dù áy náy, cho dù không lo lắng nhưng cô vẫn muốn anh ta hiểu: “Anh cũng thích Tân Giác, anh chẳng qua là muốn mà không có được tôi, cho nên mới sinh ra cố chấp.”

Thẩm Ngôn cười lớn, tiếng cười nhanh chóng trở nên thê lương. Tân Hoành nghe thấy thế thì trái tim nhảy dựng lên, khiến cô cảm thấy xao động, khó chịu và bất an. Thẩm Ngôn cười đến đỏ mắt: “Tiểu Nhị, cả thế giới đều biết anh yêu em, Tân Giác biết, Hạ Noãn Tâm biết, bà ngoại em biết, Tân Hạo cũng biết, chỉ có mình em là không tin tưởng anh anh, nghi ngờ anh, ghét bỏ anh.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 348: Tình Cảm Dây Dưa (11)

Edit: TranGemy - TRUNG HỘI ĐỘC QUỐC VÀ TẬT ĐIỀU ĐÀN LÊ QUỐC ĐÔN

Tân Hoành bị chặn họng, sững sờ nhìn Thẩm Ngôn. Thẩm Ngôn lắc đầu tự giễu: “Anh vẫn cho là tính cách em hơi bảo thủ, cho nên anh chưa bao giờ cưỡng ép em, em không thích anh hôn thì anh không hôn em nữa, từ nhỏ anh và em đã có hôn ước, anh cũng chỉ cầm tay em, đến ôm em cũng ít, chính là vì em không thích. Nhưng còn Dịch Tân thì sao? Em quen biết Dịch Tân mấy ngày đã gả cho anh ta, em trao hết tất cả cho anh ta! Tiểu Nhị, em nói cho anh biết anh là cái gì?”

Tân Hoành ngạc nhiên Thẩm Ngôn, thì thào nói: “Tôi thật sự cho rằng anh thích Tân Giác.”

Cuối cùng Thẩm Ngôn bật cười ha hả, còi đến đau lòng mà điên cuồng: “Anh thích Tân Giác à? Cái thích đó còn không phải là bị em bức ra sao!”

Tân Hoành kinh hoàng mở to hai mắt.

“Em chưa bao giờ để ý thân cận với anh, đối với em anh chỉ là một người chẳng chưa cưới trên danh nghĩa, trên thực tế còn không được coi là một người bạn tri kỷ. Em có biết anh yêu em như thế nào không? Từ lần đầu tiên anh ôm em trong phòng sinh, anh đã không bao giờ nhìn đến cô gái khác, anh cẩn thận che chở em, chăm sóc em, bảo vệ em, nhưng em chưa bao giờ chịu thật lòng với anh. Mỗi một lần anh đến gần em, em đều lùi về sau theo bản năng.”

Thẩm Ngôn cười khổ sở mà tự giễu: “Anh còn có thể làm thế nào? Ép em? Anh còn không nỡ ép em! Anh chỉ có thể nhìn em bình thản, không

nóng không lạnh, nhưng trong lòng vẫn như thể luôn bị em nắm lấy.”

“Anh cho rằng anh đến gần Tân Giác thì ít nhất em có thể để ý, không cần quá nhiều, một chút không vui là được rã, để cho anh biết, ít nhất em vẫn còn quan tâm đến anh, chỉ là tính cách em trời sinh đã lạnh nhạt mà thôi. Ai mà ngờ em lại thật sự thuận tay đẩy anh cho Tân Giác, còn chẳng thèm tranh đoạt một chút nào.”

Thẩm Ngôn nói những lời kích thích không nặng không nhẹ trong lòng Tân Hoành, lúc đó cô ở bên Thẩm Ngôn, thật sự là chưa từng nghĩ đến khả năng này.

Thẩm Ngôn, anh ta cho rằng anh ta hoàn toàn không có chỗ đứng trong lòng cô sao? Vốn dĩ cô đã chấp nhận người chồng là anh ta, nhưng anh ta lại luôn thân thiết với người mà cô ghét, thậm chí còn ở trước mặt cô cũng không thèm để ý, nhưng lòng tự trọng khiến cô không dám để lộ sự uất ức, nhưng cô lại thường tự hỏi trong lòng có phải cô rất thất bại không?

Nói chung Thứ thuộc về mình bị người khác cướp đi thì trong lòng sẽ không cam tâm, cũng muốn cướp lại. Nhưng ở nhà họ Tân, cô chẳng có khả năng cướp đoạt được cái gì, làm sao có thể cướp được một con người sống sờ sờ như Thẩm Ngôn? Vậy, cô dựa vào cái gì mà đi cướp lại?

Cô có uất ức, có đau lòng hơn nữa cũng chỉ có thể yên lặng thuyết phục chính mình trong lòng, chấp nhận đi. Thẩm Ngôn thích Tân Giác, vậy thì cứ thích đi, cô không ngăn cản, mà có ngăn cũng chẳng được, hơn nữa lòng tự trọng mãnh liệt cũng không cho phép cô ngăn cản. Cô chỉ có thể tự quản lý chính mình, sau đó cứ thế càng ngày càng xa Thẩm Ngôn.

Không phải thứ của cô thì cô sẽ không thích nữa, cô cũng cưỡng ép chính mình không được thích, không lưu luyến nữa. Đây chính là cách thức sinh tồn nhà họ Tân tạo cho cô. Cô giữ vững nguyên tắc bảo vệ chính mình như vậy, bây giờ, kết quả là Thẩm Ngôn lại nói với cô rằng tất cả chỉ là một sự hiểu lầm.

Trong khi cô cho rằng, bản thân cô là người ngoài giữa Tân Giác và Thẩm Ngôn suốt 20 năm qua, bây giờ Thẩm Ngôn lại nói với cô rằng anh

ta vẫn luôn yêu cô, Tân Giác mới là người ngoài. Giờ khắc này Tân Hoành không rõ trong lòng mình có cảm giác thế nào, hay nói cách khác là lúc này cô bỗng nhiên thấy trong lòng không có cảm giác gì, ngay cả trí nhớ cũng biến mất.

Chính cô cũng không nhớ cô đã từng thích Thẩm Ngôn chưa, có phải bởi vì Thẩm Ngôn thích Tân Giác mà cô từng khổ sở khóc lóc không, bọn họ đã trải qua những gì với nhau? Như thế vừa mở mắt ra đã đột nhiên đến ngày hôm nay. Thẩm Ngôn không phải của cô, sự thật chính là như thế. Dù quá khứ đã qua thế nào thì cũng đã bỏ lỡ.

Giờ khắc này, Tân Hoành đột nhiên nhớ đến Dịch Tân, Dịch Tân mới là của cô. Dịch Tân và cô mới thật sự là nhì ~~ài~~ gian nan, cho rằng đã bỏ lỡ nhưng mỗi lần như thế, anh ~~đ~~ ~~ài~~ có thể vũng vàng bắt lấy tay cô, cuối cùng khiến cô không thể nào lạc mất trong sinh mệnh của anh. Tân Hoành nghĩ, có lẽ đó mới đúng là duyên phận.

Còn giữa cô và Thẩm Ngôn, lúc đó dù là Thẩm Ngôn không biết mà đẩy cô ra xa hay là tính cách của cô quá tệ nên đã tự tay đẩy hạnh phúc ra khỏi sinh mệnh của mình, thật ra nói cho cùng cũng chỉ là một chữ duyên. Tân Hoành nhìn Thẩm Ngôn, bình thản nói: “Thẩm Ngôn, chúng ta đã như vậy rồi thì không thể quay lại nữa, đòi người chỉ có thể bước tiếp. Nước chảy xuôi dòng chứ có khi nào chảy ngược?”

Thẩm Ngôn đã dàn bình tĩnh lại, đến lúc này nghe thấy Tân Hoành từ chối thẳng nhưng cũng không giận dữ như lúc ~~đ~~ ~~ài~~ mà chỉ cười ảm đạm: “Từ nay về sau, chuyện giữa chúng ta để anh giải quyết, em không cần nghĩ ~~nhi~~ quá, ăn cơm trước đi.”

Tuy tiếng Thẩm Ngôn rất dịu dàng, nhưng giọng điệu lại cứng rắn không cho phép phản kháng, trong lòng Tân Hoành mơ hồ cảm thấy tình hình không ổn, cũng không dám công khai chọc giận anh ta, chỉ biết nhẹ nhàng gật ~~đ~~ ~~ài~~, cúi ~~đ~~ ~~ài~~ ăn cơm.

“Tân thiếu, thiếu phu nhân không bị Mạc Tương Đằng bắt đi mà giữa đường bị Lạc Tiểu Xuyên đưa đi. Hiện tại Mạc Tương Đằng bị thương, đang ở bệnh viện, bây giờ bắt ~~đ~~ ~~ài~~ hành động thế nào?”

Dịch Tân nhìn người đàn ông trước mặt, diện mạo bình thường nhưng cách nói chuyện rõ ràng, ánh mắt bình tĩnh trầm ổn, có vẻ thâm tàng bất lộ mơ hồ, chính đó là Hạ Chiếm đang báo cáo với Dịch Tân. Hạ Chiếm là người Dịch Tân cài vào nhà họ Mạc, suốt hai mươi năm nay vẫn ẩn nấp kỹ càng, chỉ chờ một ngày khi mọi thứ sẵn sàng sẽ nhở tận gốc nhà họ Mạc lên.

Lúc này, công tác ngầm chuẩn bị đã gần như hoàn tất, lại đúng lúc Mạc Tương Đằng bị thương, Hạ Chiếm cứ cho rằng đã đến lúc. Không ngờ Dịch Tân nghe thế thì nhanh chóng hất tay: “Cậu đi trước đi, tôi sắp xếp xong sẽ thông báo cho cậu.”

Hạ Chiếm muối nói lại thôi, anh ta cảm thấy tận dụng thời cơ là một chuyện rất quan trọng, Dịch Tân ít ra nên suy nghĩ kỹ lại. Nhưng thấy Nguyên Thâm ở bên cạnh lặng lẽ nháy mắt với anh ta nên cũng không tiện nhi ều lời, chỉ gật đầu với Dịch Tân rầm rộn thận rời khỏi đó.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 349: Tình Cảm Dây Dưa (12)

Edit: TranGemy - TRUYỆN ĐỘC QUYỀN TẠI ĐIỆN ĐÀN LÊ QUỐC ĐÔN

Hạ Chiếm vừa rời khỏi không lâu thì lại có hai người tiến vào, đứng trước mặt Dịch Tân, sắc mặt bọn họ cung kính mà có vẻ không yên: “Tân thiếu, thật xin lỗi, Lạc Phong Lương đã xuất viện, trước mắt chúng ta vẫn chưa tìm được ba người nhà Lạc Tiểu Xuyên.”

Ánh mắt Dịch Tân hung ác, bàn tay vung lên khiến tài liệu trên bàn lập tức rơi xuống đất. Từng tập hồ sơ lần lượt rơi xuống, từng trang giấy rải rác đầy đất: “Tìm tiếp! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Tay Dịch Tân nắm chặt thành nắm đấm, toàn thân tỏa ra sát khí hết sức căng thẳng.

“Vâng, Tân thiếu.” Hai người đó không dám nói nhi ều, nhận lệnh r ầm nhanh chóng rời khỏi. Dịch Tân nhắm mắt lại, hơi thở hết sức mạnh mẽ và nguy hiểm. Nguyên Thâm đứng bên cạnh cũng nín thở không dám nhi ều lời.

Dịch Tân đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt như chim ưng lập tức nhìn thẳng vào Nguyên Thâm, lạnh giọng ra lệnh: “Nhanh chóng rút hết vốn ở công ty của nhà họ Thẩm, nhà họ Tân. Trong thời gian ngắn nhất tạo áp lực lên Tân Hạo, Thẩm Mục Vân, nhưng nhớ giữ lại cho họ một hơi, đừng để bọn họ chết sạch.”

Nguyên Thâm nghe thế thì rùng mình, cuống quít hỏi: “Tân thiếu, thiếu phu nhân đang ở trong tay nhà họ Thẩm ư?”

Con mắt đen tối của Dịch Tân đột nhiên nhíu lại: “Tôi không xác định được chuyện của Tân Hoành là do Lạc Tiểu Xuyên ghen tị hay là do Thẩm Ngôn sai bảo, nhưng chỉ cần là người liên quan đến cô ấy, tôi thà giết nhầm còn hơn bỏ sót!”

Nguyên Thâm chấn động, gật đầu vâng dạ. Nói rồi lập tức rời khỏi phòng đi sắp xếp. Lúc này trong lòng anh ta càng thêm kính sợ Dịch Tân. Hóa ra, từ lâu trước đây người này đã có ý định trả thù cho Tân Hoành. Khi hợp tác với nhà họ Tân và nhà họ Thẩm, người này không hề tiếc tiền, rót một lượng tiền lớn vào công ty của bọn họ, đến bây giờ đã gần như chiếm được mạch máu của hai nhà, lúc này lại rút sạch trong một đêm.

Chẳng khác nào muốn khiến hai nhà Tân Thẩm xảy ra biến cố, tình trạng này đúng là vô cùng thảm. Dịch Tân đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn xuống dưới qua cửa sổ, ở vị trí càng cao thì càng nhìn được xa, trong tầm mắt có thể thấy được cả thế giới đều là màu xám, sinh mệnh của con người chẳng khác nào con kiến. Vẻ mặt anh hết sức tàn nhẫn.

***

Biệt thự cạnh biển, gió biển hơi lạnh nhẹ nhè thổi.

Tân Hoành đóng cửa sổ lại, sắc mặt bình thản nhưng trong lòng lại hoang mang lo sợ. Bây giờ cô không biết phải làm gì.

Thẩm Ngôn dường như đã không còn là Thẩm Ngôn mà cô quen thuộc, chính là Thẩm Ngôn mà chỉ cần cô nói một câu không muốn thì sẽ cẩn thận buông tay cô ra. Trước đây, sự từ chối của cô luôn có tác dụng với anh ta, cũng vì Thẩm Ngôn không bao giờ cưỡng ép cô nên cô mới có thể giữ gìn được bản thân mình bao nhiêu năm như vậy, đương nhiên đó cũng là điều khiến cô vướng mắc.

Nhưng nếu sự cự tuyệt và bài xích của cô không có tác dụng thì cô phải làm gì bây giờ? Cô nghĩ đến đây thì trong lòng cảm thấy lạnh lẽo. Cô lại nghĩ đến Dịch Tân. Thẩm Ngôn của hiện tại khiến cô nghĩ đến Dịch Tân. Sự霸道 không cho phép cô từ chối, áp lực khiến cô không thể tránh, không rét mà run ấy còn nặng nề hơn cả Dịch Tân trước kia.

Trước kia, trong lòng cô không có người khác, cô chối cự với Dịch Tân chẳng qua là theo bản năng hay nói cách khác là vì tính cách của cô, nhưng thật ra trong đáy lòng đã có tâm lý chuẩn bị, đã lấy anh rã thì làm sao có thể không có một chút tâm lý chuẩn bị nào? Cho nên, cô sợ Dịch Tân, nhưng vẫn có thể chấp nhận.

Còn bây giờ không giống thế. Bây giờ, cô đã gả cho Dịch Tân, cho dù bây giờ Thẩm Ngôn nói nhieu hơn nữa thì cô cũng chỉ biết rằng lúc đó hiểu lầm. Nhưng dù sao cũng đã bỏ lỡ, cô cũng không có ý định nối lại tình xưa, thậm chí còn có Dịch Tân ở đó, cô vẫn có phẫn bài xích khi gọi đây là tình cũ.

Cô không muốn, lại càng sợ hãi bởi vì cô không thể chấp nhận việc Thẩm Ngôn sử dụng thủ đoạn của Dịch Tân để ép buộc cô. Căn biệt thự được canh phòng nghiêm ngặt càng giống ở nhà họ Tân năm đó. Đây lòng Tân Hoành càng suy sụp, buông bã ngã xuống ghế sofa.

Ngoài cửa có tiếng động, Thẩm Ngôn bước vào. Tân Hoành ngước mắt nhìn anh ta, cố gắng tỏ ra bình tĩnh. Thẩm Ngôn cười khẽ bước về phía cô, lập tức ngã xuống bên cạnh cô, đưa tay kéo vai cô vào trong lòng anh ta. Tân Hoành vội vàng đẩy anh ta ra, anh ta mím môi nhưng ánh mắt thì tối lại, nói vẻ bức bách: “Tiểu Nhị, anh không muốn khiến em đau khổ, em nhất định phải ép anh sao?”

Trong lòng Tân Hoành rùng mình, sợ Thẩm Ngôn lại tiến thêm một bước nên vội vàng không vùng vẫy nữa. Trầm Ngôn rũ mắt nhìn cô đầy vẻ yêu chiều, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô. Trái tim Tân Hoành đột nhiên thót lên, khẩn trương như ngừng thở.

Thẩm Ngôn cảm nhận được cơ thể cứng nhắc của cô nhưng cũng chỉ cười nhạt cho qua. Lúc này trái tim Tân Hoành mới thoảng buông lỏng. Cô thấy vẫn còn may, dù sao Thẩm Ngôn cũng không phải Dịch Tân, nội tâm anh ta vẫn luôn dịu dàng.

Nếu là Dịch Tân, khi anh hôn cô mà cả người cô dám cứng ngắc để phòng anh, anh nhất định sẽ tức giận, sẽ càng ôm hôn cô mãnh liệt hơn thậm chí nếu cô mà không đáp lại thì anh còn có thể tức giận mà cắn cô.

Vốn cảm thấy anh rất vô lý, nhưng giờ lại nhớ tính cách ương ngạnh như một đứa trẻ của anh, lại dường như càng hi vọng anh có thể tìm thấy cô sớm hơn.

Tân Hoành cắn môi, Dịch Tân, anh mà còn không đến đây, em sẽ chạy trốn cùng Thẩm Ngôn đấy.

“Tiểu Nhị, đừng ở trước mặt anh mà nhớ đến Dịch Tân, nếu không anh sợ anh sẽ thay đổi ý định, ngay lập tức biến em thành của anh đấy.”

Bên tai đột nhiên vang lên một câu nói không nhanh không chậm của Thẩm Ngôn, toàn thân Tân Hoành đột nhiên rét lạnh, cứng đờ bất động. Thẩm Ngôn khẽ cười ôm chặt lấy cánh tay cô, giọng nói nhanh chóng quay trở lại nhẹ nhàng như thường, như thế mới giây trước anh ta không hề đanh giọng cảnh cáo cô. Ngón tay thon dài của anh ta động đậy mở cuốn album trong tay ra.

Có trời đất chứng giám, vừa rồi Tân Hoành căng thẳng nên đến giờ mới phát hiện Thẩm Ngôn cầm theo một cuốn album: “Tiểu Nhị, em xem tấm này, anh đang nhìn em.”

“Tấm này nữa, ánh mắt anh cũng dõi theo em.”

“Còn cả tấm này nữa.”

“...”

“Cô bé ngốc này, thế mà lại hiểu lầm là anh không thích em, khiến chúng ta phí công bỏ lỡ bao nhiêu thời gian tốt đẹp như vậy.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 350: Tình Cảm Dây Dưa (13)

Tân Hoành nghe thấy lời này thì cả người chẳng hiểu sao thấy lạnh, vội vàng nhìn qua loa tấm ảnh. Sau đó cô lập tức thẫn thờ. Cái này... Ảnh này không biết là do ai chụp, chụp toàn vào thời điểm cô nhẽch nhác nhất! Vậy mà cô cũng không biết.

Có tấm khi cô ở nhà họ Tân, có tấm lúc đi chơi cùng Tân Hạo, Hạ Noãn Tâm và Tân Giác, tóm lại dù là lúc nào thì mỗi tấm đài có một đặc điểm giống nhau: Nhìn cô thế nào cũng y như một nữ giúp việc!

Ví dụ như: Ba người nhà Tân Hạo, Hạ Noãn Tâm và Tân Giác ăn điểm tâm, hình ảnh cha mẹ hiền con gái hiếu thuận, hình ảnh một nhà hòa thuận vui vẻ mới tốt đẹp làm sao. Còn cô thì ở bên cạnh. Không, cô không cùng ăn với bọn họ, cô là người phục vụ, bởi vì cô là người làm số đố ăn đó.

Ví dụ như: Tân Hạo, Hạ Noãn Tâm và Tân Giác còn muốn giữ mặt mũi nên đi Pháp chơi còn dẫn theo cô cùng đi. Ở đài đường, một nhà ba người bọn họ Du lịch vãn cảnh, cả người đài nhẹ nhàng sảng khoái, chỉ có cô là theo sau lưng bọn họ ở phía xa xa, như một đứa trẻ ủ rũ, hai tay xách đày các túi đố của Tân Giác và Hạ Noãn Tâm.

Thực sự nhìn thế nào cũng thấy giống người hàn! Tân Hoành cho rằng đây đây là những ghi chép khốn cùng nhất trong cuộc đời cô.

Nhưng trong những tấm ảnh chụp này, mỗi tấm còn có một điểm giống nhau nữa, đó là một người khác, một người xem ra còn giống người ngoài hơn cả cô. Trong cuộc sống của một nhà ba người Tân Hạo, Tân Hoành thừa nhận cô chính là người ngoài, cô chính là cô bé lợ lem, nấu cơm là cô, cầm túi cũng là cô, cô không còn gì để nói.

Nhưng ở một góc sáng sủa khác, lại luôn có một người đàn ông hòa nhã luôn chăm chú nhìn cô dịu dàng, cho dù cô nhếch nhác như một kẻ hờ hững sau Tân Hạo nhìn cảnh hạnh phúc của một nhà ba người bạn họ, nhưng Thẩm Ngôn lại đứng sau lưng cô, tất cả mọi ánh mắt đều đặt trên người cô.

Ngón tay Thẩm Ngôn lật mở từng tấm ảnh, Tân Hoành nhìn thấy mà trong lòng cảm thấy chua chát, xấu hổ. Những cảnh tượng này chẳng có chỗ nào là không quen thuộc, đó là ký ức chua xót mà cả đời này cô cũng không quên được. Nhưng Tân Hoành chưa bao giờ biết sau lưng cô luôn có một Thẩm Ngôn lúc nào cũng chăm chú nhìn cô.

Cho dù hình ảnh của cô khốn đốn đến đâu, nhưng ánh mắt dịu dàng của anh ta vẫn cẩn thận dõi theo cô như cũ. Giờ khắc này cô nghĩ, có lẽ nếu lúc đó cô nhìn thấy sự dõi theo chăm chú đó của anh ta, nhìn thấy một tia nắng ấm áp hiem hoi giữa hầm băng giá lạnh của mùa đông như thế, có khi nào kết quả của cô và anh ta sẽ không đến mức này?

Nhưng vận mệnh chính là như thế, khi cô cần anh ta, anh ta đã luôn ở đó, nhưng lại chưa từng để cho cô biết anh ta không giống như nhận định ban đầu của anh ta. Thẩm Ngôn luôn ở đó, vẫn luôn ở đó, cô biết anh ta thân thiết với gia đình cô từ nhỏ, nhưng cô chưa bao giờ biết rằng anh ta thân thiết với họ là để nhìn thấy cô, cô tưởng rằng vì anh ta muốn nhìn thấy Tân Giác.

Nhưng cho dù đứng chung một chỗ thế này, cô cũng chưa từng nhìn thấy anh ta, anh ta cũng không để cho cô nhìn thấy. Lỗi lầm này phải trách ai bây giờ? Trong lòng Tân Hoành chua chát, chỉ có thể nói với chính mình rằng những thứ này đã qua rã, cho dù là quá khứ đau khổ tuyệt vọng, hay là nuối tiếc đi chăng nữa.

Nhưng đối mặt với Thẩm Ngôn, nhất là nhìn thấy anh ta lúc này, trong lòng cô không khỏi chua xót và mơ hồ lắng. Lúc này anh ta mang những thứ này ra, thay đổi lớn như vậy... Trong lòng cô căng thẳng đưa tay ra, rút quyển album khỏi tay anh ta rã đóng lại.

Thẩm Ngôn cũng không giận, ngẩng đầu nhìn Tân Hoành, khẽ mỉm cười hòa nhã với cô: “Không sao, em nhìn thấy là được rồi. Em muốn xem hay không cũng được!”

“Thẩm Ngôn, tôi không đáng để anh lưu luyến đâu!” Trong lòng cô căng thẳng, cắn răng nói thẳng chỉ mong anh ta có thể tỉnh táo lại.

Thẩm Ngôn nghe thế lại mạnh mẽ ôm lấy cô. Anh ta ôm cả người cô một cách chặt chẽ như thể muốn mạnh mẽ sáp nhập cơ thể cô vào lồng ngực anh ta. Tân Hoành cả kinh, vội giơ tay lên đánh vào lưng anh ta: “Anh buông ra!”

“Đừng nhúc nhích, cậu xin em đây!” Giọng Thẩm Ngôn nhẹ nhàng như đang van xin. Trong lòng Tân Hoành khổ sở, nắm đấm như thể thỏa hiệp, không còn sức lực mà buông xuống, để mặc cho anh ta ôm. Thẩm Ngôn vùi đầu vào cổ cô, hít sâu lấy mùi hương trên người cô: “Tiểu Nhị, anh nhớ em lắm.”

Mũi Tân Hoành đột nhiên chua xót.

“Biết bao nhiêu đêm Tân Giác dùng hết mọi thủ đoạn trêu chọc anh, anh là đàn ông, không thể không hề động tình, nhưng anh nhớ anh đã từng để ý với em, anh muốn chờ em, dùng tất cả mọi thứ của anh để chờ em trở về. Cho dù trong rất nhiều đêm anh điên cuồng nhớ đến em đó, em lại ở bên cạnh Dịch Tân.”

“Trước kia, anh đã ở gần em đến như vậy, đưa tay ra là anh có thể ôm lấy em, nhưng anh đã quá nhân nhượng cho em. Anh thường bị em chọc giận, bị tính cách không nóng không lạnh của em làm cho gần như mất lý trí. Nhưng trước giờ anh lại không cho phép mình bức bách em, thậm chí là nói một câu nặng lời với em. Anh vĩnh viễn luôn nhớ cái cảnh tượng khi em còn là một đứa bé, anh ôm em trong lòng, em cười với anh, khi đó anh đã nghĩ rằng đó là cách chúng ta sẽ ở bên nhau cả đời này: Em ở trong lòng anh, anh sẽ che chở cho em thật tốt.”

“Anh biết Hạ Noãn Tâm không đối xử tốt với em, bà ta luôn ức hiếp em đến mức em phải bật khóc, khi anh thấy em ngồi trong góc khóc nức

nở, trái tim anh cũng rất đau. Tiểu Nhị, đàn ông chi àu chuộng phụ nữ thì không sai, giống như anh chi àu chuộng em. Nhưng Tân Hạo chi àu chuộng Hạ Noãn Tâm như vậy, còn hại em thê thảm như thế, cho nên anh muốn khiến Hạ Noãn Tâm tự sỉ nhục Tân Hạo. Chẳng phải T`ần Lâm có ý đồbất chính với em sao? Được, anh sẽ cho xử lý cả Hạ Noãn Tâm và T`ần Lâm, tóm lại là vật hợp theo loài, hai người bọn họ mới đúng là trùi sinh một đôi!"

Tân Hoành nghe đến đây thì toàn thân bỗng chấn động, bật thốt lên: "Chuyện Hạ Noãn Tâm và T`ần Lâm là anh làm."

Cô nhớ sáng hôm nay Dịch Tân nói với cô, ban đàu chuyện Hạ Noãn Tâm và T`ần Lâm ngoại tình là bị người khác lừa, người đó không phải cô, cô còn tưởng là Hạ Noãn Tâm đắc tội với quá nhi àu người, không ngờ được người nọ lại chính là Thẩm Ngôn!

Thẩm Ngôn dịu dàng cười: "Đúng, chính là anh. Hạ Noãn Tâm muốn cho em uống thuốc kích dục rã ném em vào phòng T`ần Lâm. Khi đó anh biết được đã hận đến mức suýt giết chết bà ta, nhưng anh biết so với việc chết đi thì có cách khác có thể khiến bà ta đau khổ hơn lần."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 351: Tình Cảm Dây Dưa (14)

“Gậy ông đập lưng ông, kế hoạch của bà ta càng độc ác, càng nham hiểm thì anh sẽ khiến bà ta bị phản lại càng thê thảm.” Thẩm Ngôn dịu dàng nói với cô, lúc đó anh ta mới mười mấy tuổi, cô cho rằng anh ta không thể làm được gì, anh ta chỉ là một cậu ấm, anh ta muốn cái gì thì sẽ có người khác làm cho anh ta. Mà không ngờ rằng...

Tân Hoành nghĩ có lẽ trong nội tâm Thẩm Ngôn và Dịch Tân là cùng một loại người, hóa ra cô đã nhìn lầm rã.

“Bà ta muốn hại em, muốn đẩy em cho Tân Lâm làm nhục, làm sao anh có thể cho phép điều đó xảy ra?” Giọng điệu Thẩm Ngôn hiếm khi chẳng mấy dịu dàng, nhẹ nhàng thì ít mà ngược lại là sự độc ác, anh ta bình tĩnh nói: “Anh lập tức cho bà ta uống thuốc kích dục gấp mười lần.”

Tân Hoành nghe thế thì cảm thấy kinh hoàng, gấp mười? Rốt cuộc khi đó Hạ Noãn Tâm làm sao mà sống sót được? Sao bà ta lại không chết ở trên giường? Thẩm Ngôn cười khẽ: “Anh cũng hơi giật mình, sao bà ta lại không chết dưới thân Tân Lâm.”

“Vốn dĩ anh còn tính đến khi bà ta hấp hối sẽ dẫn Tân Hạo đến khách sạn, để cho ông ta được tận mắt nhìn thấy người đàn bà mà ông ta yêu thương cuồng dâm điên loạn dưới thân thẳng đàn ông khác như thế nào, không ngờ Hạ Noãn Tâm đúng là thâm tàng bất lộ. Bà ta lẩn lộn với Tân Lâm ba ngày ba đêm trong khách sạn, thế mà vẫn còn sống sót xuống giường được.”

Tân Hoành: “...”

“Anh cảm thấy người đàn bà như vậy thì không thể để cho bà ta chết sớm được. Giống như nuôi kẻ vong ơn phụ nghĩa, kiểu gì cũng chết nhưng nếu bị cắn một cái xước da thì làm sao mà đau cả đời được bằng việc đến cuối cùng bị nó cắn cho một cái động mạch chủ đúng không?” Ánh mắt Thẩm Ngôn bình tĩnh, dịu dàng kể cho Tân Hoành nghe những chuyện cô không biết: “Cho nên cuối cùng anh không để Tân Hạo biết mà chỉ dẫn Tân Giác theo.”

“Tân Giác biết?” Tân Hoành khẽ kêu lên. Thẩm Ngôn cười nhẹ: “Biết, Tân Giác nhìn thấy thì hận đến nỗi răng nay lợi. Nhưng em có biết lúc nhìn thấy mẹ cô ta thì câu đầu tiên Tân Giác nói là gì không?”

“Cái gì?”

“Tân Giác nói, sao lại là mẹ, Tân Hoành đâu?”

Tân Hoành không còn lời nào để nói. Thật ra không có gì đáng ngạc nhiên, từ nhỏ Tân Giác đã có sự thù hận lớn đối với cô, thậm chí khi tận mắt nhìn thấy mẹ đẻ mình làm ra chuyện không thể chấp nhận như thế mà điều đầu tiên cô ta nghĩ đến vẫn là nỗi hận thù đối với cô. Mà thật ra tất cả cũng chỉ vì Thẩm Ngôn.

Tân Hoành than khẽ: “Thẩm Ngôn, anh có nghĩ rằng nếu tôi không sinh non như thế thì rất có khả năng, người trở thành vợ chưa cưới của anh sẽ là Tân Giác không?”

“Em muốn nói gì?” Giọng Thẩm Ngôn đột nhiên trầm thấp.

Tân Hoành lắc đầu tự giễu: “Không, không chỉ là rất có khả năng mà là nhất định. Biết vì sao từ nhỏ Tân Giác đã luôn tranh cãi với tôi không? Điều khiến cô ta thù hận và canh cánh trong lòng nhất chính là hôn ước giữa tôi và anh. Thậm chí cô ta còn mắng mẹ tôi, nói là bà giờ thủ đoạn để đẻ non tôi, mới cướp được anh như thế. Vốn dĩ Tân Hạo xem trọng anh, nên muốn giữ anh cho đứa con gái mà ông ta yêu thương nhất, chính là Tân Giác nên được gả cho Thẩm Ngôn, chứ không phải Tân Hoành.”

Tân Hoành thay đổi tư thế, lúc này Thẩm Ngôn không còn giữ cô chặt chẽ nữa, cô mới có thể thoát thân khỏi anh ta, trong lòng cô thở dài một hơi nhẹ nhõm, thận trọng tránh xa anh ta một chút r ^ă nói: “Nếu ngay từ đ ^{ầu} đã là Tân Giác, vậy hẳn là anh cũng sẽ thích cô ta. Anh đổi xử như thế với tôi một mặt là vì vốn dĩ anh cũng có một chút ham muốn chiếm hữu đối với tôi, một mặt là vì ở nhà họ Tân tôi luôn bị úc hiếp. Con người luôn có thiên hướng đứng v ^ề phía kẻ yêu, anh thương hại tôi thì càng thêm chán ghét Tân Giác.”

Tân Hoành nói xong, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn thẳng Thẩm Ngôn thì thấy sắc mặt anh ta đã trở nên lạnh lẽo, đôi môi dịu dàng cũng đã mím chặt lại: “Nói, nói tiếp đi.”

Tân Hoành thở dài trong lòng nói: “Có lẽ thật sự là tôi đã phá hủy nhân duyên của hai người.”

Tân Hoành nói xong, rất lâu sau cũng không có tiếng đáp khiến b ^{ầu} không khí càng thêm khó thở và tắc nghẽn. Tân Hoành nhìn đi chỗ khác, dù sao trong thâm tâm cô vẫn cảm thấy yên tâm đối với Thẩm Ngôn. Không ngờ thật lâu sau cầm đột nhiên đau nhói, cô bị Thẩm Ngôn cưỡng ép nắm cầm cô quay v ^ề phía anh ta.

Cô đau đớn nhíu mày, mà khi nhìn thấy mặt Thẩm Ngôn lại bỗng dừng sợ đến mức quên cả đau đớn. Sắc mặt Thẩm Ngôn tái mét, đôi mắt phiếm h ^{ăng} giận dữ nhìn cô, giây giya và hung ác như chỉ muốn cắn cho cô một cái, giọng nói của anh ta vừa đau đớn lại phẫn hận, vừa trầm thấp lại khàn đục: “Tân Hoành, vì sao em chưa bao giờ tình nguyện đổi xử một cách công bằng với anh?”

Trái tim Tân Hoành co quắp lại, lạnh run người nhìn Thẩm Ngôn. Biểu cảm trên mặt Thẩm Ngôn đ ^{ầy} đau khổ và phẫn nộ: “Em phá hủy nhân duyên của anh? A, đúng là phong cách rộng lượng của em, em đúng là trượng nghĩa, còn phóng khoáng nữa! Nhưng nếu đó thật sự là bản tính của em thì xảy ra vướng mắc với người phụ nữ của Dịch Tân, sao em không nói với anh ta rằng em đã phá hủy nhân duyên của bọn họ?”

Tân Hoành nghe thế thì cả người run lên, cô đối mặt với Thẩm Ngôn mà á khẩu không trả lời được. Đúng vậy, lúc ấy khi Nghê Tranh xuất hiện chẳng lẽ cô rời nước mắt còn ít sao? Tuy nhiên cô cho rằng khi Nghê Tranh đứng trước mặt cô, cô dùng vô số lý do để thuyết phục chính mình, nhưng từ tận đáy lòng chẳng lẽ không hận Dịch Tân sao? Hận cái gì? Ngàn lời vạn chữ, đến cuối cùng nói rõ ra cũng chỉ vì hận Dịch Tân không yêu cô.

Khi đó cô chưa từng nghĩ đến cái gì mà các người đang rất sống tốt, là em đã phá hủy nhân duyên của hai người đúng không? Tân Hoành nhìn về phía Thẩm Ngôn, mặc dù thấy anh ta đang giận nhưng vẫn bình thản như cũ, có một số chuyện nói càng sớm càng tốt: “Thẩm Ngôn, không có công bằng, trong chuyện tình cảm không có gì là công bằng, toàn bộ chẳng qua là vì anh không phải là anh ấy.”

Trong cuộc sống đâu là như vậy, bình thường không nhìn thấy chúng ta sẽ thường cho là không có, nhưng nếu một lúc nào đó đột nhiên cảm thấy rung động thì đó chính là một sự nhắc nhở. Nhưng nếu không rung động thì phải trực tiếp cắt đứt đúng không?

Khi Tân Hoành nói ‘anh không phải anh ấy’ thì trong mắt Thẩm Ngôn như bị cắt đứt một thứ quan trọng. Thần trí anh ta lập tức rơi vào hỗn loạn, ánh mắt Thẩm Ngôn trở nên hung ác, mạnh mẽ tóm lấy Tân Hoành.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 352: Tình Cảm Dây Dưa (15)

Edit: TranGemy - TRUNG YÊN ĐỘC QUỐC VÀ TẬT ĐỊNH ĐÀN LÊ QUỐC ĐÔN

Thậm chí Tân Hoành còn không thấy rõ, chỉ thấy trước mắt nhoáng lên một cái, sau đó môi cô đã bị người đàn ông kia hung hăng chiếm lấy một cách điên cuồng và mạnh mẽ.

Bởi vì sợ hãi mà hai mắt mờ lớn, theo bản năng giơ nắm đấm lên cõi sống cõi chết đẩy Thẩm Ngôn ra. Nhưng đôi mắt đỏ ngầu của Thẩm Ngôn vẫn nhìn cô chằm chằm, vừa lạnh lùng vừa giận dữ nhìn sự phẫn nộ và vùng vẫy của cô, đồng thời tay anh ta cũng tăng thêm sức lực.

Cơ thể Tân Hoành bị anh ta ôm chặt vào trong ngực, trong đôi mắt phiếm hồng của anh ta toàn là sự phẫn nộ và dục vọng chinh phục. Trong khoảng cách gần như vậy có thể nhìn thấy anh ta như một con dã thú đang theo dõi cô chằm chằm, hoàn toàn không có ý định buông tha và quyết không buông tay.

Trong lòng Tân Hoành vừa giận vừa hoảng và sợ hãi, cô đã là vợ người ta nên lúc này hiểu ngay phản ứng của Thẩm Ngôn, cô giận vì Thẩm Ngôn dùng sức mạnh với cô mà càng sợ chính mình không thể ngăn cản được nên nhất thời đau óc trở nên hoảng loạn, trống rỗng như thế sắp ngất đi.

Cô dùng sức đẩy người đàn ông đang giam cầm mình nhưng không được, muốn tránh thoát khỏi sự khống chế đó cũng không được. Răng còn bị đau lưỡi của người đó cạy mở, trong miệng toàn là hơi thở mà cô không hề quen thuộc, một mực xâm phạm làm càn trong miệng cô.

Tân Hoành cuống lên, hung hăng cắn mạnh xuống. Trong khoảnh khắc, đầu lưỡi trong khoang miệng toàn là mùi máu, khoảng cách gần như thế, thậm chí Tân Hoành còn không biết đây là máu của mình hay là của Thẩm Ngôn nữa. Nhưng Thẩm Ngôn có vẻ chưa tỉnh ra, vẫn bức hôn cô lúc mạnh lúc nhẹ, như thể muốn khắc cô vào xương tủy.

Vô ích. Vùng vẫy thế nào cũng không có tác dụng, cả người Tân Hoành trở nên nồng nảy như phát điên, cô định đưa tay đẩy mặt Thẩm Ngôn ra. Ánh mắt Thẩm Ngôn ánh lên, lập tức không chế hai tay cô lại. Bởi vì sự phân tâm này, môi Tân Hoành thoảng được buông lỏng, cô nhân cơ hội này thét chói tai: “Thẩm Ngôn, anh là đồ khốn nạn!”

Thẩm Ngôn nghe thế thì khóc mếu hiện lên sự nguy hiểm, trở nên đen tối, ngay sau đó anh ta bế Tân Hoành lên. Tân Hoành chỉ cảm thấy cơ thể hẫng một cái, trong lòng thì lạnh đi, thậm chí còn không sợ có khiến mình bị ngã xuống đất hay không, mà lập tức giơ tay đẩy mạnh Thẩm Ngôn.

Trong lúc không để ý, Thẩm Ngôn thoảng thả lỏng tay thiếu chút nữa làm Tân Hoành ngã xuống đất, trái tim thót lên vội vàng ôm chặt lấy cô vào lòng lần nữa. Tân Hoành cũng chẳng biết ơn anh ta, chỉ cố hết sức vùng vẫy: “Buông ra!”

“Anh buông ra!”

...

Giờ khắc này, phản ứng cự tuyệt, kinh hoàng và phẫn nộ của Tân Hoành chỉ càng khiến Thẩm Ngôn mất đi lý trí. Vì sao chứ? Từ khi sinh ra cô đã là của anh ta, anh ta thương cô, bảo vệ cô thật cẩn thận. Nhưng cô thì sao? Lúc Dịch Tân động vào cô, cô có phát điên lên đẩy người đó ra như thế này không? Chắc chắn là không!

Thậm chí ở trước mặt người ngoài, hai người cũng chẳng dè dặt mà liếc mắt đưa tình như chốn không người, Thẩm Ngôn chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ mềm mại uyển chuyển của Tân Hoành hìu hạ dưới thân Dịch Tân là suy nghĩ ma quỷ trong lòng lại cắn nuốt anh ta đến thương tích dày mình.

Là Dịch Tân, là Dịch Tân đã đoạt mất cô, người vốn dĩ thuộc về anh ta!
Bây giờ anh ta chỉ cướp lại thứ thuộc về mình mà thôi! Nghĩ như thế nên
Thẩm Ngôn đã hạ quyết tâm quyết không buông tha cho Tân Hoành.
Không để ý đến sự vùng vẫy của cô, Thẩm Ngôn mạnh mẽ đặt Tân Hoành
lên giường, cũng ngay lập tức đè thân thể cường tráng của mình lên cô.

Tân Hoành chỉ cảm thấy trên người có một cơ thể nóng bỏng dán lên, cả người cô càng thêm hoảng loạn. Lý trí hoàn toàn đã biến mất, giờ khắc này cô chỉ có thể thét chói tai theo bản năng, nhưng cũng không thể kìm hãm được sự kinh hoàng và sợ hãi trong lòng: “A! Thẩm Ngôn, anh buông ra!”

“Thẩm Ngôn, anh đừng như vậy, đừng để tôi hận anh cả đời này!”

“Thẩm Ngôn, tôi hận anh! Tôi sẽ hận anh cả đời này! Tôi nhất định sẽ hận anh cả đời!”

...

Tân Hoành hét khàn cả giọng, nhưng Thẩm Ngôn chỉ nghe chứ không dè dặt với cô như thời niênn thiếu, lúc này anh ta thấy cô sợ hãi nhưng lại không dừng lại việc xâm phạm cô. Một bàn tay anh ta mạnh mẽ xé quần áo Tân Hoành, một tay kia nhanh chóng tháo dây lưng của chính mình.

Tân Hoành nghe thấy tiếng vải bị xé và tiếng kim loại vang lên thì cuối cùng tâm trí cũng hoàn toàn tan vỡ. Nước mắt cô chảy xuống, giọng nói nghẹn ngào, lúc này tiếng thét đã giàn như chuyển thành cầu xin: “Thẩm Ngôn, tôi sẽ hận anh, anh đừng để tôi phải hận anh...”

Thẩm Ngôn nhìn thấy nước mắt của Tân Hoành thì ánh sáng trong mắt cũng như mờ ra, nhưng vẫn quyết liệt không hề có ý định buông tha. Anh ta cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên mặt cô, bờ môi ấm áp dạo quanh mặt Tân Hoành.

Lúc này Tân Hoành đã dừng việc kháng cự. Không có sức lực, chỉ là phí công mà thôi, hơn nữa còn vì lúc này, sự bi thương trong lòng đã khiến cô

hoàn toàn bất lực. Bên tai cô, Thẩm ngôn khàn giọng nói: “Đừng sợ, anh sẽ đối xử tốt với em, em biết anh sẽ yêu em cả đời này mà.”

Mỗi Thẩm Ngôn nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô, thở dài nói: “Anh đợi em lâu lắm rồi, 23 năm phải không? Tin anh đi, chỉ cần qua ngày hôm nay em đã biết được những điểm tốt của anh. Anh không so đo với quá khứ của em, bởi vì em còn chưa hiểu chuyện, anh sẽ tha thứ cho em. Sau này anh vẫn sẽ toàn tâm toàn ý với em. Tin anh nhé có được không?”

Thẩm Ngôn nói rồi bàn tay to lớn chậm rãi dời khỏi mông Tân Hoành, ngón tay nhẹ nhàng kéo quần cô ra. Tân Hoành im lặng, nước mắt càng chảy nhiều hơn. Cô nức nở nói: “Dịch Tân chưa từng đối xử với tôi như vậy.”

Động tác của Thẩm Ngôn lập tức cứng đờ. Hai mắt Tân Hoành như giăng đầy sương mù nhìn anh ta: “Dịch Tân chưa từng đối xử với tôi như vậy, khi tôi ở cùng Dịch Tân, đều là tôi cam tâm tình nguyện, anh ấy chưa từng ép buộc tôi, anh không phải anh ấy, tôi sẽ không bao giờ yêu anh đâu!”

Khi Tân Hoành nói đến câu ‘tôi sẽ không bao giờ yêu anh đâu’, Thẩm Ngôn gần như có thể nghe thấy tiếng hàm răng cô cắn chặt. Ngay lúc đó, mắt anh ta không thể kiềm chế được sự mất mát và đau lòng, toàn thân cứng đờ.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 353: Tình Cảm Dây Dưa (16)

Edit: TranGemy - TRUNG HỘI ĐỘC QUỐC VÀ TẬP ĐIỂN ĐÀN LÊ QUỐC ĐÔN

“Không tìm thấy? Sao lại không tìm thấy! Cút, tìm tiếp, không tìm thấy thì các người cũng không cẩn thận nữa!”

“Hai lão già Tân Hạo và Thẩm Mục Vân đâu? Sao vẫn chưa quay lại đây?”

“Dịch Phong Nghiêu đâu? Dịch Phong Nghiêu đi bao lâu rã?”

...

Đã nửa đêm, tuy thành phố Đế Đô vẫn đèn đuốc rực rỡ, nhưng dù sao trời cũng đã vắng khuya, những cột đèn ven đường vẫn có vẻ gì đó yên lặng. Nhưng sự yên lặng này lại không hề liên quan gì đến tòa nhà lớn của tập đoàn nhà họ Dịch.

Một đêm này mọi người đều nơm nớp lo sợ, nhất là ở văn phòng trên tầng cao nhất, áp suất luôn ở mức thấp, người nào người nấy luôn trong trạng thái cảnh giác cao độ e dè và hết sức căng thẳng chỉ sợ một giây sau người đàn ông xưa nay vẫn luôn trầm ổn kia sẽ bùng nổ.

Lúc này anh vừa tàn bạo vừa giận dữ, tất cả mọi người đều không dám lại gần. Lúc Dịch Phong Nghiêu đến đó, phải nói là đã dùng sạch quyết tâm, thế mà không ngờ vừa đến gần còn chưa kịp nói câu nào đã bị người đàn ông kia duỗi tay ra, vừa mạnh mẽ vừa chuẩn xác túm lấy cổ áo anh ta kéo qua.

Dịch Phong Nghiêu nghĩ dù sao anh ta đi ra ngoài cũng là một nhân vật lớn, đã bao giờ bị người ta đốí xử như vậy chứ? Lúc này anh ta đã bức lén rã, nhưng vẫn kiềm chế, lại còn vô cùng chân chó bày ra một nụ cười. Cái này người ta gọi là không đánh kẻ mặt cười... Anh ta đâu biết lúc này Dịch Tân đã hoàn toàn không còn lý trí từ lâu rã.

Hơi thở trên người Dịch Tân đã trở nên điên cuồng, nóng nảy và nguy hiểm, cũng không cần biết là ai, anh chỉ muốn phát tiết sự hoảng hốt và sợ hãi trong trái tim mình, không cần biết đến cái gì khác: “Vì sao cậu không nói với tôi sớm hơn?”

Dịch Tân nguy hiểm híp mắt lại, cuồng nộ nhìn chằm chằm Dịch Phong Nghiêu, từng câu từng chữ đều được nghiên răng để nói ra. Trong lòng Dịch Phong Nghiêu cũng đã lường trước sự việc rắc rối này, nhưng có trời đất làm chứng, ngay khi anh ta biết Thẩm Ngôn và Lạc Tiểu Xuyên có quen biết, anh ta đã lập tức muốn nói với Dịch Tân nhưng lại không liên lạc được, thậm chí anh ta còn phải chạy đến tận cửa tìm người kia.

Nhưng vẫn bị chậm, chuyện này không thể trách ai được. Nhưng lúc này không thể nói những lời đó với người kia. Hiện tại Dịch Tân không tìm thấy Tân Hoành, cô còn có khả năng gặp nguy hiểm, người này đã sớm sụp đổ rã. Trong lòng Dịch Phong Nghiêu chỉ biết thở dài, quyết định nhường Dịch Tân một bước: “Thật xin lỗi.”

Ai ngờ Dịch Phong Nghiêu vừa nói xong câu này thì trước mắt thoáng lên một cái, mặt anh ta đã bị Dịch Tân tặng cho một đấm trời giáng: “Thật xin lỗi ư? Xin lỗi cái chết tiệt gì! Cậu trả lại Tân Hoành cho tôi!”

Dưới cơn thịnh nộ, đốí phương cũng không phải Tân Hoành nên đương nhiên Dịch Tân đã dùng hết sức lực. Dịch Phong Nghiêu không hề có sự phòng bị nên bị một đấm này cho ăn đủ. Thậm chí đến cơ thể anh ta cũng không đứng vững mà lảo đảo vài bước, trong miệng có mùi máu trào lên.

Mu bàn tay Dịch Phong Nghiêu lướt qua môi, cúi đầu chỉ thấy trên tay có vết máu đỏ. Cuối cùng anh ta cũng nổi giận, không nói hai lời mà trở tay đấm cho Dịch Tân một cái: “Mẹ nó, Dịch Tân, chính vợ anh tự bỏ đi, anh còn không biết xấu hổ mà đến trách tôi à?”

Một quyền đó đãm thắt lén mặt Dịch Tân. Nhưng Dịch Tân chỉ đứng im nhặt lấy, cả người không hề động đậy, vẫn hung hăng nhìn Dịch Phong Nghiêu cứ như anh ta mới chính là người đã bắt Tân Hoành đi mất, anh ta mới thực sự là kẻ thù của anh.

Nguyên Thâm đứng bên cạnh nhìn thấy rõ ràng, động tác của Dịch Phong Nghiêu quá chậm, với thân thủ của Dịch Tân vốn có thể dễ dàng tránh thoát nhưng người đàn ông đó lại cứ thế nhận lấy. Nhưng Dịch Phong Nghiêu thì không biết, anh ta thấy Dịch Tân đứng yên thì lại vung tay lên lần nữa.

Dịch Tân vẫn không động như cũ, Nguyên Thâm nhanh chóng lách mình vào chấn giữa hai người, tiện đà vung tay nắm lấy quả đấm của Dịch Phong Nghiêu, ánh mắt trở nên vô tình lãnh khốc. Nắm đấm của Dịch Phong Nghiêu bị Nguyên Thâm túm chặt lại không có cách nào giãy ra được. Trong lòng anh ta thoáng cảm thấy kinh sợ vì thân thủ của Nguyên Thâm.

Anh ta vẫn biết Nguyên Thâm có nhiệm vụ bảo vệ Dịch Tân. Nhưng anh ta cũng không biết rõ cuộc Nguyên Thâm có năng lực đến đâu mà lại đi bảo vệ cho một người đàn ông có sức mạnh vô địch như Dịch Tân. Giờ khắc này, Dịch Phong Nghiêu cảm thấy kinh ngạc nhưng trong lòng cũng phẫn nộ sáng tỏ.

Anh ta nhìn sâu vào mắt Nguyên Thâm, Nguyên Thâm cũng nhìn lại anh ta, trong ánh mắt họ toàn là ý thù địch.

“Nguyên Thâm, tránh ra.” Dịch Tân lạnh nhạt ra lệnh.

Nguyên Thâm thậm chí không cần suy nghĩ, chỉ là một phản ứng theo bản năng, vừa nghe thế đã lập tức buông Dịch Phong Nghiêu ra, thấp giọng ‘vâng’ rồi đứng tránh sang một bên. Một cắp dưới có năng lực như thế mà vẫn phục tùng một cách vô điều kiện, đây chính là người của Dịch Tân.

Dịch Phong Nghiêu cười nhạt nhìn Dịch Tân: “Vẫn còn muốn đánh à?”

Dịch Tân lạnh nhạt liếc anh ta một cái rã quay đi. Dịch Phong Nghiêu than khẽ: “Đừng phát điên nữa, trở về nghỉ ngơi đi. Cô vợ kia của anh nhanh trí lắm, không bị thiệt thòi đâu mà lo, anh kiên nhẫn một chút đi.”

Dịch Tân hờ lạnh. Dịch Phong Nghiêu bất đắc dĩ lắc đầu, tiến lên một bước vỗ vai Dịch Tân: “Anh đi trước đi, tôi đã phái người đi rã, ở đây tôi giúp anh canh chừng. Anh cứ như thế, gấp phải chuyện này phải hạn chế nhất là nóng giận và rối loạn, anh phải cẩn thận nếu không sẽ thành hại Tân Hoành đấy.”

Dịch Tân nghe thấy câu ‘hại Tân Hoành’ thì cả người cứng đờ. Khi anh rời khỏi tòa cao ốc thì trời đột nhiên đổ mưa. Thời tiết đã sắp chuyển sang mùa hè, mưa cũng lớn hơn, từng trận đổ xuống như trút còn kèm theo sấm chớp đùng đùng. Một tiếng ‘ầm’ vang lên khiến người đàn ông xưa nay chưa biết sợ là gì như Dịch Tân lại đột nhiên run lên.

Tân Hoành, sét đánh rã, em đang ở đâu, em có ổn không? Anh sẽ lập tức đến cứu em. Em không chịu nghe lời, cứ chạy loạn bên ngoài nhưng anh sẽ không giận em, chỉ cần em nói cho anh biết em đang ở đâu, anh sẽ lập tức đến cứu em.

...

Giờ khắc này, mưa to từng hã, sấm sét vang dội, Dịch Tân luôn là một người mạnh mẽ lúc này đột nhiên lại thấy nản lòng. Khi Nguyên Thâm dừng xe lại trước mặt Dịch Tân, anh lạnh nhạt nói: “Cậu xuống đi.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 354: Tình Cảm Dây Dưa (17)

Edit: TranGemy - TRUNG HỘI ĐỘC QUỐC VÀ TẬT ĐỊNH ĐÀN LÊ QUỐC ĐÔN

Khi Dịch Tân lái xe như một mũi tên xuyên qua màn mưa lớn, Nguyên Thâm nắm chặt hai nắm tay nhưng cuối cùng cũng không đuổi theo. Có lẽ, ngoài việc phẫn nộ và phát tiết, người kia cũng cần tìm một nơi không có ai để từ từ đối mặt với nỗi sợ hãi trong lòng. Đối với những thứ không biết thì anh không có cách nào để ngăn cản sự sợ hãi.

Bây giờ Tân Hoành đang ở đâu? Cô đã gặp chuyện gì? Mà anh nên làm gì bây giờ? Cho dù tàn bạo, cho dù đau lòng, nhưng có rối loạn cũng không làm được gì.

***

“Thẩm Ngôn, anh mà tiến lên một bước thì tôi sẽ nhảy xuống dưới!”

Một nửa thân thể của Tân Hoành đã nhoài ra ngoài cửa sổ, quần áo cô không chỉnh tề, chỉ nhìn Thẩm Ngôn với sắc mặt dứt khoát. Giờ khắc này, quần áo, thậm chí là tính mạng cũng đã sờn không còn quan trọng nữa. Quần áo Thẩm Ngôn cũng xốc xêch, vốn dĩ mọi thứ cũng đã rất rối loạn, nếu vừa rồi có thể hoàn toàn ý loạn tình mê một cách thì bây giờ cũng đã xong rồi.

Không ngờ vào thời khắc mấu chốt, anh ta vẫn không nỡ, khi cô nói ‘Dịch Tân chưa từng đối xử với tôi như vậy’, anh ta đã mỉm cười khiếp Tân Hoành có thể nhân cơ hội đó mà chọc giận anh ta. Đúng lúc anh ta đang phân tâm, cô đã đẩy anh ta ra rất nhanh rồi trốn đến bên cửa sổ.

Lúc này gió biển rất lớn, quẩn áo trên người Tân Hoành bị xé nát bay bay trong gió. Dưới ánh đèn, trước ngực cô có thể mơ hồ nhìn thấy những dấu hôn mơ mờ, có mới có cũ. Cũ là của Dịch Tân lưu lại. Còn mới là của anh ta lưu lại.

Thật ra cũ cũng chẳng lâu lắm, cùng lắm là trong hai ngày trở lại đây. Vừa rồi, khi anh ta xé nát quần áo của cô, lúc nhìn thấy những dấu ấn thuộc về người đàn ông khác trên người cô thì sự ghen tị và phẫn nộ trong lòng gần như nổ tung, chỉ muôn ngay lập tức liền lịnh biến cô thành người của anh ta.

Anh ta vùi đầu trên người cô nặng nề lưu lại những dấu vết thuộc về mình, chỉ muôn che đi những dấu hôn của Dịch Tân, chỉ muôn hoàn toàn xóa sạch Dịch Tân ra khỏi cuộc đời Tân Hoành. Có điều, hình như anh ta đã coi nhẹ sức ảnh hưởng của Dịch Tân đối với cô.

Nhưng anh ta cũng muôn biết rõt cuộc súc ảnh hưởng của Dịch Tân đối với cô sâu sắc đến mức nào, và sự nhẫn tâm của anh ta có thể đến đâu? Thẩm Ngôn nhìn về phía Tân Hoành, dịu dàng cười: “Em không dám nhảy đâu. Ở đây là tầng hai, em nhảy xuống thì không chết được, nhưng ngỗng bị thương thì sau này em càng khó gặp được Dịch Tân hơn. Không phải em yêu anh ta sao?”

Tân Hoành nghe xong, sắc mặt trở nên cứng đờ, lập tức cười thành tiếng: “Cho dù cả đời này không gặp được, tôi cũng nhất định không phản bội anh ấy!”

Thẩm Ngôn nghe thế thì sắc mặt trầm xuống, lập tức tiến lên một bước về phía Tân Hoành.

Tân Hoành bị dọa sợ, đơng tử đột nhiên mở lớn, nhoài toàn bộ thân ra ngoài cửa sổ, người cô đang ngồi trên cửa sổ, một nửa cơ thể đã ở bên ngoài, chỉ còn tay phải cô là nắm chặt lấy khung cửa sổ, chỉ cần cô buông tay là cả người sẽ lao xuống dưới.

Trong lòng Tân Hoành đã hoảng sợ nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Thẩm Ngôn, toàn bộ biểu cảm đều vô cùng kiên quyết. Thẩm Ngôn thấy

tình hình cô trước mắt, rõ cuộc cõng không dám hành động thiêu suy nghĩ, chỉ đứng tại chỗ nhìn sâu vào mắt cô.

Đây là người phụ nữ mà anh ta đã yêu cả đời, cuối cùng lại chỉ vì từ chối sự đụng chạm của anh ta mà tình nguyệt nhảy l`ài. Anh ta nhìn cô, trong lòng là tình cảm tha thiết mà lại không nỡ. Còn cô nhìn anh ta, ánh mắt hình viên đạn toàn sự đ`êphòng. Hai người cứ như vậy đối diện nhau, đối diện nhau bằng sự yêu thương và cự tuyệt như thế.

Anh ta yêu cô đến mức từ lâu đã không hy vọng cô có thể yêu anh ta nữa như thế, chỉ mong cô có thể chấp nhận là được r`ă. Nhưng trước giờ cái cô cho anh ta đ`äu là thứ tệ nhất, không chỉ không chịu tiếp nhận mà còn từ chối không chút nể tình. Yêu thương và cự tuyệt đối diện nhau, một h`ă lâu sau, Thẩm Ngôn mới mở miệng: “Xuống đây đi, anh sẽ không động vào em nữa.”

Sắc mặt Tân Hoành khẽ thay đổi nhưng vẫn có vẻ do dự. Thẩm Ngôn không thay đổi sắc mặt nhìn cô: “Nếu em không tin thì bây giờ em cứ nhảy xuống đi. Anh xem sau này em tàn phế r`ă thì em làm thế nào ngăn cản việc anh động vào em nữa.” Thẩm Ngôn nói khiến trong lòng cô thấy rùng mình.

Nhảy từ đây xuống không chết được, đúng như Thẩm Ngôn nói, cô nhảy xuống sẽ bị thương, sau này càng không phản kháng được, lại càng tiên cho anh ta chinh phục. Thẩm Ngôn cũng nói đúng, sau khi cô nhảy xuống thì cô sẽ không thể chạy được nữa, càng không có hi vọng gặp lại Dịch Tân.

Cô biết hết những điều này. Trên thực tế, lúc này cô lấy sự an toàn của chính mình ra để uy hiếp, không phải để bức bách Thẩm Ngôn, vì bức bách cũng chẳng được, cô và anh ta đều hiểu rõ. Cô chỉ muốn tranh thủ sự thương tiếc của Thẩm Ngôn, đánh cuộc anh ta không nỡ khiến cô bị thương mà thôi.

Tân Hoành vẫn do dự và nhìn về phía Thẩm Ngôn. Trên mặt Thẩm Ngôn không còn nhìn ra được biểu cảm gì, lúc này dù qu`an áo anh ta xốc xêch nhưng tư thế vẫn nho nhã như cũ, anh ta nói không nhanh không

chậm: “Em thành công r *æ* Tân Hoành. Anh vẫn không nỡ lòng để em bị thương, nhưng nếu nêu anh và em thật sự không tìm lại được một chút cảm giác gì thì việc em nhảy xuống hay không có liên quan gì đến anh? Hay là bây giờ em nhảy luôn đi.”

Tân Hoành hoàn toàn choáng váng. Thẩm Ngôn đang đàm phán với cô, cô lấy chính mình ra đặt cọc, còn Thẩm Ngôn cũng đang nói cho cô biết giới hạn cuối cùng của anh ta là ở đâu.

Nếu thái độ từ chối của cô quá rõ ràng không chịu cho anh ta một chút cơ hội nào thì Trầm Ngôn có thương hại cô hơn nữa cũng có ý nghĩa gì? Đã không có ý nghĩa gì thì còn có thể có lợi ích gì nữa? Mà một khi đã không có thương tiếc, không có không nỡ thì dù cô có nhảy xuống cũng chẳng khiến Thẩm Ngôn quan tâm.

Nhưng trên thực tế, người không muốn nhảy lại chính là cô. Cô không muốn từ nay trở đi không có cách nào phản kháng, cả đời này cũng không được gặp lại Dịch Tân. Tân Hoành cắn răng, cô biết rõ ranh giới cuối cùng của anh ta, mà anh ta cũng biết ranh giới cuối cùng của cô.

Thẩm Ngôn cũng là một người đàn ông thông minh. Nhưng mặt khác cô lại cảm thấy do dự, nếu Thẩm Ngôn nói mà không giữ lời thì... Trong lúc cô do dự chưa quyết, Thẩm Ngôn lại nói: “Em xuống đi, anh sẽ không động vào em nữa. Không phải em nói lúc em ở bên Dịch Tân là cam tâm tình nguyện sao? Vậy anh cũng sẽ khiến em cam tâm tình nguyện ở bên anh.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 355: Tình Cảm Dây Dưa (355)

Edit: TranGemy

Khi cuối cùng mọi thứ cũng bình yên trở lại thì trời đã sắp sáng. Tân Hoành khóa trái cửa rầm dựa lưng vào cửa, lòng cô vẫn còn sợ hãi. Bây giờ nghĩ lại cô vẫn còn cảm thấy sợ hãi vì một màn vừa rồi. Thẩm Ngôn bây giờ hoàn toàn khác xa với người mà cô biết, thủ đoạn và lòng dạ có phần phảng phất bóng dáng của Dịch Tân năm đó.

Nhưng nếu trong cuộc đời cô đã có một Dịch Tân thì làm sao có thể có thêm người nữa? Tân Hoành thở dài một hơi, chỉ có như thế thì lúc này cô mới có thể phán nào đè xuống sự sợ hãi và hoang mang trong lòng.

Cô cắn răng vọt vào nhà tắm, muốn tắm nhưng khi nhìn thấy bàn chải đánh răng và khăn lông, tất cả đều được chuẩn bị hai bộ thì cả người lại không kiềm chế được mà run lên. Hình ảnh như vậy đúng là gai mắt. Bởi vì tất cả những thứ này đã chứng minh rõ một điều là ngay từ đầu, Thẩm Ngôn đã không có ý định bỏ qua cho cô!

Nguy hiểm thật! Trong khoảnh khắc nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc đó, cô chợt nhớ đến chuyện trước đây cô từng uy hiếp Dịch Tân. Trước đây, khi có thể chạy trốn, cô cũng đã nhân cơ hội lôi chuyện nhảy lầu ra để uy hiếp. Khi đó phản ứng của Dịch Tân rất mạnh, cho nên cô biết là Dịch Tân thực sự sợ cô tự làm tổn thương chính mình.

Tân Hoành nhắm mắt lại, cô nghĩ đến tình cảnh lúc Thẩm Ngôn nằm trên người cô cưỡng đoạt, bàn tay cô nắm chặt lại, gần nhau không thể thở được. Cô nhanh chóng chạy tới dưới vòi hoa sen, cố gắng dùng sức làm sạch cơ thể mình.

Cô nằm trên giường, mặc dù đã có một ngày mệt nhọc, lại còn bị bắt cốc và bị hoảng sợ nhưng cô vẫn không hề buồn ngủ, đàm với một đồng tinh táo đến đáng sợ, một đồng lại hỗn loạn đến đáng sợ, nhưng vẫn không buồn ngủ một chút nào.

Trong đâu cô chỉ có một vấn đề duy nhất là làm thế nào để chạy trốn? Trước đây cô đã từng bị bắt cốc hai lần nên đã thành thói quen. Thực ra cũng không phải là không rút kinh nghiệm, mà là mỗi lần lại hoàn toàn khác nhau thì kinh nghiệm cái nỗi gì?

Lần đầu tiên, Dịch Tân lập tức đuổi theo nên cô gần như không phải trải qua cảm giác đau khổ và bất lực như lúc này. Chỉ vì cô biết khi ấy Dịch Tân đang ở ngay sau lưng, chỉ cần anh ở đó thì cô sẽ không sao cả. Lần thứ hai bị Phương Vũ bắt cốc. Dưới áp lực kinh khủng như thế, cô bị dọa đến gần như hồn bay phách tán, nhưng mà vẫn không giống nhau...

Nếu như nói rằng Phương Vũ và Mạc Tương Đằng mà bắt cốc cô thì sẽ giống như gấp phải một quả lựu đạn mang tính hủy diệt, còn bây giờ sự giam cầm của Thẩm Ngôn đối với cô lại giống như một tấm lưới của ma quỷ. Bị lựu đạn ném trúng thì chắc chắn sẽ tan xương nát thịt, nhưng lựu đạn thì chỉ có một mục tiêu lại nhiều, chỉ cần cô tránh được thì cô vẫn có thể sống sót.

Nhưng tấm lưới này của Thẩm Ngôn lại vừa nghiêm ngặt vừa khó thoát, càng đáng sợ hơn nữa là nó sẽ không làm cô bị thương, nhưng một khi đã nhắm vào cô thì cho dù cô có vùng vẫy cũng chỉ có thể ở trong tấm lưới này. Thẩm Ngôn đứng ngoài khống chế tấm lưới ấy, dưới sự quan sát của anh ta, cô chỉ có thể giãy giụa đến chết, dù thế nào cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của anh ta.

Chính suy nghĩ này đã khiến Tân Hoành càng nghĩ càng tuyệt vọng. Lòng bàn tay cô toát đầy mồ hôi lạnh, cuộn tròn lại nắm chặt tấm chăn. Cứ như vậy, cô nơm nớp lo sợ đến khi trời sáng, cửa bỗng nhiên bị người ở bên ngoài mở ra. Tân Hoành kinh hoàng ngã bật dậy theo bản năng, quần chăn chăn chấm chát nhìn Thẩm Ngôn vừa vào cửa.

Thẩm Ngôn đã thay quần áo, trên người anh ta là bộ quần áo thường ngày sạch sẽ, trong mắt là ý cười ôn hòa như thường lệ, anh ta cầm chìa khóa trên tay nhìn cô: “Quả nhiên là em không ngủ.”

Tân Hoành nhìn chằm chằm anh ta với vẻ phòng bị và đối địch. Thẩm Ngôn cười vẻ vô tội: “Em không phải sợ, anh chỉ vào xem em có ngủ không thôi. Nếu em ngủ thì anh không quấy rầy em, còn nếu em không ngủ thì anh sẽ chuẩn bị bữa sáng cho em. Nếu như vậy thì bây giờ em dậy đi, rửa mặt chải đầu rồi xuống lầu là vừa đúng lúc có thể ăn sáng.”

Lúc này giọng nói của Thẩm Ngôn nhẹ nhàng rất tự nhiên, như thể tối qua chưa hề xảy ra chuyện gì điên cuồng và hỗn loạn. Thời gian hoàn toàn thoát khỏi sự trói buộc của quy luật cuộc sống mà quay trở lại thời điểm khi bọn họ còn nhỏ. Anh ta chăm sóc cô từng li từng tí, còn cả... nụ cười ấm áp và dịu dàng vốn có.

Tân Hoành bắt đầu cuộc sống hai người cùng với Thẩm Ngôn. Trong một căn biệt thự, hai căn phòng cạnh nhau, cùng nhau ăn cơm, cùng trải qua từng giây từng phút trong cuộc sống. Nếu không phải mỗi ngày đều nhìn thấy người giúp việc đến quét dọn thì Tân Hoành còn có ảo giác rằng thế giới này đã bỏ rơi bọn họ.

Cuối cùng Thẩm Ngôn cũng tuân thủ cam kết không hề ép buộc cô. Đối với việc Thẩm Ngôn nói muốn khiến cô cam tâm tình nguyện ở bên anh ta, cô vừa cảm thấy dó khóc dó cười lại vừa vui mừng. Cô dó khóc dó cười vì sự cố chấp của Thẩm Ngôn, nhưng lại vui mừng vì nhờ có sự cố chấp đó của Thẩm Ngôn mới giúp cô có thể trì hoãn.

Mặc dù có cơ hội trì hoãn là một chuyện nhưng có thể trì hoãn hay không lại là chuyện khác. Nhưng trong lúc trì hoãn như vậy, cô cũng không dám không chút kiêng kị mà kích thích Thẩm Ngôn. Vốn dĩ cô không muốn cũng như không nên cho Thẩm Ngôn bất cứ hy vọng nào, nhưng anh ta đã nói, nếu anh ta đã không có hy vọng thì cần gì phải bó chân bó tay? Không bằng cứ vò đã sứt lại mẻ một lần.

Vì vậy cô bắt đầu đối xử như gần như xa với Thẩm Ngôn. Cô biết rõ Thẩm Ngôn không phải là anh mà cứ phải lập lò nước đôi với anh ta, cô

gần như không thể kiên trì được nữa. Nhưng Dịch Tân vẫn cứ không xuất hiện nên cô không thể không tiếp tục kiên trì.

Cứ như vậy đã ba ngày qua đi, ngay cả vẻ mặt tươi cười giả tạo của Tân Hoành cũng gần như sấp sụp đổ, Thẩm Ngôn lại không nóng không lạnh mà nói với cô: “Đúng đợi nữa, Dịch Tân sẽ không đến đâu.”

Tân Hoành nghe thế thì da đầu cũng tê rần, trong lòng cô không hiểu lắm ý tứ của anh ta. Ba ngày qua, nhìn bên ngoài của Thẩm Ngôn rõ ràng là rất hài lòng đối với cô, nhưng bây giờ anh ta nói thế mới khiến Tân Hoành hiểu rõ cảm xúc thật sự của anh ta. Tân Hoành cắn môi nhìn anh ta, cố hết sức không để lộ ra sự lo lắng.

Thẩm Ngôn nhẹ nhàng cười: “Có phải em cho rằng Dịch Tân thật sự có thể một tay che trời, tìm được chúng ta chẳng qua chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi đúng không?”

Trong lòng Tân Hoành cảm thấy rùng mình. Mặc dù cô nghĩ như thế nhưng cũng không hy vọng bị Thẩm Ngôn biết được, nhưng Thẩm Ngôn lại có thể hoàn toàn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô.

Đột nhiên Tân Hoành cảm thấy ba ngày qua cô đã bị một tên thợ săn lanh nghẽn trêu đùa. Cô còn cho rằng cô đã đánh lạc hướng được thợ săn, nhưng trên thực tế là chẳng qua thợ săn dù bận nhưng vẫn ung dung khoanh tay đứng nhìn cô diễn trò không biết mệt mỏi, chờ đến khi cô vãy đến mệt thì mới cười nhạo cô.

Trong lòng Tân Hoành đột nhiên cảm thấy tức giận, cô siết chặt nắm đấm, lạnh nhạt nói: “Anh không đấu lại được Dịch Tân đâu!”

Thẩm Ngôn mỉm cười gật đầu: “Đúng, Thẩm Ngôn không đấu lại được Dịch Tân. Nhưng Tiểu Nhị, em có bao giờ nghĩ đến nếu Thẩm Ngôn không chỉ là Thẩm Ngôn thì sao?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 356: Tình Cảm Dây Dưa (19)

“Nghĩa là sao?” Tân Hoành ngược mắt lên nhìn anh ta, ngay sau đó lại lạnh lùng nói: “Cứ cho là như thế, nhưng chung quy lại anh vẫn chỉ là Thẩm Ngôn, là người của nhà họ Thẩm. Chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ đến anh đưa tôi đi thế này, nếu để Dịch Tân biết được thì nhà họ Thẩm sẽ phải gánh chịu tai họa thế nào à?”

Tân hoành vừa nói vừa khẽ cười: “Có biết nhà họ Phương ở thành phố H không? Trong nháy mắt mà từ thịnh vượng đi đến bờ vực sụp đổ, mặc dù sau đó Dịch Tân không đuổi cùng giết tận nhưng anh cho là địa vị trăm năm của nhà họ Phương còn có thể khôi phục lại như ban đầu à?”

“Có phải anh muốn khiến nhà họ Thẩm trở thành nhà họ Phương thứ hai không?” Từng câu từng chữ của Tân Hoành đều ẩn chứa sự chèn ép, nếu anh ta đã nhìn thấy được sự giả bộ của cô thì cô cũng không cẩn giả bộ nữa, bây giờ cứ nói thẳng với anh ta đi.

Bây giờ chính là như vậy, cô không còn cách nào khác, dù là uy hiếp hay dụ dỗ thì con đường nào đi được cô cũng phải thử xem thế nào. Cô liên tục cẩn thận nhìn vào mắt Thẩm Ngôn, muốn nhìn xem rõt cuộc bây giờ anh ta quan tâm đến cái gì.

Nhưng kết quả đúng là khiến người ta thất vọng, lúc này dù Thẩm Ngôn nghe cô nhắc đến nhà họ Phương thì trong mắt vẫn không có một chút chấn động nào mà chỉ nhìn cô cười nhẹ nhàng, ấm áp. Trong lòng Tân Hoành mơ hồ cảm thấy bất an, chẳng lẽ ngay cả gia sản lớn như vậy của nhà họ Thẩm mà anh ta cũng không để ý sao?

Mà trong lúc cô chăm chú quan sát Thẩm Ngôn, anh ta cũng đang nhìn cô, hơn nữa rất hiển nhiên cô còn kém xa anh ta ở khoản khống chế cảm xúc. Thẩm Ngôn nhìn rõ cảm xúc trong mắt cô rầm cuối cùng mới không nhanh không chậm hỏi ngược lại: “Em cảm thấy sự chênh lệch giữa nhà họ Thẩm và nhà họ Cố có lớn không?”

Tân Hoành hơi sững sờ, trong lúc nhất thời cô không rõ Thẩm Ngôn nói thế là có ý gì, lại thấy sự trong trẻo và nghiêm túc trong mắt anh ta nhìn không giống như đang nói đùa nên chỉ có thể chỉnh đốn lại cảm xúc, mắt tự nhiên hỏi lại: “Không phải anh đang nói đến nhà họ Cố của Cố Viễn Chi đây chứ?”

Thẩm Ngôn người khẽ gật đầu: “Đúng, chính là nhà họ Cố của Cố Viễn Chi.”

Tân Hoành rời ánh mắt đi mà không trả lời. Thật ra thì hoàn toàn không cần trả lời cũng biết, cho dù là nhà họ Tân hay nhà họ Thẩm thì khi mang ra so sánh với nhà họ Cố cũng chỉ có bốn chữ: một trời một vực.

Nói hơi khó nghe thì với lượng tài sản của nhà họ Thẩm, quơ tay một cái ở trong nước này cũng có thể có cả đống, ở đâu chẳng có, nhưng ba nhà Cố Dịch Mạc thì ở trong đất nước này, thậm chí là trên thế giới cũng chắc chắn là có một không hai. So sánh thế nào được.

Thẩm Ngôn thấy cô không nói gì thì cười rầm hỏi tiếp: “Vậy em có biết vì sao nhà họ Cố phát triển như thế không?”

Tân Hoành quay đầu lại nhìn anh ta: “Cố Viễn Chi.”

Thẩm Ngôn khẽ cười gật đầu: “Đúng, là nhờ có Cố Viễn Chi, nhà họ Cố trước thời của Cố Viễn Chi hoàn toàn chưa có được quy mô như vậy. Nhưng em có biết Cố Viễn Chi làm thế nào không?”

Tân Hoành nhìn anh ta: “Anh có gì thì nói luôn đi.” Cô không muốn tiếp tục chơi hỏi đáp với anh ta.

Thẩm Ngôn cũng chẳng mất hứng, Tân Hoành không nói thì anh ta tự nói: “Em cũng biết, Cố Viễn Chi là một cổ thasn* trong giới chứng khoán, đ`au tư mấy chục năm qua cũng chưa từng thất bại, chính ông ấy đã giúp nhà họ Cố trở nên hưng thịnh như thế. Nhà họ Cố của hôm nay và nhà họ Cố trước thời Cố Viễn Chi, vừa hay cũng giống nhà họ Cố và nhà họ Thẩm ngày hôm nay.”

*cổ thasn: nhà đ`au tư chứng khoán giỏi như thasn.

Tân Hoành cau mày: “Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”

“Cái anh muốn nói là lấy ví dụ trước kia để dẫn chứng cho hôm nay.” Mắt Thẩm Ngôn đ`ay ý cười: “Có biết mấy năm nay cổ thasn mới nổi trong giới chứng khoán là ai không?”

Trong lòng Tân Hoành đột nhiên trở nên căng thẳng, bật thốt lên nghi hoặc: “Landry?”

Thẩm Ngôn hơi cong môi, ánh mắt thasn tán thưởng r`as chậm rãi nói: “Đúng, là Landry. Nhưng mà vừa hay, Landry cũng chính là Thẩm Ngôn.”

Tân Hoành cảm thấy đ`au óc tối s`am lại.

“Anh muốn nói là Thẩm Ngôn của hôm nay không chỉ là Thẩm Ngôn, anh còn có một thân phận khác, là một sự t`on tại chân thật khác. Tài sản và năng lực của Thẩm Ngôn có hạn, Dịch Tân chỉ cần đi`au tra một chút là tất cả mọi thứ của Thẩm Ngôn đ`au không thể giấu được. Nhưng mà không sao, những thứ đó đối với Landry cũng chẳng đáng là gì. Cho dù Dịch Tân muốn nhà họ Thẩm, anh cũng có thể cho anh ta. Chỉ có em là phải để lại, phải để lại cùng sống bên Landry hết cuộc đời này. Không đến năm năm anh sẽ có thể h`as sinh nhà họ Thẩm, đến lúc đó cho dù Dịch Tân có dùng toàn lực cũng không có cách nào có thể chạm đến một sợi tóc của em.”

Thẩm Ngôn chậm rãi nói, mà từng câu từng chữ lại như thổi nén thẳng vào cô. Còn Tân Hoành chỉ cảm thấy lạnh buốt sống lưng, lạnh như thể nước đá đổ thẳng xuống đ`au. Tân Hoành hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại,

cố gắng ổn định suy nghĩ, hỏi: “Chuyện này là từ khi nào? Sau khi tôi bỏ đi à? Là vì sự ra đi của tôi đã khiến anh khó chịu à?”

Ngón tay Thẩm Ngôn từ từ gõ lên mặt bàn, lắc đầu: “Không, không phải do em làm anh khó chịu, mà anh nhìn thấy em cũng chỉ có thể bị kích thích chứ không thể khó chịu được.”

“Cô thẫn là sau này mới nỗi, anh đâu tư từ lâu rã, từ khi em còn là trẻ con. Hoặc có khi còn sớm hơn một chút, từ khi em mới biết nói, em đã nói với anh em không thích cái gì, bắt đầu từ khi em nói không thích gì ấy.” Đôi mắt trong trẻo và sâu hút của Thẩm Ngôn nhìn vào mắt Tân Hoành, trong đó ẩn chứa tình cảm sâu sắc, giống như một đám mây, nhìn vào thì sáng ngời nhưng thực ra lại vướng víu tầng tầng lớp lớp, không biết bắt đầu từ đâu cũng không biết tại sao lại sâu đến vậy.

“Nhưng mà anh biết thật ra là em có thứ mình thích. Chỉ là em sợ không có được cho nên mới nói rằng mình không thích, không muốn gì cả. Chẳng qua là em hy vọng mượn cơ tự từ bỏ như vậy thì em có thể bớt đau khổ, không có được cũng không cảm thấy buồn.”

“Nhưng mà Tiểu Nhị, em biết không, từ khi em sinh ra đã được người khác đặt trong lòng bàn tay, em trong sáng, tốt đẹp như thế khiến anh không muốn thích cũng không được, trong cuộc đời em, không nên có thứ nào muốn mà không được. Anh nói với chính mình rằng anh phải cho em hết tất cả những gì mà em muốn.”

Thẩm Ngôn vừa nói vừa chậm rãi đưa tay về phía Tân Hoành, Tân Hoành lùi lại theo bản năng. Động tác của anh ta lại mạnh mẽ giữ lấy vai cô, ngay sau đó bàn tay dời đến trên mặt cô. Giọng anh ta vẫn thâm tình vững vàng như cũ: “Anh muốn cho em mọi thứ, đây chính là niềm tin đã kích thích anh. Cho nên từ trước khi em rời khỏi nhà họ Tân thì anh đã là Landry rã.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 357: Tình Cảm Dây Dưa (20)

Edit: TranGemy -

Tân Hoành định uy hiếp Thẩm Ngôn, kết quả lại bị anh ta uy hiếp ngược lại khiến cô bỗng dưng mất sạch ý chí chiến đấu. Tân Hoành luôn suy nghĩ cảm thấy bây giờ mình chẳng khác nào con ếch bị đun trong nồi nước nóng, cô đã chẳng còn bao nhiêu sức lực để nhảy khỏi đây.

Vừa nghĩ đến đây Tân Hoành lại cảm thấy đồng cảm với con ếch bị nấu trong câu chuyện đó. Mọi người đều cho rằng bởi vì con ếch không ý thức được nguy hiểm, bởi vì nước ấm không đến nỗi chết nên mới không giãy giụa, thật ra thì... Tân Hoành lặng lẽ thở dài, từ khi chính cô biến thành con ếch đó thì mới hiểu được rằng không phải là không muốn giãy giụa mà là giãy giụa cũng không được.

Bạn cho rằng nước ấm thì không khó khăn sao? Nó từ từ hóa giải sạch nồng lượng trên người bạn thì bạn giãy giụa kiểu gì? Tóm lại không thể nhảy ra ngoài thì bạn lấy cái gì ra mà kiên trì? Tóm lại sẽ chỉ càng đánh càng thua mà thôi.

Cứ phải đối mặt với những rào cản như vậy, đến cuối cùng không chỉ thân thể mà đến cả tinh thần cũng mệt mỏi dần. Nhì lần lần cố gắng như thế, cuối cùng quyết định nằm luôn trong nước ấm.

Mỗi lần nghĩ đến đây Tân Hoành chỉ biết âm thầm tán thưởng Thẩm Ngôn, thật sự trước kia cô chưa từng chú ý đến anh ta, đến bây giờ mới biết anh lại là một nhân vật lợi hại như vậy! Từ trong thâm tâm cô cảm thấy cứ dày vò anh ta như vậy khiến cô rất mệt mỏi bởi sự kiên nhẫn của anh ta khiến cô chỉ muốn chết cho xong!

Nhưng anh ta không hề giống với Dịch Tân không chút kiêng nhẫn, mỗi lần đều dùng luôn nước nóng đến nước sôi khiến cô nóng gần chết, nhưng anh lúc nào cũng trưng ra gương mặt lạnh lùng, vừa nhìn thấy biểu cảm muốn chết của cô là lại nở giật. Nhưng tóm lại Dịch Tân và Thẩm Ngôn đều có bản chất giống nhau, đều đun cô đến mức chính cô cũng muốn đi chết cho xong!

Nhưng điều khiến cô bất lực hơn cả là cô lại ngây thơ cho rằng thủ đoạn của Thẩm Ngôn chỉ đến thế là cùng, nhưng chưa từng nghiêm túc suy nghĩ xem rõt cuộc, Thẩm Ngôn còn có thể làm đến mức nào, cho nên...

Đến ngày thứ bảy kể từ lúc Tân Hoành bị giam cầm trong biệt thự, hôm đó Thẩm Ngôn rất bận rộn và còn có vẻ phẫn chấn. Phẫn chấn đến mức mới sáng sớm đã chỉ huy người làm trong nhà ra ra vào vào, còn chính anh ta cũng một mình bận rộn trong bếp.

Tân Hoành đành cam chịu số phận ngồi trong phòng, cô cũng không mơ mộng đến chuyện nhảy từ đây xuống để mất nửa cái mạng, xong lại kéo nửa cái mạng còn lại chạy ra khỏi đây nữa. Bởi vì dưới tầng cũng có người canh giữ.

Đúng vậy, chính là mấy ngày trước, khi cô nhớ đến chuyện Thẩm Ngôn nói với cô rằng không quá năm năm nữa, Dịch Tân có dùng hết khả năng cũng không động được đến cô. Điều đó khiến cả người cô run lên, cô sợ đến mất lý trí mà nghĩ rằng nhảy từ tầng hai xuống cùng lầm thì gãy tay gãy chân, nhưng ít ra cô cũng có thể kéo cái chân gãy mà chạy trốn.

Sau khi trở về bên cạnh Dịch Tân, cô sẽ dùng năm năm đó để hồi phục còn tốt hơn sống năm năm khỏe mạnh mà cuối cùng cả đời cũng không gặp được Dịch Tân đúng không?

Trong lòng suy nghĩ như vậy nên thừa dịp Thẩm Ngôn làm cơm tối cho cô nên rời khỏi đó, cô đã xé ga trải giường thành mảnh vụn, định dùng để leo xuống lầu, không cần đủ để xuống đến tận đất, chỉ cần đủ để đến lúc nhảy xuống còn dư lại nửa cái mạng là được rồi.

Ai ngờ đến lúc cô rơi xuống đất thì dưới người còn có đệm đỡ. Nhưng nếu chỉ có đệm đỡ thôi thì đã tốt, cô vẫn luôn có một chút hy vọng nên bò dậy định chạy trốn. Nhưng xung quanh đệm đỡ lại có mấy người vệ sĩ cao lớn luôn đứng nhìn cô chầm chằm. Lúc ấy cô mới biết hóa ra dưới lầu luôn có người canh gác.

Sau đó Thẩm Ngôn trầm mặt đến đưa cô quay lại. Sau khi cô biết được dù có nhảy lầu cũng không được, vậy muốn chạy trốn thì cô chỉ còn cách mọc cánh mà thôi. Nhưng ngay sau đó cô lại nghĩ, cứ coi như cô thật sự có cánh thì không chừng ngay khi cô bay lên trời, phía trên lại xuất hiện một tấm lưới lớn giăng sẵn nhất cô lại. Đúng là có mọc cánh cũng khó bay!

Đĩ nhiên nếu không phải là mọc cách cũng khó bay thì bây giờ làm sao cô có thể giống như một con ếch bị nấu trong nồi nước ấm, mặc dù chưa chết nhưng chỉ muốn chết cho xong chứ?

Nhưng sau đó Tân Hoành lại nghĩ nếu dưới tảng luôn có người canh giữ thì đêm đó dù cô nhảy xuống cũng sẽ không bị thương. Vậy là thực sự thì Thẩm Ngôn đã dự đoán trước được việc cô sẽ nhảy lầu ư?

Cho dù không có dự đoán trước thì anh ta cũng đã có chuẩn bị. Cũng có nghĩa là đêm đó Thẩm Ngôn tha cho cô chẳng qua là vì anh ta tự nguyện, không liên quan đến sự uy hiếp của cô, càng không liên quan đến việc có tàn phế hay không, có bị thương hay không cũng vậy.

Tân Hoành nghĩ đến đây thì tâm tình nhất thời lại trở nên vừa nặng nề vừa chua chát. Có lẽ từ khi cô nhảy lên bệ cửa sổ, quyết thê không thỏa hiệp, Thẩm Ngôn mới nhún nhường một bước.

Điều này khiến cô cảm thấy khó chịu, dù rằng cô không biết lý do khó chịu là gì. Là một người bị hại, điều cô muốn là Thẩm Ngôn chịu thua! Nhưng nếu như Thẩm Ngôn buông tha vì sự uy hiếp của cô thì là do anh ta lo lắng đến sự an toàn của cô. Còn nếu vì sự phản kháng của cô thì điều anh ta quan tâm đến thế chính là vì... anh ta yêu thật lòng.

Cái trước là bị động, còn lý do sau là chủ động. Tình yêu đài tiên chẳng qua là tội nghiệp, còn tình yêu phía sau lại là chủ động nhún nhường vì

yêu...

Suy nghĩ này khiến Tân Hoành như thể rơi vào một thế giới một nửa là băng một nửa là lửa, một đằng cô hy vọng có thể trì hoãn, một đằng cô lại hy vọng Thẩm Ngôn có thể tự mình tỉnh ngộ. Nhưng sau đêm đó, bây giờ Tân Hoành đã không thể lường được rốt cuộc sự cõi chấp của Thẩm Ngôn sâu sắc đến nhường nào! Có lẽ đã sâu đến mức anh ta không thể tự mình từ bỏ.

Tân Hoành mất hết hồn vía, cô nắm chặt bàn tay đến mức móng tay gãy như lún sâu vào trong thịt. Cuối cùng, cô chỉ có thể tự an ủi có thể là cô đã suy nghĩ quá nhiều về những người ở dưới lầu đó, cũng có thể là sau đêm đó Thẩm Ngôn mới sai người chuẩn bị tâm đệm đó.

“Bà chủ, ông chủ mời cô xuống lầu.”

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng nữ giúp việc. Tân Hoành nhắm hai mắt lại, bây giờ cô đã bình tĩnh hơn, không còn như hồn đàng khi nghe thấy từ ‘bà chủ’, cô đã hét ngược lại: “Không được gọi tôi là bà chủ!”, “Tôi là vợ của Dịch Tân!”, “Cô thích bà chủ như vậy thì tự mình gả cho anh ta là được rồi!”

Mỗi lần như thế, người làm đầu nơm nớp lo sợ, nhưng cách xưng hô này đã được dặn dò trước nên bọn họ vẫn một mực không chịu thỏa hiệp.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 358: Tình Cảm Dây Dưa (21)

Tân Hoành rất thất vọng, sau đó cuối cùng lại phải thuyết phục chính mình rằng cô là tù binh thì vẫn phải lùi một bước. Nếu không phải thế thì chẳng lẽ lại là cô đã quên mất thân phận của mình mà coi mình thật sự là bà chủ ở đây à?

Cô nhớ chỉ có lúc làm thiếu phu nhân ở nhà họ Dịch là khi cô có thể tùy ý thể hiện cảm xúc. Nay giờ vừa là tù binh vừa phải thuyết phục chính mình rằng bọn họ thích gọi tù binh là bà chủ nữa.

Tự nhủ trong lòng như vậy mới có thể khiến Tân Hoành có thể bình tĩnh lại. Mà Thẩm Ngôn lại không biết được uẩn khúc này nên chỉ coi như Tân Hoành đã nghĩ thông, vì thế trong lòng anh ta còn vui vẻ không ngừng. Tân Hoành xuống lầu, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt thì không khỏi kinh hãi.

Hôm nay, không khí trong nhà rõ ràng rất trang trọng, đõ trang trí trong nhà không hề khoa trương nhưng vẫn khiến người ta dễ dàng cảm thấy sự long trọng. Nhưng lại không thấy người làm đâu. Chỉ có Thẩm Ngôn mỉm cười bước tới dắt tay cô.

Tân Hoành cảm thấy kỳ quái, khẽ cau mày nhưng cũng chỉ có thể đi theo anh ta vào phòng ăn. Đến khi nhìn thấy bánh ngọt trên bàn ăn thì cả người cô cứng đờ người. Thẩm Ngôn nói nhỏ bên tai cô: “Tiểu Nhị, sinh nhật vui vẻ.”

Nói rãnh anh ta còn nhẹ nhàng hôn lên mí mắt cô. Tân Hoành hoàn toàn cứng ngắc, cô quên mất phải né tránh mà chỉ đứng bất động tại chỗ, ngắn ngoi nhìn chằm chằm bàn bánh ngọt, để mặc cho anh ta hôn. Hôm nay là

sinh nhật cô. Sinh nhật của cô đã đến r ồi... Vậy Dịch Tân phải làm thế nào?

Đã lâu như vậy mà vẫn không thấy cô, chắc Dịch Tân cũng sắp phát điên r ồi đúng không? Cô không có ở đó, không biết anh sẽ làm ra chuyện gì đây?

Cô ở bên anh hai năm, mặc dù lúc đầu không được tự nhiên nhưng mỗi lần sinh nhật cô, anh đều rất quan tâm chuẩn bị trước. Thỉnh thoảng cô mà tỏ ra hơi mất bình tĩnh là anh sẽ nổi nóng. Nhưng bây giờ không chỉ mất bình tĩnh mà còn không thấy cô đâu luon.

Cô còn chưa kịp giải thích với anh chuyện hiểu lầm sáng hôm đó, không phải cô không thương anh mà là do cô tắt máy và đã không thấy tin nhắn của anh. Sau đó thì bọn họ bị tách ra, Dịch Tân... Nghĩ đến đây, trái tim Tân Hoành như bị một bàn tay bóp chặt, đầu óc cô rối lên đột nhiên đưa tay đẩy Thẩm Ngôn ra r ồi xoay người chạy ra cửa.

Nhưng vừa chạy được hai bước thì cánh tay đã bị túm chặt, sau đó bị Thẩm Ngôn kéo lại. Tân Hoành vùng vẫy muốn hất tay Thẩm Ngôn ra. Nhưng tay Thẩm Ngôn bóp mạnh như thể muốn bóp vỡ xương tay cô. Tân Hoành bị đau nên hung hăng quay đầu lại, gằn như hét lên: “Anh buông tôi ra!”

Mặt Thẩm Ngôn tối lại, lúc này ánh mắt anh ta lạnh như băng, hoàn toàn không thấy sự cưng chi ều dịu dàng chuẩn bị sinh nhật cho cô vừa r ồi đâu, anh ta hơi nhíu mày nhìn cô chằm chằm vẻ nguy hiểm, trầm giọng nói: “Quay lại.”

Lúc này Tân Hoành chỉ nghĩ đến Dịch Tân, không hề có ý định thỏa hiệp, cô nhìn Thẩm Ngôn như quân thù mà nói: “Anh buông ra!”

Hai người đối chọi rất gay gắt. Tự dung Thẩm Ngôn lại bật cười, không nói gì nữa mà kéo Tân Hoành quay lại bàn ăn. Tân Hoành cuống lên, cô vùng vẫy muốn hất tay Thẩm Ngôn ra, nhưng Thẩm Ngôn của bây giờ đã không còn là chàng thiếu niên sẽ lập tức buông tay chỉ vì một cái nhíu mày khẽ của cô nữa.

Anh ta của ngày hôm nay cõi chăp, nguy hiểm và tràn đ`ây ham muỗn chiếm hữu khiến cô không rét mà run. Cô dùng hết sức lực cũng không thoát khỏi bàn tay anh ta đang túm chặt lấy cô. Tân Hoành lo lắng cắn răng khẽ hé lèn: “Anh buông tôi ra! Tôi đã đi lâu như vậy, Dịch Tân chờ tôi lâu lắm r`ã, tôi phải trở v`ề”

Thẩm Ngôn nghe thế thì đứng hình, anh ta xoay ngay người lại, giận dữ nhìn chằm chằm Tân Hoành bằng đôi mắt vẫn tia máu. Anh ta nhìn cô bằng ánh mắt như thể muốn ăn sạch cô, không rõ đó là vì thù hận hay là do ham muốn chiếm hữu, bởi vì tức giận nên giọng anh ta trở nên âm trầm khi hỏi cô: “Dịch Tân chờ em lâu lắm sao?”

Hơi thở tàn bạo và nguy hiểm mới xuất hiện của anh ta khiến Tân Hoành đột nhiên sững sốt.

“Dịch Tân chờ em bao lâu r`ã, hả, bảy ngày đúng không?” Thẩm Ngôn nhìn cô không chớp mắt, nở một nụ cười tàn nhẫn và châm chọc: “Vậy còn anh thì sao? Em có biết anh đã chờ em bao lâu không? Ba năm ư?”

Cả người Tân Hoành run lên, cô nhìn vào ánh mắt Thẩm Ngôn và vô thức lùi bước. Nhưng ngay sau đó anh ta lại khẽ gầm lên: “Không, không phải! Là hai mươi ba năm! Mặc dù em đã từng ở bên cạnh anh, nhưng cho tới bây giờ trong lòng em cũng chưa từng tình nguyện đến gần anh dù chỉ là một bước!”

Tân Hoành chỉ có thể đối mặt với cơn giận dữ của Thẩm Ngôn, trong phút chốc cô cảm thấy sự giận dữ và thù hận trong mình gần như thiêu rụi chính cô, nhưng ngay sau đó mọi thứ lại trở lên lạnh lẽo.

Trong nhà lớn của nhà họ Dịch, từ sau khi Tân Hoành rời đi, áp suất trong nhà luôn duy trì ở mức thấp. Nhất là ngày hôm nay, không khí trong nhà căng thẳng đến nỗi có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Y như dây cung bị kéo căng khiến ai nhìn cũng cảm thấy sợ hãi không biết có khi nào chỉ một giây sau, dây cung sẽ bị đứt phứt không.

Tù Nguyên Thâm đến quản gia và những người bên dưới, ai ai cũng cảm nhận được sự nguy hiểm, nhất là sau khi xảy ra chuyện ngày hôm qua.

Hôm qua, thực ra cũng chỉ có một cô giúp việc tám chuyện vài câu cùng với một người khác trong lúc dọn dẹp, thật ra cũng không phải chuyện gì không thể chấp nhận được nhưng ai bảo cô gái đó lại khi khoe khoang nhẫn cưới của mình với người khác cơ chứ: “Hôm qua là sinh nhật của tôi, anh ấy đã cầu hôn mình, nhìn đi, chính là cái này...”

Chết một nỗi là những lời này lại vừa vặn bị Dịch Tân nghe thấy. Một câu nói chẳng được mấy chử nhưng đã ném thẳng hai quả mìn: Sinh nhật, cầu hôn...

Lúc này, bạo quân lập tức trở nên tàn bạo. Anh chỉ nói mấy câu mà khiến một cô gái mới giây trước còn đang chìm đắm trong bong bóng tình yêu màu hồng sợ đến lè rọi đầy mặt, cả người run rẩy, thậm chí còn quỳ thẳng xuống đất cầu xin tha thứ. May mà lúc ấy có Phong Dương ở đó, Phong Dương đã làm bác sĩ năm nay nên có tinh thần chăm sóc cho người bị thương rất cao, anh ấy phải lên tiếng giúp đỡ thì Dịch Tân mới bỏ qua.

Nhưng từ lúc đó trở đi, mọi người lại càng dè dặt và cẩn thận. Ai mà chẳng biết không phải Dịch Tân đang khó chịu với một nữ giúp việc mà là đang khó chịu với chính mình! Dĩ nhiên sau đó sẽ càng đáng sợ hơn! Bởi vì bạn sẽ không biết được mục tiêu kế tiếp sẽ là ai!

Quản gia và Nguyên Thâm không hẹn mà cùng nhau đánh mắt về phía cửa phòng ngủ đóng chặt, ngay sau đó lại vô cùng ăn ý quay đi, liếc nhau một cái ngầm hiểu. Một ngày mà Tân Hoành chưa có tin tức thì Dịch Tân sẽ sống mà chẳng khác nào người chết, cũng có nghĩa là cuộc sống của những người khác sẽ ở trong cảnh دائم sôi lửa bỏng.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 359: Tình Cảm Dây Dưa (22)

Edit: TranGemy - TRUYỆN ĐỘC QUYỀN TẠI ĐIỆN ĐÀN LÊ QUỐC ĐÔN

Ai ngờ trong lúc hai người Nguyên Thâm và quả gia còn đang trao đổi ánh mắt, cánh cửa phòng ngủ đóng chặt kia ngọt ngạt như thể sắp nổ tung đột nhiên bị người bên trong đẩy ra. Gương mặt lạnh lẽo của Dịch Tân đột nhiên xuất hiện khiến Nguyên Thâm và quản gia đều sợ hãi.

Hai người lập tức nghiêm túc đứng ngay ngắn trở lại, Dịch Tân cũng chẳng thèm nhìn bọn họ mà sải bước xuống lầu, động tác mạnh mẽ và đầy vẻ sát khí. Nguyên Thâm hơi sững sốt, còn chưa kịp hoàn hồn đã nghe thấy tiếng động cơ xe ô tô vang lên.

Lúc Dịch Tân xuống lầu thì người bên ngoài cũng đúng lúc đi vào cửa. Người đàn ông này đúng là không bao giờ cho phép chậm trễ dù chỉ một giây. Nhưng người đi vào lại khiến Nguyên Thâm cũng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc. Chính là cấp dưới đưa một nhà Lạc Tiểu Xuyên vào.

Dịch Tân... Dịch Tân đã không thể chờ nổi anh ta mà tự mình chỉ huy cấp dưới. Những chuyện này vốn dĩ đều là bổn phận của Nguyên Thâm, nhưng hành động thần tốc như vậy thì đúng là nhanh đến mức Nguyên Thâm cũng không kịp thông báo.

Trong lúc người đàn ông này lo lắng, điên cuồng và nóng nảy, mọi người lại không hề biết anh tốc độ và kín đáo đến mức nào. Cả nhà Lạc Tiểu Xuyên bị bắt, trên gương mặt của Trương Tiểu Thúy và Lạc Phong Lương vẫn đầy vẻ kinh hoàng và mờ mịt, chỉ có sắc mặt Lạc Tiểu Xuyên là bình tĩnh, nhìn kỹ còn thấy được sự thê lương phảng phất trong mắt cô ta.

Dịch Tân đi về phía ba người bạn họ, không hề dừng lại cũng không lảng phí một giây nào, anh giờ thảng súng chĩa vào đầu Lạc Phong Lương.

“A!”

“Đừng!”

Lạc Phong Lương và Trương Tiểu Thúy cùng sợ hãi hét lên, trong mắt bọn họ toàn là vẻ sợ chết, quay về phía Dịch Tân xin tha. Nhưng mắt Dịch Tân lại nhìn thảng về phía Lạc Tiểu Xuyên, bờ môi mỏng khẽ mở tàn nhẫn lên tiếng: “Nói, cô đã giấu cô ấy đi đâu rồi?”

Trong mắt Lạc Tiểu Xuyên không có lấy một chút tình cảm như thế cô ta đã bị rút mất linh hồn, cô cứ nhìn Dịch Tân bằng gương mặt vô tình như thế, hỏi anh: “Rốt cuộc cô ấy thích anh cái gì chứ?”

Mắt Dịch Tân nheo lại vô cùng nguy hiểm. Lạc Tiểu Xuyên nói: “Tôi cũng rất quý cô ấy, tôi không hề muốn làm cô ấy bị thương, chẳng qua tôi thấy Thẩm Ngôn đáng để cô ấy yêu hơn anh, càng xứng đáng có được cô ấy hơn.”

“Cho nên tôi muốn tác thành cho bọn họ.”

Lạc Tiểu Xuyên vừa nói xong chữ cuối cùng thì trong căn biệt thự trống trải vang lên một tiếng súng vang dội: “Pắc!”

***

Cuối cùng Tân Hoành cũng yên tĩnh lại, vừa là vì cô biết không trốn thoát được, có lẽ cũng là vì cô không còn sức lực để mà trốn. Sự giận dữ và... nỗi đau đớn của Thẩm Ngôn khiến cô hoàn toàn bất lực. Bởi vì, trước đây đúng là cô đã ở bên anh ta cùng nhau hướng về phía tương lai.

Cô biết là không thể so sánh với Dịch Tân. Nhưng mỗi một lần chỉ cần Thẩm Ngôn nhắc đến Dịch Tân với cô, chỉ cần anh ta mang chính mình ra so sánh với Dịch Tân để chỉ trích sự vô tình và bất công của cô, sau đó lại

thể hiện cái cảm xúc như thể không muốn sống đó thì cô cũng sẽ đau khổ mà không có bất cứ nguyên nhân nào.

Thế gian nào ai vẹn cả đôi đường, không phụ Như Lai không phụ nàng? Cô sẽ không quên Thẩm Ngôn là ân nhân của cô, cô hy vọng anh ta có thể sống vui vẻ hạnh phúc hơn bất cứ ai. Nhưng bây giờ cô không thể cho anh ta niềm hạnh phúc đó được. Hết lần này đến lần khác thỏa hiệp chẳng qua là cách để cô trì hoãn mà thôi.

Trong lòng Tân Hoành khẽ thở dài một hơi. Lúc này Thẩm Ngôn đã không chế được tâm trạng của mình, anh ta giơ ly rượu về phía cô, nụ cười vẫn y như cũ như thể đã hoàn toàn quên mất chuyện không vui vừa rồi.

Đây chính là sự mô phỏng cách chung sống hiện nay của bọn họ, giống như trong mùa mưa, một giây trước còn sấm chớp đúng đòng, mưa đổ như thác, nhưng chỉ giây sau đã mưa tạnh trời quang, ánh mặt trời ấm áp. Chẳng qua là vì anh ta chỉ theo cô, mà cô thì nhân nhượng anh ta.

Chẳng qua mục đích để bọn họ nhân nhượng đối phương là không giống nhau mà thôi. Thẩm Ngôn nâng ly với cô: “Sinh nhật vui vẻ.”

Tân Hoành mím môi cười miễn cưỡng, cô cũng nâng ly lên chạm ly với anh ta coi như mở màn tiệc sinh nhật của cô. Sau đó bọn họ cũng không nói gì nhau, Thẩm Ngôn vẫn tỉ mỉ gấp thức ăn cho cô như bình thường, còn cô thì nghiêm túc cúi đầu, có ăn hay không cũng không quan trọng, quan trọng là không cần đối diện với ánh mắt nhau.

Cô không dám ngẩng đầu vì cô biết trên đỉnh đầu luôn có một ánh mắt nóng bỏng vẫn một mực chăm chú nhìn cô, chỉ cần cô ngẩng đầu là sẽ phải đối diện với ánh mắt đó. Cô vô cùng sợ hãi cảm giác bất lực khi đối mặt ấy, đó là sự áy náy không sao giải thích được. Nhưng mà càng cúi đầu lâu cô càng cảm thấy có gì đó không đúng.

Cơ thể cô bắt đầu nóng lên như thể có một ngọn lửa đang đần đần bùng lên, điên cuồng đốt nóng ở bụng dưới không thể nào khống chế được. Cố họng đần đần trở nên khô khốc. Cô biết... cái cảm giác này! Cô nhất thời

giật mình, đột nhiên ngẩng đầu, hung hăng nhìn Thẩm Ngôn: “Anh cho tôi ăn cái gì?”

Thẩm Ngôn vẫn nhìn cô nóng bỏng như cũ, thấy sắc mặt cô dần dần ứng đở thì anh ta cười thâm tình: “Ăn thứ khiến em cam tâm tình nguyện ở bên anh.”

Đầu óc Tân Hoành đột nhiên nổ tung, toàn thân dấy lên tín hiệu nguy hiểm. Không còn thời gian để suy nghĩ, cô đột nhiên đẩy ghế chạy trốn ra ngoài. Bây giờ nhất định phải cách xa người đàn ông nguy hiểm này ra!

Nhưng tất cả đều vô dụng. Bình thường cô đã không chạy thoát được Thẩm Ngôn, bây giờ cả người cô vô lực, mới được mấy bước đã bị anh ta bắt lại từ phía sau, cánh tay anh nhẹ nhàng dùng sức đã khiến cô lao vào ngực anh ta.

Anh ta dịu dàng ôm lấy cô, cô cố gắng đẩy ra nhưng cánh tay lại chẳng có một chút sức, cả người anh ta không hề hùn hích cứ như thể hoàn toàn không có cảm giác gì với cái đẩy của cô. Anh ta chỉ ôm chặt cô, khẽ thở dài: “Anh đã đợi em hai mươi ba năm rã, đừng để anh phải chờ thêm nữa được không em?”

Thẩm Ngôn hôn lên mi mắt cô, thấp giọng nói: “Năm năm trước đã đăng ý rã, bây giờ cho anh có được không?”

Tân Hoành cảm thấy khí huyết toàn thân đã trở nên hỗn loạn, muốn phản kháng mà không thể phản kháng nổi, chỉ có thể bất lực nằm trong ngực anh ta. Thẩm Ngôn bỗng nhiên khom người ôm ngang người cô lên đi thẳng lên lầu. Anh ta đặt cô xuống giường, ngay sau đó đè lên người cô.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 360: Tình Cảm Dây Dưa (23)

Edit: TranGemy - TRUNG YÊN ĐỘC QUỐC VÀ TẬT ĐỊNH ĐÀN LÊ QUỐC ĐÔN

Cô nằm dưới người anh ta vô cùng tuyệt vọng, đau khổ lắc đàu. Nhưng lần này Thẩm Ngôn cũng không cần thiết phải vội vàng. Anh ta chỉ ôm cô như thế mà không hề có động tác tiếp theo, cứ như vậy nằm trên giường cùng cô, kiên nhẫn chờ đợi đến khi cô mất lý trí, không thể tự khống chế chính mình.

Anh ta muốn chính cô chủ động dâng bản thân cho anh ta, cho dù đó là tác dụng của thuốc thì anh ta cũng không quan tâm, anh ta vẫn phải đợi cô. Anh ta ôm cơ thể đang run rẩy của cô, thấy sắc mặt thõng khổ và bất lực của cô thì mỗi anh ta nở nụ cười thỏa mãn mà đau lòng.

Lúc này mọi thứ trước mắt Tân Hoành đã trở nên mơ hồ, cô không thấy được nụ cười chói mắt mà méo mó đó. Anh ta vừa thâm tình hôn lên rái tai trái của cô vừa thấp giọng nói: “Anh biết, Dịch Tân không ép em, nhưng anh ta cũng đối xử với em như vậy, cũng làm thế này với em. Em nói rằng em cam tâm tình nguyện nhưng em không lừa được anh đâu.”

Tân Hoành cảm thấy cả người bị tác dụng của thuốc xâm chiếm từng chút từng chút một, bàn tay cô không có lấy một chút sức lực nhưng máu trong cơ thể lại như thể luôn bị cái gì đó thúc giục, có quá nhiều năng lượng và ham muốn tựa như muốn nổ tung ngay lập tức mà chính cô lại không thể nào khống chế được. Cô cắn chặt môi đến mức gần như bật máu.

Thẩm Ngôn thấy thế thì chỉ êm ái hôn cô, cạy mở hàm răng không để cho cô làm chính mình bị thương. Nhưng ngay khi môi lưỡi anh ta vừa tiến

vào đã bị cô cắn không chút nể nang. Giữa môi lưỡi hai người có dòng máu đỏ đậm rã chảy xuống nhưng lại chẳng có ai vì thế mà tách ra.

Cô là do bất lực không có cách nào né tránh, còn anh ta là do không muốn cho dù có đau đớn, có chảy máu thì anh ta cũng không tình nguyện buông cô ra. Trong cổ họng toàn là mùi máu tanh nồng đậm, trong hơi thở quấn quýt và cái ôm chặt chẽ không chút buông lỏng của anh ta, cuối cùng Tân Hoành cũng rời nước mắt.

Thẩm Ngôn hôn lên hàng nước mắt của cô. Giọng nói của Tân Hoành nghẹn ngào run rẩy, không có cách nào để khống chế sự bất lực, cô nhỏ giọng khóc: “Thẩm Ngôn, đừng...”

Mỗi Thẩm Ngôn bị cô rắn rách còn đang chảy máu vẫn trăn trở trên mặt cô, mỗi một chỗ đi qua lại để lại một dấu máu nhàn nhạt khiến gương mặt cô nhìn tàn nhẫn nhưng lại đẹp một cách thê lương: “Đừng sợ, anh sẽ không làm em bị thương đâu.”

Tân Hoành bất lực lắc đầu, nước mắt rơi xuống thành hàng, đau đớn không muốn sống nữa.

“Anh biết Dịch Tân cũng làm thế này mới có được em. Ngay cả anh ta mà em còn chấp nhận được, chẳng lẽ lại không thể chấp nhận được anh ư?”

“Tin anh đi, qua ngày hôm nay em sẽ dứt quên anh ta đi, từ nay về sau, trong cuộc sống của em sẽ chỉ còn có anh. Vốn dĩ chúng ta đã nên ở bên nhau rõ ràng không?”

“Trên đời này có mấy người có thể có duyên phận như chúng ta chứ? Em vừa sinh ra, anh đã ở bên cạnh em, sau đó em trở thành cô dâu của anh. Là Dịch Tân đã chen vào giữa chúng ta, em chẳng qua là nhất thời mù quáng. Böyle giờ anh tìm em về rõ, em sẽ tỉnh táo lại.”

“Chúng ta đáng ra phải là một cặp đôi hạnh phúc đến nhường nào.” Thẩm Ngôn dịu dàng nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng mà say đắm, ánh mắt đó như thể bị người phụ nữ trong ngực thúc giục mà trở nên cố chấp

cuồng si, nhưng rõ ràng vẫn còn sự tinh táo mâu thuẫn, anh ta hôn lên mặt cô từng chút một, giọng nói dịu dàng khiến da thịt người ta phát run: “Bây giờ cũng là hạnh phúc, dù có chậm một chút nhưng cũng không sao.”

Giờ phút này Tân Hoành chỉ có thể bất lực lắc đầu tủi khóc, cô không thể nghe được giọng nói hay một lời nào của anh ta, trong cơ thể cô có một nửa là ngọn lửa đang cháy hừng hực, một nửa là núi băng lạnh lẽo, hai cảm giác đó khiến cô không thể nào thoát ra được, hơn nữa còn khiến thần trí cô giàn như tan vỡ.

Không thể được, không thể như vậy được. Sự dây dưa và va chạm khiến cô tuyệt vọng đến mức chỉ muốn chết đi. Cô căm lười muốn tự hủy hoại chính mình nhưng Thẩm Ngôn không để cho cô làm vậy. Cô căm cứ căm, nhưng là căm trúng anh ta, còn anh ta vẫn không chịu buông ra.

Cô dùng một chút sức lực cuối cùng còn sót lại để khống chế chính mình, không để cho bản thân mình làm chuyện xấu hổ là ôm lấy người đàn ông đang xâm phạm cô: “Dịch Tân... Dịch Tân không phải, không giống như anh thế này, anh ấy làm vậy với tôi cũng là do tôi tự nguyện.”

“Suyt!” Lúc này anh ta thấy cô cũng đã chịu đựng đến già ranh giới cuối cùng, sắc mặt đỏ gay đắng sợ mà vẫn quật cường khống chế bản thân không ôm anh ta, trong lòng anh ta đã bắt đầu nóng nảy, nhưng lại nghe thấy cô nhắc đến Dịch Tân. Anh ta dịu dàng ôm lấy cô không để cô kháng cự, nói: “Đừng gạt anh, không thể nào là tự nguyện được, tự nguyện còn cần phải cho em dùng thuốc à?”

Tân Hoành căm rắng: “Đúng, là tự nguyện. Khi đó tôi còn quá trẻ, lần đầu tiên sợ đau nên vẫn chưa chuẩn bị xong, việc dùng thuốc là do tôi đề nghị.”

Cho dù thần trí đã già như tan vỡ, chỉ thỉnh thoảng mới có một chút tinh táo, cô vẫn nhớ đến chuyện cần phải bảo vệ mình. Cô nói với anh ta về chuyện lần đầu...

Đôi mắt già như không còn tinh táo của Thẩm Ngôn trở nên thất thần rã thoảng ánh lên sự tức giận nặng nề, ngay sau đó bàn tay anh ta đặt trên

eo cô mạnh mẽ dùng sức như thể muốn bóp nát xương cô. Chính nhờ sự đau đớn trên cơ thể đó mới khiến đầu óc Tân Hoành tinh táo thêm một chút nữa.

Cô cố gắng duy trì sự tỉnh táo, tiếp tục nói: “Tôi đã tình nguyện gả cho anh ấy có nghĩa là tôi đã quyết định chủ động để chấp nhận tất cả. Khi dùng cách đó để kết hợp với anh ấy, chỉ là vì tôi nghĩ dù sao cũng phải mất đi lớp màng đó, vậy thay vì phải chịu đau đớn không bằng lựa chọn một nửa mơ hồ một nửa hưởng thụ còn hơn.”

Dù chỉ có một chút tỉnh táo, Tân Hoành cũng phải dùng ngôn ngữ để đả kích Thẩm Ngôn. Cô biết là chẳng có tác dụng gì. Nhưng cô không cam lòng! Cô hận! Hận Thẩm Ngôn, từ trước đến nay cô chưa bao giờ hận anh ta đến như vậy!

Cho dù cô có rơi xuống địa ngục, vạn kiếp bất phục thì cô cũng không muốn để cho anh ta thoải mái, cô phải khiến anh ta dù có chiếm được cô cũng phải nhớ kỹ rằng cô thuộc về Dịch Tân! Cô muốn dùng cách tàn nhẫn nhất để nhắc nhở anh ta, nói cho anh ta chuyện ân ái của cô và Dịch Tân!

Quả nhiên trong mắt Thẩm Ngôn dãy dãy nỗi bão, đến cuối cùng, sự điên cuồng anh ta vẫn luôn nhẫn nhịn dãy trở nên điên cuồng không thể kiểm soát nổi. Tất cả kiên nhẫn đã bị cô hủy hoại, anh ta không để ý đến cái gì nữa mà hoàn toàn điên cuồng xé rách quần áo của cô, ngay sau đó mạnh mẽ đưa tay kéo quần cô xuống.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 361: Tình Cảm Dây Dưa (24)

Edit: TranGemy - TRUNG YÊN ĐỘC QUỐC VÀ TẠI ĐỊNH ĐÀN LÊ QUỐC ĐÔN

Ánh sáng soi rõ bãi máu trên sàn nhà lạnh băng đến cuối cùng nhìn cũng chỉ như một bãi thuốc màu đỏ, không gian phảng phất mùi máu tanh đầy tàn nhẫn và tuyệt vọng. Trương Tiểu Thúy quy xuống đất, đối diện với Lạc Tiểu Xuyên. Phát súng kia của Dịch Tân bắn trúng đầu gối bà ta, Trương Tiểu Thúy đau đớn quỳ xuống đất vừa vặn thẳng ngay trước mặt Lạc Tiểu Xuyên.

Con người Lạc Tiểu Xuyên đột nhiên mở lớn, nhìn mẹ quỳ xuống trước mặt mình thì nhất thời quên mất cách phản ứng. Lạc Phong Lương đứng một bên thấy vậy cũng vô cùng kinh hãi, ngay sau đó cũng quỳ xuống trước mặt Lạc Tiểu Xuyên: “Tiểu Xuyên, con đưa vợ người ta đi đâu rã, con mau nói đi! Ba xin con đấy!”

“Tiểu Xuyên, người ta là vợ chàng, thà phá mười ngôi miếu còn hơn hủy đi một cuộc hôn nhân, con nghe lời ba được không?”

Còn Trương Tiểu Thúy đã lớn tiếng khóc âm lên, không biết là vì sợ hãi hay là vì đau đớn, thậm chí bà ta còn ôm lấy chân Lạc Tiểu Xuyên cầu xin cô ta: “Tiểu Xuyên, Tiểu Xuyên, mẹ cầu xin con, cứu mẹ và ba con một mạng đi!”

Dù đang xin được tha mạng nhưng bởi vì đau đớn nên Trương Tiểu Thúy phải hô hấp rất khổ sở khiến cho gương mặt đáng ghét của bà ta cũng trở nên đáng thương hơn. Lạc Tiểu Xuyên nhìn hai bậc sinh thành quỳ trước mặt mình, cả người cô ta run rẩy, ánh mắt vốn dĩ đã tuyệt vọng như không có linh hồn lại bởi vì tức giận mà lộ ra cảm xúc.

Cô ta hung dữ nhìn Dịch Tân chầm chằm, nghiến răng nghiến lợi, giận đến mức toàn thân run rẩy: “Anh không phải là người.”

Dịch Tân nghe thế thì chỉ khẽ cười, trong mắt anh mang đầy ý cười ung dung như thể đây chỉ là một trò đùa trong lúc rảnh rỗi. Chỉ có điệu... Chỉ một giây sau, lại có một tiếng súng nữa vang lên: “Pắc!”

Lại một tiếng đau đớn thê lương nữa vang lên: “A!”

“Tiểu Xuyên, cứu mẹ...”

Trong lúc mỉm cười, Dịch Tân lại nã thêm một viên đạn vào chân Trương Tiểu Thúy. Cuối cùng, vào lúc này cả người Trương Tiểu Thúy cũng quỳ mọt xuống đất, ngay trước mặt Lạc Tiểu Xuyên, cả người bà ta cũng nằm rạp xuống đất. Mà trong cả quá trình này, Dịch Tân còn không thèm nói lấy một chữ, thậm chí anh còn đang cười với Lạc Tiểu Xuyên.

“Dừng tay!”

“Dừng tay!”

“Dừng tay!”

Rốt cuộc Lạc Tiểu Xuyên cũng bùng nổ, cô ta cắn răng nghiến lợi khẽ gầm lên liên tiếp ba tiếng, sự tức giận và hận thù của cô ta hiện lên rõ ràng, cô ta nhìn Dịch Tân bằng ánh mắt căm thù như thể chỉ muốn băm vằm người đàn ông này ra làm vạn mảnh.

Giờ khắc này cô ta vô cùng hối hận, cả đời này chưa bao giờ cô ta cảm thấy hối hận như vậy, hối hận vì khi người đàn ông này một mực muốn chết dưới tay người phụ nữ anh yêu mà cô ta lại đi ngăn cản. Nếu lúc đó cô ta không ngăn cản mà để anh chết đi thì tốt biết bao!

Lạc Tiểu Xuyên suy nghĩ, nghĩ đến khi bàn tay nắm chặt lại khiến móng tay đâm sâu vào da thịt, nghĩ đến mức trái tim cũng phải run rẩy vì sự hối hận và căm thù, cô ta nhìn chằm chằm Dịch Tân, hận đến nghiến răng trong lúc dập đìu chạm đất: “Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ nói cho anh biết...”

Rốt cuộc Dịch Tân cũng cười hài lòng, nụ cười quỷ dị như thể đã biến thành ma quỷ từ lâu, bờ môi mỏng của anh khẽ mỉm, nói với dáng vẻ ung dung: “Nói đi.”

Lạc Tiêu Xuyên nhắm chặt mắt lại một cái, yêu có sâu đậm hơn nữa cũng không thể thắng nổi công ơn của cha mẹ, cô ta đành phải cam chịu: “Thẩm Ngôn không tin tôi, tôi cũng không biết rõ chỗ ở chính xác của Tân Hoàn, nhưng anh có thể thử tìm kiếm Landry.”

Dịch Tân nghe đến đây thì hơi híp mắt lại.

Lạc Tiêu Xuyên cười khẩy: “Thẩm Ngôn chính là Landry, cũng chính là L.”

***

Tân Hoàn rách nát nằm trên giường, tinh thần của cô đã hoàn toàn tan vỡ, cô cũng không biết bây giờ có phải cô đang ở trong địa ngục không.

Sự ham muốn vô hình trong cơ thể như một ngọn lửa không ngừng đốt cháy toàn thân cô, cuối cùng cô cũng không chịu đựng nổi nên chỉ có thể nắm chặt lấy drap trải giường khổ sở lăn lộn trên giường. Nhưng một chút lý trí ít ỏi cuối cùng còn sót lại khiến cô phải khống chế chính mình, không đến nỗi để cho tác dụng của thuốc khống chế tất cả hành động của mình.

Lúc này bên mép giường đứng bên mép giường, không chỉ có một, là Thẩm Ngôn, còn có một người... mà cô cũng không biết là ai. Người kia đột nhiên xông đến kéo Thẩm Ngôn đang ở trên người cô ra, sau đó hai người họ đánh nhau. Cô mờ to mắt, cố gắng để tập trung ánh mắt nhưng vẫn không nhìn rõ người kia là ai.

Không đến mấy chiêu người kia đã đánh bại Thẩm Ngôn và quay sang nhìn Tân Hoàn. Nhìn nhau ở khoảng cách gần như vậy mà cô cũng không thấy rõ ngoại hình của người đó. Cuối cùng cô tuyệt vọng rơi nước mắt. Người nọ thấy thế thì giọng nói trầm xuống, khẽ gầm lên: “Mau đưa bác sĩ vào đây!”

Ngay sau đó, căn phòng trở nên ồn ào hỗn loạn. Tiếng bước chân, còn cả tiếng nói lộn xộn quanh quẩn vang vất trong đài cô, nhưng Tân Hoành đã không còn tỉnh táo nữa, cô bi thương nghĩ chỉ có thể trông cậy vào may mắn thôi. Nếu như đối phương là ma quỷ thì một giây tiếp theo có thể cô sẽ xuống địa ngục.

Khi cô nghĩ đến đây thì cánh tay cảm thấy đau nhói vì bị người khác cầm mũi tiêm vào, ngay sau đó cô nhanh chóng rơi vào hôn mê. Người đến chính là Cố Viễn Chi. Ông nhìn thấy dáng vẻ chất vật của Tân Hoành thì đôi mắt gần như nứt ra, vung tay đấm mạnh một cái vào Thẩm Ngôn đang bị ông khống chế, cắn răng khẽ nguyệt rủa: “Thằng súc sinh!”

Nhưng ngay sau đó lại buông tay ra và bước tới ôm cả chăn và Tân Hoành đi ra ngoài. Cố Khanh đi cùng ông đến, liếc nhìn Thẩm Ngôn bị Cố Viễn Chi đánh cho máu me đầy mặt, do dự đuổi theo, hỏi: “Ba, người này xử lý thế nào?”

Cố Viễn Chi lạnh lùng nhìn Thẩm Ngôn rã hờ lạnh: “Không cần quan tâm đến cậu ta!”

Nói rã ông ôm Tân Hoành bước ra ngoài, cả đoàn người nhanh chóng bỏ đi. Đến khi biệt thự khôi phục lại sự yên tĩnh một lần nữa, Thẩm Ngôn vẫn nằm trên mặt đất, áo sơ mi cởi một nửa, dây thắt lưng bằng da đã tháo ra, chiếc quần tây xộc xệch mặc trên người anh ta. Anh ta vốn dĩ là một người đàn ông nho nhã như một vị tiên, nhưng cuối cùng lại chỉ vì bước nhầm đường một bước mà lầm đường lạc lối, không thể trở về được.

Cuối cùng, anh ta vẫn không có được người con gái đó. Anh ta cứ nằm trên mặt đất, tinh thần suy sụp và thảm hại, trong ánh mắt không có một chút gợn sóng. Trong ánh mắt đó không có sự tuyệt vọng vì đánh mất, cũng không có sự đau khổ hay bi thương vì đã bỏ lỡ. Cứ như vậy, dáng vẻ lặng yên không chút động tĩnh đó cứ như thế... linh hồn cũng đã chìm trong bùi ai.

Lúc Dịch Tân đến nơi chỉ nhìn thấy một cảnh này.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 362: Tình Cảm Dây Dưa (25)

Edit: TranGemy - TRUYỆN ĐỘC QUYỀN TẠI ĐIỆN ĐÀN LÊ QUỐC ĐÔN

Bộ dạng này của Thẩm Ngôn... Dịch Tân cũng là đàn ông, lúc này chỉ cắn nhìn một cái cũng khiến máu trong người anh như phát hỏa. Nắm tay của anh chặt đến nỗi vang lên tiếng khớp răng rắc, anh kéo Thẩm Ngôn quẩn áo xốc xêch lên mặt đối mặt với anh: “Mày đã làm gì cô ấy?”

Giọng nói của Dịch Tân âm trầm, đôi mắt đen trầm lắng như thể sự bình tĩnh trước cơn cuồng phong nhìn Thẩm Ngôn chằm chằm. Ảnh sau sự bình tĩnh đó là sự hủy diệt rất kinh khủng, chỉ cần chạm một cái là sẽ nổ tung.

Nhưng Thẩm Ngôn còn không thèm phản kháng mà để mặc cho Dịch Tân túm áo, thậm chí còn khinh thường liếc anh, cất giọng châm chọc Dịch Tân: “Như mày nghĩ đấy, tao và cô ấy gương võ lại lành rã.”

Sau câu nói đó của Thẩm Ngôn, một hai giây sau cả người Dịch Tân vốn đang điên cuồng giận dữ lại đột nhiên trở nên cứng đờ, trong khi cơn cuồng phong vẫn đang hoành hành. Ngay sau đó, một đòn trí mạng đấm thẳng lên mặt Thẩm Ngôn. Một quyền ấy còn nặng hơn cả cú đấm của Cố Viễn Chi trong cơn thịnh nộ ban nãy.

Một quyền khiến cả người Thẩm Ngôn không đứng vững mà bay thẳng ra ngoài. Thân thể một người đàn ông mà chẳng khác nào một chiếc lá cây mỏng manh bay ra đập vào bàn trang điểm rã lại lăn xuống đất. Mảnh thủy tinh rơi đầy đất, cắt lên da thịt Thẩm Ngôn để lại những vết máu chói mắt.

Lúc này Dịch Tân đã hoàn toàn hóa ma quỷ, anh lạnh lùng liếc mắt rã bước tới kéo người đàn ông cả người đầy máu nằm trên mặt đất lên, ngay sau đó một cú đấm nữa lại khiến Thẩm Ngôn như thể một hình nhẫn rách nát bị đánh bay đi. Nhưng lần này anh ta không rơi xuống đất nữa. Sau lưng anh ta bỗng dừng xuất hiện hai người đàn ông mặc tây trang màu đen, vững vàng đỡ lấy anh ta.

Lúc này không biết Thẩm Ngôn đã bị thương nặng đến mức nào, bây giờ anh có thể sống được đã là kỳ tích rã. Nhưng biểu cảm trên mặt anh ta lại hoàn toàn không thay đổi, như thể linh hồn cũng chìm trong bi thương cho, vẻ mặt anh ta vẫn thờ không có lấy một chút hứng thú nào.

Cho dù là khi chịu đựng hai nắm đấm trí mạng của Dịch Tân hay là bây giờ, khi sắp chết lại được người cứu... Như thể từ khi Tân Hoành được Cố Viễn Chi cướp đi từ trong tay anh ta, sinh mạng của anh ta đã không còn buồng không còn vui, không còn đau đớn cũng chẳng còn sự sống nữa. Đó là trạng thái của người đã hoàn toàn tuyệt vọng với cuộc sống, phó mặc cho người khác thích làm gì thì làm.

Nhưng cho dù như thế thì sự tức giận vẫn tàn phá trong người Dịch Tân, như một cái hố đen sâu hoắm hút lấy cả người anh, trái tim anh ngoài đau đớn, tức giận và thù hận thì đã không còn cảm nhận được gì khác. Có lẽ bây giờ dù có đánh chết Thẩm Ngôn, cái hắc động đó cũng không biến mất, sự tức giận và đau đớn trong tim anh cũng chẳng thể bù đắp nổi.

Thẩm Ngôn đã đối xử với cô... Cô là của anh, ba năm nay anh đã bảo vệ cô tốt như vậy, ba năm nay anh tỉ mỉ từng li từng tí chỉ sợ khiếu cô bị đau hay bị ức hiếp, trong lòng anh hết mực cẩn thận không lúc nào là không nghĩ đến cô...

Thế mà Thẩm Ngôn lại dám! Tên đàn ông Thẩm Ngôn này, sao anh ta dám làm vậy! Lần này ai cũng không cứu được Thẩm Ngôn, bất kể là ai đi chăng nữa! Đây chính là sát lệnh!

Dịch Tân sải một bước tiến lên, đấm liên tiếp hai cú đánh bay hai người đang bảo vệ Thẩm Ngôn, sau đó lại kéo Thẩm Ngôn qua: "Cô ấy đang ở đâu? Mày đưa cô ấy đi đâu rã? Nói!"

Chỉ khi nhắc đến ‘cô ấy’, ánh mắt vô hồn của Thẩm Ngôn mới thể hiện ra một chút linh động, nhưng anh ta chắc chắn sẽ không nói cho Dịch Tân. Anh ta không có được thì Dịch Tân cũng đừng có mơ! Thẩm Ngôn bật cười ha ha, cười hết sức thương tâm nhưng vẫn giấu cợt: “Mày đừng hòng gấp được cô ấy, cả đời này, đời sau, đời đời kiếp kiếp. Mày sẽ không bao giờ gấp được cô ấy nữa.”

Trong mỗi người đều có một nơi bí ẩn yếu ớt nhất mà chỉ cần một kích thích nhỏ cũng có thể gây ra chấn động nặng nề. Nơi bí ẩn đó của Dịch Tân chính là Tân Hoàn. Tất cả mọi người đều biết, Tân Hoàn chỉ cần hơi buông bã mà để Dịch Tân biết được thì cũng sẽ phóng đại chuyện đó đến cả trăm lần, chẳng qua là vì Tân Hoàn chính là điểm yếu của Dịch Tân.

Thế mà bây giờ, mức độ khiêu khích của Thẩm Ngôn đối với Dịch Tân đã vượt ra khỏi phạm vi kiểm soát rất xa. Thẩm Ngôn đang không ngừng xé nát nơi bí ẩn yếu đuối và dễ bị tổn thương nhất của Dịch Tân. Mày đừng hòng gấp lại cô ấy, cả đời này, cả đời sau, đời đời kiếp kiếp. Mày sẽ không bao giờ gấp được cô ấy nữa...

Giọng nói của Thẩm Ngôn cười cợt trên nỗi đau khổ của người khác vang lên ong ong trong tai Dịch Tân, cuối cùng cũng khiến anh thực sự điên cuồng. Anh không dùng nắm đấm nữa mà rút thẳng khẩu súng lục ra. Nhưng ngay khi anh vừa chĩa súng về phía Thẩm Ngôn thì bàn tay bị người khác đá trúng làm lệch đường đạn: “Pắc” một tiếng, viên đạn bắn vào một cánh cửa tủ quần áo.

“Đưa cậu ta đi!” Một giọng nói trầm trầm ra lệnh, người đàn ông chắn trước người Thẩm Ngôn, đối mặt với Dịch Tân chính là Tân Hạo. Hai người đàn ông cao lớn vừa đỡ Thẩm Ngôn chính là người của ông ta. Còn người của Thẩm Ngôn thì đã sớm bị xử lý hết từ khi Cố Viễn Chi đến.

Lúc này, Tân Hạo lạnh lùng ra lệnh cho cấp dưới đưa Thẩm Ngôn đi, còn ông ta thì chắn trước mặt Dịch Tân: “Đủ rồi!”

Dịch Tân vốn đang chìm đắm trong cơn giận dữ điên cuồng thì làm sao có thể cứ thế mà bỏ qua được? Đủ rồi? Anh lạnh lùng nhìn Tân Hạo rồi ra lệnh cho Nguyên Thâm ở ngoài cửa: “Ngăn bọn họ lại!”

Nguyên Thâm đang đứng đợi ở ngoài cửa, lúc này nghe thấy Dịch Tân ra lệnh thì lập tức ra tay ngăn cản hai người đang đưa Thẩm Ngôn ra ngoài. Tân Hạo cười nhạt nhìn Dịch Tân: “Cậu chỉ đưa một người theo, còn tôi đưa ba mươi người đi cùng, tôi nói hôm nay tôi muốn đưa Thẩm Ngôn đi thì tôi có thể làm được, cậu có tin không?”

Ngay khi Tân Hạo nói thế thì bên ngoài đã bắt đầu vang lên tiếng đánh nhau ầm ào.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 363: Tình Cảm Dây Dưa (26)

Edit: TranGemy - TRUYỆN ĐỘC QUYỀN TẠI ĐIỆN ĐÀN LÊ QUỐC ĐÔN

Nhưng Tân Hạo nói cũng đúng, dù sao Nguyên Thâm cũng chỉ có một mình. Cho dù anh ta có bản lĩnh lớn thì có lẽ cũng có thể bảo vệ Dịch Tân bình yên thoát khỏi sự bao vây của ba mươi người, nhưng lại không thể cướp được người mà ba người đó liều mạng bảo vệ.

Đối mặt với Tân Hạo, Dịch Tân chỉ cẩn nghe tiếng đánh nhau bên ngoài là có thể hình dung ra tình huống. Ánh mắt gian tà của anh lập tức nheo lại đầy vẻ nguy hiểm khi nhìn về phía Tân Hạo: “Ông đừng tưởng là tôi không dám động vào ông.”

Tân Hạo thản nhiên cười: “Từ trước tới nay tôi chưa từng cho rằng cậu sẽ nương tay với tôi, đến con mình mà cậu còn sát hại được thì tính gì đến tôi.”

Sau câu nói kia của Thẩm Ngôn thì câu này của Tân Hạo lại đánh mạnh vào nơi bí ẩn kia trong lòng Dịch Tân một lần nữa. Những người này... làm sao có thể hiểu được chuyện đứa bé kia!

“Chắc chỉ có Tân Hoành mới có thể không có nguyên tắc không có lập trường mà dung túng cho cậu hết lần này đến lần khác như thế. Nhưng đây cũng là lỗi của Thẩm Ngôn vì đã ép con bé không thể không nhượng bộ một cách vô nguyên tắc với cậu như vậy.”

Tân Hạo vừa lạnh lùng nói vừa nhìn Dịch Tân bằng ánh mắt sắc bén đầy vẻ châm chọc: “Cậu tưởng là bây giờ cậu đến đưa con bé về thì là cây ngay không sợ chết đứng, quang minh chính đại lắm à? Cậu tưởng bây giờ thì

cậu nghiêm nhiên có thể khinh thường Thẩm Ngôn à? Tôi nói cho cậu biết, cậu còn thấp kém hơn, tật so với Thẩm Ngôn nhiều!”

Từng câu từng chữ của Tân Hạo không hề kinh nể mà xé nát tinh thần chẳng còn lại bao nhiêu của Dịch Tân, như thể muốn hoàn toàn chọc giận và khiến người đàn ông trước mặt sụp đổ bằng đạo nghĩa từ trong tinh thần.

Dịch Tân cũng là một người từng trải, nếu là ngày thường anh chắc chắn sẽ không bị vài câu của người khác làm ảnh hưởng, nếu nói đến trò chơi tình cảm thì cũng chỉ có anh chơi người khác mà thôi. Nhưng bây giờ Tân Hoành đã biến mất cũng có nghĩa là sinh mạng của anh đã biến mất, vì không tìm được cô mà cảm xúc của anh như thể bị treo bằng tấm bản lề mỏng manh, hai bên đều là vách đá sâu hút, chỉ cần ngã xuống thì chỉ có thịt nát xương tan, không thể phục hồi được.

Mà bây giờ còn có người cứ đẩy anh xuống, không những người này chẳng có chút sức ảnh hưởng nào đối với anh cả, nhưng vẫn để là bọn họ lại lợi dụng Tân Hoành để đẩy anh xuống.

Đó là người phụ nữ mà anh yêu thương nhất, người phụ nữ anh có thể dùng cả sinh mạng để yêu, người phụ nữ anh yêu đến mức không thể buông tha cô. Họ cứ phủ nhận tình yêu của cô dành cho anh, hết lần này đến lần khác nhắc đến sự bất lực của cô khiến cô không thể làm gì khác ngoài việc khuất phục anh.

Dịch Tân cảm thấy máu thịt trong trái tim chứa đầy hình ảnh người phụ nữ kia bị người ta khoét ra từng chút một, khiến anh phải chịu đựng nỗi đau đớn dai dẳng sâu đến tận xương tủy. Anh nghiến răng nghiến lợi khẽ nguyền rủa: “Im miệng!”

Bàn tay cầm súng lập tức hung hăng dí lên đầu Tân Hạo.

Tân Hoành chẳng có phản ứng gì, thực ra ông ta có thể ra tay phản kháng nhưng ông ta lại chỉ đứng đó, dùng ánh mắt thù hận nhìn Dịch Tân đầy phẫn nộ, nhìn chằm chằm người đàn ông đã gần như mất đi lý trí trước mặt: “Cậu cảm thấy cậu chính nghĩa lắm à, cậu cảm thấy Tân Hoành phải

chịu uất ức khi ở chỗ này của Thẩm Ngôn, đây chẳng qua là những gì cậu cảm thấy mà thôi, bởi vì cậu cho rằng con bé là cậu. Nhưng tôi nói cho cậu biết, ba năm nay khi không thấy Tân Hoành, tôi và Thẩm Ngôn cũng chẳng khác gì cậu hôm nay, mà khi đó cậu cũng chính là Thẩm Ngôn của ngày hôm nay.”

“Chỉ có điều khác nhau duy nhất là khi đó chúng tôi không tìm được con bé nên mới để cậu có thể nhớ nó suốt ba năm nay. Còn bây giờ Thẩm Ngôn mới chỉ có một tuần. Tôi là cha con bé, tôi chưa sỉ vả hành động của các cậu thì thôi, cho dù là cậu hay là Thẩm Ngôn. Tôi tới cũng là để ngăn cản Thẩm Ngôn. Nhưng tôi vẫn luôn tin rằng nếu Thẩm Ngôn có thể có nhiều thời gian hơn thì không cần đến ba năm, Tân Hoành chắc chắn sẽ hạnh phúc hơn bây giờ!”

Mỗi một câu một chữ của Tân Hạo đều đan ép đến tận xương tủy, càng ngày càng mãnh liệt, càng ngày càng đan ép khiến người ta muốn trào máu. Dịch Tân vốn cũng đã tà ma nhưng lúc này vẫn bị từng câu từng chữ kia đan ép đến mức điên loạn. Một tiếng súng vang lên giữa cẩn biệt thư trống rỗng, không ngừng vọng lại những tiếng vang.

“Pắc.”

Sau đó, tất cả những tức giận và điên cuồng tự dừng lại.

***

Lúc Tân Hoành tỉnh lại thì thấy cảm giác tinh táo này chẳng chân thật chút nào. Rõ ràng đã tỉnh táo nhưng đau vẫn đau, đau đến mức đau óc cô có vẻ mơ hồ. Sự đau đớn đó cứ như cô đang nằm mơ. Một giấc mơ đầy mộng mị và khổ sở, đến khi giật mình tỉnh dậy còn không biết mình đang ở đâu.

Cô nhắm chặt mắt lại, đưa tay xoa xoa huyệt thái dương.

“Cháu tỉnh rồi à?” Một tiếng nói ôn hòa đột nhiên vang lên khiến cô bị dọa đến mức run lên. Cố Viễn Chi thấy thế, trong mắt hiện lên vẻ đau đớn,

vội vàng dịu dàng an ủi cô: “Đừng sợ, có ông ở đây, không có ai có thể làm tổn thương cháu đâu.”

Lúc này Tân Hoành mới có thể ổn định lại tinh thần, khi nhìn thấy Cố Viễn Chi – người mà cô không thể ngờ đến thì nhất kinh ngạc, vô thức nháy mắt một cái rầm rồi lại. Cố Viễn Chi thấy thế thì khẽ cười: “Sao vậy không ngờ lại là ông à?”

Giọng nói dịu dàng của Cố Viễn Chi khiến sự căng thẳng trong vô thức của Tân Hoành dứt buông lỏng, nhưng ánh mắt cô thì vẫn chưa thể hết cảnh giác. Cô nhìn Cố Viễn Chi rầm thành thật lắc đầu: “Sao lại là ông?”

Cố Viễn Chi cười: “Không phải ông thì cháu cho là ai?”

Tân Hoành nghĩ đến điều này thì trái tim lại đột nhiên trở nên đau nhói. Cô nhớ đến sự bất lực lúc đó, khi có người xông vào cô còn không biết đó là lối thoát hay lại thêm một kiếp nạn, bây giờ nhớ lại mà trái tim vẫn còn căng thẳng khiến cô ghen như không thở nổi.

Cô lẩm bẩm: “Cháu còn tưởng là Dịch Tân... Hoặc là Mạc Tương Đằng. Nếu là người trước thì là may mắn, nếu là người sau thì đúng là thảm họa.”

Cố Viễn Chi nhìn sắc mặt tiều tụy của cô mà mắt ông đầy vẻ thương xót, trong lòng cũng nhói đau, ông lật đật sờ rầm dịu dàng nói: “Không sao, ông cũng có thể bảo vệ được cháu, giống như bà ngoại cháu vậy. Có ông ở đây, cho dù là Dịch Tân, Thẩm Ngôn hay là Mạc Tương Đằng cũng không động được vào cháu, cũng không ai được ngó lơ mong muốn của cháu.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 364: Tình Cảm Dây Dưa (27)

Edit: TranGemy - TRUYỆN ĐỘC QUYỀN TẠI ĐIỆN ĐÀN LÊ QUỐC ĐÔN

Tân Hoành nghe những lời này thì trong lòng chỉ cảm thấy như có vật gì đột nhiên vọt lên cổ họng khiến cô cảm thấy rất khổ sở. Nhưng sự khổ sở đó cũng không hoàn toàn là đau khổ, giống như rời nước mắt cũng không phải lúc nào cũng là do đau lòng.

Giống như... Khi còn bé bị ngã, nếu xung quanh toàn là các bạn nhỏ thì đứa bé sẽ cảm thấy xấu hổ, sẽ nhanh chóng đứng lên rầm lại vui vẻ chơi đùa, nhưng nếu bên cạnh có cha mẹ thì chỉ cần ánh mắt cha mẹ hơi lộ vẻ đau lòng, đứa bé sẽ khóc òa lên, cứ thút thít đầy oan ức mãi không thôi.

Lẽ ra chỉ có lúc Thẩm Ngôn ức hiếp cô khiến cô cảm thấy không chịu nổi thì mới rời nước mắt, cũng chỉ có khi đó cô nghĩ rằng không thể quay trở lại bên cạnh Dịch Tân như trước đây thì mới không khống chế được mà chua xót rót nước mắt.

Nhưng bây giờ khóc cũng đã khóc rầm, mà cô cũng không phải một người phụ nữ thích nghĩ về quá khứ và kể lể với người ngoài về sự uất ức của mình. Nhưng bây giờ khi Cố Viễn Chi nói với cô như vậy, cô lại cảm thấy uất ức, không phải thật sự uất ức, mà giống như... Giống như đứa trẻ tìm được phụ huynh vậy, được cưng chi âu nên mới tỏ ra uất ức.

Nhưng Cố Viễn Chi cũng không phải thân thiết với cô lắm, sao cô lại dùng cái từ ‘cưng chi âu’ này nhỉ? Trong lòng Tân Hoành không nhịn được mà bật cười, xem ra là cô thật sự bị dọa sợ rầm.

Cố Viễn Chi không biết suy nghĩ trong lòng cô mà chỉ nhìn thấy ánh mắt thảm thương khiến người ta đau lòng của cô, ông cũng không biết nên nói gì nên chỉ có thể đổi đettai, hỏi: “Đau còn đau không?”

Tân Hoành nhìn về phía ông, cười gượng nói: “Có một chút ạ.”

Cố Viễn Chi nói: “Bác sĩ châm cứu cho cháu, đây là phản ứng tự nhiên thôi, cháu nghỉ ngơi thêm chút đi, ông ra ngoài trước, không làm phiền cháu nữa.”

Tân Hoành gật đau rã nói: “Cảm ơn ông, ông Cố.”

Cố Viễn Chi cười dịu dàng nhìn Tân Hoành, đứng dậy rã lại kéo cao chăn lên cho cô rã mới rời khỏi phòng. Tân Hoành nằm trên giường chậm rãi nhắm mắt lại.

Hình ảnh trước mắt rách nát và lộn xộn, còn cô thì chật vật, nhưng mọi thứ rất chân thật từ khung cảnh tối đen u ám đến hình ảnh cô thảm hại đến không chịu nổi đau hết sức rõ ràng.

Thẩm Ngôn đè trên người cô điên cuồng xé quần áo cô vứt xuống đất, cô bị tác dụng của thuốc không chế khiến trong cơ thể như vừa có một ngọn lửa không ngừng cháy hừng hực, vừa có một núi băng lạnh toát. Suy nghĩ và ham muốn như ở hai thái cực đang ra sức giằng xé cô muốn xé cô thành hai nửa, Thẩm Ngôn còn đang úc hiếp cô...

Anh ta cưỡng hôn cô, lưu lại những dấu vết nhục nhã trên cơ thể cô, anh ta chôn đau trước ngực cô rã điên cuồng cắn mút, bàn tay anh ta không chút nể nang sờ soạng khắp cơ thể cô... Từ trước đến giờ, cô chưa từng nhìn thấy một Thẩm Ngôn như vậy, cô thật sự không ngờ Thẩm Ngôn sẽ trở nên hoàn toàn xa lạ và đối xử với cô như thế.

Xa lì đến đáng sợ, bất lực đến đáng sợ khiến cô bật khóc, nhưng ngay cả khóc lóc cũng không khiến cô bớt sỉ nhục bản thân và xấu hổ muối chết. Hai người dây dưa như vậy khiến cô cho là cô xong rã, cả đời này cũng không thể trở về bên Dịch Tân được nữa. Khi đó, trong đau cô chỉ có một chút tinh tú, tất cả đau là Dịch Tân.

Dịch Tân ôm cô, hôn cô, yêu cô. Mặc dù anh hung dữ với cô nhưng anh cũng sẽ dỗ cô, mặc dù anh không kiên nhẫn nhưng anh vẫn luôn chi âu chuộng cô, anh là một người đàn ông mạnh mẽ sôi nổi như vậy, nhưng tình yêu anh dành cho cô lại như dòng sông sâu và an tĩnh.

Tất cả linh hồn cô đều thuộc về một người đàn ông, nhưng thân thể lại đang bị một người đàn ông khác xâm phạm từng chút từng chút một, không biết chừng chỉ một giây tiếp theo, linh hồn và thể xác cô sẽ bị chia cắt. Đúng vào lúc tuyệt vọng đến mức không muốn sống nữa thì may thay, có người ngăn Thảm Ngôn lại.

Nhưng sự may mắn đó cũng không lấp đầy được nỗi sợ hãi sâu sắc của cô, sợ rằng sẽ để vỡ mảnh phúc đã đến tay cùng với Dịch Tân. Thần kinh của cô vẫn vô cùng căng thẳng, cuộc sống không có Dịch Tân đúng là quá tàn nhẫn, ngay sau đó cô lại hoảng sợ nghĩ nếu người đến là Mạc Tương Đằng... Nếu Thảm Ngôn là ma thì Mạc Tương Đằng chính là quỷ...

Dưới tác dụng của thuốc, ánh mắt cô cũng không thể tập trung nỗi, cô cố gắng nhìn nhưng không thể thấy rõ đối phương là ai. Chỉ có một điều duy nhất là cô biết người đó không phải Dịch Tân. Không phải Dịch Tân... Nếu như là Dịch Tân, anh sẽ đến ôm cô, anh sẽ đau lòng gọi tên cô.

Không phải là anh. Sau khoảnh khắc đó, cô gần như khẳng định người đến là Mạc Tương Đằng, suy nghĩ này khiến cô đau xót như khoảnh khắc cơn lũ đến, dòng nước lũ mãnh liệt không gì ngăn cản được cứ thế nhấn chìm tất cả con người và nhà cửa, hủy diệt tất cả không để lại một cái gì.

Bị sự đau xót hủy diệt như vậy, lúc này cô nghĩ là cô sẽ chết mất... Nhưng nào ngờ trời cao lại rู้ lòng thương ban cho cô sự cứu rỗi. Bàn tay cô nắm chặt tay chăm, cảm giác mềm mại của tay trên tay thực sự rất chân thực. Cuối cùng cô đã tạm thời an toàn.

Lúc Cố Viễn Chi đi xuống lầu, Cố Khanh lập tức bước lên đón ông:
“Ba, con bé thế nào rã?”

Cố Viễn Chi khe khẽ thở dài: “Tỉnh rã, nhưng vẫn còn hoảng hốt.”

Cố Viễn Chi vừa nói vừa quay lại nói với Cố Khanh: “Đặt vé máy bay đi, chúng ta quay về Mỹ.”

Cố Khanh đang định nói chuyện thì Cố Viễn Chi lại nói: “Tân Hoành sẽ đi cùng chúng ta.”

Cố Khanh hơi nghẹn lười, sau đó mới hỏi: “Vậy chúng ta phải làm thế nào với Dịch Tân?”

Cố Viễn Chi nghe thấy tên Dịch Tân thì hừ lạnh: “Không làm gì, không cần làm gì cả. Cứ để cho cậu ta giúp chúng ta dạy dỗ những người này, con yên tâm, Thẩm Ngôn chắc chắn sẽ không nói với Dịch Tân người đưa Tân Hoành đi là ba. Dịch Tân... chắc chắn cũng không ngờ. Bây giờ chúng ta đi khỏi đây, trong một thời gian ngắn cậu ta sẽ chẳng khác nào con ruồi không đầu bay loạn xạ, tìm nhưng không thấy mà nóng nảy khổ sở. Chờ đến khi cậu ta hồi phục lại tinh thần rồi tìm được đến Mỹ, nhưng khi đó mọi chuyện sẽ không có gì là chắc chắn cả.”

Khi Cố Viễn Chi nói, trong mắt ông hiện lên vẻ nhìn xa trông rộng, giọng nói lạnh nhạt có vẻ tàn nhẫn mà những người ở vị trí của ông thường có. Sự tàn nhẫn đó chính là nguyên tắc mà bọn họ luôn tôn thờ: Sẵn sàng đánh cuộc, chấp nhận chịu thua.

Việc đánh cuộc liên quan đến Tân Hoành đã bắt đầu từ lâu, ngay trong một buổi tiệc rượu thường niên của nhà họ Dịch, Dịch Tân đã lôi đâu ra một người phụ nữ, đưa đến giả mạo là cháu ngoại Cố Viễn Chi. Dịch Tân đã từng đắc ý, nhưng bây giờ người chiến thắng thực sự là ông, là Cố Viễn Chi.

Ông không cần phải nương tay với Dịch Tân.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 365: Tình Cảm Dây Dưa (28)

Edit: TranGemy - TRUNG HỘI ĐỘC QUỐC VÀ TẬT ĐỊNH ĐÀN LÊ QUỐC ĐÔN

Lúc này Cố Khanh nhìn Cố Viễn Chi mà âm thầm cảm thấy lo lắng, ông ấy do dự: “Nhưng Tân Hoành có đồng ý không?”

Cố Viễn Chi nghe thấy tên Tân Hoành thì sắc mặt tràn xuống, hờn lâu mới lên tiếng: “Ba sẽ tự xử lý.”

Cố Viễn Chi vừa nói vừa phất phất tay với Cố Khanh: “Con đi xuống trước đi, để ba ngã đây một lát.”

Cố Khanh gật đầu, do dự một chút rã mới thành thật nói: “Ba, hay là chúng ta cứ tôn trọng ý kiến của Tân Hoành đi.”

Cố Viễn Chi nghe thế thì sắc mặt rất kém, ngược mắt lên nhìn Cố Khanh vẻ nguy hiểm. Trong lòng Cố Khanh khẽ thở dài: “Con chỉ sợ Tân Hoành sẽ cảm thấy chúng ta chẳng khác nào Thẩm Ngôn, hoặc tệ hơn là Mạc Tương Dằng.”

Sắc mặt Cố Viễn Chi lập tức sa sầm.

***

“Được, hôm nay tôi nể mặt ông, ông có thể đưa anh ta đi, nhưng lần sau mà để tôi bắt được anh ta thì có lần tiên cũng không bảo vệ được đâu! Tốt nhất là ông giấu anh ta cho kỹ, đừng để cho tôi bắt được!” Cuối cùng Dịch Tân cũng không cưỡng muối lấy mạng Thẩm Ngôn.

Thực ra cho dù Nguyên Thâm không thể cướp được Thẩm Ngôn từ tay ba mươi người kia, nhưng Tân Hạo vẫn đang một mình đối mặt với Dịch Tân, chỉ cần Dịch Tân đủ độc ác chơi bài bắt giặc phải bắt vua trước thì hôm nay cả Thẩm Ngôn và Tân Hạo đều có thể chết ở đây. Từ nay về sau, cuộc đời của Dịch Tân và Tân Hoành sẽ không còn liên quan gì đến hai người này nữa.

Nhưng mà... Cho dù là phát súng bắn trong cơn thịnh nộ vừa rồi cũng chỉ bắn lên trời chứ không hề có tính đối phó với Tân Hạo. Nhưng phát súng đó lại khiến tất cả những người đang đánh chém nhau bên ngoài phải dừng lại, đồng loạt chạy vào phòng nhìn hai người đàn ông. Họ đều kinh hoàng hoặc là tức giận. Chỉ có hai người là vẫn bình tĩnh như cũ.

Dịch Tân thực sự muốn nỗi giận nhưng lúc này lại hoàn toàn bình tĩnh. Giống như cơn cuồng phong đột nhiên dừng lại, nhưng mây đen vẫn chưa kịp tan, cho nên không thể đoán được một giây tiếp theo sẽ là sau cơn mưa trời lại sáng hay là một trận mưa gió càng ác liệt hơn.

Chỉ có Tân Hạo là từ đầu đến cuối chỉ im lặng nhìn thẳng vào Dịch Tân. Như thể ông ta không hề sợ chết cũng như không sợ hãi trước sự giận dữ vừa rồi của Dịch Tân. Chẳng qua khi Dịch Tân nỗi cơn thịnh nộ cũng không làm hại ông ta, khi họng súng của anh rời đi và nổ súng, trong mắt Tân Hạo ánh lén sự gièu cợt và đắc ý.

Tân Hạo biết Dịch Tân sẽ không khiến ông ta bị thương. Dịch Tân cũng biết ông ta biết, có lẽ trong lòng anh không cam lòng nhưng mà anh không dám.

Lòng tin của Dịch Tân đối với Tân Hoành đã bị Thẩm Ngôn và Tân Hạo một trước một sau làm tan rã, có lẽ anh sẽ hoài nghi nhưng chỉ cần anh còn là con người thì chắc chắn sẽ có một chỗ yếu đuối trong tâm hồn. Chỉ cần anh còn để ý đến Tân Hoành thì anh sẽ không thể khống chế được nỗi sợ hãi rằng tình cảm của Tân Hoành dành cho anh sẽ mất đi.

Chỉ cần Dịch Tân còn muốn có tương lai với Tân Hoành thì anh càng không dám. Cho dù anh có giận dữ hơn nữa, hận hơn nữa và có khả năng mạnh mẽ đến đâu thì anh cũng phải khống chế được con mồi trong

mình lại. Cho dù anh có bị tổn thương vì đi đâu đó, cũng giống như khi đứng trước Tân Hoành cũng vậy.

Mặc dù bây giờ anh không đối mặt trực tiếp với Tân Hoành, nhưng người kia lại là cha đẻ của Tân Hoành. Có lẽ Tân Hoành thực sự hận Tân Hạo, nhưng anh cũng không dám chắc nếu anh tự tay giết chết Tân Hạo thì cô sẽ có phản ứng thế nào, hoặc có khả năng lớn là chuyện giữa họ thế là xong cũng nên.

Giống như... Có lẽ Du Tiểu Nghi hận Tân Hạo đến tận xương tủy nhưng ai mà có thể giải thích nổi, tại sao dù có chết Du Tiểu Nghi cũng không chịu ly hôn với ông ta?

Hai mẹ con nhà này rất giống nhau, Dịch Tân có thể mơ hình dung ra được. Cũng giống như Du Tiểu Nghi, dù có hận Tân Hạo đến nôn ra máu thì có chết cũng không để ý ly hôn với ông ta, cho dù Tân Hoành có hận thì cũng không muốn Tân Hạo phải chết. Càng đừng nói đến chuyện là do chính tay Dịch Tân giết chết.

Dịch Tân cõi hết sức khống chế con mảnh thú cứng đần trong mình, cho dù nó bẩm sinh đã khát máu, bây giờ không được liếm máu của kẻ địch thì bắt đần găm cắn máu thịt của chính anh. Anh đè tất cả xuống tất cả đau đớn, giận dữ và hận thù, chỉ để giữ lại cho mình một con đường, để anh và cô còn có thể ở bên nhau trong tương lai.

Dịch Tân nói ra lời nói độc ác với Tân Hạo rầm quay người đi mất. Lúc đi ra cửa, ánh mắt tà ác của anh nhìn về phía Thẩm Ngôn suy sụp đứng sau đám vệ sĩ. Thẩm Ngôn cũng nhìn anh rầm cười với ánh mắt giễu cợt và thương hại. Sắc mặt Dịch Tân độc ác nói: “Mày trốn cho kỹ vào. Gặp lại lần nữa thì tao nhất định sẽ cho mày đi chết.”

Dịch Tân nói rầm cười nhạt, sải bước rời đi, ngay sau đó Nguyên Thâm cũng đuổi theo. Sau khi hai người lên xe, Nguyên Thâm nhìn qua kính chiếu hậu thì chỉ thấy một tay anh chống đần, hơi híp mắt lại. Sắc mặt bình tĩnh đến mức khiến người khác đau lòng. Anh không nói gì, đây là lần đần tiên người đàn ông luôn luôn sát phạt lại không đưa ra quyết định trong thời gian ngắn.

Bây giờ bọn họ phải làm thế nào? Đi đâu? Có tiếp tục tìm người không? Mà tìm ai trước đây? Trong lòng Nguyên Thâm hoài nghi không yên. Lạc Tiểu Xuyên vừa nói Thẩm Ngôn chính là L, người nọ đã phong tỏa nơi này trong thời gian ngắn nhất r ă ng ă máy bay trực thăng đến thẳng đây nhưng vẫn chậm một bước.

Không tìm được Tân Hoành, trái tim người này sẽ đau đớn phát điên, nhớ đến điên cu ăng, nhưng đến bây giờ vẫn phải khống chế sát khí của mình. Sẽ bức bối đến mức nào? Nguyên Thâm nghĩ như vậy nhưng chỉ lặng yên cầm tay lái mà không lên tiếng, cũng không dám lên tiếng.

Dịch Tân đột nhiên mở miệng hỏi anh ta: “Cậu cũng cảm thấy là vì tôi nhốt cô ấy lại nên cô ấy mới ở bên tôi à?”

Giọng Dịch Tân bình tĩnh như thể không hề quan tâm, cứ như đang hỏi anh ta: “Cậu cảm thấy hôm nay trời có mưa không? Nguyên Thâm nghe thế thì trái tim đột nhiên giật nảy lên, còn chưa nghĩ ra nên nói thế nào thì Dịch Tân đã nói tiếp: “Nếu không phải thế thì vì sao tôi bảo cô ấy không ra ngoài mà cô ấy lại cứ muốn chạy ra ngoài chứ?”

“Có phải là vì ở chỗ mà tôi không thấy đó có tự do mà cô ấy vẫn một mực theo đuổi không?”

“Đáng ra cô ấy có thể có một tình yêu bình thường, một cuộc hôn nhân bình thường, một cuộc sống bình thường, nhưng hết lần này đến lần khác cô ấy lại xui xẻo gặp phải tôi. Tôi nhốt cô ấy, hạn chế cô ấy, trói buộc cô ấy. Tính cách của cô ấy m arem yêu nên không thể không khuất phục tôi, nhưng trong tiềm thức cô ấy vẫn hy vọng có thể cách xa tôi, có phải không?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 366: Tình Cảm Dây Dưa (29)

Edit: TranGemy - TRUNG YÊN ĐỘC QUỐC VÀ TẬT ĐỊNH ĐÀN LÊ QUỐC ĐÔN

“Có phải cậu cũng cho rằng Dịch Tân không xứng với Tân Hoành không?” Câu cuối cùng này của Dịch Tân không biết bao quanh đến mức nào. Nguyên Thâm đi theo anh hai mươi mấy năm, từ trước đến nay chỉ thấy người đàn ông này cho dù ở trong nghịch cảnh, cho dù khốn đốn cũng có thể hô mưa gọi gió. Nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy anh suy sụp như thế này.

Con người sẽ không dễ dàng suy sụp, trừ khi là anh tự mình phủ nhận. Vậy là Dịch Tân đã tự mình phủ nhận tình cảm của Tân Hoành đối với anh. Trong lòng Nguyên Thâm vừa sợ vừa nặng nề, vội nói: “Tân thiếu, không phải đâu.”

Nhưng vì hoảng hốt nên giọng nói anh ta lại trở nên không mạch lạc, ngay sau đó liền nghe thấy Dịch Tân cười nhạo: “Cách cậu vội vàng chối giống hệt khi cô ấy lúng túng.”

“Các người đều không dám phản kháng tôi. Cậu, Tân Hoành, cả những người khác nữa, thậm chí là cả ông ngoại. Nhưng Tân Hoành và các người không giống nhau. Đối với các người, tôi biết các người muốn gì, nhưng còn đối với cô ấy, thậm chí tôi còn không biết tôi có thể cho cô ấy cái gì. Tôi cố gắng đưa hết những gì mình có thể cho cô ấy, nhưng cuối cùng vẫn không biết làm thế nào mới có thể giữ cô ấy lại. Cho nên tôi mới cố gắng giữ cô ấy tránh xa Cố Viễn Chi, chỉ sợ cô ấy nghe được gì từ chỗ ông ta, sau đó phát hiện Tân Hoành có thể không cần có Dịch Tân cũng có thể sống được.”

“Tôi cho cô ấy tất cả mọi thứ có thể cho, cũng giữ cô ấy tránh tiếp xúc với bất cứ ai có thể khiến cô ấy dao động, tôi cũng từng nghĩ là tôi có thể giữ cô ấy lại. Nhưng mà... Cậu có tin không? Tân Hạo nói, nếu như Thẩm Ngôn có thể có nhì ba thời gian hơn một tuần lễ thì chẳng cần đến ba năm, Tân Hoành còn có thể hạnh phúc hơn khi ở cùng tôi.”

Hơi thở của Nguyên Thâm bị nghẹn ở cổ. Anh ta hoàn toàn không biết trả lời vấn đề này thế nào, cũng vì thế mà lúc này anh ta vô cùm hận Tân Hoành, căm hận Tân Hoành đã dù dỗ tình cảm của người đàn ông này nhưng tại sao còn tổn thương người ta như vậy?

Nguyên Thâm nghĩ nếu trả lời một cách thành thật thì anh ta tin. Bởi vì từ trước tới nay Nguyên Thâm chưa từng coi trọng Tân Hoành, anh ta chưa từng cho rằng cô yêu Dịch Tân, ít nhất so với sự rung động mãnh liệt của Dịch Tân thì Tân Hoành còn chưa đáp lại được một phần, có thể là còn không có. Nếu như một người chưa từng bỏ ra cái gì thì thay lòng đổi dạ cũng rất nhanh.

Nguyên Thâm hiểu đạo lý này, anh ta cũng tin là Tân Hoành chính là như vậy. Từ trước tới nay chỉ thấy hoàng đế vì kẻ gây họa mà mất cả đất nước chứ đã nghe thấy kẻ gây họa bỏ ra cái gì đâu. Không phải truyền thuyết còn lưu truyền rằng Trụ Vương mất nước vì Đát Kỷ, cuối cùng Đát Kỷ đại đi theo Vũ Vương sao?

Nguyên Thâm hy vọng Dịch Tân có thể buông tay Tân Hoành hơn ai hết, muốn nói cho anh biết Tân Hoành không xứng đáng. Nhưng đồng thời Nguyên Thâm cũng hiểu rõ hơn ai hết rằng sẽ không có tác dụng. Vô dụng thôi, cả đời này Dịch Tân hoàn toàn thua trong tay Tân Hoành.

Cho dù có khuyên cũng chỉ khiến anh tức giận hơn, bất cứ sự phủ nhận nào cũng sẽ khiến anh đau khổ hơn, nhất là lúc này. Nguyên Thâm không dám nhìn một người đàn ông mạnh mẽ như vậy mà lại thể hiện ra cảm xúc đau khổ suy sụp. Dịch Tân bỗng nhiên cười khẽ: “Tôi không tin.”

Giọng nói này... khiến Nguyên Thâm cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Dịch Tân chỉ lạnh lùng mỉm cười: “Tôi nhất định phải tìm cô ấy về cho dù thật sự là cô ấy ở bên tôi không được hạnh phúc thì tôi cũng nhất định không buông tay. Trong sinh mệnh của cô ấy chỉ có thể một mình tôi, cho dù là giam cầm hay trói buộc, cho dù là hạnh phúc hay chỉ là giả dối, cô ấy cũng nhất định phải ở bên tôi, ở bên cạnh tôi, cùng tôi sống cả đời này, đời đời kiếp kiếp.”

Dịch Tân cắn răng nói từng câu từng chữ, nặng nề và tàn nhẫn như đang tuyên án đối với vận mệnh của Tân Hoành. Nguyên Thâm phát hoảng, nếu Dịch Tân vừa rã đáng thương biết bao thì Dịch Tân của lúc này mới thật sự là Dịch Tân, một Dịch Tân đáng sợ một cách chân thật nhất.

“Cho người đi thăm dò nhà họ Tân, nhà họ Thẩm, còn cả Mạc Tương Đằng, không được bỏ qua nơi nào. Hôm nay rất có khả năng chỉ là nhà họ Tân và nhà họ Thẩm cố ý diễn kịch, thực chất có khi Tân Hoành vẫn ở trong tay bọn họ. Tất nhiên cũng có thể là Mạc Tương Đằng...” Dịch Tân nói đến đây thì trong mắt lại nổi lên gió bão, ngay sau đó lạnh băng nói: “Lập tức liên lạc với Hạ Thương, nếu Tân Hoành rơi vào tay Mạc Tương Đằng thì tôi nhất định phải cứu cô ấy ra nhanh nhất có thể, không được trì hoãn một giây! Thẩm Ngôn và Tân Hạo còn có thể sẽ nương tay, nhưng nếu là Mạc Tương Đằng...”

Dịch Tân vừa nói vừa nắm chặt bàn tay lại, nghiến răng nghiến lợi nguyễn rủa: “Nếu quả thật là Mạc Tương Đằng thì tôi nhất định sẽ phanh thây anh ta ra! Còn cả Thẩm Ngôn nữa, cậu phải theo sát anh ta, bằng bất cứ giá nào cũng phải bắt anh ta lại cho tôi! Tôi muốn đích thân xử lý người này!”

Nguyên Thâm thoáng rùng mình, vội đáp: “Vâng.”

Sự cuồng nộ dâng lên trong mắt Dịch Tân, tuy nhiên suy nghĩ của anh vẫn rất mạch lạc, cơn giận có vẻ lắng xuống, anh lại trầm ngâm: “Còn có một người nữa, Cố Viễn Chi. Lập tức cho người theo dõi Cố Viễn Chi, trước khi tôi có thể xác định được Tân Hoành có ở chỗ ông ta hay không thì không được để Cố Viễn Chi hay bất cứ người nào của nhà họ Cố rời khỏi thành phố B nửa bước.”

***

Tân Hoành ngủ lì ên một ngày một đêm, đến khi tỉnh lại thì cơ thể đã gầy ần như bình thường trở lại. Có người giúp việc nữ mang đĩa ăn lên, Tân Hoành ăn qua loa một chút rồi xuống tầng tìm Cố Viễn Chi. Lúc Tân Hoành nhìn thấy Cố Viễn Chi thì ông đang uống trà, thấy Tân Hoành thì giơ tay vẫy ý bảo cô ngã xuống.

Cố Viễn Chi cười hiền hòa nhìn Tân Hoành: “Vừa tỉnh à, sao không nghỉ ngơi thêm một chút đi?”

Tân Hoành ngại ngùng đáp: “Đã tốt hơn nhiều rồi, muốn xuống nói lời cảm ơn với ngài, với cả xin lỗi nữa. Xin lỗi vì đã thất lễ.”

Cố Viễn Chi cười, rót trà cho Tân Hoành rồi đẩy đến trước mặt cô, lúc này ông mới lên tiếng: “Xin lỗi? Cháu cũng không làm chuyện gì sai thì cần gì phải xin lỗi? Hơn nữa người đáng ra nên nói xin lỗi là ông chứ không phải cháu.”

Tân Hoành cười ngại ngùng. Cố Viễn Chi lại nói: “Còn cảm ơn thì không cần đâu, với quan hệ của ông và bà ngoại cháu khi còn sống thì hôm nay bà ấy không còn nữa, làm sao ông có thể tro mắt nhìn cháu bị người ta ức hiếp được? Cháu cứ coi như ông là người thân đi, nhưng ông chưa từng nghe nói giúp người thân của chính mình lại còn cần phải cảm ơn.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 367: Tình Cảm Dây Dưa (30)

Edit: TranGemy - TRUNG HỘI ĐỘC QUỐC VÀ TẬT ĐỊNH ĐÀN LÊ QUỐC ĐÔN

Tân Hoành không nhịn được bật cười. Cố Viễn Chi điềm đạm nhìn cô, hỏi: “Cười gì thê?”

Tân Hoành thẳng thắn đáp: “Cháu cười vì một nhân vật như ngài mà lại bảo cháu cứ coi ngài như người thân khiến cháu hơi cảm thấy được chi âu chuộng mà sợ hãi.”

“Được chi âu mà sợ?” Đôi mắt Cố Viễn Chi đầy ý cười: “Ông còn sợ cháu chê ông già này hơn ấy chứ.”

Tân Hoành lắc đầu: “Sao lại thế được? Có lẽ ngài không biết, lần này ngài cứu cháu là một ân tình lớn đối với cháu và Dịch Tân. Bây giờ cháu nói một tiếng cảm ơn với ông thì nghe có vẻ quá đơn giản, chờ cháu trở về bên Dịch Tân, cháu nhất định sẽ bảo anh ấy cảm tạ ông thật chu đáo.”

Cố Viễn Chi nghe thế thì sắc mặt hơi thay đổi, nhưng chỉ thoáng qua rã biến mất. Tân Hoành quan sát sắc mặt ông, rất nhanh đã nắm được ý của ông, trong lòng cô thoáng nồng nàn. Vừa rã cô có ý thăm dò ý tứ của ông.

Mỗi lần Cố Viễn Chi đột nhiên xuất hiện, thái độ đối với cô tốt đến gần như không chân thật. Trong lòng Tân Hoành nghi ngờ, nếu người này đúng là bạn thân của bà ngoại khi còn sống thì sao hai mươi năm qua cô chưa bao giờ nghe thấy bà nhắc đến ông? Mỗi lần gặp nhau, Cố Viễn Chi luôn quan tâm cô bằng thái độ hiền từ của người bề trên, thậm chí còn cứu cô.

Tân Hoành không tin có thể có bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống, có rơi cũng phải là đá, đập trúng người không chết thì cũng bị thương. Cô vẫn nghĩ mãi không ra động cơ của Cố Viễn Chi. Lần này, ông cứu cô khỏi tay Thẩm Ngôn, trong lòng cô thực sự rất cảm kích nhưng vẫn không thể gạt sự lo lắng kia đi được.

Tại sao Cố Viễn Chi lại cứu cô? Hơn nữa tình huống đó rõ ràng không phải hôm nay ông ra đường vừa vặn thấy chuyện bất bình chẳng tha, mà chắc chắn là đã bỏ nhiềу công sức mới tìm được cô, còn dẫn theo nhiềу người như thế, còn cẩn thận đưa bác sĩ theo. Nhưng ông tổn công cứu cô như vậy nhưng sao lại không lập tức báo cho Dịch Tân? Cũng không hề có ý gì là muốn Dịch Tân biết cô đang ở đây.

Rốt cuộc ông cụ cao thâm khó đoán này có mục đích gì? Vừa rồi Tân Hoành chỉ thuận miệng thăm dò, vừa nhắc đến Dịch Tân thì ánh mắt ông đã hơi thay đổi, thái độ rõ ràng là không có cảm tình với Dịch Tân. Tân Hoành nhất thời cảm thấy căng thẳng, nếu mục đích của Cố Viễn Chi không tốt thì bây giờ cô chính là mới ra khỏi miệng cọp lại rơi vào hang sói.

Tân Hoành biết trong biệt thự này chỗ nào cũng có người giúp việc, lúc ở chỗ Thẩm Ngôn cô còn có cơ hội để nhảy lầu, mặc dù cuối cùng vẫn có người lót đệm bên dưới. Nhưng ở đây nếu những người này thật sự muốn nhốt cô lại thì chỉ sợ là cô còn chẳng có cơ hội đến gần cửa sổ nữa.

Nghĩ đến đây, Tân Hoành hơi hoảng, cô nhìn sâu vào mắt Cố Viễn Chi, thử thăm dò thêm: “Ông Cố, bây giờ cháu đã khỏe lại rồi, cháu muốn liên lạc cho Dịch Tân đến đón cháu.”

Lần này trong lòng Cố Viễn Chi đã có chuẩn bị nên trên mặt không có bất cứ thay đổi gì, nghe thế thì chỉ cười nhạt: “Mới mấy ngày không gặp mà đã nhớ cậu ta rồi à?”

Tân Hoành không ngờ Cố Viễn Chi lại nói thẳng như thế, mặt cô hơi nóng lên nhưng vẫn thẳng thắn như cũ: “Vâng.”

Cố Viễn Chi nghe thế thì ánh mắt sáng tỏ như một người từng trải, nhưng lại chỉ nói: “Chờ một chút đi.”

Tân Hoành sững sốt: “Chờ cái gì à?”

Cố Viễn Chi thấy cô sốt sắng thì bật cười: “Chờ cậu ta tự tìm đến đây.”

Tân Hoành không hiểu suy nghĩ của Cố Viễn Chi lắm, không nhịn được mà nhắc nhở ông: “Dịch Tân không biết cháu ở đây mà.”

Cố Viễn Chi nghe thế cũng chỉ cười cao thâm, không vội vàng mà chỉ nhấp một ngụm trà với vẻ an nhàn rã mới nói: “Không biết không phải là không có lý do. Cậu ta làm mất cháu thì phải tự đi mà tìm cháu về. Không tìm được không phải vì lý do đặc biệt gì, chẳng qua là vì không có lòng mà thôi. Nay giờ cháu tự chạy về thì còn ra thể thống gì?”

Tân Hoành đờ người nháy mắt một cái, đây là... suy nghĩ kiểu gì vậy? Cố Viễn Chi thấy thế chỉ biết khẽ than thở trong lòng, ngón tay lại gõ trên mặt bàn, bình tĩnh nói: “Xem ra cháu vẫn chưa hiểu. Vậy để ông đổi cách giải thích khác nhé, Dịch Tân không kịp thời đến cứu cháu, nếu ngày đó không có ông kịp thời đến nơi thì kết quả sẽ thế nào?”

Tân Hoành nghe đến đây thì cứng đờ cả người, trái tim lại rơi vào cảm giác đau khổ như đầu sôi lửa bỗng.

“Ông cứu cháu là vì hy vọng tốt cho cháu chứ không phải để Dịch Tân bớt việc. Cậu ta muốn có được cháu thì nhất định phải trả giá, một chút cũng không thể bớt!” Cố Viễn Chi cười nhạt, chậm rãi nói: “Cháu cứ yên tâm ở lại chỗ ông, để cho cậu ta đến tìm cháu, cháu không cần tự chạy về, cháu mà về cậu ta sẽ bớt phải bỏ công sức, ngược lại còn coi thường cháu nữa.”

“Không đâu.” Tân Hoành lắc đầu, không hề suy nghĩ mà phản đối Cố Viễn Chi: “Anh ấy sẽ không coi thường cháu đâu.”

Cố Viễn Chi hơi cong môi cười: “Thế à? Nếu ông nói cho cháu biết hôm đó, khi ông vừa đưa cháu đi khỏi thì Dịch Tân cũng chạy đến biệt thự bên bờ biển đó thì sao, còn chính mắt nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Thẩm Ngôn nữa? Mặc dù chúng ta đều biết không có chuyện gì xảy ra, nhưng

Dịch Tân sẽ nghĩ thế nào đây? Cháu cho rằng cậu ta bị ngốc hay đần bị cửa kẹp mà không hiểu lầm?"

Tân Hoành nghe đến đây thì cả người run lên, cổ họng thoảng nghẹn lại vì cảm giác khổ sở dâng lên. Đúng vậy, anh nhất định sẽ hiểu lầm... Tân Hoành chỉ cảm thấy trong tim như có gì đó chết lặng đến nghẹt thở, cô ngập ngừng nói: "Cháu có thể giải thích với anh ấy..."

"Tại sao cháu phải giải thích với cậu ta?" Cố Viễn Chi thấy Tân Hoành nhượng bộ thì mắt lạnh đi: "Cho dù hôm đó cháu và Thẩm Ngôn thật sự có chuyện gì thì đó cũng là lỗi của hai người đàn ông đó, cháu chẳng làm gì sai cả. Nếu Dịch Tân không cả có một chút giác ngộ này thì cậu ta có tư cách gì mà có được cháu?"

Tân Hoành nhìn vẻ mặt Cố Viễn Chi bỗng nhiên trở nên ngang ngược thì nghĩ có lẽ từ trước đến nay người đàn ông này chưa bao giờ thất bại. Cả đời ông chắc chắn rất huy hoàng luôn được mọi người cúi đầu kính trọng. Ông nắm giữ và điều khiển lòng người, trong lúc cười nói mà có thể nắm trong tay vận mệnh đất nước.

Nhưng Tân Hoành nghĩ cô không phải là Cố Viễn Chi. Nếu cô không có sự quyết đoán và thủ đoạn như Cố Viễn Chi thì làm sao có thể yêu cầu người khác đối xử với mình như Cố Viễn Chi được? Không có được khả năng như ông thì làm sao cô có thể có được thành quả như ông?

Tân Hoành nhìn ông cụ trước mắt, cay đắng cười rã bình thản nói: "Nhưng mà cháu cũng yêu anh ấy."

Sắc mặt Cố Viễn Chi cứng đờ lại.

"Dịch Tân yêu cháu, nên dù có chuyện gì xảy ra anh ấy chắc chắn sẽ không coi thường cháu, nhưng cháu cũng yêu anh ấy, nên không có lý do gì để cháu phải giấu giếm anh ấy, nhìn anh ấy khổ sở đúng không?"

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 368: Tình Cảm Dây Dưa (31)

Edit: TranGemy - TRUNG YÊN ĐỘC QUỐC VÀ TẬT ĐỊNH ĐÀN LÊ QUỐC ĐÔN

“Yêu một người không có nghĩa là thiếu nợ người ta cái gì. Nhưng Dịch Tân vẫn luôn cho là như vậy, anh ấy luôn cho rằng anh ấy mắc nợ cháu, cho nên cháu biết anh ấy đã trả giá rất nhiều vì cháu. Nhưng cháu cũng biết yêu thật ra là một sự bình đẳng.”

“Bởi vì tất cả những mối quan hệ bất bình đẳng thì không gọi là yêu. Giống như Thẩm Ngôn đối xử với cháu, đúng là cháu mắc nợ anh ta rất nhiều, nhưng cháu cũng không thể làm được gì, bởi vì bây giờ cháu đã không còn yêu anh ta nữa rแล.”

Tân Hoành chậm rãi nói, lúc cô nói chuyện, thậm chí còn nhíu nhíu mày như đang suy nghĩ đi đâu gì đó, cho đến khi nói xong cô mới như bừng tỉnh mà cười nói với Cố Viễn Chi: “Ông xem, đạo lý này cũng là cháu vừa mới nghĩ ra thôi.”

“Dịch Tân yêu cháu mà cháu cũng có thể đáp lại anh ấy, cho nên giữa chúng cháu mới thực sự là không ai nợ ai.”

Cố Viễn Chi lắng nghe lời Tân Hoành nói, trong trái tim như thể có cái gì đó đã lắng im suốt bao nhiêu năm giờ lại dao động, ông nhìn Tân Hoành với ánh mắt sâu thẳm tựa như không hề tập trung trên người cô. Đến khi Tân Hoành nói xong, Cố Viễn Chi lại có vẻ không tin tưởng lắm nhìn cô hỏi: “Cháu... thật sự yêu Dịch Tân à?”

Tân Hoành nghe thế thì hơi bất ngờ, cuối cùng lại bật cười: “Khó tin đến thế sao ạ?”

Cố Viễn Chi nhìn Tân Hoành lắc đài: “Cháu có tin không, chỉ cần là người đã từng nghe câu chuyện của cháu và Dịch Tân thì sẽ không tin cháu thật lòng yêu cậu ta, có lẽ...” Cố Viễn Chi ngừng lại một chút rồi tiếp tục: “Có lẽ đến chính cậu ta cũng không tin.”

Tân Hoành nghe câu nói cuối cùng của Cố Viễn Chi thì hơi giật mình, sau đó mới vội hỏi lại: “Tại sao? Anh ấy không tin...”

Những người khác có tin hay không cũng không liên quan đến cô, nhưng tại sao anh lại không tin cô? Cô cho rằng lời cô nói đã thể hiện rất rõ ràng, và lại cô cũng đã thành thật nói ba từ kia với anh. Cô cũng không phải một người phụ nữ có thể dối trá đối với vấn đề nghiêm túc như thế. Anh chắc chắn phải là người hiểu rõ nhất.

Cố Viễn Chi hơi nhíu mày nhìn Tân Hoành, như thể nhất thời không thể tìm được câu nào thích hợp để giải thích với cô. Trong lòng Tân Hoành cảm thấy ngọt ngào, cô lại cung cấp cung hỏi tiếp: “Chẳng lẽ anh ấy cho rằng cháu đang lấy lòng anh ấy?”

Cố Viễn Chi trầm ngâm: “Trong tình huống của hai đứa thì có lẽ dùng từ ‘lấy lòng’ không được thích hợp cho lắm, có lẽ dùng từ ‘khuất phục’ thì thích hợp hơn.”

“Khuất phục ư?”

Ừ. Nếu như cháu giống những cô gái khác muốn lấy được gì đó từ Dịch Tân thì mới gọi là lấy lòng, nhưng cháu không như thế, cháu xem, cháu như thể không hề quan tâm tới những thứ đó, còn chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường. Nhưng ngay cả điều này cũng bị một người đàn ông kiểm soát, cho nên cháu không thể khuất phục cậu ta.”

Tân Hoành nghe đến đây thì trợn tròn mắt, không thể tin được mà lắc đài: “Không phải, không phải như thế...”

Cố Viễn Chi cười nói: “Ông nghĩ bất cứ ai đứng ngoài nhìn cũng cho là như thế. Chưa nói đến bên ngoài, thậm chí ngay cả Dịch Tân hay là Thẩm Ngôn chắc hẳn đều nghĩ như vậy. Cho nên một người dùng trăm phương

ngàn kế để giữ cháu lại, thậm chí còn chẳng ngại nhốt cháu lại. Còn một người khác thì cũng dùng trăm phương ngàn kế cướp cháu, tự cho rằng mình là người có thể mang lại hạnh phúc cho cháu, thậm chí còn cho rằng trên con đường tìm kiếm hạnh phúc thì có thể không từ bất cứ thủ đoạn nào.”

Tân Hoành nghe Cố Viễn Chi phân tích một hồi rã cuối cùng bật cười: “Thảo nào!”

Cố Viễn Chi nhìn Tân Hoành bằng ánh mắt thâm trầm mà hiện từ: “Vậy cháu nghĩ thế nào?”

Tân Hoành hơi bất ngờ ngược mắt nhìn ông, cô cho vừa rồi cô đã giải thích rất rõ ràng mình nghĩ thế nào rồi. Cố Viễn Chi như thể hiểu được nghi hoặc của cô, lại tiếp tục giải thích: “Cháu thật sự chắc chắn là cháu yêu Dịch Tân à? Hay chẳng qua là do thói quen khuất phục呢? năm đã khiến cháu sinh ra ảo giác này?”

Tân Hoành nghe suy đoán của Cố Viễn Chi thì bật cười không biết làm thế nào: “Tại sao có thể là thói quen được? Đúng, ban đầu có thể chỉ là khuất phục. Khi đó cháu đã không còn đường để đi, Dịch Tân lại ép cháu cưới anh ấy, anh ấy là một người độc tài ngang ngược, rất khiêm khan không chịu phân biệt phái trái.”

Tân Hoành nói rã lại cười: “Sự vô lý này đúng là странно. Nếu như Dịch Tân không có quyền có thể, mà chỉ là một người bình thường thì anh ấy mà vô lý sẽ gọi là khốn nạn. Nhưng ai bảo anh ấy lại là người có địa vị, có quyền lực quá lớn, vì vậy sự vô lý của anh ấy lại phải diễn tả là sự chuyên quyền. Gặp phải một kẻ khốn nạn thì trong lòng người ta sẽ chửi rủa và căm hận, nhưng nếu gặp phải một kẻ chuyên quyền thì giống như ông nói, có hận cũng có thể làm được gì? Cũng chỉ có thể giận mà không dám nói, không thể không khuất phục. Cho nên thế giới này thật ra rất thực tế, cháu không thể sống cùng phòng với một kẻ khốn nạn. Nhưng lại không thể không chung chǎn gối với một người chuyên quyền suốt ba năm trời.”

“Nhưng số mệnh đúng là một thứ kỳ diệu, có thể gặp ghen, có thể đày tươi sáng, nhưng cũng không thể dự liệu trước tương lai được. Giống như

khi cháu gả cho anh ấy, cháu đã nghĩ đến rất nhiều kết cục của chúng cháu, không giấu gì ngài, nghiêm trọng nhất cháu từng nghĩ hoặc là cháu chết, hoặc là anh ấy chết, hoặc là khi cháu chết sẽ kéo anh ấy cùng xuống địa ngục, có khi lại là anh ấy chết rồi kéo cháu cùng xuống địa ngục..." Tân Hoành vừa nói vừa lắc đầu cười, trong mắt cô sáng như sao, lúc này nhìn lại thấy tất cả đều là vui vẻ, không còn chút nào cảm giác tuyệt vọng của năm đó nữa: "Nhưng kết quả cuối cùng lại là cháu đã thật sự yêu anh ấy."

Tân Hoành vừa nói vừa khẳng định một lần nữa: "Là yêu, không phải là ảo giác, cũng không phải là thói quen."

Cố Viễn Chi chăm chú nhìn cô, hỏi: "Tại sao lại phải yêu cậu ta?"

Tân Hoành nhìn xuống: "Nói thực lòng thì người đàn ông như Dịch Tân rất đáng để yêu, nói một cách lanh man thì người đàn ông tên Dịch Tân này đã hấp dẫn cháu. Bây giờ anh ấy không cần phải uy hiếp hay giam giữ cháu, chính bản thân anh ấy đã có thể khiến cháu ở lại."

Tân Hoành nói rồi lại suy nghĩ đến chuyện khác nhin về phía Cố Viễn Chi, nói như thế ám chỉ: "Cho nên cho dù bây giờ cháu rời khỏi anh ấy thì chỉ cần cháu còn sống một ngày thì cháu vẫn sẽ nghĩ cách trở về bên anh ấy."

Cố Viễn Chi nghe đến đây thì rất bất ngờ. Cuộc nói chuyện hôm nay đã vượt ra khỏi sự tính toán của ông. Ông ở trong bóng tối nên chuyện giữa Tân Hoành và Dịch Tân, ngoại trừ chuyện tình cảm thì những thứ ông biết chắc chắn nhiều hơn Tân Hoành nhiều. Nhưng lại cứ vướng vào vấn đề tình cảm... Tân Hoành...

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 369: Tình Cảm Dây Dưa (32)

Edit: TranGemy - TRUYỆN ĐỘC QUYỀN TẠI ĐIỆN ĐÀN LÊ QUỐC ĐÔN

Cố Viễn Chi nhắm mắt lại một cái rã lại mở ra, cuối cùng lại nhìn vào chiếc vòng tay ngọc bích trên cổ tay Tân Hoành. Mấy lần gặp cô, ông cũng không dám nhìn vào vật đó quá lâu, lần nào suy nghĩ trong lòng ông cũng bị kích thích, chỉ dám làm như thể lơ đãng nhìn qua. Che giấu như thế vì sợ Tân Hoành phát hiện, cũng vì chính bản thân ông sợ phải nhìn.

Nhưng lúc này, ông bỗng nhiên muốn nghiêm túc nhìn vật này một chút, cuối cùng ông phát hiện thời gian đã qua rất nhiều năm rã. Hơn bốn mươi năm rã... Một nửa đời người, hoặc có khi là hai phán ba? Tân Hoành cảm thấy ánh mắt chăm chú của Cố Viễn Chi, không nhịn được mà di chuyển cổ tay, vừa nâng tay lên vừa nhìn ông.

Cố Viễn Chi nói nhỏ: “Cái này là của bà ngoại cháu đúng không?”

Tân Hoành gật đầu, câu hỏi này của Cố Viễn Chi khiến cô chợt nhớ đến lần đầu tiên đến nhà họ Dịch, Dịch Lam đã chỉ vào chiếc vòng trên tay cô rã hỏi cô có quan hệ gì với Cố Viễn Chi. Lúc ấy cô đã cảm thấy kỳ lạ, định hỏi Dịch Tân xem thế nào, nhưng sau đó... Đầu tiên là ân ái, sau đó là hành hạ, cứ như vậy khiến cô hoàn toàn quên mất chuyện đó.

Lúc này Cố Viễn Chi hỏi cô chuyện này khiến cô lại không kiềm chế được sự hoài nghi: “Ông biết chiếc vòng này à?”

Cố Viễn Chi lặng nhìn chiếc vòng, cuối cùng sự tang thương trong ánh mắt cũng không giấu được, ông cất tiếng nghẹn ngào nói: “Biết chứ... Đây là thứ ông tặng bà ấy.”

Tân Hoành nghe thế thì vừa bất ngờ lại vừa như hiểu ra, không nhịn được nói đùa: “Cháu còn đang nghĩ bà ngoại lấy đâu ra món đồ bảo vật thế này, hóa ra là lấy ở chỗ ông à.”

Cố Viễn Chi nghe thế mới nhìn Tân Hoành rã cười khẽ: “Nhưng từ trước tới nay bà ấy không hề coi vật này là bảo vật, khi đó ông nói với bà ấy rằng vật này có là vô giá, bà ấy còn coi thường cơ.”

Trong lúc Cố Viễn Chi nói, trong mắt ông ánh lén ánh sáng trong trẻo, đó không phải là sự ác liệt trong cơn giận dữ mà chỉ đơn giản là đang đắm chìm ký ức. Tân hoành nhìn thấy cảnh này thì trái tim bỗng nảy lên. Cố Viễn Chi bối rối ổn định lại cảm xúc, nửa thật nửa giả nói: “Hóa ra là bà ấy gạt ông, bà ấy đã biết hết.”

Tân Hoành nhìn Cố Viễn Chi, ánh mắt bỗng nhiên trở nên sâu sắc, chậm rãi nói: “Bà không lừa ông, chắc là bà chỉ thuận miệng nói thôi. Vả lại bà ngoại đã từng nói một câu.”

Trong lòng Cố Viễn Chi đột nhiên cảm thấy căng thẳng, ông chăm chú nhìn Tân Hoành, giọng nói cũng thấp thỏm: “Bà ấy nói cái gì?”

Tân Hoành bình tĩnh nhìn Cố Viễn Chi rã nói: “Bà nói chiếc vòng này được chế tác công phu, hoàn hảo không có tỳ vết, nhìn bằng con mắt chuyên nghiệp thì là một bảo vật vô giá. Nhưng mà...”

“Nhưng cái gì?” Lúc này vẻ cuống cuồng trên mặt Cố Viễn Chi đã hoàn toàn không còn gì che giấu.

Trong lòng Tân Hoành cảm thấy nặng nề, giọng nói cũng trở nên nặng nề theo: “Nhưng mà đồ tự nhiên thì ít nhiều sẽ có chỗ không lành lặn, còn hoàn mỹ đến mức không có chút sứt mẻ thì một là bảo vật vô giá, hoặc chỉ là đồ giả. Hơn nữa, một khi đã làm giả đến trình độ cao nhất thì có là một người chuyên nghiệp cũng có thể bị gạt.”

“Nhưng đồ giả thì chỉ là đồ giả mà thôi, không thể trở thành bảo vật vô giá được, thậm chí còn không bằng những thứ không trọng vẹn mà tự nhiên

kia. Bà có thể nhất thời say đắm một chốc một lát nhưng nhất định sẽ không mê muội cả đời.”

Trong lúc Tân Hoành nói chuyện, cô vẫn chăm chú quan sát Cố Viễn Chi, nhưng lại thấy sắc mặt ông trở nên suy sụp dần theo từng câu nói của cô, vốn dĩ là ánh mắt sáng ngời lấp lánh nhưng lại dần dần trở nên mù mịt và già nua. Cuối cùng trái tim Tân Hoành cũng dần chìm xuống đáy. Cô ổn định tinh thần rã hỏi thẳng: “Ông và bà ngoại cháu có quan hệ gì?”

Đến giờ mà Tân Hoành còn chưa nhận ra sự bất thường trong quan hệ của Cố Viễn Chi và bà ngoại cô thì đây cô đúng là bị cửa kẹp. Đầu tiên, nếu chỉ là quan hệ bình thường thì sao lại tặng đồ quý như vậy? Tân Hoành cho là thứ như vậy mà lại đến tay cô, đừng nói là Tân Hạo, cho dù là nhà họ Cố cũng chẳng có được cái thứ hai.

Là quan hệ thế nào mà có thể sâu nặng như vậy? Vả lại nói đi cũng phải nói lại, nếu thật sự chỉ vì Cố Viễn Chi là người hào phóng nên tiện tay tặng... Vậy thì khi nghe nói bà coi chiếc vòng tay đó chẳng ra gì thì tại sao lại chẳng có phản ứng nén có nào? Lê ra phải tức giận mới đúng chứ.

Rõ ràng cái vòng này là bảo vật vô giá khó có được, không phải đồ giả! Nhưng những gì cô vừa nói chẳng khác nào nói thẳng với chủ nhân thực sự của nó rằng đó là đồ giả, nếu thật sự không có quan hệ gì thì đây rõ ràng là thái độ đang coi thường người khác. Tại sao Cố Viễn Chi lại không tức giận?

Nhưng sự thật là Cố Viễn Chi nghe xong thì chẳng hề tức giận mà chỉ thể hiện cảm xúc suy sụp và bi thương. Thật ra lời này đúng là Du Thận Khanh đã nói với Tân Hoành, nhưng khi đó Tân Hoành cũng đã mơ hồ hiểu được thứ bà nói không phải là vòng tay, mà là cảm tình.

Cố Viễn Chi, vòng tay, bà ngoại cô... Bọn họ... Trong lòng Tân Hoành suy nghĩ một hồi rã cảm thấy căng thẳng, không nhịn được mà nắm chặt vạt áo. Cố Viễn Chi cảm thấy lạnh buốt trong lòng, ông chậm rãi nhìn Tân Hoành.

***

Hai ngày tiếp theo trời đ`èu mưa lớn, Tân Hoành đứng bên cửa sổ nhìn cây cỏ trong vườn càng trở nên nhí`èu sức sống hơn. Thành phố B ít mưa, không giống như thành phố A và thành phố H, nơi này dù có cây cối xanh tốt nhưng không có nhí`èu mưa nên vẫn có vẻ không tươi tốt bằng. Chỉ khi mùa hè đến mới có mấy trận mưa to, cây cối mới có vẻ tươi tốt.

Thật ra trong số bọn họ, ngoại trừ bà ngoại là người ở đây thì còn lại đ`èu không phải. Nào ngờ sau khi bà qua đời, mọi người lại đ`èu đến đây. Cũng không phải cõi tình, nếu giải thích ra thì cũng là một đi`èu dễ hiểu.

Cô đến đây mới gặp được Dịch Tân, lẽ ra Dịch Tân cũng chỉ tạm dừng chân ở đây, không ngờ lại kết hôn với cô ở đây, sau đó ở lại luôn, cho nên cô lại một l`ần nữa coi nơi này là nhà.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 370: Tình Cảm Dây Dưa (32)

Edit: *II* T Janet M* - Lê Quý Đô*

Thực ra cô luôn không có cảm giác chân thực đối với chữ nhà này. Không, thực ra cho dù ở thành phố A thì cô cũng chẳng có chút cảm giác gia đình nào cả. Như thể trong cuộc đời cô luôn có cảm giác xa lạ đối với chữ ‘nhà’. Bởi vì ở thành phố A có Hạ Noãn Tâm và Tân Giác. Đến khi cô chạy đến thành phố B trú trong nhà bà ngoại thì lại là khoảng thời gian cô cùng đường chật vật nhất, còn biệt thự của Dịch Tân...

Ở nơi đó đã xảy ra quá nhiều chuyện, có tốt, có xấu, có vui vẻ, có buồn thương... Thậm chí còn có cả chuyện cô mang thai rã sinh non nữa. Cô luôn cảm thấy xa lạ đối với ngôi biệt thự đó, cho dù đã ba năm nhưng khi suy nghĩ cẩn thận lại thì các cảm xúc cực đoan đều như bị xóa bỏ khiến tất cả đều trở nên mờ nhạt, cuối cùng thứ còn lại chỉ là cảm giác lạ lẫm.

Cho nên bây giờ Tân Hoành ngã cùng với Cố Viễn Chi, thậm chí cô còn không nhớ được ‘nhà’ là nơi nào, chẳng qua là cô nhớ... Dịch Tân, không nhớ nhà nhưng cô đang nhớ một người đàn ông. Tân Hoành nhìn ra hoa cỏ ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nghĩ có lẽ nếu Dịch Tân ở đây thì cô cũng có thể coi nơi này là nhà.

Có người đàn ông kia thì nơi nào cũng giống nhau, mà không có người đàn ông đó thì nơi nào cũng vẫn giống nhau! Cô suy nghĩ rã bật cười, cô đúng là dễ thích ứng!

Mà cô cũng nghĩ nhiều rã. Nếu Dịch Tân đến đây thì cô sẽ theo anh đi, làm sao mà trở thành nhà được? Dù sao đây cũng nhà của người khác, mà

người này còn không có quan hệ không thân thiết lắm với cô, thậm chí còn có vẻ khá lúng túng.

Ngày hôm đó Tân Hoành rất căng thẳng, thậm chí từ tận đáy lòng cô còn mơ hồ dâng lên một sự bài xích, như thể bỗng nhiên cảm thấy có cảm giác thù địch đối với ông cụ vẫn luôn có ánh tượng tốt với cô này. Cô cũng không biết rõ cuộc là bài xích cái gì, chỉ là có cảm giác thù địch. Khi đó thời gian quá ngắn mà suy nghĩ lại quá mạnh mẽ khiến cô không kịp suy nghĩ gì nhiều.

Nhưng Cố Viễn Chi lại trả lời câu hỏi của cô hết sức thoải mái: "Ông từng theo đuổi bà ấy."

Không hiểu sao khi Tân Hoành nghe thấy câu trả lời này thì bàn tay đang nắm chặt vạt áo lại tự dung buông lỏng ra. Sau đó cô cũng không hỏi nữa. Thứ nhất, tình cảm của một người đàn ông như Cố Viễn Chi không phải thứ mà cô có thể nêu lời, ông đã thừa nhận đến mức này thì cô càng không có tư cách hỏi thêm. Thứ hai, cô... thực sự cũng không muốn biết nữa hơn.

Tân Hoành cẩn thận sờ chiếc vòng tay trên cổ tay, trong lòng đột nhiên cảm thấy buồn bã. Cô nhanh chóng xoay người đi xuống dưới tầng. Gần đây cô rất hay buồn phiền, bình thường cô cũng là một người có tính cách dịu dàng nhã nhặn, nhưng bây giờ lại cứ không thể nào tĩnh tâm được. Cô nghĩ là do cô nhớ Dịch Tân quá.

Cô đã nêu lầm ám chỉ một cách công khai với Cố Viễn Chi rằng cô muốn đi tìm Dịch Tân. Nhưng Cố Viễn Chi cứ như ngọn núi Thái Sơn, luôn một mực đuổi cô quay về. Thật ra thì trước sau vẫn chỉ có một ý là muốn chờ thêm một chút. Tân Hoành không biết là cô còn phải chờ cái gì nữa!

Hai ngày tiếp theo cô đã ở chỗ Cố Viễn Chi, ông chăm sóc tỉ mỉ không chê vào đâu được đối với các vấn đề cuộc sống hàng ngày của cô, từ cơm ăn đến áo mặc. Người làm ở đây cũng cung kính với cô một cách khác thường, một câu 'tiểu thư', hai câu 'tiểu thư' khiến cô luôn cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng suy nghĩ kỹ một chút cũng không nghĩ ra được là sai ở

đâu. Thậm chí cô còn cùng ăn cơm với Cố Viễn Chi và phát hiện ra khẩu vị của ông cụ này rất kỳ lạ.

Nói khẩu vị của ông kỳ lạ vì đúng là... rất kỳ quái. Cố Viễn Chi cũng là người thành phố H giống Tân Hoành và Dịch Lam, rõ ràng cũng chưa ở thành phố B lâu nhưng lại rất thích thức ăn ở thành phố B. Bởi vì thành phố B ở phía bắc, sự phong phú trong ẩm thực ở đây... đúng là hơi nghèo nàn. Trong khi đó thành phố H, thành phố A đều nổi tiếng vì đồ ăn ngon.

Tân Hoành vừa cảm thấy kỳ lạ, vừa cảm thấy buồn phiền, cho nên hai ngày kế tiếp, chính cô cũng cảm thấy chẳng hiểu mình đang nghĩ gì, thực sự rất bứt rứt. Hiếm khi Cố Viễn Chi lại giả vờ như không biết, vẫn đối xử tốt với cô như thường lệ. Nhìn lén Tân Hoành không nhịn được mà phải cảm khái trong lòng, Cố Viễn Chi đúng là đại nhân đại lượng!

Nhưng cho dù ông có rộng lượng hơn nữa, thủ đoạn hơn nữa hay là thông minh hơn nữa thì lần này cô cũng nhất định phải nói thẳng, rằng cô phải đi, cô phải đi tìm Dịch Tân!

Lúc Tân Hoành đến phòng khách thì Cố Viễn Chi đang uống trà ở đó. Ông cụ này hình như ngày nào cũng ở đây ngắm hoa, uống trà, thỉnh thoảng thì đi tìm cô chơi cờ. Nhưng mà ông cũng biết gần đây cô rất buồn bã... Cho nên sau hai lần lén thấy lòng cô không bình tĩnh thì ông cũng không ép cô nữa.

Tân Hoành ngồi xuống bên cạnh Cố Viễn Chi, đang định lên tiếng thì ông đã cắt ngang lời cô định nói: "Chờ một chút."

Trong lòng Tân Hoành cảm thấy rất thất bại, cô vô cùng buồn phiền mà ông vẫn có thể thản nhiên từ chối cô như vậy. Trong lòng cô sôi ruột nên giọng nói cũng cao hơn bình thường: "Cháu còn phải chờ cái gì nữa?"

Cố Viễn Chi chậm rãi nghiêm đài, đôi mắt ông nhìn cô đầy ý cười, trả lời như thể rất hợp tình hợp lý: "Chờ ông suy nghĩ thêm một chút."

Tân Hoành suýt thì cắn trúng đài lưỡi: "Ngài còn muốn suy nghĩ gì nữa?"

Dịch Tân cũng đâu phải ch'àng ông!... Tân Hoành lặng lẽ chèn thêm một câu ở trong lòng. Cố Viễn Chi bình tĩnh cười nhẹ r'ồi nhấp một ngụm trà. Tân Hoành âm thầm cắn răng.

Cố Viễn Chi nói không nhanh không chậm: "Chờ ông suy nghĩ thêm xem rõ cuộc Dịch Tân có xứng đáng để cháu yêu hay không. Còn nhớ không? Ông từng nói với cháu, việc tha thứ một cách dễ dàng cũng phải chia ra hai trường hợp là xứng đáng và không xứng đáng. Đang thời, yêu cũng giống như vậy, cháu có thể yêu thật lòng, nhưng con người cũng có người xứng đáng và không xứng đáng."

Tân Hoành nghe lời. Cố Viễn Chi khẽ cười, trấn an cô: "Đừng nóng vội, nếu thật sự là một mối duyên tốt thì ông chắc chắn sẽ không phá hoại cháu đâu. Cháu là cháu ngoại của bà ấy, đương nhiên là ông cũng chỉ mong điều tốt cho cháu. Cháu chỉ cần tin tưởng ông già này thôi, được không?"

Tân Hoành cứng lưỡi há hốc mồm, cô có thể làm thế nào? Cô không muốn đặng ý, nhưng với năng lực của Cố Viễn Chi thì sự nỗ lực của cô có khác nào đánh vào bích bông, chẳng có bất cứ tác dụng nào cả!

Cố Viễn Chi mỉm cười thản thơi r'ồi lại pha trà cho Tân Hoành: "Nào, nếm thử xem thế nào."

Trong lòng Tân Hoành cảm thấy buồn bực nên cũng không thèm quan tâm ông là ai, cứ thế hờ khẽ: "Không nếm, cháu muốn đi ngủ!"

Cố Viễn Chi dừng lại nhìn cô, thấy cô hơi bối rối thì lại khẽ bật cười.

Lúc này tivi trong nhà phòng đang mở đột nhiên đưa tin: "Theo báo cáo, sau khi ngày hôm qua tập đoàn Thẩm thị tuyên bố phá sản thì hôm nay, tập đoàn đứng đằng trước giới bất động sản tiếp theo Tân thị cũng nộp đơn phá sản lên tòa án."

"Theo tin tức mới chúng tôi cập nhật, cổ phần Laundry của giới đầu tư đã thua sạch tất cả tài sản. Theo một nguồn tin đáng tin cậy cho biết hiện tại Landry còn đang nợ hơn một trăm triệu, hiện tại cũng không rõ tung tích của Landry."

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 371: Tình Cảm Dây Dưa (33)

Edit: *II* T Janet M* II * - Lê Quý Đô*

Tân Hoành không tự chủ được mà run lên, mắt cô nhìn chầm chằm vào hình ảnh trên màn hình, mặc dù hình ảnh trên đó đã được chuyển sang tin tức khác. Ánh mắt Tân Hoành rất chăm chú nhìn lên màn hình, như thể đang xem rất chăm chú nhưng bây giờ cô lại hoàn toàn không biết bản tin đang nói đến cái gì.

Cô chỉ biết rằng nhà họ Tân, nhà họ Thẩm còn cả câu chuyện về cốt truyện đều là chuyện của quá khứ rã. Đúng vậy, đều đã qua rã. Trong lòng cô tự dung nghĩ đến tất cả thịnh vượng đã qua, cuối cùng chỉ còn lại sự thảm thương của người ở lại. Cố Viễn Chi sâu xa nhìn cô rã hỏi: “Sao thế, không dành lòng à?”

Tân Hoành nghe thấy lời của ông thì như thể bị dọa mà bừng tỉnh, cả người cô run lên, chậm rãi quay đầu lại nhìn Cố Viễn Chi cười khổ: “Có phải là... Dịch Tân không?”

Cố Viễn Chi cười nhạt, ông không hề che giấu sự tán thưởng trong mắt: “Hành động của cậu ta đúng là nhanh, vừa điên cuồng đi tìm người, vừa tiến hành trả thù không chậm trễ.”

Cố Viễn Chi nói, sự cao thâm trong ánh mắt ông càng trở nên sâu sắc, ông cầm tách trà lên, nhấp khẽ một ngụm rã chậm rãi mỉm cười: “Bây giờ thì chỉ còn lại Mạc Tương Đằng thôi.”

Ông vẫn nói sâu xa, nhưng Tân Hoành hoàn toàn không có đầu óc đâu mà suy nghĩ cho Mạc Tương Đằng, cô chỉ nghe ra... người kia tìm cô đến

mức phát điên rää. Vậy anh ta sẽ xảy ra chuyện gì... Trong lòng Tân Hoành mơ hồ đau đớn, cô nhìn Cố Viễn Chi, ánh mắt cũng như run lên: “Thảm Ngôn...”

Ánh mắt Cố Viễn Chi sâu hút mà thông suốt, ông hỏi: “Cháu lo lắng cho cậu ta à?”

Tân Hoành không khỏi căm mội, gật đầu. Cố Viễn Chi cười khẽ: “Cháu không hận cậu ta à? Cậu ta đã làm như thế với cháu mà cháu vẫn tha thứ cho cậu ta ư?”

Trong lòng Tân Hoành cảm thấy khó chịu, cô chậm rãi nhắm mắt một cái rää hít sâu một hơi, bình thản nói: “Hận anh ta không buông tha cho cháu. Nhưng cháu không hy vọng anh ta xảy ra chuyện gì, cháu vẫn hy vọng anh ta có thể hạnh phúc.”

Cố Viễn Chi nhìn sâu vào mắt Tân Hoành, ánh mắt ông như thể nhìn thấu cô khi hỏi: “Thật ra thì cháu cũng yêu cậu ta, ít nhất là cũng có, đúng không?”

Lời ông khiến đầu óc cô trở nên hỗn loạn. Như thể những thứ hỗn loạn này bị khóa kỹ trong một chiếc hộp, sau đó bị cô cất kín không thấy bóng dáng đâu, cô cũng gần như quên mất trong cuộc sống của cô đã từng có một chiếc hộp chứa đựng những sự tồn tại hỗn loạn như vậy. Những lời của Cố Viễn Chi như chiếc chìa khóa có thể tìm ra được xó xỉnh cô giấu chiếc hộp ấy rää mở nó ra.

Sau đó, tất cả vương vấn, lonen xộn, thậm chí là đau lòng cứ như chui từ dưới đất lên quẩn quanh mãi trong đầu cô. Cô nhìn ông cụ trước mặt, không kiềm chế được mà để lộ sự thê lương trong lòng, cô chậm rãi gật đầu: “Vâng, đã từng yêu. Không biết bắt đầu từ bao giờ và khi nào thì kết thúc. Trong cuộc đời cháu, Thảm Ngôn mãi mãi là một món nợ không rõ ràng.”

Ánh mắt Cố Viễn Chi hơi thay đổi: “Nếu đã từng yêu thì tại sao lại muốn kết thúc với cậu ta?”

Tân Hoành khổ sở lắc đài: “Bởi vì không có được. Ít nhất là cháu cho rằng không có được. Cháu tưởng anh ta không thuộc về cháu. Ở nhà họ Tân có quá nhiều thứ không thuộc về cháu, nếu như cháu cứ nhớ nhung, đau khổ vì mỗi một món đồ thì cuộc sống của cháu sẽ không chịu nổi sự thất vọng đó. Cho nên cháu có thói quen là thứ gì không thuộc về cháu thì cháu cũng sẽ khiến mình không được thích nó. Vì vậy không biết từ khi nào việc bắt ép mình không được thích đã trở thành thói quen, đến bây giờ thậm chí cháu còn quên mất cháu đã từng thật sự thích anh ta chưa.”

Cố Viễn Chi nghe thế thì trong lòng cảm thấy vô cùng xúc động, đôi mắt sâu thẳm cũng từ từ dâng lên vẻ đau lòng và áy náy. Tân Hoành lại không nhìn ông, cô tự cười không biết làm thế nào: “Nhưng có một thứ cả đời này cháu cũng sẽ không quên.”

“Là cái gì?”

“Thẩm Ngôn là ân nhân của cháu. Nếu hai mươi năm sống trong bóng tối đó của cháu mà không có sự bảo vệ của anh ta thì chính cháu cũng không dám tưởng tượng bấy giờ tình cảnh của cháu sẽ tuyệt vọng đến thế nào nữa.”

Cố Viễn Chi nghe thế thì cảm thấy rất bất ngờ.

Tân Hoành vừa nói lại vừa cười với vẻ mỉa mai: “Từ trước tới nay Tân Hạo không bao giờ bảo vệ cháu, trước nay Hạ Noãn Tâm luôn ức hiếp cháu, còn cả Tân Giác nữa, cô ta cay kêt với người cậu đáng khinh Hạ Tiểu Đông của cô ta gây rối cho cháu rất nhiều lần, còn cả Tần Lâm nữa. Hai mươi năm đài đời của cháu thật sự là... hỗn loạn không chịu được! Nhưng cho tới giờ phút này nghĩ lại, cháu vẫn cảm thấy may mắn vì trong cuộc đời cháu đã từng có Thẩm Ngôn. Cho dù cháu đã từng không cho phép mình thích anh ta, thậm chí là bắt mình ghét anh ta, ghét anh ta thân thiết với Tân Giác, cho nên sau này cháu cũng ghét anh ta như một thói quen. Nhưng anh ta đã bảo vệ cháu tránh khỏi rất nhiều tai nạn là điều không thể phủ nhận. Bởi vì có anh ta nên cháu mới có thể bình yên vô sự đến ngày hôm nay. Cháu thật sự không dám tưởng tượng nếu không có Thẩm Ngôn thì người con gái Tân Hoành này sẽ tàn tạ đến mức nào.”

Tân Hoành chậm rãi nhìn về phía Cố Viễn Chi, kiên định nói: “Cho nên cháu không muốn Thẩm Ngôn xảy ra chuyện. Ông để cháu về gấp Dịch Tân đi có được không?”

***

Trong phòng làm việc rộng lớn, tấm rèm che cửa sổ vừa dày vừa nặng được kéo kín che chắn mọi kẽ hở khiến không một tia sáng nào có thể lọt vào. Điều đó khiến căn phòng vốn thoái mái trở nên âm u tiêu điều như bị mây đen che phủ, đây vẻ nặng nề không biết một giây sau có sụp đổ hay không.

Có một người đàn ông ngồi sau chiếc bàn làm việc lớn trong phòng. Lúc này, anh như thể đã cạn kiệt sức lực, cuối cùng trở nên suy sụp, đôi mắt hơi nhắm lại, anh im lặng vùi mình trên ghế. Nhưng sự bình tĩnh đó chẳng chân thật chút nào, cứ như thể sự bình yên trước cơn bão. Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ nhẹ: “Tân thiếu, đã bắt người tới rồi.”

Dịch Tân nghe thế thì đôi mắt như chim ưng đột nhiên mở ra. Cặp mắt đó còn đen tối hơn cả ánh sáng trong căn phòng này, không chỉ đen tối mà còn có cả sự cuồng loạn và sắc đỏ tươi như màu máu: “Đưa vào đây!”

Vào lúc cửa phòng mở ra, cuối cùng cũng có một chút ánh sáng yếu ớt chiếu lên người đàn ông tàn tạ đang bị đẩy vào, chính là Thẩm Ngôn. Nhưng khi ánh sáng chiếu vào hoàn toàn chiếu đến gương mặt của người đàn ông ngồi ở bàn làm việc thì hóa ra sắc mặt người này còn sa sút và chật vật hơn Thẩm Ngôn nhiều.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 372: Tình Cảm Dây Dưa (34)

Edit: *II* T Janet M* - Lê Quý Đô*

Lúc này Thẩm Ngôn cùng lâm cung chỉ phải chịu vết thương da thịt, chỉ là đau đớn bên ngoài, mặc dù mặt vẫn chưa tan hết máu đọng tím bầm nhưng khi nhìn về phía Dịch Tân lại như một kẻ chiến thắng cười nhạo người thất bại. Bởi vì Thẩm Ngôn biết nếu Dịch Tân vẫn còn ở đây trút tức giận và hận thù lên anh ta thì có nghĩa là người này đã cùng đường rã.

Anh không tìm thấy Tân Hoành, Tân Hoành cũng không trở về, từ đây bọn họ sẽ chia lìa. Chia lìa là một ẩn số, nói không chừng một lần chia xa chính là cả đời, sống không gặp được nhau, chết cũng không ở chung một chỗ! Đây chính là điều Thẩm Ngôn hy vọng.

Cho nên nói theo một cách nào đó thì Thẩm Ngôn đã chiến thắng. Thẩm Ngôn không có được Tân Hoành, nhưng Dịch Tân cũng đã đánh mất cô. Thẩm Ngôn đã từng trải qua nỗi thống khổ khi mất đi, đau tận xương tủy, đau đến không muốn sống nữa, khiến cho anh ta như biến thành một người khác. Nay Dịch Tân cũng sẽ phải trải qua điều đó.

Vậy chẳng phải là chiến thắng sao? Làm sao anh ta có thể không thoái mái được? Cho dù có chết cũng coi như đã kéo được Dịch Tân xuống địa ngục!

Mà Dịch Tân đúng là như thế đã rơi vào địa ngục. Anh không bị thương, anh vẫn đẹp trai nghẹt thở như thường, nhưng làn da sáng bóng đã trở nên xanh xao, đôi mắt sâu thẳm trầm thì trở nên cuồng loạn, rõ ràng không còn một chút lý trí và tinh táo nào. Người đàn ông này đã tự tay xé rách lý trí của mình, anh tự đẩy mình vào tình cảnh bất an rã để cho

cảm giác không yên lòng điên cuồng đó găm nhấm máu thịt của chính mình.

Từng nhịp đập nơi ngực trái đập trở nên đau đớn khiến anh trở nên suy sụp và khốn khổ, đó là sự suy sụp và chật vật khiến người ta cảm thấy còn tuyệt vọng hơn so với khi nhìn thấy Thẩm Ngôn. Anh tìm mọi nơi nhưng đập không có, anh đã giận dữ, điên cuồng, giết chóc, anh đã dùng tất cả các thủ đoạn nhưng vẫn không thấy cô đâu. Nếu chỉ còn lại một mình anh thì phải làm thế nào?

Anh nhớ cô, ngoài nhớ cô ra, anh còn muốn biết cô có ổn hay không? Cô có quên anh không? Nhưng suy nghĩ như vậy thì anh vẫn chỉ có một mình, anh không tìm được cô, còn cô cũng không chủ động quay về

Bây giờ, mỗi nhịp đập của trái tim trong ngực anh đập mang hình bóng của cô, khiến anh cứ ngỡ như nhìn thấy cô ngay trước mắt, nhưng đưa tay ra ôm lại chỉ chẳng có gì. Anh mạnh mẽ ép bản thân không được nhớ cô, nhưng càng cưỡng ép lại chỉ khiến anh càng thêm hỗn loạn, càng điên cuồng không chịu nổi.

Trong một đêm, ban đêm anh còn định để cho nhà họ Tân và nhà họ Thẩm một con đường sống để người kia vui lòng, nhưng bây giờ thì không cần nữa, cùng nhau đi chết hết đi. Anh lại càng không thể bỏ qua cho Thẩm Ngôn – người đàn ông đã ức hiếp cô, anh muốn Thẩm Ngôn chết, hơn nữa anh còn muốn tự mình ra tay!

Dịch Tân không nói lời nào mà đi thẳng đến trước mặt Thẩm Ngôn, giận dữ vung một đấm vào mặt anh ta, đập gối anh cũng nhắc lên, chỉ hai động tác mà đã đánh Thẩm Ngôn ngã rạp xuống đất ngay dưới chân Dịch Tân. Dịch Tân dùng giày da di di lên lưng anh ta.

Sau đó, trong phòng có âm thanh Thẩm Ngôn nặng nề nuốt cái gì xuống. Nuốt gì ư? Chính là máu tươi. Võ nghệ của Dịch Tân còn tốt hơn cả tài bắn súng của anh, khi anh dùng súng, chỉ cần một viên đạn đã phá hủy hoàn toàn bàn tay phải của Mạc Tương Đằng, nên bây giờ anh tự mình ra tay chắc chắn không hề nhẹ nhàng.

Thẩm Ngôn nằm trên mặt đất kêu rên, nhưng lại không phải xin tha. Dù anh ta nằm trên mặt đất nhưng vẫn đang cười, ánh mắt vẫn tràn đầy vẻ chiến thắng: “Mày muốn tao chết cũng y như tao muốn mày chết vậy. Mày sợ, nếu tao còn sống thì Tân Hoành sẽ yêu tao, bởi vì cô ấy yêu tao nên sẽ bỏ rơi mày.”

Dịch Tân nghe thế thì sát khí và sự độc ác trong mắt lại cuộn trào. Sức lực trên chân anh lại tăng thêm, cuối cùng Thẩm Ngôn cũng không khống chế được nữa mà phun ra một ngụm máu đỏ tươi, trên tấm thảm nhung trắng muốt lập tức nở rộ ra một đóa hoa tàn nhẫn.

Nhưng Thẩm Ngôn lại càng cười không chút kiêng nể: “Vô dụng thôi, mày đã muộn rồi. Tân Hoành nói với tao rằng cô ấy yêu tao, chính là lúc đang ân ái cùng tao, mày biết không, cô ấy rất biết nghe lời, rất mê hoặc khiến tao không thể khống chế được bản thân, chỉ muốn yêu cô ấy như cách đàn ông yêu người phụ nữ trong lòng mình, mày biết đấy. Cô ấy ở dưới thân tao, ôm tao, nhỏ nhẹ nói với tao rằng cô ấy yêu tao, cô ấy vẫn luôn yêu tao.”

Cơ thể cao lớn của Dịch Tân nặng nề run lên. Lúc này cái đài trước nay luôn bày mưu tính kế người khác của anh lúc này chỉ còn một màu trắng xóa, lạnh lẽo và thê lương. Cô yêu Thẩm Ngôn...

Anh không quan tâm đã có chuyện gì xảy ra giữa cô và Thẩm Ngôn, chỉ cần cô trở lại anh sẽ càng yêu cô hơn, sẽ lại cất giấu cô như một báu vật quý giá nhất, anh thật sự không quan tâm. Nhưng anh không thể chấp nhận được việc cô nói yêu người đàn ông khác. Không thể được. Cô không thể... Mà người đàn ông kia càng không được sống!

Ngay khi Thẩm Ngôn có suy nghĩ này, anh lập tức rút khẩu súng lục bên hông ra, ngón tay di chuyển lên nòng rồi bóp cò: “Pắc!”

Tiếng đạn nặng nề đâm vào da thịt nghe rất đau đớn. Nhưng ngay sau đó, ngoài cửa lại vang lên tiếng thét chói tai: “Đừng!”

Âm thanh đó... rất quen thuộc với anh, cả đời này anh cũng không quên, anh nghĩ cho dù anh có chết đi, trở thành một linh hồn thì anh cũng

không thể quên được thanh âm này. Cô đến rầm.

Dịch Tân cầm súng trong tay, nhìn người con gái chạy từ ngoài cửa vào, quần áo cô sạch sẽ, tóc tai gọn gàng, chỉ là vừa nghe thấy tiếng súng nên sắc mặt đã trở nên trắng bệch. Bởi vì vội vàng nên bước chân của cô cũng lộn xộn, cô lảo đảo xông đến rầm ngã sụp xuống trước chân anh, kiểm tra người đàn ông quy dưới đất không hề henhúc nhích.

Chân mà cô nhíu lại rất sâu, ánh mắt đầy vẻ đau lòng và tha thiết. Dịch Tân cứ đứng chôn chân tại chỗ, cơ thể anh cứng ngắc không hề henhúc nhích, trong mắt anh chỉ có người con gái làm anh nhớ đến phát cuồng. Cô đã trở về, nhưng cô lại không thèm nhìn anh lấy một cái.

Anh tìm cô đến phát điên, anh vì cô mà như biến thành ma quỷ. Còn cô thì thay lòng đổi dạ, trốn tránh anh. Böyle giờ cô trở lại là vì một người đàn ông khác. Cô không thèm nhìn cô đến khi không thể không nhìn, câu đầu tiên cô nói với anh là: “Dịch Tân, tha cho anh ta đi.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 373: Tình Cảm Dây Dưa (35)

Edit: *II* T Janet M* II * - Lê Quý Đô*

Dịch Tân đã luôn cho rằng anh có thể biến thành ma quỷ vì cô. Bởi vì chỉ cần cô trở về bên anh thì lúc nào anh cũng có thể được cứu rỗi. Anh vẫn cho rằng Tân Hoành là sự cứu rỗi của anh. Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ hoặc có thể nói là anh không ngờ rằng một người đã thành ma, cho dù không được cứu rỗi nhưng sao trong lòng vẫn đau như xe thế này?

Như thể người con gái này đã nắm trong tay nơi yêu ớt nhất trong tim anh, r้า ra sức xé nát máu thịt anh, chưa đến khi máu thịt anh tan nát rã khô cằn mà chết đi thì cô không cam lòng. Nhưng anh thật sự không hiểu tại sao anh đã thành ma rã mà vẫn còn tim, vẫn còn máu để mặc cho cô tàn phá?

Anh cúi đầu nhìn thẳng vào cô, giọng anh ngây ngô như không hề có suy nghĩ gì, không phải chỉ là không có suy nghĩ mà còn như thể không có cả linh hồn, anh nghe thấy chính mình hỏi cô: “Em đang nói với anh cái gì thế?”

Vừa rã, cô đã cẩn thận kiểm tra hơi thở của anh ra, vẫn may chưa đến mức cô không thể cứu vãn nổi.

“Nhìn anh đi.” Giọng nói của người đàn ông kia vẫn không có chút ưu tư nào. Tân Hoành nghe mà thấy đau lòng, cô nhìn Dịch Tân rã chậm rãi đứng dậy, đi tới bên anh và chăm chú nhìn anh.

Tinh thần anh nhìn rất suy sụp, như thể đã uống rượu say mấy ngày nay, nhìn xanh xao như thể bị thương nhưng lại không biết là bị thương ở

đâu. Trong lòng cô cảm thấy chua xót, cô đưa tay về phía mặt anh: “Dịch Tân...”

Cô vừa cất tiếng thì giọng đã trở nên nghẹn ngào. Nhưng lúc này gương mặt Dịch Tân vô cảm nhìn cô, thấy mắt cô đỏ lên, đôi môi cô hơi run rẩy. A, nhìn xem, đúng là có vẻ cô rất nhớ anh. Dịch Tân để bàn tay cô vuốt ve mặt anh, anh chợt cong môi nói với cô: “Tân Hoành, vừa rồi em nói gì với anh?”

Trong nụ cười của Dịch Tân toàn là sự tuyệt vọng và châm chọc, trong lòng Tân Hoành cảm thấy rùng mình. Cô vội vàng giải thích: “Anh đừng làm hại Thẩm Ngôn, anh ta không thể chết được, đó là do em nợ anh ta.”

“Em nợ anh ta cái gì?” Giọng Dịch Tân vô cùng lạnh lẽo và nguy hiểm, ánh mắt anh còn tuyệt vọng hơn cả trước khi gặp được Tân Hoành. Anh hỏi cô nhưng lại không để cho cô cơ hội nói chuyện, ngay sau đó lại chen vào tự hỏi tự trả lời: “Nợ anh ta nửa đời bao bạn à?”

Tân Hoành nghe thế thì giật mình, mở to hai mắt không thể tin được nhìn Dịch Tân: “Anh đang nói gì thế?”

Cuối cùng Dịch Tân cũng dứt khoát gạt tay Tân Hoành ra, cuối cùng cũng không khống chế được sự ghen tỵ và căm hận nỗi lên từ lúc nhìn thấy cô. Ghen tỵ, anh ghen tỵ đến phát điên, anh căm hận, anh hận cô không thương anh! Rốt cuộc anh phá lên cười điên loạn mà thê lương, anh vừa cười vừa nhìn cô luống cuống tay chân bằng đôi mắt ửng đỏ: “Anh nói, anh nhất định phải giết anh ta.”

Tân Hoành ngây ngẩn nhìn Dịch Tân, khoảnh khắc đó cô hoàn toàn bối rối. Nhưng Dịch Tân lại cực nhanh nhấc súng lên ngắm vào người đàn ông đang nằm hôn mê trên đất. Cả người Tân Hoành lạnh toát, sự sống chết ở trước mặt, cô xoay người chặn trước họng súng của Dịch Tân theo bản năng để ngăn cản Dịch Tân.

Hình ảnh Dịch Tân điên cuồng đày hận thù như thế khiến cô hoàn toàn luống cuống tay chân. Cô nhìn về phía Dịch Tân, cầu khẩn: “Anh đừng giết anh ta, em xin anh đấy.”

Dịch Tân nhìn sắc mặt thê thảm của Tân Hoành, cô yếu ớt cùi xin khiến sự tuyệt vọng trong lòng anh càng trở nên điên cuồng. Ngón tay anh khẽ nhúc nhích lên nòng đạn. Con người cô trợn lên, sắc mặt càng thảm hại hơn. Anh từ từ di chuyển họng súng, từ trước đến nay anh vẫn không thể đối đầu với cô được.

Nhưng ngay sau đó cô lại dùng thân thể mình để ngăn anh lại, thậm chí còn đặt tay lên tay anh, cô khẽ sởn da gà khẩn anh: "Dịch Tân, anh tha cho anh ta đi, anh ta có ơn đối với em, không có anh ta thì chưa chắc em đã sống được đến ngày hôm nay. Em không thể để anh ta chết được, anh ta mà chết thì em sẽ hối hận cả đời này."

Hôm nay Tân Hoành mặc một chiếc váy lụa trắng tinh khôi, quần áo mà Cố Viễn Chi chuẩn bị cho cô đàu theo phong cách công chúa kỳ quái. Kỳ quái là vì Tân Hoành không có hứng thú với phong cách công chúa này mà một ông cụ già đài như Cố Viễn Chi lại có. Nghe nói bộ váy trên người cô được thiết kế theo chủ đề cô gái của biển xanh.

Tà váy nhẹ nhàng rủ xuống không lớn lắm, đây là chiếc váy không khoa trương nhất mà cô có thể mặc. Cho nên Tân Hoành mới chọn nó, nhưng cũng không phụ lòng chủ đề của nó, chiếc váy nhìn không quá đặc biệt nhưng khi mặc vào lại gợi lên cảm giác êm ái, một vẻ đẹp tiêu điều của sự mất đi. Người con gái của biển xanh, mất đi hoàng tử, mất đi tình yêu thì cũng mất đi chính mình.

Dịch Tân nhìn thật kỹ Tân Hoành của giờ phút này, cô luôn khiến anh mê đắm. Anh cũng muốn yêu thương cô cả đời, nhưng có vẻ như tình yêu trọn đời này của cô đã dành cho người khác rã. Anh khẽ cười, lặp lại: "Cả đời ư?"

"Tân Hoành, em có biết cả đời là cái gì không?"

Trong lòng Tân Hoành đau đớn và hỗn loạn, cô chỉ có thể trợn to mắt nhìn về phía Dịch Tân. Vào khoảnh khắc này, nụ cười của anh đã vể hiu quanh: "Cả đời là lời cam kết anh dành cho em từ tận đáy lòng mỗi lần nghĩ đến em."

“Nhưng em lại dành cả đời của em cho người khác mất rồi.”

Tân Hoành nghe thế thì rùng mình, cuối cùng cũng hiểu sự kỳ lạ ở đâu. Cô nhìn chằm chằm Dịch Tân, vội vàng lắc đầu, trịnh trọng và kiên định nói: “Không, không phải, không phải, em thèem không có!”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 374: Tình Cảm Dây Dưa (36)

Edit: *II* T Janet M* - Lê Quý Đô*

“Không à?” Dịch Tân chậm rãi lặp lại, ánh mắt anh trùm mến mà dịu dàng mơn man trên mặt Tân Hoành, như thể anh đã bị lời thề của cô làm cho rung động. Tân Hoành lập tức gật mạnh đầu, rã lại vội vội vàng vàng ôm anh, gấp gáp ôm chặt lấy anh để cho bản thân mình vùi sâu vào trong ngực anh: “Không có, thực sự không có, anh...”

Cô định nói rằng anh cũng tin em có được không? Nhưng cô còn chưa kịp nói xong thì bên tai đã có hai tiếng súng vang lên liên tiếp, tàn nhẫn cắt đứt lời cô: “Pắc.”

“Pắc.”

Âm thanh chấn động dồn dập trong màng nhĩ khiến đầu cô như ngay lập tức nổ tung, còn cả sự run rẩy của cơ thể người nào đó, cuối cùng cũng khiến cô không khống chế được mà rít lên một cách vô thức: “Đừng!”

Ngay sau đó cô đẩy mạnh người Dịch Tân ra, xoay người lại, lật đật xem tình trạng Thẩm Ngôn thế nào. Cô quy xuống đất nhưng lại thấy trên người Thẩm Ngôn không hề có thêm vết thương nào. Hai phát súng đó... Tân Hoành bừng tỉnh, trong lòng cô giật mình, lập tức quay đầu nhìn Dịch Tân.

Tân Hoành vừa nhìn anh đã nghĩ, dáng vẻ này của anh sẽ khiến cô cả đời này cũng không quên được, nó sẽ được khắc vào nơi yêu ớt nhất trong tim cô, khiến cô cả đời này cũng không quên được, lúc nào cũng phải nhớ tới, mỗi một lần nhớ tới thì tim sẽ đau thấu tận xương tủy, tận tim gan.

Sự bi thương như có hình hài nhanh chóng lén, không cách nào vơi bớt cũng không thể bỏ qua, cuối cùng đong đầy trong ánh mắt anh. Có đau hơn nữa thì anh cũng đã đau đến mức không kêu được thành tiếng, chỉ có thể nở nụ cười châm chọc và tuyệt vọng với cô, cười đến mức đáng người cao lớn không kiềm chế được mà lắc lư.

Vẻ đẹp trai của anh như thể yêu ma, trước đây, cô thường nhìn một chút đã không nhịn được mà ôm mặt anh nói đùa, rằng có lẽ anh chính là ma quỷ, có năng lực yêu ma vô biên, sinh ra để gây họa cho chúng sinh.

Nhưng giây phút này, đẹp thì vẫn đẹp, còn có vẻ quyến rũ ma quỷ nữa, da anh còn trắng nõn, sáng bóng hơn da cô, môi cũng mặn mại đỏ thắm hơn cô, nhưng lúc này sự bi thương và tuyệt vọng chưa từng xuất hiện trong mắt anh như tràn ra, mạnh mẽ chấn ngang cổ họng khiến anh gằn như không thể hô hấp được.

Nhưng bóng dáng đẹp rạng ngời đó lại như thể không phải ma quỷ. Anh là vật thí nghiệm. Giống như trong thời khắc anh đẹp đẽ nhất thì bị người ta dùng một đòn đánh chết, từ đó trở đi biến thành một vật thí nghiệm không có sinh mệnh. Tất cả vẻ đẹp, sự thông khổ, tuyệt vọng cũng dừng lại vào khoảnh khắc đó, từ nay về sau dù có trôi qua bao nhiêu năm tháng cũng đâu có dáng vẻ như vậy.

Giống như những vật trưng bày đẹp đẽ hoàn toàn không có sinh mạng trong bảo tàng. Anh để lại câu nói cuối cùng là: “Không có sao?”

Trong phút chốc, Tân Hoành cảm thấy có hàng vạn mũi xuyên qua tim. Cô hoảng hốt nhìn anh, nước mắt tuôn rơi như cơn mưa tháng bảy, nặng trĩu mà hỗn loạn, cô tiện tay lau qua một cái rã vội vàng chạy về phía anh, lao mạnh vào ngực anh nhưng há miệng mà không biết nên nói gì. Không thể nói xin lỗi, nói xin lỗi thì phải là làm sai.

Thật ra thì cô không sai. Đáng ra anh không nên dò xét cô như vậy. Đối với Thẩm Ngôn, cô quan tâm đến sự sống chết của anh ta, còn đối với anh, cô quan tâm đến tất cả mọi thứ của anh. Không giống nhau... Sao anh lại không hiểu chứ?

Giọng nói của anh tuyệt vọng như vọng lên từ vực sâu vạn trượng, mờ ảo và xa xôi: “Thật ra thì em cũng không bở được anh đúng không?”

“Nhưng em không nỡ bở anh cái gì chứ? Ban đầu là anh cưỡng ép em, anh ta mới là người trong lòng mà em yêu ngay từ đầu, anh ta đến tìm em nên em cứ thế đi với anh ta.”

“Hay là không phải vì em không nỡ bở anh, em chỉ sợ anh không tha cho anh ta? Em sợ anh lại phá hủy tình yêu của em lần nữa à?”

Dịch Tân vừa nói vừa bật cười ha hả, cười như một màn mưa gió u oán thê thảm dưới vực sâu. Tân Hoành đã khóc không thành tiếng từ lâu, chỉ có thể lắc mạnh đầu ở trong ngực anh. Dịch Tân kéo tay cô qua: “Đừng sợ.”

Giây phút này, giọng anh dịu dàng như thể đêm đầu tiên đó, khi anh nằm trên người cô cũng nói với cô hai chữ này. Khi đó, anh nắm lấy bàn tay cô, đan mườn đầu ngón tay vào tay cô, từ đó trở đi, anh chính là người đàn ông của cô.

Còn bây giờ anh nắm tay cô rãnh nhét vào tay cô một vật lạnh như băng. Chính là khẩu súng của anh. Cô giãy mạnh nhưng anh lại cố chấp nhét súng lục vào tay cô, khống chế tay cô, giọng nói của anh vừa dịu dàng vừa cẩn thận, thấp giọng nói bên tai cô: “Nào, đừng sợ, anh nắm tay em, em đè tay xuống là được.”

Tân Hoành giãy giụa muối đầy anh ra. Nhưng lúc này, Dịch Tân dùng một bàn tay khác giữ chặt eo cô, hung hăng khóa chặt cô vào trong ngực anh: “Để cho anh ôm em khi chết.”

“Đừng!” Cô thê lương kêu lên trong màn nước mắt. Bàn tay bị anh nắm lấy không nhúc nhích được, bàn tay còn lại muối đầy anh ra mà không đầy được, cô giận dữ ném đấm lên ngực anh, khóc lớn: “Dịch Tân, anh là đồ đIÊN! Tại sao anh lại đối xử với em như vậy!”

“Đúng, anh là đồ đIÊN, anh đIÊN rã, anh đIÊN rã mới yêu em đến thế. Cho nên anh nói cho em biết, anh sẽ không tác thành cho các người, chỉ cần anh còn sống, chỉ cần anh còn một hơi thở thì anh nhất định sẽ không

buông tha em, cho dù phải nhốt em vào lồng anh cũng phải khiến em ở bên anh cả đời này. Tân Hoành, anh nói cho em biết, em muốn tình yêu của em thì chỉ có thể giết anh, chỉ khi anh chết rã thì em mới được tự do. Chỉ cần anh chết rã thì cả đời này sẽ không còn người đàn ông Dịch Tân luôn quấn lấy em, không từ thủ đoạn để có được em, giam cầm em nữa.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 375: Tình Cảm Dây Dưa (37)

Edit: *II* T Janet M* - Lê Quý Đô*

Giờ phút này, giọng nói của Dịch Tân trầm ổn và tinh táo nhưng lại không chút chân thật. Anh muốn tự sát nhưng biểu cảm và lời nói lại như thể đó là kết quả sau khi anh đã suy nghĩ kỹ càng. Không, không chỉ là suy nghĩ mà giống như trong một đại hội cổ động, đó là quyết định được đưa ra sau khi có sự nhất trí biểu quyết của tất cả mọi người. Giờ khắc này, anh chỉ đang nói lại rằng mọi người đã chấp nhận ý kiến này.

Nhưng Tân Hoành không thể chấp nhận được! Cô kêu to dãy thê lương: “Không!”

Cô điên cuồng phản kháng, nhưng lại luôn bị anh khống chế, toàn thân không thể động đậy nổi khiến cô như sắp sụp đổ, cô hét lên: “Em không muốn!”

Dịch Tân ôm cô vẫn khống chế họng súng nhắm vào thân thể anh: “Nào, đừng sợ, anh cho em cơ hội để em được tự do, em phải nắm lấy nó.”

“Không, không, không...” Tân Hoành vừa khóc lóc thảm thương, vừa lắc đầu nguầy nguậy, cô cảm nhận được ngón tay Dịch Tân đè lên ngón tay cô đang ép xuống, cô hét lên: “Anh giết em đi!”

Ánh mắt đang nỗi bão của người đàn ông điên cuồng như ngưng trệ trong khoảnh khắc đó. Tân Hoành tiếp tục khóc, hét lớn hơn: “Anh giết em đi, Dịch Tân, anh giết em trước đi!”

Khóe miệng người đàn ông chậm rãi cong lên một nụ cười nhạo đau khổ. Tân Hoành, rốt cuộc em không nỡ bỏ ai? Cuối cùng như thế Tân Hoành khóc đã mổi, cô không vùng vẫy nữa cũng không đẩy, không đánh anh nữa. Cô chỉ dùng một tay ôm chặt lấy anh, giây phút này cô nằm trong ngực anh, như thể đã buông bỏ tất cả ý định giãy giụa, kể cả sinh mạng.

Cô thê thảm khẽ lâm bẩm: “Để em chết trước anh đi.”

Người đàn ông vốn đang điên cuồng, nóng nảy, không để ý đến điều gì đột nhiên cảm thấy chấn động. Tất cả sức lực bức bách cô cũng biến mất, không tiếp tục ép buộc cô nữa.

Anh nghe thấy giọng cô uất ức nói trong ngực anh: “Em và Thẩm Ngôn không có gì cả, tại sao anh không tin em? Anh dò xét em thì có ý nghĩa gì chứ? Từ đầu đã không giống nhau, thậm chí còn không liên quan gì, em không hiểu anh thử em để làm gì chứ? Em để ý đến anh ta là quan tâm xem anh ta sống hay chết, còn em để ý đến anh là muốn quan tâm anh từng giây từng phút, suy nghĩ của anh, cảm giác của anh, tất cả mọi thứ của anh. Nếu như anh ta xảy ra chuyện gì thì cả đời này em cũng không an lòng, nhưng nếu anh có chuyện gì thì em sẽ không do dự ở bên anh, cùng sống cùng chết. Tại sao anh không hiểu, hai điều này không giống nhau, tại sao anh cứ phải so sánh, anh cần gì phải ép em thế chứ?”

“Thẩm Ngôn có ơn đối với em, em phải báo đáp anh ta hai mươi năm đã bảo vệ em, nhưng em chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ báo đáp anh ta bằng thứ em không thể cho. Khi anh ta cưỡng ép em, em thật sự muốn chết, em đã leo lên cửa sổ, em dùng cái chết để uy hiếp anh ta. Nhưng trong thâm tâm em chưa từng nghĩ sẽ nhảy xuống, em không sợ chết, nhưng em sợ sẽ không gặp được anh nữa. Nhưng em biết nếu Thẩm Ngôn thật sự ép em thì em sẽ nhảy xuống thật.”

“Ngày nào em cũng nhớ anh, vừa mong anh sớm tìm được em vừa phải đối phó với Thẩm Ngôn, em và anh ta không xảy ra chuyện gì hết. Đến cuối cùng, khi anh ta cho em uống thuốc, em vừa khóc, vừa suy nghĩ, tất cả điều là anh. Sau đó, Cố Viễn Chi đến, là Cố Viễn Chi đã cứu em nhưng

Ông ấy lại không để em đi tìm anh... Em chỉ vèmuộn một chút mà anh đã không chịu tin em."

Sự điên cuồng và hỗn loạn đến mức không thể khống chế được, chỉ muốn hủy diệt thứ gì đó của anh lảng dẩn xuống khi nghe thấy cô vừa khóc thút thít vừa kẽ lẽ. Nhưng đồng thời lại có một sự điên cuồng khác mạnh mẽ xông lên nghẹn ở họng, có điều khác ở chỗ ban nãy là cảm giác lạnh như băng, còn bây giờ là sự ấm áp.

Cánh tay anh ôm cô không khống chế được sức lực, chỉ muốn nhập cô vào cơ thể mình, không cần tách ra nữa. Anh nghe thấy tiếng nói của mình run rẩy một cách dữ dội: "Anh tin... Em đừng khóc."

Đừng khóc... mới là hai chữ dễ khiến người ta rơi lệ nhất trên thế gian này. Tân Hoành vừa nghe thế, nước mắt càng rơi mãnh liệt hơn, không cách nào ngăn lại được, cô uất ức vừa khóc vừa nói: "Không, anh không tin em. Cố Viễn Chi nói để cho anh đi tìm em, em lại nói với ông ấy rằng em muốn tự đi tìm anh, anh không tìm được em thì anh sẽ đau khổ, sẽ bị hành hạ. Nhưng Cố Viễn Chi nói nếu em chủ động quay vèthì anh sẽ coi thường em. Khi đó em còn nói chắc như đinh đóng cột rằng ông ấy không hiểu."

Tân Hoành nói đến đây đi nãc lên một hầm rã mới nói tiếp: "Dịch Tân, em nhìn lầm anh rã! Quả nhiên là anh coi thường em, hóa ra anh vẫn luôn muốn đẩy em ra!"

"Không, không phải..." Dịch Tân mạnh mẽ ôm cô.

Cô biết bây giờ anh đã bình tĩnh rã, nên cô có thể tự do tùy hứng, cô không nghe lời anh mà khóc tè phủ nhận lời anh như một đứa bé: "Anh nói bậy! Anh muốn đẩy em ra thì cần gì phải dùng phương pháp tàn nhẫn như vậy? Anh biết mà, chỉ cần anh nói một câu anh không cần em, anh không thích em nữa thì em sẽ lập tức đi ngay. Cho dù sau này có không tái hôn được thì em cũng sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa. Anh cần gì phải dọa em chứ? Cần gì dùng cách thức kinh khủng như vậy làm em sợ? Chẳng qua là muốn em rời khỏi anh thôi..."

Cô y như một đứa trẻ tức giận, nằm trong ngực anh chỉ trích anh nhẫn tâm, nhưng thật ra chỉ vì cô đã bị kinh sợ. Cô hổn hển tố cáo, nhưng cuối cùng Dịch Tân cũng không chịu nổi khi bị cô cố ý vặn vẹo nữa. Trái tim điên cuồng của anh chỉ muốn cô. Anh cúi xuống mạnh mẽ chặn đôi môi đang lẩm bẩm không ngừng nghỉ của cô lại.

Bờ môi mềm mại mang hương thơm nhàn nhạt mà anh ngày đêm nhớ mong, nhớ đến phát điên. Anh như một người bị trúng độc, còn cô chính là thuốc giải, anh điên cuồng muốn đến gần cô hơn, muốn có cô. Anh ôm chặt lấy cô, nặng nề hôn lên môi cô, không để ý đến suy nghĩ không tự nhiên của cô. Anh không để ý đến kháng cự khẽ kháng của cô, cứ thế cạy mở hàm răng của cô, quấn lấy hơi thở anh vẫn ngày nhớ đêm mong, cuốn cô cùng sa vào sự mê luyến đó.

Anh bị trúng độc, chỉ có cô mới giải được loại độc này trong anh:
“Không cần em ư? Em không biết anh cần em đến mức nào đâu.”

“Em còn muốn gả cho người nào nữa? Em đã gả cho anh rồi thì cả đời này, trừ khi anh chết, không thì đừng ai nằm mơ có được em.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 376: Tình Cảm Dây Dưa (38)

Edit: *II* T Janet M* - Lê Quý Đô*

Tân Hoành vừa khóc thút thít vừa ôm chặt lấy anh, vừa hôn anh say đắm vừa nắm chặt bàn tay đấm lên lưng anh mấy cái. Cô yêu anh, thương anh, nhưng cũng giận anh, giận anh bất chấp lý lẽ. Vì vậy, nước mắt của cô càng chảy càng không ngừng lại được.

Nhưng cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại. Đúng như Dịch Tân nghĩ, bây giờ dù gió thổi mây bay thì sau sóng to gió lớn, mặt biển cũng bình yên trở lại. Đó chính là vì bọn họ là vợ chồng nên vẫn luôn hướng về nhau.

Mặt Dịch Tân từ từ hiện lên nụ cười yêu thương và trân quý, vừa hôn lên hàng nước mắt của cô, vừa khàn giọng thủ thỉ bên tai cô: “Ban đầu, anh không từ thủ đoạn, không thể chờ được để cưới em chính là vì ngày hôm nay anh có thể nói với em rằng: Em đã gả cho anh thì em chính là người của anh. Tân Hoành, em là của anh,... Cả đời này.”

Anh vừa hôn cô thật sâu, vừa nhẹ nhàng khàn giọng thủ thỉ dỗ dành cô. Trong lòng Tân Hoành vẫn hơi u oán, nhưng nghe thấy lời anh nói thì cuối cùng cũng khẽ mỉm cười. Lúc này, anh cảm thấy rất vui vẻ và bình yên. Giống như một dòng suối nhỏ trong veo giữa mùa hè, chảy róc rách không nhanh không chậm tạo thành một giai điệu vui vẻ.

Tân Hoành cảm thấy an lòng trở lại, nhưng lại không nhịn được mà bật cười, tính cách của người đàn ông này chẳng khác nào thời tiết tháng bảy, nói sấm chớp là mưa giông, nói trời đẹp là đã hóa cầu vồng... Hỗn loạn không yên làm chẳng ai đoán nổi, nhưng lại cũng rất đáng yêu. Cô đẩy anh ra, nhìn anh rã khẽ hù: “Tân thiếu, bớt giận chưa?”

Làm sao Dịch Tân có thể để cô đẩy anh ra được? Ngay sau đó lại ôm chặt lấy cô vào lòng, cúi đầu chống cằm lên định đầu cô, cười rất không đứng đắn: “Hết rồi, nhưng mà tâm trạng anh vẫn chưa tốt lắm đâu, cho nên vẫn cần em vỗ về đây.”

Tân Hoành dẫu môi: “Tâm trạng em còn chưa tốt lắm đây này.”

Dịch Tân lập tức nói: “Để anh vỗ về nhé.”

Tân Hoành hơi nheo mắt nhìn anh, thấy mặt anh đầy vẻ gian gian thì biết ngay anh lại có suy nghĩ không đứng đắn. Dịch Tân cũng không giải thích nữa mà kéo eo cô muốn rời khỏi đây. Tân Hoành kéo anh lại, nhắc nhở: “Thẩm Ngôn...”

Khó khăn lắm Dịch Tân mới lấy lại tâm trạng, vừa nghe thấy hai tiếng này từ miệng cô, sắc mặt anh lại trầm xuống. Giọng nói êm ái yêu kiều đó... Dịch Tân là một người đàn ông nhỏ mọn, tóm lại anh cảm thấy khi nghe thấy Tân Hoành gọi tên Thẩm Ngôn, tâm trạng anh rất bức bối! Điều đó khiến anh hận không thể ngay lập tức rút súng ra kết thúc sự dây dưa này!

Nhưng mà anh không dám... Tân Hoành vẫn đang nhìn anh chằm chằm. Hơn nữa, cô đã nhanh chóng bảo đảm không có chuyện gì, nếu bây giờ anh mà còn nổ súng... Cho dù hoàn toàn vì anh là một người hẹp hòi, không chấp nhận việc cô gọi tên người đàn ông khác như gọi tình nhân (Tân Hoành oan uổng: Em gọi cả họ cả tên mà, tình nhân ở đâu ra?), nhưng Tân Hoành nhất định sẽ không nghĩ như vậy, đến lúc đó chắc chắn cô sẽ lại khóc và lén án anh không chịu tin cô.

Nghĩ đến đây Dịch Tân lại cắn răng nhẫn nhịn! Anh dịu dàng nói với cô: “Được rồi, chúng ta ra ngoài trước, sau đó bảo Nguyên Thâm vào đưa anh ta đi bệnh viện được không?”

Tân Hoành gật đầu suy nghĩ, lại vẫn thấy chưa yên lòng, vừa nhìn về phía Dịch Tân vừa bổ sung: “Phải đưa anh ta đi chữa lành vết thương, khỏe mạnh trở lại.”

Dịch Tân thầm nghĩ rắng nghĩien lợi trong lòng, nhưng trên mặt vẫn tĩnh bơ, cười dịu dàng: “Được.”

Tân Hoành lại cau mày suy nghĩ, bổ sung thêm: “Bảo Phong Dương chữa cho anh ta nhé, em vẫn tương đối có lòng tin đối với y đức của Phong Dương.”

Y đức... Cuối cùng Dịch Tân cũng cạn sạch kiên nhẫn, anh nheo mắt nhìn cô, giọng nói cũng bắt đầu trở nên nguy hiểm: “Ý em là em không có lòng tin đối với nhân đức của anh?”

Tân Hoành thiếu chút nữa thì gật mạnh đầu tán đồng. Thực sự là chẳng có chút nào! Nhưng dưới ánh mắt của người đàn ông cầm thú đó, cô đành bắt đắc dĩ thu lại khí phách, cô chủ động kéo tay anh, giọng nói mềm mại say đắm lòng người dỗ dành anh bằng những lời anh thích nghe nhất: “Làm gì có, em và anh là vợ chồng, chẳng lẽ em lại không tin anh ư?”

Quả nhiên Dịch Tân vừa nghe đến hai chữ quan trọng ‘vợ chồng’ thì vui vẻ ngay, cũng không so đo truy hỏi cô nói thật hay không nữa, tóm lại chỉ cần tâm trạng bạo quân tốt lên thì sẽ biến thành người rất vị tha, độ lượng lại phóng khoáng.

Thẩm Ngôn, Phong Dương,... Chỉ cần Tân Hoành thích thì từ giờ để cho bọn họ ở bên nhau đến bạc đầu giai lão cũng không sao cả! Dịch Tân ôm Tân Hoành đi qua Thẩm Ngôn đang hôn mê trên mặt đất rồi đi thẳng ra ngoài. Lúc này trong lòng anh rất mừng rỡ và hăng hái.

Nhưng thật ra dù là mừng rỡ hay giận dữ thì đều là kết quả của sự hăng hái thái quá, sẽ khiến người ta trở nên không bình thường. Giận dữ khiến người ta hận thù đến điên cuồng, còn mừng rỡ lại khiến người ta buông lỏng cảnh giác, cuối cùng cũng sẽ khiến ta trở nên không bình thường...

Dịch Tân hiểu rõ đạo lý này, cho nên trước giờ anh luôn là một người có lòng dạ sâu xa khó đoán. Nhưng vì vừa rồi Tân Hoành buồn đau và giận dữ nên bây giờ anh không để ý gì đến những chuyện khác, chỉ một mục muốn tỉ mỉ trân quý cô, yêu thương cô, trong lòng ngoài vui sướng ra thì không còn cái gì khác, bao gồm cả... Phòng bị.

Cho nên có thể nói, Tân Hoành chính là kiếp nạn của anh. Hai người tình cảm dạt dào liếc mắt đưa tình đi ra cửa, mà không có ai nhìn thấy một tia sáng lạnh đột nhiên xuất hiện trong bàn tay Thẩm Ngôn đang hôn mê trên đất.

Không biết anh ta giấu ở đâu mà có thể khiến Dịch Tân trong cơn thịnh nộ cũng không phát hiện ra. Bây giờ mới lấy ra, nhưng đúng là nắm chắc thời cơ không chê vào đâu được. Đúng vào lúc Dịch Tân và Tân Hoành đi đến cửa đang định gọi Nguyên Thâm đến, Thẩm Ngôn đang nằm trên mặt đất bất ngờ mở mắt ra, trong nháy mắt đâm con dao trong tay về phía Dịch Tân.

Nhưng số phận đúng là trùng hợp. Vào lúc trong lòng Thẩm Ngôn đang đầy sát khí thì Tân Hoành lại vẫn cảm thấy không đành lòng. Mặc dù cô yêu Dịch Tân, nhưng... vẫn cảm thấy xấu hổ khi đối mặt với Thẩm Ngôn, nhất là bây giờ anh ta lại bị thương nặng vì cô. Lợi dụng lúc Dịch Tân gọi Nguyên Thâm, Tân Hoành quay đầu muốn nhìn Thẩm Ngôn một cái cuối.

...

Vào lúc con dao lao đến, Tân Hoành mạnh mẽ nhào về phía Dịch Tân, ôm chặt lấy anh làm cán dao bị lệch hướng.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 377: Tình Cảm Dây Dưa (39)

Edit: *II* T Janet M* - Lê Quý Đô*

Âm thanh lướt dao sắc bén đâm vào da thịt rất nhỏ gần như không nghe thấy gì. Chỉ có thể nhìn thấy màu máu dàn nhuộm đỏ màu vẩy trắng, tạo nên một hình ảnh diêm lệ như thể một đóa hoa nở rộ, nhanh chóng lan rộng một cách quỷ dị, cuối cùng nhuộm đỏ màu vẩy trắng.

Tân Hoành cắn chặt răng không kêu thành tiếng, bởi vì vô lực mà tất cả sức nặng của cô đều đè lên người đàn ông cô đang ôm. Dịch Tân đang ôm cơ thể mềm mại của cô lượng choạng một bước, đôi mắt lập tức dừng lại trên cán dao cắm trên lưng cô.

Khoảnh khắc đó, mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến một người đàn ông như anh cũng như thể đánh mất tiêu cự, anh như người mộng du, những gì nhìn thấy trước mắt cũng không phải là thật. Cũng giống như Thẩm Ngôn ở dưới đất, đôi mắt anh ta tối tăm mờ mịt nhìn vào lưng Tân Hoành, con dao cắm sâu đến nỗi cán dao cũng gần như lún vào thịt.

Anh ta đã dùng hết sức lực vào một dao kia, bởi vì người anh ta muốn đối phó chính là Dịch Tân, đó không phải một người đàn ông bình thường. Nhưng anh ta không ngờ Tân Hoành lại dùng cơ thể yếu ớt của cô chắn cho người đàn ông đó...

Thời gian và không gian trong phòng như thể bị đóng băng, không có một chút động tĩnh nào, không tiến thêm một giây, cũng không quay lại một khắc, chỉ dừng lại đúng vào khoảnh khắc đó. Cho đến khi thân thể của Tân Hoành từ từ trượt xuống, khoảnh khắc đó con người Dịch Tân đột nhiên trùng lớn, trở tay ôm chặt cô vào ngực: “Tân Hoành...”

Trên bộ váy trắng của cô toàn là máu, nhưng trên mặt lại tái nhợt không chút huyết sắc, như thể toàn bộ máu của cô đã dùng để nhuộm đỏ chiếc váy cô đang mặc... Ngay sau đó sắc mặt anh nhanh chóng trở nên trắng bệch hơn cả cô, còn trong mắt là sự hốt hoảng, đau khổ và... thù hận.

Trong nháy mắt đó, một cánh tay anh đỡ lấy cô, một tay khác cực nhanh cầm lên khẩu súng đã buông xuống vì cô, chỉ muốn lập tức đoạt mạng kẻ đối diện. Làm hại cô, anh chỉ muốn bây giờ anh ta lập tức đền mạng!

“Đừng...”

Tiếng nói của cô rất yếu ớt, cô cố nâng cánh tay lên, cánh tay cứng ngắc đến chính cô cũng gần như không khống chế được, nhưng cô vẫn cố bắt lấy bàn tay cầm súng của anh: “Đừng... làm anh ta bị thương.”

Cuối cùng, ngọn lửa âm ỷ trong lòng Dịch Tân cũng bùng cháy trở lại. Rốt cuộc thù hận trong lòng Dịch Tân cũng nhấn chìm nỗi đau và sự hoảng hốt trong tim, hoàn toàn nhấn chìm anh. Mắt anh cũng bị nhuộm đỏ như màu chiếc váy cô đang mặc, anh không kìm được mà khẽ gần lên với cô: “Em vẫn không nỡ bỏ anh ta!”

Trên mặt đất, bởi vì sai lầm khiến Tân Hoành bị thương, Thẩm Ngôn đã hoàn toàn suy sụp, nhưng vừa nghe thấy vậy thì trong mắt bỗng lóe lên ánh sáng. Nhưng Tân Hoành lại chẳng có sức lực để ý đến anh ta, cô chỉ yếu ớt và sợ hãi nhìn Dịch Tân, cuối cùng một giọt nước mắt của cô nhỏ xuống: “Không phải...”

Lúc bị dao đâm cũng rót một giọt nước mắt, nhưng lúc này... lại bị anh bức ra, trong lòng Dịch Tân cũng cảm thấy ăn năn, nhưng chung quy... vẫn ghen tỵ. Chỉ vì sự mâu thuẫn trong lòng như thế mà khiến anh nhìn như thế còn đau đớn hơn Tân Hoành. Sắc mặt Tân Hoành thất vọng, bờ môi khẽ động.

Cuối cùng Dịch Tân chỉ biết thở dài trong đáy lòng. Đành vậy, không bỏ được thì không bỏ được, anh chấp nhận. Cho dù không chấp nhận thì sao chứ? Mắt anh không cảm xúc ôm cô lên, bước nhanh ra ngoài. Vết

thương của cô rất sâu, sâu đến nỗi ngực anh cũng cảm nhận được sự đau đớn của cô, anh không thể để mặc cô phải chịu đau.

Nhưng Tân Hoành lại níu chặt lấy áo anh: “Chờ một chút...”

“Tân Hoành, rốt cuộc em muốn anh phải làm sao? Em nói đi!” Dịch Tân giận dữ nhìn chằm chằm gương mặt nhợt nhạt của cô, ngoài mặt thì hung dữ nhưng trong lòng anh như bị ngàn vạn con dao dày vò nhức nhối không thôi. Nước mắt Tân Hoành rơi ướt hết mặt, lại cười khổ nhìn Dịch Tân: “Đừng làm anh ta bị thương...”

“Được!” Dịch Tân cắn răng, vừa căm hận vừa đau đớn, anh ôm cô chỉ muốn rời khỏi đây thật nhanh: “Anh đưa em đến bệnh viện.”

“Dịch Tân...” Giọng cô lẩn trong tiếng khóc. Anh còn có thể làm thế nào? Trong lòng anh ghen tị, tức giận và căm hận đến nỗi anh chẳng còn sợ cô nỗi giận, nhưng tiếng khóc khẽ khàng của cô lại khiến anh cảm nhận thấy nỗi đau xót trước nay chưa từng có. Anh dừng bước, giọng nói không kìm được mà nhẹ nhàng hơn than khẽ: “Được, đừng khóc, em nói đi, anh nghe đây.”

“Em muốn... yên ổn ở bên anh...”

Trong mắt anh dâng nỗi chua xót, anh thương tiếc nhìn cô, gần như kiên nhẫn một cách bất thường chờ cô nói tiếp. Bất thường là... Bây giờ cô đang bị thương mà anh lại không lập tức đưa cô đến bệnh viện, mà còn ngốc nghếch dung túng cho cô lãng phí thời gian ở đây.

Cô vừa khóc vừa nhìn anh, nói: “Không nợ bất cứ ai... yên ổn ở bên anh. Thảm Ngôn... Bây giờ, coi như là em... còn nợ anh ta... Là do em... phải trả... Nếu bây giờ anh... làm anh ta bị thương, vậy thì em sẽ lại thiếu nợ anh ta.”

Anh biết cô đang nỗ lực chịu đựng đau đớn để giải thích với anh. Cô nói thì anh sẽ đáp ứng, cô mong muốn gì thì anh sẽ cho. Cô bảo tha cho Thảm Ngôn thì cho dù ghen tỵ đến phát điên, anh cũng sẽ không ra tay nữa. Chỉ là vì anh không còn cách nào khác.

Nhưng cho dù như vậy, trong lòng anh đau khổ vẫn sẽ đau khổ, căm hận vẫn sẽ căm hận, ghen tị cũng vẫn sẽ ghen tị... Sẽ không giảm bớt, cũng không biến mất. Anh biết đi đâu đó. Cô cũng biết. Cho nên lúc này, cô không thể chờ đợi mà phải giải thích với anh ngay.

Nỗi đau đớn và chua xót đến phát điên trong lòng đang gần như giết chết anh, anh cúi đầu, gấp gáp hôn lên mi mắt cô, giọng nói vỗn lạnh băng bây giờ lại trở nên nghẹn ngào: “Được, được rã, em thích thế nào cũng được. Ngoan, đừng nói chuyện nữa, anh lập tức đưa em đến bệnh viện, không phải em tin tưởng Phong Dương sao, chúng ta đi tìm Phong Dương, đi tìm Phong Dương...”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 378: Tình Yêu Trở Về(1)

Edit: *II* T Janet M* - Lê Quý Đô*

"Đi tìm Phong Dương!"

Cuối cùng, Dịch Tân hét lên thật lớn như một con dã thú bị thương, giãy giụa bất an khiến cả không khí cũng xao động theo anh. Nguyên Thâm vốn đang ngây người nhìn không biết làm gì, vừa nghe thấy thế thì toàn thân như được bật công tắc, ngay sau đó lật đật chạy xuống lầu chuẩn bị xe, trong lúc đó cũng vội vàng gọi điện thoại cho Phong Dương.

Từ trước đến nay, mắt Dịch Tân chưa từng ướt nhoèn như thế, anh ôm Tân Hoành, bởi vì gấp gáp mà trớn nên hỗn loạn, cũng bởi vì đau đớn mà sắc mặt lúc trắng lúc xanh. Tân Hoành vẫn nắm chặt tay anh không rời, nhưng ánh mắt lại vượt qua anh nhìn về phía Thẩm Ngôn cả người đầy máu.

Thẩm Ngôn đau đớn nhìn Tân Hoành, anh ta quỳ một chân trên đất, sự tuyệt vọng trong mắt còn nỗi bật hơn cả vết máu và vết thương trên người anh ta. Vốn dĩ anh ta muốn đứng dậy xem Tân Hoành thế nào, nhưng vết thương của anh ta quá nặng.

Nắm đấm của Dịch Tân không hề nhẹ, đã vậy còn có phát súng kia nữa, dù không bắn vào chỗ nguy hiểm, nhưng anh không bắn vào chỗ nguy hiểm bởi vì anh muốn hành hạ anh ta, cho nên ra tay chỉ có thể khiến người ta cực kỳ đau đớn.

Thẩm Ngôn vừa chật vật muốn đứng dậy đã liên tục ngã xuống đất, muốn cố gắng đứng dậy lần nữa, nhưng ngoài vết thương nặng trên người,

trong ngực anh ta toàn là sự ghen tị, đau khổ và hối hận tuyệt vọng cứ liên tục kéo anh ta xuống, làm anh ta mất hết sức lực.

Anh ta quỳ một chân trên đất, ánh mắt dịu dàng nhuốm đẫy hơi nước, thoát nhìn còn tàn tạ hơn cả Tân Hoành bị trọng thương, cứ như vậy đau đớn nhìn về phía cô. Một cái nhìn là cả một đời. Cả đời này của Thẩm Ngôn, từ trái tim đến máu thịt, vào khoảnh khắc này tất cả đều được khắc tên Tân Hoành.

Vào lúc này, Thẩm Ngôn mơ hồ nhận ra rằng, từ nay về sau, trong sinh mệnh anh ta sẽ mãi mãi khắc sâu cái tên Tân Hoành này. Thậm chí có khi một ngày nào đó khi anh ta chết đi, xương cốt của anh ta cũng sẽ tự động bay đến bên cô.

Tân Hoành được Dịch Tân ôm trong ngực, qua vai anh, cô nhìn về phía Thẩm Ngôn, dịu dàng nở một nụ cười không bị trói buộc bởi những ân oán tình thù giữa cô và anh ta, một lần nữa trở lại là cô của ngày xưa, khi cô và anh ta còn được mọi người coi như một cặp đôi trời sinh.

Giống như ban đầu, khi cô nhìn anh ta sẽ cảm thấy ngượng ngùng, sau đó nở nụ cười xấu hổ, gương mặt ửng hồng như đánh phấn. Đó là nụ cười cuối cùng cô dành cho anh ta, cô nói: “Thẩm Ngôn, tôi không còn nợ anh nữa.”

Cô nói rã chậm rãi vòng tay ôm lấy cổ Dịch Tân, tựa đầu vào ngực anh. Cả người Dịch Tân cứng lại, ngay sau đó anh ôm cô chạy ra ngoài như điên.

Trong phòng làm việc, Thẩm Ngôn không còn sức lực cứ thế đột ngột gục ngã, khi ngã xuống mặt đất, cơ thể anh ta vẫn không ngừng run rẩy. Đây là phòng làm việc của Dịch Tân, trên đất được trải thảm nhung dày, nhưng khi Thẩm Ngôn ngã xuống đất vẫn vang lên tiếng động lớn như thế va phải gạch đá cứng rắn.

Thẩm Ngôn nằm trên mặt đất, chậm rãi nhắm mắt lại, mặc cho máu không ngừng chảy ra từ vết thương. Anh ta chậm rãi đưa tay lên sờ thử,

khóe môi cứng đờ bỗng nhiên cong lên. A, hóa ra vẫn còn ấm, anh ta còn tưởng sẽ lạnh thấu xương chứ.

Khi Dịch Tân ôm Tân Hoành đến bệnh viện, Phong Dương đã chờ sẵn ở đó, thấy Tân Hoành hôn mê trong lòng Dịch Tân thì lập tức bước tới xem xét vết thương trên người cô. Vừa nhìn một cái, con người anh đã co rút lại, vội vàng bảo Dịch Tân đặt Tân Hoành lên một chiếc giường cấp cứu: “Để cô ấy lên đây.”

Nói rồi lập tức quay lại ra chỉ thị với bác sĩ và y tá sau lưng: “Chuẩn bị phòng phẫu thuật!”

Lúc ở trên đường, Tân Hoành đã không còn để ý đến việc Dịch Tân gào thét mà rơi vào hôn mê, trong lòng Dịch Tân nhất thời có dự cảm xấu nên đã cảm thấy hỗn loạn. Bây giờ thấy sắc mặt của Phong Dương thì lập tức chấn động, anh đưa tay giữ giường cấp cứu lại, không những không để bác sĩ và y tá đưa cô đi, mà còn kéo Phong Dương qua, giọng lạnh tanh hỏi: “Cô ấy thế nào?”

Sắc mặt Phong Dương có vẻ do dự, nhưng anh lại không đợi anh ấy trả lời mà vội cắt ngang, la lên: “Anh xem vết thương của cô ấy rã, không bị động đến tim mạch, cô ấy sẽ không gặp nguy hiểm đâu có đúng không?”

Cuối câu, khi nói ‘có đúng không’, giọng Dịch Tân xưa nay luôn lạnh nhạt lại thoáng run lên. Sắc mặt Phong Dương cứng đờ, trong mắt thoáng qua vẻ không đành lòng, nhưng động tác không hề tùy tiện, anh ấy kéo bàn tay đang giữ giường cấp cứu của Dịch Tân lại, đưa mắt ra hiệu cho các bác sĩ và y tá bên cạnh, bọn họ thấy vậy lập tức nhân cơ hội đẩy Tân Hoành vào phòng phẫu thuật.

Dịch Tân phát hiện, mắt anh lóe lên sự lạnh lẽo, động tay hất Phong Dương ra, rồi lập tức đưa tay giữ giường cấp cứu lại, giọng nói lạnh lùng và kìm nén giận dữ: “Không được động vào cô ấy!”

Bác sĩ và y tá bị khí thế của anh dọa sợ, nhất thời đứng yên tại chỗ, không dám làm gì. Dịch Tân giận dữ nhìn Phong Dương, lạnh nhạt nói:

“Em đảm bảo với anh trước rằng cô ấy không có việc gì đã, nếu không anh nhất định không để cô ấy rời khỏi anh!”

Phong Dương thấy thế thì sắc mặt biến đổi, lập tức ra tay cản lại. Nhưng lúc này Dịch Tân đã hoàn toàn hổn hển, sợ hãi và tức giận, Phong Dương cản anh chỉ khiến anh coi anh ấy là kẻ muốn cướp Tân Hoành đi, thoảng chốc đã vô thức coi Phong Dương là kẻ thù, cứ thế đánh thẳng một đòn về phía anh ấy.

Phong Dương hoảng hốt tránh thoát, nhưng không dám chậm trễ, lập tức tiến lên ngăn cản lần nữa. Dịch Tân như thể phát điên không để cho Phong Dương lại gần, hai người cùng lúc vung tay giành giùng cấp cứu của Tân Hoành. Phong Dương vội la lên: “Anh bình tĩnh lại đi!”

“Anh đừng có trì hoãn nữa!”

“Cô ấy không còn nhịn được lâu!”

...

Nhưng Dịch Tân thấy ánh mắt hoảng hốt của Phong Dương thì trong tim như thể bị ai đó đâm cho một dao, đau đến mức mơ hồ, mất hết sự tỉnh táo, trong đầu anh chỉ còn duy nhất một chỉ thị: Không được để ai cướp Tân Hoành đi!

Cho dù có chết, cô cũng chỉ có thể chết cùng anh. Mệnh lệnh này khiến anh trở nên hổn hển và tàn bạo, anh ra đòn không hề nương tay, lập tức đánh hai quyền về phía mặt Phong Dương khiến khói miệng anh ấy chảy máu.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 379: Tình Yêu Trở Về(2)

Edit: *II* T Janet Myle II * - Lê Quý Đô*

Một bác sĩ đứng sau phong Dương thấy tình huống của Tân Hoành và trạng thái của Dịch Tân, sự nhạy cảm nghenhiệp khiến anh ta không thể trì hoãn thêm được nữa, vội vàng nhân lúc Dịch Tân phân tâm muốn đưa Tân Hoành đi.

Nhưng dù đang đánh nhau với Phong Dương, mắt Dịch Tân vẫn không hờ rời khỏi Tân Hoành, lúc thấy bác sĩ kia định đẩy cô vào phòng phẫu thuật, ánh mắt Dịch Tân trở nên hung ác đánh một đòn ép Phong Dương lùi lại, đồng thời di chuyển đến gần bác sĩ kia rầm lập tức giơ chân đá anh ta lăn lông lốc trên mặt đất.

“Anh đúng là điên rồ!” Phong Dương khẽ nguyễn rửa, nhanh chóng tiến lên túm Dịch Tân lại muốn khống chế anh. Nhưng Phong Dương không phải là đối thủ của Dịch Tân.

Trong lúc hai người đánh qua đánh lại, Phong Dương thấy trạng thái này của Dịch Tân thì trong lòng thầm kêu không ổn rồ. Không ngờ lúc anh mới túm được cổ áo Dịch Tân muốn kéo anh lại thì trước mắt lại nhoáng lên một cái, có một người bất ngờ xông đến ngăn trước người anh ấy, rồ mạnh mẽ đánh một đòn lên mặt Dịch Tân.

Động tác đó vừa nhanh vừa chuẩn, cho dù là Dịch Tân cũng không tránh được. Dịch Tân bị đánh thì nổi điên lên, trở tay đánh về phía người kia, người đó cười nhạt không ra tay nữa. Dịch Tân đang phát điên đột nhiên bị hai người phía sau khống chế, khi bị mắc kẹt mới có thể nhìn rõ người trước mắt, hóa ra là Cố Viễn Chi.

Cố Viễn Chi lạnh lùng cười, nhìn Dịch Tân và nói: "Cậu nghĩ là chưa hại con bé đủ sao, còn muốn hại chết nó à?"

Dịch Tân bị câu nói này của Cố Viễn Chi ném cho một cú, cả người chấn động, sự điên loạn và nóng nảy trong mắt lập tức trở nên đờ đẫn. Cố Viễn Chi nhìn anh, lắc đầu cười nhạo: "Cậu cho rằng con bé chết thì cậu có thể đi cùng nó à, nhưng cậu tự đặt tay lên ngực mà tự hỏi xem cậu có xứng không? Cậu có đền nổi mạng của con bé không?"

Sắc mặt Dịch Tân suy sụp, mắt anh cũng dài đi. Cố Viễn Chi thấy thế thì cười lạnh, lúc này mới quay người nhìn về phía Phong Dương: "Tình trạng của con bé thế nào?"

Cố Viễn Chi hỏi Phong Dương nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Tân Hoành đang hôn mê. Cố Viễn Chi xuất hiện đột ngột mà có uy lực kinh người, chỉ dùng hai câu đã khiến Dịch Tân đang cuồng loạn như dã thú trở nên không còn sức lực phản kháng. Phong Dương thấy thế thì kinh ngạc ngẩn người nhìn Cố Viễn Chi, đến khi ông hỏi đến, anh ấy mới rùng mình hoàn hồn trở lại.

Anh nhìn theo ánh mắt Cố Viễn Chi, Tân Hoành nằm trên giường cấp cứu, trên lưng cầm con dao, lưỡi dao đã hoàn toàn ngập vào cơ thể cô, chỉ còn lại cán dao bên ngoài, Tân Hoành nằm nghiêng rời vào hôn mê, từ góc độ của anh ấy cũng có thể thấy mặt và môi cô không còn chút huyết sắc nào. Trong lòng Phong Dương vừa nguyễn rủa Dịch Tân ngang ngược, vừa càng vội vàng.

Anh cũng không để ý đến sự tờ mờ về Cố Viễn Chi, dù sao bây giờ ở đây cũng chỉ có ông là có thể khống chế được Dịch Tân, Phong Dương nhanh chóng giải thích với ông: "Vị trí dao đâm không trúng tim, nhưng lại dùng lực quá lớn khiến lưỡi dao đâm sâu vào cơ thể cô ấy, sợ rằng đã làm tổn thương đến nội tạng. Cháu cần phẫu thuật ngay lập tức, tình hình của cô ấy không tốt, không thể chậm trễ thêm nữa."

Dịch Tân nghe thế chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, thân thể cao lớn đột nhiên lảo đảo. Cố Viễn Chi cũng hơi lảo đảo, ngay sau đó vội vàng ra quyết định: "Vậy mau cứu con bé đi!"

Phong Dương nhìn Dịch Tân ở một bên đã hoàn toàn mất hồn, nghiêm túc gật đầu. Anh đưa tay lau máu bên khoe môi rồi quay người, đưa Tân Hoành vào phòng phẫu thuật. Cố Viễn Chi nhìn cửa phòng phẫu thuật đóng lại, ông quay người đánh mạnh một cái lên mặt Dịch Tân.

Dịch Tân lảo đảo lui ra sau mấy bước, khi đứng vững lại tay lên chạm vào vết máu trên khoe miệng. Nhưng anh còn không thèm ngẩng đầu, chỉ cười nhạt, nụ cười buông xo, cực kỳ đau khổ.

Dịch Tân, mà cho rằng nếu Tân Hoành có chuyện gì thì mà có thể đi theo cô sao, nhưng mà có thật sự bã thường nỗi không? Cô tốt đẹp như vậy, mà bã thường nỗi không? Dịch Tân ngã ngã xuống đất, đầu anh gục xuống, một giọt nước mắt trong suốt rót xuống mu bàn tay anh.

Phong Dương đoán không sai, mặc dù nhát dao kia không trúng tim Tân Hoành nhưng thực sự rất sâu. Ngay từ đầu Thẩm Ngôn đã có ý định đối phó với một người cực kỳ khó đối phó là Dịch Tân, cho nên phải dùng toàn lực, nhưng Tân Hoành lại đột nhiên lao vào...

Nhưng có một điều may mắn trong bất hạnh là, lưỡi dao kia không dài lắm nên dù đâm sâu nhưng cũng không đến nỗi không thể cứu vãn nỗi. Sau đó Phong Dương nghĩ, chắc là vì nếu giấu dao lớn quá thì khả năng của Dịch Tân chắc chắn sẽ dễ dàng phát hiện ra.

Thẩm Ngôn vừa muốn hại người vừa muốn tránh Dịch Tân thì chỉ còn cách đổi dao. Nhưng tuy nói là dao găm, nếu nhát dao này đâm chính xác vào tim thì chỉ cần với kích thước và độ sâu này cũng vừa đủ để... đâm chết người!

Phong Dương nghĩ đến đây thì kinh ngạc, cả người toát mồ hôi lạnh, tính toán của Thẩm Ngôn đúng là đáng sợ! Nhưng suy đi tính lại thì tình địch của Thẩm Ngôn là Dịch Tân, nếu chỉ có thủ đoạn bình thường thôi thì ngay cả tư cách làm kẻ địch của Dịch Tân cũng không có.

Một người lợi hại như vậy... Ngay cả Dịch Tân cũng suýt chút nữa bỏ mạng dưới tay anh ta, cũng coi như gặp đại nạn mà không chết, không biết là anh nên cảm ơn số phận hay nên cảm ơn Tân Hoành đây. Chẳng qua là

khổ thân Tân Hoành... Phong Dương vừa khom người đánh giá vết thương của Tân Hoành vừa cảm khái trong lòng vì số phận khổ sở của cô.

Phòng phẫu thuật sáng suốt một buổi tối, đến khi Tân Hoành được đẩy ra ngoài, ba ngày sau vẫn chưa tỉnh lại. Phong Dương nhìn gương mặt tái nhợt của cô mà không thể không cảm khái, đúng là hồng nhan bạc mệnh. Nhưng nếu nói đến hồng nhan thì cũng không nên là cô chứ, nếu tính theo tiêu chuẩn hồng nhan thì đáng ra phải là Dịch Tân chịu tội mới đúng.

Có lẽ thời gian anh ấy cảm khái về số phận của Tân Hoành quá lâu, khiến Cố Viễn Chi đứng cạnh thấy vậy thì giọng nói trầm xuõng: “Tình hình không tốt à?”

Phong Dương nghe thế thì đột nhiên rùng mình một cái, lật đật đứng thẳng người lên. May mắn qua, hôm nào Cố Viễn Chi cũng đến đây ngã một lúc. Ngày đầu tiên khi Tân Hoành mới vào đây, Phong Dương còn cảm thấy ông là một người bình dị gần gũi, nhưng ba ngày tiếp theo, anh ấy không thể không ngừng thầm mắng chửi trong lòng rằng mình đúng là mắt chó đui mù!

Cố Viễn Chi... rõ ràng là Dịch Tân thứ hai! Không, không phải là thứ hai, sự hống hách và ngang ngược của ông và Dịch Tân không hề phân thắng bại được! Ông ngã trong phòng bệnh, mắt chỉ nhìn Tân Hoành, chỉ cần cô có một chút khác lạ sẽ lập tức có người đến phòng làm việc của anh lôi anh qua đây... Tác phong không khác gì so với Dịch Tân!

“Không, cô ấy rất ổn!” Phong Dương vội vàng trả lời.

Đôi mắt sắc bén của Cố Viễn Chi khẽ néo lại đây vẻ nguy hiểm trời sinh, hỏi ngược lại: “Rất ổn, tại sao vẫn chưa tỉnh lại?”

Phong Dương toát đầy mồ hôi lạnh, Cố Viễn Chi này... nhất định còn kinh khủng hơn Dịch Tân呢!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 380: Tình Yêu Trở Về(3)

Edit: *II* Tú Anh *II* - Lê Quý Đô H*

Phong Dương cười trừ, nhìn sang chỗ khác để né tránh, chỉ có thể giả vờ đi qua kiểm tra Tân Hoành, nhưng vừa nhìn một cái đã giật mình bật thốt lên: “Cô ấy tỉnh rã.”

Cố Viễn Chi nghe thế thì mắt sáng lên, vô thức đứng dậy nghiêm người xem cô thế nào. Đúng là Tân Hoành tỉnh lại, mắt cô chậm rãi mở ra, nhưng ánh mắt có vẻ không tập trung. Cố Viễn Chi và Phong Dương đều vui mừng nhìn cô, nhưng cô lại như không nhìn thấy họ, ánh mắt như thể rơi vào hư không.

Cố Viễn Chi thấy thế thì trong lòng nặng nề, nhìn Phong Dương phía đối diện, nhỏ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế này?”

Phong Dương giật mình, vội vàng đưa một ngón tay ra trước mặt Tân Hoành, thu hút sự chú ý của cô: “Nhìn em này, đây là số mấy?”

Nhưng Tân Hoành vẫn không nhìn anh ấy mà ánh mắt chậm rãi đảo quanh phòng một vòng, mở miệng yếu ớt hỏi: “Dịch Tân đâu?”

Vì bị thương nặng nên giọng nói của cô rất yếu ớt, chỉ có ba chữ mà như thể cô phải dùng hết sức lực toàn thân. Phong Dương và Cố Viễn Chi đều nghe thấy nhưng lại có phản ứng hoàn toàn khác nhau. Mắt Phong Dương sáng lên, vội vàng trả lời: “Ở bên ngoài...”

Anh ấy đang định nói để anh ấy ra ngoài tìm, lại thấy ánh mắt dữ tợn của Cố Viễn Chi phía đối diện có ý ngầm cảnh cáo, vì vậy lời đến miệng

rồi lại gượng gạo đổi thành: “... chơi.”

Ở bên ngoài... chơi. Phong Dương nói xong thì thấy đôi môi nhợt nhạt của Tân Hoành hơi mím lại. Cố Viễn Chi lại ôn tồn cười nói với cô: “Trước tiên không cần để ý đến Dịch Tân, cháu có thấy chỗ nào khó chịu không?”

Tân Hoành chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng lắc đầu, sắc mặt thực sự mệt mỏi. Sắc mặt cô không có huyết sắc, lúc này mặc dù đã tỉnh nhưng cả người lại như thể không có sức sống. Cố Viễn Chi nhìn Phong Dương, ý muốn anh ấy mau nghỉ cách.

Phong Dương cảm nhận được ánh mắt của Cố Viễn Chi thì lập tức cảm thấy căng thẳng, đáng ra phải bịa chuyện nhưng vừa thấy Tân Hoành rũ mắt thất vọng thì đạo đức trong lòng vừa bị kìm nén lại không khống chế được, thế là anh ấy cứng rắn bật thốt lên: “Để em xem xem, hay là em đi gọi Dịch Tân đến nhé.”

Cố Viễn Chi nghe thế thì mắt tràn xuống, nhưng đảo mắt lại thấy mắt Tân Hoành sáng lên, cuối cùng chỉ có thể thở dài trong lòng, phất tay về phía Phong Dương coi như đồng ý. Phong Dương lập tức chạy ra ngoài nhanh như thỏ.

Lúc Dịch Tân đi vào, tiếng động ở cửa nặng nề như thể có người nào đó vội vàng dùng cả cơ thể lao vào cánh cửa. Lúc anh xuất hiện, ánh mắt Tân Hoành cuối cùng cũng có tiêu cự, nhìn về phía người đàn ông ở cửa. Nhưng có lẽ do cô mới tỉnh lại, còn chưa quen nên cô vừa có phản hoảng hốt, vừa vội vàng mở trừng hai mắt.

Dịch Tân nhìn thấy cô thì ánh mắt co lại, anh bước nhanh đến bên giường cô, khéo miệng nở nụ cười xót xa, ánh sáng trong mắt như thể một mảng lá khô đã sớm bị nước mưa cọ rửa, tất cả đều là sự hoảng sợ và vui mừng. Bàn tay anh run lên khẽ vuốt trán cô, giọng nói nghèn nghẹn: “Đau không?”

Hai chữ này như chất chứa tất cả đau thương. Tân Hoành nhẹ nhàng cọ vào tay anh, vừa cười với anh vừa nhỏ nhẹ nói: “Không đau... Chỉ hơi khó

chịu thôi.”

Anh chỉ cảm thấy trái tim nhói mạnh một cái, trong mắt đầy vẻ ảm đạm và buồn bã. Bàn tay cô khẽ động đậy muôn năm lấy tay anh, anh vội vàng trở tay cầm lấy bàn tay cô. Cô nhìn anh, khẽ nói: “Hơi khó chịu... Không nói đến tình cảm, chỉ tính trên danh nghĩ thì ít nhất em cũng là ân nhân cứu mạng của anh, anh không ở đây trông nom em mà chỉ lo ở ngoài... chơi.”

Dịch Tân nghe thế thì trán giật giật hai cái, nhưng ngay sau đó lại cúi đầu, vội vàng hôn lên trán cô: “Thật xin lỗi, đừng khó chịu. Böyle giờ em tỉnh rã, chỉ cần em đồng ý để anh trông nom thì anh sẽ không rời khỏi em nửa bước, có được không?”

Tân Hoành ngược mắt, trong mắt là ý cười rạng rỡ, dù sắc mặt cô nhợt nhạt nhưng ít nhất bây giờ cũng có sức sống. Cố Viễn Chi đứng từ xa nhìn cô, chỉ khẽ thở dài rã nhìn về phía Phong Dương. Sau đó hai người họ lặng lẽ đi ra ngoài. Đến một góc cách xa phòng bệnh, Cố Viễn Chi mới bình tĩnh mở miệng hỏi Phong Dương: “Con bé không sao chứ?”

Phong Dương gật đầu: “Tỉnh lại là không sao rã, từ nay về sau chỉ cần chú ý bã dưỡng thì sẽ không có vấn đề gì nữa.”

Cố Viễn Chi gật đầu. Phong Dương trầm ngâm một chút rã nói lên suy nghĩ của anh ấy: “Dịch Tân sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt.”

Cố Viễn Chi không lên tiếng, ánh mắt xuyên qua cửa sổ sát đất nhìn về phương xa.

Thật ra thì ban đầu mặc dù Phong Dương không rõ Cố Viễn Chi lấy thân phận gì để tới bệnh viện, và có tư cách gì để quan tâm đến chuyện của Tân Hoành như vậy, nhưng mấy ngày qua lại thấy trong chuyện này, ngay cả Dịch Tân cũng không dám lồ mang với Cố Viễn Chi. Cố Viễn Chi muốn trông nom Tân Hoành, Dịch Tân cũng không nói tiếng nào mà lặng lẽ rời khỏi phòng, nếu trong lòng Phong Dương còn không có chút tinh ngộ thì hai mươi năm này anh ấy đúng là sống uổng phí rã.

Phong Dương cam đoan, bây giờ Tân Hoành bị thương, cho dù là cha ruột Tân Hạo của cô có đến thì Dịch Tân cũng sẽ không do dự cho người đuổi ông ta ra ngoài. Nhưng trong tình huống như vậy mà Cố Viễn Chi lại có khả năng ép Dịch Tân rời khỏi phòng Tân Hoành...

Còn có một việc nữa, sau đó Phong Dương có nghe y tá trực ban nói trong lúc anh ấy thực hiện ca phẫu thuật cứu Tân Hoành, nghe nói Tân Hạo thực sự đã tới, dáng vẻ còn rất chật vật, lảo đảo tới đây xem con gái thế nào, kết quả lại bị người ta đuổi ra ngoài.

Mà người đuổi lại không phải là Dịch Tân, mà là Cố Viễn Chi. Nghe nói lúc ấy Cố Viễn Chi rất tức giận, một bác sĩ có mặt lúc đó kể lại rằng còn tức giận hơn cả lúc đánh Dịch Tân, liên tiếp mắng mây câu hung dữ, còn không quên tuyên bố sau này sẽ tính sổ răi mới đuổi Tân Hạo đi.

Tới mức này mà sự thật còn chưa rõ ràng sao. Tân Hoành bị thương, người có thể đánh Dịch Tân, đuổi Tân Hạo thì thân phận còn không rõ ràng à?

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 381: Tình Yêu Trở Về(4)

Edit: *II* T Janet M* - Lê Quý Đô*

Mỗi ân oán bất hòa cụ thể thế nào thì Phong Dương không biết, nhưng anh ấy có thể mơ hồ đoán được thân phận của Cố Viễn Chi.

Cho nên bây giờ mới không nhịn được mà nói tốt cho người kia. Tuy rằng những lúc chỉ có Phong Dương và Dịch Tân, anh ấy cũng thường chỉ trích Dịch Tân không có nhân tính, quá bắt nạt Tân Hoành, nhưng khi đối mặt với người ngoài, Phong Dương nhất định sẽ đứng về phía Dịch Tân.

Phong Dương suy nghĩ một chút rã uyển chuyển nói tốt vài câu cho Dịch Tân, không ngờ anh ấy vừa há miệng, Cố Viễn Chi đã quay lưng về phía anh ấy mà như thèm mọc mắt sau gáy, nhanh chóng chặn ngang lời anh ấy: “Không cần nói gì nữa, cậu đi xuống trước đi.”

Phong Dương há hốc mồm, cứng lưỡi, ngăn ngừa nhìn bóng lưng có vẻ mệt mỏi mà vẫn ngang tàng như thường của Cố Viễn Chi, đằng thời lại không cam lòng bỏ đi như thế.

Cố Viễn Chi cứ như nhìn thấy hết biểu cảm của anh ấy lúc này, khẽ thở dài nói: “Chẳng qua là tôi cảm thấy không đáng thay cho Tân Hoành, con bé là một cô gái xinh đẹp lại tốt như vậy, chẳng lẽ không xứng đáng có được những điều tốt nhất sao? Nhưng hết lần này đến lần khác đều bị Dịch Tân ép buộc, còn bắt nạt nó nữa. Trước thì có Nghê Tranh, sau này thì Thẩm Ngôn, rõ ràng chẳng liên quan gì đến con bé mà lần nào cũng là nó bị thương, còn cả hai đứa bé của nó nữa...”

Cố Viễn Chi vừa nói vừa than nhẹ l`àn nǔa, trong giọng nói không che giấu được sự thương xót và đau lòng. Cố họng Phong Dương nghèn nghẹn, muốn giải thích nhưng lời đến miệng lại phát hiện ra cho dù là anh ấy một lòng muốn tốt cho Dịch Tân, nhưng tận sâu trong đáy lòng cũng cảm thấy không đáng cho Tân Hoành.

Cố Viễn Chi nói: Con bé là một cô gái xinh đẹp lại tốt như vậy, chẳng lẽ không xứng đáng có được những điều tốt nhất sao? Đứa bé, Nghê Tranh, Thẩm Ngôn, nhìn vào những tổn thương này, Phong Dương là người đứng ngoài nhìn nhưng khi nghĩ đến cũng cảm thấy căm phẫn trong lòng.

Nhưng mà cho dù không đáng thì vẫn không mong muốn hai người họ phải nhận một kết cục chia lìa. Phong Dương nói nhỏ: “Cháu vẫn luôn tin rằng giữa bọn họ có thể gặp khó khăn, nhưng mọi chuyện nhất định sẽ tốt đẹp.”

Cố Viễn Chi nghe thế nhưng chỉ cười khẽ: “Phong Dương, mọi chuyện luôn có thể giải quyết được, đây là quy luật của thế giới. Nhưng không phải ai cũng có thể sống đến ngày đó.”

Phong Dương bị một câu này của Cố Viễn Chi mạnh mẽ chặn đứng, không thể phủ nhận rằng Cố Viễn Chi đã sống đến ngày này tuổi, chuyện gì cũng đã nhìn thấu, tất nhiên không thể bị lừa bịp bởi một hai câu của anh ấy. Trong lòng Phong Dương thầm than.

Cố Viễn Chi im lặng một lát mới nói: “Nhưng mà một người muốn đánh, một người muốn bị đánh, nếu như Tân Hoành thật sự tình nguyện thì tôi thật sự cũng không có tư cách ngăn cản.”

Trong giọng nói của ông có sự bất lực khiến cả người lộ vẻ già nua, ông vừa nói vừa phất phất tay với Phong Dương, ý bảo anh ấy đi đi.

Dịch Tân cẩn thận ngẩng bên mép giường, ôm nửa người Tân Hoành dựa vào ngực anh, lại cố gắng khống chế mình không được mạnh tay.

Tân Hoành dựa nửa người vào anh, Dịch Tân đút nước cho cô uống. Nhưng Tân Hoành lại không chịu há miệng, Dịch Tân nhíu mày, dịu dàng

hỏi: “Không phải em khát sao, sao lại không uống?”

Tân Hoành khẽ liếc anh: “Anh đút cho em.”

Dịch Tân giật giật tay, nhưng cô vẫn không há miệng, không nhịn được lại cau mày: “Rốt cuộc em muốn thế nào? Nói đi.”

Tân Hoành hù khẽ: “Em biết anh không phải ra ngoài chơi, anh muốn trông em, nhưng mà Cố Viễn Chi đến nên anh mới ra ngoài.”

Dịch Tân nghe thế thì đôi mắt sáng ngời, trong đó có sự ngạc nhiên và mừng rỡ. Tân Hoành nói: “Em chỉ hơi mệt thôi, không mở mắt ra được, nhưng mà em biết anh thay quần áo cho em, đút nước cho em, giúp em xoay người, anh còn động một tí là... hôn em.”

Đêm cái hôm Tân Hoành vớt được một mạng về trên bàn mổ, cô bị sốt cao, mồ hôi thấm ướt quần áo, Dịch Tân cẩn thận thay quần áo cho cô, lát sau mồ hôi lại ướt sũng, cứ như vậy tới lui lui, Dịch Tân không hề cảm thấy phiền phức, còn cực kỳ chú ý không để chạm vào vết thương của cô. Nhưng sau đêm đó, cô đã hạ sốt, anh cũng không di chuyển người cô nữa.

Dịch Tân hỏi cô: “Khi đó em đã tỉnh rồi?”

Tân Hoành lắc đầu: “Khi đó mệt đến mức không muốn tỉnh lại nữa, nhưng mà...” Tân Hoành cẩn thận liếc anh, châm chước câu chữ nói: “Nhưng luôn có nước mắt lành lạnh rơi trên mặt khiến em không thoải mái.”

Dịch Tân liếm môi, sắc mặt không được tự nhiên cho lắm. Tân Hoành chậm rãi cọ cọ trong ngực anh: “Dịch Tân, em không sao, anh đừng buông nữa.”

Dịch Tân bỗng nhiên rất muốn ôm chặt cô trong lòng mình, nhưng trên lưng cô còn có vết thương quấn băng dày khiến mắt anh co lại, không dám lộn xộn. Tân Hoành lầm bẩm: “Vả lại em cũng không biết Thẩm Ngôn sẽ độc ác như vậy, làm em bị thương đau như thế. Nếu em biết trước thì em sẽ không cản cho anh, cứ để cho anh bị thương.”

Dịch Tân nghe thế thì chậm rãi hôn lên mi mắt cô, thở dài: “Được, l`ân sau đẽ cứ đẽ anh bị thương...”

Tân Hoành lại ngay lập tức cắt đứt lời anh: “Nói bậy, không có l`ân sau nữa!”

Hôm nay tính khí Dịch Tân lại rất tốt: “Được, không có l`ân sau, l`ân sau anh cho người khác bị thương, có được không?”

Lúc này Tân Hoành mới nhẹ nhàng gật đ`ầu, r`ă nhìn anh thúc giục: “Khát, muốn uống nước.”

Dịch Tân nghe thế thì khéo môi không nhịn được mà cong lên một nụ cười cưng chi`eu và thỏa mãn, cứ thế dưới ánh mắt e thẹn của cô, anh ngậm lấy một ngụm nước r`ă cúi đ`ầu chạm vào môi cô, đút cho cô uống nước.

Đêm đó, Tân Hoành bị sốt khiến đôi môi khô khốc, Dịch Tân thay qu`ân áo cho cô, còn đút nước cho cô uống, nhưng khi đó cô quá yếu, nước đút được bao nhiêu lại chảy theo khéo môi ra ngoài hết, làm ướt hết qu`ân áo cô. Dịch Tân bận rộn một h`ă, cuối cùng chỉ có thể dùng cách này, cô mới chậm rãi nuốt xuống.

Mặt khác cũng đúng như cô nói, anh động tí là hôn cô. Chẳng qua là anh nhìn cô nhắm nghi`en hai mắt nằm trước mặt anh, trong lòng không thể ki`êm chế được nỗi sợ hãi và hoảng hốt, anh muốn đến g`ần cô hơn để cảm nhận sự t`ồn tại của cô vẫn còn trong sinh mạng anh.

Nước đã chảy vào miệng cô, nhưng cô vẫn mút lấy môi anh như cũ không chịu buông ra. Th`ần trí anh rung động, bỗng nhiên hiểu ra ý cô. Cô luôn xấu hổ không chịu chủ động... Mà đây không khác nào cô đang chủ động với anh. Nghĩ như thế nên anh thận trọng đỡ lấy eo cô, ôm cô vào lòng, miệng lưỡi giao nhau, cùng cô hôn nhau say đắm.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 382: Tình Yêu Trở Về(5.1)

Edit: TranGemy - *dien dan Lê Quý Đôn*

Người xưa có câu, vận đen đi qua, may mắn sẽ đến. Đầu tiên Tân Hoành tự dung bị bắt cóc, sau đó lại xả thân cứu người mà bị thương, tai họa liên tiếp ập đến, rơi lên không ít mà đổ máu cũng rất nhiều, sau đó còn phải chịu đựng đau đớn hành hạ cả ngày lẫn đêm, cho nên thái độ của Tân Hoành đối với cuộc sống rất tiêu cực.

Nhưng cũng vì cô nằm trong bệnh viện mà có Dịch Tân chăm sóc bên cạnh nên cuối cùng cô cũng được hưởng thụ phúc lợi trước nay chưa từng có.

Người ta nói con bệnh mẹ đau. Nhưng ở trường hợp của Tân Hoành thì là vợ bệnh chằng đau. Ngày thường Dịch Tân là người ngang ngược phách lối bao nhiêu thì bây giờ ở trước giường bệnh của cô lại cúi đầu cúp tai bấy nhiêu, dáng vẻ tùy ý cô vênh mặt hất hàm sai khiến thật sự rất kiên nhẫn.

Dịch Tân không phải người không biết chăm sóc người khác, lúc anh kết hôn với Tân Hoành, cô mới có hai mươi tuổi, cho dù đã cố gắng không ít nhưng trong một số chuyện, cô thực sự vẫn còn là trẻ con. Khi đến với nhau, không thể nói là Dịch Tân không chăm sóc Tân Hoành tỉ mỉ.

Nhưng dù Dịch Tân chăm sóc thì vẫn không quên bổ sung thêm những điều khoản quân phiệt, tổng kết lại chính là ‘ba không’: Không cho ý kiến, không cho không chấp nhận, không cho được voi đòi tiên.

...

Vì vậy, dưới tình hình áp lực cao như vậy, trong ba năm qua, dù Dịch Tân đúng là một người chẳng có trách nhiệm yêu thương, quan tâm Tân Hoành, đó là những gì anh phải làm và cũng là thứ cô nên có, nhưng Tân Hoành vẫn luôn tiếp nhận với thái độ như được ban thưởng, nơm nớp lo sợ, dè dặt, chỉ thiếu đi ái cảm kích rơi nước mắt, làm gì có chuyện được voi đồi tiên? Bực mình.

Nếu nhìn từ hai phía của vấn đề đối với vấn đề này thì cách yêu thương đó của Dịch Tân không phải là quan tâm một cách chân chính, cái gọi là yêu thương đó chỉ là sự tình nguyện từ một phía của anh mà thôi. Nhưng cũng may trên đồi này còn việc tình nguyện từ một phía nhưng lại có thể mang hai người đến gần bên nhau. Càng tốt hơn là Dịch Tân và Tân Hoành chính là một trong số đó.

Từ khi Tân Hoành phải nằm trên giường bệnh, tất cả những điều khoản quân độc đoán đều tự sinh tự diệt, cách yêu thương của Dịch Tân thoảng chốc đã có thể tu thành chính quả.

Cả ngày Dịch Tân đều xoay quanh Tân Hoành, không chỉ ân cần hỏi han mà còn động tí lại có biểu cảm chỉ muốn thay cô chịu đau. Ban đầu Tân Hoành cũng rất cảm động, rất xấu hổ, mỗi lần đều âm thầm tự trách trong lòng: “Cũng tại cơ thể cô quá yếu ớt, một vết thương nhỏ mà mãi không khép miệng.”

Sau đó cô bắt đầu thay đổi cách an ủi anh. Cô không an ủi còn tốt, cô vừa an ủi, ánh mắt Dịch Tân sẽ hiện lên vẻ đau nhói rã ôm lấy cô hôn loạn lên đến mức ánh mắt Tân Hoành trở nên mơ màng, Dịch Tân cũng rất kích động nhưng lại không thể làm gì, mỗi lần hai người đều rơi vào cảnh... cùi khô mà không được cháy.

Nhưng đây chỉ là bắt đầu, trong lòng Tân Hoành vẫn còn hơi dè dặt, nơm nớp lo sợ chưa thể an lòng. Không bao lâu sau, cuối cùng Tân Hoành cũng lĩnh ngộ được tính chính xác của câu nói: Trong mỗi con người đều có một phần tà ác. Tân Hoành đã bắt đầu tìm ra tiềm năng gian ác của mình. Không nói đến tùy ý làm loạn, coi như là báo thù sự chèn ép của anh suốt ba năm qua, độc ác hơn là...

Thường là vào lúc Dịch Tân đang kích động, cẩn thận ôm hôn cô, khi hôn say đắm đến mức mê loạn thì Tân Hoành đột nhiên kêu dừng. Nếu là bình thường mà Dịch Tân đang nhiệt tình lại bị dội cho một chậu nước lạnh như thế thì nhất định sẽ giận dữ, ánh mắt hung ác, sau đó sẽ đẩy cô xuống rầm mạnh mẽ ăn sạch cô, mặc kệ cô kêu ngừng lại!

Nhưng... Bây giờ, trên lưng cô bị thương nên không thể đẩy ngã. Trong lòng có giận dữ hơn nữa cũng chỉ có thể bỏ ngoài tai lời cô rầm hồn ác liệt hơn. Trong lòng Tân Hoành muốn gây chuyện nên dĩ nhiên sẽ không thuận theo anh mà đẩy anh ra rầm hù hù.

Cuối cùng Dịch Tân cũng kiêng kỵ vết thương của cô nên chỉ có thể thầm chửi thầm trong lòng rầm buông cô ra, cố gắng khống chế tâm tình và kiên nhẫn hỏi cô: “Sao thê?”

Lúc ấy trong lòng Tân Hoành sẽ sung sướng cười lớn, nhưng trên mặt lại uất uất ức ức cắn môi nói: “Em đói.”

Dịch Tân: “...”

Sau đó, Tân Hoành lại làm mặt đáng thương, nói cái gì mà em muốn ăn đầm anh nấu, phải là anh tự làm, bởi vì nếu là người khác làm thì em sẽ không đói. Nếu em không đói thì thân thể sẽ không được cung cấp đầy đủ dinh dưỡng. Thân thể không đủ dinh dưỡng thì vết thương sẽ chậm lành. Vết thương chậm lành thì... Anh biết rầm đẩy...

...

Vì vậy, vào lúc Dịch Tân đang nhiệt tình như lửa, trong đầm toàn là suy nghĩ cầm thú thì Tân Hoành lại khiêu khích anh một trận, không chỉ đẩy ra mà đến nhìn cũng không cho anh nhìn.

Mỗi lần Dịch Tân đầm tức đến mức muôn giết người, mấy lần anh đã nghi ngờ là Tân Hoành cố ý, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt long lanh vô tội của cô thì anh lại lập tức chính nghĩa thuyết phục chính mình: Không đâu, Tân Hoành của anh nhất định là hiểu tâm tư của anh nhất, chắc chắn là cô đói thật mới không để cho anh đụng vào.

Ngay sau đó lại âm thầm tự trách: Đúng là chỉ biết thỏa mãn sự cầm thú của mình mà không quan tâm đến việc cô sẽ mệt. Vì vậy, Dịch Tân lại điên cuồng đi vèl làm đố ăn cho cô.

Còn Tân Hoành thì ôm chăn cười đến mức mắt híp thành đường kẻ. Sau đó cô sẽ chờ Dịch Tân bận rộn rồi vội vàng trở lại trông cô, dĩ nhiên còn mang theo đố ăn. Nhưng có thể thấy được người này gấp gáp đến mức nào, để mang đến cho cô nếu không sống thì sẽ cháy.

Sống thì cô có thể hiểu được, bởi vì anh vội. Nhưng mà cháy... Cô quết miệng, dùng đũa chỉ chỉ, rõ ràng có ý bảo anh nhìn đi. Sắc mặt Dịch Tân đỏ lên: "Không có nhu cầu thời gian, nên để lửa to hết cỡ."

Tân Hoành: "..."

Nếu bây giờ là trước kia, chỉ cần Dịch Tân tự mình nấu nướng cho cô thì đừng nói là cháy, cho dù có độc thì cô cũng sẽ không do dự ăn hết, sau đó còn ôm lấy cổ anh dịu dàng an ủi: "Không sao cả, ăn ngon lắm..."

Nhưng bây giờ thì đã khác rã! Vào lúc này, Tân Hoành nhẹ nhàng đẽo đũa xuống, đáng thương liếc nhìn anh, sau đó lắc đầu: "Em không ăn được, nhưng mà lanh phí thức ăn thì có vẻ không tốt..."

Dịch Tân nghe thế lập tức ngoái ý: "Anh ăn giúp em."

Vì vậy Tân Hoành cứ thế nở hoa trong lòng, nhìn Dịch Tân ăn hết đố ăn cháy. Cuối cùng, cô còn làm ra vẻ buồn bã cảm khái: "Thật là, lại phải khỏi chậm mất một ngày rã, đúng là đáng tiếc..."

Chỉ câu nói đã nhẹ nhàng chọc đúng vào chỗ đau của cầm thú. Lại phải khỏi chậm mất một ngày, đúng là thật đáng tiếc... Dịch Tân nắm chặt bàn tay. Bây giờ, vị trí của Dịch Tân và Tân Hoành đã đổi ngược lại.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 383: Tình Yêu Trở Về(5.2)

Edit: TranGemy - *dien dan Lê Quý Đôn*

Nhưng trò bịa bịa này cũng chẳng dùng được bao lâu, Dịch Tân đau lòng vì cô, trong lòng anh vô cùng áy náy chứ không phải thật sự biến thành kẻ ngốc. Sau khi Tân Hoành chơi được mấy lần thì lúc đó có la hét hơn nữa, Dịch Tân cũng chỉ tinh bờ đi ra ngoài, ngay sau đó đã cầm đũa ăn vào cho cô. Tân Hoành cắn môi: “Người ta muốn ăn đũa do anh tự nấu.”

Dịch Tân tinh rụi: “Chính là cái này.”

Ánh mắt long lanh của cô nhìn anh tố cáo: “Anh lừa đảo, anh ra ngoài còn chưa đến một phút.”

Cùng lầm là từ trên giường ra khỏi phòng, cầm đũa rã lập tức trở lại, động tác của Dịch Tân còn nhanh, có khi chưa đến một phút mà đến 30 giây còn chưa đến. Sắc mặt Dịch Tân không đổi mà dọn đũa cho cô, cầm đũa đưa cho cô: “Đâu có, anh rời đi lâu rã, là em nhớ nhầm.”

Tân Hoành giường mắt nhìn anh, muốn có bao nhiêu đáng thương là có bấy nhiêu. Dịch Tân lại không nặng không nhẹ ném ra một câu: “Không tin em gọi Phong Dương đến.” Ngay sau đó trầm ngâm: “Uhm, gần đây trí nhớ của em không được tốt, không biết có phải đã bị tổn thương đến đâu óc không.”

“...”

Tân Hoành chỉ biết cắn răng, có anh mới tổn thương đến đâu óc! Dịch Tân thấy cô giận mà không thể bộc phát thì thiếu chút nữa bật cười. Sau

đó, Tân Hoành bắt đìu nhau nhận thức được nguy hiểm, cảm thấy cô vất vả lắm mới đảo lộn được vị trí của hai người, không thể để bị đảo lại chỉ vì Dịch Tân quá mạnh mẽ được. Nếu thế thì cả đời này cô chỉ có thể bị người này áp bức bóc lột thôi.

Vì vậy, mấy ngày sau đó, cô luôn nghiêm túc suy nghĩ xem làm thế nào để giữ vững tình trạng hiện nay của hai người, Dịch Tân chỉ nhìn cô xoắn xuýt, còn nên làm gì thì vẫn làm nấy, nên ôm thì ôm, nên hôn thì hôn. Cô càng xoắn xuýt, thật ra lại càng nghe lời, chỉ cần không tổn thương đến cô, anh đã có thể chiếm tiện nghi của cô đủ rồi.

Cho đến một lần Dịch Tân tắm cho cô, Tân Hoành... cuối cùng cũng đành chấp nhận số phận. Bởi vì Tân Hoành bị thương nên đáng ra không nên đụng vào nước, bình thường Dịch Tân đều lau người cho cô. Nhưng do nằm trên giường bệnh hơn mười ngày không tắm, Tân Hoành quả thực cảm thấy không sống nổi nữa nên kêu ca. Dịch Tân không cho thì cô lập tức làm loạn, nhất định phải tắm.

Dịch Tân không biết làm thế nào, chỉ có thể ôm cô vào phòng tắm. Trên lưng Tân Hoành có vết thương nên không thể tự làm, nhất định phải có Dịch Tân giúp. Cô ho khan, cuối cùng thì đành phải không mảnh vải che thân đứng trước mặt Dịch Tân.

Trước kia, tràn trề là lúc hai người động tình, khi đó anh cũng không mặc quần áo, và lại lúc ấy anh cũng rất bận rộn, không rảnh nhìn cẩn thận như vậy. Còn bây giờ, chỉ mình cô... còn anh thì ăn mặc rất chỉnh tề. Tân Hoành không nhịn được mà cảm thấy xấu hổ, đúng là không làm phụ lòng người khác.

Cô cúi đầu không nhìn Dịch Tân, cô yên lặng xấu hổ, lại cắn răng nhẫn nhịn một chút rồi bước qua. Không như ý là bàn tay Dịch Tân đặt trên người cô khẽ động nhưng lại chậm chạp một cách khác thường, rõ ràng cô thì gấp gáp mà anh lại hết lần này đến lần khác như cố ý dày vò cô. Trong lòng cô cho rằng anh cố ý chọc ghẹo cô nên giận dữ ngẩng đầu nhìn anh, nhưng vừa nhìn thì...

Trái tim Tân Hoành nảy thót lên một nhịp. Đôi mắt Dịch Tân gắt gao nhìn chầm chằm cơ thể cô, rõ ràng là hai con người đen láy như vậy... Nhưng Tân Hoành thề là cô có thể thấy được hai ngọn lửa hỗn loạn trong đó, điên cuồng không cách nào khống chế khiến lòng cô cũng như bị thiêu đốt. Cô ngại ngùng cúi đầu xuống thúc giục anh: “Anh nhanh lên đi.”

Cô không muốn anh cứ nhìn chằm chằm như vậy. Không ngờ cô vừa nói xong lời này thì lại cảm thấy cơ thể Dịch Tân trong nháy mắt nóng hổi hơn. Cô kinh hãi trong lòng, vừa ngược mắt nhìn thì Dịch Tân đột ngột cúi đầu hôn lên môi cô, giọng nói nặng nề khiến cô phát hoảng: “Em đúng là yêu tinh nghịch ngợm, em cố ý!”

Ngay sau đó bàn tay anh giữ chặt lấy eo cô, ép cô áp vào thân thể anh. Tân Hoành chỉ cảm nhận được qua lớp vải mỏng manh, cơ thể Dịch Tân nóng đến mức khiến cô run rẩy, cuối cùng cô cũng bừng tỉnh, câu cô vừa nói... đúng là! Nhưng cô bị oan mà! Cô thề là cô không có ý đó!

Vả lại, dù sao anh ở bên cô bấy lâu nay cũng đã nhìn thấy rõ, chắc sẽ có sức đề kháng, ai mà ngờ bây giờ anh vẫn kích động như vậy... Vừa thấy oan uổng, lại vừa có một chút tâm tư tà ác rực rịch trỗi dậy. Tay cô chậm rãi ôm lấy phần eo rắn chắc của anh, sau đó cô cảm thấy cơ thể anh cứng đờ, cô cười thầm trong lòng, khẽ phả hơi vào tai anh khi nói: “Dịch Tân, em cũng muốn anh.”

Cô nghe thấy tiếng Dịch Tân hít một hơi giật dữ ở bên tai mình. Ngay sau đó, cô thấy ngực đau nhói, hóa ra anh đã cúi đầu liên tục gặm cắn trước ngực cô. Anh cắn đầm đìu vào trước ngực cô, điên cuồng hôn mút. Cô cũng bị anh kích thích làm cơ thể nóng bừng lên, nhưng vẫn không quên sứ mệnh cố gắng giữ vững vị trí hiện tại của hai người.

Cô ôm lấy đầu anh, nói bên tai anh: “Khi đó... anh giúp em lau người, cũng không thấy anh... không kiềm chế được như vậy.”

Anh chậm rãi hôn lên vành tai cô, rõi cười khẽ, khàn giọng đáp lại: “Khi đó em ngủ, không thể đáp lại anh.”

Cả người Tân Hoành run lên, suýt nữa tụt xuống khỏi người anh. Nhưng anh đã ôm chặt lấy eo cô. Tân Hoành cắn răng, trong lòng nỗi lên gian tà nêu hỏi anh: “Khó chịu à?”

Cơ thể anh cứng lên, ngay sau đó nói với cô: “Chỉ có thể nhìn mà không được ăn, em nói xem?”

Tân Hoành lại nhẫn tâm cười khẽ rã tiếp tục khiêu khích anh: “Không phải vẫn có thể sờ, vẫn có thể hôn sao?”

Cô vừa nói xong lời này, Dịch Tân bất ngờ ép chặt vòng tay đang ôm eo cô khiến cô dán sát vào anh. Thoáng chốc, cả người Tân Hoành mềm nhũn, cô có thể cảm thấy phía dưới có sự đụng chạm liên tiếp của vật cứng đó. Ngực cô cảm thấy nóng lên và khó chịu, vừa xấu hổ lại vừa mềm lòng.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 384: Tình Yêu Trở Về(6)

Edit: TranGemy - *dien dan Lê Quý Đôn*

Ban đ`äu trong lòng cô còn có ý không tốt muốn đẩy anh ra. Nhưng vào thời gian cô tính toán thì Dịch Tân lại bưng lấy mặt cô l`àn nữa, vội vàng không kịp chờ hôn lên môi cô, không quan tâm đến việc cô đang xoắn xuýt, cứ thế cưỡng ép cô dây dưa, cuốn cô chìm đắm cùng anh. Anh có vẻ thích quần quýt môi lưỡi với cô, cảm thụ sự cảm xúc và sự đáp lại nhiệt tình của cô.

Trong lòng anh nóng nảy gấp gáp, ham muốn với cô g`ần như khiến anh phát điên, nhưng vẫn không thể tiến thêm một bước nữa. Thậm chí ôm cô còn phải cẩn thận, không được dụng đến vết thương của cô, chỉ có thể dùng cách quần quít môi lưỡi để khóa lấp nỗi phiền muộn trong lòng.

Thân thể cô m`ềm nhũn tựa vào anh, giờ phút này đến đ`äu ngón chân cô cũng m`ềm ra, nếu không có bàn tay anh chống đỡ thân thể cô, cô nghĩ nhất định cô sẽ ngã lăn quay ra đất. Lửa tình và ham muốn đốt cháy khiến người ta phát bệnh, Tân Hoành không nhịn được kêu thành tiếng. Cô chợt bừng tỉnh, trong lòng nỗi lên suy nghĩ không đứng đắn, đẩy anh ra nói khẽ: “Em khó chịu... Anh...”

Ý cô là vết thương của em khó chịu, anh buông em ra. Ai ngờ cô vừa nói xong, cả người Dịch Tân lại căng thẳng hơn, ngay cả động tác hôn cô cũng thoáng ngừng lại, ngay sau đó lại trở nên điên cuồng hơn. Hơi thở của anh nặng nề kìm nén, khàn giọng trấn an bên tai cô: “Ngoan, nhịn một chút.”

Lúc ấy cô còn chưa hiểu ra, không biết rằng đi đâu cô nói khác với thứ anh hiểu mà chỉ hù hù: “Khó chịu... Không nhịn được.”

Bây giờ anh buông em ra luôn đi! Cô vừa nói vừa đẩy anh một cái, nhưng đối với một người đàn ông đã sớm phát hỏa thì giờ khắc này, ngoại trừ ham muốn trong thân thể anh sẽ không còn cảm nhận được cái gì khác. Anh chỉ cho rằng Tân Hoành cũng giống anh, dục vọng muốn anh khiến cô khó chịu.

Nhất là hình ảnh cô cắn môi, gương mặt ửng đỏ thở gấp chính là loại thuốc kích thích lợi hại nhất khiến anh cũng không thể khống chế nổi mình nữa. Anh khẽ nguyễn rửa, tiện tay cầm lấy khăn tắm rờ lau qua loa người cô, sau đó ôm lấy cô ra khỏi nhà tắm, đặt cô trở lại giường.

Ban đầu Tân Hoành chỉ cho rằng anh ngại vết thương của cô nên không dám động vào cô, ai ngờ sau khi người này thả cô lên giường cũng lập tức nắm lên theo. Tân Hoành giật mình, trợn to mắt nhìn anh: “Anh...”

Lúc này mắt Dịch Tân đã bắt đầu hồng lên, cô mới lén tiếng, anh đã nhẹ nhàng hôn lên môi cô một cái, mút nhẹ rờ thấp giọng thì thầm bên tai cô: “Anh giúp em.”

Đến bây giờ, cuối cùng Tân Hoành cũng hiểu ra ý anh là gì! Cô muốn nói là vết thương của cô khó chịu, nhưng anh lại hiểu thành cô muốn nен... khó chịu! Tân Hoành thoảng chốc cảm thấy máu huyết toàn thân ‘âm’ một cái chạy hết lên mặt, khiến mặt cô nóng đến không chịu được. Cô, cô, cô đâu có đói khát đến như vậy!

“Không...” Cô định phản bác, nhưng không ngờ lời vừa ra khỏi miệng thì bụng đột nhiên bùng lên một trận lửa nóng, thân thể cô trở nên mềm nhũn, không thể phát ra tiếng được nữa. Dịch Tân đang hôn lên chân cô, dần tiến lên trên làm loạn.

Xưa nay cô luôn bảo thủ, làm sao chịu đựng được cái này? Lúc này, Dịch Tân nhẹ nhàng khều một cái, ngay lập tức khiến cô nắm chặt ga trải giường, gắt gao cắn chặt răng, xấu hổ không dám để mình kêu thành tiếng.

Dịch Tân chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt anh lúc này như thể vẫn chưa hai vòng xoáy sâu hoắm, cô vừa chạm phải ánh nhìn ấy đã hoàn toàn mất hồn, toàn bộ tâm hồn đều rơi vào tay anh. Anh khẽ khàng trấn an cô: “Bây giờ người em không thể vận động mạnh được, anh sợ nếu anh đấm chìm sẽ không khống chế được, cho nên anh giúp em...”

Nói rồi anh bắt đầu... say sưa hôn cô. Tân Hoành nhắm mắt lại, nắm chặt lấy ga trải giường.

...

Tân Hoành mất hồn nằm trên giường, vẫn đang cố gắng bình ổn hơi thở của mình, nghe thấy tiếng nước chảy róc rách trong nhà tắm khiến thân cô lại móm ra còn hơn cả lúc người kia chạm vào. Vừa rồi, anh thật sự giúp cô... Nhưng chính cơ thể anh lại như muốn nổ tung, anh giúp cô xử lý xong lập tức vọt vào nhà tắm.

Tân Hoành nằm trên giường không tự chủ được há miệng cắn chăn. Dịch Tân... Chắc hẳn trước giờ anh chưa từng phải chịu đựng thế này. Trước kia tính tình anh luôn nóng nảy, cô cũng chưa bao giờ... Ư, bị thương nặng như vậy, nặng đến mức anh phải chủ động khống chế bản thân mình muốn mà chỉ được ngâm.

Tân Hoành suy nghĩ rồi lập tức liên tưởng chi tiết cảnh vừa rồi, vì vậy khí huyết vừa mới nguôi ngoai lại bắt đầu bùng cháy. Thật là... Trong lòng Tân Hoành dở khóc dở cười, thật sự không biết là do cô quá ngốc, hay là quá ác nũa! Ban đầu định đẩy Dịch Tân ra, kết quả lại khiến anh phải làm đến thế... Cô đâu có đòi khát đến mức đó!

Nhưng sự giày vò như vậy còn ác hơn việc đẩy anh ra gấp bao nhiêu lần. Trong lòng Tân Hoành vô cùng xấu hổ và đau lòng, nghe tiếng động trong phòng tắm, cô lặng yên quyết định, thôi vậy, quả nhiên số của cô phải chịu sự chèn ép của người kia! Cô cũng không cần tranh thủ giữ vị trí của hai người bây giờ, cô chỉ cần biết thỉnh thoảng anh cũng sẽ hy sinh vì cô như thế thì cả đời này cô cũng có thể để cho anh đè xuống.

Cứ như vậy, cuối cùng Tân Hoành cũng không phản kháng nữa, lại trở về tình cảnh như trước đây, chỉ cần Dịch Tân hơi dịu dàng quan tâm cô là cô sẽ nhanh chóng cảm động đến rơi nước mắt. Rồi khi anh ôm lấy cô quấn quít, cô cũng không ngăn anh lại nữa, nhưng sau đó anh vẫn nghiên răng tự mình dừng lại...

Có một lần, Dịch Tân muốn mà không được thỏa mãn, cuối cùng giận dữ nhìn Tân Hoành rồi cảnh cáo: "Sau này không được bị thương vì anh nữa! Anh có chết thì em cũng ngoan ngoãn đứng một bên cho anh!"

Đó là khi Dịch Tân phải dằn lòng áp chế mình nên mới hung dữ nói như vậy, bản thân anh không cảm thấy gì nhưng Tân Hoành lại bị dọa sợ run lên, mắt cô từ từ dâng lên một tầng hơi nước. Dịch Tân nhìn dáng vẻ mèm yếu muốn khóc của Dịch Tân thì có thể bình tĩnh ư? Vì vậy lại ôm cô an ủi một hồi, lại thề thốt sau này không nói như vậy nữa thì chuyện này mới được bỏ qua.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 385: Tình Yêu Trở Về(7)

Edit: TranGemy - *dien dan Lê Quý Đôn*

Tân Hành bị thương phải nằm viện thật sự là khiến Dịch Tân rất thảm hại, ngày đêm đày trong nom cô, chỉ cần cô vừa có động tĩnh, ruột gan anh lại vô thức run lên. Lúc đài cả người lúc nào cũng căng thẳng, và sau khi cô ăn khỏe lên, anh mới có thể từ từ khôi phục trở lại.

Nhưng cách hai người họ chung sống... Thật sự phù hợp với câu nói, chỉ người uống nước mới biết nóng hay lạnh. Mặc dù vướng ngại vì bị thương... không thể quá kịch liệt, nhưng cũng có đôi khi Dịch Tân dần lòng bỏ cuộc, Tân Hành lại chính miệng nói không sao. Âu cũng là một khoảng thời gian tốt đẹp để vun đắp tình cảm vợ chồng.

Nhưng trong thời gian này lại có một người tương đối khó hiểu, chính là Cố Viễn Chi. Từ lúc Tân Hành tỉnh lại thấy Cố Viễn Chi thì thái độ đã bắt đài trở nên lả lơi, nhất là không còn lễ độ nữa. Cô chỉ bình thản nói câu cảm ơn với ông, sau đó Cố Viễn Chi có đến thăm nhưng vẻ mặt Tân Hành lại có vẻ không được thoải mái lắm.

Sau đso Tân Hành nói với Dịch Tân rằng ngoài anh ra, cô không muốn gặp ai nữa. Ý tứ của lời này rõ ràng là chỉ Cố Viễn Chi. Dịch Tân tất nhiên nghe thế là hiểu, nhưng sau khi trải qua sự việc suýt mất đi Tân Hành khiến anh đau lòng và gần như sụp đổ, Dịch Tân cũng nhìn nhận lại mọi việc đối với Cố Viễn Chi. Anh nghĩ có lẽ nên để cô hiểu rõ rã tư quyết định.

Sau đó, có một lần Dịch Tân nói bóng gió với Tân Hành về Cố Viễn Chi. Ai ngờ Tân Hành vừa nghe thấy ba chữ Cố Viễn Chi thì sắc mặt đã

trầm xuống, không thể hiện thái độ gì mà nhìn Dịch Tân, hờ hững hỏi ngược lại: “Anh muốn đến anh em cũng không muốn gặp hả?”

Ruột gan Dịch Tân run lên, ngay cả anh cũng không gặp ư? Căn cứ theo nguyên tắc sống chết mặc bây, tìền thày bỏ túi, từ đó Dịch Tân hoàn toàn không nhắc đến Cố Viễn Chi nữa, cứ thế trợ mắt nhìn Cố Viễn Chi bị Tân Hành kéo vào danh sách đen.

Về sau, cuộc sống của Tân Hành dần dần khôi phục quỹ đạo bình thường, Cố Viễn Chi cũng không xuất hiện nữa. Mỗi ngày cô đều toàn tâm tĩnh dưỡng, cũng như thể đã quên mất có một người tên Cố Viễn Chi.

Nhưng Dịch Tân là ai chứ, một chút tâm tư đó của Tân Hành làm sao mà giấu được anh? Trong lòng anh mơ hồ hiểu ra, mặc dù mọi người không nhắc đến nhưng với sự nhạy cảm của Tân Hành, chắc hẳn cô đã tự có tính toán trong lòng.

Thật ra, nghĩ kĩ lại thì mọi dấu hiệu thực sự rất rõ ràng. Không nói đến những cái khác, chỉ riêng ánh mắt Cố Viễn Chi nhìn cô, lần nào cũng hàm chứa sự hòa ái đau lòng, còn cả vẻ hoài niệm ưu tư sâu sắc, thực sự là chẳng che giấu chút nào. Trong lòng Tân Hành chỉ hiểu mơ hồ, nhưng phản ứng và thái độ của cô như vậy... Dịch Tân cũng phải toát mồ hôi lạnh thay cho Cố Viễn Chi.

Dịch Tân hiểu rất rõ Tân Hành là một người có thái độ trốn tránh! Từ lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, cô đã như vậy, trốn tránh và bài xích, coi như không nhìn thấy anh, cũng may là anh cương quyết, cứng rắn đoạt lấy cô, đầu tiên là cướp người rã cướp cả lòng cô, sau đó thì cô thật sự trở thành người của anh.

Thậm chí cho tới bây giờ, mỗi lần anh ôm cô, thấy cô nằm trong ngực anh và dịu dàng cười với anh, anh luôn có cảm giác hạnh phúc không chân thật. Không chân thật... Thực sự là không chân thật chút nào! Trước kia anh có nằm mơ cũng không nghĩ rằng bọn họ có thể có kết cục hoàn mỹ như vậy.

Ban đ`ài anh chỉ hy vọng, mỗi lần anh đụng đến cô thì cô nhìn anh bằng ánh mắt khổ sở và cự tuyệt là được r`ã. Cho đến hôm nay, Dịch Tân thường nghĩ đến những ngày viên mãn này mà cũng không biết là anh nên cảm ơn số phận hay là nên cảm ơn thủ đoạn cứng rắn của mình nữa.

Nhưng Dịch Tân biết, mặc dù bây giờ tình cảnh của Cố Viễn Chi cũng giống như anh năm đó, đ`ều không được Tân Hành chấp nhận, nhưng Cố Viễn Chi lại không có được cơ hội như anh năm đó. Bởi vì năm đó Tân Hành chỉ có mình Dịch Tân. Còn bây giờ, Tân Hành còn có Dịch Tân.

Có Dịch Tân ở đây nên Cố Viễn Chi không thể cưỡng ép đưa Tân Hành v`en nhà như anh năm đó, sau đó mới khiến cô từ từ tiếp nhận. Cố Viễn Chi đã bước trên con đường này thì nhất định sẽ phải chịu khổ! Dịch Tân vừa suy nghĩ trong lòng vừa thu dọn đ`ồ đặc giúp Tân Hành. Hôm nay, cô xuất viện.

“Vết thương không có vấn đề gì lớn, chỉ cần không vận động kịch liệt thì cơ thể sẽ từ từ tốt lên thôi.” Phong Dương vừa nói vừa nhìn thẳng vào Dịch Tân. Dịch Tân cực kỳ bình tĩnh gật đ`ầu, còn Tân Hành thì hơi đỏ mặt. Không ngờ Dịch Tân vẫn còn mặt mũi hỏi: “Từ từ tốt lên là mất bao lâu?”

Tân Hành bức đến mức giơ tay nhéo mạnh sau lưng anh. Phong Dương vẫn bình tĩnh như thường, tiếp tục thảo luận tình hình với người nhà bệnh nhân: “Cái này phải tùy vào tình hình, nhanh thì nửa tháng, lâu thì nửa năm, còn tùy vào việc anh chăm sóc cô ấy thế nào nữa.”

Dịch Tân ra đi `au suy nghĩ r`ã gật đ`ầu, lại hỏi tiếp: “Vậy bọn anh không xuất viện nữa, tiếp tục ở lại điều trị thì có thể khỏi nhanh hơn không?”

Tân Hành méo mặt: “...”

Phong Dương mỉm cười: “Chữa trị lâu quá, ngược lại dùng thuốc nhanh sẽ ảnh hưởng xấu đến cô ấy, anh tự quyết định đi.”

Vì vậy, cuối cùng Dịch Tân đành phải cam chịu số phận đưa Tân Hành xuất viện. Dọc đường v`ề Dịch Tân vẫn cẩn thận ôm cô, coi cô như con nít dễ ngã, cô dở khóc dở cười lại không biết nói gì, cuối cùng chỉ có thể ôm

lấy cỗ anh, dáng vẻ m`êm yếu thành toàn cho nguyện vọng của anh là muốn chăm sóc cô thật tốt để cô nhanh chóng khỏe lại.

Nhưng cô lại hoàn toàn không ngờ rằng lúc v`ề đến nhà, tình hình trong nhà lại khiến cô hoàn toàn câm nín... Hôm nay là ngày cô xuất viện, cô nghĩ ít nhất anh cũng sẽ dọn dẹp lại nhà cửa để cô có thể tĩnh dưỡng thật tốt chứ? Không phải anh rất muốn chăm sóc cô cho tốt sao?

Nhưng lại để cho cô ở trong căn phòng bừa bộn thế này thì cô làm sao mà chịu nổi? Vết thương của cô nứt toác ra thì phải làm thế nào? Lại nói vừa v`ề đến nhà, Dịch Tân đã vội vàng ôm cô lên t`ầng, dịu dàng nói với cô: “Em ngủ một lát đi, anh xuống bếp làm cho em món em thích ăn nhé.”

Sau đó lại hỏi: “Em muốn ăn ở dưới nhà hay ăn trên t`ầng?”

Tân Hành nghe anh nói thì gật đ`ầu: “Xong thì gọi em, em xuống ăn với anh. Böyle giờ em khỏe r`ồi, không có...”

Cô đang định nói em không có yếu ớt như vậy. Nhưng lời còn chưa nói ra Dịch Tân đã đẩy cửa phòng ngủ ra, mùi rượu lập tức ập thẳng tới khiến đ`ầu óc Tân Hành choáng váng. Lời nói cũng bị nghẹn lại.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 386: Tình Yêu Trở Về(8)

Edit: TranGemy - *dien dan Lê Quý Đôn*

Rèm cửa sổ kéo kín mít, cả căn phòng âm u không có chút ánh sáng, trong không khí toàn là mùi rượu và thuốc lá nồng nặc. Ngoài mùi rượu và thuốc lá còn có mùi chua khó ngửi do tích tụ lâu ngày.

Trên tấm thảm lông dê trắng muốt có không dưới hai mươi bình rượu, rõ ràng là có khi còn chưa uống hết đã gục xuống làm rơi bình rượu lên thảm, khiến rượu đổ ra tạo thành từng vết bẩn lớn. Còn có rất nhiều tàn thuốc rơi tán loạn trên đất, ngay cả tấm thảm cũng bị đập thuốc làm cháy xém nhei chõ.

“Đây là...” Tân Hành trợn mắt há hốc mồm: “Phòng chúng ta nhỉ.”

Cô quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, nhưng vừa đúng lúc nhìn thấy gò má ửng hồng của anh. Phải biết rằng người đàn ông như Dịch Tân rất ít khi biết đến đỏ mặt là cái gì. Cả người anh cứng lại, ngay sau đó gọi một tiếng vẻ không hài lòng: “Quản gia！”, sau đó mất tự nhiên nhìn sang hướng khác, né tránh ánh mắt chăm chú của Tân Hành.

Quản gia lập tức chạy bước nhỏ tới.

Dịch Tân lùi mắt hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì thế này?”

Quản gia cười xòa nhìn một cái rồi quay sang Dịch Tân: “Thiếu gia, là chính cậu không cho người làm quét dọn mà.”

Tân Hành ở bên cạnh thấy rõ ràng Dịch Tân nghe thế thì vành tai cũng bắt đàu nổi lên màu đỏ nhàn nhạt, ngay sau đó lại lớn tiếng che giấu sự lúng túng: “Nói bậy! Tôi nói không để cho các người quét dọn lúc nào? Tôi không thể nói với chú như vậy được!”

“Dạ, thiếu gia, cậu không nói thẳng thế.” Quản gia vội đáp, rã ngần ngại nhìn Tân Hành, sau đó mới nhỏ giọng đáp lại: “Nhưng lần trước có nữ giúp việc vào quét dọn thì cậu lại nổi trận lôi đình, nếu như không phải tôi ngăn lại thì chỉ sợ cậu sẽ ném thẳng người ta từ tầng hai xuống đất.”

Tân Hành mím chặt môi thành một đường thẳng mới không bật cười thành tiếng. Nhưng anh có thể cảm nhận được cảm xúc của cô, anh quay đàu lại, dữ tợn trừng cô một cái khiến nụ cười của cô vụt tắt. Dịch Tân ho khẽ rã nói với quản gia: “Lập tức cho người đến quét dọn đi, nếu không làm sạch sẽ mà khiến vết thương của thiếu phu nhân bị ảnh hưởng thì tôi sẽ ném ông xuống dưới.”

Tân Hành nghe thế thì cứng đờ người. Quản gia cười thầm trong bụng, ngoài mặt lại liên tục gật đàu: “Dạ, thưa thiếu gia.”

Nói rã ông ấy vội vàng chạy xuống lầu chỉ huy người giúp việc. Lúc này Dịch Tân mới quay đàu lại nhìn Tân Hành, hơi lảng tránh nhìn cô rã ôm chầm lấy cô: “Đi thôi, chúng ta sang phòng sách trước, em nghỉ ngơi một chút trước nhé?”

Dịch Tân lúng túng... Tân Hành nào dám nói không, nào dám không vâng lời anh vào lúc này nên cô vội vàng gật mạnh đàu. Dịch Tân sờ đàu cô rã lập tức đưa cô đến phòng sách. Đi được nửa đường, thân thể anh bắt ngờ khụng lại, dừng bước.

Tân Hành không hiểu ra làm sao, quay sang nhìn anh thì thấy anh cũng nghiêng đàu, bình tĩnh như thường nói: “Anh nghĩ... Hay là chúng ta đến phòng khách nghỉ ngơi đi.”

Tân Hành: “...”

Cô bất đắc dĩ nhìn về phái cánh cửa phòng sách đóng chặt, thầm than:
“Rốt cuộc là anh đã biến phòng thành tình trạng thế nào rã!

Cô u oán nhìn anh rã lại gật đầu. Còn may là bình thường Dịch Tân không đến phòng khách, vì vậy thật may mắn là căn phòng vẫn còn chỉnh tề sạch sẽ. Dịch Tân đỡ Tân Hành nằm lên giường, Tân Hành sâu xa anh: “Vết thương của em đau.”

Cô vừa nói thế đã khiến sắc mặt Dịch Tân thay đổi, thoảng chốc đã trở nên sốt sắng. Tân Hành vội giải thích: “Bây giờ không đau, nhưng mà không nằm ngủ được, nằm áp lên sẽ đau.”

Dịch Tân nghe thế mới thả lỏng được một chút: “Vậy thì nằm sắp nhé?”

Tân Hành cắn môi, lắc đầu.

Dịch Tân quýnh lên: “Rốt cuộc là em muốn thế nào?”

Tân Hành ngược mắt, chăm chú nhìn anh: “Giường cứng quá, không muốn nằm sắp.”

Khóe môi Dịch Tân cong lên. Tân Hành, nếu ngay cả giường của nhà họ Dịch mà em cũng kêu cứng thì những giường khác em có nằm nổi không! Người ta luôn nói phụ nữ mang thai là ngang ngược nhất, không ngờ ngay cả bị thường cũng khó chịu không kém. Dịch Tân âm thầm thở dài.

Nhưng ngay sau đó Tân Hành lại nói: “Cho nên anh lên đi, em nằm trên người anh nhé.”

Lúc này, lòng Dịch Tân mềm như hóa thành nước, không có giận nữa mà dán môi lên trán cô, hôn hai cái rã khàn giọng đáp ứng: “Được.”

Dịch Tân nằm lên giường, Tân Hành lập tức xoay mình xà vào trong lòng anh, khiến anh phải thấp giọng hô lên: “Em nhẹ thôi! Nếu vết thương mà rách ra thì xem anh dạy dỗ em thế nào!”

Tân Hành nằm trên ngực anh cười khúc khích. Dịch Tân lại vuốt ve lưng cô, thấy cô né người áp vào trước ngực anh thì không nhịn được mà đỡ người cô lên, nhưng cô lại không chịu, anh đành nói nhỏ: “Đổi một tư thế khác thoải mái hơn nhé?”

Cô nằm trong ngực anh buồi buồi lắc đài: “Không thích, em mới gồi anh một chút mà anh đã khó chịu rồi.”

Dịch Tân nhăn trán. Cô có cần nói anh như cầm thú thế không? Tân Hành lại thấp giọng hỏi: “Tại sao không để cho người làm quét dọn phòng?”

Sắc mặt Dịch Tân cứng lại, bất động một lát rồi lại tiếp tục vỗ nhẹ nhẹ lên lưng cô, làm như lơ đãng nói: “Không sao, tâm trạng không tốt thôi.”

“Em không có ở đây nên tâm trạng anh không tốt à?” Cô hỏi.

Dịch Tân cúi đầu, hơi nheo mắt nhìn cô vẻ nguy hiểm: “Em nói xem?”

Tân Hành bị ánh mắt của anh nhìn đến run người, vội vàng nói thuận theo chiêu gió: “Dạ, vâng, em biết rồi.” Cô vừa nói vừa ôm chầm lấy eo anh, tựa đài vào ngực anh: “Sau này em sẽ không rời khỏi anh nữa!”

Dịch Tân nghe thế mặt mày sáng sủa lên một chút, nhưng ngoài mặt vẫn chung ra vẻ lạnh lùng cứng rắn, chỉ nhàn nhạt ‘ừ’ một tiếng. Có điều Tân Hành lại túm chặt vần đền này không buông: “Tâm trạng không tốt nên uống rượu hút thuốc thì em hiểu, nhưng tại sao lại không cho người làm quét dọn phòng?”

Dịch Tân nhìn cô bằng ánh mắt sâu hun hút nhưng không lên tiếng. Tân Hành cũng nhìn anh, cuối cùng cô chỉ có thể khẽ thở dài dưới ánh nhìn của anh, tựa đài vào ngực anh, thấp giọng nói: “Dịch Tân, đâu phải em sẽ không trở về”

Dịch Tân nghe thấy lời này thì cả người cứng đờ, cánh tay đang ôm cô cũng đột nhiên tăng thêm sức lực siết chặt lại. Cô biết...

Cô biết anh không để người làm quét dọn chỉ vì sợ hơi thở của cô lưu lại trong phòng sẽ bị người khác làm hỏng, anh càng sợ nếu thực sự không tìm thấy cô, vậy thì cuộc sống sau này của anh sẽ không còn lưu lại một chút hơi thở nào của cô.

Cho nên anh đóng chặt cửa sổ phòng, kéo hết rèm cửa lại, cửa phòng cũng đóng kín, không để cho bất cứ ai vào làm hỏng không khí. Ngày ngày anh đều tự nhốt mình trong phòng chờ đợi tin tức của cô, đồng thời sẽ tham lam hõi hóng không khí có mùi vị của cô. Nhưng nỗi nhớ nhung vẫn không vơi bớt mà ngược lại chỉ càng thêm khắc cốt tâm.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 387: Tình Yêu Trở Về(9.1)

Edit: TranGemy - *dien dan Lê Quý Đôn*

Nhớ cô, nhớ đến gần như sụp đổ, sụp đổ đến mức không muốn tỉnh lại, không ngừng uống rượu và hút thuốc, nhưng cô vẫn cứ bám chặt lấy tâm trí anh. Chán nản nhưng đau óc vẫn không ngừng suy nghĩ, tổ chức, sắp đặt, tìm cô. Chính là như vậy, một đằng thì tuyệt vọng chán nản, một đằng vẫn không quên phải tỉnh táo, hai thái cực tương phản đó như cắn xé thân thể anh thành mảnh vụn.

Nhớ nhung và giận dữ gần như nhấn chìm anh, anh ra tay bóp chết nhà họ Tân và nhà họ Thẩm, anh cũng định hành hạ chết Thẩm Ngôn. Nhưng không ngờ giữa chừng cô lại tự mình trở về

Khoảnh khắc đầu tiên khi nhìn thấy cô, thậm chí anh còn tưởng rằng đó là ảo giác, còn không dám nhúc nhích, chỉ vì mỗi lần thấy cô, chỉ cần anh khẽ ôm lấy cô thì cô sẽ lại biến mất. Nhưng mà cô lại quy xuống đất nhìn Thẩm Ngôn với vẻ mặt lo âu và thương xót...

Cuối cùng anh cũng tuyệt vọng đến phát điên... Nhưng may mà cuối cùng cô cũng không phụ bạc anh. Cô nói cô chỉ quan tâm đến việc Thẩm Ngôn sống hay chết, còn anh thì lúc nào cô cũng nhớ đến anh. Cô nói vậy thì anh sẽ tin. Anh ôm cô, còn cô thì rúc vào ngực anh, lặp lại một lần nữa: “Em sẽ luôn ở bên cạnh anh, cho dù có một ngày em có đi lạc cũng sẽ nghĩ cách trở về”

Nơi ngực trái anh bỗng nhiên như tiết trời sau cơn mưa lớn của tháng bảy, quang đãng và trong trẻo, cầu vồng từ từ nhô lên phía xa xa. Đó là

ní ẽm vui không cách nào gọi tên, nhưng anh chỉ khe khẽ hỏi cô: “Còn muốn đi lạc nữa à?”

Cô nghe thế lại cười, xoay mình nghển cổ nhởm dậy trên người anh, anh cẩn thận ôm lấy cô, cô cười, cúi đầu ôm lấy mặt anh: “Không đi lạc nữa. Sau này anh bảo em ở đâu chờ anh thì sẽ không chạy đi nữa. Em sẽ ở đúng chỗ đó, anh chỉ cần quay người lại là có thể tìm thấy em.”

Anh nghe thế thì hơi nheo mắt: “Thật à?”

Tân Hành cười rã trịnh trọng gật đầu: “Thật chứ!”

Cô gật đầu hơi mạnh nên đụng phải đầu anh. Thực ra là cô có hơi cố ý một chút, ai ngờ đầu anh lại cứng như vậy, cuối cùng lại khiến mình bị đau đến mức phải hít sâu vào một hơi, còn rước lấy một tiếng cười nhạo tràn thấp của anh nữa. Anh đưa tay lên sờ trán cô: “Có ý đố xấu, đáng đời!”

Cô hừ khẽ, ôm choàng lấy cổ anh, suy nghĩ một chút rã khẽ khàng nói: “Anh còn không biết em có ý đố gì à? Chẳng lẽ là đáng đời thật à?”

Anh nghe thế thì cứng ngắc. Nghĩ đến vết thương của cô, nghĩ đến nỗi đau của cô, còn cả đứa bé... Bỗng nhiên anh không nói nên lời. Cô vẫn ở bên tai anh bật cười khe khẽ: “Đồng ý! Anh muốn đi đâu? Em đâu nghe theo anh, lần sau không được nói với em như thế nữa nhé?”

Anh khẽ khàng mơn trớn lưng cô, trong lòng có đủ mùi vị khó nói, lời ra khỏi miệng lại không rõ là tâm trạng gì: “Được.”

Cô cười: “Còn một chuyện nữa, sau này phải giữ phòng ốc sạch sẽ. Em không thích ngủ ở phòng khách, em thích ngủ trên giường của chúng ta.”

Anh hôn lên rái tai cô, thấp giọng nói: “Được.”

Cô ôm anh rã ngáp một cái. Anh nói: “Mệt thì ngủ một lát đi.”

Cô hơi mệt nên gật gật đầu: “Vâng, anh ngủ với em, nếu không em sẽ lật giường.”

Anh cười: “Chẳng lẽ anh có thể trị được chứng lạ giùng của em à?”

Cô gật đìu: “Em không lạ anh.”

Nói rã cô lại ngáp một cái nữa. Anh không nói gì nữa mà chỉ ôm cô, vỗ nhẹ nhẹ lên lưng cô. Chỉ lát sau, Tân Hành đã ngủ thiếp đi. Anh ôm cô, không ngủ nhưng cũng không buông cô ra. Lúc Tân Hành tỉnh lại thì trời đã tối, bên cạnh cũng không thấy người đàn ông kia đâu. Cô xuống giường, thay đồ rồi xuống nhà.

Vừa xuống dưới thì đã bước tới, cười nói với cô: “Thiếu phu nhân, phòng của thiếu gia và cô đã được dọn sạch rã a.”

Tân Hành gật đìu, nói cảm ơn quản gia. Quản gia mỉm cười đáp lại Tân Hành nhưng lại chưa đi ngay. Tân Hành nhìn ông ấy, cười: “Chú muốn nói gì với cháu à?”

Quản gia gật đìu: “Thiếu phu nhân đúng là sáng suốt.”

Tân Hành cười: “Phòng... Không phải là không dám dọn dẹp, mà là cô ý để lại để cho cháu thấy tận mắt à?”

Dịch Tân suốt ngày bận bịu chăm sóc cô nên chắc chắn sẽ không để ý đến chuyện nhỏ nhặt này. Mà khi cô xuất viện, quản gia đã sống hơn nửa đời người ở nhà họ Dịch thì làm sao có thể không ý thức được vấn đề này? Làm sao có thể là vì sợ Dịch Tân mà không quét dọn phòng của bọn họ để cô vèc có chỗ tĩnh dưỡng được chứ?

Quả nhiên, quản gia nghe thế thì gật đìu, mỉm cười: “Dạ, đúng là không có cái gì là gạt được cô.” Vừa nói lại vừa như đột nhiên nhớ ra cái gì, sợ Tân Hành hiểu lầm nên vội vàng giải thích: “Nhưng mà thiếu gia không biết gì cả.”

Tân Hành nhìn quản gia, khẽ cười: “Dĩ nhiên là cháu biết, người như anh ấy thì sao có thể để cháu nhìn thấy sự thật lòng đó được chứ.”

“Thiếu phu nhân có thể hiểu được thiếu gia là tốt r^{ất}.” Quản gia thở dài: “Thiếu gia... thật sự là rất yêu cô. Có lẽ cô không biết, thực ra tôi là người chăm sóc tiểu thư.”

Tân Hành hơi ngẩn người, ngay sau đó trợn lớn mắt: “Tiểu thư... Là mẹ của Dịch Tân ư?”

Quản gia gật đ^{ầu}: “Dạ, tiểu thư chính là Dịch Ngưng tiểu thư. Dù sau đó quan hệ của tiểu thư và lão gia căng thẳng, tôi cũng đi theo tiểu thư sang Mỹ.”

Tân Hành giật mình, bật thốt lên: “Cho nên chú đã chứng kiến Dịch Tân ra đời.”

“Đúng.” Quản gia nhìn cô, cười vẻ hiểu rõ r^{ất} nói: “Thực ra là thiếu phu nhân muốn hỏi, tôi biết hết chuyện trước khi thiếu gia năm tuổi đúng không?”

Tân Hành ngạc ngùng gật đ^{ầu}.

“Thiếu gia đi theo tiểu thư, tôi là người tận mắt chứng kiến cuộc sống của cậu ấy ở Mỹ trước khi năm tuổi.” Quản gia hơi ngùng lại một lát r^{ất} mới tiếp tục: “Thậm chí là cả chuyện năm đó tiểu thư dặn dò... R^{ất} cả chuyện tôi đưa thiếu gia v^ề bên cạnh lão gia.”

Không hiểu sao quản gia còn chưa nói rõ cái gì, nhưng mắt Tân Hành đã cảm thấy cay cay, tròng mắt cũng xông lên một tầng hơi nước. Cô dùng sức chớp mắt một cái.

Quản gia nhìn cô r^{ất} thở dài: “Thiếu gia thật sự sống không dễ dàng chút nào... Năm đó, Mạc Thích Thanh đùa giỡn tình cảm của tiểu thư, tính cách của tiểu thư thì điềm đạm và trong sáng nên chỉ có thể bị ức hiếp. Khi đó, phải mười ngày nửa tháng, Mạc Thích Thanh mới tới thăm mẹ con họ một lần, nhưng đều rất phách lối, cuối cùng còn công khai dằn theo người đàn bà khác đến trước mặt tiểu thư ra oai. Có một lần, tiểu thiếu gia tận mắt nhìn thấy Mạc Thích Thanh ức hiếp tiểu thư phát khóc, cậu ấy đã nắm chặt bàn tay nhỏ đánh Mạc Thích Thanh, nhưng khi đó cậu ấy mới có mấy

tuổi, đâu phải đối thủ của ông ta chứ? Mạc Thích Thanh tức giận mới trở tay tát thiếu gia. Trên gương mặt trắng ngần của thiếu gia hằn đỏ năm vết ngón tay, nhưng ngay sau đó cậu ấy lại dùng thân thể nhỏ bé của mình húc mạnh vào người Mạc Thích Thanh... Mạc Thích Thanh đúng là lòng lang dạ sói, thật sự không hối hận tình cha con mà sai người trói tiểu thiếu gia lại rầm đánh cậu ấy một trận rất độc ác.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 388: Tình Yêu Trở Về(9.2)

Edit: TranGemy - *dien dan Lê Quý Đôn*

Tân Hành hít sâu một hơi, cô cắn chặt hàm răng.

Quản gia thở dài, vẫn không ngừng lắc đầu và nói: “Khi đó, tiểu thiếp gia mới có ba tuổi. Nhưng Mạc Thích Thanh cũng chẳng hề nương tay, lúc ấy trên da thịt trắng trẻo của tiểu thiếp gia toàn là máy, tiểu thư sợ đến mức quỳ xuống khóc lóc cầu xin ông ta tha thứ, nhưng Mạc Thích Thanh cũng chẳng động lòng mà đánh đến tận khi tiểu thiếp gia ngất đi mới dừng tay.”

Cho dù đây đã là chuyện của nhiều năm trước, nhưng khi quản gia nhớ lại chuyện cũ vẫn cảm thấy hận Mạc Tích Thanh đến thấu xương, khi nói đến Dịch Tân lại đau lòng nhắm mắt lại, không ngừng lắc đầu.

Không biết từ lúc nào trên mặt Tân Hành đã ướt đẫm nước mắt, cô lật đật giơ tay lên lau đi, không để cho mình luống cuống trước mặt người khác, sau đó lại cuống quýt hỏi: “Vậy sau đó Dịch Tân không xảy ra chuyện gì có đúng không?”

Quản gia lắc đầu cười khổ: “Làm sao có thể không sao chứ? Dứa trẻ mới lớn từng ấy mà bị người ta đánh một trận độc ác như vậy. Năm đó, tiểu thiếp gia nằm trên giường gầy như mảnh đi nửa cái mạng, tiểu thư hết lòng chăm sóc cậu ấy, phải đến mấy tháng mới dần dần khỏe lên.”

Lòng Tân Hành như bị nghẹn lại, nước mắt vừa lau sạch lại không thể khống chế được mà rơi tí tách.

Quản gia coi như không thấy, nhưng để cô không khó chịu nên nói tiếp: “Nhưng sau đó, thiếu gia như thể biến thành một người khác. Ban đầu, thiếu gia cũng giống như tiểu thư, một đứa trẻ xinh xắn, sạch sẽ, lại hiếu chuyện. Từ sau khi lành vết thương, cậu ấy lại ngày càng trở nên ngang ngược và hung bạo. Mặc dù ở trước mặt tiểu thư vẫn dễ thương, ngoan ngoãn như cũ, nhưng tôi có thể thấy rõ, tính cách của cậu ấy đã bắt đầu trở nên tàn nhẫn. Cậu ấy càng lớn càng đẹp trai, nhưng cái đẹp đó hoàn toàn không giống cái đẹp thuần khiết của tiểu thư, mà ngược lại giống như...”

Quản gia châm chước một hồi không biết nên diễn tả thế nào, trong lòng Tân Hành nghĩ ngợi rồi tiếp lời: “Tà ác?”

Quản gia nghe thế thì ánh mắt sáng lên, liên tục gật đầu: “Đẹp, đúng, chính là như vậy, càng lớn cậu ấy càng trở nên tà ác.”

Quản gia than thở: “Nhưng cũng may mắn là tính cách cậu ấy như vậy, nên sau đó mới có thể sống sót ở nhà họ Dịch. Khi đó, mặc dù nhà họ Dịch có lão gia bảo vệ, nhưng vẫn có không ít người muốn lấy mạng cậu ấy. Cậu ấy có thể đi được tới ngày hôm nay thực sự là từng bước đùi rất gian khổ. Tôi nghĩ cho dù tôi có đứng một bên nhìn thấy tất cả những trên thực tế tôi cũng không thể hiểu nổi.”

Tân Hành không hiểu tại sao, khi quản gia nói với về sự gian nan của người kia, cô không nói được cái gì mà chỉ biết gật đầu thật mạnh. Quản gia nhìn thật sâu vào mắt Tân Hành: “Thiếu phu nhân, cho phép tôi nói câu này.”

Tân Hành vội nói: “Chú nói đi.”

“Mong rằng cô thật lòng tận tâm yêu thiếu gia, tuy tính cách của cậu ấy không được tốt lắm, nhưng cậu ấy thật sự yêu cô, cậu ấy có thể vì cô mà từ bỏ mọi thứ cậu ấy có, từ bỏ tất cả, tình cảm của cậu ấy dành cho cô xứng đáng để có được sự đáp lại chân thành nhất của cô.”

Tân Hành nghe thế thì hơi ngây người, một hồi sau lại chỉ có thể buông buồng đáp lời: “Yên tâm, nếu như đối xử với anh ấy không tốt thì cháu cũng sẽ đau lòng lắm.”

Tân Hành cẩn thận đi chậm đến phòng bếp, nồi trên bếp đang được đun sủi ừng ực, trong không khí tràn ngập mùi thơm của canh ninh. Dịch Tân quay lưng về phía cô, anh đang gọt trái cây. Cô bước tới, anh đã phát hiện ra nên quay lại cười hỏi: “Sao lại xuống đây?”

Nhưng khi thấy đôi mắt ửng đỏ của cô thì sắc mặt anh trầm xuống, giọng nói vô thức lạnh đi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Tân Hành lắc đầu, chỉ nhìn chầm chằm vào con dao trên tay anh, nhỏ giọng nói: “Anh có thể bỏ dao xuống không?”

Dịch Tân hơi bất ngờ, nhìn con dao trong tay mình rãnh nhớ đến cảnh tượng khi con dao đâm vào cơ thể cô ngày hôm đó, anh cho rằng bây giờ cô nhìn thấy sẽ cảm thấy sợ. Anh vội vàng quay người đặt dao xuống. Không ngờ, anh vừa quay người lại lần nữa để đối mặt với cô thì cô đã đột ngột lao vào lòng anh.

Bây giờ Dịch Tân mới hiểu vì sao vừa rãnh cô muốn anh bỏ dao xuống, hóa ra là... cô muốn đến ôm anh. Nghĩ đến đây thì anh dở khóc dở cười: “Hôm nay làm sao thế?”

Tân Hành ở trong lòng anh lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không sao, chỉ là sau khi tỉnh lại không thấy anh khiến em rất khó chịu.”

Cô nói ra rất thẳng thắn, giọng nói còn lẫn với tiếng khóc sụt sịt, Dịch Tân cảm thấy lòng mình như bị hòa tan, anh ôm chầm lấy cô, dịu dàng dỗ dành: “Anh đi làm đồ ăn cho em, anh phải chăm sóc cho em khỏe lên thật nhanh mà, đúng không?”

Tân Hành lắc đầu: “Em không muốn ăn gì cả, em chỉ muốn anh thôi.”

Dịch Tân dở khóc dở cười: “Em không ăn gì thì làm sao khỏe lên được? Không khỏe lên được thì khác nào em muốn hành hạ anh mãi sao?”

Tân Hành hơi do dự rãnh thỏa hiệp: “Vậy... anh phải làm nhanh lên một chút.”

Dịch Tân cười cười, thuận miệng đáp lại cô: “Được được được, anh nhanh...”

Hôm nay Tân Hành có vẻ hơi dính người, lại có phàn tự do phóng khoáng, Dịch Tân vốn chỉ thuận miệng đáp qua loa, ai ngờ còn chưa nói xong Tân Hành đã rời khỏi ngực anh, hai tay vòng ôm lấy cổ anh rãnh chân lên chủ động hôn lên môi anh.

Nụ hôn này không giống cảm giác đụng chạm nhẹ nhàng, khiêu khích rãnh né tránh như trong quá khứ, mà là một nụ hôn thật sâu, hơn nữa còn mang theo sự trân quý và quyến luyến rất rõ ràng. Cô chủ động miêu tả bờ môi anh, cẩn thận đẩy đầu lưỡi vào trong miệng anh. Bàn tay nhỏ bé ôm chặt lấy thân thể anh.

Cơ thể cô như thể có một loại ma lực mà anh vừa đụng phải thì đã mất hồn, chỉ muốn hòa cô vào thân thể mình. Cô ôm chặt lấy anh, anh cũng giàn chặt lấy cô, ngọn lửa giữa hai người cứ thế được đốt cháy.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 389: Tình Yêu Trở Về(10)

Edit: TranGemy - *dien dan Lê Quý Đôn*

Cuối cùng, thấy tình hình trước mắt gần như sắp không thể khống chế được, nhưng anh vẫn phải dừng lại. Anh nhẹ nhàng kéo cô ra rồi lại ôm cô vào lòng. Cô dựa vào ngực anh, hơi thở gấp gáp từ từ lắng xuống. Hồi lâu sau cô mới thấp giọng: “Dịch Tân, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật đi được không?”

Anh nghe thế thì hơi giật mình, nhưng ngay sau đó lại hơi nheo mắt: “Hảm?”

Cô không nhìn anh mà chỉ cắn môi u oán nói: “Anh đã từng để ý dẫn em đi hưởng tuần trăng mật... Có phải anh quên rồi không?”

“Anh từng nói,” Anh không biết phải làm sao nên đành thở dài: “Nhưng đáng vẻ em bây giờ thế này mà đi hưởng tuần trăng mật với anh... Em thật sự muốn dày vò anh đấy à?”

Anh nói đến đây thì khiến mặt cô đỏ lên, lại lẩm bẩm: “Ai nói tuần trăng mật thì nhất định phải... gì gì đó.”

Anh khẽ hù: “Em chắc chứ? Em có muốn bây giờ túm đại một người nào đó trên đường lại hỏi người ta, tuần trăng mật có nhất định phải làm gì đó không?”

Tân Hành nghẹn, bị anh chặn ngang thì xoắn xuýt hồi lâu mới thỏa hiệp: “Vậy cũng tốt, vậy chờ em khỏi hẳn rồi đi có được không?”

Dịch Tân bị cô làm cho thích thú bèn hỏi: “Tại sao lại gấp gáp muốn đi trăng mật với anh thê? Chẳng lẽ là vì thời gian thật sự là muốn anh à?”

Trong lời nói của anh có ý tứ sâu xa, Tân Hành hiểu ra nên ngược mắt nhìn anh, không cam lòng nói: “Rốt cuộc là anh muốn hay là em muốn?”

Dịch Tân cong môi cười: “Em muốn anh và anh muốn em thì cũng đâu là anh và em, có gì khác nhau đâu?”

Tân Hành nhếch mép, hoán đổi khái niệm kiểu này... thì cô không còn lời nào để nói. Dịch Tân cười cho qua, nhưng vẫn đáp ứng cô: “Được, chờ vết thương của em không có vấn đề gì nữa thì chúng ta sẽ đi tuần trăng mật luôn.”

Lúc này Tân Hành mới hài lòng, ngay sau đó lại nhón chân lên, hôn mây cái lên mặt anh: “Anh thật là tốt!”

Anh cong môi, cũng hôn chút cô một cái rầm mới đẩy cô ra khỏi phòng bếp: “Vào phòng ngủ chờ anh, không nhanh có cơm thế đâu, đừng chờ sẽ khiến em mệt đấy.”

Tân Hành vui vẻ chạy ra ngoài rầm đi lên lầu. Sau khi cô đi khỏi, trong mắt anh ánh lén tia sáng, ngay sau đó quay người vặn lửa xuống mức nhỏ nhất. Thực ra canh đã ninh gần như xong. Anh lừa cô, không cần chờ lâu mà anh chỉ muốn cô đi khỏi đây. Anh gọi đại một nữ giúp việc lại rầm bảo: “Gọi quản gia qua đây.”

Khi quản gia đi đến cửa phòng bếp vẫn nơm nớp lo sợ, Tân Hành vừa ra ngoài chưa được bao lâu thì người này đã gọi ông ấy đến. Con tim dại nắng đậm mưa của ông ấy cũng đập thình thịch, còn không ngừng cầu nguyện, mong rằng Tân Hành đừng có bán đứng ông ấy.

Dịch Tân bình thản nhìn dáng vẻ thấp thỏm của quản gia, không thể hiện cảm xúc gì khi nói: “Chú yên tâm, cô ấy không bán đứng chú.”

Lúc này quản gia mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ lại thì trong lòng lại giật thót. Không đúng! Không bán đứng thế sao người này lại biết

được? Quản gia ngượng ngùng nhìn về phía Dịch Tân. Dịch Tân cười nhẹ, nụ cười đó... hình như không phải đang cười với quản gia.

Căn cứ vào hiểu biết của ông ấy với Dịch Tân thì lúc này, tâm trạng của anh đang rất tốt. Nghĩ thế lòng ông ấy mới thả lỏng đôi chút. Quả nhiên, ngay sau đó Dịch Tân nói: “Chú muốn nói chút chuyện giúp bồ đắc tình cảm vợ chồng tôi là chuyện tốt.”

Quản gia gật đầu liên tục.

“Nhưng mà nhớ là lần sau đừng khiến cô ấy khóc.” Trái tim Quản gia vừa thả lỏng đã lại trở nên căng thẳng, không rõ lắm lời này của Dịch Tân có nghiêm trọng lắm không. Thật ra thì nhúng tay vào chuyện nhà người khác, có rơi vài giọt nước mắt lại làm sáng đôi mắt, đó là chuyện tốt mà...

Nhưng mà Dịch Tân lại rất hiểu suy nghĩ của ông ấy, anh chỉ nói: “Làm sáng mắt thì có thể dùng thuốc nhỏ mắt, không cần dùng nước mắt.”

Quản gia căng thẳng, bật thốt lên câu phản đối: “Thuốc nhỏ mắt có tác dụng phụ, nước mắt mới là thành phần tự nhiên.”

Dịch Tân nghe thế thì đôi mắt vốn đang bình tĩnh bất ngờ lại dày đặc nguy hiểm. Quản gia thấy thế thì nhận ra lỗ lời, vội vàng tắt nước theo mưa, nói lời trai với lương tâm: “Toàn thành phần thiên nhiên cũng không phải là tốt, nhân tạo mới là tốt nhất!”

Lời vừa nói ra đã đổi lại được nụ cười mỉa mai của Dịch Tân. Lúc này anh mới gật đầu, nhưng ngay sau đó lại nói đến chuyện khác: “Còn nữa, phòng... Nhất định phải nhớ quét dọn đúng giờ, Tân Hành nói cô ấy không thích ngủ phòng khác. Cho nên lần sau đừng có giữ phòng bẩn thiu như trong bảo tàng đồ cổ như thế để làm dụng cụ biểu diễn lừa tình nữa, nhớ chưa?”

Quản gia không nhịn được mà nhếnh nhại mồm, quả nhiên Tân Hành còn có thể nhìn ra được thì làm sao người này không biết được chứ? Ông ấy đúng là múa rìu qua mắt thợ! May mà đây là chuyện tốt, vun đắp tình

cảm cho vợ chồng bọn họ chứ nếu mà là chuyện bất lương nào đó thì xem có bị xé xác ra không.

Nghĩ thế nên quản gia lập tức gật đầu: “Thiếu gia yên tâm, sau này tôi sẽ chú ý.”

Lúc này Dịch Tân mới hài lòng.

Kể từ khi Dịch Tân đồng ý với Tân Hành là chờ vết thương của cô lành lại thì đi hướng tuần trăng mật, thái độ của Tân Hành đối với sinh mạng trở nên tích cực hơn hẳn. Ban đầu, sau khi cô bị thương thì được tự do nên rất bướng, vừa từ chối ăn đồ bổ còn từ chối cả việc thay thuốc. Nhưng bây giờ, để có thể sớm khỏe lại, cô ăn uống rất nghiêm túc, mà cũng chủ động thay thuốc.

Ban đầu dù Dịch Tân có ép cô, uy hiếp, dụ dỗ và đe dọa thế nào cô cũng không thực sự tình nguyện để anh thay thuốc cho cô, ép Dịch Tân phải vất hết óc nghĩ ra đủ mọi cách. Ban đầu, Dịch Tân phải sử dụng mỹ nhân kế với cô, hoặc là hôn cô đến thẫn hồn điên đảo rãnh nhân cơ hội đó lột quần áo của cô ra, cưỡng ép cô thay thuốc.

Mỹ nhân kế thì có thể dùng một hai lần, chứ đến lần thứ ba thì không ổn lắm. Đến khi sắc đẹp cũng mất tác dụng, Dịch Tân lại trở nên thất bại, sau đó bắt đầu uy hiếp cô, uy hiếp... không cho cô ăn cơm. Tân Hành nghe thế thì bùi môi, rãnh lầm bẩm, không ăn thì không ăn, dù sao cũng không muốn ăn!

...

Cuối cùng, quả nhiên là cô không thèm ăn nữa, ngược lại còn khiến Dịch Tân phải cầu xin cô ăn. Dịch Tân không chế cổ tay cô, nhưng liếc mắt lại thấy đã qua thời gian thay thuốc, trong lòng quỳnh lên lại nghĩ ngợi rãnh lại bắt đầu đe dọa cô.

Lúc đầu thì nói em không đổi thuốc, vết thương sẽ bị mưng mủ chảy nước. Sau đó, khả năng miễn dịch của Tân Hành ngày càng mạnh, khẩu vị của Dịch Tân lại ngày càng nặng, kết quả là, em mà không đổi thuốc, vết

thương sẽ bị nhiễm trùng, sau đó ruồi bọ sẽ bâu lên lưng em, đến lúc đó anh sẽ không thèm ôm em nữa!

Tân Hành bị viễn cảnh Dịch Tân chán ghét dọa cho da đầu tê rần, lúc này mới chịu đầu hàng. Từ việc giúp cô thay thuốc đến quá trình đau đớn đau trí với cô, cuối cùng Dịch Tân cũng hiểu ra rằng một người khôn khéo hiểu chuyện không hềtùy hứng là vậy, nhưng chỉ cần cô thật sự tùy hứng lên thì nhất định có thể khiến bạn bó tay, đến mức chỉ muốn cắn cô ấy một cái.

Ai ngờ so với Tân Hành luôn cự nự việc đổi thuốc trong quá khứ, thái độ ghen đây của cô lại khiến anh gặp phải một trở ngại khác. Dịch Tân cảm thấy rất kỳ quái, anh chau mày, chăm chú nhìn cô. Tân Hành cuống lên, thúc giục anh: “Anh giúp em cởi áo nhanh đi!”

Hừm, Tân Hành không có ý gì khác, cũng giống trước kia quen kháng cự, bây giờ đã quen thay thuốc thì lại muốn Dịch Tân cởi quần áo cho. Dịch Tân nghe thế thì chỉ cảm thấy khí huyết khắp người như sôi trào, anh ho khan để che giấu sự lúng túng: “Gần đây sao lại nghe lời thê?”

Tân Hành không hề nghĩ ngợi mà trả lời: “Em lúc nào chẳng là người hiểu chuyện và có nguyên tắc.”

“Thế à?” Dịch Tân hơi cao giọng: “Thế lúc ở bệnh viện thì ai là người vừa kêu vừa gào không cho anh đổi thuốc, chạy vào phòng tắm còn suýt ngã lăn quay làm anh sợ gần chết?”

Chứng cứ đã rõ ràng như thế... Tân Hành ngượng đỏ mặt: “Hình như là em...”

Dịch Tân dang tay ra: “Nói đi, có ý đêo gì?”

Tân Hành ngượng ngùng cười với anh: “Làm gì có ý đêo gì, em chỉ là muốn nhanh khỏi hơn thôi, anh đã đồng ý với em là em khỏe lại thì anh sẽ đi hướng tuần trăng mật với em mà.”

Nếu người bình thường nghe thấy lời này thì sẽ coi đó như lời ngon tiếng ngọt, nhưng vẫn đêlà Dịch Tân lại không phải người bình thường. Anh nghe thế thì hơi nheo mắt vẻ nguy hiểm: “Cho nên ý em là lúc ở bệnh viện em cố tình lôi thôi, không muốn khỏe lại để cố tình dày vò anh đúng không?”

Tân Hành rùng mình, trời ạ, anh hiểu lầm đến tận đâu rã? Nếu cứ để anh hiểu lầm như thế thì sau này anh sẽ bị anh dồn vặt cho thảm mất! Cho nên cô vội vàng lắc đầu quả quyết: “Có trời đất chứng giám, em thêlà không phải!”

“Thật không?”

“Vâng!”

“Vậy là vì cái gì?”

“Vì cái gì cơ?” Tân Hành chớp mắt.

“Giả ngu à?”

Lại hiểu lầm rã... Trong lòng Tân Hành thâm than, mắt nhìn Dịch Tân mà như sấp khóc: “Em giả ngu bao giờ chứ? Rõ ràng là anh quay em như chong chóng! Hơn nữa, em... từ sau khi bị thương, đầu óc em vẫn luôn phản ứng chậm chạp rã.”

Tân Hành suýt thì nói thành từ sau khi sinh con... May mà dừng lại kịp. Gần đây cô chỉ cẩn xem chương trình nào thì khi nói chuyện sẽ theo quán tính mà nói giống như trên tivi. Người dẫn chương trình của chương trình đó vừa sinh em bé xong, nên sau khi trở lại thì cứ xảy ra chuyện gì lại có câu cửa miệng thế này: Từ sau khi tôi sinh em bé, trí nhớ của tôi... Thị lực của tôi... Cơ thể của tôi...

Trên cơ bản thì tất cả mọi chuyện đều đổ hết cho đứa bé của cô ấy. Lúc Tân Hành bị thương đã xem tivi rã nhớ kỹ những lời này trong lòng, nghĩ rằng đây đúng là một câu thoái thác tốt, không được quên, sau này có gì còn có thể mang ta đối phó với Dịch Tân.

Không nghĩ đến... Mượn vẫn là mượn, nhưng mượn gấp quá mà cô còn chưa kịp sinh con. Nhưng cũng may, nói là bị thương thì nghe cũng tương đối hợp lý. Cô nghĩ thế, quả nhiên Dịch Tân nghe xong thì chỉ nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng, có vẻ thật sự tin tưởng rằng cô không hề giả ngu.

Cô đâu biết là anh hoàn toàn biết tống trong lòng cô nghĩ cái gì r āi. Lúc cô nằm viện, anh g ān như không rời khỏi cô nửa bước, cô xem chương trình gì thì anh cũng xem. Có mấy câu nói xuất hiện với tần suất cao, cô có thể phát hiện ra thì chẳng nhẽ anh lại không chú ý đến chắc?

Anh còn nhớ, có một lần nghe thấy diễn viên đó thuận miệng nói câu này, ‘từ sau khi tôi sinh em bé’ ... Tân Hành còn tỏ ra may mắn nhìn anh cười, nói rằng cô có dự định có b āy, thật may là không có, nếu không bị thương thế này mà thật sự xảy ra vấn đề gì thì cô sống thế nào được...

Cô không biết rằng lúc cô nói những lời này, đáy lòng anh cảm thấy lạnh ngắt, lưng áo cũng thấm ướt mồ hôi lạnh, nhưng trên mặt vẫn không thể hiện cảm xúc gì. Anh không ngờ tự dung cô lại nghĩ đến đứa trẻ. Không có con thì thôi, bây giờ anh chỉ hy vọng, một ngày nào đó cô thức dậy, đột nhiên lại cực kỳ ghét trẻ con.

Lúc này anh chỉ bình tĩnh nói sang chuyện khác: “Nói thế thì sao lúc ở bệnh viện lại không cho anh đổi thuốc?”

Tân Hành ‘Oh’ lên một tiếng, bừng tỉnh hiểu ra lại không nhịn được mà oán trách: “Anh xem, anh nói chuyện cứ thích nói nửa chừng, nói xa nói gần, thường xuyên hại em không kịp hiểu ra, anh lại còn nỗi giận.”

Dịch Tân nghe thế thì chỉ thản nhiên nhìn cô: “Bây giờ là ai đang nói xa nói gần hả?”

Tân Hành rụt cổ lại. Dịch Tân thấp giọng nói: “Không cho phép nói lảng sang chuyện khác với anh.”

Tân Hành không nhịn được phải than thở trong lòng, người này chẳng nể tình vợ ch āng gì cả. Nhưng lời này chỉ có thể nghẹn trong cổ, Tân Hành

nhỏ giọng nói: “Khi đó, em thật sự không phải cố ý không muốn khỏe lên đâu.”

“Vậy là vì nguyên nhân gì?”

Tân Hành cúi thấp đài lẩm bẩm: “Còn không phải là... Em không muốn để anh thấy vết thương của em sao.”

Dịch Tân cảm thấy trái tim như bị bóp mạnh.

Tân Hành lại tiếp tục lẩm bẩm: “Vết thương lớn như vậy ở trên lưng, em không nhìn thấy nhưng mà cũng biết là rất khó coi. Em biết anh không quan tâm chẳng qua là vì tình nghĩa, nhưng trong lòng cũng như trong mắt anh nhất định thấy rất xấu xí. Nhưng vết thương ấy vẫn ở trên lưng em, em nghĩ... Vậy thì có thể nhìn ít hơn thì hãy để anh nhìn ít hơn đi.”

Tân Hành nói xong ngẩng đài lên, nhưng còn chưa nhìn rõ Dịch Tân thì đã bị anh kéo mạnh vào ngực. Anh ôm cô chặt như vậy khiến cô có một ảo giác như thể cô và anh vốn dĩ là một thể dính liền vây. Chẳng qua là anh đã tìm được cô nên phải dính cô trở lại trong cơ thể anh.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 390: Tình Yêu Trở Về(11)

Edit: TranGemy - *dien dan Lê Quý Đôn*

Âm thanh bên tai cô trở nên trầm thấp, nghèn nghẹn: “Ngốc nghếch! Em bị thương vì anh, sao anh có thể thấy nó xấu xí được chứ? Anh còn tưởng em không nhìn thấy thì sẽ không để tâm. Không ngờ em lại suy nghĩ như vậy. Em không biết ư? Chỉ cần em nói với anh một câu rằng em không thích thì chờ vết thương của em lành lại, anh sẽ giúp em làm nó biến mất. Cần gì phải kéo dài thời gian làm hại mình chứ?”

Lòng Tân Hành như mèn nhũn ra, vội vàng cười xòa: “Bây giờ biết rã cho nên mới muốn khỏi nhanh hơn.”

Cô lại đẩy anh ra, thúc giục: “Nhanh lên đi, cởi quần áo!”

Nghe thấy lời này của cô, Dịch Tân hít sâu một hơi, lại không nhịn được mà khẽ cười, sau đó mới bắt đầu giúp cô thay thuốc. Trong sự chăm sóc tỉ mỉ của Dịch Tân, nửa tháng sau anh đưa Tân Hành đến bệnh viện kiểm tra lại, Phong Dương cho biết đã già như lành hẳn rã.

Giây phút ấy, may là Dịch Tân là một người đàn ông trầm khố đoán, anh chỉ nở một nụ cười bình thường, ánh mắt cũng sáng ngời lên, mặc dù chỉ thoáng qua một chốc rã biến mất. Nhưng chỉ vậy thôi lại khiến Tân Hành ngẩn ngơ, cô như bị ma xui quỷ khiến mà quay sang hỏi: “Gần như lành hẳn rã, vậy là có thể đi tuần trăng mật được rã à?”

Dịch Tân nghe thế thì ánh sáng trong mắt rực rõ một cách chói mắt, nhìn cô rã mỉm cười gật đầu. Phong Dương thấy hai người liếc mắt đưa

tình lộ liễu như thế thì không thể không lạnh lùng chém cho một câu:
“Thảo nào vội vã như thế.”

Tai Tân Hành nóng lên, lúc này mới kịp nhận ra... Đúng là bị sắc đẹp quyến rũ mà! Dịch Tân làm như không có chuyện gì mà ôm Tân Hành rời đi.

Đến chỗ không có Phong Dương, Tân Hành mới thở phào, lại không nhịn được ngứa ngáy trong lòng nên hỏi Dịch Tân: “Chúng ta đi trăng mật ở đâu?”

Dịch Tân chỉ cúi đầu nhìn cô, mỉm cười nhưng không lên tiếng. Tân Hành chỉ cảm thấy nụ cười kia của Dịch Tân như thể đang khiêu khích trái tim nhỏ của cô càng thêm kích động và vội vàng, khiến cô muốn dừng mà không được nên dứt khoát kéo Dịch Tân lại, không để cho anh đi: “Nói, không nói thì không vensem.”

Dịch Tân dừng bước, quay đầu nhìn cô, trong mắt vừa có vẻ cưng chi âu lại vừa không biết làm thế nào, anh kéo tay cô. Nhưng Tân Hành cứ đứng chôn chân tại chỗ, ánh mắt phòng bị nhìn anh, nhắc lại: “Không nói thì không đi.”

Dịch Tân khẽ thở dài, nhéo mi tâm, không biết làm thế nào đành phải thở dài: “Anh cũng chưa nghĩ ra thì em muốn anh nói thế nào?”

Tân Hành híp mắt lại: “Không tin.”

Dịch Tân thấy cô phòng bị như một con thú nhỏ thì không khỏi tức cười, ánh mắt anh sâu thẳm khóa chặt lấy cô, thấp giọng nói: “Em cũng không phải là không biết, từ sau khi em bị thương, anh đâu có dám nghĩ nhiềui, nghĩ nhiềui quá... sẽ tổn hại sức khỏe.”

Anh còn cố ý đè thấp giọng nói xuống, Tân Hành chỉ cảm thấy trái tim như bị anh dụ dỗ mà run lên một cái.

“Cho nên chuyện đi tuần trăng mật này, đương nhiên anh phải chờ em khỏi hẳn thì tâm tình anh mới khá lên rõ ràng cùng nhau thảo luận kỹ hơn chứ.”

Tân Hành dao động, cẩn thận nhìn anh, hỏi lại: “Thật à?”

Dịch Tân cong môi cười, ôm cô vào lòng: “Vậy em nói xem không thật chỗ nào? Nghĩ vầm đến mức tổn hại sức khỏe không phải thật, hay là cần thảo luận kỹ hơn không phải thật?”

Tân Hành cố gắng suy nghĩ một chút, có vẻ như cả hai cái đầu... thật. Lúc này mới không tình nguyện mà gật đầu. Dịch Tân yêu cầu hôn lên trán cô, ánh sáng xẹt qua trong mắt.

Hai chuyện này đều là thật, nhưng cũng không liên quan đến chuyện anh chưa quyết định được đi hưởng tuần trăng mật ở đâu. Anh tỉnh bơ lén đổi khái niệm lừa Tân Hành xoay vòng vòng. Nghĩ đến đây, trong lòng Dịch Tân vô cùng thỏa mãn, anh nghĩ đến cô vợ vừa khôn khéo lại vừa dễ bị lừa gạt của mình...

Hai người đi ra khỏi bệnh viện, Dịch Tân ôm Tân Hành chuẩn bị lên xe thì sau lưng vang lên một tiếng gọi: “Tân Hành.”

Tân Hành thấy kinh ngạc trong lòng, xoay người lại mới thấy rõ người đi tới, nhỏ giọng đáp lại: “Bác Thẩm!”

Người này mặc bộ đồ thường phục đất đỏ, tóc mai điểm bạc, ngũ quan sắc sảo, đôi mắt đen sâu sắc, ánh mắt ôn hòa nhưng bình tĩnh... Nhìn hơi giống Thẩm Ngôn. Đó chính là ba Thẩm Ngôn, Thẩm Mục Vân.

Từ khi Tân Hành còn nhỏ, Thẩm Mục Vân đã rất yêu thương cô, bây giờ dù xảy ra chuyện trước đó với Thẩm Ngôn, nhưng đối mặt với ông ấy, Tân Hành vẫn không hề cảm thấy thù hận. Cô nhìn Thẩm Mục Vân rã đi về phía ông ấy.

Nhưng bên hông lại bị giữ lại, Dịch Tân ngăn không cho cô bước tới, hai hàng mày anh nhíu chặt lại, lắc đầu với cô. Ánh mắt anh không được tự nhiên lại có phần nghiêm trọng, Tân Hành thoáng do dự nên cũng dừng bước chân.

Bên kia, Thẩm Mục Vân nhìn thấy thế cũng hiểu được phán nào nên nói luôn: “Tân Hành, bác tới là vì muốn nói với cháu hai chuyện. Chuyện thứ nhất, rất xin lỗi cháu.”

Tân Hành quay sang, chỉ thấy sự xấu hổ sâu sắc trong mắt Thẩm Mục Vân, ông ấy nói: “Thằng bé Thẩm Ngôn này... Bác không ngờ nó lại làm ra chuyện như vậy, chuyện này là do bác Thẩm không biết dạy con, những gì nó nợ cháu, cháu muốn bồi thường như thế nào cũng được.”

Tân Hành cảm thấy xót xa, vội nói: “Bác Thẩm đừng nói như vậy, chuyện giữa chúng cháu không thể trách bác được.”

Thẩm Mục Vân nhìn sâu vào mắt Tân Hành, khẽ mỉm cười: “Cháu đúng là một đứa bé ngoan, Thẩm Ngôn không cưới được cháu đúng là nó không có phúc.”

Tân Hành chỉ cảm thấy bàn tay bên hông cô đang siết chặt lại, sắc mặt cô cũng cứng lại. Nhưng Thẩm Mục Vân lại đổi chủ đề “Còn có một việc nữa, dù sao Tân Hạo cũng là ba cháu, cháu... mau cứu ông ấy đi.”

Tân Hành giật mình, bật thốt lên hỏi: “Ông ấy làm sao?”

Thẩm Mục Vân cười khổ: “Ông ấy, Hạ Noãn Tâm và Tân Giác đều bị người ta đưa đi mất, bây giờ vẫn chưa rõ tung tích.”

Tân Hành nhìn thoáng qua người đàn ông không có gì khác thường bên cạnh, rẽ lại nhìn về phía Thẩm Mục Vân, không nhịn được mà cau mày: “Bạn họ có thể xảy ra chuyện gì chứ? Nếu bác nói Thẩm Ngôn bị người ta bắt đi thì cháu còn có thể hiểu là anh ta bị người khác trả thù, nhưng mà Tân Hạo...”

Thẩm Mục Vân lắc đầu: “Thẩm Ngôn không sao.” Nói rẽ ông ấy nhìn Dịch Tân đầy thâm ý rẽ lại nói: “Bác nghĩ là vì có người từng chính miệng nói không tính toán với Thẩm Ngôn, nhưng mà Tân Hạo và Hạ Noãn Tâm...”

Thẩm Mục Vân không nói hết câu mà đôi mắt sâu thẳm thắm nhìn xoáy vào người đàn ông bên cạnh Tân Hành.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 391: Tình Yêu Trở Về(12)

Edit: TranGemy - *dien dan Lê Quý Đôn*

“Hạ Noãn Tâm và Tân Giác đúng là có lỗi, nhưng mà Tân Hạo... Dù sao ông ấy cũng là ba cháu, có lẽ ông ấy không phải một người làm cha xứng danh nhưng dù sao chuyện giữa ông ấy và mẹ cháu, là ai nợ ai thì chúng ta cũng không thể nói rõ. Nếu có thể, cháu... đến thăm ông ấy chút đi.”

Thẩm Mục Vân nói rầm cũng bỏ đi, từ sau khi nhà họ Thẩm phá sản, bây giờ nhìn ông ấy lại có vẻ có khí chất thông thả hơn xưa. Tân Hành vô thức cắn cắn môi, nhìn về phía Dịch Tân. Ánh mắt anh cũng trầm xuống, lạnh nhạt nói: “Em cho là anh à?”

Rõ ràng là anh có vẻ giận, Tân Hành kéo tay anh, nhẹ nhàng lắc đầu:
“Dĩ nhiên là em biết rằng không phải anh.”

Dịch Tân nheo mắt vẻ nguy hiểm: “Thật chứ?”

Tân Hành gật đầu: “Thật. Thứ nhất là mấy ngày nay anh ở bên em. Thứ hai, nếu như thật sự là anh thì đã làm từ lâu rầm. Trước nay, anh làm việc luôn rất dứt khoát, sẽ không kéo dài chuyện như vậy.”

Dịch Tân hờ nhẹ. Tân Hành cười khổ: “Nhưng mà em nghĩ là anh biết Tân Hạo ở đâu.”

Dịch Tân bình tĩnh liếc nhìn cô, không lên tiếng mà xoay người lên xe. Tân Hành bị người ta vứt tại chỗ thì bối rối, không biết làm sao đành tự mình đi theo.

Dịch Tân không hề muốn quản chuyện của cô, nhưng mà... Thẩm Mục Vân nói, chuyện giữa Tân Hạo và mẹ cô, không biết là ai nợ ai, sao ông ấy có thể nói như vậy được? Người có mắt thì đều có thể nhìn ra là Tân Hạo nợ mẹ cô, nợ bà một đời hạnh phúc, nợ bà một mạng, Thẩm Mục Vân... Rốt cuộc là mắt mù hay là không có trái tim?

Lý trí mà nói thì cô cũng không hề muốn quan tâm đến chuyện này. Năm đó khi cô rời khỏi nhà đã nói với Tân Hạo: Từ nay về sau, cho dù tôi có hạnh phúc hay nghèo khổ, cũng không liên quan đến một nhà ông vui vẻ hay khổ cực, tôi cũng sẽ không đến tìm ông, cũng không cần phải chăm sóc hay hổ thẹn gì.

Nhưng bây giờ nghĩ lại thì đó chủ yếu là lời khi tức giận. Nếu không tại sao bây giờ khi nghe ông ta xảy ra chuyện lại thấy bất an như vậy chứ? Cô cắn cắn môi, nhìn về phía Dịch Tân: “Anh thật sự biết đúng không?”

Dịch Tân thản nhiên nhìn cô, không lạnh không nóng nói: “Anh biết, nhưng anh cũng sẽ không nói cho em biết đâu.”

“Anh...”

Dịch Tân từ chối thẳng thừng, cứ thế chặn đứng lời cô muốn nói, cô cắn răng quay đầu đi chỗ khác. Anh thấy cô tức giận thì trong lòng thở dài một hơi: “Em yên tâm, có chết thì cũng là Hạ Noãn Tâm với Tân Giác, còn Tân Hạo... chưa đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng đâu.”

Tân Hành tức giận: “Vậy nếu như nguy hiểm đến tính mạng thì sao?”

Dịch Tân nghe thế thì không nhìn được mà cong môi: “Vậy càng hay. Không phải Thẩm Mục Vân vừa nói ân oán của ông ta và mẹ em không rõ sao? Vừa hay, để cho bọn họ gặp mặt giải quyết đi.”

Gặp mặt... Giải quyết. Tân Hành không còn lời nào để nói. Dịch Tân duỗi tay ôm cô vào trong ngực, cười hỏi: “Không phải em muốn hỏi anh đi đâu hưởng tuần trăng mật sao? Bây giờ chúng ta cùng nghĩ nhé?”

Rõ ràng là anh muốn nói lảng sang chuyện khác, Tân Hành liếc nhìn anh, tức giận nói: “Không đi nữa.”

Dịch Tân khẽ hù, buông tay nói: “Đây là em nói đấy, dù sao thì anh cũng chẳng muốn đi lắm.”

Trái tim Tân Hành thót lên, nhất thời cảm thấy hối hận nhưng lại ngại nói ra, cô cắn chặt răng, giận đến mức quai hàm cũng bạnh ra. Dịch Tân buông cô ra, ngã sang một bên không nói chuyện với cô nữa. Tân Hành liếc anh, chỉ thấy anh không thèm quan tâm đến cô, nhìn anh có vẻ tức giận thì cô thấy rất oan ức.

Rõ ràng người ngang ngược là anh, rõ ràng là anh không thèm để ý đến cô, thế mà anh lại có thể giận ngược lại cô! Cái này... Rốt cuộc là có còn lý lẽ không? Tân Hành đã bắt đầu cảm thấy nghi ngờ cuộc đời này! Cô cẩn thận nhích lại gần anh, anh tỉnh bơ, cô lại gần thêm chút nữa, anh vẫn không có phản ứng.

Anh đúng là không nể mặt mũi gì cả! Trong lòng Tân Hành âm thầm, nhưng ngoài mặt vẫn không dám dùng đá chơi đá với anh, quả nhiên là anh không trốn nữa mà vòng tay qua eo cô, ôm cô vào lòng. Nhưng dù anh ôm cô thì ánh mắt vẫn rất đứng đong, làm bộ như một vị tiên không gần nữ sắc...

Tân Hành thầm mắng anh ra vẻ đạo mạo, nhưng ngoài miệng vẫn ngọt ngào: “Tuần trăng mật... Hay là chúng ta cứ đi đi.”

Cô đã vất vả cầu hòa trước như vậy rแล, không ngờ người ngay nghe thế lại dài giọng, bày ra thái độ: “Hay là... cứ đi đi? Miễn cưỡng thế à?”

Tân Hành rùng mình, vội vàng chân chó: “Đâu có, không miễn cưỡng, không miễn cưỡng chút nào!” Cô lại cười ha ha: “Là em tâm tâm niệm niệm mong anh cùng đi trăng mật với em, có được không?”

Dịch Tân nhìn gương mặt tươi cười của cô, hù khẽ: “Thế còn tạm được.”

Tân Hành rất muối đánh cho anh một phát.

“Đã như vậy, chúng ta tiếp tục thảo luận xem đi trăng mật ở đâu đi.”

“...” Tân Hành cạn lời, vừa không cam lòng, nhưng cũng không dám bứt râu cọp nên chỉ có thể tự mình xoắn xuýt.

Dịch Tân thấy cô buồn phiền thì cũng có vẻ đau lòng, khẽ thở dài hồn lên môi cô, thấp giọng trấn an: “Em yên tâm, Tân Hạo không sao đâu, cùng lầm là bị đánh cho một trận rã thả ra. Hơn nữa người bắt Tân Hạo cũng chẳng quan tâm ông ta lầm đâu.”

“Không quan tâm ông ấy,” Tân Hành ngược mắt nhìn anh: “Không quan tâm ông ấy, thế chẳng nhẽ là em à?”

Dịch Tân mỉm cười, mắt anh sáng ngời: “Thông minh.”

“Là ai thê?”

“Cố Viễn Chi.” Lần này ngược lại Dịch Tân không chỉ thẳng thắn mà còn rất sảng khoái.

Tân Hành nghe thế thì ánh mắt trở nên sa sầm, không nói thêm gì nữa. Dịch Tân vuốt tóc cô, khẽ than: “Em một mực không cho Cố Viễn Chi đến thăm em, có khi là ông ấy muốn em tự đến thăm ông ấy đấy. Vậy em có còn muốn đi không?”

Tân Hành lắc đầu, không hề suy nghĩ: “Không muốn.”

Dịch Tân gật đầu: “Ư. Nếu em muốn gặp ông ấy thì tất nhiên có thể, nhưng nếu ông ấy giờ trò dụ em đến thì anh cũng không để ý cho lầm.”

Dịch Tân ôm cô vào lòng, cho nên Tân Hành không nhìn thấy khi anh nói những lời này, ánh mắt híp lại như đang suy nghĩ gì đó. Nếu như cô thấy được thì lúc này nhất định sẽ cảm thấy nghi ngờ tính chân thực trong lời nói này của anh.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 392: Tình Yêu Trở Về(13)

Edit: TranGemy - *dien dan Lê Quý Đôn*

Lúc Cố Viễn Chi bắt cả nhà Tân Hạo đi... Lúc đầu Dịch Tân cũng không nắm rõ ý đồ của ông. Nếu chỉ đơn giản thôi thì có lẽ sẽ giống như anh dỗ Tân Hành, do ông có dụng ý khác, muốn Tan Hoành chủ động đến gặp ông. Nhưng với sự hiểu biết của Dịch Tân đối với ông thì khả năng này không cao. Phải biết rằng, thực ra Cố Viễn Chi... là một người có chỉ số cảm xúc EQ khá cao.

Cố Viễn Chi đã thể hiện rất rõ là muốn nhận lại Tân Hành, mà bây giờ Tân Hành cũng thể hiện rõ là không muốn. Vào lúc này, nếu dùng cách động đến cả nhà Tân Hạo thì đúng là hạ sách, đây không phải là chuyện Cố Viễn Chi sẽ làm.

Vậy chỉ sợ là chuyện này không đơn giản như vậy. Nếu như... Cố Viễn Chi biết nguyên nhân cái chết của Du Thận Khanh thì sao?

Nghĩ đến điều này khiến trong lòng Dịch Tân trở nên nặng nề. Anh không cần biết làm sao mà ông lại biết được. Nhưng Tân Hành vẫn chưa biết, anh không hy vọng bởi vì Cố Viễn Chi mà chuyện này bị lộ ra, đến lúc đó nếu như Tân Hành biết Du Thận Khanh chết là vì cô... Với tính cách của cô thì chỉ sợ rằng nửa đời sau của cô sẽ luôn cảm thấy vấn vương không yên lòng.

Cho nên anh mới lừa cô, lừa cô rằng Cố Viễn Chi muốn lừa cô qua đó. Anh biết anh càng nói như thế thì Tân Hành sẽ càng không đi. Cũng coi như anh giúp Cố Viễn Chi một tay, để cho ông có thể không cần kiêng nể điều gì mà phát tiết hết sự phẫn hận trong lòng.

Cố Viễn Chi... Hắn là phải biết ơn anh. Dịch Tân suy nghĩ, lại khẽ cong môi để lộ một đường cong gian ác.

"Anh lại đang tính kế ai à?"

Tân Hành bỗng dựng lên tiếng, Dịch Tân cúi xuống thì thấy cô đang ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt híp lại có vẻ phòng bị anh. Dịch Tân bật cười: "Ánh mắt này của em là thế nào đây?"

Tân Hành thật thà trả lời: "Ánh mắt không tin người."

Dịch Tân: "..."

"Mỗi lần anh có vẻ mặt gian ác này là sẽ có người gặp xui xẻo. Lần này anh lại đang tính kế ai đây?"

"... Em đúng là đi guốc trong bụng anh nhỉ." Vừa nói, đôi mắt Dịch Tân vừa tối lại, anh cúi đầu sát lại bên tai cô, âm thanh khàn khàn vang lên bên tai cô: "Anh đang... tính kế em đây."

Tân Hành không khỏi run rẩy. Dịch Tân lập tức ôm chặt lấy cô, không để cho cô lẩn mất, giam cô lại trong vòng tay anh, bờ môi khẽ chạm vào vành tai cô, khàn giọng nói: "Vết thương khỏi rã, nợ anh... cũng nên trả lại rã chứ?"

Anh vừa nói vừa bắt đầu chậm rãi hôn lên vành tai ngọc ngà của cô, thẳng một đường chậm rãi xuống cổ cô, mang theo sự dụ dỗ không hề che giấu. Cả người Tân Hành bỗng nhiên mềm nhũn, Dịch Tân thấy thế thì cười khẽ, ôm lấy cô sải bước lên lâu.

Anh đá một cái mở bung cửa phòng ngủ, sau đó lại đá thêm cái nữa đóng cửa lại. Vừa vào phòng anh đã áp cô lên giường, trái tim Tân Hành đột nhiên đập loạn, lúc này thấy anh gấp gáp thì lại không nhịn được mà bật cười.

Đôi mắt u của Dịch Tân nhìn xoáy vào cô, tay cô vòng qua cổ anh, nhưng lại đang cười khanh khách, bầu không khí... có vẻ không đúng lối.

Bầu không khí này khiến anh có cảm giác bây giờ mình đang ôm con gái chứ không phải sắp bàn chuyện yêu thương với vợ.

Anh âm trầm hỏi: "Có gì mắc cười à?"

Thật sự không đúng lắm... Tân Hành cố gắng mím môi khống ché, nhưng anh càng nghiêm túc thì cô lại càng buồi cười, dứt khoát không giả bộ nữa, dù sao anh cũng sẽ không bỏ qua cho cô, không bằng chết hiên ngang lầm liệt một chút. Cô ở trong ngực anh gật đìu như gà mổ thóc, vừa cười vừa nói: "Em chưa từng thấy anh vội vàng thế bao giờ, đúng là mắc cười."

"Buồi cười lắm à?" Đôi mắt sâu hút của Dịch Tân càng đen hơn: "Là ai hại anh vội vàng thế này ?"

Tân Hành thấy sắc mặt anh không tốt thì trong lòng vô thức rút lại một cái, ấp úng nói: "Um... em."

"Vậy, phải đền bù cho anh đúng không?" Hơi thở của anh từ tốn thổi vào tai cô.

Cả người Tân Hành run lên, lại nói: "Em có thể trả góp, sau này trả từ từ không?"

"Góp? Còn có sau này à?" Giọng anh bỗng trở nên mờ ám, chăm chú nhìn cô, hỏi ngược lại: "Có phải em còn thấy chưa đủ nhỉ à không? Bây giờ còn thấy là chưa đủ lâu hả?"

Tân Hành nghe thấy âm thanh này thì sống lưng lạnh ngắt, lật đật lắc đìu thật mạnh: "Không phải không phải, quá nhỉ à quá nhỉ à! Rất lâu rất lâu rã!"

Dịch Tân không nặng không nhẹ nhìn cô. Ở trước ánh mắt của anh, Tân Hành đành cười xin lỗi: "Nhưng mà, dù sao cũng đã nợ anh nhỉ à thế rã, vậy cứ nợ thêm chút nữa đi?"

"Nợ thêm chút nữa?"

Tân Hành gật mạnh đ`äu.

"Tân Hành."

"Có!"

"Nợ thêm chút nữa thì em sẽ chết ở trên giường đấy."

"..." Cả người Tân Hành co rút lại: "Anh nói chuyện có thể đừng hung hăng như vậy được không?"

"Em không thích nghe lời thật lòng à?"

"..."

Còn nói thật... Tân Hành u oán nhìn anh, cô không tin là anh có thể thật sự giết chết cô. Nhưng cô nghĩ thế chứ cũng chẳng dám nói ra. Suy nghĩ một chút r`ăi cô cẩn thận ôm lấy eo anh, giọng nói m`ềm mại, nhìn anh thỏa hiệp: "Vậy... Em có thể nợ thêm chút nữa, r`ăi trả theo đợt không?"

"Trả theo đợt?" Dịch Tân nhíu mày: "Trong bao lâu?"

Tân Hành nhìn anh, cười rạng rỡ: "Cả đời, được không?"

Ánh mắt Dịch Tân đông cứng lại, Tân Hành chỉ cảm thấy dưới bàn tay cô, cơ thể anh trở nên cứng lại. Lòng anh cũng thả lỏng. Thông thường thì lúc anh có phản ứng này, cô nghĩ nếu cô có muốn mạng anh thì anh cũng sẽ cho. Quả nhiên, ngay sau đó anh hỏi: "Muốn nợ cái gì?"

Trong lòng Tân Hành cười thầm, nhưng lại vô tội nhìn anh: "Tân Hạo... Anh giúp em cứu ông ấy đi. Còn Hạ Noãn Tâm và Tân Giác thì tùy anh, em không có ý kiêng gì."

Dịch Tân hơi nheo mắt nhìn cô: "Được, đ`ăng ý."

Tân Hành vui vẻ, liên tục hôn lên mặt anh, vừa muốn lui ra thì ánh mắt anh lại tối sầm lại, một tay ôm chặt lấy eo cô, một bàn tay khác giữ chặt lấy gáy cô, quấn quít bờ môi cô.

Anh vừa hôn cô vừa thuận thế đẩy cô lên giường, ngay sau đó anh cũng đè lên người cô, hai người gần như dán sát vào nhau, cô cũng có thể cảm nhận được cơ thể nóng bỏng của anh cách lớp vải. Giây phút ấy, tâm trí đã điên đảo, nhưng cô vẫn nhớ được vài lời rời rạc vừa nói. Bàn tay nhỏ bé vô lực đẩy cơ thể cứng rắn của anh: “Theo đợt đấy... Anh nói rõ.”

Dịch Tân hơi di chuyển bờ môi, cười mờ ám với cô: “Theo đợt thì được, nhưng mà đầu tiên anh phải thu tiền cọc đã.”

Tân Hành: “...”

Cô còn chưa kịp nói gì thì nụ hôn của anh đã ập ập kéo đến, vừa nóng bỏng vừa triền miên, cô chỉ cảm thấy thân thể dần nóng như lửa đốt, tinh thần cũng không còn khống chế được nữa.

Tiền cọc... Người đàn ông đã cầm dục lâu như vậy mà lại đòi cô tiền đặt cọc, thiếu chút nữa đã làm gãy eo cô. Nhưng anh có vẻ vẫn chưa tận hứng, mồm hôi trên trán tí tách rơi xuống người cô nhưng vẫn không ngừng lăn lộn với cô. Đến cuối cùng, cô mệt lả đi, còn anh thì vẫn phải nhẫn nhịn.

Cho dù lúc say mê nhất, anh cũng cẩn thận không dùng lực ôm chặt lưng cô, chỉ dùng hết sức bấu chặt lấy vòng eo mảnh khảnh. Trong lúc đau đớn, cô không kìm được nâng người lên muốn ôm lấy anh. Nhưng cô vừa động thì lại vừa đúng lúc phổi hợp với động tác của anh, khiến chỗ hai người kết hợp trở nên chặt khít hơn, cô không nhịn được khẽ rên thành tiếng, anh cũng gầm lên.

Ngay sau đó cô bị anh lật người qua, anh ôm cô từ phía sau, đè cô xuống giường, cô chỉ nghe thấy tiếng anh ở bên tai khẽ nguyễn rủa: “Em đúng là yêu tinh, đây là em tự chuốc lấy!”

Ngay sau đó động tác của anh gần như không khống chế được. Cuối cùng cô cũng chẳng có cơ hội tự tìm đường chết, vì gần như đã chết rõ...

...

Cuối cùng, đến khi anh buông ra thì tiếng cô đã khàn rã. Anh vừa buông cô ra, cô đã lật người tránh xa anh ra, đôi mắt nhắm hờ, nhỏ giọng kháng nghị: “Tì ền cọc đến đây thôi... Còn không đủ nữa thì trả theo đợt. Cả đời không đủ thì kiếp sau em trả tiếp được không?”

Anh nhìn dáng vẻ cô mệt mỏi đến thế thì đang dở khóc dở cười, lại nỗi lên tâm tình không đứng đắn muốn trêu ghẹo cô. Vậy mà câu nói cuối cùng kia của cô lại khiến anh giật mình, nhìn thẳng vào cô đầy kinh ngạc. Còn cô lại như thể không cảm nhận thấy gì, nói xong thì cuộn mình vào chăn, cứ thế ngủ mất.

Cả đời không đủ thì kiếp sau em trả tiếp... Anh chỉ thấy lòng mình như được cô ôm lấy, cứ như thể lúc này cô đang ôm chăn nhưng cũng đang ôm lấy anh, toàn tâm toàn ý bao bọc... và che chở. Anh thương xót vuốt tóc nhìn cô, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Được, kiếp sau anh cũng chờ em.”

***

Một tay Cố Viễn Chi đỡ trán, tựa vào ghế salon nghỉ ngơi, ông hơi khép mắt, dáng ngã nhìn có phàn mệt mỏi. Cố Khanh im lặng đi vào đứng bên cạnh ông, Cố Viễn Chi đã nhận ra nhưng cũng không mở mắt mà chỉ nhẹ giọng hỏi: “Thế nào rã?”

Sắc mặt Cố Khanh trở nên do dự: “Tân Hạo... Muốn gặp người?”

Một hã sau vẫn không có tiếng đáp lại, Cố Viễn Chi cứ như đã ngủ mất nhưng Cố Khanh vẫn yên tĩnh đứng bên cạnh ông.

“Không gặp.” Một lúc sau, Cố Viễn Chi mới lạnh nhạt nói ra hai chữ.

“Ba, cậu ta có lẽ sắp không chịu nổi nữa rã...”

Cố Viễn Chi nghe thấy thế cũng chỉ cười lạnh: “Không chịu nổi ư? Có thể đã không chịu nổi rã à? Ba còn cho rằng nó có ý chí sắt đá lắm cơ.”

Cố Khanh lựa lời nói: “Cậu ta luôn kêu gào, la thét, giãy giụa... Trong phòng lúc nào cũng vang vọng tiếng hét của cậu ta khi vùng vẫy.”

“Mặc kệ cậu ta.” Cố Viễn Chi vẫn không thay đổi dù chỉ một ánh mắt, còn chống tay thay đổi tư thế, bình thản sắp xếp: “Cần làm gì thì cứ làm. Con nói cho cậu ta biết, đời có nhân quả và báo ứng, cậu ta hại chết vợ ba, hại chết con gái ba thế nào thì ba sẽ khiến cậu ta bối thường như thế. Nếu như cậu ta thực sự có đủ ý chí mà sống sót rời khỏi đây thì coi như ba cho cậu ta một bài học, để cho cậu ta nhớ lấy, sau này làm người cho hằn hoi.”

Cố Viễn Chi lạnh lùng nói, rã lại trầm ngâm: “Còn Hạ Noãn Tâm và Tân Giác thì con nói với Tân Hạo, với tác phong trước giờ của ba, chỉ cần họ đừng ý bây giờ rời khỏi đây thì ba tuyệt đối không ngăn cản. Cho nên... để cho bọn họ sống đi, sống mà chờ ba báo thù, có thể thả họ đi rã.”

“Nhưng...” Cố Khanh vẫn do dự như cũ: “Tân Hạo vẫn luôn miệng cầu xin, còn nói là muốn gặp người, cậu ta nói đến gặp mặt người còn không gặp được đã thi hành án tử hình thì cậu ta không phục.”

“Không phục?” Cố Viễn Chi cười lạnh: “Cậu ta cho rằng mình là ai chứ? Con gái ba để ý đến cậu ta là phúc phận của cậu ta, đừng ý đi theo cậu ta cả đời là may mắn của cậu ta. Cậu ta đã không trọng thì thôi đi, còn hại chết Tiểu Nghi, hại chết Thận Khanh, còn ngược đai Tân Hành, cậu ta còn mặt mũi mà gặp ba sao?”

“Vâng, cậu ta bị trừng phạt là xứng đáng.” Cố Khanh gật đầu: “Nhưng mà nếu thật sự ép cậu ta đến mức chó cùng rút giậu thì bên phía Tân Hành... dù sao cũng khó mà giải thích được chuyện quá khứ.”

Cố Viễn Chi nghe đến Tân Hành thì đôi mắt vẫn đang nhắm hờ đột nhiên mở bừng ra. Tròng mắt sâu tựa đầm lầy như gợn sóng, ôn chàm rã đứng dậy: “Đi thôi, chúng ta đi gặp cậu ta một chút, đi xem xem cậu ta vùng vẫy giãy chết thế nào.”

Lúc Cố Viễn Chi đến, trong căn phòng vang dội âm thanh gào thét thảm, đau đớn, đầy thù hận và tuyệt vọng. Cửa sắt mở ra, những âm thanh chói tai vốn bị khóa chặt đó lập tức đâm thẳng vào màng nhĩ. Trong mũi cũng dậy lên mùi chua khó ngửi. Cố Viễn Chi sống sung sướng nhất năm, nhất thời cảm thấy khó chịu nên gioi tay lên che mũi.

“Cố Viễn Chi!” Cùng lúc đó, một tiếng rỗng to vang lên. Ở trong góc, Tân Hạo bị treo trên giá sắt thấy ông vào thì cả gương mặt đầy mồ hôi cũng đỏ lên vì sự hận thù.

Tay chân Tân Hạo bị trói, cả người tạo thành hình chữ đại giang tay giang chân trên khung sắt. Lúc này ông ta thấy Cố Viễn Chi thì như biến thành mãnh thú gắp nguy, chỉ muốn dùng hết sức mạnh lao về phía Cố Viễn Chi, ăn thịt uống máu người kia.

Đối diện với khung sắt của Tân Hạo, có hai khung sắt nữa, đối mặt với ông ta lần lượt là Hạ Noãn Tâm và Tân Giác. Nhưng không giống như Tân Hạo. Lúc này bọn họ đã... bị thương chí chít, ít ra Tân Hạo còn có thể vùng vẫy giãy chết như một con dã thú, còn Hạ Noãn Tâm và Tân Giác...

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 393: Tình Yêu Trở Về(14)

Edit: TranGemy - *dien dan Lê Quý Đôn*

Cố Viễn Chi cười lạnh, chậm rãi đi về phía Tân Hạo. Ánh mắt Tân Hạo trợn to, giận dữ nhìn chằm chằm về phía Cố Viễn Chi đầy hận thù như thể chỉ muốn lao đến cắn Cố Viễn Chi đến mức đầu rơi máu chảy.

Nhưng Cố Viễn Chi chỉ đứng cười nhìn Tân Hạo. Nụ cười chỉ có ở người chiến thắng, ông nhìn kẻ địch của mình bại trận giãy giụa gục ngã trước mặt mình mà không thể làm gì được, muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong, làm sao ông có thể không đắc ý được chứ?

Vẻ thi uy đó không khác nào xát ớt lên vết thương nhầy nhựa máu thịt của người khác. Cố Viễn Chi cười chán rã mới rời mắt nhìn sang Hạ Noãn Tâm và Tân Giác. Ông nở một nụ cười hài lòng, nhìn mặt Tân Giác mà tấm tắc khen: “Được đấy, làm tốt lắm.”

“Ông không phải là người!” Tân Giác cảm nhận được sự hài lòng và đắc thắng của Cố Viễn Chi thì khẽ nguyễn rửa, yếu ớt nhưng vẫn đầy phẫn hận. Sự thù hận và giận dữ của cô ta khiến những vết khắc trên mặt cô ta càng trở nên rõ ràng hơn. Mặt cô ta lúc này... đã không còn như cũ nữa.

Trên trán cô ta là một nhánh hoa nhỏ, kéo dài đến hai bên gó má cô ta là hai đóa hoa hồng sắp nở, một đóa tươi, một đóa héo. Đóa hoa kia và nhánh hoa ở trên mặt cô ta nhìn cực kỳ sống động. Chỉ cần nhìn mặt cô ta cũng nhận ra rằng Cố Viễn Chi thực sự là một người có nhã hứng rất thú vị, cho dù có hành hạ người khác thì ông cũng không để một kẻ tầm thường ra tay.

Bút tích đó khiến người ta nghĩ đến một câu nói: Bút tích để đời. Nhưng đó chẳng phải những nét bút bình thường. Nét bút đó vừa tàn nhẫn vừa sâu sắc, đã khắc xuống là không cách nào cứu vãn. Bởi vì có axit. Cố Viễn Chi cho người dùng axit để vẽ lên mặt Tân Giác.

Độ sâu không đủ để chết người, nhưng vừa vặn đủ để vẽ tranh. Vừa vặn khắc lên da thịt Tân Giác, sau đó dùng máu của chính cô ta để nhuộm đỏ bức vẽ. Hoa hồng mang theo màu máu tươi của sinh mạng như thế nhìn càng chân thực hơn hoa hồng tự nhiên thông thường.

Nếu như bỏ qua nhân tính và tội lỗi thì gương mặt Tân Giác lúc này chắc chắn có thể trở thành một tác phẩm nghệ thuật lưu danh ngàn đời, xứng đáng để được lưu giữ và trưng bày trong viện bảo tàng số một thế giới. Nhưng mà nếu như muốn cho vào bảo tàng thì bây giờ nhất định phải làm sạch cái mùi chua gay mũi trên mặt cô ta trước đã.

Cố Viễn Chi hơi híp mắt nhìn sâu vào mặt Tân Giác, gật đầu liên tục: “Không tệ, không tệ.”

Vừa nói ông vừa nhìn về phía người đàn ông thấp bé bên cạnh Tân Giác: “Vẽ không tẹo, nhưng mà mùi vẫn chưa được xử lý, xúc cho cô ta ít tinh dầu hoa hồng đi.”

Người nọ nghe thế thì ánh mắt bỗng sáng lên, trên mặt đầy vẻ kích động: “Đúng đúng đúng! Ông Cố quả nhiên là có con mắt tinh tường!”

Người đàn ông thấp bé đó nói xong thì chạy ra ngoài nhanh như một làn khói, tinh thần anh ta rất kích động, vô cùng phấn khích... Giống như một nhà nghệ thuật vì cuồng si nghệ thuật mà khiến người khác sợ hãi.

“Súc sinh!”

“Ông sẽ phải gấp báo ứng!”

“Cố Viễn Chi, nếu như tôi còn có thể sống mà rời khỏi nơi này, nhất định tôi sẽ xé tung miếng thịt của ông ra!”

...

Sau lưng, Tân Hạo đang chửi rủa, nhưng rõ ràng sự thù hận đó của ông ta cũng chẳng thể che giấu nổi sự tuyệt vọng. Cố Viễn Chi coi như không nghe thấy gì, ánh mắt lại rời khỏi mặt Tân Giác, nhìn sang chỗ Hạ Noãn Tâm.

Cố Viễn Chi không động đến mặt Hạ Noãn Tâm, mặt bà ta vẫn y như cũ: Sau khi bị Dịch Tân làm bị thương, bên mắt phải bà ta có một vết sẹo xấu xí, kéo dài tới tận gò má. Dịch Tân ra tay rất chuẩn xác, vết sẹo này gần như y đúc vết sẹo năm đó của Tân Hành.

Nhưng sắc mặt Hạ Noãn Tâm lại đỏ lên rất không bình thường. Cả người bà ta ướt đẫm mồ hôi, quần áo mỏng manh trên người cũng bị thấm ướt mồ hôi. Trên mặt cũng đậm đà mồ hôi. Hạ Noãn Tâm đã cắn chặt môi đến mức bật máu từ lâu, nhưng vẫn có lúc không kiềm chế được mà bật ra một hai tiếng rên rỉ mập mờ.

Cố Viễn Chi cười nhạt: “Nếu Dịch Tân đã muốn để cho cô giữ lại cái sẹo này thì tôi sẽ không phá hỏng nó, tôi sẽ không động đến mặt cô. Vừa hay...” Ông vừa nói vừa chậm rãi chuyển ánh mắt liếc về phía Tân Hạo, cười khẩy: “Vừa hay để cho cậu nhìn xem, cái gì mới gọi là báo ứng!”

Tân Hạo đang giãy giụa như bị điểm huyệt, đột nhiên ngừng lại một lúc.

“Tôi là người rất công bằng, mặc dù Dịch Tân cũng thường tự xưng là công bằng, nhưng mà tôi nghĩ so với cậu ta thì tôi vẫn công bằng hơn nhiều. Là do Tân Giác phá hỏng phanh xe của Tân Hành nên cô mới chính là kẻ đã phá hủy gương mặt của Tân Hành, cho nên tôi khiến Tân Giác gấp báo ứng hỏng mặt, không sai đúng không? Còn cô...” Cố Viễn Chi vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt Hạ Noãn Tâm, nụ cười càng thêm sâu sắc: “Tôi thật sự không thể gọi cô là Hạ Noãn Tâm được. Trước kia cô cướp chàng của Du Tiểu Nghi, gọi là Hạ Tiểu Tam, vậy hay là đổi tên cô thành Hạ Tiểu Tam đi. Sau này cũng gọi là Hạ Tiểu Tam, tôi không muốn nghe thấy ba chữ Hạ Noãn Tâm này nữa, hiểu chưa?”

“Oh, dū nhiên, đi àu kiện tiên quyết là cô phải còn có sau này. Nhưng mà coi như tôi nhắc nhở cô trước, tránh sau này cô lại tự làm hỏng tâm tình tôi.”

“Có lẽ cô còn không biết tôi là ai, vậy thì để tôi tự giới thiệu mình một chút nhé, tôi là Cố Viễn Chi, là ba ruột của Du Tiểu Nghi, cũng chính là ch àng của Du Thận Khanh – người bị cô hại chết. Cả đời này, tôi cũng chỉ có một người phụ nữ là Du Thận Khanh mà thôi.”

Hạ Noãn Tâm nghe thế thì ánh mắt đ`ày hận thù trở nên ngo ngàng, bỗng nhiên trợn to, cả người co rút lại: “Ông...”

Vốn dĩ vì kinh ngạc mà mở miệng, nhưng lại không chế được tác dụng của thuốc ở trong người mà bật thành tiếng rên rỉ. Ngay sau đó Hạ Noãn Tâm lại vội vàng cắn chặt đôi môi đã bị cắn nát.

Cố Viễn Chi cười khẩy: “Khó chịu à? Đây chỉ là bắt đ`ầu thôi. Lòng dạ cô bẩn thỉu không chịu nổi, năm đó Tân Hành chỉ là một đứa bé, cô đã muốn làm như thế với nó, cô bỏ thuốc cho con bé, cô đã muốn để cho thằng em trai thô bỉ và tên gian phu bẩn thỉu của cô làm nhục con bé!”

“Biết vì sao Thẩm Ngôn không có chuyện gì không? Vì cậu ta đã cứu con bé, bảo vệ nó, mặc dù cuối cùng cũng làm tổn thương đến con bé, nhưng... Tân Hành nói, đó là chuyện giữa người trẻ tuổi bọn chúng, không cần biết là đúng hay sai, nhưng mà người tốt như vậy thì tôi vẫn tin. Còn cô, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cái đ`ồ đàn bà đê tiện bẩn thỉu như cô!”

“Ngay cả tôi cũng thường nghĩ, trên cõi đời này, sao hết lần này đến lần khác vợ và con gái tôi lại gặp phải cái loại đàn bà vừa độc ác vừa bẩn thỉu như cô chứ?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 394: Tình Yêu Trở Về(15)

Edit: TranGemy - *dien dan Lê Quý Đôn*

“Sao con gái tôi lại gặp phải cô chứ? Hả? Cô, cô là một cơn ác mộng, một người phụ nữ mà sao lại dám... lại dám đối xử với con bé như vậy?”

“Còn có cậu!” Đang nói thì ánh mắt Cố Viễn Chi trở nên ác độc, chỉ tay về phía Tân Hạo: “Cậu bị mù hay trái tim đã bị chó ăn mất ră? Cậu lại thông đồng với loại đàn bà hèn hạ như vậy để phụ bạc mẹ con bọn họ! Được, tạm thời bỏ chuyện Tiểu Nghi đã từng làm chuyện sai lầm sang một bên, còn Tân Hành thì sao? Tân Hành là con gái cậu, cậu cũng có thể dễ dàng dung túng cho loại tiện nhân này đối xử với con bé như vậy! Ức hiếp con bé, ngược đãi con bé, cậu lại vẫn có thể nhân tâm để cho người khác làm nhục con bé! Tiểu Nghi bị các người bức chết, Thận Khanh thì bị con tiện nhân này hại chết!”

“Tân Hạo, cậu nói xem cậu đã nợ tôi bao nhiêu ră?”

Ánh mắt mới giây trước còn đùng đùng tức giận của Tân Hạo đột nhiên trở nên buồn bã.

Cố Viễn Chi bình thản nhìn Tân Hạo, ră lại đột nhiên cười mờ ám: “Trước đây khi tôi nhìn thấy Tân Hành, khi nhìn thấy con bé, tôi đã nghĩ, một cô gái tốt như vậy, nếu như từ nhỏ đã đi theo tôi thì tôi nhất định sẽ dành cho con bé những thứ tốt đẹp nhất trên đời này. Nhưng còn cậu thì sao? Lòng dạ cậu phải độc ác đến mức độ nào mới có thể ép con bé vào chỗ chết như thế? Tôi nghĩ mãi vẫn không ra, nghĩ thế nào cũng không hiểu, cho nên...”

Cố Viễn Chi cong khéo môi lên: “Tôi muốn nhìn tận mắt thử xem.”

“Tôi muốn cậu tận mắt nhìn thấy họa sĩ dùng axit vẽ tranh lên mặt Tân Giác, tôi cũng muốn cho cậu nhìn tận mắt Hạ Noãn Tâm bị ép uống thuốc kích dục không ngừng trước mặt cậu, có đi đâu có lẽ cô ta cũng chẳng xa lạ gì với cảm giác này từ lâu r ā. Kỹ nữ chuyên ngủ lang chạ thì làm sao biết thế nào là xa lạ chứ? Cậu yên tâm, tôi không để cho cô ta đi tìm đàn ông đâu, tôi phải để cho cô ta biểu diễn ở trước mặt cậu. Tôi phải để cho cậu tận mắt nhìn xem thế nào gọi là báo ứng, nhìn xem nhà họ Cố có còn người sống hay không!”

“Tôi muốn nhìn xem cậu có thể ác độc đến mức nào, xem xem nếu tôi giết chết họ ngay trước mắt cậu thì cậu có bị tôi bức chết hay không?” Cố Viễn Chi vừa nói vừa cười khẽ, lắc đầu: “Cậu yên tâm, nếu như đến lúc đó mà cậu còn chưa chết thì tôi nhất định sẽ thả cậu ra.”

Cố Viễn Chi vừa nói vừa bật cười một tiếng trầm thấp. Tiếng cười đó vừa dẽ nghe lại vừa sung sướng, nhưng vẫn không cách nào che giấu được sự mất mát và thê lương ẩn chứa trong đó. Chỉ dù có bù đắp thế nào thì sao chứ? Vợ và con gái đều đã chết hết... Chỉ để lại một mình Tân Hành cho ông, nhưng cô lại không thể chấp nhận ông...

“Cố Viễn Chi, chúng ta làm một cuộc trao đổi đi?” Nghe thấy người ta nhắc đến Du Tiểu Nghi, Du Thận Khanh và Tân Hành một lần nữa, ngọn lửa thù hận đang cháy hừng hực của Tân Hạo như bị người ta hắt cho một chậu nước lạnh, thoảng chốc đã tắt mất một nửa. Ông ta nhìn về phía Cố Viễn Chi, ánh mắt đã không còn đỏ như nhuộm máu nữa.

Cố Viễn Chi nhẹ nhàng nâng tần mắt lên, liếc nhìn ông ta: “Trao đổi? Cậu trả lại mạng cho vợ và con gái tôi à?”

Tân Hạo hơi cứng ngắc.

Cố Viễn Chi cười khẩy: “Cậu không có tư cách nói chuyện trao đổi với tôi. Trên đời này chẳng có mấy người có khả năng nói chuyện trao đổi với Cố Viễn Chi này, chứ đừng nói đến cậu.”

Lời của Cố Viễn Chi vừa dứt thì người đàn ông thấp bé ban nãy đã vui vẻ quay trở lại, vừa chạy vừa hưng phấn kêu to: “Ông Cố, ông Cố, tôi quay lại r ồi!”

Gương mặt anh ta đầy vẻ phấn khởi khiến người ta nhìn mà sợ hãi. Trên tay anh ta đang cầm một cái bình xịt, thấy Cố Viễn Chi khẽ mỉm cười với mình thì anh ta còn giơ bình lên cho ông nhìn như một đứa trẻ biết nghe lời.

Cố Viễn Chi hài lòng gật đầu. Người đàn ông nọ nói: “Ông Cố, ngài nhìn xem, đây chính là tinh dầu hoa hồng.”

Cố Viễn Chi thấy bình trên tay anh ta khá lớn thì cau mày ngay: “Pha loãng à?”

Người đàn ông thấp bé nghe thế thì gật mạnh đầu: “Sao ngài biết? Thời điểm trước lúc hoa tàn, tất cả hương thơm sẽ được phong thích nên mùi hương lúc này nồng đậm nhất. Cái này tôi dùng để xịt.”

Lúc này Cố Viễn Chi mới hòa hoãn lại, gật đầu: “Thế mới được chứ.”

“Ông Cố, tôi làm việc thì ngài cứ yên tâm.”

Người đàn ông đó nói rồi đi đến trước mặt Tân Giác, ánh mắt si mê nhìn gương mặt cô ta.

“Cố Viễn Chi, đừng làm vậy!” Sau lưng, Tân Hạo vẫn muốn ngăn cản. Cố Viễn Chi không lên tiếng, còn người đàn ông kia đã cẩn thận xịt tinh dầu lên mặt Tân Giác, động tác đó chăm chút như đang chăm sóc một đứa trẻ. Nhưng có là người lớn cũng không chịu nổi cách chăm sóc của anh ta.

“Aaaaaaa!!!!”

Trong phòng vang lên tiếng kêu đau đớn vang dội. Tân Hạo và Hạ Noãn Tâm vội vàng nhìn chằm chằm vào mắt Cố Viễn Chi với vẻ đầy thống khổ và tức giận. Giá trói thì rung lên ‘rầm, rầm, rầm’ khi Tân Hạo giãy giụa trong vô vọng. Cố Viễn Chi lạnh lùng nhìn Tân Giác khàn giọng kêu gào.

Ngay sau đó, ánh mắt ông trở nên hung ác, ra hiệu về phía Hạ Noãn Tâm với người nọ.

Người nọ gật đầu, ngay sau đó lại tiêm một ống thuốc vào cánh tay Hạ Noãn Tâm. Được tính có tác dụng rất nhanh, vừa tiêm xong, màu da Hạ Noãn Tâm đã đỏ ửng lên một tầng, thanh âm ngâm nga mập mờ: “A... Ủ... Ah...!”

“Muốn... Tôi muốn...”

“Cho... tôi... đàn ông... Xin...”

“Cầu xin... ông...”

“...”

Hạ Noãn Tâm rên rỉ, quấn áo trên người lại càng ướt đẫm, hai chân quắn quẹo vào nhau, hai tay cũng lúc nắm chặt lúc buông lỏng, nhưng vì bị trói nên chỉ có thể để mặc cho ham muốn đốt sạch toàn bộ lý trí và thể diện.

“Thế mới đúng này, đây mới là dáng vẻ vốn có của cô, cô đã quyến rũ chồng của Tiểu Nghi như thế.” Cố Viễn Chi cười khẩy rãnh nhìn về phía sắc mặt tái xanh của Tân Hạo: “Không phải cậu rất thích nhìn dáng vẻ này sao? Thế thì tôi để cậu nhìn cho đã.”

Cố Viễn Chi nói xong còn ngửa đầu cười lớn. Tiếng cười vang vọng khắp phòng, hòa cùng tiếng gào thống khổ của Tân Giác và tiếng rên rỉ của Hạ Noãn Tâm khiến Tân Hạo gần như vỡ vụn thành từng mảnh.

“Ba.” Cố Khanh đứng bên cạnh Cố Viễn Chi đột nhiên cầm điện thoại di động lên, nhỏ giọng giải thích: “Là Dịch Tân.”

Cố Viễn Chi nghe thế thì ngưng cười, đôi mắt khẽ híp lại rãnh đưa tay cầm lấy. Ông nhìn quanh phòng một lượt nữa, hờ lạnh rãnh quay người ra cửa. Để cho Tân Hạo tiếp tục hưởng thụ tình cảnh tàn nhẫn trong phòng. Cho dù ông ta có nhắm mắt lại thì âm thanh hành hạ vẫn vang lên bên tai, khiến ông muốn chết cũng không được.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 395: Tình Yêu Trở Về(16)

Edit: TranGemy - *dien dan Lê Quý Đôn*

“Có chuyện gì?” Vừa ra khỏi căn phòng ngập tràn tội ác kia, Cố Viễn Chi đã thoát cái trở về đáng vẻ trầm ổn, khó đoán như bình thường. Ông bình thản hỏi Dịch Tân.

Thật ra là chuyện gì thì ông cũng đã đoán được phán nào, chắc chắn là có liên quan đến Tân Hạo. Trên thực tế thì Dịch Tân còn chưa đủ tư cách để ảnh hưởng đến quyết định của ông, nếu như chỉ có mình Dịch Tân thì ông thậm chí còn không thèm nhận điện thoại. Nhưng mà ông lại không biết được liệu trong đó có bao gồm ý kiến của Tân Hành không nữa.

Dịch Tân cũng biết suy nghĩ này của ông, cho nên vừa mở miệng đã nói thẳng: “Nếu không phải là Tân Hành nhờ tôi cũng chẳng quấy rầy ông đâu.”

Cố Viễn Chi hơi nheo lại: “Con bé biết gì rã?”

Dịch Tân cầm điện thoại bằng một tay, nghe thế thì xoay người, nhìn xuyên qua cửa kính cách âm ngăn giữa ban công và phòng ngủ, nhìn về phía cô gái đang mệt mỏi say ngủ trên giường, ánh mắt anh thoát cái đã trở nên dịu dàng: “Bây giờ cô ấy còn chưa biết gì, cho nên tốt nhất là ông vĩnh viễn đừng để cho cô ấy biết.”

Cố Viễn Chi cười gằn: “Cậu định dạy tôi làm việc à?”

Dịch Tân cười khẽ: “Ông Cố, ông làm việc thì đương nhiên là tôi yên tâm rã. Nhưng nói sao thì Tân Hành vẫn có tình cha con với Tân Hạo. Cho

nên tôi vẫn phải lầm mầm một câu, không nên ép Tân Hạo đến đường cùng. Nếu thật sự đến mức chó cùng rút giậu, ngộ nhỡ có chuyện gì truyệ̀n đến tai Tân Hành..."

Ánh mắt Cố Viễn Chi tối lại.

"Nói chung chung thế thôi. Tôi biết ông Cố làm việc luôn rất sạch sẽ gọn gàng, nhở cỏ thì nhở tận gốc. Nhưng đối với Tân Hạo... Nếu như ông còn muốn nhận Tân Hành thì không nên làm quá với Tân Hạo. Có lẽ ông sẽ không hiểu, cũng giống như ông sẽ không hiểu tại sao đến chết mà Du Tiểu Nghi vẫn không muốn rời bỏ Tân Hạo..."

Cố Viễn Chi giật mình.

"Đối mặt với chuyện của Tân Hạo, Tân Hành và Du Tiểu Nghi có phầm giống nhau, bọn họ hận Tân Họa, nhưng nếu như Tân Hạo thực sự bị hủy hoại trong tay ông thì bọn họ cũng sẽ hận ông." Dịch Tân nói đến đây thì dừng lại, khéo môi cong lên một nụ cười: "Nếu không thể nhở cỏ tận gốc thì cứ để cho ông ta một đường sống đi, để cho ông ta còn có cơ hội kéo dài chút hơi tàn."

"Ông hết giận, mà Tân Hành cũng có thể chấp nhận được, ông nói xem thế thì sao lại không làm chứ?"

Anh mắt Cố Viễn Chi đẫy vẻ thâm thúy: "Sao con bé không tự mình đến nói với tôi?"

Dịch Tân cười khẽ: "Tôi lại không yên tâm để cho cô ấy tới, chưa nói đến ông, cả nhà Tân Hạo đều ở đó, chẳng khác nào quả bom hẹn giờ, ngộ nhở đến lúc đó không khống chế được tình hình mà xảy ra sự cố, tôi không tin ông có thể gánh nổi trách nhiệm này. Dĩ nhiên tôi cũng không cần ông phụ trách, chẳng qua tôi... để phòng trước, muốn bảo vệ cô ấy cho tốt. Cho nên tôi mới truyệ̀n đạt lại ý của cô ấy."

Dịch Tân lại đổi giọng mà nói: "Tôi cũng đang cho ông một cơ hội buông tay việc báo thù. Tân Hành... dù sao cô ấy cũng không giống chúng ta, cho dù cô ấy hận người mẹ kế đó, nhưng cũng chưa chắc có thể chấp

nhận được thủ đoạn như thế của ông. Đến lúc đó, cô ấy thì không chịu nổi, mà ông lại không tiêu được tức giận, ông nói xem phải làm thế nào đây?”

“Cho nên ý của cậu là tôi nên cảm ơn cậu à?” Cố Viễn Chi hờ hững hỏi ngược lại.

Dịch Tân khẽ cong môi, ánh mắt đen như mực xuyên qua thủy tinh cách âm, dán vào gương mặt người phụ nữ trên giường, nghe lời của Cố Viễn Chi nhưng một lúc vẫn không trả lời. Hết lâu sau anh mới sâu xa trả lời: “Có lẽ sau này ông sẽ càng cảm ơn tôi hơn đấy.”

Cố Viễn Chi nghe thế thì ngẩn ra, Dịch Tân lại bình thản nói: “Vậy đi, chúng ta gặp lại sau.”

Nói xong, Dịch Tân cúi thế cúp điện thoại. Cố Viễn Chi đứng im tại chỗ, ông nghĩ ông sẽ không hiểu sai ý anh, nếu sai thì cũng là do Dịch Tân cố tình lừa gạt ông. Dịch Tân nói sau này, tựa hồ như đang ám chỉ... Tân Hành.

Nếu như Cố Viễn Chi muốn nhận Tân Hành thì đúng là không thể dùng con bài Tân Hạo này, tình cha con của Tân Hạo và Tân Hành đã mong manh đến không thể mong manh hơn. Thật ra thì phương pháp tốt nhất lại chính là thông qua Dịch Tân.

Mặc dù Cố Viễn Chi là người có quan hệ máu mủ với Tân Hành, nhưng mà vẫn đe là Dịch Tân lại nhanh hơn ông ba năm, đã sớm lừa được Tân Hành cả người lẫn tình, còn lừa gạt rất triệu để nữa. Chi nên đến bây giờ, Cố Viễn Chi muốn nhận cháu ngoại, cháu ngoại lại không hề tích cực gì cả, con đường tốt nhất của ông là phải tiếp cận thông qua người ngoài như Dịch Tân.

Mặc dù là một người ngoài, nhưng lúc này, Dịch Tân mới thật sự là người Tân Hành tin cậy nhất. Cố Viễn Chi cũng rất hiểu đạo lý này, nhưng ông làm sao có thể đi cản cạnh Dịch Tân được chứ... Chưa nói đến chuyện ngay từ đầu, Dịch Tân đã có ý định muốn ngăn cản ông rất rõ ràng.

Bây giờ, sao bỗng nhiên lại vòng vo nói muốn giúp ông chứ? Cố Viễn Chi người khẽ híp mắt lại, hãy lâu mới đột nhiên bật cười: “Cố Khanh.”

Cố Khanh bước đến: “Ba.”

Cố Viễn Chi vẫn tươi tỉnh: “Đi, chúng ta quay lại xem Tân Hạo muốn trao đổi cái gì.”

Từ khi Tân Hành bị Thẩm Ngôn bắt đi, sau đó lại bị Cố Viễn Chi giấu, Dịch Tân tìm cô đến phát điên, anh còn cho rằng sẽ không tìm được cô, anh sẽ mất cô mãi mãi. Nhưng cuối cùng cô vẫn trở lại bên cạnh anh, còn dùng thân thể yếu ớt của mình để chặn nguy hiểm cho anh.

Sau lần này, cuối cùng anh mới dám tin rằng: Tân Hành thật sự yêu anh, cô sẽ không bỏ anh đi nữa.

Trước đây, để giữ cô lại, anh đã tước đoạt rất nhiều thứ của cô, tự do, vui vẻ, còn cả người thân. Anh cho mình một lý do chính đáng, nhưng nhìn lại, Tân Hành lại chứng minh cho anh thấy, tất cả những nỗi bất an và sợ hãi của anh đều là vô ích.

Cô cũng yêu anh, tình yêu của cô không cần dựa vào sự tước đoạt của anh để duy trì, mà sự tước đoạt đó của anh lại là không công bằng đối với cô. Cho nên, anh muốn trả lại cho cô từng thứ một, vui vẻ, tự do, còn cả người thân nữa.

Dịch Tân nhẹ nhàng trở về bên cạnh Tân Hành, nghiêng người nắm xuống, chăm chú nhìn cô ngủ, cứ như vậy một tay gối đầu, nghiêng người nhìn cô hãy lâu, cuối cùng anh cúi đầu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô. Nhẹ nhàng ném mút, ngay sau đó lại rời đi.

Lại thấy cô bỗng nhiên mở to mắt nhìn anh: “Anh sao thế?”

Dịch Tân thấy cô đột nhiên tỉnh lại thì giật mình, ngây ra một thoáng rồi bật cười: “Sao cái gì?”

Tân Hành khẽ cau mày: “Anh không vui à?”

Cô tỉnh rã thì anh không cần khách khí nữa, anh giơ tay xoa mặt cô, cười nói: “Vui, vô cùng vui vẻ.”

Lời nói của anh chẳng đứng đắn gì cả, cô bất ngờ bắt lấy bàn tay càn rõ của anh, an ủn nhìn anh: “Vậy sao anh cứ nhìn em thế?”

Dịch Tân nhíu mày: “Em tỉnh từ lúc nào?”

“Bị anh nhìn đến tỉnh.”

“...” Dịch Tân trầm ngâm: “Um, anh nhìn em chẳng qua là vì đang nghĩ xem có nên đánh thức em dậy hay không thôi.”

Khóe môi Tân Hành cong lên: “Không phải đã bàn bạc rã sao? Tiễn đặt cọc cũng đã trả đủ rã còn gì.”

Dịch Tân lắc đầu: “Không phải đã nói là theo đợt à? Theo đợt thì lúc nào mà chẳng được.”

Tân Hành trợn mắt không cười nữa: “Theo đợt mà còn lúc nào cũng được? Anh cho người ta vay kiểu đấy thì ai mà chịu nổi?”

Dịch Tân nghiêm mặt, nói: “Bạn họ là bạn họ, còn ý anh theo đợt ở đây là tùy vào lúc anh có hứng cơ. Böyle giờ chính là lúc đó.”

Tân Hành tớ cáo: “Đây là một điều khoản độc đoán!”

“Điều khoản độc đoán là do em nói, cũng là do em đáp ứng!”

Tân Hành kêu ‘a’ một tiếng, nằm vật ra giường, biểu tình trên mặt rất kiểu... thấy chêt không sờn: “Vậy anh đến đi.”

Biểu tình “mười tám năm sau vẫn là hảo hán” của cô chọc anh cười thành tiếng, lập tức cúi xuống hôn lên môi cô. Nhưng anh lại chỉ mở hai cái chữ không thật sự muốn thịt cô, rã nói: “Tân Hành, vừa rã anh đang nghĩ... Chúng ta đi tuần trăng mật đi.”

Tân Hành nghe thế thì sững sốt: “Nghĩ ra đi đâu rã à?”

Dịch Tân nhìn sâu vào mắt cô: “U.”

“Đi đâu?”

“Xuyt, đừng hỏi,” Dịch Tân cúi đầu, lại mổ mổ lên môi cô, dịu dàng nói: “Em đi rã biết.”

“...”

Quả nhiên, ngày hôm sau Dịch Tân đã đưa Tân Hành đến sân bay, trong vai lí hùng như toàn là đố của Tân Hành, Dịch Tân chỉ mang theo vào bộ quần áo ít ỏi. Cũng không đưa Nguyên Thâm đi cùng, Dịch Tân tự lái xe. Sau khi đậu xe vào bãi đỗ xe của sân bay, một tay anh kéo vali, một tay cầm tay Tân Hành đi vào sảnh lớn của sân bay.

Sau đó, anh vẫn nhất định không cho Tân Hành biết rõ cuộc thi họ đi đâu. Tân Hành thấy Dịch Tân cứ thẩn thẩn bí bí thì không nhịn được mà hỏi: “Anh định mang em đi bán à?”

Dịch Tân liếc cô: “Em nói gì?”

Tân Hành nửa đùa nửa thật gật đầu: “Nhất định là anh chê em khó nuôi quá, anh không chịu đựng được nữa... Vậy anh bán em đến chỗ nào giao thông thuận lợi một chút được không? Em còn dễ tìm được đường về”

Cô vừa nói vừa bắt đắc dĩ xòe tay ra: “Anh cũng biết đây, nếu mà bán vào rừng sâu núi thẳm thì em có muốn chạy về cũng phải đi lâu lắm.”

Dịch Tân rất mắc cười, không nhịn được mà gõ nhẹ lên đầu cô: “Không bán em đâu. Em đúng là rất khó nuôi, gầy đây lại cực kỳ càn quấy tùy hứng, đúng là sắp mài mòn hết sự nhẫn耐 của anh rã, nhưng mà anh vẫn tình nguyện nuôi. Hơn nữa, em còn nợ anh nhiều lắm, anh còn đang chờ thịt bã thường đây, làm sao mà bán đi được?”

Tân Hành nghe thế thì gật đầu, bỗng nhiên nghiêng đầu cười khúc khích: “Đúng vậy, em cũng muốn bã thường thịt, em cũng không phải là

lo lắng đau, anh...” Cô vừa nói vừa nhón chân lên chạm vào mặt Dịch Tân, thấp giọng nói: “Sao mặt anh lại cau có thế làm gì?”

Dịch Tân nghe thế thì ngẩn ra, ngạc nhiên vì sự nhạy cảm của cô. Hôm nay đúng là tâm tình của anh không tốt lắm thật. Nhưng mà anh cho rằng anh đã giấu giếm không để ai thấy, không ngờ cô lại cảm nhận được.

Anh cười, giơ tay lên bắt lấy bàn tay của cô trên mặt mình, ánh mắt mờ ám: “Em muốn bồi thường thịt thì không tệ, nhưng mà người mỗi lần đều bỏ công sức là anh, em chỉ cần hưởng thụ thì dĩ nhiên là không cần lo lắng rồi.”

Tân Hành giật giật khóe môi: “... Đang ở nơi công cộng đây.”

Dịch tân cười cười kéo tay cô xuống: “Nơi công cộng thì cũng là do em chọc cười anh.”

“Chọc cười...” Da mặt Tân Hành cũng co giật.

Dịch Tân cười rất đắc ý. Đến tận khi Tân Hành ngồi lên máy bay, nghe thấy trước khi cất cánh, tiếp viên hàng không thông báo qua radio thì cô mới biết cô sẽ tới thành phố Q. Cô hơi thất vọng, liếc nhìn Dịch Tân: “Ở đây có cái gì hay mà đến?”

Dịch Tân ôm lấy vai cô, hôn chút lên trán cô: “Đó là nơi chúng ta gặp nhau lần đầu, không thích à?”

Tân Hành thật thà gật đầu: “Đúng là không thích. Lúc đó em khó coi như thế, anh lại chật vật như vậy, sau đó càng tệ hơn là em và anh lại gặp nhau vào lúc khốn cùng nhất, vậy mà lại không chê bai nhau, đúng là kỳ tích... Có đi đâu, vấn đề quan trọng nhất là nơi đó cũng có rừng núi sâu thẳm, không phải anh định mang em đi bán thật đây chứ?”

Dịch Tân cười đen tối, không lên tiếng nhưng bàn tay lại chậm rãi di chuyển đến hông cô, hàm ý ám chỉ quá rõ ràng khiến cả người Tân Hành run lên. Dịch Tân chợt dùng sức bóp mạnh một cái.

“Á!” Tân Hành kêu đau, trở tay định đánh anh. Dịch Tân lại bắt được nắm tay của cô nhanh như chớp, trong ánh mắt chăm chú của cô, anh nghiêng người hôn bên mép cổ một cái: “Đây là dạy dỗ, sau này không được nói bậy bạ nữa!”

Tân Hành không đánh lại người nọ nên chỉ có thể hung dữ trừng mắt với anh. Dịch Tân thấy dáng vẻ đó của cô thì cười khẽ, buông cô ra hơi trầm ngâm: “Nhưng mà rừng sâu núi thẳm... Ừ, cái này đúng thật.”

Tân Hành nghẹn ngào: “Rừng sâu núi thẳm...”

Cả đường Tân Hành đ^{ầu} nghĩ thành phố Q thì có rừng sâu núi thẳm cái gì? Phải biết rằng đó là một thành phố du lịch có tiếng, nếu ở đây mà có rừng biển thì cũng đã được khai phá thành địa điểm du lịch r^{ầm}. Cô nghĩ Dịch Tân chắc hẳn sẽ không t^{ầm} thường như vậy, trăng mật mà lại đưa cô đến thành phố Q du lịch mấy ngày à?

Sau đó cô lại không nhịn được mà mặt dày nghĩ đến chuyện nếu thật sự khiếun cô đi chơi mệt r^{ầm} thì chuyện kia trong chuyến trăng mật này phải làm sao bây giờ?

Đọc đường đi, cô nói bóng nói gió vài lần nhưng người nọ lại không hé răng lấy nửa chữ, cô tức giận không còn cách nào khác, bỗng dung người nọ lại trở tay ôm chặt cô vào lòng, mạnh mẽ che kín ánh mắt cô: “Nào, ngủ một lát đi.”

Cô kéo kéo bàn tay anh che trên mặt mình nhưng không được, trước mắt tối đen, cô có thể nói cô không muốn ngủ không? Có người nào mà lại bắt buộc vợ đi ngủ thế không?

Trong lòng Tân Hành u oán, nhưng chiêu này của Dịch Tân lại thật sự có tác dụng, chỉ lát sau, Tân Hành cũng cảm thấy hơi mệt thật. Trước khi ngủ cô còn nghĩ, nếu sau này có con thì có thể để anh phụ trách việc dỗ bé con ngủ, đến lúc đó, nhất định là trăm trận trăm thắng. Ủm, chắc chắn là vậy!

Lúc đến nơi, cuối cùng Tân Hành mới biết rừng sâu núi thẳm trong miệng Dịch Tân là gì... Chính là nghĩa địa. Dịch Tân đưa cô đến nghĩa địa ở trên núi.

Tân Hành nhìn ảnh người phụ nữ trên bia mộ, không biết vì sao trong lòng lại nghẹn ngào đến ngạt thở, người phụ nữ đó có làn da trắng nõn, mắt mày sáng ngời, gương mặt có vài pha giống với Dịch Tân. Nhưng khí chất trên người bọn họ lại không hề giống nhau, quản gia nói đúng là không sai, nếu như bà ấy là thiên sứ thì Dịch Tân chắc chắn là ác quỷ.

Bên dưới ảnh chụp, Tân Hành nhìn chằm chằm hai chữ... Dịch Ngưng. Dịch Tân cũng không nặng không nhẹ nói: “Đây là mẹ chồng em, bái lạy đi.”

Dịch Tân nói rã đưa bó hoa bách hợp cho Tân Hành. Tân Hành kí ếm chẽ liếc anh: “Trước khi lên núi anh nói đưa em đi gặp một người, chính là gặp...”

“Đúng thế, em không vui à?” Dịch Tân cười cực kỳ vô tội.

Mắt hóng... Tân Hành rùng mình, lập tức trách anh: “Anh đừng có nói bậy bạ!” Nói rã lại cẩn thận nhìn tấm ảnh người phụ nữ trên bia mộ, âm thầm hy vọng bà ấy không nghĩ là thật. Cô vừa mạnh mẽ nhận lấy bó hoa trên tay Dịch Tân, vừa thành kính bái lạy trước mộ.

Nghĩ ngợi một chút, cô nhíu mày xoắn xuýt một hồi, cuối cùng vẫn không tình nguyện hỏi người bên cạnh: “Cái đó...”

Dịch Tân nhíu mày: “Cái nào?”

“... Ở chỗ các anh, gọi là mẹ chồng hay cứ gọi là mẹ thôi?” Tân Hành ngại đỏ cả mặt.

Dịch Tân nghe thế thì mắt sáng lên loe lóe, nhưng ngoài miệng vẫn tỏ ra miễn cưỡng: “Tùy em.”

Tân Hành nghẽn ngợi rã thành kính quỳ xuống trước bia mộ của mẹ Dịch Tân, còn bái ba lạy: “Mẹ, con là Tân Hành, là vợ của Dịch Tân, chính là con dâu của mẹ ạ.”

“Con đã biết mẹ từ lâu rã, cũng không biết mẹ có biết con không nữa...”

“Con vô cùng cảm ơn người đã sinh ra và nuôi nấng Dịch Tân, để bây giờ con có thể gả cho anh ấy...”

“...”

Ngoại trừ câu đầu tiên giới thiệu ra thì những câu sau, Tân Hành càng nói càng khó khăn, nói đến đây thì cuối cùng cũng không nói được nữa, chỉ có thể khẩn trương túm chặt vạt áo. Không biết vì sao, tuy là lần đầu tiên gặp bà ấy, dù chỉ có thể đối diện với tấm hình của bà ấy nhưng cô vẫn rất lo lắng.

Còn có vẻ quắn bách hơn cả lần đầu tiên gặp Dịch Lam. Lúc ấy, ít ra Dịch Lam còn có thể đáp lại cô một hai tiếng. Bây giờ cô cũng không biết bây giờ là tình huống gì nữa. Có nói sai gì không... Được rã, cho dù có nói sai thì Dịch Ngưng cũng không thể nói gì với cô.

Bên cạnh, người nào đó còn không biết xấu hổ mà cười nhạo cô: “Được rã được rã, đừng nói nữa, em càng nói anh càng buồn cười.”

Anh vừa nói vừa đỡ cô dậy. Cô đứng lên, u oán nhìn anh: “Anh có thể đừng kéo chân sau của em không? Vốn dĩ là lần đầu gặp mặt tốt đẹp lại bị anh hủy rã...”

Dịch Tân ôm lấy vai cô, sự nuông chi âu trong ánh mắt không hề che giấu, rất tốt tính nói theo cô: “Được, không cản trở, vậy em tiếp tục đi.”

Tân Hành quắn bách. Dịch Tân lại khẽ phì cười.

Trong lòng Tân Hành vẫn không cam lòng, tuy bình thường Dịch Tân vẫn hay cười nhạo cô, cười đến mức chính cô cũng cảm thấy mình như

một đứa ngốc, nhưng... Chỉ khi chỉ có hai người với nhau thì không nói làm gì, nhưng có người khác ở đây, ít ra anh cũng phải để lại cho cô ít mặt mũi chứ. Được rã, tuy rằng hiện giờ thể xác của mẹ chồng không có ở đây, nhưng về mặt tâm lý, Tân Hành vẫn cảm thấy ở đây chính là có ba người!

Trong lòng cô cảm thấy giận dữ, cũng học anh, bàn tay hướng về phía eo anh nhéo mạnh một cái. Nhưng mà so với Dịch Tân thì cô còn non và xanh lấm. Lúc này cũng chỉ học được cái hình thức chữ tinh túy bên trong thì vẫn chưa sánh bằng.

Dịch Tân cũng không phải là cô, vừa bị cô sờ thì ánh mắt đã thay đổi, nháy mắt đã cằm được bàn tay đang làm loạn của cô, vừa trở tay đã vòng qua thắt lưng cô kéo cô về phía mình, cúi đầu hôn lên môi cô. Đầu óc Tân Hành nổ tung. Dịch Tân hôn cô triền miên, vừa hôn vừa khàn giọng thì thầm: “Lại quyến rũ anh à?”

Câu dẫn...

Tân Hành chỉ cảm thấy cô thật sự không hiểu nổi cuộc đời này nữa. Cô dùng sức đẩy anh ra nhưng anh lại không thả cô, động tác ngày càng mạnh mẽ. Tân Hành lại xấu hổ, thừa dịp môi anh hướng đến cổ cô thì miễn cưỡng lên tiếng phản đối: “Đừng anh, có người...”

Cô vừa nói xong, cả người Dịch Tân như cứng đờ lại, trong nháy mắt môi anh cũng dừng lại trên xương quai xanh cô.

“Có người?...”

“Ha ha ha...”

“Tân Hành em choc cười chết anh à?” Một khắc trước còn ôm cô định bộc phát thú tính, ngay sau đó lại dựa vào người cô, cười đến không dừng lại được. Mặt Tân Hành cứng đờ, cảm thấy anh đã đè đến nửa trọng lượng cơ thể anh lên người cô, cô cực kỳ quẫn bách. Tại sao cô hoàn toàn không thấy buồn cười gì chứ?

Cô cứ cứng đờ mặt như thế chờ Dịch Tân tựa vào cô cười ngặt nghẽo, cục diện này đúng là khiến người ta cạn lời. Cô cảm thấy tâm tình không tệ, vô vỗ lưng cho anh, ngượng ngùng nói: “Thật sự là có người, mẹ chàng có thể nhìn thấy. Cho nên anh để lại cho em chút thể diện đi...”

Dịch Tân vẫn tiếp tục cười. Tân Hành cắn răng, giọng nói cứng rắn: “Không được cười nữa!”

Cho nên lần đầu tiên gặp mẹ chàng của Tân Hành đã trở nên... lộn xộn như vậy. Cũng không khác lần gặp Dịch Lam là mấy.

Sau đó trở về khách sạn, Tân Hành rầu rĩ nói: “Quả nhiên là em không có duyên với người lớn nhà anh.”

Dịch Tân không nói gì thêm, chỉ ôm lấy cổ cô, vội vàng kéo cô lên giường: “Em có, mẹ cực kỳ thích em. Cho nên hôm nay anh không có mong muốn giết người.”

Tân Hành giật mình, Dịch Tân đã vội vàng gạt bỏ quần áo cô.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 396: Tình Yêu Trở Về(17)

Edit: TranGemy - *dien dan Lê Quý Đôn*

Cho nên khi đến đây, thật sự là anh không vui, cô không hề cảm nhận sai. Thân thể Tân Hành hơi cứng ngắt, nhìn người đàn ông chôn đài vào cổ cô. Anh cười là cô liền tưởng thật. Người làm vợ như cô có vẻ có phần thất trách, vẫn chưa hiểu rõ anh đúng không?

Lòng cô tê rần, cô đỏ mặt, bàn tay run run bắt đài giúp anh cởi quần ra. Thời khắc anh xông tới, động tác hơi thô bạo, cô cắn môi theo bản năng. Anh lập tức dừng lại ở trong, không hề động đậy mà hôn lên môi cô: “Đau à?”

Đôi mắt cô đang nhìn anh bị vây bởi một tầng hơi nước, lắc đài, chủ động chạm vào môi anh, bàn tay cũng chậm rãi di chuyển trên thắt lưng anh. Cơ thể anh cứng đờ, ngay sau đó anh không thể khống chế được mà bắt đài va chạm trong cơ thể cô.

Đêm nay, động tác của anh thô bạo gần như không khống chế được, rất nhiều lần cô cảm giác như không thể thở được. Anh ôm lấy cô, một lần lại một lần, sự khoái cảm có phần đau đớn này khiến cô có cảm giác như cơ thể mình đang trôi nổi trong không khí, một mặt muốn được phiêu du cao hơn, nhanh hơn, một mặt lại xót nảy quá nhanh mà ngã thẳng xuống, khoảnh khắc va chạm đau đớn đến tận xương cũng tràn đầy khoái cảm.

Trong sự vui sướng đó, về sau Tân Hành cũng không biết người chủ động là anh, hay là cô nữa. Cô chỉ nhớ rõ sau đó, cảm giác đó khiến cô điên cuồng, cô chỉ cảm thấy máu huyết chảy rất nhanh, sau đó nghiêng người

ghé lên người Dịch Tân, đẩy anh ngã xuống giường, còn cô thì giạng chân ngã lên hông anh...

Một đêm cuồng hoan này, sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, trên người cô toàn là dấu vết khiến người ta giật mình, anh cũng không tốt hơn là mấy, trên bả vai có mấy dấu móng tay cà róm máu. Mặt anh vẫn còn duy trì tình cảm mãnh liệt, ánh mắt đầy vẻ tà mị, nhìn cô cười mà như không cười, đầy vẻ thỏa mãn và đắc ý.

Tân Hành vẫn đang khẽ kháng thở dốc, sau cơn hoan ái ánh mắt cô còn đọng hơi nước, thận thùng lại không được tự nhiên mà nhìn anh, nhẹ nhàng vùi vào lòng anh. Anh ôm lấy cô, cười trầm thấp thành tiếng. Cô lại duỗi người hôn lên dấu vết trên vai anh: “Đau không?”

“Đau?” Anh khẽ cười, hỏi ngược lại: “Em nói xem?”

Cô nũng nịu: “Em đâu phải là anh, em nói cái gì?”

“Ừm...” Anh trầm ngâm, lại nói: “Vậy thì nói xem em yêu anh đến thế nào đi.”

Tân Hành quẫn bách, nói không nên lời. Có một số thứ cô có thể cảm nhận được nhưng cũng không cần cả ngày treo trên miệng. Nói ra có phẫn nỗi da gà... Cô nhớ đến đã cảm thấy cả người nỗi da gà.

Anh thấy dáng vẻ này của cô cũng chỉ cười khẽ, bàn tay dao động trên cơ thể trần trụi của cô đến mức động tình, thở dài: “Thân thể này giỏi nhất là thổi lộ với anh. Em tức giận, hay là mắc cỡ, hay là muốn anh, hay là vội vàng muốn yêu anh... Anh đều biết hết.”

Khóe môi Tân Hành căng lên, nuốt nước miếng, không nhịn được mà cười như có như không: “Anh có cảm thấy là... Khụ, lời của anh có phần sắc tình?”

Dịch Tân nghe thế thì buồi cười, buông mắt nhìn cô rồi hỏi lại: “Em không cảm thấy là chuyện anh làm còn sắc tình hơn à?”

“...” Tân Hành vội ho một tiếng, được rã, cô nói chuyện cũng càng ngày càng không có chừng mực. Trong lòng Dịch Tân vô cùng yêu thương cô, nhìn thấy vẻ mặt này thì không kìm được tình cảm mà âu yếm hôn lên mặt cô.

Tân Hành chịu dàng đón nhận, anh cũng không hề có ý định dừng lại, cô thì không muốn níu hơn nữa nên bật thốt lên: “Anh còn định làm chuyện sắc tình với em nữa đấy à?”

Nói xong mới nhận thức được mình nói cái gì, mặt đỏ bừng lên, chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình luôn cho rã! Thân thể Dịch Tân cứng đờ, lập tức mạnh mẽ ôm lấy eo cô, đè lên người cô, cúi đầu nhìn cô bằng ánh mắt đen tuy ên, giọng nói cũng khàn hơn: “Đây là tự em nói đấy...”

Tân Hành nghẹn ngào thành tiếng, khóc không ra nước mắt. Dịch Tân đã quen thuộc với cô nên dịu dàng vỗ về một hồi đến khi ướt át hàn mới mạnh mẽ tiến vào.

...

Đến khi hai người mệt lả, ôm nhau ngủ thì đã là buổi trưa của ngày hôm sau.

Tân Hành cũng không nhớ rõ lắm những chuyện sau đó, điệu duy nhất cô nhớ là đến lần cuối cùng, khi cô có cảm giác như mình đang băng băng trên một đám mây, trước mắt là một vùng ánh sáng trắng, người đàn ông kia hình như đang cắn vành tai cô, nói với cô rằng: “Bà ấy rất yếu ớt, luôn phải chịu sự ức hiếp của người đàn ông kia, khi đó anh chỉ cần nhìn thấy bà ấy là đã muốn giết người. Bà ấy nói với anh rằng, anh như vậy... là lỗi của bà ấy, nhưng có một ngày, sẽ có một người phụ nữ khác đến để bù đắp lỗi lần của bà ấy, người phụ nữ ấy sẽ khiến anh không còn muốn giết người nữa. Bà ấy nói, khi đó anh phải yêu thương người phụ nữ đó thật níu.”

“Tân Hành, em ngoan nhé, để cho anh yêu em thật níu.”

“...”

Hình như người nọ nói rất nhẹ, nhưng sau đó cô lại không nhớ được gì. Đến khi Tân Hành tỉnh lại, cô còn bị người đàn ông kia ôm vào lồng ngực, cực kỳ ấm áp, vô cùng an toàn, chỉ là... có phần đáng sợ. Cô, cô, cô đang ở trên máy bay!

Cô bật dậy khỏi ngực anh, nhìn khắp xung quanh nhưng không thấy một bóng người. Đến khi nhìn ra ngoài cửa sổ mới thấy trăng xóa một mảnh, rõ ràng cô đang ở tít trên tầng mây. Cô chớp chớp mắt, hỏi người đàn ông đang ôm mình: “Anh định đưa em đi đâu?”

Người nọ mỉm cười đáp lại cô bằng ba chữ: “Tuần trăng mật.”

“Tuần trăng mật không phải ở thành phố Q à?”

Dịch Tân nhíu mày: “Không phải em nói không thích nơi đó sao?”

Cô đứng hình, ngại ngùng đáp: “Thật ra cũng không phải không thích đến mức không chấp nhận được, em vẫn có thể bồi dưỡng tình cảm dần với nơi đó...”

Dịch Tân nghe thế thì buồi cười, nhẹ nhàng gõ gõ lên đầu cô: “Em bồi dưỡng tình cảm gì với nơi đó? Em có nhẹ nhàng tình cảm như thế thì không bằng để cho anh hết đi.”

Tân Hành hấp tấp bắt lấy tay anh, ném trả lại, không cho anh đánh cô nữa. Dịch Tân cười khẽ: “Thật ra anh cũng không thích nơi đó. Đó là nơi... khi em xấu hổ nhất lại gặp phải lúc anh chật vật nhất, thế mà lại không ghét bỏ nhau, đúng là một kỳ tích... Anh cảm thấy em nói rất đúng, chúng ta nên đổi chỗ khác thì hơn.”

Tân Hành nghe thế thì đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, lúng túng nói: “Thật ra anh không cần khoan dung với em thế đâu.”

Mấy ngày nay anh luôn khoan dung cô đến mức không còn nguyên tắc, khiến cô luôn cảm thấy phẩm chất đạo đức tốt đẹp của cô đang dần bị bóp chết vậy. Những phẩm chất tốt đẹp của cô như là dịu dàng, rộng lượng, hiểu biết cũng không dễ dàng gì mới rèn luyện được, luôn phải giữ gìn

suốt hai mươi mấy năm nay. Bây giờ gấp phải người đàn ông này lại bị bão mòn rất nhanh.

Bây giờ cô không chỉ một lần nghe người nào đó lén án, nói cô càng ngày càng bướng bỉnh, càng ngày càng tùy hứng, càng ngày càng khó chịu... Mà chính bản thân cô tự kiểm điểm lại mình cũng thấy... Đúng là thế thật, nhưng lại không tìm được nguyên nhân là ở đâu.

Bây giờ, cuối cùng thì cô cũng hiểu ra, hóa ra đây sở gây ra chuyện này chính là người kia! Những tật xấu này đây do anh chịu mà ra! Thế mà anh còn không biết xấu hổ mà lén án...

Cô nghĩ đến đây thì sắc mặt sầm lại. Trong cô nảy sinh một loại sứ mệnh cao cả, lúc này cô cho rằng cô nhất định phải kiên cường dũng cảm bảo vệ những phẩm chất cao quý vốn có của mình. Vì thế cô lập tức khẳng khái bày tỏ: “Không được, em muốn quay về thành phố Q, em muốnばかり dường tình cảm với nó!”

Khóe môi Dịch Tân cong lên: “Bây giờ quay về thế nào, em muốn bắt máy bay quay đây lại à?”

Mắt Tân Hành quét một vòng xung quanh: “Không được à? Đây là máy bay thuê, anh muốn nó quay lại thì nó phải quay lại thôi, bây giờ nhất định phải quay lại, chúng ta cứ quay lại đường cũ thôi.”

Dịch Tân xoa xoa thái dương: “Tân Hành,... Em đừng như thế, hơi mất mặt đây.”

Tân Hành cứng đờ, ánh mắt đột nhiên trở nên đau lòng, sau đó cô nhìn Dịch Tân đầy mong chờ: “Em khiến anh... mất mặt à? Có phải anh thấy ghét em rää không?”

Dịch Tân nghe thế thì rùng mình, lại hiểu làm gì nữa đây? Anh bày tỏ ngay lập tức: “Anh thề là anh không có, chỉ là...” Dịch Tân nhất thời sốt ruột, ai ngờ lại cứng lưỡi, trong lòng oán thán, gần đây tính tình của Tân Hành càng ngày càng khó đoán.

Tân Hành vừa nói không thích, liếc mắt một cái đã quay ngược 180 độ... Quả nhiên là lòng dạ phụ nữ như kim dưới đáy biển. Anh bất đắc dĩ, chỉ có thể tìm cách khuyên cô: “Đừng giận mà có được không em? Anh đã nghĩ rất lâu mới tìm được nơi anh định đưa em đến, em nghe lời, ngoan ngoãn cùng đi với anh có được không?”

Suy nghĩ một hồi lâu... Tân Hành bán tín bán nghi, hỏi lại bằng giọng không được chắc chắn lắm: “Anh bảo đảm chứ, không phải vì muốn chi ầu theo em nên mới đột nhiên đổi lại địa điểm đúng không?”

“Đột nhiên?” Dịch Tân hơi nhíu mày: “Không phải. Thành phố Q chỉ là tiện đường thôi, chẳng thế thì em cho rằng anh định đưa em đến thành phố Q đi chơi mấy ngày à?”

Tân Hành nghe thế thì cuối cùng cũng yên lòng, chính anh muốn đi thì được rồi, không phải chi ầu theo cô là được rồi. Nghĩ thế nên cô cười tươi rạng rỡ, chủ động ôm lấy cổ Dịch Tân: “Vậy được rồi, nghe theo anh hết.”

Nghĩ một chút, cô vẫn quyết định phải nói rõ ràng hơn, tránh việc có người không chú ý đến, sau này lại lén án cô. Cô ôm lấy anh, nói: “Xem đi, bây giờ em đâu có càn quấy đâu, em nghe theo anh hết đấy chứ.”

Bỗng nhiên Dịch Tân không nói nên lời, bàn tay ôm cô cũng hơi cứng lại, nhưng ngoài miệng vẫn thuận theo cô: “Vâng, gần đây tính cách em càng ngày càng tốt.”

Tân Hành mở cờ trong bụng, hào phóng hôn lên mặt Dịch Tân. Điều này để lại cho chúng ta một bài học, em gái ngây thơ nói hươu nói vượn cũng có thể kiếm được phúc lợi.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 397: Tình Yêu Trở Về(18)

Edit: TranGemy - *dien dan Lê Quý Đôn*

Sau đó Tân Hành lại ngủ thiếp đi, rã lại tỉnh dậy mà vẫn thấy mình đang ở trên mây, khi đó cô vẫn đang bị người nào đó ôm trong lòng, cuối cùng cô cũng cảm thấy có gì đó không đúng lầm. Hình như thời gian bay hơi lâu.

Cô nhớ rõ lúc đầu khi cô tỉnh lại, tinh thần đã rất sảng khoái, cũng không định ngủ nữa nên đã quấn lấy người nào đó chơi một hồi, cuối cùng chơi mệt đến mức người nào đó không thể ép buộc che mắt cô lại, dùng chiêu cũ bắt cô đi ngủ. Giấc ngủ lần này kiểu gì cũng không hằng, thế mà sao vẫn đang bay là sao?

Cô dè dặt nhìn người nọ, hỏi: “Rốt cuộc anh định dẫn em đi đâu?”

Người nọ cười mờ ám với cô: “Nước Mỹ.”

Tân Hành chớp chớp mắt, hơi kinh ngạc, suy nghĩ về tình yêu lý một phen, cô châm chước hãi lâu mới cẩn thận hỏi: “Vậy nơi chúng ta đi tuần trăng mật... Là nơi trước kia anh từng tới hay là chưa từng tới?”

Dịch tân nghe thế thì ánh mắt đầy ý cười, nhíu mày: “Tân Hành, thật ra em đang muốn hỏi, nơi bây giờ chúng ta đến có phải chính là nơi hãi bé anh đã ở không, đúng không?”

Tân Hành xấu hổ cười cười, cúi đầu rã lại gật gật. Dịch Tân khẽ than, ôm cô vào lòng: “Sau này không cần quanh cô như vậy, được không? Giữa anh và em còn gì mà không thể hỏi thẳng à?”

Tân Hành hơi nhích gần vào anh thêm chút nữa, xấu hổ cười, nghĩ nghĩ rã lại nói: “Đúng là thế, không sai. Nhưng mà em vẫn hy vọng, sau này nếu em có quanh co lòng vòng thì anh có thể làm bộ như không biết, đừng vạch trán em nữa.”

Khóe môi Dịch Tân cong lên. Tân Hành tiếp tục nói: “Quan hệ của chúng ta, chẳng lẽ còn không đáng để anh làm bộ như nghe mà không hiểu, không vạch trán em được sao?”

Dịch Tân: “...”

Tân Hành ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, truy hỏi: “Không đáng sao?”

“... Đáng.”

Đôi mắt Tân Hành lập tức sáng lên, cười tươi rạng rỡ, cô lập tức ôm lấy cổ anh, cười như hoa nở. Vẻ mặt Dịch Tân cứng ngắc ôm cô, càng lúc càng cảm thấy gần đây anh đã nói quá nhiều điên rồ với lương tâm.

Sau đó, mọi việc trở nên khó khăn, Tân Hành không ngừng kêu ca nhảm chán, Dịch Tân cũng không ngừng ám chỉ có thể cùng cô làm chút chuyện gì đó để giết thời gian, Tân Hành không để ý còn mắng anh là cùm thú, Dịch Tân... Sau đó, cuối cùng không dễ gì máy bay của họ mới hạ cánh được. Tân Hành thở phào một hơi, cô cho rằng đã đến nơi, nhưng không ngờ Dịch Tân lại ngay lập tức kéo cô lên một chiếc ca nô.

Tân Hành cũng không biết nên khóc hay nên cười nữa, chỉ thuận miệng cảm thán: “Thật bí như vậy, may mà em vẫn còn nợ anh chưa trả, nếu không thì anh mà có bán em thì cả đời này em cũng chẳng tìm được đường về”

Lúc đó, Dịch Tân đang lái ca nô, nghe thế thì quay đầu lại nhìn cô, cười như không cười mà đáp: “Yên tâm, khí đó anh nhất định sẽ cho người đưa em đi.”

Tân Hành nghe lời anh nói thì cười cười, ngay sau đó mặt cô cứng ngắc lại, trong lòng không hiểu sao lại nhảy dựng lên, cùng với đó là cảm giác lo lắng. Cô sững sờ nhìn Dịch Tân quay mặt lại, cẩn thận hỏi anh: “Cho người đưa em đi... Thế còn anh?”

Cơ thể Dịch Tân cứng đờ, quay đầu nhìn cô với vẻ trách cứ nhẹ nhàng: “Sao lúc nào cũng nghĩ như thế nhỉ? Anh chỉ thuận miệng nói thôi, em cho là thật đấy à?”

Tân Hành thấy anh giận thì ngược lại thấy yên lòng, cảm xúc vui vẻ thoáng chốc đã quay trở lại. Sau đó, cuối cùng hai người đã có thể đặt chân lên một hòn đảo. Chỉ là khi đó, Tân Hành hoàn toàn không biết bọn họ đã đi bao lâu để đến được đây, chỉ biết rằng, ở đây trời đã tối rã.

Tối rã mà trên đảo không có lấy một ngọn đèn, chỉ có thể nhìn thấy khắp nơi tối đen tối ngòm, như thể một vùng núi hẻo lánh, hoàn toàn không có tiếng người. Đến khi Dịch Tân đỡ cô lên bờ, cô mới nhìn rõ, bên bờ biển có bốn người phụ nữ mặc đồ người giúp việc đang chờ. Bốn người đó thấy Dịch Tân thì lập tức cung kính chào: “Tân thiếu, thiếu phu nhân.”

Dịch Tân gật đầu.

Lúc này người phụ nữ có vẻ như đứng đầu trong nhóm người đó tiến lên, giới thiệu với Tân Hành: “Thiếu phu nhân vất vả rã, em là Đặng Tử, có việc gì chị cứ gọi em là được ạ.”

Tân Hành bất ngờ giật mình nhìn người phụ nữ trước mặt, mặt mũi thì bình thường, nhưng mắt mày sắc bén, nhất thời cô thấy trong lòng lò mò bất an. Nhưng cô vẫn miên cưỡng cười gật đầu: “Xin chào.”

Lúc này Đặng Tử mới nhường ra một lối đi: “Mời Tân thiếu, thiếu phu nhân.”

Cùng lúc người phụ nữ tên Đặng Tử đó lên tiếng, hòn đảo nhỏ vốn còn tối đen bỗng nhiên sáng lên một hàng đèn, theo tiếng nói mà liên tiếp bật sáng, tạo thành một con đường uốn lượn. Tân Hành bất ngờ hô nhở “Ôi”.

Bốn người phụ nữ vẫn cực kỳ bình tĩnh, làm như không nghe thấy gì.
Dịch Tân khẽ cười, ôm lấy vai cô: “Đi thôi nhỉ?”

Tân Hành nhìn anh, gật gật đầu, lại cảm thấy tâm trạng hơi nặng nề
nhưng vẫn miễn cưỡng vui đùa: “Em còn tưởng mấy cái đèn này được
kích hoạt bằng giọng nói cơ...”

Dịch Tân mỉm cười nhìn cô: “Không phải giọng nói mà là điệu khiển.”

Tân Hành tắm rửa ráo mệt mỏi nằm trên giường, nhưng lại nhất thời
không ngủ được, cô trợn tròn mắt nhìn tràn nhà hoa lệ, lại nhìn sự bài trí
xung quanh. Nơi này, tuân trang mật... Chắc là thế ráo. Cánh hoa hồng
trên đất, giá cầm nến trên cao có mấy cây nến đỏ, mấy tấm màn sa rủ
xuống tận đất, còn có... Giường êm.

Dùng làm phòng cưới đúng là hợp lý... Không, không được. Nếu là
phòng cưới quá thừa ái muội, không khí không giống... Vẫn là dùng cho
tuân trang mật là vừa đẹp.

“Sao còn chưa ngủ thê?” Người đàn ông đi ra khỏi phòng tắm chỉ tùy ý
quấn một tấm khăn bên hông. Đi đến bên giường thì kéo thẳng xuống, xốc
chăn lên, nằm xuống cạnh người cô, thuần thực bế cô ôm vào lòng, động
tác này rất lưu loát như thể đã thành thói quen.

Tân Hành đẩy anh ra, định trốn về phía sau, tất cả cũng như một thói
quen. Sau đó cô sê luôn oán giận: “Trên người anh còn đầy nước này,
muốn làm ướt hết quần áo em à?”

Lúc này, người đàn ông kia sê khinh thường xùy một tiếng: “Kiểu gì
chẳng cởi ra, em còn để ý cái này làm gì?” Sau đó, người đàn ông kia sê
dùng một tay giữ chặt cô trong lòng, vài động tác nhẹ nhàng đã lột sạch
quần áo cô.

Chỉ là đêm nay, cô trốn tránh nhưng anh chỉ cười, cũng không ôm cô lại
nữa. Ngược lại cô lại thấy không quen lắm, suy nghĩ ráo lại cẩn thận tựa
vào lòng anh. Anh cười: “Không sợ làm ướt quần áo à?”

Cô u oán nhìn anh, cô thề chắc chắn là anh muốn cô chủ động nói... Hừm, dù sao cũng sẽ cởi ra. Nhưng cô nhất định không nói, không hé răng mà chỉ tự mình dựa sát vào lòng anh.

Cánh tay Dịch Tân cứng lại, giống như đang suy nghĩ xem có nên đẩy cô ra không. Cô cực kỳ nhạy cảm, nhanh chóng ôm lấy eo anh, cuống lên nên đành nói: "Kiểu gì cũng cởi ra mà."

Cánh tay Dịch Tân chậm rãi đặt lên người cô, dừng lại một chút mới nói: "Anh nghĩ là em mệt chứ."

Bây giờ, có đánh chết Tân Hành cũng không nói nên lời... Khu, có thể mệt hơn chút... Nói vậy à? Nên cô chỉ ôm anh, thấp giọng rู้ rỉ: "Uhm, mệt rã, ôm anh ngủ."

Dịch Tân không nói gì, nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô, nhịp điệu đó thật sự giống như đang dỗ cô ngủ vậy. Tân Hành nằm trong lòng anh nhưng đôi mắt lại mở tháo láo. Lời nói là thật, nhưng đầu óc lại tỉnh táo đến lạ, có khi nào là do... lạ giường không?

Trong đầu cô nhớ đến bốn người phụ nữ ban nãy, nghĩ tới nghĩ lui trái tim lại như bị vây bởi một tầng mây dày, nặng nề và mờ ám. Cô nghĩ một lát rã dè dặt hỏi: "Anh có cảm thấy bốn người lúc nãy hơi kỳ quái không?"

"Kỳ quái chỗ nào?" Dịch Tân cười hỏi lại.

"Cảm thấy... Không giống người giúp việc lắm."

"Thế à...?" Dịch Tân khẽ cười: "Vậy thế nào mới giống người giúp việc?"

Tân Hành lại thực sự suy nghĩ rất nghiêm túc: "Giống như quản gia ấy, hiền hòa lại dễ gần, còn nói chuyện khéo léo nữa, hoặc là... Uhm, giống như người giúp việc ở nhà họ Tân chẳng hạn, rất giỏi tám chuyện."

“Um.” Dịch Tân trầm ngâm hỏi tiếp: “Thế em cảm thấy bọn họ giống ai?”

Giống ai... Tân Hành nghĩ đến đây thì không hiểu sao trái tim lại trở nên căng thẳng, giọng cô cũng trở nên hơi run, suy đoán một cách cẩn trọng: “Nữ sát thủ...”

Thân thể người đàn ông đang ôm lấy cô có phần cứng ngắt. Cô cảm thấy nặng nề.

Thật đấy à?

Dịch Tân bỗng dừng thở dài khe khẽ, không trả lời thẳng vào vấn đề của cô mà chỉ nói: “Tân Hành, nơi này là hòn đảo tư nhân của nhà họ Tân. Em có biết anh nói nhà họ Tân là thế nào không?”

“Ý là hòn đảo này có từ khi anh sinh ra rồi à?”

Dịch Tân hôn nhẹ lên trán cô, giọng nói có vẻ tản thường: “Ừ, đúng là ý này.” Anh lại nói tiếp: “Nơi này... Thật ra, chính là nơi mẹ anh đã chết.”

Tân Hành run lên. Anh ôm chầm lấy cô, thấp giọng nói: “Sợ à?”

Tân Hành lắc đầu, thành thật nói với anh: “Những năm gần đây, ngoài anh ra thì không có ai có thể khiến em sợ cả.”

“Nói thế...” Dịch Tân nhẹ nhàng vén tóc cho cô: “Là đang khen anh hay là trách anh đấy?”

Tân Hành cười: “Nếu là trách anh thì là trách anh bắt nạt em, nếu là khen anh thì là khen anh đã bảo vệ em. Böyle giờ thì em sẽ không cho anh đáp án ngay đâu, tự anh suy nghĩ xem là A hay là B đi.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 398: Tình Yêu Trở Về(19)

Edit: TranGemy - *dien dan Lê Quý Đôn*

Dịch Tân khẽ cười, cũng không suy đoán theo lời cô nói nữa.

Anh nở nụ cười rạng tiếp tục nói: “Trước kia, chỗ này là của ông ngoại. Năm đó, mẹ đi theo Mạc Thích Thanh, thậm chí còn không tiếc đoạn tuyệt quan hệ với ông ngoại rạng chạy đến Mỹ. Lúc đầu, thật ra bà ấy không hề ở đây, mà ở trong ngôi biệt thự trong nội thành, đương nhiên anh cũng ở đó. Bà luôn không vui vẻ, nhưng lại chưa từng nghĩ đến việc rời khỏi người đàn ông kia. Mãi đến năm anh ba tuổi, chọc giận Mạc Thích Thanh rạng bị ông ta đánh cho mất nửa cái mạng, vì bảo vệ anh nên bà ấy mới mang theo anh đến hòn đảo này. Nơi này toàn là người của ông ngoại. Quả thật người ở đây cũng giống như em nói, bọn họ ở đây không chỉ là người giúp việc đơn giản mà trách nhiệm của bọn họ còn là bảo vệ chủ nhân, thậm chí đến khi cần thiết còn phải hy sinh.”

“Cho dù là Mạc Thích Thanh cũng không thể tiếp cận nơi này. Chính là ở nơi này, anh mới nhất được về một cái mạng.”

Thân thể Tân Hành lạnh run lên, nhẹ nhàng cọ vào trong lòng anh. Tay anh chậm rãi vỗ về lưng cô, tiếp tục nói: “Anh và mẹ ở đây khoảng một năm trời, đó là quãng thời gian vui vẻ nhất của bọn anh. Chỉ là những cái đó cũng chỉ có thời hạn, đến khi vết thương của anh tốt lên, mẹ lại trở về chỗ Mạc Thích Thanh. Mạc Thích Thanh... Cùng lầm chỉ nói được mấy câu hồn hồn với bà ấy, thậm chí còn không được tính là lời ngon tiếng ngọt, thế mà bà ấy lại ngoan ngoãn trở về, trở về... Để cho ông ta hành hạ.”

“Vậy còn anh?” Tân Hành ngẩng đầù lên khỏi ngực anh, khẩn trương nhìn anh.

Dịch Tân cười trấn an cô: “Yên tâm, anh không có trở v  ”

Lúc này Tân Hành mới thở phào nhẹ nhõm. Ánh mắt Dịch Tân lại l   lên vẻ trào ph『ng: “Thực ra thì anh luôn hận mình vì khi đó đã không cùng bà   y trở v  ”

Trái tim Tân Hành th  t chặt lại đ  y căng thẳng, vành mắt cũng nóng lên. Dịch Tân không nhướn c  , cô n  m trong lòng anh, ngẩng lên cũng chỉ thấy cầm anh, lúc này sự căng thẳng khiến lòng cô căng lên đ  y đau đớn.

“Nếu anh có thể trở v  cùng bà   y, như vậy có lẽ bà   y s   kh  ng bị Mạc Thích Thanh ép đến đường cùng như vậy.” Dịch Tân cười kh  , ánh mắt anh đ  y vẻ thù hận, nhưng trong sự hận thù   y lại   n ch  ra vẻ bất lực sâu sắc.

“Không phải đâu...” Tân Hành kh  ng muốn nghe th  y giọng nói như thế của anh, kh  ng muốn nhướn anh bất lực như vậy mà còn cố ngụy trang cho bản thân mình, trong lòng hết sức đau xót, cuống quýt ngắt lời anh: “Khi đó anh c  n nhỏ như vậy...”

Vì sốt ruột n  n lời nói ra càng yếu ớt và bất lực, cô nhướn vẻ tự giữ trên mặt Dịch Tân, vội vàng mu  n nói gì đó có sức thuyết phục hơn. Nhưng mà cô cứng h  ng, thậm chí trong phòng còn có thể nghe thấy tiếng nghẹn ngào trong cổ cô.

Anh nghe th  y n  n cúi đủ, ánh mắt m  m cười nhướn cô: “Nào, đừng vội, em mu  n nói gì thì từ từ nghĩ, anh không qu  y r  y em. Em lúc nào cũng thế, một khi sốt ruột thì đủ phát ra âm thanh nghẹn ngào như vậy, thật ra em kh  ng c  n làm vậy.”

Mặt Tân Hành đỏ lên. Làm gì có người nào trấn an người khác như anh chứ! Lại đi b  u r  u dáng vẻ qu  n b  ch của cô như thế... Ai mà tin được là anh đang định trấn an cô chứ?

Nhất thời cô cũng không biết là phải giận anh hay là thương anh nữa, nên đơn giản chỉ im lặng không nói tiếng nào! Làm thế nào thì anh cũng có thể khiến cô mất mặt là sao nhỉ? Cô không nói lời nào, anh cũng chưa nói, cô cứ thế nhắm mắt lại, không nói nữa.

Anh đợi hồi lâu, đột nhiên cười trầm thấp hỏi cô: “Giận rồi à?”

Cô không lên tiếng. Anh đợi một hồi, cô vẫn không nói gì nên đành than khẽ: “Sao càng ngày càng dễ giận thế này? Ở đây... Không có ai mà nhỉ? Đèo anh cười một cái, em giận thật đấy à?”

Cô cắn răng không nói một lời. Sau một hồi, cô mới bực mình trả về một câu: “Cho anh cười à? Anh nói nhẹ nhàng thế! Sao anh không làm trò cho em cười một cái đi!”

“... Vậy em cứ cười đi.” Anh nói chuyện như đúng rồi.

“...” Tân Hành không còn gì để nói nữa.

Dịch Tân cũng không nói nữa. Cô dựa vào lòng anh, đợi hồi lâu, thậm chí đến mức trong phòng còn nghe thấy tiếng nến cháy tí tách, cô không nói thì không được nên đành nhỏ giọng hù hù: “Sao không nói nữa? Em đang đợi này.”

Anh cười, hôn nhẹ lên mặt cô: “Anh đang đợi em nói chuyện.”

Cô không lên tiếng.

Anh lại nhắc nhở: “Anh đang đợi này.”

Cô lại không nói lời nào.

“Vừa rồi muốn nói gì thê?”

“...”

“Anh sai rồi, được chưa nào?”

“...”

“Anh sai vì không nên cắt lời em.”

“...”

“Cũng không nên cười em.”

“...”

“Càng không nên nói em keo kiệt. Sao em có thể keo kiệt được chứ? Tân Hành của anh là cô gái độ lượng nhất, là anh keo kiệt, là anh nhỏ mọn còn nói hươu nói vượn, không tôn trọng sự thật, là anh sai được chưa nào?”

Lúc này Tân Hành mới không tình nguyện hù hù: “Thế còn tạm được.”

Mắt Dịch Tân sáng lên, một mực hôn chực lén mặt cô một cái. Cô cười khanh khách vài tiếng, lúc này mới cho qua. Cô suy nghĩ rã mới nói: “Vừa rã em muốn nói cái này, ừm... Dịch Tân, anh có biết không, con người có thể bởi vì đủ loại nguyên nhân mà có những sở thích rất kỳ quái ấy?”

Dịch Tân gật đầu.

“Giống như có người thích sưu tầm nắp bình nước khoáng, rất nhiều người đều có sở thích cổ chấp riêng khiến người khác không thể nào giải thích được, người như thế thường được gọi bằng một cái tên, đó là nhà khảo cổ hoặc người sưu tầm. Đơn giản thì là sưu tầm nắp bình, ghê gớm hơn chút... Thì có người lại thích thám hiểm rừng già nguy hiểm, sau đó bắt mảnh thú về làm thú cưng.”

Dịch Tân nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, giọng nói không hề thay đổi.

Tân Hành hơi dừng lại rã lại nói tiếp: “Chính là như thế, việc tiếp xúc với thú dữ như thế rất nguy hiểm, cho dù có thích hơn nữa thì bình thường, với tình huống đó, bọn họ cũng chỉ đi một mình, sẽ không đưa người nhà

theo, lại càng không... Đứa con cái mìn mới có mấy tuổi đi cùng. Những người săn thú trong rừng này, bọn họ không để ý đến an nguy của bản thân, cũng không để ý đến sự phản đối của người nhà, em cũng có thể hiểu được, bởi vì bọn họ có đam mê mà mình muốn theo đuổi. Nhưng em nghĩ, chỉ cần bọn họ chưa hoàn toàn phát điên thì dù có đam mê cũng nhiệt hơn nữa, bọn họ cũng sẽ không mang theo đứa con mới vài tuổi để truy đuổi ham mê đó."

Tân Hành nhẹ nhàng nói với anh, cuối cùng mới hỏi: "Dịch Tân, anh có hiểu ý em không?"

Không khí như đóng băng lại. Dịch Tân ôm lấy cô, nhưng ánh mắt anh lại như đang lạc v ề mi ền xa xăm nào đó, rơi trên cánh hoa hồng trên thảm, không lên tiếng.

Trong lòng Tân Hành thầm than, đương nhiên là cô biết anh hiểu. Cô than khẽ: "Thật ra, Dịch Tân, đối với mẹ, Mạc Thích Thanh có sự lôi cuốn như sự hấp dẫn của mãnh thú đối với thơ săn vây. Bà ấy cũng không thể tự mình dứt ra khỏi..."

Tân Hành nói đến đây thì hơi thở như thế ngừng lại, cô dừng lại cười tự giễu: "Giống như đối với anh, em cũng không thể tự thoát ra được. Trong sinh mệnh của em, anh cũng là một phần bù không được, quên cũng không xong... Trong mắt người khác cũng không khác gì mãnh thú."

Cô nói r ề khe khẽ tựa đầu vào ngực anh, chậm rãi nói: "Nhưng mà em thật may mắn, vì anh vừa hay lại là người đàn ông mà em có thể có được."

"Nhưng nếu không thể thì sao? Tân Hành, em muốn làm thế nào bây giờ?" Tay anh nắm chặt lấy eo cô.

Cô nhẹ nhàng cười lắc đầu: "Nếu không thể, em cũng sẽ không buông tay. Bởi vì, quên cũng chẳng quên được. Cho nên em cũng sẽ giống như mẹ ch ồng, cả đời truy đuổi theo bước chân anh. Nhưng nếu em có con, em cũng sẽ không để nó đi theo em như người điên mà yêu anh. Em sẽ sắp xếp thật tốt cho con, em đã không thể tự cứu được mình, em lại càng không có tư cách mang theo nó để cùng hủy diệt theo mình."

Cô nhắm chặt mắt: “Đúng vậy, cho dù em có quý trung sinh mệnh của nó, quý trọng cuộc sống của nó, nhưng nó cũng không thể ngăn cản được sự mê luyến không cách nào dứt ra được của em đối với anh. Bởi vì, vào thời điểm đó, ngoài anh ra, không ai có thể cứu được em, em tình nguyện tự hủy diệt trong cuộc đời của anh, đó chính là sự lựa chọn của em.”

“Đây cũng là lý do, bình thường những người có chấp niệm này có thể rất yêu thương người nhà, nhưng đồng thời cũng có thể trở nên vô tình hết sức, bởi vì bọn họ đã rút lại tình cảm dành cho người thân ấy rầm cống hiến hết cho mãnh thú trong rừng sâu rậm.”

“Dịch Tân, cho nên không hề liên quan đến anh, không phải bởi vì khi đó anh còn nhỏ, không phải vì anh không đủ mạnh mẽ, không phải bởi vì anh không thể bảo vệ... Em tin rằng, cho dù có đổi lại là ngày hôm nay, thì có một số việc mà mẹ đã lựa chọn thì anh vẫn không thể ngăn bà lại được.”

“Chính vì bà thương ông ta như vậy, yêu đến mức có thể giao phó hoàn toàn sinh mệnh, ông ta lại từ từ xé nát tình yêu của bà, đồng thời cũng xé bỏ sinh mệnh của bà.” Dịch Tân lắng nghe, sau cùng mới chậm rãi nói khe khẽ, gần như không hề có cảm xúc.

Tân Hành cứng ngắc, cười khổ: “Cho nên, hận Mạc Thích Thanh là đủ rầm, đừng chán ghét chính mình...”

Dịch Tân chậm rãi cúi đầu, đối diện với ánh mắt cô. Cô cười xòa, đưa tay lên xoa mặt anh: “Giống như... Ừm, nếu anh phụ em, nếu em còn có con, thế thì em sẽ nói với nó rằng: Con à, nhớ nhé, có muốn thì chán ghét Dịch Tân! Nhưng chán ghét người đó là đủ rầm, đừng ghét bỏ chính mình nhé.”

Đôi mắt đen của Dịch Tân nhìn xoáy vào cô, nhìn đến mức mặt cô cũng đỏ lên anh mới không nhanh chậm mà nói: “Sau này có thể đừng lôi anh ra làm ví dụ không?”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 399: Tình Yêu Trở Về(20)

Edit: TranGemy - *dien dan Lê Quý Đôn*

Nụ cười của Tân Hành bị đóng băng, ngượng ngùng nói: “Em còn tưởng là anh thích nghe em nói là em không thể thoát khỏi anh đến thế nào chứ.”

Anh thản nhiên đáp lại: “Không thể tự thoát thì thích. Nhưng mà không thích cái giả thiết sau đó.”

“...” Đầu Tân Hành đày vạch đen, làm gì có người nào kén chọn như vậy? Thế thì cái gì tốt cũng bị anh nhặt hết rã à!

“Chúng ta vẫn nên đi ngủ đi thì hơn.” Cô ngượng ngùng nói.

“Ừm.” Anh nói rã nhẹ nhàng khép mắt lại, có vẻ như thật sự mệt rã.

Cô tìm một tư thế thoải mái trong lòng anh, tựa vào ngực anh, nhắm mắt lại rất lâu nhưng lại càng ‘ngủ’ càng tỉnh táo đến lạ. Không biết vì lý do gì hay là vì trên máy bay bị người nào đó ép ngủ nhiều quá rã.

“Sao còn chưa ngủ?” Anh hơi hé mắt, nhàn nhạt cất tiếng hỏi.

“Không ngủ được.” Cô thấy anh tỉnh thì hơi chuyển người, tránh xa khỏi anh. Nhưng ngay sau đó lại bị anh túm trở lại, để cho cô tiếp tục tựa vào lòng anh rã mới không nhanh không chậm hỏi: “Không ngủ được? Cách xa anh thì có thể ngủ à?”

Cô thấy dáng vẻ nhắm hờ mắt của anh, dáng vẻ và giọng nói hoàn toàn thanh tâm quả dục ấy... thật sự làm trong lòng cô thấy không thoải mái

lắm. Cô nghĩ rãnh nhìn anh: “Đúng rãnh, cách anh xa một chút thì em mới ngủ được.”

Anh nghe thế thì từ tốn mở mắt ra, đối diện với mắt cô: “Em chắc chứ?”

Giọng nói kia đã nhuộm mùi nguy hiểm. Đây mới là dáng vẻ mà anh nên có!... Tân Hành cười trộm trong lòng, lại thành thực gật đầu: “Chắc chắn.”

“Sao lại thế?” Giọng anh có vẻ căng thẳng.

Cô nửa thật nửa đùa đáp lại: “Bởi vì bị anh ôm sẽ bị dại trai, có ý nghĩ không đứng đắn... Anh có thấy người bị sặc đẹp dụ dỗ nào có thể ngủ ngon được không?”

Anh nghe thế thì con người thoảng sáng lên một dải màu, mỉm cười nhìn cô hỏi lại: “Sắc đẹp dụ dỗ à?”

Cô nghĩ rãnh mặt dày gật đầu. Anh bỗng nhiên hôn lên môi cô, khàn giọng nói: “Nói cho anh biết, say mê đến mức nào?”

Cô bị hơi thở quen thuộc dụ dỗ đến mềm nhũn cả người, chớp chớp mắt, rãnh ngây ngô hỏi lại: “Sao phải nói cho anh biết?”

Ánh mắt anh đột nhiên nỗi lên vẻ mờ ám: “Em nói xem?”

Cô bị anh dụ dỗ, quả nhiên dựa theo lời anh mà nghĩ, suy nghĩ một hồi cũng chỉ phí công nên đành thành thực lắc lắc đầu. Anh cười. đôi mắt đột nhiên trở nên âm u: “Anh dạy em nhé.”

Nói rãnh, cánh tay đang ôm eo cô đột nhiên tăng thêm lực, tiễn đà ôm cô đặt lên trên thân thể mình.

Động tác của anh rất nhanh, nhưng cái gì nén làm điều đã làm. Tân Hành chỉ cảm thấy thân thể thoảng cái đã bị anh nhấc lên, đến khi phục hồi lại tinh thần thì hai chân cô đã tách ra, ngã giạng chân trên hông anh, vầy

ngủ bị anh vén lên, chõ mẫn cảm có thể mơ hồ cảm nhận được thứ cứng rắn nóng bỏng của anh.

Sự kích thích này... khiến toàn thân cô mềm nhũn, thiếu chút nữa là té ngã. Anh lại mạnh mẽ giữ lấy eo cô, nằm dưới thân cô, chăm chú nhìn vẻ quyến rũ của cô rã cười hỏi: “Không ngủ được à?”

Mặt anh nóng lên: “Sắc đẹp dụ dỗ à?”

Cô khẽ run.

“Ý nghĩ không đứng đắn à?”

Cô cuống lên, vội che miệng anh lại, thân thể cứ thế va vào người anh. Anh kêu lên đau đớn, cô hoảng hốt lại vội vàng rụt tay lại, biểu cảm trên mặt rất cẩn thận. Anh lại đột nhiên bật cười, ôm chặt lấy cô mà hỏi: “Ý nghĩ không đứng đắn... Là như thế này à? Hay là... muốn sâu thêm chút nữa?”

Anh nói rã bấy đài nhẹ nhàng đặt những nụ hôn lên mặt cô, rã lại chuyển sang vành tai cô, khàn giọng dụ dỗ: “Nếu em muốn thì tự mình đến, nhé?”

Giọng anh trầm thấp câu hàn, cô chỉ cảm thấy đài óc như trầm mê, quả nhiên là sắc đẹp dụ dỗ khiến cô chỉ biết ngoan ngoãn gật đài.

...

Sau đó, cuối cùng Tân Hành cũng bừng tỉnh ngộ, hóa ra cô bị người nào đó gài bẫy, nhưng đến lúc đó thì hối hận cũng không kịp nữa rã.

Ban đài người nào đó trưng ra dáng vẻ không mấy hứng thú đối lập hoàn toàn với hình tượng cầm thú thường ngày của anh. Điều đó khiến Tân Hành vừa thấy lạ vừa có sự bất an vô hình, lại nghĩ đến việc mình có nên chủ động không... Vì vậy, trong lòng luôn có tiếng nói không ngừng thúc giục cô...

Vì vậy cô đã... thật ngại ngùng, hơn nữa còn rất cố gắng nữa. Ban đầu anh cũng chỉ không nặng không nhẹ phổi hợp một chút, coi như rất hòa hợp với hình tượng thanh tâm quả dục của anh.

Cô bị dáng vẻ của anh kích thích, lại càng có ý chí chiến đấu mãnh liệt, không để ý đến sống chết mà còn trêu chọc anh, đến khi ánh mắt anh gần như điên cuồng, cô còn không biết đại nạn sắp ập xuống đâu, còn nhu mì cười híp mắt với anh, còn nhẹ nhàng ngâm lấy vành tai anh, khiêu khích nói: “Dịch Tân, thanh tâm quả dục không hợp với anh đâu...”

Cả người anh căng chặt, giọng nói cũng khàn đi vì không thể khống chế được: “Vậy em cảm thấy, cái gì... mới hợp với anh?”

Khi đó cô... Sau đó cô nghĩ lại, khi đó cô thật sự bị sắc đẹp dụ dỗ, lại không nhìn ra là anh đã đến giới hạn, còn không biết sống chết mà kích thích anh, cô cười với anh: “Bùng phát thú tính đi...”

Cô còn chưa nói xong thì người nào đó đã thật sự bùng phát thú tính... Lợi dụng lúc cô đã sấp mệt nhoài, vào lúc cô không có khả năng phản kháng nhất khiến cô không còn một đường sống.

Nếu chỉ là không có khả năng phản kháng thì cũng thôi đi! Dù sao cô cũng đã bị chiêm tiễn nghi bao nhiêu lần rồi! Cô tự an ủi chính mình một hồi, giống như cái gì mà lợn chết không sợ nước sôi đó, cũng được vậy. Nhưng anh lại ôm lấy cô đã mềm như bún, để cho cô phổi hợp với anh các kiểu tư thế có độ khó cao như vậy...!

Cô oán thán nhìn anh, anh lại nhìn cô cười rất mờ ám: “Không biết là ai thúc giục anh bộc phát thú tính nhỉ?”

Tân Hành chỉ biết khóc không ra nước mắt.

...

Vì vậy, sau khi cô không tính toán mà nói ra câu đó, quả nhiên anh thực sự bộc phát thú tính ôm lấy cô, làm đủ các loại tư thế bằng các kiểu thủ đoạn, không vô số kể... Phải biết rằng, cô vốn dĩ không phải một người dễ

nói chuyện như vậy, có một số tư thế mà trước kia chỉ cẩn nghe anh nói đến thì cô đã đỏ mặt lắc đầu quay rã...

Cuối cùng, không biết là vì lệch múi giờ, hay vì cái giường kỳ quái này, sau khi tất cả xong xuôi, cô vô cùng mệt mỏi nằm trên giường, chỉ còn đôi môi là khẽ hé ra để hô hấp. So sánh với người nào đó tinh thần sảng khoái thì cô chẳng khác nào một cái xác sống dở chết dở.

Lúc này người nào đó đã ăn no, tâm tình rất tốt, thấy cô thở hổn hển như thế thì không nói lời nào, còn ra vẻ tốt bụng quan tâm đến cô: “Em muốn nói gì à?”

Cô chẳng cả cùn sức lực mà trừng mắt lườm anh, chỉ có thể yếu ớt cắn răng: “Tự làm bậy... Không thể sống!”

Anh nghe thế thì không khỏi buôn cười, cứ thế bật thành tiếng ha ha ha. Nụ cười ấy rõ ràng là đắc ý và thỏa mãn, cô nhìn thấy mà nhức mắt, đong thời trong lòng lại càng buôn bã. Cô chua xót liếc anh: “Ban đâu không phải là không nghĩ đến sao?”

Anh cười tủm tỉm, ôm cô vào lòng, bây giờ nói thật với cô cũng không sao: “Ban đâu chẳng qua là em không biết anh muốn đến thế nào thôi... Nhưng mà anh lúc nào mà chẳng thích em chủ động.”

“...”

Anh vừa nói, ánh mắt lại sáng lên vẻ thâm bí, cúi đầu thì thầm nói bên tai cô: “Biết tại sao trên đường đi anh cứ bắt em ngủ không? Vì muốn khiến em bây giờ không ngủ được nữa!”

Cả người cô run lên, con người đột nhiên mở lớn, trong mắt toàn là vẻ bi phẫn khó hiểu, cô giơ ngón tay lên, run rẩy chỉ vào anh: “Anh, anh, anh cố ý!”

Dưới ánh mắt bi phẫn của cô, anh gật đầu một cách cực kỳ kiêu ngạo.

“Anh gài bẫy em!”

Đôi mắt Dịch Tân sáng lên, rõ ràng là tư thế của một người chiến thắng. Tân Hành xấu hổ muôn chêt, cứ thế liên tiếp đập đầu vào gối.

...

Vì vậy, ngay trong đêm đầu tiên Dịch Tân và Tân Hành đến đây đã cật lực định nghĩa cái chủ đề “trăng mặt” này, thật đúng là không hề phụ lòng cách bài trí... điểm tình của căn phòng kia một chút nào (sau chuyện này Tân Hành mới có thể đưa ra đánh giá cuối cùng này.)

Dịch Tân thì rất đặc ý, cho nên mấy ngày sau đó đầu rất dễ tính. Tân Hành thì thảm rã, cho nên mấy ngày sau đó đầu tỏ ra rất bướng bỉnh.

Ví dụ như Tân Hành nói cô không thích nữ sát thủ, thế là Dịch Tân cũng không nói hai lằn, sau đó cả một hòn đảo lớn thế này, cho dù là trong biệt thự, trên núi hay ngoài bờ biển, Tân Hành đều không nhìn thấy một người nào khác ngoài Dịch Tân. Cứ như thế bốn người nghênh đón bọn họ vào đêm đó chỉ như một giấc mơ.

Nhưng dù sao thì cuộc sống của bọn họ vẫn phải có người xử lý, Tân Hành thừa dịp vẫn còn bóng ma trong lòng mà không hề chớp mắt, hoàn toàn không biết xấu hổ khi chỉ đạo Dịch Tân làm việc. Quét dọn, nấu cơm, giặt đồ... Còn Dịch Tân thì cứ như vẫn chìm đắm trong đêm xuân phong lưu sung sướng đó, cô nói gì anh cũng nghe.

Cứ như thế, rõ ràng là một thiếu gia mười девять tuổi chưa đụng đến việc nhà bao giờ. Người lười như thế mà trong tுần trăng mật lại tự cung tự cấp hết cả. Tự cung tự cấp... Hừm, cụ thể mà nói chính là ban ngày anh phục vụ cô, buổi tối cô phục vụ anh... Tự cung tự cấp...

Liên quan đến vấn đề sinh hoạt của hai người thì... Mặc dù sau đêm đầu tiên, Tân Hành thảm như vậy nên sau đó, cô đã thề là từ nay sẽ không bao giờ chủ động nữa. Nhưng cô không chủ động cũng không có nghĩa là tên càn thú kia sẽ không chủ động! Quan trọng hơn nữa là cũng không có nghĩa là cô có thể trụ được trước sự... chủ động cuồng nhiệt của người nào đó.

Chủ động... Thường là quyết rũ, còn thỉnh thoảng gài bẫy cô nữa...

Câu dẫn thì còn tốt. Dịch Tân thường tìm lúc yên tĩnh, tung ra vài chiêu quyết rũ nho nhỏ là đủ rã (Tân Hành khóc: Người đó mà nho nhỏ sao?!) Còn Tân Hành thì cũng không đủ khả năng chống đỡ được sự dụ dỗ của người nào đó, rã lập trườn lại không kiên định, thật ra thì cũng chẳng có gì... Vợ chồng mà, tuân trăng mệt mà, tình cảm nam nữ quấn quít, cô suy nghĩ một chút thì cũng có thể hiểu được.

Nhưng mà điệu khiến cô nghẹn ngào nhất là nêu như ngày nào đó mà hứng thú của Dịch Tân dâng trào thì anh sẽ không ngại mà gài bẫy cô... Cô thực sự chỉ còn nước ngoan ngoãn để cho anh gặm sạch, khóc cũng không ra nước mắt.

Ví dụ như, một đêm nào đó người kia lại chơi trò “thanh tâm quả dục”. Thật ra cũng chẳng có gì, chẳng qua là lột sạch đồ của cô ra, ôm cô hôn đến động tình, hôn đến mức mắt cô cũng dâng lên một tầng nước mơ màng, anh lại đột nhiên buông cô ra, cứ thế ôm cô, nhắm mắt lại yên ổn ngủ...

Mặc dù cô không giống như người nào đó, nhưng thời gian trôi qua lâu như thế, bị anh chăm sóc dạy bảo... Cô cũng sẽ... khó chịu! Nhưng đến lúc đó, anh lại chơi trò giả vờ “thanh tâm quả dục” với cô... Cô thật sự khó chịu đến không chịu nổi.

Cô thật sự muốn túm anh lại, rống lên bên tai anh: “Anh làm bà đây thư thái đã rã hăng ngủ tiếp!”

Nhưng vừa nghĩ đến lời thề trước đó, cô không thể chủ động, không thể chủ động... Hơn nữa với cái dáng vẻ này của anh, cô càng không tin anh không muốn cô, rõ ràng là anh chỉ đang chờ cô chủ động thôi! Cô nghĩ như vậy nên sau đó cô nhất quyết không để cho anh được như ý!

Cô tức giận đẩy anh, sau đó lăn đến bên mép giường, mà anh cũng chẳng thèm túm cô lại. Cô thở phì phò, trợn trừng mắt, trong lúc đó, ở phía bên kia, người nào đó lại ngủ rất bình yên...

Cả người Tân Hành khó chịu, cô thở phì phò bò dậy lấy quần áo. Trong không gian lớn như vậy, đi qua đi lại hai vòng lại càng tinh táo, thế là cô quyết định đi tới suối nước nóng, ‘ùm’ một tiếng đã nhảy xuống.

Cô coi suối nước nóng như hầm bơi, cứ thế bơi qua bơi lại một vòng. Lúc ấy lại nghe thấy một tiếng ‘ùm’ nữa, cô bị sóng nước trong suối đánh vào đầy mặt, trong lòng giật dữ dội lại, đúng lúc thấy người nào đó đang đứng trong nước nhìn cô.

...

Vì vậy, vào nửa đêm, cô nam quả nữ không đi ngủ mà lại cùng nhau đi tắm suối nước nóng. Làm chút chuyện khiến sóng nước dập dềnh hòa cùng những âm thanh nhẹ cảm...

Đương nhiên, đến khi Tân Hành tỉnh táo lại thì đã là ngày thứ hai, lúc đó đã bị anh ăn sạch sẽ, cô mới ý thức được, hóa ra là anh cố ý giàn bẫy để cô đến suối nước nóng! Tân Hành lại một lần nữa bị hạ bởi sự âm hiểm của Dịch Tân, mấy ngày liên tiếp đều một mực suy nghĩ kỹ càng đối sách để ứng phó.

Dịch Tân thấy cô xoắn xuýt thì còn tốt bụng nhắc nhở: “Đừng vội vàng, em cũng đâu đấu lại anh...”

Đến mức Tân Hành phải giận dữ ném một cái gối về phía anh. Anh bật cười tránh thoát. Anh tốt bụng khuyên mà cô lại không nghe, vẫn tiếp tục tính toán. Nhưng trong lúc cô còn đang suy tính thì vẫn bị Dịch Tân bẫy... Cuối cùng Tân Hành cũng chấp nhận.

Một ngày nào đó, cô ôm cổ anh, kết luận một cách bi tráng: “Khó mà phòng được thì không bằng không cần đê phòng nữa!”

Dịch Tân nghe thế còn gật đầu tán thưởng cô.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 400: Tình Yêu Trở Về(21)

Edit: TranGemy - *dien dan Lê Quý Đôn*

Trong núi không có ngày tháng, chẳng mấy chốc Tân Hành và Dịch Tân đã ở trên đảo được gần một tháng.

Thời gian như cát chảy qua kẽ tay, nhanh đến mức ngỡ ngàng mà chẳng kịp đón phòng, nhưng có nhanh thế lại cũng không thấy sống uổng phí mất một giây phút nào. Ở bên cạnh người nào đó, từng giây từng phút đều rất đáng giá và vẫn không đủ. Mỗi giây mỗi phút như thế thật quý báu, khi ấy lúc cô cứ có cảm giác như thể không bắt được.

Ở biệt thự, trên núi, ngoài bãi biển... Những khoảnh khắc hạnh phúc đó khi ấy đến nỗi khi ấy Tân Hành nằm mơ cũng cười đến tinh, lại thấy người nào đó vẫn kề sát bên mình... Cuộc đời như một giấc mộng.

Tân Hành nhắm hai mắt lại, khéo môi khẽ cong lên, trở mình nhưng lại thấy phẫn ga trải giường bên cạnh lạnh băng. Cô đưa tay ra sờ thử vẫn không trống không. Cô luống cuống mở mắt ra. Anh đâu rã?

Đầu óc đột nhiên trở nên trống rỗng, Tân Hành nhanh chóng đứng lên khỏi giường, không kịp mang giày mà chạy chân trần tìm khắp biệt thự. Cũng không có...

“Dịch Tân!”

“Dịch Tân!”

“Dịch Tân!”

...

Cô luống cuống đến mức tiếng nói cũng phát run, gọi liền mấy tiếng. Nhưng đáp lại cô chỉ có sự yên lặng trong không khí. Lòng bàn chân cô lạnh băng, gần như không đứng vững.

Giờ khắc này, cô mới nhận ra rằng cô đã sớm hình thành thói quen chỉ cần mở mắt ra là anh sẽ xuất hiện ngay trước mắt. Nhưng từ trước tới nay cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày, nếu như anh không có ở đây thì cô phải đi đâu tìm anh?

Từ dưới nhà chạy lên đến tầng thượng, ngay cả gác để đồ cũng không bỏ qua, tất cả các phòng đã được anh dọn dẹp gọn gàng, mà giờ đây mới một chốc đã bị cô tìm loạn hết lên. Trong tủ quần áo, trong phòng chứa đồ... Biết rõ đó không phải chỗ để tìm người nhưng cô vẫn không bỏ qua, lại có vẻ như đó là cách để cô phát tiết sự bất an trong lòng.

Lại từ trên tầng vọt xuống dưới nhà, cô bước hăng háng mất một bậc khiến đầu gối đụng mạnh vào lan can: "A!"

Tân Hành đau đớn mức kêu thành tiếng, cứ thế ngã lộn trên bậc thang, nhưng cô cũng chẳng dám nhìn, đau đớn không dám nhìn. Chỉ sợ lại rách da hay chảy máu nên cô chỉ có thể bịt tai trộm chuông. Rồi cô lại đứng lên ngay, chạy ra khỏi căn biệt thự trống không này.

Bên bờ biển.

Cô cứ thế theo bản năng chạy về phía bờ biển, trong đau như có một âm thanh đang thúc giục cô chạy về nơi đó, phải ngăn anh lại. Đừng để anh bỏ cô lại nơi này!

Lúc Tân Hành thở hổn hển chạy thẳng đến bờ biển, không ngờ Dịch Tân thật sự đang ở đó. Anh ăn mặc chỉnh tề nghiêm túc, âu phục màu đen, bàn tay phải bình thản đút vào túi, ánh mắt đang nhìn về phía cô chạy tới.

Khoảnh khắc đó, thậm chí cô cũng không biết là vì sợ hãi hay cảm thấy may mắn, chỉ là vừa thấy anh đã không kịp nói một chữ, cổ họng nghẹn lại,

ngay sau đó đụng mạnh vào ngực anh, nắm chặt lấy quầng áo anh. Cô cũng không biết là vì đau hay là tức giận mà nước mắt cứ thế tuôn thành hàng.

Cả người anh cứng đờ, không biết có phải vì quá ngạc nhiên không mà mắt mấy giây mới đưa tay lên ôm lấy cô, khẽ cười: “Nhanh thế đã đi theo rã à?”

Cô quẹt qua quẹt lại, lau mạnh nước mắt vào áo anh rồi bất ngờ ngẩng đầu lên trợn mắt nhìn anh: “Anh chạy đến đây làm gì?” Vừa nói vừa liếc về phía chiếc ca nô đang đậu bên bờ biển, giọng nói không tự chủ được mà trở nên căng thẳng: “Anh phải đi à?”

Anh không trả lời cô mà chỉ nhìn mắt cô hàng lâu, không nhịn được nhíu mày, nhẹ nhàng lau mặt cho cô, thở dài: “Anh có việc phải đi ra ngoài một lát. Thật ra em không cần đến tìm anh, anh đi một lát rồi về”

Mặt Tân Hành nóng lên, tại cô... quá vội vàng ư? Anh có việc của anh, chỉ có mấy phút không thấy anh mà cô như phát điên, hoàn toàn không còn lý trí, còn ôm anh khóc nức nở nữa... Từ bao giờ cô lại trở thành người không thể cách xa anh thế này? Chỉ là không nhìn thấy anh mà cô đã bắt đầu... sợ hãi?

Cô ngạc nhiên không dám thừa nhận, đã thế còn mạnh miệng hù hù: “Ai bảo anh ra khỏi nhà mà không nói với em tiếng nào làm em lo lắng.”

“Lo lắng cái gì?”

“...”

“Lo anh không cần em nữa à?”

Mặt Tân Hành nóng lên, hung dữ lườm anh: “Vâng, đúng là em lo anh không cần em, vứt em một mình trên đảo hoang, anh định coi em là Robinson hay là Hoàng Dược Sư chứ?”

Robinson, Hoàng Dược Sư... cũng lôi ra nói được. Mắt anh đầy ý cười, không nói gì khiến cô quắn bách thêm nữa mà chỉ giải thích: “Anh có viết

giấy lại cho em, nói anh ra ngoài một lát, đến trưa sẽ về, để em an tâm ở nhà chờ anh.”

“Nói bậy!” Cô lại lườm anh: “Anh để lại giấy cho em bao giờ? Em tìm khắp cả nhà rồi, đến cả tủ quần áo cũng chui vào, phòng để đồem cũng không tha, làm gì có nửa chữ nào! Anh đừng hòng lừa được em!”

Anh nghe thế thì nhíu mày: “Tân Hành, em đừng có nói với anh là em nghĩ rằng anh trốn trong tủ quần áo hay phòng để đồ đây nhé.”

Tân Hành bị anh vặn lại thì cứng họng. Làm sao cô có thể nói với anh rằng cô sốt ruột quá, không nghĩ được nỗi đâu mà chỉ theo cảm giác thấy cái gì cũng kéo ra tìm. Càng không có mặt mũi đâu mà nói với anh rằng... Ôi, ai ui, đến trưa anh về nhởn dộn dẹp nhà cửa nhé...

Anh thấy dáng vẻ đờ mặt cúi đầu của cô thì vừa bất đắc dĩ lại vừa đau lòng, khẽ thở dài kéo cô qua, dịu dàng nói: “Tờ giấy dán trên tủ lạnh.”

Lưỡi Tân Hành cứng lại đầy quẫn bách, đành hù hù: “Sao anh lại để ở chỗ đấy? Anh đâu có trốn trong tủ lạnh được, nên em chú ý đến chỗ đó làm gì!”

Khóe môi Dịch Tân cong lên: “Rời giường, tìm đồ ăn... Đây là việc đầu tiên mọi người thường làm mà?”

Anh nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, trong mắt ánh lên vẻ chiêm chuộng và thương tiếc hết mực. Cô rời giường là đi tìm anh. Việc đầu tiên khi cô rời giường không phải tìm đồ ăn mà là đi tìm anh... Ăn thì sẽ mở tủ lạnh, còn tìm anh thì lục khắp tủ quần áo, phòng để đồ. Nhưng cô và anh cũng đâu có điên, cho nên sẽ không nghĩ đến tủ lạnh!

Anh thầm than thở, trong mắt lại tràn đầy ý cười: “Tuy không tiện đưa em đi nhưng nếu đã đến đây thì đi cùng anh đi.”

Cô do dự nhìn anh, lại xoắn xuýt... Có nên già mồm cãi cối không hay là ra vẻ ngại ngùng xấu hổ: Ôi, như thế không tiện đâu... Nhưng cô càng sợ anh đổi ý hơn nên lập tức gật đầu thật mạnh: “Vâng.”

Cô kéo tay anh định đi nhưng lại bị anh giữ chặt lại. Cô nhìn theo ánh mắt anh rơi trên người mình, lại thấy chính mình đang mặc váy ngủ tờ tắm, cổ áo xẻ sâu cực thấp để lộ khe rãnh sâu hun hút trước mặt anh... Mặt cô nóng lên, nhìn về phía anh nhưng lại thấy ánh mắt anh không hờn hận ngực cô mà đang nhìn chân cô...

Cô không đi giày, cứ thế chạy thẳng đến đây, lúc này trên làn da bóng mịn đã dính đầy bùn và nước, còn có cả những vết xước rướm máu... Đó là do lúc chạy bị đá trên đường cắt phải. Không chú ý đến thì không sao, nhìn rõ mới thấy hơi đau. Cô không biết làm sao đành xấu hổ cười với anh. Anh nhíu mày, ôm thẳng cô lên đi về phía biệt thự, sắc mặt lạnh xuống không nói một chữ nào.

Dịch Tân cực kỳ bình tĩnh. Ban đầu Tân Hành còn lo lắng khi anh nhìn thấy nhà cửa được anh dọn dẹp sạch sẽ đã bị cô làm loạn hết lên thì sẽ mắng cô. Nhưng không ngờ khi anh ôm cô đi vào lại như không nhìn thấy gì, thậm chí khi nhìn thấy gối rơi trên thảm mà mặt còn không đổi sắc, cứ thế giẫm thẳng lên đi qua.

Phút chốc, Tân Hành cảm thấy sùng bái người này như thế... Thác nước cuộn cuộn từ trên trời đổ xuống, ta lại ngỡ sông chảy ngược trùng thiên! (Ý nói sức mạnh nghịch thiên, ngang tàng)

Anh ôm cô đi thẳng vào nhà tắm, đặt cô lên bàn tắm, sắc mặt không hề thay đổi cứ thế lột quần áo cô ra, tắm sạch cho cô. Sau đó lại ôm ra ngoài lau khô người, mặc quần áo cho cô...

Toàn bộ quá trình đó, mặt Tân Hành đỏ như có thể nhổ ra máu, nhưng người nọ lại không hề thay đổi sắc mặt, cực kỳ bình tĩnh. Sau khi mặc đồ xong mới đặt cô lên ghế sofa, giúp cô rửa sạch vết thương trên chân... Rõ vết thương trên đầu gối. Có đi đâu, tuy anh cực kỳ bình tĩnh nhưng lại không hờn với cô một chữ nào.

Như thể anh đang tức giận, cũng có thể là còn có một cảm xúc gì đó mà Tân Hành nhất thời không thể gọi tên được. Cô cứ thế sững sờ nhìn anh bận rộn, mãi đến khi anh đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt tối tăm nhìn thẳng vào cô, đáng sợ đến mức cô thoảng run lên.

“Sau này, ở im trong nhà chờ anh!” Anh cảnh cáo bằng giọng lạnh lùng, bỗng nhiên trong mắt lại dâng lên cảm xúc khó hiểu nào đó: “Nếu đi thì nhớ đi giày.”

Cô bị anh làm sợ đến mức lạnh cả lưng, vội vàng lúng túng gật đầu, cười cợt hòa: “Không đi, không đi, ở im một chỗ, em biết rõ.”

Anh nhìn sâu vào mắt cô, bỗng nhiên lại ngăn người. Cô thật cẩn thận hỏi anh: “Vẫn đưa em ra ngoài chứ?”

Anh nghe thấy cô hỏi mới như bừng tỉnh,恢复了活力, nhẹ nhàng “Uhm” một tiếng.

Cô không nhịn được cười tươi rạng rỡ, rướn người về phía anh. Anh bắt đắc dĩ thở dài ôm cô lên, cùng rời khỏi nhà.

Sau này, có vô số lần Tân Hành nhớ lại từng giây từng phút của cô và anh lúc đó, cô luôn hối hận vì không thể khiến thời gian ngừng lại ở giây phút đó. Giờ khắc ấy, cô không thể rời xa anh mà anh cũng không thể buông bỏ cô được.

Sau khi Dịch Tân lái ca nô rời khỏi đảo, họ mất một thời gian khá lâu mới tới một thành phố nhỏ lân cận. Sau khi lên bờ đã có xe đón họ ngay, rõ ràng là đã được sắp xếp từ trước. Tân Hành không nhịn được mà cảm thấy u oán, nếu đã thu xếp từ trước thì sao không nói với cô một câu từ sớm? Đã thế để lại lời nhảm còn phải dán lên tủ lạnh!

Cô lẩm bẩm, anh không để ý mà cứ thế đưa thẳng cô đến một nông trại. Xe lái qua một vườn nho lớn, lúc này đang đúng vào vụ thu hoạch, giống nho thượng hạng để chưng cất thành rượu nho treo thành từng chùm lớn trên cây. Mặc dù là nho để chưng cất rượu nhưng Tân Hành nhìn cũng không nhịn được mà nuốt nước miếng.

Cô nằm bò ra cửa sổ, tham lam... nuốt nước miếng. Dịch Tân nhìn theo ánh mắt cô, cười khẽ: “Thích không?”

Cô gật mạnh đ`äu. Dịch Tân thuận miệng nói: “Anh tặng cho em, được không?”

Thân thể Tân Hành thoảng cứng đờ, chậm chạp quay đ`äu lại hỏi: “Nơi này... là của anh à?”

Dịch Tân mỉm cười gật đ`äu. Tân Hành chợt chau mày, kéo tay anh, nghiêm mặt nói: “Không được, em không muốn.”

“Tại sao? Không thích à?”

“Thích, nhưng mà anh cho em thứ có giá trị như vậy, cứ như là... anh chia tài sản với em ấy, mà nói đến chia tài sản là em lại nghĩ đến... Ly dị. Em không muốn ly dị với anh.” Cô vừa nói vừa cảm thấy mắt cay cay.

Sắc mặt anh trở nên căng thẳng, nhìn cô chăm chú, bỗng nhiên lại kéo cô ôm chặt vào lòng, giọng khàn khàn nói: “Tân Hành, cho dù anh có chết cũng sẽ không ly dị với em. Vừa rồi chẳng qua là anh thuận miệng nói, vì muốn khiến em vui thôi.”

Lúc này cô mới yên tâm, vòng tay ôm lấy eo anh, rướn người hôn lên mặt anh, nhưng lại không thấy ánh mắt anh đ`ầy đau đớn. Dịch Tân đưa cô tới một biệt thự, rồi dẫn cô vào một căn phòng gần sảnh, ôn tồn dặn dò: “Lát nữa anh phải đi gặp một người. Đến lúc đó, em ở yên đây, hứa với anh là không được lên tiếng nhé?”

Tân Hành thấy sắc mặt nghiêm nghị của anh thì cũng không khỏi nghiêm túc gật đ`äu bảo đảm: “Được, em không lên tiếng, không quấy rầy các anh.”

Dịch Tân cười, hôn lên môi cô: “Ngoan lắm.”

Dịch Tân ng`ă bên Tân Hành một lúc thì bên ngoài có tiếng động cơ xe ô tô truyề`n tới. Anh nhìn Tân Hành ra hiệu. Mắt Tân Hành cong lên, giơ hai tay che miệng lại, bày tỏ rằng mình sẽ không lên tiếng.

Dịch Tân không khỏi tức cười, lại hôn mấy cái lên mặt cô rồi mới đi ra ngoài. Tân Hành không ngờ rằng người mà Dịch Tân nói sắp gặp lại là... Cố Viễn Chi, càng không ngờ chuyện bọn họ nói lại là về... Cô.

Cô nghĩ, chẳng qua là cô làm bộ như không có mặt ở đây, chẳng qua là cô không xuất hiện trước mặt bọn họ. Nhưng cô ở đây, cô đã nghe thấy hết lời họ nói! Dịch Tân biết, Cố Viễn Chi biết, tất cả mọi người đều biết! Nhưng bọn họ, Cố Viễn Chi và Dịch Tân lại thật sự có thể giả bộ như không!

Giả bộ như thế cô thật sự không có ở nơi này, không chút kiêng kỵ nói ra hết thảy, ở ngay bên tai cô mà nói ra tất cả... Những chuyện đáng ra cô không nên biết!

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 401: Tình Yêu Trở Về(22)

“Lần đầu tiên gặp Tiểu Khanh, tôi hai mươi ba tuổi, bà ấy mươi tám tuổi. Khi đó, bà ấy vẫn còn là trẻ con, không thành công như sau này. Cha bà ấy tới Mỹ công tác, mẹ và bà ấy cũng thuận đường cùng đi du ngoạn. Khi đó, đúng lúc mối tình đầu bảy năm của tôi tan vỡ.”

“Tôi đã từng rất thích một người con gái, bà ta lớn lên cùng tôi, tôi nghĩ tôi nhất định sẽ cưới bà ta. Nhưng đến khi tôi tình nguyện không để ý đến điều gì để ở bên bà ta thì bà ta lại không muốn. Điều bà ta không muốn lại chính là tôi không để ý đến điều gì. Cha tôi muốn tôi đính hôn với một thiên kim thế gia, tôi muốn ở bên bà ta thì chỉ có thể buông bỏ hết mọi thứ. A, bây giờ nghĩ lại chính tôi cũng cảm thấy tình yêu đó thật cảm động. Nhưng bà ta lại từ chối tôi vì thứ tôi từ bỏ cũng chính là thứ mà bà ta quan tâm nhất. Bà ta cầm tìền của nhà họ Cố rã biến mất.”

“Bà ta bỏ đi để lại tôi một mình đối diện với sự hoài nghi cuộc đời này. Sau khi bà ta đi, tôi cũng rời khỏi nhà họ Cố mà không cầm một đồng tiền nào, không mang theo cái gì. Sau đó, ở trên đường lại đánh nhau với người khác, khi cảnh sát tới tôi mới nhớ ra mình là một người không có thân phận, nhất định không được tới đây cảnh sát. Để trốn thoát, tôi phải chạy trốn, rã lẩn vào tránh trên một chiếc xe. Đó là lần đầu tiên tôi gặp Tiểu Khanh.”

“Khi đó trên xe chỉ có bà ấy và tài xế, bà ấy đang chờ ba mẹ. Tôi nói với bà ấy, tôi cũng là người Trung Quốc, không may bị người khác lừa đến nước Mỹ, bây giờ là một người không có thân phận nên không thể đến đây cảnh sát được, thế là cô ấy tin ngay. Khi đó tôi bị thương nhẹ, trên người không có một cái gì, cũng không biết vì sao, có lẽ là thấy cô ấy là một cô

gái nhỏ trong sáng rất dễ gạt, vì vậy tôi đã nói ra mấy câu ám chỉ, vậy mà cô ấy lại thật sự mỉm cười đưa tôi về nhà.”

“Ban đầu ba mẹ Tiểu Khanh cũng không đồng ý, dù sao cũng là một con người chứ đâu phải nuôi mèo nuôi chó, đâu thể tùy tiện nhặt một con bên đường về mà nuôi được. Nhưng Tiểu Khanh lại không ngừng để tâm đến lời nói của tôi mà cầu xin ba mẹ đưa tôi cùng về nước, cũng đảm bảo sau khi đưa tôi về nước, bà ấy sẽ không nuôi tôi nữa...”

Cố Viễn Chi nói đến đây thì cười thật khẽ, ký ức là thứ cho dù đã qua đi nhưng dẫu sao cũng đã tồn tại, đã từng tốt đẹp, đã từng động tâm, khi hồi tưởng lại, cho dù có bi thương thì trong nỗi bi thương ấy cũng sẽ luôn có vui vẻ.

“Ba Tiểu Khanh phải ở lại Mỹ một thời gian, hồi lúc ông ấy cũng đưa mẹ Tiểu Khanh đi cùng, nhưng lại không tiện dẫn Tiểu Khanh đi cùng. Chi nên phần lớn thời gian khi bà ấy ở Mỹ đều là ngồi trên xe cùng tài xế chở ba mẹ. Chẳng qua sau đó thì có thêm tôi và bạn cùng bà ấy, về sau bà ấy bị tôi làm cho to gan hơn, sẽ thừa dịp rảnh rỗi mà cùng tôi đi chơi loanh quanh. Sau đó tôi lại đưa bà ấy đến New York chơi, thái độ của bà ấy đối với tôi cũng dần dần thay đổi. Ban đầu bà ấy thật sự coi tôi như một con mèo con chó hoang ngoài đường nhặt về, cẩn thận chăm sóc, như thế... nếu cô ấy không cẩn thận thì tôi sẽ chết đói chết rét vậy. Càng về sau, khi chúng tôi rời khỏi Mỹ, bà ấy đã bắt đầu lệ thuộc vào tôi. Bà ấy không chỉ không sợ nếu không để ý thì sẽ khiến tôi chết đói chết rét, mà khi có chuyện cũng sẽ nói với tôi đầu tiên, hỏi ý kiến của tôi.”

“Nhưng sau khi về nước, theo cam kết của bà ấy đối với ba mẹ, bà ấy không thể nuôi tôi nữa. Đêm trước khi tạm biệt, bà ấy đến phòng tôi, ôm tôi khóc lớn một hồi. Tôi hỏi bà ấy sao thế, bà ấy khóc thút thít nói bà ấy cũng không biết nữa, bà ấy chỉ cảm thấy rất đau khổ...”

Cố Viễn Chi nói đến đây lại bật cười...

“Tôi cũng đã từng trải qua cái tuổi mới biết yêu như bà ấy, nên tất nhiên tôi không thể không hiểu được, mà thái độ của tôi khi đó rất mâu thuẫn, một mặt tôi không nói thẳng ra, nhưng một mặt lại dung túng cho sự

lệ thuộc của bà ấy vào mình, bởi vì tôi mơ hồ nhận ra, không chỉ có bà ấy không thể rời bỏ tôi, chính tôi cũng không muốn rời khỏi bà ấy. Cho nên tôi nói với bà ấy, thật ra ở trong nước tôi đã không còn người thân nào, hơn nữa còn ám chỉ với bà ấy, chỉ cần bà ấy muốn thì tôi sẽ ở lại bên bà ấy.”

“Quả nhiên bà ấy đồng ý, lập tức mang mấy món đồ trang sức quý giá của mình đi bán, khi đó còn chưa giống như bây giờ, giá phòng còn chưa cao... Bà ấy giúp tôi thuê một nhà trọ nhỏ một cách khác dễ dàng, coi như giúp tôi có chỗ tránh nắng trú mưa.”

“Một thời gian dài sau đó, bà ấy gặt ba mẹ gấp riêng tôi, tôi cũng thường thừa dịp ba mẹ bà ấy không ở nhà để đưa bà ấy đi chơi. Chúng tôi... Chính là như vậy, nói dễ nghe một chút thì là nhất kiến chung tình, nói khó nghe một chút thì có lẽ giống như người khác nói, chính là tôi đã lừa sạch con gái nhà người ta.”

“Con người luôn luôn tham lam. Ngay từ đầu, tôi chỉ muốn có được tình cảm của bà ấy, sau khi đạt được tôi lại muốn nhiều hơn nữa, tôi muốn cưới bà ấy, muốn có được cả con người bà ấy, muốn đưa bà ấy về Mỹ. Nhưng trong lúc tôi còn đang nghĩ phải mở miệng nói thế nào với bà ấy, thế mà bà ấy lại chủ động bày tỏ với tôi. Bà ấy đỏ mặt hỏi tôi có muốn cưới bà ấy về nhà không... Nhất thời tôi hơi kinh ngạc, mặc dù là ở Mỹ, tôi cũng chưa từng được cô gái nào cầu hôn như vậy. Bà ấy còn nói chỉ cần tôi lấy bà ấy, bà ấy có thể nuôi tôi cả đời này.”

“Đó là lần đầu tiên trong hơn hai mươi năm, có một người con gái nói với tôi rằng bà ấy muốn nuôi tôi cả đời, mà không phải là để Cố Viễn Chi nuôi bà ấy cả đời. Thật ra, ngoài người nhà họ Cố ra thì không ai biết giá trị con người của Cố Viễn Chi lúc đó đã rất cao ráo. Lúc đó ở nước Mỹ, tôi đã có công ty của riêng mình, thật ra tôi không cần bà ấy nuôi.”

“Nhưng tôi vẫn không nói với bà ấy, tôi chỉ nói được. Cũng chính vì thế nên sau đó, bà ấy vẫn luôn cho rằng, là bà ấy đã buộc tôi phải cưới bà ấy. Dương nhiên, lúc đầu bà ấy vô cùng vui vẻ, bà ấy không để ý đến việc khi đó tôi chỉ có hai bàn tay trắng mà thảng thốt nói với ba mẹ bà ấy. Tất

nhiên ba mẹ bà ấy không hài lòng cho lắm, tôi không thể để bà ấy đau lòng được nên đã chủ động thừa nhận thân phận của mình. Tôi cho rằng chẳng qua là bọn họ khinh thường tôi bẩn cùng.”

“Nhưng mà kết quả lại nằm ngoài dự kiến của tôi. Ban đầu ba mẹ bà ấy chỉ không hài lòng lắm, nhưng sau khi biết rõ thân phận của tôi thì kiên quyết phản đối. Tiểu Khanh thì vì sự lừa gạt của tôi mà giận dỗi với tôi rất lâu, may mà cuối cùng chúng tôi cũng làm lành, bà ấy vẫn kiên quyết không phải là tôi thì không lấy chặng. Thái độ ba mẹ bà ấy cũng một mực kiên quyết như cũ, tuyên bố hai người họ và tôi, bà ấy chỉ được chọn một mà thôi.”

“Bỗng nhiên phải đứng ở vị trí giữa tình yêu và tình thân, thời gian đó bà ấy thật sự rất trăn trở. Cuối cùng bà ấy lựa chọn về Mỹ với tôi.”

“Lúc tôi và bà ấy bỏ đi, ba mẹ bà ấy vẫn kịp đuổi đến sân bay, ba bà ấy nước mắt đầm mặt nói với bà ấy, tình cảm của Tiểu Khanh với tôi chẳng qua là hoa trong nước, chỉ là sự xúc động, hoàn toàn không có sự cam kết, gánh vác và trách nhiệm của hôn nhân, không cẩn thận thì cuộc sống của bà ấy cũng sẽ bị phá hủy.”

“Trong lòng tôi cười lạnh, cười ông ấy không hiểu được tình cảm của tôi và Tiểu Khanh. Nhưng Tiểu Khanh chỉ khóc nói với ba mẹ bà ấy rằng bà ấy và ta nhất định sẽ hạnh phúc trở về gặp hai người họ.”

Cố Viễn Chi nói đến đây thì thở dài: “Cho nên sau này, khi Tiểu Khanh rời khỏi tôi mới nói với tôi rằng: Bà ấy sai rää, bà ấy phải quay về nhà nhận lỗi với ba mẹ.”

Khóe mắt Cố Viễn Chi ướt mèm.

“Sau khi chúng tôi trở về Mỹ thật sự đã có một thời gian sống rất hạnh phúc. Khi đó, bởi vì tôi rời khỏi nhà một thời gian ngắn, ba tôi cũng đã tinh ngộ, ông ấy không bức bách tôi chuyện hôn sự nữa, cho nên tôi và Tiểu Khanh có thể kết hôn dễ dàng. Tiệc cưới của chúng tôi có thể gọi là hôn lễ thế kỷ, vô cùng náo nhiệt. Khi đó tôi và Tiểu Khanh tin chắc rằng chúng tôi nhất định sẽ sống bên nhau đến đầu bạc răng long.”

“Cứ thế cuộc hôn nhân của chúng tôi đã được ba năm, ba năm ấy hai người chúng tôi sống rất vui vẻ, hạnh phúc. Sau đó, Tiểu Khanh mang thai, hai mươi ba tuổi, thật ra thì còn quá trẻ, thực tế thì tôi cũng không thích đứa trẻ này lắm, tôi cảm thấy Tiểu Khanh vẫn còn là trẻ con, tôi có bà ấy là đủ rồi, tóm lại là tôi và đứa trẻ này... Cũng không phải là thật sự không muốn, cùng lắm là trong lòng cảm thấy không hào hứng lắm, thậm chí là... ghen tị, ghen tị đứa bé đã chia mất hơn phân nửa sự quan tâm của bà ấy.”

“Nhưng đúng lúc này thì mỗi tình yêu của tôi trở về. Bà ta nói với tôi rằng bà ta bỏ đi chẳng qua là vì bất đắc dĩ, bà ta không muốn vì bà ta mà tôi không có bất cứ cái gì, cho nên bà ta không thể không chán nản mà rời đi. Tất nhiên tôi không phải đứa ngốc nên không thể tin vào lời nói xẳng bậy của bà ta. Quan trọng nhất là khi đó tôi đã có Tiểu Khanh, tôi không thể dành cho người phụ nữ khác một chút tình cảm, thậm chí là thương tiếc cũng không. Cứ coi như bà ta bỏ đi vì thật sự là bất đắc dĩ thì tôi cũng không thể làm gì có lỗi với Tiểu Khanh được. Cho nên khi đó tôi chỉ lạnh lùng hỏi ngược lại: Vậy sao không bỏ đi dứt khoát một chút? Thật ra thì cô có thể vĩnh viễn không trở về nữa.”

Tôi cho là tôi đã xử lý tốt đoạn nhạc đệm ngoài ý muốn này, nhưng lại không ngờ Tiểu Khanh lại biết bà ta trở về, bà ấy một mực làm loạn với tôi vì quãng thời gian đó, nhất quyết không chịu nghe tôi giải thích. Tôi vừa nói là bà ấy lại khóc. Tôi nhìn cái bụng đã nhô cao lên của bà ấy nên cũng không dám làm gì kích thích bà ấy, chỉ muốn chờ bà ấy sinh đứa trẻ ra thì tôi sẽ lại giải thích với bà ấy.

“Nhưng đến một ngày tôi bất ngờ nhận được một cuốn băng thu âm. Trong đó là đoạn thu âm Tiểu Khanh cười nhạo người đàn bà đã từng phản bội tôi, bà ấy cười nói bà ta có mắt không tròng, bà ấy nói: Cố Viễn Chi là một người đàn ông có thân phận tôn quý, nhưng nếu để cho anh ấy biết cô chỉ coi trọng thân phận của anh ấy thì cả đời này cô cũng đừng mơ lấy được anh ấy! Cho nên tôi mới có thể nhận lúc ông ấy khốn cùng nhất mà giả bộ không biết gì, nói thẳng ra thì cũng chẳng khác nào trò chơi đùa tư của anh ấy. Không giống nhau là ở chỗ sự đùa tư của anh ấy quá phân tán, còn tôi chỉ đùa tư vào mình anh ấy, có anh ấy, chỉ cần bắt được anh ấy thì tôi sẽ có tất cả.”

Lúc ấy Cố Viễn Chi đã nghe thấy giọng nói hết sức rõ ràng của bà ấy... Ông đã từng nói đùa với bà ấy rằng: "Nếu có một ngày anh chết mà nằm trong quan tài, chỉ cần em khóc ở bên cạnh thì anh vẫn sẽ nghe thấy."

Sẽ không sai được, không nhầm được... Giọng nói ấy, thậm chí là tiết tấu ngọt ngào nghỉ quen thuộc như vậy, không thể sai được, chính là bà ấy. Thoáng chốc, trái tim ông như bị bà ấy dùng móng tay cà rách thành từng vệt máu thịt nhầy nhụa. Ông nhắm chặt mắt lại không thể tin được.

Ông cho rằng Tiểu Khanh của ông luôn tốt đẹp không nhiễm bụi trần như vậy, bà ấy và cả người nhà bà ấy đều y như những món quà của thiên linh. Lần đầu tiên khi bà ấy gặp ông, ông không có bất cứ cái gì mà bà ấy vẫn tình nguyện yêu ông, bà ấy chăm sóc ông cẩn thận, nuôi ông, bà ấy đã cho ông một tình yêu không có điều kiện. Ông cho rằng thứ bà ấy yêu là chính bản thân ông.

Nhưng có nằm mơ ông cũng không ngờ rằng tất cả những thứ này đều đã được sắp xếp từ trước! Mưu tính của bà ấy đáng sợ đến mức cả người ông phát run, vì vừa lạnh lại vừa hận. Ông dùng một tay bóp nát cuốn băng rã ném mạnh đi.

Thật ra sau này Cố Viễn Chi vẫn thường nghĩ lại, nếu như ông yêu bà ấy nhưng không đủ chân thật, không đủ nhiệt, không đủ sâu nặng, không đủ đến mức không thể kiềm chế như vậy, thậm chí chỉ cần ít đi một chút thôi, vậy thì ông nhất định sẽ không phá hủy cuốn băng đó. Ông sẽ giữ nó lại để đối chất với bà ấy, để nhìn bà ấy trở thành một kẻ thua không có chỗ ẩn trốn trước mắt ông.

Nhưng ông không làm vậy. Thực tế thì ông còn sợ hơn bà ấy, sợ nói hết những thứ này ra thì chính ông sẽ sụp đổ mất, bởi vì nếu vậy ông và bà ấy không thể quay về được nữa. Ông không nói gì với bà ấy, nhưng mỗi một ánh mắt, một hành động lại ít nhiều thể hiện sự chán ghét đối với bà ấy.

Thật ra thì chán ghét là giả, mâu thuẫn mới là thật. Chán ghét bà ấy, chán ghét bà ấy vì đã lừa dối ông, hận điên bà ấy yêu không phải là con người ông. Nhưng một mặt lại cảm thấy may mắn, may mắn vì ít ra ông vẫn còn có thứ có thể hấp dẫn được bà ấy. Tài sản, địa vị, huy vinh cũng

không sao, cái gì cũng không sao cả, chỉ cần... có thể giữ bà ấy ở lại là được.

Ông biết lòng tự tôn của bà ấy rất cao, nếu bị ông nói toạc ra thì bà ấy nhất định sẽ không chấp nhận, bà ấy sẽ hoàn toàn bỏ rơi ông. Nhưng đến nửa đêm ông lại điên cuồng mà nghĩ: Nếu như bà ấy rời khỏi ông thì mục tiêu kế tiếp của bà ấy sẽ là người đàn ông nào? Bà ấy sẽ đi tìm ai?

Suy nghĩ đó như một mảng mây đen từ trong xó xỉnh tâm hồn ông ngày một sinh sôi và bén rẽ sâu trong lòng ông, khó chịu đến mức khiến cả người phát run, ông không chấp nhận được việc bà ấy sẽ đi tìm người khác! Bà ấy là người của ông, ông đã vượt ve cơ thể bà ấy vô số lần, làm sao ông có thể dễ dàng để cho người khác làm thế với bà ấy?

Lúc đó ông lại không thể nghĩ rằng thật may mắn vì ông còn có tiền, ông còn có tiền để có thể níu kéo bà ấy. Nhưng hôn nhân và tình yêu là hai thứ không thể tách tại mâu thuẫn nhất. Bởi vì hai người cùng chung chǎn gõi là mẫn cảm nhất. Ông không thích bà ấy, ghét bà ấy, làm sao mà bà ấy có thể không cảm nhận được chứ?

Sau đó, có một ngày bà ấy đột nhiên cầm một cuốn băng thu âm ném mạnh vào mặt ông. Da mặt ông đau rát. Bà ấy đứng trước mặt ông, bụng đã nhô cao, gương mặt tái nhợt, đôi mắt sưng đỏ u oán nhìn ông. Sau này dù đến khi chết ông cũng sẽ không bao giờ quên hình ảnh đó của bà ấy.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 402: Tình Yêu Trở Về(23)

Bà ấy khóc nói với ông: “Anh chán ghét tôi như thế là vì cái này phải không?”

Cái máy ghi âm có chũa nội dung khiến ông khó chịu đã sớm bị ông phá hủy rã, trực giác của ông mách bảo thứ bà ném về phía ông không thể là đoạn ghi âm đó được, Nhưng từ tận đáy lòng ông lại không khỏi tin rằng đó chính là cái kia. Bà ấy còn chưa nói thì ông đã chắc chắn, ông lạnh lùng hỏi lại: “Sao em lại có cái này?”

Tiểu Khanh nghe thế thì nước mắt rơi đầy mặt, thoảng cái lại bật cười, bà ấy nói trong nước mắt: “Cho nên thật sự là vì cái này sao?”

Ông không lên tiếng, thực sự thì là không nói ra, nhưng cũng là không dám nói, chỉ sợ nói ra cái gì sẽ khiến mọi thứ sụp đổ mất. Bà ấy đau đớn chất vấn ông: “Tại sao không đến hỏi tôi, cứ như vậy mà tin sao? Sau đó bắt đầu chán ghét tôi, hận tôi phải không?”

Ông lạnh nhạt nhìn bà ấy: “Còn phải hỏi à?”

Bà ấy lặng người nhìn biểu tình vô cảm trên mặt ông, cất tiếng nói từng câu từng chữ nhẹ đến mức gần như không nghe thấy gì: “Bởi vì vẫn chưa hận tôi đến thế, cho nên không muốn khiến tôi không còn đường lui sao?”

Khoảnh khắc đó, chân mày ông nhíu chặt, nhìn thẳng vào con ngươi ngập vẻ thê lương của bà, trái tim đột nhiên thắt lại, ông có một trực giác chỉ trong thoáng chốc đã lớn dần lan tràn khắp toàn thân khiến cả người ông trở nên run rẩy.

Quả nhiên, thậm chí ông còn chưa kịp phản ứng thì bà ấy đã cười thùa nhận: “Đúng vậy, ngay từ đ^{ầu} tôi đã biết anh chính là Cố Viễn Chi, từ khi bắt đ^{ầu} tôi đã biết anh là người có niềm tin đến thế nào, đúng là tôi thích niềm tin của anh, đúng là tôi thích cuộc sống như thế vương phi này. Có người đàn bà nào mà không ham hưu vinh? Tôi cũng là đàn bà, cho nên tôi ham hưu vinh, tôi đã lừa anh đấy.”

Lời của bà ấy vừa sắc nhọn vừa cứng rắn đậm sâu vào lòng ông, bà ấy cười với vẻ sảng khoái đầy tính trả thù, vừa nói vừa ngửa đầu lên trời mà cười lớn, rồi lại lặp lại một lần nữa: “Cố Viễn Chi, đúng là tôi lừa anh đấy! Anh có thể làm gì tôi? Ly dị với tôi à? Anh bỏ được cuộc hôn nhân này à? Anh cam tâm nhìn một nửa tài sản của anh mất trắng vào tay người đàn bà như tôi không?”

Bà ấy đi đến trước mặt ông, nhìn ông bằng vẻ mặt vừa thống hận vừa yêu thương, nhẹ nhàng bật ra một câu cuối cùng: “Tôi cho rằng anh cũng không dám đâu!”

Một chữ cuối cùng vừa nói ra, cuối cùng cũng khiến thán kinh của ông không thể chịu đựng được giữa sự giằng co của yêu và hận, thoảng chốc đã hoàn toàn sụp đổ.

“Bốp!” Ông vung tay hung hăng tát lên mặt bà ấy, cùng với cái tát đó, cơ thể bà ấy như con diều đứt dây, cứ thế ngã lăn xuống đất. Nhưng gần như là bản năng, một tay bà ấy bảo vệ bụng, một tay giữ chặt lấy một góc bàn trang điểm.

Thời kỳ đó còn thịnh hành phong cách nạm đá trên bàn trang điểm, bàn tay bà bắt lấy góc bàn bằng lực quá mạnh, thoảng chốc trong lòng bàn tay đã đầy máu. Mặt đá cắt vào bàn tay bà, đậm sâu vào thịt, nhưng cuối cùng cũng không khiến bà bị ngã xuống.

Khi đó, bà ấy đã sắp đến ngày dự sinh, người ngơm nặng nề, nếu như ngã xuống thì không biết đứa bé sẽ ra sao? Bà khó khăn đứng vững lại, không hề chú ý đến lòng bàn tay đau đớn mà nhìn về phía ông bằng ánh mắt đầy trào phúng. Đó là một nụ cười tuyệt vọng đến cùng cực đối với ông, đối với cuộc hôn nhân của bọn họ.

Nhưng mà khoảnh khắc đó, ông đã bị sự tức giận làm u mê tâm trí. Nếu như ông còn có một chút xíu lý trí thì ông đã có thể nhìn ra bà ấy đã bảo vệ đứa trẻ như thế nào, một người mẹ có thể bảo vệ con như thế thì làm sao có thể là người chỉ biết đến hư vinh như bà ấy nói chứ?

Đáng tiếc... là từ mà chữ mà ông ấy than thở dài nhất từ đó đến mấy thập niên về sau. Cuối cùng ông cũng bị cùu hận khống chế, ông lạnh lùng ném cho bà ấy một câu: “Cô xem tôi có dám hay không!”

Nói xong, ông bỏ đi, vung tay đẩy tung cửa lớn. Bà cho rằng sự gấp gáp đó là vì chán ghét, nhưng thật ra đối với ông lại là vì sợ hãi. Sự rằng còn nhìn bà nhiều thêm một giây, ông sẽ còn làm ra điều gì đáng hối hận hơn nữa.

Tức giận có thể phá hủy suy nghĩ của con người, đáng sợ đến mức có thể bức họ hóa ma. Khoảnh khắc đó, khi ông thấy bà ấy bảo vệ đứa trẻ như vậy thì vừa hối hận, lại vừa muốn đưa tay ra đẩy bà ấy cái nữa. Bà ấy càng muốn bảo vệ cái gì thì ông lại càng muốn phá hủy nó!

Bà ấy rất nhạy cảm, có thể cảm nhận được suy nghĩ hủy diệt của ông, cho nên sau đó, bà ấy không tới gần ông nữa. Vừa thấy hắn là bà ấy né tránh và đưa tay ôm bụng theo bản năng. Trong lòng ông cảm thấy bất lực, đã hối hận nhưng ngoài miệng lại chỉ tàn nhẫn cười nhạt với bà ấy. Cứ như vậy, bọn họ bắt đầu ly thân.

Sau đó, luật sư đến tìm ông át. Bà muốn ly dị, hơn nữa bà ấy còn muốn chia phần lớn tài sản của ông. Khoảnh khắc đó ông đã cười phá lên, cầm lấy tờ đơn giờ lên, bàn tay run lên vì tức giận khiến tờ giấy phát ra tiếng sột soạt làm nên cho lời cười nhạo của ông dành cho bà ấy: “Cô còn muốn tài sản? Cô xứng ư?”

Bà ấy cười nhạt, tay ôm lấy bụng mà xoay người: “Xứng hay không cũng không phải anh nói, pháp luật sẽ quyết định. Tôi đi theo anh bao nhiêu năm như vậy, bây giờ còn mang theo một đứa trẻ, anh nói xem tôi nên lấy bao nhiêu?”

Thái độ lạnh nhạt đày khinh thường của bà ấy như một cây đuốc ném thẳng vào lòng ông “ân” một tiếng đã khiến cõi lòng đày dại của ông bốc hỏa. Ông bất ngờ đứng bật dậy, hung hăng túm lấy cổ tay bà ấy, kéo bà ấy qua mặt đối mặt với ông, để cho bà ấy nhìn rõ ánh mắt tức giận đày sát khí của ông: “Cô có tin không, chỉ cần tôi muốn thì ngay lập tức cô có thể bị đuổi ra khỏi cửa, một đằng tiễn cũng không có?”

Bà nhìn ông cười nhạt, lắc đầu, khẽ hé môi: “Không tin.”

Vừa nói vừa tiến đến gần luật sư. Ông có thể cảm nhận được ánh mắt của bà ấy, cười lạnh một tiếng, ngay sau đó một đài súng lạnh băng đã kề sát đài luật sư. Bà ấy chỉ khẽ liếc mắt nhìn, không nặng không nhẹ mà nói: “Có bản lĩnh thì anh cũng giết tôi đi, nếu không, chỉ cần tôi còn sống một ngày, tôi nhất định sẽ khiến hơn nửa tài sản của anh rơi vào túi tôi.”

Bà ấy khẽ khàng úa nước mắt, từ sau khi bà ấy mang thai thì thường xuyên rơi lệ, bác sĩ nói đó chỉ là phản ứng của phụ nữ có bầu, nếu không ông sẽ thật sự cho rằng bà đang đau lòng. Bà ấy không chỉ không đau lòng mà còn phách lối, lạnh lùng khiêu khích ông: “Cũng không uổng công tôi ở bên anh bao nhiêu năm như vậy.”

Chính câu nói này đã kích thích ông, khiến đài ông hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì nữa, nếu có thể, cho dù chỉ còn một chút năng lực phán đoán thì ông cũng sẽ không bị trúng kế. Nhưng mà ông đã bị sập bẫy, ông đẩy bà ấy ra, dữ dằn ném cho bà một chữ: “Cút!”

“Cút ra ngoài! Từ nay đến lúc chết, tôi và cô sẽ không còn quan hệ gì nữa!”

Tiểu Khanh cười, nụ cười vừa thê lương vừa tuyệt vọng lại nhuốm vẻ tự giễu, bà nhìn ông một cái rồi quay người bước đi không chút lưu tình.

Ngày hôm đó, ông thật sự cho rằng bà chỉ yêu tài sản của ông, cho nên ông cũng cho rằng chắc chắn bà sẽ quay lại tranh cướp bằng trăm phương ngàn kế. Nào ngờ, khi những suy nghĩ đó một mực hủy diệt nỗi nhung nhớ của ông thì đã qua một tuần lễ, nhưng bà vẫn không hề xuất hiện, cuối cùng ông cũng cảm thấy luống cuống.

Ông tự mình đuổi bà đi, nếu bây giờ bà không trở lại nữa thì phải làm thế nào? Không, không thể như thế được, ông có tí ăn, chỉ cắn ông còn tí ăn thì bà nhất định sẽ trở lại, không cắn vội vàng, chẳng qua là bà vẫn tính đùa giỡn. Chắc chắn là bà muốn chơi trò lạt móm buộc chặt!

Nhưng nếu như ban đầu bà không phải vì tí ăn... Tí ăn chẳng qua chỉ là một nỗi cò, vậy mục đích thực sự của bà... là gì? Suy nghĩ này như thế một tia sét giữa trời quang, nháy mắt đã đánh cho ông cứng ngắc cả người. Ông bắt đầu tìm bà như một người điên, nhưng bà lại như thể đã bốc hơi. Thế giới lớn như vậy, muốn tìm một được một người thì cho dù ông có một tay che trời cũng không hề dễ dàng. Huống hồ, nếu như bà đã về nỗi...

Ông vừa tìm ở Mỹ, vừa tìm trong nỗi, ai ngờ vẫn không tìm được bà, nhưng lại tìm ra mối tình đầu kia của ông. Người đàn bà kia bất ngờ xuất hiện, lại như thể biết rõ bà đã bỏ đi, hơn nữa còn rất tường tận chuyện của bọn họ. Cuối cùng ông cũng sinh nghi, qua mấy tháng đi tìm tra mới phát hiện bà ta có dính dáng tí ăn bạc với một diễn viên lồng tiếng.

Diễn viên lồng tiếng... Băng ghi âm...

Đầu tiên cho ông nghe để cho ông ghét bà, sau đó cho bà nghe để cho bà biết vì sao ông lại ghét bà... Cuối cùng ông cũng biết, không phải là bà... Khoảnh khắc đó, nỗi mặt ông rơi đầy mặt. Ông nghĩ thời điểm bà nghe được nội dung cuốn băng kia, rã lại đối mặt với sự chán ghét và lạnh nhạt của ông, có lẽ bà đã cảm thấy rất đau lòng và buồn bã.

Ông ra tay hủy hoại người đàn bà ông đã yêu bảy năm, mối tình đầu của ông, đồng thời cũng cắt đứt dây thanh quản của diễn viên lồng tiếng kia. Nhưng cuối cùng thì ông và Tiểu Khanh cũng không quay lại được.

Tính cách của bà quật cường, ông lại không tin tưởng, hơn nữa còn bởi vì sự mất lòng tin của ông mới khiến cho bà tổn thương một cách sâu sắc. Sau đó, khi ông tìm được bà, bà chỉ ôm bụng đi về phương Đông: “Tôi phải về rã. Tôi đã từng hứa với ba rằng tôi sẽ hạnh phúc trở về, nhưng mà bây giờ... Ông ấy mới là người đúng. Tôi sai rã, tôi phải vĩnh hận sai với ba mẹ.”

Ông hoảng sợ, cuống cuồng tìm cách giữ bà lại, nhưng có thể nào bà cũng không quay đầu lại. Cuối cùng ông nổi giận mà thốt ra lời nói độc ác: “Muốn đi à? Được thôi, để đưa bé ở lại!”

Khoảnh khắc đó, nước mắt bà lại rơi. Trong hàng nước mắt, bà cười nói với ông: “Anh biết không, mỗi lần tôi khóc là bởi vì tôi đau lòng, không phải là phản ứng sinh lý của việc mang bầu đâu, chẳng qua là tôi đã thông đồng với bác sĩ để nói vậy thôi.”

“Em đau lòng cái gì?” Ông cắn răng nói.

Bà lắc đầu cười: “Không quan trọng.”

Rồi bà vừa nhìn về phía ông vừa nói từng chữ một: “Cho tôi đưa trẻ, để tôi đi.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 403: Tình Yêu Trở Về(24)

Mặc cho ông vừa cầu xin vừa lôi kéo, nhưng bà vẫn một mực vứt bỏ ông như một tấm rẻ rách. Thậm chí... Để rời xa ông, bà còn có thể dễ dàng không suy tính mà đãng ý để con cho ông. Đứa trẻ... Ông biết bà yêu đứa trẻ trong bụng nhí nhại đến thế nào. Từ khi mang thai, mỗi ngày đều cần thận massage, vận động cũng cẩn thận bảo vệ bụng, từng giây từng phút mong đợi...

Nhưng rõ ràng là có yêu sâu sắc đến đâu cũng không bằng sự bài xích đối với ông. Ông cũng nỗi giận. Chưa nói đến thân phận và địa vị, ông còn có tôn nghiêm, cho dù yêu, có là yêu sâu đậm đi chăng nữa thì vẫn còn có lòng tự trọng. Lòng tự trọng không cho phép bà tàn ác chà đạp tình cảm của ông như vậy!

Ông cắn răng, giọng nói âm trầm: “Chỉ cần em đưa con cho tôi thì tôi sẽ để em đi!”

Chính những lời đó đã biến thành lời nguy hiểm trọn đời này giữa họ. Cho tới tận sau này, đến khi bà chết thì bọn họ cũng không thể gặp mặt lần nào nữa. Nhưng không ngờ cuối cùng bà lại sinh đôi một trai một gái. Giây phút đó, ông cười rạng rỡ, đứng trước giường bà ôm hai đứa nhỏ, nhất thời hoàn toàn quên sạch những thứ không vui giữa bọn họ. Điều ước tồn tại duy nhất trong suy nghĩ của ông chỉ còn có bà, và hai đứa bé mà bà sinh cho ông.

“Anh...”

“Em...”

Hai người đãng thời lên tiếng. Ông thấy sắc mặt bình tĩnh của bà thì còn cho rằng bà đã hối tâm chuyển ý, đâu sao hai đứa bé cũng đáng yêu như vậy, bà lại yêu chúng đến thế, còn có ông... Ông không tin, bà có thể buông bỏ được hạnh phúc trong lòng bàn tay này. Trong lòng ông vui vẻ, nhẹ nhàng nói với bà: "Em nói trước đi."

Bà dựa nửa người vào đài giường, gật đài, mở miệng nhưng lại hỏi ông: "Anh muốn cả hai đứa bé à?"

Lời đó như một chậu nước đá dội thẳng từ đài đến chân, lạnh còng đến thấu xương. Một khắc trước còn đang mừng rỡ kịch liệt như phát điên, nhưng chỉ một khắc sau, hai tay đang ôm bé con của ông đã siết chặt lại.

"Ôa..." Trẻ sơ sinh bị đau, lập tức khóc òa lên. Bà cũng chỉ nhàn nhạt liếc qua mà không có chút phản ứng nào, cũng giống như khi nhìn ông vậy. Bà còn đang chờ câu trả lời của ông. Muốn cả hai đứa bé ư? Khoảnh khắc đó, trực giác cho ông biết, chỉ cần ông nói muốn thì bà sẽ có thể đổi sắc mặt mà ném lại cả hai đứa bé, xoay người rời đi mà không quay đài lại nữa.

Ông lại cười, đúng là ông cũng không ngờ. Ôm hai đứa bé đang khóc lớn, nhìn bà cười dịu dàng tình cảm: "Anh còn chưa nói xong mà."

Bà ngẩn ra, ngay sau đó lại gật đài: "Được, anh nói đi."

"Em đặt tên cho con gái chúng ta đi." Ông vẫn nhìn sâu vào mắt bà như cũ, ánh mắt dịu dàng nhìn bà trong tiếng khóc của bọn trẻ. Mắt bà thoảng qua vẻ hoảng hốt và đau khổ, nhưng ngay sau đó đã trở lại vẻ lạnh nhạt. Bà thuận miệng nói ra một cái tên: "Gọi là Cố Nghi đi."

"Anh cũng đặt một cái tên cho con trai chúng ta." Vẻ mặt ông không chút ưu tư: "Cứ gọi là Cố Khanh đi, thế nào?"

Cố Khanh... Vừa nghe thế, trong thoáng chốc đáy mắt bà giăng dày hơi nước, gần như sắp rót xuống.

Cố Nghi, bà đã hoài nghi...

Cố Khanh, ông vẫn sẽ kiên trì...

Nhưng đó cũng chỉ là ý nghĩa. Trên thực tế, người đầu tiên hoài nghi lại không phải là bà, mà người một mực kiên trì cũng chẳng phải ông.

Bà nhẫn tâm gật đầu: “Được.”

Sau đó bà lại ngước lên, che giấu vẻ hốt hoảng, mạnh mẽ ép mình bình tĩnh mà hỏi ông: “Bây giờ thì trả lời vấn đề tôi vừa hỏi anh đi.”

Ông là một chơi cờ giỏi, người ta thường nói, chỉ một nước cờ sai cũng có thể dẫn đến thua cả ván cờ, nhưng trước đây ông chưa bao giờ tin cái này. Lần nào cũng vậy, khi rơi vào đường cùng, ông luôn tìm được cách để chuyển bại thành thắng, thường là... Đến chỗ chết mới tìm được đường sống. Ông trả lời bà: “Em có thể đưa Cố Nghi đi.”

Bà muốn đi, ông tin là bà đã quyết tâm. Nhưng ông không tin bà có thể lòng dạ sắt đá cả một đời. Quật cường hay giận dữ trong chốc lát thì được, ông có thể để bà tạm thời rời đi, nhưng ông không thể để bà thật sự bỏ đi một mình được. Chỉ cần đứa trẻ còn ở bên cạnh bà thì đó vẫn mãi là con của bà và ông. Chỉ cần đứa trẻ còn ở bên bà một ngày thì sẽ không ngừng nhắc bà nhớ về sự tồn tại của ông.

Ông ngang ngạnh muốn bên cạnh bà phải luôn có dấu vết của ông, ông tự tin rằng cuối cùng bà cũng sẽ hồi tâm chuyển ý. Bởi vì ông biết bà yêu ông nhiều đến thế nào, cũng giống như việc ông biết bà yêu hai đứa bé đến thế nào. Nhìn qua thì như thể ông mềm lòng để cho bà một đứa con, nhưng thực ra là ông để đứa bé thay ông ở bên cạnh bà, để bà không thể quên được ông, sau đó chủ động trở về bên ông. Ông đang đánh cược.

Bà cười thành tiếng, gật đầu đồng ý. Lúc bà bỏ đi còn nói với ông: “Nếu đã đồng ý để tôi đi thì đừng tới quấy rầy cuộc sống của chúng tôi, có được không?”

Ông nhìn Cố Nghi nằm trong tay bà. Bà cười: “Nếu sau này con bé lớn lên mà tình nguyện trở về tìm anh thì tôi nhất định sẽ không ngăn cản.”

Ông gật đầu, cam kết với bà: “Nếu như em hết giận, đãng ý trở lại thì lúc nào cũng có thể nói cho anh biết, anh sẽ lập tức tới đón em.”

Bà gật đầu một cái, không nói thêm lời nào mà cứ thế ôm đứa bé bỏ đi. Từ đó, không hề quay đầu lấy một lần.

Ông từng tính toán trong lòng, tại sao lại đưa Cố Nghi cho bà, mà không phải là Cố Khanh. Bởi vì con gái không dễ nuôi. Một người mẹ nuôi con gái thì sẽ rất cực khổ, mà ông chỉ mong khi bà cực khổ có thể nhớ đến ông. Vả lại, ông cũng tin vào tình yêu của bà dành cho ông. Ông lấy tình yêu của bà dành cho ông, còn cả con gái của bọn họ để làm tiền cược cho ván bài này.

Có điều, chuyện đòi đúng là khó liệu... Ván cược này ông thua rã, hơn nữa còn là lần thua cuộc duy nhất trong cả cuộc đời ông. Từ lần từ biệt đó, ông và bà đã cách biệt sinh tử. Lần sau gặp lại thì bọn họ đã âm dương cách biệt.

Có một người phụ nữ đã trộm hết tình yêu của ông, sau đó mang tình yêu đó biến mất. Nửa đêm, ông thường tỉnh dậy từ cơn mơ, trong mơ ông nhìn thấy gương mặt bà, bà cười, bà khóc, sự đau khổ, tuyệt vọng của bà, cảm giác khi chạm vào bà, nhưng cho tới bây giờ, bà cũng chưa từng xuất hiện trước mặt ông lần nào nữa.

Bà biến mất quá lâu, sau này thậm chí ông còn thường hoài nghi, sự tồn tại của bà mới thật sự là một giấc mộng. Thật ra thì từ trước tới giờ, bà chưa từng xuất hiện, ông cũng chưa từng có được bà. Một giấc mộng đã dùng hết một đời này của ông. Cũng cùng hết một đời của bà.

***

Tân Hành ngã trong phòng nghe Cố Viễn Chi thuật lại những ký ức bị thương đó, ánh mắt cô thẫn thờ, trên mặt đã ướt đẫm nước mắt. Câu chuyện của Cố Viễn Chi có vẻ rất lâu. Rất nhiều lần, cô đã muốn đứng lên cắt ngang lời ông, không để cho ông nói thêm nữa, bởi vì kết cục... đã như vậy, nói thêm cũng chẳng thay đổi được gì.

Nhưng thân thể lại không chịu nhúc nhích, giống như câu chuyện kia, chung quy lại cũng chỉ có hai người bọn họ, người ngoài bất luận là khách qua đường hay quan chúng nghe chuyện, dù trong lòng có ý chúc phúc hay phá hoại cũng chẳng có quyền can thiệp.

Cho dù chỉ là hồn úc, cũng không có ai quấy rầy được. Đó là câu chuyện của bà ngoại cô và người đàn ông bà đã dùng cả đời để quên. Cũng giống như nhiều năm trôi qua như vậy, bà ngoại cũng chưa từng nói với ai, cẩn thận niêm phong ký úc đó lại, không để cho bụi bặm làm hỏng. Lúc này, cho dù cô cũng không có cách nào để xen ngang vào câu chuyện Cố Viễn Chi đang kể từng câu từng chữ.

Từ đầu đến cuối, nghe Cố Viễn Chi kể hết tường tận mọi chuyện. Chỉ có một mình Cố Viễn Chi nói, còn cái người có chuyện cần “bàn bạc” với ông là Dịch Tân lại không hề lên tiếng. Cứ như thể người nọ không hề có mặt, thật ra trong ngôi nhà này chỉ có hai người, cô và Cố Viễn Chi.

Cố Viễn Chi ngồi ngoài phòng khách nói, cô ngồi trong phòng nghe. Thậm chí, cô còn có thể thấy tiếng thở dài của Cố Viễn Chi, thê lương mà bi ai. Cô vẫn không có phản ứng, chỉ thẫn thờ ngồi tại chỗ, cho đến khi Cố Viễn Chi rời đi.

Dịch Tân đi tới, lau sạch nước mắt trên mặt cô, ôm cô lên rồi cũng rời đi. Vậy là cô đến chỉ để nghe Cố Viễn Chi nói đến một người, thật ra đó lại là câu chuyện mà cô không muốn nghe nhất? Cố thẫn thờ để mặc anh ôm cô đi, dọc đường đi cũng không hề phát ra một âm thanh nào.

Khi trở lại biệt thự, anh buông cô ra, cô lạnh lùng nhìn anh: “Anh có ý đúng không?”

Anh nhìn cô mà không lên tiếng, coi như ngầm thừa nhận.

“Lại tính kế em, có đúng không?”

Anh lưỡng lự đứng trước cô, giơ tay lên muôn sờ mặt cô. Nhưng cô lại hung hăng hất tay anh ra, “Bộp” một tiếng vang dội. Tay cô đau rát, anh vội cẩn lấy tay cô.

“Dịch Tân, em ghét anh!” Cô lạnh lùng nhìn anh.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 404: Thiếu

Anh không động đậy, cũng không ngăn cô lại, chỉ nhìn cô bằng đôi mắt sâu không thấy đáy. Cô đẩy anh ra, đứng dậy quay về phòng. Anh đứng im một lát, rã cũng đi theo cô vào, cô lạnh giọng đuổi anh: “Đi ra ngoài!”

Anh đứng im trước mắt cô, bóng dáng nhìn có phần đáng thương. Anh hơi do dự, sau đó vẫn đi về phía cô. Thấy thế cô tức giận, tiện tay cầm gối ném thẳng vào mặt anh. Cái gối mềm mại không làm anh đau, nhưng thật sự khiến anh dừng bước. Anh cười khổ, trong mắt đầy vẻ không biết làm sao. Anh sờ mũi rã cúi người nhặt gối lên.

Cô hờ hững nhìn anh, cười nhạt: “Dịch Tân, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Rốt cuộc anh muốn làm gì em?”

Làm gì... Anh nghe thế thì cả dáng người cao lớn thoáng cái trở nên cứng nhắc, như thể chìm vào một mảng tối.

“Ngay từ đâu anh đã biết Cố Viễn Chi đúng không? Ban đâu, người không muốn ông ấy đến gần em là anh, thậm chí anh còn vì thế mà vã ra người mẹ ruột kia cho em, không ngại phiền phức, không ngại hèn hạ. Bây giờ anh lại có ý gì? Đừng nói là sáng nay anh thức dậy, tâm tình rất tốt, đột nhiên cảm thấy lương tâm trỗi dậy nên muốn thưởng cho em một người thân?”

“Nhưng anh đã hỏi qua ý em chưa? Đó là chuyện đến bà ngoại em còn không nói cho em biết, đó là chuyện bà muốn giấu kín cả đời, anh có tư cách gì mà lôi nó ra, để cho em biết được?”

“Cố Viễn Chi là ai?” Cô cười lạnh, từ chán mà đến giọng nói đày ý mỉa mai: “Ông ta chỉ là một người xa lại! Chẳng qua ông ta mới xuất hiện trong cuộc sống của em được mấy ngày, dựa vào cái gì mà em phải tin những lời ông ta nói chứ? Đến bà ngoại còn không nói với em, bà đã không nói nghĩa là bà có lý do của mình, em không hỏi, không biết, càng không cần một người xa lạ đến nói với em những lời này!”

Chán mà cô nhíu chặt, trong mắt đày vẻ oán trách và chỉ trích đối với anh: “Hay là anh cho rằng, em có trách nhiệm phải nghe theo sự sắp xếp của anh? Lúc anh không muốn Cố Viễn Chi đến gần em thì ông ấy không thể đến gần em nửa bước, khi anh đột nhiên muốn làm người tốt thì em cũng phải làm theo ý anh? Phối hợp với sự sắp xếp của anh?”

Dịch Tân lắng lắng lắng nghe, để mặc cho cô trút giận, khoe môi mang theo ý cười không biết làm thế nào: “Chỉ là anh nghĩ... thực ra em cũng muốn biết rõ. Có thể em cũng mơ hồ cảm nhận được, vậy so với cảm giác mơ hồ không rõ ràng đó, không bằng hiểu cho rõ ràng, như thế ít nhất em còn biết rõ mọi chuyện là thế nào.”

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 405: Thiếu

Khi Tân Hành tỉnh lại thì trời đã tối, trong phòng một mảng mờ tối. Cô đưa tay sờ sang chỗ bên cạnh theo bản năng, chỗ đó trống không, lạnh như băng, lúc đó cô mới nhớ lại mình đã đuổi anh ra ngoài rã.

Tối qua, cô đuổi anh ra ngoài, sau đó lại đứng ở cửa đợi anh đến qua nửa đêm, chờ anh đến tận khi trời sáng, anh cũng không quay lại, cô cũng không đi tìm anh. Sau đó, cô ngủ nguyên một ngày. Anh đã trở về chưa?

Cô không động đậy mà cứ nằm trên giường. Trải qua một ngày dài ngủ vùi, trái tim cô đã trở nên bình tĩnh và tinh táo hơn nhiều, không còn cảm thấy trách cứ anh như vậy, thậm chí nhớ lại còn cảm thấy trách anh như vậy còn hối tàn nhẫn. Anh có trở lại không?

Nếu như anh chưa trở lại, vậy thì thật là ngu ngốc. Nếu anh trở lại rã thì mới giống anh. Thật ra cô không hy vọng anh sẽ nghe lời cô đến thế. Tối hôm qua, trong tình huống đó, rõ ràng cô đang trút giận lên ấy, thế mà anh lại thật sự đi ra ngoài. Đúng là chuyện ngàn năm có một từ khi hai người ở bên nhau.

Bây giờ, có lẽ cô đã nghĩ thông rã, anh cũng đã rõ ràng. Từ trước tới nay, anh không phải người đàn ông nghe lời như vậy, cho nên lúc này nếu không phải ở đây thì chắc là ở bên ngoài. Cô trở mình rời khỏi giường.

Khi cửa phòng vừa mở ra, cô lập tức nghe thấy tiếng bước chân vang lên, âm thanh đó... Cô hơi sững sờ, Đặng Tử bước đến trước mặt cô: "Thiếu phu nhân."

Đầu óc cô trở nên trống rỗng, ngay sau đó thấp giọng kêu lên: "A!"

Hai tay cô hốt hoảng nắm chặt lấy cổ áo ngủ, che chắn trước ngực, cô nhanh chóng quay người chạy vào phòng ngủ rồi đóng cửa lại. Tại sao lại là cô ấy? Mặt Tân Hành nóng lên, trong lòng vẫn chưa hết giật mình. Cô cúi đầu nhìn bộ đồ ngủ mỏng tang trên người.

Khi đến đây, đồ của cô đều do anh chuẩn bị, đến bản thân cô cũng là bị anh đưa đến. Đến nơi mới phát hiện hầu hết quần áo người này chuẩn bị cho cô đều là... đồ ngủ và đồ lót sexy!

Trăng mật... Quả nhiên, anh đúng là biết hưởng thụ!

Ban đầu cô còn kháng cự không chịu mặc, nhưng người nào đó lại cười tà媚 mà nói: “Được thôi, không mặc cũng được, anh càng thích.”

Cô không biết phải làm thế nào, có còn hơn không. Nhưng sau đó, hằng đêm đều ở cùng anh, có lúc ngay cả ban ngày cũng... Cho nên quần áo đã tính là cái gì! Dần dần cô đã không còn chướng ngại

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 406: Thiếu

Trên đài giường có một tờ giấy, quả nhiên cô lại không nhìn thấy, gần như vậy, vốn dĩ chỉ cần mở mắt là có thể thấy. Nghĩ lại thì đã lâu rã ánh mắt cô lúc nào cũng ở trên người anh. Anh ở gần bên cô thì cô nhìn gần, anh đi xa... Thị giác của cô cũng như thế đi theo anh mất.

Tân Hành,

Anh có chuyện cần làm, chưa biết có trở lại hay không, đi hay ở lại tùy em.

Dịch Tân.

Đi hay ở tùy em... Bàn tay cô run rẩy, nước mắt tí tách rơi nhanh trên trang giấy mỏng manh. Hàm răng cắn chặt lấy môi, chẳng mấy chốc đài lưỡi cảm nhận được mùi máu tanh mặn. Dịch Tân, sao anh có thể đối xử với em như vậy! Sống lưng cô lạnh toát, rõ ràng trong phòng không có gió, nhưng Tân Hành lại thấy có cảm giác vừa rét vừa đau từ tận xương tủy, khiến cả người cô đều phát run.

Đông Tử bên cạnh vẫn tiếp tục truyền đạt mệnh lệnh của Dịch Tân...: “Thiếu phu nhân, những tài liệu này cần có chữ ký của chị. Tân thiếu đã ký tên rã, trang trại rượu nho, hòn đảo chúng ta đang ở, còn có dinh thự hơn hai trăm triệu ở thành phố A đều được sang tên cho chị.”

Tài liệu được đưa đến trước mặt cô. Dịch Tân... Trong làn nước mắt, cô gần như không nhìn rõ hai chữ này. Lúc này cô mới nhớ ra, cô gần như chưa bao giờ nhìn thấy chữ viết tay của anh. Anh là một người vô cùng lười biếng, mọi chuyện đều do Nguyên Thâm giải quyết, chữ viết cũng

đầu là in thẳng ra. Hóa ra, chữ viết của anh cũng giống như anh vậy, đầu vô tình như nhau.

Đi hay ở tùy em... Dịch Tân...

“A!”

Tân Hành chỉ cảm thấy trong đầu như có cái gì xẹt ngang, đau đớn đến mức cô gần như mất đi lý trí. Cô hét lên một tiếng rầm giật lấy tài liệu trong tay Đặng Tử, vừa xé vừa vứt loạn lên trong không trung. Nhân lúc Đặng Tử còn chưa hoàn thành, Tân Hành tông cửa chạy ra ngoài.

Cô chạy thẳng đến bờ biển, cô phải đi tìm anh. Nước mắt gần như che hết tầm mắt của cô, đến đường cũng không nhìn rõ, đá vụn cứa rách chân cô. Cô bị thương ở đầu, người lại hao hao như chẳng có mấy sức lực nên liên tục té ngã, mỗi một lần đầu ngã đến đập đầu xuống đất. Da thịt cô bị cứa trúng, máu chảy ra rất đau nhưng cô lại như thể chẳng cảm nhận được gì.

Đặng Tử cuống cuồng chạy theo đỡ cô dậy nhưng đầu bị cô đẩy ra, tự mình bò dậy rầm lại tiếp tục chạy.

QUÂN HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC THÔ BẠO CỦA TÔI

Nam Mịch
dtv-ebook.com

Chương 407: Thiếu

Cô dọn được một nửa rã lại dứt khoát vứt hết xuống. Có cái gì mà phải dọn! Cô chỉ lấy găng tay rã đứng dậy đi.

“Thiếu phu nhân...” Đặng Tử đi theo sau cô.

Tân Hành đột nhiên quay lại nhìn về phía cô ấy. Từ lúc cô gái này xuất hiện vẫn luôn gọi cô như vậy! Lúc này tâm trạng cô không tốt, cho nên ánh mắt cũng không mấy kiên nhẫn. Đặng Tử gượng cười: “Em đưa chị đi.”

Tân Hành hơi nheo mắt.

“Tân thiếu dặn dò.”

Tân Hành nghi ngờ: “Thật à? Vậy bây giờ chị muốn về tìm anh ấy, em đưa chị đi chứ.”

Đặng Tử lắc đầu. Quả nhiên... Tân Hành cười nhạt.

“Tân thiếu nói rã, trừ đi tìm anh ấy thì thế giới lớn như vậy, chị muốn đi đâu cũng được.”

“Lại còn trừ một nơi...” Tân Hành cười lạnh, nhưng chợt nhớ đến ngày hôm đó, lúc bọn họ tới đây, người nọ hình như có lơ đãng nói với cô một câu: Em muốn đi thì anh sẽ cho người đưa em đi... Hóa ra đó cũng không phải câu nói đùa!

Dịch Tân, rõ cuộc trong lời nói của anh có mấy câu là thật, mấy câu là giả, còn có câu nào có tái bút không? Anh luôn phải chờ một ngày, bất ngờ

cho em một đao sấm sét giữa trời quang, khiến cho em trở tay không kịp
mới vui phải không?

Tân Hành cười nhạt, cứ thế quay người xông ra ngoài. Đặng Tử theo sát cô. Đến bờ biển, đã có thuyền máy chờ sẵn ở đó, Tân Hành đi thẳng đến đó, nhưng lại cản Đặng Tử lại: “Em không cần đi theo, chị không cần em đưa!”

Cô cứ muốn về tìm anh ấy! Cô không tin anh có thể làm gì được cô! Đặng Tử lui về sau một bước, rẽ lại nhìn cô kiên định lắc đầu: “Vô dụng thôi, cho dù em không đi theo chị, chị cũng không về thành phố B được đâu. Tân thiếu sẽ không để chị trở về”

“Em uy hiếp chị?”

“Không dám.”

“Anh ấy muốn em nói với chị như vậy à?”

“Không phải.”

“Vậy em không cần phải để ý, bây giờ chị rời khỏi đây, chẳng phải em có thể liên lạc với anh ấy sao? Vậy em cứ nói với anh ấy, có trở về hay không, có thể chết trên đường hay không cũng là chuyện của chị, không cần anh ấy quan tâm!” Tân Hành hờ lạnh rẽ quay người định bước lên thuyền.

“Thiếu phu nhân!” Đặng Tử khẽ gọi, ngăn cản cô: “Tân thiếu thật sự hy vọng chị có thể ở lại đây chờ anh ấy.”

Bàn chân đã nhấc lên của cô không khỏi dừng lại, nhưng lại không hề quay đầu.

Đặng Tử thở dài: “Lần này Tân thiếu quay về là vì có chuyện quan trọng cần làm. Để chị ở lại đây thì anh ấy mới yên tâm. Đi đâu cũng được, nhưng không thể trở về thành phố B. Nếu không anh ấy sẽ sốt ruột, vì chuyện của chị mà phân tâm, sợ rằng chuyện nên làm sẽ không làm được.

Tuy nói rằng chị có thể tùy ý rời đi, nhưng đó chẳng qua là cách anh ấy đền bù cho chuyện để chị lại đây, anh ấy cảm thấy rất có lỗi với chị, cho nên không muốn hạn chế chị. Nhưng em có thể nhìn ra được, anh ấy rất mong chị có thể ở lại đây, chờ anh ấy trở lại."

Cô cảm thấy mắt chua xót, lại bắt đàu nóng lên, Tân Hành lẩm bẩm hỏi lại: "Anh ấy sẽ trở lại ư?"

Anh có biết một câu "không biết có trở lại hay không" của anh gần như khiếun cô sụp đổ không? Không biết khi nào mới về, cô không sợ, cô có thể chờ. Thời gian thì cô có, cho dù nóng lòng nhưng vẫn có thể chịu được. Nhưng mà... tại sao lại là không biết có trở lại hay không?

Nói như vậy để làm gì? Sao anh không nói thẳng với cô, để cho cô chờ anh? Ít nhất như thế thì cô còn có thể kiên định mà tin tưởng rằng anh sẽ quay lại, cô có thể chờ đợi.

"Sẽ." Đặng Tử vội la lên: "Anh ấy nhất định sẽ trở lại!"

Cuối cùng, cô cũng thu chân lại, Tân Hành không nói một từ mà chỉ quay người.

Được, em chờ anh.

Em đã từng đong ý với anh, lần sau, nếu như anh rời đi thì em nhất định sẽ ở tại chỗ chờ anh, như thế thì chỉ cần anh quay đầu là nhất định có thể tìm được em.

***

Một tháng sau, thành phố B, dưới tòa cao ốc chọc trời.

Từ sớm, phóng viên đã bao vây đến mức nước chảy không lọt. Đám người chen chúc, nào là máy quay phim, micro, còn cả tiếng người huyên náo khiến nơi sang trọng cao cấp này như thể sắp bị vỡ trận.

Bỗng nhiên trong đám người có một tiếng hô: “Tổng giám đốc Mạc đến rầm!”

Mọi nhất lập tức như tìm được mục tiêu, lập tức xông tới, cồng lốn lập tức bị vây chật kín.

“Tổng giám đốc Mạc, ông có thể nói rõ về động cơ cố ý giết người lần này không?”

“Nghe nói bây giờ tổng giám đốc Dịch còn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, mang sống ngàn cân treo sợi tóc, bây giờ ông có cảm thấy hối hận không?”

“Nghe nói trước đó không lâu, ông cũng vừa tự tay đả thương con trai ruột Mạc Tương Đằng, bây giờ Mạc thiếu gia đã thành người thực vật, ông lại giết hại tổng giám đốc Dịch, trong chuyện này có gì liên quan không?”

“Có ngư ḣn tin đáng tin cậy tiết lộ, tổng giám đốc Dịch cũng là con trai ruột của ông, hắn dãy không ăn thịt con, nhưng ông lại liên tục sát hại hai người con trai của mình, ông có thể nói gì đó về chuyện này không?”

“...”

Nhất thời, tất cả các loại âm thanh đều truy đuổi ông ta. Khuôn mặt Mạc Thích Thanh đen ngòm, đôi mắt ông ta trắng dã, đáy mắt vẫn tràn đầy sát khí như cũ. Sau lưng ông ta, hai viên cảnh sát đã còng tay ông ta lại khiến ông ta nhìn như một con thú mới bị bắt nhốt, dữ tợn và điên cuồng: “Tôi thấy thế nào? Tôi hận nó không chết quách đi cho rầm!”

“Hắn dãy không ăn thịt con? Là nó giết cha, nó giết cha, sao các người không đi mà hỏi nó đi?”

Cho dù bị trói thì ánh mắt ông ta vẫn tàn bạo như cũ, hung hăng nhìn chằm chằm vào một phóng viên khiến anh ta hoảng sợ đến lao đảo bước chân, không may đạp phải phóng viên ảnh phía sau đang giơ cao chiếc máy chụp hình. Ngay lập tức cả hai người gần như cùng ngã xuống.

“Đánh người! Đánh người r ầm!” Trong đám đông lập tức có người hô to.

“Nhường một chút, nhường một chút...” Thấy tình hình sắp không khống chế được, hai viên cảnh sát mỗi người một bên gạt đám người ra để đưa Mạc Thích Thanh về phía xe cảnh sát. Máy chụp hình theo sát đến tận khi xe cảnh sát đi xa.

Màn ảnh bỗng nhiên tối đen. Dịch Phong Nghiêu

Chương 407: Ngoại Truyện: Song Sinh Long Phượng Nhà Dịch Tân - Phản Đầu (1)

Edit: TranGemy

Gần đây, Tân Hành luôn cảm thấy hình như cô thiếu cái gì đó. Cụ thể là cái gì thì cô cũng không rõ, chỉ là cứ cảm thấy có một thứ mà đáng lẽ cô nên có, nhưng vẫn chưa có được. Mỗi lần đàu nghĩ đi nghĩ lại nhưng đàu là phí công. Tân Hành rất bối rối, còn Dịch Tân lại cười cô: “Tham lam, cái gì em cũng có rồi còn muốn gì nữa?”

Đúng thế, bây giờ cái gì cô cũng có, ngay cả tuân trang mặt cũng bổ sung rã. Nhưng vẫn thấy chưa đủ. Khổ sở suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cô mới bừng tỉnh hiểu ra, con cái!

Chưa nói đến sau này trở về thành phố B, trước đó hai người ở trên đảo nửa năm, ngày ngày đàu hết sức triền miên mà không hề sử dụng bất cứ biện pháp phòng nào, ngày đêm hoan ái... Đàu như vậy mà vẫn không có con...

Cuối cùng trong lòng Tân Hành cũng cảm thấy bất an. Cô đã ám hiệu nhiều lần với Dịch Tân, nói xa nói gần nhưng người đàn ông này lại làm như không hiểu gì, đến nay vẫn không thẳng thắn đáp trả nghi ngờ trong lòng cô. Tân Hành cảm thấy rất thất bại.

Vừa hay, gần đây Tang Nhuê thường xuyên tới đây, Tân Hành nhanh chóng mang ván đê vẫn canh cánh trong lòng ra hỏi Tang Nhuê. Vậy mà sau khi nghe xong, Tang Nhuê lại không để ý nhìn qua bụng cô, hỏi ngược lại: “Có thể có vấn đề gì? Không phải cậu đã mang thai hai lần rồi sao? Cậu... Rõ ràng là thể chất rất dễ dính bầu!”

Thể chất cực dẽ dính bì... Tân Hành vừa định cự nự, nhưng lại thay đổi suy nghĩ, cảm thấy có vẻ chính xác là như vậy. Lần đầu tiên phát sinh quan hệ với Dịch Tân, cô đã mang bầu rã. Sau đó cũng là trong một lần sơ suất mới dính lần nữa.

Đầu là một lần trúng thưởng, quả nhiên là thể chất dẽ dính bì... Lúc này Tân Hành mới cảm thấy yên lòng, không có vấn đề gì là được rã. Trong lòng suy nghĩ như vậy, cô lại cố tình tính toán thời gian, quyết rũ Dịch Tân lên giường, kích thích thú tính của người nào đó.

Thế nhưng trong tình huống như vậy... mà kỳ kinh nguyệt của Tân Hành vẫn đến như thường lệ. Cô cảm thấy bị đả kích nặng nề, mẩy ngày liền mặt mũi đầu ủ dột. Dịch Tân nhìn thấy thế thì không thể giả bộ như không biết được nữa. Anh khẽ thở dài, kéo cô ôm vào lòng: “Vốn không định nói với em...”

Thần kinh Tân Hành trở nên căng thẳng trong nháy mắt, quả nhiên là có chuyện đúng không?... Dịch Tân nhìn cô, nghiêm túc gật đầu một cái. Mắt Tân Hành cảm thấy đau xót. Dịch Tân nói khẽ: “Là anh uống thuốc.”

“...” Tân Hành sững sờ, một lúc lâu mới phản ứng lại được, ngay sau đó cô dùng một tay đẩy anh ra, mặt mũi hết sức căng thẳng: “Anh uống thuốc gì?!”

“Thuốc tránh thai.”

“Anh!” Tân Hành thiếu chút nữa là nói không nên lời, lại thấp giọng tiếp tục tranh luận: “Em biết là thuốc tránh thai, em hỏi là tại sao anh phải uống? Anh biết rõ là em muốn có con mà anh lại đi ngáng chân! Anh làm thế thì hơn nửa năm cố gắng trước đó của em chẳng phải đều là công cốc sao?”

“Công cốc?” Dịch Tân nhướn mày, không để ý: “Anh nhớ là lần nào em cũng rất hưởng thụ...”

Tân Hành còn chưa biết đáp lại thế nào, Dịch Tân đã không nhanh không chậm chê nhạo: “Anh còn tưởng em thích nhất là hưởng thụ quá trình, chứ không phải là kết quả...”

Tai Tân Hành nóng lên, trực tiếp nhào tới bịt miệng anh. Rốt cuộc anh cũng thôi không nói nữa, nhưng vẫn nhìn cô với ánh mắt gian ác, thuận thế ôm cô ngã lên chân, vùi vào ngực anh.

Bị anh đùa giỡn một hã, cơn giận của cô lại nguôi đi một cách kỳ lạ. Bay giờ còn ngoan ngoãn để cho anh ôm, khẽ than thở: “Dịch Tân, em rất muốn có con, anh cũng biết mà tại sao anh còn phải uống thuốc?”

“Bởi vì anh không muốn.”

“Vì sao không muốn?”

“Bởi vì không thích.”

“Tại sao không thích?”

“Bởi vì ghét.”

“...”

Anh rõ ràng không phổi hợp, ánh mắt cô trầm xuống, nhôm dậy khỏi ngực anh, bày tỏ cuộc nói chuyện đến đây là kết thúc.

Nhưng anh lại vòng cánh tay kéo cô lại, ánh mắt dày vè... vô tội. Cô mềm lòng, cuộn cùng lại cõi gắng đả thông tư tưởng: “Em rất thích trẻ con, em muốn sinh một đứa, anh có thể thử thích không? Coi như là vì em đi?”

“Không thể.” Thẳng thắn đến mức một cơ hội lay chuyển cũng không có.

“... Vậy em có thể không thích anh không?” Tân Hành hỏi.

“Không thể.”

Thẳng thắn dứt khoát không chút xấu hổ...

Tân Hành hít sâu một hơi: “Nếu muốn em thích anh thì anh phải thích trẻ con.”

“Em thích anh, anh không thích trẻ con.”

“...”

Rốt cuộc sự kiên nhẫn của Tân Hành cũng cạn kiệt, nắm lấy cái gối ném thẳng vào đầu Dịch Tân. Dịch Tân kêu lên ‘ai ui’, Tân Hành hờ lạnh, nhân cơ hội đó chưởng khẽ khỏi ngực anh rầm lên tần nhanh như một làn khói.

Đêm đó, sau khi Dịch Tân tắm xong, vừa lên đến giường, Tân Hành đã không nói hai lời mà nhào vào anh, nhanh tay gạt cái khăn tắm đang che chắn bộ phận quan trọng trên người anh ra. Dịch Tân rất kinh sợ, Tân Hành thì đắc ý nhìn anh cười như thể cô đang cưỡng đoạt anh: “Không cần biết anh thích hay không, em cứ thích sinh con đây!”

Vì vậy người đàn ông vừa kinh sợ lại vừa chủ động với Tân Hành đang luống cuống tay chân muốn sinh... bé con. Anh lật người phản pháo, cười tà ác: “Tư thế này tương đối dễ để em sinh bé con...”

Lúc Tân Hành bị anh áp xuống dưới, cô không nhúc nhích được, cảm thấy hơi ngạc nhiên nhưng lại cảm thấy... anh nói có vẻ đúng!

...

Khi Tân Hành kiệt sức vì sự nghiệp sinh con, tự cho rằng đã công thành danh toại thì cần thú nào đó đã được ăn no, cuối cùng lương tâm cũng trỗi dậy mà nói với cô rằng: “Anh đã lường trước là em sẽ đánh lén mà, cho nên anh uống trước rầm.”

Tân Hành nghe thế thì nức nở, lật người lại chui tọt vào chăn, che kín mít cả đầu. Dịch Tân cười, mạnh mẽ ôm cả chăn lẫn người vào lòng. Tân

Hành không vui giãy giụa trong chăn rãnh nhân lúc Dịch Tân không chú ý mà lăn ra thật xa.

Trong lòng cô tức giận nên dùng hết sức lăn lìền mấy vòng, càng lăn càng xa. Đến khi Dịch Tân giật mình nhận ra định túm cô lại đã muộn rã... cả người Tân Hành đã lăn dùng xuống đất. Tiếng rơi nặng nề vang lên, ngay sau đó, trong chăn truyềnl đến tiếng xuýt xoa ‘ai ui’.

Trong lòng Dịch Tân lo lắng, vội vàng bước xuống ôm cô lên giường. Anh vén chăn ra để lộ đùi cô, vừa nhìn đã thấy hai mắt Tân Hành mở lớn áng ác nước, long lanh nhìn anh như thể một con nai bị dọa sợ. Hình ảnh đó khiến Dịch Tân vừa yêu vừa thương, lại vừa... buôn cười.

Anh không nhịn được bật cười một tiếng trầm thấp. Tân Hành bị anh cười thì lầm bầm nói gì đó rã bất ngờ nhởn dậy cắn mạnh lên cằm anh. Sau đó... hai người lại dây dưa một hồi, lửa nóng triền miên không thể tách ra nổi.

...

Gần đây, Tân Hành luôn tìm kiếm lọ thuốc ‘xuất quỷ nhập thán’ kia của Dịch Tân. Chính là lọ thuốc tránh thai mà... Bất kể cô đánh lén thế nào, đánh bất ngờ đến đâu thì lúc nào anh cũng uống rã, sau đó khiến cô chỉ có thể tận hưởng quá trình mà không thể đạt được kết quả.

Cô lục tung mọi thứ, làm loạn hết đõđạc lên thể hiện rõ tâm trạng cáu kỉnh của cô, đồng thời cũng tương đương với sự sảng khoái của cầm thú nào đó lúc ăn thịt. Cho nên lúc này dĩ nhiên cũng phải để cho cô hả giận, nếu không lúc ăn sẽ không được ngon nữa...

Đương nhiên, trong lúc Tân Hành tìm kiếm và giận dữ thì Dịch Tân cũng không ngừng tẩy não cô. Khi hai người ra cửa mà nhìn thấy một đứa trẻ thì sẽ luôn có cảnh này...

“Em xem, nhỏ như thế, đi đường không chú ý là có thể bị người khác đập trúng...”

“...”

“Nhìn xem, động tí là ngã, đến lúc ngã hỏng rã lại phải chữa trị, đúng là phiền phức!”

“...”

“A, bẩn quá, chẳng sạch sẽ gì cả, làm sao anh đi được bên này đây, tránh xa ra nào!”

“...”

Sau đó, hai người trưởng thành cứ thế giằng co về vấn đề con cái, lúc lên lúc xuống nhưng nhìn tổng thể thì vẫn là một cục diện: Tân Hành muốn sinh con, Dịch Tân lại không muốn.

Sinh con không phải chuyện của một người, nhưng Dịch Tân lúc nào cũng rất phối hợp trong quá trình, chỉ bài xích kết quả. Cho nên đã ảnh hưởng trực tiếp đến quyết định của Tân Hành.

Tân Hành rất thất bại, vì vừa không tìm được thuốc tránh vừa không thuyết phục được Dịch Tân, cuối cùng quá đau lòng nên mấy ngày liền cứ nhìn thấy Dịch Tân là nước mắt lưng tròng.

Lúc đầu, Dịch Tân chỉ coi như không thấy, cho rằng anh vô địch thiên hạ, đánh đâu thắng đó, con tim mạnh mẽ này chẳng lẽ lại không chịu nổi mấy giọt nước mắt à?

Nhưng không được mấy ngày, cuối cùng anh cũng biết hóa ra anh đã đánh giá mình quá cao.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vào một ngày thời tiết mưa dầm nặng nề, anh cho quản gia và người giúp việc tránh đi, tự làm một bữa cơm tối cho Tân Hành.

Tân Hành vẫn phiền muộn không vui như cũ.

Dịch Tân thở dài, hàng lông mày cũng nhuốm vẻ nặng nề sầu thương như bị lây lan bởi tiết trời ngoài kia: “Tân Hành, anh xin lỗi.”

“Là anh lừa em, anh không uống thuốc tránh thai.”

“Là do anh... không thể có con.”

Chương 408: Ngoại truyện: song sinh long phượng nhà dịch tân - phàn đàu (2)

Edit: TranGemy

“Anh lừa em!”

Tân Hành giơ tay lên chỉ vào anh, phản ứng vô thức là không tin.

Đôi mắt Dịch Tân ánh lên vẻ tự giễu và... xấu hổ, hai mắt rũ xuống, hàng mi dài rợp về lên một hàng bóng râm che trên mắt.

Ở bên Tân Hành lâu sê hiểu, càng nói nhì ầu cô càng không tin... Dịch Tân hiểu đi ầu này nên anh chỉ xin lỗi: “Tân Hành, thật xin lỗi.”

Giọng nói bất lực và khó chịu. Ba chữ đã chứng minh sự thực.

Trái tim Tân Hành căng chặt, đôi mắt đong đày chua xót, hoảng hốt đứng lên đi đến cạnh anh.

Anh đã bao giờ có dáng vẻ thất bại, bất lực và khó chịu như thế?

Hai mắt Tân Hành nóng lên, ngẩng lên đùi anh rẩy dựa sát vào vòm ngực vững chãi: “Dịch Tân...” Cô lên tiếng mà không biết phải nói gì tiếp.

Bởi trong lòng vẫn còn nghi ngờ. Suy nghĩ một chút, cô dùng cách nói uyển chuyển nhất: “Sao lại thế chứ? Chúng ta từng có mà, còn rất dễ dàng nữa...”

Anh vuốt tóc cô: “Đã từng có thể... Nhưng mà lần trước, đụng độ với Mạc Thích Thanh... Tân Hành, đừng hỏi nữa.”

Editor: Đoạn này thương cảm cho Mạc Thích Thanh ghê, bị thằng con vu cho tội giết người, xong còn vu tội làm nó mất giống luôn =)). Đúng là gia môn bất hạnh.

Khi anh nói ‘đừng hỏi nữa’ , giọng còn nghẹn ngào và khẽ run lên.

Trái tim Tân Hành như bị bóp chặt lại, cuống quýt ôm chặt lấy hông anh, thấp giọng nói: “Được, được, em không hỏi nữa.”

Anh đặt cầm lên đầu cô khiến cô không nhìn thấy ánh sáng tà ác trong mắt anh, ngoài ra còn có vẻ đắc ý.

Anh vừa cười gian, vừa vô tội và buồi bã xin lỗi cô: “Tân Hành, anh xin lỗi.”

“Đừng xin lỗi...” Tân Hành bất ngờ nhởm dậy khỏi ngực anh, chỉ trong một giây cảm xúc trong mắt anh đã hoàn toàn thay đổi, chỉ còn lại bi thường và sầu muộn nồng đậm.

Tân Hành dịu dàng nhìn sâu vào mắt anh: “Không có gì có lỗi cả, thật ra em cũng không thích trẻ con lắm.”

“Không phải em vẫn nói là em thích sao? Anh biết, em đang an ủi anh... Anh không thể cho em thứ em muốn, là tại anh liên lụy đến em.”

“Không phải, em không thích! Em lừa anh đấy. Em không thích trẻ con, em nói thích chỉ vì muốn sinh con cho anh, để anh vui thôi.”

Trong mắt Dịch Tân ánh lén vẻ buồn thương: “Thật ra thì... Anh cũng thích trẻ con, đáng tiếc...”

Da đầu Tân Hành lại căng lên: “Không cần! Đừng thích trẻ con!”

Dịch Tân chậm rãi nhìn lại cô.

Tân Hành vội nói: “Trẻ con dễ bị thương, bị thương còn phải chữa trị, rất phiền phức, còn không sạch sẽ nữa...”

Thời thế thay đổi, bây giờ cô bắt đầu nhắc lại nguyên văn lời anh từng nói.

Ánh mắt anh vẫn mờ mịt như cũ.

Trái tim Tân Hành đã mềm như nước. Cô nghĩ thầm, chuyện này nhất định là ảnh hưởng rất lớn đến lòng tự ái của anh. Anh vốn là một người đàn ông kiêu ngạo có thể hô mưa gọi gió, muốn cái gì thì có cái đó, bây giờ... lại có lúc không thể có được một điều bình dị như vậy.

Bây giờ cô chỉ muốn an ủi anh, bù đắp cho anh.

Mặt cô nóng lên, cô chủ động ngậm lấy môi anh, ánh mắt nửa thật nửa giả hờn dỗi: “Đừng thích trẻ con... Sự yêu thích của anh chỉ có thể dành cho em, không được chia cho ai...”

“Thật ư?” Sắc mặt anh bắt đầu dao động.

Tân Hành ôm lấy đầu anh, nở một nụ cười mềm mại và đáng yêu với anh: “Thật, thật ra thì em thích hưởng thụ quá trình hơn...”

Ánh mắt anh thoảng qua một mảnh tối, lại có một chút tà khí, anh kẽm môi bên tai cô, thấp giọng nói: “Không tin lầm, hưởng thụ cho anh xem nào?”

Mặt cô đỏ lên, ánh mắt thẹn thùng nhìn anh.

Anh cong môi cười, ôm cô lên tảng.

...

Từ đó về sau, ở trước mặt Dịch Tân, Tân Hành không hề đề cập đến chuyện sinh con nữa.

Dịch Tân thì lại được voi đòi tiên, bắt nạt cô đến nghiên, thỉnh thoảng lại

nhìn cô bằng ánh mắt đau thương và bất lực đầy hàm ý: Anh thật khổ sở, em mau đến an ủi anh đi...

Tuy sự tham lam và được voi đói tiên kiêu này rất dễ bị lộ sơ hở, đến cuối cùng còn có thể mất hết cả vốn, nhưng Dịch Tân lại không phải người bình thường. Mức độ và tần suất làm việc của anh đều rất đúng chuẩn. Anh không chỉ ăn sạch Tân Hành mà còn có thể khiến cô chết tâm.

Bởi Tân Hành đã bị tẩy não thành công. Trước đây ra khỏi cửa, chỉ cần thấy trẻ con là ánh mắt cô sẽ tự động nhìn theo, gương mặt thể hiện tình mẹ bao la. Mà bây giờ cho dù có Dịch Tân bên cạnh hay không, cô cũng tự động không nhìn, thậm chí vẻ mặt còn hờ hững và tránh đi.

Thậm chí uốn nắn quá tay còn có vẻ khiến cô hơi máu lạnh... Ví dụ có một lần, Dịch Tân và Tân Hành tay trong tay ra ngoài, trên đường có một đứa nhỏ chạy về phía cô, cả người mềm mềm thơm thơm, đáng yêu đến mức ai cũng muốn sờ một cái, Tân Hành nhìn thấy cũng cảm thấy trái tim như tan chảy.

Nhưng đứa bé đó chạy một hồi đến ngay trước mặt Tân Hành lại bất ngờ ngã bịch xuống đất.

Bình thường, trẻ con ngã sẽ không khóc ngay.

Đứa nhỏ này cũng không ngoại lệ, đầu tiên không khóc mà nâng đầu lên nhìn Tân Hành.

Khuôn mặt nhỏ nhắn toàn thịt, một đôi mắt to trong như hai quả nho mọng nước, thấy thế tình mẹ trong lòng Tân Hành lại trỗi dậy. Cô cong lưng định ôm đứa bé lên, nhưng chợt liếc về phía người đàn ông...

Sau đó cánh tay đã vươn ra một nửa lại thu về, đứng thẳng người lên, còn ghét bỏ nhìn đứa nhỏ đáng thương kia một cái.

Trẻ con đều rất biết nhìn ánh mắt người lớn, nhất là đứa bé này, có lẽ thấy Tân Hành xinh đẹp nên muốn lấy lòng, kết quả... ai ngờ Tân Hành còn

ghét bỏ nó!

Nó nhất thời ‘oa’ một tiếng, cứ thế òa khóc.

Khóe môi Tân Hành mếu một cái, cứng đờ,... Tiểu hồn này! Rõ ràng vừa rã vẫn còn tốt mà!

Quay đầu nhìn Dịch Tân lại thấy người đàn ông này đang nhìn cô đầy sâu xa, khóe môi hơi mỉm cười, nhưng nụ cười này có vẻ buồn buồn.

Tân Hành hơi giật mình, thầm nghĩ: Nguy rã, lại làm tổn thương anh rã!

Nghĩ thế nên cô lập tức túm lấy cánh tay Dịch Tân, ghét bỏ nhìn đứa bé khóc không dừng lại được dưới chân, lớn tiếng nói với Dịch Tân: “Chúng ta đi thôi, tiểu quỷ này thật đáng ghét!”

Mắt Dịch Tân đầy vui vẻ, gần như không khống chế được suýt lộ ra sờ hở.

Ai ngờ tiếng Tân Hành có vẻ hơi lớn, khiến cha mẹ đứa bé kia vừa chạy tới đang đứng cạnh cũng nghe rõ ràng câu ‘tiểu quỷ này thật đáng ghét!’ ...

Vì vậy tình huống này ở trong mắt cha mẹ đứa bé đã trở thành...

A, con nhà tôi đáng yêu thế này ngã ngay dưới chân cô, cô thuận tay đỡ một cái đã sao? Cô không đỡ thì thôi còn ghét bỏ, còn mắng nó là tiểu quỷ!

Khó trách con tôi khóc đau lòng đến thế!

Hai cha mẹ kia trợn mắt hung dữ nhìn Tân Hành, rã xông tới ôm bé con vào trong lòng, dỗ dành bảo bối nhỏ...

Mắt Tân Hành cứng đờ.

Cô vội quay người, vùi mặt vào lòng Dịch Tân...

Nhưng người mẹ kia vẫn tức không chịu được, cao giọng mắng: “Ai thế

này không biết! Bên ngoài nhìn cũng ra dạng người đấy mà lại không thở ra được tiếng người!”

Cả người Tân Hành cứng đờ, không dám lên tiếng, vội vàng kéo Dịch Tân chạy trốn.

Sau lưng, tiếng của hai vợ chồng kia và tiếng khóc của đứa trẻ vẫn còn vọng đến.

Người vợ có vẻ vẫn không chấp nhận được việc con mình bị bắt nạt, vẫn còn mắng m้าย câu kiểu “Vô nhân tính!”

Người chồng lại điềm tĩnh, nhẹ nhàng khuyên nhủ mấy câu.

Tân Hành lôi kéo Dịch Tân đi thật xa mới dám dừng lại. Vừa quấn bách lại không biết làm sao, hai chân may cứ thế nhăn tít lại.

Dịch Tân bất ngờ kéo cô vào lòng, ôm thật chặt, anh cúi đầu nặng nề đặt môi lên trán cô, khàn giọng nói: “Thật xin lỗi... Tân Hành, thật xin lỗi.”

Lần này là thật. Sự đau đớn và bất lực ấy gần như chiếm trọn lấy anh.

Nếu không phải là anh thì sao cô lại phải như hôm nay. Cô thích trẻ con đến thế, sao anh có thể không biết chứ? Vốn dĩ cô cũng có thể có đứa trẻ đáng yêu như thế, nhưng anh lại hại cô không thể có con được nữa.

Bây giờ lại vì thương anh mà đến thích cũng không dám...

Tân Hành không biết suy nghĩ của Dịch Tân lúc này, chỉ cho rằng anh thấy đứa bé đó nên lại nhớ lại chuyện đau lòng kia. Lòng cô mềm ra, nhón chân hôn lên môi anh.

Cô đã nói hết những gì nên nói, cô nghĩ anh thông minh như vậy thì sẽ hiểu nói, có nói nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Cô chỉ...

Cô cẩn thận hỏi anh: “Nghe nói bây giờ internet rất lợi hại, anh nói xem vừa rã em máu lạnh thế có khi nào bị người ta thấy không? Sau đó bị quay lại tung lên mạng, sau đó bị nhân dân cả nước phỉ nhổ thì sao?”

Khóe môi Dịch Tân bất đắc dĩ cong lên, không kiềm chế được mỉm cười đầy nuông chiêu nhìn cô. Khó trách vừa rã cô lại cắm đầu vào ngực anh không dám ngẩng lên.

“Không đâu.”

“Thật à?”

“Thật.”

“Sao anh biết?”

“...”

“Bị tung lên thật thì làm sao giờ?”

“...”

“Áy anh đi nhanh thế làm gì? Chờ em với.”

“Anh không muốn bị tung lên cùng em đâu.”

“...”

Chương 409: Ngoại Truyện: Song Sinh Long Phượng Nhà Dịch Tân - Phản Đầu (3)

Đêm giáng sinh, Phong Dương và Tang Nhuế gọi Dịch Tân và Tân Hành qua tụ tập.

Dịch Tân có việc nên nói tối về sê đón Tân Hành cùng qua. Nhưng lúc xế chiều, Tang Nhuế đã tự lái xe qua đón Tân Hành.

Trước đó không lâu, Tang Nhuế gặp chuyện bất bình chẳng tha mà trong lúc bắt trộm đã làm chân bị thương, còn phải bó thạch cao. Bây giờ vừa tháo thạch cao xong đã tự mình đến đón cô. Ban đầu Tân Hành định chờ Dịch Tân, nhưng thấy Tang Nhuế nhiệt tình thế thì không tiện từ chối nên chỉ đành đáp ứng.

Cô gọi điện cho Dịch Tân bảo anh lát nữa không cần về đón cô.

Trong điện thoại, Dịch Tân cười khẽ, nhắc nhở cô: “Đừng trách anh không nhắc em, không có chuyện gì mà ân cần (chẳng phải trộm cướp cũng phường gian manh), từ sau khi Tang Nhuế bị thương, lúc nào Phong Dương cũng cung phụng cô ấy như thái hậu nương nương, bây giờ vừa khỏi đã tự mình đến đón em, chưa chắc đã là chuyện tốt.”

Lúc đó Tân Hành nghe thế còn chép miệng, cười cho qua chuyện: “Lúc nào anh cũng nghĩ xấu cho người khác.”

Dịch Tân không nói thêm mà chỉ cười bảo cô tự bảo trọng.

Vì vậy Tân Hành đã rất an tâm đi cùng Tang Nhuế, thậm chí còn thấy cô ấy bị thương mà có lòng tốt lái xe giúp.

Ai ngờ sau khi đến nhà họ Phong, Tân Hành ngay lập tức chỉ muốn quay đầu bỏ chạy.

Quả nhiên, bạo quân đúng là có khả năng nhìn xa trông rộng...

Tân Hành nhớ rằng cô được mời tới nhà họ Phong làm khách cơ mà, sao vừa đến chưa ngã đã được 5 phút đã bị Tang Nhuê dẫn vào nhà bếp là sao?

Tang Nhuê dùng cả người chặn cửa, có lẽ cũng đã nhìn ra ý định muốn chạy của Tân Hành nên làm vậy để vô tình mà hữu ý cản cô lại, rã cười nịnh nọt: “Tân Hành à, có thể giúp tớ chuẩn bị bữa tối được không?”

Tân Hành nhìn cửa phòng bếp sau lưng Tang Nhuê, trong lòng đang tính toán xem chạy như thế nào.

Tang Nhuê dùng cả người chặn chính giữa cửa lớn, dáng vẻ đó đã thể hiện thái độ rất rõ ràng.

Tân Hành quay đầu đã thấy ngay đủ loại sơn hào hải vị thì trong lòng liền dậy sóng bi thương.

Cô muốn Dịch Tân cơ...

Tân Hành trốn cũng không thoát, Tang Nhuê vẫn đứng kia cười không có ý tốt, hai người đang đối đầu thì Phong Dương tới.

Tân Hành thầm nghĩ ‘lương y như từ mẫu’, dù sao Phong Dương cũng là người hiểu chuyện, đang định mở miệng thì Phong Dương đã dẫn Tang Nhuê đi, hơn nữa còn vội vàng lên tiếng nói với cô trước, vẻ mặt có vẻ hơi ngại: “Tân Hành, giúp đỡ chút nhé, sau khi Tang Nhuê bị thương thì khẩu vị cũng thay đổi, lần trước ở nhà chị ăn mấy món chị làm xong vẫn nhớ mãi không quên, đầu bếp trong nhà với... Em đâu không làm ra được mùi vị cô ấy thích, mấy ngày nay cô ấy cũng chẳng ăn được gì mấy.”

Sau khi bị thương, khẩu vị cũng thay đổi... Tân Hành mếu, Tang Nhuê bị thương ở chân chứ có phải đầu!

Cô còn nhìn rõ khi Phong Dương nói câu ‘mấy ngày nay cô ấy cũng chẳng ăn được gì mấy’, trong mắt còn ánh lén vẻ dịu dàng lại đau lòng, Tân Hành nhìn mà trong lòng thấy u ám...

A, chỉ có mấy người đau lòng thôi à? Lừa tôi đến đây, lừa tôi đến đây làm nô dịch, tôi ở nhà đến bạo quan nhà tôi còn không nỡ bắt tôi làm gì đâu đây... Mấy người lừa tôi, mấy người lừa tôi chứ gì, chờ tôi vècũng không ăn gì, cũng muốn ăn đố ăn mấy người tự làm, xem Dịch Tân hành mấy người thế nào!

Tân Hành tự biết Dịch Tân không có ở đây thì cô không có chỗ dựa, trốn cũng không thoát, cô vừa u ám suy nghĩ vừa tinh bợ nhìn Phong Dương: “A thế à, vậy cậu vào đây đi, xem tôi làm, tôi dạy cậu.”

Phong Dương không biết suy nghĩ của Tân Hành, lại thấy cô rất dễ thương lượng nên vô cùng vui mừng, liên tục gật đầu với cô.

Sau đó Tân Hành ở trong bếp quay Phong Dương và Tang Nhuê vòng vòng.

Vốn dĩ là cô bị lừa đến nêu trong lòng đã u ám sẵn, Phong Dương và cô ấy chọc cô không vui nêu nhất định phải lôi Tang Nhuê vào cùng, không cho đi. Còn rất biết lấy lý do “Tớ sợ một mình Phong Dương không nhớ được hết, hai người cùng vào đi, sau này còn có thể cùng nhau nhớ lại.”

Nhưng mà... Dịch Tân đã từng nói một câu rất đúng, cô có thiên phú bị bắt nạt! Chân Tang Nhuê còn chưa đi lại bình thường được, tối tối lui lui hai vòng trong bếp thân thể đã sấp không đứng vững, lại thấy mặt Phong Dương lộ vẻ đau lòng, muốn nói lại thôi, cuối cùng Tân Hành không chịu đựng được lương tâm cắn rút mà phất tay đuổi người.

Ngay lúc đó, Tang Nhuê đã có thể đi đứng trôi chảy, chạy ra ngoài nhanh như thỏ.

Lúc Dịch Tân và Dịch Phong Nghiêu đến, Tang Nhuê đang ngã trong

phòng khách cắn hạt dưa, Phong Dương thì ra ngoài bày đĩa ăn, thuận tay còn giúp Tang Nhuê rót nước, chỉ có Tân Hành... ở trong bếp nấu cơm.

Dịch Tân thấy cảnh này thì không nói tiếng nào nhưng đôi chân mày kiềm cau lại.

Phong Dương run tay làm bắn một giọt nước lên đùi Tang Nhuê... May mắn là nước ấm.

Tang Nhuê vẫn không biết sống chết, nhìn thấy Dịch Tân còn chỉ tay về phía phòng bếp: “A, Dịch Tân đến rồi? Hành Hành ở trong bếp bận rộn cả buổi chiêu rồi, anh có muốn vào trong giúp cô ấy không?”

Trán Phong Dương nhăn tít lại, Dịch Phong Nghiêu thì đỡ thêm dầu vào lửa: “Oh, vợ Dịch Tân à, Tang Nhuê sao em mời được người qua làm lao động thê?”

Phong Dương lườm Dịch Phong Nghiêu một cái ch灭 mặt.

Tang Nhuê cười rất tự hào: “Lừa được đấy!”

Phong Dương cảm thấy tuyệt vọng, đau đớn ôm hối, run run nhìn về phía bạo quân nào đó. Lại thấy người nào đó cũng đang cười tươi tắn với anh ta, Phong Dương thoáng thấy sống lưng lạnh ngắt, cả người lại run lên cái nữa.

Lát sau, vào bữa ăn.

Tâm nguyện của Tang Nhuê đạt được, khẩu vị được thỏa mãn, vừa ăn vừa liên tục xuýt xoa: “Hành Hành, ăn ngon thật đấy!”

“Hành Hành, sao cậu lại lợi hại thế? Tay nghenày đúng là hóa đậu phụ thành vây cá nha!”

“Hành Hành, hay cậu dẫn tớ về nhà đi? Từ nay về sau tớ đi theo cậu, tớ thuộc về cậu, cậu nuôi tớ nhé!”

“...”

Sắc mặt Tân Hành cứng ngắc, cũng không còn khẩu vị nữa.

Có phải phụ nữ sau khi bị thương thì lá gan cũng lớn hơn không? Cô nhớ hãi ấy cô bị thương cũng ngày ngày nhổ lông cọp của Dịch Tân. Nhưng đó là do cô ỷ vào việc mình là người phụ nữ của anh mới khiến anh thương... Còn Tang Nhuê thế này là sao?

Dịch Tân vẫn còn ở đây mà Tang Nhuê cứ không biết sống chết như vậy, còn không nhìn mặt Phong Dương nhà cô ấy xem, không biết đã lau mồ hôi lạnh bao nhiêu lần rồi.

Dịch Tân vẫn cười không mặn không ngọt, thỉnh thoảng lại gấp thức ăn cho Tân Hành, không nói gì nhiều, chỉ có Dịch Phong Nghiêu là chỉ sợ thiên hạ không loạn.

“Tang Nhuê, tôi đại diện cho toàn dân cảm ơn cô, lừa được Tân Hành qua đây để cho mọi người có phúc ăn ngon. Cô phải biết trước giờ Tân Hành đều bị Dịch Tân nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, lúc thì sợ gió thổi, lúc lại sợ mưa xối, cũng chỉ có cô mới có dũng khí không sợ trời không sợ đất để cho cô ấy trổ hết tài năng thế này. Tang Nhuê, tôi mời cô chén nha!”

Phong Dương và Tân Hành đều run rẩy.

Phong Dương âm thầm cắn răng, anh còn dám khích bác nữa!

Tay Tân Hành che trước trán thầm than, bao nhiêu đói ăn như vậy đều là tôi làm, anh có cảm ơn cũng phải cảm ơn tôi chứ!

Khóe môi Dịch Tân vẫn cười nhưng trong lòng thì buồn bức.

Không lâu sau...

Dịch Phong Nghiêú lại cảm khái: “Dịch Tân, anh đúng là có phúc, lấy được cô vợ nấu ăn giỏi thế.”

Dịch Tân mỉm cười không nói gì, chỉ cầm ly rượu lên nhấp môi.

Tân Hành ngượng ngùng nói: “Ở nhà tôi, phàn lớn là anh ấy nấu cơm.”

Không khí thoảng đông cứng. Ngay cả Tang Nhuế cả ngày hôm nay đã hưng phấn đến gần như bất bình thường cũng đột nhiên lặng thinh nhìn về phía Dịch Tân, hai mắt mở trừng trừng.

Phàn lớn là anh nấu cơm.

“Anh ấy, là Dịch Tân à?”

“Cô nói Dịch Tân á?”

“Dịch Tân nấu cơm ư?”

Cuối cùng sau phút trầm mặc, ba người trầm lặng một lời, giọng nói không chỉ đầy nghi ngờ mà còn có vẻ “đánh chét tôi cũng không tin”.

Tân Hành run run khéo môi, cô biết ngay mà... Dịch Tân thì vẫn thản nhiên, không nhìn ba người đang rót con ngươi ra ngoài mà chỉ ung dung lấy thêm cho Tân Hành một chén canh, để xuống trước mặt cô: “Nào uống chút đi, tối nay em chẳng ăn gì cả.”

Tân Hành mỉm cười nhìn anh rãnh nhận lấy.

Dịch Tân lại hỏi: “Sao không ăn? Bị sặc khói hay là không đói?”

Lúc này ánh mắt anh dịu dàng và chiêu chuộng, không có vẻ gì là đong kịch. Tân Hành đột nhiên nhớ tới ánh mắt chiêu chuộng của Phong Dương dành cho Tang Nhuế lúc chiêu, trong lòng lại thấy tối tăm, cô rã mắt xuống, thấp giọng nói: “Vâng, hôm nay Tang Nhuế chuẩn bị toàn đồ khó nấu, em ở trong bếp lâu quá, hình như bị sặc khói rã, không ăn được.”

Sống lưng Phong Dương lạnh toát.

Dịch Phong Nghiêu lại tiếp tục gây sóng gió khi cười tỏa nắng và nói: “Bị sặc à? Nghe nói bị sặc khói nguy hiểm lắm đấy, rất nhiều người vì thế mà dẫn đến chứng kén ăn, cuối cùng giày đến mức chỉ còn da bọc xương thôi.”

Phong Dương lườm Dịch Phong Nghiêu trăng mắt, anh ta còn nhìn lại rã nháy mắt một cái với biểu cảm ‘tôi nói sự thật mà’.

Nhưng Dịch Tân lại nhẹ nhàng lên tiếng: “Chứng kén ăn? Cậu bị rã à?”

Tiếng anh không nặng không nhẹ nhưng lại dọa Dịch Phong Nghiêu sợ đến rụt người lại, nhất là câu ‘cậu bị rã à?’ kia, Dịch Tân nói câu đó, trong khi bạn còn tưởng anh đang đùa giỡn thì anh lại có thể khiến nó trở thành sự thật. Lúc này, Dịch Phong Nghiêu lập tức gió chỉ ầu nào che chỉ ầu ấy, ngượng ngùng sửa lời: “Không, không có, tôi nói bừa thôi.”

Môi Dịch Tân cong lên, vỗ vỗ vào tay Tân Hành.

Tiếp đó, Dịch Phong Nghiêu vẫn không yên tĩnh: “Mà nói đi nói lại thì cũng không dễ bị sặc đâu, nếu không bao nhiêu đàu đàu bếp... Chỉ có phụ nữ có thai mới yếu thế, ấy Tân Hành, có khi nào cô có thai không?”

Editor: Nhì ầu lúc nghe anh Nghiêu nói chuyện mà toát mồ hôi cho anh các cậu ạ. Cũng may số anh chưa tận...

Chương 410: Ngoại Truyện: Song Sinh Long Phượng Nhà Dịch Tân - Phản Địch (4)

Tân Hành vừa nghe thì cứng đờ người, sắc mặt của Dịch Tân, Phong Dương và Tang Nhuế đã trở nên sa sầm.

Phong Dương nhìn Dịch Phong Nghiêu bằng ánh mắt cảnh cáo, ý bảo anh ta dừng lại.

Vốn dĩ Dịch Phong Nghiêu cũng không biết tình hình của Tân Hành...

Dịch Phong Nghiêu vô cùng thông minh, còn đang cười giỡn nhưng vừa thấy tình hình này thì lập tức ý thức được có gì đó không đúng.

Tân Hành lại không biết mọi người đang lo lắng cho mình, cô còn lo âu nhìn Dịch Tân, chỉ thấy ánh mắt anh cũng đang nhìn cô đầy dịu dàng cưng chi.

Hai người nhìn nhau một hồi, cuối cùng cũng bình thường trở lại.

Thực ra, Tân Hành và Dịch Tân đã có sự ăn ý về chuyện con cái từ lâu.

Dịch Tân quyết định sẽ không để cho Tân Hành biết sự thật, cho dù phải khiến Tân Hành hiểu lầm anh cũng được... Tất nhiên, từ đây anh cũng đã hoàn toàn không nghĩ đến việc có con cái.

Còn Tân Hành lại có suy nghĩ hoàn toàn khác. Cô cũng từng nghĩ, nếu hôm nay vì cô mà anh không thể có con thì tất nhiên cô sẽ cố gắng hết sức đi gặp bác sĩ, uống thuốc, phẫu thuật, chỉ cần có cách thì cô đây có thể chấp nhận mà không sao cả. Nhưng cô nhất định sẽ không để Dịch Tân phải chịu những thứ này.

Anh là một người đàn ông kiêu ngạo, anh có thể chấp nhận không có con thì cô cũng tình nguyện không cần, nhưng tuyệt đối không cho phép anh phải chịu những giày vò đó.

Không có thì thôi.

Ít nhất là cô nghĩ thế.

Tân Hành nhìn về phía Dịch Phong Nghiêng, mỉm cười: “Không phải.”

Dưới gầm bàn, bàn tay cô nóng lên, bởi Dịch Tân đang nắm lấy tay cô, cô cũng trở tay nắm chặt lấy tay anh.

Dịch Phong Nghiêng lập tức cười ha ha, chuyển đết tài rất tự nhiên: “Hành Hành, cô nấu ăn giỏi thế là học từ ai vậy?”

Tân Hành liếc thấy sắc mặt căng thẳng của Tang Nhuê và Phong Dương thì không nhịn được khẽ cười, đổi đết tài theo anh ta: “Tự học thành tài đấy.”

Tang Nhuê xem thường: “Học cái này làm gì?”

Tân Hành cười, nhìn Dịch Tân rãnh mắt với Tang Nhuê mấy cái: “Học cái này để dạy chêng, sau đó để cho họ làm cho chúng ta ăn chứ sao.”

Mọi người: “...”

Một bữa cơm cứ thế hài hòa qua đi, ít nhất cũng không có gì nguy hiểm. Sau khi ăn xong, mọi người quay lại phòng khách, Dịch Tân thản nhiên nhìn về phía bàn ăn bừa bãi, sau đó quét mắt qua ba người, từ Phong Dương, Tang Nhuê đến Dịch Phong Nghiêng: “Các người không dọn à?”

Lời này của Dịch Tân khiến nữ giúp việc đang chuẩn bị thu dọn phải dừng bước.

Phong Dương ngượng ngùng cười, cuống quít đáp: “Để em dọn, để em

dọn.”

Dịch Tân mỉm cười gật đầu: “Tốt lắm.”

Ánh mắt lại chậm rãi nhìn Tang Nhuế và Dịch Phong Nghiêu đang thấp thỏm đứng bên cạnh: “Các người... Không đến giúp à?”

Cái giọng điệu không nặng không nhẹ, cuối câu còn hơi cao giọng của Dịch Tân khiến người khác hận đến nghiên răng, nhưng lại luôn toát lên vẻ uy hiếp.

Dịch Phong Nghiêu không dám phản kháng, yên lặng đi theo Phong Dương, nhanh tay vén ống tay áo chiếc sơ mi đắt tiền lên.

Tang Nhuế thì vẫn vùng vẫy giãy chết: “Tôi đi đứng không được tiện...”

“Không tiện à?” Dịch Tân nhẹ nhàng hỏi lại, ánh mắt nhìn về phía đùi Tang Nhuế đột nhiên nhíu lại, ngay sau đó anh khẽ chuyển mình, nhấc chân lên đá về phía cô ấy.

Tang Nhuế xoay một vòng tránh đi, sau đó liên tục lùi về sau ba bước, thấp giọng hô: “Anh làm gì đấy?”

Dịch Tân cười nhẹ nhàng: “Xem đi, chẳng phải là rất nhanh nhẹn sao?”

Tang Nhuế: “...”

Dịch Phong Nghiêu thấy thế thì cười đến là hả hê, sau đó còn không có ý tốt mà phì cười rầm rầm đưa khăn cho Tang Nhuế.

Tang Nhuế vẫn không cam lòng, lầm bầm: “Động thì động được, nhưng mà đau.”

“Đau à?” Dịch Tân nhìn về phía cô ấy với vẻ tà ác: “Có cần tôi bảo Nguyên Thâm đưa cô đi viện không?”

Trán Tang Nhuế nhăn tít, cuối cùng nhận thua, cầm lấy khăn lau Dịch Phong Nghiêu đưa: “Không cần, không cần, tôi vừa vào phòng bếp là hết đau rã.”

Nói rã lúng túng quay người vào bếp.

Lúc này Dịch Tân mới hài lòng nhìn lướt qua Phong Dương và Dịch Phong Nghiêu, rã ôm Tân Hành quay người đi về phòng khách.

Tân Hành vẫn khá tự giác, không nhịn được lôi kéo Dịch Tân bảo anh cùi đầu xuống, cô nói khẽ: “Anh... bắt bọn họ đi rửa bát thế, có phải hơi霸道 quá không?”

Dịch Tân ôm cô ngã xuống, thản nhiên hỏi ngược lại: “Thế bọn họ lừa em sang nấu cơm thì có霸道 không?

Chỉ một câu nói đã làm dậy sóng những suy nghĩ u ám trong lòng Tân Hành, nhớ đến cảnh tượng Tang Nhuế chặn cô trong phòng bếp thì không nhịn được mà nở nụ cười buồm bực, đúng là không hề thoải mái.

Cho các người lừa gạt tôi, cho các người gạt tôi! Đáng đời các người phải đi rửa chén!

Nghĩ thế nên mắt cô sáng lên, hôn chút cái lên mặt Dịch Tân, cười nói: “Anh đúng là tốt nhất!”

Dịch Tân cười, ôm lấy cô hỏi: “Không thoải mái à?”

Tân Hành sững sốt.

“Bữa tối không thấy em ăn gì mấy.”

Tân Hành lắc đầu: “Không, chắc là cả buổi chiều ở trong phòng bếp ngủ không thành no rã.”

“Thật?”

Tân Hành bật cười, đang định gật đầu thì bỗng dừng cổ họng lên cảm giác bu ồn nôn, chân mày cô nhíu chặt lại, vô thức đưa tay bụm miệng.

“Sao thê?” Ánh mắt Dịch Tân hoảng hốt, vội ôm lấy mặt cô xem xét.

Anh vừa động đến thì cảm giác bu ồn nôn của cô lại càng nặng hơn, Tân Hành hoảng hốt vung tay gạt anh ra rầm đứng lên chạy về phía nhà vệ sinh.

Cũng may không nghiêm trọng lắm, chỉ nôn khan mấy cái chứ không đến nỗi cho ra sạch mấy thứ vừa ăn.

Dịch Tân cũng theo vào, chân mày anh nhăn chặt lại.

Tân Hành lau miệng, quay người lại nhìn anh, ánh mắt anh đầy vẻ sót ruột, vuốt vuốt má cô: “Không thoải mái ở đâu à?”

Tân Hành bật cười, dựa sát vào lòng anh, ôm lấy hông anh, khẽ cười: “Lo lắng thế làm gì? Không sao đâu, chắc là sắc khói thật, vừa rồi mới thấy bu ồn nôn trong ngực.”

Cô nói rồi ngẩng đầu lên nhìn anh cười: “Anh nói xem nếu em mắc bệnh kén ăn thật thì làm sao giờ?”

Cô vừa nói xong đã bị anh vỗ cho một cái: “Nói bậy!”

Cô sờ sờ đầu, không đau rầm lại cười ha ha ôm lấy anh.

Lúc ba người Dịch Phong Tang đi ra thì thấy Dịch Tân đang ôm Tân Hành, từ góc nhìn của bọn họ sẽ thấy Dịch Tân đang để môi lên vành tai cô, nhìn tư thế có vẻ như đang thì thầm nói chuyện. Nhưng mà chỗ này chỉ có ba người bọn họ, cần thiết phải thế không? Tóm lại, bọn họ như thế khiến người khác không thể không vô thức nghĩ theo chiều hướng không lành mạnh.

Ba tiếng ho khan không hẹn mà gặp cùng vang lên.

“Khụ...”

“Khụ khụ...”

“Khụ khụ khụ...”

Mặt Tân Hành nóng lên, vội vàng đẩy Dịch Tân ra. Dịch Tân lại làm như không nghe thấy gì, không nhanh không chậm ngã dậy.

Năm người bắt đầu chơi mạo hiểm hay nói thật.

“Trẻ con quá...” Tang Nhuê vẫn không vui.

Mỗi Tân Hành hơi mếu: “Không trẻ con thì mình không biết chơi...”

Sau đó, ngây thơ thì cô vẫn thua...

Ván đầu tiên, Tân Hành thua thảm thiết, người thắng là Dịch Phong Nghiêu, cô sợ chọn nói thật thì Dịch Phong Nghiêu sẽ không tha cho mình nên lặng lẽ chọn mạo hiểm.

Dịch Phong Nghiêu cười đen tối, vỗ tay một cái: “Chọn một người tại chỗ...”

“Làm gì?”

“Hôn bằng lưỡi.”

Còn phải chọn à? Ở đây, ngoài Dịch Tân ra, cô còn có gan chơi với người khác ư?

Tân Hành chậm rãi quay đầu, áy náy nhìn Dịch Tân: “Ồ, hình như em chỉ có thể chọn anh...”

Ánh mắt Dịch Tân tinh bợt liếc qua Dịch Phong Nghiêu một cái nhưng lại

nghiêng đầu về phía gương mặt đã đỏ hồng lên của Tân Hành, khẽ nói:
“Đồng ý!”

Nói rồi cơ thể anh sáp lại gần cô, Tân Hành chỉ cảm thấy trái tim như sắp nhảy ra ngoài.

Chuyện thân mật hơn cũng đã làm với anh rồi, bây giờ hôn cũng chẳng là gì, nhưng mà trước mặt bao nhiêu người thế này... Cô càng nghĩ càng muốn lẩn ra ngắt.

Thân thể nóng lên, tay của người kia đã vòng qua hông cô, chân cô mềm nhũn gần như không đứng vững, cũng may anh đang ôm cô để cô dựa vào ngực anh khiến người ngoài không nhìn ra.

Đầu gần như đang cúi xuống lại đột nhiên nghe thấy tiếng anh nói khẽ:
“Anh từ chối.”

Lúc này Tân Hành hơi sững sót.

Anh từ chối, vậy muốn cô tìm ai...?

Ba người Dịch Phong Tang cũng sững sờ. Cái trò này bày ra là để chơi hai người bọn họ, Tân Hành thua thì không được từ chối, nhưng Dịch Tân thì có thể...

Nhưng một khi Dịch Tân cự tuyệt thì ai còn dám nhận? Ai dám động vào phụ nữ của Dịch Tân ngay trước mặt anh. Đừng nói là trước mặt, cho dù Dịch Tân không có ở đây thì cũng không ai có cái can đảm đó...

Rõ ràng là chơi xỏ lá!

Tân Hành còn chưa kịp phản ứng thì Dịch Phong Nghiêu đã hiểu, anh ta đã ngay: “Được, nhưng mà theo quy tắc thì anh từ chối nên anh phải chịu phạt.”

Ánh mắt anh ta rơi về phía chai XO trên bàn.

Thay vì cút bỏ qua cho hai người họ thì không bằng bắt nạt được ai hay người đó. Nếu rõ ràng không bắt nạt được Tân Hành thì bắt nạt Dịch Tân cũng được... Dịch Phong Nghiêng cười, ánh mắt đầy tính toán.

Ánh mắt Dịch Tân ánh lên vẻ gian ác, trước mặt mọi người rất thảng thắn làm một hơi cạn sạch chai XO.

Chân mày cũng không nhăn.

XO là loại rượu rất mạnh mà tư thế uống rượu của anh quá sảng khoái, nháy mắt một cái cả chai rượu đã vào bụng. Tân Hành nhìn mà kinh hãi, cuống quít đỡ lấy anh nhưng anh lại cười trán an cô, ngược lại còn nắm chặt lấy tay cô, dẫn cô về chỗ ngồi.

Tân Hành đau lòng, thấp giọng nói: “Em xin lỗi...”

Anh vòng tay ôm hờ bên hông cô, thấp giọng nói: “Đồng gốc, chỉ là trò chơi thôi. Nhưng đừng có thua nữa, lần sau chưa chắc đã cứu được em đâu.”

Tân Hành gật đầu, cười tươi với anh: “Vâng.”

Nhưng mà... Trò chơi, nhất là khi chơi cùng những người này thì không phải do cô định đoạt.

Sau đó, ván thứ hai, Tân Hành lại thua.

Tân Hành chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Tang Nhuế thắng. Lần này, Tân Hành chọn nói thật, đúng là... không dám chọn mạo hiểm nữa! Cô thầm cầu may, hy vọng Tang Nhuế có thể bỏ qua cho mình, tùy tiện hỏi một vấn đề linh tinh nào đó.

Nhưng đúng là Dịch Tân nói gì cũng đúng, cô luôn nghĩ tốt được cho người khác...

Tang Nhuế to gan, không thèm để ý áp lực của Dịch Tân mà hỏi Tân Hành: “Lần đầu tiên của cậu và Dịch Tân là thế nào? Cậu chủ động hay anh ấy chủ động, là cậu quyến rũ hay anh ấy ép buộc cậu?”

Lời này vừa nói ra đã khiến Dịch Phong Nghiên và Phong Dương ngay lập tức dựng thẳng lỗ tai.

Tân Hành đỏ mặt. Cô cẩn thận nhìn Dịch Tân, người nào đó đang nhẹ nhàng nhịp ngón tay lên bàn. Tân Hành lặng lẽ đi đến bên cái bàn rượu ở giữa: “Tôi nên uống cái này thì hơn...”

Tang Nhuế mỉm cười, rất hào phóng: “Được thôi.”

Tân Hành tìm trên bàn: “Không có ly rượu...”

Tang Nhuế chậm rãi lắc đầu, cười mà như không nhìn cô: “Hành Hành, chúng ta đều không cần ly rượu. Cậu nhìn Dịch Tân xem, vừa rồi anh ấy cũng đâu có tìm ly rượu...”

Tân Hành: “... Mình có thể đánh đòn với Dịch Tân sao?”

Tang Nhuế nhún vai: “Trong cảnh bạc này, người người như nhau.”

Tân Hành cầm chai rượu trong tay, chắc chắn cô không thể uống hết được nguyên một chai. Nhưng mà đây là lần đầu tiên,... cô không thể nói ra được!

Tân Hành cắn môi, lặng lẽ nhìn Dịch Tân, anh cũng môi cười, đưa tay cầm lấy chai rượu trong tay cô.

Tang Nhuế ngăn lại phản đối: “Không được, vừa rồi là anh chịu phạt nên anh uống, bây giờ là Hành Hành chịu phạt, anh không được uống thay.”

Động tác của Dịch Tân dừng giữa chừng, sâu xa nhìn Tang Nhuế một cái, rồi dời ánh mắt sang mặt Phong Dương.

Phong Dương vốn còn đang ngã một bên cười trộm, nhưng ai ngờ vui quá hóa buồn, phản ứng chậm một nhịp thành ra giả vờ cũng không kịp, không thể không đối mặt với ánh mắt tinh bợ của người nào đó.

Phong Dương ngượng ngùng cười ha ha nói: “Lấy chén ra đây.” Nói rầm nhìn về phía nữ giúp việc bên cạnh.

Tang Nhuê nghe thế lập tức quay đầu nháy mắt với Phong Dương.

Phong Dương cười cứng đờ, anh ấy phải làm thế nào để nói cho Tang Nhuê hiểu đây: Hôm nay cô ấy mà dám để Tân Hành uống nguyên một chai rượu thì ngày mai bọn họ sẽ bị người kia cho vào vò rượu ngâm sỗng cũng nên?

Anh ấy chỉ đành cõi gắng giải thích: “Cắn người miệng mặn, em vừa ăn đồ ăn Tân Hành làm đấy…”

Tang Nhuê nhất thời không nói được gì.

Tân Hành cười thầm, cái lý do này được đấy!

Ánh mắt Dịch Tân thay đổi, cuối cùng cũng không uy hiếp nhìn Phong Dương nữa.

Ngay sau đó nữ giúp việc cầm ly rượu ra, nghĩ đến sự ảnh hưởng của Dịch Tân nhà họ Phong nên ly rượu được lấy cũng là loại nhỏ nhất.

Tân Hành thấy được hỏi thì vội vàng rót rượu, chỉ sợ Tang Nhuê đổi ý.

Cô nâng ly lên miệng uống một hơi cạn sạch.

Nhưng chất cồn kích thích khiến con buồn nôn vừa được đè xuống thoáng chốc đã dâng trào dữ dội. Tân Hành không khống chế được, xuống quýt ném ly rượu ra, bụm miệng lao về phía phòng vệ sinh...

Dịch Tân giật mình hoảng hốt, vội vàng đứng lên làm bình rượu vừa mở ra đổ nghiêng xuống bàn ‘choang’ một tiếng, chất rượu thơm và tinh khiết nhanh chóng tràn ra ngoài.

Dịch Tân đi nhanh theo Tân Hành.

Tân Hành nôn sạch những gì vừa ăn lúc tối ra.

Dịch Tân đứng sau lưng vén tóc cho cô, lại vỗ lưng cô, chân mày anh nhíu chặt lại.

Tang Nhuế đứng ngoài cửa nhìn vào, ánh mắt đầy vẻ luống cuống lẩm bẩm: “Tôi không biết...”

Phong Dương vỗ vai cô ấy coi như trấn an, nhưng chân mày cũng nhăn tít.

Dịch Phong Nghiêu đứng远远 xa, ánh mắt có vẻ cân nhắc, lại đến gần Phong Dương nói nhỏ: “Đừng nói với anh là cô ấy mang thai thật nhé?”

Phong Dương cười khổ, cũng thấp giọng thì thầm: “Khả năng cao là viêm dạ dày.”

Dịch Phong Nghiêu cười như không cười: “Cược không?”

“...”

Vì vậy, lần đánh cược này, người làm bác sĩ là Phong Dương thua thảm hại.

Tân Hành mang thai.

Trên thực tế, trong lòng Dịch Tân cũng nuối may mắn như thế, cho nên không nói hai lời mà chờ Tân Hành hơi ổn lại đã lập tức ôm cô lên xe, đi thẳng đến bệnh viện.

Chẳng mấy chốc đã có kết quả, thật sự là mang thai, hai tuần lễ.

Giây phút đó, Dịch Tân ôm chặt lấy Tân Hành vào lòng, hốc mắt anh ướt át.

Tân Hành lại hoàn toàn sợ ngây người, cô ngã bất động trên giường đến tận khi anh ôm cô đến mức không thở nổi, cô mới vỗ lưng anh, khẽ gọi: “Buông ra, buông ra...”

Dịch Tân phục hồi tinh thần, vội buông cô ra, lại nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, ánh mắt xúc động không kiềm chế được.

Đại não Tân Hành dần dần hoạt động, phản ứng đầu tiên là...

Mếu mào nức nở kêu oan: “Em không có vụng trộm với ai...”

Dịch Tân sững sốt nhìn cô, lại thấy ánh mắt cô chân thành đau thương, không giống như đang đùa giỡn, lúc này mới nhớ ra là anh gạt cô anh không thể...

Cuối cùng đành bật cười trầm thấp, lại ôm cô vào lòng: “Anh biết, anh biết, là của anh, Tân Hành, là con của anh... Tân Hành sẽ sinh con con của chúng ta...”

Anh nói rã cúi xuống hôn khắp mặt cô.

Những nụ hôn nhỏ và ấm áp.

Chương 411: Ngoại Truyện: Mượn Rượu Làm Loạn

Tân Hành sắp sinh con.

Cả ngày lẫn đêm nhà họ Dịch đều chìm trong không khí vui mừng. Cả ngày Tân Hành đều mặt mày hớn hở, thậm chí Dịch Lam nhận được tin tức còn bay từ thành phố H đến, Phong Dương Tang Nhuê và Dịch Phong Nghiêm thì cứ cách năm ba ngày lại mua đồ đến chơi... Gói gọn lại một câu là ‘Vui mừng khắp chốn’.

Trù cha của đứa trẻ... đại thiếu gia Dịch Tân.

Đĩ nhiên, đại thiếu gia cũng từng rất kích động và phấn chấn, vui mừng như một đứa ngốc, ngay trong đêm tuyêt giáng sinh đó, anh ôm Tân Hành quay mây vòng lớn ngay trong tuyêt.

Sau đó lại hét ôm rầm hôn rầm cắn mẹ đứa trẻ...

Nhưng trên đồi này, sau tất cả điên cuồng và vụng dại, cuối cùng ai rầm cũng phải bình tĩnh lại. Điều khác biệt duy nhất chẳng qua là thời gian. Hơn nữa rất rõ ràng là trong cơn điên cuồng vì em bé nhà họ Dịch, đại thiếu gia Dịch Tân là người đầu tiên thoát khỏi trạng thái này.

Trong lúc mọi người, nhất là Tân Hành vẫn còn si mê không thể kiềm chế được thì Dịch Tân đã khôi phục trạng thái bình thường.

Sau khi nghĩ thông thì anh nhận ra chẳng qua chỉ là một quả trứng được thụ tinh thôi mà. Nếu có gì đặc biệt thì chẳng qua là quả trứng này khá là tốt số, có thể được thụ tinh trong bụng của người phụ nữ anh yêu nhất...

Lời này được anh lạnh lùng tổng kết lại sau một đêm lãng mạn, cuối cùng Dịch Tân không kiềm chế được muốn làm chuyện cầm thú nhưng lại bị mẹ em bé đẩy ra.

Lúc ấy, Tân Hành nghe thế thì lập tức cau mày, lên tiếng uốn nắn lại: “Con cũng đâu phải trứng được thụ tinh cả đời đâu, con sẽ từ từ lớn lên, sau đó tự mình đến với cuộc đời này, có suy nghĩ của mình, cuộc sống của mình...”

Khi Tân Hành nói những lời này còn kéo bàn tay anh qua che lên bụng mình để anh cảm nhận: “Mỗi giây mỗi phút con đều lớn lên ở đây, Dịch Tân, em rất thích con, anh cũng phải thích con một chút nhé, đừng có mỗi lần nhìn bụng em lại chê bai...”

Dịch Tân: “...”

Không phải anh chê con, là em chê anh...

Dịch Tân thầm than thở trong lòng.

Từ sau khi Tân Hành biết mình khó khăn lắm mới có thai thì luôn cẩn thận, dè dặt. Dĩ nhiên, chuyện cẩn thận một chút có thể khiến mẹ con bình an thì Dịch Tân cũng không có ý kiến gì. Nhưng vấn đề là Tân Hành cẩn thận quá, từ sau khi mang thai thì không cho anh động vào nữa...

Anh cũng từng muốn thể hiện bất mãn, nhưng sự kiên nhẫn cũng bị cô làm cho cạn kiệt...

Dĩ nhiên, đóng vai trò cứng rắn trong loại chuyện này đều là Dịch Tân, anh giống như điền phổi viên, anh luôn có khả năng sử dụng đúng lúc các thủ đoạn bắt bí khiến mọi thứ nhìn chỉ như một trò chơi tình cảm của đôi vợ chồng, nhưng với Tân Hành thì chắc chắn không phải vậy. Nhưng cô cũng không phải hoàn toàn không có lập trường, bởi vì cuối cùng thì... sự nhiệt tình của cô do anh mang tới cũng không厉害 hơn anh.

Nhưng từ khi có em bé, những thủ đoạn cao minh của Dịch Tân lập tức mất

tác dụng. Dịch Tân chỉ c`ần hơi cứng rắn là cô li`ên ôm gối xuống giường: “Em sang phòng ngủ cho khách ...”

Đừng bao giờ cho rằng lôi một cái phòng ngủ cho khách ra là có thể dập tắt tâm tư của một con c`ầm thú, cô muốn sang phòng ngủ cho khách ư? Được, đúng lúc anh cũng thích đổi chỗ.

Sau đó, chân trước Tân Hành vừa rời khỏi, chân sau c`ầm thú đã theo đến nơi.

Mở cửa phòng ngủ cho khách ra, trở tay khóa trái cửa phòng, cười khà khà gian ác, buổi đêm trăng thanh gió mát, khung cảnh vừa đẹp để làm chuyện xấu.

Nhào tới, ôm vào ngực, vừa hôn vừa dụ dỗ...

Một lát sau, đến khi c`ầm thú nào đó cho rằng miếng thịt đã đến miệng r`ã, chuẩn bị để lộ nụ cười gian ác thì Tân Hành lại yếu ớt hỏi một câu: “Anh định để em phải ra phòng khách ngủ à?”

Dịch Tân: “...”

Có thể thấy, từ trước tới nay Tân Hành không quá kiên định, nhưng từ khi có em bé làm hậu thuẫn thì đã bắt đầu hành hạ bạo quân nào đó với lý do không thể chính đáng hơn.

Bạo quân rất thất vọng, hết lần này đến lần khác khoanh tay bỏ cuộc.

Bây giờ Tân Hành m`êm rắn đ`ầu không ăn, anh ôm thì được, ôm cũng không sao, sờ một cái cắn một cái cũng chẳng vavn đ`ẽ, nhưng nhất quyết không để cho anh làm một bước cuối cùng.

Nhưng trọng điểm lại chính là bước cuối cùng mà! Ôm người phụ nữ mình thích trong lòng, dạo đ`ầu cũng xong cả r`ã mà không để cho anh phóng thích thì muốn anh dập lửa kiểu gì?

Người đàn ông không được thỏa mãn lửa dục là đáng sợ nhất, chẳng khác nào bom hẹn giờ, nhưng bây giờ Tân Hành có em bé bảo vệ nên chẳng thèm sợ bom. Mỗi ngày cô đều xinh đẹp rạng ngời đứng trước con mắt sáng lóe của Dịch Tân, lúc thì đòi anh mát xa, lúc lại đòi anh đọc sách với cô, đến khi buồn ngủ không muốn làm gì thì dứt khoát trèo vào lòng anh, ngáp một cái, sau đó... ngủ.

Từ khi cô mang thai, trừ ngày đầu tiên lúc chưa phát hiện bị sặc khói nhà họ Phong thì sau đó lúc nào cũng được anh chăm sóc cẩn thận, bây giờ chẳng có một chút triệu chứng ốm nghén nào, mặc dù bụng còn chưa nhô lên nhưng vóc người lại nở nang ra, sắc mặt hồng hào, da thịttron nhẵn, chỉ nhìn qua cũng khiến anh không nhịn được mà tinh thần phơi phới cờ bay, lại nghĩ đến những việc không nên nghĩ...

Nhưng cô lại không cho anh làm!

Có một hôm anh đi xã giao về muộn, một đằng thì nhớ cô nhưng một đằng lại thầm vui mừng, vui vì anh về muộn thì ít nhất không cần đối mặt với cơ thể thơm ngát đầy sức sống của cô khiến anh muốn ngừng cũng không được. Anh cho rằng cô đã ngủ rồi thì sẽ bớt khả năng dụ dỗ anh lại.

Nhưng khi anh về đến nhà, vừa mở cửa ra thì cô vợ bé nhỏ đã lập tức vọt tới, ôm chặt lấy cổ anh, còn thấp giọng trách móc: "Dịch Tân, sao giờ anh mới về? Em rất nhớ anh..."

Cô mặc áo ngủ rất mỏng dính sát vào ngực anh, mỗi nhịp thở của anh chỉ thấy toàn là hương vị trên người cô...

Giây phút đó khiến anh không thể nào khống chế nổi.

"Anh cũng rất muốn em..."

Anh ôm lấy cô hôn thật mạnh, sau đó cô giục anh đi tắm, giây phút ấy anh mừng suýt rót nước mắt vì cho rằng cuối cùng thời kỳ gian khổ đã qua!

Anh đi tắm với cảm xúc mạnh mẽ mênh mang, lúc vội vàng quay về

giường thì cô đã ôm chăn ngủ...

Anh rất muốn không quan tâm gì mà đánh thức cô dậy, nhưng nhìn nụ cười ngọt ngào trên môi cô,... Chính là nụ cười hạnh phúc của con người ta khi chàng con đực ở bên cạnh... khiến anh không thể xuống tay được.

Tân Hành gần như ép anh sấp hỏng rã!

Hơn một tháng trôi qua, anh có thể chắc chắn là Tân Hành cố ý quyến rũ anh, sau đó giày vò anh, nhưng anh lại cứ hết lần này đến lần khác bị cô quyến rũ, bị cô giày vò... Dịch Tân cảm thấy rất thất bại, không thể đam mê nữ sắc nên cuối cùng chỉ có thể mượn rượu giải sầu.

Một lần Dịch Phong Nghiêu có việc, vừa vặn đụng trúng Dịch Tân, cuối cùng bị anh kéo vào uống cùng, uống đến mức suýt thì hộc máu...

Đại thiếu gia, anh tưởng ai cũng như anh à, anh tưởng ai cũng ngàn chén không say sao?

Chúng tôi là thân thể của phàm nhân, thân thể phàm nhân đây. Đây là rượu đấy, rượu đấy. Uống quá nhiều nhiều rượu sẽ mất mạng đấy, hu hu!

Dịch Phong Nghiêu mặt cắt không còn giọt máu nhìn Dịch Tân tiếp tục mở một chai rượu nữa...

Anh ta cảm thấy rét lạnh, căn cứ theo tinh thần chết đạo hữu không chết bần đạo, cuối cùng anh ta cũng đẩy Tân Hành lên đoạn đài dài... đưa ra để nghị: "Hay là anh Mượn rượu làm loạn đi? Theo tôi thấy Tân Hành cũng rất thương anh, nếu anh thật sự dùng rượu nỗi hứng không thuận theo không tha, chẳng lẽ cô ấy lại từ chối anh thật à? Cùng lắm thì ngày hôm sau cầu kỉnh tí, nhưng mà... anh ăn cũng đã ăn rã, còn sợ gì cô ấy trách cứ một chút chứ?"

Bàn tay đang rót rượu thoảng chốc dừng lại, Dịch Tân gian ác híp mắt lại, ngay sau đó bật cười.

Dịch Phong Nghiêu vừa thấy nụ cười đó thì liền thở phào nhẹ nhõm.

Tân Hành, chuyện sau này đành trông cậy cả vào cô rồi!

Sau đó, đêm ấy Dịch Tân đã ‘uống rượu say’.

Anh bước thấp bước cao đi vào cửa nhà, Tân Hành bước tới dìu anh liền bị anh đè hơn nửa sức nặng cơ thể lên vai cô. Cô cố hết sức mới có thể đỡ được anh vào đến phòng rồi hất người lên cái sô pha nhỏ.

Tân Hành nhướn mày, khẽ mắng: “Sao lại uống nhiều rượu thế?”

Đáp lại cô chỉ có cầm thú nào đó ‘mơ mơ màng màng’ khẽ hừ một tiếng, ngay sau đó lại rên hù hù: “Khó chịu...”

Tân Hành vừa nghe thế thù gương mặt nhỏ nhắn trở nên hoảng hốt, lập tức vỗ xổm bên cạnh anh, vuốt mặt anh và hỏi rất dịu dàng: “Khó chịu ở đâu? Em bảo quản gia nấu canh giải rượu cho anh nhé, anh uống vào sẽ đỡ hơn.”

Canh giải rượu? Sao có thể uống thứ đó được chứ?!

Trong lòng cầm thú tính toán, híp mắt than khẽ: “Nóng quá...”

“Nóng à?” Tân Hành không nghi ngờ gì, vừa nghe anh nói nóng thì đã cuống quýt cởi cà vạt giúp anh, sau đó còn ân cần cởi cả nút áo sơ mi ra.

Anh chê động tác của cô quá chậm, thế là ‘mượn rượu’ dùng một tay xé áo sơ mi. Nhất thời da thịt săn chắc của anh lộ ra trước mắt cô...

Tân Hành không phải chưa từng nhìn thấy, nhưng cũng không chịu được việc anh cố ý quyến rũ như vậy...

Lúc này, Dịch Tân ‘uống rượu say’ đột nhiên ngồi dậy trên ghế sô pha.

Tân Hành vừa không chú ý đã bị anh đụng trúng, thế là ngã thẳng ra ghế sô pha.

Ngay sau đó, Dịch Tân liền ‘thân thể không yên’ nhào lên người cô, môi lại ‘không cẩn thận’ rơi trúng vào cổ cô, cứ thế mà không hề kinh kị phả hơi thở nóng rực vào người cô.

Trái tim Tân Hành giật thót, mặt bất giác nóng bừng lên.

Trong lòng cảm thú ở trước mắt cười đến là dương dương đắc ý.

Cả người anh đè trên người cô, cô nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, đẩy anh: “Đừng, anh đè lên con rã...”

Con... Cái thứ đó, anh hận cái quả trứng được thụ đó chết mất thôi!

Ngay sau đó, Dịch Tân tiếp tục ‘lung lay’ bất đắc dĩ từ trên người Tân Hành rơi xuống đất.

Cô vội vàng đi theo đỡ lấy anh: “Ôi trời ơi, anh định đi đâu?”

Dịch Tân ôm lấy cô, để cho cô đỡ mình, rồi ‘mơ mơ màng màng’ trả lời cô: “Tắm... Tắm...”

Nói rồi liền kéo cô đi về phía nhà tắm.

Tân Hành đang xoắn xuýt có nên tắm cùng anh hay không, Dịch Tân thấy thế thì hờ lạnh trong lòng, sau đó đụng trúng vào giường...

Chân anh đá mạnh vào giường, sau đó thân thể cứ thế ngồi thẳng lên giường...

Đĩ nhiên tiếng anh đá trúng chân giường khá lớn, Tân Hành nghe thấy thì tim gan phèo phổi cũng phải run lên. Anh nhào lên giường còn cô thì hoảng hốt vội vàng đi theo xem anh thế nào, còn gấp gáp hỏi: “Dịch Tân, sao rã? Có đau không?”

“Đau...”

Tân Hành vừa không muốn anh bị đau, lại lo anh sẽ ngã tiếp. Lần này là ngã trên giường, lần sau mà bị ngã xuống đất lạnh trong nhà tắm thì làm thế nào đây?

Tân Hành cắn răng suy nghĩ, cuối cùng đành đeo cằm thú vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, bởi vì cằm thú ‘say rượu’ nên hoàn toàn phát điên rầm. Quần cũng không cởi được, còn muốn Tân Hành cởi cho anh. Đến khi Tân Hành đỏ mặt ngã xổm xuống cởi quần giúp anh thì anh lại bất ngờ mở vòi hoa sen lên...

Dòng nước tuôn ra phun Tân Hành ướt rượm từ trên xuống dưới. Chất vải mỏng manh cứ thế dính sát vào cơ thể cô, để lộ ra đường cong duyên dáng.

Ánh mắt cằm thú thấy thế thì tối sầm lại. Trong khi Tân Hành đứng dậy và lườm anh tức giận, bàn tay sau lưng anh lại yên lặng chỉnh van nước sang nước lạnh.

Tân Hành đối diện với Dịch Tân ‘say rượu’ ‘thần trí mơ hồ’ thì dở khóc dở cười, sau đó đột nhiên bị nước lạnh phun từ đầu đến chân.

Cô là phụ nữ có thai nên càng sợ lạnh. Việc này khiến cô vô thức trốn vào ngực Dịch Tân, lao thẳng vào lòng cằm thú nào đó...

“Mau đóng lại, đóng lại!”

Dịch Tân đã hoàn thành mục đích nên tất nhiên sẽ không để cô bị lạnh, anh ‘rất nghe lời’ đóng nước lại. Sau đó anh ‘giật mình biến sắc’ lôi cô từ trong ngực ra, sờ lên mặt cô hỏi: “Tân Hành, sao thê? Bị lạnh rầm à?”

Tân Hành: “...”

“Quần áo ướt hết rầm, mau cởi ra!”

Tân Hành còn chưa kịp phản ứng thì con cằm thú kia đã mượn rượu làm

loạn để lột sạch quần áo trên người cô ra...

Tân Hành vừa xấu hổ vừa giận, muốn đẩy anh ra để quay đi chạy về phòng. Nhưng mà bên hông cô đã có một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy, vừa nóng vừa chặt.

Cô quay đầu lại hung dữ nhìn anh, nhưng chỉ thấy ánh mắt ‘mê mang’ của anh, nhưng hai đám lửa càng đốt càng nóng.

Anh bất ngờ ôm cô vào ngực bằng một tay, nhẹ giọng than khẽ bên tai cô.

“Tân Hành, đừng đi...”

“Anh rất muốn em...”

“Muốn em đến mức cả đêm, cả đêm không ngủ yên được...”

“...”

Cơ thể Tân Hành mềm nhũn, thiếu chút nữa là đứng không vững, cô tựa vào ngực anh, nói thầm: “Em cũng muốn luôn ở bên cạnh anh mà...”

“Nhưng em không để cho anh yêu em...” Anh lập tức cắt ngang lời cô, giọng nói cứng rắn như một đứa trẻ không được ăn kẹo.

“...” Tân Hành: “Có em bé...”

“Không sao đâu, anh sẽ nhẹ nhàng thôi.” Anh vừa dụ dỗ cô vừa nắm đúng thời cơ, bắt đầu... mượn rượu làm loạn.

Chương 412: Ngoại Truyện: Mượn Rượu Làm Loạn (2)

Không để ý đến ý từ chối của Tân Hành, Dịch Tân ‘uống rượu nỗi hứng’ không theo không tha, anh ôm cô quay sang chỗ khác, chuẩn bị làm chuyện c`âm thú…

Tân Hành tức giận, quả đấm nhỏ nện lên lưng anh hai cái nhưng anh hoàn toàn không coi ra gì, mặt khác còn không ngừng dụ dỗ cô:

Vẻ mặt nặng nề

“Đừng làm loạn, anh muốn em lâu lăm r`ă, để anh yêu em nhé...”

“Đừng sợ, anh sẽ không làm em bị thương đâu...”

Do dự một chút lại tiếp...

“Cũng sẽ không làm hỏng quả trứng thụ tinh trong bụng em...”

Tân Hành: “...”

Vì vậy, cứ như thế... Khu, sau khi thời gian kích tình trong phòng tắm trôi qua, con c`âm thú nào đó đi còn không xong lại v`ững vàng ôm Tân Hành tắm rửa lại một lượt, sau đó ôm trở v`ề giường.

Tân Hành khẽ thở hổn hển, ánh mắt xinh đẹp liếc anh: “Tỉnh rượu chưa?”

Anh khẽ cười, hôn lên môi cô: “U, tạm tạm.”

“... Có c`ần uống canh giải rượu nữa không?”

Anh cười: “Không cần canh giải rượu, quản gia biết anh bận nên sẽ không làm chuyện không thức thời đâu.”

Tân Hành: “...”

Dịch Tân ôm lấy cô và nhẹ nhàng hôn.

Cô hơi đẩy anh ra: “Đủ rồi, sẽ làm em bé bị thương đấy.”

Anh ngược mắt lên: “Yên tâm, anh sẽ có chừng mực.”

Anh nói rõ lại nhẹ nhàng mổ lén môi cô một cái, lúc này mới kéo chăn ra và ôm cô đặt xuống giường.

Sau khi người đàn ông được thỏa mãn lửa dục, cuối cùng toàn bộ kiên nhẫn cũng đã trở về, bớt gấp gáp đi và chỉ ôm cô cười yêu chi.

Anh không biết lúc này Tân Hành đang nghĩ trong lòng: Hừ, em để cho anh hôn, cho anh đắc ý. Lần này anh giả say, để xem lần sau anh muốn thì phải làm sao!

Suy nghĩ một hồi rõ cũng không khống chế lại mà để lộ ý cười buốt bực trong mắt.

Đúng lúc bị Dịch Tân bắt được: “Em đang cười gì thế?”

Nụ cười của cô vụt tắt, chớp mắt vô tội nhìn anh: “Cười cái gì?”

“Cười gian.”

“...”

Dịch Tân hỏi rõ buông cô ra, sau khi nằm xuống bên cạnh cô mới kéo cô vào trong ngực và hỏi: “Nói đi, lại muốn hành hạ anh thế nào?”

“Anh nhìn l`âm r`ăi, sao em lại hành hạ anh ch`ú?” Cô tỏ ra mặt dày nói dối:
“Anh c`ũng đ`âu phải không bi`ết, cả người của người ta đ`ều đã là của anh
r`ăi, sao lại hành hạ anh đ`ược?”

“Tốt l`ắm, em chứng minh cho anh xem nào.”

“Chứng minh thế nào?”

“Sau này em cứ mu`ốn là em s`ẽ cho.”

“...” Khóe môi Tân Hành vừa kéo lên đã mếu.

Đại thi`ếu gia, anh đ`úng là bi`ết làm ăn!

“Không phải cả người đ`ều là của anh r`ăi à?” Anh thấy cô do dự thì lại
cười.

“Đ`úng vậy, nhưng mà em bé thì không phải, bây giờ trong người em một
nửa là em bé, cho nên không tính như thế đ`ược.”

“Một nửa?”

“... Được r`ăi, một ph`ần mươi.”

“Tân Hành.”

“Hả?”

“Em nặng bao nhiêu?”

“... Em không nói cho anh biết.”

“Không nói anh cũng biết rõ, vừa r`ăi anh đã ôm em lâu như vậy.”

“...” Anh nói chuyện cứ nhất định phải thẳng thắn thế à?

“Trứng thụ tinh nặng hơn à?”

“... Không biết.”

“Cho nên cái quả trứng thụ tinh này hoàn toàn không đáng kể so với em.”

“...” Không đáng kể...

“Cho nên cả cơ thể của em đều là của anh.”

“...” Quả nhiên, đây mới là suy nghĩ chính của anh...

Tân Hành lầm bầm: “Hóa ra là anh, bây giờ em muốn tạm thời thu hồi quyền sở hữu.”

“Ừ, vậy ý của em là giờ em đổi ý à?”

Tân Hành khẽ hù: “Anh nhất định phải nói thế thì là thế đi. Tóm lại, bây giờ em quyết định: Lần này để cho anh được như ý, nhưng lần sau em nhất định sẽ không để cho anh ăn dế thế đâu!”

Dịch Tân: “...”

Anh kéo cô ra khỏi lồng ngực, cố chịu đựng nhẫn nại hỏi: “Có thể nói cho anh biết anh chọc phải chỗ nào của em rã không?”

Cô hù nhẹ: “Biết sai mà sửa mới có thể tha thứ, nhưng anh đến lỗi còn không biết ở đâu mà còn đi hỏi em... Đúng là không thể tha thứ.”

“...” Dịch Tân ôm trán: “Có thể là vì anh làm quá nghiêm trọng quá, cho nên nhất thời không biết chuyện xấu em nói là cái nào.”

“Làm quá nghiêm trọng...” Khóe môi Tân Hành cong lên: “Anh đúng là thành thật nhỉ, vậy anh cứ thẳng thắn khai hết ra đi, nói đến thì em sẽ nói cho anh biết.”

“... Anh cảm thấy anh vẫn nên để lần sau lại nghĩ cách khác đi.” Dịch Tân là ai chứ, anh sẽ không để mình tự nhảy vào bẫy đâu! Nếu thật sự nói hết tất cả ra thì trong thời gian cô mang thai này, anh đừng mơ động được vào cô.

Còn lần sau tiếp tục làm lưu manh giả say làm loạn cũng khá được đấy...

Dịch Tân quyết định, thế là liền ôm cô đổi tư thế và chuẩn bị ngủ.

Nhưng Tân Hành lại bị anh trêu chọc, vốn dĩ định mạnh mẽ chỉ trích và ác liệt công kích anh, tố cáo hết thảy nhưng không ngờ anh lại đột nhiên không chơi nữa... Thoáng một cái mức nước chênh lệch của lòng sông so với mức nước biển không thể cân bằng được.

Cô lôi kéo bàn tay anh, anh mở mắt ra nhìn cô.

Cô cười dụ dỗ anh: “Anh nói đi, anh nói xem anh làm chuyện xấu gì với em rã, em thích anh hư hỏng.”

“Em thích anh hư hỏng?” Giọng anh hơi cao lên.

Phụ nữ có thai có thể mặt dày... Tân Hành yên lặng xây dựng một phòn tuyến tâm lý mặt dày trong lòng, gương mặt thẹn thùng nói: “Không phải người ta đều nói: Đàn ông không hư phụ nữ không yêu sao? Anh nói đi, nói những chuyện xấu anh làm ấy.”

Anh đột nhiên bật cười: “Chẳng lẽ vừa rã anh còn chưa đủ hư hỏng à?”

“...” Tân Hành co quắp cả người.

Tiếng cười của anh trầm thấp, hôn lên trán cô rã than khẽ: “Nói rã thì sao? Em phạt cũng phạt anh hơn một tháng rã, bây giờ cho anh một cơ hội để làm mới bản thân được không?”

“Mới có hơn một tháng, em vốn dĩ còn định phạt anh một năm cơ, vừa hay để em sinh con xong còn ở cũ được một tháng nữa.”

Một tên cầy thú nào đó bị dọa đến mức mồm hôi lạnh chảy ròng ròng. Một năm ư... May mà hôm nay anh mượn rượu làm loạn, nếu không thì một năm này không biết sẽ đau khổ đến nhường nào?

Trong lòng không ngừng cảm thấy may mắn nhưng ngoài miệng lại nói hay như hát: “Em xem, em lại không nói rõ ràng, anh còn tưởng chẳng qua là em sợ... Không biết là do em tức giận, cho nên mới phá hỏng kế hoạch của em.”

Không biết mới lạ đấy! Người đàn ông như Dịch Tân đã sớm tu luyện thành tinh rồng. Chân mày của Tân Hành động một cái cũng có thể khiến anh chú ý, động hai cái là trong lòng anh bắt đầu tính toán, động đến cái thứ ba là anh đã có thể đoán ra được tám chín phần. Huống chi đã hơn một tháng nay, hơn 30 đêm bị cô cố tình quyến rũ, sau đó lại mạnh mẽ hành hạ, nǎo anh cũng đâu phải ít nếp nhăn, làm sao có thể không biết là cô cố ý được chứ?

Nhưng mà anh sẽ không nói lời này ra, ngoài miệng lại tiếp tục thái độ nhận sai rất chân thành: “Cho nên em nói cho anh nghe đi, để anh phối hợp với em nhé?”

Phối hợp?... Chính là để dụ dỗ em đó!

Tân Hành lại bởi vì thế mà động lòng, ngẫm nghĩ thì lại thấy anh nói cũng không phải không có lý. Cô ở đây tức giận, nhưng anh lại hoàn toàn không biết, cứ hưng hái rồng lưu manh đùa giỡn cô, nghĩ lại thì cô đúng là thiệt thòi mà!

Lúc này cô mới bát đắc dĩ lầm bầm: “Không phải anh nói là anh không thể làm em có thai sao? Thế sao em lại mang thai?”

“Cái này à, có lẽ là vì chúng ta... Bây giờ yêu quá nhiều quá thường xuyên.”

“...” Tân Hành ngược mắt nhìn anh: “Dịch Tân, nói dối rất vui sao?”

Dịch Tân rất vô tội: “Quá nỗi buồn quá thường xuyên, đâu có nói dối chứ?”

“... Quá nỗi buồn quá thường xuyên không phải nói dối, nhưng em thì sao? Rõ ràng là vì em không thể, anh còn gạt em là vì anh...”

Dịch Tân nhất thời rét run lên, đôi mắt nheo lại hỏi cô: “Ai nói với em?”

“Ai nói không quan trọng? Nếu không phải là em may mắn có em bé, vậy thì có thể cả đời này em sẽ cho là vì anh, sau đó bỏ qua trị liệu, bỏ qua cố gắng, có thể chúng ta sẽ cả đời không có con.”

Anh vuốt vuốt tóc cô: “Không phải là em cũng định cả đời không có con sao?”

“Nhưng đó là do em tưởng là vì anh, nếu là vì anh thì tất nhiên em có thể cả đời không cần có con. Nhưng nếu là vì em thì đó là do em liên lụy tới anh. Ai cũng có thể không có con, còn anh thì không được.” Cô cắn môi, u oán nhìn anh.

Anh khẽ than, hôn lên tóc cô: “Anh không thể không có con thì em phải làm thế nào?”

“Em...” Tân Hành nhất thời không nói nên lời.

“Tân Hành, có thì là anh may mắn, không có thì đó là số mệnh của anh. Anh không muốn em phải nỗ lực gì cả. Em có thể cố gắng thế nào, ngoại trừ đau lòng rời nước mắt thì những thứ khác có thể thay đổi được thật sự rất ít ỏi. Cũng giống như em không muốn anh phải cố gắng gì vậy. Tại sao khi ở trường hợp của anh thì em có thể nghĩ thông như vậy, đến khi chuyển sang bản thân mình thì lại u mê thế?”

“Không giống nhau mà...” Cô vội la lên: “Dịch Tân và Tân Hành không giống nhau, anh nhất định cần có người thừa kế...”

“Hư!” Anh cắt ngang lời cô: “Giống nhau, em là vợ anh, anh là chồng em.

Chúng ta b`ầu bạn bên nhau thì có gì không giống nhau?”

“Nhưng mà...”

“Đừng nói nữa, bây giờ chúng ta có r`ă.” Anh nói r`ă nhẹ nhàng xoa lên bụng cô, lâu lăm r`ă thái độ anh mới có được một l`ần hiếm trân trọng như vậy, chứ không phải là v`é... ghét bỏ trong hơn một tháng qua.

“Đã có r`ă, còn quay lại suy nghĩ n`ều thế thì có ý nghĩa gì không?” Anh đặt môi lên trán cô, thở dài: “Tân Hành, đừng so đo những thứ đó nữa. Em xem, nên có thì vẫn s`ẽ có. Cho dù đã từng thất vọng, tuyệt vọng nhưng bây giờ nó vẫn tới r`ă.”

“Thất vọng, tuyệt vọng... Vẫn luôn do một mình anh chịu đựng, đến tận bây giờ em đ`ầu không biết. Cũng may bây giờ có r`ă, nếu không chỉ sợ cả đời này em vẫn s`ẽ bị anh gạt...”

Chương 413: Ngoại Truyện: Đôi Ba Chuyện Mang Thai (1)

Lúc Cố Viễn Chi đến nhà họ Dịch thì Tân Hành vẫn đang ngủ.

Bây giờ cô đã mang thai tới gần tháng thứ sáu, bụng đã lớn như một quả cầu, thân thể nặng nề, bình thường đi bộ cũng rất cẩn thận ôm lấy bụng.

Hơn nữa còn có một lần Tân Hành đến bệnh viện kiểm tra định kỳ, vừa đúng lúc chạm mặt Tang Nhuế, cô ấy vừa nhìn thấy Tân Hành đã phì cười.

Tân Hành ôm bụng hỏi cô ấy cười cái gì.

Tang Nhuế vừa cười vừa chỉ vào bụng cô mà nói: “Bây giờ nhìn cậu cứ như cả ngày ôm món đồ chơi trên bụng ý.”

Tân Hành: “...”

Còn có Dịch Tân... Hàng ngày anh cứ nhìn bụng cô rãnh tí mày lại. Cô không vui rất lâu đến khi không nhìn được nữa mới nhẹ giọng mắng: “Đây là con anh đấy, anh đừng có cả ngày ghét bỏ con có được không?”

Dịch Tân nhìn cô và lên tiếng giải thích: “Anh không ghét bỏ nó, anh chỉ là...”

“Ghét bỏ em à?”

“Không phải, anh lo lắng có khi nào bụng em sẽ bị cái quả trứng thụ tinh này chèn cho nổ tung không, sau đó nó lăn xuống đất rớt vỡ luôn...”

Chèn nổ, lăn xuống đất, rớt vỡ...

Thiếu gia, không ngờ anh lại có sức tưởng tượng phong phú như vậy đây?

Đại thiếu gia lại tiếp tục xoắn xuýt: “Thật đây, mỗi lần anh thấy em vác cái bụng to như vậy thì trong đầu lại không nhịn được mà nghĩ đến cảnh bụng em bất ngờ vỡ tung, sau đó quả trứng thụ tinh này bị rơi xuống đất... rót vỡ.”

“...” Cả người Tân Hành run rẩy, ngoài cười nhưng trong không cười: “Vậy anh có vội vàng nhặt quả trứng thụ tinh ở dưới đất lên rồi nhét lại vào bụng em không?”

Dịch Tân nhăn nhó: “... Không, làm thế mất vệ sinh lắm, ít nhất cũng phải ngâm vào rượu khử trùng trước đã.”

“...”

Đây chính là phong cách đối thoại thường thấy nhất của hai người kể từ khi có con, khẩu vị của người này so với người kia còn nặng hơn.

Sau đó, một ngày nào đó Cố Viễn Chi nghe thấy đoạn对话 này của hai người...

Năm đó Cố Viễn Chi có thể cũng là một thanh niên khâu vị nặng vào độ tuổi ngang tàng ấy. Nhưng bây giờ ông đã là ông cố của người ta rồi, là trưởng bối đó, cảnh giới tư tưởng đã sớm trở nên bình lặng rồi. Nhưng đến thăm Tân Hành thì nghe thấy hai vợ chồng Tân Hành và Dịch Tân nói chuyện, thân hình lợm khوم già nua cũng phải rung động, thiếu chút nữa thì run rẩy ngã ra đất...

Điều Cố Viễn Chi lo lắng là với dáng vẻ của cha mẹ như vậy, chưa nói đến an toàn của em bé thì cũng phải nói đến vấn đề dưỡng thai. Em bé ở trong bụng còn chưa ra đời đã bị hù dọa mỗi ngày như vậy, bây giờ bị dọa cho choáng váng thì thôi cũng đành, sau này sinh ra rồi lại sống trong sợ hãi mà lớn lên, vậy thì khủng hoảng tâm lý của cái thau này lớn đến mức nào chứ?

Sau khi trở về Cố Viễn Chi càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng lo lắng cho tương lai của cháu ngoại, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng lại cuống quýt từ xách đít xách người đi suốt đêm quay về nhà họ Dịch.

Đáng tiếc, Tân Hành vẫn còn đang ngủ.

Quản gia nói đi gọi cô lại bị Cố Viễn Chi vội ngăn lại: “Đừng, để cho con bé ngủ, để cho nó ngủ, ngủ là tốt.”

Ngủ thì em bé có thể nghỉ ngơi, không cần bị dọa cả ngày như vậy.

Từ góc độ này mà nói thì Cố Viễn Chi thật sự là một ông cố có trách nhiệm.

Sau đó, Cố Viễn Chi chờ như vậy, đợi đến lúc Dịch Tân trở về mà Tân Hành vẫn còn chưa tỉnh lại.

“Oh, ông Cố, sao ông tới sớm thế?” Dịch Tân miễn cưỡng lén tiếng chào hỏi.

Sắc mặt Cố Viễn Chi hơi trầm xuống: “Sớm à? Sắp trưa rồi.”

“Oh, trưa rồi mà Tân Hành vẫn chưa dậy à?”

“...”

“Ông ngã chút đi, cháu đi gọi cô ấy.”

Từ đâu tới cuối, Dịch Tân đâu thể hiện dáng vẻ biếng nhác, hoàn toàn không có chút thái độ đúng mực nào đối dành cho bêtrên, Cố Viễn Chi không nhịn được mà đầy một bụng tức. Dĩ nhiên, ông lại không tiện phát giận ở đây, bởi vì đến bây giờ Tân Hành vẫn chưa chính thức gọi ông một tiếng ‘ông ngoại’. Mặc dù ông rất muốn dùng thân phận ông ngoại để dạy dỗ Dịch Tân một trận, dạy dỗ Dịch Tân phải làm một người chững thế nào, phải làm một người cha ra sao, nhưng mà Tân Hành còn chưa cho ông danh

chính ngôn thuận, nên ông cũng chưa có tư cách.

Lúc này cũng chỉ có thể bày ra sắc mặt nặng nề hơn: “Để cho con bé ngủ thêm chút đi.”

“Sắp ăn cơm trưa rồi, cô ấy còn chưa ăn sáng nữa.”

Cố Viễn Chi: “...”

Nghe đi, đây là lời mà một người làm cha nên nói sao? Phụ nữ có thai mà có thể tùy tiện bỏ bữa sáng thế à?

Càng nghĩ Cố Viễn Chi càng thấy chuyen đi này rất đúng đắn.

Sau này quá trình tinh giác của Tân Hành không được nhanh chóng như trước...

Đầu tiên là ôm chăn làm bộ như không nghe thấy Dịch Tân gọi, cô ngắt rồi...

Sau đó khi Dịch Tân phải kéo chăn ra thì cô không thể không tỉnh, nhưng lại bắt đầu la hét không muốn rời giường...

...

Mỗi ngày rời giường đều biến thành một quá trình khó khăn như vậy. Hơn nữa đêm hôm trước còn làm cô mệt mỏi...

“Được rồi, ăn cơm trưa xong ngủ tiếp được không?”

Bà mẹ nào đó ôm cái bụng trong xoe, nhắm mắt lầm bầm nói: “Anh mang lên đút cho em đi, như sáng nay ấy.”

Bữa sáng nay cô có ăn. Vừa rồi Dịch Tân chỉ là không biết xấu hổ, mở to mắt mà lừa Cố Viễn Chi thôi.

Dịch Tân than: “Hôm nay không được.”

“Vậy thì hôm nay không ăn.”

“... Cố Viễn Chi ở dưới lầu kia, đợi em cả buổi sáng rã.”

“Nói lung tung, hôm qua ông vừa mới về Mỹ.”

“Em nhớ nhầm rã, là hôm kia.”

“... Không khác nhau mấy, chuyển phát nhanh còn không nhanh được thế.”

“Máy bay tư nhân của Cố Viễn Chi nhất định là nhanh hơn chuyển phát nhanh.”

“... Không muốn, cứ không muốn dậy đây.” Nói xong cô lại ôm lấy chăn, đắp lên: “Bé con nói nó rất muốn ngủ.”

“Vậy em rời giường đi, bé con ở trong bụng em, nó có thể ngủ tiếp.”

“Bé con nói một mình nó không ngủ được, muốn mẹ ngủ cùng cơ.”

“...”

Dịch Tân đỡ trán, mỗi trưa gọi Tân Hành rời giường ăn cơm đìu không khác nào đánh trận, vừa đấu trí vừa đấu dung, có lúc còn phải đấu cả khẩu vị ai nặng hơn.

Anh cúi người xuống ôm cô, thấp giọng nói: “Ngoan, nếu ngủ nhìu quá đến tối anh lại thấy em tinh thẩn tốt quá, anh sẽ không khống chế được mà muốn cùng em vận động tiêu hao năng lượng.”

Cùng em vận động tiêu hao năng lượng...

Cứ dây dưa như thế một hã, cuối cùng Tân Hành cũng nhận thua và rời giường.

Sau khi Dịch Tân giúp Tân Hành chỉnh trang lại xong xuôi, ôm cô xuống lầu thì Tân Hành vẫn còn há miệng ngáp một cái.

Khi Cố Viễn Chi nhìn thấy cô và... quả bóng kia của cô thì hai mắt sáng ngời ánh mắt dịu dàng của người bên trên, lập tức đứng dậy đi về phía cô.

Tân Hành vừa thấy Cố Viễn Chi ở đây thật thì hơi kinh ngạc: “Không phải ngoài về Mỹ rã sao?”

“A, ông trở lại rã.” Cố Viễn Chi vừa trả lời vừa đỡ cô đi về phía ghế sofa.

Mặc dù bây giờ cô vẫn chưa gọi ông là ông ngoại, nhưng ít nhất cũng không còn tránh không muốn gặp ông như trước nữa. Không chỉ gặp ông, mà cô còn nói chuyện với ông nữa. Từ sau khi Tân Hành mang thai, Cố Viễn Chi lại càng mượn cơ hội dăm ba bữa lại qua thăm cô một lần. Cô cũng không có gì bài xích với chuyện này.

Mỗi lần đài gọi ông Cố này ông Cố kia, mặc dù trong lòng nghe vẫn rất không thoải mái, nhưng đây cũng đang trong quá trình cô chấp nhận, ông cũng không thể ép gấp quá đưọc. Cho nên bây giờ, ông và Tân Hành cứ tiếp tục duy trì mối quan hệ lửng lơ này... Nói gần không gần mà nói xa thì cũng không xa.

Sau khi để Tân Hành ngã xuống, Cố Viễn Chi lấy một túi tài liệu mới mang từ Mỹ sang đưa cho cô: “Đây là đồ ông trở về Mỹ để lấy, là nhật ký mang thai của bà ngoại cháu viết từ lúc có thai.”

“Nhật ký mang thai...” Tân Hành nhận lấy, khi nghe thế thì bàn tay hơi cứng đờ, suýt chút nữa thì làm rơi cái túi.

Cô vội vàng cầm chắc lấy rã không nhịn được mà xoắn xuýt: “Lần đài tiên nghe thấy có người làm thứ đòn này...”

Dịch Tân cũng khẽ cười: “Vô cùng hiếm thấy.”

Cố Viễn Chi khẽ cong môi nói: “Bà ngoại cháu rất thích làm những thứ này.”

Tân Hành mở ra, bên trong là một cuốn nhật ký, lật trang bìa một cái là thấy ngay chữ viết tay của bà ngoại...

Ngày 21 tháng 12, trời nắng. Chẩn đoán đúng là mang thai, vô cùng hưng phấn, lập tức đến nhà sách mua một bộ sách hơn 20 cuốn về kiến thức mang thai.

Ngày 25 tháng 12, trời âm u. Đã chẩn đoán được bốn ngày, phản ứng cô cùng khác thường. Mỗi ngày bắt đầu đi chậm lại, sáng sớm và chiều tối đều đi dạo 30 phút.

Ngày 26 tháng 12, trời nắng. Phụ nữ mang thai cần giữ tâm trạng ổn định, tránh giận dữ một cách vô lý.

...

Tân Hành lật vài trang rã nhẹ nhàng cười, khép lại cuốn nhật ký và nhìn về phía Cố Viễn Chi: “Ông Cố đúng là có lòng.”

Cố Viễn Chi cười hòa nhã: “Ư. Nay giờ con còn trẻ, có nhu cầu chở con chưa hiểu, Dịch Tân lại là đàn ông cũng không hiểu. Đúng lúc bà ngoại cháu có viết nhật ký nên cháu cũng có thể xem để tham khảo, cũng góp phần an thai và nuôi dưỡng thai nhi.”

Nói rã Cố Viễn Chi quay lại ra hiệu với quản gia. Quản gia nhận được ý của ông thì lập tức đi ra, lúc quay lại còn dẫn theo một người phụ nữ tóc hoa râm.

Tân Hành hơi tò mò. Cố Viễn Chi nhìn cô cười nói: “Tuổi của con và Dịch Tân vẫn còn trẻ, bên cạnh lại không có trưởng bối, ông thì lại sợ có nhu cầu chở không được thích hợp, cho nên... Vị này là thím Nguyệt ông đưa từ Mỹ về đây, năm đó cũng đã chăm sóc cho bà ngoại của con.”

“...” Tân Hành: “Thím Nguyệt... Là nguyệt của tháng ở cũ hay tên là Nguyệt?”

Thím Nguyệt khẽ mỉm cười với Tân Hành: “Đúng là bà cháu, năm đó câu đầu tiên khi Tiểu Khanh nhìn thấy bà cũng hỏi vấn đề này.”

Tân Hành hơi cong môi lên: “Vấn đề này... Chắc cũng không chỉ có cháu với bà ngoại hỏi nhỉ?”

Chương 414: Ngoại Truyện: Đôi Ba Chuyện Mang Thai (2)

Cuối cùng Cố Viễn Chi mạnh mẽ để lại thím Nguyệt ở nhà họ Dịch.

Đĩ nhiên, mặc dù nói là mạnh mẽ nhưng tất nhiên Cố Viễn Chi cũng không thể thật sự ‘mạnh bạo’ được, khiến Tân Hành và Dịch Tân không thể không từ chối.

Được rã, thật ra thì không phải là ông không muốn, chẳng qua là bây giờ vẫn chưa đủ lập trường, chưa đủ quyền lực... Bây giờ, ông chỉ có thể vừa mỉm cười vừa cứng rắn: “A, ông kéo cái thân già lوم khوم ngàn dặm xa xôi từ nước Mỹ qua đây, còn tự mình đi tìm thím Nguyệt cho con, còn đợi con cả một buổi sáng. Ông có thành ý như vậy chỉ vì muốn con giữ lại một người chăm sóc cho con và em bé, thế mà con còn không đồng ý ư?”

Không đồng ý, con sợ ông hại con à?

Không phải sợ ư, đây rõ ràng là vì muốn tốt cho mẹ con của con, tại sao một chút ý tốt này mà con còn không muốn nhận chứ?

...

Chính vì thế nên cuối cùng Tân Hành đành gật đầu để cho cái vị tên là thím Nguyệt này ở lại.

Sau khi ba người ăn cơm, Cố Viễn Chi thành công,... hai người thì một người rời đi.

Tân Hành ôm cái bụng tròn vo, đi cùng thím Nguyệt tiễn Cố Viễn Chi ra cửa. Cố Viễn Chi thấy cô nhiệt tình như vậy thì gần như lê nóng quanh

tròng mắt, suýt thì khóc như mưa.

Ai ngờ khi hốc mắt của ông còn đang phủ đầy hơi nước thì Tân Hành đột nhiên lôi kéo tay ông và cười ngượng ngùng: “Ông có thể thuận tiện đưa thím Nguyệt đi cùng luôn không? Ông xem người ta cũng đã chạy đến tận cửa rã, cả đoạn đường dài như vậy, đừng để lãng phí.”

Cố Viễn Chi: “...”

Ông có thể đưa cháu đi cùng luôn không? Cháu cũng đã đi đến tận đây rã mà.

“A, ông đừng hiểu lầm, không phải cháu không muốn nhận ý tốt của ông. Có đi lâu bấy giờ cháu mới có 6 tháng, thím Nguyệt là thím Nguyệt, nghĩa là đến khi ở cũ mới cần đến. Nếu cháu cứ cả ngày nhìn thấy thím Nguyệt, rã cả ngày gọi thím Nguyệt ơi thím Nguyệt à, lỡ bé con nhận nhầm ám hiệu khiến nó chui ra luôn thì sao. Mẹ vội ở cũ nên nó cũng vội vàng thành sinh non luôn thì làm sao?”

Cố Viễn Chi: “...”

Cố Viễn Chi cảm thấy cả cái mặt già của ông đều bắt đầu run rẩy, kéo khéo môi lên và hỏi: “Cháu xác định là thím Nguyệt chỉ có thể dùng khi ở cũ à?”

Tân Hành không do dự mà gật đầu.

“Vậy thời gian mang thai này phải làm sao?”

“Mang thai đã có Dịch Tân, ông yên tâm đi, Dịch Tân chăm sóc cháu rất tốt.”

“... Dịch Tân quá nghiệp dư, không chuyên nghiệp.”

“Cha vốn dĩ chính là nghiệp dư mà. Bởi vì chỉ nuôi bé con nhà mình, đương nhiên phải học hỏi từng bước từng bước một rã, từ từ tìm hiểu, từ từ tìm tòi. Nếu thật sự có người cha chuyên nghiệp như là dây chuyền sản

xuất nuôi dưỡng em bé ấy thì kinh khủng lắm...”

“...” Cố Viễn Chi đõ trán, ông phát hiện ra từ sau khi Tân Hành mang thai thì càng ngày càng nói năng linh tinh.

Cố Viện Chi không chơi mèo vờn chuột với cô nǚ, bày tỏ thẳng thắn: “Cháu đã đ`ông ý để thím Nguyệt ở lại chăm sóc cháu r`ă, không được đổi ý.”

Tân Hành yên lặng cúi đ`ầu: “Đúng là đ`ông ý r`ă, nhưng mà cháu vẫn muốn vùng vẫy giãy chết một l`ần nữa.”

“Vùng vẫy giãy chết vô hiệu.”

“...”

Cố Viễn Chi thấy dáng vẻ cúi đ`ầu đáng thương của cô thì không đành lòng mà than khẽ, vuốt vuốt tóc cô: “Nếu bây giờ cháu sợ bé con nhận nh`ầm ám hiệu mà chạy ra sớm quá, vậy thì cháu có thể đổi cách gọi thím Nguyệt. Ư, cháu xem gọi là ‘sinh thường’ hay ‘sinh mổ’ thì hay hơn, tùy cháu chọn.”

“...”

Tân Hành nhìn Cố Viễn Chi mà cả người run rẩy. Tại sao cô lại cảm thấy là kể từ khi cô có thai thì những người xung quanh cô cũng trở nên không bình thường thế này? (Tác giả said: Bởi vì cô không bình thường.)

Sau đó Cố Viễn Chi thành công rời khỏi đó một mình, Tân Hành yên lặng quay người, cùng thím Nguyệt đi về

Tân Hành để mặc thím Nguyệt ng`ă chơi dưới nhà, còn cô thì trở về phòng.

Vừa vào cửa đã thấy Dịch Tân ng`ă trên ghế sô pha đang lật xem quyển... Nhật ký mang thai.

Tân Hành giương mắt lên nhìn qua rãnh thản nhiên nói: “Đừng xem nữa, giả đây.”

Dịch Tân nhường mày: “Lợi hại thế à? Chỉ nhìn ba tờ đã biết là giả? Nhưng mà chữ viết này bắt chước như thật ấy. Em cũng biết mà, Cố Viễn Chi nuôi một đồng cấp dưới có kỹ năng thư pháp không khác nào họa sĩ trú danh. Böyle giờ có chút chuyện này cũng làm không xong, thật đúng là nuôi phí của.”

Tân Hành chậm rãi ngồi xuống rãnh ngả vào lòng anh, miễn cưỡng nói: “Chữ viết giống cũng chẳng sao, nhưng mà nội dung này... chẳng khác nào một cuốn nhập môn cho mẹ bầu cả. Có khi bây giờ anh mở đến trang cuối cùng còn nhìn thấy một tờ sách đeccù, còn có thể nhìn thấy một loạt các đầu sách nên đọc dành cho phụ nữ mang thai ấy chứ.”

Dịch Tân để cuốn Nhật ký mang thai trong tay và thu hút sang một bên, sau đó ôm cô vào trong lòng, để cho đầu cô gối lên đùi mình, anh cười: “Thông minh ghê.”

Nói rãnh bàn tay anh nhẹ nhàng vỗ lên bụng cô một cái, cười: “Là vì mang thai con của anh nên con làm em thông minh hơn à?”

Cô nhìn anh, chớp chớp hai mắt, cười vừa mèm mại lại đáng yêu: “Không phải, là cha của con em trực tiếp làm em thông minh hơn.”

Dịch Tân rất thích nghe cô nói những lời này, cha của con... Trong lúc vô tình, những lời này khiến khoảng cách giữa anh và cô như thế biến mất. Lúc này, anh bất giác cong môi lên rãnh cúi xuống hôn lên môi cô.

Tân Hành ôm lấy cổ anh, đáp lại bằng một nụ hôn sâu.

Từ sau khi mang thai, rất nhiều khi ở một mình, không hiểu sao Tân Hành sẽ cảm thấy không có cảm giác an toàn, may mà có Dịch Tân... Dù anh chỉ ôm cô, thậm chí là không cần nói lời ngọt ngào nào, có khi còn đang bắt nạt cô, nhưng lại khiến cô thấy rất yên lòng.

Cho nên những gì Cố Viễn Chi nói không phải là tất cả. Trong thời gian phụ nữ mang thai, người cần nhất là chàng, chứ không phải thím Nguyệt...

Lúc không có cảm giác an toàn thì có đến mười thím Nguyệt vây quanh cũng vẫn khiến cô khó chịu, nhưng chỉ cần Dịch Tân vừa xuất hiện rã ôm cô một cái là cô sẽ thấy tốt lên ngay.

Đây chính là cha của con cô...

Bây giờ anh sẽ không yêu cầu thái quá đối với cô như trước đây nữa. Vốn dĩ vẫn có thể, nhưng cuối cùng thì anh vẫn để ý đến cái bụng này của cô... Cô biết, khi anh nói với cô rằng anh sẽ không làm cô bị thương thì đó không phải chỉ là lời để dỗ dành cô. Trên thực tế, anh rất có chừng mực, thậm chí còn cẩn thận bảo vệ cô và bé con hơn cả bản thân cô.

Thỉnh thoảng khi thân thiết, mặc dù anh rất muốn cô nhưng vẫn biết dừng lại đúng lúc.

Anh buông cô ra rã hỏi cô có muốn nghỉ ngơi không.

Cô lắc đầu và bắt lấy tay anh: “Anh nói chuyện với em đi, chờ anh đi rã em sẽ ngủ tiếp.”

“Nói gì nào?” Anh cười, vuốt ve mặt cô.

“Anh thích nghe cái gì?” Cô nhìn anh cười vui vẻ.

Người nào đó hơi cau mày: “Không thích nghe gì, nhưng ngược lại làm thì thích nិều đấy, cho anh làm không?”

“...” Cô xoắn lên.

Nhưng chẳng qua anh cũng chỉ thuận miệng nói thôi, ngay sau đó liền đổi chủ đề hỏi cô: “Sao em lại biết nhật ký mang thai này là giả? Hay biết đâu bà ngoại em lại muốn làm một quyển nhật ký mang thai nhập môn cho bà

bàu thì sao. Em cũng biết chuyên ngành của bà ấy là về giáo dục mà.”

Cô nghe thế thì cười lắc đầu: “Cho dù làm về giáo dục thì bà cũng là một người phụ nữ. Khi đó bà vẫn còn yêu người kia. Phụ nữ mang thai mà sao đến ba mặt giấy đâu không nhắc gì đến cha đứa bé chứ. Thay vào đó lại đi viết cái gì mà bộ sách dành cho phụ nữ có thai, rã đi dạo sau khi ăn? Đây rõ ràng là phương pháp an thai do Cố Viễn Chi viết cho em.”

Dịch Tân nghe thế thì mắt sáng lên.

Tân Hành lôi kéo bàn tay anh rã lại dựa vào ngực anh: “Nghĩ là khi phụ nữ mang thai, có em bé dù có hưng phấn hơn nữa cũng tuyệt đối không có chuyện không nhớ đến cha của con mình. Bởi vì những thứ hưng phấn đó cũng chỉ có thể chia sẻ với cha đứa bé thôi.”

Ánh mắt sáng lên tia sáng vui vẻ, Dịch Tân thấp giọng nói: “Anh biết, cho nên chúng ta cứ đuổi thím Nguyệt kia đi đi...”

Cô ngẩng lên từ trong ngực anh.

Anh cười: “Chẳng lẽ em không có ý này à?”

“... Em có. Vậy ý của anh là anh giúp em đuổi à?”

“Ừ, anh đuổi giúp em.”

“Nhưng mà, Cố Viễn Chi nói thím Nguyệt này là một người chuyên nghiệp, rất biết... chăm sóc cho người khác.”

“... Từ bây giờ anh sẽ cố gắng chăm chỉ học tập phương pháp dưỡng thai, để anh chăm sóc em.”

“Còn nữa, Cố Viễn Chi nói tính cách thím Nguyệt rất tốt, tuyệt đối không bắt nạt em.”

“... Anh cũng có thể... cố gắng không bắt nạt em.”

“Nhưng mà, Cố Viễn Chi nói thím Nguyệt là người rất cẩn thận, có nghĩ là không phải nghĩa là không phải, không bao giờ nói lời lập lò nước đôi.”

“... Được rồi, anh sẽ không bắt nạt em.”

“Cố Viễn Chi còn nói, thím Nguyệt là người rất biết tuân thủ cam kết, không bao giờ dụ dỗ em, cũng sẽ không dỗ dành em vui vẻ xong lại lật lọng lời hứa ban đầu.”

“...”

“...”

“Tân Hành.”

“Hả?”

“Chúng ta cứ giữ thím Nguyệt lại đi.”

“... Dịch Tân.”

“Oi?”

“Anh cứ đuổi thím Nguyệt đi đi.”

“Nhưng mà anh chưa đủ chuyên nghiệp.”

“Anh có thể học...”

“Hử?”

“Không cần học, em thích anh không chuyên nghiệp!”

“Nhưng anh lại thích bắt nạt em, sửa cũng không sửa được, chỉ cần vừa thấy em là anh sẽ không nhịn được mà muốn bắt nạt em.”

“... Anh bắt nạt đi, không c`ần sửa đâu...”

“Anh còn rất thích dụ dỗ em, sau khi dỗ em vui r`ồi sẽ lập tức đổi ý.”

“... Anh dụ dỗ đi, anh vui là được r`ồi...”

“Vậy thì được, mai anh sẽ đuổi thím Nguyệt đi.”

Chương 415: Ngoại Truyện: Dăm Ba Chuyện Mang Thai (3)

Cuối cùng cũng không đuổi được thím Nguyệt đi.

Vốn dĩ còn cho rằng Dịch Tân làm việc thì Tân Hành có thể yên tâm.
Không ngờ anh cũng có lúc lỡ việc.

Tân Hành ở trong phòng chờ đợi, chờ thím Nguyệt đến chào tạm biệt, nào ngờ không đợi được thím Nguyệt mà lại chờ được Dịch Tân quay lại.

Khi quay lại, anh chăm chú nhìn vào cái bụng tròn vo của cô, chân mày nhăn tít lại.

Tân Hành bị anh nhìn như thế thì trong lòng nảy sinh sự cảnh giác, cuống quít vòng tay bảo vệ quả địa cầu trên bụng, đê phòng nhìn anh: “Anh muốn làm gì?”

Dịch Tân nhìn cô một cái rồi đi ngay đến bên cạnh cô, đỡ cô dậy: “Chúng ta đi bệnh viện.

Trong khi Tân Hành còn sững sốt thì anh đã đỡ cô ra ngoài.

Lúc này cô mới có phản ứng lại, vội vàng túm lấy khung cửa, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ: “Anh nói cho rõ ràng, anh dẫn em đến bệnh viện làm gì?”

Dịch Tân cau mày nhìn cái bụng cô.

Trong lòng Tân Hành giật mình run lẩy bẩy chỉ vào anh: “Anh vẫn ghét đứa nhỏ trong bụng em, bây giờ không phải là không nhịn được nữa muốn dứt

khoát lôi nó ra đây chứ?”

Gân xanh trên trán Dịch Tân nhảy đùng đùng.

“Dịch Tân, nó là con của anh đấy, anh đừng có ghét nó như vậy mà được không?”

“...”

“Mặc dù dáng dấp nó hơi lớn một chút làm ảnh hưởng đến chuyện tốt của anh, nhưng mà anh cũng không cắn độc ác như thế chứ!”

“...”

“Bây giờ anh lấy nó ra thì chúng ta để nó ở đâu?”

“...”

Dịch Tân vuốt vuốt trán, bất đắc dĩ nhìn Tân Hành: “Bây giờ đúng là anh rất muốn lấy nó ra luôn.”

“...” Tân Hành chỉ ngón tay vào anh, tức run người.

“Lấy ra rã cho vào chậu hoa nuôi.”

“...”

“Nếu em sợ gió thổi trúng hay mưa làm ướt thì cùng lắm anh cho chậu hoa vào nhà kính là được rã.”

“...”

“Ngày ngày cho người làm vườn dùng bình tưới cho nó uống nước.”

“...”

“Nếu em sợ người làm vườn lười biếng thì mỗi khi trời tối trước khi đi ngủ cũng có thể liếc qua một chút.”

“...”

Tân Hành giật run người, chỉ vào Dịch Tân mà tức không nói ra lời.

Anh nhìn cô, ban đầu gương mặt đầy bất đắc dĩ nhưng khi thấy cô tức điên người thì lại phì cười. Đôi mắt gian tà cười đến là thỏa mãn đắc ý.

Chỉ thích bắt nạt cô thôi!

Còn Tân Hành thì chỉ cảm thấy đau óc choáng váng, anh, anh...

Tại sao lại có người cha như vậy chứ?!

Con ngoan, sao sốt con lại khổ thế này?!

Cô đẩy anh ra, xoay người quay về phòng: “Anh tránh ra cho em!”

Dịch Tân nhanh tay lẹ mắt, vội kéo cô lại: “Không được, chúng ta đi bệnh viện.”

Tân Hành vừa nghe thấy đi bệnh viện... Đột nhiên quay đầu trùng mắt với anh: “Con của em, em sẽ nuôi trong bụng, không cần nuôi trong cái chậu hoa quỷ gì của anh cả!”

Dịch Tân đứng hình nhìn cô, cuối cùng cũng khẽ bật cười, ôm cô vào lòng rã lại hôn lên mặt cô.

Lúc này Tân Hành vẫn còn đang tức đến thở phì phò, anh ôm cô thì cô hung hăng đánh cho anh một cái. Anh hôn cô thì cô vung thẳng tay vào mặt anh, nhưng được nửa đường thì đã bị anh chặn lại, đan mười đầu ngón tay vào nhau.

Cô hờ lạnh, trợn mắt nhìn anh: “Anh dám lôi nó ra nuôi trong chậu hoa, em

sẽ nuôi anh trong ao!”

Anh mỉm cười nhìn cô: “Ao nước lớn quá nuôi anh lẳng phí lắm, hay là em trực tiếp nuôi anh trên mặt giường nước luôn đi?”

“Nghĩ hay quá nhỉ!”

Anh nhìn cô đìa gian tà: “Anh không chỉ nghĩ đẹp mà còn muốn phải sâu.”

“...”

Anh trêu cô đủ rã mới dắt tay cô nói chuyện chính: “Mặc dù anh chê nó chiếm dụng bụng em, nhưng cũng chưa đến nỗi lôi nó ra. Dĩ nhiên không phải là sợ nó ở trong chậu hoa sẽ phải chịu khổ mà là sợ em không để ý đến anh. Em yên tâm, anh dẫn em đi bệnh viện để kiểm tra giới tính của con thôi.”

Giới tính...

Nói thì không sai nhưng mà dù sao cũng là con anh, anh không thể nói vài câu yêu thương được sao? Cô cũng không hy vọng xa vời anh có thể nói cái gì mà Tiểu Tân Tân hay Tiểu Hành Hành, nhưng ít nhất anh cũng có thể nói là em trai hoặc là em gái, không thì con trai hoặc cô bé cũng được mà... Anh nhất định phải... tiết kiệm từ ngữ đến thế à?

Tân Hành nghẹn ngào suy nghĩ, cuối cùng... thôi bỏ đi.

Cô chỉ nói với anh: “Không phải anh nói muốn thuận theo tự nhiên để đến khi con chào đời để cho chúng ta một niềm vui bất ngờ sao?”

“Niềm vui? Không phải là trai thì là gái, có cái gì mà bất ngờ? Thuận miệng dỗ em thôi, thế mà em cũng tưởng thật à”

“...” Tân Hành đờ trán, cô thật sự cảm thấy gần đây Dịch Tân rất phách lối.

Dường như kể từ khi anh phát hiện ra ngay cả khi cô đã nghe ý, ngay cả khi cô khẽ đỏ mặt gật đầu với anh, rồi mặt dày nói với anh: "Không sao, em có thể...", nhưng mà anh cũng không thể làm bất cứ điều gì anh muốn nữa thì anh đã không còn sợ cô, từ đó bắt đầu lớn lối không thèm kiêng kỵ gì.

Một ngày ba lần bắt nạt cô, có lúc còn thêm bữa trà chỉ ăn cùng với bữa đêm...

Về phàn bé con thì còn thảm hơn, chỉ cần bị anh thấy thì căn bản là đều bị anh ức hiếp trước một hồi.

Mẹ con cô cũng thật là đáng thương mà...

Tân Hành giật giật khóe miệng: "Dỗ em... Vậy sao lúc đấy không xem (giới tính)?"

Dịch Tân nhún vai, nói vô cùng hợp tình hợp lý: "Ngại phiền toái."

"...Vậy bây giờ đi làm gì?"

"Hôm nay tâm trạng anh tốt."

"... Ý anh là trước sáu tháng thì tâm trạng anh không tốt à?"

"Chính là ý này."

Bé con đáng thương...

Tân Hành vội vàng oán thán thay con yêu, nên quên mất không hỏi anh tại sao đột nhiên tâm trạng lại tốt lên...

Cho đến khi vào bệnh viện, bác sĩ nói với cô: "Chúc mừng, là long phụng thai."

...

Mất khoảng một phút Tân Hành không có phản ứng gì, Dịch Tân cũng hóa đá ở bên cạnh cô. Cho đến một lúc sau cô mới có phản ứng, gầy như mỏ trừng hai mắt ra hỏi bác sĩ: “Long phượng thai có nghĩa là... trong bụng tôi có hai đứa bé à?”

Bác sĩ mỉm cười gật đầu.

Tân Hành ngay lập tức trở nên kích động.

Cô nhảy dựng lên khỏi giường, nhào vào trong lòng Dịch Tân, kích động đến mức đau mi đầm nước mắt “Dịch Tân, có nghe thấy không, là long phượng thai đây!”

Anh ôm lấy cô, trong mắt cũng đầy ý cười, gật đầu: “Anh biết, long phượng thai.”

“Hai bé con!”

“Ừ, hai bé con.”

Tân Hành kích động không dừng lại được, hai tay siết chặt lấy cổ anh: “Hai đứa, em mang thai một lần mà có thể sinh được hai đứa, hai lần là bốn, ba lần là sáu đứa nhóc rã... Hiệu suất của em gấp đôi những người phụ nữ khác đây, vui ghê!”

Hai lần, bốn. Ba lần, sáu... Khóe môi Dịch Tân co quắp mạnh mẽ.

Bác sĩ ở bên cạnh muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn phải ngượng ngùng tạt cho cô một xô nước lạnh: “Mợ Dịch, lần kiểm tra này là kết quả của thai nhi đang có. Lần tiếp theo và lần tiếp tiếp theo, chúng tôi cũng không dám chắc chắn.”

...

Mãi cho đến khi bác sĩ nghiêm khắc và tận tụy bồi túc cho Tân Hành một khóa học gọi là "Xác suất xảy ra của các sự kiện xác suất nhỏ" thì cuối

cùng sự phẫn khích của Tân Hành cũng xếp xuống.

Không còn lời nói hùng hồn kiểu “Em sinh mười lần là được 20 đứa bé” nữa, cuối cùng Tân Hành ủ rũ cúi đầu đi theo Dịch Tân ra về

Trong lòng cô vẫn oán thán ông bác sĩ kia đúng là không hiểu tâm trạng của bà mẹ mang long phượng thai gì cả, bị ông ta đánh cho một gậy như thế, tâm trạng suýt thì còn không bằng trước khi đến đây.

Thật ra thì đúng là Tân Hành đã hiểu lần bác sĩ rã. Bác sĩ là một nghề nghiệp có yêu cầu cao về sự cẩn thận. Nếu để mặc cho cô ngày ngày suy diễn một lần sinh được hai con, hai lần sinh được bốn con, mười lần sinh được hai mươi con... Đến cuối cùng tự mình tẩy não cô không nghi ngờ gì vào công thức này. Ngộ ngõ lần sau không có bài long phượng thai thì làm thế nào? Không phải long phượng thai xong cô không chấp nhận được rã tìm đến bệnh viện gây phiền phức, bắt bệnh viện phải đền một đứa cho cô thì đào đâu ra mà đền?

...

Dịch Tân vẫn có biểu cảm như cười như không, lúc trước không vui quá, bây giờ cũng không bị xô nức lâ của bác sĩ tat cho chênh vênh giữa mực nước sông và nước biển... Anh vẫn bình tĩnh ôm cô trên đường về nhà.

Tân Hành nhìn anh.

Anh cười nhìn lại.

Cô nhớ trước khi đi khám, anh đã nói hôm nay tâm trạng anh tốt, trong lòng khẽ động nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ trước khi đi anh đã nghi ngờ em mang long phượng thai rã à?”

Dịch Tân mỉm cười gật đầu.

Tân Hành trợn tròn mắt: “Sao anh không nói cho em biết trước?”

Dịch Tân yêu chí ầu nhìn cô và cười: “Anh sợ nói cho em biết trước thì em sẽ bị hưng phấn quá độ, rầm vội vàng tính toán với anh xem em có thể sinh bao nhiêu lần, sinh bao nhiêu con, thế thì đi đường không an toàn lắm.”

“...” Tân Hành lau mồ hôi lạnh trên trán, cô không bao giờ... tính cái này nữa!

Lại nghĩ đến một chuyện khác, cô quay sang hỏi: “Anh biết lúc nào? Sao biết được?”

“Ngay trước khi đi thôi, thím Nguyệt nói cho anh biết.”

Chương 416: Ngoại Truyện: Đôi Ba Chuyện Mang Thai (4)

“Sao bà ấy lại biết?” Tân Hành bất giác hỏi ngược lại, rã lại dần tiếp: “Thế mà anh tin à?”

Dịch Tân cười với cô: “Bà ấy nói thấy bụng em giống y như đúc bụng của bà ngoại em năm đó, hơn nữa chuyện mang long phượng thai là có di truyền, nhất là di truyền cách thế hệ. Anh thấy bà ấy nói còn chắc chắn hơn cả anh, cho nên đến đây xác định lại.”

“... Di truyền.” Tân Hành giật giật khóc mồi, lại đột nhiên nhớ ra một chuyện mà nhìn anh: “Anh sẽ vì bà ấy lập công mà không đuổi bà ấy đi à?”

Mắt Dịch Tân cong cong, cười đến là yêu nghiệt: “Em đúng là hiểu anh.”

Tân Hành: “...”

Cô đẩy anh, chui ra khỏi ngực anh rã lăng lẽ ôm bụng quay sang chỗ khác.

Anh cười khẽ, không nhanh không chậm đuổi theo.

“Giận à?” Anh đi đến bên cô và hỏi.

Cô không thèm để ý anh.

Anh kéo tay cô để cô đi cùng nhịp bước với anh. Cô liếc anh: “Anh nói mà không giữ lời.”

Anh cười rất không biết xấu hổ: “Đây cũng là chuyện không có cách nào mà. Anh đã đánh cược với thím Nguyệt, nếu em thật sự mang thai hai bé

con thì anh sẽ giữ bà ấy lại. Giờ thua phải chấp nhận.”

“... Bà ấy đúng là biết bảo vệ mình, đánh cược thể mà cũng nghĩ ra được.” Tân Hành hờ lạnh, lại nhìn Dịch Tân: “Cho nên càng không thể giữ lại!”

“Tại sao?”

“Tại sao cái gì?” Tân Hành tức giận: “Bởi vì bây giờ hai đứa bé đều ở trong bụng em, đâu phải trong bụng bà ấy, dĩ nhiên là phải nghe theo em, không được à?”

Dịch Tân nhìn chằm chằm vào bụng cô, tay sờ cùm, trong mắt lộ ra vẻ tính toán, trầm ngâm: “Anh cảm thấy cũng đúng, đây là một ý kiến hay đấy.”

Tân Hành bị ánh mắt này của anh làm cho khiếp sợ, vô thức lùi ra sau từng bước, bảo vệ bụng đầy đề phòng: “Ý hay gì?”

“Bây giờ em nuôi con cực khổ thế này, nếu thím Nguyệt có thể thì hay là chúng ta lấy con ra thả sang cho bà ấy nuôi? Để cho bà ấy có thể trông con giúp em luôn, tiến ngay vào trạng thái công việc.”

“...” Tân Hành run rẩy giờ tay lên chỉ vào người nào đó, tức giận: “Anh, anh...”

“Anh cái gì?”

“Điên rää!”

Tân Hành khẽ gắt lên với anh rää quay người bỏ đi.

Dịch Tân đứng sau lưng, nhìn bóng lưng cô đỡ bụng lảo đảo bước đi, đôi mắt anh hóa thành một hồn nước đầy áp bởi vẻ dịu dàng, gần như tràn ra ngoài.

“Đừng giận mà.” Trên đường anh ôm lấy cô, nhẹ giọng dỗ dành.

Cô nhìn anh rã quay sang chỗ khác: “Được, đuổi thím Nguyệt đi.”

“Không đuổi thím Nguyệt đi, giữ lại chăm sóc em.”

“... Hừ.” Tân Hành hờ nhẹ, trượt xuống khỏi đùi anh, tự mình ngã vào trong góc.

Anh cười rã xích sang, lại ôm lấy cô.

Cô đầy nhưng anh không động ném mỉng trách: “Giữa ban ngày ban mặt, chú ý một chút!”

Từ sau khi mang thai, trên mặt cô đã có thêm ít da thịt, không nhuộm lấm nhưng nhìn qua cả người có vẻ... đẹp một cách dày dặn hơn. Nhất là khi cô tức giận thì hai má sẽ phồng lên khiến trong lòng anh ngứa ngáy chỉ muốn cắn cho một cái.

Cho nên anh cứ thế là làm, cúi đầu ngoạm một cái trên mặt cô.

Cô khẽ hô lên, mắng anh: “Anh lại giở trò lưu manh!”

Anh cười, động tác cắn cô dần thả lỏng, cuối cùng hôn lên mặt cô một cái tỏ ra rất biết nghe lời: “Được, giữa ban ngày ban mặt không giở trò lưu manh, anh chờ đến tối.”

Tân Hành: “...”

“Được rã, không giận nữa, anh dẫn em đi mua quần áo mua sữa bột cho con, có được không?”

“Không được, con mới sinh cần phải uống sữa mẹ.”

“Sữa mẹ...?” Dịch Tân lặp lại, ánh mắt chậm rãi dừng lại trên vòng ngực dày dặn hơn vì mang thai của cô.

Tân Hành vỗ bõm một cái lên đầu anh: “Nhìn cái gì đấy?”

Dịch Tân ngượng ngùng sờ đầu: “Được, không nhìn, giữa ban ngày ban mặt phải chú ý, anh chờ tối vềnhin.”

Tân Hành: “...”

Sứa bột có thể chưa cắn mua, nhưng quần áo nhất định phải mua. Mặc dù kể từ khi mang thai, Tân Hành cứ như mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, cách bà ngày năm bữa là lại mua quần áo mới giày mới cho bé con. Nhưng đó là đõmua cho một đứa bé, còn bây giờ cô có hai đứa con nên cắn phải mua nhiều hơn.

Dịch Tân đưa cô đến một cửa hàng chuyên bán đồ cho bà mẹ và trẻ sơ sinh mà cô rất thích.

Khi anh vừa ôm Tân Hành xuất hiện ở cửa, các cô nhân viên đã nở nụ cười ấm áp như gió xuân, không phải gió xuân thường đâu mà là ngọn gió xuân có thể thổi qua cả bờ Giang Nam xanh biếc ấy. Bốn cô gái chia làm hai nhóm hai hàng, cả đội mặc đồng phục đi giày cao gót chỉnh tề, thái độ này phải gọi là vô cùng nghênh đón và cung kính.

“Ngài Dịch, mợ Dịch.”

Tân Hành vừa thấy mấy người này nhiệt tình thế thì tâm trạng đã tốt hơn nhiều. Mặc dù cô biết những nụ cười này đều được trưng ra vì những tờ nhân dân tệ hàng rực của Dịch Tân, nhưng dù thế thì cô cũng sẽ có cảm giác con của cô nhận được sự chào đón và lời chúc tốt đẹp của mọi người khi đến với thế giới này.

Cho dù là vì cái gì, tình thân cũng được, tình bạn cũng thế, tình yêu cũng vậy, thậm chí là tiền bạc cũng được, chỉ cần là mong đợi tốt đẹp thì cô đều nhận hết.

Cô mỉm cười nhìn Dịch Tân, anh cũng cười dắt cô vào trong.

Lúc này một vị khách đang chọn đồ bên trong chậm rãi quay đầu lại...

Ánh mắt đối diện thẳng với đôi mắt chất chứa hạnh phúc của Tân Hành.

Thoáng chốc nụ cười trên mặt cô cứng ngắc lại.

Dịch Tân lạnh nhạt nhìn đối phương và ung dung cười: “Ông Tân, trùng hợp quá.”

Ánh mắt Tân Hành khẽ động, miếng cưỡng gật đầu: “Đúng đấy.”

Thấy trước mặt ông ta bày bộ trang sức dành cho trẻ em, vừa rã lúng túng quá nên cô cũng chẳng có gì để nói, đành thuận miệng: “Có bạn bè sắp sinh em bé à?”

Ánh mắt Tân Hạo nhìn về phía cô, cười nhạt: “Mua cho con đấy. Cha vừa vền nước thì nghe nói con mang thai. Cha muốn, chúc phúc với cũng tặng một món quà.”

Tân Hành nắm chặt bàn tay, kéo vạt của chiếc váy bà bầu rộng thùng thình, cúi đầu nói nhỏ: “Üm, chúc phúc thì xin nhận, nhưng đứa nhỏ không thiếu gì cả, cho nên không cần lãng phí đâu.”

Ánh mắt Tân Hạo cũng nhìn xuống theo ánh mắt Tân Hành, gượng cười: “Ông ngoại tặng đồ cho cháu ngoại sao lại gọi là lãng phí?”

Tân Hành bất giác ngẩng đầu hỏi ngược lại: “Không phải trước giờ ông không coi tôi là con gái sao? Không phải là ông... hoàn toàn không muốn nhận tôi sao?”

Ánh mắt Tân Hạo trở nên căng thẳng, ngay sau đó lộ vẻ thất vọng.

Khung cảnh trước mặt thật kỳ dị, trong một thoáng bốn cô gái gió xuân sau lưng Dịch Tân và Tân Hành cũng không dám chen vào, bầu không khí nhất thời trở nên lúng túng.

Tân Hành lại khẽ cúi đầu vào ngực Dịch Tân, Tân Hạo chăm chú nhìn cô

nhưng không trả lời được.

Cuối cùng ông ta khẽ thở dài: “Vậy các con từ từ chọn đi, hôm khác cha đến thăm con.”

Tân Hành gật nhẹ, nhưng không ngẩng đầu lên, không muốn đối diện với ánh mắt của Tân Hạo thêm nữa.

Tân Hạo bảo nhân viên cửa hàng gói món đồ bằng vàng mà ông ta vừa xem lại rồi rời đi. Dịch Tân đưa Tân Hành đi xem một vòng, nhưng có vẻ tâm trạng của cô đã chìm xuống, không hề có hứng thú gì. Cho nên Dịch Tân bảo nhân viên mua bộ quần áo cho trẻ con lại rồi đưa cô đi.

Cả đường Tân Hành không nói lời nào.

Có lúc con người chính là như vậy, không phải là hẹp hòi cũng không phải là đạo đức giả, chỉ là khi đột nhiên có chuyện bất ngờ xảy ra sẽ không kịp ứng phó, trong đầu sẽ chỉ còn lại những hình ảnh và cảnh tượng của sự việc bất ngờ đó, rã nhất thời trở nên thẫn thờ.

Cho dù cũng từng nghĩ thế giới chỉ lớn nhiêu đó, có lẽ sẽ có ngày bọn họ chạm mặt nhau, nhưng khi thực sự gặp được, lại còn là lần đầu tiên, hơn nữa còn không phải ở ngoài đường mà ở trong cửa hàng mẹ và bé.

Tân Hạo nói, ông ngoại muốn tặng quà chúc phúc cho cháu ngoại.

Lúc ấy vào lần đầu tiên Cố Viễn Chi chủ động đến nhà họ Dịch cũng nói một câu không khác mấy: Ông cố muốn tặng đồ chúc phúc cho chắt.

Cố Viễn Chi đã nói đến nước này tất nhiên cô cũng không tiện từ chối. Mà ông cũng là một người lợi hại, mới được mày lần mà đã thu hẹp khoảng cách do cô cố tình tạo ra.

Nhưng sao Tân Hạo và Cố Viễn Chi có thể giống nhau được?

Cố Viễn Chi chưa từng làm tổn thương cô, hơn nữa chuyện giữa ông và bà

ngoại chỉ là bất hòa giữa những người yêu nhau, không thể nói ra là ai có lỗi với ai. Nhưng mà Tân Hạo... Hôm nay ông ngoại đến để chúc phúc, nhưng còn... bà ngoại thì sao?

Ông ngoại đã bức chết bà ngoại...

Dọc đường đi, cô bị vùi lấp trong mớ bòng bong đó, nhất thời tâm trạng cũng trở nên đây vướng mắc.

Dịch Tân nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, một tay khác xoa bụng cô, than thở: “Bây giờ không phải em đã xử lý rất tốt quan hệ với Cố Viễn Chi rì sao? Vừa không làm trái ý của bà ngoại, vừa không làm khó ông ấy, quan trọng là không làm khó chính bản thân em.”

Tân Hành ngược lên nhìn anh.

Dịch Tân hôn lên mặt cô: “Thuận theo tự nhiên. Ông ta có lỗi với em thì sẽ phải bù đắp lại. Còn nếu ông ta không cho là có lỗi với em, hoặc mẹ em thì cuối cùng mọi người cũng sẽ rời xa nhau. Đừng buông nữa, nghĩ gì em sẽ làm hại đến thai nhi, anh đã hy sinh như thế vì con, em đừng có làm phí công anh hy sinh đấy.”

“Hy sinh...”

Bắt anh không được ham muốn quá độ chính là hy sinh...

Chương 417: Ngoại Truyện: Đôi Ba Chuyện Mang Thai (5)

Dịch Tân suy nghĩ một chút rã lại cảm khái thêm một câu: “Thì ra đây chính là đáng thương cho lòng cha mẹ trong thiên hạ.”

Tân Hành nhếch môi: “Em cảm thấy cho anh cái đáng thương này có hơi sớm...”

Dịch Tân gian ác nhìn cô: “Không sớm, em tin anh đi, hai đứa con hư hỏng này vẫn còn ở trong bụng em, mới có sau tháng mà đã không kiêng kỵ gì lớn đến thế này, không biết lương thiện chút nào cả.”

Con hư...

Tân Hành cúi đầu nhìn cái bụng nhô cao của mình. Vừa rã ở trong bệnh viện, bụng của những người phụ nữ sắp đẻ cũng không lớn như bụng cô...

Nghĩ đến đây lại đột nhiên nhớ đến cái miệng quạ đen ngày hôm qua của Dịch Tân... chèn ép nổ tung bụng, bé con rớt ra...

Cô không khỏi run lên, mồ hôi lạnh rịn ra trên sống lưng.

“Không thể nào, bọn nhỏ không cõ ý lớn như vậy, chẳng qua là vì chúng có hai đứa mà thôi.” Tân Hành nhỏ giọng an ủi bản thân.

Dịch Tân cười lơ đãnh: “Biết là hai đứa mà không biết đường khiêm tốn chút, lớn như vậy rõ ràng là không coi em ra gì.”

Tân Hành méo miệng: “Biết đường khiêm tốn... Dịch Tân, anh nghĩ con anh là thiên tài hay là thiên thai, còn chưa ra đời đã phải biết khiêm tốn...”

Dịch Tân cười cười, kéo cô qua ôm vào lòng, để cho cô dựa hẳn vào người anh: “Bọn chúng không hiểu mà anh lại không quản được, bây giờ trong bụng em có hai đứa trẻ chúng ta càng phải cẩn thận chăm sóc hơn. Thím Nguyệt từng chăm sóc bà ngoại, bà ấy hiểu biết tương đối nhiều, cho nên giữ bà ấy lại trông nom em, anh mới có thể yên tâm.”

“Anh cũng có thể...” Cô vô thức thì thầm.

Anh cười: “Đúng, nếu anh có thể chăm sóc em thì tuyệt đối không mượn tay người khác. Nhưng anh cũng cần có người chuyên nghiệp chỉ cho anh, anh cũng sợ không chăm sóc được em và con của chúng ta thật tốt.”

Anh cúi đầu, nhìn vào mắt cô: “Em yên tâm, thím Nguyệt ở lại nhưng không phải để thay thế anh. Anh là chàng em, không ai có thể thay thế anh. Cho dù thím Nguyệt giúp anh săn sóc em thì em cũng không nhìn thấy anh ít hơn một giây phút nào cả, được không?”

Cô giật mình, nhỏ giọng hỏi anh: “Anh cũng biết à?”

Anh hôn lên mặt mày cô: “Ừ, chút suy nghĩ này đều viết hết lên mặt em rồi. Anh cũng muốn để em vui vẻ cho nên muốn đuổi thím Nguyệt đi giúp em. Nhưng mà bây giờ chúng ta có hai đứa nhóc, em biết không anh cũng không tin tưởng bản thân mình, em bảo anh làm sao yên tâm khi tự mình chăm sóc em chứ?”

Thì ra là anh cũng biết. Đúng vậy, có lúc nào anh không hiểu rõ tâm tư của cô hơn cả chính cô đâu. Thật ra thì cô rất may mắn, bởi vì cho dù ức hiếp cô nhưng cuối cùng anh vẫn rất hiểu cô. Rõ ràng là hai cá thể riêng biệt nhưng người này lại như thể rất hiểu người kia.

Sự thấu hiểu như thể hai người vốn dĩ chính là một, đã từng chia cách nhưng giờ đây cuối cùng đã đoàn tụ. Rốt cuộc cũng khiến cô tin tưởng vào truyềnl thuyết đã từng nghe...

Truyềnl thuyết viết vợ chàng vốn dĩ là một thể, chẳng qua là Thượng đế đã

tách họ ra, mà hôn nhân chính là cách để hai người dung hợp lại một lần nữa.

Nhưng trên đời này vẫn có rất nhiều người không tìm được đúng đích, không tìm được nửa kia đích thực của mình, cho nên cuối cùng bọn họ chỉ có thể đối mặt với bi kịch...

Còn cô thì hết sức may mắn, vì Dịch Tân chính là một nửa định mệnh của cô!

Yêu cô, thương cô và càng không ngừng thấu hiểu cô...

Cô ngẩng đầu lên ngắm nhìn anh, hơi do dự: “Anh sẽ không cảm thấy bây giờ em càng ngày càng không còn giống em nữa, quần lây anh khiến anh không thở được chứ?”

Anh nghe thế thì nhìn cô bằng ánh mắt tà mị khẽ cười: “Có thể quần chặt một chút.”

Cô lườm anh: “Em đang nói nghiêm túc với anh.”

“Anh cũng nghiêm túc nói với em.”

“... Vậy anh không cần nghiêm túc nói với em đâu.”

“Chúng ta đi hỏi bác sĩ xem sớm nhất là khi nào thì chúng ta có thể lấy hai đứa này ra, nhanh chóng cho em ở cữ, sau đó anh có thể trở về cuộc sống của một người đàn ông bình thường rồi.”

“...”

Tin Tân Hành có long phượng thai nhanh chóng truyệ̀n ra ngoài.

Dĩ nhiên không phải là Tân Hành hay Dịch Tân cầm điện thoại đi quảng bá khắp nơi, mà là... người nhà họ Dịch đúng là đài truyệ̀n tin!

Đương nhiên thím Nguyệt là người biết đàu tiên. Thật ra thì ban đàu bà nhìn bụng cô, cộng thêm kinh nghiệm tích lũy nhiều năm cũng đã đoán được đại khái rã. Bà nói với Dịch Tân rã lại bàn điêu kiện, thật ra bà cũng không có chắc chắn một trăm phần trăm, cho đến khi Dịch Tân tình nguyện thua cuộc, bà mới... ừ, cười rất đặc ý.

Hừ, mấy đứa tiểu bối mới mấy tuổi đàu này, bây giờ mới biết gừng càng già càng cay đúng không?

Tóm lại tâm trạng trong lòng thím Nguyệt chính là như vậy, đặc ý, rất đặc ý, cực kỳ đặc ý à nha, đây là cảm giác tìm lại được ánh hào quang. Vì vậy thím Nguyệt liền nói với quản gia.

Ôi chao, ôi, ôi, ông biết không, trong bụng mẹ chủ có long phượng thai, tôi nhìn một cái là nhận ra ngay...

...

Quản gia là ai chứ? Ông ấy đã trải qua ba đời chủ nhân trong nhà họ Dịch, nói đơn giản chính là cả người trang bị đầy đủ cảm biến không khí, nhiệt độ, ánh sáng, lực đạo... Các loại cảm biến đều ở mức độ mãn cấp.

Vì vậy ông ấy thuận miệng khen ngợi thím Nguyệt vài câu, sau đó xoay người liền đi gọi điện mật báo.

Đảo mắt một cái Dịch Lam đã chạy ngay từ thành phố H đến.

Thím Nguyệt cũng không ngốc, nhìn thấy Dịch Lam thì né trước rã cũng thông báo cho Cố Viễn Chi!

Có thể thấy được quản gia và thím Nguyệt đều trung thành với chủ đến mức nào!

Mặc dù Cố Viễn Chi nhận được tin nhưng người vẫn đang ở thành phố B, có đầy đủ lợi thế về mặt cự ly và tốc độ. Ông ấy nhanh thế nào ư?

Lúc Dịch Lam đến nhà họ Dịch thì thím Nguyệt mới đi báo tin, Dịch Lam vừa chào hỏi Dịch Tân và Tân Hành được một lúc, vừa vào chủ để được một câu thì Cố Viễn Chi đã đến cửa.

Có thể thấy là hai ông cõi Dịch Lam và Cố Viễn Chi có thái độ tích cực với hai đứa chắc đến mức nào!

Chủ đề của Dịch Lam là gì nào?

Đầu tiên ông nói với Tân Hành một hã cái gì cháu phải chú ý thân thể nhiều hơn. Nghe nói em bé không nghe lời khiến cháu phải chịu khổ, cháu đúng là cháu dâu ngoan của nhà họ Dịch... vân vân mây mây một hã khích lệ tinh thần, sau lời dạo đầu ấy thì bắt đầu vào chủ đề

“Ý của ông thật ra là thế này, tóm lại bây giờ các cháu cũng có hai đứa bé, hay là chia cho ông một đứa, ông nuôi giúp các cháu?”

Tân Hành: “...”

Đúng lúc này Cố Viễn Chi đến, khẽ cười một tiếng rã quen cửa quen nèo đi vào nhìn về phía Dịch Lam: “Ý của Dịch Lam ông đúng là trùng hợp với ý tôi.”

Gân xanh trên trán Dịch Lam nhảy hai cái, sắc mặt trầm xuống: “Sao ông cũng ở đây?”

Cố Viễn Chi cười, tự mình ngồi xuống đối diện ông: “Tại sao ông đến đây thì tôi cũng thế.”

Nói rã nhìn về phía Tân Hành: “Nghe nói cháu mang long phượng thai à?”

Tân Hành giật giật khóe môi: “...”

Lại thêm một người đến cướp con.

Quả nhiên sau đó ông ấy nói: “Vừa rã Dịch Lam nói rất có lý, cháu trông

hai đứa bé quá mệt nhọc, không bằng chia cho ông một đứa, ông trông giúp cháu?”

“Viễn Chi, việc gì cũng phải có thứ tự trước sau, đề nghị này là tôi nói trước.”

Sao hai người này đâu không hổ thẹn mà còn tỏ ra rất quang minh chính đại thế này?... Suy nghĩ trong lòng Tân Hành ngỗng ngang.

Chia cho ông một đứa... Hai người coi em bé là bánh ngọt đấy à, có thể tùy tiện chia chắc vậy sao? Cô nhìn về phía Dịch Tân lại thấy ánh mắt người này đầy vẻ yêu nghiệt, không nói lời nào mà chỉ nhìn Dịch Lam và Cố Viễn Chi tranh chấp như xem kịch, còn cô thì... cả người co quắp.

Cố Viễn Chi rất lớn lối: “A, ông nói trước, tôi cũng đâu nói không phải đâu. Nhưng có hai em bé, ông muốn một thì vẫn còn dư một, tôi muốn đứa nhỏ còn lại cũng không được à?”

Vẫn còn dư một... Tân Hành lảo đảo trong gió.

Trong một thoáng Dịch Lam không lên tiếng.

Sau đó không hiểu sao hai người như đạt được hiệp định gì đó mà cùng nhìn về phía Tân Hành.

Cô há miệng cứng lưỡi, đôi môi động mấy cái mà không nói nên lời. Cuối cùng ngượng ngùng giật giật khóe môi: “... Cháu cảm thấy, hai đứa nhỏ vừa mới sinh thì không nên tách ra.”

“Cho nên cháu định đưa cả hai đứa cho ông à?”

“Đúng đúng được rồi, thế đưa cả hai cho ông đi?”

Phản ứng của Dịch Lam và Cố Viễn Chi đều rất nhanh, trăm miệng một lời, không ai nói trước không ai nói sau.

Tân Hành: “...”

Cô lau mồ hôi lạnh trên trán rã tiếp tục giải thích: “Cháu cảm thấy, chưa nên tách em bé ra khỏi mẹ?”

Dịch Lam còn đang do dự vấn đền này thì Cố Viễn Chi đã giành trả lời.

“Đúng đúng được thôi, Tân Hành, cháu cũng theo ông luôn đi?” Hai mắt Cố Viễn Chi sáng ngời!

Suy nghĩ đến việc sắp mang được cả Tân Hành và hai đứa bé đi, quả là tâm nguyện được đền bù thỏa đáng, nếu quả thật như thế thì ông ấy có nằm mơ cũng cười đến tỉnh giấc!

Có điệu Tân Hành rất cuồng: “...”

Dịch Lam hừ lạnh.

Dịch Tân thì không nói không chậm đáp lại ông ấy: “Mẹ em bé tốt nhất cũng không tách khỏi cha em bé, không bằng thế này đi, ông Cố, ông thuận tiện nuôi luôn cả cháu đi?”

Cả người Cố Viễn Chi run lên, sắc mặt thoáng trầm xuống.

Đùa à, bảo ông ấy nuôi Dịch Tân?!

Nghĩ hay quá ha!

Chương 418: Ngoại Truyện: Đôi Ba Chuyện Mang Thai (6)

Vất vả lắm mới tiễn được hai ông cụ đến tranh con này đi, Tân Hành vuốt bụng vẫn hơi sệt.

Thật ra là vì Dịch Lam và Cố Viễn Chi đều là những nhân vật lợi hại. Hôm nay đuổi được họ đi rã nhưng bọn họ đã có suy nghĩ này rã, sao cô có thể dám chắc khi họ trở về suy nghĩ thêm rã sẽ không quay lại tranh giành với cô mạnh mẽ hơn chứ?

Giống như...

Tân Hành vô lương tâm làm một cái đánh giá: Giống như vi khuẩn gấp phải cồn có thể bị giết trong một thoảng nhưng sao bạn có thể đảm bảo nó sẽ không biến dị, sau đó sinh trưởng càng mạnh mẽ hơn? Siêu vi khuẩn... Không phải đều như vậy mà có sao?

Tân Hành tin rằng Cố Viễn Chi và Dịch Lam đều là những người có tiềm năng siêu vi khuẩn thiên bẩm.

Bọn họ không có thì ai dám có?

Cô càng nghĩ càng lo, lôi kéo Dịch Tân nói về lý luận siêu vi khuẩn mình vừa nghĩ ra, nói rã lại sốt sắng nhìn anh: “Anh nghĩ cách đi, đây là con chúng ta mà sao có thể để cho người khác mang đi được? Chúng ta đâu hành nghề bán trẻ con đâu.”

Dịch Tân nhíu mày, Tân Hành cho rằng anh đang suy nghĩ hoặc là cẩn thẳng, ai ngờ anh nhăn nhó một hồi rã sửa lại lời cô: “Cái này không gọi là bán, đây gọi là tặng.”

Dĩ nhiên nếu bọn họ tình nguyện đưa tiễn thì anh cũng sẽ không đến nỗi không nhận... Dịch Tân lặng lẽ bổ sung thêm trong lòng.

Tân Hành: “...”

Cô liếc anh rã nhẹ nhàng vuốt cái bụng tròn xoe như trái địa cầu, buồn bã hỏi: “Có phải anh... rất muốn tặng em bé cho người khác không?”

“Em nhìn ra rã à?” Dịch Tân cười.

Cô nghe thế thì đột nhiên ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt nhìn anh.

Hừ, không nhò cô chỉ dò hỏi bằng quơ vây mà đã thăm dò được tâm địa độc ác của anh rã!

Đưa con đi... Sao lại có người cha ác như vậy chứ?

Nhớ đến là lại tức giận, cô hơi híp mắt lại, chăm chú nhìn anh nói từng câu từng chữ: “Anh mơ đi!”

Nói rã cô ôm bụng quay người lên lâu.

Dịch Tân đứng tại chỗ, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ.

Thành thật mà nói thì anh là một thương nhân. Đối với thương nhân thì việc đặt quyền lợi lên đầu đã trở thành bản năng.

Nếu anh đã có dự cảm hai đứa bé hư hỏng này không phải người lương thiện gì, giờ lại có người tình nguyện nuôi con miễn phí cho anh, anh còn có thể xác định là hai đứa bé sẽ không bị ngược đãi... Phân tích ra thì thấy hoàn toàn là giao dịch trăm điền lợi không điền hại, thế thì làm sao anh có thể tìm được lý do để từ chối chứ?

Dĩ nhiên vẫn có một lý do, chính là cô gái nhỏ ngốc nghếch kia nhìn có vẻ rất muốn tự nuôi con. Thành thật mà nói anh cũng chẳng thể hiểu được...

Ừ, có lẽ cũng giống như cô cũng chẳng thể hiểu nổi sao anh lại có thể có suy nghĩ thuận nước đẩy thuyền tặng con cho người ngoài vậy.

Cô không muốn nêu anh cũng chỉ có thể tỏ ra phổi hợp, đuổi hai ông già bứt dây động rừng này đi. Không ngờ cô gái nhỏ ngốc nghếch này lại thông minh thế, còn nhìn được ra suy nghĩ của anh.

Bây giờ làm sao đây? Dù sao cũng đã nhìn ra rồi, vậy anh dứt khoát không cần che giấu nữa, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng!

Một ngày ba lượt tẩy não cô rất đúng hạn!

“Sao hôm nay bụng lại lớn thêm một vòng rồi?”

“Có sao? Không thể nào?” Cô cúi đầu nhìn...

“Không cần nhìn, anh lấy thước dây đo vòng eo cho em, sau này mỗi ngày anh sẽ giúp em đo một lần, rồi ghi chép lại, con số nhất định là thứ đáng tin nhất.”

Đo vòng eo? Bây giờ cô còn có eo sao?

“... Không cần đo, đúng là lớn thêm một vòng rồi.”

“Hai đứa con hư này! Không có lương tâm chút nào cả, không biết em mang bầu chúng rất cực khổ sao? Còn cứ phồng lên trong bụng em, ngộ nhỡ vỡ tung ra thì chẳng phải người đau lòng khóc lóc là em sao, đúng là không biết thông cảm cho bà mẹ này gì cả...”

Cắt bớt 800 chữ khích bác ly gián...

Ngày hôm sau...

“Tân Hành.”

“Cái gì?”

“Tôi hôm qua anh nằm mơ thấy.”

“Anh mơ thấy gì?”

“Mơ thấy con chúng ta ra đời rồi.”

“Thật không? Anh mơ thấy gì? Con chúng ta có đáng yêu không? Có xinh đẹp không? A, em không thể chờ để nhìn thấy chúng nữa, anh mau nói đi!”

“... Anh mơ thấy chúng vừa đẻ ra đã biết chạy.”

“Thật à? Tốt quá, con chúng ta quả nhiên là thiên tài!”

“... Nhưng mà bọn chúng không mặc quần áo.”

“...”

“Cả người mõm mềm dính đầy máu của em.”

“...”

“Bác sĩ vây quanh giường bệnh của em, đang giúp em thu dọn. Hai đứa bé cứ thế chạy ra khỏi phòng đẻ như điên.”

“...”

“Cả người chúng toàn là máu, chỉ có hai con mắt là đen, đen xì như ma quỷ.”

“...”

“Em vẫn luôn kêu đau, nhưng tiếng kêu của em còn không vang dội bằng tiếng cười của chúng.”

“...”

“Tân Hành, thật là kinh khủng quá!”

“... Đúng là khủng khiếp thật... Giấc mơ của anh.”

...

Thật ra con người là loài động vật rất dễ bị tẩy não, huống h`ô Dịch Tân còn đạt đến cảnh giới này, một ngày ba lượt khích bác ly gián, lại còn toàn quăng bom hạng nặng.

Lúc đ`âu, ý chí của Tân Hành còn rất kiên định, cô biết anh ghét bỏ em bé. Vừa nghĩ đến bé con còn nhỏ như vậy đã bị cha ghét, tình thương của mẹ trong lòng cô lại dâng lên càng nhiề`u. Cô âm thầm thề trong lòng phải đền bù cho con cả ph`an tình thương bị chó ăn mất này của Dịch Tân. (Dịch Tân nhíu mày: Em là chó à?)

Các con, sao các con có thể lớn nhanh như vậy? Các con thật sự không sợ bụng mẹ bị các con ép nở sao?

Các con, mẹ biết rõ cha của các con không phải là người tốt, nhưng ít nhất cha còn đối xử tốt với mẹ. Sao các con lại chỉ di truyề`n khuyết điểm của cha thế, đối xử với mẹ tàn nhẫn như vậy?

Em bé không thể nói chuyện, nhưng nếu ở trong bụng mẹ chúng có thể có cảm giác thì nhất định sẽ lè lưỡi mặt: “Mẹ, mẹ không nên bị cha tẩy não như thế! Ngàn vạn lần mẹ không nên bị người cha tẩy đó tẩy não! Chúng con rất đáng yêu, chúng con lại xinh đẹp và hiền lành nữa, chỉ chờ để được đến gặp mẹ, mẹ nhất định không được để con người xấu xa đó tẩy não! Lặp lại một lần nữa, mẹ, nhất, định, đừng, để, bị, người, xấu, tẩy, não, nha!”

Dĩ nhiên cho dù các em bé có lớn tiếng hơn nữa thì Tân Hành cũng không nghe thấy, cô chỉ nghe thấy lời khích bác của người nào đó không ngừng bỏ đá xuống giếng.

“Hai đứa hư hỏng này...”

“Hai đứa hư hỏng này...”

“Hai đứa hư hỏng này...”

Cuối cùng vào một ngày nào đó, quá trình tẩy não của Dịch Tân đối với Tân Hành cũng đã đủ về lượng dẫn đến sự thay đổi về chất.

Tân Hành nằm mơ...

Cô cũng mơ thấy bé con chào đời, dĩ nhiên giấc mơ của cô nhuần tình yêu thương hơn so với Dịch Tân. Cô sẽ không trơ mắt nhìn hai con không mặc quần áo mà không thèm quan tâm...

Cô cũng sẽ không thả em bé vừa sinh ra xuống đất...

Vì vậy trong mơ, hai đứa bé của cô đều mặc quần áo và được cô mỗi tay ôm một đứa vào lòng.

Tại sao lại là mỗi tay ôm một đứa ư? Bởi vì Dịch Tân không ôm con, cũng không cho những người khác ôm giúp cô.

Sau đó người mẹ đáng thương chỉ có thể mỗi tay bế một đứa con và đưa con đi dạo.

Oh, đúng rồi, Dịch tân còn không mua xe trẻ con cho em bé, cho nên cô chỉ có thể tự bế.

Nhưng dù trong hoàn cảnh hết sức gian khổ như vậy thì cô vẫn rất vui vẻ, vừa đi dạo trong vườn hoa vừa chơi đùa với các con.

Hoa quê trong vườn đã nở rộ khiến cả khu vườn thơm ngát, Tân Hành vừa hít thở vừa cười, rất biết tự chơi tự vui cùng các con, hoàn toàn quên mất người cha độc ác nào đó.

Nhưng đột nhiên tay cô bị trượt, bé trai bị rót xuống.

Cô kinh hãi, trái tim nhảy vọt lên đầy căng thẳng vội túm bé trai lại, nhưng cô còn chưa bắt được thì đã làm bé gái cũng rớt theo.

Hai đứa bé lần lượt rơi xuống đất, Tân Hành đau lòng suýt khóc, cuống quít ngã xuống nhặt con lên.

Nhưng đúng lúc này lại có kỳ tích xảy ra...

Hai đứa bé cứ thế đứng vững trên mặt đất, không hề bị rơi ngã, cũng rõ ràng không bị đau đớn gì, bởi vì chúng còn đang đứng bên cạnh và cười với cô.

Bấy giờ Tân hành mới yên lòng, khi đó cô còn chưa kịp nghĩ ra tại sao em bé vừa chào đời đã đứng thẳng được, vội vàng ôm bọn trẻ vào lòng.

Không ngờ hai đứa bé lại cùng nhau lùi về sau từng bước, né tránh: “Mẹ, chúng con không muốn mẹ ôm.”

Cuối cùng Tân Hành cũng kinh ngạc... Bọn trẻ này, bọn trẻ này, biết nói ư?!

Cô sững sờ một hồi mà không có phản ứng, lúc này chỉ thấy sau lưng chót đau nhói như bị một bàn tay đẩy mạnh, ngay sau đó thân thể không vững cứ thế lao về phía trước.

Cô nhào trúng vào một cái chậu hoa, cái chậu này rất vừa vặn ôm trọn được thân thể của cô.

Cô ngẩng đầu muôn kêu cứu thì lại thấy hai đứa bé đứng trước chậu hoa khoanh tay cười với cô, cười đến mức... rất giống ma quỷ: “Mẹ, không phải mẹ thích được nuôi trong chậu hoa sao? Chúng ta cho mẹ vào đây nuôi có được không?”

Cô đang muốn thẳng thắn từ chối, không được.

Nhưng hai đứa bé đã quay người đi không để ý đến cô, đứa bé trai còn vừa đi vừa thương lượng với bé gái: “Đi, chúng ta đi tìm chú Đinh làm vườn, bảo chú ấy một ngày tưới nước cho mẹ ba lần...”

Tân Hành khóc không ra nước mắt, ngẩng trong chậu hoa hé lèn: “Các con trở lại đi, người muôn nuôi các con trong chậu hoa là cha các con, không phải mẹ mà!”

“Quay lại đây, thả mẹ ra!”

“Thả tôi ra!”

“Tân Hành, Tân Hành, tỉnh lại đi!”

Tân Hành đột nhiên mở mắt ra, đập vào mắt là không gian tối đen.

“Tân Hành, sao thê?”

Bên tai là giọng nói vừa yêu thương vừa gấp gáp của người đàn ông, thấy cô tỉnh lại anh mới cẩn thận ôm cô vào lòng, lại hôn lên trán cô: “Mơ thấy ác mộng à?”

Cơn ác mộng... Cô hít mạnh vào một hơi.

Phản ứng của cô khiến anh nhíu mày lại, ngay sau đó đưa tay bật đèn lên.

Căn phòng sáng bừng lên, lúc này Tân Hành mới nhìn rõ đây là phòng cô, ở trên giường của cô, cô còn đang nằm trong lòng người kia... Không phải bị nuôi trong chậu hoa.

Cô nghiêng người ôm lấy anh, thở dài: “Dịch Tân, làm em sợ chết mất.”

Anh hôn lên tóc cô, dịu dàng an ủi: “Không sợ, có anh ở đây, không ai làm hại được em đâu.”

Cô lại cọ vào ngực anh, lúc này mới nhẹ giọng nói: “U, có anh thật là tốt.”

Anh khẽ khàng bật cười.

Cô dính vào anh, ôm đủ rã mới chậm rãi ngẩng đầu lên từ trong lòng anh, nhìn anh và nói: “Dịch Tân em nằm mơ thấy con của chúng ta.”

Anh cứng đờ: “Vậy sao lại là ác mộng?”

“Em mơ thấy bọn chúng đẩy em vào trong chậu hoa, còn muốn cho người làm vườn tưới nước cho em ba lần một ngày... Thật đáng sợ.” Cô vẫn còn dư âm của sự sợ hãi.

Dịch Tân giật mình: “Nuôi trong chậu hoa? Người muốn nuôi chúng trong chậu hoa là anh, chúng có muốn đẩy cũng phải là đẩy anh chứ.”

Tân Hành khẽ cau mày phỏng đoán: “Có thể là vì chúng không đánh lại được anh chăng?”

Anh bật cười, hôn lên mặt cô dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, có anh ở đây, bọn chúng dám đẩy em chậu hoa anh sẽ cắt đứt tay chúng.”

“Ai ôi, ôi chao...” Giọng Tân Hành đột nhiên trở nên căng thẳng.

“Sao thế?”

“Anh dọa con rã!”

“Cái gì?”

“Mau, anh sờ đi!” Tân Hành nói rã cầm lấy tay Dịch Tân và đặt lên bụng mình.

Lúc đầu Dịch Tân còn lờ đênh, nhưng khi bàn tay vừa chạm vào bụng cô đã bị đá nhẹ hai cái... Cả người anh như bị điện giật, thoảng chốc cứng đờ.

“Nó, bọn chúng, động, động rầm!”

Tân Hành rất hưng phấn, không kiềm chế được nói chuyện còn nói lắp.

Nói rầm cô đột nhiên nghiêng người ôm lấy Dịch Tân.

Thân thể ấm áp khiến Dịch Tân dần khôi phục lại tinh thần. Cánh tay anh ôm chặt lấy thân thể cô, giọng nói run run: “Đúng, chúng động rầm. Tân Hành, con của chúng ta, chúng động rầm.”

Chương 419: Ngoại Truyện: Đôi Ba Chuyện Mang Thai (7)

Cho nên sinh mệnh chính là thần kỳ như thế. Cho dù sinh mệnh này vẫn còn là phôi thai.

Dịch Tân tẩy não Tân Hành, ly gián tình cảm của cô và các con suốt thời gian dài. Đến hơn sáu tháng mới có chút hiệu quả, nhưng không ngờ em bé vừa nhẹ nhàng đá một cái đã khiến tất cả đổ sông đổ bể. Tân Hành lại nhiệt tình trở lại, thậm chí còn yêu thương hơn, đó còn là ngay sau khi cô nằm mơ một giấc mơ đáng sợ...

Đĩ nhiên thế này cũng chưa có gì là kỳ diệu, điều đáng nói là đến Dịch Tân cũng bị cuốn theo.

Rõ ràng Dịch Tân có thể khả năng tác động đến cả ma quỷ cũng chào thua... Nhìn xem Tân hành cũng biết là không dễ dàng đến mức nào!

Còn nhớ năm đó Tân Hành gầy như mất nửa cái mạng vì anh mới có được địa vị như ngày hôm nay! Nói trắng ra thì bây giờ phúc lợi cô nhận được cũng là do cô bán mạng để đổi lấy!

Cái gì mà bán máu, bán thận, bán mình mai táng cha, tất cả đều là phù du, nhìn cô còn bán mạng đây này!

Nhưng sự thật chứng minh, kết quả bán mạng của cô còn không bằng vài cú đá nhẹ của hai cái phôi thai.

Tối hôm Tân Hành mơ thấy ác mộng mà tỉnh giấc, sau đó hơn nửa đêm, cô và Dịch Tân cảm nhận được em bé máy thai lâm đai tiên. Ma xui quỷ khiến thế nào tất cả tình cha bao la đã biến mất của Dịch Tân đột nhiên trở về

Từ đó Tân Hành không còn nghe thấy từ đứa con hư hỏng này, đứa con hư hỏng nọ giờ đó nữa, hơn nữa thi thoảng cô nhìn vào mắt anh còn không thấy sự ghét bỏ nữa. Không phải ghét bỏ, mà chỉ còn có mong đợi.

Cụ thể hơn nữa là... Sau đó, anh không có việc gì cũng sẽ ôm cô vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bụng cô, nói chuyện câu được câu chăng với cô nhưng trong đôi mắt thì có sự chờ mong rất rõ ràng...

Anh mong chờ hai đứa bé ở trong bụng cô sẽ chơi với anh...

Nhưng mà hai bé con rất có cá tính, có lẽ bọn chúng cũng biết rõ Dịch Tân ghét bỏ mình, cho nên lúc này mặc cho Dịch Tân mong chờ thì chúng lại chẳng hiếm lạ gì. Về căn bản thì mỗi lần Dịch Tân đều phải thất vọng.

Anh vuốt bụng cô, sờ tới sờ lui, vuốt vuốt lại mà đám trẻ vẫn không để ý đến anh, thế là anh liền sờ đi chỗ khác, chơi với mẹ của bọn trẻ...

Mà mỗi lần như thế thì bọn trẻ sẽ lại động...

Tân Hành bắt lấy tay anh, nói khẽ: “Bạn chúng động này!”

Dịch Tân rất nhanh tay sờ lại, nhưng hai đứa lại yên tĩnh trở lại không thèm để ý đến anh.

Dịch Tân nhíu mày nhìn cô: “Chúng động thật à?”

Mặt Tân Hành rất chân thành, nghiêm túc gật đầu: “Bạn chúng thật sự động mà!”

Lần đầu tiên như thế, anh tin! Dù sao anh cũng đã để ý với cô sẽ tin tưởng cô nhiều hơn, cho dù thật sự không tin cũng phải tỏ ra là tin.

Cho nên Dịch Tân quyết định giả vờ một lần.

Lần thứ hai, khi bé con không chơi với anh, ngược lại anh muốn chơi với

mẹ bé con thì chúng lại động...

“Giật giật r`ă!”

Lần này Dịch Tân rất bình tĩnh, nhưng vẫn miến cưỡng thu tay lại, chân mày nhăn tít: “Động à?”

Tân Hành gật mạnh đầu: “Động!”

“Không động!”

“Động r`ă!”

“Tân Hành.”

“Hả?”

“Em phải chú ý dưỡng thai.”

“Em vẫn chú ý dưỡng thai mà.”

“Bây giờ các con còn chưa phân biệt được đúng sai, em dạy cái gì chúng sẽ học cái đó đấy?”

“Ý anh là... Các con lớn lên sẽ giống em à? Ừm, con gái lớn lên giống em xinh đẹp dịu dàng, khí chất cao quý. Con trai giống em khoan dung, biết đạo lý?”

“... Thật ra thì không phức tạp như thế, ý của anh chỉ là anh dạy chúng nói dối thì chúng sẽ học nói dối đấy. Dĩ nhiên nói dối cũng không sao, anh chỉ sợ sau này khi chúng lớn sẽ nói dối em, đến lúc đó lại trò giỏi hơn thay.”

“... Người ta đâu có nói dối.”

“Oh, được, cho em một cơ hội nữa. Các con động thật không?”

“... Động thật.”

“Động ở đâu?”

“Trái tim động.”

“...”

“Em nói r *ã* em có nói dối đâu.”

“...”

Em... đúng là không nói dối.

Khi Tân Hành mang thai đến tháng thứ bảy, Dịch Tân ít khi ra ngoài làm việc, mọi lúc đ *ầu* ở nhà... chơi.

Tháng thứ bảy, em bé s *ẽ* m *á*y thai thường xuyên hơn, Dịch Tân không c *ần*... ôm cây đợi thỏ như trước n *ữa*, có lúc ôm cả nửa ngày em bé cũng chẳng thèm để ý đến anh. Tân Hành còn th *ầm* kín nói với anh: “Chẳng có lẽ ngủ quên mất r *ã*.”

Gấp đến độ n *hi* *ều* l *ần* anh còn muốn v *õ* cho chúng tỉnh lại!

Dĩ nhiên là tâm nguyện không thành. Mỗi l *ần* anh bắt đ *ầu* nảy sinh khuynh hướng bạo lực, Tân Hành s *ẽ* lại âm th *ầm* ném cho anh một ánh mắt tố cáo. Sau đó anh li *ền* tự giác khom lưng thu nhặt lương lương tri rơi tán loạn trên đất...

Bây giờ thì tốt r *ã*, em bé thường xuyên m *á*y thai, chỉ c *ần* anh rảnh rỗi là bọn chúng có thể chơi với anh hơn nửa ngày. Có đi *ều* ngộ nhỡ chúng chơi mệt r *ã* không quan tâm đến anh nữa thì anh vẫn có thể chơi tiếp... Chơi với mẹ em bé...

Vì vậy ba mẹ con thay nhau chơi với anh...

Cuộc sống này của anh đúng là vô cùng hạnh phúc.

Một ngày nào đó, cuối cùng Tân Hành cũng biểu đạt sự bất mãn của đối với anh, khinh thường cùng với... ghen tị.

Dịch Tân nghe thế thì nhìn cô bằng đôi mắt yêu nghiệt, hỏi ngược lại: “Tại sao em chẳng bao giờ biết hưởng thụ thế nhỉ?”

“... Hưởng thụ?” Khóe môi Tân Hành giật giật.

“Rõ ràng là chúng ta cùng chơi với con, sau khi con ngủ anh lại có thể chơi với em. Anh và con thay phiên nhau hàn hì hạ em chơi mà em không biết hưởng thụ à?”

“... Là em chơi anh hay là anh chơi em?” Tân Hành bối rối.

Rõ ràng là cô và con thay phiên nhau chơi với anh, bây giờ từ miệng anh ra lại thành anh và con thay phiên nhau chơi với cô, sao cõi đời này có thể điên đảo như thế được?

“Ừ, nói vậy thì thật ra anh cũng không chắc lắm.” Người nào đó vẫn chưa mất sạch lương tâm, ít nhất vẫn hiểu được hoài nghi chính mình, rã lại hỏi: “Em có dám chắc không?”

... Cũng như hoài nghi người khác.

“... Em không hoàn toàn chắc chắn, nhưng mà...”

“Thế là được rã!” Anh cắt ngang lời cô, tổng kết lại: “Như vậy là có thể lý giải rằng em bé chơi cùng chúng ta!”

“...” Hình như cô không thể phản bác lại câu này.

Các con, sao các con lại đáng thương thế này!

...

Từ sau khi mang thai, Tân Hành rất ít khi dùng điện thoại di động, một số ít lần cần liên lạc với Dịch Tân thì cô sẽ dùng điện thoại cố định.

Có nghĩa là bây giờ cô muốn liên lạc với người khác hầu như đều phải gặp mặt.

Không thể gặp mặt thì không thể liên lạc.

Một ngày nào đó, Tân Hành ở trong phòng sách, cô đang tìm cuốn truyện cổ tích thì nhìn thấy máy tính đang mở.

Cô rất tự giác, điện thoại di động còn không dùng nói gì đến máy tính. Cô bao môi ôm cuốn truyện cổ tích định đi ra ngoài.

Vậy mà đúng lúc đi qua máy tính thì thấy trên màn hình đang mở một email.

Mở đầu có hai chữ: Tiểu Nhị.

Cô ngay lập tức đứng dậy ra tại chỗ.

Trên đời này chỉ có một người duy nhất gọi cô như vậy, Thẩm Ngôn.

Trong lòng cô rối loạn, cứ thế đứng im tại chỗ đọc hết cả bức thư.

Tiểu Nhị,

Mấy ngày nay anh đang lang thang ở Verona. Verona, thành phố tình yêu, quê hương của Romeo và Juliet. Phố cổ xinh đẹp, rượu vang, đá cẩm thạch, Hồ Garda... Anh đi dạo bên hồ một mình vào buổi tối, và vẫn không nhận được mà nghĩ nếu lúc này em ở bên cạnh anh, em sẽ thấy thích.

ở đây có một bức tường để cầu nhân duyên, có lẽ cũng tương tự như cây nhân duyên của chúng ta. Điểm khác nhau suy nhất là ở chỗ chúng ta có Nguyệt lão trông coi, còn ở đây thì có Romeo và Juliet thành toàn giắc

mộng tình yêu cho người cãi nguyện. Có vô số tín đồ thường xuyên lui tới, trên dưới cả một bức tường toàn là giấy, có chỗ còn dán chằng lên nhau cả lớp dày. Anh đã nhân lúc chặng vạng tối đóng cửa để đếm thử, có rất nhiều giấy, từ rất nhiều năm rã.

Nhin mức độ tấp nập này có vẻ còn linh nghiệm hơn cây nhân duyên của chúng ta呢. Ít nhất thì anh nghĩ nếu đây không phải là một bức tường mà là một cái cây, thì có khi thân cây đã bị ép gãy rã.

Tất nhiên, không phải chỉ vì sức nặng của những mảnh giấy dán trên đó, mà còn do những tín đồ trong lúc vô tình hoặc cố ý đụng phải nó.

Anh ở đây được ba ngày rã. Mỗi buổi chiều anh đều đến đây, từ lúc đó cho đến khi đóng cửa anh đã đọc được nguyện vọng của vô số người... Cuối cùng anh rời khỏi đó nhưng không để lại chữ nào.

Không phải vì không tin mà chẳng qua là không muốn.

Tiểu Nhị, anh nghĩ em biết nguyện vọng của anh là gì. Nhưng ngoài nguyện vọng ra, anh học được cách thành toàn.

Anh nghĩ vào giờ khắc này, ít nhất anh có tư cách nói với em rằng: Tiểu Nhị, anh buông tay để em được hạnh phúc.

Bởi vì, ngay cả khi ở trong góc em không nhìn thấy, anh cũng sẽ không tiếp tục cưỡng cãi từ một phía nữa.

Đúng rã, anh nghe nói em sắp sinh em bé. Chăm sóc tốt cho bản thân và em bé nhé... Dĩ nhiên lời này cũng không cần anh nói, anh chỉ nói được vài chữ này, đã có người khác nỗ lực vì em rã. Đó là may mắn mà cả đời này anh cũng không có được.

Muốn cãi nguyện cho kiếp sau nhưng lại không dám. Bởi vì anh sợ em sẽ vì anh cãi nguyện mà sợ hãi kiếp sau.

Ngôn.

Chương 420: Ngoại Truyện: Đôi Ba Chuyện Mang Thai (8)

Sau khi đọc từng câu từng chữ, đến khi nhìn thấy chữ cuối cùng, Ngôn. Tân Hành mới cảm thấy trái tim mình co rút đầy đau đớn.

Một câu “Anh buông tay để em được hạnh phúc”, cô vốn dĩ nên vui vẻ, nhẹ nhõm mới đúng. Nhưng mà không có, cô chỉ cảm thấy trái tim nặng nề bùi bã, giống như mây đen giăng kín trời trước cơn mưa mùa hạ, cảm giác gần như rất khó thở.

Bởi vì cô biết anh ta không thật lòng, chẳng qua là anh ta phải tự ép bản thân mình.

Trên thực tế thì cảm giác của cô rất chính xác.

Anh ta nói: Muốn cầu nguyện cho kiếp sau nhưng lại không dám. Bởi vì anh sợ em sẽ vì anh cầu nguyện mà sợ hãi kiếp sau.

Chỉ một câu nói mà như thể giáng một nhát dao mạnh mẽ vào trái tim cô.

Thẩm Ngôn, có phải anh cố ý nói thế không?

Ngay cả anh yêu tôi, tôi cũng không cho phép. Cho nên anh chỉ có thể rời xa quê hương và đến một phương trời mà tôi không thể nhìn thấy để tố cáo sự tuyệt tình của tôi? Sau đó lại một mình liếm láp quá khứ của chúng ta, những ký ức có hi vọng nhưng cũng đầy thương tổn?

Đời người nếu chỉ như lặn đài gấp gối thì làm gì có cảnh ly biệt bùi bã thương. Giờ đây người cũ thay lòng, anh lại nói giữa tình người luôn dễ đổi thay.

Nhưng mà Thẩm Ngôn, thay đổi không phải là tôi, mà là cuộc sống.

Là định mệnh khiến anh và tôi có một khởi đầu hoàn hảo nhất, nhưng đến cuối cùng chỉ còn lại kết cục tan vỡ.

Tự ép mình... cũng được.

Trên đời này có rất nhiều sự thật không thể chấp nhận nổi, cuối cùng người ta cứ tự ép mình rồi cũng sẽ tiếp nhận. Tôi hi vọng cho dù đau khổ lúc ban đầu nhưng đến cuối cùng anh cũng có thể thực sự buông tay.

Tắt máy tính đi, Tân Hành xuống lầu và đi vào phòng bếp.

Một người đàn ông đang ở đó chuẩn bị một bữa ăn của phụ nữ có thai cho cô, biết cô tới anh cũng không quay đầu lại mà bảo cô ra đi ra ngoài.

Cô gật đầu: “Được, em ở ngoài đợi anh.”

Nói rồi cô không đợi anh đáp lại mà xoay người đi ra ngoài.

Quả nhiên cô vừa lạch ra ngoài ngay xuống ghế sô pha thì anh đã đi ra theo. Cô không thèm nhìn anh. Anh thấy thế thì cười, tự mình ngồi xuống cạnh cô: “Muốn nói gì với anh à? Sắc mặt không tốt, là đến hỏi tội à?”

Nói rồi anh quay sang nụng mặt cô.

Cô nghiêng đầu tránh, hờ khẽ: “Còn giả vờ?”

Anh gật đầu: “Thấy rồi à? Nhanh thế? Anh còn tưởng thức kia phải để đấy một ngày em mới thấy cơ?”

“Vâng, em thấy rồi, vậy anh giải thích với em đi xem nào.”

Anh rất vô tội, chớp mắt mấy cái: “Giải thích cái gì?”

“Anh nói xem cẩn giải thích cái gì?”

Anh rất vô tội, xòe tay nhún vai: “Anh cảm thấy không có gì để giải thích cả.”

“Anh!” Cô tức giận hít sâu một hơi: “Vậy giải thích xem sao anh lại nhìn trộm thư của em.”

Anh nghe vậy thì mỉm cười và gật đầu: “Được.”

“Anh nói đi.”

“Đầu tiên anh sẽ giải thích với em thế nào là nhìn trộm? Nhìn trộm nghĩa là, ví dụ như sau này các con đi ra ngoài, em và anh đang đóng cửa làm chút chuyện tế nhị thì chúng tò mò đứng ngoài cửa, đó mới gọi là nhìn trộm.”

“... Anh!” Mặt Tân Hành không hiểu sao lại đỏ bừng lên.

Trong mắt Dịch Tân đầy ý cười, lại thật lòng an ủi ủi cô: “Nhưng mà em yên tâm, anh sẽ không để cho bọn chúng thấy, cùng lắm bọn chúng chỉ có thể nghe trộm thôi.”

“...” Giống của anh đây! Thế mà anh cũng kéo cả con xuống nước được!

Hai đứa bé này, rốt cuộc là đáng thương đến thế nào mới gấp phải người cha thế này chứ?!

Người nào đó còn không biết hổ thẹn mà tiếp tục tò huơu vẽ vượn: “Về phàn email ý mà... Nó được gửi vào hộp thư chính là để cho người mở hộp thư ra sẽ nhìn thấy. Anh mở ra thì anh thấy thôi, quang minh chính đại, sao có thể gọi là nhìn trộm được?”

Tân Hành giật khóc mồi: “Hộp thư này hình như không phải của ngày thì phải?”

“Hòm thư là của em, em đừng vội, anh đâu có nói là không phải.”

“Biết là tốt rää! Vậy anh lấy trộm mật mã của em mở hòm thư là có ý gì?”

“Giúp em ngăn chặn thư rác.” Người kia nói đúng lý hợp tình một cách rất đơn giản và mạnh mẽ: “Giống như hòm thư của chúng ta có chế độ tự động chặn thư rác, em có nói hệ thống chặn thư nhìn trộm không? Nhưng mà hệ thống này đúng là vô dụng, virus hơi cao cấp một chút là đã thắt thủ. Cho nên anh mới phải chặn thư cho em một cách thủ công. Anh làm thế này có thể hình dung là một hình thức nhân viên thủ công đi.”

“...” Đầu Tân Hành đầu vạch đen.

Hệ thống nằm không cũng trúng đạn! Dịch Tân tâm địa độc ác, cứ thế kéo em bé vô tội và hệ thống vô tội xuống nước. Dĩ nhiên đi đâu anh muốn là dùng cách này để thể hiện anh và hệ thống, cũng như em bé đâu vô tội, dễ thương, ngây thơ, hoàn nhiên. Nhưng trên thực tế thì anh chỉ làm liên lụy đến em bé và hệ thống vì sự xảo trá vô liêm sỉ của mình!

Dịch Tân còn cảm thấy bản thân là người tốt, quay sang phách lối khinh bỉ cô: “À đúng rää, mật mã 654321 căn bản là không cần phải trộm.”

“...”

“Đây rõ ràng là mật mã công cộng, từ trước đến sau từ trái qua phải đều viết rõ ràng: Không cần khách khí, cứ dùng tự nhiên.”

“...”

Tân Hành đố trán, yên lặng quyết định chờ sau khi cô ở cữ xong, nhất định sẽ đổi mật mã! (Nam Mịch vạch đen đầy đầu: Bạn yêu à, đây thật sự là thái độ muốn đổi mật mã à?)

Nói nhăng nói cuội không phải là đối thủ của anh, Tân Hành không tranh chấp vấn đề nhìn trộm nữa, cho nên...: “Sao anh lại để em nhìn thấy?”

Dịch Tân nhìn cô như nhìn một đứa ngốc: “Bởi vì nó qua được hệ thống chặn thư rác và chế độ quét của nhân viên thủ công.”

“Tại sao lại qua được? Tiêu chuẩn chặn của anh là gì?”

“Tiêu chuẩn là anh vui. Anh vui thì qua, không vui thì xóa.”

“Đó là hòm thư của em, cẩn anh vui à? Anh không vui còn phải xóa?” Tân Hành rẽ tung rẽ, giữa muôn vàn hoa thơm cỏ lạ, Dịch Tân đúng là nổi bật siêu phàm.

“Chẳng lẽ hệ thống chặn lại thì không phải thế à?”

“...” Lại lôi hệ thống ra kê chân...: “Rốt cuộc anh vẫn không muốn nghiêm túc nói chuyện với em đúng không?”

Cô bị anh làm cho tức đến mức bầm môi lại.

Dịch Tân buồi cười, ôm cô vào trong lòng khẽ thở dài: “Chẳng lẽ em còn chưa hiểu rõ ý của anh à?”

Tân Hành suy nghĩ một chút rẽ gật đài, xong lại lắc đài: “Ý tú rất rõ ràng nhưng vẫn không hiểu thể hiểu được. Chuyện này không giống việc mà người như anh sẽ làm.”

“... Vậy anh là người thích hợp để làm gì?”

“Âm hiểm cười một tiếng, thẳng tay xóa luôn.”

“.. Được, lận sau anh sẽ nhớ làm thế.”

“Anh cảm thấy Thẩm Ngôn sẽ chỉ viết một lá thư cho em thôi ư?”

“Không biết.”

“Vậy anh có coi Thẩm Ngôn là một trái bom hẹn giờ không? Không biết

lúc nào anh ta sẽ lại xuất hiện.”

“Không đâu, vì anh sẽ chặn lại. Không phải lần nào anh ta cũng qua được.”

“...” Quả nhiên... “Vậy lần này sao lại qua được?”

“Bởi vì tâm trạng và trạng thái lúc này của anh ta vô cùng hoàn hảo, anh cảm thấy rất cần cho em cảm nhận một chút.”

Tân Hành giật giật khéo môi: “Bây giờ tâm trạng của anh ta rõ ràng là rất tiêu cực, rất suy sụp, đó là thái độ muốn từ bỏ cả cuộc đời đấy, ok?”

“Cho nên anh mới nói là rất hoàn hảo.”

“...”

Cho nên anh cho em xem không phải là vì anh chưa mất sạch nhân tính, chẳng qua là anh muốn kéo em tới chia sẻ cảm giác vẹn vẹo khi đánh bại tình địch, nhìn tình địch tha hương nơi đất khách chứ gì?

Quả nhiên không thể nhìn anh bằng góc nhìn của người lương thiện!

Tân Hành chật vật lắc đầu, nói đến Thẩm Ngôn lại đột nhiên nhớ đến một người khác.

“Em vẫn quên chưa hỏi anh, sau đó anh đã làm gì Lạc Tiểu Xuyên?”

“Đưa vào câu lạc bộ đêm rồi.” Người nào đó nói rất thảng thắn.

“Anh...” Tân Hành hơi dừng lại, mở to mắt nhìn anh: “Sao anh lại làm chuyện như thế?”

Anh nhún vai: “Vậy em muốn anh làm thế nào?”

Cô cẩn thận ướm hỏi: “Anh không nghĩ đến việc giết cô ta luôn chứ?”

Anh thành thực lắc đầu: “Không có. Cô ta đâu có giết em, sao anh có thể giết cô ta được chứ? Tân Hành, không phải anh nói em đâu nhưng mà em đúng là tàn nhẫn quá.”

... Dịch Tân nói cô tàn nhẫn, sao trên đời này lại có người không biết xấu hổ đến mức này?

“Cô ta chỉ lừa em rồi giao cho người khác. Được, vậy anh cũng giao cô ta cho người khác, thế mới công bằng.”

Tân Hành lau mồ hôi lạnh trên trán: “Anh đổi nhân xử thế đúng là công bằng!”

Sau khi quấn bách hỏi: “Vậy giờ cô ta đang ở đâu?”

Dịch Tân nhíu mày: “Em chắc chắn là bây giờ cô ta không ở đó à?”

Tân Hành nghiêng đầu nhìn anh: “Thông thường anh sẽ không chủ động thẳng thắn mà sẽ làm em nghi ngờ cách hành động của anh, trong chuyện thế này anh cũng sẽ giấu nhẹm đi. Nếu anh nói thẳng thế này thì chỉ có một cách để giải thích.”

“Giải thích cái gì?”

“Sự thật là đã có phát sinh khác. Sau đó, anh sẽ mặt dày nói với em cái gì nhỉ, mặc dù đã từng thế này thế kia, nhưng mà bây giờ... Anh ấy à, luôn trải đường lui rất chu đáo.”

Dịch Tân nghe cô nói thì trong ánh mắt dần lộ ý cười, gật đầu: “Ừ, cuối cùng cũng hiểu anh rồi.”

“Nói đi, cuối cùng sao lại thay đổi quyết định, thả Lạc Tiểu Xuyên đi?”

Dịch Tân mỉm cười nhìn cô: “Thẩm Ngôn đến cậu xin anh.”

“Oh?” Tân Hành nhìn anh: “Anh ta đến tìm anh, mà anh không thẳng tay

cho một phát súng giết luôn à?”

Dịch Tân nheo mắt lại: “Anh nhớ là có người khóc lóc xin anh đừng động đến anh ta.”

“...”

HẾT